

TRUYENFULL.WN

Thiên

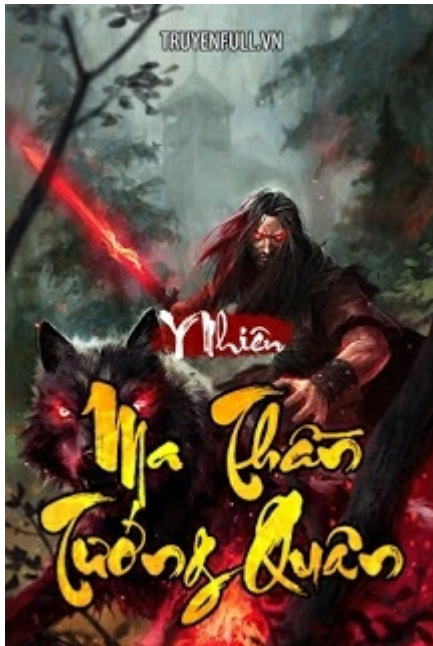
Mã Thần
Tuông Quan

Ma Thần Tướng Quân Q19C6

Kiều Phong

**Ebook by: Đào Tiểu Vũ
eBook**

TRUYENFULL.VN

Giới Thiệu Tác Phẩm

Dịch: Đại Ma Thần

Nhà khảo cổ học Dương Chính trong lần tình cờ phiêu lưu đến một bộ lạc, đã bị một báu vật lạ đời thu hút, chuyển đến một thế giới vô cùng xa lạ. Anh ta bắt đầu một đoạn nhân sinh dũng mãnh và hào hùng, bắt đầu từ một anh lính làm bia đỡ tên, chỉ xứng là những vật hy sinh cho hai bên tham gia chiến trận. Nhưng biết bao kỳ ngộ đã xảy ra, làm sát thủ, làm tình nhân, làm tướng quân, làm Ma thần. Công hay là tội? Ái tình là vật chi? Thế giới ấy kỳ ảo thế nào?

Với sự lãnh khốc và trí tuệ, âm mưu và phản bội, chúng ta hãy thử xem Dương Chính hoành hoành dị thế giới như thế nào nhé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

[Chương 101 → 150](#)

[Chương 151 → 200](#)

[Chương 201 → 250](#)

Chương 1 → 50

Quyển 1 - Chương 1: Dị giới pháo hôi

Quyển 1 - Chương 2: Băng Vân công chúa

Quyển 1 - Chương 3: Khảo thí điền cuồng

Quyển 1 - Chương 4: Xung đột trong kỹ viện

Quyển 1 - Chương 5: Tử lý cầu sinh

Quyển 1 - Chương 6: Tiếp thụ nhiệm vụ

Quyển 1 - Chương 7: Tiến nhập Lưu Vân

Quyển 1 - Chương 8: Khó Lý Khắc thương hành

Quyển 1 - Chương 9: Thợ rèn Ải nhân

Quyển 1 - Chương 10-1: Thanh Tử chết

Quyển 1 - Chương 10-2: Thanh Tử chết

(tt)

Quyển 2 - Chương 1: Thỏ chết chó cũng hết đời

Quyển 2 - Chương 2: Mèo bắt chuột

Quyển 2 - Chương 3: Một tia hy vọng

Quyển 2 - Chương 4: Sinh tử ước

Quyển 2 - Chương 5: Kinh thể nhất thương

Quyển 2 - Chương 6: Tiềm long xuất động

Quyển 2 - Chương 7-1: Ba Bử xuất hiện (1)

Quyển 2 - Chương 7-2: Ba Bử xuất hiện (2)

Quyển 2 - Chương 8: Tư gia lệ

Quyển 2 - Chương 9-1: Bảo La thiếu gia (1)

Quyển 2 - Chương 9-2: Bảo La thiếu gia

(2)

Quyển 2 - Chương 10-1: Tử vong hào
kiếu (1)

Quyển 2 - Chương 10-2: Tử vong hào
kiếu (2)

Quyển 3 - Chương 1-1: Giao dịch (1)

Quyển 3 - Chương 1-2: Giao dịch (2)

Quyển 3 - Chương 2-1: Hoàn không
xuất thế (1)

Quyển 3 - Chương 2-2: Hoàn không
xuất thế

Quyển 3 - Chương 3: Phục cừu chi
thương

Quyển 3 - Chương 4: Phần thiên

Quyển 3 - Chương 5: Dạ tiễn

Quyển 3 - Chương 6: Thuyết khách

Quyển 3 - Chương 7: Lôi mộng tư đặc

Quyển 3 - Chương 8: Tác la đồn

Quyển 4 - Chương 1: Tinh linh

Quyển 4 - Chương 2: Sơ thí

Quyển 4 - Chương 3: Thụ phong

Quyển 4 - Chương 4: Tiệc đêm

Quyển 4 - Chương 5: Niêm hoa bá tước

Quyển 4 - Chương 6: Lai qua lạp tư

Quyển 4 - Chương 7: Băng vân bị bắt

Quyển 4 - Chương 8: Đào xuất thẳng
thiên

Quyển 5 - Chương 1: Sát lục chi cảnh

Quyển 5 - Chương 2: Yêu nữ tích nguyệt

Quyển 5 - Chương 3: Đồi trì

Quyển 5 - Chương 4: Vân trung thanh
liên

Quyển 5 - Chương 5: Chân tướng tàn
nhân

Quyển 5 - Chương 6: Quận uy cô lan

Quyển 5 - Chương 7: Chương ngư đạo

Quyển 5 - Chương 8: Hồng nương tử

Chương 51 → 100

Quyển 6 - Chương 1: Bất chiêu, a lô ba
đảo tử

Quyển 6 - Chương 2: A lô đức tăng lữ

Quyển 6 - Chương 3: Nhuyễn ngành kiêm
thi

Quyển 6 - Chương 4: Thị sát quảng mạch

Quyển 6 - Chương 5: Cùng sơn ác thủy

Quyển 6 - Chương 6: Chân giả chương
ngư đạo

Quyển 6 - Chương 7: Tà tâm chi linh

Quyển 7 - Chương 1: Biến dị chiến sĩ

Quyển 7 - Chương 2: Phong sào đảo
chiến kí

Quyển 7 - Chương 3: Chương ngư phúc
diệt

Quyển 7 - Chương 4: Hắc pháp sư tháp

Quyển 7 - Chương 5: Xảo thủ hào đoạt

Quyển 7 - Chương 6: Vương đô lai tín

Quyển 7 - Chương 7: Vương đô kinh biến

Quyển 7 - Chương 8: Một vương hậu rất khác

Quyển 8 - Chương 1: Mã đạp phi yến

Quyển 8 - Chương 2: Phi tướng cự chúc

Quyển 8 - Chương 3: Phục kích huyết quan cốc

Quyển 8 - Chương 4: Huyết quan cốc chi chiến

Quyển 8 - Chương 5: Hoàng tước

Quyển 8 - Chương 6: Cự mã thương trận

Quyển 9 - Chương 1: Chiến mạc lập khai

Quyển 9 - Chương 2: Kì tập thương nguyệt

Quyển 9 - Chương 3: Tịch ảnh chi chiến

Quyển 9 - Chương 4: Trận chiến công
phòng thảm liệt

Quyển 9 - Chương 5: Sanh dữ tử

Quyển 9 - Chương 6: Viễn tẩu cao phi

Quyển 10 - Chương 1: Lạc phách lữ giả

Quyển 10 - Chương 2: Tiểu trấn sinh
hoạt

Quyển 10 - Chương 3: Hành trình mới
mẻ

Quyển 10 - Chương 4: Á lịch sơn đại thủ
hộ

Quyển 10 - Chương 5: Bản chất của thần,
thế giới bốn chiều

Quyển 10 - Chương 6: Trên đường thí
luyện

Quyển 10 - Chương 7: Cổ anh phệ mẫu

Quyển 11 - Chương 1: Sào huyết thực

nhân ma

Quyển 11 - Chương 2: Áp dụng chiến
đấu lực thích hợp

Quyển 11 - Chương 3: Món canh phi
thúy bạch ngọc

Quyển 11 - Chương 4: Nguy hiểm hàng
lâm

Quyển 11 - Chương 5: Ma pháp hỗn loạn

Quyển 11 - Chương 6: Thiên ngoại phi
tiền

Quyển 11 - Chương 7: Thế giới tĩnh tại

Quyển 11 - Chương 8: Dương thu

Quyển 11 - Chương 9: Trở về lam phong
đại lục

Quyển 11 - Chương 10: Thân thể của
khải sắt lâm

Quyển 11 - Chương 11: Ác mộng

Quyển 11 - Chương 12: Sợ hãi

[Quyển 11 - Chương 13: Vương mặc](#)

[Quyển 11 - Chương 14: Lạc mã tạp](#)

[Quyển 11 - Chương 15: Chân tướng trái ngược](#)

[Quyển 12 - Chương 1: Lạc chân bạch tác lan](#)

Chương 101 → 150

[Quyển 12 - Chương 2: Lam mộng hải](#)

[Quyển 12 - Chương 3: Thái lan mễ á](#)

[Quyển 12 - Chương 4: Đánh cướp](#)

[Quyển 12 - Chương 5: Kim tệ và tôn
nghiêm](#)

[Quyển 12 - Chương 6: Kỳ tích hiệu](#)

[Quyển 12 - Chương 7: Cướp thuyền](#)

[Quyển 12 - Chương 8: Mồi lửa của thời
đại công nghiệp](#)

[Quyển 12 - Chương 9: Khinh người quá
đáng](#)

[Quyển 12 - Chương 10: Bán nguyệt thành](#)

[Quyển 12 - Chương 11: Đột kích](#)

[Quyển 12 - Chương 12: Ngân sắc lê
minh](#)

Quyển 12 - Chương 13: Lữ trình

Quyển 12 - Chương 14: Yếu ớt và kiên nghị

Quyển 12 - Chương 15: Ái tình của tác nhân nữ yêu

Quyển 13 - Chương 1: Tinh Linh Tộc biến mất

Quyển 13 - Chương 2: Hải yêu Mỹ Đồ Toa

Quyển 13 - Chương 3: Đất nước thất lạc

Quyển 13 - Chương 4: Con gái

Quyển 13 - Chương 5: Thanh kiếm của đật ma khắc lợi tư

Quyển 13 - Chương 6: Cử hào

Quyển 13 - Chương 7: Khái niệm mới

Quyển 13 - Chương 8: Kim khô lâu

Quyển 14 - Chương 1: Trước trận chiến

Quyển 14 - Chương 2: Bạch cốt đảo

Quyển 14 - Chương 3: Nghi hoặc

Quyển 14 - Chương 4: Đào nguyên lập quốc

Quyển 14 - Chương 5: Tắc nhâm tộc

Quyển 14 - Chương 6: Tiêu diệt dã man nhân

Quyển 14 - Chương 7: Rời khỏi tắc nhâm đảo

Quyển 14 - Chương 8: Hạo nhiên liên minh

Quyển 14 - Chương 9: Người đại diện

Quyển 14 - Chương 10: Thương nghiệp khuếch trương

Quyển 14 - Chương 11: Cố nhân

Quyển 14 - Chương 12: Hội đấu giá

Quyển 14 - Chương 13: Hải dương chi tâm

Quyển 15 - Chương 1: Thiết giáp y nhiên

tại

Quyển 15 - Chương 2: Gặp lại

Quyển 15 - Chương 3: Trù trù

Quyển 15 - Chương 4: Băng vân

Quyển 15 - Chương 5: Quân thần

Quyển 15 - Chương 6: Xung đột

Quyển 15 - Chương 7: Xưởng đóng thuyền

Quyển 15 - Chương 8: Ra biển

Quyển 15 - Chương 9: Di tích

Quyển 15 - Chương 10: Biết nhau

Quyển 15 - Chương 11: Tiến nhập Uy Cổ Lan

Quyển 15 - Chương 12: Thần y

Quyển 15 - Chương 13: Mai phục

Quyển 15 - Chương 14: Gặp lại Hồng nương tử

Quyển 15 - Chương 15: Dạy dỗ

Chương 151 → 200

[Quyển 15 - Chương 16: Đi tới Tác La Đôn](#)

[Quyển 15 - Chương 17: Mê luyện](#)

[Quyển 15 - Chương 18: Thiên thi cổ](#)

[Quyển 15 - Chương 19: Biến loạn](#)

[Quyển 15 - Chương 20: Bình định](#)

[Quyển 16 - Chương 1: An ủi](#)

[Quyển 16 - Chương 2: Quan hệ](#)

[Quyển 16 - Chương 3: Tế lễ](#)

[Quyển 16 - Chương 4: Ma thần chiêu rọi](#)

[Quyển 16 - Chương 5: Cung yến](#)

[Quyển 16 - Chương 6: Vương giả chi tâm](#)

[Quyển 16 - Chương 7: "Xô ngã" tử tử](#)

[Quyển 16 - Chương 8: Yêu nhau bên lửa](#)

trai

Quyển 16 - Chương 9: Thập vạn chiêu
trạch

Quyển 16 - Chương 10: Tam đầu khuyên
vương

Quyển 16 - Chương 11: Địa ngục hỏa
diễm

Quyển 16 - Chương 12: Ma long chi uy

Quyển 16 - Chương 13: Bí ẩn

Quyển 16 - Chương 14: Chiếc hộp Phan
Đa Lạp

Quyển 16 - Chương 15: Tà ác

Quyển 16 - Chương 16: Bệnh dịch

Quyển 16 - Chương 17: Anh hùng

Quyển 16 - Chương 18: Kháng thế

Quyển 16 - Chương 19: Dạ lang

Quyển 16 - Chương 20: Xông qua biên
giới

Quyển 17 - Chương 1: Ác lang

Quyển 17 - Chương 2: Tàn sát

Quyển 17 - Chương 3: Loạn định

Quyển 17 - Chương 4: Mưu sách

Quyển 17 - Chương 5: Điện hạ

Quyển 17 - Chương 6: Gia nhập

Quyển 17 - Chương 7: Chiến hồ

Quyển 17 - Chương 8: Kim mật lan hội

Quyển 17 - Chương 9: Thánh chiến lần hai

Quyển 17 - Chương 10: Phân tích trước cuộc chiến

Quyển 17 - Chương 11: Sĩ khí nâng cao

Quyển 17 - Chương 12: Chiến thuyền mới

Quyển 17 - Chương 13: Tiên phong Thánh Hỏa Giáo

Quyển 17 - Chương 14: Lừa gạt

Quyển 17 - Chương 15: Ba vua tụ họp

Quyển 17 - Chương 16: Giám quân

Dương Chính

Quyển 17 - Chương 17: Âm sát hỗn loạn

Quyển 17 - Chương 18: Độc nhãn quân

vương

Quyển 17 - Chương 19: Tiên thuật kinh

ngươi

Quyển 17 - Chương 20: Đẹp yên hỗn

loạn

Quyển 18 - Chương 1: Tý thần giả

Quyển 18 - Chương 2: Định tập!

Quyển 18 - Chương 3: Bạch ngư

Quyển 18 - Chương 4: Con cò bí mật

Quyển 18 - Chương 5: Kế hoạch

Chương 201 → 250

[Quyển 18 - Chương 6: Rút lui](#)

[Quyển 18 - Chương 7: Giả trang đột nhập](#)

[Quyển 18 - Chương 8: Sát lục](#)

[Quyển 18 - Chương 9: Bất ngờ](#)

[Quyển 18 - Chương 10: Kế không thành](#)

[Quyển 18 - Chương 11: Chiến tranh cuồng nhân](#)

[Quyển 18 - Chương 12: Thua chạy](#)

[Quyển 18 - Chương 13: Hỏa sắc yên vân](#)

[Quyển 18 - Chương 14: Tử sĩ](#)

[Quyển 18 - Chương 15: Toàn thắng](#)

[Quyển 18 - Chương 16: Nữ nhân thân bí](#)

[Quyển 18 - Chương 17: Bí mật động trời](#)

[Quyển 18 - Chương 18: Chiến hữu](#)

Quyển 18 - Chương 19: Khắc Lâu Ba Đế
tinh tượng la bàn

Quyển 18 - Chương 20: Tương phùng

Quyển 18 - Chương 21: Ôn nhu

Quyển 18 - Chương 22: Xuất phát

Quyển 19 - Chương 1: Sơn cốc

Quyển 19 - Chương 2: Kim vũ

Quyển 19 - Chương 3: Hoang mạc

Quyển 19 - Chương 4: Lốc xoáy

Quyển 19 - Chương 5: Phong khiêu

Quyển 19 - Chương 6: Điềm uồn không
gian (*)

Quyển 1 - Chương 1: Dị giới pháo hôi

M

ưa tên dày đặc khắp trời bắn tới, giống như châu chấu bay.

Dương Chính tay trái cầm chiếc thuẫn nhỏ hình tròn, cả người cố sức rúc lại, cuộn lại thành hình tròn, rụt trong hàng ngũ bộ binh hỗn loạn. Sau khi bắn tên giao kích, đoàn bộ binh vừa rồi mới kết thành thế trận hình vuông đã có hơn một nửa người phải nằm xuống rồi.

Máu tươi nhuộm đầy mặt đất, các loại thi thể nằm đủ kiểu đủ loại mang dáng vẻ

thật thê lương.

Dương Chính thờ ơ nhìn chiến hữu bên thân bị tên cắm khắp người, dù sao thì bọn này cũng không thể sống được, đến ngày mai sẽ có tù phạm, dân lưu tán, nô lệ các nơi từ nước Thương Nguyệt đến bổ sung vào trong đoàn bộ binh này.

Tình cảnh thế này một năm diễn ra không biết bao nhiêu lần.

Từ lúc đầu tiên ói mửa sợ hãi rồi đến lúc bình tĩnh, rồi tê dại không còn cảm giác.

Từ lúc rơi vào cái thế giới quái quỷ không biết tên này.

Hơn nữa còn bị quốc gia trong thế giới này bắt tráng đinh, trở thành một lính bộ binh đỡ đạn.

Một năm hơn ba trăm sáu mươi ngày, quá nửa số ngày đều ở trong cuộc chiến biên giới tàn khốc.

Nước Thương Nguyệt và nước Vệ Nhung có trăm năm ân oán thường hay xảy ra các cuộc chiến lẻ tẻ thế này.

Người bị bắt làm bia đỡ đạn trong đoàn bộ binh này đều chết bất kể thân phận và địa vị.

Dương Chính hiện tại chỉ muốn bảo

toàn tính mạng, ngoài ra không còn cầu mong gì khác.

Đạp lên thi thể đồng đội, giơ cao trường thương tiến về phía trước.

"Cứu mạng, cứu mạng!"

Bên thân đầy tiếng kêu cứu của đồng đội bị thương.

Các lão binh đều nhắm mắt bịt tai, ở chiến trường người duy nhất có thể cứu mình chính là bản thân mình.

Thỉnh thoảng có một tên tân binh lòng dạ mềm yếu tính đi cứu đồng đội bị trọng thương không thể đi đứng được thường

thường kết cục lại càng thêm bi thảm...

Phía xa cũng truyền tới một đợt kêu gào thảm thiết, vô số mũi tên lại bắn tới, lần bắn tên liên tiếp thứ hai của đối phương tới rồi.

Dương Chính giờ chiếc thuẫn bị tàn phá lên, giống y như lần trước, hòng ẩn núp cho qua được đợt tên thứ hai này.

Lần mưa tên thứ nhất khe hở đã quá rộng lớn, Dương Chính bên thân không có bia thịt nào để ngăn trở lần tên, chỉ có chiếc thuẫn nhỏ, khẳng định là không đủ (chiếc thuẫn có bán kính hai mươi cm, phía sau năm cm, là thứ vũ khí phòng ngự tồi tệ nhất trong quân đội Thương Nguyệt,

chuyên dùng qua lính đỡ đạn).

Nhìn thấy mưa tên thần tốc bắn sát bên, một đại hán râu đen hai chân bị thương tuyệt vọng rú lên.

Dương Chính trong lòng chột động, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

Hắn đột nhiên quăng bỏ trường thương và viên thuẫn, hai tay xóc nách đại hán, mặc cho đại hán trong mắt hiện ra vẻ kinh khủng, la lên trầm muộn, hắn cứ chụp đại hán đưa ra phía trước, thân thể co lại trốn phía sau thân thể y. Phốc phốc phốc, vô số mũi tên bắn vào trong người, đại hán vừa la thảm một tiếng mũi miệng liền trào máu chết tươi, thân thể vẫn còn

giận giật như cũ, đã bị bắn vào người không biết bao nhiêu mũi tên.

Huyết tích trên mặt Dương Chính, trong mắt hấn lộ ra thần sắc phức tạp, thản nhiên, đau đớn rồi lại hồi hận.

Đợt tên thứ hai cuối cùng cũng kết thúc.

Dương Chính sớm đã biết các thân thể nằm trên mặt đất không còn hơi thở nào, tay phải vuốt nhẹ lên đôi mắt giận dữ, nói nhỏ: "Cũng tốt hơn, người chết so ra còn đỡ hơn hai ta đều phải chết."

Nhãn thần lại khôi phục vẻ lạnh lùng, hấn thu thập trường thương và viên thuận trên mặt đất, nhanh chóng tiến về phía trước.

Chỉ còn cách đội tiên phong của địch nhân năm mươi mét không thể để cho chúng có cơ hội bắn tên lần thứ ba.

Đánh giết sạch sẽ!

Lão binh còn sót lại cơ bản đều có kinh nghiệm lại thêm rất linh mãnh, vài người này chính là tinh hoa của đoàn bộ binh.

Lúc đầu bộ binh tiên phong có tới một vạn người, sau hai lần bắn tên đã bị thương vong hết sáu ngàn.

Chỉ còn hơn sáu ngàn người hét lớn tiến vào trận địa địch.

Rất nhanh, cung tiễn bên trận dịch lui về phía sau, bộ binh tiến lên giống như hai ngọn sóng lớn màu đen đập vào nhau, thanh âm trống trận vang lên âm âm rung động cả trời đất.

Dương Chính sau khi dùng trường thương đâm chết hai bộ binh bên dịch thì bị bao vây, số lượng dịch nhân ít nhất cũng nhiều hơn gấp ba lần phe ta.

Sau lưng có tiếng truyền lại, Dương Chính nhanh chóng kêu lên, vung viên thuẫn đỡ đòn.

"Đang!" một tiếng vang lên, một luồng sức mạnh truyền tới, Dương Chính lão đảo lui về phía sau.

Một cự hán cao hơn Dương Chính nửa cái đầu dùng Khai sơn đao chém vào chiếc thuẫn, làm cho nó đứt thành hai nửa. Từ khôi giáp trên thân nhìn ra đây chính là loại tiểu đội trưởng. Mấy tên địch nhân đứng bên thấy Dương Chính lữ bước liền vùng thương tiến tới ý đồ ném đá xuống giếng. Hai ngọn thiết thương trái phải giao nhau chặt đứt đường lui của Dương Chính, Dương Chính quăng chiếc thuẫn đi, đập vào một ngọn thiết thương, thuẫn lập tức bể nát, thiết thương trong tay phải hắn cũng vùng lên đâm vào ngực một tên địch nhân đang xáp vào, thuẫn thế lăn một vòng trên mặt đất, trốn khỏi khai sơn đao của cự hán đang chém tới lần nữa.

Cự hán nhếch mép cười tàn nhẫn, vung tay làm thành một đóa đao hoa.

Dương Chính lúc này tay không tắc sắt, trên chiến trường chỉ biết chờ chết, y vung Khai sơn đao không hề do dự nhắm Dương Chính chém tới.

Dương Chính trong mắt thoáng một tia hoảng loạn, có ý thức muốn chạy mà không được, biểu tình tuyệt vọng không hề có ai trợ giúp lọt vào mắt cự hán, càng làm y thêm nổi tính khát máu, phảng phất như nhìn thấy Dương Chính bị một đao chém xuống đứt thành hai đoạn, máu thịt tung tóe.

Khai sơn đao rít gió chém xuống.

Dương Chính co người lao vào trong người cự hán, cự hán ngăn ra một lúc, không hề nghĩ rằng địch nhân lại linh hoạt đến thế, đang định lấy chuôi đao đánh vào đầu hán, đột nhiên miệng y há hốc ra, cặp mắt tròn xoe như chuông đồng, thần sắc tỏ vẻ không thể tin nổi. Máu tươi nhuộm đầy khôì giáp trước ngực cự hán, một thanh chủy thủ đã xuyên thẳng vào trong tim y.

Dương Chính lạnh lùng nhìn cự hán một cái, tay phải xoay lại nhanh chóng rút thanh chủy thủ u quang thâm đậm ra giắt vào thắt lưng, nhẹ nhàng đẩy cự hán một cái.

Ầm một tiếng, cự hán ngã nhào xuống đất giống như cây trụ.

Địch quân bốn phía xông xáo hẳn lên, đều hô lên kinh hãi: "Đại đội trưởng!" Thân phận cự hán so với tướng tượng của Dương Chính còn cao hơn, nhưng chẳng qua hẳn không có chút gì đặc ý, vội vàng nhặt Khai sơn đao của cự hán lên.

Dương Chính ngưng trọng nhìn bốn phía, bởi vì hẳn đã giết chết đại đội trưởng quân địch nên binh lính xung quanh đều lao tới.

Dương Chính bị bao vây tầng tầng lớp lớp.

####

Chòi canh biên giới nước Thương Nguyệt.

Ngày hôm nay, bốn lính canh phía bên ngoài đứng thẳng, hai mắt đầy vẻ sùng kính và sợ hãi nhìn và hai người trước mặt.

Hai thân ảnh đứng sừng sững bên rìa tháp canh cao sáu mươi mét.

Một người y phục màu hồng, một người y phục màu đen, chính là đang nhìn về phía xa.

Nữ tử mặc kinh trang màu hồng mái tóc dài đỏ rực, gương mặt đẹp để có khí tức cao quý, lông mày xéch lên trên càng thêm mấy phần anh khí, chỉ là nhãn thần lạnh lùng sắc bén, nữ nhân thông thường tuyệt không thể có được. Nam tử áo đen đứng bên cạnh nàng cao lớn khôi ngô, trên mặt đầy vẻ tang thương, cặp mắt xám thâm thúy hàm chứa trí tuệ vô cùng. Y chính là Lang quân thống lĩnh của Thương Nguyệt tây tuyến (tuyến đường phía Tây), Lang nha đại tướng quân Khâu Viễn Sơn.

Nữ tử áo hồng nhìn về phương xa nơi bộ binh quân địch và ta đang chém giết, cất tiếng nói lạnh như băng

"Viễn Sơn thúc thúc, lần hành động này là chọn thành viên từ đội tiên phong, phải không?"

Nàng nêu nghi vấn như vậy, tựa hồ như hoài nghi thực lực của bộ binh tiên phong. Bọn người đỡ đạn này trong mắt người cao quý như nàng căn bản giá trị không đáng một đồng.

Khâu Viễn Sơn chú ý nhìn bọn lính canh cách bọn họ mười mét, hạ giọng cung kính nói: "Công chúa điện hạ, đội tiên phong tuy chỉ toàn là bọn lính đỡ đạn, tư chất lẫn lộn nhưng đã trải qua kinh lịch nhiều năm giằng co, nên cũng có một bộ phận tư chất xuất chúng từ đó xuất ra. Bọn họ có thể sống sót qua nhiều năm mà

ngày nào cũng có chiến tranh, khả năng thậm chí không hề thua kém binh sĩ tinh nhuệ trong Lang quân của ta."

"Một bọn liều mạng, căn bản không có phối hợp, lẽ nào ông không nhìn ra tên binh sĩ tóc đen lấy chiến hữu của mình ra làm thuần bài sao?"

Nữ tử áo hồng trong khẩu khí hàm chứa ý giận dữ không kềm chế được, hy sinh tính mạng đồng bọn để giữ mạng, trong cách nhìn của quân nhân chính quy thực sự là kỳ sỉ đại nhục.

KHâu Viễn Sơn cười lặng lẽ không nói gì.

Trong lòng ông không để ý gì.

Bộ binh doanh tiên phong ở trong quân đội các nước được gọi là Tử vong doanh, đều là lưu dân các nơi, nô lệ và tù phạm hợp thành, chủ yếu là vật tiêu hao trong chiến tranh, quốc gia căn bản không hề cho các binh sĩ này đãi ngộ nào, vô luận là trang bị và cơm nước đều là thứ tệ nhất toàn quân, đừng nói tới quân lương, thậm chí hành động bình thường đều bị hạn chế, hoàn toàn không khác gì với tù binh, nếu không phải tỷ lệ tử vong quá cao làm cho bộ binh doanh bị tàn sát hết cả thì bọn binh sĩ này đã sớm tạo phản rồi.

Người còn vọng tưởng bọn họ giống như

quân đội chính quy kỷ luật nghiêm minh, tiến thoái phối hợp sao?

Bất quá Tử vong doanh tình không phải là không có nhân tài, rút lấy một người đều đã trải qua vô số chiến tranh tầy lể.

Vô luận bằng vào vận khí quá may mắn cũng đều là đề thăng thực lực không ngừng.

Bọn họ nếu còn sống thì đề thăng năng lực thao luyện so với binh sĩ bình thường chỉ cần nghĩ cũng so sánh được.

Khâu Viễn Sơn không nói thật lòng, lão binh có thể sống sót một năm ở tiên phong doanh, tuyệt đối là binh sĩ tinh

nhuệ cường hãn.

Thậm chí có thể so sánh với thành viên của Sắc vi kỵ sĩ đoàn.

Đương nhiên những câu này ông ta không nói ra, bằng không vị đoàn trưởng Sắc vi kỵ sĩ đoàn trước mặt, Thương Nguyệt quốc tam công chúa Mạc Băng Vân không thể không nổi giận điên cuồng, cho dù ông từng là lão sư dạy dỗ kiếm đạo cho nàng ta mười năm trước.

Mạc Băng Vân nhảy bén nhận ra được tâm lý vi diệu của Khâu Viễn Sơn, hừ mũi nhẹ một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chú vào chiến trường.

####

Quân địch bốn bề ập tới, Dương Chính vùng mạnh thanh Khai Sơn đao thành nửa vòng tròn, mấy âm thanh răng rắc vang lên, mấy cây trường thương đã bị chặt gãy. Trình độ luyện kim của khối đại lục này quá thấp, lấy ví dụ như nước Thương Nguyệt, quân đội trang bị trường thương thông thường là gỗ lê cứng, gắn thêm mũi thương bằng thép. Trường thương chế tạo hoàn toàn bằng kim loại trừ phi là trường thương binh tinh nhuệ của ba đại quân đoàn hoặc là quân cận vệ của hoàng thành mới có được.

Cho dù như vậy, Dương Chính cũng phải một phen thất kinh, không ngờ thanh khai

sơn đao này sắc bén đến thế, có thể chặt đứt mấy cây thương bằng gỗ lê cứng rắn.

Mấy tên Vệ Nhung quân bị chặt đứt thương đồng thời sợ hãi, Dương Chính nhân cơ hội này tiến vào trong biển người, vừa né tránh vũ khí phía sau lưng vừa vung đao thăm sát, nháy mắt đã có ba tên địch bị chém ngã. Cánh tay và chân của Dương Chính bị hai nhát thương đâm sâu vào mấy tấc, máu địch nhân và máu của mình nhuộm hồng cả nửa người, hung tợn đáng sợ.

Bộ đội hai bên đều lính đỡ đạn, bên Thương Nguyệt người tuy ít nhưng không hề có vẻ thua, sau mấy lần bắn tên, bọn lính Thương Nguyệt còn sống đều là

những lão binh ưu tú từ chiến tranh đào luyện ra, đánh cùng bọn bộ binh Vệ Nhung căn bản là một người có thể địch với ba.

Sau khi Dương Chính chém chết hơn mười tên binh sĩ vây công, lồng ngực nhấp nhô, hơi thở hỗn hển.

Khai sơn đao tuy tốt nhưng liên tục chém giết đã bắt đầu cùn nhut.

Toàn thân trên dưới toàn là máu tươi chảy ra từ miệng vết thương.

Thể lực đã gần đến mức cực hạn, hô hấp trở nên khó khăn phi thường.

Bất quá quân địch xung quanh sợ hãi không dám khinh thường, nam nhân trước mặt toàn thân tắm máu như sát thần xuống thế, nhìn thấy hơn mười chiến hữu ngã xuống dưới đao của hắn, vô luận là ai trong lòng cũng ớn lạnh.

Tuy mệt gần chết, Dương Chính vẫn còn có thủ thế rộng to, biểu tình tàn khốc lạnh lẽ không tả được.

Quân địch xung quanh quả thực bị khí thế của hắn chấn nhiếp, Dương Chính muốn tìm khoảng trống để phá vây.

Nào biết một tên tuổi trẻ sắc mặt nho nhã đột nhiên lớn tiếng nói:

"Tên khốn này khẳng định là trung đội trưởng, không, phải là đại đội trưởng. Mọi người lên đi, chém được hấn, lúc trở về có thể được thăng vào quân đội chính quy, không cần phải ngày nào cũng phải chiến đấu hãi hùng thế này!"

Nghe được lời này, quân địch lao tới, còn tên lính nho nhã lại rúc vào phía sau.

Dương Chính nhìn thấy tình cảnh này, không nhịn được chửi to một tiếng: "Mẹ nó"

Hắn lúc này như đèn cạn dầu, mắt thấy quân địch bốn bên ập tới, biết rõ rằng có thể lần này sẽ táng mạng, trong lòng lại không mấy buồn khổ. Một năm nay, hấn

sớm đã nhìn thấu sinh tử. Chỉ là rơi vào thế giới không biết tên này, lại chết một cách không ý nghĩa trên chiến trường, trong lòng chung quy vẫn có điểm không cam lòng.

Hắn nhìn qua mấy tên binh lính, thấy tên lính nho nhã rúc ở phía sau, trong mắt lóe lên ánh lạnh lẽo.

Vung đao lên lao về hướng đó, chết thì không thể tránh khỏi, nhưng cần phải kéo tên khốn này theo bồi bạn.

Cổ họng phát ra tiếng rống trầm thấp, hắn tăng gia cước bộ, nhanh chóng nhảy lên trên không, một đao lực phách Hoa Sơn, chém người đi đầu lẫn cây thương thành

hai đoạn, dựa vào khí thế này hích vào vai một tên tiến tới. Tên lính nho nhã tựa hồ nhìn ra ý đồ của hắn, không ngừng thoái lui.

Một cây thương đâm thẳng vào xương sườn Dương Chính, cơn đau mãnh liệt làm hắn đột nhiên tỉnh lại, nghiêng người né khỏi bị đâm xuyên qua người, một tảng thịt bị đâm bắn ra ngoài.

Dương Chính mất đà quy nửa người trên đất, cơ thịt toàn thân đều tê dại, mắt nhìn thấy năm sáu loại vũ khí bay về phía mình, Dương Chính trong đầu lại bị kích động, áo vải nơi lồng ngực rách toạt lộ ra ánh sáng đỏ lóe lên, giống như giếng khô nghênh đón mưa xuân.

Hắn không ngờ có thể vươn người lên, giống như con báo phóng qua năm mét, chém ngang lưng mấy tên lính, máu tươi phun ngập đất.

Do đó hắn cũng trả giá bằng mười vết thương lớn nhỏ trên người.

Hắn cuối cùng cũng đến trước mặt tên lính nho nhã, nhìn thấy nhãn thần kinh khủng của y, Dương Chính cười lạnh chém mạnh đao xuống.

Từ phương xa truyền tới ba tiếng chiêng thu binh.

Binh sĩ hai bên nhanh chóng thoái lui

giống như thủy triều, vừa rồi chém giết người chết ta sống, giờ lại tự dừng lại, quay về trận địa của mình.

Không có gì kỳ quái, cuộc chiến lằng nhằng ở biên giới đều như vậy cả.

Hai bên không có lý do gì nhất định phải liều mạng với nhau, đối với sự thôi thúc tàn khốc của quốc gia, lính đỡ đạn hai bên không hề cảm thấy vinh dự quốc gia gì cả.

Mọi người có thể giữ được tính mạng là vạn hạnh rồi. Cho nên tiếng công thu binh vừa cất lên hai bên vừa chém giết dữ dội liền trở thành hòa khí vô cùng.

Có mấy tên lão binh thành thực thậm chí còn chào hỏi lão binh bên quân địch.

Dương Chính cũng giống thế, đó đã là tập quán quái dị của loại chiến đấu này. Khai sơn đao đang chém vào cổ tên lính nho nhã liền dừng lại hạ xuống.

Nhìn tên lính mặt đen phát xanh nhếch mép cười, trong mắt ý tứ rất rõ ràng: "Tiểu tử này mới tới đây!"

Soạt một tiếng, xoay người, gác Khai sơn đao lên vai, bước thấp bước cao quay về trận địa.

Tên lính nho nhã nhìn theo bóng lưng hần toàn thân đầy máu dần dần đi xa, rất lâu

không nói nên lời...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 2: Băng Vân công chúa

Q

uan thư ký một mặt trung cầu ý kiến binh sĩ đang xếp thành hàng dài trước mặt, một mặt ghi lại tình huống chiến đấu.

"La Tháp, giết ba người quân địch, cướp được hai thanh trường thương."

"Uy Nhĩ Tôn, giết một tên tiểu đội trưởng, năm binh lính, cướp được một thanh trảm mã đao, ba thanh trường thương..."

"Khang Nghiêm, giết bốn binh sĩ, cướp

được một trường thương, một đoàn kiểm..."

.....

Binh lính xếp thành hàng dài liên tục tiến về phía trước ghi lại chiến công, lại còn đưa chiến lợi phẩm cướp được để kiểm tra. Sau đó, bọn binh sĩ đi tới chỗ quân y bên cạnh đó kiểm tra tình trạng thụ thương, nhận lãnh được phẩm đơn giản.

Quan thư ký mồ hôi đầy đầu ghi chép, mỗi khi chiến tranh kết thúc thì là đến lúc hấn bận rộn nhất, thường thì ghi đến tay sưng cả tuần lễ.

Trước mắt đen thui, một thanh Khai sơn

đao mũi nhọn bị quẩn lại nằm trên giá.

Thư ký ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân cao lớn đứng trước mặt, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên, hẳn đương nhiên là biết được người sống dai nhất trong Tử vong doanh.

"Dương Chính, hôm nay ngươi còn mang thanh đao này về..."

Nói chưa dứt, quan thư ký nhìn trên trời vào thanh đao, la lên kinh hãi:"Hảo đao!"

Bình sĩ xao động, mấy tên lão binh phía sau đều tới phía trước, cất tiếng la kinh ngạc không dứt.

"Đây có thể là Miễn thiết đao!" Một tên lính đứng phía trước định sờ vào thanh đao liền bị binh lính mang khôi giáp đứng sau lưng quan thư ký trừng mắt ngăn lại.

"Có gì đâu, sờ một cái cũng không được, cũng không phải do các người cướp về..." Tên lính lái nhai cuối cùng cũng thu tay lại, dám sinh sự với lính chính quy Lang quân, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi. Mấy tên lính lâu năm trong Tử vong doanh đương nhiên không làm cái chuyện ngu ngốc như vậy.

"Tiểu Chính ca, huynh có thể đã lập đại công rồi đó."

"Ta nói ai có thể cướp được vũ khí tốt như vậy mang về chứ, thì ra là Tiểu Chính ca, ha ha..."

"Cầm Miễn thiết đao chắc chắn là cấp bậc đại đội trưởng. Tiểu Chính ca, lần này huynh phát đạt rồi, nói không chừng sẽ được gia nhập quân chính quy..."

Mấy âm thanh thành thực bên cạnh Dương Chính vang lên, bầu không khí đỡ dần trầm muộn sau cuộc chiến đột nhiên trở nên náo nhiệt. Dương Chính thoáng cười, cặp mắt lạnh lùng chợt có một tia ấm áp, mấy câu nói vừa rồi chính là lão chiến hữu cùng nhau tác chiến cả một năm nay chưa hề rơi rụng, cho dù là vô ý

nghĩa như vậy nhưng trong chiến tranh làm lính đỡ đạn tần suất tử vong quá cao, cuối cùng cũng có vài người có thể sống sót. Lúc đầu bị bắt vào trong Tử vong doanh, mọi người đều mang tâm lý chết chắc, cho nên quan hệ với nhau đều lạnh nhạt phi thường, không có ai có hứng thú đi kết giao bằng hữu với người chết cả. Nhưng ngày tháng trôi đi, mấy người đặc biệt ưu tú cũng xuất hiện, năng lực của họ càng lúc càng xuất chúng, sau trận chiến dằng dai đều sống sót. Bọn người này hoặc là vì thông minh nên hấp dẫn lẫn nhau hoặc vì tịch mịch đã lâu, có thời gian để hiểu thấu đáo bắt đầu tán gẫu tỷ thí dần dần trở nên thân thiết.

Dương Chính phong bế bản thân, một

năm qua không hề có ý tiếp xúc với người khác, là người độc đáo trong đám lão binh, không giống như người khác, ví dụ như hắn không nhạt vũ khí phổ thông, không tranh quân công, rồi hắn hiện tại cũng là người sống lâu nhất trong Tử vong doanh, những người khác đã chết, nếu không thì cũng được thăng tiến vào trong quân đội chính quy, hắn cũng là người duy nhất biết thổi loại nhạc khí đặc biệt. Những điều này làm cho những người không còn hy vọng có cảm giác ấm áp. Chính vì điều đặc biệt như vậy nên làm cho các lão binh có hảo cảm, không kể thái độ lãnh đạm của hắn, chủ động tiếp xúc cùng Dương Chính.

Rất lâu Dương Chính tuy không chơi đùa

với bọn họ nhưng gặp mặt vẫn nở nụ cười hiếm hoi.

Đây có thể là sức mạnh của nhân tính, ai cũng không có cách nào cự tuyệt cho dù là người tâm tình nguội lạnh như tro tàn.

La Thập, Mông Tâm, Lưu Nhược Phi, Hồng Thạch, Vũ Lô...

Những khuôn mặt này đều rất thân quen, tuy ít hay nhiều cũng đã bị thương, nhưng vẫn còn sống sót, Dương Chính trong lòng cảm thán, chỉ cần còn sống, vô luận là gian nan tới mức nào đều có giá trị. Nguyên nhân Dương Chính liều mạng trên chiến trường, sự thật chính bản thân hắn cũng không biết mục đích cuộc sống

là như thế nào, không có quá khứ, không có mục tiêu, chỉ đơn giản là vì ... để còn sống.

Quan phụ trách quân nhu tự thân đến hỏi Miễn thiết đao từ đâu mà có, giết chết đại đội trưởng của quân địch không phải là vinh dự thông thường.

Dương Chính cứ thế trả lời.

Người trong Tử vong doanh lại đột nhiên nhón nháo... Tiếng bước chân nhịp nhàng chinh tề hữu lực truyền tới.

Hai đội thân mang khôi giáp màu đen, mũ trụ thép, tay cầm trường kiếm bằng thép chậm chậm tiến vào Tử vong doanh,

khí tức âm trầm lạnh lẽo ngay lập tức dày đặc trong không trung áp bức người ta hít thở không thông.

Đội quân Lang nha tinh nhuệ.

Tròng mắt của binh sĩ đều co lại.

Tây tuyến Lang quân phân làm Tử vong doanh, Lang quân, Lang nha quân ba bộ phận. Lang nha quân là vệ đội bên thân của thống lĩnh Khâu Viễn Sơn, chính là bộ phận tinh nhuệ nhất của Tây tuyến Lang quân, bọn họ làm sao lại đến nơi này?

Đáp án tới rất nhanh sau đó.

Sau khi hai đội Lang nha quân đứng lại, lập tức tản ra hai bên tả hữu, động tác chỉnh tề như một, không hề có chút dây dưa chậm trễ.

Làm cho người ta xem đến mê mẩn.

Đây mới là quân đội sử dụng binh khí chân chính, Dương Chính thầm than một tiếng, đem ra so sánh, Tử vong doanh hẳn đang ở hoàn toàn là một bọn ô hợp.

Sau khi Lang nha quân phân thành hai bên, đứng đối diện với nhau, giờ kiểm lên nghiêng một góc 45 độ, theo đúng nghi lễ tiếp đón đại nhân vật.

Sau một lúc một nam một nữ chậm chậm

đi tới.

Chính là Khâu Viễn Sơn tướng quân và Mạc Băng Vân công chúa vừa xuất hiện trên tháp canh.

Nhìn thấy vị Băng Vân công chúa chưa từng thấy qua, binh sĩ Tử vong doanh đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Suy cho cùng nữ nhân duy nhất bọn họ có thể tiếp xúc chỉ là kỹ nữ trong kỹ viện Loạn Vân Gian ở tiểu thành phía Tây.

Một bọn đàn bà tầm thường!

Sao có thể so sánh cùng Đế quốc chi hoa trước mắt.

Càng làm cho bọn họ thêm nhỏ dãi chính là sáu thân binh đại mỹ nhân như hoa như ngọc đi theo sau lưng công chúa. Mấy mỹ nhân này thân hình thon dài thẳng tắp cùng với vòng eo đàn hồi nhún nhảy theo nhịp đi, vừa nhìn là biết ngay tập võ nhiều năm, nhuộm giáp màu xanh cùng màu hồng cùng tơ lụa bay trong gió càng thể hiện phong tư cao quý hơn người của họ.

Tên háo sắc Vũ Lô đứng bên cạnh Dương Chính huyết sáo miệng một tiếng, thần sắc đầy vẻ trêu đùa.

Nghe tiếng huyết sáo, nhãn thần lảng lệ của nữ tử áo hồng đành lại, Dương Chính

thầm kêu: "Hồng rồi!"

Đúng vậy, một nữ thân binh sau lưng công chúa rít giọng: "To gan!"

Vừa nói vừa lấy cây cung màu xanh trên lưng xuống, lấp tên nhắm vào mặt Vũ Lôi bắn tới.

Từ lúc trêu đùa đến lúc bắn tên bất quá chỉ phát sinh trong khoảng thời gian điện quang hỏa thạch (ánh chớp lóe), KHâu Viễn Sơn vừa mở miệng muốn ngăn lại thì Vũ Lôi đã hoàn toàn u mê, nét cười ngưng đọng lại trên gương mặt.

Mũi tên xé gió bay tới, lực đạo cực mạnh, cự ly giữa hai người bất quá chỉ

hai mươi mét, chớp mắt đã tới nơi... "Xuy" một tiếng vang lên, Vũ Lô không hề ngã xuống, mũi tên chỉ cách cổ họng y khoảng mấy li, làm y giật mình toát mồ hôi lạnh thành dòng, người của Tử vong doanh không sợ chết, trên chiến trường không có biện pháp nào giết được, huống gì loại lão binh như Vũ Lô, cho dù trên chiến trường khả năng sống sót chỉ hơn năm thành, ai biết được lại chết uất ức thế này, đặc biệt là chết ngay tại doanh trại mà không biết gì.

Mũi tên bị Dương Chính nắm lại, lực đạo mạnh mẽ trên mũi tên làm nó trượt đi trong bàn tay hắn, nếu như đuôi mũi tên không dính vào tay hắn chỉ sợ Vũ Lô khó tránh khỏi cái chết.

Máu nhiều thành dòng từ tay Dương Chính làm đỏ cả mặt đất bên chân hắn.

Ánh mắt của Mạc Băng Vân chăm chăm vào trên người hắn, thần sắc càng thêm lạnh giá.

Tóc đen, tròng mắt cũng đen.

Đây là tên dùng thân thể của đồng bạn che chắn mưa tên.

Lúc này Khâu Viễn Sơn nhẹ nhàng tiến về phía trước, nhìn Lang nha quân hai bên quát: "Dĩ hạ phạm thượng, bắt tên này ra đánh hai mươi quân côn."

Hai người nghe lệnh khí thế hùng hổ tiến tới trước mặt Vũ Lôi đang đứng ngơ ngẩn, lôi hẳn qua một bên.

Dương Chính quăng mũi tên xuống đất, mặc cho máu chảy trong lòng bàn tay.

Hắn cảm kích nhìn Khâu Viễn Sơn một cái, có thể nhìn ra Khâu Viễn Sơn cố ý trừng phạt Vũ Lôi, tránh để cho nữ nhân hung dữ xinh đẹp này làm loạn lần nữa.

"Tướng lĩnh Bộ binh doanh tiên phong nghe lệnh, toàn quân tập hợp."

Dưới tiếng hò hét của năm tên đại đội trưởng, chỉ còn lác đác mấy tên binh sĩ bắt đầu tập hợp, so với Lang nha quân

chỉnh tề như một, thực sự là không đành so sánh.

Mạc Băng Vân đầu mi nhú lại, ánh mắt quét qua toàn trường rồi lại chăm chăm nhìn trên thân Dương Chính như cũ.

Trong mấy ngàn binh sĩ lười biếng và mệt mỏi, hắn là người nổi bật nhất.

Trên đại lục rất hiếm khi thấy người tóc đen mắt đen, thân hình hùng vĩ cao hơn người thường nửa cái đầu, lại còn thần sắc tịch liêu quanh quẽ.

Không thể nhìn ra cảm tình gì trong đôi mắt hắn, hết thấy chỉ làm cho người ta cảm giác cô độc vô cùng.

Càng làm cho Mạc Băng Vân bất bình chính là dưới nhãn thần lạnh lẽ của nàng, ánh mắt của hắn vẫn bình đạm như nước, hắn chỉ là một tiện dân, lại không xem đế quốc chi hoa ra gì, trong lòng nàng bực tức đến mức nào thì có thể tưởng được.

Khâu Viễn Sơn cất tiếng vang như chuông đồng vang khắp toàn trường: "Các tướng sĩ nghe đây, vị này là niềm kiêu ngạo của Thương Nguyệt đế quốc chúng ta, đoàn trưởng Sắc vi kỵ sĩ đoàn, tam công chúa Mạc Băng Vân diện hạ."

Người bên dưới náo động hẳn lên, không lạ khí thế cao ngạo, dung mạo xuất chúng như vậy, làm cho một trong tam đại

tướng của đế quốc Khâu Viễn Sơn phải kính cẩn theo phía bên phải (Theo lễ tiết đại lục, người có địa vị đứng bên trái), thông báo thân phận mới biết nàng ta là Đế quốc chi hoa, là tam công chúa, nghi vấn của mọi người thoáng chốc đã được giải đáp.

Đồng thời bọn binh sĩ đều vì Vũ Lô mà toát mồ hôi lạnh, cái loại to gan dám đùa nghịch công chúa này mà còn sống sót thì cũng tính là y mạng lớn.

Dương Chính hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Mạc Băng Vân, không nghĩ rằng nữ nhân này lại là tam công chúa.

Bọn họ tới Tử vong doanh làm gì?

Nơi này đều là bọn nô lệ và tù phạm ti tiện.

Bọn quý tộc đế quốc nhìn còn sợ làm bẩn mắt chúng.

"Tam công chúa lần này đến là mang theo mật lệnh của vương quốc, cần tuyển mấy binh sĩ xuất chúng trong các người thành lập tiểu đội hành động đặc biệt, người trúng tuyển trực tiếp thoát ly Tiên phong doanh, nhận huân chương Tam đẳng kỵ sĩ, xưng hiệu Nam tước của đế quốc!"

Nghe thấy tin tức này, mọi người cơ hồ nổ tung lên, cả Lang nha quân sĩ đứng hai bên lộ vẻ ngạc nhiên.

Bình dân quý tộc, địa vị cao không thể với.

Cho dù là tinh nhuệ như quân lính Lang nha, trăm người chỉ có một người có thể thoát ly khỏi thân phận bình dân, nhờ vào quân công tiến nhập giai cấp quý tộc.

Huống gì là bọn tiện dân của Tử vong doanh.

Cả trăm đạo mục quang đồ kỵ của Lang nha quân nhìn vào bọn binh lính Tử vong doanh, bọn người ti tiện này, không biết sao lại thoát được vận mệnh cắt chó này.

Đại nhân thực sự là... Cho dù cần tuyển

tiểu đội hành động đặc biệt cũng cần phải tuyển chọn bọn tinh anh trong bọn ta, lẽ nào bọn ta lại không hơn được bọn tiện dân này sao?

Tựa hồ cảm thụ được oán niệm mạnh mẽ của mấy trăm Lang nha quân.

Khâu Viễn Sơn hắng giọng, cặp mắt xám thâm thúy quét một vòng hai bên tả hữu, tức thì từng tên Lang nha quân đều cúi đầu, im lặng như ve sầu mùa đông.

Nhìn vị tướng quân này có vẻ từ ái dễ gần, nhưng là vệ đội của ông thì Lang nha quân sớm đã lãnh giáo qua bộ mặt ác ma của ông ta, cho dù là binh sĩ ý chí mạnh mẽ nhất mà thấy qua thủ đoạn tàn

khốc của ông thì hai ngày cũng không nuốt nổi cơm.

Mọi người đang kích động dần bình tĩnh lại, Dương Chính nhìn xung quanh, quả nhiên không chỉ tân binh hưng phấn, cả mấy lão binh thân kinh bách chiến lúc này cũng khó dấu được sự kích động trong lòng.

Có thể thoát khỏi Tử vong doanh, lại được tự do thực sự là việc quá mức xa xỉ rồi, vậy mà còn có thể tiến nhập vào giai tầng quý tộc, cả đời này bọn họ không cách nào tưởng tượng được, biểu hiện như vậy cũng phải.

Còn ta thì sao? Dương Chính nhếch môi

cười khổ.

Vì sao ta nghe được tin tức này không có chút động tâm, hồi đó lẽ nào ly khai khỏi nơi này không phải là giấc mộng của ta ư?

Vì sao bây giờ ngược lại ta lưu luyến đoạn đời chém giết không ngừng, sinh sống như cây cỏ, chỉ có thời khắc máu tươi phun ra từ thân thể địch nhân mới cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh.

####

Bữa ăn tối nay đặc biệt phong phú, mỗi người đều được chia nửa cân thịt trâu, mấy tên lão binh ăn uống no say tề tụ vào

trong doanh trại của Dương Chính, vô
bụng tán dóc với nhau. Đây là thời gian
hạnh phúc nhất của bọn họ trong một
ngày, chỉ có trải qua sự tàn khốc của
chiến tranh mới biết trân quý những gì tốt
đẹp của sinh mệnh.

Hồng Thạch, người có tướng mạo anh
tuấn, xuất thân cao quý nhất trong Tử
vong doanh, xoa tay lên giường hỏi
Dương Chính đang ngồi im bên cạnh.

"Ngày mai cần tuyển chọn thành viên đội
hành động đặc biệt, Tiểu Chính ca,
thương thế của huynh đã ổn chưa?"

Vũ Lôî mông đít bị đánh nát như nằm
trên giường buồn bã nói: "Ta đúng là mấy

cái giường trong thiên hạ thì không chọc vào, đặc tội với công chúa, suýt mất mạng."

"Người còn nói nữa sao? Hôm nay giữ được tính mạng đã là vạn hạnh, nếu không có Tiểu Chính ca giúp người ngăn trở mũi tên đó thì người sớm đã bị bọn tiểu thư đó bắn chết rồi... Ha ha, chẳng qua nói đi cũng nói lại, mấy con bé phía sau công chúa thật sự ngon lành, tùy tiện lấy ra một đĩa cũng dư sức hơn mấy em bên Loạn Vân Gian Hồng ma phường của Hồng ma ma rồi."

"Câm..." Nghe thấy Hồng Thạch nói, La Tháp không nhìn được vung chân lên mắng: "Hăng hái? Người thử qua chưa?"

"Mẹ ngươi, ta chưa thử qua, trước đây tiểu gia ta là đại thiếu gia của Long bảo trai ở Cô Phàm thành, đùa chơi với nữ nhân không một đại đội thì cũng một trung đội, nữ nhân như thế nào ta còn nhìn không ra sao? Cô phàm Phiêu Hương Các, xinh đẹp nhất là bốn cô, Hương Tuyết, Mễ Mễ, Tú Liên, A Đái ta đều có thử qua."

Một khi nói tới nữ nhân, tính cách nho nhã của Hồng Thạch bắt đầu biến đổi thành đỏ mặt tía tai.

Doanh phòng trở nên huyền não hỗn loạn, tiếng cười đùa vang khắp.

Dương Chính nhú mảy đứng dậy, lấy một vật trong cái túi ra chậm chạp bước ra ngoài cửa.

"Tiểu Chính ca!"

Bọn người Hồng Thạch nhìn nhau, có người muốn đi theo đều bị Mông Tâm, người lớn tuổi nhất, giữ lại. Y lắc đầu thấp giọng nói: "Đừng quấy rầy hă!"

Doanh trại đóng dựa vào núi, Dương Chính lên trên một tảng đá lớn lồi lên trên mặt đất nằm xuống, âm thanh hỗn tạp của doanh trại dần dần xa khuất.... Bầu trời đêm của thế giới này so với địa cầu còn mỹ lệ hơn nhiều, bầu trời sao trong vắt không có chút tạp chất, hồng nguyệt

Tang mễ á và Ngân nguyệt Tác lâm thụ
ở trên trời hô ứng với nhau. Chỉ có lúc
ngắm trời sao Dương Chính mới có thể
cảm giác nội tâm bình tĩnh, tất cả phiền
nã và thống khổ đều theo gió mà bay đi.

Nhớ tới khúc ca này

Người có còn nhớ chăng?

Cánh tay mềm mại ngày xưa

Trong mộng mỉm cười đau đớn

Giấc mộng đó gần như thành sự thật

Người có còn nhớ chăng?

Có nhiều việc trở về không thể nào xua đi được, đúng sai chẳng rõ thế nào

Cũng có nhiều sự tình không hề xảy tới.

Lúc ngày đêm luân phiên với nhau

Nhìn lên trời cao mong muốn trở về nhà...

Dương Chính cầm một vật trong tay đưa ra trước mặt, là ống sáo màu xanh lục, do bạn gái Tiểu Nhan hai mươi tuổi tặng lễ vật cho hắn, hắn liền cất vào bên mình, đáp ứng trở về từ Á Mã Tôn, cùng kết hôn với nàng... Đáp ứng với nàng là mỗi ngày đều cất giữ ống sáo này bên mình...

Nào ai biết được lòng tốt làm hại chết người ta.

Nếu như có thể trở về quá khứ, hắc vĩnh viễn không chịu đi lấy thánh vật của bộ lạc Á Mã Tôn.

Hắc còn nhớ lúc thạch mâu đâm vào trong tim, khí lực và máu huyết không còn gì, chỉ còn nỗi tuyệt vọng, lại nhớ lúc mới tỉnh dậy bàng hoàng phát hiện ra mình đã ở cái thế giới không biết tên này.

Sau đó, bị bắt lưu lãng đến nơi này, bắt đầu một ngày một trận chém giết.

Dần dần cũng biến thành tê dại, dần dần

thích ứng nơi này, chỉ có lúc trong mộng mới nhớ lại địa cầu, nhớ tới nhà mình trên biển.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu không có khối thánh vật này, hắn đã sớm chết từ lâu.

Dương Chính lấy từ thắt lưng ra một thanh chủy thủ và một khối tinh thể màu đỏ sậm Ba Bỉ.

Chủy thủ là một loại quân đao, là mua dùng cho phương diện khảo cổ, trên chiến trường giết chết đại đội trưởng của địch nhân là nhờ vào nó.

Tinh thể Ba Bỉ màu đỏ sậm là đầu tiêu

đưa Dương Chính tới thế giới này, Thánh vật của bộ lạc thổ dân Á Mã Tồn. Khối tinh thể này xác thực là có năng lực đặc biệt, Dương Chính lạc vào dị thế giới, vô số lần bị trọng thương suýt chết, cũng là nhờ khối đá kỳ lạ này dần dần cải biến thể chất, làm cho sức lực hắn trở nên mạnh mẽ, ngũ quan linh mẫn như dã thú, trọng yếu hơn cả là năng lực tự chữa lành thương thể của thân thể hắn biến hóa vượt xa người thường.

Cởi áo ngoài ra xem, hôm nay trên thân hơn hai mươi vết thương lớn nhỏ đều đã khép miệng, khối thịt bị mất đi cũng bắt đầu mọc ra thịt mới.

Nhớ lại hôm nay trên chiến trường chính

là Ba Bỉ phát uy, đưa hấn từ cõi chết trở về.

Dương Chính đành cười khỏ:"Ba Bỉ, ta biết ngươi nghe được, nói cho ta biết, chết không ta chết, ném ta xuống cái địa phương hoang phế này làm cái gì. À, ngươi chắc là rất là cao hứng phải không?"

Nhìn Ba Bỉ lăm bằm một tràng.

Dương Chính lấy sáo đưa lên môi, nhẹ nhàng thổi, tiếng sáo mỏng manh nỉ non như khóc lóc kể lể theo gió đêm bay đi...

####

Cách Tử vong doanh khoảng 50 mét là đại doanh của Lang nha quân, bốn bề nghiêm mật, so với Tử vong doanh hỗn tạp ồn ào, nơi này vô cùng yên tĩnh trật tự. Các trưởng bổng mới tinh cao lớn, bốn bề binh sĩ đi tuần tra liên tục. Không giống như mấy ngày trước, nửa doanh trại lớn dựa vào thế núi được ngăn cách bằng hàng rào. Thủ hộ ở gần hàng rào là nữ binh anh tuấn bột phát, trang bị rất tốt, lại thêm người nào cũng hai mắt lóe sáng, mục quang lẫm liệt hiển nhiên là đã tu luyện võ kỹ bậc cao.

Sau khi cùng Khâu Viễn Sơn bàn bạc sự tình ngày mai, Mạc Băng Vân rời khỏi trưởng của Lang nha quân trở về mang theo sáu nữ binh.

Quay về nơi đóng trại lâm thời ngay chỗ hàng rào.

Một nữ binh sau lưng công chúa oán trách

"Đoàn trưởng, lúc ban ngày bọn ta nên móc con mắt tên háo sắc kia ra!"

Mạc Băng Vân dừng bước, lạnh lùng nói: "Tiểu Nguyệt, không phải ngươi đã nói với ta rồi sao? Việc này không được nhắc lại."

"Là..." Tiểu Nguyệt không ngờ công chúa luôn đối đãi bọn họ như tỷ muội lại nổi giận, vội vàng câm miệng.

Mạc Băng Vân bây giờ rất khổ não, lúc ở đại trưởng của KHâu Viễn Sơn xem qua sổ quân công của Tử vong doanh, nàng không ngờ tên tóc đen Dương Chính lại lợi hại như vậy, một năm nay giết chết 8 tên Trung đội trưởng Vệ Nhung quốc, 32 tiểu đội trưởng, lính 857 tên. Quân công cỡ đó nếu như là của binh lính thông thường thì đã được tấn thăng tới trời rồi.

Lại còn thanh Miễn thiết đao, hôm nay hắn lại tiêu diệt đại đội trưởng của địch nhân, đại đội trưởng của quân trú thủ vùng phụ cận Vệ Nhung Đông tuyến (Tây tuyến của Thương Nguyệt quốc) không phải là nhân vật vô danh, đại danh Cự hùng Uy Lợi thậm chí đến cả Mạc Băng

Vân cũng đã nghe qua. Tên này sức lực có thể xưng là đệ nhất trong Vệ Nhung đông tuyến quân, chính là đối thủ làm cho Lang nha quân phải phiền não, không ngờ hôm nay lại chết trong tay một tên lính đỡ đạn của Tử vong doanh, chỉ sợ hấn chết thành quỷ cũng không nhắm mắt được.

Kỳ thực là do Uy Lợi xui xẻo, không duyên không có uống nhiều rượu, đầu óc nóng bừng mới đi vào Tử vong doanh của Vệ Nhung, thân phận của y căn bản không cần phải xuất hiện ở trong cuộc chiến bia đỡ đạn không có ý nghĩa gì thế này, thực sự là Minh vương bắt người canh ba chết, người tuyệt không thể sống quá năm canh.

Nhìn thấy mấy chữ này, Mạc Băng Vân vừa thẹn vừa giận, thẹn là vì mình nhìn sai, tên khốn ác độc đó lại quá lợi hại, giận là vì nhận quang Dương Chính hoàn toàn không để ý gì đến nàng.

Nữ nhân cao ngạo cao quý không bằng lòng cho người thấp kém coi thường mình như vậy, đặc biệt là thân phận đối phương đề tiện đến mức đó.

Mạc Băng Vân dẫn thân binh về trướng, trong trướng còn có bồn nước nóng đang sôi sùng sục để tắm.

Nàng cởi y phục tiến vào trong bồn tắm, thoải mái kêu lên một tiếng, ở nơi Tây

Vực lạnh lẽo khắc nghiệt này, tắm bồn là hưởng thụ xa xỉ và thoải mái nhất, điễm phiền muộn do Dương Chính mang lại dần dần tiêu tan.

Nàng lim dim mắt, hưởng thụ lớp da đang dần dần biến thành màu hồng dưới nước nóng, bông hoa nổi trên mặt nước tỏa ra mùi hương ngọt ngào lan vào vào trong mũi nàng.

Chợt nàng mở mắt ra.

Bên tai có một thanh âm đặc biệt lay động, nghe du dương êm ái, từng lúc từng lúc thấm vào trong lòng người, yên lặng nghe một lúc, bị âm nhạc cảm nhiễm, Mạc Băng Vân trong lòng dần dần

trở nên buồn thương, bàng hoàng.

Ai đang diễn tấu khúc nhạc bi thương như vậy?

Mạc Băng Vân mặc y phục vào đi ra sau trường, thân binh định đi theo đều bị nàng ngăn trở.

Tiếng nhạc từ sau núi vọng tới rất nhỏ, chỉ có nàng là kiếm sĩ tu luyện xuất sắc mới nghe được.

Tra theo thanh âm này, nàng nhẹ nhàng chuyển từ hàng rào cao lớn đến bên cây đại thụ mọc bên núi, giống như bóng ma bay qua, không ngừng tìm đến nơi phát ra âm thanh.

Nàng nhanh chóng phát hiện mình tiếp cận phạm vi của Tử vong doanh.

Từ trong tiếng huyền não, nàng vẫn không ngừng truy tìm nơi phát ra tiếng nhạc.

Cuối cùng cũng phát hiện một thân ảnh cô liêu ngôi trên một khối cự thạch.

Ánh trắng chiếu trên thân thể hắc tỏa ra nét ưu thương và tịch mịch khôn tả.

Là hắc!

Mạc Băng Vân siết ngón tay đến trắng nhợt, thân hình cao lớn cùng mái tóc đen

của Dương Chính rất dễ nhận biết.

Lại là tên khốn này! Mạc Băng Vân tính quay đầu bỏ đi.

Chân vừa bước đi bất chợt dừng lại.

Dương Chính hoàn toàn không phát hiện được trong đêm đen có một cặp mắt chăm chú nhìn hắn. Hắn chìm đắm trong thế giới của mình, mọi phiền não bên ngoài đều cách biệt.

Thanh âm của tiếng sáo không giống như nhạc khí trên đại lục. Trên đại lục này vì chiến tranh nhiều lần, văn hóa nghệ thuật phát triển lạc hậu, gia đình quý tộc đều dùng trống và chuông làm nhạc khí tiêu

khuyến. Loại nhạc khí nhẹ nhàng tinh xảo như sáo chưa từng xuất hiện.

Âm nhạc là thứ kết nối tất cả sinh vật có cảm tình.

Nữ nhân thông thường là sinh vật điển hình có tình cảm, cho dù lạnh lùng cao ngạo như Mạc Băng Vân cũng không ngoại lệ, nàng dần dần bị tiếng nhạc hấp dẫn. Sau một lúc nàng mới phát giác ra Dương Chính không phải là thứ đáng ghét.

Người có thể thổi khúc nhạc động lòng như thế, một nam nhân bóng lưng tịch mịch như tuyết, lại là một tiện dân tàn nhẫn ti bỉ sao?

Vì một người khác mà bắt đầu chủ động
bào chữa, ý vị đó như thế nào?

Mạc Băng Vân ngo ngắ² đứng nhìn,
chăm chú lắng nghe.

Tiếng nhạc véo von dừng lại... Nàng giật
mình tỉnh lại.

Dương Chính thối xon², thở dài, màn
đêm sâu thẳm, ngày mai sẽ ra sao đây?

Tiểu đội hành động đặc biệt?

Cũng là thứ đáng chán!

Hắn im lặng cất sáo vào thắt lưng, nhảy

xuống đất, chậm chạp đi về doanh trại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 3: Khảo thí điên cuồng

S

áng hôm sau, trời trong vắt.

Bầu trời u ám mấy ngày nay bây giờ mây đen tiêu tan, ánh dương quang chiếu xuống.

Tử vong doanh từ trước giờ chưa khi nào náo nhiệt đến thế, gương mặt binh sĩ đều biểu lộ vẻ kích động và hưng phấn. Nhiều người đều cho rằng khí trời hôm nay là điềm lành, Tử vong doanh nghênh đón ngày xuân.

Ngày xuân của một ít người.

Chỉ những người cho là mình nằm trong nhóm có thể đoạt được tước vị Nam tước đại nhân trong đế quốc tương lai.

Bọn họ có lý do để cao hứng.

Dương Chính đứng trong đám người lãnh đạm nhìn người ta huyên náo.

Người sinh trong thời loạn thế phải vùng vẫy khao khát được sinh tồn, chỉ cần có một giọt đường mật là đã thỏa mãn lắm rồi. Huân vị Nam tước, tam đẳng kỵ sĩ chính là một giọt mật đó. Dương Chính không cần, hắn lạnh lùng nhìn khắp chung quanh, cho đến nay hắn vẫn như cũ không

hòa nhập cùng thế giới này, hấn đến từ địa cầu, cố chấp cách tuyệt mọi thứ của thế giới này đối với mình, chỉ chờ cái chết đem mình đi thôi.

Mông Tầm, Hồng Thạch đứng chờ bên cạnh Dương Chính, vốn đã biết qua tập quán cô tịch của hấn.

Tiểu đoàn bọn họ là nhóm người mạnh nhất trong Tử vong doanh, trừ bọn thủ hạ của Uy Nhĩ Tôn ra không ai dám đụng tới.

Uy Nhĩ Tôn là thợ rèn ở Hồng Kham Thành, tính tình táo bạo, lỗ tay giết người nên bị bắt đưa vào Tử vong doanh.

Y tới Tử vong doanh mười một tháng, trừ Dương Chính ra thì là người sống sót lâu nhất.

Tính cách tàn bạo và thần lực trời sinh làm nhiều người tụ tập vào làm tùy tùng cho y.

Chỉ vì trong Tử vong doanh có nhiều loại biến thái tối tăm.

Trừ chết trận ra, mỗi ngày đều có vụ mất tích ly kỳ, người phát điên cũng không ít.

Mỗi cá nhân đều cần phải phụ thuộc một tiểu đoàn, trừ Dương Chính ra.

Hắn là người Uy Nhĩ Tôn không dám chọc vào.

Sau khi tiếng hào tập hợp vang lên, cũng giống như ngày hôm qua, Lang nha quân ùn ùn tiến vào Tử vong doanh, nhân số so với ngày hôm qua còn đông hơn gấp bội, bao vây chung quanh Tử vong doanh. Tuyển chọn tiểu đội hành động đặc biệt khẳng định là rất tàn khốc, cần phải làm tốt công tác bảo an.

Mạc Băng Vân và Khâu Viễn Sơn lạnh lùng mang theo mấy thân binh lên trên một góc đài cao của Tử vong doanh.

Trên đài có dựng lô đài bằng gỗ cao khoảng 10m.

Sau khi ngồi xuống, Mạc Băng Vân nhìn khắp toàn trường rồi dừng lại ở Dương Chính, trong mắt lộ ra một tia phức tạp rồi nhanh chóng dời mắt đi nơi khác.

Dương Chính thấy thế, ngẩng đầu lên một thoáng, lập tức nở nụ cười tự trào rồi cúi đầu vung chân đá mấy hòn đá nhỏ dưới đất.

Mấy ngàn đạo mục quang tập trung trên lôi đài, đầy vẻ hưng phấn và kỳ vọng.

Khâu Viễn Sơn ho nhẹ một tiếng, quay đầu lại thấy Mạc Băng Vân mặt không chút biểu tình, cứ ngồi im trên ghế, trong lòng lão thầm cười chê, cái gì đế quốc

chi hoa, đòi thành đế quốc băng khối đi, không hiểu được chút điểm nhân tình.

Không còn cách nào, chỉ tự ông đứng lên: "Các tướng sĩ Tiên phong Bộ binh doanh nghe lệnh, lần tuyển chọn tiểu đội hành động đặc biệt này chỉ tuyển đúng 20 người, người trúng tuyển trực tiếp được tấn thăng làm Tam đẳng kỵ sĩ, được huân chương Nam tước, ta đã thương lượng cùng công chúa điện hạ xong rồi, cách khảo thí đơn giản nhất bắt đầu."

Khâu Viễn Sơn nói rất sòng phẳng xong, phát tay một cái, mười tên Lang nha quân chia ra hai người một tổ khiêng năm tảng đá lớn đem vào trong doanh.

Đến trước lôi đài, thạch đỉnh quăng xuống đất vang lên tiếng ầm ầm liên hồi, mặt đất rung lên, bụi bay mù mịt.

Thạch đỉnh nặng khoảng 200kg, có thể cử lên quá đầu chỉ có rất ít người làm được.

Binh sĩ Tử vong doanh tràn đầy nhiệt tình phút chốc bị một gáo nước lạnh hắt lên đầu. Một bộ phận người căn bản không có gan ra thử, chỉ lắc đầu than thở.

Binh sĩ thông qua khảo thí được an bài ở một bên, không qua được thì lập tức bị Lang nha quân bắt trở về doanh trại không chút do dự.

Người càng lúc càng ít, người thông qua

thì mười người chỉ được một người. Bọn người đứng bên thân Dương Chính đều dựa vào bọn người phía sau, không có ai tiến lên phía trước.

Vũ Lô bị đánh nát mông than thở: "Không biết ta có làm được không, ài..."

Than xong, y xoay tay, hít một hơi lạnh đau đớn.

La Tháp, Mông Tầm, Lưu Nhược Phi, Hồng Thạch đều bật cười, cả đến Dương Chính cũng nở nụ cười hiếm hoi.

Lúc này mọi người đột nhiên xao động.

Bọn Dương Chính ngược mắt nhìn chỉ thấy một tráng hán đầu trần da đen bóng cao khoảng 2m, lưng hùm vai gấu một tay nhắc thạch đỉnh lên quá đầu, bước lên trước một thạch đỉnh khác, chỉ dùng tay trái nắm phía trên thạch đỉnh găm lên một tiếng, cơ bắp toàn thân nổi cuộn cuộn, gân cổ cũng nổi rõ lên, thạch đỉnh đó cũng được cử lên quá đầu.

"Uy Nhĩ Tồn, tốt lắm!" Mọi người cất tiếng hoan hô, toàn bộ đều là binh sĩ thủ hạ cây thế của Uy Nhĩ Tồn.

Nhìn lên trên đài, KHâu Viễn Sơn và Mạc Băng Vân khẽ động dung.

Uy Nhĩ Tồn cười ha hả điên cuồng, quay

hai thạch đỉnh một vòng rồi ném xuống đất.

Cùng lúc đó, Dương Chính nghe thấy một tiếng gầm gừ giống như dã thú bên cạnh.

Hắn quay đầu qua chỉ thấy Hồng Thạch hai tay nắm chặt, cặp mắt đỏ rực, nhìn chăm chăm vào Uy Nhĩ Tôn phảng phất như phun ra lửa.

Dương Chính trong lòng thâm than, vươn tay ra chụp tay Hồng Thạch lại.

"Bình tĩnh, phần nộ chỉ làm cho người ta mất lý trí."

Lời nói của hắn như một gáo nước lạnh

đổ ụp lên thân hình Hồng Thạch đang lửa giận bùng bùng. Hồng Thạch nhắm mắt lại, cả nửa ngày mới khó khăn cất tiếng: "Đa tạ, Tiểu Chính ca!"

Dương Chính khẽ gật đầu, Hồng Thạch không then từng là Cô Phàm trí giả, có được sức ảm nhẫn hơn xa người thường. Sự việc xảy ra trên người Hồng Thạch nếu diễn ra ở người khác, mà không phát điên thì cũng là kiên cường. Hai tháng trước lúc Hồng Thạch vừa đến Tử vong doanh vì y tướng mạo anh tuấn trung tính, nói năng lịch sự nên từng bị một bọn Uy Nhĩ Tôn điên cuồng chà đạp vì thiếu thôn nữ nhân. Nơi Tử vong doanh sống nay chết mai, sự tình biến thái đến cỡ nào cũng có thể xảy ra, tình dục đồng giới

không phải là đặc quyền của quý tộc.

Hai tháng sau Hồng Thạch dựa vào sức nhằn nại kinh người gia nhập vào tiểu tập thể của Dương Chính.

Uy Nhĩ Tồn mới không dám làm nhục y, nhưng loại cừu hận này chỉ không còn trừ khi một bên chết đi, bằng không nó cứ như ma quỷ liên tục quấy nhiễu trong lòng Hồng Thạch.

Người càng lúc càng ít, cuối cùng đã phiên bọn Dương Chính.

Mông Tầm cao lớn giống Dương Chính là người đầu tiên đi lên, hai tay nắm hai bên thạch đỉnh quát trầm một tiếng nhắc

đỉnh lên cao.

Sức lực của Mông Tầm rất mạnh mẽ, dễ dàng qua ải.

Tiếp theo sau đó La Tháp, Lưu Nhược Phi mấy người cũng qua ải, Hồng Thạch dùng sức hô hấp mạnh mấy hồi, Dương Chính biết y không mạnh lắm, vỗ lên eo y: "Tới đi, người có thể làm được mà."

Hồng Thạch gật đầu, bước trầm ổn tới trước thạch đỉnh.

Mọi người đột nhiên náo động, cùng hô "Tiểu bạch kiểm" "Nhân yêu...Hồng Thạch" với âm thanh âm dương quái khí (Chú: Tiểu bạch kiểm, nhân yêu chính là

chỉ hạng pede). Phút chốc sắc mặt Hồng Thạch đỏ hồng.

Dương Chính nhíu mày nhìn qua, thì ra là Uy Nhĩ Tôn và bọn thủ hạ của hắn.

Mạc Băng Vân luôn chăm chú nhìn Dương Chính, thấy hắn nhíu mày, không biết sao trong lòng có cảm giác không thoải mái, cảm thấy bọn người ồn ào bên dưới thật xấu xa.

Nàng đứng phắt dậy nhìn bọn người Uy Nhĩ Tôn lạnh lùng quát: "Câm miệng, ai còn nói bậy thì thủ tiêu tư cách ứng tuyển, xử trí theo quân pháp."

Khâu Viễn Sơn vô cùng kinh ngạc nhìn

Mạc Băng Vân một cái. Vị công chúa này hôm nay hành vi thật là cổ quái.

Tiếng chiêm chọc im bật, Hồng Thạch cảm kích nhìn lên đài, quát lớn một tiếng nâng thạch đỉnh lên tới ngực, đột nhiên cả người lão đảo lui lại mấy bước giống như bị thạch đỉnh đè xuống.

"Cẩn thận!" Mông Tâm phi thân tới trước tiên.

"Đừng... qua đây!" Hồng Thạch cố hết sức mới nói được mấy chữ này.

Dương Chính chăm chú nhìn y, trong mắt không có biểu tình gì.

"Ta... có thể làm được! A a a!" Hồng Thạch thét lên, thạch đỉnh nhích lên từng phân từng phân, đến lúc cử quá đầu cả người y phát run, thân trên càng run rẩy dữ dội, bất quá không quan trọng mấy, y đã thành công rồi, kiên trì khoảng ba giây ngã lăn ra đất cùng thạch đỉnh.

Dương Chính bước tới trước đỡ y dậy, trong mắt hiện ra một tia âm áp:"Giỏi lắm!"

Hồng Thạch cười.

Dương Chính thử xem trọng lượng thạch đỉnh. Hắn tịnh không xem trọng giọt mật hư ảo của huân tước, vinh dự. Mấy thứ đó không làm cho hắn hứng thú, tiếp thụ

nền giáo dục của địa cầu vào thế kỷ 21 càng làm cho Dương Chính tin tưởng rằng mật ngọt cần phải do tự mình đi sáng tạo ra.

Mật ngọt của hắn đã rơi lại trên địa cầu.

Dương Chính cười khở một tiếng, nâng thạch đỉnh cử quá đầu, dừng một chút rồi ném xuống đất.

Sau đó bình tĩnh đi qua một bên.

Vũ Lôĩ cả thử cũng không thử, y vốn là người lạc quan, mộng bị đánh nát còn nhìn lên đài nháy mắt với Tiểu Nguyệt sau lưng Mạc Băng Vân rồi đi mất.

Đây đúng là mê gái hơn cả trời.

Người thông qua khảo thí là 283 người.

Chưa đến một phần mười tổng nhân số.

Khảo thí thứ hai là khảo thí kiếm kỹ, 283 thanh mộc kiếm được phân phát cho những người qua ải. Khảo thí rất đơn giản, 283 người đứng trong phạm vi 50 mét vuông trên lô đài hỗn chiến, người nào ngã xuống hay bị rơi khỏi lô đài là thua, 20 người còn đứng đến lúc cuối cùng trực tiếp được tuyển chọn.

Trong lúc không ai chú ý, Dương Chính lấy thanh quân đao nhét vào thắt lưng của Hồng Thạch.

Hồng Thạch ngạc nhiên nhìn Dương Chính, chỉ thấy hắn ta nhếch mép cười tàn nhẫn, đưa tay làm động tác chặt đầu.

Trống trận đánh ba hồi, trên lôi đài phát xuất vô số tiếng gầm rống.

Mộc kiếm bay đầy trên không trung.

Ưu thế của tiểu đoàn thể hiện ra rõ ràng không nghi ngờ gì, lực lượng cá nhân trong hỗn chiến thực sự là không đủ.

Mấy người bên cạnh Dương Chính đầu lung vào nhau vung mộc kiếm đánh cho những người tiếp cận té nằm xuống đất hoặc bị đánh rớt xuống lôi đài.

Dần dần biến đổi!

Dưới sự dụ hoặc của huân vị, mọi người đều như phát điên.

Chiến đấu càng lúc càng điên cuồng, mộc kiếm tuy cùn, người lại không yếu. Âm thanh thê thảm liên tiếp vang lên khi bị đâm xuyên qua mắt, bị gãy xương, mùi máu dần nồng đậm, cảnh tàn sát thực thảm liệt, sự ác liệt của nhân tính phát huy đến cực điểm, Lang nha quân vây xung quanh cũng cất tiếng la khác lạ, hai mắt phát sáng phản phát như đang xem trường đấu thú, 283 con dã thú cắn nhau mang lại khoái cảm dã man.

Mạc Băng Vân và sáu mỹ nữ thân binh cảm thấy chán ghét không muốn xem

Khâu Viễn Sơn thì khác, hai mắt ông phát ra ánh sáng càng lúc càng nóng bỏng, hô hấp bắt đầu nặng nề, hai tay nắm chặt, khuôn mặt thể hiện ông đang vô cùng hưng phấn, hưng phấn phi thường.

Máu tươi chảy vào miệng Dương Chính, hần thè lưỡi liếm, vị nồng tanh của máu kích thích thần kinh của hần.

Hần không vui vẻ gì khi bị người ta coi như món đồ chơi đánh đấm cho vui mắt, hần chỉ thích mùi máu, hần làm cho hần trầm mê, chỉ có máu tươi và giết chóc mới làm cho hần quên đi quá khứ, giống

như ăn hít cỏ đại ma, mê mang trong
khoái cảm ngấn ngủ tạm thời.

Binh sĩ ngã dưới chân hấn càng lúc càng
nhiều, không chết cũng bị tàn phế, Dương
Chính giống như một con hung thú tuyệt
vọng, điên cuồng phát tiết tố chất cuồng
bạo.

Nhiều binh sĩ sợ hãi thối lui.

Trên dưới lôi đài tràn ngập tiếng quỷ
khóc sói tru, tiếng cười lạnh lạnh lẫn
tiếng găm đắc ý.

Mạc Băng Vân cả người run rẩy, trước
mắt là bức tranh chốn địa ngục, tên ma
quỷ tóc đen này chính là nam tử ưu sầu

hôm qua sao?

Không phải, tuyệt đối không phải...

"Dừng lại, mau dừng lại!" Mạc Băng Vân đứng phắt dậy lớn tiếng ra lệnh cho phía trên lôi đài.

Không dừng lại được.

Các binh sĩ bị truy sát rên la thảm thiết, không kể gì cả nhảy xuống lôi đài cao 5m.

Mộc kiếm của Dương Chính sớm vì chém giết quá nhiều đã gãy thành hai đoạn. Hắn tiếp tục xông lên, tay không tác sát đánh cho người khác chạy tán

loạn.

Hồng Thạch đứng bên đột nhiên la lên quái dị, giống như phát điên lao tới trước mặt bọn Uy Nhĩ Tôn, rút thanh quân đao trong thắt lưng ra đâm thẳng vào tim một tên, y hưng phấn đến mức cả người run rẩy.

Mấy người bên Mông Tầm liền lao tới bảo hộ Hồng Thạch.

"Lão tử giết chết bọn ngươi, dám chơi ta, mẹ nó." Hồng Thạch bổ óc một tên, óc não màu đỏ cùng với màu trắng đều chảy ra ngoài, lại đá mạnh vào dưới khó một tên đang nằm dưới đất, lập tức tên này sùi bọt mép.

Cừu hận tích lũy lúc bình thường đến bây giờ đồng thời phát tác.

Máu tươi kích động bọn nam nhân giống như dã thú này.

Cừu hận, phát tiết, lợi ích giao nhau tạo thành một khúc tử vong điên cuồng.

Uy Nhĩ Tồn bị Hồng Thạch kích động tính bạo ngược, bỏ địch nhân trong tay giờ mọc kiếm lao tới Hồng Thạch, một thân ảnh đột nhiên nghiêng ngả đến trước mặt y.

Dương Chính!

Tròng mắt Uy Nhĩ Tôn đột nhiên co lại.

Trên người Dương Chính dính đầy máu tươi, gương mặt khùng bố đến cực điểm, trong miệng hắn còn ngoạm một khối thịt vừa rồi bay ra từ trên cổ của một binh sĩ dưới kiếm của hắn. Dương Chính phì một tiếng phun miếng thịt ra ngoài, máu tươi chảy quanh mép Dương Chính, Uy Nhĩ Tôn cảm thấy ớn lạnh từ sau lưng, không nhìn được lùi lại một bước.

Hắc hắc hắc hắc, mấy tiếng cười lạnh vang lên.

Dương Chính bước nghiêng về phía trước, vung một đá vào xương gò má Uy Nhĩ Tôn, Uy Nhĩ Tôn tuy cao to nhưng

tốc độ không chậm, vội vàng lui về phía sau mấy bước vung kiếm chém xuống, Dương Chính căn bản không thềm tránh né, nhân lúc một kiếm đập vào vai hấn kêu rắc một tiếng, một kiếm gãy thành hai đoạn, đau đớn kịch liệt, Dương Chính nghiêng rặng chịu đau, xương vai trái gãy rời. Hấn gầm lên một tiếng tay phải nắm thành thế Phượng nhãn quyền, đánh mạnh vào mắt Uy Nhĩ Tồn.

"Oa" một tiếng kêu thảm, Uy Nhĩ Tồn máu che phủ cả khuôn mặt lui về phía sau, Dương Chính phi thân về phía trước, xoay chuyển 180 độ chém vào cổ Uy Nhĩ Tồn.

Uy Nhĩ Tồn thô trắng như trâu la thảm

một tiếng ngã lăn ra đất.

Mọi người xung quanh không ai dám lại gần.

Đang định một cước đạp nát đầu y thì một đạo hồng ảnh bay tới, mấy cước tung ra đánh bay bọn binh sĩ cản đường, vùng thanh kiếm sắc ép chặt vào yết hầu của Dương Chính.

"Ta kêu người dừng tay, tất cả dừng tay cho ta!" Mạc Băng Vân la lớn thất thái vô cùng.

Nàng không cách nào không chế được nỗi đau trong lòng, lồng ngực nhô lên hụp xuống, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn

chăm chăm vào Dương Chính như muốn nhìn xuyên qua người hắn.

"Công chúa!" Một tiếng hô kinh hãi, sáu thân binh không thể nhảy qua khoảng cách 10m, chỉ có thể nhanh chóng chạy xuống đài. Khâu Viễn Sơn kinh hãi đứng dậy, ông không biết vì sao tam công chúa bình thường lãnh đạm cao ngạo vô cùng đột nhiên thất thái, nhanh chóng chỉ huy Lang nha quân: "Nhanh lên, qua bảo hộ công chúa".

Dương Chính cũng không hiểu gì cả, bất quá hàn khí sắc bén trên yết hầu khiến hắn không dám vọng động.

Nhìn qua, thần sắc điên cuồng trong mắt

hắn từ từ biến mất, hắn nghi hoặc nhìn Mạc Băng Vân, biết rằng công chúa không thể vì vận mệnh của mấy tiểu nhân vật này mà thất thái đến vậy, chết thì cứ chết, trong mắt bọn quý tộc Tử vong doanh nguyên đã là địa phương của người chết rồi.

Lang nha quân như hùm như sói tiến tới, bắt từng tên đang đứng đó xuống hết.

Bảy tám thanh kiếm chĩa vào Dương Chính, chỉ cần công chúa hạ lệnh một tiếng tuyệt đối sẽ biến hắn thành cái tổ ong.

Dương Chính trong mắt thoáng hiện nét trào lộng, rồi phớt lờ.

Mạc Băng Vân giận tới xanh mặt, tên khốn này không có một chút biểu tình nào, lẽ nào hắn không biết vận mệnh của hắn hoàn toàn nằm trong tay nàng sao? Muốn hắn sống thì sống, muốn hắn chết thì chết, nhìn thấy nhãn thần mang vẻ trào lộng của hắn, nàng tức không thể phát tác, thanh kiếm trong tay run lên, mũi kiếm sắc nhọn cắt vào lớp da của Dương Chính, một sợi tơ máu chảy ra.

Run rẩy cả nửa ngày, Mạc Băng Vân nghiêng răng hạ kiếm xuống, giận dữ nói: "Bắt hắn xuống, ta tự thân đánh hắn 50 roi."

Thật ra nàng hiểu lắm ánh mắt của

Dương Chính, hẳn chính ra là trào lộng chính bản thân mình, chẳng qua là không có ai lý giải được.

Hắn nhanh chóng bị trói trên đài trừng phạt, nửa thân trên để trần, vai trái có một đường máu đỏ, đang sưng bầm lên, toàn thân trên dưới vết dao chém không biết bao nhiêu. Còn có dạng thân thể như vậy a? Cơ hồ không còn tìm được chỗ nào lành lặn to bằng bàn tay, Mạc Băng Vân vừa cầm roi da tiến đến, lại ngẩn ra một lúc.

Vết dao chém dày đặc tung hoành ngang dọc trên tấm thân rắn chắc đẹp đẽ của Dương Chính, mang một vẻ đẹp tàn khốc và một loại áp bức vô cùng.

Mạc Băng Vân có điểm hiệu rõ vì sao quân công của hắn lại cao đến mức kiêu ngạo như vậy, giết gần một ngàn binh lính bên địch, nam nhân này đôi tay dính đầy máu tanh.

Ai nhìn thấy sự tàn nhẫn của nam nhân này, không chỉ đối với người khác, đối với chính mình cũng tàn nhẫn như vậy.

"Ba" Một tiếng, roi da đánh vào lưng Dương Chính, hắn run lên một cái, nắm chặt tay lại.

"Ba" lại một roi nữa.

Mạc Băng Vân không hề nường tay, mỗi

nhất roi đều phát tiết nổi uất ức, nàng hận
nhân thần của nam nhân này, hận ánh mắt
không để gì vào mắt của hắn.

Đánh xong 50 roi, Dương Chính hôn mê
nằm lăn ra đất, máu tươi chảy đầy.

.....

Hồng Thạch vừa giúp Dương Chính uống
thuốc vừa chửi mắng: "Mẹ nó, cái lũ giặc
cái này, hạ thủ thật là độc địa, nếu là
người khác thì đã bị roi đánh chết rồi!"

Mấy người Mông Tầm ngồi bên cạnh
cũng gật đầu đồng cảm

Cả Vũ Lô cũng không còn gương mặt

tươi cười thường có, lạnh lùng nói: "Không nghĩ nữ nhân này da trắng thịt tươi như vậy, mẹ nó, rơi vào tay ta thì chơi đùa cho đến chết."

"Người muốn giết ai?" Thanh âm nữ tử từ ngoài cửa truyền vào.

Doanh phòng trở nên tĩnh lặng đến mức cây kim rơi cũng nghe được.

Mấy nam nhân quay đầu lại phát hiện ra một nữ nhân đang trừng mắt nhìn, bộ mặt hung ác đứng ngay cửa, trong tay cầm một cái túi nhỏ.

"À... Thì ra là vị đại tỷ này..." Vũ Lô tức thì đổi giọng tươi cười, tiến lên phía

trước.

Nữ nhân đưa tay bịt mũi gần giọng nói: "Các người ở nơi này thật là hôi thối, đúng là cái chuồng heo."

Mấy người khác đã nhận ra, nữ nhân này là người lúc trước đã bắt Vũ Lô một tên, thân binh Tiểu Nguyệt của công chúa.

"À à, lãnh đạo thượng cấp an bài, địa phương này cũng tệ lậu thật, chi bằng tỷ cùng công chúa nói giúp cho bọn ta được đổi sang nơi khác thoải mái hơn." Vũ Lô da mặt dày như bức tường, cứ trơ mặt ra mà nịnh hót.

Tiểu Nguyệt trừng mắt nhìn y một cái, lạnh lùng nói: "Người là tên khốn đã dám nói lời trêu chọc phải không, chưa bị bắn chết kể ra người còn lớn mạng lắm, lại còn dám lăm mồm ba hoa!"

Vũ Lôì khóe mắt giật giật, trong lòng thầm tức giận, lũ đàn bà xấu xa này, sớm muộn gì ta cũng cho các người chết tốt.

Thấy bầu không khí trở nên lạnh lùng, Vũ Lôì sắc mặt như thường, cười hi hi nói: "Đại tỷ nói ra câu này làm cho ta ngưỡng mộ thật lòng, tỷ trong lòng ta giống như Nhã Ti Lan nữ thần (Đại lục truyền thuyết là nữ thần trí tuệ và xinh đẹp), cũng cao quý thuần khiết như vậy, tuyệt không dám có ý tưởng xấu."

Tiểu Nguyệt không nói nhiều, liếc qua Dương Chính đang nằm bất động trên giường, lắc đầu hiềm ác: "Không biết công chúa nghĩ sao, loại người như thế này mà lại sai ta mang thuốc đến."

Nàng đưa túi cầm trong tay cho Vũ Lô: "Đây là công chúa sai ta sang đưa kim sang dược thượng hảo, cách sử dụng có ghi trên giấy."

Nói đoạn, đi ngay không hề quay đầu lại.

Sau khi nàng ta đi khỏi, người trong phòng đều nghiêng răng nghiêng lợi, bị tiểu nha đầu này dạy dỗ thật không chịu nổi, nhưng với thân phận bọn họ bây giờ

không muốn chết thì chỉ có nhẫn nại.

Vũ Lôi lấy trong túi ra hai bình thuốc và một tờ giấy, lật qua lật lại, nhìn không được gất lên: "Mẹ nó, lão tử không biết chữ!"

####

Thương thế của Dương Chính nhanh chóng khôi phục, trù năng lực tự lành lặn cực mạnh của bản thân ra, thuốc của công chúa đem cho cũng phát huy công hiệu rất lớn.

Loại thuốc này căn bản không giống loại dược phẩm cấp thấp của Tử vong doanh ngày thường cấp phát, thuốc thoa ngoài

da màu xanh lục trong suốt, thuốc cao hương thơm thanh khiết, làm cho người ta thần khí sáng khoái, sau khi dùng hàng vạn hơi lạnh mát dịu xông vào trong người, hiệu quả giảm đau cực kỳ tốt, còn một bình được hoàn màu hồng là thánh phẩm trị liệu nội thương. Hồng Thạch kiến thức rộng, vừa nhìn đã biết hai loại bảo bối này giá trị cả trăm lạng vàng, thực là bất phàm.

Đến Vũ Lôi cũng hí hửng bôi thử, sau khi dùng thuốc, vết thương trên mông chỉ một đêm đã lành lại rất nhiều.

Vì thế, mọi người đối với công chúa cũng không còn nhiều ác cảm.

Chỉ là khó hiểu được nhân vật cao quý như công chúa sao lại ban được phẩm cho Dương Chính, một thời gian, có mấy người nhìn hẩn với ánh mắt không giống như trước, có mấy tia quý dị.

Tên Hồng Thạch tự khoe khoang là tình thánh càng thêm phóng đại: "Sur tử mẹ thích dùng móng vuốt để biểu thị cảm tình (Tục ngữ đại lục, ý chỉ đánh là thân, mắng là yêu)"

Sau đó một việc phát sinh càng làm cho mọi người pha trò chọc Dương Chính và công chúa có điều mờ ám với nhau hơn.

Bởi vì xúc phạm đến công chúa đều bị gạt ra khỏi tiểu đội hành động đặc biệt,

không ngờ cuối cùng 20 người được đề tên thì toàn bộ mấy người bên Dương Chính đều có tên, trừ Vũ Lôì mông đít nát như không qua được khảo thí. Việc này tức thì được làm thành vụ đồn đại thêm.

Mọi người trong lúc cao hứng, cũng vì Vũ Lôì mà thấy có lỗi.

Ngược lại Vũ Lôì lại cười ha hả, rõ ràng là không để ý tới.

Y nhất nhất cung tay chúc mừng: "Ta nói sau khi các người đều là Nam tước đại nhân, sau này ta có thể thoát ra khỏi Tử vong doanh, các vị đại nhân nhớ chiếu cố cho tiểu đệ."

Mọi người hiểu được tâm tình của Vũ Lôi lúc này, ngoài vỗ vai hắn ra chẳng cần phải nói gì, mà còn biết nói gì đây.

20 người được triệu đến Lang nha quân doanh.

Uy Nhĩ Tồn bị Dương Chính đánh mù một mắt thành linh xuất hiện, với năng lực của y thì xuất hiện ở trong tiểu đội hành động đặc biệt cũng bình thường.

Thế nên trong tiểu đội mấy người này, mỗi họa tiềm ẩn bất an dĩ nhiên tồn tại.

Thỉnh thoảng y lại nhìn Dương Chính oán hận làm người ta không lạnh mà run.

Dương Chính thần thái vẫn thản nhiên như cũ, giống như giếng nước phẳng lặng, ngay cả lúc được thông báo trúng tuyển vào tiểu đội hành động đặc biệt cũng không hề lộ nét tươi cười.

Trong quân trưởng, Khâu Viễn Sơn và Mạc Băng Vân tiếp kiến bọn họ.

Mạc Băng Vân tựa hồ khôi phục lại vẻ thanh đạm lãnh ngạo bình thường, cho dù ánh mắt nhìn về phía Dương Chính cũng không có một tia bất định, Khâu Viễn Sơn thì lại hào hứng quan sát Dương Chính rất lâu. Máy ngày gần đây cái vụ đồn đại mập mờ ở Tử vong doanh mọi người đều biết, vậy mà vị đế quốc chi

hoa bên cạnh ông lại không hề có chút phản ứng.

Đây mới là kỳ quái.

Khâu Viễn Sơn là nhân vật đẳng cấp thế nào, há lại bị cách biểu hiện mê hoặc chứ, Mạc Băng Vân nhìn thì lạnh nhạt nhưng đối với thanh niên tóc đen này lại chú ý khác thường.

Trong đó tất phải có ẩn tình.

Nghĩ đến mật lệnh của đế quốc, sắc mặt Khâu Viễn Sơn trở nên nghiêm túc, đôi mày chau lại.

Xem ra việc này tuyệt không thể để bàn

chi tiết với công chúa.

Ông thầm có chủ ý, cười vui vẻ nói: "Chư vị đều là lương đồng trong quân đội chúng ta, có thể từ mấy ngàn binh sĩ xuất sắc vượt thoát ra thật không phải là nhờ vào vận may, Thương Nguyệt đế quốc tương lai sẽ nhờ vào các vị chống đỡ. Hôm nay gọi các vị đến là để công chúa điện hạ tự thân ban huân vị cho các vị."

Sau một tiếng ra lệnh, mấy tên thân binh tiến vào trong trướng, tay cầm một hộp gỗ, trong hộp chắc là một bộ quân phục mới, lại còn trường kiếm cho kỵ sĩ cùng một chiếc huy chương quý tộc bằng đồng, trên huy chương điêu khắc một chiếc thuẫn bài tinh xảo, trên thuẫn bài

bầu trời đầy sao màu tím. Nhìn vào huy chương đại biểu cho Thương Nguyệt Tử tước huân vị trừ Dương Chính ra ai cũng sắc mặt kích động.

Mạc Băng Vân đứng lên, tay cầm một chiếc hộp gỗ đi tới Hồng Thạch đứng ngoài cùng bên trái, Hồng Thạch vội vàng quỳ xuống, khuôn mặt kích động nhìn tam công chúa, chỉ sợ bây giờ có bảo y xông pha khói lửa y cũng không cau mày.

Mạc Băng Vân lấy ra một đôi kiếm tinh xảo, cầm kiếm đặt trên vai trái Hồng Thạch, chậm chậm nói: "Hồng Thạch, người có nguyện ý suốt đời trung thành với Hoàng thất nước Thương Nguyệt cho

dù là dâng hiến sinh mệnh của mình cũng giữ gìn mỹ đức của một người kỵ sĩ, vĩnh viễn khiêm tốn, vinh dự, hy sinh, anh dũng, cảm thông, tinh thần, thành thật, công chúng không?"

"Ta nguyện ý!" Hồng Thạch thanh âm run run nói.

Mạc Băng Vân gật đầu, dùng đôi kiếm gỗ nhẹ lên vai trái y ba cái: "Thương Nguyệt đế quốc huyền tôn mười sáu đời, tam công chúa của hoàng thất "Sắc Vi" (Sắc Vi là danh xưng của hoàng thất, là tên dùng chính thức cho lễ tiết, Mạc Băng Vân là khuê danh, bình dân cần kỵ húy, không được xưng hô) chứng kiến cho vinh dự của ngươi, phong làm Tam đẳng

Kỵ sĩ, được huân vị Nam tước. Đứng lên đi, Hồng Thạch Nam tước đại nhân!"

Hồng Thạch cung kính nói:"Đa tạ công chúa điện hạ!" rồi mới đứng dậy.

Tiếp theo sau đó mọi người đều làm giống như vậy, sách phong hết cả một lượt.

Chỉ khi đến Dương Chính, tuy hấn theo đó mà tuyên thệ nhưng giọng nói vẫn không có chút gì thành ý, tam công chúa hai mắt bình đạm như nước nhìn chăm chú vào hấn, trong lòng có chút giận dữ. Nàng từ đó đến giờ chưa từng thất thố, đặc biệt đối với mấy nam nhân trước mặt đều thêm vẻ cổ kính, vốn trước đây làm

rất tốt, rất có phong phạm của công chúa, nhưng khi đến gần Dương Chính tim nàng bỗng chốc đập nhanh hơn nhiều, căn bản không thể không chế được tâm tư của mình, hít sâu vào một hơi, cố gắng lên, Mạc Băng Vân, người là công chúa, người không thể sợ tên tiện dân này, cố gắng lên...

Nàng vừa thi triển phép thắng lợi tinh thần vừa cố gắng trầm tĩnh, nào ngờ không biết sao cố gắng trầm tĩnh lại cho tư thế không đẹp, không chỉ Khâu Viễn Sơn ánh mắt lóe lên mà đến cả những người khác cũng đều nhìn ra vẻ khác thường của tam công chúa.

Cuối cùng cũng cố gắng chịu đựng áp lực

tinh thần cấp huân vị cho Dương Chính, Mạc Băng Vân nhanh chóng quay người mượn chiếc hộp gỗ để làm cho trái tim đang đập rộn như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực bình tĩnh trở lại.

Tác giả thiết định: Giai cấp quý tộc của nước Thương Nguyệt tương ứng với đồ án trên huy chương, các gia tộc cổ xưa dù không giống nhau, nhưng cũng đều do hoàng thất tứ phong.

Thuần của Nam tước : Hoa văn là sao trời màu đỏ

Thuần và Thương của Tử tước : Hoa văn là Hoa lan trắng

Đao và thuần của Bá tước: Hoa văn là hoa bách hợp màu tím.

Cung và Thuần của Hầu tước: Hoa văn là mân côi màu vàng.

Kiểm và thuần của Công tước: Hoa văn là hoa Uất Kim Hương (hoa Tulip) màu đen.

Chú thích của người dịch: Theo giai cấp phong kiến phương Tây thì quý tộc chia ra là Công, Hầu, Bá, Tử, Nam.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 4: Xung đột trong kỹ viện

B

ởi vì quý tộc phục vụ trong quân đội có tính đặc thù nên Dương Chính và mọi người không hề có lãnh địa tương ứng với tước vị Nam tước đạt được.

Bất quá chỉ nhiều đó đã làm bọn Hồng Thạch hưng phấn không thôi, hiện tại cũng là quý tộc đại nhân, bình dân gặp phải tránh sang một bên thì lễ, so với trước kia ở Tử vong doanh chịu sự đả ngộ phi nhân thì bọn họ đã quá mở mày mở mặt, đi đường tự đắc vênh vang rồi.

Tử vong doanh tự cho là không thể lưu lại được, 20 người được an bài ở lại trong một góc Lang nha đại doanh.

Doanh phòng mới dựng, đệm chăn sạch sẽ êm ái, thức ăn đầy đủ của ngon vật lạ, mỗi tháng còn được hưởng một kim tệ quân lương, người sống đến mức như vậy cũng chẳng còn gì ham muốn nữa.

Chưa nói đến bọn họ chí khí nhỏ bé, có thể từ lính đỡ đạn Tử vong doanh đột nhiên biến thành Nam tước, không khác gì đang là ăn mày một đêm biến thành phú ông giàu có ngàn vạn, cho dù thích ứng được thân phận cũng phải cần một thời gian dài, lại còn có chút hoang tưởng.

Ở không an nhàn được mấy ngày, bọn người này chịu khổ đã quen ngược lại cảm thấy cả người bứt rứt, cơ thịt ngứa ran.

Chiến tranh tạm thời không cần tìm tới bọn họ, tiểu đội hành động đặc biệt căn bản không có nhiệm vụ cụ thể nào. Mỗi ngày sau khi thao luyện thì đều được tự do hành động.

Trước mắt là đã có giấy phép đặc biệt khó có là tự do ra khỏi doanh trại nửa ngày.

Con quỷ say sưa Hồng Thạch từ ngoài cửa tiến vào, kéo Mông Tầm ra nói

chuyện riêng, một lúc sau hai tên cười
dâm dật.

Dương Chính liếc nhìn họ một cái, vẫn
im lặng không quay đầu lại, ngo ngắ
ngắm nhìn trần nhà.

Phiền muộn , thật sự quá phiền muộn,
máu trong người Dương Chính mỗi giờ
mỗi khắc đều sôi trào, một năm nay, hắ
sớm đã quen tập quán giết người, mấy
ngày không thấy máu trong đầu bắt đầu
suy nghĩ lung tung, mọi việc trên địa cầu
cứ giống như giò bọ đục vào xương cốt
hắ làm hắ đêm không ngủ được, lòng
không được bình an.

Nếu như có thể, hắ muốn trở về lại Tử

vong doanh.

Thì ra bản thân hắn không thích hợp với kiểu sinh hoạt yên tĩnh, thực sự là kiểu sống mạo hiểm trước đây phù hợp với tính cách hắn, hắn chỉ cười khổ.

Ở địa cầu, Dương Chính làm nhà khảo cổ, đương nhiên là với tính chất cá nhân. Gia cảnh hắn giàu có, sau khi tốt nghiệp đại học liền bay đi nhiều miền đất, dù sao thì tài sản gia đình cũng cho hắn ăn mãi không hết, cho nên thảo nguyên Mông Cổ, Thần miếu Nhã Điện Nga Hời Ngạch, nơi này khuấy động lại tâm tình hắn về những nơi đã qua.

Ngoại trừ hắn là mẫn hán thích du

ngoạn, Dương Chính còn tinh thông ngôn ngữ sáu nước, có hai học vị về chính trị và sử học, ở địa cầu nhờ vào quan hệ của gia đình đến tham gia khóa huấn luyện bộ đội đặc chủng hơn nửa năm, từng bắt sói ở thảo nguyên Mông Cổ, sẵn giết cự mãng, nếu như không có kinh lịch như vậy, rơi vào thế giới này hẳn không biết đã chết bao nhiêu lần.

Lúc đó nghĩ rằng từ Á Mã Tôn trở về có thể áp chế dòng máu mạo hiểm trong người, kế thừa sản nghiệp gia đình, thành thành thật thật kết hôn cùng người yêu đã tám năm, bình đạm sống qua chuỗi ngày hạnh phúc.

Nhưng không bao giờ nghĩ tới lời hứa

cuối cùng đó vĩnh viễn không có cách nào thực hiện.

Lại tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Khuôn mặt dâm dăng của Hồng Thạch hiện ra trước mặt hắn, cất giọng cổ quái nói: "Tiểu Chính ca?"

Dương Chính liếc nhìn hắn, bình thản nói: "Chuyện gì? Nói mau đi."

"Dạ, tiểu Chính ca." Hồng Thạch kính cẩn, trắng mắt nhìn Dương Chính.

"Hắc hắc hắc hắc, tiểu Chính ca, hôm nay quân doanh cho nghỉ nửa ngày, bọn ta ra ngoài du ngoạn một chút..."

Dương Chính nhú mày: "Nơi Tây vực lạnh lẽo rét mướt này có cái gì mà nhìn ngắm."

"Từ nơi này đi về phía Nam 50 dặm là thị trấn đầu tiên ở biên giới Loạn Vân Gian, đây chính là nơi vật chất tập hợp và phân phối ở tây tuyến, cũng khá phồn hoa, dù sao quân lương phát dư cũng không dùng đến, chi bằng mấy người chúng ta đi chơi cho khoái hoạt!" Hồng Thạch cười, khuôn mặt anh tuần biến thành bỉ ổi vô cùng, giống y như cái kiêu của Vũ Lôi.

Thấy Dương Chính vẫn còn do dự, Mông Tâm, La Tháp mấy người tiến tới khuyên

khích hiển nhiên là đã mưu tính từ trước.

"Được rồi". Dương Chính ngồi dậy.

Năm người này đi tới quân nhu mượn năm con ngựa. Trừ Dương Chính và Hồng Thạch ra, ba người còn lại cưỡi ngựa rất tệ, bình dân căn bản không có cơ hội cưỡi ngựa, Dương Chính nhờ năm đó ở thảo nguyên Mông Cổ đã từng cưỡi ngựa, lại thêm thân thủ nhanh nhẹn, nhanh chóng thành thực thuật cưỡi ngựa. Hồng Thạch vốn là con nhà giàu không cần phải nói. Năm thốt ngựa điên cuồng phóng ra cửa sau doanh trại.

Một tên thân binh nhanh chóng tiến vào lãnh địa Sắc vi kỵ sĩ đoàn, báo cáo hành

tung của bọn họ cho công chúa.

Sau khi cưỡi ngựa chạy điên cuồng, Lưu Nhược Phi, La Thập, Mông Tâm kêu khổ không kịp, mông dít như muốn nở hóa, hơn nữa cần phải giữ tốc độ khẩn trương để tiết kiệm thời gian, đến lúc tới cửa Loạn Vân Gian, thân thể ba tên này đã biến thành cứng đờ, môi trắng bệch, mặt xanh lè, nhảy xuống ngựa sang vệ đường ới mưa liên hồi.

Loạn Vân Gian tuy chỉ là một thị trấn nhưng vị trí địa lý lại mười phần trọng yếu, dựa vào đại doanh Tây tuyến gần bên, tập kết và phân phối vật tư cho mấy chục vạn quân, được gọi là Tây vực đệ nhất trấn, tường thành cao 5m, cửa lớn

rộng 8m, hiển thị khí thế hùng hồn của trấn này.

Mấy tên Lang quân mới phát lên, vừa được đeo huy chương huân vị tiến vào Loạn Vân Gian cảm giác như làm quý tộc rất tốt.

Binh thủ thành cung kính chào:"Chúc trưởng quan vui vẻ.", năm tên nghênh ngang tự đắc tiến vào thành.

Đi trên đường bằng đá ở Loạn Vân Gian.

Dương Chính là người trầm ổn nhất, bốn tên kia đều dương dương tự đắc, ba tên tuổi trẻ vừa rồi ới mưa bây giờ thần thái rạng rỡ, không ngừng cười hi hi, nhìn

thấy nữ nhân nào trẻ tuổi liền huýt sáo chọc ghẹo.

Chọc ghẹo nhiệt náo đến mức đường chúng đi gà bay chó nhảy.

Một lúc sau Dương Chính nhìn không nổi mới kéo bọn chúng lại: "Ta nói các người biết, cần phải phát tiết nhưng có điểm này, ta tuy không biết quý tộc nhìn như thế nào, có phải giống như vậy không, nhưng thực sự bộ dạng các người..."

Hắn lắc đầu không ngớt.

Mấy người này nhìn thấy Dương Chính lộ dáng vẻ khó thấy như vậy, không nhìn được đều rất ngạc nhiên, cười hắc hắc

mấy tiếng, thu liễm thái độ hành vi lại.

Dạo chơi trong thành một lúc, cuối cùng cũng là Tây vực lạnh giá, nhà cửa đa phần xây bằng đất bùn, tiệm hàng hóa tuy nhiều nhưng không có mấy cái tinh xảo, mấy người nhanh chóng mất hứng.

Chỉ thấy Hồng Thạch đột nhiên chặn đường một thanh niên nghèo áo vải quất lên: "Hắc, tiểu tử, biết Hồng Ma Phường ở hướng nào không?"

Thanh niên này vừa kêu lớn, thấy mấy binh sĩ quý tộc khuôn mặt đằng đằng sát khí chặn trước mặt chân liền nhũn ra.

Cả nửa ngày cũng không nói một tiếng,

làm cho Hồng Thạch nổi nóng chụp cổ áo y.

Dương Chính khẽ nhíu mày, bọn Hồng Thạch bản chất không phải như vậy, chỉ là sống trong Tử vong doanh ngày qua ngày đều đâm chém đồ máu, lại chịu thêm nỗi khuất nhục kia, tâm lý khẳng định là khác với người thường, chớp mắt đạt được thân phận quý tộc, so với người thường thì càng ngang ngược bá đạo hơn. Còn như bản thân hắn, trừ ngày thường lúc nào cũng bình đạm, chỉ cần thấy máu là nổi cơn điên loạn.

Đáng tiếc thời đại này chưa có bác sĩ tâm lý, mọi việc đều phải dựa vào năng lực điều tiết của chính mình.

Hồng ma phường chính là kỹ viện, Tây vực đệ nhất thanh lâu.

Ở Tây vực, đại danh của nó cơ hồ còn vang dội hơn Lang quân tam đại quân hệ của đế quốc, thương nhân đi lại Tây vực mua bán, quý tộc, võ sĩ, tăng lữ (Không giống địa cầu, tăng lữ nơi này không cấm nữ sắc), đạo tặc không ai không đến chốn này. Qua lại Loạn Vân Gian, tai nghe mắt thấy chỉ cần có chút thân phận, hoặc người tài sản tuyệt đối là khách quý của Hồng ma phường.

Tại nơi hoang lương như thế này lại có tiêu hồn lâu vang danh khắp đại lục xa gần, không nói cũng biết là một loại đặc

biệt rồi.

Mấy người Hồng Thạch hỏi ra địa điểm của Hồng ma phùng, huyết sao miệng rồi đi.

Dương Chính lắc đầu đi theo phía sau, hấn đối với nữ nhân không chút hứng thú, ở địa cầu xuất thân giàu có như hấn, gặp dịp thì chơi không biết bao nhiêu lần. Nhân sinh gặp phải biến chuyển lớn, lại thấy quá nhiều máu tanh, lòng dạ cũng không còn như trước.

Trương treo la liệt.

Lúc Hồng ma phùng xuất hiện trước mắt, Dương Chính lại dừng một lúc.

Không then là thanh lâu nổi tiếng Tây vực, chỉ phong cách kiến trúc, khí thế không thể so với những phòng ốc nhà cửa đắp bằng bùn tằm thường trên đường. Sân trong được bao phủ bởi tường thành bằng đá to lớn, tường viện sơn màu đỏ nhạt, cửa màu vàng, rộng 6m, cao hơn 5m, cả xe ngựa lớn nhất cũng có thể ra vào dễ dàng, không giống nơi oanh yến, trái ngược lại giống bọn nhà giàu luôn có mấy tên tráng hán khỏe mạnh giữ cửa.

Lúc bọn Dương Chính đi tới cửa, bọn môn phó (tiếp tân) thấy bọn họ mặc quân phục mới, eo hông đeo cặp kiếm của quý tộc, trên ngực còn mang một chiếc huy chương quý tộc bằng đồng, tất nhiên bọn

chúng phải cung kính.

Một tên môn phó lớn tuổi nhất cười siểm nịnh tới nghênh tiếp: "Các vị quân gia, mời đi lối này."

Hồng Thạch trước kia là thiếu gia, tới mấy chỗ này tìm hoa, từ chỗ môn phó đến Hồng ma phường đều đã rành đường, móc mấy ngân tệ trong túi ra thưởng cho môn phó (Theo tỷ giá đại lục 1 Kim tệ = 100 Ngân tệ = 1000 Đồng tệ, một Kim tệ đủ cho một gia đình bình thường sống hơn 1 năm) cười gian nói: "Tiểu tử, đi tìm cho bọn ta một sương phòng tốt, kêu mấy em xinh đẹp tới, chuẩn bị sẵn đồ ăn thức nhắm thượng hạng."

"Dạ, lão gia yên tâm." Tên môn phó xoa mấy đồng Ngân tệ mặt cười tươi như hoa.

Hồng ma phường ngoại trừ một tòa tử lâu làm toàn bằng gỗ, xung quanh toàn là nhà nhỏ không cần nói, ngoài nơi kim phần quật (hầm đầy hơi tiền) này có không ít gia đình ở lại.

Bốn người chỉ bắt quá uống rượu tìm vui, tất nhiên là đến tử lâu bốn tầng.

Đến cửa tử lâu, một mùi hương phấn xông vào mũi, mùi hương lại không thô tục ngược lại đưa ra một ám ký cho người đi mua vui.

Bên trong tử lâu sắp thành hình vòng tròn, vùng trung ương diện tích khoảng hơn hai mươi mét vuông đầy kỳ hoa dị thảo, hoa thi nhau khoe sắc, bốn bên trên trụ gỗ đều treo hình của một mỹ nữ, xiêm y gần cởi, ản lộ xuân tình, gan dạ nhưng không có vẻ hạ lưu, trái lại càng thêm mỹ lệ, Dương Chính nhìn thấy âm thầm gật đầu, Hồng ma phường này có được danh tiếng quả không phải là ngẫu nhiên mà được.

Tầng một rất là huyền ảo, ăn uống ở đây toàn là bọn thương nhân, võ sĩ lưu lã, đạo tặc thân phận thấp hèn, đương nhiên cũng có không ít quân lính Tây tuyến Lang quân bình thường. Nữ tử bồi khách cũng giống như vậy, đa số chỉ có thân

hình đầy đặn, còn vẻ tươi đẹp quyến rũ trên mặt thì thuộc loại kỹ nữ hạ đẳng, tiếng cười đậm dật thỉnh thoảng lại vang lên. Mông Tâm và La Thập, Lưu Nhược Phi nhìn thấy mà nóng mắt, ba người họ xuất thân bình dân, chưa từng thấy qua cảnh thế này, lần này ngó thấy cảnh này hỏa dục xông lên, mặt mày đỏ ửng.

Dương Chính gương mặt thản nhiên, Hồng Thạch mặt tỏ vẻ không thèm, kéo ba người lại thấp giọng nói: "Ba vị ca ca, bọn dong chi tục phẩn này cần gì phải ngó? Bọn ta hiện tại là Nam tước, thể diện để ở đâu chứ?"

Dương Chính muốn bật cười, Hồng Thạch ngơ lơ lúc này còn nghĩ đến thể

diện?

Bá Khắc, tên môn phó đưa họ vào, quan sát ngôn từ thần sắc, vội vàng đưa họ lên lầu hai.

Là thân phận Nam tước, lầu hai chẳng qua là thích hợp nhất.

Đi lên lầu hai, thanh âm cũng yên tĩnh hơn, chỉ có ản ước vài tiếng cười kiêu my từ sương phòng bên đường đi vang ra, đi được mấy mét, Hồng Thạch đột nhiên dừng lại, mặt đờ đờ sát khí, tựa vào một gian sương phòng đóng tai nghe ngóng.

Bá Khắc bị sát khí này đột nhiên chấn

nhieếp, kinh khủng nhìn qua 5 vị quân gia, muốn nói lại thôi.

"Uy Nhĩ Tôn?" Nghe được tiếng cười quen thuộc này, Dương Chính nhú mày lại.

Hắn bước lên trước hai bước, nhanh chóng giữ Hồng Thạch lại.

Chỉ thấy Hồng Thạch nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày hung ác, trên cổ nổi đầy gân xanh.

"Đừng vọng động, quân luật 28 điều, trong quân vô cớ gây sự đánh nhau, chém không tha!" Dương Chính thanh âm tuy nhỏ nhưng khí thế bức nhân.

Hồng Thạch mắt lóe lên một lúc, lửa giận tiêu tan, trong lòng lạnh lùng.

Y im lặng gật đầu, trong tiểu đoàn thể này, Dương Chính nói không nhiều nhưng mỗi câu đều hữu dụng, thậm chí so với quân lệnh còn uy nghiêm hơn.

"Đi, ta giúp ngươi giải quyết." Dương Chính vỗ vai y, cặp mắt lạnh lẽo như băng.

Họ yêu cầu lấy gian phòng sát vách.

Trong phòng rất đơn giản, mấy cái ghế dựa, vài cái bình nước, thêm vài bức tranh thủy mặc màu sắc thanh nhã.

Sau khi ngồi xuống Hồng Thạch một mực im lặng.

Chưa đến lúc hứng chí của tiến nhập Hồng ma phường, mấy người này đã đưa bộ mặt lạnh lùng ra, sau khi Bá Khắc chào hỏi một lúc liền gấp rút lui ra, sợ dẫn lửa cháy mình.

Rượu thịt nhanh chóng được mang lên, Ba Khắc mang theo năm nữ tử xinh đẹp nối đuôi nhau đi vào phòng.

Năm người này rõ ràng là loại kỹ nữ cao giá, tươi đẹp không cần son phấn, cánh tay ngà ngọc, êm dịu mềm mại ấm áp làm mọi người tạm thời quên hết ưu sầu. Một

lúc ăn uống linh đình, cười tươi ướm át không ngớt.

Tiếp đãi Dương Chính chính là người xinh đẹp nhất.

Dương Chính bị nàng khiêu khích, lại thêm tửu ý, kéo nàng ta vào lòng.

"Chàng, chàng làm thiệp sớ!"

Dương Chính mỉm cười, đưa tay vuốt ve bờ vai trơn bóng của nàng, bình thản nói: "Nói cho ta biết nàng tên gì?"

Nàng ta nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Chính đến ngo ngẩn, trên mặt thoáng ửng hồng. Lúc đầu mới bồi tiếp

Dương Chính, trong lòng nàng rất sợ hãi, sát khí trên người Dương Chính thật sự quá nặng, những nữ tử nào chịu đựng được lại phát hiện ra phong độ khí chất của Dương Chính trong năm người không ai bằng được. Điều này cũng không có gì lạ, hắc sinh trưởng ở thế kỷ 21, có được nên giáo dục tốt, bản thân cũng là danh sĩ, hơn nữa quan điểm nam nữ bình đẳng đã nằm sâu trong lòng, ở nơi phân biệt tôn ti nam nữ của đại lục này càng thêm nổi bật. Mông Tâm, La Tháp mấy tên mãng phu này lại làm nên (Mấy cô gái bồi tiếp họ đều bị sờ soạng loạn cả lên, chỉ thiếu điều lột quần ra làm tới), càng làm cho Dương Chính phong độ mê người, mấy nữ tử nhìn thấy nam nhân như thế nhin không được tim đập liên hồi.

Nữ tử mê muội trong nụ cười của Dương Chính hé cặp môi nhỏ nhắn nói: "Nô gia là Tiểu Bích."

"À? Tiểu Bích, tên này nghe rất hay..." Dương Chính một tay kéo y phục Tiểu Bích, chưa hề cảm thụ qua tư vị tiếp xúc nữ nhân.

Thủ pháp không thạo, bất quá cũng đã đủ dùng, Dương Chính một tay đỡ trên tiểu phúc của Tiểu Bích, một tay đỡ trên bầu ngực trắng như tuyết của nàng, xoa bóp chỉ có một bên.

Tiểu Bích tức thì hai má nóng như thiêu, thân thể oằn oại không yên, cặp mắt càng

thêm long lanh như muốn rơi nước mắt.

"Chàng... CHàng... Tiểu Bích... A!"

Tiếng rên rĩ lúc dứt lúc nổi vang lên, Tiểu Bích dần dần đắm chìm vào dục vọng, không hề phát hiện ra cặp mắt của Dương Chính lạnh lùng không hề có một tia lửa dục.

"Tiểu Bích, phòng sát vách là tử muội nàng bồi tiếp phải không?" Dương Chính ghé tai nàng hỏi.

Tiểu Bích lập tức sắc mặt trắng bệch, tròng mắt đỏ hoe, thê thảm nói: "Chàng chê nô tỳ hầu hạ không chu đáo sao?"

Dương Chính thân nhiên cười, căn nhẹ vào tai Tiểu Bích.

Tiểu Bích lập tức mê mẩn cười vui vẻ, áp vào mặt Dương Chính nói: "Chàng giỏi lắm... Được thôi, ta nói cho chàng biết sát vách là Tiểu Vũ, Phi Tuyết, Toa Lê Á, Đóa Đóa..."

Dương Chính nghe xong mỉm cười, móc một đồng Kim tệ trong túi ra bỏ vào ngực Tiểu Bích.

"Chàng, cái này thật là quá nhiều!" Tiểu Bích kinh hãi la lên, một đồng Kim tệ, cho dù tiêu xài ở nơi này thì phí dụng cũng đủ.

"Nghe đây, đi về chờ ta." Dương Chính bóp mạnh vào mũi Tiểu Bích.

Đối với vị quân gia rộng rãi lại có phong độ ưu nhã này, Tiểu Bích yêu thích đến cực điểm, quần lấy Dương Chính thêm một lúc mới luyến tiếc đi ra.

Nàng vừa đi ra, sắc mặt Dương Chính liền trở lại lạnh lùng.

Hắn liếc nhìn bốn Hồng Thạch ra hiệu, bốn nữ nhân kia cũng được đưa ra khỏi phòng.

Bốn người chỉnh đốn y phục, Hồng Thạch hung ác nói: "Tiểu Chính ca, tiếp theo làm gì đây?"

Dương Chính ngoắc tay, bốn người đều đồng tai lên nghe hẩn phân phó.

.....

Bá Khắc lại được kêu đến, y sắc mặt tươi cười: "Mấy vị quân gia, vui chơi vui vẻ chứ?"

Hồng Thạch hừ mũi gay gắt nói: "Vui cái gì mà vui, có mấy cô em quen biết sẵn, người mau đi gọi họ đến đây cho ta."

"Quen biết?" Bá Khắc chỉ thấy mấy vị quân gia này mặt rất lạ, tính không phải là khách quen, nhưng lại không dám khẳng định, chỉ hoang mang nói: "Các vị

có người quen, tiểu nhân đường đột rồi, không biết các vị quân gia quen vị cô nương nào?"

Hồng Thạch đem 5 danh tự nói ra 1 lượt.

Bá Khắc đầu óc linh hoạt. nghe mấy cái tên này liền nhớ tới phản ứng cổ quái của mấy vị quân gia trước đó khi đang đi trên hành lang, tức thì toát mồ hôi lạnh.

"Mấy vị quân gia, các cô nương đó đều đã có khách rồi..."

Hồng Thạch quát lớn một tiếng, đứng dậy đi tới trước mặt Bá Khắc lạnh giọng nói: "Khách nhân? Bọn ta không phải là khách nhân sao? Hôm nay nếu không gặp

mấy vị cô nương đó, coi chừng ta chặt cái đầu chó của người xuống!"

Sát khí dày đặc không trung, Bá Khắc không chút hoài nghi tính chân thật của lời nói vị quân gia này, sợ đến run cầm cập, liên tiếp gật đầu vâng dạ.

Hồng Thạch buông cổ áo hăn ra, Bá Khắc chạy đến té đái vãi phân.

Mấy người lại chờ.

Không đầy một khắc, có tiếng quát nạt từ phòng bên cạnh truyền qua.

Tiếng kêu thảm của Bá Khắc.

Một lúc sau, Bá Khắc nửa mặt sưng vù, vừa khóc vừa chạy tới: "Đại gia..."

Khóc đến mức nói không ra lời, một thanh kiếm bén đặt trên cổ y, cảm giác lạnh lùng làm Bá Khắc nhũn người quy xuống sàn.

"Mấy người quen của bọn ta đâu?"

Bá Khắc nghẹn họng nói không ra lời, lợi kiếm lật lại, hơi lạnh xuyên qua lớp da trên cổ cắt một đường, Bá Khắc sợ hãi la lớn: "Lão gia... Mấy vị quân gia tha mạng."

Hồng Thạch bước lên đá một cước: "Nhanh đi kêu cho bọn ta, lần này

mà không thỉnh được mấy vị cô nương tới, một đao băm nát người ra đó!"

Bá Khắc đành chịu không có cách nào liền đi ra... Chốc lát, phòng bên truyền tới một tràng âm thanh thê thảm, chỉ nghe thấy tiếng mắng chửi giận dữ: "Lão tử qua coi thử tên khốn nào không biết tốt xấu, dám khinh dễ trên đầu bọn ta!"

Nghe thấy tiếng chửi, bọn Hồng Thạch cả cười... Cuối cùng người cũng chịu thò mặt qua đây!

"Rầm" một tiếng đập tung cửa, mấy tên đại hán tiến vào, tất nhiên trong đó tất nhiên là có Uy Nhĩ Tôn, y nắm đầu Bá Khắc mặt xanh lè giống như nắm cổ gà

con.

Vừa bước vào trong phòng, Uy Nhĩ Tôn cảm thấy ngạt thở.

"Là các người?"

Trong lời nói của y đầy hận ý.

Y trừng mắt nhìn chòng chọc vào Dương Chính, con mắt độc nhất lấp lóe tinh quang.

Dương Chính bình thản liếc nhìn hắn, thần tình như nhìn con gà con, cơ hồ có thể bỏ vào miệng mà nhai rau rầu.

Uy Nhĩ Tôn trừng mắt nhìn một lúc, trên

mặt thần tình bất định, hắt hắt tay làm Bá Khắc ngã sang một bên, rút bội kiếm đeo trên hông ra, cừu hận nói: "Họ Dương kia, ta đối với người nước sông không phạm nước giếng, hôm đó người đã đánh mù một mắt của ta, giờ người còn muốn làm gì nữa đây?"

Ngôn ngữ mang ý tứ việc đã đến nước này, không thềm đếm xỉa gì nữa.

Dương Chính kỳ quái nhìn y, mấy ngày nay tiểu đội hành động đặc biệt huấn luyện, Uy Nhĩ Tôn đều trốn tránh mình, hôm nay y ăn phải thứ thuốc gì sao? Mà đã có chuẩn bị gì trước khi khai chiến hay không mà y lại không cần phải nói gì.

Trong lòng tuy có điểm nghi hoặc nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì bình thản cười nói: "Uy Nhĩ Tồn đại nhân, người nói gì vậy, người ta đều là vì hoàng gia mà làm việc, cũng là huynh đệ trong quân, sao lại nói nước sông không phạm nước giếng? Mấy cô nương quen bọn ta đại nhân chơi đùa cũng lâu rồi, ta kêu hạ nhân sang nói với người nhường lại một lúc cũng là hợp tình hợp lý mà, thật sự không biết đắc tội đại nhân chỗ nào mà bị đánh thê thảm thế này!"

Dương Chính giả vờ đứng dậy, đến bên Bá Khắc đang run rẩy nói: "Vị huynh đệ này, làm khó cho người rồi! Số tiền này cho người, mau đi trị liệu thương thế!"

Lấy ra một đồng Ngân tệ đưa cho Bá Khắc, lại rất lịch sự tiễn y ra khỏi phòng.

Người tốt người xấu hẳn đều đóng vai hết cả, tài diễn kịch trời sinh của Dương Chính đã từng học ở Áo Tư Tập thế kỷ hai mươi mốt, làm bọn Uy Nhĩ Tôn thực sự nghĩ Dương Chính là vì mấy cô nương quen biết mà đến.

Nhìn thấy cục diện căng thẳng, Uy Nhĩ Tôn dẹp bớt lửa giận, quay sang một bên thủ hạ nói: "Đưa mấy vị cô nương qua đây!"

Mấy cô nương kinh sợ bất an đi đến phòng Dương Chính.

Uy Nhĩ Tôn kéo một người trong bọn họ lại chỉ vào bọn Dương Chính:"Toa Lê Á, nàng nói xem, nàng có nhận ra bọn họ không, có quen biết với họ không?"

Toa Lê Á sợ hãi nhìn bọn Dương Chính,vội vàng lắc đầu.

Uy Nhĩ Tôn lại kéo thêm một người hỏi giống như vậy, nàng ta cũng lắc đầu.

"Họ Dương, người còn gì để nói?" Uy Nhĩ Tôn có cảm giác chiếm được thượng phong, ha ha cười rộ.

Dương Chính nhìn cũng không thèm nhìn mấy nữ nhân này, bình thản nói:"Đúng là kỹ nữ vô tình, bọn họ đã bị Uy Nhĩ Tôn

đại nhân dùng mấy đồng Kim tệ mua rồi, cả đến ân khách cũng không nhận."

Nói về đấu khẩu, Uy Nhĩ Tôn là một tên thô tục sao có khả năng là đối thủ của Dương Chính từng học qua thuật biện luận hiện đại.

Uy Nhĩ Tôn cuối cùng cũng nổi giận quát lớn: "Họ Dương, người chơi ta hả?"

Dương Chính nghe thấy sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chơi người thì sao?"

"Mẹ nó, lão tử liều mạng với người, các huynh đệ! Lên!" Uy Nhĩ Tôn vung kiếm chém xuống.

Dương Chính nghiêng mình lách tránh, kiếm chém vào trên bàn gỗ hồng mộc, vang lên một tiếng chát chúa, bàn gỗ gãy rời, vụn gỗ và rượu thịt rơi cả xuống đất.

Bọn Hồng Thạch chính là chờ giây phút này. Keng keng mấy tiếng, họ đều rút kiếm xông vào chém giết với bọn người Uy Nhĩ Tồn.

Sau khi Dương Chính tránh né một kiếm, xoay người vặn eo, một đạo hồ quang phá không bay lên, đĩnh một tiếng hoa lửa bay tứ tán, Uy Nhĩ Tồn bị ép phải lùi một bước.

Thủ đoạn công kích của Dương Chính

đạt đến mức cao siêu mà thuật công kích quân đặc chủng hiện đại luôn truy cầu là ba điểm trọng yếu Ổn, CHuẩn, Độc. Một khi bắt đầu tiên công, khí thế trước hết phải bức người, chính là khí thế liều mạng không sợ chết. Chỉ nghe hấn quát lớn một tiếng giơ trường kiếm lên quá đầu, lấy kiếm làm đao chém mạnh xuống, giống như mảnh hổ hạ sơn úp chụp lấy Uy Nhĩ Tôn, kiếm này nối tiếp kiếm kia, đinh đinh đinh... mười mấy tiếng liên tiếp, cho dù Uy Nhĩ Tôn ngăn trở thế nào, mỗi kiếm đều chém vào đúng một bộ vị của thanh kiếm.

Thế công như bài sơn đảo hải như thế, Uy Nhĩ Tôn cả nghe còn chưa được nghe, y phát hiện đã bị khí thế của

Dương Chính khóa chặt, không có cách nào phản công hữu hiệu, lại không thể bỏ trốn, chỉ cần lộ ra sơ hở thì sẽ bị Dương Chính chém thành hai đoạn.

Dương Chính đắm mình trong sát khí, càng đánh càng thuận tay, hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng, trong mắt bắn ra sát khí kinh người, vừa rồi sau khi hấn động tâm, lấy cách Nhật Bản võ sĩ đạo dùng đao áp dụng vào trong kiếm. Nói đến kỹ thuật sát nhân, có phương pháp nào có thể so được với đao pháp võ sĩ vừa hung tàn lại nhanh chóng này chứ, rất thích hợp cho cách đánh lấy mạng đổi mạng.

Cuối cùng một tiếng vang lên đình tai, bội kiếm của Uy Nhĩ Tôn đã gãy thành

hai đoạn.

Y thê thảm không chịu nổi lăn một vòng ra sau kêu lớn: "Đức Côn đại nhân, Đức Côn đại nhân!"

Dáng vẻ y hết chó nhà có tang.

"Dừng tay!" Bên ngoài có tiếng quát lớn.

Một nam nhân gầy ốm âm trầm xuất hiện ngay cửa, Dương Chính đứng ngẩn ra một lúc, tạo ra khe hở cho Uy Nhĩ Tôn thoát chết. Y nhếch nhác lăn ra dưới chân người mới tới, ôm lấy chân người ta khóc rống lên: "Đức Côn đại nhân, Dương Chính có ý mưu sát đồng liêu, ngài phải tác chủ cho ta."

Tình huống đột nhiên biến chuyển.

Người trong phòng đều dừng tay lại, mấy người Uy Nhĩ Tồn mang theo lần này đều là hảo thủ, bọn Hồng Thạch một người cũng chưa chắc giết được, trên người còn mang vết kiếm thương, nhìn thấy một người xuất hiện ngay cửa, năm người trong lòng phát run.

Người này bọn họ có biết.

Lang nha quân thiên tướng ngũ doanh, kỹ sĩ nhị đẳng, Tử tước Đức Côn.

Y làm sao mà xuất hiện nơi này trùng hợp như vậy.

Dương Chính nhanh chóng bình tĩnh trở lại, sát ý trong mắt cũng biến mất.

Tên mãng phu Uy Nhĩ Tồn này lẽ nào đã sớm có chuẩn bị.

Chờ bọn ta đến đánh giết.

Dương Chính nhìn Uy Nhĩ Tồn nấp phía sau Đức Côn, nước mắt nước mũi kèm nhèm, nhìn thật đáng thương, chứ không cười lạnh, không thể không hoài nghi phán đoán từ trước của mình.

Đức Côn lớn bước tiến vào, quét mắt nhìn qua, cặp mắt ưng âm trầm giống như đêm tối đầy mưa.

"Cuối cùng là việc gì, quân luật 28 điều, trong quân vô cớ đánh giết người, giết không tha! Các người thật là to gan!"

Dương Chính thu kiếm về, hành quân lễ, bình thản nói: "Đại nhân, bọn ta uống rượu ở đây, Uy Nhĩ Tôn vô cớ tiến vào ý đồ mưu sát hạ quan, hạ quan là bị bức bách nên mới tự vệ thôi."

Uy Nhĩ Tôn chửi lớn: "Đức Côn đại nhân, hấn ngậm máu phun người, mới rồi ngài ở sương phòng bọn ta chắc cũng biết..."

"Người câm miệng cho ta!" Đức Côn xoay tay tát cho Uy Nhĩ Tôn một tát, làm

cho y loạn choạng.

Dương Chính cười lạnh, quả nhiên là cùng một giuộc, sớm đã muốn cho ta vào tròng.

Đức Côn quay đầu lại, mục quang nhìn Dương Chính giống như độc xà làm Dương Chính phát lạnh, trong lòng run lên. Tên Đức Côn này quả nhiên là tướng lĩnh cao cấp, thực lực không phải nhỏ, bản thân mình so với người thường thì mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng so với cao thủ chân chính thì vẫn còn có điểm thua kém.

"Người là Dương Chính?" Đức Côn trong mắt có vẻ ganh tỵ.

Thương Nguyệt quốc Tam công chúa được người tuổi trẻ trong quân gọi là Mỹ nữ chiến thần, nghe nói lại có chuyện mờ ám giữa Đế quốc chi hoa với Dương Chính.

"Chính là hạ quan!" Dương Chính trả lời đúng mực.

"Nghe nói người rất được công chúa thưởng thức, ta xem ra cũng như vậy thôi. Một tên quân nhân cả lời nói thật cũng không dám nói, dám làm không dám nhận, nên chết đi!" Lời nói của Đức Côn làm mấy người sau lưng Dương Chính biến sắc, không khí trở nên khẩn trương.

Dương Chính khoa tay bảo bọn Hồng

Thạch đừng làm vậy.

Hắn hàm dưỡng có thể nói là rất cao, huống gì chuyện đồn đại giữa hắn và công chúa đều do người khác hiểu lầm. Bởi vì hắn đối với công chúa căn bản không có cảm giác gì, thậm chí có thể nói hắn không còn tình yêu nữa, lòng dạ như tro lạnh, người hoa tâm đồng thời cũng là người si tâm, Dương Chính chơi đùa với vô số nữ nhân, trừ một bạn gái thanh mai trúc mã trên địa cầu là Tiểu Nhạn ra, đối với nữ nhân khác không hề động chân tình. Đức Côn muốn dùng công chúa để đả kích hắn, hắn chỉ cười thầm, không nóng không lạnh nói: "Hạ quan không hiểu ý đại nhân muốn nói gì, hạ quan chỉ nói lời thành thật."

"A". Đức Côn cười lạnh một tiếng: "Hay cho câu "lời nào cũng thành thật", vừa rồi ta ở sát vách, nếu không phải người năm lần bảy lượt sai người sang khiêu khích, Uy Nhĩ Tôn làm sao nổi giận? Người khiêu khích đánh nhau là ai, trong lòng người biết rõ nhất!"

Mấy người Hồng Thạch lòng trầm xuống, Đức Côn lai giả bất thiện (đến thì không có ý tốt), Uy Nhĩ Tôn thì ra sớm tìm được chỗ dựa này.

"Đại nhân ở sát vách, vì sao không sớm ra khuyên ngăn Uy Nhĩ Tôn, Uy Nhĩ Tôn thực ra quá xung động, hạ quan chỉ tham khảo mấy câu về vấn đề ân khách với y,

tĩnh không hề có ý động thủ. Hơn nữa, hạ quan nếu biết mấy cô nương quen biết đang bồi tiếp đại nhân, tuyệt không dám mạo muội đi mời tới. Uy Nhĩ Tôn đã biết rõ đại nhân ở đó nhưng lại không đề tỉnh hạ quan, ngược lại còn vương mắc vãn đề ân khách, cuối cùng nói không được hạ quan nên mới nổi giận, ý đồ mưu hại hạ quan, hạ quan thực sự bị bức bách không còn cách nào khác..." Dương Chính nói liền một tràng, biện luận thâm sâu, nói vừa hư vừa thực đan xen làm Đức Côn không có cách nào phản bác, sắc mặt xanh lè.

Bọn Hồng Thạch từ kinh hãi chuyển sang vui mừng, nhìn Dương Chính với cặp mắt sùng bái vô cùng.

Uy Nhĩ Tôn vừa rồi ở đây biết thủ đoạn giết người ngoan độc của Dương Chính nhưng không nghĩ rằng công phu miệng lưỡi của hắn cũng lợi hại như vậy.

Không gian trầm mặc một lúc, không ai nói lời nào.

"Hay lắm!" Đức Côn ngo ngắc cả nửa ngày, giận quá hóa cười: "Dương Chính người miệng lưỡi sắc bén lắm, việc hôm nay cứ đưa đến cho thống lĩnh đại nhân tự phán xét, người đâu, tới đây bắt những người này đưa tới gặp thống lĩnh đại nhân."

"Khoan đã." Dương Chính khoát

tay: "Đức Côn đại nhân, vì để chứng minh sự thách bạch của mấy người hạ quan, bọn ta đi theo ngài gặp thống lĩnh đại nhân cũng được, bất quá tiêu đội hành động đặc biệt trực thuộc hoàng thất, nằm dưới sự quản hạt của Tam công chúa, đại nhân là thiên tướng lang nha ngũ doanh, tựa hồ không có quyền bắt giữ mấy người hạ quan."

Đức Côn giận muốn phát điên, trán nổi gân xanh.

Trong quân từ trước đến nay không có một ai dám nói với trưởng quan như vậy, hàng ngày y ở đâu cũng được, bây giờ lại không có biện pháp.

Hít sâu một hơi, Đức Côn áp chế cơn giận xuống, dần từng tiếng nói: "Xin mời Dương Chính đại nhân theo ta đi gặp thống lĩnh đại nhân được không?"

"Hạ quan nghe lệnh!"

Dương Chính mỉm cười, nhìn mấy người Hồng Thạch phía sau cung tay.

Một đoàn người ngẩng đầu đường hoàng bước đi, không hề có chút sợ hãi bước ra cửa.

Lần đầu tranh ngôn ngữ này không có đao quang huyết ảnh nhưng so với đao kiếm còn làm cho người ta thêm khản trương. Bọn người Hồng Thạch đối với với

Dương Chính kính nể như người trời, không ngờ rằng Dương Chính ngày thường trầm mặc ít nói lại có tài miệng lưỡi như vậy. Bọn họ càng thêm tin tưởng rằng có Dương Chính cho dù đến trước mặt thống lĩnh đại nhân Đức Côn cũng không có cách làm gì bọn họ được.

Trên dưới Hồng ma phường người tụ tập xem không ít, vừa rồi một trận đấu đá náo nhiệt sớm đã kinh động bên ngoài, không biết đương gia Hồng ma phường là ai, ngay như trận xung đột này lại không hề xuất hiện.

Sau khi bọn Dương Chính rời đi, mọi người không còn gì để xem dần dần rời đi.

Mỗi tháng ở Hồng ma phường chuyện người ta tranh giành lẫn nhau không dưới 10 vụ, chuyện này cũng không có gì lạ.

####

Sau khi việc tranh chấp xảy ra không lâu.

Một lầu nhỏ trên tầng bốn của Hồng ma phường.

Có tiếng gõ cửa

"Vào đi..." Một thanh âm kiều my vang lên.

Cửa bị đẩy ra, một nam tử tóc trắng trung

niên bước vào, sau lưng hẳn không ngờ lại là Bá Khắc bị đánh sưng như đầu heo. Lúc này thần tình Bá Khắc không còn nửa phần ti tiện, chỉ thấy hai mắt hẳn tinh quang chớp lóe, lúc đi khí thế trầm trọng, rõ ràng là một kẻ lão luyện.

Trong lầu khói xanh bay bay, một làn hương thơm như lan như xạ bay khắp không trung.

Một vị nữ tử phong tư tuyệt đại ngồi trên chiếc ghế lót da hổ, mặt che một tấm sa mỏng, trên người mặc tiết y ngắn đến mức không thể ngắn hơn, đôi vai trắng như tuyết lộ ra hơn nửa, tóc trắng như thác nước chảy dài tới eo, cặp mắt trong veo như nước mê người, nhẹ nhàng uốn

người đứng lên, vẻ mỹ lực trong nụ cười thật sự là vu vật hồ mỹ trời sinh câu dẫn nam nhân.

"Thuộc hạ tham kiến Bạch Tinh Sử đại nhân."

Bá Khắc cung kính thi lễ, đối với nữ nhân trước mặt y không dám ngẩng đầu lên, Tinh Sử đại nhân là địa vị rất cao quý trong tổ chức, đủ làm cho y kính sợ từ trong lòng.

Nữ tử tóc trắng sóng mắt lấp lánh, nhón tay lấy một quả bồ đề bỏ vào miệng ăn, tư thái ưu nhã vô cùng.

Động tác của nàng mỗi phân mỗi li đều

hoàn hảo không một khe hở, giống như đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, hình thành động tác ưu mỹ trời sinh như nước chảy mây trôi.

Ăn xong quả bồ đề, nàng nhỏ nhẹ hỏi: "Bạch phó hữu sứ đã báo cáo tình huống rồi, ta mời người tới là có hai vấn đề muốn hỏi."

Thanh âm của nàng nhu hòa động lòng, phảng phất như tiếng nói chuyện thỏ thẻ bên tai với tình nhân, làm người ta tim đập thành thịch.

"Tình sứ đại nhân cứ hỏi." Bá Khắc hoang mang nói.

"Theo người báo cáo cho Bạch phó hữu sứ, tên nam tử tóc đen là người đứng đầu trong mấy tên quan quân phòng số bảy, người xem hắn như thế nào?"

"Tâm cơ thâm trầm, tâm ngoan thủ lạt." Bá Khắc do dự một lúc rồi nói ra tám chữ.

"A?" Nữ tử tóc trắng nhíu mày: "Vũ kỹ của hắn so với người như thế nào?"

Bá Khắc nói: "Người này vũ kỹ tịnh không cao minh, thuộc hạ không hề phát hiện có đấu khí tồn tại trong người hắn, nhưng mà..."

Hắn dừng lại, muốn nói lại không.

"Nhưng sao?" Nữ tử tóc trắng nhướn mày hỏi.

Bá Khắc bối rối cúi đầu: "Nhưng nếu để thuộc hạ đánh nhau với hắc, thuộc hạ không dám nghĩ là mình thắng."

Nữ tử áo trắng động dung, trên mặt hiện ra thần sắc hứng thú: "Người đã từng là Tứ phẩm kiếm sĩ, nhìn ra đại lục, cũng được tính là một cao thủ, vì sao đánh không lại một người thường không có đấu khí?"

"Sau khi thuộc hạ bị hắc đuổi khỏi phòng nhưng tịnh không hề rời khỏi ngay, mà núp đó quan sát, nhìn thấy thủ đoạn hắc

đánh bại tên quan quân độc nhân. Lúc đó, thuộc hạ đứng cách nam tử tóc đen khoảng hơn 10m nhưng vẫn bị sát khí thấm liệt vô cùng của hắn chấn nhiếp, thủ đoạn sử kiếm của hắn rất kỳ lạ, chém mạnh chém thẳng, thuộc hạ to gan đoán thử, đây chính là đao chiêu, khí thế hung tàn ác độc vô cùng, hoàn toàn không hề phòng ngự. Hơn nữa người này nhân lực cực kỳ chuẩn xác, lực tay rất lớn. Nói thật, thuộc hạ trừ việc chỉ có đầu khí, không có gì so được với hắn. Nếu như bắt thuộc hạ đấu với hắn thì chưa đánh đã sợ rồi."

Là một võ sĩ, chưa đánh đã sợ là kỳ sỉ đại nhục, Bá Khắc lại không do dự nói ra, cả đến Bạch phó tả sứ bên cạnh phải

nhường mày quát: "Bá Khắc người đứng là đồ nhát gan, tổ chức dạy người như thế nào, sao có thể nói ra câu này?"

Nữ tử tóc trắng khoát tay, không cho Bạch phó tả sứ mắng tiếp.

Bá Khắc tuy bị mắng chửi nhưng hấn cam tâm tình nguyện tiếp nhận. Điểm này càng làm cho nữ tử áo trắng động dung, thân là tinh sứ cao cấp của tổ chức, nàng rất hiểu điểm ưu tú của thành viên tổ chức, một kẻ tiểu nhân tham sống sợ chết không thể nào thông qua được khảo hạch nghiêm khắc của tổ chức. Chỉ cần là võ sĩ có tôn nghiêm, tuyệt không có khả năng chịu bị mắng là nhát gan mà lại tâm bình khí hòa như vậy.

Đối với dạng người của Bá Khắc mà nói, nguyên nhân chỉ có một, nam tử tóc đen đích thực là đã làm cho y thực sự thành phục.

Một người bình thường chỉ dựa vào sát khí của bản thân lại có thể làm cho kiếm sĩ tứ phẩm khiếp sợ?

Tên khốn này cũng có chút hứng thú, nữ tử áo trắng môi lộ một nét cười bình đạm, nàng vung tay.

"Người đi đi, ta sẽ ghi công lao cho ngươi."

Bá Khắc mừng rỡ, lần này đúng là nhân

họa được phúc, được Tinh sứ tán thưởng chính là một việc tốt, liền cung kính hành lễ thối lui.

"Bạch phó tả sứ, ngài đi điều tra rõ ràng tên nam tử tóc đen rồi đem tới cho ta."

"Dạ, Tinh sứ đại nhân!" Trung niên nam tử tóc trắng đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 5: Tử lý câu sinh

B

ọn Dương Chính vừa ra khỏi Hồng ma phòng liền nhìn thấy một đám bụi mù từ góc đường kéo đến.

Mấy chục Hồng y kỳ sĩ sát khí đằng đằng giục ngựa chạy điên cuồng đến.

Cùng giật mạnh dây cương, "ngự" một tiếng vang lên, mấy chục thớt ngựa đều chỉnh tề dừng lại, không chút nhúc nhích, khí thế cường đại ập vào mặt người.

Đứng đầu không ngờ lại là thân binh của

công chúa Tiểu Nguyệt.

Sắc vi kỵ sĩ đoàn không then là đoàn kỵ binh ưu tú nhất đế quốc.

Chỉ có mấy chục thớt ngựa, mà ẩn hiện khí thế xung phong của thiên quân vạn mã, bọn Dương Chính bị bức bách lùi lại mấy bước.

Đức Côn rõ ràng là không muốn người của tam công chúa đến đây, cũng có chút khẩn trương.

Tiểu Nguyệt đảo mắt nhìn quanh, nhìn tới thân thể của Dương Chính, sắc mặt trầm xuống, kẹp vào bụng ngựa giục hồng mã tiến tới mấy bước đến trước mặt hắn, tay

phải vung lên, roi ngựa giống như độc xà đánh về phía Dương Chính.

Lúc này đang bất ngờ, Dương Chính không kịp tránh né, bị quất trúng một roi, trên mặt hiện lên một lần máu.

"Tiểu Chính ca!" Máy người Hồng Thạch vội vàng chạy tới giúp đỡ hắn.

"Người làm cái gì đó, mấy con mụ xấu xa này!" Mông Tầm rút kiếm trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt tức giận: "To gan!"

Lại tiếp tục vung roi, lần này tiếng vang như gió rít sét giạt, lóe lên ánh sáng

xanh, dĩ nhiên là đã vận dụng đầu khí.

Mông Tầm vung kiếm ngăn lại, chỉ thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ truyền đến, kiếm tức thì rời tay bay đi, ngọn roi khí thế vẫn không suy giảm, mắt thấy ngọn roi sắp sửa quán lấy cổ y, bỗng một đạo ngân quang lóe chéch lên, "phác" một tiếng, roi da bị chém đứt, Tiểu Nguyệt người cũng bị run lên, phần cán roi còn lại cầm không vững cũng bị rơi xuống ngựa.

Dương Chính không biết tự lúc nào đã rút trường kiếm ra, mũi kiếm chỉ chênh chéch trên mặt đất.

Máu tươi trên hồ khẩu chảy tí tách từng

giọt xuống mặt đất.

Tuy một đao chém đứt roi nhưng đầu khí vẫn làm cho tay hấn bị chấn thương.

Hấn mục quang âm lãnh nhìn Tiểu Nguyệt, trong lòng thực sự nổi giận, nữ tử điêu ngoa này, nhường nhịn một lần, không nghĩ là càng thêm ngông cuồng. Dương Chính không phải là nể mặt chủ nhân của nàng ta, hơn nữa đối với nữ nhân luôn có lòng nhường nhịn nhưng cũng không chịu thỏa hiệp.

Sắc vi kỵ sĩ đoàn thấy đội trưởng bị thua thiệt liền thi nhau rút kiếm.

Người đi đường sợ hãi tránh né.

Gió lạnh thổi từ đường đi ra bên ngoài, làm tăng thêm mấy phần sát phạt.

Tiểu Nguyệt tức giận rút kiếm, thét lên nhằm vào Dương Chính chém tới, ánh sáng xanh mù mịt trên thanh kiếm, đầu khí lăm liệt bức người đứng ngoài cả mấy mét.

Dương Chính né người, kiếm chém sạt qua đỉnh đầu hắn. Chiến đấu trên đường phố kỵ binh căn bản không thể phát xuất được ưu thế. Hắn bằng vào thân thủ nhanh nhẹn, quần quanh người Tiểu Nguyệt, vốn đã lãnh giáo sự lợi hại của đầu khí, hắn căn bản không ngại tiếp với nữ tử này, chỉ không ngừng du đấu,

trong mắt âm lãnh, giống như tròng mắt của độc xà, chờ đợi đánh một đòn lôi đình.

Đường phố Lạn Vân Gian chỉ rộng chừng 6m, mấy chục thớt ngựa đứng ngay đó, bảo trì đội hình đều làm cho chật chội thêm, vô hình trung đã giúp đỡ cho Dương Chính rất nhiều.

Bọn kỵ sĩ cao ngạo này không thèm xuống ngựa chiến đấu, bằng không Dương Chính chống đỡ được nửa khắc cũng đã là kỳ tích.

Trên đường phố càng lúc càng hỗn loạn...

Bọn Hồng Thạch không hề lạc quan, bọn người Đức Côn chỉ tọa sơn quan hổ đấu, thậm chí có mấy tên còn ném đá xuống giếng, giúp cho Sắc vi kỵ sĩ chiến lược thêm cường đại.

Cuối cùng Mông Tầm do bị mất vũ khí trước đó bị chém ngã lăn ra đất, bị một Sắc vi kỵ sĩ chỉ kiếm vào cổ. Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi mấy người toàn thân tắm máu, bọn Sắc vi kỵ sĩ này vô cùng ác độc, chỉ chém rách thịt da của bọn họ, giống như mèo vờn chuột.

Người xuất thân từ Tử von doanh sát khí nguyên rất lớn.

Sắc vi kỵ sĩ chỉ đùa giỡn không hề phát

hiện bọn Hồng Thạch trong mắt xuất hiện thần sắc cuồng loạn, là điềm báo trước cho việc nổi điên.

Tơ máu càng lúc càng hiện lên dày đặc trong mắt bọn họ.

Phảng phất như vô số khô lâu và máu nồng nặc ở chiến trường, ngược mặt lên trời gầm rú, trong tròng mắt sát khí đằng đằng.

"A!" Một tiếng rống vang lên, người phát cuồng đầu tiên là Hồng Thạch. Y hôm nay sớm đã dẫn một bụng tức khí, lúc một tên Sắc vi kỵ sĩ đâm vào sườn y, y bất chấp tất cả tiến lên phía trước làm cho kiếm đâm sâu vào thân thể, Hồng

Thạch một đao chém thẳng vào đầu tên kỵ sĩ trong ánh mắt kinh hoàng của hắn.

"Mẹ nó, giết hết bọn người, lũ tiện nhân!" Hồng Thạch rống lớn, y điên cuồng chẻ đôi đầu mấy kỵ sĩ một lúc.

Mấy người không còn lý trí lấy mạng đổi mạng, Sắc vi kỵ sĩ tuy sức chiến đấu mạnh mẽ nhưng đều là nữ nhân, chưa hề thấy qua cách đánh thảm liệt như thế này, chỉ một lúc đã có mấy người bị chém chết.

Ngựa hí người khóc.

Cục diện hoàn toàn mất không chế.

Chỉ có duy nhất Dương Chính là còn tỉnh táo.

Hắn bản chất rất dễ bị thấy máu làm nổi điên nhưng lúc này lại không điên cuồng, lại càng thêm tỉnh táo, hoặc là vì đối phương toàn là nữ nhân, hoặc là do cuộc chiến này quá sức kỳ lạ, cả đến hắn cũng bị ép đến muốn chết.

Nhắm chuẩn thời cơ, Dương Chính rùn mình xuống chém một đao, huyết quang tung tóe, hồng mã của Tiểu Nguyệt hí lên thảm thiết, hai chân sau đã bị Dương Chính chém đứt, Tiểu Nguyệt la lớn rơi xuống ngựa.

Còn chưa kịp phản ứng, một cánh tay

cường tráng hữu lực bóp ngay cổ họng nàng, trường kiếm chĩa vào mắt nàng chưa đầy một thốn.

"Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta!"

Dương Chính la lớn.

Bọn Sắc vi kỵ sĩ thấy đội trưởng rơi vào tay Dương Chính, toàn bộ bất đắc dĩ phải dừng tay. Mông Tâm, La Tháp và Lưu Nhược Phi đều ngã gục trong vũng máu, Hồng Thạch quỳ nửa người trên đất, xoay tay rút kiếm ra, máu chảy như suối từ vết thương trên người y, tóc vàng bay tán loạn, cảnh tượng thảm thiết như ác quỷ. Trên mặt đất còn lưu lại bảy tám thi hài, máu chảy thành dòng, chỉ vài phút

ngắn ngủi mà bảy Sắc vi kỵ sĩ đã chết thảm.

Tiểu Nguyệt nhìn thấy tình cảnh trước mắt, chỉ cảm giác như trời xoay đất chuyển, thành viên Sắc vi kỵ sĩ đoàn đều thân như tử muối, hôm nay lại chết không minh bạch tới bảy người, nàng trong lòng đau như cắt, vừa khóc vừa la: "Dương Chính, ngươi không được chết yên lành đâu, ngươi sẽ bị chém thành ngàn vạn mảnh..."

Còn chưa nói xong đã bị Dương Chính lấy chuôi kiếm đập vào sau đầu tức thì nàng ta ngã ra hôn mê.

"Đội trưởng!" Bảy Sắc vi kỵ sĩ ào ào

chạy tới.

"Ai dám động đây?" Dương Chính hét lớn, hấn chĩa kiếm vào trên cổ Tiểu Nguyệt, sát khi đằng đằng nói: "Chuyện hôm nay, thị phi đúng sai ta cần nói cho rõ ràng, đừng cho rằng các người có tam công chúa chống lưng thì có thể đến khi phụ Dương Chính ta, nói cho người biết lão tử ta nhờ vào đó, ai dám nhiều lời ta chém chết nàng ấy!"

Gió lạnh thổi qua, thanh âm của Dương Chính truyền ra rất xa.

"Người, người, cả người nữa, nhanh chóng đi kêu y quan lại đây!"

Dương Chính chỉ mấy tên Sắc vi kỵ sĩ đứng trước mặt, mấy kỵ sĩ này nhìn nhìn Tiểu Nguyệt, sắc mặt hơi biến, nhanh chóng ra roi chạy về phía xa.

"Hong Thạch, người nhanh đứng lên cho ta!" Dương Chính quát, nắm Tiểu Nguyệt đi đến bên Hong Thạch đang quy trên mặt đất, đá cho hắn một đá.

Nếu không phải Hong Thạch phát điên giết chết Sắc vi kỵ sĩ, sự tình đã không đến mức náo động như bây giờ, Hiện tại Dương Chính chỉ biết tận nhân lực thính thiên mệnh thôi, cố hết sức giữ lại tính mạng cho bọn Mông Tầm.

Hong Thạch lúc đầu đã bị nhiều vết

thương, bị Dương Chính đá một cái liên phun ra mấy búng máu, y cố gắng đứng dậy, ngơ ngác nhìn Dương Chính.

Y quán.

Tiểu Nguyệt bị trói lại bằng dây thừng, trên miệng nhét vải nằm ở góc nhà.

Dương Chính cầm trường kiếm, nóng nảy đi tới đi lui trước cửa phòng.

Hồng Thạch toàn thân quấn băng nằm cách đó không xa.

Y quán trừ vài người sai phái cần có, còn những người khác đều bị đuổi ra ngoài, cửa lớn khóa chặt, nhằm ngăn cản

Sắc vi kỵ sĩ tiến tới.

Qua khoảng nửa thời thần, cửa phòng mở ra, trong đó dường như có tiếng khóc vang lên.

Một lão già râu tóc bạc phơ, trên đầu đầm mồ hôi đi ra cửa, Dương Chính vội vàng chạy lên kéo lão lại: "Y quan, tình trạng thế nào? Máy huynh đệ của ta có việc gì không?"

Lão già than: "Có hai vị Nam tước đại nhân tính mệnh không có gì đáng ngại, tu dưỡng nửa tháng có thể thuyên giảm, chỉ có một vị đại nhân, tim bị đâm một kiếm, xin thứ cho lão hủ không có năng lực!"

"Người nói sao?" Dương Chính mở to cặp mắt.

Hồng Thạch đang quy trên đất ngẩng đầu lên không dám tin, vội chạy đến trước mặt lão già, nắm cổ áo lão gào thét: "Người nói lại xem, ca ca bọn ta không thể chết, hấn không thể chết được!"

Lão già nhìn thấy cảnh tượng này chỉ im lặng cúi đầu.

Dương Chính hất tay Hồng Thạch ra, kéo y sang một bên, đưa y đi vào bên trong phòng.

Trong phòng, Lưu Nhược Phi và Mông

Tâm đã tỉnh lại đang ôm thân thể của La Tháp gào khóc.

Dương Chính vung tay hát Hồng Thạch đến trước thi thể La Tháp, rít giọng mắng: "Việc tốt của người đó, việc tốt của người đó."

Nước mắt hần cuối cùng cũng rơi xuống không kèm được, đến thế giới kỳ diệu này, đây là lần đầu tiên hần rơi nước mắt! Ai nói là tâm đã chết, ai nói người trong Tử vong doanh đều là kẻ vô tình? Nam nhân không dễ dàng rơi lệ, chỉ vì chưa gặp lúc thương tâm!

Hồng Thạch ôm La Tháp, khóc thảm thiết.

"La đại ca... La đại ca, là ta hại người, ta hại người!"

Khóc nửa khắc, y đột nhiên bật dậy, rút trường kiếm ra, nghen ngào nói: "Ta đi giết con tiện nhân đó!"

Y phóng ra ngoài như gió, chạy tới góc nhà Tiểu Nguyệt đang nằm.

Dương Chính vội vàng đuổi theo, kịp lúc y vung kiếm lên, hấn đá một cước làm Hồng Thạch văng bắn ra, chụp lấy cổ họng y, vung tay đánh mấy bạt tai, rống lên: "Người làm loạn chưa đủ sao, còn muốn hại thêm bao nhiêu người nữa mới cam tâm đây?"

Hồng Thạch không phải là kẻ ngốc, Dương Chính vừa đánh vừa chửi dần dần đã tỉnh táo lại.

Nếu giết Tiêu Nguyệt, trong tay bọn họ sẽ không còn lá bài nào.

Không có cách nào hòa giải với Sắc vi kỵ sĩ đoàn.

Chỉ sợ vừa ra khỏi y quán, mấy người bọn họ đã bị đại quân đâm bẹp.

Chỉ là... La đại ca đã chết, vừa trở thành Nam tước, ngày tháng tốt đẹp chỉ mới bắt đầu thì đã không còn, Hồng Thạch hối hận cơ hồ muốn tự sát. Chỉ người sinh

sống ở trong Tử vong doanh mới có thể biết được sinh mệnh quý giá như thế nào, chỉ còn sống thì đã là việc tốt đẹp lắm rồi, bọn họ vì vậy mà có lý do quý trọng sinh mệnh hơn nhiều người khác.

Chỉ vì một lúc kích động đã làm thành hậu quả không thể vãn hồi.

Hồng Thạch ngồi xuống đất hai tay ôm đầu khóc rống.

Ngoài cửa, tiếng ngựa hí dòn dập, mặt đất cũng khê chấn động, lá rơi xào xạc khắp sân đình.

Vô số tiếng vó ngựa từ xa truyền tới.

Dương Chính cố gắng cưỡng bách mình tỉnh táo, quát lên: "Nhanh lên, đại quân tới rồi."

Xảy ra việc lớn thế này, hơn nữa bảy Sắc vi kỵ sĩ chết đi, đại doanh Tây tuyến chỉ sợ đã sớm chấn động.

Hồng Thạch lượm thiết kiếm lên, mắt đỏ hoe nhìn Dương Chính nói: "Tiểu Chính ca, lần này là ta liên lụy ngươi, chỉ cần ngươi bắt ta đến gặp công chúa cúi đầu tạ tội, nàng đối với ngươi với ánh mắt khác, nói không chừng sẽ tha cho ngươi."

Đây là biện pháp tốt nhất Hồng Thạch có thể nghĩ ra.

Dương Chính không nói gì, ánh mắt lấp lánh, không biết đang nghĩ gì.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, tiếp theo là vô số tiếng chân cùng tiếng khẩu lệnh.

Dương Chính không nhìn cũng biết y quán hiện tại đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp.

Từ bên ngoài cửa một âm thanh hồn hậu truyền vào: "Dương Chính Nam tước trực thuộc Tiểu đội hành động đặc biệt của Thương Nguyệt quốc hoàng thất Tam công chúa ở đâu? tam công chúa điện hạ đã đến, Dương Chính Nam tước mau ra đón tiếp!"

Dương Chính nghe thấy, trầm mặc một lúc, trong mắt hiện ra vẻ kiên định, bước nhanh sang vác Tiểu Nguyệt đang bị trói thành cái bánh chưng lên vai.

"Đề cho ta đi ra!" Lúc đi ngang Hồng Thạch, hấn lạnh lùng nói.

"Tiểu Chính ca!" Hồng Thạch cản trước mặt hán, y đã nhìn ra Dương Chính muốn tự mình gánh vác việc này.

"Câm miệng!" Dương Chính trong mắt chột hiện sát cơ: "Ta tự có chủ ý, nếu mạng của ngươi có thể đổi lấy sự an toàn cho bọn Mông Tâm, ta sẽ là người đầu tiên lấy mạng ngươi! Đề ta đi ra!"

Hồng Thạch bị khí thế của Dương Chính chấn nhiếp không dám nói gì, im lặng cúi đầu đi vào trong phòng.

Cửa lớn "két" một tiếng bị đập tung ra, thân ảnh cao lớn của Dương Chính xuất hiện.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, trên đường ngoài y quán, Lang nha quân vũ trang đầy đủ đứng dày đặc, dương cung lấp tên chỉ chờ phát ra. Cách cửa 5m, mấy trăm Sắc vi kỵ sĩ đang hộ vệ cho tam công chúa sắc mặt lạnh lùng như sương, Khâu Viễn

Sơn đứng bên cạnh biểu tình không vui

không buồn, nhìn không ra trong lòng ông đang nghĩ gì.

Đứng phía sau Khâu Viễn Sơn là Đức Côn và Uy Nhĩ Tồn.

Nhìn thấy Dương Chính, Uy Nhĩ Tồn khòe miệng nhếch một nụ cười tàn nhẫn..

Vô luận là như thế nào, sự việc lần này sẽ rất phiền hà.

Giết chết 7 người Sắc vi kỵ sĩ.

Đắc tội với hộ vệ của Tam công chúa trong đế quốc.

Dương Chính chỉ sợ khó tránh khỏi cái

chết.

Hắn chết đi, tiểu đội hành động đặc biệt còn ai có thể tranh phong với ta, Uy Nhĩ Tôn mơ tưởng tới việc này cơ hồ muốn cười thành tiếng.

Dương Chính bình tĩnh bỏ Tiểu Nguyệt xuống, hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến công chúa điện hạ, tham kiến thống lĩnh đại nhân."

Mạc Băng Vân cười thê thảm: "Giỏi, giỏi lắm, người còn dám đi ra đây!"

Khâu Viễn Sơn lạnh lùng nói: "Dương Chính người vô cớ khiêu chiến, cùng Hồng Thạch, Mông Tầm, La Tháp, Lưu

Nhược Phi bốn người giết chết bảy Sắc vi kỵ sĩ, tội danh cực lớn, còn không bó tay chịu tội!"

"Bó tay nhận tội!" "Bó tay nhận tội!" "Bó tay nhận tội!"

Mấy ngàn Lang nha quân chung quanh đồng thời thét lên, nghe muốn điếc tai, một người đơn độc đối mặt với ngàn binh mã từng trải trăm trận, cho dù Dương Chính là người tâm ngoan thủ lạt cũng không nhịn được mà biến sắc.

Hắn nắm lấy Tiểu Nguyệt, lấy miếng vải bịt miệng nàng ra.

Dùng sức đẩy mạnh, Tiểu Nguyệt kêu

thảm ngã lăn trước ngựa của Mạc Băng Vân.

Mấy Sắc vi kỵ sĩ xung quanh tiến lên đỡ Tiểu Nguyệt dậy.

Dương Chính không còn đường lui, hắn chỉ còn tin vào đầu óc linh hoạt cơ biến và năng lực đoạt khí thể của mình. CHăm chú nhìn công chúa một lúc, hắn đột nhiên xé toạc y phục để lộ ra phần thân trên trắng kiện đầy những vết đao chém vô cùng khủng bố, bước lên phía trước hai bước, lại đảo mắt nhìn, Lang nha quân liền yên tĩnh trở lại, mấy ngàn cặp mắt nhìn trùng trùng vào Dương Chính.

Hắn cười lạnh, dùng sức vỗ ngực, chỉ

vào những vết đao chém trên người lạnh lùng nói: "Dương Chính ta bị bắt vào Tử vong doanh hơn 1 năm, trải qua chiến trận lớn nhỏ vô số kể, ta dám nói, trên chiến trường có ai giết chết địch nhân nhiều hơn ta không? Ai dám nhận? Các ngươi là binh sĩ tinh nhuệ, mở to mắt ra mà coi, mỗi vết đao thương trên người ta đều là vì Thương Nguyệt quốc mà nhận lấy, mỗi giọt máu chảy ra đều do Thương Nguyệt quốc mà chảy. Ta biết các ngươi nhìn không ưa được ta, ta chỉ là một tên lính đỡ đạn của Tử vong doanh lại nhậm chức Nam tước, đột nhiên ở trên đầu các ngươi, các ngươi không phục, không cam lòng. Ở nơi này, Dương Chính ta chỉ nói một câu: Sao, bọn ngươi có xứng hay không? Còn có người, tam công chúa

điện hạ, người ở trên không có lượng
dung người, dung túng thuộc hạ sỉ nhục
đồng liêu, ta nói cho ngài biết, sĩ khả sát
bất khả nhục! Hôm nay, ta tha cho nữ
nhân này, không giết thì không phải là do
ta không dám giết, mà vì ả không đáng
cho ta giết! Ta muốn xem xem ngài nuôi
dưỡng thủ hạ tốt đến mức nào, tam công
chúa!"

Dương Chính rút trường kiếm bên hông
ra kêu cheng một tiếng, vung mạnh tay,
kiếm đâm thẳng vào đất mấy thốn không
ngừng rung động.

"Nói tới đây thôi, tới đi, tới giết Dương
Chính ta đi, xem thử Dương Chính ta có
thèm nhúu mày hay không?"

Hắn uy phong lẫm liệt đứng đó, khí thế đầy vẻ anh hùng cường liệt, cho dù Lang nha quân bị hắn nhục mạ cũng không thể không thừa nhận, nam tử trước mắt thực sự là một trang hán tử xương đồng da sắt.

Binh sĩ xung quanh bắt đầu rì rào huyền não, Khâu Viễn Sơn mục quang tràn đầy thâm ý nhìn vào người Dương Chính.

Bề ngoài là Dương Chính dĩ hạ phạm thượng, chết chắc chứ không nghi, nhưng kỳ thực hình thức lúc này rất vi diệu. Dương Chính đại nghĩa hào hùng, thu được không ít hảo cảm của tướng sĩ Lang nha quân, hơn nữa Sắc vi kỵ sĩ là thuộc hạ dưới quyền công chúa, công chúa nếu

không phải trái trắng đen giết chết Dương Chính trước mặt Lang nha quân, chỉ sợ sẽ bị người ta sỉ vả.

Mạc Băng Vân bị Dương Chính nói cho một trận sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nàng không ngờ được lần này bị hấn làm cho khốn đốn như thế, vì sao lại bị hấn châm biếm mỉa mai: "Ta cho người nói cho rõ, ta dung túng cho thủ hạ sỉ nhục người lúc nào?"

Dương Chính lạnh lùng nhìn nàng, tịnh không lên tiếng.

Mạc Băng Vân trong lòng vô cùng phức tạp, nàng thống hận nam nhân trước mặt gan to và lạnh lẽo, đối mặt với việc hấn

khăng khái chịu chết, trong lòng lại có cảm giác thống khổ không cách nào khống chế được.

"Tiểu Nguyệt, người nói cho ta biết, cuối cùng sự việc như thế nào?"

Tiểu Nguyệt lúc này đã được cởi trói, nàng ta mắt đầy lửa giận nhìn chòng chọc vào Dương Chính, cơ hồ muốn thiêu đốt hắn thành tro bụi.

"Chính là hắn giết chết bọn họ, chính là hắn!"

Tiểu Nguyệt rút trường kiếm lao qua cùng Dương Chính liều mạng.

Một đường roi vút qua, đánh rơi thanh kiếm trong tay Tiểu Nguyệt, Mạc Băng Vân lạnh lùng nói: "Tiểu Nguyệt, ta đang hỏi ngươi!"

Một luồng hàn khí dày đặc bao phủ toàn thân Mạc Băng Vân, nàng nắm chặt roi ngựa đến mức ngón tay trắng nhợt, hiển nhiên là đã phần nộ đến cực điểm.

Ít nhất Dương Chính cũng không nói sai, mấy thủ hạ của nàng cũng quá phóng túng, không hề nghe câu hỏi của nàng.

Lúc này bọn chúng sao lại biến thành kiêu ngạo như vậy, không còn một chút gì là tập quán khí thế của quân nhân?

Khâu Viễn Sơn cảm giác khó chịu, tránh xa công chúa mấy bước, ông âm thầm tắc lưỡi, từ vũ kỹ mà nói, Mạc Băng Vân ngạo thị ba quân, chỉ là khí tức bên ngoài đã làm ông không chịu được.

Tiểu Nguyệt kinh hoàng quy trên mặt đất.

Nàng lần đầu tiên thấy công chúa như vậy.

"Công chúa, Dương Chính trong mắt không có quân kỷ, thuộc hạ nhìn không vừa mắt, đánh hấn một roi, kết quả là hấn cùng bọn chúng đánh nhau với bọn ta."

"Hấn làm sao mà không có quân kỷ?"

"Hắn trong mắt không có trưởng quan, lời nói thô lỗ, ta tới truyền đạt mệnh lệnh của công chúa ngài nhưng hắn không chịu chấp hành!"

Dương Chính chỉ cười lạnh, đòi người mạnh không cần giải thích, công chúa mệnh lệnh gì chứ, trong mắt không có trưởng quan gì chứ, nếu công chúa thực sự là chủ mưu thì hắn vô luận thế nào cũng không tránh khỏi cái chết.

Công chúa nhướng mày, cả nửa ngày không nói một tiếng, Tiểu Nguyệt càng thêm bất an, lúc nàng liếc nhìn một Sắc vi kỵ sĩ cách đó không xa tức thì cả người run rẩy, bởi vì kỵ sĩ này là người may mắn sống sót trong trận huyết chiến

trên đường vừa rồi. Lẽ nào công chúa đã biết hết rồi sao?

Quả nhiên, công chúa nói không chút cảm tình: "Mã Toa Lệ bước ra đây!"

Sắc vi kỵ sĩ tức thì sắc mặt trắng bệch té quy trên đất: "Công chúa thứ tội!"

"Nói, vì sao ngươi nói dối?"

"Công chúa, Tu Lệ bọn họ chết thật thảm, ta ... ta..." Mã Toa Lệ nghẹn ngào.

"Cho nên ngươi nói dối là Dương Chính chọc ghẹo Tiểu Nguyệt, bị đánh một roi, tức giận hạ sát bảy người các ngươi phải không?" Công chúa quát lên.

Tiểu Nguyệt sắc mặt trắng bệch thê thảm, nàng không biết công chúa đã điều tra mọi chuyện. Trước kia, công chúa chỉ nghe Sắc vi kỵ sĩ bị người khi dễ sớm đã nổi giận không quản ba bảy hai mươi một lên đường chém người. Tác phong như thế này, để lộ sự bất mãn với Sắc vi kỵ sĩ, đây rốt cuộc là chuyện thế nào?

"Tiểu Nguyệt, ta hỏi ngươi một lần cuối, sự việc cuối cùng ra sao?"

Công chúa cặp mắt không chút cảm tình, phảng phất trước mặt không có người.

Tiểu Nguyệt nghiêng răng nói: "Công chúa điện hạ, ta dùng roi đánh hắn trước, sau

đó bọn chúng chửi bới ta, ta nhất thời giận dữ cùng đánh nhau với chúng. Lúc đầu ta chỉ muốn bắt chúng, nào ngờ bọn Dương Chính bỗng phát điên, mấy người thuộc hạ nhất thời sợ ý bị chúng giết mất bảy người."

"Nói vậy là do người động thủ trước?" Công chúa trong giọng nói có một tia giải thoát, cũng có một tia thương cảm.

"Đúng!"

Tiểu Nguyệt run run nói, một thanh thiết kiếm bay tới trước mặt nàng.

"Người tự xử đi!" Thanh âm công chúa tuy nhỏ, nhưng rơi vào tai Tiểu Nguyệt

giống như là tiếng sấm.

Nàng ngẩng đầu lên không dám tin, trong mắt đầy tuyệt vọng và không hiểu.

"Công chúa, Tiểu Nguyệt tử tội không đáng chết, hơn nữa tử ấy trung thành cần cần nhiều năm, xin ngài hãy tha cho tử ấy." Mã Toa Lệ vừa khóc vừa đập đầu cầu khẩn.

Toàn bộ Sắc vi kỵ sĩ đoàn đều quỳ xuống: "Cầu xin công chúa giơ cao đánh khẽ!"

Cả Khâu Viễn Sơn cũng hắng giọng nói nhỏ: "Công chúa..."

Mạc Băng Vân đưa tay ngăn không cho Khâu Viễn Sơn nói tiếp, mắt nàng nhìn vào Dương Chính, trong mắt bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa bao cảm tình phức tạp, Mạc Băng Vân không cách nào nắm giữ được.

Ngươi sao không nói gì?

Ngươi dùng cách im lặng để kháng nghị ta sao? Vậy thì đừng trách ta!

Mạc Băng Vân trong lòng hận ý càng lúc càng cao.

Tám lòng cao ngạo bị tổn thương lần nữa, nàng thực sự hận nam nhân này đến cực điểm, làm cho lòng nàng không lúc

nào yên.

Mạc Băng Vân, người không được thua cho hấn.

Người không cần nói đến hạng người như hấn!

Người là tam công chúa đế quốc, có vinh dự tối cao và phán định công chính nhất.

"Còn không mau động thủ, lẽ nào để ta tự thân kết liễu sinh mạng của người sao?"
Nàng đột nhiên thét lên.

Sắc vi kỵ sĩ đoàn đều cất tiếng khóc.

Tiểu Nguyệt run rẩy rút thanh kiếm trước

mắt, thê lương tuyệt vọng nhìn kkhấp xung quanh.

Lúc nhìn về phía công chúa, nước mắt không tự chủ được tuôn rơi. Sau khi dùng sức khấu đầu ba cái, nàng đưa kiếm lên cổ cửa vào.

Còn hô thảm một tiếng: "Công chúa, Tiểu Nguyệt không thể hầu hạ ngài nữa rồi..."

Thanh âm đột nhiên dừng lại.

Một lần máu tươi nhanh chóng chảy ra đỏ cả áo trắng trước ngực Tiểu Nguyệt.

Thân thể nàng chậm chậm ngã xuống.

"Tiểu Nguyệt tử!" Mấy Sắc vi kỵ sĩ thân thiết với Tiểu Nguyệt nhào tới ôm thi thể nàng, cất tiếng khóc rống.

Dương Chính trong lòng hơi thương xót, không nỡ nhìn qua, nhưng nhớ tới cái chết của La Tháp, hấn lại trở nên lạnh lùng.

Cung tay nói với Mạc Băng Vân: "Tam công chúa anh minh!"

"Súc sinh!" Mấy Sắc vi kỵ sĩ lớn tiếng mắng.

Nếu không có công chúa ở đó, bọn họ chắc chắn sẽ liều mạng với nam nhân này. Vô luận là ai cũng đều nhìn thấy

Dương Chính lợi dụng tính tình cao ngạo của công chúa bức tử Tiểu Nguyệt, dùng lời nói ép công chúa phải lui một bước.

Dương Chính nhếch mép cười trào phúng.

Mãnh nam chân chính phải dám đối diện với nhân sinh thảm đạm.

Đây chính là thế giới mạnh được yếu thua, bất kể là nam hay nữ đều phải vì chính vận mệnh của mình mà đấu tranh giành quyền lợi.

Mạc Băng Vân hiện tại trong lòng chỉ có hận thù, cái chết của Tiểu Nguyệt cuối cùng đã làm nàng vô cùng bất mãn, yêu

và hận nguyên chỉ là một thể, yêu đã mịt mù, nàng cần phải tiêu hủy triệt để tất cả, thề rằng sẽ làm cho nam nhân trước mặt phải chịu đựng nỗi đau thương không gì chịu nổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 6:

Tiếp thụ nhiệm vụ

B

a ngày sau.

Bị treo ngược trên hình giá, Dương Chính chỉ còn thoi thóp thở, được hai tên Lang nha quân như sói như hùm hạ xuống, đứng hai bên khoác tay dìm đỡ hắt đi vào trong đại quân trưởng.

Một bồn nước lạnh tạt lên người hắn.

Dương Chính rên lên một tiếng, cố sức mở mi mắt nặng như chì lên.

Đầu óc chỉ thấy trời đất xoay chuyển, đau đớn như vỡ ra, bị treo ngược 3 ngày 3 đêm, lại không được ăn uống gì, toàn bộ cơ năng sinh lý của Dương Chính đều nằm bên bờ sụp đổ.

Hắn không còn phân biệt phía trước có phải là thật hay không, chỉ thấy một màn trắng đen, mấy thân thể con người chuyển động.

Mạc Băng Vân nhìn hắn, khoái cảm và thống khổ đồng thời cắn xé tâm can nàng.

Nàng vẫn nắm giữ quyền sinh tử của hắn trong tay, nhìn thấy hắn ngã lăn ra trước mặt, trong lòng khoái cảm lại sinh ra từ trong nỗi thống khổ.

Sau khi Tiểu Nguyệt bị ép phải tự sát, Dương Chính bởi vì dám chống quân lệnh, giết chết đồng僚 nên bị quân pháp trừng phạt.

Hồng Thạch, Mông Tâm, Lưu Nhược Phi bị đánh 50 roi mỗi người, còn Dương Chính là chủ phạm phải chịu trừng phạt cao nhất, treo ngược 3 ngày.

Cách trừng phạt này cơ hồ như là tử hình, trong quân doanh chưa hề có ai có thể chịu đựng được hình phạt nghiêm trọng như thế.

Lúc Mạc Băng Vân ra quyết định này đã quyết tâm hoàn toàn quên hết nam nhân

này, cho dù tương lai trong lòng có thông khổ hồi hận đến đâu nhưng niềm kiêu ngạo của công chúa làm nàng liều mạng hạ quyết tâm một phen.

Nếu như hấn chết!

Nàng cũng theo đó mà được giải thoát.

Nếu như hấn có thể sống, thì nàng sẽ đối mặt với một trường khiêu chiến tàn khốc hơn.

Ba ngày đã qua.

Dương Chính vẫn còn sống, cho dù một chân đã đạp vào Quỷ môn quan nhưng hấn vẫn còn sống, trong người hấn có

luồng đầu chí bất khuất thiêu đốt, cho dù là chết, đối với hắn mà nói cũng chỉ là một loại thử nghiệm của sinh mệnh.

Tranh đấu, quần quai.

Dương Chính cổ họng phát ra thanh âm khó nghe được, đấu tranh với vận mệnh, cũng là phát tiết thống khổ trong lòng.

Lần lần cố gắng đứng dậy, ngã xuống, lại cố gắng chống chọi, lại ngã xuống.

Mạc Băng Vân im lặng nhìn hắn, Sắc vi ký sĩ trong trướng đều nhìn hắn, nam nhân bất khuất như vậy, bị treo ngược 3 ngày, ý thức đã mơ hồ, gục ngã cứng nhắc như cỗ máy nhưng vẫn còn muốn

đứng dậy, hẳn đúng là người không ai có thể khuất phục được, Khâu Viễn Sơn cũng không thể, Mạc Băng Vân cũng không, cả trời, cả đất cũng không thể!

Sắc vi kỵ sĩ đều rất hận hẳn, hận không được ăn thịt uống máu hẳn.

Nhưng có thể đối diện với sinh mệnh bất khuất thế này, vành mắt bọn họ thấy đều hơi ướt, đối với chiến sĩ kiên cường thế này, cho dù vũ nhục thế nào đều là làm ô ướ, người có thể một đao kết liễu sinh mệnh hẳn nhưng người không thể chà đạp nhân cách và tôn nghiêm của hẳn.

Vô tri vô giác, cái chết của Tiểu Nguyệt biến thành không phải là không thể tiếp

thụ.

Bọn họ vẫn căm thù hấn như trước nhưng không phải hận hấn tàn nhẫn hay là hận hấn lạnh lẽo ác độc, lòng dạ của hấn là bằng thép tôi luyện thành, cao ngạo làm người ta phẫn nộ.

Một tiếng gầm nhỏ vang lên, Dương Chính cuối cùng cũng chống chọi được đứng thẳng lên.

Hấn toàn thân run rẩy thấy vô số nhân ảnh mơ hồ.

Trong lúc run run người, ánh mắt hấn từ từ tụ hợp nhìn về phía Mạc Băng Vân, âm thanh khản đặc tiêu tụy: "Công ...

chúa..."

Lúc ấy, Mạc Băng Vân cơ hồ rơi lệ.

Lòng dạ cơ hồ mềm nhũn.

Dương Chính a Dương Chính! Người cuối cùng là người như thế nào đây?

Tựa hồ không muốn đối mặt với nội tâm mềm yếu của mình, tựa hồ như vừa phải chịu thống khổ cực hạn, Mạc Băng Vân vung tay: "Đi mời Khâu tướng quân!"

Khâu Viễn Sơn nhanh chóng đến ngay.

Ông nhìn Dương Chính đang đứng, thốt ra tiếng hô kinh ngạc không dám tin.

Bị treo ngược ba ngày nhưng vẫn còn sống, hơn nữa còn đứng lên nổi, nam nhân này thực ra là làm bằng cái gì đây, làm bằng cương thiết hay sao?

Khâu Viễn Sơn liền bỏ hết thần sắc phức tạp trong mắt, bước đến bên Mạc Băng Vân hành lễ.

Mạc Băng Vân nhìn ông, bình tĩnh nói: "Khâu tướng quân, lấy đề quốc mật lệnh nói cho hãn biết."

Khâu Viễn Sơn gật đầu.

Đuổi hết mọi người trong trướng ra.

"Dương Chính tiếp lệnh, đề quốc cơ yếu, phong người làm Đội trưởng Tích huyết thập tự, tứ phong nhị đẳng kỵ sĩ, mật lệnh bao gồm một nhiệm vụ, đi giết thuộc hạ dưới trướng Vệ Nhung đông tuyến thống lĩnh Tả Thanh Tử..."

Thanh âm truyền vào tai hắn càng lúc càng nhỏ, chống chọi suốt ba ngày ba đêm đến bây giờ Dương Chính chỉ thấy trước mắt ánh sáng trắng càng lúc càng chói, cuối cùng cả thế giới đều đen đảo...

.....

Sau hai ngày Dương Chính tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trong một doanh phòng rộng rãi thoải mái.

Ba gương mặt quen thuộc hiện ra trước mắt hắn, Hồng Thạch la lớn: "Tĩnh rồi, tĩnh rồi! Mọi người nhanh tới xem, Tiểu Chính ca tĩnh rồi! Ta đã nói là hắn căn bản là quái vật đánh không chết mà!"

Mông Tầm cười đến tê dại, cùng Lưu Nhược Phi hai người gương mặt vô cùng kích động như nhau.

Dương Chính khẽ cử động, kêu lên một tiếng.

Trong lúc hôn mê, hắn cảm giác một luồng hơi ấm tiến vào tứ chi bách cốt, cuối cùng phá tan hắc ám làm cho hắn tỉnh lại.

Hắn biết đó là gì, Ba Bỉ lại cứu mạng hắn lần nữa.

Tư tưởng bắt đầu đổ dồn vào đầu hắn, huyết chiến mấy ngày trước, lại còn ba ngày bị treo ngược... Trước khi hôn mê dường như là ở trường công chúa, có người nói với hắn gì đó... Đáng tiếc lúc đó ý thức của hắn đã trở nên mơ hồ, Dương Chính không còn nhớ nổi.

Cổ họng khô đắng đến mức tưởng chừng như nứt toác ra, hắn cố gắng thốt lên âm thanh cơ hồ nghe không rõ: "Nước..."

"A... Nước, nước! Mang nước tới nhanh lên!" Hồng Thạch vội vã kêu lên, một

khắc sau, một bình lớn có cắm ống trúc được mang tới miện Dương Chính.

Hắn nuốt từng ngụm lớn, nước suối mát ngọt làm tinh thần phấn chấn, bệnh nặng khó khỏi xuất hiện làm toàn thân mềm nhũn nhanh chóng biến mất.

Uống nước xong, cặp mắt Dương Chính đã bắt đầu lấp lánh thần quang, gương mặt khôi phục vẻ lạnh lẽo thường ngày.

Hắn dùng sức chống chọi ngồi dậy.
"Tiểu Chính ca!" Ba người kia vội vàng đến muốn đỡ hắn.

Bị hắn dùng tay ngăn trở.

"Tránh ra!"

Dương Chính bước xuống giường, loạng choạng một chút, nhiều ngày không ra khỏi giường làm cho hắn mất thăng bằng. Sau khi đứng vững, hắn lảo lồi đi ra ngoài doanh phòng, đang lúc giữa trưa, trời nắng gay gắt, ánh mặt trời làm hắn nheo mắt lại, thân thể hắn khoan khoái hơn, xương cốt kêu răng rắc mấy tiếng, mấy ngày hôn mê, thân thể của hắn đều như rỉ sét cả.

Sau khi hít thở vài hơi không khí trong lành.

"Há!" Hắn đột nhiên vận sức hét lớn một tiếng.

Bắt đầu từ sân thao luyện nhanh chóng chạy đi, mỗi lần mấy chục mét, hắt lại vận sức thét vang, dùng lực vỗ vào ngực, tốc độ càng lúc càng nhanh. Theo những tiếng thét, trọc khí ở lâu trong cơ thể đều phát tán hết ra ngoài, đầu chí dần dần hồi phục.

Cách này là lúc ở địa cầu, Dương Chính học được cách phục hồi từ trong bộ đội đặc chủng.

Âm thanh tiếng thét lên xuống, ngắt nhịp hấp dẫn nhiều người ở Lang nha doanh nhìn theo, rất nhiều người ra khỏi doanh phòng vô cùng kinh ngạc nhìn người một mình chạy điên cuồng trên sân thao

luyện.Sau khi nhìn rõ đó là Dương Chính, bọn binh sĩ giật mình, trong mắt lộ ra vẻ bội phục hoặc kính sợ.

Từ lúc Dương Chính bức tử Tiêu Nguyệt, rồi đến lúc hắn còn sống sau ba ngày bị treo ngược, trong Lang nha doanh đã bắt đầu lưu truyền một truyền thuyết về người bất tử: Bất tử truyền thuyết Dương Chính.

Quân doanh là nơi rất dễ sùng bái anh hùng, Dương Chính dùng nghị lực siêu tuyệt thu được lòng quân cũng hợp lý.

Bất tri bất giác hắn đã trở thành một biểu tượng!

Hồng Thạch, Mông Tâm, Lưu Nhược Phi đứng ở cửa kích động nhìn Dương Chính.

"Đi, bọn ta đi!"

Hồng Thạch hét lớn, nhanh chóng đi theo Dương Chính, Mông Tâm, Lưu Nhược Phi nhìn nhau, mặt lộ nét cười, hai người nắm vào tay nhau, hét to: "Bọn ta đi đây!"

####

Tả Thanh Tử

Vị phụ tá đệ nhất dưới trướng thống lĩnh Vệ Nhung quốc Đông tuyến quân. Trong Vệ Nhung quân được tôn xưng là Quân

trung đệ nhất trí nang!

Sáu năm trước, Khâu Viễn Sơn dẫn Lang quân công phá phòng ngự của Vệ Nhung Đông tuyến, chém chết Vệ Nhung đại tướng khi đó là Hải Lịch Minh, một đường tiến thẳng chiếm lĩnh được tám tòa thành trì của vùng phía Đông Vệ Nhung quốc, một thời gian cả đại lục đều kinh hãi. Lúc đó danh tiếng của Khâu Viễn Sơn còn hơn cả Hồ quân thống lĩnh Cát Cổ (Hồ Uy đại tướng quân) và Long quân thống lĩnh Mạc Luyện Sanh (Long tương đại tướng quân, cũng là hoàng thất thân vương, đệ đệ của Thương Nguyệt hoàng đế Mạc Luyện Ngọc).

Cả nước Vệ Nhung bàng hoàng.

Phiêu kỵ đại tướng quân Quy Tàng phụng chỉ xuất chinh, Tả Thanh Tử lúc đó chỉ là một người khách bình dân đứng đầu khu phía Đông Vệ Nhung hoàng thành.

Lúc Quy Tàng tiếp thụ lời chúc phúc của dân chúng suất lĩnh đại quân chuẩn bị xuất thành viễn chinh từ cửa Đông thì Tả Thanh Tử tới cản đường đại quân, nếu không phải Quy Tàng đang ở đội ngũ tiên phong thì Tả Thanh Tử đã bị loạn đao chém chết.

Lúc đó có nhiều câu chuyện lưu truyền trên đại lục.

Có người nói Tả Thanh Tử giữa đường

chỉ trích thẳng thắn làm Quy Tàng ngỡ là người trời, lại có người nói Tả Thanh Từ quỳ dâng huyết thư, sau khi Quy Tàng xem qua, chấn động vô cùng.

CUối cùng kết quả là Tả Thanh Từ từ thân phận bình dân trở thành quân sư dưới trướng Quy Tàng.

Là phụ tá bình dân, trong thời kỳ Vệ Nhung quốc phản kích hiền lộ kỳ tài, trước tiên dùng kế phản gián, đem dao ngôn truyền bá trong bình dân tám thành bị chiếm đóng. Sau đó theo người chép sử gi lại sử dụng kế nghi binh, chỉ dùng 5000 quân làm cho Thương Nguyệt quốc tây tuyến phải cáo cấp là Vệ Nhung đại quân tiến qua tám thành trực tiếp xông

vào lãnh địa Thương Nguyệt.

Thương Nguyệt hoàng thất chưa biết chân tướng thế nào, vội vàng sử dụng kim lệnh triệu hồi Khâu Viễn Sơn về phòng ngự.

Tuy cuối cùng 5000 Vệ Nhung quân toàn bộ đều bị Lang quân tiêu diệt hết nhưng tám tòa thành mà Thương Nguyệt quốc đã hy sinh mấy vạn binh sĩ mới công hạ được rơi trở vào tay của Vệ Nhung, đến lúc Khâu Viễn Sơn muốn dẫn quân tới tấn công lần nữa thì mười vạn đại quân của Quy Tàng sớm đã chiếm cứ Đông tuyến, tổ chức thế trận phòng ngự vạn toàn.

Tả Thanh Tử tôn rất ít binh mã, dễ dàng chiếm lại tám thành, trong một thời gian trở thành một chuyện lạ của đại lục, còn được lấy làm chuẩn mực của chiến tranh trong sử sách, sánh ngang với Phi tướng quân Trì Vân Hợp ba mươi năm trước cầm quân đại phá Thương Nguyệt quốc. Sau trận chiến này, Tả Thanh Tử trực tiếp từ một người bình dân được sách phong Hầu tước, nhận chức quân sư của Vệ Nhung Đông tuyến đại quân.

Sáu năm liên tiếp sau đó, Khâu Viễn Sơn nhiều lần giao phong với Tả Thanh Tử nhưng quân thảo thế nào cũng không chiếm được tiện nghi.

Trong quân đội Vệ Nhung đã man thương

võ, Tả Thanh Tử là văn quan đệ nhất có được sự tôn kính của tất cả tướng sĩ. Y ở trong Vệ Nhung Đông tuyến quân địa vị thấp thoáng còn cao hơn Quy Tàng, chỉ cần là thủ dụ của quân sư có khi còn hiệu nghiệm hơn thủ dụ của đại tướng quân. Chỉ cần người nói là dưới trướng quân sư, các binh sĩ đều vô cùng cung kính với người.

Vì thân phận Tả Thanh Tử quá quan trọng, Khâu Viễn Sơn mấy năm nay không biết đã chiêu tập bao nhiêu cao thủ thích sát.

Nhưng Tả Thanh Tử này tâm tư cẩn mật, bình sinh ngoài việc thích ăn ngon ra không còn hứng thú với bất kỳ thứ gì

khác, cả nữ sắc cũng không gần, tác phong sinh hoạt nghiêm cẩn cực điểm.

Bình thường binh sĩ thủ vệ bên mình y có khoảng năm chục người, hơn nữa toàn là cao thủ trong quân. Nhưng một khi đến lúc chiến đấu, hộ vệ bên thân Tả Thanh Tử có thể đạt tới con số kinh người là hai trăm tinh binh.

Y cư trú ở sâu trong đại doanh nơi phòng ngự cực kỳ sâm nghiêm, trừ phi là Đại thuật sĩ trong truyền thuyết hoặc là Cửu phẩm kiếm thánh mới có thể ám sát thành công.

Thích khách Khâu Viễn Sơn phái xuất đi đều không hoàn thành không trở về.

....

Nhìn mớ tư liệu trước mặt, Dương Chính lần đầu lộ ra nụ cười khổ.

Ám sát Tả Thanh Tử, Thương Nguyệt quốc chỉ còn thực sự trông chờ vào ta a. Đại danh của Tả Thanh Tử hẳn còn chưa nge qua, ngược lại nghe thấy truyền kỳ về y, Dương Chính đối với người này thực sự bội phục.

Nếu lấy một người ở địa cầu so sánh với Tả Thanh Tử thì chính là Gia Cát Vũ Hầu, Tả Thanh Tử này dùng binh quỷ quyết, mưu kế độc ác, tuyệt đối là binh pháp đại gia.

Nói Khâu Viễn Sơn giao phong cùng Tả Thanh Tử không chiếm được tiện nghi chỉ là còn để lại chút thể diện, Khâu Viễn Sơn chắc là đã bị Tả Thanh Tử làm nhục.

Đây thực sự là đối thủ làm người ta bội phục, đáng tiếc, nếu như để tự thân hắn đi đối mặt với y thì đây tuyệt đối không phải việc vui vẻ.

Mạc Băng Vân quan sát thần sắc Dương Chính, mỗi lần nhăn mày, mỗi lần hăn mắt lóe lên.

Trong lòng nàng nổi lên từng đợt sóng.

Đây cơ hồ là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Dương Chính, nếu như người có thể hoàn thành nhiệm vụ không ai làm được này, đế quốc không có ai có thể ngăn trở ta trọng dụng người, cho dù người đối với ta lãnh đạm, cho dù ta phải vứt bỏ sự cao ngạo của công chúa, chết ta cũng bắt người trói chặt ở bên cạnh ta. Nếu như người chết trong nhiệm vụ này, Mạc Băng Vân, người cũng được giải thoát luôn, sau này sẽ không còn vì nam nhân nào mà khổ não.

Dương Chính tất nhiên không biết công chúa nghĩ gì, hắn chỉ biết nhiệm vụ này buộc phải thi hành.

Nếu như hắ chỉ là một cá nhân tuyệt đối bỏ trốn trong lúc thi hành nhiệm vụ, vĩnh viễn ly khai Thương Nguyệt quốc.

Đại lục rộng lớn lẽ nào không có chỗ nào cho Dương Chính hắ dung thân, hắ đối với Thương Nguyệt quốc không có chút cảm tình nào thậm chí còn chán ghét mọi thứ nơi này, sau khi dòng máu mạo hiểm trời sinh sôi trào, hắ hy vọng tìm thấy kích thích nhiều hơn.

Tuy sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Khâu Viễn Sơn hứa thành viên Tích huyết thập tự tấn thăng lên Bá tước, Dương Chính còn được tứ phong Nhất đẳng kỵ sĩ.

Nhưng Dương Chính đối với mấy việc này không hề có hứng thú.

Trong lòng hắn, thế giới này không có người nào có thể làm cho hắn muốn lưu lại, cái gì mà Bá tước Hầu tước, chẳng qua cũng chỉ là một lũ chó theo đuôi của hoàng thất, chủ nhân mà không cao hứng thì muốn giết lúc nào là giết.

Thế nhưng lần này, cả tiểu đội Tích huyết thập tự tiếp thụ nhiệm vụ, Dương Chính đối với người nào thì tàn nhẫn nhưng đối với mấy huynh đệ đồng cam cộng khổ này thì hắn không cách nào mà tàn ác được. Một mình cá nhân hắn thì có thể bỏ trốn nhưng bọn Hồng Thạch lại còn gia đình, bọn họ có cha mẹ anh em, nếu

không tiếp thụ nhiệm vụ tất nhiên cả nhà bọn họ sẽ bị liên lụy.

Bọn Hồng Thạch không hề khuyên Dương Chính tiếp nhận, khuyên hẩn tính đường bỏ trốn trong lúc chấp hành nhiệm vụ nhưng Dương Chính tuyệt không đáp ứng, hẩn vốn là người quyết đoán xưa nay chưa từng có, trù trù do dự tuyệt không phải là tính cách của hẩn. Nhiệm vụ tuy khó như lên trời nhưng không phải là không có hy vọng hoàn thành.

Bỏ mớ tư liệu xuống, Dương Chính mới từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn Mạc Băng Vân.

Mạc Băng Vân trong lòng khẽ run, nàng

càng lúc càng phát hiện cách cư xử của Dương Chính rất đặc biệt, tựa hồ như thế giới này không có ai có thể làm hấn nhú mày. Chính là khí chất của nam nhân bất khuất kiên cường ngang nhiên với cả Lam phong đại lục khiến cho Mạc Băng Vân không có cách nào không ái mộ hấn, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

"Công chúa, thuộc hạ có một điểm không rõ, thanh vọng của Tả Thanh Tử trong Vệ Nhung Đông tuyến đại quân hơn xa Quy Tàng, mà y lại là thuộc hạ dưới trướng Quy Tàng, ta không biết công chúa có nghe qua cụm từ này chưa:"Công cao chán chủ!""

"Công cao chán chủ, công cao chán chủ!"

Mạc Băng Vân im lặng, cặp mắt phát sáng, Dương Chính người này trí tuệ so với sự vũ dũng càng làm cho Mạc Băng Vân kinh ngạc, sự thật sau việc hấn bức tử Tiểu Nguyệt, Mạc Băng Vân sau khi tỉnh táo lại, tinh tế quan sát nhất cử nhất động của Dương Chính, thậm chí còn xem xét sự tình hấn xung đột với Đức Côn từ đầu đến cuối, lúc này phát hiện ra hấn tính không phải là một tên thô dã, lời nói hành động đều hàm chứa trí tuệ vô cùng. Cụm từ Công cao chấn chủ rất mới mẻ nhưng Mạc Băng Vân cũng nhanh chóng lĩnh hội được ý tứ của Dương Chính.

"Quy Tàng người này bản lĩnh hành quân đánh trận không có gì xuất sắc nhưng có

một điểm rất hay là biết dùng người, rất tự biết mình không sợ thuộc hạ lấn quyền. Ngoài điểm này ra, người tài ba có năng lực và dục vọng mãnh liệt hẳn đều không vừa mắt. Tả Thanh Tử vừa vặn là người bình sinh tình tình đạm bạc, cho nên Quy Tàng rất tin tưởng y, Dương đại nhân người nếu muốn dùng kế phản gián chỉ sợ không làm được."

Đối với Mạc Băng Vân nhanh chóng lĩnh hội ý tứ của hắn, Dương Chính trong mắt xuất hiện một tia tán thưởng.

Nhìn thấy nhãn thần của Dương Chính, Mạc Băng Vân trong lòng không khỏi thấy ngọt ngào, đây là lần đầu tiên hắn nhìn nàng như vậy.

Dương Chính trong lòng đã có tính toán, dài người đứng dậy, hành lễ nói: "Thuộc hạ nguyện ý tiếp thụ nhiệm vụ này nhưng xin công chúa cho ta một thời gian, thuộc hạ nhất định sẽ mang đầu lâu của Tả Thanh Tử về đây."

"Tốt, ta và Khâu tướng quân bàn bạc rồi, thời gian tuyệt không có quá bức bách người."

"Đa tạ công chúa, thuộc hạ xin lui trước."

####

"Nhanh lên, nhanh lên, còn người nữa, ở

Tử vong doanh không thể làm biếng, nhanh đứng lên cho ta!"

"Ồ... Tiểu Chính ca, trời còn tối om mà! Giờ này còn quá sớm mà!" Một tiếng la thảm, Vũ Lô vừa mới nói, từ sau khi La Thập chết đi, Vũ Lô được kêu vào trong Tích huyết thập tự, cả bọn Uy Nhĩ Tôn toàn bộ đều bị khai trừ khỏi Tích huyết thập tự, đây chính là điều kiện của Dương Chính, một tiểu tổ ám sát cơ động linh hoạt cần phải đoàn kết cần mật, hợp tác không nghi ngại, bất kỳ yếu tố nào bất an cần phải bài trừ.

Thà ít mà tốt là nguyên tắc của Dương Chính, cho nên hấn cần bốn người, Hồng Thạch, Mông Tâm, La Thập, Lưu Nhược

Phi, Vũ Lôì.

"A... Không cần đồ, không cần đồ, dậy rồi đây."

Nhìn thấy Dương Chính cầm một bồn nước lạnh lên, cả bọn còn đang mắt nhắm mắt mở tức thì phóng ra khỏi giường.

Dương Chính lấy một đồng hồ cát (đồng hồ cát khoảng 3 phần) để trên bàn, ánh mắt lảng lệ quét nhìn bốn người một lượt, quát: "Thời gian hết đồng hồ cát này không mặc xong y phục chỉnh tề đến thao trường đứng đó, đánh 20 roi, nhanh lên!"

Nghe thấy câu này, bọn Hồng Thạch bốn người sắc mặt trắng bệch, ba chân bốn

căng mặ̣c y phục, giáp trụ lên người.

Dương Chính đã đi ra.

Qua một lúc, bốn người cơ hồ cướp đường chạy ra ngoài cửa doanh phòng.

Vũ Lôì vừa chạy vừa mang giày.

"5, 4, 3..." Dương Chính đếm thời gian.

"Đến!" "Đến!" "Đến!" "Đến!" Bốn người lần lượt báo cáo.

Dương Chính tay cầm roi da nhìn từng người, nhìn tới Vũ Lôì còn động đậy, sắc mặt trầm xuống, vung tay đánh mạnh một roi.

Quát lớn: "Ngón giữa để sát vào, đứng nghiêm!"

Vũ Lôi bị đánh la thảm một tiếng, tay xuất hiện một đường tơ máu, nhìn thấy sắc mặt hung tàn của Dương Chính, run lên cầm cập, không dám cười hi ha, đứng thẳng như quân bút.

Bốn người ai có sơ suất gì Dương Chính đều vung roi đánh tuyệt không lưu tình, đến lúc bọn họ đứng đúng theo tiêu chuẩn binh lính đặc chủng hiện đại.

"Từ hôm nay trở đi, các người cần phải tiếp thụ huấn luyện nghiêm khắc nhất, ta muốn đào tạo các người thành chiến sĩ

tình nhuệ nhất, móng vuốt của sư hổ, răng nanh của độc xà! Lần nhiệm vụ này các người đã biết rõ, cơ hội chỉ có một phần ngàn, nếu như nắm bắt được, các người sẽ là Bá tước của đế quốc, tương lai nổi danh ăn uống sung sướng, mỹ tửu nữ nhân hễ quơ tay là có, còn như không nắm bắt được, chỉ mấy ngày các người sẽ thành bùn đất dưới chân người khác, cái gì ăn uống mỹ nhân, thứ đó không dành phần cho các người. Ta muốn hỏi các người, các người muốn là Bá tước hay là muốn chết?"

"Bá tước!" Bốn người hét lớn.

"Tốt!" Dương Chính gầm lên: "Chúng mình tinh thần của các người đi! trước

tiên chạy 50 vòng thao trường, nhanh lên!"

Trời còn tối đen, trên thao trường có treo một ngọn đèn gió, lắc lư giữa không trung.

Càng làm tăng thêm vẻ tiêu điều và thê lương.

Trong đêm tối thỉnh thoảng là vang lên tiếng hít thở nặng nề, tiếng chân chạy loạng choạng, tiếng roi da vút lên lại còn tiếng la thảm!

Thê lực chỉ là khóa thứ nhất, Dương Chính đã tiếp thụ qua khóa huấn luyện quân sự hiện đại. Hắn sớm đã chuẩn bị

một kế hoạch huấn luyện như ma quỷ, khóa huấn luyện của địa ngục chỉ mới bắt đầu...

.....

"Chết tiệt, cái đồ đầu heo nguoi!" Dương Chính đá mạnh vào eo cẩu Lưu Nhược Phi làm hắn té lăn ra đất.

"Nhìn đây, nhìn đây, là thế này!" Ngón tay linh hoạt của Dương Chính kéo ra lấp vào, một chiếc nổ nằm trong tay hắn nhanh chóng phân ra thành nhiều thứ linh tinh, tiếp tục dùng tốc độ làm người ta hoa mắt biến động vật vĩnh đỏ thành chiếc nổ.

Mọi người đều sùng bái nhìn hấn, Lưu Nhược Phi mặt khổ não nói: "Trưởng quan, tay chân không linh hoạt, cái này ta học không được..."

Chưa nói xong, roi da đã quất lên người hấn, Dương Chính nắm lấy hấn quất lớn: "Không được, không được, nói cái rắm chó gì vậy? Không học có ai trời sinh là biết? Người đúng là cái đầu heo..." Dương Chính nhớ lại lúc huấn luyện ở đặc chủng binh rất thâm, luyện lấp ráp khí giới trang bị đến mức ngón tay sưng phù, luyện cái này không thể nhanh chóng được.

Trong mắt lóe lên một tia lạc lõng, lại trở thành sắc bén vô cùng, hấn dùng sức

đầy Lưu Nhược Phi, lạnh lùng nói: "Không học lấp ráp khí giới, hôm nay không được ăn cơm, cả mấy người các người nữa, nhanh chóng lên cho ta, thời gian một đồng hồ cát lấp ráp 10 lần, tất cả luyện tập cho ta, ai không làm đúng hòng ăn cơm!"

.....

Mặt trời chói chang.

Dương Chính trơ mặt ra giữa thảo trường đi tới đi lui, trong tay tắm dầu gai và nước muối.

Bốn người chỉ mang 1 chiếc khó ngăn đứng trước mặt hắn, cơ thịt đều căng

phòng, phảng phất thông khổ đến cực độ, gương mặt đỏ hồng, có mấy người đã cắn môi bật máu, máu chảy đầy miệng nhưng không dám cử động.

Nếu như người đến xem thì sẽ hiểu vì sao bọn họ lúc này trải qua bi thảm đến thế nào.

Bốn người trên cổ chân đều bôi đầy đường mật, trên đó kiến bò dày đặc.

.....

Dương Chính tự mình thiết kế, công chúa vì hấn mà kiến tạo một loại trường đao riêng biệt, loại đao này là hấn dựa trên cơ sở của võ sĩ rồi thêm thắt vào mà thiết kế ra, càng thêm phù hợp với hình

thể người, trên sông đao thiết kế huyết tào (khe giữa mũi đao) và lưỡi cưa, vô luận là chém đâm, lực sát thương đều rất mạnh mẽ.

Vào ngày thử đao, Dương Chính đặt cho đao này là Liệp huyết.

Hắn cầm một thanh Liệp huyết uy nghi đứng giữa thao trường.

Hai tay cầm đao.

Chậm chậm đưa lên quá đầu, hai mắt đột nhiên bắn ra sát khí kinh thiên, tròng mắt đầy tơ máu giống như mãnh hổ phát điên nhìn vào vật sẵn.

Người đứng xung quanh đều sợ hãi lùi lại một bước.

"A" Một tiếng rống vang lên, đao quang hình chữ thất chém xuống giống như dải ngân hà rơi xuống, sát khí hóa thành đao khí, trong phạm vi mấy mét tiếng gió rít ào ào, đao chiêu của Dương Chính rất đơn giản, không là chém thẳng thì là chém ngang, lại còn đâm thẳng, mấy động tác đơn giản lặp đi lặp lại như vậy trong tay hắn phảng phất lại như sát thần xuống thế, chỉ là sát khí khủng bố làm người ta cảm thấy như một luồng máu tanh ập thẳng vào mặt, Huyền ảnh của đao thâm nhập vào sâu trong lòng người, khiến người ta sợ hãi từ đáy lòng.

Đao pháp của Dương Chính khi sử dụng Liệp huyết uy lực so với lúc dùng kiếm đánh bại Uy Nhĩ Tồn ở Hồng Vân Lâu ít nhất cũng hơn gấp đôi.

Bọn người Hồng Thạch nhìn thấy hô hấp trở nên dồn dập, trong mắt cũng phát nóng lên.

Đây mới chân chính là đao pháp giết người, so với kiếm pháp quý tộc thì tốt hơn nhiều! Xem ra rất là xuất sắc! Mẹ nó! Người xem không nhịn được mắng lớn một tiếng.

"Phách! Phách! Phách" Dương Chính chém ra 3 đao cuối cùng.

Dương Chính bộ dạng hung dữ, phảng phất như trước mặt có ba người đang đổ máu trước mặt hắn.

Hắn đột nhiên thu đao, chuyển người cặp mắt lạnh lẽo nhìn qua bốn người: "Cho các người ba ngày học đao chiêu, sau ba ngày mỗi người phải cùng thử chiêu!"

Bốn người đồng thời lộ ra thần sắc hoảng sợ, đánh nhau với Dương Chính không phải tự sát sao?

.....

Khóa huấn luyện này đầy máu tanh và bạo lực, Tích huyết thập tự mỗi ngày dùng lượng thuốc bằng với cả toàn quân, thống khổ phải chịu so với lúc điên

cuồng trong Tử vong doanh còn hơn gấp trăm lần.

Không có ai dám phóng túng.

Càng không có ai oán than.

Bởi vì so với dự nghiêm khắc Dương Chính đối đãi với bản thân thì bọn Hồng Thạch đang ở trên thiên đường.

Dương Chính nhờ Mạc Băng Vân chế tạo cho bọn họ vô số vòng sắt lớn, mới đầu nặng khoảng 20kg để huấn luyện, sau đó tăng lên 100kg, còn Dương Chính tự mình mang trọng lượng kinh người, tới 200kg, trọng lượng này có thể đè chết người bình thường. Thuộc hạ mang 50

vòng hắc mang tới 100 vòng, thuộc hạ mỗi ngày tập bắn 1000 lần, hắc bắn 3000 lần, cường độ khủng bố làm người ta sôi máu.

Mỗi ngày khi kết thúc huấn luyện, trên người hắc cơ hồ tìm không ra chỗ nào còn lạnh lặn nhưng đến ngày thứ hai thì nhờ vào năng lực tự lạnh siêu việt của hắc đã bắt đầu lạnh lặn trở lại, dùng cách huấn luyện quá tàn khốc này đối với bản thân tựa hồ làm mỗi phân tiềm lực của của cơ thể đều bị ép ra.

Bọn binh sĩ Lang nha doanh nhìn thấy.

Bọn họ không thể tưởng tượng con người có thể kiên trì tới trình độ này, chỉ nhìn

thôi mà đã hít thở không thông rồi.

Bất tử truyền thuyết đã biến thành Ma quỷ đến từ địa ngục!

.....

Mạc Băng Vân và Khâu Viễn Sơn đứng phía xa nhìn lại, hai người tịnh không phải là lần đầu tiên nhìn thấy huấn luyện của Tích huyết thập tự nhưng vẫn bị kinh hãi nói không ra lời!

Khâu Viễn Sơn vẫn giống như lần đầu trông thấy Dương Chính huấn luyện, tràng cảnh làm người ta da đầu ngứa ran.

Đây không phải là cảnh tượng của con người, hắc trên thân mang vòng sắt nặng

tới 200kg, còn đánh cho 4 thành viên của Tích huyết thập tự ngã lăn. Thậm chí trước đó hắn còn chạy khắp thao luyện trường đến 150 vòng.

Đây chính là ma quỷ.

Ông thầm hít một hơi khí lạnh.

"Hắn rất mạnh đúng không?" Mạc Băng Vân đột nhiên hỏi.

Khâu Viễn Sơn dù cao ngạo nhưng không thể không gật đầu: "Mạnh, cho dù võ kỹ của hắn không bằng cao thủ chân chính nhưng sức mạnh của hắn chính là sức lực bạo phát nguyên thủy nhất, loại tinh thần này thật sự là cường hãn bất khuất."

Mạc Băng Vân trong mắt lóe lên ánh nhìn khác lạ: "Khâu thúc thúc, ta nhớ 10 năm trước ta theo người học kiếm cũng chưa được đánh giá cao tới vậy."

"À..." Khâu Viễn Sơn cười bồi rồi, chỉ cảm thán: "Nếu như đế quốc bọn ta có được một vạn người quân nhân như Dương Chính, quét sạch đại lục cũng nằm trong tầm tay."

"Có thể sao?" Mạc Băng Vân hỏi.

"Đúng là... không có khả năng..." Khâu Viễn Sơn giọng nói có chút thất lạc, người thế này, một người đã là kỳ tích.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 1 - Chương 7: Tiến nhập Lưu Vân

B

a tháng sau, vào lúc cuối thu.

Sương rơi khắp cả mặt đất.

Từ phía Tây Thương Nguyệt đi lên phía Bắc qua hoang nguyên hoang phế, vượt qua thung lũng Mã Kỳ Đồn chính là biên giới nước Lưu Vân.

Nước Lưu Vân chính là quốc gia có diện tích lớn nhất Lam Phong đại lục nhưng cũng là quốc gia nghèo hèn nhất, hoàn cảnh đất đai của nó cũng giống như biên

giới phía Bắc của Trung Quốc cổ đại.

Đất rộng người thưa, hoang lương vô cùng. Đại bộ phận đất cát đều bạc màu không có chất dinh dưỡng.

Lưu Vân quốc đồng thời cũng là quốc gia do nhiều bộ lạc tập hợp thành, tranh giành đất sống với cỏ dại.

Ở nơi khí trời ác liệt, hoàn cảnh địa lý như vậy, các thị tộc Lưu Vân toàn bộ đều hung hãn hiếu sát, sùng kính dũng sĩ, vị thần mà bọn họ tôn thờ chính là vị thần mạnh mẽ và tàn bạo Mặc Thập Tháp Nhĩ!

Trước mắt Khương nhân tộc là tộc hung

hãn cường đại nhất trong các thị tộc, Lưu Vân quốc vương hiện nay là tộc trưởng Khương Nhân tộc Luân Ba Lạc.

Trừ da thú và dũng sĩ nổi tiếng ra, Lưu Vân quốc còn có mỏ quặng sắt lớn nhất đại lục.

Ở Phí Mễ Nhĩ sơn mạch phía Đông Lưu Vân quốc có Ải nhân tộc, tộc có chú tạo sư tốt nhất, sinh sống trên cao nguyên nơi sơn mạch.

Mỗi năm Ải nhân trên cao nguyên đều chế tạo binh khí cho Lưu Vân quốc, đem lại lợi ích to lớn nhất cho Khương nhân tộc.

Ải nhân là thợ rèn tốt nhất, cũng là dũng sĩ mạnh nhất.

Thợ rèn bọn chúng có thể mang trên chiếc chùy thợ rèn nặng hơn 100kg là lợi khí chiến đấu, có thể sử dụng chùy thợ rèn càng nặng thì tay nghề thợ rèn của Ải nhân càng thêm lợi hại. Có thể nói Ải nhân tộc này là đại tông sư duy nhất trên đại lục có niên kỷ lớn nhất, Ải nhân tộc trưởng Thái Lý Tác Phu có thể sử dụng hai cây chùy thợ rèn lớn mỗi cây nặng 500kg, nghĩ tới thôi đã làm người ta lạnh người. Cả đến Khương nhân tộc mạnh mẽ nhất cũng không dám trêu vào bọn họ, chỉ dùng lễ tiết cao nhất mời Ải nhân chú tạo sư chế tạo vũ khí cho mình.

Lưu Vân quốc tiếp giáp với Vệ Nhung quốc ở phía Đông Bắc, cùng Thương Nguyệt quốc hình thành thế chân vạc.

Ngày hôm nay, trên đường biên giới Lưu Vân do bộ lạc Hách Lý Tháp trấn giữ xuất hiện một thương đội nhỏ. Bảy tám thốt ngựa thồ mang đầy hương liệu và trang sức vàng bạc do sáu người nam nhân dẫn đi.

Người đứng đầu thoạt nhìn là có thể biết ngay người Lưu Vân quốc sống trong địa đạo, xương cốt thô dã to lớn, sắc mặt tang thương, mũi cao mắt sâu, bàn tay to lớn da sù sì như thân cây nắm một thanh loan đao.

Năm người theo sau khoác trên người áo khoác không tay, che phủ khắp thân thể.

Hách Lý Thập là trạm đầu tiên trên con đường thương đạo của Bỉ Thương hoang nguyên này, từ nước Thương Nguyệt đi sang Lưu Vân, hàng loạt thương đội lớn đi lại. Lưu Vân quốc có rất nhiều da thú và vũ khí, đa phần là đem sang Thương Nguyệt quốc bán với giá rẻ, rồi các thương nhân lớn của Thương Nguyệt chuyển sang bán cho các vùng khác trên thế giới. Hơn nữa Lưu Vân quốc thiếu thốn các loại hàng hóa thường dùng hằng ngày, thông thường cũng từ con đường mua bán này nhập vào.

Chính vì vậy nên bọn giặc cướp hoành

hoành trên con đường của Bi Thương
hoang nguyên này.

Các bọn cướp lớn trên hoang nguyên đến
đi như gió là ác mộng của các thương
đội. Vì muốn có lợi ích lớn, các thương
đội thường liên hợp lại với nhau tạo
thành một thương đoàn, còn không thì
không tiếc tiền mời bọn lính đánh thuê hộ
tống, thương đoàn nhân số ít nhất cũng
hơn 200 người.

Còn loại thương đội nhỏ chỉ có sáu
người này xuất hiện tại Hách Lý Tháp, so
với đại thương đoàn nhân số cả ngàn
người càng làm cho người ta phải chú ý
hơn.

Bọn họ sáu người dựa vào sức lực của mình mà có thể tránh khỏi cường đạo chặn đường.

Nước Lưu Vân là quốc gia kính trọng dũng sĩ.

Tiểu thương đội đến ngay cửa khẩu Hách Lý Tháp, chỉ phải trải qua vài câu hỏi đơn giản liền được binh thủ thành cho đi.

Sau ba thời thần, đại thương đoàn KHải Mễ Á đại danh đỉnh đỉnh tiến vào trong Hách Lý Tháp mang theo một tin tức kinh người, băng cướp lớn Thiết Câu Thủ trong Bi Thương hoang nguyên bị tiêu diệt ngay trong trung tâm hoang nguyên, người chết không phải bị một đao thì là

một tên giết chết. Theo đoàn trưởng hộ vệ đoàn của Khải Mễ Á thương đoàn dày dạn kinh nghiệm tự thân nghiệm chứng thì thời gian bọn cướp chết bất quá chỉ vài thời thần cho tới lúc Khải Mễ Á thương đoàn phát hiện thi thể chúng, cả máu cũng đang còn hơi ấm.

Tin tức truyền tới cùng lúc, các thương đội không thể nào không hân hoan cổ vũ.

Thiết Câu Thủ là bọn cường đạo tàn nhẫn nhất Bi Thương hoang nguyên, bọn chúng nhân số có thể không phải là nhiều nhất, thực lực tịnh không mạnh nhất nhưng thủ đoạn lại độc ác nhất, chỉ cần bọn chúng đánh cướp thành công thì toàn bộ thương đội đều bị mổ bụng mà chết một cách tàn

nhân. Không phải là không có đoàn lính đánh thuê thực lực cường đại muốn tiêu diệt bọn chúng nhưng Thiết Câu Thủ hành tung bí ẩn, thành viên nào cũng là cao thủ tinh thông kỹ mã, đến đi đều nhanh giống như chớp giật, vây giết không được thì liền chạy ngay.

Hôm nay, Thiết Câu Thủ cuối cùng cũng bị giết sạch.

Điều này thực đã cổ vũ cho các thương đội qua lại chỉ là người tiêu diệt bọn Thiết Câu Thủ cuối cùng là ai?

Bọn thương nhân ở hành quán Hách Lý Tháp trong lúc uống rượu hứng chí đem việc này ra thảo luận suy đoán.

Bọn binh lính thủ thành trấn giữ cửa khẩu bị người hiếu kỳ vây quanh.

Bọn họ muốn vào nghe xem gần đây nhất khoảng nửa ngày có thương đoàn hoặc dong binh đoàn (lính đánh thuê) nào tiến vào Hách Lý Tháp hay không.

"À... À..." Tiểu đội trưởng quân thủ thành mở quyển sổ ghi chép ra: "Nửa ngày gần đây, trừ một tiểu thương đội sáu người vừa vào thành cách đây ba thời thần tịnh không có một thương đội hoặc dong binh đoàn nào đặc biệt."

"A?" Mọi người thất vọng thở dài.

Bọn họ đương nhiên là không tin tiểu thương đội sáu người lại có thể giết chết Thiết Câu Thủ nhân số gần cả trăm người, đều náo nhiệt phỏng đoán là đoàn võ sĩ tiêu diệt Thiết Câu Thủ đã đi theo con đường khác ly khai hoang nguyên.

Sau khi ở Hách Lý Tháp nghỉ ngơi chỉnh đốn đội hình.

Tiểu thương đội sáu người đem hương liệu và đồ trang sức bán với giá rẻ nhất cho các cửa hàng ở Hách Lý Tháp, hàng hóa của họ số lượng tịnh không nhiều, không hề gây chú ý cho người khác.

Sau khi tiểu thương đội bán hết hàng hóa thì tới ở trong một lữ quán.

Sáu người bao một viện nhỏ, người Lưu Vân quốc mang theo loan đao nhanh chóng rời khỏi lầu quán theo cửa nhỏ.

Sau khi năm người còn lại cẩn thận kiểm tra hoàn cảnh xung quanh thì nhanh chóng đóng cửa.

Sau khi bọn họ bỏ áo khoác cùng mũ nón xuống để lộ năm gương mặt mệt mỏi nhưng thần tình vô cùng kiên nghị.

Không ngờ lại là Dương Chính mang theo mấy người trong Tích huyết thập tự.

"Mẹ nó! Cái bọn cút chó, chém đâu không chém lại chém ngay móng của ta."

Vừa bỏ áo khoác xuống Vũ Lôi đã xoa
mông chửi mắng.

Mấy người khác đều nở nụ cười, trên
thân người họ đều có vết máu đỏ sẫm
đáng sợ phảng phất như là vết máu loăng
chảy xuống.

Cởi y phục ra, mấy người họ từ trong
viện đi tới các bồn nước lớn đã chuẩn bị
sẵn, vốc nước lên thân mình rửa ráy.

Nước chảy qua miệng vết thương ngoài
da làm cho bọn họ da thịt run lên từng
hồi.

Mấy người sắc mặt xanh lè nhưng nói
chuyện lại cười ha hả chứng tỏ sảng

khoái cực độ.

"Đã lâu không có giết người sáng khoái đến vậy!" Hồng Thạch nhếch mép, dừng thấy hắn nhìn trắng trẻo anh tuấn, giết người không cần mạng chính là hắn.

"Mẹ nó, một bọn củi mục, cái gì mà Thiết Câu Thủ, thật làm người ta chết cười mất!" Lưu Nhược Phi trào phúng nói.

Mông Tầm mệt mỏi nói: "Không thể nói như vậy được, lẽ nào người không phát giác so với lúc bọn ta bắt đầu giết người ở Tử vong doanh thì nhanh nhẹn hơn sao? Trước đó ta chỉ cầm đao chém loạn xạ nhưng vừa rồi đánh nhau với bọn

Thiết Câu Thủ, thanh đao như có mắt, ta chém lần nào cũng đều trúng nơi yếu hại của bọn chúng, giống như tay mình tự động cải biến đường đi của thanh đao vậy!"

Nghe câu nói này của y, mấy người khác đều trầm mặc suy nghĩ kỹ lại, quả thật là đúng như vậy.

Sau khi suy nghĩ, ánh mắt mọi người đều sáng lên mấy phần, nhìn vào phía Dương Chính đang im lặng rửa vết thương.

Sau khi toàn thân đều được băng bó và thoa Kim sang được thương hảo, năm người liền tiến vào trong phòng nghỉ ngơi.

Một trận chiến ở Bi Thương hoang nguyên là lần đầu tiên bạo phát chiến lực cường đại của Tích huyết thập tự đã được qua huấn luyện ma quỷ của Dương Chính.

Năm người phối hợp cùng Dương Chính tạo thành một vòng tròn công thủ hoàn mỹ, vừa gặp cường đạo Thiết Câu Thủ, luân phiên dùng cung tiễn bắn chết hơn hai mươi người, sau đó trong lúc cận chiến, huyết chiến đao pháp của Dương Chính mới thực sự phát huy tác dụng. Liệp huyết đao trong chiến đấu phát huy lực sát thương cường đại, làm cho bọn Thiết Câu Thủ nổi tiếng hung tàn phải bỏ chạy thực mạng sau khi hơn sáu mươi

người bị chém chết.

Bọn Hồng Thạch càng lúc càng thêm bội phục Dương Chính.

Dưới gầm trời này còn có ai có thể trong vòng ba tháng ngắn ngủi huấn luyện một bọn vong mệnh trở thành chiến sĩ siêu cấp.

Ai cũng hiểu rõ, bản thân mình ba tháng trước so với hiện tại thì kém xa, nhiệm vụ ám sát Tả Thanh Tử không còn trở nên mù mịt nữa.

Mà đã thực sự có được tia hy vọng thành công.

Bốn người nhanh chóng ngủ say, thể lực tiêu hao chỉ có ngủ say mới có thể hồi phục trọn vẹn. Ở thế giới không có thời gian này, lần đầu tiên Dương Chính huấn luyện cho bọn họ hiểu rõ khái niệm về thời gian.

Một chiến sĩ cường đại chân chính phải học được cách lợi dụng mỗi phân mỗi tắc thời gian một cách đầy đủ.

Đặc biệt là lúc chấp hành nhiệm vụ, mỗi giây thời gian đều rất trân quý.

Sức lực cường đại phát ra, năng lực thời gian khổng lồ chế chính xác là phối hợp hoàn mỹ nhất.

Thiếu một cũng không thể.

Dương Chính tìm một gian phòng đơn độc, hai chân xếp bằng, im lặng ngồi một mình.

Trong lòng hần trống rỗng, dường như ba tháng trời lên dây cót tinh thần cực kỳ căng thẳng đột nhiên cho hần được một khắc phóng túng, cảm thấy tịch mịch trống rỗng vô cùng.

Ba tháng qua, hần liều mạng huấn luyện chính mình, dùng phương thức tàn khốc ép bức cơ thể phát xuất tiềm lực bản thân, có lúc hần cho là mình có khuynh hướng tự ngược đãi mình, điều này rất có khả năng, vô luận là ai, cuộc đời gặp

phải biến cố mạnh mẽ như thế này, lại trải qua sinh hoạt đầy máu tanh như địa ngục tâm lý không thể không méo mó được.

Dương Chính rất tự hiểu tâm hồn hắc không còn bình thường.

Nếu như ở trên địa cầu, hắc sẽ bị người ta nói là sát nhân cuồng ma biến thái.

Huấn luyện kiểu phi nhân suốt ba tháng ròng, tính cách của hắc lại biến đổi một lần nữa, Dương Chính hiểu rõ bản thân không thể thấy máu trở nên điên cuồng mà phải lạnh lùng triệt để. Lúc giết bọn Thiết Câu Thủ, hắc thờ ơ và lạnh lùng giống như cây cỏ vô tình không có sinh

mệnh, lạnh lẽo đến mức cả hắc còn không dám tin.

Cơ hồ không còn chút khí tức nào của nhân loại.

Chính là tính cách này cả đến hắc cũng thấy sợ hãi bản thân mình.

Dương Chính ngơ ngẩn nhìn về phía trước.

Tính cách này, cuối cùng là tốt hay không tốt!

Hắc im lặng lấy cây sáo Thúy ngọc mang theo người ra, nhẹ nhàng vuốt ve nó trong lòng bàn tay, chính vào lúc này,

trong mắt hấn mới lộ ra vẻ ôn nhu hiem
thấy...

Tiểu Nhan...

####

Sắc trời tối sầm, màn đêm vừa buông,
gió từ hoang nguyên bắt đầu thổi mạnh.

Gió cát ngập tràn tiểu trấn Hách Lý
Tháp, ngọn tín đăng trên chòi canh cao
vút lắc lư mạnh mẽ chiếu ra một điểm
ánh sáng cho người phương xa biết được
phương hướng.

Cả tiểu trấn đều một màu tối đen như
mực.

Khí trời ác liệt làm cho cư dân nơi đây cùng thương đội đều rúc vào phòng nghỉ ngơi.

Đại bộ phận người trong đó ngày mai phải lên đường sớm, thủ đô Mạn Tề Tháp mới là mục tiêu chủ yếu của các thương đội lớn, ở đó bọn họ có thể tìm thấy giá mua bán thích hợp, thu được lợi nhuận lớn.

Một thân ảnh màu đen đang nhanh chóng bôn tẩu trên đường nhỏ của tiểu trấn giữa gió cát ngập trời.

Rất nhanh tiến vào một lỗ điểm nhỏ bên đường.

Dương Chính ở trong viện nghe tiếng chuông gọi cửa.

Qua một buổi chiều nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ, bốn người Tích huyết thập tự mới vừa tỉnh dậy, trong viện Hồng Thạch đang lau chùi thanh Liệp huyết đao trong tay, Mông Tâm thì cũng bắt chước ngồi mài đao, Vũ Lô và Lưu Nhược Phi ngồi thì thảo nói chuyện riêng với nhau, thỉnh thoảng lại cất tiếng cười dâm tiện.

Nghe thấy tiếng gọi cửa, mọi người liền dừng mọi động tác lại, trong mắt lóe lên vô số hàn quang.

Nghe thấy tiếng gõ cửa theo một tiết tấu

đặc biệt.

Mấy người sắc mặt mới từ từ giãn ra, Mông Tâm đứng gần cửa nhất liệng cục đá mài đi đến cửa hỏi lớn một câu: "Là ai?"

"Ta, Gia Tháp"

Cửa mở, bóng đen tiến vào bên trong, giũ hết bụi bặm trên người, không ngờ lại là tên người nước Lưu Vân sớm đã rời khỏi lữ điếm.

Mông Tâm sau khi đóng cửa trầm giọng nói: "Theo ta đi"

Hắn đưa Gia Tháp đi tới căn phòng đầu

tiên bên trái, có ánh đèn dầu leo lét.

Trong ánh sáng tăm tối của ngọn đèn, bóng lưng của Dương Chính giống như được tạc bằng đồng.

Lạnh lẽo, xám xịt, tĩnh lặng.

Không khí lạnh lẽo khó thở không có cách nào nói ra được tràn ngập trong không trung ép Gia Tháp phải cúi thấp đầu xuống.

Hắn là hướng đạo cho lần nhiệm vụ này, một Sư hồ dũng sĩ của Thiên chích tộc nước Lưu Vân.

Sư hồ dũng sĩ là danh hiệu của dũng giả

nước Lưu Vân, không phải là người đại lực đại dũng thì không xứng được phong hiệu.

Người đoạt được danh hiệu này trong các thị tộc ngàn người chỉ có một.

Nhưng mà

Sau khi nhìn thấy Tích huyết thập tự bình thảo tiêu diệt Thiết Câu Thủ.

Dũng sĩ hung mãnh cũng phải cúi đầu cao quý của mình, tộc nhân Lưu Vân đều tôn kính cường giả, sự mạnh mẽ của Dương Chính tất nhiên là làm cho y kính sợ từ tận đáy lòng.

"Đại nhân, vừa rồi đã liên lạc với mật thám ở phía trước, linh điều cũng đã được thả ra (Chú: Linh điều công dụng cũng giống như bồ câu truyền thư, là thủ đoạn truyền tin chủ yếu ở Lam Phong đại lục)!" Gia Thập cẩn thận cung kính nói.

Ánh sáng chợt mờ đi, Dương Chính đã đi đến trước mặt Gia Thập.

Hai người thân thể cao lớn như nhau nhưng khí thế bức bách núi ập đến làm cho Gia Thập hô hấp khó khăn.

"Hành trình an bài thỏa đáng, ngày mai mặt trời vừa mọc đủ một sa lậu (sa lậu là đơn vị đo thời gian) thì xuất phát!"

"Dạ, đại nhân!"

"Cho người lui!" Dương Chính vung tay.

Gia Tháp cung kính thối lui, sau khi Mông Tầm xác định không có ai kể bên liền nhìn vào ngoài sân ngoắc tay, bọn Hồng Thạch giống như quỷ mị tiến vào.

Động tác khinh linh quả thật là nhờ vào huấn luyện.

Dương Chính hài lòng gật đầu, ba tháng ròng khổ tâm không hề uổng phí, bốn người trước mắt dưới sự huấn luyện tàn khốc vô cùng của hắn đã học được cách bảo trì tỉnh táo và cảnh giác bất cứ lúc nào.

"Tiểu Chính ca, Gia Tháp người này có thể tin được không? Trước mắt hẳn có thể giúp bọn ta từ Lưu Vân quốc tiến vào Vệ Nhung đông tuyến không?" Hồng Thạch hỏi. Rời khỏi quân doanh, Dương Chính đã cho phép mọi người trở lại cách xưng hô như cũ, tránh để người khác để ý mà biết được xuất thân quân nhân của bọn họ.

Dương Chính nhíu mày: "Công chúa trước đó chỉ nói với ta trong nước Lưu Vân có người tiếp ứng, còn tình huống cụ thể ta tịnh không hiểu rõ! Hồng Thạch, người đối với hình thế đại lục so ra biết khá nhiều, người trước tiên nói thử xem, Vệ Nhung, Lưu Vân, Thương Nguyệt ba

nước quan hệ như thế nào."

Hồng Thạch gật đầu: "Từ 158 năm về trước, Đại Viêm Đế Quốc sụp đổ, Thương Nguyệt hoàng đem quân tự lập đầu tiên, nước ta và Vệ Nhung là tử địch không thể hòa giải. 30 năm trước, Thương Nguyệt quốc rất thịnh vượng, quét sạch Vệ Nhung, Lưu Vân, cơ hồ chiếm hết ba nước làm chủ đại lục. Khi ấy, Phi tướng quân Trì Vân của Vệ Nhung quốc dùng kế hợp tung bốn nước liên quân dùng kỳ binh bất ngờ đột kích đô thành Y Kỳ Lan của Thương Nguyệt, lúc đại quân Thương Nguyệt quay về ứng cứu thì giữa đường tập kích, đại phá quân Thương Nguyệt, giết chết hai mươi vạn, bắt tù binh ba mươi lăm vạn. Sau

trận chiến đó, Thương Nguyệt quốc thể suy giảm mạnh, không còn là cục diện một mình độc chiếm sáu nước. Nước ta và Vệ Nhung thù hận càng thêm sâu đậm. Sau đó mỗi năm đều xảy ra xung đột ở biên giới phía Tây, sáu năm trước nước ta từng đánh thẳng vào nội địa Vệ Nhung, hạ được tám thành ở phía Đông của chúng, đáng tiếc, lần đó lại xuất hiện Tả Thanh Tử."

Sáu năm trước Tả Thanh Tử thể hiện tài năng, không tổn binh lính thu hồi lại tám tòa thành Đông tuyến là câu chuyện truyền kỳ trên đại lục, Dương Chính lấy ngón tay trở ngoáy mũi chậm chậm nói: "Danh tướng Vệ Nhung xuất hiện, lúc đầu là có Trì Vân, hiện nay lại có Tả

Thanh Tử, thảo nào cầm cự quân lực đệ nhất của Thương Nguyệt mấy năm nay không hề thua sút. Nếu mà Lưu Vân có quan hệ tốt với Vệ Nhung, suy cho cùng 30 năm trước bọn chúng cũng từng liên hợp để chế trụ Thương Nguyệt."

"Cái này thì chưa chắc!" Hồng Thạch lắc đầu.

"Sao?" Dương Chính nhìn hắn, nghi vấn hỏi: "Vậy là sao?"

"Lưu Vân là quốc gia nhiều thị tộc, nội bộ so ra rất hỗn loạn, 30 năm trước khổng chế Lưu Vân quốc là Dục nhân tộc hiện nay đã bị Khương nhân tộc hạ bệ rồi. Hơn nữa, Lưu Vân hoang vắng cần

cối, điều kiện sinh sống khó khăn, người Lưu Vân trong người đều mang dòng máu của sói, bọn họ lúc nào cũng thèm muốn đất đai ở xung quanh. Thương Nguyệt quốc và Lưu Vân có Bi Thương hoang nguyên và thung lũng Mã Kỳ Đồn ngăn cách, ngược lại Vệ Nhung quốc mà liên kết với Lưu Vân thì phải hứng chịu nạn mã tặc của Lưu Vân.

"Cũng khá là phức tạp!" Dương Chính vò đầu.

"việc này cần phải để ta cân nhắc cho kỹ, đúng rồi, Lãm Nguyệt kiếm pháp của công chúa dạy các người tu luyện thế nào?"

"Ha ha, Tiểu Chính ca, ta mới nhập môn đấu khí thôi." Nghe tới tu luyện đấu khí, Vũ Lôì vừa mới phân tích tình thế chuyển sang thần thái rạng rỡ.

Hồn nhiên không biết ba người kia giận dữ nhìn hấn.

Hồng Thạch thầm hận, không phải là tên khốn này nói năng nhanh lẹ, lại do Tiểu Chính ca nói hai chữ đấu khí ở trước mặt, y chắc đã kéo Vũ Lôì ra "nói năng một chặp".

Dương Chính bình thản cười: "Mấy người các ngươi sao thế?"

Ba người nhìn nhau, do dự không biết có

nên nói hay không.

"Có gì không thể nói, cả tên Vũ Lô chán ngắt này còn nhập môn tu luyện đấu khí, bọn các ngươi phải tu luyện tới tầng cao hơn rồi chứ."

Mông Tầm so ra thì thật thà hơn, buồn bã nói:"Ta và A Phi đều là kiếm khí nhập môn, hiện tại đang đột phá bình cảnh!"

Dương Chính gật đầu:"Rất tốt, công chúa đã nói qua với ta, hai tháng có thể đột phá đấu khí nhập môn có thể tính là tư chất rất tốt, lúc các ngươi tu luyện đấu khí thì tuổi tác đã lớn nhưng có thể trong ba tháng nhập môn được, nghĩ chắc cũng một phen khổ công. Hồng Thạch, người

thể nào, sao không nói?"

"Tiểu Chính ca, ta... Ta ba ngày trước đã luyện đến mức đầu khí sơ thành." Hồng Thạch chép miệng.

Dương Chính mắt sáng lên: "Tốt, rất tốt, bốn người các người về mặt này thiên phú rất cao, nếu cố gắng chịu cực khổ, thành tựu tương lai không thể nào tính được."

Hồng Thạch trên mặt không có chút cao hứng, than thở hỏi: "Tiểu Chính ca, người không có cách nào cảm ứng khí tức sao?"

"Thử cả nửa ngày, các người không cần quan tâm đến ta." Dương Chính nở nụ

cười hiềm hoi: "Là ta không thích hợp tu luyện đấu khí, bất quá có quan hệ gì đâu, đấu khí chỉ là một loại thủ đoạn phụ trợ để phá địch, theo như ta thấy, tu luyện cơ thể còn quan trọng hơn đấu khí, nếu không có cơ thể chi trì, đấu khí có mạnh đến đâu cũng không thể chế ngự địch nhân được."

Dương Chính nói câu này tuyệt không tự lừa dối người, đấu khí là thủ đoạn tu luyện chủ yếu của võ giả đại lục, chỉ lưu hành trong các kiếm trại hoặc quý tộc, bình dân rất khó có cơ hội tu luyện.

Cao cấp kiếm sĩ của đại lục đều là truyền nhân của kiếm trai hoặc có xuất thân cao quý, điều này dẫn tới trong quân

vẫn y như cũ chủ yếu là dựa vào tu luyện thân thể.

Có được cơ hội tu luyện đầu khí là việc mà võ giả luôn mơ tưởng, Dương Chính suất lĩnh Tích huyết thập tự được công chúa đích thân truyền thụ Lâm Nguyệt kiếm pháp tuyệt không truyền cho người khác. Nào ai biết mấy người Hồng Thạch đều được hưởng phúc từ Dương Chính, công chúa chỉ muốn dạy cho một mình Dương Chính, vì muốn che đậy tai mắt của người khác nên thuận tay gọi bọn Hồng Thạch mấy người tới học cùng.

Không ngờ sự việc lại ra ngoài ý liệu của công chúa, thể chất cường hãn như vậy Dương Chính lại không có cách nào

liễm khí (thu góp khí).

Nên biết liễm khí là cơ sở tu luyện đầu khí, tương tự như minh tướng của ma pháp, cần phải tĩnh tọa.

Dương Chính vô luận thể nào cũng không thể liễm khí vào trong thân thể, thân thể hần phảng phát là một khí cầu bị rò rỉ, nguyên tố khí tức vừa thu liễm vào liền xuất hết ra ngoài.

Ngược lại bọn Hồng Thạch mấy người, tuy lúc tu luyện niên kỷ cũng đã khá lớn tư chất lại rất tốt, còn chịu đựng cực khổ, đầu khí cũng có tiểu thành.

Mấy người đều tiếc cho Dương Chính

cho nên bình thường tu luyện đấu khí đều lên lút, sợ làm Dương Chính biết được lại phải thương tâm.

Nào biết Dương Chính không hề nghĩ tới, căn bản không hứng thú gì với loại tu luyện đấu khí này.

Lúc Dương Chính vừa mới tiếp xúc với đấu khí còn có lòng hiếu kỳ, sau khi nghiên cứu thì thấy đấu khí cũng có nhiều cái tệ hại, nó cũng giống như tồn trữ năng lượng trong người, thân thể của võ giả cũng là bình đựng khí như vậy. Nếu như võ giả phóng hết đấu khí thì so với người bình thường cũng không hơn gì nhiều. So sánh nhiều phương diện, tu luyện đấu khí giống như liên tục khuếch đại dung lượng

của thân thể, đối với bản thân là bình
đưng khí thì không làm cho nó mạnh mẽ
thêm gì cả.

Thủ đoạn tu luyện bỏ góc lấy ngọn như
vậy, dưới góc nhìn của Dương Chính
không thực tế bằng tu luyện thân thể, ít
nhất người tu luyện cơ thể cao mình thân
thể cũng cường hoành không chút sơ hở
nào.

Đạo lý này hắn chưa từng nói qua với
mấy người Hồng Thạch, bất quá lúc huấn
luyện đặc biệt, hắn huấn luyện thân thể
nặng hơn mà thôi.

Không nói gì khác, trình độ thân thể của
thành viên Tích huyết thập tự tuyệt đối là

đỉnh cao trong quân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 8: Khố Lý Khắc thương hành

B

a ngày sau.

Dưới sự chỉ dẫn của Gia Tháp, Tích huyết thập tự tiểu đội đã đến được thành đầu tiên Tác Ba Đinh của biên giới nước Lưu Vân và Vệ Nhung.

Tác Ba Đinh cách biên giới Vệ Nhung chừng 200 dặm, là thành phố cảng trọng yếu của Lưu Vân, dòng sông Khắc Lai Nhân bắt đầu chảy từ dưới dãy núi KHuê An Đại Tuyết Phong xuyên qua Tác Ba

Đình, tiến vào biên giới phía Bắc của Vệ Nhung cuộn cuộn đổ về biển xanh.

Bởi vì ở gần Vệ Nhung nên phong cách kiến trúc của Tác Ba Đình hấp thu tinh hoa kiến trúc của quốc gia gần biển.

Dùng toàn đá thanh cương bền chắc nhất xây nên, nhà cao cửa rộng, trên đường kiến trúc rất hùng vĩ, khiến người ta phảng phất như đã tiến vào trong một tòa thành bằng đá.

Chính vì thế, Tác Ba Đình mới nổi danh là Tam đại kiên thành (Ba tòa thành cứng rắn) trên đại lục, đứng chót vót ở biên giới phía Đông của Lưu Vân mấy trăm năm.

Đi trên con đường lát đá xanh của Tác Ba Đình có thể nhìn thấy nhân loại có nhiều màu da, màu tóc khác nhau, thỉnh thoảng còn một hai Ải nhân đi qua.

Dương Chính lần đầu tiên thấy Ải nhân, bọn họ đều cao từ 1 mét đến 1,5 mét giống nhau, da màu đen có điểm màu xanh lục, tròng mắt màu xám, râu tóc xồm xoàm, chi trên phát triển một cách đặc biệt, to lớn giống như chân của một nam tử thành niên, Dương Chính không có chút hoài nghi nào về sức lực của Ải nhân.

Không biết vì sao, hình ảnh này lại làm Dương Chính nhớ tới bọn cướp ở Gia

Lặc Bử Hải.

Gia Tháp ở bên nhỏ giọng nói: "Ài nhân cao nguyên ở nước ta địa vị rất cao, bọn họ là thợ rèn trời sinh, ngài biết là vũ khí nước ta rất nổi tiếng toàn do mấy tên lùn này chế tạo."

"Hắc, bọn ta đi đùa chơi ngắm gái một chút!"

Đang định nói đùa thì trước mặt liền xuất hiện một cảnh tượng làm Dương Chính phải ngạc nhiên.

Mấy tên Ài nhân vây quanh một nữ tử nhân loại bình dân, phát ra tiếng cười bỉ ổi.

Nữ nhân của Lam Phong đại lục so với nữ nhân địa cầu thì đều cao hơn nhiều, toàn bộ đều cao trên một mét bảy.

Hiển nhiên mấy tên lùn thấp vây quanh một nữ nhân cao hơn chúng hẳn một cái đầu thì tình cảnh cũng có điểm hoạt kê.

Bất quá việc bọn chúng làm lại khiến người ta có điểm không cười được.

Mấy tên Ải nhân thành niên tứ chi phát triển nắm lấy y phục của nữ tử xé ra từng mảnh.

Nữ tử khóc thét la cứu mạng nhưng người đi đường đều chỉ liếc mắt nhìn qua

một hai cái, thần sắc thản nhiên bỏ đi.

"Việc này ở nước các người rất bình thường sao? Lẽ nào không có đội bảo an?" Dương Chính kìm nén nói.

Gia Tháp nhún vai: "Không có ai quản mấy chuyện này, người nên biết là hoàn cảnh và chiến tranh ác liệt làm nam nhân nước ta tử vong rất nhiều, còn lại rất nhiều nữ nhân không đếm xuể, bọn họ không lên chiến trường, chỉ có tác dụng duy nhất là phục vụ nam nhân, ai lại vì một nữ tử bình dân mà đi chọc giận Ải nhân sức lực vô cùng."

"Cứu mạng, van cầu các người, cứu ta với!" Nữ tử đó nhìn thấy bọn Dương

Chính đứng lại tựa hồ như nhìn thấy hy vọng, liều mạng giãy giụa vùng lên kêu cứu.

Dương Chính nắm chặt thanh đao trong tay.

"Hà", Gia Thập chụp tay hắn lại: "Đừng để ý đến chuyện này, ta biết tín ngưỡng của các nước vùng biển nhưng nơi này là Lưu Vân, tin ta đi, kiểu cư xử đó không áp dụng được cho nơi này đâu, nếu như các người muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi thì đừng có mà đi chọc vào Ai nhân."

Dương Chính lạnh lùng nhìn Gia Thập.

Phảng phất như bị độc xà cắn xé cổ họng, Gia Thập sau lưng phát lạnh, hấn nghĩ tới thủ đoạn tàn khốc lúc đồ sát địch nhân của nam nhân trước mặt.

Nhanh chóng buông tay.

Ái nhân đã kéo nữ nhân đi vào trong một ngõ hẻm nhỏ.

Dương Chính đứng tại chỗ, trong mắt không nhìn ra bất cứ biểu tình nào.

"Cứu tôi với..." Nữ tử bị đẩy vào trong hẻm ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng nhìn lên lần cuối...

"Đi!" Dương Chính dùng sức nói ra một

chữ, đầu không ngoảnh lại tiến thẳng về phía trước.

Không biết có phải là ảo giác hay không, bọn Hồng Thạch cảm thấy trên người Dương Chính phát xuất ra khí tức lạnh lẽo.

Gia Tháp dẫn đường cho đoàn người đi tới khu vực thương mại của Tác Ba Đình.

Không then là thành phố cảng vang danh đại lục, diện tích khu thương mại của bến cảng rất lớn, thuyền lớn thuyền nhỏ đậu dày đặc ven bờ sông Khắc Lai Nhân, thương nhân qua lại tấp nập nhiều không kể xiết.

Con đường nhỏ trong khu thương mại đầy những hàng hóa làm cho người ta ngấm nhìn đến hoa mắt.

Dương Chính đã từng thấy qua những đô thị phồn hoa của thế kỷ 21, mấy người khác thì nhìn mãi không rời, tròng mắt đảo lên nhìn khắp nơi, bất quá chỉ là thấy người đứng đầu mặt mày lạnh lùng nên không dám vội vàng, thành thành thật thật đi theo phía sau.

Đi tới ngã tư bên trong khu thương mại, từng gian hàng rộng lớn nối tiếp nhau không dứt, người đi vào rất ít nhưng đa số đều mang y phục hoa lệ, đa số là thương nhân lớn, quý tộc sau lưng có

mấy tên bảo tiêu đi theo bảo vệ. Đẳng cấp hàng hóa nơi này so với bên ngoài không chỉ cao hơn một bậc.

Cảnh vệ nơi này đã bắt đầu đông đúc, trên đường nơi nào cũng có thể thấy kỵ binh tuần tra khí thế hùng hãn, không kém hơn lão binh thân kinh bách chiến nơi chiến trường.

"Xem ra Gia Tháp nói không sai, người Lưu Vân quốc quả nhiên ai cũng hùng tàn hiếu sát." Dương Chính im lặng nhìn mấy tên kỵ binh một cái, chỉ có người đã từng giết rất nhiều người mới có khí tức đầy máu tanh trên người như thế.

Bước còn chưa được năm bước đột

nhien nghe tiếng la lớn đằng sau: "Bắt trộm, vệ binh, vệ binh, bắt chúng lại!"

Một tên khốn lùn thấp mặt đen thui liều mạng chạy về phía trước, phía sau một thương nhân đang la lớn đuổi theo, mấy tên bảo tiêu của hắn sớm đã lao lên phía trước truy cản nhưng tên khốn mặt đen này chạy cũng khá nhanh, xuyên qua khe hở giữa các người đang đi giống như con thoi, càng đuổi thì khoảng cách lại càng xa.

Tiếng ngựa hí vang rần, xéo phía bên kia đột nhiên xuất hiện một kỵ binh, kiện mã nhanh như điện đảo qua, vừa hay đến chặn ngay trước mặt tên trộm mặt đen.

Đao quang lóe lên, "phốc xuy..." Máu tươi vung vãi khắp trời.

Một cái đầu lâu lăn lóc cộc đến bên chân Dương Chính.

Chính là đầu của tên trộm mặt đen.

Trường đao của vệ binh khẽ hất lên, cái túi nhỏ màu vàng trong tay của tên trộm liền bay vào trong tay hắn.

Hồng Thạch trầm giọng nói: "Hảo thân thủ. Tiểu Chính ca... Ý, ngươi sao vậy?"

Dương Chính nhìn vào cái đầu dưới chân hắn, chậm chậm cúi người xuống, vén mái tóc dài rồi bù sang một bên để lộ ra

một gương mặt non choẹt, tròn mắt màu nâu mở lớn ra, chết mà vẫn không nhắm mắt, lòng hấn phảng phất như co rút lại.

Kỵ binh vừa giết người lấy chiếc bao nhỏ màu vàng trả lại cho thương nhân đang cưỡi ngựa đi tới trước mặt Dương Chính.

Vệ binh sử đao nhìn vào bốn người Dương Chính.

Nơi này trừ Gia Tháp ra, năm người khác đều đội nón lá rộng vành, xem ra có mấy phần thần bí, hơn nữa trên thân năm người phát ra mùi máu tanh làm cho vệ binh ngâm cảnh giác.

Hắn siết chặt trường đao quát hỏi: "Các người là người nơi đâu?"

Dương Chính liếc nhìn hắn một cái, cầm cái đầu lâu lên đi tới thi thể của tiểu hài ở bên.

Lúc này đã có người thu dọn thi thể tới dùng chiếu cỏ bọc thi thể tiểu hài lại.

"Hắc, tên khốn nhà người!" Vệ binh nổi giận vung trường đao thúc ngựa tới chém Dương Chính.

Soạt một tiếng, bóng người chớp động, mấy thanh binh khí sắc bén phá không, vệ binh phát hiện ra mình đã bị bốn người bao vây, mấy tên đội nón rộng vành vung

đao chỉ xéo về phía hấn, sát khi cuồng bạo từ bốn phương vị truyền tới làm tên vệ binh giết người như ma nhin không được phải biến sắc. Hấn có thể khẳng định chỉ cần mình dám cử động thì sẽ nhận phải tấn công nhanh mạnh như sấm chớp.

Im lặng.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy từ trên đầu vệ binh xuống.

Bốn phía tiếng ngựa vang rền, vệ binh không ngừng xông tới, người đi đường sớm đã lui ra hai bên vệ đường tránh né.

Gia Tháp trầm than: "Gay rồi!"

Y vội vàng tiến lên phía trước, nhìn tên vệ binh trên ngựa gào lớn: "Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, bọn ta là người của Khố Lý Khắc thương hành."

Y không dám chọc giận Dương Chính, chỉ dám kéo tay Hồng Thạch, nhỏ giọng nói: "Ngàn vạn lần đừng xung đột với vệ binh, còn nhớ các người tới đây làm gì không?"

Hồng Thạch dừng bước lại.

Dương Chính còn trên mặt đất lấy đầu rập vào thi thể của tiểu hài, lấy tay vuốt mắt hắn, quăng cho người thu dọn thi thể một đồng Kim tệ, lạnh lùng nói: "Giúp

cho hắn toàn thấy rồi mới chôn, biết không?"

Người liệm thi bị cặp mắt tròn đen nhìn trùng trùng, cả người phảng phất như bị máu ngấm vào, hơi lạnh thấu xương cuống quýt gật đầu.

Dương Chính lúc này mới xoay người, hai mắt đảo khắp kỵ binh xung quanh càng lúc càng tề tụ đông hơn, tay hắn đặt trên chuôi kiếm, thân thể như cây cung chuẩn bị phóng ra, giống như con báo đang chuẩn bị phát lực.

Tình hình càng thêm ác liệt.

"Đại nhân!" Gia Tháp chạy tới trước mặt

Dương Chính kêu lớn, nếu như bắt đầu đánh nhau, cục diện tuyệt đối không thể thu thập được. Hắn nhìn gương mặt Dương Chính lạnh lùng thản nhiên như tạc bằng đá nhỏ giọng nói:

"Để ta ra thu xếp, việc nhỏ không nhin ắt hỏng việc lớn, đại nhân!"

Dương Chính tròng mắt khẽ động, thân thể đột nhiên tiến thẳng về phía trước vung tay lên, bọn Hồng Thạch đang đứng giữa đám vệ binh nhanh chóng lui về bên cạnh thân Dương Chính.

Gia Tháp thở phào một hơi, móc một khối thiết bài và một đồng Kim tệ nhỏ trong ngực ra đưa cho tên Vệ binh trưởng

trước mặt.

Rồi lại nhỏ giọng nói thêm mấy câu, bọn vệ binh lui đi giống như thủy triều rút.

Dương Chính dường như là lần đầu biết được Gia Thập, nhìn hắn một cách thâm sâu.

Khó Lý Khắc thương hành chính là điểm cuối cùng của hành trình bọn Dương Chính.

Nó ở khu vực sâu nhất của khu thương mại Tác Ba Đình, đại biểu cho địa vị của nó.

Khó Lý Khắc ở trong các thương đội tư

nhân của Lưu Vân quốc tuyệt đối có thể nằm trong ba vị trí đứng đầu.

Không giống kiến trúc bằng cự thạch như Tác Ba Đình, Khố Lý Khắc ngoại trừ tường bao bên ngoài dùng đá thanh cương cứng rắn xây dựng ra, bên trong phong cách hoàn toàn khác biệt, kiến trúc chủ yếu là dùng gỗ tuyệt lê bền chắc lâu năm dựng nên, thanh tú trang nhã, sân nhà rộng rãi, bên con đường lớn phía trước trồng đầy cây Hồng sam cao ngút trời.

Qua lại đô thị của Khố Lý Khắc thương hành đều là những phú thương tương đối có danh tiếng.

Bọn Dương Chính đi tới cửa lớn nơi nào

cũng có thể thấy xe ngựa hoa lệ, người hầu ăn vận xinh đẹp.

Ở đại sảnh trong thương hành, bọn thương nhân xung quanh nhìn thấy bọn người mang nón rộng vành tiến vào đều lộ vẻ coi thường.

Ngồi trong đại sảnh đều là những thương nhân có thân phận, hạ nhân toàn bộ đều được an trí bên ngoài.

Bọn Dương Chính y phục thực sự là rất nghèo khó.

"Là hạ nhân của ai mà lại không có chút lễ số nào?" Bọn phú thương ngăm ngăm khinh bỉ.

Thế nhưng ngoài ý liệu của mọi người, sau khi Gia Thập nhỏ giọng nói vài câu với thương hành, đại chương quỹ gần đây ít khi lộ diện lại tự mình đem người vội vàng chạy ra nghênh tiếp, Tích huyết thập tự được đưa vào hậu viện canh phòng nghiêm ngặt.

Đại chương quỹ của thương hành là một trung niên khí độ bất phàm, tên gọi Mạn Kỳ.

Không giống như đa số người Lưu Vân quốc, nước da Mạn Kỳ trắng nõn, ngón tay dài nhọn nhỏ bé, thân hình có phần ốm o nhưng phong độ nhẹ nhàng nhanh nhẹn, nếu không phải trông mắt của hắn

có màu sắc giống như Gia Tháp thì rất khó mà nghĩ Mạn Kỳ có khí chất quý tộc của quốc gia miền biển này có xuất thân từ Lưu Vân.

Còn chưa nói được mấy câu, Tích huyết thập tự tiểu đội cả người bụi bặm mệt mỏi đã nhận được một phần đại lễ của Mạn Kỳ tặng cho.

Trong bốn tám bằng bạch ngọc, sáu người nằm trong đó, cảm giác thoải mái cơ hồ muốn hôn mê.

Đối với người lữ hành mà nói, sau khi một chuyến đi dài đằng đẳng mà nằm trong bốn tám nghỉ ngơi thì lại càng sung sướng.

Mạn Kỳ quả nhiên là biết cách săn sóc cho người ta.

Sau khi ngâm mình nửa thời thần, Dương Chính đang nhắm mắt dưỡng thần nghe thấy tiếng đẩy cửa.

Sáu mỹ nữ thân mặc áo bằng lụa mỏng bước nhanh đến, eo thon nhỏ lắc lư linh hoạt như rắn, gò ngực cao vút khiêu khích ẩn hiện bên trong áo lụa, trong hồ nước trở nên xao động.

"Đại nhân, Mạn Kỳ lão gia sai bọn tôi tới đây hầu hạ các vị đại nhân tắm rửa!" Mỹ nữ đẹp nhất nhẹ nhàng nói, thanh âm mềm mại đầy sức dụ hoặc.

"Ô...ô..." Hồng Thạch kêu lên mấy tiếng quái dị.

Thân thể lỏa lồ vươn lên muốn chụp lấy nữ nhân này.

Dương Chính đột nhiên mở to mắt quát: "Dừng lại!"

Bọn Hồng Thạch vừa rồi trải qua mấy tháng huấn luyện, thủ đoạn của Dương Chính bọn họ đã từng lãnh giáo qua, tức thì rùng mình, dục vọng bay mất.

Dương Chính đứng lên bước ra khỏi hồ mặc y phục vào, ánh mắt quét qua mấy người trong hồ: "Tích huyết thập tự tiểu

đội toàn bộ mặc y phục vào tập hợp!"

"Các người đang trách ta bất cậ nhân tình phải không?" Dương Chính bình thản nói.

Bọn Hồng Thạch đều cúi đầu.

Nói thực ra mỹ nữ trước mắt, lại là mấy tên nam nhân huyết khí phương cương phải nhận nhin, mệnh lệnh của Dương Chính thực sự là làm cho mấy thủ hạ khó mà tiếp nhận được.

"Ta không hề bức bách các người tiếp thụ ý niệm của ta, cho dù là đảm nhiệm chức vụ đội trưởng gì đi nữa đối với ta mà nói cũng chỉ là một việc linh tinh.

Hồng Thạch, Mông Tâm, Lưu Nhược Phi, Vũ Lôi các người cần biết Dương Chính ta là người thế nào, một khi nhận định sự việc ta cần phải dùng hết lực lượng ta có được để có kết quả tốt nhất. Lần này cũng vậy, nhiệm vụ ám sát chỉ là đầu tiên, nguyên nhân thứ hai chính là các người đã là thuộc hạ của ta, ta phải có trách nhiệm đưa các người hoàn thành nhiệm vụ nhưng vẫn còn sống trở về. Cho nên mỗi một trình tự, mỗi chi tiết nhỏ ta đều muốn làm cho hoàn hảo nhất, điều này không chỉ mình ta phụ trách mà còn các người cũng phải phụ trách. Nhiệm vụ ám sát hoàn thành, ta vứt bỏ chức vụ đội trưởng này đi, đến lúc đó các người muốn làm gì thì làm, đùa giỡn nữ nhân ta cũng không hề quan tâm, ta

tuyệt đối không phải là người thích đi quản mấy mấy chuyện không đâu, cũng không hề có tư cách nào bình luận phương thức sinh hoạt của người khác."

Biểu tình của Dương Chính lúc nói chuyện cũng bình thản như thường nhưng lại làm cho bọn thủ hạ Tích huyết thập tự đều hổ thẹn cúi đầu.

"Tốt lắm, đều đi xuống nghỉ ngơi cho ta!"

Dương Chính ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt lại.

Tập quán này của Dương Chính bốn người đều biết bây giờ hắn đang nghỉ ngơi, không dám nói nhiều chỉ cung kính

lui ra ngoài cửa.

#####

"Người nói Thiết Câu Thủ bị năm người họ giết sạch!" Mạn Kỳ ngồi trên một chiếc ghế dựa phủ vải mềm, trong tay ve vuốt một viên ngọc thạch, trong mắt tinh quang lóe lên.

Lúc này khí thế của y bỗng trỗi lên mạnh mẽ, tuyệt không phải là vẻ nhu nhược như bề ngoài.

Gia Tháp đã thay y phục mới ngồi bên dưới Mạn Kỳ gật đầu: "Đúng vậy, đây là chính mắt thuộc hạ nhìn thấy!"

"Thiết câu thủ... Thiết câu thủ..." Mạn Kỳ lẩm bẩm mấy tiếng nhắm lại lại một lúc rồi mở ra, khôi phục lại thần thái nhẹ nhàng lúc trước.

"Xem ra, lần này Khâu Viễn Sơn phái cao thủ chân chính tới rồi! Gia Tháp, trước đây ngươi từng mấy lần phụ trách hướng dẫn thích khách, ngươi cảm thấy ám sát lần này có hy vọng không?"

Gia Tháp im lặng một lúc rồi nói ra đáp án không xác định: "Không biết được!"

Mạn Kỳ "a" lên một tiếng, trong lòng chấn động mạnh mẽ, ba chữ "không biết được" tự nó chứng minh một cách đầy đủ thực lực của Tích huyết thập tự, trước

đây Gia Tháp mang thích khách tới, Mạn Kỳ cũng hỏi câu giống như vậy, lần nào cũng nhận được hai chữ đơn giản: "Đi chết!" Sự thật chứng minh Gia Tháp chưa hề có một lần sai lầm.

"Vô luận thế nào, trò vui lần này so với quá khứ thì hay hơn nhiều, thực sự làm người ta phải mong đợi a!" Mạn Kỳ nhếch mép.

"Đúng vậy, Gia Tháp, mấy nữ nhân đó bọn họ cóмян ý không?"

Gia Tháp mặt đỏ bừng có chút hổ thẹn nói: "Lão bản, bọn họ không cần!"

"A..." Mạn Kỳ ngẩn ra một lúc, lập tức

nhìn Gia Tháp cười nói: "À à, thảo nào
dũng sĩ Thiên chích tộc bọn ta sắc mặt
trắng bệch ra, một người đối phó với sáu
con sư tử cái đói khát, thực sự là nhiệm
vụ có chút khiêu chiến a... Ha ha, bất quá
mấy tên khốn này cũng thực sự thú vị, cả
đến nữ nhân cũng không cần!"

Gia Tháp ngưng ngưng cười.

#####

Dương Chính cuối cùng cũng hiểu được
mục đích Khâu Viễn Sơn sai phái bọn họ
đi đường vòng, từ Lưu Vân quốc tiến vào
phía Đông Vệ Nhung quốc ám sát Tả
Thanh Tử.

Ổ Khô Lý Khắc thương hành, bọn họ cần
ngụy trang thành người nước Lưu Vân ám
sát Tả Thanh Tử, không cần biết là
thành công hay không, điều này chắc
chắn sẽ làm mối quan hệ của Lưu Vân
quốc và Vệ Nhung quốc xấu đi.

Nếu như Tả Thanh Tử bị "thích khách
Lưu Vân quốc" giết chết, với thanh danh
của hắn sẽ làm cho Vệ Nhung Lưu Vân
xảy ra một trường đại chiến khó lòng
tránh khỏi.

Thương Nguyệt, Vệ Nhung, Lưu Vân ba
nước sát nhau, quân Vệ Nhung Đông
tuyến tấn công quân Lưu Vân, ngao cò
tranh nhau có thể tưởng tượng được
người cuối cùng có thể đắc lợi là ai.

"Thực sự là một độc kế!" Dương Chính từ lúc biết các thành viên trong Tích huyết thập tự được hóa trang thành người Lưu Vân lúc ở trong hồ, lại thêm ở trong thương hành mấy tháng trời nỗ lực học tập phong tục tập tính của người Lưu Vân thậm chí cả lúc đi đứng thì nhìn không được phải cảm thán.

Tuy người có địa vị cao không chấp nệ tiểu tiết, Dương Chính cũng rất khâm phục tính hoàn chỉnh và tính khả thi của kế hoạch này nhưng mấy người bọn họ lại là người thấp cổ bé họng nằm trong thế cuộc bị bài bố, bị người hí lộng giống như con cò, chuyện này tuyệt không cảm thấy vui sướng gì.

Thậm chí tiểu đội ám sát bại vong, Thương Nguyệt quốc cũng có thể thu được lợi ích trong kế hoạch này. Dương Chính hấn tính ra là triệt để bán mạng cho Thương Nguyệt quốc.

Điều này càng củng cố thêm quyết tâm ly khai Thương Nguyệt quốc của Dương Chính.

Hắn không muốn bị bất cứ ai nắm giữ vận mệnh thêm lần nữa.

Chẳng qua trước mắt ám sát Tả Thanh Tử là nhiệm vụ không có cách nào từ chối được.

Còn có một điểm nghi vấn, Khô Lý Khắc thương hành vì sao dốc hết toàn lực giúp đỡ cho Thương Nguyệt quốc ám sát Tả Thanh Tử, cần phải biết là lần ám sát này rõ ràng là tính toán mưu kế đưa Lưu Vân quốc vào trong cuộc, Mạn Kỳ và Gia Tháp là người Lưu Vân lẽ nào không có chút lòng yêu nước nào?

Trong chuyện này còn ẩn tàng âm mưu đáng sợ hơn nhiều, chẳng qua đối với Dương Chính mà nói đều không quan trọng.

Hắn phải ứng phó với lần ám sát gian nan vô cùng này trước đã.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 1 - Chương 9:

Thợ rèn Ải nhân

H

ai tháng sau, thành viên Tích huyết thập tự đã lặn mình biến hóa nhanh chóng.

Trở thành năm hộ vệ của Khố Lý Khắc thương hành.

Làm người ta thêm kinh ngạc chính là Mạn Kỳ là thuật sĩ thực tập rất hiếm thấy trên đại lục, hắn là người điều chế được vật hạng nhất.

Dùng nước bọt sa hạt (mọt gỗ) với một đường (Chú: là Xylitol dùng trong điều

chế sing-gum không đường ngày nay, mang lại vị ngọt nhưng không có đường) dung hợp thành thuốc nhuộm tóc tốt nhất, trừ khi sử dụng thuốc điều phối đặc biệt mới có thể tẩy được, bằng không thì đầu tóc vĩnh viễn sẽ biến thành màu xám. Ngoài ra còn có hạt giống của Thiên địa thảo, qua kỹ nghệ sấy đặc biệt thêm vào thuốc nhuộm đặc thù có thể làm cho da thịt người ta giống như trải qua nhiều năm gió cát biến thành khô cằn thương tang.

Trừ tròng mắt màu đen của Dương Chính không thể biến đổi ra, tất cả những người khác đều biến thành giống y như một người Lưu Vân quốc sống nhiều năm ở nơi này.

Cuối cùng vấn đề trông mắt này còn dùng được cách nào để giải quyết đây?

Trong ký ức của Mạn Kỳ, đại lục không có chủng tộc nào có trông mắt màu đen cả.

Cho nên dù người có nói Dương Chính là người Lưu Vân quốc cũng không ai biết phản bác như thế nào.

Mạch Tác Lâm là thợ rèn Ải nhân số một ở Tác Ba Đình.

Hắn mở một lò rèn lớn nhất toàn thành ở khu vực phía Đông.

Lò rèn của Mạch Tác Lâm sinh ý cực tốt, ở Lưu Vân quốc võ giả hoành hoành này, vũ khí luôn luôn không bao giờ đủ, đặc biệt là vũ khí Ái nhân bài nổi danh đại lục.

Mỗi võ giả đều vì có được vũ khí của Ái nhân bài mà lấy làm vinh dự.

Quyết định của Mạch Tác Lâm khi Mễ Nhĩ sơn mạch xuống đây thực sự cảm thấy là vui mừng.

Người cần biết, Ái nhân luôn luôn có tính cố chấp cũng giống như tuổi thọ rất cao của họ, họ thà rằng ở trong sơn động ẩm ướt lạnh lẽo nơi Mễ Nhĩ sơn mạch cũng không muốn xuống thế giới nhân

loại dưới núi ở chỗ hoa cỏ ẩm áp, khí hậu ôn hòa sinh sống. Tuy nghề rèn sắt đã cho bọn họ vô số tài phú nhưng đại đa số Ải nhân sinh hoạt giống như tiện dân nghèo khổ nhất trong nhân loại.

Bọn họ ngồi trên núi vàng mà không biết cách hưởng thụ.

Đương nhiên lâu ngày cũng có vài thanh niên Ải nhân hiếu động hoạt bát bị sự phồn hoa dưới núi hấp dẫn.

Ải nhân tuổi trẻ kỹ thuật rèn sắt tuy còn xa mới bằng được Ải nhân lớn tuổi nhưng trong thế giới nhân loại lại là loại siêu quần bạt tụy. Đãi ngộ của các quốc gia đối với Ải nhân mười phần ưu đãi.

Dưới sự dụ hoặc của mỹ tửu và pho mát, càng lúc càng nhiều Ải nhân trẻ tuổi xuống núi đi tìm sinh hoạt sung sướng.

Mạch Tác Lâm là một trong những người xuống núi sớm nhất, y đã ở Tác Ba Đình đến 128 năm.

Từ một tên Ải nhân thanh niên xung động hiếu chiến trở thành thợ rèn Ải nhân lớn tuổi nhất ở Tác Ba Đình.

Tiệm rèn của y quy mô càng lúc càng lớn.

Mười hai tên học đồ đều đã thành nghề, hôm nay y chỉ việc ngồi chỉ tay năm ngón, Kim tệ càng lúc càng thu vào nhiều

phát sáng lấp lánh.

Trừ mấy điều này ra!

Y còn có ba thê thiếp nhân loại, một hăm rượu, mấy năm ăn pho mát cũng không hết.

À, mùa xuân của Ai nhân đã đến rồi!

Mạch Tác Lâm cầm bình rượu trên bàn uống ừng ực một hơi, móc cái mũi đen ngòm to lớn của mình, điều chỉnh tư thế ngồi cho thê tử nhân loại nằm trong lòng y thêm dễ chịu.

Tiếng đập sắt đing đing đang đang của xưởng rèn chính là âm nhạc mà Ai nhân

thích nghe nhất.

Ô... Quả thật là so với tiếng đàn hạc của thần nghệ thuật Đan Ba Bích còn dễ nghe hơn!

Mạch Tác Lâm nghĩ như thế!

Hắn mở hé mắt nhịp theo tiếng đập sắt đắc ý hát bài "Ái nhân thiết tượng chi ca!"

"Hô lô hô lô hô lô lô... Bọn ta là người Ái nhân nhỏ bé hạnh phúc... Hô lô hô lô hô lô lô... Sức lực của Ái nhân nhỏ bé thật là mạnh mẽ.... Hô lô hô lô hô lô lô... Làm gì đây, làm gì đây, sao lại ngưng thế! Nhanh nhanh đi làm việc nào!"

Lão Ai nhân nóng nảy đứng bật dậy.

Tiếng gầm gừ vang lên dữ dội, lúc y vừa cất tiếng ca vang bài Ai nhân thiết tượng chi ca thì tiếng đập sắt đột nhiên dừng lại.

Thực sự không thể tha thứ cho cái tội này, lẽ nào bọn chúng châm biếm giọng ca của ta không hay sao?

"Bọn tiểu quỷ ăn bơ làm biếng các người, ta nói cho các người biết, không làm xong 200 cây trường thương cho Vệ quân đặt hàng thì các người đừng mong được ăn uống gì, một ổ bánh mì đen cũng không có!"

Lão Ai nhân nhảy xuống khỏi cái ghế dựa, vung cây chùy rèn sắt ở bàn bên lên, giận dữ vô cùng!

Thê tử nhân loại đứng phía sau co người lại run lẩy bẩy.

Chuyện này càng làm cho Ai nhân thực sự xót xa, đã hơi còn thêm dơ dáy, lửa giận bốc cao như thuốc nổ bùng lên.

Tròng mắt lão Ai nhân chột co lại.

Ngưng quát mắng, thanh âm khàn khàn của y vang vọng khắp xưởng rèn: "Người là ai?"

Một nam tử nhân loại áo xám đứng ngay cửa quán, thân hình cao lớn tựa hồ như che phủ hết gió lọt vào trong.

Cửa lớn của xưởng rèn Ai nhân hiển nhiên tịnh không thích hợp cho nam tử nhân loại ra vào.

Nam tử cúi đầu, từ trong cửa lớn tiến vào.

Thanh âm trầm trầm bình thản vang lên: "Nghe nói các người là xưởng rèn tốt nhất ở Tác Ba Đình!"

"Hắc, tiểu tử nhân loại!", Mạch Tác Lâm nheo mắt đánh giá hắn một lúc, người này mặc y phục vải bố rất phổ thông,

tướng mạo nhìn không quá thanh tú, chẳng qua chỉ là một tên nhân loại bình dân mà thôi, lão liền cất giọng nói: "Xưởng rèn của Mạch Tác Lâm không tiếp đãi bình dân ti tiện, còn muốn lẫn vào thì ta phải ra tay cho người lẫn ra đó!"

Nam tử nhân loại chừng như không nghe thấy, từng bước lại gần, gương mặt dần dần hiện ra trong xưởng rèn đầy khói bụi.

Thân hình cao lớn đứng trước Mạch Tác Lâm, cảm giác áp bức làm cho lão Ải nhân rất không thoải mái.

Lão chỉ có thể ngược mắt nhìn trừng trừng vào nam tử.

Một cặp tròng mắt màu đen u ám!

"Ô", một tiếng hô kinh hãi vang ra như sóng dội trong xương rên!

"Khụ khụ" Lão Ai nhân ho lớn mấy tiếng, sắc mặt đỏ bừng, tứ chi thô trắng ngấn ngùn hươ loạn xạ trên không thật tức cười.

Nam tử nhân loại lại có thể một tay bóp cổ lão Ai nhân nhấc bổng lão lên không.

Lão Ai nhân cổ gãy giữa, sức mạnh kinh hồn mà tộc Ai nhân luôn tự hào hôm nay mất linh nghiệm, lão vung cây chùy rèn sắt không lồ đánh vào đầu nhân loại, kết

quả là bị nam tử nhân loại nhẹ nhàng dùng tay trái cản lại, còn giật ra khỏi tay lão.

Mười hai tên học đồ của lão Ai nhân gào thét liên tục nhưng không ai dám động đây.

Ai cũng biết chọc giận nam tử này thì cây chùy khổng lồ có tiếp xúc thân mật một lần với cái đầu của lão Ai nhân hay không.

Tuyệt đối là trứng chọi với đá, bọn học đồ Ai nhân dùng trí tuệ có hạn của chúng đưa ra ví dụ.

Lúc lão Ai nhân cảm thấy mình nghệt thờ

sắp chết thì lão lại được buông ra, nặng nề ngã xuống đất.

Đây cũng không quan trọng, không khí như cá voi hút nước ào ào tiến vào trong phổi đang thiếu dưỡng khí của lão Aï nhân.

Mạch Tác Lâm tham lam hít lấy hít để mấy hơi không khí trong lành.

Hai mắt sợ hãi nhìn vào nam tử nhân loại trước mặt.

Nam tử cúi người xuống, cặp mắt màu đen của hắn bình tĩnh như nước, tuyệt đối không có gì kinh hoảng hay hưng phấn sau việc vừa rồi.

Cũng giống mọi việc chưa hề xảy ra, thanh âm trầm trầm lại vang lên: "Tốt lắm, bọn ta có thể bàn việc chính rồi chứ?"

Lão Ai nhân gật đầu liên tục như gà mổ thóc!

.....

À! Chúc tụng Sử Đông vĩ đại (Vị thần của Ai nhân)! Đây thực sự là sáng tạo rất tài ba!" Lão Ai nhân hai mắt chợt mở to nhìn vào bản vẽ trên cái đe la lớn! Mười hai tên học đồ của lão đều nghĩ rằng lão bản đã bị điên rồi!

Lão Ai nhân ngu ngốc nhất mà lại xoay người nhảy tung tung.

Dương Chính đứng trước cái đe, im lặng lấy ngón tay gõ vào mặt bàn.

Bản vẽ là do hần vẽ, trên mặt một vài cơ quan tiêu xảo, ký ức rất mơ hồ, không biết có hữu hiệu hay không, cần phải làm ra mới biết được.

"Bắt đầu làm đi." Hần thần nhiên liếc Mạch Tác Lâm một cái: "Cần vật liệu gì có thể nói với ta."

"Không cần, vật liệu nơi này ta cũng có, chúc tụng Sử Đông, mấy thứ này thật rất là hoàn mỹ!" Lão Ai nhân vung tay: "Đốt

lò cho ta!"

Lão chuẩn bị tự thân ra tay.

Một đồng thanh thép để ở bên lò, ống bễ thổi vù vù, lửa nóng sôi sục!

Sau khi lão Ai nhân đun chảy sắt, mới bắt đầu theo kết cấu bản vẽ mà làm khuôn.

Không thể phủ nhận Ai nhân tộc thực sự là công tượng (thợ thủ công) trời sinh, từ lúc bắt đầu làm biểu tình của lão Ai nhân đã biến thành nghiêm túc và chăm chú, cánh tay thô ngắn phảng phất thành ngón tay đánh đàn hạc linh hoạt cơ động vô cùng.

Phương pháp rèn của Lam Phong đại lục không giống như địa cầu.

Bọn họ dùng các tinh thể màu sắc rực rỡ cải tạo đặc tính kim loại.

Lục tàn thạch, hồng nhan tinh, lam hải sa, lạc phàn, cực thổ... Nhiều thứ Dương Chính nghe còn chưa nghe tới.

"Lạc Sát!"

Sau khi một tiếng gãy nứt vang lên, lão Ai nhân khí thể phát ra mạnh mẽ như sấm, cầm cây chùy rèn sắt đập lên thanh sắt bên mình, cất tiếng gầm gừ: "Hạ Y (Nữ thần xui xẻo) đáng chết, sao lại gãy

chứ!"

"Không thể mà, không thể!"

Lão Ai nhân lại lần nữa tiếp tục làm việc, lấy khuôn đúc hình xoắn ốc bỏ vào dòng nước thép.

Sau khi làm nguội cẩn thận lấy ra... Lão nhìn trân trân vào cái lò xo mới ra lò, cất tiếng cười vang: "Ta nói là không gãy được mà..."

Tiếng cười chợt ngưng lại, lão dùng sức bóp thử, lò xo liền gãy mất.

Lão Ai nhân giống như một con sư tử bị nhốt trong lồng, đi lại nôn nóng bất an.

Dương Chính trước giờ chưa hề thấy chủng tộc nào có cá tính như vậy, Ải nhân đơn giản như là một cây súng lửa, buồn vui giận ghét gì cũng nói thẳng ra ngoài miệng.

Dương Chính tuy đối với nghề rèn không có chút nghiên cứu, chẳng qua đạo lý đơn giản hẳn cũng chỉ nhìn một cái là biết: "Độ cứng của thép quá cao, người nên tăng thêm tính đàn hồi cho nó rồi mới làm!"

"Ta đương nhiên là biết, đã cho lam hải sa vào nhiều như thế, chẳng lẽ người là thằng bất tài!" Lão Ải nhân phìền muộn muộn chết, không cần suy nghĩ thét lớn.

Vừa mới mắng xong hần liền toát mồ hôi lạnh, người trước mặt hần chính là người có thể dễ dàng lấy đi tính mạng hần.

Ngược lại Dương Chính lại cười cười không để ý, hần nhớ lại trong lúc gia công kim loại làm giảm độ nóng là làm cho kim loại mềm mại, cần phải làm đúng quá trình thích hợp, bình tĩnh nói:

"Hải lam sa hiển nhiên còn không đạt yêu cầu, người cần thử giảm độ nóng xem!"

"À à, tính đàn hồi của loại này yêu cầu quá cao!" Lão Ái nhân bóp cái lò xo bị vỡ, trong lòng tuy có chỗ không muốn nhưng cũng theo yêu cầu của Dương

Chính mà làm lại.

Lần này, lão Ai nhân đã thành công.

Lão chăm chú nhìn Dương Chính, trong mắt có vẻ không thể tin được.

Tên khốn này thực sự có hiểu biết a!

Qua hơn nửa ngày gia công, một đồng thứ linh tinh màu đen sì đã được tạo ra.

Mấy thứ Dương Chính yêu cầu rất là vụn vặt, đinh vít nhỏ, miếng chêm, móc sắt, lò xo, hàng ngàn cái linh tinh hợp lại lộ ra sức sáng tạo phi phàm.

Theo cách nói của lão Ai nhân, ý tưởng

thiết kế của Dương Chính có thể so với phát minh của Thiên cơ tộc.

Lúc đầu lão Ai nhân muốn lấy mấy thứ đồ chơi linh tinh này ráp lại kết quả là bị Dương Chính lạnh lùng trừng mắt nhìn, làm lão không dám nói ra miệng.

"Ta cho người coi thứ này! Thứ đồ chơi này người làm được chứ?" Dương Chính lòn tay vào trong thắt lưng lấy ra một thanh quân đao M9 trong túi da trâu đưa cho lão Ai nhân.

Lão Ai nhân vừa muốn nói:"Chỉ có người nghĩ không được, chứ ta thì sao lại không làm được."

Miệng lão đã biến thành hình chữ "O", lão kéo M9 ra, hai mắt lóe sáng, toàn thân run lên, khóe miệng giật giật.

"Trời ơi, Sử Đông, ôi trời! Ta nhìn nhầm hay sao?" Lão Ái nhân tay vuốt ve khắp thanh quân đao M9.

"Nhiều kim loại mỹ lệ như vậy! Công nghệ chế tạo quá tinh xảo! Lẽ nào đây là ma pháp vũ khí trong truyền thuyết?"

"Xem ra ngươi cũng không có cách nào!" Dương Chính vươn tay trái giật thanh quân đao M9 trong tay lão Ái nhân lại.

Lão Ái nhân kêu lên: "Cho ta xem thử lần nữa, cho ta xem thử lần nữa!"

Dương Chính liếc nhìn lão một cái. lấy một đồng Kim tệ trong lòng quăng cho lão, sau đó cầm chiếc hộp gỗ chứa linh kiện bằng thép không nói một tiếng đi thẳng ra ngoài.

"Ài, người tuổi trẻ, người chờ một lúc, cả Tác Ba Đình này không thể tìm được thợ rèn nào tốt như ta đâu!" Lão Ai nhân gào lớn, thân ảnh của Dương Chính nhanh chóng biến mất ngoài cửa...

####

Thời gian lạnh nhất vào tiết Đông cuối cùng cũng đến.

Gió Bắc thét gào như thanh đao cắt vào mặt người.

Dòng sông Khắc Lai Nhân bị đông thành băng, đường thủy đạo nổi tiếng đại lục này tiến vào thời kỳ bỏ phế mỗi năm một lần.

Bến cảng ngày thường phồn vinh vô cùng hôm nay vắng vẻ, trong trời gió lạnh lùng này trừ những người không có nhà để về trên đường rất hiếm khi thấy được người đi.

Trừ các thương hành lớn như Khố Lý Khắc vẫn còn hoạt động như cũ, khu thương mại phồn hoa đa số đều đóng cửa.

Trước mùa đông Thương Nguyệt quốc và Vệ Nhung quốc đã nổ ra một trận chiến.

Lần đầu tiên Tây tuyến báo nguy, sự chỉ huy của Tả Thanh Tử làm cho Khâu Viễn Sơn phạm phải sai lầm lớn.

Nếu không phải tiết trời đông giá, quân lực đệ nhất đại lục Thương Nguyệt quốc rất có khả năng bị quân đội nước khác lần đầu tiên chính diện phá tan phòng tuyến.

Linh điều từng con từng con cứ tiếp nối nhau bay từ trên Thương Nguyệt Tây tuyến đến.

"Xem ra lão bằng hữu của bọn ta đã rất gấp rút rồi!" Mạn Kỳ cả người rúc trong chiếc áo choàng lớn làm bằng da, gương mặt màu trắng nõn vĩnh viễn ưu nhã khẽ cười, hẩn tiện tay quăng cuộn chỉ buộc trên chân Linh điều vào lò sưởi bên cạnh, bình thản nói:"Mấy người bọn họ đâu, gần đây đang làm gì?"

"Cũng giống như trước, mỗi ngày đều ở trong viện huấn luyện sau đó thì đi ngủ, chẳng qua..." Gia Thập dừng lại một chút:"Đội trưởng của bọn họ lại ăn khá nhiều, hơn nữa còn thường đến gặp trù sư (đầu bếp) của cửa hàng học hỏi phương pháp chế biến thức ăn, có một lần ta đi tới đó, chính mắt nhìn thấy hẩn tự mình nấu một loại thức ăn rất mới mẻ,

còn đưa cho ta ăn thử, ăn thử một miếng thì thấy rất ngon!"

Gia Thập tựa hồ như nhớ lại vị ngon đó, trên mặt biểu lộ cảm giác thèm muốn.

Mạn Kỳ ngẩn ra một lúc rồi lập tức ngồi thẳng dậy cất tiếng cười to: "Người nói điều này... Tên đội trưởng máu lạnh vô tình đó đi làm chuyện này sao? Nấu nướng thức ăn, ôi trời ơi, quá hoang đường, chúc tụng Mặc Thập Thập Nhĩ, hân trọng phương diện nấu nướng thức ăn lại rất ngon sao? Đây đúng là chuyện cười hay nhất năm nay ta được nghe!"

Gia Thập ngửa tay ra: "Lão bản, cái này là ta nói thật!"

Mạn Kỳ cố nhin cười: "Thực sự là một bọn nam nhân kỳ quái! Nếu lão Khâu biết được thích khách lão phái tới đang học nấu ăn ở đây, ha ha..."

Chợt có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

Mạn Kỳ im lặng, một thân ảnh cao lớn bình lặng tiến vào.

Tròng mắt màu đen biểu lộ thân phận của hắn.

Dương Chính!

Hắn thi lễ bình thân nói: "Mạn Kỳ tiên

sinh, bọn ta cần lên đường ngay, đa tạ tiên sinh đã khoản đãi ba tháng nay."

Mạn Kỳ không hề nghĩ bọn Dương Chính đột nhiên ra đi như vậy, y nhìn nầu trời u ám bên ngoài, cất tiếng âm u hỏi:"Khí trời như vậy liệu có thích hợp đi đường không?"

Dương Chính nhếch mép lộ nét cười quỷ dị, nhãn thần của hắn đầy vẻ tự tin.

Hắn xoay người đi ra ngoài, vung tay với Mạn Kỳ và Gia Tháp sau lưng.

.....

Vùng đất hoang nơi biên giới Lưu Vân

và Vệ Nhung.

Hoa tuyết bay đầy trời, trên mặt tuyết hiện ra nhiều dấu chân loạn xạ lan ra xa rồi biến mất trong biên giới nước Vệ Nhung.

.....

Trận đại chiến trước khi vào mùa đông giữa Vệ Nhung và Thương Nguyệt làm cho binh lực vn Đông tuyến hao tổn cực lớn.

Tuy bọn họ là bên thắng trận nhưng Lang quân Thương Nguyệt quốc đâu dễ coi thường, cho dù là trong lúc vội vàng, phản kích của Lang quân cũng làm cho

quân Vệ Nhung Đông tuyến phải nếm trái đắng, huống gì còn có thêm Sắc vi kỵ sĩ đoàn đột nhiên xuất hiện cứu viện, người nào cũng là chiến sĩ có đầu khí, chiến lực khủng bố. Lần này Vệ Nhung quân nhân số thương vong có quá nửa là do Sắc vi kỵ sĩ gây ra.

Lúc vào tiết Đông, hai bên đều mệt mỏi.

Dưới điều kiện thời tiết ác liệt thế này, xuất binh chắc chắn là cử động ngu ngốc nhất.

Phần lớn binh sĩ đều ẩn mình trong doanh trại cách biên giới năm mươi dặm, chờ đợi đế quốc đưa quân nhu đến khao thưởng.

Ở thị trấn nhỏ Cách Bồ Lạp gần bên đại doanh, một bọn người bán đồ ăn ngon vừa đến từ Lưu Vân quốc.

Tài năng chế biến thức ăn bằng cách dùng một loại tên là Lạt tiêu (ớt), kỹ thuật sấy đặc biệt để nấu nướng nhanh chóng lưu hành ở Cách Bồ Lạp tiểu trấn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 10-1: Thanh Tử chết

T

uyết cuối cùng cũng bớt rơi hơn một chút, hoa tuyết tung bay khắp trời như lông ngỗng.

Cả đại bản doanh của Vệ Nhung Đông tuyến chiếm cứ khắp ngọn Ngọc Long sơn hiển lộ vẻ đẹp huyền ảo, sườn núi đều biến thành màu trắng.

Lúc đầu cả ngọn núi phía dưới thấp uốn lượn như hình rồng có một lớp tuyết phấn dày đặc che phủ lên trên, tạo thành dáng vẻ cao quý như bạch long đang nằm ngủ,

đầy vẻ đẹp yên tĩnh không có cách nào tả được.

Lại nói, sáu năm trước, Đông tuyến đại doanh tịnh không phải kiến lập trên Ngọc Long sơn, sau khi đại doanh bị Khâu Viễn Sơn dẫn quân tiến đánh lần đầu, Đông tuyến đại doanh đã hoàn toàn bị tiêu hủy. Tả Thanh Tử hoành không xuất thế ép Khâu Viễn Sơn đem quân trở về, theo chủ trương của Tả Thanh Tử, Đông tuyến đại doanh mới được dời đến trên Ngọc Long sơn cách xa biên giới hơn.

Ngọc Long chủ phong là ngọn núi cao nhất vùng phụ cận Đông tuyến, nơi này chỉ là một vùng bình nguyên bằng phẳng, chỉ cần ở trên núi nhiều năm thiết lập

chòi canh thì có thể dễ dàng nắm vững động tĩnh biên giới trong vòng năm mươi dặm.

Qua nhiều năm phát triển, Ngọc Long sơn sớm đã hình thành một bức bình phong kiên cố, trong đó hàm ngậm đường hào ngậm nhiều vô số kể.

Tả Thanh Tử đã từng nói qua, cho dù một ngày nào đó hắn không còn, Khâu Viễn Sơn muốn tiến đánh Đông tuyến đại doanh lần nữa, tiến nhanh đánh thẳng tỉnh không phải là chuyện dễ dàng.

Đứng trên chòi canh tầm nhìn rất xa, gần như thu cả giang sơn vào trong mắt. Tả Thanh Tử trong mắt lại có vẻ ưu thương

bình thần, tuyết phấn rơi vào tóc mai của hắn, Tả Thanh Tử phát giác ra khí lạnh càng lúc càng tăng lên trong cơ thể, không nhìn được gấp rút khoác cái áo choàng lông cừu lên thân.

Nhớ đến dĩ vãng của mình, nếu như không có sự bồi dưỡng của tổ chức thì bản thân đã không thể tiếp xúc được nhiều tri thức thần kỳ như vậy, có thể là tổ chức lại có dã tâm đáng sợ đến thế, ài...

Không biết bản thân mình làm sao có thể chống chọi lâu đến thế!

Hắn chậm rãi đi xuyên, vệ binh ven đường đều đứng thẳng người hành lễ, ánh

mắt mọi người nhìn Tả Thanh Tử đều toát sự sùng kính từ tận đáy lòng.

Trong lòng binh sĩ Đông tuyến, Tả Thanh Tử là một thần thoại, một thần thoại đủ để so sánh với chiến thần Phi tướng quân 30 năm trước ở đại lục.

Tả Thanh Tử tịnh không về quân trưởng ngay ngược lại còn đi khắp các doanh trại xem xét.

Đi tới kho chứa hàng quân nhu ở đại doanh phía Tây, tuyết rơi đã được quét sạch, bọn binh sĩ hậu cần đang ở đó chuyển quân nhu mới đến, mấy thớt ngựa phía sau không hề có bánh xe mà bên dưới lại dùng hai phiến gỗ lớn dài thay

thể cho bánh xe.

Một đường đi kéo dài thẳng trên nền tuyết.

Đây là công cụ vận chuyển trên địa hình tuyết Tả Thanh Tử mới thiết kế ra mấy ngày trước tên là Tuyết lý phi!

Nhìn thấy Tả Thanh Tử từ xa tiến đến, binh sĩ đều dừng tay kính lễ: "Quân sư!"

Tả Thanh Tử bây giờ khí sắc tựa hồ tốt hơn nhiều, nhìn binh sĩ gật đầu, chỉ vào xe ngựa: "Thứ Tuyết lý phi này dùng có tốt không?"

Một tên tiểu đội trưởng bước tới trước

mặt hai người hành lễ rồi nói: "Báo cáo đại nhân, sau khi bọn tôi dùng Tuyệt lý phi do ngài thiết kế thì làm cho thời gian đi đường giảm xuống một nửa, lại còn mỗi chiếc xe ngựa trọng lượng gia tăng lên gấp đôi.

Tả Thanh Tử vui vẻ gật đầu.

Lúc này mấy tên binh sĩ đột nhiên từ trong kho chứa quân nhu tranh cãi âm ỉ chạy ra.

Trong lúc rượt đuổi đánh nhau, mấy người bọn chúng tịnh không chút chú ý đến người cầm đầu trong quân đứng ở đó, còn chạy đụng trúng hai người.

"To gan!"

Mấy tiếng quát vang lên, bọn hộ vệ phía sau Tả Thanh Tử nhanh chóng tiến lên bắt mấy tên lính đó.

Mấy tên binh sĩ lúc này mới phát hiện ra chúng đang nằm trong tình thế nào tức thì sắc mặt trắng bệch.

Trường đao sáng lấp loáng kề trên cổ bọn chúng, khiến chúng run lên không trụ nổi quỳ phục xuống đất.

Hộ vệ đang muốn bắt bọn chúng đem đi xử trí theo quân pháp nhưng Tả Thanh Tử nói: "Các người ngừng đầu lên."

Mấy tên binh sĩ ngẩng đầu lên, trong tay còn nắm một khối gì đó màu đỏ pha đen, có điểm thêm màu tuyết trắng, có tên miệng còn căng phồng giống như đang nhai thứ đó.

"Người đang ngậm gì trong miệng?"

Tên binh sĩ này ô.. ô mấy tiếng ráng sức nuốt xuống mấy lần rồi mới có thể phun ra, nâng khối thịt đang cầm trong tay lên cung kính nói: "Đại nhân, là cái này, dương nhục xuyên (xâu thịt dê) bọn tôi mua từ Cách Bố Lạp."

"Dương nhục xuyên?" Tả Thanh Tử có chút hứng thú, y trước nay rất thích ăn thức ăn ngon.

Một tên hộ vệ cầm lấy xâu thịt đưa tới trước mặt Tả Thanh Tử.

"Đây là dương nhục xuyên của Cách Bố Lạp?"

"Dạ phải, quân sư đại nhân."

Tả Thanh Tử à một tiếng nhìn ngắm dương nhục xuyên trong tay, đang muốn bỏ vào miệng ăn thử thì hộ vệ hoảng hốt cản: "Đại nhân!"

"Không cần đề phòng!" Tả Thanh Tử cắn một miếng, lông mày tức thì giãn ra.

Tên đứng đầu mấy binh sĩ vội vàng nói

tiếp: "Đại nhân, dương nhục xuyên phía ngoài có phết một lớp tương ớt, mới ăn có thể không thích ứng nhưng ăn thêm mấy miếng thì khó mà nhịn được, ngược lại càng ăn càng thơm ngon, hơn nữa cả người đều phát nóng, so với rượu mạnh còn có phần khu trừ khí lạnh tốt hơn."

Tả Thanh Tử nửa tin nửa ngờ, y có thể chắc chắn là binh sĩ thủ hạ tuyệt không dám nói dối y. cẩn thận cắn thêm một miếng. Tức thì một cỗ hương khí cay nồng xông thẳng lên mi tâm, bởi vì đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nên không đến nỗi không chịu nổi, tuy đầu lưỡi có cảm giác như bốc lửa, nhưng cũng có cảm giác khoan khoái khác sinh ra, tức thì lại cắn thêm một miếng... Bất tri bất giác đã

ăn hết cả xâu dương nhục xuyên, Tả Thanh Tử toát cả mồ hôi, môi hé lên hít hà.

Ăn hết một xâu, Tả Thanh Tử cảm thấy tiết trời lạnh giá không đến mức không thể chịu được, lại nhin không được ăn thêm một xâu, qua lại một lúc, gần như toàn bộ dương nhục xuyên đều bị y ăn hết. Tả Thanh Tử tuy môi đỏ ửng nhưng lại cười to nói: "Loại thịt dê có điểm tà môn, lại giống như hồ thiêu tửu, thực sự làm cho người ăn sảng khoái!"

Tên binh sĩ cầm đầu xun xoe nói: "Tướng quân, mấy xâu dương nhục xuyên này đã nguội lạnh rồi, nếu như vừa mới chế biến xong thì ăn càng thêm ngon, tiệm NGuru

tạp thang trên tiểu trấn Cách Bồ Lạp chế biến dương nhục xuyên mới thực sự là đồ ngon."

Tả Thanh Tử biểu tình vẫn điềm đạm như cũ, bất quá tròng mắt y có thần thái hơn nhiều, bọn hộ vệ bên mình y đã lâu biết rằng quân sư đã động tâm rồi.

Mấy người thu hồi trường đao, sau khi xin chỉ thị của quân sư liền nói với tên binh sĩ nói:"NGười đến Cách Bồ Lạp mời bọn người nấu ăn đó đến đây."

#####

Dương Chính cầm nắm ốt trong tay, mắt nhìn về phía xa.

Đã qua hai tuần lễ rồi, hiện tại thanh danh bán thức ăn của hắn đã nổi lên hiển hách, tình báo đã nói Tả Thanh Tử rất thích ăn thức ăn ngon, binh sĩ Đông tuyến đại doanh mỗi ngày tới đây không ít, không có khả năng là không đem tin tức này tới đại doanh. Huống gì hắn còn dùng một đồng Kim tệ hối lộ một tên binh sĩ.

Còn đang suy nghĩ thì một con hắc mã từ xa phi nhanh tới.

Dương Chính trong mắt lóe tinh quang:
Đến rồi!

Quả nhiên thốt ngựa này phi tới trước

hiệu ăn thì một tên binh sĩ nhảy xuống.

Dương Chính bỏ đao trong tay xuống, tên binh sĩ chưa đi tới gần đã cất tiếng cười vang: "An Đạt (tên giả của Dương Chính), lần này để xem người tạ ơn cho ta thế nào đây, nhanh chuẩn bị đi theo ta vào trong doanh."

Mấy người Mông Tầm xung quanh đều nghe được, tất cả đều dừng tay, ánh mắt lóe lên.

"Dọn hàng, dọn hàng!" Một người la lớn, đuổi tất cả khách nhân ra ngoài.

"An Đạt, lần này ta thật sự là đem tính mạng ra mạo hiểm, thiếu chút nữa là bị

hộ vệ của quân sư chém đầu rồi." Tên binh sĩ này chính là tên lính đứng đầu trong vụ va chạm trong quân doanh.

Dương Chính lấy một đồng Kim tệ hỏi lộ cho hắn, đưa mấy xâu dương nhục xuyên chế biến đặc biệt cho hắn. Lần này quả nhiên không phụ kỳ vọng, tên lính đã mang tin tức tốt lành đến.

"Đa tạ Phác ca." Dương Chính lấy ra một đồng Kim tệ nhét vào tay hắn: "Tương lai mà được quân sư thưởng thức thì sẽ không quên phần của Phác ca đâu."

Phác ca cười tíu mắt cầm tiền nhét vào trong ngực áo. Lúc này hắn sợ rằng không nghĩ tới hai đồng Kim tệ đổi lấy

được cái gì.

Lúc Dương Chính mới nhìn thấy Tả Thanh Tử thì y đang vẽ tranh.

Trong màn tuyết trắng bay bay trên NGọc Long sơn, Tả Thanh Tử toàn thân vận bạch y, tay phải cầm một cây Lang hào bút, tay trái cầm một bình Thanh hỏa tửu thượng đẳng, rượu đổ vào họng thì bút vẽ càng nhanh. Lúc đó, Dương Chính phảng phất như nhìn thấy một con bạch hạc lạc đàn cô đơn, vừa cao ngạo vừa bi thương vỗ cánh giữa mưa tuyết mênh mang...

Cách xa thế giới trần tục này, cách xa nơi náo nhiệt này.

Không biết qua bao lâu, gió thổi cuốn theo hoa tuyết thổi tà áo Tả Thanh Tử bay phấp phới.

"Ha ha ha ha..." Một trận cười như điên đại đột nhiên vang lên.

Tả Thanh Tử dốc hết bình Thanh hỏa tửu vào miệng, rồi ném bầu rượu rơi xuống khe sâu.

"Thoải mái, thoải mái!" Thanh âm vút cao lạc vào trong gió, Tả Thanh Tử cầm bút vung thoăn thoắt, chấm một điểm cuối cùng vào bức tranh. Gió đột nhiên thổi mạnh, giấy vẽ căng trên bàn gỗ đột nhiên bay lên không trung.

Giấy da dê bay trong không trung một lúc thì bị gió cuốn xuống núi, lúc đang bay ra khỏi cổng doanh trại thì có một cánh tay vươn ra chụp lấy.

Dương Chính nhìn vào cuộn giấy vẽ đã được mở bung ra.

Hắn ngẩn ra... Bức tranh vẽ một nữ nhân trầm tĩnh và thanh khiết, bình đạm như tuyết trắng ngày đông giá, hơn nữa sâu trong mắt nàng lại tiềm tàng nỗi ưu sầu vô hạn, nét ưu sầu này cũng lơ mờ như một trận gió khẽ thổi qua đồng vắng, dập dờn điểm chút ý thê lương.

Dương Chính từ trước tới này chưa từng

nhìn thấy bức họa nào có thể biểu đạt ý cảnh vô cùng như thế.

Lúc này, Ba Bử trong lòng ngực Dương Chính đột nhiên rung động kịch liệt, một làn hơi ấm chạy khắp toàn thân hắn.

Hắn ngẩng đầu lên.

"Người chính là người nấu ăn đến từ Lưu Vân quốc?" Mối Tả Thanh Tử lạnh đến tím tái, ánh mắt y nhìn vào người Dương Chính, tựa hồ như không để ý gì lắm.

Dương Chính nhìn y, cũng giống như nhìn thấy nữ nhân trong bức họa, bởi vì trên thân hai người này dường như lộ ra một cảm giác xuất trần như có như không.

Có lúc Dương Chính cảm thấy bản thân mình và thế giới này không hề hợp nhau.

Cũng giống như mỗi đêm trăng sáng, Dương Chính đứng dưới ánh trăng mờ mịt thối sáo, lúc thanh âm quen thuộc vang lên thì Dương Chính mê man trong cơn mộng tạm thời ngăn ngủi, cảm giác như đang ở trên địa cầu như trước, giống như Tiểu Nhan vẫn còn bầu bạn bên mình như xưa.

Cho nên Dương Chính cảm thấy Tả Thanh Tử và hắn trong lúc đó cùng là một loại người giống nhau, cả nữ nhân trong bức họa cũng vậy, cũng đều cùng là một loại người.

Dương Chính phát hiện ra điều này trong mắt trừ vẻ lạnh lùng vĩnh viễn ra còn xen lẫn vẻ lân mẫn, hoặc nét mừng vui khi gặp được đồng loại.

Hắn thi lễ bình tĩnh nói: "Chính là ta!"

Tả Thanh Tử tịnh không chú ý đến nhãn thần của Dương Chính, lúc này y chìm đắm trong suy tư, không có người nào việc nào có thể xâm nhập vào trong lòng y. Cho nên y chỉ liếc nhìn bức họa trong tay Dương Chính một cái rồi đi về hướng quân doanh âm áp bên trong, Tả Thanh Tử đi giữa cả trăm tên hộ vệ chậm chậm cất bước như một đám mây phiêu hốt ly kỳ.

Dương Chính trầm lặng nhìn y biến mất trong quân doanh.

Đi theo Phác ca đến gặp Quy Tàng.

Cũng giống như trong tưởng tượng của Dương Chính, Quy Tàng này rất hào sảng, trong thô lỗ có tinh tế nhưng luận về tài năng và khí độ so với Khâu Viễn Sơn đều thua sút một chút, cho nên Dương Chính có thể biết được nếu như Tả Thanh Tử bị hãm ám sát thì đối với Đông tuyền sẽ là sự thật tàn khốc đến mức nào.

Hắn đương nhiên cũng không hề suy nghĩ quá nhiều về vấn đề vô vị này.

NGay như hấn đối với Tả Thanh Tử cũng có chút hiếu kỳ và hảo cảm nhưng nếu có được cơ hội thì hấn cũng không hề do dự mà đâm y một kiếm, Dương Chính thuộc loại người "ích kỷ" như thế.

Hấn tin chắc.

Vận mệnh trước giờ đều phải do chính mình không chế không phải là nhờ người khác bố thí.

Hồng Thạch và Mông Tâm cùng lên núi với Dương Chính, , Lưu Nhược Phi và Vũ Lô ở lại tiểu trấn Cách Bố Lạp để tiếp ứng.

Sau khi thưởng thức Ngưu tạp thang do Dương Chính chế biến, Quy Tàng đối với mấy người bọn họ tương đối lễ độ. Bọn họ không ở trong quân doanh của lính hậu cần mà có trướng riêng, thậm chí còn có quyền hạn đặc biệt tự do ra ngoài doanh trại.

Phác ca nhờ đó mà lên được một cấp, đảm nhiệm chức phân đội trưởng của đội hậu cần.

Bởi vì Dương Chính đã mang tới vận may cho hắn, hắn tận tâm tận sức giúp đỡ Dương Chính.

Một tuần lễ nhanh chóng trôi qua, món Ngưu tạp thang và dương nhục xuyên của

Dương Chính đã trở thành chiêu bài trong quân, sau khi nhiều binh sĩ thưởng thức qua đều hô lên quá đã, còn Tả Thanh Tử cơ hồ một ngày ba bữa cơm đều ăn mấy thứ đó, mấy người Dương Chính theo đó mà được nâng cao địa vị.

Chỉ là sau ngày nhìn thấy Tả Thanh Tử vẽ tranh Dương Chính chưa hề gặp qua y.

Dương Chính chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Chỉ là hắn không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Đêm, trăng bạc chiếu ánh sáng lạnh lẽo âm u dưới khu rừng đang say ngủ.

Tuyết trắng trên ngọn Ngọc Long sơn phản xạ ánh trắng làm cả thế giới đều mang màu trắng lạnh lùng im ắng, Dương Chính bước trên tuyết đi vào rừng, bông tuyết mang hơi lạnh xuyên thấu qua các bụi cây.

Mỗi khi đến lúc ánh trắng sáng nhất, Dương Chính lại một mình đi tìm nỗi tịch mịch trong lòng.

Cho dù có là lúc nào, ở nơi nào đều không hề thay đổi.

Dương Chính ở trong doanh một tuần lễ, ai cũng biết mặt hắn cho nên không hề ngăn trở, hắn đi ra khỏi cổng, xuyên qua rừng, từng bước đi lên trên vách núi mà

ngày đó Tả Thanh Tử vẽ tranh. Sau khi bước lên vách núi hần mới phát hiện vẻ đẹp của vách núi, cả trời sao chừng như tề tựu lại xung quanh, gạn lọc lại những gì tinh túy nhất.

Cả một hơi thở, nhất tĩnh nhất động cũng đều thuần khiết như vậy.

Từ lúc Dương Chính bước lên vách núi, trong lòng hần chợt khẽ máy động, sau đó hần trầm mê vào trong thế giới của chính mình. Hần từ từ cảm sáo ngọc đưa lên miệng thổi, tiếng nhạc du dương vang lên trong làn gió đêm.

Trăng lẻ, vắng lặng.

Dương Chính tựa hồ như quên hết tất cả, cả thân xác lẫn tâm hồn đều chìm vào trong ý cảnh hẩn muốn truy cầu.

Tiếng sáo vang lên sôi nổi nhịp nhàng, từng bông tuyết rơi tán loạn trên không trung bao phủ lấy người và đầu tóc Dương Chính một lớp tuyết mỏng mảnh.

Giờ phút này hẩn không biết rằng một khúc nhạc đó đã làm cho quân doanh dưới núi chấn động đến mức nào.

Lúc tiếng sáo vẳng theo gió truyền tới quân doanh, mọi tiếng tán gẫu nói chuyện ồn ào đều im bật, cả đến những người đang ngủ gật cũng thức dậy mở to đôi mắt còn đang ngái ngủ.

Trướng bông lúc đầu tối đen như mực giờ đây từng trướng từng trướng đều thấp đèn sáng lên, người trong quân doanh phảng phất như trở thành một bức tranh im lặng, trầm tư trong gió, bên cửa, bên giường...

Trong tiếng sáo giống như giấc mộng huyền hoặc đó, có người tưởng nhớ đến cha mẹ đã cao tuổi ở nhà, có người tưởng nhớ đến ái thiếp đang chờ đợi mình ở nhà, có người nhớ đến những bất mãn thời niên thiếu... Bọn họ trong lòng đều có mộng mơ, không kèm được đều thể hiện ra những cảm xúc của mình một cách chân thật, vui vẻ tốt cùng, ưu thương tốt cùng, còn lại những nỗi buồn

mac móc, giống như bông tuyết không thể nào chạm tới.

Dương Chính đương nhiên không phát hiện ra, mỗi lần hắn thổi sáo dường như cả thế giới này không còn liên hệ gì với hắn, mọi thứ bên ngoài đều không còn cảm giác gì.

Khúc nhạc cũng đến lúc kết thúc, âm tiết cuối cùng cũng vang lên.

Tròng mắt mê mang của Dương Chính đột nhiên tỉnh hẳn lại, thân thể vốn đang mềm nhũn trở nên săn chắc mạnh mẽ.

Hắn chống tay xuống đất, xoay người nhanh như gió, tròng mắt trong sát na co

rút lại như lỗ kim, tinh quang lóe lên trong mắt, trầm giọng quát: "Ai?"

Tay áo rộng của hắn khẽ động, một cái hộp đen đã nằm trong tay hắn, ngón tay cái đặt trên cơ quan.

Trước mắt chỉ là rừng tùng thưa thớt, trên vách núi nhìn xuống trong mấy chục mét vuông đều trống vắng, thỉnh thoảng có nhánh cây chịu không nổi lượng tuyết bám phía trên cong oằn xuống làm cho tuyết rơi xuống đất.

Trực giác giống như dã thú của Dương Chính làm hắn không dám buông lơ cảnh giới, hắn đứng một lúc, các giác quan mắt mũi tai đều điều động chỉ phát giác

có một tia quỷ dị trong không khí.

Có thể là trừ sự im lặng lạnh lẽo, Dương Chính không hề cảm giác bất cứ khí tức của sinh mệnh nào.

Sau khi kiên trì mấy phút, Dương Chính chậm chậm đứng lên, thử bước đi, tiếng chân rơi trên tuyết vang lên khe khẽ.

Hắn liên tục bước mấy bước xuống vách núi, lúc tiến vào trong rừng đột nhiên quét mắt nhìn quanh thét lớn: "Còn không ra đây, ta đã thấy ngươi rồi."

Phản hồi lại tiếng thét này, một đạo bạch ảnh nhanh chóng phóng qua trong rừng, bất quá Dương Chính tay vừa động, đang

định phát động cơ quan lại nhanh chóng thu hồi lại, bởi vì bóng trắng đó chỉ là một con cáo trắng, một động vật nhỏ rất thường gặp.

Dương Chính cảm giác là mình quá nhạy cảm nên không hề lưu lại thêm, nhanh chóng bước xuống vách núi.

Nhưng sau khi hấn đi không lâu, một người xuất hiện trong rừng.

Tả Thanh Tử cầm một hồ rượu lão đảo bước ra từ trong rừng, bước chân y yếu ớt, tóc tai xõa rũ rượi trên vai, chỉ liếc về hướng Dương Chính vừa rời đi rồi bước lên trên vách núi.

Sau khi bước lên y ngòi xồm xuống đất, ngửa tay đổ rượu vào miệng, nốc mấy hơi hết nửa bình, rượu chảy ra ngoài ướt cả áo y, tuyết dưới đất cũng bị rượu xoi thành một cái hồ nhỏ.

Quăng bình rượu đi, hắn lấy tay áo lau rượu còn dính mép, chậm chậm thở một hơi than: "Đã đến rồi, sao không hiện thân gặp mặt một lần."

Trong rừng chợt truyền đến một tiếng cười nhẹ: "Thánh điện kỳ sĩ ngày xưa, lạc phách quân sư ngày nay, Diệc Lãnh đại nhân, đã lâu không gặp a..."

Thanh âm này chợt cao chợt thấp, mang theo ma lực huyền bí khó dò, lúc nghe thì

giống như tiếng tình nhân nũng nịu trong lòng, làm người ta trong lòng khẽ dậy sóng.

"Diệp Lãnh là ai? Ta sớm đã quên rồi, ngày nay chỉ có Tả Thanh Tử, sau này cũng chỉ có Tả Thanh Tử..." Tả Thanh Tử thanh âm đầy vẻ mệt mỏi, chừng như cảm giác không còn chút tinh thần nào, phảng phất không còn chút sinh lực.

Gót sen nhè nhẹ bước, trong bóng tối của rừng tùng một thân ảnh phong hoa tuyết đại từ từ hiện ra.

Nữ nhân tóc dài trắng như thác nước Lạp Bối Nhĩ Sơn xõa dài chấm eo lưng thon thả nhỏ nhắn, ánh trắng phảng phất như

phát ánh sáng xanh từ trên tóc nàng chiếu lên áo lụa trên người.

Cặp mắt cong dài như vầng trăng khuyết trên trời mang một mị lực câu hồn nhiếp phách.

Nàng mang một tấm mạng che mặt mỏng, mờ mờ hiện ra gương mặt thuần khiết vô cùng, mà lại nhìn không rõ làm cho người ta phát sinh ý muốn nhìn thấy chân diện mục của nàng.

Loại sắc đẹp này nhân gian không thể có được, lại còn mang theo vẻ quyến rũ tà ác trầm luân địa ngục, khiến người ta không thể tự thoát khỏi mà cam tâm chấp nhận lao vào.

Chân nàng bước nhẹ trên tuyết, qua hơn mười mét đến đứng bên thân Tả Thanh Tử.

Giống như khói nhẹ thoảng qua, không hề để lại dấu vết gì trên mặt tuyết.

Thế nhưng vẻ đẹp không thể hình dung này Tả Thanh Tử giống như chưa hề nhìn thấy, y lại tiếp tục dốc bình rượu vào miệng uống một hớp.

"Ta và Thánh điện sớm đã không còn quan hệ gì, người tới đây làm chi?" Tả Thanh Tử uống ngụm rượu cuối cùng rồi quăng bình rượu xuống vách núi.

Sau đó rất lâu một âm thanh bình thản mơ hồ phá vỡ tĩnh lặng vang lên.

"Đã vào Thánh điện, cả đời không hối tiếc, thân là thủ lĩnh của Tứ đại Thánh điện kỵ sĩ, Diệt Lãng đại nhân sao lại không biết quy củ này." Nữ tử tóc trắng này chính là Bạch tinh sứ hôm đó ở trên Hồng lâu phường.

Tả Thanh Tử cười lạnh nói: "Địa ngục chi lộ của Thánh điện ta đã đi qua, võ học của Thánh điện ta cũng đã hoàn trả lại, trên người còn bị Ám huyết ma chú, những gì ta trải qua như vậy thì hôm nay Thánh điện và ta không còn chút quan hệ gì... Tư Ma Lệ, ngươi còn tới đây làm chi? Nếu như Thánh điện không cho ta ly

khai như trước thì đã thu hồi tính mạng của tên nghịch đồ này rồi... Ha ha ha ha..."

Tả Thanh Tử cất tiếng cười dài, giống như đang nói chuyện cười, thế nhưng trong tiếng cười hàm chứa rất nhiều đau khổ và oán hận.

Tư Gia Lệ cười điềm nhiên, nàng đứng trong gió y phục mỏng manh lay động, lại thêm ánh trăng chiếu lên càng làm cho nàng xinh đẹp như tinh linh trong màn đêm.

Nàng chỉ bình thản nói một câu: "Diệt Lãnh đại nhân, ngươi vẫn còn chưa quên nàng ta."

Tiếng cười của Tả Thanh Tử ngưng bật.

"Không cần nhắc tới nàng, các người không xứng, không xứng!" Tả Thanh Tử đột nhiên quát lớn đứng thẳng dậy, râu tóc dựng ngược, hoàn toàn khác với hình dạng tiêu sái thường ngày.

Tư Gia Lệ nhìn vào Tả Thanh Tử, tròn mắt màu tím phát xuất ánh ngân quang.

Môi cong lên, bình thân nói: "Diệt Lãnh đại nhân, ngài thất thái rồi."

Tả Thanh Tử nắm chặt tay, hô hấp dồn dập, sắc mặt y đột nhiên biến thành đáng sợ vô cùng, môi tím ngắt. Phảng phất như

y không có cách nào áp chế được nỗi đau đón từ trong xương tủy lan ra, huyết nhục toàn thân co rút lại, cơn đau quay lại cắn xé Tả Thanh Tử làm y ngã nhoài xuống đất, toàn thân co rúc, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ cố nén.

Cơn đau này truyền đến thần kinh của y, so với liệt hỏa còn cuồng nhiệt hơn, lại làm cho tinh thần của Tả Thanh Tử vẫn cứ bảo trì thanh tỉnh cực độ, cho dù là muốn hôn mê cũng không được.

Mồ hôi tuôn ra như tắm phút chốc đã ướt đầm y phục của y, dưới ngọn gió đêm lạnh lùng đã kết thành lớp băng mỏng.

Tư Gia Lệ nhìn nam tử ngã nằm dưới

chân, nét cười cợt càng thêm rõ.

Đến lúc Tả Thanh Tử không còn sức phát ra thanh âm, nàng ta mới chậm chậm cúi xuống day tay trên trán Tả Thanh Tử, dần dần thân thể không ngừng co rút của Tả Thanh Tử đã bình tĩnh trở lại.

"Diệt Lãng đại nhân, tư vị của Âm huyết ma chú phát tác thật không tệ a."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 10-2: Thanh Tử chết (tt)

T

ư Gia Lệ thanh âm mềm mại giống như gió xuân, nam nhân nào có dục vọng bình thường đều bị hấp dẫn nhưng đối với Tả Thanh Tử thì phản phát như lời trớ chú độc ác nhất.

Tả Thanh Tử nằm ngửa trên mặt tuyết, cơn đau vừa rồi đã rút cạn thể lực của y, ngay cả sức để máy động một ngón tay y cũng không còn, vô luận là thân thể hay là tinh thần đều đã chịu qua một cuộc tẩy lễ như địa ngục.

Chờ đến lúc hồi phục chút sức lực, Tả Thanh Tử yếu ớt nói: "Ám huyết chú có mạnh mẽ cũng làm sao có thể chiến thắng được tinh thần con người. Tư Gia Lệ, đã qua nhiều năm vậy rồi, người vẫn còn chưa lãnh ngộ được áo nghĩa của lĩnh vực này, còn "nàng", bảy năm trước đã tiến nhập vào lĩnh vực này, khụ khụ... Thánh điện cuối cùng so ra cũng không hơn được Vân... Vân này cũng giống như Trì Vân đại tướng ba mươi năm trước, khụ khụ... Ha ha."

Tả Thanh Tử cố gắng chịu đựng thống khổ cực lớn cất tiếng cười vang.

Cuối cùng Tư Gia Lệ gương mặt cũng lộ nét tức giận.

Nàng đột nhiên giơ cao tay, trong tay tức thì hiện ra ánh sáng của đầu khí giống như lửa tím, vung tay hạ xuống muốn một chương kết liễu tên khốn này.

Lúc tay nàng vừa áp lên ngực Tả Thanh Tử thì ngập ngừng dừng lại. Mối Tư Gia Lệ cong lên: "Diệt Lãnh đại nhân, xem ra ngài thực sự muốn tìm chết, đáng tiếc Thánh điện có lệnh, bất cứ tên phản đồ nào cũng phải chết trong thống khổ vô tận do Âm huyết ma chú... Ta thân là Bạch tinh sứ của Thánh điện, tự nhiên không làm việc trái với Thánh điện. Bất quá... Người cũng sống được bao lâu nữa, tự nhiên sẽ có người đến thu thập người, lần này ta đến chẳng qua cũng vì đưa hân

tiền vào Thánh điện thôi."

"Người nói là người thanh niên vừa rồi
thối sáo ở đây sao." Tả Thanh Tử gương
mặt tịnh không chút kinh ngạc.

"Thì ra người đã sớm biết." Tư Gia Lệ
thoáng ngạc nhiên.

Tả Thanh Tử khuôn mặt lộ ra vẻ cao
ngạo: "Đừng quên ta từng là Thánh điện
kỵ sĩ, tuy tu vi võ công đều đã hoàn trả
cho Thánh điện nhưng nhân lực vẫn còn,
Tư Gia Lệ..."

Tư Gia Lệ điểm chân một cái, nhanh
chóng thối lui ẩn nấp trong rừng...

Ngay lúc đó

Dương Chính thổi sáo xong, đang lúc đi xuống núi, trước ngực đột nhiên có luồng sức mạnh mẽ cuộn trào, cảm giác ấm nóng lưu chuyển khắp toàn thân hắn.

Hắn kinh ngạc cởi y phục trước ngực ra, chỉ thấy Ba Bì đang phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, hơn nữa ở giữa tinh thể đó còn có một luồng lửa nóng màu xanh lục bùng bùng cháy.

Đây là lần đầu tiên Ba Bì xuất hiện dị trạng, Dương Chính nhanh chóng cởi nó xuống.

Cầm trên tay, đầu Dương Chính phảng

phát như bị kim châm vào, bóng đêm ảm đạm lúc đầu chợt sáng lên.

Dương Chính không hề phát hiện tròng mắt của hắn đã hiện ra ánh sáng màu xanh lục, giống như con sói trong đêm tối.

Trong đầu không ngừng hiện ra ý thức rõ nét, muốn hắn xoay người trở lại trên núi.

Dương Chính trong lòng kinh ngạc, thế nên lúc ý thức kỳ quái xuất hiện trong đầu, hắn đã cố ý chống lại, tuy ý thức này xem ra không hề có ác ý, đây lại là tập quán của Dương Chính chỉ tin tưởng vào bản thân, ý thức càng lúc càng mạnh

mẽ làm Dương Chính đứng ngơ ngẩn hồi lâu tại chỗ.

Cuối cùng hắn cũng bị Ba Bử ép đi về phía vách núi vừa mới thổi sáo.

Lúc đến gần đỉnh, hắn lơ mờ phát hiện bóng người trên vách núi.

Dương Chính nhìn Tả Thanh Tử nằm dưới chân, trong lòng vô cùng nghi vấn. Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, thần kinh và toàn thân đều căng thẳng cực điểm.

"Đừng nhìn nữa... Không có ai đâu." Tả Thanh Tử nói.

Dương Chính chầm chậm cúi người

xuống, hắn đã nhìn ra lúc này Tả Thanh Tử không hề có năng lực phản kháng, Ba Bỉ trong tay không ngừng rung động, ý thức xâm nhập vào trong người hắn đã lui lại, chẳng qua là Ba Bỉ phảng phất như trở thành một thể sinh mệnh có ý thức, im lặng quan sát cảnh tượng chung quanh, đây là việc chưa từng xảy ra.

Lúc đầu Dương Chính rơi vào dị thể giới này, từng cười đùa đặt cho khối đá này tên Ba Bỉ, chẳng qua cũng là một ký thác của tinh thần, không hề nghĩ đến khối đá này thực sự là vật sống.

Hiện tại không phải là lúc tìm hiểu bí mật này, Dương Chính nhìn Tả Thanh Tử, ánh mắt trở nên lạnh lẽ.

Hắn nhớ tới mục đích trà trộn vào Đông tuyến đại doanh chính là giết chết Tả Thanh Tử.

Như lúc này đây không có cơ hội nào tốt hơn, Tả Thanh Tử nằm dưới chân không hề có chút phản kháng.

Chỉ cần giết chết y thì không cần phí công tìm cơ hội, cũng không phải chịu nguy hiểm to lớn, bốn bề không có người, Tả Thanh Tử chết đi ít nhất ngày mai mới bị người ta phát hiện nhưng đến lúc đó thì Dương Chính sớm đã mang bọn Hồng Thạch trốn đi thật xa rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Dương Chính, Tả

Thanh Tử nhận thân lộ vẻ giải thoát bình thản.

Y cũng biết nói gì cũng không thể thay đổi quyết định của thanh niên trước mắt, loại ánh mắt này chỉ có người đã rèn luyện tâm tính kiên cường vô cùng mới có.

Dương Chính rút thanh M9 ở thắt lưng ra, mũi nhọn dưới ánh trăng giống như hàm răng của ác ma.

Hàn quang xanh lè mờ mịt bức người.

"Người dụng tâm dùng thức ăn ngon dụ hoặc binh sĩ, trà trộn quân doanh để ám sát ta?" Tả Thanh Tử thở dài.

Dương Chính gật đầu, đối với một người chết không cần phải dấu diếm gì.

"Thảo nào Tư Gia Lệ nói nàng không cần ra tay, ta sớm đã biết rồi, Thánh điện xưa nay không dễ dàng buông tay..." Tả Thanh Tử lẩm bẩm, ánh mắt y nhìn Dương Chính có chút lân mẫn: "Tuy không có tác dụng gì nhưng người trẻ tuổi, ta vẫn muốn khuyên người một câu, sau khi giết ta, người có thể trốn bao xa thì cứ trốn, tương lai đối với người sẽ tàn khốc phi thường."

Dương Chính đối với loại uy hiếp này không hề để tâm, hắn không hề sợ hãi Đông tuyền đại doanh.

"Người nghĩ ta lo lắng Vệ Nhung quốc đối với người bất lợi sao?" Tả Thanh Tử cười nhẹ: "Người tuổi trẻ, người còn phải đối diện với thứ tàn khốc hơn nhiều, trên thế giới này còn có loại tồn tại mà người không bao giờ nghĩ tới, bọn họ mới thực sự là chúa tể chân chính của thế giới này."

Dương Chính nhếch mép không hề do dự đâm thẳng vào tim Tả Thanh Tử.

Máu tươi phút chốc đã thấm ướt tà áo trắng trước ngực của Tả Thanh Tử.

Thân thể Tả Thanh Tử giần giật, tròng mắt y co lại, miệng khẽ phun ra một

luồng bạch khí.

"Ta không hề nhận ai có thể là chúa tể của ta." Dương Chính nhìn Tả Thanh Từ đang hấp hối lạnh lùng nói.

Lúc này Ba Bỉ đột nhiên phát sáng, ánh sáng chiếu xuyên qua kẽ tay của Dương Chính.

Tả Thanh Từ nhìn thấy ánh sáng Ba Bỉ phát ra.

Cả người y như là hồi quang phản chiếu, sắc mặt vốn trắng bệch giờ hồng hào trở lại, thổ ra một búng máu, mắt nhìn chăm chăm vào tinh thể màu đỏ đang phát ánh sáng rực rỡ trong tay Dương Chính.

"Nhanh... Cho ta xem cái thứ trong tay người... Nhanh..." Tả Thanh Tử liều mạng dùng một hơi cuối cùng nói nhanh.

Máu từ ngực y chảy ra càng lúc càng nhanh đã nhuộm đỏ cả mặt tuyết dưới thân.

Dương Chính tịnh không muốn nói chuyện với người chết dưới tay mình nhưng hắn nhìn thấy ánh mắt khao khát của Tả Thanh Tử, lại nhớ đến nhãn thần tịch mịch cao ngạo ngày y vẽ tranh hôm đó... Vì vậy hắn khe khẽ mở tay ra đưa Ba Bửu tới trước mặt Tả Thanh Tử.

"Ha ha ... Ha ha... Khụ khụ..." Tả Thanh

Tử đột nhiên cất tiếng cười vang, vừa cười vừa thổ huyết.

Dương Chính cảm thấy y điên mất rồi, dù không sợ chết đi nữa thì cũng không cần cười to lúc sắp chết chứ.

Lẽ nào y biết bí mật của Ba Bỉ, Dương Chính rất là hiếu kỳ với việc này, Ba Bỉ chính là thứ quan trọng nhất có thể đưa hắn trở về địa cầu, ý niệm này mạnh mẽ như thế làm người lạnh lùng như Dương Chính cũng thoáng cảm thấy kích động, hắn tạm ngưng ý định rút thanh M9 ra, thử hỏi: "Người cười cái gì, người biết khối đá này sao?"

Tả Thanh Tử nhìn Dương Chính, nhãn

thần đây thâm ý bất quá ý tứ lân mẫn đã không còn.

Y không trả lời Dương Chính, ngược lại chăm chú nhìn Ba Bỉ, cất tiếng cười giải thoát: "Tư Gia Lệ ơi Tư Gia Lệ... Người tính cuối cùng cũng không bằng trời tính, lần này bàn tính như ý của người sợ là đã không còn."

Dương Chính cảm thấy Tả Thanh Từ đang ăn nói linh tinh.

Hắn muốn rút thanh M9, Tả Thanh Từ chụp tay hắn: "Chờ chút!"

Tính mạng người này sao lại mạnh như thế, Dương Chính cười khóc không

xong: "Người còn muốn gì đây?"

"Người tuổi trẻ, người có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ta hay không?"

"Nói đi!"

"Ngày ta vẽ tranh bị người nhìn thấy khuôn mặt người trong tranh, người có còn nhớ mặt nữ nhân đó không? Nếu như có một ngày người gặp nàng, mong người nói với nàng là Diệc Lãnh không hề quên nàng."

Nhìn thấy Dương Chính gật đầu, Tả Thanh Tử chậm chậm nhắm mắt, thân thể nhanh chóng lạnh đi.

Dương Chính rút thanh M9 ra, lau vết máu trên mặt tuyết.

Hắn ánh mắt phức tạp nhìn về quân doanh sườn núi, Tả Thanh Tử đã chết trong tay hắn, ngày mai nơi này sẽ đại loạn. Cục thế của Thương Nguyệt, Vệ Nhung, Lưu Vân ba nước cũng chấn động thêm lần nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 1: Thỏ chết chó cũng hết đời

K

hâu Viễn Sơn lấy cuộn giấy trên linh điều xuống, vừa mở ra xem qua, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: thành công rồi... thật sự thành công!

Ông điên cuồng cười rộ lên, không thể tưởng được, Tả Thanh Tử thật sự đã bị giết chết.

Vốn ông tịnh không có hy vọng với lần ám sát này, tuy Tích huyết thập tự cường đại, nhưng Tả Thanh Tử càng là nhân vật

khó chơi. Vậy mà linh điều từ Tác Ba Đinh bay trở về lại mang đến tin tức tốt nhất từ lúc bắt đầu mùa đông tới nay, Thương Nguyệt quốc trước khi mùa đông bắt đầu phải chịu thảm bại, Khâu Viễn Sơn đối với Tả Thanh Tử chỉ hận không được lột da rút xương.

Không thể tưởng được hấn rốt cục đã chết, Dương Chính a Dương Chính, ta quả nhiên không có nhìn lầm người.

Khâu Viễn Sơn chợt thấy khí lực toàn thân thoáng chốc đều mất sạch, có một loại cảm giác không chân thật, sáu năm rồi, Tả Thanh Tử gây cho ông biết bao phiền toái, ông đã phái bao nhiêu người đi ám sát, mỗi một lần giao phong ông

đều ở thế hạ phong, loại cảm giác này làm cho một trong ba đại nguyên soái Thương Nguyệt Khâu Viễn Sơn muốn sụp đổ.

Đặc biệt là trận đại chiến trước khi bắt đầu mùa đông Tả Thanh Tử sỉ nhục một hồi, nếu không có Sắc vi kỵ sĩ hỗ trợ, có lẽ quân chủ lực cũng đã bị tiêu diệt hết.

Đúng lúc này địch nhân trong số mệnh đã chết.

Ngoại trừ lúc đầu mừng như điên khi nghe thấy tin tức, Khâu Viễn Sơn gương mặt từ từ trở nên trầm trọng trở lại, có lẽ ai cũng có cảm giác này, địch nhân lớn nhất đột nhiên chết đi, mà việc giết chết

hắn chỉ lại là một việc ngoài ý muốn, loại cảm giác hư không này chợt đến cũng làm cho Khâu Viễn Sơn có chút không thích ứng kịp.

Bất quá ông cuối cùng cũng là Đại tướng của đế quốc, tâm tình khôi phục tỉnh táo rất nhanh chóng.

Tiếp theo còn có nhiều việc cần làm hơn, cái chết của Tả Thanh Tử đủ để phá hư thế cân bằng vi diệu hiện tại của Lưu Vân, Vệ Nhung, Thương Nguyệt ba nước, Khâu Viễn Sơn tin tưởng rằng Lưu Vân quốc và Vệ Nhung quốc không chóng thì chầy cũng xảy ra một trường đại chiến không thể tránh khỏi. Bởi vì thân phận chính thức của Mạn Kỳ là tiểu vương tử

Thiên chích tộc của Lưu Vân quốc chứ không phải là một thương nhân bình thường. Thiên chích tộc là đại thị tộc thứ hai của Lưu Vân quốc, dân cư và tài phú tương đương với Khương nhân tộc, bọn họ mơ ước chiếc ghế "Thủ thị" đã lâu, vì thế bọn họ không tiếc đưa cả Lưu Vân quốc hãm vào trong vòng chiến loạn.

Đại lục chiến hỏa liên miên, vốn đúng là thắng làm vua thua làm giặc, chỉ khi Lưu Vân và Vệ Nhung đánh nhau, Thiên chích tộc mới có thể làm cho lực lượng Khương nhân tộc suy yếu, chính mình theo đó mà lên đài. Một chiêu này ba mươi năm trước đã từng thi triển qua, năm đó Dục nhân tộc thực sự là vì tổn thất quá nhiều nam đinh trong trận đại

chiến với liên quân hợp tung Thương Nguyệt, mới bị Khương nhân tộc cho hạ đài.

Cho nên Khâu Viễn Sơn và Mạn Kỳ mới có thể hợp tác với nhau.

Trên thế giới này vốn có rất nhiều sự câu kết vì ích lợi, Mạn Kỳ cần vương vị Lưu Vân quốc, Khâu Viễn Sơn thì muốn đất đai của Vệ Nhung quốc, tương lai sau khi bọn họ đều đạt được ý nguyện của mình, có lẽ liên minh yếu ớt này sẽ bất hòa rất nhanh.

Khâu Viễn Sơn và Mạn Kỳ đều biết đối phương là người như thế nào.

Tả Thanh Tử chết rồi, Khâu Viễn Sơn hiện tại ngoài việc chờ Vệ Nhung và Lưu Vân đánh nhau còn có một việc rất trọng yếu.

Nghĩ tới mật lệnh của đế quốc, Khâu Viễn Sơn trong lòng không khỏi âm ám.

Nếu như Dương Chính chết trong nhiệm vụ ám sát thì mọi việc đều tan biến như mây khói, không còn chút vết tích nào lưu lại, không nghĩ được là hắn còn sống trở về. Thiên hạ chỉ có người chết mới giữ được bí mật, huống gì công chúa đối với hắn có chút ý tứ, Khâu Viễn Sơn thân là hoàng thích tuyệt đối không cho phép sự tình kiểu này phát sinh.

Khoảng cách giữa bình dân và quý tộc vĩnh viễn không có cách nào vượt qua.

Cho Dương Chính này thực sự tài hoa tuyệt thế thì cũng chỉ có cách hy sinh hấn mà thôi.

Khâu Viễn Sơn nháy mắt đã quyết định, hấn nhanh chóng viết một phong mật hàm, gọi một tên thân binh tới giao cho hấn: "Đưa bức thư tín này tới hoàng thành, không được chậm trễ một khắc."

####

Thương Nguyệt đô thành, Y Kỳ Lan.

"Báo... KHoái tín của Tây tuyến Khâu

thống lĩnh." Thanh âm truyền từ ngoài cửa vào.

Thương Nguyệt hoàng đế Mạc Luyện Ngọc đang đánh cờ với vương hậu, chính là lúc đang ép vào thế đại long, hăm nhập tình huống căng thẳng nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhanh chóng xóa bàn cờ: "Không được, không được, xử lý công vụ quan trọng hơn."

Vương hậu tức giận nói: "Bệ hạ, ngài mỗi lần đánh cờ đều chơi xấu, hiện tại chính trị đang khôi phục, chiến sự biên giới sớm đã ngừng lại, Khâu thống lĩnh có đại sự gì chứ."

Luyện Ngọc tự biết mình đuối lý cười

khỏa lấp: "Vương hậu, việc quân quốc đại sự không thể làm lờ, nhanh đi thôi."

Mạc Luyện Ngọc mở niêm phong khoái tín gấn xi tới ba lớp.

Vừa mở ra xem sắc mặt nhanh chóng biến đổi, càng nhìn thêm, sắc mặt y càng thêm biến hóa dữ dội, có kinh ngạc, có mừng vui, đến lúc cuối cùng thì thần tình có vẻ phần nộ, trầm trọng quát lên một tiếng.

"Việc gì vậy bệ hạ?" Nhìn thấy Mạc Luyện NGọc giận dữ, vương hậu cẩn thận hỏi.

Mạc Luyện Ngọc để bao thư tín lên

bàn: "Nàng tự xem đi."

Vương hậu cầm lấy tín chỉ quét mắt nhìn qua, vui mừng nói: "Tả Thanh Tử bị giết rồi, đúng là hảo sự a..."

"Nàng xem tiếp đi." Mạc Luyện Ngọc không chút vui vẻ nói.

Xem tiếp phía dưới, sắc mặt bà đổi khác: "Băng nhi lại yêu thích một tên binh sĩ nô lệ, thật sao?"

"Khâu Viễn Sơn không dám lừa ta đâu." Mạc Luyện Ngọc lạnh lùng nói.

Vương hậu hít vài hơi: "Hài tử này sao lại quá mức đến thế."

"Còn không phải do nàng sủng ái nó, đưa nó đến Chiêu kiếm trai học kiếm thuật nhiều năm, quay về liền quên sạch lễ số, đường đường là Thương Nguyệt công chúa lại yêu thích một tên nô lệ, việc này truyền ra ngoài Thương Nguyệt quốc ta còn mặt mũi nào gặp người." Mạc Luyện Ngọc càng nghĩ càng giận, vỗ mạnh xuống bàn.

Vương hậu giật mình kêu lớn, bà có chút ủy khuất, thầm nói, không có ông đồng ý thì ta có thể đưa nó đi học kiếm thuật sao? Hiện tại toàn bộ đều đổ lên đầu ta.

Mạc Luyện Ngọc còn đang nóng giận, những lời này bà sao dám nói ra, chỉ có

thể thuận miệng hỏi một câu: "Làm sao đây?"

"Nhanh chóng gọi Băng nhi về cung, giải tán Sắc vi kỵ sĩ đoàn cho ta, dạy dỗ quy củ cho nó hiểu một thời gian rồi mới được cho rời cung."

Vương hậu gật đầu: "Còn tên nô lệ đó?"

"giết!" Mạc Luyện NGọc trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

####

"Phụ vương vì sao lại gọi ta về kinh thành?" Mạc Băng Vân nhú mày nhìn Khâu Viễn Sơn.

"Điện hạ, người xem, đây chính là mệnh lệnh của bệ hạ."

Công chúa cầm cuộn giấy da dê màu vàng, thần sắc kinh ngạc, đây thực sự là mệnh lệnh của phụ vương.

Có thể là...

Trong mắt nàng lại xuất hiện một thân ảnh kiết ngạo bất quần, trông mắt màu đen, nhìn không được hỏi: "Có tin tức gì của Dương Chính không?"

"Không có" Khâu Viễn Sơn nói, mặt không đổi sắc.

Sắc mặt Mạc Băng Vân có chút mất mát,

đã ba tháng rồi, Dương Chính a Dương Chính, cuối cùng người sống hay chết rồi.

Nhiều ngày không gặp, Mạc Băng Vân mới thống khổ phát hiện ra nàng không thể theo thời gian mà quên đi người đó, ngược lại âm thanh, tướng mạo càng thêm khắc sâu trong lòng.

Nhìn lại mật lệnh trong tay.

Mạc Băng Vân chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó mới nói: "Ta biết rồi, Khâu thúc thúc, sáng mai ta sẽ trở về Y Kỳ Lan."

Khâu Viễn Sơn gật đầu bước ra ngoài.

"Chờ chút!"

"Điện hạ còn điều gì phân phó không?"

"Nếu như Dương Chính trở về, xin thông báo ngay cho ta."

Khóe mắt Khâu Viễn Sơn khẽ giật, trầm giọng nói: "Ta biết rồi."

####

"Sau này ta là Bá tước đại nhân! Ha ha ha..." Bước vào lãnh thổ Thương Nguyệt, Vũ Lô xoa hai tay, ngửa mặt nhìn trời cười vang.

Thành viên của Tích huyết thập tự đứng

trên đường biên giới hít thở không khí trong lành, quay đầu nhìn Bi Thương hoang nguyên và thung lũng Mã Kỳ Đồn ở phía xa, trên mặt lộ vẻ kích động mãnh liệt: Cuối cùng đã trở về rồi!

KHông nghĩ là thuận lợi như vậy, thuận lợi đến mức người ta khó tin.

Trước khi xuất phát ai cũng nghĩ mình sẽ chết tha hương, không ngờ sự tình biến chuyển một hồi lại trở về lãnh thổ Thương Nguyệt quốc, bọn Hồng Thạch mới thực sự tin tưởng là mình đã hoàn thành nhiệm vụ trở về. Lại nhớ tới câu nói của Khâu Viễn Sơn trước khi xuất phát làm họ trong lòng kích động: "Chỉ cần các người hoàn thành nhiệm vụ trở

về, toàn bộ đều được tấn thăng bá tước, sách phong nhất đẳng kị sĩ!"

Tương lai tươi sáng vờn tay là đạt được, làm sao mà không hưng phấn cho được.

"Đội trưởng!" Sau khi mọi người cười nói mới phát hiện công thần lớn nhất trong lần ám sát này, Dương Chính, vẫn im lặng đứng bên, trên mặt không có biểu tình kích động nào.

"Tiểu Chính ca, ngươi không cao hứng sao?"

Dương Chính nhìn bọn họ, chậm rãi nói: "Các ngươi không thấy sự tình quá

thuận lợi sao?"

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của bọn Hồng Thạch, hắn dừng một chút, bình tĩnh cười nói: "Không sao cả, chỉ là ta đa tâm thôi. Đi nào!"

Ở hành dinh mới tu sửa tạm thời biên giới Mã Kỳ Đôn.

Bọn họ ngồi trên xe ngựa theo một tiểu đội trăm người tiến về phía Tây tuyến đại doanh.

Trong lòng Dương Chính có cảm giác bất an.

Tiểu đội trăm người vây lấy bọn họ vào

bên trong, tiếng là bảo hộ, nhưng nhìn nhân thần cẩn thận và binh sĩ trang bị vũ trang đầy đủ, Dương Chính gửi ra một tia khí tức bất an.

"Uy, các người sao lại khẩn trương như vậy?" Vũ Lôì thò đầu ra hỏi tên binh sĩ đang ngồi trước xe.

Tên binh sĩ này hai tay run lên, thậm chí có ý muốn xuất kiếm.

Tuy hấn nhanh chóng ra sức che giấu nhưng những động tác tinh tế đó toàn bộ đều lọt vào mắt Dương Chính.

Nghi vấn trong lòng hấn càng thêm nặng nề.

Đi hơn nửa đường, Dương Chính nhìn ra sắc trời xám xịt âm trầm, hấn giả vờ vô ý hướng về phía tiểu đội trưởng Hà Tư đi theo hộ tống nói: "Bọn ta nghỉ ngơi một chút."

"Tới nơi nhanh thôi mà." Hà Tư không hề hạ lệnh dừng xe.

"Có thể ta cảm thấy thân thể không được thoải mái lắm." Dương Chính ngữ khí bình tĩnh, thần tình rất chắc chắn.

Tiểu đội Tích huyết thập tự đều coi Dương Chính như chúa tể, bỗng người kia nghe Dương Chính nói thân thể không thoải mái đều đứng phắt dậy, dùng sức

đập thùng xe quất lớn: "Lão đại bọn ta không thoả mái, dừng lại, mẹ nó."

Lời nói của Vũ Lôì làm cho sắc mặt binh sĩ chung quanh trở nên rất khó coi.

Dương Chính liếc mắt, Hồng Thạch nhanh chóng kéo Vũ Lôì lại: "Đều là huynh đệ trong quân, đừng làm tổn thương hòa khí, Hà Tư đội trưởng..."

Hồng Thạch ngữ khí tuy thấp nhưng trong lời nói rõ ràng bao hàm ý tứ uy hiếp.

Hà Tư đến bên xe nhìn Dương Chính, sắc mặt lộ vẻ khó khăn: "Nam tước đại nhân, cấp trên bảo bọn ta phải nhanh chóng hộ tống các vị về, yến tiệc tiếp

phong đã chuẩn bị cho các vị đại nhân, ngài xem..."

Dương Chính ngắt lời:"Chuẩn bị mấy thớt ngựa cho bọn ta, bọn ta đều là người thô lỗ, ngồi xe không quen."

Vũ Lôi bên cạnh cười nói:"Đúng rồi, đúng rồi, ngồi trên cái này, mộng gì muốn tê đại hết, uy, bọn ta đưa xe cho các người, các người đưa ngựa cho bọn ta, cái này cũng không có gì quá đáng."

Dương Chính không nói lời nào nhìn chăm chăm vào Hà Tư.

Ánh mắt của hắn làm Hà Tư lông tóc dựng ngược, nhớ tới lời đồn trong quân,

lòng bàn tay rướm mồ hôi, trong lòng
thầm mắng tên trưởng quan của mình,
đem nhiệm vụ xui xẻo này giao cho ta.

"Được... được thôi!"

Hắn cắn răng đáp ứng.

Năm thành viên Tích huyết thập tự cưỡi
ngựa, lúc Dương Chính xuống xe nhẹ
nhàng vỗ vào eo lưng của mỗi thành
viên.

Bọn Hồng Thạch trong lòng run lên nhìn
Dương Chính, chỉ là hiện tại cả Dương
Chính cũng không biết có việc gì phát
sinh.

Trên đường đi, một trăm người vẫn bao vây năm người chặt chẽ như cũ.

Lúc cách Tây tuyến đại doanh chừng 10 dặm, mặt đất khẽ run lên.

Dương Chính một tay cầm chuôi Liệp huyết đao, ánh mắt lạnh lùng trấn định nhìn bụi bốc mù mịt ở phía xa.

Trên một ngàn kỵ sĩ khôi giáp chỉnh tề xuất hiện trước mắt hắn.

"Việc này là sao?" Dương Chính nắm lấy Hà Tư quát hỏi.

Hà Tư cơ hồ bị kéo rơi xuống ngựa, hắn bị cặp mắt màu đen của Dương Chính

nhìn trùng trùng, thân thể cảm thấy không chịu nổi không chế nói: "Mặc kệ chuyện của..."

Chữ "ta" chưa kịp nói ra, sắc mặt Hà Tư biến thành trắng bệch thê thảm, hấn... hấn nói gì thế này?

Không chờ hấn minh bạch được, trên bụng Hà Tư trở nên đau đớn, Dương Chính đã cầm Liệp huyết đao đâm vào.

Đồng thời rút tay ra quát lớn: "Chạy nhanh lên, bọn chúng tới đây giết chúng ta đó!"

Bọn Hồng Thạch vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, họ tịnh không biết chuyện gì đã xảy

ra, chỉ biết lời Dương Chính nói chắc chắn là đúng. Trong khoảnh khắc tổ chức chiến đấu của Tích huyết thập tự tiểu đội được Dương Chính thiên chùy bách luyện cuối cùng đã phát huy ra, ngay sát na lời kêu gọi đầu hàng phát ra, bốn thanh Liệp huyết đao đã phối hợp đâm ra, chặt bay đầu bốn tên lính.

Dương Chính mạnh mẽ kéo thi thể Hà Tư xuống quật vào mấy tên.

Hắn dùng sức đánh một quyền vào đùi ngựa, con ngựa hí lên đau đớn lao thẳng ra ngoài, mọi việc chỉ phát sinh trong thời gian điện quang hỏa thạch đó, tiểu đội trăm người đang canh giữ nghiêm mật biến thành hỗn loạn vô cùng.

Dương Chính trái đâm phải chém, giống như một con mãnh hổ giận dữ, nhiều tên binh sĩ chưa kịp rút vũ khí đã bị Liệp huyết đao chém thành hai đoạn.

Máu tươi ngập đất.

Tích huyết thập tự tiểu đội gắng sức đột vây.

Đại đội ngàn người giáp trụ đầy đủ ở phía xa phát hiện dị trạng liền thôi tù và vang động, trọng giáp kỵ sĩ âm âm quát ngựa phóng tới.

Tên suất lĩnh trọng giáp kỵ sĩ kinh ngạc chửi mắng: "Cái tên đứng đầu nơi này là

ai, không phải là nói đã chế trụ bọn chúng ôn hòa rồi sao?"

Một tên quan quân khác trầm giọng nói: "Dương Chính gian hoạt như quỷ, sợ là đã bị hắn nhìn ra điểm sơ hở, còn không nhanh truy đuổi, giết không được chúng thống lĩnh sẽ cắt đầu người đó."

Nếu như Dương Chính có thể nghe thấy hai người này nói chuyện, hắn nhất định sẽ biết hai người này là ai.

Thanh âm này, rất quen thuộc, rất quen thuộc...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 2: Mèo bắt chuột

D

ương Chính liều mạng chạy trốn, tiến thẳng vào trong một cánh rừng nhỏ, rồi cũng chỉ trì không nổi, chân đạp vào một cái hố nhỏ té lăn quay xuống đất.

Không nghe thấy thanh âm của truy binh, tạm thời cũng an toàn nhưng không phải là đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Cả người trên dưới đều đau đớn như lửa đốt, máu tươi chảy ra từ vô số vết thương, trận chém giết thảm liệt nửa ngày trước giống như còn ngay trước mắt.

Mông Tầm vì ngăn cản tên lạc cho hấn đã chết đi, còn Lưu Nhược Phi, Hồng Thạch, Vũ Lôi đã chạy trốn tứ tán, bọn họ chỉ có năm người đối diện với gần ngàn trọng giáp kỵ binh.

Trừ việc chạy trốn ra, căn bản không còn chọn lựa nào khác.

Mông Tầm đã chết, ba người kia cũng đã thất lạc, Dương Chính cuối cùng cũng gặp phải đả kích rất trầm trọng, ngàn tên Lang nha quân phái ra hơn nửa truy sát hấn, đầu lĩnh là Đức Côn và Uy Nhĩ Tồn.

Thực sự là châm biếm mà.

Hấn không nghĩ tới mình mới vừa vì

Thương Nguyệt quốc mà trừ khử địch nhân lớn nhất Khâu Viễn Sơn lại bằng mọi giá muốn giết chết hắn ngay.

Dương Chính vốn không hề nghĩ tới phần thưởng, Thương Nguyệt quốc lại tuyệt tình đến thế, thả chết liền mổ chó, Dương Chính hắn đã bị bán đứng triệt để.

Mông Tâm trước khi chết đã tuyệt vọng rống lên: "Tiểu Chính ca, người chạy nhanh đi, tương lai báo thù cho ta."

Tiếng hét còn văng vẳng bên tai, Dương Chính nhìn thấy Mông Tâm bị mấy chục mũi tên cắm vào mình, còn bọn kỵ binh lao tới như thác lũ che lấp mất thân ảnh hắn...

Lúc đó, trừ cừu hận bùng lên như lửa cháy, Dương Chính không còn nghĩ tới gì khác.

Một tia lý trí còn lại khiến hấn liều mạng hết sức chạy trốn, hấn không thể chết, có một ngày, hấn phải làm cho Thương Nguyệt quốc trả một giá đắt cho sự việc hôm nay.

Dương Chính nằm lăn ra đất, trong miệng đầy đất cát và máu tanh, trời đổ mưa nhỏ, ít nhất cũng cho Dương Chính thêm chút hy vọng trốn thoát, bởi vì Lang nha quân không chỉ có kỵ binh mà còn có chó săn khứu giác vô cùng linh mẫn.

Nhanh chóng tranh thủ thời gian hít thở không khí vào trong phổi, Dương Chính thần kinh như muốn hôn mê, đã giết quá nhiều người, chạy đi quá xa, ám khí trên người đều đã sử dụng hết, Liệp huyết đao cũng gãy thành hai đoạn, không ngờ vũ khí chuẩn bị để ám sát Tả Thanh Tử cuối cùng lại dùng giết "người trong nhà", điều này thật sự là mỉa mai cực độ.

Hít thở thật sâu, Dương Chính cố gắng chống lại sự mỏi mệt cực độ dùng ý chí và nghị lực vô cùng để chống đỡ. Hắn không muốn bị người ta bắt được dễ dàng rồi đem ra chém đầu, làm vật sẵn cho người khác gia quan tấn tước.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, còn

có tiếng chó sủa, Dương Chính trong lòng rung động, cố gắng chi trì thân thể lẫn vào bụi cỏ bên đường.

Miệng vết thương bị động làm cho hắn nghiêng răng chịu đựng.

Rất nhanh, Dương Chính dùng hết biện pháp có thể để mê hoặc địch nhân, có thể là trên người hắn đầy máu, còn có khí tức riêng nên đã để lại dấu vết cho chó săn.

Hai chân không thể chạy nhanh hơn bốn chân, lại thêm trong khuôn viên trăm dặm nơi này không hề có một rừng cây.

Dùng sức cắn đầu lưỡi, dựa vào đau đớn

mà kích phát sức lực, lão đảo chạy đến ven đường, cây cỏ xung quanh càng lúc càng dày đặc, Dương Chính dùng thanh kiếm gãy trong tay liều mạng vệt ra mở một con đường. Cảm giác mệt mỏi đã dần dần biến mất, cảm giác như con thú khổng lồ tiêu hao hết thể lực còn sót lại của hắn, hắn chỉ còn nhờ vào ý chí cầu sinh mãnh liệt để chi trì, nếu như không kinh qua rèn luyện tàn khốc vô cùng, hắn sớm đã ngã xuống rồi. Lúc hắn từ trong đồi cỏ um tùm bước ra đột nhiên chân bước vào khoảng không, thì ra đó là bờ của sườn núi, hắn mệt mỏi quá mức không còn sức trụ lại, cả người giống như trái cầu lăn thẳng xuống dưới, không biết là đã đè gãy bao nhiêu cành cây, phịch một tiếng cuối cùng cũng rơi vào một cái hầm

ngâm.

Giống như là một cái hố bẫy bả không của thợ săn.

Dương Chính cơ hồ mất đi ý thức.

Ba Bỉ mang trong ngực không hề có chút động tĩnh. Trước đây lúc Dương Chính lâm vào tuyệt cảnh Ba Bỉ cuối cùng cũng cho hắn một tia hy vọng, sau lần giết chết Tả Thanh Tử Ba Bỉ xuất hiện dị trạng, sau này không có chút động tĩnh gì.

Dương Chính dùng thanh kiếm gãy cố gắng trèo ra cái hầm sâu này.

Thanh âm của chó săn càng lúc càng rõ

phảng phất như tiếng ác quỷ câu hồn, liên tục quán lấy thân thể Dương Chính.

Nhìn lên bầu trời mờ mịt, trước mắt lại có đường để đi, Dương Chính đột nhiên cảm thấy mình giống như chó nhà có tang.

Với sự cao ngạo vốn có của hắn, ý niệm này thực sự đả kích không nhỏ.

"Giờ đây bỏ trốn cũng là ước vọng quá cao, không bằng đánh một trận oanh oanh liệt liệt, ta không muốn làm con thỏ chạy trốn liên tục nữa, ta có thể lộ ra nanh vuốt của ta, người truy sát và người bị truy sát vốn cũng chỉ là một trò đùa của người dũng cảm thôi."

Sau khi vút bỏ ý niệm chạy trốn, Dương Chính vui mừng phát hiện, sức lực đã theo lòng tin khôi phục lại trong cơ thể.

Trong thân thể hắn đấu chí sôi sùng sục.

Người nào dám đụng tới Dương Chính đều phải trả một giá rất cao.

Dương Chính dừng bước, cởi y phục thấm máu ở thân trên ra, bỏ vào trong một lùm cây, còn hắn thì nhổ một mớ cỏ có mùi vị nồng nhiệt xoa lên người rồi nằm mai phục ở phía đối diện.

Lúc hắn ẩn nấp trên một chạc cây đại thụ, một khắc sau quả nhiên lùm cây gần đó

bị vệt ra.

Mấy tên binh sĩ tay nắm dây điều khiển chó săn đang hướng về chỗ lùm cây mà hấn dẫu y phục sửa diên cuồng.

Bọn binh sĩ cảnh giác nhìn về lùm cây, lấy trường cung trên thân xuống nhắm vào lùm cây.

Dương Chính cẩn thận quan sát bốn phía, hấn đã chạy quá xa, cho nên truy binh đuổi tới chỉ có năm tên, do đó lòng tin càng tăng mạnh.

Đức Côn và Uy Nhĩ Tôn đã quá coi thường hấn, hấn toàn thân đều bị thương nhưng tiểu phân đội năm người thế này

Dương Chính có đủ lòng tin thu thập, chỉ cần bọn chúng bước thêm mấy bước về phía trước nữa thôi.

"Dương Chính, người chạy không thoát đâu, nhanh bò ra đây đi." Mấy tên binh sĩ quát lớn, ác khuyên dưới chân lông cũng xù lên, phát ra âm thanh hung tàn trong cổ họng.

Không có ai trả lời, mấy tên binh sĩ nhìn nhau đồng thời bắn tên.

"Sưu sưu"

Năm mũi tên không cùng góc độ bắn thẳng vào lùm cây, Lang nha quân tinh nhuệ ngày thường huấn luyện rất bài bản,

chỉ là mấy binh sĩ bình thường cũng có thực lực và kinh nghiệm vây bắt địch nhân.

Đáng tiếc, bọn chúng đối mặt với Dương Chính có trực giác giống dã thú và cách ẩn nấp của binh chủng đặc nhiệm hiện đại.

Lùm cây không hề có chút động tĩnh, ác quỷ cũng vẫn găm gù như cũ, bọn binh sĩ kinh nghi bất quyết.

Nếu chỗ này thực sự có địch nhân căn bản không thể tránh né được kinh tiễn vừa rồi.

Binh sĩ thu hồi trường cung, rút kiếm ra

chia làm ba hướng tiến vào lùm cây. Dương Chính lúc này thần kinh căng thẳng, trong mắt hắt chiếu ra ánh sáng như độc xà rình mò vật săn, tay nắm chặt thanh quân đao M9 đâm chết Tả Thanh Tử.

5 bước, 4 bước, 3 bước...

"A"

Một tiếng la thảm, tên binh sĩ đi đầu tiên rơi xuống hầm.

Hầm bấy bỏ phế của thợ săn dưới sự bố trí xảo diệu của Dương Chính quả nhiên lừa gạt được bọn chúng, mấy tên binh sĩ khác liền hỗn loạn, hai tên khác nhanh

chóng dừng bước, cảnh giác nhìn chung quanh, còn có hai tên suýt rơi vào trong hầm, tên binh sĩ rơi vào la thảm không dứt.

"Chết tiệt, dưới đó có cọc gỗ, hấn bị thương rồi." Tên binh sĩ dừng lại kịp la lớn.

Một tên binh sĩ đã đi vào trong lùm cây, dùng thiết kiếm chém vệt ra, nhanh chóng phát hiện ra huyết y mà Dương Chính bố trí nguy trang, hấn tức giận thét lớn: "Mẹ nó, bị lừa rồi, xem ra hấn đã chạy thoát rồi còn cố ý để cái hầm bẫy ở đây."

"Đừng lảm lời, nhanh chóng kéo Lan Đức lên đi, hấn chảy nhiều máu rồi,

nhanh tới giúp đi." Mấy tên binh sĩ đoán định Dương Chính đã rời khỏi nên không còn cảnh giới nữa.

Dương Chính tuột xuống cây linh hoạt như cá chạch, lấy mấy viên đá ném vào con ác khuyển.

"Gâu...gâu...gâu.." Ác khuyển sủa điên cuồng.

"Sủa cái con mẹ mày." Một tên binh sĩ đá ác khuyển văng sang một bên.

"Ăng..." Ác khuyển sợ hãi chạy ra khỏi lùm cây.

Cơ hội tốt, Dương Chính nhanh nhẹn

cong người tiêm phục, hàm bầy vừa ẩm ướt vừa trơn trượt, lại có một tên binh sĩ xuống dưới giúp đẩy tên Lan Đức bị thương lên, trên mặt đất chỉ còn ba tên binh sĩ, hiển nhiên không hề nghĩ tới Dương Chính còn ở lại nơi này, hơn nữa còn như quỷ mị tiến lại gần.

Lúc tới gần 5 mét, Dương Chính chân đạp mạnh lao tới, M9 trong tay hóa thành một đạo thanh quang, sau khi lướt qua một tên binh sĩ thì hấn nhanh chóng tung một cước vào hông một tên khác, tên binh sĩ này la thảm, một tên rơi xuống hàm bầy, lúc này tên binh sĩ kia ôm chặt lấy cổ, phát ra mấy tiếng khò khè, mặt trợn lên trắng dã, máu từ ngón tay hấn phun ra xối xả, cả người mềm nhũn ngã

lăn ra đất.

Mọi việc này bất quá chỉ xảy ra trong thời gian điện quang hỏa thạch, trên hăm bảy chỉ còn một tên binh sĩ.

Dương Chính dừng một chút, vừa rồi dùng sức quá mạnh làm cho toàn thân hắn đau muốn chết, máu cũng phun ra ngoài.

Tên binh sĩ còn lại tuy loạn mà không hoảng sợ, vung thiết kiếm lên, còn có ác khuyên từ xa đang gầm gừ lao tới.

Một người một chó tiến tới tấn công Dương Chính.

Thiết kiếm còn chưa tới Dương Chính đã mau chóng lùi lại, M9 dùng lực phóng ra cắm vào mắt ác quỷ. Hắn lặn ra sau thuận tay chụp lấy thiết kiếm tên binh sĩ kia bỏ lại. Tên lính này lại tiến tới vùng kiếm chém, "keng" một tiếng, sức mạnh làm cho cánh tay Dương Chính cũng run run.

Chém giết cả ngày đã hao tận thể lực của Dương Chính, nếu là bình thường Dương Chính sớm đã một kiếm chém chết y.

Tên lính này thấy Dương Chính như cung mạnh hết tầm, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, đầu lâu của Dương Chính ít nhất cũng trị giá một cái huân vị Bá tước, giết hắn thì sẽ phát tài a!

Y thét lớn liên tục chém xuống.

Dương Chính cảm thấy càng thêm khó khăn bị hấn ép lui về phía sau liên tục.

"Con mẹ mày!" Hồ lạc đồng bằng, bị một tên tiểu binh chém đến không có sức trả đòn, Dương Chính âm ức vô cùng.

Hấn thuận tay quăng bỏ thiết kiếm, lúc vai vừa bị chém một kiếm thì hấn cũng vung chân đá ra trúng ngay hạ thể của binh sĩ. "Ngao" một tiếng, tên binh sĩ đau đớn quy xuống đất, Dương Chính chụp kiếm chém đầu y, máu tươi ấm nóng phun đầy mặt Dương Chính.

"Fuck!" Dương Chính tức giận mắg.

Phía xa truyền tới âm thanh trầm thấp, Dương Chính nhìn xem thử, một tên binh sĩ đang leo ra khỏi hầm, vừa nhìn thấy Dương Chính chém bay đầu đồng bọn.

Dương Chính sát khí đằng đằng tiến lại.

Tên lính này thấy Dương Chính cảm thiết kiếm tiến tới trong lòng phát lạnh, nhớ tới lúc Dương Chính ở quân doanh huấn luyện kiểu ma quỷ, tay buông ra rơi trở lại hầm.

Dưới hầm bấy có một tên lính bị cọc gỗ đâm chết, chỉ còn hai tên kinh hãi nhìn Dương Chính.

"Cầu xin ngài, tha cho chúng tôi, ta lấy Quang minh chi thần Cách Uy Lỗ phát thệ tuyệt không nói ra nơi ở của ngài." Y run cầm cập van xin.

Dương Chính quăng thiết kiếm đi, hai tên binh sĩ tính mạng còn được lưu lại, sắc mặt mới dần ra một chút.

Dương Chính lấy trường cung binh sĩ để lại, dương cung lấp tên nhanh chóng bắn ra hai mũi tên.

Tất cả trở nên im lặng.

Lúc chắc chắn xung quanh không còn truy binh, Dương Chính tìm được một bình

Kim sang được trong một thi thể, đem thoa lên người, rồi lại lột y phục bì giáp mặc lên thân, lưng đeo trường cung, lấy ba ống tên đeo lên, cất thanh M9 lại, sau đó xóa sạch vết máu, quăng mấy thi thể xuống hầm, lấy cỏ che lên.

Làm xong mọi chuyện, Dương Chính vệt lùm cây ra nhanh chóng bỏ đi.

.....

Mưa tuyết ngập trời, càng lúc càng dày.

Con đường lầy lội ban đầu biến thành khó đi nửa bước, sáu kỵ sĩ nhanh chóng phi về từ biên giới xa xăm, bọn họ toàn thân đều mặc khôi giáp màu đen, tay cầm

trường thương, lưng đeo cung cứng, hông đeo thiết kiếm, toàn thân vũ trang.

"Thịch thịch thịch" tiếng vó ngựa vang trên nơi hoang dã vắng lặng này càng lúc càng nhanh.

Một lùm cây cao lớn bên đường đột nhiên xuất hiện một mũi tên rạch phá hư không, nhanh như sao băng, chớp mắt đã vượt qua cự ly trăm mét bắn tới, người kỵ sĩ đi đầu không kịp ngăn chặn, cả người ngã xuống ngựa, mũi trụ che phủ khuôn mặt chỉ chừa đôi mắt đã bị cắm một mũi tên vào đó, máu tươi chảy ra ào ạt trên mặt đất.

Ngựa hí kinh sợ, mấy tên kỵ sĩ đồng thời

kéo dây cương , một tiền quỹ dì vừa rồi làm họ chấn động trong lòng.

Bọn họ chính là Kỵ sĩ hạng nặng cao cấp nhất của Tây tuyến đại doanh, lúc này cũng có cảm giác rờn rợn.

"Suru", lại tiếng vang lên, một tên kỵ sĩ lại ngã xuống không kịp kêu lên một tiếng.

"Ồ chỗ này!" lần này rốt cục cũng có người nghe được thanh mã phát xuất từ đâu, bốn tên kỵ sĩ còn lại rút thiết kiếm ra, ném trường thương đi, giục ngựa chạy gấp qua cái gò nhỏ ven đường.

Trên gò nhỏ này chỉ là một bụi cây, trong đó có một cây đại thụ to lớn, lợi tiền liên

tiếp bắn ra từ trong lùm cây đó, mấy tên kỵ sĩ vùng thiết kiếm ngăn đỡ, thế nhưng góc độ và tốc độ của cung tiễn đều quá mức quỷ dị và thần tốc, hơn nữa càng phi tới gần, lực đạo của cung bắn càng thêm mạnh.

Bọn họ giờ mới phát hiện, vì muốn nâng cao sức hành động không đem thuẫn bài ra chính là một sự lựa chọn ngu xuẩn.

"A" một tiếng la thảm vang lên, lại thêm một tên kỵ sĩ bị bắn trúng.

Lúc này cự ly chỉ còn mấy chục mét, ba tên kỵ sĩ binh hàm cao nhất la lớn: "Xuống ngựa, bắn tên!"

Ba người nhanh chóng xuống ngựa, lấy trường cung đeo trên lưng ra bắn vào trong lùm cây.

Lúc bọn họ bắt đầu bắn tên, lùm cây không còn chút động tĩnh, cung tiễn cũng không bắn ra nữa.

Bắn hết nửa ống tên, một kỵ sĩ giơ tay nói: "Dừng lại!"

Ba người đều nấp sau lưng ngựa quan sát một lúc, kỵ sĩ đầu lĩnh vung tay, ba người cẩn trọng tiến về phía gò nhỏ, đối với cận chiến không có ai có lòng tin so được với chiến sĩ hạng nặng cường đại, không cần nói kỹ xảo chiến đấu, chỉ khái giáp mấy chục cân trên người bọn họ đã

có thể ngăn chặn đại bộ phận công kích.

Lùm cây bị vệt ra, ba tên kỵ sĩ này hành động tuy vụng về nhưng từng bước vững chắc, đẩy ba bảo lũy nhỏ hướng lên đỉnh gò.

Phía trên chợt vang lên một tiếng nổ lớn, cây cỏ thụ cứng rần cao lớn đột nhiên ngã xuống.

Ba người la oa oa nhảy tránh nhưng đã không kịp, cây này qua um tùm, rơi xuống giống như một tòa núi nhỏ, nhất thời cả ba đều bị cây đè lên.

Sau cái cây gãy xuất hiện một bóng người, không ngờ lại là Dương Chính.

Hắn tay cầm trường cung, dưới chân còn có mấy thanh thiết kiếm đã mẻ, vì để chém cây này gần gãy đổ hắn cũng mất một thời gian.

Dưới cây vang lên mấy tiếng la thảm, bọn kỵ sĩ tuy bị đè nhưng chưa có ai chết. Dương Chính đi xuống bên cây, một đao một mạng chém rụng đầu bọn chúng.

Hắn nắm sáu cái đầu đi xuống gò, hắn treo mỗi cái đầu trên một thớt ngựa, mỗi con một cái, rồi dùng máu tươi vẽ lên một chữ số.

64, 65,..69.

Dương Chính vẽ chữ "9" cuối cùng xong đánh một kiếm lên mông ngựa, ngựa hí dài rồi hướng về phương xa chạy mịt mù...

####

Khâu Viễn Sơn sắc mặt âm trầm nhìn mấy cái đầu trước mặt.

Đứng không xa trước mặt ông là Đức Côn đang cúi đầu, mồ hôi lạnh túa ra.

"69 cái, mới hai ngày, 69 người chết, còn có 14 kỵ sĩ hạng nặng, a a..." Khâu Viễn Sơn giận quá hóa cười.

"Đại nhân, ta đã bố trí thiên la địa

võng..."

"Câm miệng!" Khâu Viễn Sơn quét tay, mấy cái đầu lâu lăn tứ tán trên mặt đất, quát lớn: "Người bót nói nhảm nhí cho ta, lão tử cần là sống thì thấy người, chết phải thấy xác, cho người thời gian ba ngày, nếu còn không bắt được hãn thì chết theo để bồi táng với mấy tên này, lăn ra, nhanh, lăn ra."

Đức Côn sợ hãi vội vàng đi ra khỏi trường.

Khâu Viễn Sơn thở hào hển mấy hơi, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại. Ông không phải là vì binh sĩ chết đi mà nổi giận mà chính là vì Dương Chính. Khâu Viễn Sơn

thường tỉnh dậy trong cơn ác mộng, ông cảm giác được trong đêm tối đen còn có cặp mắt đen lạnh lùng rình mò ông.

Nhiều thốt ngựa liên tục mang đầu lâu của chủ nhân trở về quân doanh, số chữ tử vong càng lúc càng tăng lên ép bức Khâu Viễn Sơn cơ hồ ngột thở.

Nghĩ tới Tả Thanh Tử chết trong tay Dương Chính, ông cảm thấy rùng mình.

Dương Chính một ngày chưa chết ông một ngày chưa yên tâm.

Ông thậm chí còn thấy hối hận, ngày đó nên chờ hai ngày, chờ cho Dương Chính về tới quân doanh rồi mới thiết kế âm

muru giết hấn.

Bản thân mình quá hấp tấp rồi, đã biết hấn rất khó chơi mà lại nửa đường giết hấn, rõ ràng là làm mất cơ hội tốt nhất để giết hấn. Khâu Viễn Sơn chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt.

Đức Côn sắc mặt âm trầm về quân trưởng của mình.

"Đại nhân, sao rồi?" Uy Nhĩ Tôn ra nghênh đón.

"Chuyện gì ư? Con mẹ ngươi làm việc không ra gì, cho ngươi nhiều binh tướng như thế mà không giết nổi Dương Chính." Đức Côn lớn tiếng chửi mắng, bao nhiêu

tức giận vừa nhẫn nhịn trước Khâu Viễn Sơn đều phát tiết lên người Uy Nhĩ Tồn.

Uy Nhĩ Tồn âm thầm chịu đựng, trong lòng tuy rất giận dữ nhưng chỉ có thể cười gượng.

Đức Côn chửi mắng một hồi, nhìn thấy Uy Nhĩ Tồn vẫn im lặng càng thêm bức dọc, đá vào chân hắn: "Người nói gì xem, thống lĩnh đại nhân đã ra tử lệnh, trong ba ngày không bắt được Dương Chính thì ta và người đều phải chết."

Uy Nhĩ Tồn kinh hãi nói: "Việc này đâu dễ dàng như vậy, tên Dương Chính đó quá xảo hoạt a."

"Con mẹ ngươi, cho ngươi 1000 người thì bị hấn giết mất 69 người, ngươi cả một cọng lông của hấn cũng không đụng tới được, ngươi còn mặt mũi ở nơi này nói hấn giả hoạt, nuôi cơm cho chó ăn so với ngươi còn hữu dụng hơn nhiều." Đức Côn tức giận cười gằn nói.

"Ta kêu ngươi tự thân mang người truy đuổi, bắt không được hấn thì lão từ chém ngươi trước tiên."

"Đừng, đừng Đức Côn đại nhân, ta có biện pháp mà, ta có biện pháp." Uy Nhĩ Tôn nghe thấy bắt y phải tự thân đi bắt Dương Chính tức thì khẩn trương còn hơn thấy quỷ, con mắt độc nhất của y đột nhiên lóe lên, âm trầm cười nói:"Đức

Côn đại nhân, có cách rồi!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 3: Một tia hy vọng

Ở

bên bờ sông gần Đại liệt cốc, Dương Chính đang nướng một con thỏ hoang.

Thương thế trên người đã tốt hơn rất nhiều, năng lực tự lành của hắn siêu cường, còn có dược vật phụ trợ, miệng vết thương thoát nhìn rất nghiêm trọng chưa đến hai ngày đã khép miệng.

Thịt thỏ biến thành màu vàng.

Dương Chính xé một cái đùi thỏ đưa lên miệng nhai ngấu nghiến, mỗi ngày cùng

đầu trí đầu lực với những người Khâu Viễn Sơn phải đến thực ra rất tiêu hao tinh lực nên Dương Chính ăn rất ngon lành, ngủ rất thẳng giấc, không có chút tự giác là mình đang ở trong nguy hiểm, thậm chí nửa tuần lễ đã trôi qua, cả cừu hận của Mông Tâm cũng đã phai nhạt bớt.

Hắn mỗi ngày đều liều mạng giết chết những người truy đuổi, nếu như là nói báo cừu cho Mông Tâm thì không bằng nói là chính hắn tự báo cừu cho bản thân mình.

Dương Chính trời sinh là người thích mạo hiểm, máu huyết trong người hắn luôn sôi trào dục vọng, đến mức có lúc

hắn không biết tại sao mình lại thích cái loại kích thích đùa chơi giữa sống và chết,.

Hay là tính cách không chịu an phận của hắn mới tạo nên cục diện như hiện nay.

Suy nghĩ kỹ càng thì thực ra ở trong Tử vong doanh tịnh không phải là hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát, ngay cả sau khi giết chết Tả Thanh Tử càng có khả năng trốn thoát hơn.

Vậy mà hắn lại chọn con đường đi gian nan nhất, thậm chí hiện tại hắn còn hoài nghi nếu như còn đng ở địa cầu, sau khi kết hôn với Tiểu Nhan thì có giữ được lời hứa đã nói hay không cũng khó mà

xác định rõ ràng được.

Dương Chính nghĩ tới đây thực sự phát giác bản thân có điểm biến thái.

Không phải chứ, hắn nhìn bàn tay mình, đâm xuyên qua bờ sông, cắt ra một khối băng, nhìn vào gương mặt phản chiếu trong đó vừa quen vừa lạ.

Không thể phủ nhận Dương Chính im lặng rất có phong cách nam nhân, dung mạo của hắn không kể là anh tuấn được nhưng chiếc mũi cao, gò má tròn, gương mặt hình chữ quốc (国), môi miệng đường nét rõ ràng phân minh, lại còn đôi mắt lúc nào cũng rạng rỡ có thần, thực sự có tố chất đặc biệt thu hút nữ nhân.

Bởi vì giết quá nhiều người, trông mắt hắn xuất hiện một tia lạnh lùng đến tận xương tủy.

Hắn quăng thịt thỏ xuống, dùng tay vốc nước sông lạnh lẽo lên rửa mặt, nước lạnh kích thích thần kinh cơ mặt hắn, các ý nghĩ kỳ quái vừa rồi đều tiêu tan.

Xem ra Khâu Viễn Sơn cũng thông minh, không phái tiểu đội nào dưới mười người đi truy sát hắn, mấy ngày nay rõ ràng không có địch nhân nào lạc đàn. Dương Chính tịnh không biết thực sự thi triển kế hoạch này chính là tên cừu nhân Đức Côn và Uy Nhĩ Tôn. Hơn nữa bọn chúng đã phát hiện ra muốn đánh du kích

với Dương Chính thực sự là vô cùng ngu xuẩn.

Biện pháp duy nhất chính là phong tỏa tất cả giao lộ khiến Dương Chính phải tự mình xung đột, vùng phụ cận Tây tuyến đất rộng người thưa, vì để phòng ngừa quân đội nước khác tấn công đều đã thực thi sách lược vườn không nhà trống.

Lúc này chính là tiết đông lạnh lẽo, tuyết rơi ngàn dặm, Đức Côn không tin Dương Chính có thể chịu nổi hoàn cảnh gian khổ như thế, hẳn nhất định phải đột vây.

Hơn nữa y tin chắc là Dương Chính không dám đi vào trong nước Thương Nguyệt, điều này khác nào đưa thịt vào

miệng hồ.

Sự thực là y đã đoán đúng.

Dương Chính chuẩn bị trốn khỏi Thương Nguyệt quốc, mà con đường duy nhất mà hắn từng đi qua chính là con đường khi trước đi ám sát, hắn chỉ xuyên qua Đại liệt cốc tiến về Lưu Vân quốc.

Dương Chính đi về phía Tây Bắc mấy chục dặm, cuối cùng đã đến được gần biên giới thung lũng Mã Kỳ Đồn, thung lũng Mã Kỳ Đồn là vùng đất ba nước đều không quản lý, nơi này một mặt tiếp giáp Bi Thương hoang nguyên, mã tặc hoành hoành, gần biên giới nước Thương Nguyệt nên hằng năm đều có quân đội trú

đóng, bất quá nhân số không quá nhiều, ước chừng khoảng một trung đội 500 người.

Nhưng mà Dương Chính hôm nay đến nơi đó, ngược lại phải hít một hơi khí lạnh.

Nấp trong lùm cỏ sát bên doanh trướng địch nhân.

Hắn phát hiện ra một hàng rào dài không dứt chạy dọc con đường, phong tỏa lối đi mà hắn có thể trốn được, hơn nữa liếc sơ qua số lượng quân trướng Dương Chính khẳng định quân đội trú đóng ở đây ít nhất cũng một thiên doanh hai ngàn người, khiến hắn phải nhịn không được

lấy tay xoa mặt thử coi mình có nhìn nhầm không.

Nhiều người như thế chỉ là bắt mình sao?

Khâu Viễn Sơn thực sự phóng tay làm lớn a.

Bọn binh sĩ đều chém sạch các lùm cây bụi cỏ có thể ẩn nấp xung quanh, ven hàng rào ở phía nước Thương Nguyệt có vô số hào sâu nối nhau, có quân trấn giữ.

Dương Chính hấn nếu muốn đào thoát trừ phi trốn qua các hầm bẫy không chết, còn phải xuyên qua hàng rào, ở nơi này có hai ngàn binh sĩ muốn cầm đao chém hấn nhắm rượt. Nhĩ tới đây, Dương Chính

trời đất không sợ cũng phát hiện đây thực sự là một vấn đề lớn.

Dương Chính tuy không sợ chết nhưng không phải là thích chết.

Hắn không chết mà tỉnh ngộ ra, đặc biệt là nghĩ tới mình bị lợi dụng tâm lý tất nhiên cảm thấy giận dữ và khuất nhục. Bất thỏ xong thì chó cũng bị mổ, hắn không phải không nghĩ tới, chỉ lúc đó nhìn thấy ánh mắt công chúa, hắn phát giác nữ nhân này sẽ không hạ thủ Dương Chính hắn. Đừng quên thủ đoạn Dương Chính đối phó với nữ nhân, lúc hắn ở địa cầu cũng là một hoa hoa công tử không hơn không kém, không ngờ lần này lại thất sách.

Mẹ nó, nữ nhân quả nhiên chuyên môn thay đổi, không thể chơi đùa quá mức, Dương Chính quyết định sau này đối với nữ nhân của thế giới này cần phải cẩn thận.

Không có ai có thể đối đãi với hắn như vậy nữa, người dám đối với hắn như vậy thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Dương Chính đang suy nghĩ biện pháp trốn thoát.

Quân doanh phía xa chợt ồn ào một lúc, sau mấy tiếng quát vang, Dương Chính nhìn thấy mấy thớt ngựa chạy ra từ trong quân doanh.

Phía sau lưng ngựa có cột một vật thể mờ hồ, mấy thớt ngựa chạy như bay để lại vết chân lộn xộn trên tuyết, mấy vật thể phía sau bị kéo lê trên tuyết.

Dương Chính chỉ nhìn mấy lần răng nghiến lại muốn học máu.

Vật đen đen đó chừng như là mấy người.

Tuy hắn không nhìn thấy rõ đó là ai, nhưng một tên kỵ sĩ cầm lên thì hắn nhìn thấy rất rõ.

Chính là đầu của Mông Tầm.

Một cổ huyết khí xộc thẳng lên óc Dương

Chính.

Dương Chính nhắm chặt mắt lại, bình tĩnh, bình tĩnh. Hắn rút M9 cắt một đường trên tay.

Mùi máu tươi làm tinh thần hắn khẽ run lên.

Dương Chính mày không được nhìn, bọn chúng cố ý làm vậy, mày nếu còn không nhìn ra thì mày không xứng sống trên thế giới này nữa.

Chốc lát Dương Chính biết rằng mình hơi thất thần, hắn biết mình đã làm Mông Tầm thất vọng, trong lòng chợt cảm thấy bị thương không cách nào áp chế được.

Dương Chính bình thản nhìn bọn binh sĩ kéo lê mấy người kia, tên binh sĩ cầm đầu dùng trường thương giơ cao đầu của Mông Tâm lên, làm ra bộ dạng điệu vũ dương uy rồi cường ha hả.

Sau sát na giận dữ điên cuồng Dương Chính triệt để lãnh tỉnh trở lại.

Hắn sớm đã qua cái tuổi xung động, trên thực tế mỗi lần nhìn thấy hắn có cử chỉ xung động đều là đã qua tính toán tinh tế, trong tình huống tuyệt không thể nắm chắc được hắn thông thường không khinh cử vọng động.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn

chỉ động thủ trong tình huống nắm chắc trong tay, người tình không bằng trời tính, kẻ sách nhìn không một kẽ hở nào thực tế cũng có thể thất bại. Huống gì Dương Chính thân thể luôn lưu chuyển huyết dịch ưa mạo hiểm, có lúc vì muốn sự việc thành công hẳn phải ra quyết định nguy hiểm.

Hắn rời đi, chính như tâm trạng bây giờ còn muốn tiến qua phòng tuyến này thực sự quá ít cơ hội thành công, việc nguy hiểm thế này trừ khi vạn bất đắc dĩ hẳn không hề mạo hiểm.

Dương Chính chạy ở nơi vắng vẻ, cước bộ của hắn kiên trì ổn định, thân thể nhẹ nhàng như làn khói lướt qua vô số sông

nhỏ, gò núi.

Khu vực Tây tuyến rộng lớn, Khâu Viễn Sơn chỉ có thể phái người trấn giữ ở một số đường giao thông trọng yếu chứ không thể phái đông đảo nhân mã đi tìm một cách đại quy mô, bởi vì gần trăm binh sĩ tử vong mấy ngày trước đã cảnh báo cho ông ta, Dương Chính hung tàn xảo hoạt như lang sói, tìm tòi lục soát chỉ đưa người cho hắn giết mà thôi.

Nhìn thấy mặt nước đóng băng bị vỡ ra, lòng Dương Chính thật sự trầm xuống.

Đây là con đường cuối cùng có thể rời khỏi thế lực Thương Nguyệt quốc, không ngờ mặt băng dày một xích đã bị quân

Thương Nguyệt đánh vỡ nát, ở nơi trời băng đất tuyết này, mặt hồ lại rộng đến hơn ngàn mét, Dương Chính tự hỏi mình liệu có thể chịu nổi hơi lạnh thấu xương này hay không.

Các con đường đi đều có đại quân trấn giữ, trừ phi tiến vào trong Thương Nguyệt quốc , điều giống như là đi chết, Dương Chính lén lút tìm phục ở gần Loạn Vân Gian, trên cửa thành sớm đã dán đầy hình của hắn.

Dương Chính tóc đen mắt đen rất rõ ràng, muốn lừa gạt bọn quân lính còn khó hơn lên trời.

Tính đi tính lại chỉ còn đường theo ven

thung lũng lớn đào tầu.

Thiên doanh hai ngàn quân, làm sao đây?

Dương Chính không còn lối thoát, trời cao bắt hắn phải mạo hiểm phen này.

Lúc hoàng hôn, sắc trời âm ám, mưa tuyết rơi bời, hôm nay gió rất lớn. Hoạt động trong doanh trại đều trở thành im lặng, Dương Chính trốn trong lùm cỏ gần thung lũng quan sát quân doanh.

Ngọn đèn bão trên tháp cao lắc lư lay động, dưới sắc trời hôn ám mịt mù như thế, ánh sáng từ ngọn đèn bão trở nên ảm đạm cực điểm.

Dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn là đầu lâu của Mông Tầm.

Treo ở trên cao như vậy gió tuyết sớm đã làm cho nó biến dạng thành một khối không rõ.

Dương Chính lúc thì chăm chú nhìn vào trong doanh trại, lúc thì ngẩng lên nhìn đầu lâu, nhãn thần của hắn vẫn nhìn không một chút gợn sóng nào, không có bi thương, không có hoảng loạn, chỉ trong lúc khốn cùng này hắn bóp một nắm tuyết cho vào miệng, ngoài ra hắn đều như khối đá, không hề có chút động đậy.

Trời càng lúc càng tối, màn đêm cuối

cùng cũng ập tới, đây chính là thời khắc Dương Chính hành động.

Đôi mắt với nguy hiểm gian nan như vậy, thậm chí chỉ một phần mười hy vọng sống sót.

Nhưng Dương Chính lại có một tia khoái cảm không nói rõ được trong lòng. Cái này là một cảm giác khó mà hình dung được, người bình thường đôi mắt với tình cảnh cứu tử nhất sinh này đều khủng hoảng, tuyệt vọng, thậm chí không biết phải làm sao.

Nhưng Dương Chính không như vậy, lúc này hần đầu óc thanh tỉnh, mọi biến hóa khả năng đều tính toán trong đầu, tinh

thần tập trung cao độ, còn hơi hưng phấn, còn biết làm sao cho sự tỉnh trở nên hoàn mỹ nhất. Bởi vì Dương Chính biết rằng nếu như mình trong tình trạng này mà chạy không thoát tầng tầng lớp lớp bao vây này thì chắc chắn phải chết không nghi.

Lúc này trên đường quan đạo phía xa đột nhiên xuất hiện tiếng người ngựa.

Dương Chính đưa mắt quan sát, hấn mục lực cực tốt, cho dù trong hoàn cảnh tối mịt mà vẫn nhìn rõ được, chính là đội ngũ vận chuyển lương thực.

Trời giúp ta.

Dương Chính thâm kêu, thực sự không có lúc nào đúng lúc như lúc này.

Hắn rũ tuyết trên thân xuống, hoạt động chân tay một lúc rồi bắt đầu rập xuống lùm cỏ ven đường tiến tới nhóm hậu cần đi đầu.

Đội quân nhu lương thảo ước chừng ba bốn trăm tên, còn có xe ngựa, đội ngũ kéo dài hơn trăm mét, bởi vì lúc này trời đang tối, lại còn gió tuyết dày đặc, binh sĩ hộ tống lương thảo đều cúi gầm mặt xuống, thân thể co ro không còn chút tinh thần nào, chỉ cần tới đích là hạnh phúc lắm rồi.

Cao Viễn đi sau cùng của đội ngũ, gió

lạnh cắt vào mặt, len vào trong y phục làm cho y phải rút cổ lại chửi mắng: "Khí trời chết tiệt." Sau đó lấy một bình rượu ra uống một hớp, rượu mạnh làm y phải sặc ho mấy tiếng. Bất quá người cảm thấy ấm lên nên y vui mừng hớp thêm mấy hớp.

Xem ra mình rất thông minh, biết công việc hộ tống lương thảo giữa khí trời thế này nên đã có kế sách.

Cao Viễn đặc ý hớp thêm mấy ngụm.

Đáng tiếc chưa bước được mấy bước Cao Viễn phát giác bụng dưới trướng lên, mẹ nó, uống rượu nhiều quá sinh mắc tiểu.

Hắn nói với tên lính bên cạnh một câu, tên này cười hắc hắc: "Cao Viễn, người coi chừng gió lạnh thổi thì con chim nhỏ biến thành băng đó."

"COn mẹ người." Cao Viễn nhổ một bãi nước bọt đi sang lùm cỏ bên đường.

Hắn ở phía sau đội ngũ cho nên chờ hắn tìm được lùm cỏ núp gió, cởi dây khóa thì đội ngũ đã đi qua trước mặt.

Cao Viễn đi cả nửa ngày, chim nhỏ lộ ra, hắn lạnh cóng, thực sự là lạnh a, Cao Viễn cảm giác nếu chính hắn để lộ ra quá nhiều thì chim nhỏ sẽ biến thành chim băng mất.

Hắn vừa nghĩ ngợi tới đó thì không tiện được nữa.

Lúc hắn cúi đầu nhìn đột nhiên cần cổ lạnh toát, hắn có cảm giác bên dưới cổ lại, một dòng nước phun ào ào ra.

Cao Viễn còn biết mình đã hôn mê.

TRước khi hắn đã ngã xuống đất, hắn tựa hồ như nghe được thanh âm nam nhân chửi mắng: "Con mẹ mày, chết rồi còn tè ra nữa, thật là tệt mà!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 4:

Sinh tử ước

D

ương Chính đổi y phục của Cao Viễn, dùng bì khô đội che hết cả đầu lại, rồi tiến lên đón gió, mưa tuyết phát phơ vào mặt, gió lạnh như cắt làm người ta lạnh thấu xương nhưng với Dương Chính trong người đang bùng bùng ý chí chiến đấu, cho dù khí trời có ác liệt thế này cũng không làm hấn có chút ý thôi lui nào.

Đuổi theo đội quân nhu phía trước, Dương Chính đi ở cuối đoàn, khí trời lạnh lẽo làm người ta không muốn mở

miệng nói chuyện, điều này cũng làm cho Dương Chính đỡ phải phiền phức.

Cứ im lặng theo đội ngũ đi tới quân doanh trú đóng ở thung lũng Mã Kỳ Đồn.

Cửa mở, quân sĩ trong đó gào to, Dương Chính thần bất tri quỷ bất giác trà trộn vào quân doanh.

"KHí trời quý thể này, thực sự lạnh a!"
Mấy tên binh sĩ từ trong trướng chạy ra ngoài chửi bới, hướng về bọn quân hậu cần hét lớn: "Nhanh lên, mẹ nó, lão tử còn phải về ngủ nữa."

Trấn thủ nơi này toàn là Lang nha quân tinh nhuệ so với quân hậu cần thì cao hơn

nhiều, cho nên thét mắ³ng không hề để
chút thể diện cho đối phương.

Binh sĩ hậu cần tuy phần nộ nhưng không
dám phản bác cấ² lại, chỉ có thể nhẫn
nhịn khuấ²t nhục, cố làm việc cho nhanh
hơn, cũng vì chúng muố²n làm cho nhanh
để mà còn về nghỉ ngơi. Dưới tình cảnh
hỗn loạn đó, Cao Viễ²n thất tung không hề
làm cho bọn binh sĩ chú ý, cũng không có
ai hoài nghi thân phận của Dương Chính.

Trên đường đi Dương Chính đã quan sát
đánh giá quân doanh này, ghi nhớ mỗi
địa điể²m có thể ẩn tránh và có thể trốn
thoát.

Năng lực quan sát này là do hắ²n nhiều

năm sông bằng nghề khảo cổ rèn luyện mà nên, cho nên rất nhanh sau đó hắn đã nắm vững tình huống phân bố tổng thể, hiện tại chỉ còn chờ đợi cơ hội.

Lương thảo đã chuyển đến trạm quân nhu, làm Dương Chính vui mừng chính là trong trạm quân nhu còn có bảy, tám thùng dầu. Trong thời tiết lạnh lẽo này, hỏa liệu hiển nhiên là không ít, nhưng Dương Chính không hề nghĩ là nhiều dầu lửa đến vậy mà lại để ở chỗ dễ tìm như thế, tên doanh quan này tuyệt đối là thẳng góc.

Có dầu lửa, cơ hội thành công của Dương Chính tăng thêm mấy phần.

Lúc vận chuyển lương thảo đến, Dương Chính đã thẩm tính toán, chờ đến sau khi toàn bộ lương thảo đã được đưa đến trong trạm quân nhu thì trời đã tối mịt, gió tuyết làm cho đèn đóm trong doanh rất yếu ớt, thiên thời địa lợi, Dương Chính đã chuẩn bị sẵn rồi.

Sau khi giao lương thảo xong, bọn binh sĩ hậu cần đều bị đuổi hết ra ngoài, trấn giữ nơi này là bốn tên Lang nha quân bình thường. Bọn chúng khóa cửa, thét đuổi bọn lính hậu cần ra ngoài gần bên chuồng ngựa, chỉ đem cho mấy cái trướng bông rách nát để ngủ qua đêm, đến mai phải sớm trở về Tây tuyến Đại bản doanh.

Tuy đối với cách an bài cực kỳ bất mãn nhưng bọn lính hậu cần biết phản đối chỉ càng bị lẳng nhục thêm, chỉ có thể lầm bầm mắng chửi và đi tới chuồng ngựa gần trạm quân nhu.

Chờ sau khi toàn bộ quân hậu cần vào trong trướng, Dương Chính mượn cớ đi nhà xí đi ra bên trạm quân nhu.

Dương Chính chọn khí trời ác liệt thế này cũng có đạo lý, dưới hoàn cảnh gió tuyết toí bời và khí trời hôn ám như vậy, cho dù bất ngờ có binh lính tuần tra đi trong doanh cũng không phát hiện thân phận của hắn.

Sau khi tới gần chuồng ngựa, hắn phát

hiện chỉ có hai tên binh sĩ ở đây, đã vậy một tên còn đang ngủ gật.

Nhanh chóng ẩn thân đi qua, Dương Chính từ phía sau chụp tới tên lính đang đứng, thanh M9 giống như ánh chớp cắt ngang qua cổ của y, y chỉ run lên rồi tắt thở.

Luận về ám sát Dương Chính tuyệt đối là hảo thủ, tên binh sĩ đang ngủ cũng được gặp Diêm vương trong mộng luôn.

Mọi việc xảy ra đều không phát ra một tiếng động nào, không ai biết được hộ vệ gần chuồng ngựa đã chết hết.

Dương Chính thay đổi y phục của tên hộ

vệ tiến vào chuồng ngựa, mở chốt cửa chuồng, sau đó cắt hết dây cương của chúng, xong xuôi đầu đó, mới rời khỏi đi về phía gần bên trạm quân nhu.

Bốn tên binh sĩ ở trạm quân nhu phân thành hai tổ, một tổ bên trong, một tổ bên ngoài, cứ cách mấy thời thần thì đổi ca.

CHo nên lúc Dương Chính đi đến trước trạm quân nhu, chỉ có hai tên binh sĩ, bất quá bọn chúng so với hộ vệ chuồng ngựa thì kính trọng hơn, hai người đều đứng thẳng người chào hỏi.

Dương Chính đi tới phía trước, vừa vịn tới chỗ bóng đèn không chiếu tới được, quát: "Khẩu lệnh!"

Bởi vì ánh sáng không rõ, Dương Chính lại mặc quân phục Lang quân, mà quân phục Lang quân và quân phục Lang nha quân tinh nhuệ trong đêm tối căn bản rất khó phân biệt.

Hai tên binh sĩ này nghĩ là trưởng quan liền vội vàng nói: "Lam mộng chi hải."

Dương Chính hừ lạnh một tiếng, đứng ra là hẳn phải nói tiếp nửa câu còn lại, thế nhưng hắn lại nói: "Hai người các người qua đây giúp ta chút."

Lang nha quân là quân cận vệ của Khâu Viễn Sơn ở Tây tuyến đại doanh địa vị tôn sùng, ngày thường rất là ngạo mạn,

hai Lang quân không ngờ là giả trá liền bỏ trường thương trong tay bước lại, Dương Chính nghiêng đầu bước vào bóng tối hai bước chờ hai tên đi đến bên mình, phát hiện ra y phục không phải là quân phục Lang nha quân, chuẩn bị ngoác miệng mắng.

Dương Chính chụp lấy đầu hai tên, dùng lực bóp mạnh, hai tên la lên một tiếng ngã lảo ra đất.

Dương Chính nhanh chóng chém vào cổ hai tên hai đao, kéo thi thể chúng sang một góc, lấy tuyết che đi vết máu, lục tìm lấy chìa khóa trong thắt lưng chúng.

Gương mặt trầm ổn bước tới cửa trạm

quân nhu, hấn áp tai vào cửa nhờ vào thính lực linh mẫn nghe được tiếng ngáy nhỏ nhẹ bên trong truyền ra.

Hấn mở cửa, nhẹ nhàng tiến vào.

Hai tên binh sĩ còn đang trong mộng, sau khi Dương Chính tiếp cận giết chết một tên, đi sang tên còn lại quát lên: "Lam mộng chi hải!"

Tên lính này đang ngủ giật mình thức dậy, người còn chưa tỉnh đã đứng phắt dậy: "Thương Nguyệt thiên hạ!"

Cuối cùng cũng lấy được khẩu lệnh rồi, thanh M9 trong tay Dương Chính không dừng một khắc, huyết quang tung tóe, tên

lính này gục ngã xuống đất.

Trong trạm quân nhu, bên trái thì để dầu lửa, ở giữa để khô²i giáp, bên phải để binh khí, còn lương thảo để phía sau.

Dương Chính lấy một thương² d²ẳng bì giáp của Lang nha quân khoác lên người, tiện tay lựa lấy vũ khí, sau đó lấy hết dầu lửa đổ ra cửa, thuận tay đóng cửa lại nghênh ngang đi ra ngoài.

Ra khỏi trạm quân nhu, Dương Chính cứ hướng về lối vào mà đi, vừa rồi h²ắn đi vào từ cửa doanh, đã nắm được tổng thể tình hình trong doanh nhưng cũng còn nhiều chỗ không biết.

Cho nên lúc này hắn thừa cơ cẩn thận quan sát mọi biến hóa, bởi vì thất bại nào cũng đều có thể dẫn tới kết cục tử vong, Dương Chính vừa gan dạ lại vừa cẩn thận, không thể nhắm mắt xông bừa ra ngoài.

Bóng đêm là yểm hộ tốt nhất cho Dương Chính, hắn không ngừng đi lại trong doanh.

Không lâu sau Dương Chính đã đi vào trung ương doanh trại, phát hiện doanh trại nơi này rộng lớn hơn nhiều, binh sĩ tuần tra cũng nhiều hơn, hơn nữa đều là Lang nha quân tinh nhuệ.

Dương Chính bước tới gần gặp lúc một

đội tuần tra đi ngang, bọn chúng nhìn quân phục Lang nha quân trên người hắn, sắc mặt cũng hòa hoãn lại, ánh mắt nhìn vào hắn, một tên đội trưởng trầm giọng nói: "Lam mộng chi hải!"

"Thương Nguyệt thiên hạ!" Dương Chính nhanh chóng nói tiếp.

Khẩu lệnh khớp nhau, bọn lính tuần tra hoàn toàn yên tâm, tên đội trưởng thuận miệng nói: "Trời lạnh thế này còn ra ngoài làm gì, không nhanh về trướng ngủ, chờ đến khi đổi ca thì ngươi sẽ phải khổ đó."

Dương Chính âm ừ rồi đi tiếp.

"Người tới đó làm gì, đó là chủ quân trưởng."

Dương Chính trong lòng kinh hãi, giả vờ thuận miệng nói: "A, là trưởng quan gọi ta qua đó."

"Trưởng quan? Mẹ nó, là cái cóc gì?" Tên đội trưởng liếc nhìn chủ quân trưởng một cái, nhỏ giọng mắng, bất quá hần dờng như không chú ý đến Dương Chính nói gì, tùy ý vung tay: "Người đi đi."

Dương Chính có điểm nghi hoặc, Lang nhan quân trị quân nghiêm cẩn, không có binh sĩ nào dám bình luận thị phi trưởng quan, huống gì là công khai thế này,

trước mắt thủ hạ coi thường thượng cấp. Nếu như trưởng quan nghe được nói không chừng sẽ chém hẳn.

Trong lòng tuy nghi hoặc Dương Chính không dừng bước, nhanh chóng bước tới đại quân trưởng.

Tới gần đại quân trưởng, binh lính tuần tra ngược lại rất ít, hướng gì khí trời hiện tại Dương Chính mục lực cực tốt có thể thấy được ngoài năm mét, ngay cửa đại quân trưởng chỉ có hai tên binh sĩ, phía xa còn có lính tuần tra, Dương Chính trên đường đi phát hiện không ít binh khí còn người thì không có một ai.

Phòng thủ của đại quân trưởng ít ỏi đến

cực độ.

Dương Chính có điểm nghĩ không ra, tên trưởng quan này là ai mà không được lòng người như vậy, hơn nữa binh sĩ còn dám rời bỏ nhiệm vụ, không để trưởng quan trong mắt, điều này thật là kỳ quặc.

Dương Chính tiến tới phía sau đại quân trưởng, rút M9 ra cẩn thận cắt một góc nhỏ, đại quân trưởng dùng da chế thành mười phần cứng chắc, cả đến Dương Chính dùng quân đao M9 sắc bén vô cùng cũng phí nhiều sức lực mới cắt được một lỗ thủng, hắn ghé mắt trái nhìn vào, thoát ngó thấy cả người liền chết sững.

"Là tên khốn này!" Dương Chính âm thầm nghĩ thầm rằng.

Thì ra tên trưởng quan này là Uy Nhĩ Tồn, hèn gì vừa rồi bọn Lang nha quân đối với "trưởng quan" coi thường đến thế. Lang nha quân là hạng người nào, là quân cận vệ của Khâu Viễn Sơn, có không ít người thậm chí có huyết thống quý tộc, còn Uy Nhĩ Tồn bất quá chỉ là một tù phạm của Tử vong doanh. Ở Lam Phong đại lục này thập phần chú trọng quan niệm giai cấp nên cũng không lạ là bọn Lang nha quân này tức giận bất bình đến thế.

Uy Nhĩ Tồn ngủ rất yên ổn, hẳn chẳng bao giờ nghĩ tới Dương Chính có thể mò

tới tận nơi này.

Trong ý niệm của hắn, Dương Chính dù mạnh thì bất quá cũng là một con chó nhà có tang chạy trốn tứ xứ, mình không phải binh truy đuổi thì y cũng mừng lắm rồi, y còn có cách nào xoay trở nữa chứ.

Một khi con người cảm thấy vui vẻ tốt đẹp thì lòng cảnh giác trở nên rất thấp.

Dương Chính lúc đầu không muốn sinh sự chỉ là... Hắn nhìn thấy Uy Nhĩ Tồn.

Con người có lúc phải ra quyết định. Dương Chính trước giờ không phải là người đa sầu đa cảm, ngược lại hắn tự nhận là người máu lạnh, nhưng đó tịnh

không phải hẳn không có cảm tình, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hẳn nhớ tới gương mặt Mông Tầm mộc mạc tươi cười kiên quyết tiến về hướng Lang nha quân.

Hắn nhớ tới tên binh sĩ cảm thiết thương giờ đầu lâu Mông Tầm lên cao cười ha hả.

Dương Chính phát giác vành mắt mình đã ướt.

Sau khi cân nhắc hẳn quyết định hành động, thanh M9 cắt vết rách càng lúc càng rộng, mỗi khi càng thêm rộng ra một chút thì Dương Chính lại cẩn thận nhìn tình hình trong trướng. Uy Nhĩ Tồn hiển

nhiên không hề biết thanh kiếm của tử thần đã tới gần hắn, hắn vẫn ngủ y như cũ.

Uy Nhĩ Tôn lúc này đang nằm mơ, y mơ thấy Dương Chính giống như con chó chết nằm dưới chân y...

Y còn mơ tới Mạc Băng Vân công chúa xinh đẹp bị y ôm trong lòng, nhìn Dương Chính nằm mọp dưới chân, dùng kiếm cắt từng miếng thịt của hắn xuống.

Uy Nhĩ Tôn đắc ý cười ha hả, đòi người đắc ý chẳng qua cũng đến thế mà thôi.

Y cười một lúc rồi phát hiện ra mình phảng phất hô hấp không được, cảnh vật

trước mắt càng lúc càng mờ hồ... Mắt hoa lên, hắn nhìn thấy gương mặt tuyệt không phải là gương mặt công chúa trong mộng mà là Dương Chính đang cười danh ác.

Sự việc tương phản quá lớn làm cho Uy Nhĩ Tôn muốn hôn mê, cảm giác sợ hãi xâu xé tâm can y.

Hắn cảm thấy trên cổ khó chịu làm hắn gương mặt biến thành màu tím, Dương Chính giờ M9 lạnh lùng nói: "Ta buông tay, nếu như ngươi la một tiếng thì ta chém đầu ngươi liền."

Uy Nhĩ Tôn mắt lộ vẻ kinh hoàng, mũi nhọn của M9 nằm sát tròng mắt của hắn

cách có 0,01cm.

Mùi máu tanh trên mũi nhọn tràn sang mũi hăn làm hăn muốn sặc.

Dương Chính lập tức buông tay, lồng ngực Uy Nhĩ Tồn phập phồng, phát ra tiếng thở hào hển như bệnh nhân cảm mạo.

Y không dám la, sự hung tàn của Dương Chính hăn sớm đã lãnh giáo.

Y đã phát hiện hoàn cảnh của mình, toàn thân đều bị trói.

Vừa rồi trong mộng y mới đập Dương Chính dưới chân nhưng hiện thực tàn

khôc nói với y ai mới là người thắng lợi chân chính.

"Người ... làm sai mà vào đây được?"
Uy Nhĩ Tôn khàn giọng nói.

Đây là chủ quân trưởng trong doanh, hẳn chắc chắn vô cùng, chỉ là... Dương Chính sao lại xuất hiện ở đây, nếu không phải là chủ thủ sắc nhọn phát ra hơi lạnh làm y không rét mà run, y tuyệt đối không tin sự tình trước mặt.

Dương Chính gằn giọng nói: "Các người treo đầu Mông Tầm lên đó không phải là để dụ dỗ ta sao? Bây giờ ta tới đây!"

Nói xong Dương Chính đột nhiên bóp

họng Uy Nhĩ Tôn, thanh kiếm vung lên, Uy Nhĩ Tôn toàn thân run lên, tai phải của y đã rơi xuống đất.

"Người đắؑ tội với ta, ta đều cho hắؑ sống không bằng chết! Ta sẽ cắt từng miếng thịt của ngươi xuống, cho ngươi chảy tới giọt máu cuối cùng..." Thanh âm của Dương Chính biến thành không chút cảm tình, hắؑ nhìn Uy Nhĩ Tôn như nhìn người chết, thanh kiếm lại vung lên, tai trái của Uy Nhĩ Tôn lại rơi xuống.

"Ô..ô.." Uy Nhĩ Tôn liêu mạng dẫؑ dựa, mắt của hắؑ không ngừng chớp đảؑ liên hồi.

"Xem ra ngươi có chuyện muốn nói với

ta." Dương Chính bình thản nói, hắn không có một điểm kinh ngạc nào.

Uy Nhĩ Tôn vội gật đầu.

Dương Chính buông tay ra, hắn không sợ Uy Nhĩ Tôn la lên bởi vì hắn đã quá biết tên này rồi.

"Dương Chính, mọi việc đều do Đức Côn bắt ta làm, không có quan hệ gì với ta, ta đều là bị ép thôi." Uy Nhĩ Tôn đau đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không dám la lên.

"Người chỉ là muốn nói mấy lời này với ta sao?" Dương Chính kê thanh kiếm lên cổ Uy Nhĩ Tôn, chậm chậm chà sát qua

lại, cảm giác cận kề cái chết như thế này tuyệt đối sẽ làm người ta sụp đổ.

Quả nhiên Uy Nhĩ Tôn theo mỗi lần chà sát của thanh kiếm, ánh mắt càng lúc càng khủng hoảng, y gấp rút nói: "Ta còn có việc quan trọng, Hồng Thạch và Lưu Nhược Phi đều bị bọn ta bắt được rồi."

Dương Chính tay hạ xuống, trong mắt đột nhiên lóe tinh quang.

"Giám ở đâu?"

"Ở ngay doanh trại này." Uy Nhĩ Tôn không dám nói bậy, y vừa trải qua cảm giác lấp lửng sợ hãi giữa hai bờ sinh tử.

"Người biết cách đến tìm bọn họ không?"

Uy Nhĩ Tôn vội gật đầu.

"Rất tốt, rất tốt." Dương Chính vỗ vỗ lên mặt Uy Nhĩ Tôn: "Người rất thông minh, người thông minh thì đều sống lâu, hiện tại người phải nghe mọi điều ta phân phó, hiểu chưa?"

Dương Chính cười lạt nói ra mấy câu, Uy Nhĩ Tôn cảm thấy sống lưng như nổi gai.

....

Dương Chính đứng bên cửa trướng bỗng,

nhìn Uy Nhĩ Tôn vẫy tay.

Uy Nhĩ Tôn liền thét lên: "Luân Đặc, người vào đây."

Rèm cửa được vén lên, một tên binh sĩ bước vào nói: "Trưởng quan có chuyện gì?"

Hắn nhìn thấy Uy Nhĩ Tôn đang nằm trên giường, vừa bước tới mấy bước rèm mới buông xuống, Luân Đặc mới phát giác miệng của mình bị bóp chặt, rồi cổ nhói lên, trước mắt chỉ còn một màu đen hắc ám...

Dương Chính kéo thi thể Luân Đặc sang một bên, rồi lại đến bên cửa trướng bông

vẩy tay ra hiệu cho Uy Nhĩ Tôn.

....

Nhìn thi thể hai tên thủ vệ dưới chân, Uy Nhĩ Tôn khó nhọc nuốt nước bọt vào.

Dương Chính rút thiết kiếm, chém đứt dây thừng cho Uy Nhĩ Tôn, sau đó đưa khôi giáp đại đội trưởng cho y, lạnh giọng nói: "Mặc khôi giáp vào nhanh đi, đương nhiên ngươi có thể la lên hoặc là phản kháng."

Uy Nhĩ Tôn không dám nói nhiều, trên tay y vừa bôi Kim sang dược, sau khi mặc khôi giáp vào liền đeo mũ trụ che lại.

Y khổ sở nhìn Dương Chính nói: "Bọn họ bị giam trong địa lao, mọi việc đều là chủ ý của Đức Côn, nếu không phải để ngăn trở bọn chúng bỏ trốn, bọn ta cũng không cần làm vậy..."

Dương Chính nghe mấy câu này tiềm tàng mấy tầng ý nghĩa, lòng bất giác trầm xuống.

Uy Nhĩ Tồn đưa hấn đi ra ngoài, Dương Chính đi sau Uy Nhĩ Tồn nửa thân người, M9 kề sát bên hông y, chỉ cần Uy Nhĩ Tồn có cử động khác thường thì Dương Chính sẽ giết chết y lệ làng.

Đi qua doanh trại, Uy Nhĩ Tồn cuối cùng phát hiện được binh sĩ đứng gần chủ

quân trưởng toàn bộ đều rời vị trí trấn thủ, y lúc này mới hiểu Dương Chính vì sao mà dễ dàng xâm nhập vào chủ quân trưởng sâm nghiêm, trong lòng thầm chửi bới bọn Lang nha quân xu quyền phụ thế, nếu y còn sống sót thì tuyệt sẽ không bỏ qua cho chúng.

Địa lao nằm gần chuồng ngựa, từ chủ quân trưởng tới chuồng ngựa cách khoảng mấy trăm mét, Dương Chính chỉ thấy có một đội tuần tra.

Dưới sự "yểm hộ" của Uy Nhĩ Tôn đương nhiên dễ dàng đi qua.

Đường đi xuống địa lao nằm trong một gian phòng bằng gỗ, bên ngoài có hai tên

lính canh.

"Trưởng quan!" Binh sĩ Lang nha quân nhìn thấy Uy Nhĩ Tôn, cất tiếng chào.

Uy Nhĩ Tôn tròn mắt xoay chuyển một lúc, Dương Chính lạnh lùng cất tiếng: "Người cứ thử đùa bốn xem."

Cảm thấy mũi nhọn trên hông sâu vào mấy phân, Uy Nhĩ Tôn liền nói: "Các người đi đi."

"Trưởng quan, điều này không được, cấp trên giao cho bọn ta phải canh gác nghiêm ngặt."

"Con mẹ người, lão tử cho người nghỉ

ngồi, khỏi cần nói đông dài, còn ham thích đứng đó thì ngày mai tiếp tục đứng cho hết một tháng, không cần đổi ca." Uy Nhĩ Tồn trong lòng đã tức giận bọn Lang nha quân từ bỏ vị trí lại thấy bọn chúng không coi mình vào đâu, tức thì ngoác miệng chửi lớn.

Hai tên lính nhìn nhau, Uy Nhĩ Tồn dù sao cũng là trưởng quan tối cao trên danh nghĩa ở đây, hai tên không dám nói nhiều, thu binh khí lại đi ra ngoài.

Mở cửa gỗ ra, Dương Chính chú ý thấy xung quanh không có ai, đẩy Uy Nhĩ Tồn tiến tới, nhanh chóng đóng cửa, rồi gài chốt lại.

TRong này đầy củi, mạng nhện giăng khắp, Uy Nhĩ Tôn vệt đồng củi ra để lộ một tấm cửa đá, trên cửa có một chiếc khóa sắt.

Mở khóa ra, đẩy cửa đá lộ ra một động lớn vuông vức, có cầu thang bước xuống bằng đá, Dương Chính rút kiếm chỉ vào Uy Nhĩ Tôn nói: "Người xuống trước."

....

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, Dương Chính nước mắt lã chã.

Trước mặt hẳn là hai nam nhân không còn hình dạng người, tay cầm kiếm chột run lên, tròng mắt đầy tia máu, trầm giọng hung hăng nói: "Đây là người đưa

ta đến xem người sao? Đây là người đưa ta đến xem người sao?"

Uy Nhĩ Tôn đột nhiên phát giác mình đã làm sai một việc, y đã tự đưa mình vào tuyệt cảnh.

"Đây không phải ta làm, Đây không phải ta làm, đều là do Đức Côn, do hấn ta cả!" Uy Nhĩ Tôn không ngừng thối lui, y bị sát khí kinh người của Dương Chính chấn nhiếp.

Sợ hãi xoay người chạy lên cầu thang.

Dương Chính mạnh mẽ tiến lên phía trước, thiết kiếm vung lên, máu chảy ào ào, Uy Nhĩ Tôn chỉ biết dưới thân nhẹ

bồng, cả người té lăn trên đất, đồng thời đau đớn kịch liệt. Y cúi đầu nhìn tức thì kinh hãi muốn chết, hai chân của y đều đã bị Dương Chính chặt đứt.

Tiếng la thảm còn chưa kịp phát ra thì Dương Chính đã tới trước, hai tay chụp lấy cằm dưới dùng sức bóp chặt, làm cho treo quai hàm.

Tức thì, Uy Nhĩ Tôn chỉ có thể phát ra âm thanh ngọng nghịu thảm thiết, đau không chịu nổi nằm lăn lộn trên mặt đất.

Dương Chính đá hấn qua một bên, mắt hồ mờ lệ đi tới trước mặt hai người bị treo trên giá bằng dây sắt xuyên qua xương nếu như đây còn được gọi là "người".

Dương Chính mở y phục rách nát trên người họ ra, toàn là vết thương sâu đến tận xương, ngực của Hồng Thạch hoàn toàn nát nhừ, thậm chí vết thương sau còn bò lên vết bỏng, có thể thấy trái tim khe khẽ đập, tay chân đều bị bẻ gãy. Trên người Lưu Nhược Phi đóng vô số đinh sắt to bằng ngón tay cái, xương khớp toàn bộ đều gãy nát, không biết đã chịu bao nhiêu hình phạt tàn khốc.

"Hồng Thạch... Lưu Nhược Phi.. Hồng Thạch...Lưu Nhược Phi..." Dương Chính cất tiếng hô.

Hai "người" đã mất ý thức, nếu trong miệng không còn chút khí tức yếu ớt, Dương Chính cơ hồ đã cho là họ đã chết

rồi.

"Tỉnh dậy... Hai người tỉnh dậy nhanh đi." Dương Chính đâm mạnh một quyền vào tường, muốn lay tỉnh hai người nhưng không dám hạ thủ.

Từ lúc sinh ra, Dương Chính chưa từng nếm qua đau khổ và bi thương thế này, cho dù hắn là một người lạc vào dị thế giới, có chút bàng hoàng nhưng không có chút bi thương. Hắn cho là mình không có loại cảm tình đó, hắn cho bi thương chính là nhược điểm của nam nhân.

Một nam nhân chân chính có thể đối mặt với kiếp sống, có thể đổ máu tươi, nhưng biết thì đành là biết, không ngờ hôm nay

cảm giác bị thương thâm thẳm này lại khắc sâu vào lòng hắn.

Dương Chính muốn cất tiếng hét vang, muốn hủy diệt hết những điều làm người ta căm ghét.

Có thể không? Không thể.

Người không thấy sao, sư hổ săn mồi mới có uy danh, có ai thương cho hươu nai không? Thế gian này cá lớn nuốt cá bé, cho dù hữu lý cũng uổng mà thôi.

Thế giới này là cuộc mổ xẻ đầy máu tươi trước mặt ta hay sao?

Dương Chính hai mắt vằn đỏ, trong ngực

bỗng phát xuất ánh sáng đỏ, Ba Bử giống như quả cầu lửa.

Lúc Dương Chính không chú ý, khối đá này rung lên tựa hồ như nhè nhẹ than thở...

"Tiểu Chính ca..." Dương Chính đang thống khổ rơi lệ thì nghe được một thanh âm yếu ớt.

Dương Chính ngẩng đầu lên, là Hồng Thạch, hắn cũng mở được đôi mắt sung vù lên, gương mặt anh tuấn năm đó hôm nay loang lổ, y nhìn thấy Dương Chính ánh mắt không có chút thần nào đã sáng lên một chút.

"Người tới rồi..."

"Hồng Thạch! Ta tới rồi, huynh đệ!"
Dương Chính hai tay đặt trên vai y.

Hồng Thạch nghiêng răng đau đớn, Dương Chính mới phát hiện vai của y đã bị xích sắt xuyên qua nhanh chóng buông tay.

"Đúng là ... Tiểu Chính ca, đã làm người thất vọng rồi..." Hồng Thạch khó khăn nói, lồng ngực càng thêm phập phồng, mắt rơi lệ máu.

"Không đâu, huynh đệ, người không làm ta thất vọng, nước mắt Dương Chính rơi xuống: "Người rất giỏi!"

"Là chửi mắng sao... Khụ khụ... Tiểu Chính ca, đây là lần đầu người khen ta..." Hồng Thạch vừa cười vừa ho, thần quang trong mắt càng sáng hơn, Dương Chính biết rằng đây là ánh sáng cuối cùng của sinh mệnh y.

"Nhược Phi, Nhược Phi lão ca, Tiểu Chính ca tới gặp bọn ta, người tỉnh lại đi!"

Hồng Thạch quay đầu dùng hết sức la lên.

Lưu Nhược Phi nguyên không có chút sinh cơ nghe Hồng Thạch hô hoán mới giật mình ngẩng đầu lên: "Ở đâu?"

Đây là phản ứng máy móc bởi vì Dương Chính nhìn ra được trông mắt Lưu Nhược Phi hoàn toàn khuếch tán, người căn bản không hề tỉnh lại, Dương Chính nhắm mắt cho lệ tuôn xuống hết, lúc hăn mở mắt ra lại trong mắt hăn đã không còn bi thương và ủ rũ, trên mặt hăn xuất hiện thần sắc kiên nghị, Dương Chính đi tới trước mặt Lưu Nhược Phi đứng vững vàng trầm giọng nói: "Tam đẳng kỵ sĩ thuộc hạ Tích huyết thập tự tiểu đội, Lưu Nhược Phi nghe lệnh!"

Sát na, Lưu Nhược Phi không còn vẻ mê man trong mắt, trông mắt co lại, xuất hiện thần quang.

"Có!"

Lưu Nhược Phi tỉnh lại nhìn vào Dương Chính, vất vả lộ nét tươi cười: "Tiểu Chính ca, cuối cùng cũng... chờ được người đến!"

"Nhược Phi, để đến ngày hôm nay, người có thể oán Dương Chính ta vô năng."

Lưu Nhược Phi bật cười, thanh âm khàn khàn phát ra từ cuống họng, y lắc đầu: "Mấy ngày theo Tiểu Chính ca là thời khắc Lưu Nhược Phi ta thống khoái vinh quang nhất đời. Chết thì có sợ gì, trước khi bị bắt thì ta đã giết tám tên Lang nha quân để đền bù rồi, coi như cũng đủ..."

"Ta giết mười một tên!" Hồng Thạch kiệt sức nói.

"Tốt, tốt". Dương Chính cười nói: "Sống có gì vui, chết có gì sợ, nam nhân chém giết ở đấu trường gan dạ như gấu, mắt sáng như sói. Sinh ra làm nam nhân chém giết, không học cái thói nữ nhân. Nam nhân không tiếc thân, có chết cũng tươi cười đón nhận. Đi khắp cả trăm chiến trường cừu sát, nơi nơi đều nguyện nằm xuống cùng cỏ xanh..."

Dương Chính đọc ra bài Nam nhân hành trước kia trên địa cầu có đọc qua.

Hắn đột nhiên xoay người đi tới góc tường chụp Uy Nhĩ Tồn bị cụt hai chân

tới.

Sau đó đi tới bên một góc tường lấy ra một chén bẻ.

"Thân mang thanh thiết kiếm, một cơn giận giết người. Cắt thịt đem nhấm rượu, cười nói quỷ thần kinh. Ta xin lấy máu địch nhân này tiễn hai vị huynh đệ lên đường." Dương Chính một kiếm chém xuống, cánh tay Uy Nhĩ Tôn bay đi.

Hắn đưa cái chén bẻ hứng dưới cánh tay cụt hứng đầy máu tươi.

Dương Chính đưa chén máu tới bên miệng Hồng Thạch nói: "Uống!"

Hồng Thạch uống một hơi hết nửa bát, ánh mắt lộ ánh sáng rùng rục, lưỡi liếm lấy máu tươi bên mép. Dương Chính cũng đưa chén máu cho Lưu Nhược Phi, Lưu Nhược Phi cũng uống một ngụm lớn như vậy.

Dương Chính mục quang cuồng nhiệt nhìn hai người, hai tay nâng chén đưa lên miệng ngửa cổ uống cạn, rồi quăng chén cất tiếng cười vang.

"Thống khoái, huynh đệ tốt, các người yên tâm đi đi, Dương Chính ở đây lập thế, sẽ có một ngày đem ngàn vạn đầu lâu Lang quân đến tế anh linh của huynh đệ trên trời."

Dương Chính nói xong vùng thiết kiếm, đầu lâu của Uy Nhĩ Tồn lăn lông lốc dưới chân hắn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 5:

Kinh thể nhất thương

M

ở cửa gỗ ra, gió tuyết thốc vào mặt hắt, Dương Chính đứng vững như ngọn núi tuyết sừng sững ngàn năm không tan, gương mặt băng lãnh vô tình không có chút mềm yếu nào.

Sau khi ngọn lửa sinh mệnh của Hồng Thạch và Lưu Nhược Phi tàn lụi, Dương Chính mang thi thể họ ra khỏi địa lao, để trong sàn gỗ rải rải dầu lên trên, đánh đá lửa, lửa lập tức bùng lên. Từ đầu tới cuối thần tình Dương Chính không hề có chút biến hóa, sau khi ngọn lửa dần dần

thieu đốt hai thi thể, Dương Chính mới bước ra ngoài.

Trời đêm tăm tối, gió tuyết càng thêm mạnh. Nghe tiếng bước chân từ xa truyền tới, Dương Chính biết rằng hắn phải đi rồi.

Nhưng mà cuối cùng sẽ có một ngày hắn quay trở lại.

Dương Chính nhanh chóng chạy tới chuồng ngựa gần mộc phòng, lấy con ngựa tốt nhất mà hắn đã sớm chọn, dùng bông vải bịt tai, lấy vải đen bịt mắt ngựa rồi dắt ra, ngọn lửa ở mộc phòng càng lúc càng mạnh, lưỡi lửa đã cháy ngàn ngút lên không trung.

Lính tuần tra phát hiện dị trạng, liền la lớn chạy sang.

Cự ly mấy chục mét cũng đủ cho Dương Chính làm nhiều việc rồi.

Hắn lấy một chiếc cung, lắp tên lửa bắn vào cửa trạm quân nhu.

Cửa sớm đã bị hắn tưới nhiều dầu lửa liền bắt lửa cháy rùng rục... Một chốc sau, tiếng nổ kinh hồn liên tiếp phát ra.

Sóng chấn động khổng lồ truyền ra, cả đại doanh phòng tuyến Mã Kỳ Đồn đều chấn động sục sôi.

Ngay lúc tiếng nổ đầu tiên vang lên, chuồng ngựa cách đó chưa đầy hai chục mét đã nổ tung, mấy trăm thớt ngựa đã bị Dương Chính chặt đứt dây cương kinh hãi hí vang lòng, chót cửa chuồng Dương Chính đã mở ra sẵn, mấy trăm con ngựa phóng điên cuồng ra ngoài thực sự khủng bố phi thường.

Dương Chính cười lên kiêu mã, che mắt nó bằng miếng bịt mắt màu đen, nhắm phương hướng cổng sau của đại doanh phi tới.

Mấy trăm thớt ngựa sợ hãi chạy khắp nơi đã làm cho toàn đại doanh rối loạn, rất nhiều trưởng bối bị ngựa đạp tung, nhiều binh sĩ đang còn say ngủ bị đạp

chết một cách không rõ ràng.

Lúc này là đêm khuya.

Đại doanh có 2000 người thủ hộ, binh sĩ chân chính còn đang chỉnh tề hành động chỉ có chưa đầy 500 người.

Nhiều đây người mà muốn không chế cả đại doanh đang rối loạn toi bời thực sự là việc ngoài khả năng, Dương Chính theo hướng ngựa phi mà chém giết, mỗi mũi tên từ tay hắn bay ra trong đêm đen nhiều người căn bản còn chưa biết gì đã bị trúng tên nằm lăn ra đất.

Một bầy ngựa điên cuồng dầy xéo đại doanh lực sát thương cường đại vô cùng,

huống gì còn có Dương Chính, một cường giả đang phần nộ.

Xét võ kỹ, Dương Chính tịnh không được tính là cao siêu, nhưng xét về năng lực giết người và năng lực tác chiến trên chiến trường, Dương Chính không nghi ngờ gì là người mạnh mẽ nhất. Nhiều ngày khổ luyện lúc này cuối cùng mới phát huy hoàn toàn, ánh lửa rừng rực chiếu lên vẻ mặt băng lạnh của Dương Chính, giống như tử thần giữa đêm đen, không ngừng thu lấy sinh mệnh của Lang nha binh sĩ.

Hai ống tên đã bắn hết, mấy chục tên binh sĩ đã ngã lăn dưới mũi tên của y.

Đến lúc này, ngựa cũng dần dần bình tĩnh trở lại, Dương Chính biết phải ly khai ngay. Nếu như chậm chạp để cho Lang nha quân vây khốn Dương Chính tuyệt không thể phá được tầng tầng lớp lớp phòng thủ.

Hắn rút thiết kiếm, lấy thuận bài bên hông ngựa lên, chân thúc vào bụng ngựa, kiện ma chạy như tên bay xuyên qua đại doanh.

Cửa lớn hậu doanh càng lúc càng gần, lúc này phía sau lưng hắn có trên trăm binh sĩ đuổi theo.

Binh sĩ thủ hộ cửa sau vừa mới đi cứu hỏa, trở lực phía trước rất là yếu ớt, chỉ

có mấy tên binh sĩ lao lên bị Dương Chính chém bay đi. Vô luận là ai, hắn chỉ có một tín niệm trong đầu, có một đầu chí bất khuất, hắn chính là cường giả.

Dưới ngọn lửa thù hận thiêu đốt.

Dương Chính phát huy sức chiến đấu siêu việt của bản thân.

Cả người hắn hợp với ngựa thành một chỉnh thể, biến thành một mũi mâu sắc bén nhất, thế gian này không có gì có thể ngăn trở.

Chỉ có cái chết mới có thể lưu giữ Dương Chính lại nhưng nơi này có ai đủ sức lưu hắn lại? Đáp án là không thể,

bọn chúng chưa đủ tư cách.

Dương Chính còn có một khí thể hào hùng tuyệt đỉnh, trong mắt hấn tràn đầy cuồng vọng và khinh miệt, tín niệm cường đại này biến thành lực lượng tinh thần, so với nhục thể mạnh mẽ còn bá đạo hơn.

Cường giả vô địch!

Trên đường kiện mã lao qua chỉ còn lại thân thể bị chém thành bốn năm khúc, máu tươi nở rộ như đóa hoa rực rỡ của ác ma trong đêm.

Tiếng gào thét thê thảm của lang nha quân làm thành một khúc nhạc tử vong

điên cuồng động lòng người.

Huyết hoa trong khúc nhạc tử vong đó tiếp tục nở rộ.

Cuối cùng không có ai dám cản đường trước mặt Dương Chính, bọn họ chỉ cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong tim, mùi vị tử vong chưa bao giờ bức đến gần như thế.

Cho dù là chém giết trên đại chiến trường ngàn vạn người, bọn binh sĩ cũng không cảm thấy sợ hãi như lúc này, một kỵ sĩ như núi lửa phun trào, khí thế cuồng bạo ập tới như gió, áp đảo bất cứ ai dám khiêu chiến tử thân.

Lang nha quân phía đó tứ tán chạy đi.

Đương nhiên bọn chúng không muốn bỏ qua dễ dàng, bởi vì Dương Chính chỉ có một mình, còn bọn chúng ít nhất cũng một ngàn người, cửa lớn từ từ đóng lại, dưới con mắt của chúng Dương Chính đã thành con thú bị giam, cuối cùng cũng sẽ kiệt sức.

Lúc đó tử thần không còn sức lực cũng giống như con dê trên bàn mổ thôi.

Bọn binh sĩ ào ào tản ra, người nào cũng dùng trường thương loại nặng to bằng cánh tay trẻ con tiến về phía trước, binh sĩ phía sau toàn bộ đều giương cung lấp tên.

Nhưng sau khi bắn tên chỉ toàn là Lang nha binh sĩ gào khóc.

Một tên trung đội trưởng tức thì ngoác miệng chửi lớn: "Con mẹ nó, trời tối đen thế này, các người bắn chim hay sao, toàn bộ bỏ cung tên xuống cho ta, dùng trường thương lao lên, lão tử không tin hắn có thể bay lên trời."

Doanh địa không còn hỗn loạn, chỉ còn số ít binh sĩ đang di chuyển loạn xạ trong màn đêm tối như người mù thôi.

Kết quả của một lần bắn tên làm hại người bên mình không ít, chỉ một vài mũi tên bắn tới bên Dương Chính cũng bị hấn

dùng thuẫn bài ngăn chặn.

Dương Chính đã chú ý đến cửa doanh đóng chặt.

Một cây gỗ to bằng bắp đùi thanh niên từ từ đưa cửa lớn đóng lại.

Nhìn ra phía sau thì đại quân đối phương càng lúc càng đuổi lại gần.

Mắt hần lóe lên ánh sáng trước đây chưa hề có, quăng thiết kiếm đi, lấy thanh trường thương trên mình ngựa xuống, kéo dây cương cho ngựa dậm vó mấy cái.

Đột nhiên thét lớn một tiếng, vỗ mạnh vào hông ngựa, ngựa lồng lên điên

cuồng phi thẳng vào đại môn.

Lang nha quân la lên: "Hắn điên rồi!"

Dương Chính mắt trùng trùng nhìn vào thanh gỗ chắn ngang, trời đất vạn vật tựa hồ như biến mất trong mắt hắn, toàn bộ tinh thần, toàn bộ mục quang đều tụ tập ở một điểm giữa thanh gỗ.

Đây là một điểm ngưng tụ toàn bộ lực lượng.

Một người có thể phá tan một điểm nhỏ của thế giới.

Lang nha quân đều ngơ ngẩn nhìn gió lốc đen kịt như hắc long lao qua bầu trời

đêm, chỉ có ánh sáng từ đầu mũi thương là lóe lên, giống như tia chớp phá tan màn đêm.

Ầm ầm, phảng phất như là trống trận đang giục giã bên tai Lang nha quân.

Giống như mưa bão trong lòng chúng.

Không khí như ngưng lại, gió và tuyết trong một sát na dường như ngưng lại, thậm chí cả đại doanh, cả thế giới biến thành một bức họa trầm mặc, nhưng trong bức họa đó một điểm đen đang chuyển động cực nhanh, giống như sao chổi quét qua, tiến thẳng đến đại môn nặng cả ngàn cân.

Cuối cùng, cuối cùng cũng chạm thẳng vào đại môn.

Nói đúng hơn là mũi thương sắc nhọn đâm thẳng vào điểm Dương Chính ngắm từ trước, ngay giữa thanh gỗ gài ngang, cũng va thẳng vào khe cửa đại môn.

Đập thẳng vào nhau, Dương Chính phun ra một ngụm máu tươi.

Va chạm mạnh cỡ này gây ra phản lực cuồng bạo tuyệt không dưới một chiếc xe hơi đang nhanh tông phải. Cả cánh tay của Dương Chính đều phát ra âm thanh, nửa thân người hấn tê dại.

Nhưng trong mắt hắn vẫn tĩnh như không.

Toàn bộ Lang nha quân đều há to miệng, chúng biết đời này không thể quên được một thương kinh thể tuyệt diệu đó, bởi vì bọn chúng phát hiện thanh gỗ chót ngang to bằng bắp đùi phát ra tiếng động vang rền rồi rơi thẳng xuống đất.

Ba Bì ở trong ngực giống như quả cầu lửa, một cái lồng màu đỏ úp chụp lấy thân thể Dương Chính, phủ xuống cả thốt ngựa dưới chân giống như tinh linh giữa đêm đen, mạnh mẽ chứ không hề tầm thường.

Kiện mã hí dài giờ cao hai chân trước, đột nhiên đạp mạnh vào đại môn nặng cả ngàn cân.

Cả đại môn lắc lư mở ra một khe hở chỉ đi lọt một kỵ sĩ, thốt ngựa mang Dương Chính chạy ra ngoài màn đêm hắc ám bên ngoài doanh...

Lang nha quân còn lại đều chấn động chưa tỉnh hồn lại, điều này quá mức quý dị, đây là điều con người có thể làm được ư? Đây chính là một cây gỗ lớn, dù là vũ khí công thành cũng phải chịu được va chạm vài lần.

Tên quân quan trung đội trưởng cấp bậc cao nhất trong doanh trại này nhìn thấy Dương Chính biến mất ngoài cổng thì phản ứng trước tiên, vội vàng hét lớn: "Bọn ngu ngốc, nhanh đuổi theo,

nhanh lên ngựa, cái bọn heo bọn người, để cho hắn thoát được bọn ta đều phải chịu xử trí theo quân pháp."

Lúc này bọn Lang nha quân mới tỉnh hồn gấp rút chạy tìm ngựa khắp nơi, mấy tên binh sĩ chạy đến bên cửa doanh, nhìn cây gỗ lớn gãy làm hai trên mặt đất, còn có hai vết vó ngựa in sâu trên cửa doanh, toàn bộ đều lộ vẻ sợ hãi, đây căn bản không phải là sức người có thể làm nổi.

Cửa doanh được mở lớn ra, vô số kỵ binh chạy ra khỏi cửa, bọn họ đều đi truy kích Dương Chính.

Chỉ là trước mắt tối đen đâu còn bóng dáng Dương Chính, sau khi nhìn thấy

Dương Chính một thương phá công, toàn bộ Lang nha quân cơ hồ đều có cảm giác Dương Chính là người không thể chiến thắng.

Bọn họ còn đi truy kích, chỉ là làm cho có lệ, họ đều biết, một người một ngựa đó có thể phá cửa bằng một thương thì có ai ngăn nổi hẳn bỏ đi.

Khâu Viễn Sơn nghe tin phòng tuyến Mã Kỳ Đồn thất thủ lập tức suất lĩnh năm ngàn Lang nha quân hỏa tốc đến quân doanh Mã Kỳ Đồn.

Ông nhìn thấy vó ngựa xéo khắp mặt đất cơ hồ phá tan toàn bộ doanh trại nhưng không dám tin sự thật trước mắt, bởi vì

con số tử vong là 638 người, bao gồm cả tên ngu ngốc Uy Nhĩ Tồn. Lúc y được người ta đem ra khỏi địa lao thì đã trở thành một đồng bầy nhây.

Hơn nữa gây ra mọi chuyện này chỉ có một người.

Chỉ một người!

Nếu ông ở nơi khác nghe kể chuyện này, ông tuyệt đối cho là chuyện nực cười nhất thiên hạ, chắc chắn là sẽ cười vang. Ngờ đâu việc này lại xảy ra ngay địa bàn của ông, người chết này quá nửa là vương bài Lang nha quân mà ông ý trọng. Ông cười không được mà còn muốn khóc.

Thế nên lúc tên trung đội trưởng run rẩy tới trước mặt, Khâu Viễn Sơn không nói một lời tuốt kiếm chém đầu hắn ngay.

Uy Nhĩ Tôn tuy trên danh nghĩa là chỉ huy nơi này nhưng Khâu Viễn Sơn thâm giao quyền hành lại cho tên trung đội trưởng này, bởi vì Uy Nhĩ Tôn bất quá chỉ là một nhũ, trung đội trưởng mới là thân tín của ông, nhưng không ngờ thù hạ của mình giống như phùng giá áo túi cơm, để cho một người tới lui hoành hoành khắp nơi trú đóng của hai ngàn quân, không chỉ thiêu hết doanh trại mà còn giết mất 638 người.

Khâu Viễn Sơn cảm thấy mình như điên

rồi, cũng giống như bọn thủ hạ nửa đêm không chịu nổi, kéo nhau đi kiếm kỹ nữ làm đến mức hư thoát.

Ông thậm chí không thể tưởng tượng tình cảnh này giống như một cánh quân mới có một ngày, quân đội nước khác đang đêm tập kích đã giết đến đại bản doanh của mình, mà mình lại như đang ngủ mơ không biết gì cả.

Nhưng lúc ông nhìn thấy thanh gỗ chặn cửa bị chặt thành hai đoạn, ông mới chấn động thêm lần nữa.

Khâu Viễn Sơn xuống ngựa quan sát kỹ càng mặt bị gãy, ở giữa chỗ gãy là một lỗ hồng to cỡ quả trứng gà, cả cái tiết diện

ây phẳng phát như mặt cắt của pha lê chiếu ánh sáng bình đạm, hơn nữa hợp hai súc gỗ đó lại Khâu Viễn Sơn càng thêm kinh ngạc phát hiện cái lỗ nhỏ đó chính là chỗ dễ gãy nhất.

Khâu Viễn Sơn có thể tưởng tượng ra một thương kinh thể tuyệt diệu đó chấn động cỡ nào. Trong đầu ông xuất hiện một bức tranh một người một người phóng tới như gió cuốn.

Chớp mắt đạt tới điểm đột phá cao nhất, sau đó trong lúc vận động nhanh chóng dùng sức mạnh cường đại vung ra một thương chém gãy cây.

Đến lúc Khâu Viễn Sơn ngẩng đầu nhìn

về phía thung lũng Mã Kỳ Đôn, sắc mặt ông trở nên già đi hơn cả mười tuổi.

Ông biết mình vì Thương Nguyệt quốc đã chuốc oán với địch nhân cường đại không tưởng nổi.

"Nhanh lên, đưa giấy bút cho ta, dùng hỏa điều đưa tin!"

Khâu Viễn Sơn ra lệnh, hiện tại chỉ có thỉnh cao thủ trong đế cung mới có thể nửa đường chặn giết Dương Chính, ông không thể do dự được.

Kinh thành Y Kỳ Lan nước Thương Nguyệt.

Mạc Luyện Ngọc nhìn hỏa vũ tín Khâu Viễn Sơn đưa tới sắc mặt âm trầm bất định.

Đứng bên y là Ma tể Tu Tư vang danh Thương Nguyệt. Cái danh hiệu Ma tể là không chỉ vì trí tuệ siêu phàm của ông mà còn vì Tu Tư là đại thuật sĩ luyện kim ít ỏi trên đại lục.

Tu Tư mặc bạch bào đại biểu cho thân phận đại thuật sĩ, trên tay cầm một cây pháp trượng bích ngọc. Da mặt ông nõn mịn như trẻ con nhưng từ đầu tóc cho đến râu ria đều trắng xóa, cặp mắt sáng có thần, đầy vẻ trí tuệ nhìn xa trông rộng.

Tu gia là trợ thủ đắc lực nhất của hoàng

thất Mạc gia từ lúc Thương Nguyệt bắt đầu khai quốc. Năm đó tổ tiên Mạc gia có thể thuận lợi chiếm được đô thành Y Kỳ Lan của Đại Viêm đế quốc đã sụp đổ là nhờ vào tổ tiên Tu gia chế luyện được vật tảo trừ mọi chướng ngại, giúp cho Thương Nguyệt đánh chiếm Đại Viêm đế quốc có tài lực và vũ lực hùng hậu nhất mấy trăm năm. Hơn nữa mỗi người Tu gia tuổi thọ đều đạt đến kinh người, tới 300 tuổi.

Ví như Tu Tư, năm nay ông đã 220 tuổi, so với Khai quốc hoàng đế của Thương Nguyệt Mạc Luân Đặc còn hơn mấy tuổi, nhưng Mạc Luân Đặc sớm đã châu trời.

Sinh mệnh dài như vậy, còn có thiên phú

tìm hiểu tri thức các phương diện nên mỗi người Tu gia đều rất khùng bố.

Một đại thuật sĩ luyện kim, cường đại không phải là pháp lực của hắn, mà là tri thức uyên bác của hắn.

Trước mặt Tu Tư, cả Mạc Luyện Ngọc cũng phải cẩn thận lấy lễ văn bồi mà nói chuyện.

"Tu Tư đại nhân, ngài xem sự việc này thế nào?" Nói rồi đưa thư tín qua cho Tu Tư xem.

Tu Tư tịnh không trả lời, ông lấy một quả thủy tinh cầu trong suốt trong tay áo ra, đặt nó lên lòng bàn tay mảnh khảnh thon

mìn.

Tu Tu nhắm mắt lằm bằm niệm, Mạc Luyện Ngọc biết đây là một loại thuật pháp, y từng thấy qua pháp lực cường đại vô cùng của Tu Tu liền khoanh tay lui lại im lặng ngắm nhìn.

Đột nhiên cả đại điện biến thành lúc tối lúc sáng, các cây cột chống bắt đầu rung động kịch liệt, trong không khí dày đặc vô số hàn khí lạnh lùng âm u. Thủy tinh cầu chậm chậm bay lên cách bàn tay Tu Tu một xích thì dừng lại, chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Đến khi ánh sáng tan biến, Mạc Luyện Ngọc phát hiện trong thủy tinh cầu xuất

hiện một bức tranh.

Một người một ngựa lao như gió lốc, thân ảnh nhanh chóng đến mức chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh trong không trung, đêm đen kịt, mũi thương lóe lên giống như tia chớp, là điểm nhấn của toàn bức tranh, phảng phất như trời đất vạn vật đều dung hòa vào trong điểm đó, ngoài ra không còn gì quan trọng.

Chỉ xem tranh Mạc Luyện Ngọc cũng cảm thấy một luồng khí thế áp bức áp đến, không khí như đông kết lại.

Lúc một con ngựa lao vào cửa gỗ khổng lồ, Mạc Luyện Ngọc cảm giác trái tim mình đập điên cuồng... Điểm sáng đó

cuối cùng giống như núi lửa bùng phát, kéo theo một loạt phản ứng tiếp theo sau.

Thanh gỗ bị chém gãy, đại môn cũng run rẩy.

Lúc này Mạc Luyện Ngọc phát giác một hiện tượng kỳ quái, có một hồng quang mờ nhạt bao quanh một người một ngựa này, tiếp theo sau đó, con ngựa lại có thể một cước mở ra cánh cửa nặng ngàn cân, tuy chỉ là một khe hở nhỏ nhưng cũng quá mức khủng bố rồi.

Đến khi bức họa không còn Mạc Luyện Ngọc vẫn còn chấn động hồi lâu vì một thương kinh thể kia chưa tỉnh hồn lại.

Không giống như bọn binh sĩ, Mạc Luyện Ngọc là một cao thủ võ kỹ chân chính, y là bát phẩm kiếm sĩ, gần đến mức cửu phẩm kiếm thánh, hơn nữa y năm nay mới 40 tuổi, nên biết kiếm thánh trẻ nhất đại lục là 50 tuổi, Mạc Luyện Ngọc là thiên tài võ kỹ chứ chẳng nghi. Vì thế y có thể nhìn ra chân động bên trong một thương đó, lại càng thêm kinh sợ.

Bởi vì y biết bản thân không thể làm đến mức đó được.

Y liều mạng dùng toàn lực cũng có thể chém gãy thanh gỗ, nhưng lực lượng phản chấn cuồng bạo như vậy có thể làm cho y chết không có đất chôn.

Tên ở trong bức họa lại có thể làm được.

Vì thế lúc Mạc Luyện Ngọc nhìn thấy hỏa vũ tin của Khâu Viễn Sơn đưa tới còn nửa tin nửa ngờ, một người hỏa thiêu liên doanh, giết chết 638 người, sau đó một thương phá cửa, Khâu Viễn Sơn từ lúc lập quốc tới giờ dám giỡn chơi với ta sao?

Lúc này Tu Tư cất tiếng, ôn tồn hiền hòa giống như một bình rượu đã ủ trăm năm: "Đây là ta từ ký ức của binh sĩ tử vong mà làm ra, bức tranh ngài thấy chính là cảnh phòng tuyến Mã Kỳ Đồn thất thủ đêm qua."

Thì ra là thật, Mạc Luyện Ngọc cảm thấy

khí lực toàn thân phảng phất như bay mất.

"Đây là sức lực gì, hửn là ai? Có lực lượng cường đại như thế không thể là một nô lệ được, không thể... KHông thể a"

Mạc Luyện Ngọc lẩm bẩm, trong mắt đầy vẻ không tin: "Ta nghe Băng nhi nói qua, người nay ở Tử vong doanh tuy mạnh nhưng đến đấu khí cũng không tu luyện được, chỉ là thể thuật rất xuất chúng, người như vậy sao có thể xuất ra một thương như vừa rồi."

Tu Tư đã thu quả cầu vào trong tay áo.

Ông bình thần nói: "Đây không phải lực lượng đầu khí, ngài thấy sau khi hấn xuất ra một thương đó khắp người đều có hồng quang lò mờ sao, đó là biểu tượng tinh thần lực đã được thực chất hóa, là sức mạnh chân chính ghê gớm nhất. Tuy thanh niên này không lãnh ngộ được ứng dụng chân chính của tinh thần lực nhưng chỉ trong sát na thăng hoa thì đủ để xuất ra một thương tuyệt thế như vừa rồi."

"Tinh thần lực thực chất hóa?" Mạc Luyện Ngọc trong mắt đầy nghi vấn.

Tu Tur gật đầu xoay người bước tới bên song cửa, bên ngoài cả vườn tuyết rơi trắng xóa, gió lạnh lùa vào đại điện. Tu Tur bạch bào bay phát phới giống như sù

giả thân giới.

"Loại lực lượng này đã nhiều năm không xuất hiện. Nếu nói là nhiều năm không xuất hiện... thì chỉ có một địa phương là có thể xuất hiện ra thôi."

"Địa phương nào? Mạc Luyện Ngọc đi tới sau lưng Tu Tư.

Tu Tư cười nhạt: "Vân Trung Thành"

Mạc Luyện Ngọc sắc mặt đại biến: "Ngài nói hắn là Vân Trung quân?"

Tu Tư than khẽ, có vẻ cô đơn: "Hắn khẳng định không phải người ở nơi đó, nếu thực sự là Vân Trung quân, ngài dù

có phải mấy ngàn người cũng vô dụng!"

"Không tốt!" Mạc Luyện Ngọc sắc mặt xanh lè: "Ngài phải thấy cặp mắt cừu hận của hắn chứ, người này không trừ, Thương Nguyệt ta tất sẽ bị hắn gây họa lớn."

"Ta nói rồi, thanh niên này chưa lĩnh hội cách ứng dụng tinh thần lực, chỉ là sát na thăng hoa thôi, hiện tại đại khái là cung mạnh hết tầm, ngài chỉ cần phái một đội Sư thứu kỵ sĩ đi truy đuổi là có thể giết được."

Lúc Tu Tư nói câu này, tay phải phát một cái ra ngoài song, ống tay áo trắng rộng phát qua... Một con chim nhỏ màu thủy

tinh xuất hiện ở không trung, lặng lẽ bay về phương xa...

Dương Chính thực sự không chịu nổi, nếu không phải tín niệm chi trì thì hắn đã gục rồi.

Hiện tại hắn biến thành một thi thể thường thấy ở Bi Thương hoang nguyên, sau khi thốt ngựa phá cửa chạy trên trăm dặm, vào sâu trong Bi Thương hoang nguyên thì hí thảm một tiếng kiệt sức mà chết.

Một cước phá cửa đó đã hao tận sức sống của con ngựa.

Nó còn có thể tiến vào sâu trong Bi

Thương hoang nguyên, còn theo được chỉ dẫn từ trước là đã hoàn thành sứ mệnh rồi.

Dương Chính lăn từ mình ngựa xuống, nửa bên thân thể không thể động đậy, tay phải từ lúc một thương phá cửa giống như đã rời khỏi thân mình, không đau chỉ cảm thấy trống rỗng, đầu đau muốn vỡ, Dương Chính chưa từng trải qua cảm giác này, trong đầu tựa như có ngàn vạn cây châm đâm vào ngập tận cốt tủy.

Dương Chính tịnh không biết bản thân đã rơi vào nguy cơ cực lớn.

Tinh thần của một người là hữu hạn, lúc hấn dùng đầu óc để sử dụng tinh thần phụ

hà (tạm dịch là sức mạnh tinh thần) tần suất vượt quá bản thân thì sẽ sinh ra di chứng đáng sợ về sau.

Tinh thần phụ hà quá lớn, tần suất đầu óc rối loạn rất dễ làm cho người ta tâm thần phân liệt, hậu quả thông thường là biến thành người ngớ ngẩn hoặc người cây cỏ.

Một thương phá môn của Dương Chính không chỉ vượt quá năng lực tiếp thụ của thân thể, càng làm cho tinh thần của hấn gánh chịu khiêu chiến chưa từng có.

Cho nên hiện tại hấn hoàn toàn mất năng lực chống đỡ, chỉ có thể nằm gục nơi hoang dã trung tâm Bi Thương hoang nguyên này thôi.

Trên trời tuyết rơi dày đặc.

Dương Chính nằm nơi hoang dã, hơi thở rất yếu ớt, đầu óc đau đớn rối loạn, không lúc nào không hành hạ hấn, hấn rất muốn ngủ nhưng cả nguyện vọng nhỏ bé đó cũng khó mà đạt được.

Mưa tuyết khắp trời che phủ Dương Chính, lúc này Dương Chính hoàn toàn là một đồng tuyết trắng.

Tuyết bao phủ khắp người hấn

Giống như một con nhộng khổng lồ.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 2 - Chương 6: Tiềm long xuất động

Ở

cực Bắc Lam Phong đại lục có một thế giới quanh năm băng tuyết bao phủ.

Nơi này lạnh lẽo vô cùng, so với Nam cực, Bắc cực ở địa cầu còn lạnh hơn gấp chục lần, cơ hồ có thể làm đóng băng bất cứ vật gì trên đời, cho nên ngoài một màu băng tuyết trắng mênh mang mờ mịt ra không có một sinh vật nào có thể sinh sống được, nơi này yên tĩnh, băng lãnh, thanh khiết, đúng thực sự là một thế giới cấu tạo bằng băng.

Sông băng dài vạn dặm chạy xa tít tắp không thấy đâu là bến là bờ, ở nơi cuối cùng đại địa có một ngọn núi cao ngất chọc trời.

Ngọn núi từ trên xuống dưới đều óng ánh chính là núi do hàn băng vạn năm ở nơi chí hàn này hình thành, ngọn núi rất cao, đâm xuyên qua cả tầng mây.

Đây không phải là địa phương làm người ta kỳ quái nhất, điều kỳ quặc nhất là núi băng trên lớn dưới nhỏ giống như một gốc nấm băng khổng lồ.

Nửa phần trên ngọn núi hoàn toàn ẩn sau lớp mây trắng tinh khiết như tuyết.

Vàng mây này cũng đột ngột giống như dòng sông băng chạy dài suốt thế giới băng tuyết này.

Bởi vì trên bầu trời ở nơi lạnh nhất này, trời trong như chiếc kính, thế mà trên đỉnh núi băng lại dày đặc mây trắng quái dị, bao phủ ngọn núi băng hình nấm kia chặt chẽ.

Trên đỉnh núi, trong lớp mây.

Lại có một hồ nước nóng khổng lồ.

Mặt hồ bình lặng như gương, nằm trên đỉnh núi, khói bay vẩn vút dày đặc cả đỉnh núi, lẫn vào đám mây mù xung quanh.

Thì ra nguyên nhân là do cái hồ nước nóng khổng lồ này hình thành nên lớp mây.

Lúc một con chim thủy tinh nhỏ xuyên qua tầng mây, lao xuống hồ không lâu thì mặt hồ rung động, cả ngọn núi chấn động kịch liệt vang lên tiếng ầm ầm.

Trung tâm mặt hồ chợt xuất hiện một cái xoáy nước cực nhỏ, xoáy nước này liền bị phá bỏ ngay, không ngờ là nếu như có người ở đây khẳng định sẽ bị cảnh tượng siêu tự nhiên trước mắt làm rung động.

Bởi vì, một tòa thành trì giống như điêu khắc bằng thủy tinh lại có thể chậm rãi

bay từ dưới mặt nước lên.

Thành trì bằng băng này hùng vĩ huyền kỳ vượt quá sự tưởng tượng của con người, vẻ đẹp không thể có được lại cứ xuất hiện ra trước mắt. Hình dáng của thành trì hoàn toàn ngược lại với kết cấu lực học, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, băng tinh trong suốt tung hoành giao nhau làm thành các đỉnh đài lầu các, rường cột các gian phòng, cây rừng thấp thoáng, hành lang liên lạc tạo thành một khối. Nhiệt khí đằng đẵng tỏa ra khắp cung điện, thực sự giống như Dao Lâm tiên cảnh.

Cung điện kỳ quặc này đã xinh đẹp còn lại xinh đẹp hơn, thực sự khó mà tưởng

tượng được.

Từ trên xuống dưới đều có ánh sáng lóng lánh ôn hòa mê người lưu chuyển khắp.

Tầng cuối cùng diện tích cơ hồ chiếm hết diện tích nửa cái hồ.

Phía bên ngoài thành trì có một lồng ánh sáng lãnh đăng vô hình ngăn chặn nước tràn vào trong thành.

Vân Trung Thành.

Sự tồn tại thần bí nhất, đỉnh cao nhất của Lam Phong đại lục.

Người ta đều biết, Vân Trung Thành hầu

như đều có quan hệ với mỗi lần biến hóa cực lớn với lịch sử của đại lục.

Vào thời kỳ đồ đá chưa xác định được niên đại, sứ giả Vân Trung Thành chính là người dạy nhân loại dùng lửa.

Vào thời hình thành chế độ nô lệ, sứ giả Vân Trung Thành sáng tạo văn tự cổ nhất.

Bộ lạc nhân loại đầu tiên biến thành thành thị, hạt giống ngọc mễ (lúa gạo) chính là lễ vật sứ giả Vân Trung Thành mang đến.

Con người không cần phải vì kiếm miếng ăn mà đấu tranh cùng mãnh thú, họ thông qua sứ giả Vân Trung Thành học được kỹ

thuật trông trọt tạo nên lương thực.

Hai ngàn năm trước thuật luyện chế đồng xuất hiện cũng chính là công lao của Vân Trung Thành.

Một ngàn bốn trăm năm trước Ba Bửu Á vương triều thành lập, Ba Bửu Á đại đế Hải Mễ Đức Nhĩ vốn là một tên thợ rèn nhỏ nhoi, nhờ sự giúp đỡ của sứ giả Vân Trung Thành trở thành Long kỵ sĩ đầu tiên trên đại lục, xô ngã chế độ nô lệ của Tu Dạ vương triều.

Tám trăm ba mươi năm trước, Ba Bửu Á vương triều ngày càng suy vi, chân chánh làm cho vương triều bị hủy diệt nghe nói là do thuật luyện chế thiết kiếm ra đời.

Thuật rèn sắt này cũng đến từ Vân Trung Thành, đương nhiên sứ giả Vân Trung Thành đã giao kỹ thuật này cho Phí Mễ Nhĩ sơn mạch Ải nhân tộc trưởng trước tiên.

Sau đó bảy trăm sáu mươi bốn năm, Phí Sắt Đức vương triều xuất hiện bộ pháp diễn hoàn chỉnh đầu tiên, cũng là sứ giả Vân Trung Thành trợ giúp hiệu đính hoàn thành.

Sau lần đó, cự long bắt đầu lùi khỏi vũ đài lịch sử.

Kỵ binh xuất hiện, đại lục dần dần tiến nhập vào thời đại phồn vinh của kỵ sĩ,

Vân Trung Thành một thời gian dài không còn xuất hiện.

Khai quốc hoàng đế Đại Viêm đế quốc suất lĩnh năm vạn thiết kỵ diệt Phí Sát Đức vương triều.

Đại Viêm đế quốc quốc thể cường thịnh, chiếm cứ đại lục thời gian ba trăm năm, làm cho các phương diện kinh tế giáo dục khoa kỹ đều phát triển mạnh mẽ, nhưng lúc đó lại xuất hiện một thánh điện thần bí, hơn nữa lúc đó hoàng đế cuối của triều Đại Viêm là Lịch Vương đột nhiên phế hoàng hậu ban đầu, nạp nữ tử Thánh điện tên Tư Đát vào làm tân hậu.

Hình thể của toàn đại lục nhanh chóng

biên chuyển, Lịch Vương biến tính thành tàn bạo, tham ăn hưởng lạc, trầm mê trong nữ sắc, thường thường suốt đêm uống rượu tìm vui. Y đặc biệt sủng ái Tư Đát, chỉ nghe lời một mình ả, còn đối với đại thần thì nghe cũng như không. Mỗi năm đều có vô số đồng nam đồng nữ bị tuyển vào Thánh điện. Sau đó Lịch Vương hầu như bị Tư Đát không chế hoàn toàn. Nhưng chỉ được như thế không quá mười năm, Đại Viêm đế quốc hoàn toàn phân tán, Vân Trung Thành cuối cùng lại xuất hiện lần nữa, ngầm ngầm giao thủ với thánh điện thần bí. Vì Vân Trung quân xuất hiện nên Tư Đát đã mất tích.

Tiếp theo thì nước chư hầu mạnh nhất là Thương Nguyệt quốc tấn công vào Y Kỳ

Lan, hủy diệt vương triều cường thịnh ba trăm năm này.

Các nước nhao nhao đẩy binh tự lập hình thành cục diện chiến quốc hỗn loạn trên lam Phong đại lục.

Thần thoại Vân Trung Thành cứ truyền từ đời này sang đời khác.

Theo như nhiều truyền thuyết đó thì sự oanh tạc của Lam Phong đại lục có liên hệ mật thiết với Vân Trung thành.

Địa phương này trong truyền thuyết gần như là thiên đường, sứ giả đến từ Vân Trung Thành được những người biết chuyện ở Lam Phong đại lục tôn xưng là

Vân Trung quân!

Đại biểu cho người thân tín của chủ thần
thanh khiết và ôn hòa!

Một trăm năm mươi năm qua đi.

Vân Trung quân tịnh không hề xuất hiện
nữa.

Nhưng những người biết truyền thuyết
Vân Trung Thành đều hiểu rõ Vân Trung
Thành không hề biến mất.

Vân Trung quân sở dĩ không xuất hiện là
vì không đến lúc cải biến đại lục.

Quay trở lại Vân Trung Thành.

Kiến trúc siêu việt lạ thường này xuất hiện trên dải đất cực hàn chỉ có duy một dòng sông băng.

Trong Vân Trung Thành, các con chim trắng tinh bay lượn vòng quanh.

Chim hòa bình bay tới bay lui trong thành, còn có âm thanh du dương phiêu đảng hòa hoãn. Trên con ngã tư đường tinh khiết có vô số nhân loại da trắng như tuyết lại vận bạch y. Làm người ta kinh hãi nhất là sau lưng họ đều có đôi cánh màu trắng tinh khôi, từng quàng ánh sáng phát ra khắp thân thể họ, vẻ đẹp không nói nên lời, giống như là một bức họa không thật. Trừ áo choàng màu trắng ra,

trên người họ không khoác thứ gì, cả giày cũng không mang, chân trần đi trên con đường trong suốt.

Đỉnh Vân Trung Thành là một bình đài hình tròn rộng mấy ngàn bình (một bình tương ứng 36 thước vuông).

Bình đài như mặt biển, phát ra ánh sáng xanh yếu ớt, nhìn lên thấy cảnh tượng kỳ dị vô cùng, mỹ lệ khôn tả hiện ra trước mắt.

Chỗ tiếp xúc giữa bầu trời rộng rãi không bờ bến và bình đài, vô số ánh sáng rực rỡ, quang sáng huyền hoặc chao đảo trên không.

Một thân ảnh màu trắng như tuyết quỳ
nửa người xuống bình đài.

Chim thủy tinh đậu trên vai của người
đó.

Ánh sáng đột nhiên dao động, chim thủy
tinh bay lên trời, dần dần hóa thành một
tấm màn hư không, nhưng tấm màn này
trên đó có hình một người một ngựa lao
tới như cuồng phong, vung một thương
phá đại môn.

Là hình ảnh của Dương Chính.

Trời đất rộng lớn đột nhiên rung động,
ánh sáng mang hơi nóng giống mặt trời
lóa lên.

Không gian bị cấm cố bị phá ra, trong luồng ánh sáng có người, vật nào cũng nhìn không rõ.

"Phụ thần!" Thân ảnh màu trắng phát xuất thanh âm tôn sùng.

Thanh âm vang dội trầm muộn từ bốn phương tám hướng truyền tới: "Lực lượng của Tử Tâm, hắn cuối cùng cũng xuất hiện sao? Hắn ở đâu?"

Thân ảnh bạch sắc trả lời: "Tin tức đến từ Tu gia nước Thương Nguyệt."

"Thanh Liên! Bắt hắn về đây cho ta!"

"Dạ..."

Màu trắng biến thành quang hoa màu vàng dần dần hiện ra thân hình xinh đẹp cao ráo, vòng eo như muốn gãy, hình dáng tươi thắm, phong tư tu nhã không thể chê được chỗ nào, vừa xuất hiện đã làm người ta không thể hít thở, đến cả nhân loại hoàn mỹ trong Vân Trung Thành vừa rồi cũng không so sánh được với vẻ đẹp này. Hấp dẫn người ta không phải vẻ hoàn mỹ lộ ra bên ngoài mà chính là khí chất điềm đạm giống như không ăn thức ăn của nhân gian, mái tóc của nàng tương phản với màu tóc của nhân loại thông thường, mái tóc xanh dài như mặt kính, lại mềm mại như tơ lụa.

Đáng tiếc là cặp mắt không chút cảm tình giống như nước hồ bình lặng.

Nữ nhân cong đôi môi chậm rãi nói, thanh âm giống cơn mộng ảo: "Thiết định cảm tình nhân loại!"

Trên tròng mắt như được họa sư cao minh nhất điểm một bút tức thì sinh ra thần thái đặc biệt có thể làm người ta thấy một lần khó mà quên được, cuối cùng lại biến thành hồ nước sâu không thấy đáy.

Biến hóa trong tích tắc này làm cho nàng ta từ một người như trong tranh vẽ trở nên người có sức sống bình thường.

"Vũ khí lựa chọn, Băng oánh!"

Một đạo lưu quang đột nhiên xuất hiện trên thân thể nữ nhân, giống như một con quang xà không ngừng di chuyển, nữ nhân chậm rãi vươn tay ra, quang xà liền chui vào trên tay nàng, bạch quang đột nhiên bùng sáng lên rồi biến mất, một thanh đoản kiếm toàn thân trong suốt xuất hiện trên tay nàng. Thanh kiếm giản dị tự nhiên nhưng ở trong tay nữ nhân tại vô cùng tương xứng.

"Mục tiêu đã định, Thương Nguyệt quốc!"

Nữ nhân nói câu này xong, liền biến mất.

#####

Dương Chính có thể cảm giác được bên ngoài nhưng hắn không thể suy xét, càng không hiểu mình vì sao không cần hít thở, hắn chỉ là nằm trợn lẫn mơ hồ ở nơi này, nghe ngóng phong vân biến hóa, thậm chí rất nhiều ngày qua, hắn đều có thể nghe được nhiều thương đội, người đi qua đường không ai chú ý đến hắn, loại tử thi như vậy trên hoang nguyên rất nhiều.

Không ai để ý đến một "sinh vật hình người" toàn thân bị tuyết che phủ.

Cơn đau đầu dần dần giảm bớt, chỉ là Dương Chính không nghĩ tới bất cứ chuyện gì, không hề động não, im lặng

nằm đó giống như thai nhi nằm trong tử cung, hoặc giống như con nhộng nằm chờ phá kén.

Hắn không biết mình đã nằm đó bao nhiêu ngày.

Cảm giác này rất kỳ quái, giống như đang ngủ.

Hắn càng không biết lúc này đang là tiết đông dài đằng đằng, tuyết rơi cả ngày giúp hắn trốn khỏi một trường kiếp nạn.

Trên trời thỉnh thoảng có mấy tiếng kêu kỳ quái, sắc bén, cuồng bạo, vang lên dữ dội trong gió, dội qua khắp hoang nguyên, Dương Chính đã rất nhiều lần

nghe qua loại thanh âm này, nhưng hẩn nằm trong "kén", căn bản không thấy thế giới bên ngoài.

Cho đến một ngày có một thương đội đi qua nơi này dừng lại nghỉ ngơi.

Hẩn lại nghe thấy thanh âm cuồng bạo vang lên giữa không trung, có người trong thương đội la lớn: "Trời ơi, cái gì vậy?"

Một người lớn tuổi bịt miệng y, nhẹ giọng nói: "Đừng lớn tiếng, là sư thú, người không muốn sống hả?"

Lúc này một thanh âm vang lên: "Nhìn xem, trên sư thú hình như có người."

"Là... Sư thú ky sĩ trong truyền thuyết sao?" Lão ta thanh âm bắt đầu run rẩy.

Qua một khắc, chợt nghe thanh âm đó càng lúc càng tới gần, thương đội bên dưới đều xông xáo, còn có người bỏ chạy tứ tán, vô số thanh âm vang lên hỗn loạn: "Chạy mau, bọn chúng tới rồi."

Tiếng gió rất lớn, Dương Chính nghe rất rõ ràng, là tiếng đập cánh.

Tiếng kêu của sư thú càng lúc càng gần, biến thành khó nghe vô cùng.

Chỉ bằng cảm giác, Dương Chính cũng có thể đánh giá được sư thú này là một

sinh vật phi hành cường đại vô cùng.

Một thanh âm nam nhân thô tráng vang lên, áp bức cục diện hỗn loạn bên dưới: "Không được chạy, mọi người đứng im tại chỗ, còn không thì giết không tha."

Thanh âm này làm màng nhĩ Dương Chính phát đau.

Lực lượng thật khủng bố.

Người ngựa đều lặng im, không có ai dám phản kháng.

"Ai là đầu lĩnh nơi này?" Thanh âm của nam nhân đó lại vang lên, bất quá lần này

y nói nhẹ nhàng hơn.

Lão già thanh âm run rẩy đáp: "Là... lão hủ."

"Đừng sợ, ta hỏi ngươi một chuyện, có nhìn thấy người này không? Tóc đen mắt đen, rất dễ nhận biết." Nam nhân lấy ra một bức tranh.

Lão già nhìn xem rồi lắc đầu.

"Thực sự không thấy?" Thanh âm trở nên lạnh lùng.

"Lão hủ nào dám dối gạt tướng quân..."
Lão già run giọng rồi quỳ gục xuống đất.

Lúc này trên không lại vang lên một tiếng sư thừ khác kêu, cánh vỗ liên hồi by đến bên thân kỵ sĩ, một âm thanh sắc nhọn vang lên: "Đội trưởng, ta đã xemt hử cả thương đội này không có người nào tóc đen mắt đen, bọn ta đã ở gần đây nhiều ngày như vậy, ta nghĩ hẳn đã chết rồi, còn không thì đã chạy sang Lưu Vân quốc."

Tên sư thừ kỵ sĩ lúc đầu trầm ngâm một lúc rồi phát tay: "Chúng ta đi!"

Một tràng tiếng kêu vang lên, gió cát mịt mờ, thanh âm của sư thừ dần dần bay lên cao.

Dương Chính nằm đó nghe hết toàn bộ,

cũng biết chút manh mối, tóc đen mắt đen nói không chừng chính là hắn. Dương Chính ở thế giới này cũng không ít thời gian, cũng đã hiểu người tóc đen mắt đen trên thế giới này căn bản không có, ít nhất Dương Chính cũng chưa thấy qua. Sư thừa kỳ sĩ, chỉ nghe thanh âm cũng hiểu khủng bố cỡ nào.

Nếu như chính diện giao phong, với thực lực hiện nay của Dương Chính chỉ sợ bị chúng đánh nát thành bột.

Cứ tiếp tục như vậy rất nhiều ngày.

Gió tuyết cũng nhỏ dần, Bi Thương hoang nguyên bắt đầu nhiệt náo trở lại, cuối cùng đã đến đầu xuân, Dương Chính

bị đông cứng dưới băng tuyết cả mùa đông sớm đã khôi phục thể lực và tinh thần lực.

Thậm chí hẳn phát hiện cảm quan so với lúc trước còn hơn xa, có lúc hẳn ở đời tuyết chở nhờ vào ý thức giống như là một bức tranh mơ hồ xuất hiện trong óc hẳn, cảm giác rất là huyền diệu. Thời gian càng dài Dương Chính càng cảm thấy mình giống như một người thoát ly khỏi trần thế, cao cao tại thượng đứng nhìn người và thú tranh đấu nhau trong trần thế.

Ví dụ như lúc gần đây, trên con đường của Bi Thương hoang nguyên thương đội qua lại tăng nhanh khủng khiếp.

Dương Chính từ trong lời bàn tán của các thương đội biết được Lưu Vân quốc cuối cùng cũng đại chiến cùng Vệ Nhung quốc.

Mọi việc này chính là bởi vì Trí tướng quân Tả Thanh Tử vang danh đại lục mấy tháng trước bị người ám sát chết trên Ngọc Long sơn. Có người nói ám sát là người Lưu Vân quốc cải trang thành mỹ thực giả, nhưng Lưu Vân quốc d0ương nhiên là phủ nhận việc này. Vệ Nhung quốc cuối cùng không có bằng chứng nên không hề hành động.

Sau khi vào xuân, cục thế thu súc lúc trước liền bùng phát mạnh mẽ vì nhị

hoàng tử Vệ Nhung quốc bị một bọn thích khách Lưu Vân quốc ám sát ở dãy núi Ngải Nguyệt sơn gần kinh thành Tác La Đôn.

Cái chết của Tả Thanh Tử không thể làm cho bọn quý tộc lâu đời ở đế đô động dung.

Bởi vì lúc đầu bọn chúng một mực phản đối chiến tranh, vì một quý tộc bình dân mà đại chiến với Lưu Vân quốc đã man này thì chúng không bằng lòng bởi vì chiến tranh mà nổ ra thì buộc phải tăng thuế vào quốc khố. Lúc đó chỉ sợ trừ đại thần thuế vụ, không có ai cười nổi.

Nhưng nhị hoàng tử bị giết, xem ra quốc

vương đang đẳng đẳng sát khí.

Cả bọn quý tộc đều nhất trí, thống nhất thể hiện vẻ phần khích đối với Lưu Vân quốc, hơn nữa còn ra vẻ đại nghĩa lắm lắm, mắng bọn Lưu Vân cầu tặc âm hiểm cản trở, thái độ so với lần Tả Thanh Từ trước đó như là hai người khác.

Quy Tàng nhanh chóng tiếp nhận mệnh lệnh tiến đánh Lưu Vân.

Chiến tranh không thể tránh được bùng ra.

....

Nếu người đi hỏi thương nhân thành công

trên Lam Phong đại lục một vấn đề, thế giới này cách nào phát tài nhất?

Trăm phần thì 80 phần đã nói với người là tài sản của người chết.

Không nghi ngờ gì, chiến tranh vừa loan ra lúc đầu xuân đã làm cho vô số thương nhân dòm ngó. Bi Thương hoang nguyên phẳng phất thành con đường hoàng kim.

Khí lạnh đầu xuân vẫn khiến người ta không thể chịu nổi như trước, tuy tuyết đã không còn rơi nhưng khí lạnh của tuyết tan so với tuyết còn hơn mấy phần, quan trọng là những năm qua con đường thương đạo này ít nhất chưa hề chân chánh tiến vào tiết hoàng kim, nhưng

chiến tranh bùng nổ làm cho con đường này náo nhiệt sớm hơn trước.

Bầy cường đạo hoang nguyên cũng gây rối loạn sau khi ả núp qua tiết đông, bọn chúng giống như một con độc xà ngủ đông, bụng đã rất đói, cần "thực vật" tươi mới bổ sung vào bao tử.

Thương đội qua lại náo nhiệt vô cùng.

Khiến Dương Chính có cảm giác trở về nhân thế.

Tuyệt không tan nhanh, Dương Chính phát giác hấn phảng phất trở thành con côn trùng trong hồ phách.

Trên thân hắc tuyết đóng thành một khối hàn băng, làm hắc đàn phải chờ đợi.

Hắc thực tại không thể tưởng tượng mình sao lại nằm trong một khối băng qua hết mùa đông, bởi vì hắc tin chắc trăm phần là hắc không hề chết, càng không hề hôn mê, các cơ quan của hắc bao gồm cả tim đều vận hành rất bình thường, chẳng qua chỉ là rất yếu ớt trong trạng thái nửa ngủ đông.

Chính ngọ một ngày kia, tuyết đọng đã biến thành rất mỏng, chiến sự của Vệ Nhung quốc và Lưu Vân quốc đã đi vào tình trạng giằng co.

Thương đội từ thung lũng Mã Kỳ Đồn đi

tới, sau khi dừng lại nghỉ ngơi nửa đường ở trên một cái gò nhỏ không xa chỗ Dương Chính, Dương Chính tai biến thành linh mẫn phi thường, hẳn nghe được thương đội này không phải là từ Thương Nguyệt quốc đi tới mà tới từ Thanh Tư quốc nổi tiếng trí tuệ và mỹ lệ.

Thương đội trên gò nhỏ bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Từng trận cười của đứa bé vang lên như tiếng chuông bạc vãn vít trên đồng không.

Thương đội mang theo đứa bé, Dương Chính vì vậy chăm chú lắng nghe, bởi vì đi lại đường dài khôn khổ, có lúc đến cả

người lớn còn không chịu nổi, hà huống Bì Thương hoang nguyên cường đạo khủng bố như vậy, không đề phòng thì sẽ táng mạng, không có ai dám mang hài tử đi tới nơi này.

Mấy tên nhóc đang nghịch ngợm chơi ném tuyết với nhau, tuyết cầu bay đầy trên không trung.

Dương Chính buồn chán suy nghĩ lung tung một lúc thì tiếng cười của đứa bé càng lúc càng tới gần hẳn.

Đứa bé phát hiện Dương Chính, cũng có thể là chỗ hẳn nằm tuyết đặc biệt dày hơn.

Thế là nó vui mừng chạy tới cào tuyết trên người Dương Chính, mới cào được một lớp phấn tuyết mỏng thì phát hiện phía dưới rất cứng.

Nó vệt lớp tuyết trên bề mặt ra nhìn thấy một lớp băng, tiếp đó nó còn nhìn thấy cặp mắt đen dưới băng... Ánh mắt này nhìn vào người đứa bé đột nhiên nháy một hai cái.

Tiếng la kinh hoàng của đứa bé vang lên lồng lộng trong khoảng trời rộng mênh mông này.

....

Dương Chính đương nhiên không làm gì, đứa bé la hoảng chẳng qua là vì bị hấn

làm cho bất ngờ thôi.

Vừa la nó vừa chạy về phía sau.

"Người! Người! Chỗ này có người!"

Một người từ thương đội đi ra, là phụ thân của đứa bé.

"Ngải Vi Nhĩ, con sao thế?" Người này thân hình cao lớn giống như tòa thiết tháp nhanh chóng nhìn bên người đứa bé, ôm lấy nó, thì ra đứa bé này tuy mặc nam trang nhưng là một bé gái.

"Người, người! Ở đó, ba ba!" Ngải Vi Nhĩ mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Nam nhân nhìn qua, thấy đôi tuyệt động liền hiểu rõ việc gì, vỗ vỗ lên lưng Ngải Vi Nhĩ an ủi: "Chỉ là người chết thôi, tiểu quý, con không phải trời đất gì cũng không sợ hay sao..."

"Không phải, tròng mắt hắc còn chuyển động!" Ngải Vi Nhĩ không chờ phụ thân nói dứt câu đã la lên kinh hãi.

....

Dương Chính được bọn người Thanh Tư quốc cứu ra.

Bọn họ đập nát băng trên người hắc, sau đó đưa y phục mới cho hắc thay, còn đưa một bát canh sâm khói bốc nghi ngút cho hắc.

Lúc Dương Chính uống canh, rất nhiều người nhìn hắn, điều này là Dương Chính cảnh giác, hắn còn nhớ Thương Nguyệt quốc dán hình vẽ của hắn đầy khắp các thị trấn. Hiện thực tàn nhẫn đã dạy cho hắn biết đừng dễ dàng tin tưởng người khác.

Hắn tuyệt không chịu giao sinh mạng của mình cho người khác đùa giỡn.

Một cặp mắt màu xanh biếc cứ xoay chuyển nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

Đây là bé gái giống như mèo, Dương Chính đã biết tên của nó: Ngải Vi Nhĩ.

Ngải Vi Nhĩ đứng trước mặt Dương Chính không tới hai mét, hiếu kỳ nhìn tên nam nhân từ băng mà ra này. Đáng tiếc nó không biết trong lòng Dương Chính đang nghĩ gì, bằng không thì đã chạy ra xa hăn chừng nào thì chạy rồi. Bởi vì Dương Chính trong lúc cảnh giới, nếu như người Thanh Tur quốc nhận ra hăn, hăn tuyệt đối sẽ bắt bé gái này đầu tiên để làm con tin.

Ba ba của Ngải Vi Nhĩ là Hộ vệ đoàn trưởng của thương đội, Vi Tur.

Dương Chính liếc qua liền nhìn ra nam nhân giống như tòa thiết tháp này rất kiên định, y cơ bắp toàn thân cứng rắn, hai

mắt sáng rực, rõ ràng là nam nhân căng đầy lực lượng, cầm thanh trảm mã đao dài 1,8m, rộng 30cm, mũi nhọn mỏng dính, hộ thủ màu đen nhánh có khắc hình trăng khuyết khiến người ta có thể tưởng tượng được lực lượng cuồng bạo khi thanh đao này vung lên như thế nào.

Cũng giống như nam nhân thủ lĩnh, những người đứng chung quanh phía sau đều là đao khách xuất chúng.

Dương Chính không biết nếu như đối mặt với đao khách như thế này thì hắn có thể đỡ được mấy đao, cho nên hắn vô cùng đề phòng, cúi đầu ngồi im lặng.

Vì Tư chú ý quan sát Dương Chính.

Y rất kinh hãi, có người nào mà bị đông kết thành băng còn có thể sống lại như thường chứ, hơn nữa từ trong băng thoát ra Dương Chính khôi phục lại rất nhanh, hắn chỉ hoạt động chân tay một lúc thì giống như người bình thường.

Càng kỳ quái hơn nữa, Vi Tư không cảm ứng được điểm đấu khí nào trên người Dương Chính, tuy nhiên theo trực giác hắn nhận thấy người này tuyệt không đơn giản.

Tròng mắt màu đen này, chỉ có hạng người như y mới cảm thấy chúng tiềm tàng sát ý vô cùng, giống như mắt của cáo sói bị thương.

Đây là một nam nhân nguy hiểm cực độ.

"Nếu như người cảm thấy thân thể không có vấn đề gì, ta đưa cho người một Kim tệ và thức ăn rồi người có thể đi đâu thì tùy, thương đội bọn ta cũng nhanh chóng lên đường thôi." Vi Tự quyết định để cho nam nhân thần bí này ly khai.

"Ba ba, ba thấy thức ấy bị thương mà, tay phải không thể hoạt động được, đem thức đi theo thương đội đi." Ngải Vi Nhĩ nghe phụ thân nói liền đứng dậy.

Tay Dương Chính đúng là bị thương thật, xương vai phải của hắn trật khớp, lại nằm ngoài trời băng tuyết ngủ cả mùa

đông, không thể cử động được.

Vĩ Tư lúc đầu không biết, y nghe Ngải Vĩ Nhĩ nói mới phát hiện tay phải của Dương Chính có vấn đề.

"Người bị thương?" Vĩ Tư đến trước mặt Dương Chính hỏi.

Dương Chính gật đầu.

"Đề ta xem xem." Vĩ Tư vung tay muốn chụp tay phải của Dương Chính.

Dương Chính chân trái chân phải bước đổi vị trí cho nhau giống như linh miêu nhanh nhẹn đi sang một bên lắc đầu.

Ở thế giới tàn khốc này, Dương Chính không dám tin tưởng ai nữa, hẳn chỉ tin một mình hẳn thôi.

Vĩ Tư dang tay nhìn Dương Chính bình tĩnh nói: "Ta ngoài là kiếm thủ cũng cũng y sinh đi theo đội, mẹ của Ngải Vĩ Nhĩ là thần y nổi danh Thanh Tư quốc, ta cũng học được một chút y thuật, người hỏi mấy người khác trong thương đội xem."

Dương Chính nhìn xoáy vào mắt Vĩ Tư.

"À, người này như vậy à, là bọn ta cứu người mà! Còn nữa, ba ba ta là y sinh rất lợi hại đó, người lại đi lắc đầu, quá đáng ghét đi!" Ngải Vĩ Nhĩ chạy ào tới trước mặt Dương Chính, mặt mày đỏ lên, giận

dữ nhìn hẩn nói.

Tròng mắt màu xanh biếc lóe lên giống như là mèo con đang giận dữ cùng cực.

Dương Chính tròng mắt lóe lên hàn mang.

Vi Tư trong sát na đã lướt qua người Ngải Vi Nhĩ che chở cho nó.

Dương Chính tròng mắt vừa lóe lên ý lạnh có thể gạt được người khác nhưng không qua mắt được y, y không muốn Ngải Vi Nhĩ bị tổn thương.

"Dù người không muốn, ta vẫn đưa Kim tộ và thức ăn cho người, người có thể rời

khỏi đây." Vì Tư cuối cùng cũng có chút tức giận, mình đã cứu hắn một mạng vậy mà hắn lại không biết tiến thoái.

Dương Chính nguyên cũng không muốn ở chung với bọn người này.

Hắn nói câu đầu tiên từ sau khi phá băng: "Đa tạ."

Đồng thời nhận Kim tệ và thức ăn Vì Tư đưa tặng, hắn biết mình rất cần mấy thứ này, bởi vì sau khi hắn ra khỏi băng mới phát giác mình trở thành giống như người bình thường, cần thức ăn, đương nhiên cũng cần dưỡng khí.

Hai thứ trọng yếu là quân đao M9 và sáo

ngọc vẫn còn đó.

Hộp ám khí chế tác đại bộ phận còn lưu lại, Dương Chính bỏ chúng vào túi đeo ở thắt lưng bên người, còn bỏ thức ăn tiền bạc vào một cái bao trên lưng.

Vĩ Tư còn đưa cho hắn một thanh thiết kiếm để hộ thân.

Dương Chính không khách sáo, sinh nhằm thời loạn thì không cần phải câu nệ tiểu tiết.

Đối với cách cư xử rộng rãi của Vĩ Tư, Dương Chính tuy trong lòng cảm kích nhưng ngoài mặt không hề biểu lộ gì, vì hắn hiện tại đang nằm trong nguy cơ

trùng trùng. Một mình lên đường trừ việc làm cho nhiều người trong thương đội chú ý còn lỡ như gặp phải truy binh thì liên lụy đến họ.

Chấp tay vái chào xong, Dương Chính một mình đi vào nơi hoang dã.

Hắn đi một mạch không dừng, từ lúc phá băng thoát ra, Dương Chính đã hiểu rõ ai cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn. Hắn đã quyết làm cho Thương Nguyệt quốc phải bỏ ra một cái giá thảm thương vô cùng. Đây là lần đầu tiên khi Dương Chính rơi vào dị thế giới này có mục tiêu xác định như thế, hắn không muốn lại sống kiểu ngo ngoe ngẩn ngẩn nữa.

Mông Tầm, Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi... Các người hãy chờ xem, Dương Chính đã nói, chắc chắn sẽ có một ngày lấy máu Lang quân tế báo anh linh các người trên trời.

Ngày đó cũng không xa lắm đâu.

Vì Tư nhìn theo bóng lưng của Dương Chính ra đi, y cảm thấy người này giống như con sói cô độc kiêu ngạo, không có ai có thể tiến vào thế giới nội tâm của hắn.

Than một hơi, y xoay người mới phát hiện Ngải Vi Nhĩ đứng ngơ ngẩn nhìn theo hướng Dương Chính ra đi.

"Ngải Vi Nhĩ, con sao vậy?"

"Ba ba... Một mình hấn đi có sao không? Nghe nói hoang nguyên có nhiều cường đạo lắm, còn có sói hoang nữa."

Vi TU xoa cái đầu bé nhỏ của Ngải Vi Nhĩ: "Con nhóc này, dã lang và cường đạo tịnh không phải là nguy hiểm nhất, con biết không?"

"Vậy cai gì mới nguy hiểm nhất?"

Vi Tư im lặng, lắc đầu không nói nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 7-1:

Ba Bỉ xuất hiện (1)

D

ương Chính rời khỏi thương đội Thanh
Tur quốc không lâu sau đó, tìm đến một
gốc cây.

Hắn nâng cánh tay lên dùng sức tỳ vào
cây, khớp xương phát ra tiếng rắc thanh
thúy. Dương Chính đau đớn gục ngã
xuống đất, ôm tay, mồ hôi tuôn ròng ròng.

Sau đó một khắc, hắn đứng dậy khẽ vung
vẩy cánh tay phải, lại đau nhưng khớp
xương đã vào đúng vị trí.

Sau một ngày một đêm.

Dương Chính phát hiện mình gặp phải vấn đề nghiêm trọng.

Hắn lạc đường. Đường đi trên Bi Thương hoang nguyên khó đi phi thường, cái gọi là thương đạo kỳ thực là không có "đường"!

Mỗi một con đường đều có người hướng đạo quen thuộc đi theo, đại thương đội khẳng định không thiếu người dẫn đường như vậy.

Nhưng Dương Chính chỉ có một mình, lần trước hắn đi qua hoang nguyên theo đường Gia Thập chỉ dẫn. Ở nơi hoang dã

này, lộ tuyến đều rất khó phân biệt phương hướng dẫn tới lẫn lộn, cho nên Dương Chính không phân biệt được.

Xem ra mùa đông đã làm cho óc hần bị lú lẫn, sao lại phạm phải cái sai lầm thấp kém đó, sớm b=phải biết hỏi sơ đồ đường đi của thương đội chứ.

Đêm đen nhanh chóng ập xuống, Dương Chính chăm chú vào y ohục trên mình, xem ra thời tiết hoàn toàn khác với địa cầu, khẽ than một hơi.

Lúc này chỉ có cách trông chờ vào số phận thôi, có thể gặp được một thương đội nào hay không.

Còn như khả năng gặp phải cường đạo trên hoang nguyên còn nhiều hơn, bởi vì Dương Chính ngửi được mùi máu tanh trong không khí.

Hai mắt hắn lóe lên, hiện tại ngũ quan hắn hơn xa người thường, Dương Chính xác định gần đó không có người, bắt đầu cẩn thận đi về phía mùi máu truyền tới. Hắn cầm thiết kiếm bằng tay trái, chân chạy nhẹ nhàng như báo.

Dưới ánh trăng xanh lạnh lẽo, gió lạnh thổi trên vùng hoang dã giống như quỷ khóc sói gào, cảm giác lạnh lùng ăn vào trong xương tủy người ta...

Sau khi tới một gò cát nhỏ, Dương Chính

cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh thê thảm trước mặt, trên mặt đất ngang dọc mấy chục thi thể tàn khuyết, trong không trung bốc lên mùi hôi nồng nặc.

Có mấy thi thể bị sói ăn hết da xương.

Tài vật, ngựa cỡi đều bị cướp sạch, chỉ để lại xe hàng hư hỏng nằm lăn lóc chung quanh, trên mặt đất còn có dấu vết đốt lửa nhưng không nhiều dấu vết chiến đấu.

Dương Chính nhìn thêm lần nữa, con mắt chợt co lại.

Là thương đội Thanh Tư quốc.

Bọn họ gặp phải cường đạo? Dương

Chính trong đầu hiện ra hình bóng bé gái giống như mèo và tên to lớn Vĩ Tư.

Hắn không do dự nhanh chóng bước xuống gò cát.

Mấy con dã lang tru lên chạy ra ngoài mấy bước, chẳng qua chúng chỉ chờ đến lúc thấy Dương Chính có một mình thì chúng lại lộ ra bản tính sợ mạnh hiếp yếu, thịt người chết tuy ngon nhưng thịt người sống còn ngon hơn nhiều, mấy con dã lang nhe răng, phát tiếng rống thô trầm.

Dương Chính vung kiếm bước lên nghên đón, kiếm quang lóe lên một con dã lang bị chém ngang hông, thân thể đứt làm hai

mảnh rớt xuống, máu tươi phun ra.

Dương Chính mũi chân điểm một cái, lại đâm kiếm thẳng vào miệng một con khác.

Nháy mắt, hai con sói đã phơi xác.

Mấy con khác bị hấn tấn công bất ngờ tru lên lui lại, lúc này con sói bên tay trái Dương Chính lao lên, con sói này cũng thông minh nhắm chuẩn thời cơ tay trái Dương Chính không có kiếm. Dương Chính cười lạnh một tiếng, xoay người đá một cước vào mặt nó.

Đầu sói liền vỡ nát giống như bị thiết chùy đập quả dưa vậy.

Cả đèn Dương Chính cũng giật mình.

Một cước này đã dập tắt ý niệm hung hăng của bọn sói, nháy mắt đã chạy mất tăm.

Dương Chính cũng hoảng hốt, hấn nhìn chân của mình, cảm giác thật lạ lùng. Từ sau khi phá băng ra hấn tuy phát giác thân thể có điểm không đúng nhưng không biết nói như thế nào. Càng không nghĩ là một cước uy lực mạnh đến thế. Thi thể đã lang nằm ở đó, đầu dập nát không thành hình dạng gì, não tương và máu tươi cũng chảy tràn.

Dương Chính phân thần một lúc, liền nhanh chóng dùng ý chí kìm nén được.

Hiện tại không phải lúc suy xét mấy việc đó, sau khi kiểm tra thi thể trên mặt đất, không có bé gái và Vi Tư, hấn trong lòng nhẹ nhõm.

Đột nhiên.

Dương Chính nhướng mắt, khẩn trương nhìn xung quanh: Ai?

Một luồng hơi nóng bỗng xông lên trên ngực hấn.

Dương Chính nhanh chóng cởi y phục, kinh hãi quá mức, thì ra Ba Bử treo trên ngực không còn thấy đâu nữa, ngực chỉ có ấn ký hình ngọn lửa. Ấn ký này phát

xuất ánh sáng mờ mờ giữa đêm đen, giống như sinh mệnh có sức sống.

Dương Chính sờ lên ấn ký đó.

Trong lòng run lên, ý thức từng xuất hiện ở trên Ngọc Long sơn lại xâm nhập vào trong đầu hắn.

"Là Ba Bỉ?"

Một âm thanh cứng nhắc vang lên trong đầu hắn: "Dương!".

Dương Chính như bị lửa thiêu, nhảy bật lên, hắn từng trải qua nhiều việc rất ly kỳ nhưng lại không thể giải thích sự thật trước mắt này: "Người... người là người

hay quý?"

"Theo cách nói của nhân loại, ta là trí năng ảo." Ba Bử bình tĩnh nói.

"Trí năng ảo?"

Là cái gì đây? Dương Chính đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, hấn nhéo mạnh vào bắp đùi mình, chờ đến khi đầu óc tỉnh táo lại mới run run giọng nói: "Ta có việc muốn hỏi người, người cần phải trả lời ta, thứ nhất, người đáo để là từ đâu đến? Hai, có phải người đưa ta từ địa cầu đến địa phương quái quỷ này hay không? Ba, người làm sao mà hòa nhập vào thân thể ta? Bốn, người có thể rời khỏi thân thể ta hay không?"

Ba Bỉ vẫn dùng cách nói chuyện không chút cảm tình nói: "Ta cự tuyệt trả lời."

Dương Chính hựt hơi, nổi giận, hấn giơ M9 đưa trước mặt ấn ký, hung dữ nói: "Đừng nghĩ ta không dám khoét người ra khỏi cơ thể."

"Đừng, người khoét không ra được đâu, trừ phi ta chủ động ly khai, bằng người có chết cũng không thoát khỏi ta đâu." Ba Bỉ không chút nào bị uy hiếp.

Lúc Dương Chính cầm M9 rung động một lúc, thần tình âm trầm bất định cả nửa ngày, hấn từ từ hạ chủy thủ xuống, hấn không thể đem sinh mệnh của mình ra

đùa giỡn được, hơn nữa Ba Bỉ cho hẳn cảm giác giống như là máy móc hơn là con người.

"Người cuối cùng muốn gì đây?"

Im lặng, sau một lúc, thanh âm Ba Bỉ mới cất lên: "Ta sẽ cho người biết nhưng không phải là bây giờ, còn không thì bằng hữu của người sẽ chết rất nhanh!"

"Bằng hữu?"

"Vi Tư và Ngải Vi Nhĩ, bọn họ bị một nguồn năng lượng cường đại truy đuổi."

Dương Chính trong lòng kinh hãi, hẳn thậm chí không muốn hỏi Ba Bỉ vì sao

biết chuyện đó: "Bọn họ ở đâu?"

"Đi thẳng về hướng Tây, ta sẽ nói vị trí cho người biết!"

Ba Bỉ nói còn chưa xong Dương Chính đã vội vàng hết sức lao về phía Tây.

Dương Chính toàn lực chạy nửa thời thần, hơn nữa tốc độ còn ngang với khoái mã.

Nhưng hắn tịnh không cảm thấy mệt mỏi, cái nghi hoặc này vừa mới chớm thì Ba Bỉ đã giúp hắn giải đáp: "Ta thay thế cho thân thể người tăng tốc, cường hóa lực lượng cơ bắp của người."

Dương Chính muốn hỏi thêm nhưng giờ không phải lúc, bởi vì hắn nghe được tiếng vó ngựa mơ hồ lẫn trong gió.

Phía trước là một ngọn đồi nhỏ.

Đến lúc hắn tiến lên tới đỉnh đồi, Dương Chính cảm thấy nỗi sợ hãi cắn rứt trong lòng. Hắn vô cùng kinh hãi, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác này.

Mỗi lần đương đầu với hiểm nguy chưa biết Dương Chính trong lòng đều phát nóng, hắn cố gắng áp chế ý niệm bỏ cuộc.

Nhờ ánh sáng trắng hắn rất dễ dàng nhìn thấy rõ ràng một ác quỷ ba đầu lông

xanh đang truy đuổi một thân ảnh toàn màu đỏ rực, tốc độ chúng cực nhanh, trong đêm đen tạo thành mấy đạo hào quang chói lọi quét qua, rồi đến một đám mây đen che phủ khu vực rộng năm mét vuông theo sau chúng.

Hắc ám, lạnh lẽo.

Một luồng khí tức tử vong không hơi không tiếng tiến tới gần Dương Chính.

Dương Chính trực giác đối với đám mây đen nảy sinh cảm giác úy kỵ, sinh vật thiên tính đối với tử vong thì sợ hãi.

Người toàn thân có hào quang màu đỏ rực là Vĩ Tư, y mang bé gái trong lòng,

từ thân hình của hắn mà nhìn, thì hắn đã bị thương rồi.

Ác khuyển ba đầu gầm lên một tiếng, gia tăng tốc độ, mắt thấy sắp ngoạm được Vi Tư, hỏa quang chợt bùng lên, Vi Tư thét lớn, ba luồng hỏa sắc đao quang chia làm ba hướng thượng trung hạ chém xuống ác khuyển ba đầu, "ngao" một tiếng thảm thiết, thân thể con chó đứt thành bốn đoạn chính tề, máu phun như sương mù.

"Ba ba" Ngải Vi Nhĩ kinh hãi la.

Chỉ thấy chân của Vi Tư bị một con chó ba đầu khác cắn phải, hồng quang càng lóe lên kịch liệt.

Dương Chính nhìn không được nữa, hấn đứng bật dậy.

"Người mà đi thì năm chắc chín phần là chết." Ba Bì đều đều nói.

Dương Chính hừ nhẹ một tiếng, chụp lấy thanh kiếm chạy xuống.

Hắn xuất hiện làm cho Vi Tư vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, khát vọng cầu sinh làm y bạo phát tiềm lực.

Mấy con ác quỷ ba đầu bị y ép không có cách nào tiến tới gần.

Dương Chính cẩn thận nhìn đám mây đen

bay tới.

Một bóng xám phá sương mù bay ra, toàn thân hắt đều bao trùm trong cái áo dài màu xám đen khổng lồ, cặp mắt lóe ánh sáng màu xanh lục sâu trong áo khoác.

Cao cấp triệu hoán thuật sĩ!

Dương Chính lần đầu tiên nhìn thấy loại nhân vật trong truyền thuyết này, đây không phải là loại thuật cấp thấp như Mạn Kỳ có thể so sánh. Trên thế giới này có một số người có lực lượng đỉnh cao, ví dụ như Sư thừa kỳ sĩ, cao cấp thuật sĩ, kiếm thánh, ám hành giả... Số lượng bọn họ cực kỳ ít ỏi, ít khi nào đi lại trong

nhân thể nhưng không phải là không có.

Thuật sĩ áo xám tay cầm một pháp trượng màu đen kịt, cưỡi một con kiện mã toàn thân đen tuyền không có có một cọng lông khác màu lẫn vào, cặp mắt và bốn vó đều rực lửa.

Mộng Yểm!

Là ma thú đến từ địa ngục thăm sâu, sinh vật của cao cấp triệu hoán thuật!

Người này tuyệt đối là cao đẳng thuật sĩ đại lục ít thấy, hơn nữa còn là thuật sĩ triệu hoán hệ khủng bố.

Mộng Yểm giống như u linh trong đêm

tôi, bốn vó rừng rực lửa, cả mặt đất đều rung động, mắt nó nhìn vào Dương Chính đứng trước mặt, hí dài một tiếng giống như sét đánh giữa trời quang, hai vó trước giơ cao đập xuống đầu Dương Chính.

Tích tắc, thần kinh toàn thân Dương Chính đều tăng lên mức cực hạn.

Tinh thần của hắn đều tập trung vào hai cái móng ngựa to như cái bát của Mộng Yểm đang ập tới.

Trong đầu trống rỗng, tay trái chậm rãi vung ra...

Nhìn thì chậm nhưng thực tế lại rất

nhanh, mắt thấy móng ngựa cách đầu Dương Chính chưa đầy một xích, ánh lửa địa ngục từ móng ngựa chiếu lên gương mặt Dương Chính, một đạo bạch quang phát ra sau mà tới trước đập thẳng vào móng trước bên phải của Mộng Yêm.

Giống như tiếng đao thương giao kích, vừa tiếp xúc thì Dương Chính chỉ cảm thấy một luồng ma khí mênh mông cuộn cuộn tràn ngập trời đất cuốn thẳng tới hắn, cả người như bị lửa thiêu, khó chịu đến nỗi muốn rống to lên.

Nhưng ngay lúc đó, một hơi lương ý từ ngực dần dần truyền lên, Dương Chính đầu óc rung lên tỉnh lại.

Hơi lương ý đó tiến vào trong óc Dương Chính, hai mắt hắn đột nhiên sáng quắc, hồng quang ẩn hiện quanh người.

Vạn vật đều không tồn tại, trong mắt chỉ có một điểm sáng.

Thiết kiếm hướng về phía trước rẽ ra, Mộng Yểm phát ra tiếng hí thảm thiết, móng trước bên phải của nó bị chặt đứt. Nhưng móng trái vẫn còn hung mãnh đập xuống ngực Dương Chính, vang lên tiếng bình như đánh trống.

Y phục trước ngực của Dương Chính nháy mắt bị nát bấy, cả người bay ra xa hơn mười mét, nằm lăn ra đất bất động.

Vĩ Tư thét lên một tiếng giận dữ, y dùng kiếm quét ra nửa vòng, kiếm khí cuộn trào như bài sơn đảo hải.

Mấy con ác quỷ ba đầu bị kiếm khí hùng dũng chém nát thành bột phấn.

Mộng Yểm bị chặt đứt một móng, trọng tâm lúc tiếp đất không ổn, ngã nhào ra đất, thuật sĩ trên lưng căn bản không kịp xoay trở, cũng ngã lăn ra rất khó coi.

Thuật sĩ áo xám vùng dậy, khàn giọng gầm gừ.

"A! Đồ sâu bọ đáng chết!"

Một đá của Mộng Yểm có bao nhiêu sức

lực hấn phi thường rõ ràng, đủ để đá vỡ đá thanh cương, mà đá thanh cương là thứ được coi là cứng rắn nhất trên thế giới.

Cho nên hấn chắc chắn là tên sâu bọ đáng ghét kia đã bị đá gãy xương ngực, hoặc là đã sớm đi gặp Diêm vương rồi.

Nhìn qua Vi Tư như đang phát điên lao tới, thuật sĩ áo xám chỉ thẳng pháp trượng tới, một quang cầu màu tím lao vào Vi Tư, "ba" một tiếng, Vi Tư la thảm, quy ngang trên mặt đất.

Giải quyết Vi Tư xong, thuật sĩ khập khiễng bước tới chỗ Dương Chính, trong miệng lầm bầm: "Đồ sâu bọ, cái tên sâu

bộ đáng chết nhà ngươi, ta phải đem linh hồn ngươi đi giam cầm, mỗi ngày chịu lửa địa ngục thiêu đốt dày vò, ta lấy thân thể ngươi làm tiêu bản, quăng vào trong ao Hắc nê ác độc nhất để luyện hóa thành độc cương thi, đồ sâu bộ đáng chết, đáng chết..."

Thuật sĩ áo xám bước tới còn cách Dương Chính hai mét thì dừng lại.

Hắn thốt lên mấy chú ngữ lâm râm khó hiểu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 7-2: Ba Bì xuất hiện (2)

P

háp trượng dùng sức điểm tới, cả người Dương Chính như bị một sức mạnh vô hình lật qua lật lại, ở ngực của hắn, một ánh sáng màu vàng phát ra từ trong tiêu ký hình ngọn lửa.

Thuật sĩ áo xám sắc mặt biến đổi.

Dương Chính đột nhiên mở mắt, tròng mắt màu đen ngập tràn sát ý vô tận.

Hắn lăn người, cả thân hình như con báo bật dậy, tay trái cầm thanh quân đao M9

màu xanh mờ mịt, phát ra sát khí lạnh lùng.

Phốc một tiếng, thuật sĩ áo xám không thể tin nổi nhìn vào thanh chủy thủ đâm sâu vào ngực mình, tròn mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh khủng, chính là nét sợ hãi với cái chết.

Bảo thạch màu đen trên pháp trượng rung động mãnh liệt rồi vỡ nát.

Oán khí màu đen trong bảo thạch nháy mắt xông thẳng ra, Dương Chính bị hàn khí lạnh lẽo đó xâm nhập vào xương cốt bức bách phải rút chủy thủ ra, liên tiếp lùi lại mấy bước.

Thuật sĩ người mềm oặt ngã xuống trên mặt đất.

"Ba ba!"

Một tiếng la lên làm Dương Chính đang chìm trong sát ý tỉnh lại, hắn cố gắng nén cơn đau ở ngực đứng dậy, chỉ thấy Ngải Vi Nhĩ gục trên thân thể Vi Tư, vừa khóc vừa lay gọi.

Dương Chính loạng choạng đi tới bên người Vi Tư, hán tử cường tráng lúc này toàn thân chuyển sang màu tím ngắt, khóe miệng rỉ ra dòng máu đen, tình cảnh rất bi thảm.

"Vi Tư!" Dương Chính quỳ nửa người

xuống, nhẹ nhàng đỡ Vi Tư lên.

"Người... người..." Vi Tư nắm y phục của Dương Chính, cố gắng nói gì đó, nhưng vừa há miệng thì sùi máu ra, làm hấn ho hắng kịch liệt.

"Cố gắng chịu đựng, Vi Tư." Dương Chính không ngừng khích lệ y: "Người bị trúng độc thôi, chờ ta đi tìm giải dược."

Dương Chính nhẹ nhàng đặt y xuống, rồi chạy đến bên thi thể của thuật sĩ, xé y phục hấn ra, lấy bảy tám cái lọ trong ngực hấn. Dương Chính lại đến bên Vi Tư, mở hết nút chai ra ngửi thử, mỗi cái bình đều có mùi vị không giống nhau.

"Đáng chết, cái nào là thuốc giải, Ba Bử, Ba Bử người biết không?" Dương Chính đề vào ấn ký trên lồng ngực, muốn cảm thụ lực lượng của Ba Bử.

Màu tím càng lúc càng đậm nét trên người Vi Tư, da hắc cơ hồ biến thành màu đen, mạch đập cũng từ từ yếu ớt.

"Không có tác dụng, chúng đều không phải là giải dược, người nắm lấy tay hắc đi." Lúc Dương Chính cơ hồ tuyệt vọng, thanh âm của Ba Bử lại truyền tới có chút mơ hồ.

Dương Chính nhanh chóng cầm lấy tay Vi Tư, một luồng nhiệt lưu từ tay hắc truyền vào, thân thể Vi Tư chấn động mạnh, khí

đen trên mặt y cũng nhạt bớt nhiều, nhân thần cũng sáng trở lại.

"Ta.. không xong rồi." Vi Tư ngừng một chút, lời nói lại bắt đầu trở nên lưu loát: "Giúp ta chiếu cố Ngải Vi Nhĩ, đưa nó đến Nguyệt điều lữ quán ở Tác Ba Đình. Cầu xin người!"

"Ba ba." Nghe Vi Tư nói vậy, Ngải Vi Nhĩ càng khóc thảm thiết hơn.

"Đừng khóc, Ngải Vi Nhĩ, con là đứa bé ngoan." Vi Tư lấy một chiếc hộp nhỏ màu đen trong lòng đưa tới trước mặt Dương Chính: "Thứ này... Người giữ lấy, đừng cử động..."

Vĩ Tư còn muốn nói thêm thì cổ họng nghẹn lại, Dương Chính cảm thấy nhiệt lượng trong tay nhanh chóng biến mất...

"Vĩ Tư!"

Dương Chính có chút bi thương, đao khách nhiệt tâm này cuối cùng đã chết như vậy.

####

Sâu trong đầm Vân nê chiều.

Mây đen chậm chậm di chuyển tới mảnh đất hình khô lâu.

Mặt đất có trận đồ khổng lồ tinh tế làm

bằng máu tươi, vô số đầu lâu xương khô xếp đồng thành gò nhỏ hình tam giác nằm ngay mỗi đầu trận tuyến, trên đỉnh gò khô lâu đều là một cái khô lâu màu xanh sẫm, khói xanh bốc ra liên tục từ thất khiếu. Trong mảnh đất này mây mù dày đặc, khí lạnh âm trầm dày đặc trong không trung, nước bùn màu đen chảy ào ào lên trên, mấy thi thể nhìn không rõ nằm trong nước, người chết mặt trắng bệch đầy vẻ tuyệt vọng, bi thương, tàn bạo, thêm vào các cảnh kỳ quái xung quanh làm cho vùng đất này giống như quỷ vực.

Nơi này là sào huyệt của Ác ma thuật sĩ Hạ Lạp Phi.

Đột nhiên trận đồ bùng sáng, mây đen

mù mịt đêm qua chợt cuộn cuộn chuyển động.

Khô lâu phát ánh sáng màu xanh sẫm mạnh mẽ.

Âm âm

Một âm thanh cực lớn vang lên, hắc quang từ trong trận đồ bùng phát ra.

Dần dần hình thành một hình khô lâu.

"Úc"

Thanh âm phần nộ xuyên qua mây mù đầm lầy làm cho quạ đang bay trên trời cũng quang quác bay né.

"Tên sâu bọ vô sỉ, tì bỉ, người dám xúc phạm đến tôn nghiêm của Ác ma thuật sĩ Hạ Lạp Phi, dám tấn công ta... Ngao..."

Hắc quang phát ra âm thanh vang dội, giống y như thanh âm của ác ma thuật sĩ mà Dương Chính giết chết.

Từ khi trở thành thuật sĩ trở đi, Hạ Lạp Phi lần đầu tiên bị thương nghiêm trọng đến thế.

Trước nay chưa có ai có thể tiến vào cận chiến với Hạ Lạp Phi trong vòng năm mét, còn những người nào tiếp cận đều bị y luyện chế thành tiêu bản, cho nên ác ma thuật sĩ chính là cơn ác mộng của toàn

đại lục.

Hôm nay, Hạ Lạp Phi suýt chút nữa là bị người ta đánh cho đến chết.

Cả đến nhục thân cũng bị tiêu hủy.

Chuyện này mà truyền ra, Hạ Lạp Phi hẳn trong thế giới ma pháp khẳng định sẽ bị người ta xì xầm thóa mạ sau lưng đến phát tức mà chết.

Chỉ nghĩ tới Cổ Phí Tư và Hưu Bĩ Đặc chắc chắn sẽ chỉ vào vết thương trên người y mà nói giọng âm dương: "A, Hạ Lạp Phi đại nhân khả ái của chúng ta bị thương rồi. Đây thực sự là sỉ nhục của cả thế giới ma pháp chân chính. Đến đây để

bọn ta dùng hai con La Sa thú cắn chết địch nhân (loại sinh vật thấp kém nhất của địa ngục)!" Hạ Lạp Phi cũng đã cảm thấy hồ thẹn muốn chết rồi.

Đáng chết, cái con rồi này.

Vì sao không ra nghênh tiếp chủ nhân của nó, lẽ nào nó không biết chủ nhân của nó đã bị trọng thương sao? Cái thế giới khốn kiếp này, con người khốn kiếp, khôi lỗi (con rồi) khốn kiếp toàn bộ đều đáng chết.

Hạ Lạp Phi độc ác nguyên rửa, hướng về cái nhà giống như một cái lồng chim khổng lồ trên mảnh đất thét lớn: "Kiệt Phi Nhĩ Đức, ta thực sự là nên cho cái đầu

chó úp lên người người, một con chó so với người còn trung thành thông minh hơn, lăn nhanh ra đây cho ta..."

Thét luôn mấy tiếng, căn nhà cũng không có chút động tĩnh nào.

Hạ Lạp Phi phần nộ cực điểm, nhục thể đã bị hủy, linh hồn của y chỉ có thể tụ tập ở trong trận đồ, đối với sự im lặng của khô lồi, y lớn tiếng mắng chửi: "Kiệt Phí Nhĩ Đức, người chỉ là Sa La thú cấp thấp, lẽ nào người dám miệt thị ác ma thuật sĩ Hạ Lạp Phi sao? Người chờ đó, ta sẽ biến người thành quái vật xấu xí độc ác nhất, trở thành thứ rác rưởi bản thủ nhất trên thế giới này."

Cửa mở ra, một thanh âm bình hòa vang lên: "Hạ Lạp Phi, ta chờ ngươi đã lâu rồi, cuối cùng ngươi cũng đã trở về."

"Ai?" Hạ Lạp Phi cảnh giác lui lại một bước.

Một thân ảnh phong hoa tuyết đại từ từ bước ra từ trong cửa. Nữ nhân này mái tóc dài trắng như thác nước Lạp Bối Nhĩ Sơn, buông xõa thẳng xuống trên chiếc eo thon, cặp mắt cong dài của nàng như vàng trắng khuyết trên trời mang theo mệnh cách câu hồn nhiếp cốt người ta, lại còn gương mặt thanh khiết vô cùng bao phủ bởi vẻ u uẩn bình đạm, nhìn không rõ ràng, chính là Tư Gia Lệ. Trừ nàng ta ra còn ai có được vẻ đẹp tà ác chấn động

lòng người như vậy.

Cả đến Hạ Lạp Phi thường dùng bộ phận cơ thể con người để chế tạo tài liệu của ác ma thuật sĩ cũng không cầm được hô hấp khó khăn.

Vẻ đẹp này xác thực là làm người ta không có cách kháng cự.

Bất quá Hạ Lạp Phi vẫn rất cảnh giác, tròn mắt màu xanh lục của hắn xoay chuyển: "Người thực ra là ai?"

Tư Gia Lệ nhìn vào đám hắc vụ có chút ngạc nhiên: "Ác ma thuật sĩ mà nhục thân bị hủy, người nào có thể làm được điều này?"

Hạ Lạp Phi phần nộ rống lên: "Nữ nhân, Hạ Lạp Phi không tha cho ai miệt thị, lẽ nào người cho là ta không có nhục thể thì không thể vận dụng pháp lực cường đại sao?"

Tư Gia Lệ giống như chưa nghe thấy, gót ngà nhẹ bước giống như làn khói nhạt bay ra khỏi nhà.

"Hạ Lạp Phi, nghe nói người tìm ra được nơi hạ lạc của Kim sí thiên (ve cánh vàng)"

Nghe thấy ba chữ "Kim sí thiên", ác ma thuật sĩ càng thêm cảnh giác nữ nhân trước mặt.

"Cái gì Kim sí thiên, ta chưa từng nghe qua."

Tư Gia Lệ cười nhẹ: "Hạ Lạp Phi, người tựa hồ như đã quên cảnh ngộ bây giờ của người..."

Thanh âm của nàng càng lúc càng thấp, sâu trong tròng mắt một ngọn lửa tím bắt đầu bùng lên.

"Trời, người là người của Thánh điện. Người nói Kim sí thiên gì chứ?" Hạ Lạp Phi liên tiếp lui lại mấy bước: "Ta không có, người xem ta đã bị trọng thương đến mức này..."

"Hạ Lạp Phi, người nói xem ta có nên tin một thuật sĩ tiếng tăm xấu xa nói hay không?" Tư Gia Lệ mặt vẫn tươi cười tiến tới bức bách.

"Ta thực sự là không có mà!" Hạ Lạp Phi thực tức muốn điên, khó tin là lần đầu tiên y nói thật thì lại bị người ta không tin.

Cuối cùng Tư Gia Lệ cũng không cười nữa, lửa tím trong mắt nàng càng lúc càng bốc cao, không khí xung quanh phảng phất như bị đốt cháy, Hạ Lạp Phi chịu không nổi cơ hồ thổ huyết, hôm nay hẳn chỉ còn lại là linh hồn, nên pháp lực mà y vẫn tự hào không thể nào thi triển.

"Kim sí thiên bị một tên nam nhân tóc đen cướp đi rồi, ta còn bị hấn đâm một đao." Hạ Lạp Phi cuối cùng không chịu nổi uy hiếp tinh thần, đành phải nói lieâu.

"Nam nhân tóc đen?" Tư Gia Lệ mắt hơi động, lửa tím tiêu tán, không khí xung quanh lại khôi phục như thường.

"Nam nhân tóc đen như thế nào, có phải trông mắt hấn cũng có màu đen hay không?" Lúc này Tư Gia Lệ trước giờ sắc mặt vẫn bình tĩnh nay ngữ khí có mấy phần gấp rút.

Dưới áp bức tuyệt đối này, Hạ Lạp Phi không dám chối quanh, y miêu tả lại hết hình dáng của Dương Chính.

"Lại là hấn."

Tư Gia Lệ cuối cùng cũng xác định người Hạ Lạp Phi nói là Dương Chính, nàng cũng muốn đi tìm hấn.

Đây là người nàng tuyển lựa làm người ứng cử cho Thánh kiếm kỵ sĩ, mới đầu sớm đã muốn tiến dẫn hấn vào Thánh điện, không ngờ nửa đường lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. Lúc Tư Gia Lệ trở lại tìm Dương Chính thì hấn đã mất tích, cả lực lượng rộng rãi như Thánh điện mà vẫn không tìm thấy hấn.

Nàng không nghĩ tới Dương Chính lại có thể tiềm phục trong băng cả tiết đông.

Sau đó Tư Gia Lệ cũng cho là Dương Chính đã bị giết, còn vì vậy mà ử rử một hòm chỉ có thể tuyển chọn người ứng cử khác, Người này tuy thiên phú rất tốt, mới ba mươi tuổi đã là Bát phẩm kiếm sĩ, khoảng cách tới Cửu phẩm kiếm sĩ cũng chỉ cách một đường tơ. Nhưng Tư Gia Lệ lại phát hiện y vẫn còn có khuyết điểm, lại nghĩ tới Hắc tinh sứ tuyển người ứng cử là Âm hành giả có huyết thống hắc tinh linh, Tư Gia Lệ trong lòng như có tảng đá nặng đè lên.

Nếu như lần tranh đoạt Thánh kiếm kỵ sĩ này thất bại, cả bốn Thánh kiếm kỵ sĩ đều thuộc về Hắc tinh sứ, địa vị Tư Gia Lệ ở tổ chức sẽ phải chịu khiêu chiến trước đây chưa từng có.

Nàng tuyệt không muốn việc này xảy ra.

Hiện tại nghe Hạ Lạp Phi nói vậy, Dương Chính không những còn sống mà thực lực còn đại tiến, cần biết nếu ác ma thuật sĩ không bị thương thì cả nàng cũng không dám khinh địch. Dương Chính có thể đâm hấn một đao thực lực không phải là yếu.

"Lần cuối người gặp hắn ở đâu?"

"Bi Thương hoang nguyên!"

Tư Gia Lệ trong mắt lộ ra vẻ hân hoan, thanh âm của nàng cũng mềm mại, nghe ra giống như tình nhân thổ thề bên

taị:"Hạ Lạp Phi, người thật sự là một thuật sĩ rất đáng yêu, ha ha..."

"Người còn muốn gì đây?" Nghe thấy thanh âm nhu mì như vậy, Hạ Lạp Phi lại sợ hãi vô cùng.

Tư Gia Lệ cười quỷ dị, đột nhiên lửa đỏ trong tay phải bùng lên, điểm nhẹ vào trên trần đồ.

Bồng, một tiếng vang lên.

"Đừng!"

Hạ Lạp Phi phát ra tiếng hô tuyệt vọng.

Chỉ thấy một ngọn lửa màu tím kịch liệt

từ giữa trận đồ bùng phát, nháy mắt ra
nuốt chửng linh hồn Hạ Lạp Phi.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 2 - Chương 8: Tư gia lệ

B

a ngày sau, một thớt hắc mã chở một người và một đứa bé tung vó trên đại thảo nguyên Lư Vân quốc.

Trên lưng ngựa là một nam nhân dung mạo bình thường, da dẻ thô ráp, đầu tóc lồm đồm sợi vàng, lưng đeo một thanh trảm mã đao to rộng dị thường, chuôi đao đen bóng, hộ thủ hình trăng khuyết. Trong lòng hắn là một bé gái nằm co rúc, cặp mắt màu xanh lục buồn bã giống như là mèo.

Nếu như không phải trong mắt hắc vẫn là lớp băng lạnh lẽo ngàn năm không tan thì ai có thể biết được nam nhân này chính là Dương Chính.

Tướng mạo của hắc hoàn toàn thay đổi, đây là những cái bình thu được từ tên thuật sĩ khủng bố để lại, dưới sự chỉ điểm của Ba Bể, Dương Chính dễ dàng cải biến dung mạo.

Hắc hiện tại đang mang Ngải Vi Nhĩ trở về Tác Ba Đình hoàn thành di nguyện của Vi Tư.

Xa mút tầm mắt, đại thảo nguyên mênh mông vô tận, phía bên phải là dãy núi cao ngút trời chạy dài, chính là Phí Mễ

Nhĩ sơn mạch nổi danh đại lục, nơi ở của vương quốc Ải nhân. Nếu như là Dương Chính trước đây, trên người không có nhiệm vụ quan trọng nào thì hẳn nhất định không hề do dự thâm nhập vào Phí Mễ Nhĩ sơn mạch, đi tìm thế giới trong truyền thuyết, hoặc là dương buồm ra biển, tìm quần đảo Ma Huyền mỹ lệ huyền hoặc, nghe nói là nơi trú ngụ của tinh linh tộc mỹ lệ nhất thế giới.

Mỗi một truyền thuyết mỹ lệ đều rất hấp dẫn Dương Chính.

Nếu như có thể có một ngày kết liễu hết mọi cừu hận, hẳn nhất định sẽ làm một du hiệp tự do tự tại.

Đi xa cái thế giới bản thổ này, tìm vườn địa đàng trong mộng.

Trong lòng máu nóng bùng bùng.

Dương Chính kèm chế tình cảm thúc ngựa, kiện mã chạy điên cuồng trên đại thảo nguyên, suốt ngày ở trong không khí đấu tranh và tử vong, cuối cùng cũng tiêu tán đi rất nhiều khi nghênh mặt đón cuồng phong.

Cây cỏ hai bên đường chạy giật lùi như nước chảy.

Dương Chính ngược mặt hú dài, thanh âm xé không, xuyên qua cả tầng mây.

Trả lời hần là hằng loạt tiếng sấm ì ùng.

Ngay trước mặt hần mây đen nghìn nghịt bay về phương này như nhe nanh múa vuốt nuốt sạch cả bầu trời quang đãng, sấm chớp lóe lên.

Sấm chớp mưa bão đến!

Dương Chính nhanh chóng giục ngựa chạy sang bên trái, hần nghe được tiếng nước chảy.

Lúc xuống tới gò đất hần nhìn thấy một con sông nhỏ, nằm khuất hướng gió. Dương Chính nhanh chóng lấy lều bạt trên lưng ngựa dựng tạm một căn lều nhỏ che mưa trên khối đất nhỏ khô ráo. Hần

cột ngựa trong lùm cây gần đó. Sau đó thì mưa bắt đầu rơi.

Trời đất chớp mắt biến thành một màn trắng bạc, vũ trụ xa gần như nối kết lại thành một khối, dòng suối nhỏ không xa đó vang lại tiếng mưa rơi, đây là cơn mưa đầu tiên vào mùa xuân, ập xuống hung mãnh nhanh lẹ.

Mấy giọt nước rơi xuống đầu Dương Chính khi tiến vào trong căn lều nhỏ, hấn ngược mắt lên nhìn thấy Ngải Vĩ Nhĩ đang co mình ôm bụng tại một góc.

Mấy ngày nay bé gái này không nói một câu, tròng mắt lúc trước linh động giờ mất hết ánh sáng vui tươi, chỉ có bi

thương và mê mang.

Dương Chính biết được nỗi thống khổ chết cả tấm lòng khi mất thân nhân đó.

Biểu hiện của Ngải Vi Nhĩ hơn xa niên kỷ của nó, vô luận Dương Chính phân phó điều gì Ngải Vi Nhĩ đều làm ngay, chỉ là nó không nói câu nào.

Điều này lại càng làm cho Dương Chính thương xót.

"Vi Nhĩ, ăn cái này đi." Dương Chính lấy một khối thịt đưa cho nó.

Ngải Vi Nhĩ chậm chạp nhìn Dương Chính rồi tiếp lấy khối thịt cắn nhẹ một

miếng, sau đó nó lại ngo ngắn nhìn ra màn mưa bên ngoài.

Dương Chính than thở, hắn chỉ hy vọng thời gian có thể xóa nhòa nỗi đau.

Hắn thò tay vào bọc, lấy ra cây sáo ngọc Tiểu Nhan tặng cho.

Tiếng sáo du dương vang lên, hòa với tiếng mưa hỗn độn như ngọc châu tạo thành thanh âm rung động lòng người.

Đây là lần đầu Dương Chính thổi sáo không phải vì nhớ Tiểu Nhan, mà chỉ vì an ủi cho bé gái này, vừa hết khúc này thì Dương Chính lại thổi tiếp khúc nữa, Từ Mai Hoa Tam Lộ đến Tuyết Hoa Thần

Kiểm, từ Cô Tô Hành đến Hàn Giang Tàn Tuyết, từ Lương Chúc đến Nữ Nhân Tình. Dương Chính không ngờ mình đã lâu không thổi sáo nhưng mấy khúc nhạc này phảng phất như từ sâu trong lòng hắn phát ra, thậm chí những khúc nhạc đã mơ hồ từ lâu, hôm nay lại thổi rất trơn tru.

Đắm chìm trong âm nhạc đặc biệt này, nhân tình mê mang mất đi tươi vui của Ngải Vi Nhĩ cuối cùng cũng có lại thần sắc, nước mắt long lanh trào ra.

Khóc ra được thì tốt hơn.

Chợt Dương Chính nghe được tiếng kêu cứu mạng mơ hồ.

Dương Chính ngưng thối sáo.

Cả thế giới tựa hồ chỉ còn thanh âm của nước mưa, Dương Chính bỏ sáo xuống lắng tai nghe ngóng hồi lâu.

"Cứu mạng..."

Hắn cuối cùng cũng nghe được, liền đứng phắt dậy rút thiết kiếm ra.

"Cứu... Khục khục... cứu... mạng" Thanh âm càng lúc càng mơ hồ, cảm giác như càng lúc càng xa, là thanh âm của nữ nhân.

Dương Chính nhanh chóng đi tới bờ sông, thính giác của hắn linh mẫn hơn xa

người thường, dù trong tiếng mưa rơi hỗn loạn vẫn nghe ra tiếng kêu đó phát ra từ trong dòng sông. Dòng sông cũng không rộng lắm nhưng mưa lớn như thế rõ ràng đã làm cho dòng chảy mạnh và nhanh hơn. Dương Chính lấy tay trái che mắt, đi dọc sông tìm thử.

"Cứu..." Lần này chỉ phát ra một tiếng kêu, mục quang của Dương Chính đột nhiên chuyển hướng, hắn nhìn thấy phía dưới có một thân ảnh lúc nổi lúc chìm, có vẻ mất hết sức lực, bị cuốn theo dòng sông chảy.... Chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Dương Chính vội vàng chạy xuống phía hạ lưu, tuy hắn rất lạnh lùng nhưng cũng

không phải là người thấy chết không cứu. Huống gì người la cứu mạng lại là nữ nhân, một nam nhân hiện đại ít nhất đối với nữ nhân chắc chắn phải bảo trì phong độ nhất định, hơn nữa cũng dễ dàng thông cảm.

Dương Chính nhanh chóng lao đi như con báo, nước sông tuy chảy xiết nhưng hắn cũng nhanh chóng đến ngay khúc sông nữ nhân chìm xuống.

Hắn cởi đai lưng, lấy hết mọi vật trong người ra, quăng thiết kiếm nhảy xuống sông.

Dòng nước sông mờ đục ngăn cản thị tuyến rất nhiều, hắn tìm khắp dòng nước,

tận nhân lực, nghe mệnh trời, coi nữ nhân này mạng lớn hay không, Dương Chính theo dòng nước bơi xuống dưới, hy vọng kỳ tích xảy ra, nhưng hơn năm chục mét hắt vẫn không nhìn thấy tung tích của nữ nhân.

Dương Chính nhô lên mặt nước, hít một hơi dài, trong lòng hơi buồn bã, nữ nhân đó chắc là đã chết rồi.

Hắn nhìn dòng sông chảy dài vô hạn, lại cảm thấy sinh mệnh biến ảo khôn lường, khẽ than một tiếng.

Lúc này chân hắn lại chạm phải một vật gì mềm mại.

Dương Chính động tâm, lại lặn xuống đáy, đột nhiên phát hiện một nữ nhân áo trắng chìm dưới đáy sông, y phục của nàng vừa bị rong rêu dưới nước giữ lấy.

Dương Chính cắt đứt rong rêu, đưa nữ nhân lên mặt nước, ôm cổ nàng ta đưa vào bờ.

Lúc để nữ nhân nằm trên bãi cát, nhìn rõ diện mạo của nàng Dương Chính phải ngẩn ra một lúc, nữ nhân này quá đẹp! Nàng mái tóc trắng dài, ngũ quan xinh xắn, cho dù hiện nay sắc mặt trắng đến phát sợ, đôi môi tím tái vẫn không làm giảm vẻ mỹ lệ, hơn nữa, áo trắng ngấm nước dán sát vào vóc người thon dài vô tận, tin rằng nam nhân bình thường nào

cũng đều nhìn không được mà rung động.

Luận dung mạo, tam công chúa Thương Nguyệt quốc có thể so được với nàng ta, nhưng luận phong tình Mạc Băng Vân có quát ngựa cũng không đuổi kịp nàng.

Dạng nữ tử này hôn mê đủ làm cho nam nhân bình thường mất đi lý trí.

May mà Dương Chính tị không phải nam nhân bình thường, tâm trí của hắn sớm đã được thế giới này rèn luyện cứng rắn có thể so với nam thạch.

Ý niệm linh tinh vừa nổi lên, Dương Chính liền rùng mình, trong lòng hắn tuyệt không thể bị dục vọng thao túng,

huống gì đây là một nữ tử yếu ớt đang sắp chết.

Lấy tay xem hơi thở của nữ tử này rất yếu ớt hơn nữa bụng nhô lên hiển nhiên là đã uống không ít nước sông.

Dương Chính lấy tay áp vào bụng nữ nhân dùng sức đè xuống.

Cứ ba lần đè xuống, hấn lại hô hấp nhân tạo cho nữ nhân.

Nữ nhân bắt đầu phun nước ra, nước sông vàng đục chảy ra từ miệng nàng một lúc thì nữ nhân cuối cùng thân thể cũng co lại, cả người cong lên, ói dữ dội, nước sông từ miệng ào ào chảy ra.

"Ài Ài..." Nàng thốt lên tiếng than ai oán, mắt chầm chậm mở ra.

"Đây, ăn cái này đi." Dương Chính lấy khối thịt đưa cho nữ nhân đồng thời đưa quần áo khô qua cho nàng: "Y phục của cô đều ướt cả rồi cần phải thay đổi."

Nữ nhân nghe câu nói của Dương Chính thì kinh ngạc và sợ hãi, bất quá nàng nhìn thấy Ngải Vi Nhĩ ngồi bên thì sắc mặt cũng dần ra, đợi Dương Chính đi ra ngoài lều, nàng nhanh chóng cởi hết quần áo, mặc đồ của Dương Chính vào.

Thân hình nữ nhân này rất cao, so với Dương Chính chỉ thấp hơn một chút,

chẳng qua xương cốt nhỏ nhắn, mặc y phục của Dương Chính thì lộ ra một phần bộ ngực trắng như tuyết, thấy Dương Chính đi vào liền cười trêu mếu.

Dương Chính cảm thấy có điều không ổn, bình thường hẳn đối với nữ nhân không bao giờ sinh ra cảm giác không thể khống chế, chỉ là nữ nhân này nhắc tay, ngẩng đầu đều làm cho tim hắn đập nhanh.

Còn Ngải Vi Nhĩ mấy ngày nay đều im lặng lại có thể chủ động nói chuyện với nữ nhân này.

Cho dù đối với Ngải Vi Nhĩ mà nói thì đây là chuyện tốt nhưng Dương Chính không thể không cảnh giác.

Nữ tử này lai lịch không rõ, thân ở trong hoang nguyên tứ bề nguy hiểm mà sao nàng ta chỉ có một thân một mình.

Thực sự có quá nhiều điểm nghi ngờ.

"Đại ca, đa tạ người cứu ta." Tư Gia Lệ thấy Dương Chính im lặng không nói gì đột nhiên mở miệng bắt chuyện.

Dương Chính tỉnh lại, gật đầu: "Tên cô là gì?"

"Ta... ta tên là Tư Gia Lệ."

Tư Gia Lệ?

Dương Chính trong đầu nghĩ tới nhân vật nữ chính trong bộ phim Loạn thế giai nhân, bộ phim Áo Tư Táp này chính là một tấm bia lớn của nên điện ảnh, Dương Chính tự nhiên đã xem qua. Lại nói, Tư Gia Lệ trước mắt cũng có điểm đặc biệt giống như Phí Văn Lệ.

Đây đương nhiên là không phải, Dương Chính thấy mình có cảm giác cổ quái đó không khỏi mỉm cười.

Nhìn thấy gương mặt hần lộ ra nét mặt có nhân tính hiếm thấy, Tư Gia Lệ khẽ ngáy ra, nàng ôn nhu nói: "Người cười gì vậy?"

"Không có gì, chỉ là nghĩ tới một chuyện

thú vị thôi." Dương Chính nhìn sắc trời bên ngoài: "Trời nhanh tối thật, đêm nay xem ra chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây, ta xem cô cũng mệt rồi, nghỉ một đêm rồi ngày mai mới nói đi."

Gió đêm lạnh lẽo.

Mưa tuy đã nhỏ lại nhưng cứ nhỏ giọt không ngừng.

Cả người Ngải Vi Nhĩ đều nằm trong lòng Dương Chính, nó tựa hồ như coi Dương Chính là phụ thân, trong mơ cũng ôm lấy cổ hân, nhỏ giọng nói mê: "Ba ba".

Dương Chính cẩn thận đặt Ngải Vi Nhĩ

xuống thăm, rồi đắp chăn cẩn thận cho nó.

Phía bên kia Tư Gia Lệ hô hấp đều đặn, rõ ràng là ngủ say rồi. Dương Chính liếc nhìn nàng một cái, tức thì ghen thở, bởi vì tư thế của Tư Gia Lệ trong lúc ngủ y phục mở tung ra, nửa vai của Tư Gia Lệ đều lộ cả ra ngoài, nửa bộ ngực tròn đầy như ẩn như hiện dưới lớp y phục, làn da mịn màng óng ánh ẩn hiện dưới ánh đèn càng thêm sức dụ hoặc.

Dương Chính tay để trên thảm cơ hồ không thể khống chế được nhìn bộ ngực cao vút của nữ nhân.

Nữ nhân lại không hề phát giác.

Nàng ngủ rất say.

Tay Dương Chính run run, lúc vừa tiếp xúc với điểm trắng nõn đó thì, "tốc tốc" một giọt nước lạnh trên trướng rơi xuống cánh tay hắn.

Dương Chính đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng thu tay.

Dục vọng đáng sợ này cuối cùng là từ đâu sinh ra, Dương Chính không dám nhìn nữ nhân đó nữa, nằm ngửa ra nghỉ ngơi. Nữ nhân chậm rãi mở mắt, có vẻ khá ngạc nhiên, nhưng lại càng thêm nhu mì, càng thêm dụ hoặc.

Đêm càng khuya, Dương Chính trong mộng giống như là tiến vào một thế giới khác.

Thân thể mềm mại ấm áp của Tiểu Nhan giống như đá lửa nóng bỏng.

Hơi thở gấp rút giống như là rắn quấn quai.

Một luồng u hương thoảng vào mũi hắn, mùi hương thanh khiết giống như hoa lan, bách hợp.

Ai?

Dương Chính mở bừng mắt, lúc này hắn chỉ nhìn thấy hai đốm sáng lấp lánh như

kim cương.

Dương Chính tim đập dữ dội, hắn chưa từng thấy cặp mắt nào câu hồn nhiếp phách như nữ nhân này.

Đôi mắt sâu thăm thẳm, rộng rãi như bầu trời chùng như không phải thuộc về thế gian này, đầy vẻ huyền ảo, cơ hồ như hấp thu hết cả linh hồn Dương Chính... Nữ nhân tựa hồ chưa tỉnh hẳn, cặp mắt lại càng mê ly, hơn nữa trên gương mặt có một tơ máu, đôi môi tím nhạt khế hé ra, không hề phát ra âm thanh nào, cũng không có động tác dâm dăng nào nhưng Dương Chính lại cảm thấy dã tính đang được mời gọi một cách không lời.

Đây là cảm giác đã biến mất từ lâu, tựa hồ chỉ có Tiểu Nhan mới có thể làm cho Dương Chính triệt để bùng lên ngọn lửa dục vọng như vậy.

Ngọn đồi cao trắng mịn màng như mỡ đông như ấn như hiện càng thêm động lòng người.

Ánh mắt Dương Chính giống như dã thú, cuồng nhiệt, sôi động.

Hơi thở càng thêm nặng nề, hay tay run run, chậm chậm hướng về phía nữ nhân.

Cả vùng hoang dã, cả trời đất này tựa hồ chỉ còn lại nữ nhân đang nhẹ nhẹ thở trước mắt.

Tiếng mưa dần dần không còn nghe nữa...

Ngay lúc tay Dương Chính chạm vào thân thể của nữ nhân thì ngực hắn lại đau đớn giống như bị lửa thiêu.

Lập tức, nhãn thần Dương Chính đột nhiên lóe lên tia hung dữ, hai tay như kèm chụp lấy cổ nữ nhân lạnh lùng nói: "Nói, ngươi thực ra là ai?"

Nữ nhân bị Dương Chính bóp cổ thở không ra hơi.

Dương Chính mắt đầy sát khí, vừa rồi hắn tỉnh lại cảm thấy sự tình không ổn, Dương Chính tuyệt không tin hắn không

có sức kèm chế như vừa rồi, liên tục mấy lần mất kèm chế. Hấn không phải là chưa nhìn qua hạ thể của mỹ nữ, đối với mỹ nữ vừa mới gặp này lại sinh ra xung động kịch liệt. Ba Bĩ trước ngực Dương Chính đề tỉnh hấn, nữ nhân này lại lịch không rõ ràng, hơn nữa còn nguy hiểm phi thường...

Sắc mặt nàng ta đỏ bừng, toàn thân hư nhược do bị Dương Chính siết cổ, không thể nào dùng sức, chừng như sắp sửa hôn mê.

Dương Chính lỏng tay, tóc của nàng xõa lấp trên mặt, nhìn có vẻ nhu nhược dị thường. Dương Chính lần đầu cảm thấy khó xử, nếu hấn có thể lạnh lùng tới

bước cuối cùng thì tốt nhất là giết chết nữ nhân này đi, nhưng cũng còn một khả năng, nữ tử này là một nữ tử thông thường. Dương Chính làm vậy thì sẽ vô có giết chết một sinh mệnh.

Suy nghĩ hồi lâu, Dương Chính không thể nào tuyệt tình được, cảm giác áy náy và thống khổ cắn xé tâm trí hắn.

"Thúc thúc!"

Thanh âm của Ngải Vi Nhĩ làm Dương Chính bừng tỉnh, cặp mắt giống như mèo kinh hãi nhìn chăm chú vào hắn, vì thấy Tư Gia Lệ gục trên người hắn, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái.

Dương Chính khẽ than một tiếng, sát niệm tiêu tan, hắc nhân trung của nàng một lúc, Tư Gia Lệ tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy Dương Chính thì lộ vẻ kinh hoàng, thân thể co lại lui về phía sau. Dương Chính thầm kêu cứu mạng, néo vào đùi một cái để đầu óc thanh tỉnh. My lực của nữ nhân này thực sự quá mạnh, đặc biệt cặp mắt đặc biệt của nàng dễ dàng làm cho nam nhân biến thành dã thú.

Hắn không quay đầu lại trầm giọng nói: "Đi ngủ thôi!"

Dương Chính nói chưa dứt lời đã xoay người đi ra ngoài lều.

Đứng trong mưa, dục hỏa cuồng nhiệt

của Dương Chính mới bị áp chế xuống.

Hắn đưa tay ấn lên ngực, hy vọng nghe ý kiến của Ba Bỉ.

Ba Bỉ im lặng giống như từ lúc rời khỏi Bì Thương hoang nguyên, giống như là nó đang nuôi dưỡng sức lực.

Dương Chính mơ hồ cảm thấy sự tình chừng như càng lúc càng phức tạp.

Hôm sau, mưa tạnh.

Dương Chính sớm đã giục ngựa đi tìm vật tư, hắn vận khí không tồi, sau nửa ngày cuối cùng cũng tìm được một doanh trại du ,mục hoang phế.

Lưu Vân quốc đại bộ phận thì tộc đều chăn nuôi du mục, Dương Chính từ Hách Lý Thập đi thẳng một mạch, trên đường gặp không ít doanh trại hoang phế do bị thiên tai nhân họa, tuy không chắc chắn là tốt chẳng qua cũng không khó khăn gì kiếm được mớ củi khô, lần này hẳn thậm chí còn đào được một vò Thanh tử tửu.

Quay về lều bên bờ sông, bởi vì Tư Gia Lệ còn đó, Dương Chính cảnh giác không muốn nói nhiều.

Tay cầm củi khô bước vào lều nhen lửa nhưng Dương Chính cũng để thiết kiếm gần bên.

Nước sông tuy đục nhưng cũng không đến mức không nhìn thấy gì, Dương Chính cầm thiết kiếm đi ra giữa dòng, giơ lên, mũi kiếm chúc xuống, ngưng thần tĩnh khí.

Từ khi Ba Bửu tỉnh lại, Dương Chính phát giác cảm quan của mình so với lúc trước còn linh mẫn hơn, cơ hồ đạt đến cảnh giới không phải của con người.

Lúc này hắn đứng ở dòng sông, im lặng cảm thụ... Sau một lúc Dương Chính mở bừng mắt thiết kiếm đâm xuống rồi giơ lên, một con cá còn dẫy dụa bị hắn xiên vào mũi kiếm.

Cứ làm như vậy, chỉ mấy phút sau

Dương Chính đã bắt được năm con cá to béo.

Đánh vảy, bỏ ruột.

Đến lúc Dương Chính cảm thiết kiểm xiên một xâu cá về trước lều thì một tiếng ca êm dịu như giấc mộng vang lên.

Tư Gia Lệ đã hong khô y phục của nàng rồi mặc vào, xinh xắn đứng đón gió giữa cửa lều.

Mái tóc trắng dài của nàng theo gió bay bay, dung nhan thanh khiết như băng tuyết, cặp mắt như dòng nước xoáy có thể cuốn dẫn giấc mộng huyền hoặc trên thế gian đang mịt mờ nhìn về nơi xa, tóc

mai nang buong dai, hai tai dai ngon hon
nguoi thuong, lai trang tron nhu ngọc,
cang them ve dep quy di cua tinh linh.

Tay cua be gai dang bi Tư Gia Lệ nắm
lấy, tiếng ca của nữ nhân này tựa hồ như
có ma lực giúp cho Ngải Vĩ Nhĩ ra khỏi
sự u ám mấy ngày trước đây.

Trên gương mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười
động nhân.

Dương Chính biết hẳn phải cảnh giác với
nữ nhân lai lịch bất minh này, nhưng
không thể cứng rắn phá vỡ cảnh trí mỹ lệ
như thế.

"Tiểu quý, tới ăn cá."

Sau khi bé gái lấy ca ăn, Dương Chính lại lấy một con cá khác đưa cho Tư Gia Lệ:

"Con này là của cô."

Tư Gia Lệ cầm lấy, cắn một miếng, miệng lộ nét cười rung động: "Ăn rất ngon."

Dương Chính cười lạt, không hề nói chuyện, chăm chú nướng cá.

Lúc ăn cá, Dương Chính trầm giọng hỏi: "Ăn xong rồi ta đưa cô rời đi, nhà cô ở đâu?"

Tư Gia Lệ vành mắt đỏ hoe, khóc thút thít nói: "Ta không có nhà, cha mẹ đã chết trong chiến loạn, ta bị thương nhân buôn bán nô lệ chuẩn bị đưa tới quý tộc ở Mạn Tề Thập làm nữ nô, trên đường ta trốn thoát. Lúc họ truy đuổi ta không còn đường chạy, chỉ đành phải nhảy xuống sông, sau đó... Sau đó..."

Tư Gia Lệ nước mắt lã chã tuôn rơi, thanh âm đầy vẻ đau thương khó nói, cùng với dung nhan tuyệt thế của nàng, dư sức làm cho nam nhân bình thường vì nàng mà nhảy vào núi đao biển lửa.

Đáng tiếc, Dương Chính là loại người nào chứ.

Nghe thấy cô sự thể thảm này, Dương Chính gương mặt không có chút biểu tình thương xót, bởi vì sự từng trải của hắn cũng thể thảm không kém nàng, hơn nữa những gì hắn thấy qua còn thể thảm hơn gấp trăm lần.

Hắn lạnh lùng nói: "Ta không cho là cô bỏ trốn là tốt, dù cho cô không có nhà nhưng với dung mạo đó, vào gia đình quý tộc chắc chắn là được sủng ái, nếu cô lưu lãng bên ngoài chỉ sợ so với làm nữ nô cho gia đình quý tộc còn thể thảm hơn cả trăm lần, kỹ viện, mã tặc, mấy địa phương đó đều có khả năng là nơi đến của cô."

"Đại ca..." Tư Gia Lệ ngạc nhiên kêu

lên, nàng đã hiểu ra ý tứ của Dương Chính.

"Đây không phải là việc ta có thể quản được, sớm biết cô nhảy sông vì nguyên nhân đó thì ta đã không cứu cô, chết đi so với cô còn tốt hơn sống, ai bảo cô đầu thai vào thế giới này." Dương Chính cười lạnh nói như không.

Sắc mặt Tư Gia Lệ đỏ bừng, nàng không thể tin nổi trên thế gian còn có tên nam nhân lãnh khốc vô tình đến thế, cả đến tuyệt thế mỹ nữ như nàng mà còn đối đãi kiêu này.

"Đại ca... Ta... ta có thể đi theo huynh... Ta..." Tư Gia Lệ hai mắt ngấn lệ, giống

như dê con sợ hãi, run rẩy trong gió lạnh.

"Theo ta?" Dương Chính cất tiếng cười vang.

"Ta chưa từng từng nữ nhân nào yếu ớt như cô, cô biết ta là ai không? Vì sao ta cứu cô? Cô có hiểu con người ta không? Cô có biết liệu sau này ta có hại cô hay không, đem cô đi bán cho một nam nhân nào có khả năng. Nếu cô thông minh thì tốt nhất là tìm tới nhà quý tộc đó, khẩn cầu y tha thứ."

Dương Chính từng điếm hiện thực xấu xí nói thẳng vào mặt nữ nhân, giống như ác ma bóp chết hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng trong lòng nàng.

Trong tiếng cười còn mang ý bi thương.

Đây là lần lần cuối cùng của Dương Chính, ở thế giới tàn khốc này, nếu người không thể cứu người thì ít nhất nên giúp hắn học cách đối diện với sự thất, chịu đựng sự thật tàn khốc, nhưng một người mà kỳ thác hy vọng cho người khác thì người đó hết cách cứu rồi.

Oa

Tiếng khóc của Ngải Vi Nhĩ làm Dương Chính đang cười liên ngưng lại.

Câu nói của hắn không ngờ lại làm tổn thương bé gái này.

Còn hấn thì sao?

Dương Chính cũng thống hận mình, hấn đi qua ôm Ngải Vi Nhĩ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nó: "Tiểu quý, thúc thúc không phải là nói con, không khi nào mà bỏ con không lo cả."

....

Tư Gia Lệ nhìn vó ngựa xa dần, trên mặt lộ nụ cười khó hiểu.

Còn thực sự là một nam nhân tàn nhẫn a, không then là người ứng cử của ta tuyển chọn, vừa rồi dưới sự dụ hoặc mạnh mẽ này mà không hề động tâm, ngược lại còn

ném bỏ nàng giống như một đồ vật cho một thương đội.

"Vị tiểu thư này, chúng ta đi thôi."

Hộ vệ đoàn trưởng của thương đội đi tới trước mặt Tư Gia Lệ, y chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào mỹ lệ như vậy, mà lại là một nữ nhi đơn độc trong thương đội nữa chứ, lẽ nào ta đây không có cơ hội ... Hắc hắc...

Vừa nghĩ tới đó, nhãn thần của y nhìn thân hình đầy đặn của Tư Gia Lệ đầy vẻ cuồng nhiệt.

Tư Gia Lệ nhìn hộ vệ đoàn trưởng, khẽ thở dài: "Đúng rồi, có thể lên đường

rồi..."

Nàng giống như làn khói bay qua hộ vệ đoàn trưởng điếm vào vai hấn, sau đó giống như bóng mờ xuyên qua xuyên lại trong thương đội, mọi người giống như bị trúng định thân thuật, đứng ngây ra đó. Tư Gia Lệ xác định không có ai chạy thoát rồi mới cười vui vẻ chạy đuổi theo Dương Chính...

....

"Thúc thúc, Tư Gia Lệ tử tử có chuyện gì không?"

Ngải Vi Nhĩ ngẩng đầu, mặt đầy vẻ lo âu.

"Nàng ta không sao đâu." Dương Chính có trực giác là nữ nhân này không phải thiện nhân, hắn không nghĩ Ngải Vi Nhĩ lại nhớ tới việc này, liền đổi sang việc khác: "Con xem, gần đến Tác Ba Đình rồi, Vi Nhĩ sẽ nhanh chóng gặp lại tiểu di."

Ngải Vi Nhĩ cười ngọt ngào: "A, tiểu di là người rất thú vị đó."

Ngoài thành Tác Ba Đình.

Dương Chính dừng ngựa.

Trên quan đạo người người đi lại đông đúc, trừ thương đội còn có rất nhiều quân đội. Tác Ba Đình gần bên Vệ

Nhung Đông tuyến, là thành thị lớn nhất biên cương, hiện nay Lưu Vân và Vệ Nhung khai chiến, nơi này trở thành trọng địa quân sự, đại bản doanh tiền tuyến của Lưu Vân quốc lập ra ở đây.

Trên tường thành dày đặc binh sĩ tuần tra.

Không khí chiến tranh nồng nặc khắp Tác Ba Đình, ép bức người ta không thở nổi.

Đây là thạch thành kiên cố nhất trong ba tòa thành nổi danh đại lục, hôm nay giống như con nhím toàn thân đầy gai nhọn, làm người ta không cách nào nắm được.

Dương Chính khẽ nhủ mảy.

Hắn đến nơi này, trừ việc hộ tống Ngải Vi Nhĩ, tự nhiên còn mục đích khác. Đành rằng Khâu Viễn Sơn trăm phương ngàn kế tính diệt Vệ Nhung quốc, thậm chí không tiếc giết hắn để diệt khẩu. Nhưng hắn còn có phương thức phục cừu phá hủy âm mưu Thương Nguyệt quốc tốt hơn nữa.

Khâu Viễn Sơn không phải là để Vệ Nhung Lưu Vân đánh nhau, làm ngư ông đắc lợi sao?

Còn có Mạn Kỳ, y không phải là muốn làm Khương nhân tộc hạ đài sao, để cho Thiên chích tộc của y lên ngôi sao?

Dương Chính nhìn phương hướng của thạch thành, khhóe môi cười lạnh lùng.

Giết chết Mạn Kỳ, cục diện này liền bị phá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 9-1: Bảo La thiếu gia (1)

N

guyệt Điều Lữ Điểm là lữ điểm bình dân sát bên khu thương mại, quy mô cũng khá lớn.

Lão bản nương Oản Tuyết là đại mỹ nhân nổi tiếng xa gần ở Tác Ba Đình đồng thời cũng tinh minh vô cùng. Gần khu thương mại lữ quán có rất nhiều nhưng đều là đại lữ điểm của quý tộc mở ra, khí phái hào hoa, giá cả cũng đắt đỏ. Nguyệt Điều Lữ Điểm là lữ điểm bình dân duy nhất ở vùng phụ cận, có thể khai trương ở vùng đất hoàng kim này, đồng thời càng làm

càng mở rộng, chứng minh thủ đoạn bất phàm của Oản Tuyết.

Bản lĩnh lợi hại nhất của Oản Tuyết là ủ chế rượu Bồ đào ngon nhất của Tác Ba Đình, đồng thời bản thân nàng cũng là điều tử sư (pha chế rượu) xuất sắc nhất.

Nguyệt Diệu Lữ Diêm cơ hồ tụ tập những tử quý vang danh khắp Tác Ba Đình.

Nhưng Oản Tuyết có một tập quán cổ quái, rượu do nàng pha chế một ngày chỉ có ba thùng, còn muốn cơ hội được nàng tự thân điều chế rượu thì cơ hồ không có khả năng.

Cả đến Tác Ba Đình thành chủ muốn

thường thức Kê vĩ tửu của Oản Tuyết điều chế cũng phải xem tâm tình của Oản Tuyết ra sao.

Không có ai dám cưỡng bức nàng.

Người thảo nguyên thích rượu, thích ngựa nổi danh.

Bọn tửu quý của Nguyệt Điều Lữ Diêm đa phần đều có thân phận quý tộc.

Chỉ cần bọn họ còn đó một ngày thì sẽ bảo vệ những tửu sư (ủ rượu) xuất sắc nhất Tác Ba Đình một ngày, huống gì Oản Tuyết còn là một đại mỹ nhân xinh đẹp.

Mấy ngày nay bọn quý tộc ở lữ điếm đều muốn lấy lòng mỹ nhân.

Nghĩ tới việc đưa đại mỹ nhân vào trong phòng, không chỉ hưởng thụ cơ thể đầy đặn của nàng mà còn có thể hưởng thụ mỹ tửu do nàng điều chế cho riêng mình, dục vọng trong lòng các nam tử quý tộc đều dấy lên mãnh liệt.

Bảo La thiếu gia là một trong những thế lực lớn nhất.

Y là cháu của tộc trưởng Khương nhân tộc, còn là con trai của trưởng quan quân thủ thành Tác Ba Đinh hiện tại.

Ở Tác Ba Đinh, y có thể thích gì được

này.

Chỉ là hôm nay y ở Nguyệt Điều Lữ Điểm lại bị sập cửa vào mặt.

Trên sự thật, bị sập cửa vào mặt không chỉ một mình y, vừa ăn sáng xong, y bắt đầu thủng thẳng xem thị trường thương mại, mua một vòng phỉ thúy minh châu, muốn đến Nguyệt Điều Lữ Điểm để tặng cho mỹ nhân, không ngờ cửa lớn Nguyệt Điều Lữ Điểm đóng chặt, những người thiếu gia quý tộc giống y ít nhất cũng có đến sáu người lâm vào tình cảnh này, bảy người đứng ngay cửa, còn có nhiều thương nhân giàu có không kể xiết.

Ngày thường, giờ này Nguyệt Điều Lữ

Điểm đã sớm mở cửa rồi.

Bảo La thiếu gia phát giác dị dạng, nhanh chóng đi qua.

Quý tộc thiếu gia tới lễ điểm uống rượu đa số đều biết nhau, Bảo La tới sớm như vậy làm cho các quý tộc khác chú ý.

"Cát Đạt thiếu gia, đây là chuyện gì vậy?"

Bảo La chụp lấy một thiếu niên thân hình gầy ốm, nhẵn thân hữu lực. Cát Đạt là con trai Ba Luân Đặc tộc, một tộc lớn trên thảo nguyên.

Luận thân phận so với Bảo La cũng

không thua kém.

Cát Đạt khẽ nhếch mép, trong mắt có tia giận dữ: "Không biết rõ, hôm nay ta tới sớm, tửu quán còn mở cửa, ai biết đột nhiên có một nam nhân đi vào lữ điếm không lâu thì lão bản nương đều đuổi chúng ta ra ngoài hết."

Khuôn mặt tròn quay của Bảo La giãn gập, trong mắt lóe lên một tia sáng khó thấy, trầm giọng hỏi: "Nam nhân?"

"Đúng, là một nam nhân, lại được lão bản nương đưa vào hậu viện. Đáng chết, lão bản nương không phải là nói nam nhân nào cũng không được tiến vào hậu viện của nàng sao?" Thụy Đức nước da

màu trắng, đôi mắt hình tam giác dài nhỏ còn thêm mắm dặm muối vào.

Bảo La sắc mặt vẫn bất động như cũ, chào hỏi với mấy người Cát Đạt rồi đi tới một quán trà ở góc phố.

Nhìn thấy y lê tấm thân phì nộn rời đi, Cát Đạt trong trong mắt lóe lên tia kinh dị, thần sắc biến thành lạnh lùng.

Bên trong quán trà, một người đội nón thấp khuất mặt cúi đầu, đi đến trước mặt Bảo La cung kính nói: "Bảo La thiếu gia."

Bảo La thiếu gia ra vẻ thành thật dịu dàng, lim dim mắt nhìn hẩn một cái, bình tĩnh nói: "Sử KHảo Đặc, ta kêu ngươi

quan sát Nguyệt Diệu Lữ Diệu, người lại đi làm cái gì? Cả việc Oản Tuyết đưa nam nhân vào hậu viện cũng không thông báo cho ta biết.

Sử Khảo Đặc ngẩng đầu, không ngờ cũng là một vị thiếu gia quý tộc.

Hắn toát mồ hôi lạnh, run run nói: "Bảo La thiếu gia, việc chỉ mới xảy ra một khắc trước đây, ta chưa kịp báo cáo với ngài."

Bảo La hừ nhẹ một tiếng, ngón tay thô ngắn gõ lên mặt bàn thành âm điệu.

"Ta phân phó người nấp ở tửu điểm để giám thị bọn chúng, Cát Đạt, An Khả,

Thụy Đức và Mã Đề Ni đều có dặn dò, chẳng qua nhanh quá thì lại có một nam nhân đến." Nói tới đây, Sử Khảo Đặc trong mắt lộ vẻ sợ hãi: "Còn là nam nhân ôm theo một bé gái, bọn họ cùng tùy tùng vừa gọi thì lão bản nương xuất hiện ngay, ta nghe bé gái đó gọi lão bản nương là tiểu di, sau đó bọn ta bị đuổi ra ngoài."

Bảo La vân vê cằm, thì ra còn có một bé gái, tên Cát Đạt ngu xuân này, nhất định là muốn làm ta nổi giận đây.

Oản Tuyết nhất định là của ta.

Bảo La lim dim mắt cười lạnh.

Hậu viện của Nguyệt Điều Lữ Diễm.

Nghe thấy tin buồn.

Oản Tuyết ôm thân thể nhỏ nhắn của Ngải Vi Nhĩ, mắt khóc đến sưng húp.

Lão bản nương Nguyệt Điều Lữ Diêm bình thường phong tình vạn chủng giờ đã bỏ lớp ngực trang, khóc đến không ra tiếng: "Cháu của, đều là tiểu di hại con, nếu như ta không gọi tử ohu lên giúp ta vận tải rượu thì... Huynh ấy đâu có gặp phảo chuyện này, ta làm sao ăn nói với tử tử đây."

"Tiểu di... tiểu di..." Ngải Vi Nhĩ càng khóc dữ.

Dương Chính đứng tựa cửa, nhìn hai nữ nhân một lớn một bé khóc lóc mà không biết an ủi cách nào.

Đây thực sự là vấn đề làm hấn đau đầu, hấn thà là đối mặt với thiên quân vạn mã còn hơn.

Đứng một lúc, hấn nhin không được hắng giọng mấy cái.

Oản Tuyệt tỉnh lại, nhìn thấy nam nhân cao lớn đứng ngay cửa, từ từ đứng dậy.

"Vị tiên sinh này, đa tạ ngài đã chiêu cố tới Ngải Vi Nhĩ trong thời gian đó."

Dương Chính lắc đầu: "Vi Tư từng giúp

ta, đây là trách nhiệm của ta, lãnh nhận ủy thác của hấn. À... Hiện tại tiểu quỷ đã đến nơi rồi, nếu không còn gì thì ta cáo từ trước."

"Chờ đã!"

Oản Tuyết ôm Ngải Vi Nhĩ tới trước mặt Dương Chính: "Xin hỏi tiên sinh có việc gấp gì không?"

Dương Chính muốn giết Mạn Kỳ, bất quá không phải trong thời gian ngắn mà làm được, cần phải có điều nghiên địa hình, bố trí kế hoạch, chuẩn bị vũ khí, thậm chí còn phải vạch ra đường trốn chạy, hấn nghĩ một lúc thì lắc đầu.

"Tốt rồi, tiên sinh không có việc gấp, xin lưu lại đây một thời gian, ta muốn đa tạ ngài."

"Thúc thúc, thúc đừng đi..." Ngải Vi Nhĩ ôm cánh tay Dương Chính lắc lắc.

Dương Chính nhìn Ngải Vi Nhĩ, mục quang có chút ôn nhu, mấy ngày ở cùng nhau làm hần đối với bé gái này phát sinh tình cảm đặc biệt, giống như là con của mình.

"Mời ngài ném thử." Oản Tuyết mắt còn đỏ hoe nhưng nàng đã trấn định tâm thần, cầm một bình rượu lục ngọc, rót một ly đưa cho Dương Chính.

Dương Chính cầm ly dốc vào miệng, rượu lạnh ngắt giống như kem nhưng sau khi uống vào thì trở thành một luồng lửa nóng từ từ bốc lên trong bụng, hẳn khen: "Rượu ngon!"

"Tiểu di là những tử sư giỏi nhất đó." Ngải Vi Nhĩ mở to cặp mắt màu xanh biếc.

"Nêu như ngài thích, xin hãy uống nhiều một chút. Đúng rồi, ta còn chưa thỉnh giáo danh tính của tiên sinh." Oản Tuyệt chăm chú nhìn nam nhân trước mắt, tuy hẳn tướng mạo bình thường, thậm chí có vẻ già cỗi nhưng cặp mắt làm lại cho người ta có ấn tượng sâu đậm, cặp mắt màu đen chứa đầy chuyện cũ.

"Gọi ta là Đan Đông cũng được." Dương Chính thuận miệng nói ra một cái tên.

"Tròng mắt của ngài rất đặc biệt, ta rất ít khi thấy qua người nào có tròng mắt màu đen. Đan Đông tiên sinh là người nơi nào?"

"Lưu lạc thiên nhai, giống như lục bình không có cội rễ."

Dương Chính ngữ khí không lạnh không nóng, Oản Tuyết hiểu ý không hỏi nữa.

Tác Ba Đình đêm khuya yên tĩnh, trên quảng trường không còn tiếng náo nhiệt, đường sá vắng tanh, thỉnh thoảng có một

hai tốp kỵ mã tuần tra đi qua.

Mùa xuân sớm còn lạnh lẽo, trừ mấy chỗ tô hồng chuốt lục, đêm khuya tịnh không phải thời gian thích hợp cho người ta ra khỏi nhà.

Oản Tuyết nhiệt tình chiêu đãi, Dương Chính tạm thời ở lại trong Nguyệt Diệu Lữ Điếm.

Một là người ra vào lữ điếm rất đông, dễ dàng hỏi thăm tin tức, hai là Dương Chính nghe được một tin tức hữu dụng. Mỗi tháng Oản Tuyết đều vận tải rượu tới Khố Lý KHẮC thương hành.

Đêm khuya, đại sảnh dưới lữ điếm chỉ

còn mấy tên say rượu còn ôm bình rượu nằm ngủ say sưa ở góc tường. Cửa đóng một nửa, ngọn phong đăng trên trụ cửa lắc lư. Dương Chính nhẹ tay nhẹ chân từ trên lầu đi xuống.

Hắn thay bộ đồ võ sĩ bó sát thân thể, mang mặt nạ, bước xuống lầu đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh trù tiếng ngáy của mấy tên túy quý không còn âm thanh nào khác. Dương Chính lặng lẽ đi giữa đại sảnh, toàn thân hơi thả lỏng.

Lúc bước qua giữa đại sảnh, một con mèo đen đột nhiên kêu lên, gây chấn động cả tiểu quán.

"Khuya thế này còn ai đi ra ngoài chứ?" Âm thanh lười nhác vang lên, Dương Chính cảnh giác quay đầu, một gương mặt tươi cười như tranh vẽ ở quầy hàng phía sau nhô lên, chính là Oản Tuyết.

Lúc này cặp mắt giống như vàng trắng khuyết của nàng nhìn Dương Chính nghi hoặc.

"Lão bản nương không phải đã ngủ rồi sao?" Dương Chính không đáp mà hỏi lại.

"À... Không phải là con mèo đáng ghét này làm ta tỉnh hay sao." Oản Tuyết một tay che miệng ngáp dài, thân người lười

biếng duỗi ra, vẻ lười biếng đây vẻ phong tình đủ làm nam nhân nào cũng phải ngơ ngẩn.

Dương Chính đương nhiên không bị nữ sắc mê hoặc, hấn chỉ bình tĩnh hân thưởng thân hình tuyệt đẹp của Oản Tuyết.

Bình tĩnh nói: "Lão bản nương xem ra cũng mệt rồi, cô tiếp tục ngủ đi, nếu như con mèo đó không nghe lời thì cô cứ bỏ đói nó vài ngày."

"Con mèo này càng đói thì lại càng kêu dữ." Oản Tuyết nhú mày.

"Nếu như nó lại kêu, cô lại bỏ đói, bỏ

đói đến lúc nó hết sức kêu thì cô mới cho nó ăn, mấy lần như vậy nó không dám kêu loạn xạ nữa đâu... lão bản nướng ngủ đi, đêm đã khuya rồi..."

Dương Chính ngẩng đầu nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, chân không dừng bước nhanh chóng ra khỏi đại sảnh.

Oản Tuyết nhìn hẩn biến mất ngoài cửa, ngón tay nhẹ búng vào đầu mèo đen: "Tiểu hắc nhi, nghe rõ chưa, còn kêu nữa thì ngươi khỏi ăn cơm đó..."

Hắc miêu lúc lắc đầu, bất mãn ngao ngao một tiếng.

.....

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 2 - Chương 9-2: Bảo La thiếu gia (2)

D

ương Chính giống như bóng u linh trong đêm đen di động, hắn không có kinh công như trong tiểu thuyết võ hiệp, cũng không có ma pháp của ma pháp sư, tiềm tung của đạo tặc nhưng Ba Bử cho hắn linh giác cao hơn người thường gấp trăm lần, làm hắn trong phạm vi mấy chục mét vuông có thể tùy ý biết được phong thanh, lựa chọn được con đường đi tới có lợi nhất từ các biến hóa xảy ra.

Lúc xuất hiện ở trước KHố Lý KHắc thương hành, lòng Dương Chính hơi run

run.

Lửa cừu hận khoanh khắc được chằm ngồi, nhưng hắn cần phải chôn tận đáy lòng. Hắn không để cừu hận làm mờ hai mắt, gây ra quyết định sai lầm, sinh mệnh hắn cần phải trả với giá cao.

Hít mấy hơi dài, Dương Chính di chuyển dưới bóng tối của góc tường, bên đường cứ mây mét lại có một cây đại thụ.

Dương Chính nấp sau một cây đại thụ, cặp mắt sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn vào cửa lớn của Khố Lý Khắc thương hành.

Đêm đã rất khuya nhưng đèn của thương

hành vẫn rất sáng, một hàng phong đăng khổng lồ treo trước cửa tỏa ánh sáng như mặt trời nhỏ, chiếu sáng mấy chục mét vuông trước cửa như ban ngày, còn có rất nhiều thủ vệ, ánh đao kiếm lập lòe dưới ánh đèn nhìn vô cùng khiếp người.

Thỉnh thoảng lại có một đội xe ngựa chở hàng hóa từ xa đến, Khố Lý Khắc thương hành là thương hành tư nhân lớn nhất của Lưu Vân quốc, dưới tình huống chiến tranh biên giới rất khẩn trương lượng hàng hóa xuất nhập càng thêm lớn, cho nên thương hành phải làm việc sáng đêm. Dương Chính nhìn một lúc rồi bắt đầu nhảy lên cây.

Leo tới đỉnh cây cao hai mươi mét, vệt

cảnh là rậm rạp ra, hẳn có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong thương hành.

Mới nhìn qua, Dương Chính đã vô cùng kinh hãi.

Bên trong thương hành đã sửa lại quá nhiều.

Lúc trước là một sân xe ngựa rộng rãi hiện giờ biến thành như mê cung, rất nhiều căn phòng được xây nên, hơn nữa gian nào gian nấy tiếp giáp nhau, còn có không ít người hầu thủ vệ đi qua đi lại.

Sau khi quan sát hồi lâu, Dương Chính tinh tế phát hiện nhiều chòi canh ngầm, trên nóc nhà, bên giếng nước, ở chuồng

ngựa, từ sân trước vào trong ít nhất cũng có mấy chục cặp mắt canh gác.

Lòng Dương Chính trầm xuống, chỉ cảnh tượng sân trước thôi, còn sảnh giữa, hậu viện không biết đã được sửa chữa thành kiểu gì.

Thương hành xem ra giống như một bảo lũy nhỏ.

Chỉ dựa vào một người Dương Chính, khả năng công phá cơ hồ bằng không.

Hắn leo xuống cây, nhờ bóng đêm yểm hộ trở về lữ quán.

Lão bản nương đã không còn thấy đâu ở

đại sảnh, Dương Chính trở về phòng, nằm trên giường hồi lâu mà không ngủ được.

Nếu không có cách giết chết Mạn Kỳ, đợi đến khi quân đội Khương nhân tộc đã lên đường thiên lý, lúc đó thì có giết Mạn Kỳ cũng chẳng còn ảnh hưởng gì đối với Khâu Viễn Sơn, Dương Chính tuyệt không muốn tình huống đó xảy ra.

Giờ đây, còn có biện pháp nào đây, hấn hai tay gối lên đầu, mắt nhìn trần nhà, trù trù hồi lâu.

Đến lúc trời sáng thì bắt đầu mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Đến khi Dương Chính tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao gần đến giữa Ngọ, ánh dương quang ngày xuân ấm áp chiếu vào từ ngoài song cửa, đáng tiếc Dương Chính trong lòng tràn đầy tâm sự, không còn tâm trí đâu mà lĩnh hội mỹ lực của ngày xuân.

Rửa ráy sơ qua, hẩn lắc lắc cái đầu còn u ám, rồi ra khỏi phòng.

Đại sảnh dưới lầu ồn ào vô cùng, Dương Chính vì dùng được thủy cải trang nên dung mạo bình thường của hẩn không hề gây chú ý với ai cả, đây tự nhiên là điều Dương Chính thích thú nhất. Hẩn chỉ muốn ăn một chút nên tùy tiện chọn đại một bàn, cầm đầu ăn.

"Thúc thúc." Ngải Vi Nhĩ từ sau quây đi ra hướng về Dương Chính.

Dương Chính ôm nó, lúc này gương mặt vốn lạnh lùng của hắn mới nở nụ cười: "Tiểu quý, đã ăn chưa?"

"Ăn rồi." Ngải Vi Nhĩ cong môi nói, bất quá mắt nó nhìn một cái trứng gà nằm trong bát Dương Chính.

Dương Chính cười cười véo mũi Ngải Vi Nhĩ, rồi lấy trứng đưa vào miệng nó.

"Sao không nói tiểu di chuẩn bị đồ ăn cho con."

"Dì ấy bận lắm." Ngải Vi Nhĩ nuốt cái trứng gà, rồi lấy bát sữa dê của Dương Chính uống một hơi dài.

Khí thế của Oản Tuyết thực sự là thịnh vượng.

Từng thiếu gia quý tộc đều dâng ân tình cho nàng, đến cả Dương Chính là người không ưa thích điều gì cũng phải ngắm nhìn một hai lần.

Không giống như Dương Chính đang nghĩ thầm, Oản Tuyết lúc tiếp đãi khách nhân đều biểu hiện tinh minh như nhau.

Cặp mắt như vàng trắng khuyết của nàng vẫn như nét cười xảo quyệt, làm cho ai

nói chuyện cùng nàng đều có cảm giác rằng trong lòng nàng có mình, nhưng không thể nói ra, nàng lại có thể đồng thời tiếp đãi chu toàn bốn năm người một lúc, không có chút khắc bạc lạnh lùng với ai, thỉnh thoảng lại dùng một ánh mắt, một câu nói làm cho mấy tên nam nhân đều nghĩ người Oản Tuyết quan tâm nhất thực ra là mình.

Đây tuyệt đối là bản sự giao tế, nếu như ở địa cầu thì nàng nhất định là tiểu thư giao tiếp lợi hại nhất.

Lúc này một thân hình lùn thấp đột nhiên ngồi đối diện Dương Chính, tay phải nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn theo một âm vận đặc biệt.

Dương Chính ngẩng đầu, cảnh giác nhìn thiếu gia khả ái trước mặt, người này hẳn không có ẩn tượng gì, chỉ là một trong những thiếu gia theo đuổi Oản Tuyết, chỉ là Dương Chính đối với mấy chuyện này cũng không để vào mắt.

"Chào người!"

Bảo La mở miệng, hẳn cũng đánh giá thử người bình thường không có gì kỳ lạ trước mặt. Tuy thông qua mấy ngày quan sát có thể thấy là người này và Oản Tuyết tịnh không có quan hệ thân mật gì, nhưng Bảo La cuối cùng cũng phát hiện nam nhân này không đơn giản, cho dù nhìn hẳn rất bình thường nhưng lại không hề

bình thường.

"Chào người!" Dương Chính điềm đậm trả lời.

"Vị tiểu cô nương này là cháu của Oản Tuyết phải không? Quả nhiên là thông minh khả ái." Bảo La cười hi hi, lấy một dây xích màu đỏ trong ngực ra đưa tới trước mặt Ngải Vi Nhĩ: "Ta là bằng hữu của tiểu di con, cho con cái này nè."

Ngải Vi Nhĩ nhìn vòng dây đeo tay trong suốt long lanh, rồi nhìn Dương Chính, tiểu cô nương hiển nhiên là đang chờ ý kiến của Dương Chính.

Tình tiết này lọt vào mắt Bảo La, làm

hắn thân tình khẽ rung động.

"Đó là vị thúc thúc này cho thì con cứ nhận đi." Dương Chính đoán chừng đây là thủ đoạn theo đuổi Oản Tuyết nên mới tặng mỗi nhân tình, một người ngoài như hắn không có lý do gì mà cự tuyệt.

Ngải Vi Nhĩ cầm lấy vòng dây: "Đa tạ thúc thúc."

Bảo La cười đến híp mắt lại, không ngừng gật đầu.

Dương Chính và Bảo La thiếu gia cứ một người hỏi một người đáp.

Lúc này, mấy tên võ sĩ tiến vào cửa.

Dù là Dương Chính có thần kinh thép Thái sơn sụp trước mắt vẫn không biến sắc, cũng không nhin được mà căng thẳng một chút, trông mắt đột nhiên co lại, toàn thân chuẩn bị phát động công kích như con báo.

Bởi vì người đi đầu trong đám võ sĩ là Gia Tháp.

Chính là Sư hồ dũng sĩ ngày đó dẫn đường hấn đi ám sát.

Sát khí của Dương Chính bốc lên, Gia Tháp chợt thấy lông tóc dựng ngược, vội quay đầu quét mắt nhìn, tay đặt lên chuôi đao.

Y bắt đầu tiến về phía Dương Chính.

Dương Chính thần tình tuy bất động nhưng trong lòng giật mình, đưa Ngải Vi Nhĩ ra phía sau, cơ bắp căng lên, hắn không ngờ chỉ khoảnh khắc bạo phát sát khí lại dẫn đến sự chú ý của Gia Tháp. Hắn chăm chú vào Gia Tháp đang tới gần, tay đặt hờ lên chuôi kiếm.

"Bảo La thiếu gia." Còn cách đó năm mét, Gia Tháp thi lễ với vị thiếu gia.

Dương Chính tâm trạng cũng thả lỏng một chút, thì ra Gia Tháp không phải là đi tìm hắn.

Bảo La lim dim mắt liếc nhìn Gia Tháp: "Là người."

Oản Tuyết lúc này cũng đã thoát ra khỏi bốn năm tên nam nhân, tiến về phía này.

"À, không biết ngọn gió nào đưa Gia Tháp đại nhân tới đây..."

Gia Tháp xoay người, mắt liền sáng lên, cặp mắt hung dữ sắc bén đầy tính xâm lược như chim ưng nhìn chăm chăm vào thân hình đầy đặn bốc lửa dụ người của Oản Tuyết, rồi mới tiến tới, đứng lại trước mặt Oản Tuyết.

"Oản lão bản phong thái mê người, nam nhân cả Tác Ba Đình đều hận không thể

đứng trấn thủ bên ngoài khuê phòng của Oản lão bản, Gia Thập ta cũng không ngoại lệ."

Mấy câu nói với Oản Tuyết này, biểu đạt dự vọng một cách rõ ràng.

Đây chính là phong thái của nam nhân Lưu Vân quốc.

Mấy tên võ sĩ theo sau Gia Thập cũng đều la lối theo.

Bất quá cử động này của hắn làm cho nam nhân ở đại sảnh trăm người thì tám mươi phản cảm rồi. Nơi này người mê luyện Oản Tuyết không ít, mà đa số lại là quý tộc. Nơi này chưa có ai dám to gan

giờn mặt Oản Tuyết, vẻ đẹp của Oản Tuyết tuy nổi tiếng nhưng chân chính lọt vào mắt nàng để kén chọn làm trượng phu thì hai năm nay cũng chưa có ai.

Đối với những ánh mắt không có hảo ý nào, Gia Thập coi như không có, đủ thấy địa vị Mạn gia ở Tác Ba Đình, chỉ là một hộ vệ mà đã có thể hoành hoành ở nơi này.

Bảo La vẫn cười vui vẻ như cũ, bất quá Dương Chính thấy y gõ ngón tay xuống mặt bàn nhanh hơn mấy phần.

Oản Tuyết bình thản cười nói: "Gia Thập đại nhân là dũng sĩ vang danh thảo nguyên, nữ nhân hâm mộ ngài rất nhiều,

tiểu nữ đã tính vào đâu."

"Bọn nữ nhân đó so ra còn không hơn được một bình rượu của Oản lão bản."

Người thảo nguyên nói chuyện đều lớn tiếng, Dương Chính không có hứng thú gì ở lại nơi này, ôm Ngải Vi Nhĩ cúi người nói với Bảo La và Gia Tháp: "Bảo La thiếu gia, bọn ta đi trước."

Oản Tuyệt nhìn Dương Chính nói: "Làm phiên người rồi."

Gia Tháp lúc đầu không để ý tới Dương Chính, bất quá thấy Oản Tuyệt thân thiện với hắn, mà hướng đi của hắn lại là hậu viện, mọi người ở Tác Ba Đình đều biết

là "Nhường tửu mỹ nhân" trước giờ không cho ai đi vào hậu viện cả.

Tròng mắt hẩn tức thì co lại, tiến lên phía trước hai bước ngăn cản Dương Chính: "Chờ chút, vị này là ai? Nhìn rất lạ mặt."

"Đan Đông, chỉ là một khách nhân thông thường." Dương Chính không kinh hoảng, bình thản trả lời.

"Khách nhân bình thường?" Gia Tháp thẳm nổi giận với cái thần thái không hề hẩn trong mắt của Dương Chính, muốn làm khó dễ: "Hiện tại chiến sự ở tiền tuyến rất cấp bách, cần phải đề phòng gián điệp trà trộn vào thành, Lạc Đức,

khám người!"

Một tên hộ vệ phía sau Gia Tháp đáp lời bước tới.

Oản Tuyệt thần sắc khẽ biến, lạnh lùng nói:"Gia Tháp đại nhân, Đan Đông là người thân ở quê ta, không thể là gián điệp gì cả."

Bảo La lúc này cũng đứng dậy, cười vui vẻ nói:"Gia Tháp, phòng vệ Tác Ba Đình giao cho hạ nhân của phủ thành chủ khi nào thế."

Hai chữ "hạ nhân" Bảo La đặc biệt nhấn mạnh.

Gia Tháp thần sắc biến thành màu đen: "Thân là Sư hổ dũng sĩ của Lưu Vân quốc, gặp lúc chiến tranh thì tự động đầu quân, đối với nhân vật khả nghi phải tiến hành điều tra chính là phận sự."

"Hay lắm, hay lắm, hay lắm."

Bảo La nói mấy tiếng "Hay lắm" liên tiếp, cười lớn nói: "Gia Tháp dũng sĩ quả nhiên trung can nghĩa đảm, đề đến ngày mai ta sẽ vì Gia Tháp dũng sĩ báo lên quân bộ, đưa người làm một viên tướng tiên phong, như thế được không?"

Gia Tháp sắc mặt khó coi, không có cách nào hạ đài.

Hắn không sợ chết nhưng hiện tại trên chiến trường toàn là thủ hạ dưới trướng của đại tướng Khương nhân tộc, làm vậy còn không bằng tự sát.

Bảo La cười lạnh liên hồi, Oản Tuyết thấy bầu không khí căng thẳng, liền vội vã dàn hòa: "Hôm nay mọi người đều tới đây uống rượu, không bàn việc công, ta bảo đảm rượu tràn trề đủ uống cho mọi người."

Nếu là ngày thường, bọn tửu quỷ này nhất định sẽ hoan hô, nhưng trường nào loạn trước mắt, Gia Thập thực sự không còn mặt mũi ở lại, hung hăng nhìn Dương Chính một cái rồi cắm miệng đi thẳng.

Dương Chính hướng Bảo La nói đa tạ, lúc rời đi hần phát hiện Bảo La nhìn theo đầy thâm ý.

Soát lại tin tức nắm trong tay, Dương Chính trầm tư suy nghĩ hồi lâu.

Trước mắt hần không còn chút thuận lợi nào.

Theo pháp luật của Lưu Vân quốc, việc phòng vệ đại thành đều giao cho đệ nhất thị tộc quản lý. Địa vị trọng yếu của thành Tác Ba Đình thì việc phòng vệ phải nằm trong tay Khương nhân tộc không sai, chẳng ngờ Thành chủ lại là Mạn gia, cũng là Thiên chích tộc.

Thế nên lần này Dương Chính muốn đi ám sát, đối với tình huống thế này cũng không nắm chắc.

Hơn nữa xem ra hôm nay Bảo La và Gia Thập xung đột với nhau có thể thấy là Thiên chích tộc dần dần xuất đầu lộ diện, chuẩn bị tranh hơn kém với KHương nhân tộc.

Mục tiêu của Dương Chính là giết chết Mạn Kỳ, phá hủy liên minh của Thiên chích tộc và Khâu Viễn Sơn.

Địch nhân của địch nhân là bằng hữu.

Dương Chính nhìn nhận con người tương đối chính xác.

Tên Bảo La này, tuyệt đối không tầm thường như biểu hiện bên ngoài.

Nếu như y đủ thông minh ngược lại có thể là đối tượng mình có thể lợi dụng...

Bộ chỉ huy của quân phòng vệ thành.

Bảo La tiến bước đi lên, các tướng quân đều hành lễ với y.

Đến gian phòng ở tầng cao nhất, thần sắc cười cợt của Bảo La biến thành nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt toát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Gian phòng vô cùng rộng rãi nhưng rất

tĩnh lặng âm u, một đại hán cường tráng
cỡ chừng bốn năm mươi tuổi, đầu để bím
tóc, râu ria xồm xoàm đứng trước một
bức tường có treo một bức địa đồ khổng
lồ, bóng lưng cao lớn của ông đối diện
cửa.

Bảo La cung kính cúi người: "Phụ thân."

Hắc hồ Tán Đạt, thủ thành Tác Ba Đinh,
thân đệ của đại khả hãn Lưu Vân quốc.

Y xoay người lại, chiếc áo da dê hoàn
toàn bó sát trên người hiện rõ cơ bắp
cường tráng, xét về hình thể bên ngoài thì
Bảo La khác xa với y.

"Bảo La, con qua đây."

"Dạ." Bảo La đi tới trước mặt hắc hồ, y so với hắc hồ còn thấp hơn nửa cái đầu, phải ngẩng đầu lên mới thấy được ánh mắt của phụ thân.

"Hiện nay các đại thị tộc đang ngu ngốc muốn hành động, bên ngoài Vệ Nhung quốc đang tiến đánh, Bảo La con có nhớ ba mươi năm trước tộc ta đã làm cách nào cho Dục nhân tộc hạ đài, đoạt lấy vị trí đứng đầu không?"

"Đương nhiên là nhớ", Bảo La cặp mắt đầy vẻ lãnh tĩnh, chỉ có ở trước mặt người thân nhất y mới lộ ra sắc mặt thật: "Năm đó Dục nhân tộc đã phái đại bộ phận nam đinh tham gia liên quân hợp

tung của Phi tướng quân, tổn hao cực lớn với th quốc mới đề cho Khương nhân tộc chúng ta bành trướng thế lực, đánh họ rút dài."

Hắc hồ mãn ý gật đầu, thanh âm trở nên lạnh lùng:"Cực thể hiện giờ con thấy thế nào?"

Bảo La trầm tư một chút, ngữ khí ngưng trọng nói:"Cực diện hiện nay của ta giống như Dục nhân tộc, bên ngoài chiến cực bất ổn, bên trong mấy thị tộc lớn chăm chăm nhìn vào. Trận chiến này nếu không cẩn thận thì sẽ làm cho Khương nhân tộc ta dẫm lên vết xe đổ của Dục nhân tộc, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục."

Bảo La nhìn hắc hồ một cái, thấy phụ thân lặng im không nói, tính không muốn ngắt lời y, mới tiếp tục phân tích: "Năm tháng trước Trí tướng quân Tả Thanh Từ của Vệ Nhung quốc bị giết chết, hơn một tháng trước ngũ hoàng tử của chúng cũng bị ám sát gần Ngải Nguyệt sơn. Hai cuộc ám sát này thoạt nhìn không có chút liên hệ, nhưng đều là nhắm vào Lưu Vân quốc bọn ta, cũng là mối lửa chiến tranh. Phụ thân, hiện nay Khương nhân tộc là tộc đứng đầu Lưu Vân quốc, chiến tranh ảnh hưởng đến ta là lớn nhất, con dám khẳng định hai lần ám sát này đều là trò ma của những tộc khác, hơn nữa chúng phải có năng lực đoạt được thì tộc có địa vị."

"Con nói không sai." Hắc hồ hai tay chấp

sau lưng, đầu nhìn thẳng vào bức địa đồ, hai mắt lộ vẻ cuồng nhiệt: "Bảo La, con xem Lưu Vân quốc Đông bắt đầu từ Mạt Lan sơn mạch, Tây đến đầm Vân nê, trong vùng đất rộng rãi đó bọn ta mới chân chính là Lang vương. lang vương không bao giờ già yếu. Bọn xâm lấn vùng đất của sói bắt đầu không nhìn nổi rồi."

"Phụ thân đại nhân xin cứ yên tâm, Bảo La nguyện dùng tính mạng bảo toàn sự thống trị muôn đời của Khương nhân tộc trên thảo nguyên."

"Ha ha ha, quả nhiên là con trai ngoan của Hắc hổ vương ta." Hắc hổ Tán Đạt vỗ vai, tán thưởng: "Bảo La, con tuy là con của tì thiếp ta nhưng con trai của đại

thảo nguyên ta chỉ luận thực lực không so địa vị. Trong người con có dòng máu Hắc hổ của ta, hơn nữa đầu óc của con còn linh hoạt hơn những đường huynh đường đệ nhiều. Anh em ta cũng đã già, chỉ cần con thể hiện thực lực trong lúc nguy nan, vị trí đại khả hãn còn không rơi vào tay con hay sao."

Bảo La tuy không chút biểu tình nào nhưng tròng mắt lóe lên lộ vẻ kích động từ trong lòng.

Đại khả hãn!

Đây chính là mục tiêu cả đời y đeo đuổi!

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 2 - Chương 10-1: Tử vong hào khiếu (1)

B

ảo La tỉnh không ngờ tới tên Đan Đông tướng mạo bình phàm đó lại đột nhiên cầu kiến.

"Bảo La gia!" Dương Chính lưng mang thanh trảm mã đao khổng lồ, im lặng đứng dưới ánh mặt trời, làm cho người ta có cảm giác bất động như núi.

"Đan Đông tiên sinh" Bảo La bỏ chiếc tạ trong tay xuống, đón lấy chiếc khăn do thị nữ đứng bên đưa qua, lau mồ hôi rồi ngênh đón: "Mời vào."

Dương Chính nhìn qua sân huấn luyện của đình viện rộng lớn này, chỉ thấy không ít thanh niên đang mang bì giáp luyện tập, hoặc cầm kiếm luyện đối chiến, hoặc tập tạ, những người này thân hình tráng kiện, nhẵn thân sắc bén, lúc Dương Chính nhìn qua, bọn họ đều cảnh giác nhìn lại, đủ thấy thực lực bất phàm.

Dương Chính theo Bảo La đi vào trong nội sảnh, gác Trảm mã đao ở một bên.

Bảo La nhìn vào thanh đao, thâm kinh hãi. Loại đao này tuy không thường thấy nhưng đều là binh khí mà quân kỵ sĩ khát vọng, loại đao này sắc bén vô cùng, có thể không tốn nhiều sức cũng dễ dàng

chém địch nhân cùng vật cưỡi thành hai đoạn. Nhưng mà chỉ có rất ít người có đủ sức để sử dụng nó như ý muốn. So với độ dài và ưu thế thì trọng lượng của nó còn nặng hơn nhiều, nói là đao không bằng nói là một loại song thủ phủ (búa cầm bằng cả hai tay). Chỉ những người sát thủ có đủ thực lực mới ưa thích vùng trường đao trực tiếp cuồng bạo chém địch.

Tên Đan Đông này quả nhiên không phải là người tầm thường.

Sau khi thị nữ dâng trà, Dương Chính chỉ nhấp vài ngụm tỉnh không nói gì nhưng ánh mắt quét qua thị nữ bên cạnh.

Bảo La liền hiểu ý, hấn vung tay ra hiệu cho hạ nhân lui xuống.

Vành tai của Dương Chính không hề động đậy, sắc mặt hấn không biến đổi chỉ nhìn vào bức bình phong không lờ sau lưng Bảo La.

"Bảo La gia tựa hồ quá cẩn thận rồi, đây là địa bàn của người mà." Dương Chính ngữ khí bình thản làm cho Bảo La có cảm giác bị kiềm chế.

Hấn nhíu mày quát nhẹ:"Phi Ưng, Ma Kinh, các người lui ra trước đi."

Hai bóng người đứng sau bình phong bước ra.

Hai người này gương mặt rất bình thường, nhưng Dương Chính chú ý thấy cơ bắp họ vô cùng săn chắc, hơn nữa tư thế đi cũng bảo trì một tiết tấu đặc biệt, giống như mèo bước xuống đất không hề có tiếng động, cả trình độ hô hấp cũng không chế ở mức độ chậm rãi phi thường, không ai có cảm giác đó là hai người mà giống như là bóng ma.

Bọn họ cảnh giác nhìn Dương Chính một cái, sau khi khẳng định là Bảo La ra lệnh mới từ từ bước ra khỏi cửa.

"Đan Đông tiên sinh, hiện tại ngươi hài lòng chưa, nói xem xem ngươi đến đây có chuyện gì?" Bảo La bàn tay phải đặt

trên mặt bàn, ngón tay khẽ gõ từng nhịp.

Dương Chính im lặng, hắn càng trầm lặng Bảo La càng hứng thú ngắm nhìn hắn. Dần dần trầm lặng làm cho Bảo La không nhìn được, tiết tấu ngón tay gõ xuống bàn hơi biến đổi. Ngay lúc này Dương Chính thình lình nói một câu: "Bảo La gia, ta tới đây giúp người giết một người."

"Cái gì?"

Hắn thừa cơ nội tâm Bảo La biến đổi trong chớp mắt liền khiến cho Bảo La tâm cảnh xuất hiện sơ hở.

Bảo La bất ngờ nhìn hắn, đập bàn lạnh

lòng nói: "Giúp ta giết người, giết ai?"

"Mạn Kỳ"

Bảo La lặng người một lúc, sắc mặt trở nên đanh ác: "Ăn nói linh tinh, người rốt cục là ai? Ta vốn là trưởng quan của quân phòng vệ thành, bảo hộ con dân Lưu Vân quốc chính là trách nhiệm của ta, người lại dám ở tại Tác Ba Đình mưu đồ giết người. Hôm nay không nói rõ nguyên do, người đừng hòng bước ra khỏi nơi này."

Nhìn sắc mặt hùng hổ của Bảo La, Dương Chính không chút hoảng sợ, ngược lại lòng thầm mừng rỡ, Bảo La quả nhiên là người hiểu biết, bằng không

thì đã gọi người vào bắt hẩn rồi.

"Bảo La thiếu gia lẽ nào không biết Mạn Kỳ chính là Tam vương tử của Thiên chích tộc ư?"

"Hừ, vậy thì sao chứ?"

"Nếu như Bảo La thiếu gia biết là hoàn cảnh hiện giờ của Khương nhân tộc đều là do Thiên chích tộc tạo nên thì sẽ không nói vậy, ám sát Tả Thanh Tử chính là âm mưu của Khâu Viễn Sơn và Thiên chích tộc, ngay cả ngũ vương tử của Vệ Nhung quốc quá nửa cũng không thoát khỏi liên hệ."

Câu này của Dương Chính có sức nặng

còn hơn cả một quả tạc đạn.

Bảo La chưa dám tin hẳn, nhưng bị ngữ khí khẳng định của Dương Chính làm cho y ánh mắt lóe lên tia sáng khiếp người, trùng trùng nhìn Dương Chính gần từng chữ một: "Người có chứng cứ gì chứng tỏ mọi việc đều do Thiên chích tộc làm?"

Dương Chính đột nhiên cả cười, thanh âm hần lạnh như dao cắt, lời nói càng làm cho người ta kinh tâm động phách.

"Bằng vào chuyện ... Ta là người giết chết Tả Thanh Từ."

Nhìn vào cặp tròng mắt màu đen của hắn, Bảo La có cảm giác rơi vào hố băng.

Bất tri bất giác, hắn phát hiện ra mình đã bóp nát một mảnh bần.

"Người là ai?"

Bảo La hỏi lần thứ hai, hắn cảm thấy giọng nói của mình khô khốc giống như người khát nước trong sa mạc.

"Tùng là binh sĩ của Thương Nguyệt Tây tuyến... Nếu như người có ấn tượng chắc hắn có biết một người tên là Dương Chính."

"Dương Chính... Dương Chính..." Bảo La đột nhiên nhớ lại: "Mấy tháng trước Khâu Viễn Sơn đã thông báo truy nã người này,

nói đó là phản nghịch của Thương Nguyệt quốc, lẽ nào người chính là Dương Chính? Không đúng, tướng mạo người khác xa hẳn."

"Bảo La gia người không nghĩ ta dùng gương mặt thật ngênh ngang đi vào Tác Ba Đình chứ."

Ánh mắt của Bảo La rất sắc bén như có thể đâm sâu vào lòng người nhưng lần này hẳn không có cách nào nhìn thấu nam nhân trước mắt. Loại cảm giác này làm người thích khổng chế mọi việc trong tay như Bảo La không thoải mái lắm, nhưng lại không biết phải làm sao, hẳn gần như dùng ngữ khí giận dữ quát:"Bằng vào đâu mà ta phải tin người."

Dương Chính cười vang.

"Người cười cái gì?"

"Bảo La gia, không nên tự đánh giá thấp trí tuệ của mình chứ, người biết rất rõ mà, vô luận sự tình là giả hay thật thì Thiên chích tộc thực sự là cường địch của các người. Nếu ta giả mạo thích khách giết chết Tả Thanh Tử thì đối với ta có lợi ích gì. Ta bằng lòng đem bí mật trọng đại này cho người biết, chỉ là biểu lộ thành ý mà thôi. Bảo La gia, người đứng ở vị trí có lợi, nhưng ta chẳng qua là dùng thực lực của mình chứng minh mọi thứ."

Bảo La thần sắc dần dần bình tĩnh trở lại, đúng như Dương Chính nói, hắn không có tổn thất gì cả.

"Người tới tìm ta là vì muốn ta giúp người giết chết Mạn Kỳ?"

Dương Chính gật đầu.

"Vì sao người muốn giết hắn, vì sao ta phải giúp người."

"Giết hắn là vì hắn đáng chết." Tròng mắt đen nhánh của Dương Chính nổi lên sát ý điên cuồng, nhớ tới các huynh đệ thảm tử, cừu hận từ sâu trong cốt tủy nổi lên, hắn lạnh lùng nói: "Bất cứ ai cũng không thể tùy ý hi lộng ta. Người có biết, sau

khi ta giúp Khâu Viễn Sơn giết chết Tả Thanh Tử, việc đầu tiên hắn làm là gì hay không? Hắn lại muốn giết ta diệt khẩu, nếu không phải ta mạng lớn thì hôm nay đã thành bùn đất rồi. Từ Thương Nguyệt quốc trốn đi, ta đã phát thệ làm cho Thương Nguyệt quốc tự gánh chịu hậu quả, ta tuyệt đối không để cho Lang quân được yên lành, hơn nữa Khâu Viễn Sơn và Mạn Kỳ liên hợp,, chỉ cần giết chết Mạn Kỳ phá hủy âm mưu của chúng càng làm cho ta thêm hứng thú, còn về nguyên nhân người giúp ta, Bảo La gia, ta giết chết Mạn Kỳ chính là báo đáp tốt nhất đối với người, lẽ nào người không nhận ra?"

Cặp mắt Dương Chính đầy hận ý giống

nếu gió bắc ngập tràn, Bảo La cảm giác nỗi hận ngút trời này không thể xóa bỏ, không thể giả mạo được.

Nếu như mọi chuyện đúng như Dương Chính nói, Mạn Kỳ mới thực sự là chủ mưu, giết chết hắn thì nguy cơ của Khương nhân tộc cũng được hóa giải.

Địa vị của y trong tộc nhất định sẽ như mặt trời giữa trời.

Vị trí đại khả hãn cũng không còn xa mấy.

Nhãn thần của hắn nhìn Dương Chính dần dần trở nên nóng bỏng...

"Ta có thể giúp người, bất quá người phải chứng minh năng lực của mình, bằng không việc giết chết Mạn Kỳ chỉ là chuyện cười thôi." Bảo La chậm chậm nói.

Đứng trước mặt Dương Chính chính là một trong hai người vừa đứng sau bình phong.

Tật Phong Kiếm Ma Kinh.

Người đứng xem xung quanh không ít, toàn là cao thủ trong bọn thủ hạ của Bảo La, ánh mắt của chúng nhìn Dương Chính không có chút hảo ý nào.

Ma Kinh là một trong những cao thủ ít ỏi

của Tác Ba Đình.

Kiểm của hắn nhanh như gió.

Tuy trăm mã đại đao của Dương Chính rất mạnh mẽ, nhưng ai cũng biết đó là vũ khí của kỵ sĩ rất có tác dụng ở sa trường, trong quyết đấu ngược lại ảnh hưởng đến tốc độ rất lớn.

Dương Chính thần sắc bình tĩnh, hai chân xoạc ra.

Hắn thấy Ma Kinh này hai mắt tinh quang đảo lên liên hồi, nhất định là một đầu óc nhanh nhẹn, là một kiếm thủ thích đi lối riêng của mình.

Trong lòng có chú ý, đứng sững ở trường đấu, hấn vác Trảm mã đao, tư thế thoải mái cười nói: "Ta đứng yên ở đây, trong hai mươi kiếm, người có thể làm ta di động thì cuộc tỷ thí này coi như là ta thua."

Ma Kinh tức thì bị lời nói cuồng vọng của Dương Chính làm cho sắc mặt đỏ bừng.

Y rút kiếm.

Thanh kiếm dài hẹp thẳng như quản bút, là loại kiếm Tây dương chuyên dùng để đâm, nếu dùng để chém thì uy lực không lớn, khí lưu màu xám mù mịt xoay chuyển xung quanh thanh kiếm, gió thổi

trong không khí như cộng hưởng cùng thanh kiếm kích động hẳn lên.

"Hy vọng kiếm của người cũng sắc bén giống như miệng lưỡi của người." Ma Kinh cười lạnh.

Bước tới mấy bước đâm thẳng thanh kiếm tới.

Bộ pháp làm cho người ta hoa mắt, không biết thanh kiếm xuất phát từ đâu, tuyệt đối có tư cách để kiêu ngạo.

Hơn nữa Dương Chính lại nói đứng tại chỗ bất động, Ma Kinh thề sẽ đâm hẳn thành tổ ong, cho hẳn hiểu rõ kết cục của việc khinh miệt Tật phong kiếm.

Ngoài ý liệu của mọi người, Dương Chính đột nhiên nhắm mắt lại.

Ma Kinh nhanh chóng bị tên khốn cuồng vọng này chọc tức đến phát điên.

Hắn căn bản không biết là Dương Chính chỉ nhắm mắt mới tập trung được lực lượng thần kỳ Ba Bử đã cho hắn, có thể cảm thụ được nhất cử nhất động xung quanh, đối với địch nhân mà nói, Dương Chính nhắm mắt so với Dương Chính mở mắt thì càng đáng sợ hơn, bởi vì nó khiến cho địch nhân không thể trốn tránh, hư chiêu như thế nào cũng không tồn tại trước mặt Dương Chính.

Dáng vẻ mà mọi người cho là Dương Chính tự đại thực ra chính là Dương Chính xuất hết toàn lực.

Tật phong kiếm huyền hóa thành ngàn vạn điểm sáng chiếu xuống Dương Chính, điểm nào cũng giống như hoa khói linh tinh, đột nhiên mở rộng ra, vô số điểm sáng đâm vào Dương Chính.

Người xem đương nhiên là vỗ tay khen hay.

Cả Bảo La cũng nhin không được cho là Dương Chính chỉ biết khoác lác, bởi vì hắn vẫn còn đứng tại chỗ bất động.

Gió cuốn mạnh đến, đầu khí thuộc phong

tính làm cho cây cỏ bốn bề đều lắc lư nghiêng ngả, không trung hình thành một cơn lốc xoáy, tuy phạm vi không rộng nhưng khoảng trời đất nhỏ bé này còn khiếp người hơn nữa, Dương Chính trở thành một đốm nhỏ trong cơn lốc.

Đúng lúc vô số điểm sáng vây quanh Dương Chính, không trung chợt vang lên âm thanh sử dội như sấm nổ.

Đinh.

Sau đó một bóng người té lăn ra ngoài năm sáu mét, gục trên mặt đất.

Khói bụi tan đi, Dương Chính cảm thấy mã đao chênh chếch lên, cước bộ không

hệ di động một phân.

Còn Ma Kinh thì đã hôn mê.

Điểm trí mạng của thanh kiếm nhỏ bị Dương Chính trực tiếp chém trúng, có thể tưởng tượng hai thứ vũ khí trọng lượng hơn kém nhau lớn tới vậy mà va vào nhau thì sẽ gây ra hậu quả như thế nào, thanh kiếm đã gãy thành mấy khúc giống như là một khối sắt vụn.

Có thể dưới làn kiếm quang dày đặc như mưa phủ của Ma Kinh mà tìm ra được điểm trí mạng thì cần có nhãn lực đáng sợ đến mức nào.

Cho dù thực sự nhìn ra được điểm trí mạng đó, mà dùng thanh trăm mã đao

không lồ giống y như cây búa này chém trúng thì cũng khó đến bậc nào.

Mọi người đều bị Dương Chính chấn nhiếp không dám lộ vẻ cười cợt nữa.

Bảo La cười vang: "Đan Đông tiên sinh quả nhiên lợi hại khó có thể nhìn thấu được, mấy người bọn ta đúng là ếch ngồi đáy giếng, không hiểu chút đạo lý nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên nào cả."

Dương Chính chậm rãi thu hồi trăm mã đao, hẳn biết mình đã hình thành liên minh vì lợi ích với Bảo La rồi.

Ba ngày sau là một cơ hội tốt, hội tế thần

cử hành ở quảng trường Tác Ba Đình.

Chiến sự nơi biên giới như lò lửa cháy nhưng Lưu Vân quốc tạm thời vẫn ở thế thượng phong, đại tướng Đỗ Bồng của Khương nhân tộc đã quét sạch quân tiên phong của Vệ Nhung Đông tuyến đại doanh, chém đại tướng Hàn Chấn. Cả Tác Ba Đình đều chìm trong bể hoan lạc, hội tế thần chính là ngày lễ long trọng của Tàn bạo chi thần của thảo nguyên Mặc Thập Thập Nhĩ, cảm tạ thiên thần ban cho Lưu Vân quốc năm nay sung túc mưa thuận gió hòa và lực lượng mạnh mẽ.

Năm ngoái nạn châu chấu không hề phát sinh, tuy chiến tranh bùng nổ làm cho dân

chúng khủng hoảng nhưng tin báo tiếp báo về làm cho mọi người đều vui mừng hơn hở.

Vào đêm trước hội tế thần từng xe pháo hoa đặc chế bằng ma pháp được vận chuyển liên tục đến Tác Ba Đình.

Các tín đồ cuồng nhiệt ở các nơi gần đó cũng ào ào đổ tới, suy cho cùng đại điển năm nay cũng là lần đầu tiên không cử hành ở kinh thành Mạn Tê Tháp, mà lại cử hành ở Tác Ba Đình.

Quảng trường lớn được sửa sang làm mới lại, tượng thần Mặc Thập Tháp Nhĩ tàn bạo và cường đại được điêu khắc bằng cẩm thạch trắng dựng trên cao giữa

trung tâm quảng trường, hoa tươi được chuyển tới từ các nơi trên thế giới, làm quảng trường trở thành một thế giới rực rỡ mới lạ.

Các mộng ảo giả dối chính là thứ lực lượng mạnh nhất có thể mê hoặc lòng người, trước cảnh sinh ca phồn vinh như vậy mọi người đều say sưa dưới ân sủng của thần, tín ngưỡng cũng kiên định thêm mấy phần.

Mưa xuân lất rắt, ngày xuân là ngày khí trời hay thay đổi.

Đêm trước hội tế thần một ngày, mưa xuân rơi rả rích, hạt mưa bụi làm cho nhiệt tình mấy ngày trước đó càng thêm

âm áp.

Tim Dương Chính đập thình thịch, dưới gương mặt điềm tĩnh của hấn tiềm tàng sát khí vô tận.

Nhiều ngày chờ đợi, cuối cùng cơ hội cũng đã tới gần.

"Thúc thúc, đêm đến thúc cùng chúng con đi xem đại hội tế thần chứ?" Ngải Vi Nhĩ chớp mắt nhìn Dương Chính, mấy ngày nay Dương Chính rất ít khi về lữ điếm, bé gái này buồn bã không vui.

Dương Chính ôm nó, đêm nay là ngày cuối cùng hấn còn ở lại Tác Ba Đình, vô luận là thành hay bại, hấn đều không có

khả năng ở lại nơi này.

Ngải Vi Nhĩ là người duy nhất mà hấn quyến luyến, bé gái này đối với hấn rất thân mật, làm cho hấn còn giữ lại chút nhiệt tình với thế giới lạnh lùng này.

"Tiểu quỷ, thúc thúc cần phải đi, con có nhớ thúc không?"

Ngải Vi Nhĩ chớp mắt, ôm cổ Dương Chính: "Thúc thúc, thúc phải đi sao?"

"Ta không muốn gạt con, thúc thúc thực sự phải đi, không còn cách nào khác."

Mắt Ngải Vi Nhĩ dần dần đỏ hoe.

"Đừng khóc, tiểu quỷ cần phải nghe lời đó."

"Dạ... dạ..." Ngải Vi Nhĩ nước mắt đoanh tròn: "Vi Nhĩ không muốn thúc thúc đi."

"Ta sẽ trở lại. Thúc thúc hứa tương lai sẽ đến Thanh Tur quốc tìm gặp Vi Nhĩ, còn mang Vi Nhĩ tới hải đảo xinh đẹp nhất chơi, bọn ta ghé tay hứa nào." Dương Chính xoa trán Ngải Vi Nhĩ, giờ một ngón tay ra.

"Được, móc ghé." Ngải Vi Nhĩ cũng đưa ngón tay ra móc ghé với Dương Chính: "Ghé tay, cùng hứa, một trăm năm cũng không thay đổi! Ai không giữ lời thì là con chó con..."

Nghéo tay, cùng hứa, một trăm năm cũng không thay đổi...

Thanh âm trong vắt còn vang vọng bên tai Dương Chính.

Tiểu Nhan cũng đã từng nghéo tay với hắn như thế này.

Dương Chính cũng không biết còn có thể gặp lại người mình thương yêu nhất hay không.

Nếu như có thể, hắn nhất định sẽ trở về...

Đùng, ùng , ùng

Tiếng pháo hoa chế bằng ma pháp trên không làm Dương Chính tỉnh lại.

Lễ tế thần đã bắt đầu.

Vì không muốn để người khác chú ý, hắn rời khỏi mọi người.

Đến một góc quảng trường, hắn đội mũ che đi cặp tròng mắt đen nhánh.

Mưa cứ nhẹ rơi.

Quảng trường dày đặc người, tiếng hoan hô vang lên náo nhiệt.

Tượng Thần tàn bạo và sức mạnh Mặc Thập Thập Nhĩ dưới ánh lửa pháo hoa

lấp lánh như sáng như tối, vị đại thần ba đầu này tổng hợp nửa người nửa sói, thần có ba cái đầu, đại biểu cho cái đầu ác lang tàn bạo và đầu gấu đại biểu cho sức mạnh phân biệt dựa ở hai bên chiếc đầu người, thân hình to khỏe cơ bắp cuộn cuộn có ba chân bốn tay, người ta cứ ùn ùn bái tế pho tượng thần khổng lồ.

Dương Chính tính toán thời gian, kiểm tra vũ khí trên người.

Tay áo, xà cạp, ngực.

Toàn bộ đều là độc môn ám khí của Dương Chính.

Lễ tế thần này cũng giống ngày lễ thánh ở

địa cầu.

Khắp nơi đầy người đeo mặt nạ đứng chờ pháo hoa kết thúc.

Một người mặc đồ đen, mang mặt nạ đầu sói rẽ dòng người đi tới bên Dương Chính đang đứng ra hiệu tay, Dương Chính biết đó chính là người của Bảo La liền theo y ra khỏi quảng trường.

Hai người đi tới một căn nhà dân hai tầng ven đường.

Hắc y nhân cởi mặt nạ xuống, là Phi Ưng.

"Đan Đông tiên sinh, theo như kế hoạch,

chờ lễ hội pháo hoa mà pháp xảy ra chuyện, đến lúc quảng trường hỗn loạn, quân thủ bên ngoài là người của bọn ta, ta sẽ tạo ra cơ hội cho người giết chết Mạn Kỳ, không kể thành bại người nhất định phải trở về gian phòng này, trong phòng có mật đạo, người có thể an toàn rời khỏi Tác Ba Đình."

Dương Chính gật đầu, hẩn chăm chú nhìn dòng người hỗn loạn phía xa, đột nhiên nghĩ tới một việc: "Oản Tuyết tiểu thư, còn có Ngải Vĩ Nhĩ nữa, Bảo La có an bài tốt đẹp cho họ không?"

"Yên tâm, hai người họ hiện tại đang ở phủ thành chủ."

Dương Chính không nói nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 10-2: Tử vong hào khiếu (2)

L

ễ hội tiến hành đâu vào đấy, cao trào trong đó chính là châm lửa cho một cây pháo hoa do đại thuật sĩ của vương quốc ma pháp tự thân chế tạo, nghe nói sau khi pháo thăng thiên thì phát ra hình ảnh của Mặc Thập Nhĩ Tháp.

Mọi người đều mong chờ giây phút đó.

Sau màn ca múa của một đội mỹ nữ thảo nguyên, lễ pháo cao bằng hai người được tế sư châm lửa.

Dây dẫn dần dần cháy.

Đột nhiên

Đùng.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên, cả thành Tác Ba Đình đều rung lên, đại lễ pháo cao bằng hai người đột nhiên nổ tung, khói lửa mịt mù xông thẳng lên trời, pho tượng thần cách lễ pháo không xa đột nhiên đổ sụp.

Cả quảng trường tức thì trở nên hỗn loạn.

Tiếng kêu gào, la hét, người người nhao nhao chạy ra phía ngoài.

Nhưng giữa dòng người có một bóng đen không ngừng tiến ngược vào phía trung tâm.

Chỗ người Khố Lý Khắc thương hành đứng tương đối gần chỗ vụ nổ, Mạn Kỳ được bọn hộ vệ hộ giá rẽ dòng người tiến ra ngoài.

Không biết là cố ý hay vô tình, có nhiều người cản trước mặt bọn Mạn Kỳ lại trở nên chậm chạp.

Đột nhiên một mũi tên bay xéo tới.

Hộ vệ bên thân Mạn Kỳ vội vàng vung kiếm gạt đỡ.

Đánh bay mũi tên, hô cao giọng quát: "Có người hành thích, mọi người cẩn thận."

Đáp lời bọn chúng là tên bắn từ bốn phương tám hướng đến.

Bóng người xung quanh lơ mờ, toàn là người, đều thét lớn, căn bản không biết ai là người bắn tên.

Bọn hộ vệ vây chung quanh Mạn Kỳ, dùng kiếm múa thành một bức tường kiếm.

Thực lực bọn chúng tuy cao cường, nhân số cũng rất đông, nhưng trong lúc chen chúc thế này ảnh hưởng rất lớn, bọn hộ vệ liên tiếp gục ngã dưới làn mưa tên.

Một bóng đen như u hồn trôi nổi lướt tới.

Đến trước mặt bọn hộ vệ, bóng đen thét lớn, một thanh trảm mã đao khổng lồ dài bằng thân người hung mãnh chém xuống.

Khí thế cuồng mãnh tuyệt luân cùng với đao khí cuộn cuộn như gió giật chớp gào hướng về phía Mạn Kỳ giữa vòng hộ vệ.

Mấy tên hộ vệ lướt xéo tới liều mạng ngăn đỡ.

Bùng

Máu tung tóe, người cản ngay trước lưỡi đao bị chém thành hai mảnh từ đầu đến

chân.

Đao còn chưa thu lại.

Tay phải bóng đen rung lên.

Phác tốc tốc.

Hơn mười điểm sáng bay lên không trung.

Có thêm hai tên hộ vệ biến thành tổ ong, trên mặt trên người dính đầy thiết châm.

"Tên lưu manh này! Quá mức vô sỉ!" Hộ vệ phía sau nhìn thấy bóng đen vung tay thêm lần nữa, đều nghĩ là ám khí ngầm, ai nấy đều lăn tròn trên đất né tránh.

Chờ cả nửa ngày cũng không thấy gì, bóng đen đã nhanh chóng vượt qua bọn chúng tiến về Mạn Kỳ.

Mạn Kỳ sợ hãi lui về phía sau.

"Chịu chết đi!"

Bóng đen phát ra thanh âm vô cùng quen thuộc, giờ cao trăm mã đao.

"Người là ai?"

"Xuống địa ngục người sẽ biết!"

Trăm mã đao ập xuống như thác nước, bọn hộ vệ chung quanh đều la lên kinh

hãi.

Ánh sáng của bóng trăng chiếu lên suối máu phun vọt lên trời, Mạn Kỳ từ vai đến hông bị chém thành hai đoạn, ruột gan xỏ ra đầy đất.

Bọn hộ vệ trở mắt nhìn.

Dương Chính dừng lại một chút, hần không ngờ giải quyết Mạn Kỳ dễ dàng như thế.

Khoảnh khắc sau, tiếng hô "thiếu chủ" bị phần làm mọi người bừng tỉnh.

Ánh mắt của bọn hộ vệ đầy vẻ tuyệt vọng và phẫn nộ.

Bọn chúng ào ào tiến tới bóng đen giống như ong vỡ tổ.

Đao quang như ánh chớp rạch phá trời đêm, đao khí tử vong giống như ác ma cười danh ác! Giống như từng cơn gió lốc, cả người lẫn vũ khí của bọn hộ vệ đều bị chém thành hai đoạn, máu tươi cùng gan ruột phun ra như suối. Dương Chính thè lưỡi liếm máu tươi ấm nóng đọng trên mép.

Hai mắt phát ra ánh sáng dữ dội, trong đó dày đặc tia máu, toàn bộ người và vật đều bị một lớp mỏng màu đỏ bao quanh.

Trăm mã lúc chém lúc thu, đâm thẳng

vào bụng một tên hộ vệ, dùng sức găm lên một tiếng, hắt bọt hộ vệ văng ra, rồi Dương Chính lại vung chân đá tên hộ vệ này bay ra khỏi lưỡi đao mấy mét.

Bọn hộ vệ này nếu như ở tình huống một chọi một đều có thể đánh nhau với Dương Chính mà vẫn còn hy vọng sống sót.

Nhưng trong lúc hỗn loạn, tối tăm, sợ hãi, đêm tối đầy máu tanh, quá nhiều yếu tố ức chế bọn họ, đao khí của bọn họ không cách nào đánh trúng mục tiêu một cách hiệu quả được, thậm chí còn đánh nhầm đồng bọn. Hơn nữa Dương Chính xảo trá đến thế, chính xác đến thế, mỗi một nhát đao, mỗi một vị trí đứng đều

làm cho bọn hộ vệ khó chịu vô cùng, chỉ cần không cẩn thận thì có thể chém nhầm người bên mình.

Dương Chính không cần tính toán, hắn chỉ dựa vào trực giác.

Không có ai nắm vững thời cơ trong lúc chiến đấu bằng hắn, đó chính là sự khác biệt của chiến sĩ trui rèn từ trong máu lửa với bọn kiếm sĩ lẻo loẹt tu luyện đấu khí quyết đấu để câu gái.

Tử vong chưa bao giờ kề cận như lúc này.

Bên đông người ngược lại bị giết đến khóc la thảm thiết.

Bọn họ chưa từng thấy qua cảnh chiến đấu thảm liệt như vậy, mắt cứ mở to nhìn người xung quanh chết một cách thảm, không có thi thể nào hoàn chỉnh, trăm mã đao cuồng mãnh với sức chém của Dương Chính làm thân thể bọn họ vệt giống như là giấy trắng bị xé tan nát không thành hình dạng.

Đồng bạn vừa rồi mới cười nói với người, đột nhiên bị chém bay đầu, khí quản màu trắng cùng phần mềm đỏ tươi hiện ra rõ nét, thậm chí người có thể thấy rõ giây phút đao quang lóe lên, đầu lâu bay đi, cần cổ to như cái bát đột nhiên co lại như cây hạch đào, không ngừng bung ra, giống như là khí cầu bơm quá căng,

"bùng" một tiếng vỡ tan, máu tanh bay khắp không trung.

Sau đó người lại thấy một tên ác ma cười danh ác từ bên người tiến sang, khí lạnh thâm nhập vào trong xương cốt, thân dưới cảm thấy trống rỗng, người cố hết sức cúi đầu nhìn xuống thì nước mắt mê thấm rơi không kèm được xuống ngực, thân dưới của người đã nằm lăn ra đất, eo lưng bị chém đứt, ruột gan còn hơi nóng phun trào ra dưới tác dụng của trọng lực, ngay cả lúc rơi xuống đất còn khê chuyển động.

Tay chân bị chặt đứt, đầu lâu lăn lóc trên mặt đất đầy máu tươi.

Bọn hộ vệ chưa từng trải qua trường chiến đấu sặc mùi máu tanh như vậy đều khiếp sợ quơ quào kêu thét.

Từng hình ảnh sống động kịch liệt công kích vào cảm quan, mùi máu tanh nồng nặc xông vào lồng ngực, làm cho bọn chúng hít thở không nổi, ruột gan quặn thắt, nước chua không kèm được trào lên miệng, ói ra cả mật xanh mật vàng.

Đi kiếm tiền, cũng bán luôn cả mạng.

Ý niệm bảo vệ chủ không thắng nổi nỗi sợ hãi, tên khốn này căn bản không phải là người, cuối cùng có tên sợ hãi bỏ chạy ra sau.

Dương Chính đẹp tan cả bọn.

Liều mạng lao về phía trước, giống như con báo săn mồi giữa đêm đen, lúc chiến đấu vừa rồi cũng làm tiêu hao khá nhiều tâm lực của Dương Chính.

Tiếng hô hấp nặng nề, tiếng truy đuổi phía sau đè nén thần kinh của Dương Chính.

Dương Chính cuối cùng đã thoát ra ngoài quảng trường.

Chạy về phía căn nhà Bảo La an bài sẵn.

Nhưng dần dần hắn cảm thấy bất ổn.

Người đuổi theo sau càng lúc càng nhiều.

Bọn người này chỉ chạy theo phía sau tịnh không lại gần.

Hắn đã nhìn thấy căn nhà đó, chỉ cần tiến vào trong, Bảo La đã đáp ứng an bài lối thoát sẵn cho hắn.

Nhưng lúc này hắn nhớ tới Khâu Viễn Sơn, nhớ tới lần bị bán rẻ không bao giờ quên được.

Cảm giác bất an đè nặng lên thân thể, tâm hồn hắn.

Lúc này chỉ còn cách đó có mấy chục

mét.

Dương Chính đột nhiên quay đầu chạy về hướng ngược lại.

Cử động của hắn hiển nhiên đã làm cho bọn người theo sau tay chân luống cuống, bọn người ở phía sau gấp rút tiến lên ngăn cản.

"Đan Đông tiên sinh, nhanh chóng tiến vào nhà, Bảo La thiếu gia đã an bài lối thoát cho ngài." Người dẫn đầu mang mặt nạ cản Dương Chính lại.

"Hừ, ha ha!" Dương Chính đột nhiên cười lạnh, hắn vung đao chém liên, hét lớn: "Con mẹ ngươi, giờ này còn muốn

gạt ta!"

Đao này hung hãn lẫm liệt, người mang mặt nạ thân thủ rất nhanh nhưng cũng bị đao phong quét rơi mặt nạ, là Ma Kinh.

Lúc này, phía sau căn nhà xuất hiện một nhóm người đông đúc, ép Dương Chính vào hai mặt trước sau đều là tử lộ.

Đến lúc hạ màn rồi, thủ hạ của Bảo La toàn bộ đều rút binh khí ra, bọn chúng hét lớn: "Đan Đông, người bị nghi ngờ dính líu đến việc giết chết quý tộc Lưu Vân quốc, bỏ vũ khí xuống."

Dương Chính lúc này như cười như không, hấn vung trăm mã đao xông thẳng

về phía trước.

Đao khí kịch liệt ngưng kết thành tiếng gió rít sắc nhọn, Ma Kinh cùng bọn thủ hạ thối lui nhưng vẫn ngang đường Dương Chính.

Bọn này tựa hồ như muốn làm Dương Chính kiệt sức mà chết, cứ quanh quẩn không rời hấn, tuy bị Dương Chính giết không ít người nhưng thể lực hấn đã tiêu hao nhanh chóng, trăm mã đao trong tay trở nên nặng nề. Xa xa có tiếng vó ngựa vang tới, thanh âm vang dội chứng tỏ đội kỵ binh đang phi nhanh đến, chỉ cần bị bọn chúng vây quanh, Dương Chính đừng hòng sống sót rời khỏi.

Ngực càng lúc càng đau, Dương Chính biết mình không trụ được bao lâu nữa. Hắn chấp tay đứng lại, ánh mắt nhìn về phía bức tường cao trên hai mươi mét, ánh mắt sáng lên. Tường của nhà mặt đường đều rất cao, cho nên người của Bảo La đều không chiếm hữu tường cao.

Dương Chính chém mạnh về phía trước làm địch nhân đang ngăn đường phải lui ra sau.

Thân thể chuyển hướng.

Chạy điên cuồng đến ven đường.

Càng lúc càng đến gần bức tường cao.

Dương Chính có cảm giác vui mừng khi bay lên trời trốn thoát.

Lúc chỉ còn cách hơn mười mét, hấn lấy cơ nỗ ra, dùng sức giương lên bắn dây vượt qua tường, móc câu móc dính vào trên bức tường cao.

Đây là vũ khí bí mật của hấn, may mà không nói cho Bảo La hay biết.

Lúc còn cách tường ba mét, hấn dùng sức lực còn lại, lực lượng toàn thân nháy mắt dồn hết vào chân, đầu gối một co một duỗi, cả người như đập lên một cái lò xo, phóng lên cao năm mét như viên đạn, Dương Chính kéo dây lại, đập liên tục lên mặt tường.

Ngay tích tắc phóng ra khỏi bức tường, một cảm giác sợ hãi chưa từng có bóp nghẹt tâm trí hắn.

Da đầu hắn ngứa ran, ấn ký trên ngực bùng bùng lên như lửa đốt.

Ba Bỉ đã cảnh cáo hắn, có chuyện không hay rồi.

Một đạo hắc quang bắn vù đi trong không khí, giống như một thanh ma thương đến từ địa ngục.

Vượt qua cự ly trăm mét trong nháy mắt ngắn ngủi.

Trên thương còn có ngọn lửa màu xanh
giống như linh xà quẫy động.

Dương Chính vừa quay người nhìn lại

Tròng mắt đột nhiên co lại!

Hắc thương giống như chớp giạt xuyên
qua bụng dưới Dương Chính, ghim hẳn
dính vào tường.

Cơn đau kịch liệt làm Dương Chính rống
lên như dã thú.

"Yêu liên!"

Một kỵ sĩ tách khỏi dòng người tiến lên,
người này thân hình cao lớn tráng kiện,

hàm râu kết thành bím, Tán Đạt. Hắc hồ ánh mắt âm trầm lạnh lùng, bàn tay vừa mới phóng thương ngọn lửa xanh vẫn còn bay múa điên cuồng.

Bọn kiếm thủ ngo ngẩn đứng tại chỗ nhìn lên người bị ghim trên tường.

Bọn chúng còn chưa dám tin những gì trước mắt.

Máu tươi từng giọt chảy xuống, Dương Chính gục đầu, cả người vô lực treo lơ lửng ở đó, giống như người chết.

Qua một lúc, người bên dưới mới có phản ứng, ngo ngác nhìn nhau.

"Chết rồi sao?" "Giống như là chết rồi!"
"Hắc hồ đại nhân tới rồi!"

Tiếng xì xầm vang lên không ngớt.

Hắc hồ chậm rãi giục ngựa tới dưới tường, Dương Chính chết chắc rồi, một thương này đã ngưng tụ tinh hoa cả đời của ông, có thể giết chết cả một con voi.

Dương Chính có thể ép ông xuất ra một chiêu này cũng có thể tự hào, nhưng hắc hồ cũng đã chết rồi.

Hắc hồ nhìn thi thể Dương Chính bất động trên tường, trong lòng khẽ than, năng lực thanh niên này biểu hiện có thể làm cho đấu khí kiếm sĩ then thùng, từ

lúc ám sát bắt đầu, ông đã chăm chú quan sát Dương Chính, biết rõ hẳn không có một tia đầu khí nhưng chiến đấu hung hãn chuẩn xác như dã thú làm người ta khiếp sợ, thủ hạ của ông nhiều người là đầu khí kiếm sĩ nhưng lại bị hắn đánh cho tơi bời.

Nếu không phải là ông dùng Yêu liên đánh lén, lần này Dương Chính nhất định có thể trốn thoát.

Đây là lần đầu tiên ông sinh dạ hoài nghi đối với việc đầu khí là lực lượng cường đại nhất thế gian.

Không ai phát hiện lúc Dương Chính bị xuyên thủng bụng có một chiếc hộp nhỏ

bị vỡ ra.

Đây là chiếc hộp đen Vi Tư đưa cho hắn, bị hắc thương đâm bể một góc, ngay chỗ bể có thứ gì nhúc nhích. Máu tươi của Dương Chính chảy ra nhanh chóng thấm ướt chiếc hộp. Máu tươi chảy vào chỗ vỡ của chiếc hộp thì giống như cá voi hút nước, toàn bộ đều bị hút sạch, vật trong hộp nhúc nhích càng lúc càng kịch liệt, trên bề mặt chiếc hộp xuất hiện các đường vân màu đỏ tươi.

Ấn ký Ba Bử trên ngực Dương Chính cũng giống thế, lúc sáng lúc tối, trên ấn ký tựa hồ như có vô số đường tơ lan tràn ra, bắt đầu tiến tới chỗ vết thương đâm.

Bởi vì đầu khí thiêu đốt, da thịt gần vết thương đều tím bầm, lực lượng tàn dư của đầu khí ở nơi này điên cuồng phá hủy tổ chức thân thể của Dương Chính.

Lúc các đường tơ trên ấn ký lan tràn đến gần vết thương, vô số máu đen bị ép ra khỏi vết thương, đầu khí màu xanh đang điên cuồng thiêu đốt bị ép ra ngoài, đường tơ tiếp tục quấn quanh cây hắc thương, thiết thương lúc đầu có một tầng lửa xanh bên trên tức thì rung động, lửa đột nhiên tắt ngấm.

Việc lạ này làm cho Hắc hổ thêm cảnh giác.

Yêu liên hỏa thương là ma pháp thánh

khí, cần phải bổ sung đầu khí liên tục, ba tháng mới sử dụng được một lần.

Chỉ cần sử dụng một lần thì Yêu liên diễm có thể cháy một ngày một đêm, đột nhiên tàn lụi làm Hắc hồ cảm thấy kỳ lạ.

Bọn kiếm thủ bên dưới đứng sau lưng Hắc hồ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc này, ác mộng phát sinh!

Bụng Dương Chính chấn động kịch liệt, hồng quang rực rỡ, cho dù là ở trong đêm tối vẫn làm người ta chói mắt.

Sự linh mẫn trời sinh của kiếm thủ siêu

việt khiến Hắc hồ nghĩ thấy một luồng năng lượng đáng sợ cực độ.

Ông sắc mặt đại biến, vội vàng quát lớn: "Lui lại, tất cả lui lại! Nhanh lên!"

Mọi người vội vàng lui lại.

Ngay lúc này!

"Bình" một tiếng, y phục của Dương Chính nổ tung, đồng thời chiếc hộp đen trong người hắn cũng vỡ tung.

Một âm thanh phảng phất như tiếng ác ma dưới vực sâu địa ngục vang lên. Âm thanh thô lệ vượt quá sự tưởng tượng của con người, phảng phất như biến thành

đao bén thực chất, đập dòn lan ra, từng vòng sóng âm như thủy triều đập thẳng ra xung quanh, hoa cỏ trong các đình viện gần đó giống như bị bão cấp 12 quét qua, hoa cỏ lá cây đều bay tán loạn.

Trừ Hắc hồ ra, các kiếm thủ lui về phía sau không kịp đều la thảm, lỗ tai phun máu, màng nhĩ của chúng trong vòng sóng âm đầu tiên đã bị đánh thủng.

Vòng sóng âm thứ hai quét tới, trừ Ma Kinh và một số ít kiếm sĩ còn gắng gượng dùng đầu khí duy trì thì bọn còn lại y phục đều nát thành bột, ngũ quan biến dạng, miệng há hốc ra, mắt mũi miệng đều phun máu, máu vừa phun ra lại bị sóng âm đánh nát thành mưa máu.

Thanh âm nào cũng đều bị sóng âm cường đại này áp chế.

Bọn hộ vệ giống như bị đao gió chém tới tả, nội tạng đều nát thành bột.

Lúc vòng sóng âm thứ ba ập đến, bọn Ma Kinh cũng giống như đồng bọn, bị sóng âm vô hình đánh nát.

Chỉ còn có một mình Hắc hổ rút thiết kiếm, chỉ vào Dương Chính, toàn thân trên dưới đều phủ đầy khí như ngọn lửa màu xanh rừng rực cháy, gương mặt ngưng trọng giống như núi băng vạn năm không tan.

Sóng âm từng vòng từng vòng xô vào, gần đình viện trừ mấy cây đại thụ cao chọc trời, hoa cỏ đều bị đánh nát thành bụi phấn, làm cho khu vực gần đại thụ trở nên trụi lủi, cành lá bị nát bay loạn xạ trên không trung.

Hắc hồ gắng sức cầm cự, dung lượng đấu khí trong người càng lúc càng ít đi.

Ông ta không biết còn có thể kiên trì đến lúc nào nhưng ông không dám cử động, năng lượng của sóng âm còn vượt xa sự tưởng tượng của ông, đấu khí năng lượng Bát phẩm đại kiếm sư của ông mà lại chỉ có thể gắng sức phòng ngự, thậm chí không thể thối lui, bởi vì chỉ lui một bước, khẩu khí chùng lại thì ông tuyệt

đôi cũng ngã lẫn ra giống như mọi người.

Một bóng tím đột nhiên từ xa bay tới, chậm rãi đứng trên tường.

Là một mỹ nhân tuyệt sắc, mái tóc dài trắng bạc, toàn thân có một tầng lửa màu tím che phủ, không giống với đấu khí màu xanh của Mạn Kỳ. màu tím trên người nữ nhân giống như ngọn lửa Yêu liên, càng thêm cô đọng, đồng thời phạm vi thiêu đốt cũng rộng hơn.

Nàng đứng trên tường, tựa hồ không chịu bất kỳ sự quấy nhiễu nào của thanh âm khủng bố này.

Lại thương hại nhìn Hắc hổ một cái, lúc

này bùng Dương Chính phóng ra một điểm sáng màu đỏ tươi như máu, nhanh chóng như chớp lóe phá không lao về Mạn Kỳ.

Tiếng gọi tử vong khủng bố này lại phát xuất từ nó.

Lúc nó phóng ra, thanh âm đột nhiên ngưng lại, Hắc hồ tâm thần cũng giãn ra lúc điểm sáng màu máu tiến tới đầu của hắn. Hắc hồ mở mắt chỉ thấy một nữ nhân khắp người lửa đỏ bao quanh đang từ trên tường hạ xuống, một tay đặt lên trên thiết thương xuyên qua người Dương Chính, nhẹ nhàng rút ra, nháy mắt Dương Chính rơi xuống liền được nữ nhân chụp lấy. Nàng ôm Dương Chính, điểm nhẹ

chân, như làn khói bay khỏi bức tường, biến mất trong mắt Hắc hổ, sau đó màn đêm vô tận lại ập đến...

Máu chảy ra từ miệng Hắc hổ, ánh mắt ông càng lúc càng ảm đạm, thân thể mềm nhũn ngã lăn ra đất, sau đó thiên linh cái nổ tung, một con trùng nhỏ màu máu bay ra, toàn thân trong suốt, lóe lên ánh sáng lập lòe, nhìn rất đẹp mắt.

Con trùng này lắc lư cái xúc tu trên đầu, lại phát ra tiếng kêu sắc nhọn, hướng về phía nữ nhân vừa đi bay theo, nhanh chóng biến mất trong không trung.

Đêm lễ hội tế thần ở Tác Ba Đình, không khí vui vẻ trở thành một cơn ác mộng!

Trước tiên là pháo hoa nổ tung, thần thượng sụp đổ.

Người trên đường toàn bộ đều bị sóng âm đánh nát bấy, trong đó còn có cả Hắc hổ thành chủ đại nhân.

Tin đồn loạn xạ, mọi người cho là thiên thần nổi giận, trách phạt bọn họ tể lễ không chân thành, ngày thứ hai chọn ra một trăm xử nữ thuần khiết đem đi thiêu sống ở trước tượng thần. Cả Tác Ba Đình đều bị bao trùm bởi một màn không khí gió thảm mưa sầu.

Nhưng mà cho dù là vậy, phảng phất như để chứng thực nỗi sợ của mọi người, ba

ngày sau, Chiến thần của Khương nhân tộc, Đỗ Bồng đại nhân thống lĩnh đại quân vừa mới suất lĩnh quân lính Lưu Vân quốc lập nên chiến công hiển hách lại bị ám sát. Sau đó, quân Lưu Vân mất chủ tướng triệt để hỗn loạn, bị bọn cừu địch Vệ Nhung quốc đánh giết cho phải đại bại chạy về.

Chiến tuyến bị đẩy về sát bên trong Lưu Vân quốc, chỉ cách Tác Ba Đỉnh ca múa thanh bình thuở trước năm mươi dặm.

Bóng ma chiến tranh lần đầu úp chụp lên cư dân vốn vui vẻ thanh bình ở Tác Ba Đỉnh...

Lúc Dương Chính mở mắt ra, hần thấy

một gương mặt tươi cười kiêu my.

Một thanh âm êm đềm như mộng ảo vang lên: "Người tỉnh rồi sao?"

"Là cô?" Dương Chính đầu đau như vỡ, cố gắng nhồm dậy nhưng bụng đau như cắt làm hắn rên lên một tiếng nằm gục trở xuống.

Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu, hình ảnh cuối cùng là nằm trên thanh hắc sắc trường thương, hình ảnh ngọn trường thương có lửa xanh bao phủ xuyên qua thân thể phẳng phất như xuất hiện ngay trước mắt.

Tuyệt vọng, đau đớn giống như tiếp cận

tử vong, Dương Chính tưởng rằng mình đã chết rồi mới đúng! Mọi thứ trước mắt đều chân thật như thế!

Hắn nhìn vào đóa hoa bích hợp cải trên rèm màu hồng, dưới thân là da bạch hồ mềm mại, trên người hắn phủ đầy chăn gối màu hồng, một mùi hương nữ nhân dịu dàng xông vào mũi hắn, cho dù là luôn bảo tồn cảnh giới với nữ nhân trước mắt, Dương Chính cũng có cảm giác nơi này thực sự là mỹ lệ ôn nhu, đương nhiên là cái mộ ôn nhu thì mới đúng.

Chẳng qua chỉ sau một lúc Dương Chính lại tự trào.

Kệ nó là ôn nhu hương hay ôn nhu trủng,

mình còn sống đã là kỳ tích, sống một ngày tính một ngày.

Hắn không phòng bị nữa, an tâm hưởng thụ hoàn cảnh sung sướng này.

An nhàn rồi, bụng hắn bắt đầu réo lên, đói rồi!

Nữ nhân che miệng cười, lấy bát canh sen trên bàn ôn tồn nói: "Ta biết người tỉnh nên sớm đã chuẩn bị thức ăn, nào, để ta giúp người ăn."

Nàng ôn nhu nâng đầu Dương Chính lên, kê một chiếc gối mềm sau lưng hắn.

Sau đó cầm chén canh trên bàn đến, nhẹ

nhàng mức từng thìa dứt cho Dương Chính ăn.

Ai ngờ Dương Chính không mở miệng, cứ nhìn nàng chăm chăm.

"Người sao thế? Nhìn ta làm gì, ăn đi, người không đói sao?"

Dương Chính nhìn cả nửa ngày mới than dài: "Tư Gia Lệ, cô rốt cuộc là muốn làm gì đây?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 1-1: Giao dịch (1)

C

ô nói người ta giết chết không phải là Mạn Kỳ thực sự?" Dương Chính nhòm đây, kinh ngạc vô cùng.

Tư Gia Lệ gật đầu, nàng chậm chạp nằm trên tấm đệm da hổ, không nhanh không chậm nói: "Mạn Kỳ chân chính sớm đã tới thủ đô Mạn Tề Thập rồi. Ở lại đây bất quá chỉ là thể thân của hắn thôi! Còn tên trứng ngỗng nhà ngươi lại dám hợp tác với Khương nhân tộc hiểm độc như rắn rết, thực sự là sợ sống quá dai hay sao!"

Nghe thấy hai chữ "trúng ngốc", Dương Chính chỉ biết cười khỏ.

Tự mình đúng là ngốc nghếch, tính toán sai lầm, kết quả là đưa mạng tới tận cửa chúng.

Ai lại biết được Mạn Kỳ tinh minh như thế, còn lưu lại thể thân ở Khố Lý Khắc thương hành.

Đến nỗi hợp tác với Khương nhân tộc thực sự là biện pháp tốt nhất trong khi không còn biện pháp nào, hẳn tịnh không hối hận về chuyện này.

Dương Chính nghĩ thông suốt rồi, đầu mày nhú lại, thậm kê không ỏn. Mạn Kỳ

không chết thì Lưu Vân quốc sợ là sẽ nguy hiểm, nguyên một hệ thống kế hoạch của hắn đều hoàn toàn trật đích.

Hắn xoay người đi thẳng ra, lấy vũ khí và các loại công cụ ra.

Vừa muốn bước ra khỏi cửa, thanh âm u oán của Tư Gia Lệ vang lên: "Người muôn cứ vậy mà đi ư?"

Dương Chính ghen lời, nữ nhân thần bí xinh đẹp không theo thói thường này mấy ngày nay chăm sóc chiếu cố đến hắn, cho dù là so với vợ con còn tốt hơn. Nhưng Dương Chính lờ mờ cảm thấy khí tức nguy hiểm, đây chính là trực giác trời sinh của

hắn.

"Bây giờ người mà đi cũng như không!"
Tư Gia Lệ tiếp tục nói. Dương Chính nhìn nàng: "Cô có ý gì?"

Câu này làm cho Dương Chính đứng sừng tại chỗ, mấy ngày nay hắn cách ly hoàn toàn với bên ngoài để dưỡng thương, không ngờ phong vân biến hóa, cục thế đã đến nước này, hiện tại cho dù có đi ám sát Mạn Kỳ cũng không còn tác dụng gì, việc Khương nhân tộc hạ đài chỉ là vấn đề thời gian, đi cũng thế, mọi việc cùng như không.

Dương Chính đứng ngẩn ngơ ở đó cả nửa ngày, im lặng tựa vào cửa ngòi xuống đất.

Mắt nhìn vào dãy núi ở nơi xa, sâu trong ánh mắt ngập tràn nỗi đau thương không nói nên lời, sai lầm một chút, không chỉ suýt chút nữa là táng mạng, thậm chí còn để cho âm mưu của Khâu Viễn Sơn và Mạn Kỳ hoàn thành.

Dương Chính chưa từng chán nản như thế này, chỉ sợ là mình đã bước nửa bước vào quỷ môn quan.

Mông Tầm tuyệt vọng rống lên: "Tiểu Chánh ca, người chạy nhanh đi, tương lai báo thù cho ta." Âm thanh còn vang vọng bên tai, cảnh tượng thê thảm trước khi chết của Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi, rồi hân cất giọng hào hùng: "Thống khoái,

hảo huynh đệ, các người yên tâm đi đi, Dương Chính tại đây lập thế sẽ có một ngày lấy ngàn vạn đầu lâu của Lang quân đến bái tế vong linh huynh đệ trên trời!"

Sẽ có một ngày lấy ngàn vạn đầu lâu của Lang quân đến bái tế vong linh huynh đệ trên trời...

Cuối cùng là như vậy sao?

Phanh!

Cả cánh cửa bị hấn đấm một quyền cuồng bạo vò nát, nắm tay phun máu tươi.

Dương Chính lại cất tiếng cười thất thanh, giọng điệu đầy vẻ bi thương.

Nước mắt doanh tròng cùng với tiếng cười thê lương nghe ta đầy vẻ thất chí.

Hắn không muốn khóc nhưng nước mắt không kèm được, cuối cùng hắn cũng chỉ là một người máu thịt thôi...

Từ đầu hắn luôn cho là mình mạnh mẽ, nhưng đến cuối cùng thì mới phát hiện rằng vận mệnh mới thực sự là mạnh mẽ.

Ngón tay đau nhức làm Dương Chính đầu óc thanh tỉnh lại nhiều hơn, hắn cứ đứng như vậy tại đó, mặc kệ máu cứ rơi từng giọt trên mặt đất

Thời gian cứ trôi đi, chẳng biết đã qua bao lâu rồi.

"Chát!"

Rất đột ngột.

Dương Chính hung hăng tát mình một cái.

Nửa bên mặt sưng vù, miệng hằn rỉ máu.

"Chát!"

Lại thêm một bạt tai nữa.

Sau hai bạt tai đó, Dương Chính ngẩng đầu đứng thẳng Đã bao lâu rồi không rơi

lệ, hắn không biết nữa.

Lúc ở địa cầu, hắn từng tiếp thụ huấn luyện đặc biệt, đã bị huấn luyện viên chửi như tát nước.

Sâu trong ký ức là một câu nói.

Bọn lão gia đây mà gặp phải chuyện gì thì cùng gắng mà chịu khổ, đừng chút là khóc thì được cái gì?

Từ đó về sau, hắn phát thệ là không rơi lệ nữa.

Lần này, hắn không nhìn được mà phát khóc, nhưng quan trọng là sau khi khóc lóc vẫn còn có thể tìm lại được chính

bên thân mình.

Mùi u hương thanh đậm thoang thoảng len vào mũi hắn.

Tư Gia Lệ giống như mây khói không hề nói gì nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Dương

Chính.

Tròng mắt màu tím thanh tĩnh như nước đầm lạnh lẽo, tĩnh mịch trống vắng.

"Ta có thể chỉ cho ngươi một con đường, bất quá con đường này không dễ đi."

Dương Chính cả người rung động, nhãn thần lóe hàn quang, lạnh lùng nói: "Đường

Giữ vị trí của Tà Thanh Tử cũng giống như nắm quyền không chết toàn bộ Vệ Nhung Đông tuyên đại doanh, cùng giống như có được thiên binh vạn mã, có thể tự thân ra chiến trường tiêu diệt Khâu Viễn Sơn và Lang quân, đánh bại âm mưu của nước Thương Nguyệt, dạy cho bọn chúng một bài học nặng nề nhất.

Không còn con đường nào có sức dự hoặc hơn thế.

Dương Chính hô hấp nặng nề, trong mắt thần quang rực lên, hắn nhìn chăm chú vào nữ nhân xinh đẹp thần bí trước mắt, từ lúc mới gặp lần đầu hắn đã biết nữ nhân này không đơn giản, phen này nàng ta có thể đề xuất con đường này tất đã

biết biện pháp để đi.

"Cô có thể giúp ta gia nhập vào Vệ Nhung Đông tuyến quân không?"

Tư Gia Lệ bình tĩnh nhìn hấn, nhẹ nhàng nói: "Ta đương nhiên là có thể!"

Tròng mắt màu tím nhạt vĩnh viễn làm người ta nhìn không thấu, Dương Chính từ từ bình tĩnh trở lại, bất động thanh sắc hỏi: "Có điều kiện gì?"

"Nói chuyện với người thực sự là không phí sức." Tư Gia Lệ tươi cười, nhẹ nhàng dí ngón tay nuột nà như búp măng vào ngực Dương Chính, đu đưa qua lại chỗ trái tim hấn, gõ nhẹ mấy cái, nhỏ

giọng nói: "Gia nhập Thành điện bọn ta, đứng về phía ta..."

"Thánh điện?" Dương Chính lui lại một bước, né khỏi ngón tay Tư Gia Lệ: "Là cái gì?"

Tư Gia Lệ nhãn thần đột nhiên biên thành cuồng nhiệt, ngữ khí lúc chậm lúc nhanh, đầy vẻ dụ hoặc: "Thánh điện là tồn tại mà người không có cách nào tưởng tượng ra, nhân tài của Thánh điện là đỉnh cao chân chính của thế giới này, những gì người biết chẳng qua chỉ là tầng thấp nhất của khối đại lục này thôi."

Dương Chính tịnh không phải là người ma mộng, cười lạnh nói: "Nói cùng lọt tai

lắm, Thánh điện lợi hại như vậy, lẽ nào ta gia nhập Thánh điện, muốn hủy diệt Thương Nguyệt quốc thì các người sẽ giúp ta sao."

Tư Gia Lệ im lặng một lúc:"Vậy thì không được."

Dương Chính cất tiếng cười càng lúc càng lớn.

Tư Gia Lệ tịnh không nổi giận, bình tĩnh nói:"Người nên hiểu rõ là Thánh điện tuy là tồn tại bậc cao nhất, nhưng không phải là không có thứ cùng cấp bậc tồn tại. Đặc biệt là người đến từ Vân Trung Thành, đó mới chính là cừu địch xưa nay của bọn ta! Việc tranh đấu của đại lục

bọn ta không thể nhúng tay vào, bằng không thì cả trật tự này đều rối loạn, đây là quy tắc trò chơi, ai cũng không thể phá bỏ."

"Vậy người để ta gia nhập vào Vệ Nhung Đông tuyến quân cũng không phải là phá hủy quy tắc sao?"

"Ha ha" Tư Gia Lệ yêu kiều cười nói: "Cho nên nói là hiện tại người còn chưa phải là người của Thánh điện..."

Đời người luôn gặp phải rất nhiều dự hoặc, có thứ dễ dàng cự tuyệt, có thứ phải qua một trận tranh đấu dữ dội mới cự tuyệt được, nhưng cũng có những thứ mà người cuối cùng chẳng thể nào cự tuyệt được.

Dương Chính cũng đang đối diện với thứ dụ hoặc mà hắn không thể cự tuyệt, chính là cơ hội phục cừu gần trong gang tấc. Câu nói "quân tử báo thù mười năm chưa muộn" chỉ là tuyên ngôn của người yếu ớt, ai biết được mười năm sẽ phát sinh sự việc gì, bất cứ cơ hội gì thực sự nằm trong tay càng tăng thêm tính dụ hoặc.

Hắn không biết Thánh điện là cái gì, nhưng đã quyết định đi trên con đường phục cừu, thì cần phải so sánh việc gánh vác hiểm nguy với thắng lợi thu được.

Đối với hắn mà nói, lúc này phục cừu đã trở thành một việc trọng yếu nhất trong đời.

"Ví như người đáp ứng..." Tư Gia Lệ nhẹ nhàng khoan thai nói: "Ta có một lễ vật tặng cho người!"

"Lễ vật?"

Tư Gia Lệ quay vào trong phòng, lúc quay ra thì đã cầm theo một cái bình bạc nhỏ bé.

Nàng mở nút bình ra, dốc vào lòng bàn tay, nắm lại đi tới trước mặt Dương Chính

"Đây là cái gì... Ách.."

Dương Chính còn chưa hỏi xong, tay phải đã bị Tư Gia Lệ chụp lấy, Tư Gia Lệ xòe tay ra, nhắm chuẩn vào lòng bàn tay Dương Chính.

Tức thì một cơn đau giống như kim châm

truyền tới, Dương Chính hừ mũi một tiếng.

Tư Gia Lệ giống như u linh xoay ra sau người Dương Chính, quần lấy thân thể hắt Dương Chính vừa mới nhìn lại tay mình, một con trùng nhỏ toàn thân trong suốt nằm trong lòng bàn tay hắt vỗ cánh liên hồi, đôi cánh của nó màu vàng giống như mặt trời, sắc thái rực rỡ, vừa nhìn liền thấy ngay con trùng nhỏ này trân quý vô cùng.

Nhưng làm cho Dương Chính nổi giận chính là con trùng này lại đang hút máu hắt.

Hắt đương nhiên là muốn quăng con

trùng này xuống nhưng lại phát hiện mình đã bị Tư Gia Lệ quán chặt lấy tay chân, cả cử động cũng không được.

"Cô muốn làm gì? Nhanh thả ta ra."

"Đừng khẩn trương, sẽ nhanh chóng thoải mái thôi mà..."

Thanh âm của Tư Gia Lệ lơ mờ vẫn vút bên tai, Dương Chính cảm thấy máu huyết toàn thân như nhanh chóng trôi đi mất, còn con trùng nằm ở lòng bàn tay càng thêm rực sáng, giống như đang phát ra ánh sáng, hắn không thể biết con trùng nhỏ này có thể hút bao nhiêu máu, chỉ cảm thấy đầu óc càng lúc càng tối tăm, cuối cùng trước mắt chỉ có một màu tối

đen, không còn biết gì nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 1-2: Giao dịch (2)

Q

uy Tàng đứng trên một chiếc xe khổng lồ, nhìn vào tường thành cao lớn của Tác Ba Đỉnh, mấy chục vạn quân đang bày thành năm trận hình vuông, vây khốn Tác Ba Đỉnh.

Đây là ngày thứ ba đại quân Vệ Nhung công phá đạo phòng tuyến cuối cùng của Lưu Vân quốc, đại quân Khương nhân tộc ba ngày trước đại bại ở Lạc Nhĩ sơn, chiến tướng Ca Đặc thay thế cho Đỗ Bồng cũng bị Quy Tàng chém chết, tàn binh còn chưa tới một vạn người chạy về

Tác Ba Đình.

Ba tòa thành kiên cố nhất đại lục tinh không phải là hư ngôn, vây khốn suốt ba ngày, Quy Tàng đã phát động thử hai lần tiến công. Đối mặt với tòa thành khổng lồ cao ba chục mét, dày tới năm mét, lại xây bằng đá hoa cương, Đầu thạch khí và Công thành xa đều bó tay, hơn nữa trên khắp tường thành lại dày đặc lợi tiễn, đá lăn làm cho bên mình chịu nhiều tổn thất cực lớn.

Thành Tác Ba Đình dự trữ quân nhu sung túc, vây khốn thành thực sự là không thực tế.

Vệ Nhung Đông tuyên đại quân đã dốc

hết toàn lực ra.

Bộ binh nhẹ năm vạn quân, binh đoàn công thành hai vạn quân, bộ binh nặng hai vạn quân, hai bên đều có kỵ binh đoàn, mỗi đoàn một vạn người, tổng cộng là năm quân đoàn, tính hết là mười một vạn người. Quân lực hùng mạnh như thế làm Quy Tàng rất có lòng tin vào trận chiến này.

Huống gì y còn có chiêu số ngoan độc han.

Quy Tàng trong mắt lóe lên ánh tàn nhẫn, tay phải phát mạnh: "Trung quân, xua bọn chúng lên."

Trung quân giông như thủy triều phân ra, trên vạn người bình dân các thị tộc bị đuổi về phía cửa thành. Vùng đất rộng rãi hai mươi dặm gần biên giới Tác Ba Đình có mười ba bộ lạc thị tộc Lưu Vân quốc cư trú, lúc đại quân Vệ Nhung quét qua Quy Tàng bắt tù binh và thành viên thị tộc chạy không kịp tập trung lại với nhau.

Hôm nay cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Người chiến thắng.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, Quy Tàng tuy không phải là danh tướng nhưng ở bên Tả Thanh Tử nhiều năm, tai nghe mắt thấy, học được nhiều điều tâm đắc

trong chiến tranh. Tả Thanh Tử chết đi, sâu trong lòng y bạo phát cừu hận sâu sắc, y thề cho Lưu Vân quốc trả một giá thật đắt.

Trên vạn người bình dân Lưu Vân quốc, bất kể là nam nữ già trẻ, còn có tù binh đều bị bộ binh nặng dùng trường thương ép buộc tiến về phía trước, hai vạn quân cung tiễn bày thành hình bán nguyệt hai bên mắt nhìn đăm đăm, cung lấp sẵn tên, mũi tên sắc bén dưới ánh sáng mặt trời lấp lánh khiếp người.

Đột nhiên, mấy chục tên tù binh trong hàng ngũ phát cuồng, oa oa gào thét chạy ra khỏi dòng người, mấy trăm mũi tên liền bắn ra trong chớp mắt, phốc phốc

phốc phốc... Huyết hoa tung bay, mây chực tên tù binh này bị tên bắn thành tổ ong, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, dòng người bị xua đuổi phát ra tiếng thét hãi hùng, khóc lóc, hòa thành một tạp âm hỗn độn.

Người già yếu ớt chậm chạp đau đớn ngã lăn ra đất, trường thương binh mã phía sau cứ thế tiến lên, xéo nát thân thể họ, máu tươi chảy ra như suối...

Trận đồ lục đầy máu tanh, sắc mặt hung ác của quân Vệ Nhung tạo thành một bức tranh thảm liệt ngay giữa buổi trưa gay gắt.

Trên vạn tù binh lại bị xua tới trước cửa

thành Tác Ba Đình.

"Nhanh kêu bọn chúng mở cửa, nếu không thì bọn người đều phải chết hết!" Một tên quan quân giục ngựa chạy phía sau bọn tù binh cất tiếng hét lớn.

Dưới sự bức bách của tử vong và tiếng khóc lóc của phụ nữ trẻ em trong bọn tù binh, bọn thanh niên trai tráng đều hướng lên trên tường thành hét lớn: "Mở cửa nhanh đi, bọn ta là Bích nhĩ tộc nhân", "bọn ta là Hách đặc tộc nhân", "bọn ta là An kỳ lạc tộc nhân... Mở cửa nhanh lên, nếu không thì bọn ta sẽ bị giết hết đó! Nhanh mở cửa cho bọn ta vào!"

Tiếng la hét than khóc liên tiếp vang lên

trên bầu trời Tác Ba Đình.

Trên tường thành cũng trở nên náo động.

Loại thành lớn Tác Ba Đình này chính là vùng đất chiến lược trọng yếu, quân trú thủ toàn bộ đều là quân đội của Khương nhân tộc.

Lúc này nhìn, thấy người đông nghìn nghịt bên dưới, vô số bách tính thị tộc còn có tù binh quân đội ở đây, cất tiếng hét đòi mở cửa, trận địa nghiêm cẩn lúc đầu của họ cũng mất đi sự chú ý trong một lúc.

Thanh âm của trên vạn người có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung.

Cả bách tính trong nội thành cũng ra khỏi cửa nhìn vào hướng cổng thành.

Bị dồn nén đêh thở không ra hơi dưới bầu không khí chiến tranh nghiêm túc, bách tính thành Tác Ba Đình nhao nhao suy đoán, lưu ngôn nhanh chóng truyền bá khắp tai mọi người.

Bảo La thiếu gia đứng trên tường thành mắt đỏ hoe.

Nghiến răng trợn mắt mắg lớn: "Bọn người Vệ Nhung quốc quá vô sỉ mà, cả biện pháp ác độc này cũng sử dụng."

Từ khi phụ thân chết đi, Đồ Bồng lại bị

giết, Khương nhân tộc lâm vào tình trạng nguy hiểm, Bảo La thống khổ phát hiện ra giờ đây mình bị bao vây cả bốn phương tám hướng.

Nếu như lúc đầu đừng chọc vào Dương Chính... Phụ thân cũng không bị chết, Bào La rất hối hận.

Nhưng hiện nay hắn không còn cơ hội để hối hận nữa.

Quy Tàng nhìn năm dặm bên ngoài cổng thành Tác Ba Đình, bụi bay mù mịt, hỗn loạn vô cùng. Qua một lâu thời gian (Khắc lậu, ngày xưa dùng cái gáo dùi thủng một lỗ nhỏ, đổ nước vào lâu lâu lại nhỏ một giọt, nước đầy thì cái thẽ khắc

giờ nổi lên xem phân số nhiều ít thì biết được thì giờ sớm hay muộn - Người dịch) cũng không có phản ứng gì, khoe mắt y lóe hàn quang, vung mạnh tay chém xuống dưới.

Phó quan đứng bên mình y nhanh chóng giục ngựa lao lên, ngay sau đó một đại đội quân cung tiến ra khỏi trận, đại đội trưởng cao giọng quát: "Cung tiễn binh nghe lệnh, giờ cung, nhắm chéch một góc 45 độ!"

Toàn bộ binh sĩ đều dương cung giờ lên!

"Bắn!"

Trong không khí tức thì vang lên một trận

kêu thét phá không, lợi tiễn đầy trời xé nát tầng không trút xuống bọn tù binh dân chúng, đầu mũi tên đen kịt đâm xuyên vào người, hàng đóa huyết hoa nở rộ, tiếng kêu thảm vang vọng thấu tới trời.

Tròng mắt Bào La mở to như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào trận đồ sát đẫm máu dưới chân thành.

"Bắn!"

Lại một tiếng thét vang lên, huyết hoa nở rộ càng thêm dày đặc!..

"Mở cửa nhanh, Khương nhân tộc bọn người chỉ muốn mình được sống, lẽ nào các thị tộc khác có thể tùy tiện hy sinh

hay sao? Nơi này còn có rất nhiều trẻ con! Mở cửa nhanh..." Sau hai đợt mưa tên tầy lể, bình dân thị tộc đều phát điên, ai nấy đều lao thẳng vào cổng thành, nhanh chóng đáng sợ như nước vỡ bờ.

Bên dưới đã hoàn toàn rối loạn.

Bào La tức giận đâm một quyền vào tường thành, máu tươi phun ra từ ngón tay, y rút thanh đao chỉ huy, gầm lên: "Mẹ nó, lão tử liều với bọn người!"

Một cánh tay giữ y lại.

Chính là phó quan y tín nhiệm nhất, sắc mặt hắc ta lúc này lạnh lẽo như băng: "Không thể mở cửa!"

Bào La dùng sức hất tay hấn ra, dùng đao chỉ xuống bình dân dưới thành thét lớn: "Người bảo ta làm sao, giết hết bọn người đó ư?"

"Tướng quân anh minh, không giết thì không trấn định nhân tâm! Không giết thì bọn ta cũng chỉ biết chờ chết, một khi thành bị phá, mọi người đều chết cả!" Phó quan trong mắt hiện sát cơ, hung dữ nói.

Bào La đứng phắt lại, trăm mã đao của y run rẩy trên không cả nửa ngày rồi dần dần hạ xuống, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Binh sĩ trên thành đều im lặng đứng yên.

Câu nói của phó quan chúng đã nghe được.

Trên lỗ châu mai của tường thành, dày đặc đao kiếm, vôi bột, đá tảng, nước sôi, dầu lửa đều được đặt trên giá sẵn.

Bào La còn thấy dưới thành bọn tù binh đang la thảm như cũ.

Tiếng la thảm, tiếng quát giận dữ, tiếng khóc lóc giống như cây trùy đâm vào tim y.

Là mấy chục vạn bách tính của Tác Ba Đình, cũng giống như một tảng đá khổng lồ đè nặng làm y hít thở không thông,

không giết không thể an định lòng quân được, không giết không thể an định lòng quân được.

Y lẩm bẩm một câu đó.

Ngước nhìn trời than dài một tiếng, vung tay ném thanh đao khỏi tường thành, bi thảm thét lớn: "Giết, giết, giết sạch hết cho ta!"

Vô số cung tiễn, đá lăn, dầu sôi từ lỗ châu mai đổ ập xuống, bọn tù binh và binh dân dưới thành còn chưa biết xảy ra chuyện gì, đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong địa ngục chân chính.

Bão La nước mắt chạy quanh nhìn quang

cảnh y như địa ngục dưới thành, một mũi tên xuyên qua cả hai mẹ con, một khối đá đè ông lão nát bét thành tường, còn có vô số người bị dầu sôi đốt thành cây đuốc. Tiếng kêu thảm thiết phảng phất như không nghe thấy, y cảm giác linh hồn của mình đã hết cách cứu chuộc, chỉ có thể vĩnh viễn trầm nhập trong hắc ám vô tận vì mọi tội nghiệt gây ra hôm nay mà sám hối.

Phó quan vững vàng như bàn thạch không có chút nhúc nhích, ánh mắt nhìn bức tranh bi thảm bên dưới, khóe môi còn nở nụ cười trào phúng.

Mệnh lệnh này của Bào La đã làm cho một tia hy vọng cuối cùng của Khương

nhân tộc bị hủy diệt.

Ngày mai, thủ đô Mạn Tề Thập cần phải đổi chủ nhân rồi.

Mình cũng không cần dùng thân phận ẩn tàng để làm thủ hạ cho con heo ngốc này, Mạn Kỳ thiếu gia mới chân chính là chân mệnh thiên tử a.

Quy Tàng nhìn cảnh đồ sát trước cổng thành Tác Ba Đình, lông mày nhướng lên.

Y không ngờ Bào La được nhân dân yêu kính thực sự dám làm vậy, trước khi hoạch định kế hoạch này, y đã khảo sát tính cách của chủ tướng đối phương rất

kỹ lưỡng, trăm phần thì tám mươi là Bào La sẽ ra khỏi thành quyết một trận tử chiến với mình, nào ngờ hắn lại thà tàn sát hơn vạn bách tính chứ không chịu xuất thành.

Đây thực sự là khác xa với ý liệu của Quy Tàng. Bất quá làm như vậy Lưu Vân quốc chỉ sợ sẽ phải đổi chủ nhân, dấu ấn "đổ sát thị tộc" trên lưng Khương nhân tộc chắc chắn sẽ làm cho Khương nhân tộc trở thành mục tiêu công kích của các thị tộc khác.

Đỗ Bồng đột nhiên chết đi, lại còn Khương nhân tộc suy bại, giống như bị một bàn tay vô hình khống chế mọi thứ.

Quy Tàng lơ mơ cảm thấy sự tình này có

điểm kỳ lạ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 2-1: Hoành không xuất thế (1)

G

iong như Dương Chính dự liệu, ngày thứ hai sau khi Khương nhân tộc đồ sát bình dân thì liền bị hạ đài, còn bước lên vũ đài chính là tộc trưởng Thiên chích tộc Đại lý Nhiếp chánh vương Mạn Hải, cũng là phụ thân của Mạn Kỳ.

Mục đích của Mạn Kỳ đã đạt được; Lang quân của Khâu Viễn Sơn không có lý gì mà bất động.

Ngày thứ ba, Lang quân không báo trước

mà gây chiến, trực tiếp xông vào Vệ Nhung Đông tuyên, may mà Quy Tàng không phải là kẻ ngốc, ở vùng phụ cận Đông tuyên đã điều phối rất nhiều lính trinh sát. Trinh sát của Lang quân vừa mới lên đường thì đã đưa tin tức cấp báo cho đại quân Vệ Nhung đang vây khốn Tác Ba Đình.

Quy Tàng không nói một lời, lập tức dẫn quân chuyển hướng trở về.

Y mất ngày nay ăn uống không thấy ngon, có cảm giác sự tình có điểm cô quái. Phi báo của quân trinh sát làm cho nổi lo lắng trở thành hiện thực, Lang quân, cừu địch truyền kiếp, đã tới.

Quy Tàng trong lòng không biết có tư vị gì, Lang quân sớm không đến, muộn không đến, ngay thời khắc máu chốt Khương nhân tộc hạ đài phát động tiến công, y lơ mờ cảm thấy âm mưu mờ ám trong vụ này, nhưng với trí thông minh của y thì không đủ để xâu chuỗi lại, nếu như quân sư còn đó, khẳng định là có thể nhanh chóng tìm ra ngọn nguồn.

Nghĩ đến Tả Thanh Tử, Quy Tàng vừa buồn bã vừa bi thống, cái chết của Tả Thanh Tử không đơn giản là chặt đứt cánh tay của y, mà cơ hồ là trừ khử được người nòng cốt của cả Đông tuyến đại doanh. Quy Tàng trong lòng có cảm giác không an toàn, y nghĩ tới sự hung ác của Lang quân, đến đi như gió, hành quân

công kích lại còn giáo trá vô cùng, thực sự giống như lang sói.

Vệ Nhung Đông tuyên quân có Tả Thanh Tử là một thợ săn hoàn mỹ, mất đi Tả Thanh Tử Đông tuyên quân trở thành con dê dưới vuốt sói.

Hiện tại Quy Tàng chỉ hy vọng một vạn quân lưu thủ ở Ngọc Long sơn có thể ngăn trở Lang quân tiến công, y đem đại quân của mình hồi doanh chi viện, bằng không Ngọc Long sơn chủ doanh bị phá, cả bình phong của Đông tuyên cũng bị mở tung, vùng đất rộng rãi phía Đông của đế quốc Vệ Nhung trở thành thịt trong miệng Lang quân tùy ý cắt xẻo.

Mười một vạn đại quân nhanh chóng hành quân giữa thảo nguyên đầy gió.

Binh đoàn công thành đi phía sau cùng, tiếp theo là bộ binh nặng, bộ binh nhẹ đi ở giữa, còn Quy Tàng dân hai đoàn kỵ binh đi đầu, các đại binh đoàn nối nhau đi giống như thể trận trường xà, đầu rắn cùng thân rắn cự ly cách nhau rất xa, nếu như Tả Thanh Tử còn sống chắc chắn sẽ mắng Quy Tàng là đồ ngốc.

Trên thảo nguyên mênh mông, cho dù là gấp rút hành quân cũng phải tiến quân bình ổn, các quân đoàn tô thành trận thế hai cánh dùng kỵ binh đoàn hộ tống, lỗ mãng sơ sài như vậy, đưa binh đoàn công thành chậm chạp nhất, có sức chiến đấu

du kích cực yếu để ở cuối cùng, hơn nữa kết cấu giữa các quân đoàn rất lỏng lẻo.

Quy Tàng thực sự không đủ tư cách làm Đông tuyến thống lĩnh, dưới sự bảo hộ của Tả Thanh Từ quá lâu, lúc chiếm ưu thế còn có thể xuất ra kỳ mưu, nhưng một khi rơi vào thế kém, rất nhiều nhược điểm của y đều lộ hết ra ngoài, tâm tư không đủ cẩn mật, không quan sát kỹ đại cục.

Đại quân lúc đang tiến vào Lạc Nhĩ sơn, nơi mấy ngày trước Quy Tàng đánh quân Khương nhân tộc đại bại, chém chết Ca Đặc.

Nơi này nguyên là đạo phòng tuyến thứ

nhất ngoài Tác Ba Đình của Lưu Vân quốc, rừng cây dày đặc, dễ thủ khó công, chỉ có một con đường do con người phá núi mở ra giữa sườn núi, đại chiến mấy ngày trước thi thể đầy đất, thậm chí đến giờ cũng chưa có ai thanh lý, mùi hôi thúi từ xác chết mục rữa xông lên, chỉ có mấy con kền kền đầu trọc ở nơi này tìm ăn thi thể mục nát.

"Đại nhân, đại quân cần phải dừng lại, phái mấy tên lính trinh sát đi thám thính trước!" Một tên quan thúc ngựa lên nói với Quy Tàng.

Quy Tàng lúc này đang lo sợ an nguy của Ngọc long sơn, giục ngựa tới trước núi mấy bước, nhìn thấy thi thể đầy đất,

không giống như có người đến, phát mệnh tay quát: "Nhanh chóng hành quân tới trước, toàn quân cấp tốc đi qua ngọn núi này, trước khi mặt trời mọc ngày mai nhất định phải đến Ngọc Long sơn!"

Kỵ binh đi vào san đạo đầu tiên, tiếp đó là bộ binh nhẹ, bộ binh nặng rồi đến công thành binh.

Rừng cây yên tĩnh đáng sợ, thi thể rữa nát khắp mặt đất làm cả khu rừng núi âm khí đại thịnh, giống như có vô số cô hồn dạ quỷ mà mắt thường không thấy được đang gào khóc bên dưới, mi mắt Quy Tàng đột nhiên giật hai cái, có cảm giác không ổn thỏa. Thi thể nằm trên đất quá nhiều, hơn nữa đều vũ trang đầy đủ.

Thi thể sau khi chiến đấu khăng định sẽ được thanh lý, vũ khí khôì giáp hoàn hảo cùng được thu lại.

Sao nơi này còn có nhiều vũ khí như vậy, Quy Tàng còn đang suy nghĩ.

Đột nhiên một bầy chim kinh hãi bay khắp núi rừng, công sự phòng ngự nguyên đã bị phá hủy thành linh xuất hiện vô số đầu người, muôn ngựa cùng hí vang trên đường rừng, tiếng tù và đặc trưng của kỵ binh thảo nguyên lúc xung phong vang lên trên đỉnh núi.

"Sát, sát!" Kỵ binh khắp núi giống như cỏ mọc lao ra, cùng cất tiếng hét, tiếng

vó ngựa động trời, bọn kỵ binh thảo nguyên công kích làm Quy Tàng giật mình nhảy dựng lên, hơn nữa lúc này y đang ở đầu hàng ngũ.

Tên bay khắp trời, quân Vệ Nhung hoàn toàn không có phòng bị lớp lớp ngã xuống đất.

Mấy đợt tên làm cho đội hình của Vệ Nhung quân vốn đã lỏng lẻo càng thêm hỗn loạn không kèm được.

Tiếng tù và xung phong càng lúc càng tới gần.

Bọn kỵ binh bỏ cung tiễn, lao tới như nước lũ chảy tràn.

Quy Tàng cố gắng áp chế nỗi sợ trong lòng, lớn tiếng quát lên: “Phóng tiễn, phóng tiễn!”

Sự tình khủng bố hơn nữa lại phát sinh, nhiều thi thể lúc đầu nằm trên mặt đất đột nhiên bật dậy, cầm trường thương tấn công quân đội Vệ Nhung.

Nhiều binh sĩ Vệ Nhung còn chưa kịp bắn tên đã bị đánh rơi xuống ngựa, sau một lúc sườn núi đầy rẫy quân kỵ binh Vệ Nhung ngã rạp xuống như nước lũ, đại quân giống hình trường xà chớp mắt đã tan vỡ chia năm xẻ bảy.

Loan đao phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh trên thảo nguyên, gây nên từng đợt

mưa máu trong đội hình Vệ Nhung quân.

Đầu lâu, tay chân gãy cụt bay loạn xạ trong tiếng gầm thét của loan đao.

Quy Tàng cười một thót ngựa suất lĩnh kỵ binh nặng muốn xông trở lại.

Một tên quan trợ tá liều chết ôm lấy y: "Thống lĩnh đại nhân, không được đâu, số lượng địch nhân hơn xa tưởng tượng của bọn ta, nếu chúng ta quay trở lại, nhiều người chen lẫn như vậy, nếu như từ trên núi xô đá lăn gổ xuống thì chúng ta chắc chết chứ không nghi, đại nhân nhanh chóng mang đại quân rời khỏi vùng núi này, tới vùng phía trước rộng rãi trống trải rồi mới tính tiếp."

Cảnh thảm sát kịch liệt còn vang bên tai, nhìn thấy bọn binh công thành rơi lại phía sau chiến lực thua kém bị kỵ binh thảo nguyên vây lại chém giết.

Quy Tàng chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xộc thẳng lên óc, y chỉ nghĩ đến Lang quân hung mãnh nhưng quên mất kỵ binh Lưu Vân cũng là bọn sói đói ăn thịt người không nhả xương.

"Thông lĩnh đại nhân ngàn vạn lần không thể xung động!" Tên trợ tá này thấy Quy Tàng không hề động đậy, liều mạng nắm lấy dây cương của hắn.

Tên trợ tá này năm xưa là trợ thủ dưới

trưởng Tả Thanh Tử, sau khi Tả Thanh Tử chết, rất nhiều việc đều do hắn bày mưu tính kế.

Quy Tàng do dự mấy lần, cuối cùng biết là không thể làm gì khác, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương, giận dữ giật mạnh dây cương quay đầu ngựa lại, hét lớn một tiếng: "Toàn quân đột vây, không được ham chiến!"

Dưới sự lãnh đạo của y, kỵ binh xông thẳng ra ngoài Lạc Nhĩ sơn trước tiên, sau đó đến phiên bộ binh nhẹ cũng thoát ra không ít, tiếp đó là bộ binh nặng hai vạn người chỉ lác đác có năm, sáu ngàn người thoát ra được, nhưng công thành binh toàn quân đều bị tiêu diệt, một mạng cũng không còn.

Sau khi Quy Tàng tập kết trận thế.

Ngay miệng núi Lạc Nhĩ kỵ binh kéo ra nghìn nghịt.

Cùng lúc đó.

Trên Ngọc Long sơn, Lang quân cuối cùng đã đột phá được tầng tầng phong tỏa, quét sạch một đường đến tận dưới chân núi Ngọc long sơn.

Phó thống lĩnh Mục Phi Vân trấn thủ trên núi đứng ở vọng canh trên đỉnh núi, nhìn thấy Lang quân đông nghìn nghịt kéo đến đang súc thế đợi phát, chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt không thôi.

Đại doanh trấn thủ Ngọc Long sơn chỉ có một vạn binh sĩ, nhưng Lang quân dưới chân núi ít nhất cũng là năm vạn người, hà huống đây chỉ mới là đợt thứ nhất, sau đó tất phải còn từng đợt dồn dập liên tiếp ập đến, không biết mình có thể ngăn cản đến lúc nào, chỉ CỐ chống đỡ cho đến khi đại quân trở về.

May mà còn có quân sách Tả quân sư lưu lại, trong lòng cuối cùng mười phần cũng có một điểm tin tưởng.

Ngọc Long sơn sau khi được Tả Thanh Tử cải tạo sáu năm, quét sạch ngọn núi này không phải là đơn giản.

Ngọn núi đã được đào thông thành vô số thông đạo, ngoài ra cơ quan hầm bẫy còn nhiều vô kể, Khâu Viễn Sơn cho dù có binh lính nhiều gấp năm lần Vệ Nhung quân cũng không dám tùy ý xông lên.

Một bọn lính đỡ đạn hai ngàn người từ Lang quân phân ra tiến về Ngọc Long sơn.

Vừa tiến đến ven sơn đạo khoáng mấy chục mét, đất cát đột nhiên sụt lún xuống, trên trăm binh sĩ la thảm rơi xuống hầm bẫy, tiếp đó tên bay dày đặc không biết từ hướng nào bắn tới, mấy trăm người biến thành con nhím, bọn binh sĩ còn lại muôn thôi lui cũng không thể chỉ có thể cắn răng tiến lên phía trước, chưa đi

được mấy bước thì đá tảng khổng lồ lăn từ trên núi xuống, bọn binh sĩ bị đè khóc la thảm thiết, lúc chạy né tứ tán toàn bộ lại bị ám tiễn không biết từ đâu bắn tới giết chết.

Hai ngàn người, chỉ trong mười phút ngắn ngủi đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Mục Phi Vân tin tâm lại tăng lên cực độ. Quân sách quân sư lưu lại và cơ quan ám đạo so với tướng tượng còn có lực sát thương lớn hơn.

Huống gì còn có quân bài chủ chưa đem ra sử dụng.

Hắn không biết rằng có hai người đang

đứng trên một ngọn cây đại thụ cách đó không xa nhìn về bên này. Một người thần sắc lãnh khốc, toàn thân mặc hắc y, trên lưng đeo một thanh trường đao đặc chế, trên thân phát ra khí tức lạnh lẽo, đứng bên thân hắn là một tuyệt sắc mỹ nữ tóc trắng.

Hai người đều nhìn vào chiến trường. "Người xem chiến cục hiện nay như thế nào?" Thanh âm của mỹ nữ tóc trắng Tư Gia Lệ vô luận là vào lúc nào cũng rất động lòng, vĩnh viễn không thể nghe ra được tình cảm chân thật của nàng từ trong âm thanh mê người đó, cho dù trước mắt là sa trường tàn khốc cũng không làm cho nàng ta có chút nào dao động.

Dương Chính lạnh như băng nói: "Tả Thanh Tử là một nhân tài!"

Tư Gia Lệ gật đầu: "Đương nhiên... Bất quá ta tin là người so với hắn cũng không kém."

"Luận kế mưu, sách lược, ta thực sự không bằng hắn." Dương Chính đối với chính mình biết rất rõ.

"Nhưng hắn lại chết trong tay người!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 2-2: Hoàn không xuất thế

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 3 - Chương 3: Phục cừu chi thương

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 3 - Chương 4: Phần thiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 5: Dạy tiền

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 3 - Chương 6:

Thuyết khách

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 7: Lôi mông tư đặc

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 3 - Chương 8:

Tác la đồn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 1: Tinh linh

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 2: Sơ thí

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 4 - Chương 3:

Thụ phong

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 4: Tiệc đêm

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 5: Niêm hoa bá tước

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 6: Lai qua lập tư

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 4 - Chương 7: Băng vân bị bắt

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 8: Đào xuất thẳng thiên

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 5 - Chương 1: Sát lục chi cảnh

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 5 - Chương 2: Yêu nữ tích nguyệt

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 3: Đổi trì

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 4: Vân trung thanh liên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 5: Chân tướng tàn nhẫn

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 5 - Chương 6: Quận uy cổ lan

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 7:

Chương ngư đạo

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 8: Hồng nương tử

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 1: Bất chiều, a lổ ba đao tử

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 6 - Chương 2: A lộ đức tăng lữ

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 6 - Chương 3: Nhuyễn ngạnh kiêm thi

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 4: Thì sát quáng mạch

A

ds

Dương Chính cuối cùng cũng gặp được những nhân vật có mặt mũi trong Tiêu Lan thành ở buổi dạ yến.

Trên sự thật bọn họ mới là chủ nhân chân chính của Tiêu Lan, còn Dương Chính lãnh chủ này bất quá chỉ là cường long bên ngoài đến, bọn người này lại chính là địa đầu xà, tổ tiên của họ đã sinh sống ở Tiêu Lan này trên mấy trăm năm, gốc rễ đã rất vững chắc.

Trừ Tiêu Lan ra, mỗi khu vực ở Uy Cổ Lan đều có một nhóm địa đầu xà giống thế.

Trên danh nghĩa Dương Chính chính là chủ nhân của Uy Cổ Lan nhưng hắn biết rất rõ nếu như không thể lợi dụng hoặc tiêu diệt bọn người này thì hắn ở tại Uy Cổ Lan bất quá chỉ là một con rối mà thôi.

Hắn không chế Uy Cổ Lan không được.

Dương Chính ở yến tiệc nói cười vui vẻ, đối với mỗi nhân vật danh tiếng đều rất thoải mái, ít nhất là ngoài mặt cũng thể hiện như thế.

Cách nói chuyện ưu nhã, phong độ khí chất phiêu nhiên của hắn xác thực là tiêu chuẩn quý tộc một cách kín kẽ.

Ít ra thì ở phương diện này, đám nhà quê Tiêu Lan không thể không bội phục hoặc là ngầm ganh ghét.

Bọn họ có rất nhiều tiền, trong đó cũng rất có thể lực.

Nhưng bọn họ không thể được như thế, bọn họ xuất thân thấp kém.

Bọn họ vĩnh viễn không thể hưởng thụ được giáo dục thấp nhất của quý tộc.

Những thứ đó, ví dụ như khí chất không thể nào mua được bằng tiền.

Vì thế, bọn họ đối với quý tộc trời sinh đều có cảm giác mong chờ, bọn họ không thể ức chế được, cố gắng mô phỏng hành vi lời nói của quý tộc nhưng lại càng thêm thô thiển. Họ càng muốn mình không quá quê mùa thì lại càng lộ rõ vẻ quê mùa không cách nào giấu diếm được.

Dương Chính đương nhiên không vạch trần những cử chỉ đáng cười của bọn họ, không làm tổn thương lòng tự tôn của họ.

Ngược lại, hắn rất nhẫn nại, thậm chí thỉnh thoảng thấy bọn họ có vài hành

động hợp cách với cử chỉ quý tộc (ví dụ như cách cầm dao ăn) thì hẳn còn khen ngợi một cách tinh tế, cách làm này của hẳn khiến cho bọn nhà quê này hưng phấn và cảm kích.

"Lãnh chủ đại nhân, ngài tuyệt đối là xuất thân từ thế gia quý tộc cổ lão, ta chưa từng gặp người tuổi trẻ nào mà có phong độ giống như ngài." Một đầu não của Tiêu Lan hội xoa bụng tán thán, vì trước đó Dương Chính đã nói một câu: "Chiếc nơ cổ của ngài thực sự rất đẹp, ta từng thấy Nghị trưởng Tiểu Ân đại nhân sử dụng cái nơ này." Câu này làm cho lão bụng bự cảm thấy mình có thêm mặt mũi, vô hình trung lão cảm thấy người tuổi trẻ này thực sự không tệ, tuyệt đối không

giống như lời đồn.

"A", Dương Chính cầm ly cụng khễ nhìn lão mỉm cười, nhẹ nhàng nâng ly không hề trả lời.

Lúc này, có người vỗ vai lão bụng bự nói: "Ông không biết sao? Lãnh chủ đại nhân của chúng ta chính là biểu đệ của vương hậu."

Người này thanh âm tịnh không lớn nhưng lại làm cho toàn trường trở nên yên tĩnh.

Bầu không khí im lặng kỳ quái này lại bị Dương Chính phá vỡ đầu tiên.

Sau đó, không khí yên tĩnh lại có phần cổ quái.

Bởi vì việc Dương Chính là biểu đệ của vương hậu tịnh không tuyên dương cho nhiều người biết, thậm chí đến giờ vẫn còn chút bí ẩn.

Cho nên bọn địa đầu xà ở Tiêu Lan không biết cũng rất bình thường.

Với thân phận của bọn họ thì quý tộc chân chính không hề muốn kết giao.

Thân phận hoàng thân của Dương Chính lộ ra, so với danh tiếng Ma thần tướng quân, Niêm hoa bá tước càng có tác dụng cao gấp vạn lần.

Dương Chính phát hiện ánh mắt của họ nhìn mình hoàn toàn thay đổi.

Không chỉ là xu nịnh mà còn là kính ngưỡng thực sự, loại kính ngưỡng này tuy không vượt qua được khảo nghiệm lợi ích nhưng ít nhất thân phận của Dương Chính đủ để làm cho họ trọng thị.

Sau khi yến hội kết thúc Dương Chính cự tuyệt mỹ nhân bọn địa đầu xà đưa tới.

Hắn không phải là không cần thân thể nữ nhân nhưng còn có việc phải làm, đêm khuya Tiêu Lan thực sự không hề yên tĩnh.

Ngày thứ hai, Dương Chính chỉ chớp mắt một lúc đã nhanh chóng xuất hiện trong nhà.

Sau khi gặp địa đầu xà Tiêu Lan, hắn chuẩn bị lên đường đi quặng thép Đức Khắc Lan.

Tam đại thiết quáng là trọng điểm của cuộc tuần tra lần này cho nên hắn cần phải đi khảo sát thực địa, hơn nữa nữ nhân ở Uy Cổ Lan thật sự làm cho hắn đau đầu, kế hoạch của Dương Chính tịnh không phải là không có Hồng nương tử thì không xong nhưng Hồng nương tử chính là chọn lựa tốt nhất. Vì vậy Dương Chính rất chú ý đến Hồng nương tử tâm tình không tốt, hắn để cho nàng một

không gian riêng biệt để tự suy nghĩ.

Hơn nữa Dương Chính không từ mà biệt, Hồng nương tử ở lại Uy Cổ Lan cảm thấy không bị gượng ép, hiển lộ thành ý của Dương Chính cho nàng ta tùy ý quyết định ra đi.

Loại thủ đoạn dục cầm cố túng (muốn bắt vờ ra vẻ buông) này đối với nữ nhân cao ngạo ác liệt như Hồng nương tử có lúc lại là phương pháp hữu dụng nhất.

Người duy nhất không thể phóng tâm chính là Ngân trượng tăng lữ.

Dương Chính đến bây giờ vẫn chưa hiểu nội tình của lão gia hỏa này nhưng có

một điểm làm hấn động tâm chính là Ngân trượng tăng lữ rất mạnh, La Tổ so với Kim trượng tăng lữ chỉ yếu hơn một chút. Kim trượng tăng lữ là khái niệm gì, chính là đẳng cấp đại thuật sĩ, kiếm thánh, lần đó Dương Chính suýt chút nữa đã thua trong tay La Tổ cũng không oan, cho nên hấn liều mạng lưu y lại.

Âm mưu quỷ kế gì đều không bằng thực lực có thể dựa vào.

Cho nên Dương Chính quyết đánh bạc một lần.

Hấn tịnh không giống như ngoài mặt không hề biết cừ oán của tăng lữ và Hắc Pháp sư tháp.

Sự thật hần từ Thụy Thu biết được không ít, chẳng qua giả vờ không rõ để làm La Tổ không cảnh giác.

Hơn nữa Dương Chính hiện tại rất nghi ngờ là Thông linh thuật của hần có ảnh hưởng tới La Tổ hay không.

Những việc này chỉ có hai người bọn họ là biết rõ nhất.

Nhìn thấy Dương Chính bước lên chiếc Lục ngôi thuyền mà Tiêu Lan Thiết khí hội chuẩn bị theo dòng nước trôi đi, bọn địa đầu xà Tiêu Lan đều vứt bỏ hết lớp nguy trang cao hừng, người nào gương mặt đều lộ vẻ âm trầm và lo lắng.

Cả Bạch Đầu Ông giết người không chớp mắt ít nhiều cũng lộ vẻ âm lãnh trước kia không hề có.

Đoàn người nhanh chóng trở về trong Hội nghị thất bí mật ở xưởng rèn trong Tiêu Lan thành.

"Mẹ nó, làm sao đây?" Âu Văn thuyên trưởng còn chưa ngồi xuống đã mắng một câu, một chân giẫm lên ghế vung tay nói.

"Biểu đệ của vương hậu, tin tức trọng yếu như vậy lại bỏ qua... Thực sự nghĩ không ra người như vậy lại đến Uy Cổ Lan của chúng ta."

Mã Khắc Tây Mỗ tuy thấy sự việc xảy ra ngoài ý liệu nhưng tính tình lão luôn âm trầm không lộ vẻ gì chỉ nói: "Âu Văn thuyền trưởng, ngồi xuống trước đã."

"Bây giờ còn ngồi được sao? Ai biết cấp trên có ý tứ gì mà phái tên khốn đó đến đây, bọn ta rất có thể phải gặp phiền phức rồi." Âu Văn thuyền trưởng không nhin được nói.

"Việc này không hề đơn giản, ngài ngồi xuống trước đã." Mã Khắc Tây Mỗ trừng mắt lớn tiếng nói.

Âu Văn thuyền trưởng bị âm thanh chấn động, nhìn quanh thấy ai cũng im lặng quan sát y, y sờ mũi có chút bất phục

nhưng cuối cùng cũng ngồi xuống.

Mã Khắc Tây Mỗ lấy một cái bình nhỏ ra đưa lên mũi hít một chút, chậm chậm thở ra: "Chuyện bọn ta làm mấy năm nay cũng không dễ thấy, nay lãnh chủ mới đến có lai lịch như vậy thì bọn ta không thể dễ dàng đắc tội. Thế này đi, cứ quan sát một thời gian, nếu như hấn chỉ là do cấp trên phái đến xem qua, không hề có dã tâm thì bọn ta đừng làm cho hấn nổi giận, lợi ích phân phối cũng có thể thương lượng..."

"Nếu như hấn khẩu vị quá lớn muốn nuốt chửng chúng ta thì sao?" Thanh âm này âm độ giống như rắn độc, không cần nhìn cũng biết là do Bạch Đầu Ông nói

ra.

Câu nói này của hắn làm cho mọi người trong lòng xúc động.

Mọi người hô hấp liền trở nên nặng nề, trong phòng không khí trở nên lạnh lẽo quỉ dị.

Ai cũng không muốn phá tan bầu không khí này, cuối cùng Mã Khắc Tây Mỗ lấy cái bình nhỏ ra hít liên tiếp mấy hơi mới bình tĩnh lại. Lão khàn giọng nói: "Hy vọng hắn đừng ép bọn ta..."

Lục ngôi thuyền lướt đi giữa cơn hồng thủy, trên đường còn gặp bọn thủy đạo ước chừng trăm người.

Ba chiếc thuyền của thủy đạo vây quanh Lục ngôi thuyền, Dương Chính phân phó cho mười tên thân vệ cảnh giới.

Thủy đạo vây quanh một lúc nhưng không hề tấn công mà bỏ đi luôn.

Dương Chính không hề để ý. Vì xuôi dòng chỉ qua hai thời thần Lục ngôi thuyền đã đến một thôn làng nhỏ phụ cận Đức Khắc Lan quáng sơn.

Đức Khắc Lan nguyên bản thuộc về huyện Long Thương nhưng Long Thương huyện lúc này toàn bộ đã ngập chìm trong nước.

Quáng sơn lưng chừng núi có kiến tạo một con đê. Con đê này đều dùng cầu nổi nổi liền với một thôn làng nhỏ bên ngoài.

Dương Chính đang ở trong thuyền dưới thôn làng này.

Thôn làng diện tích không lớn không nhỏ, chủ yếu là thủ hạ của Hắc Diệu gia tộc trong Long Thương huyện. Bọn họ chủ yếu kinh doanh thiết khí, sau khi lãnh chủ tiền nhiệm chết đi, quáng sơn Đức Khắc Lan này đều do gia tộc này khai phá. Đức Khắc Lan tuy là quáng mạch dồi dào nhất trong tam đại quáng mạch nhưng vì hồng thủy hoành hoành cũng nghiêm trọng nhất nên sản lượng thấp nhất, hoàn cảnh cũng tồi tệ nhất.

Hắc Diệu gia tộc là một gia tộc có thực lực, tổ tiên có người từng là lãnh chủ của Uy Cổ Lan nhưng mấy niên đại gần đây tước vị đã bị bãi bỏ. Bọn họ chỉ có thể dựa vào khai thác tài nguyên khoáng sản để kéo dài hơi tàn. Không có ưu thế địa lý như Tiêu Lan bọn họ không cách nào phát triển mạnh mẽ được.

Mấy lần hồng thủy đã làm cho Hắc Diệu gia tộc có đến bốn phần năm rời khỏi huyện Long Thương.

Còn lại một phần năm ở lại thôn làng nhỏ bé này.

Nghênh tiếp Dương Chính chính là Hắc

Diệu Hoa lãnh tụ của gia tộc.

Hắc Diệu Hoa là một người trung niên thân hình cao lớn, gương mặt vuông vắn, cặp mắt trong sáng có thần, trầm tĩnh kiên quyết, bờ vai rộng rãi, hai chòm ria mép càng thêm y thêm vẻ phong độ.

Hắc Diệu gia tộc tuy sa sút nhưng truyền thống tốt đẹp của thế gia cổ lão vẫn không biến mất trên người y. So với bọn nhà quê ở Tiêu Lan thì Hắc Diệu Hoa rất có khí chất quý tộc, lúc gặp mặt Dương Chính lễ tiết ưu nhã, nói năng bất tục khiến hắn phải thầm khen.

"Lãnh chủ đại nhân, hoan nghênh ngài đến Đức Khắc Lan quán mạch."

Hắc Diệu Hoa đưa Dương Chính đi vào trong thôn.

Nơi này không phồn vinh như Tiêu Lan nhưng yên tĩnh trật tự, người ở đây còn có nét cười hòa thuận hiếm thấy càng làm cho Dương Chính bất ngờ.

Thân là người lãnh đạo của Hắc Diệu gia tộc cũng không có đãi ngộ đặc thù nào, Dương Chính thấy đồ ăn thức uống, cả đến quần áo của Hắc Diệu Hoa cũng giống như người trong thôn. Dương Chính chú ý đến bàn tay của y thì thấy lòng bàn tay đầy vết chai dày, móng tay tuy nhìn rất sạch sẽ nhưng dấu tích rõ ràng là người đã lao động nhiều năm.

Mọi việc này đều làm Dương Chính cảm thấy mức độ chênh lệch.

Dương Chính chỉ chào hỏi với Hắc Diệu Hoa vài câu rồi chuẩn bị đi dùng cơm.

Hắc Diệu gia tộc nhà cửa đều làm bằng đá, từng gian từng gian nối nhau giống như tòa bảo lũy.

Theo Hắc Diệu Hoa giới thiệu thì làm vậy để chống lại bọn thủy đạo xâm nhập.

Sau khi đi một đoạn ngắn, Hắc Diệu Hoa đưa Dương Chính vào trong một gian nhà lớn.

Nơi này đều là bàn ghế thô lậu được tạc bằng đá, trừ những dụng cụ thường ngày treo trên mái nhà thì cả gian nhà đều trống trải.

Còn có hai đứa trẻ một nam một nữ khoảng chừng bảy, tám tuổi đang nép vào trong lòng một thiếu phụ dáng vẻ thanh tú.

Thiếu phụ đang may áo mưa thấy bọn Dương Chính đi vào liền vội bỏ kim chỉ xuống đứng dậy. Sau khi nghe Hắc Diệu Hoa giới thiệu thân phận của Dương Chính thiếu phụ khẽ vén vạt áo lộ nét tươi cười ôn nhu: "Xin chào lãnh chủ đại nhân."

Thiếu phụ phong độ hơn người, khí chất ôn nhu làm Dương Chính rất có hảo cảm, hấn bước tới nâng tay phải nàng lên, khẽ cúi người nhẹ nhàng hôn vào bàn tay nàng: "Chào nàng, Hắc Diệu phu nhân."

Cử động của Dương Chính tuy rất bình thường nhưng lại làm cho bọn người Hắc Diệu được sủng ái mà kinh hãi.

Bất quá.

Đến lúc Dương Chính nhìn rõ thức ăn trên bàn thì hấn càng thêm kinh ngạc.

Không phải là thực vật tinh mỹ mà lại là... quá mức sơ sài.

Chỉ là ba món ăn hết sức bình thường, hai món thoát nhìn cũng không phải là loại tươi mới gì, còn một loại giống như là gà rừng hầm như còn dính đầy dầu mỡ lại là món chính. Với thân phận của Dương Chính, bọn thị vệ không thể đưa thức ăn như vậy, Huyết Lang cũng đã bước lại.

Dương Chính còn không động thanh sắc, Huyết Lang rõ ràng là không ngờ, hắn nhìn vào thức vật trên bàn hừ nhẹ một tiếng.

Một lãnh chủ đến địa phương thị sát mà bên dưới lại dùng thứ này để chiêu đãi, nếu không có Dương Chính đứng bên thì Huyết Lang đã trở mặt rồi.

Nghe thấy tiếng hừ bực tức của hắn, thiếu phụ sắc mặt trắng bệch.

Đắc tội với lãnh chủ thật sự không phải là chuyện tốt.

Nhưng mà... Đây chính là thực vật tốt nhất mà bọn họ có thể đưa ra.

Hắc Diệu Hoa nhếch mép chuẩn bị nói thì Dương Chính đã trừng mắt nhìn Huyết Lang, tới bàn ngồi xuống gọi: "Từ Tiêu Lan đến đây thực sự là đói rồi, mọi người ngồi xuống ăn đi."

Hắn nhanh chóng bỏ loại thức ăn không biết tên vào miệng, vừa nhai một miếng

thì sắc mặt lại biến thành rất cổ quái.

Tiêu rồi, thiếu phụ sắc mặt càng thêm trắng.

"A..." Dương Chính nhanh chóng nhai nuốt, nhìn Hắc Diệu Hoa giơ ngón tay cái lên: "Rất ngon, đây là món gì thế?"

"Chỉ là cam thảo thông thường thôi."

Dương Chính ăn uống như thường, còn vui vẻ đùa cợt khen ngợi: "Đây nhất định là thủ nghệ của tôn phu nhân, Hoa tiên sinh thật sự có khẩu phúc, được ăn món ngon."

Thiếu phụ sắc mặt tức thì đỏ bừng, bất

quả nà^{ng} chỉ m^ỉ m^ỉ c^{ườ}i.

Từ ng^{ôn} h^àn^h của nà^{ng}, xem ra thi^{êu} ph^ụ hi^ển n^{hi}ên không ph^ải là xu^ất th^ân b^ìn^h d^ân.

"Ăn đi, đ^{ều} ng^{ôi} xu^ống ăn đi." D^{ươ}ng Ch^ín^h th^ấy m^{ọi} ng^{ườ}i còn đ^ứng m^{ột} b^ên li^ên g^ọi:"H^uy^ết L^âng, ng^{ườ}i ng^{ôi} đi, đ^ứng đ^ó l^àm g^ì?"

"Đ^ại n^hân, ng^ài ăn tr^{ướ}c đi."

"B^{ọn} ta đ^ã ăn r^oi." Ng^{ườ}i nh^à H^ắc Đⁱệ^u n^{ói}.

D^{ươ}ng Ch^ín^h k^{éo} H^uy^ết L^âng đ^{ến}:"Ng^{ôi} xu^ống."

Sau khi Huyết Lang ngồi xuống, Dương Chính lại nhìn mấy đứa trẻ đang nấp sau lưng thiếu phụ nhìn chăm chú vào thịt trên bàn nói: "Hắc Diệu tiên sinh đã ăn rồi nhưng bọn trẻ vẫn còn đói bụng."

Hắn lấy thịt gà rừng đưa tới bên bàn, vẫy tay gọi hai đứa trẻ: "Qua đây."

Hắc Diệu Hoa vội nói: "Đại nhân, không được. Tiểu hài đã ăn rồi, chẳng qua là còn nhỏ nên thòm thèm thôi. Mã Lợi Á, còn không đưa chúng ra phía sau."

Thiếu phụ đáp lời, kéo hai đứa nhỏ đi vào trong nhà.

"Chờ đã." Dương Chính khoát tay đứng dậy, đi tới trước mặt Mã Lợi Á, kéo hai đứa nhỏ ngồi trên hai đùi mình hỏi: "Các con tên gì?"

"Hắc Diệu Khải Lệ."

"Hắc Diệu Sóc Phong."

Thanh âm hai đứa trẻ có vẻ sợ hãi, bất quá thần thái Dương Chính ôn hòa làm chúng cảm thấy rất thoải mái.

Đây chính là bản lĩnh của Dương Chính. Thông linh thuật ngay cả cao thủ như La Tổ còn bị ảnh hưởng hưởng gì chỉ cải biến khí chất bản thân một chút thì đã lấy được hảo cảm của bọn trẻ.

"Nói thúc thúc biết, có muốn ăn hay không?"

Dương Chính chỉ thịt gà rừng nói, hai hài tử còn sợ hãi liếc nhìn cha mẹ một cái nhưng cuối cùng không nhìn được dụ hoặc của thức ăn đều gật đầu.

Dương Chính xé hai cái đùi gà ấn vào tay chúng: "Ăn đi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 5: Cùng sơn ác thủy

A

ds Đưa mắt nhìn bốn người Dương Chính rời đi, Hắc Diệu Hoa trầm tư suy nghĩ.

Mấy nhân vật thượng tầng của Hắc Diệu gia tộc đều tụ tập bên người y, một người trẻ tuổi trong đó hỏi: "Thúc, người cảm thấy lãnh chủ này thế nào?"

Hắc Diệu Hoa trầm ngâm: "Xem ra tựa hồ không giống như những lãnh chủ trước, trên thân có khí chất quý tộc rõ rệt nhưng ta chưa từng thấy qua một lãnh chủ khiêm tốn như vậy. Theo như sự chuẩn bị

chiêu đãi hôm nay của chúng ta, nếu đổi lại là một quý tộc khác thì nói không chừng đã đắc tội với y. Nhưng ta không hề thấy vẻ khó chịu nào trên mặt hắn. Hơn nữa hắn đối xử với trẻ em rất tốt, lại còn đưa lễ vật cho KHiải Lệ và Sóc Phong."

"Có phải giả vờ như vậy để cho bọn ta mất cảnh giác hay không?" Một người đầu tóc trắng xóa dáng vẻ tang thương hoài nghi.

"Không giống." Hắc Diệu Hoa quay đầu nhìn vợ mình: "Mã Lợi Á, nữ nhân các nàng tinh tế hơn, nàng cảm thấy hắn như thế nào?"

Mã Lợi Á nhúu mày suy nghĩ một lúc.

"Hắn là người tốt."

Nghe thê tử nói vậy, Hắc Diệu Hoa đầu mày giãn ra, không nói gì nữa.

Dương Chính ở lại Đức Khắc Lan một ngày, so với Tiêu Lan quảng mạch thì công tác phòng hộ của Đức Khắc Lan tốt hơn nhiều.

Hầm mỏ đào không quá sâu, Hắc Diệu gia tộc đưa năm trăm công nhân lên núi làm việc, thủ hạ của Dương Chính cũng có một trăm năm mươi thân vệ phụ trách công tác bảo an của Đức Khắc Lan. Cứ tình hình này thì chỉ cần không gặp phải

cường đạo quang mạch của Đức Khắc Lan có thể đảm bảo được an toàn.

Dương Chính đứng trên sàn tàu nhìn Đức Khắc Lan dần dần xa tít, đồng thời cũng suy nghĩ về những gì hắn đã thấy đã nghe một ngày nay.

Theo những gì một ngày nay thấy được, cả thế lực của Đức Khắc Lan tuy không bằng bọn người ở Tiêu Lan nhưng Hắc Diệu gia tộc hiển nhiên không phải là bọn quỷ hút máu như Tiêu Lan. Bọn họ dung hợp với tầng lớp bình dân, tịnh không hề cướp đoạt quyền sống của họ, trái lại bọn người Tiêu Lan tuy thế lực rất lớn nhưng uy tín trong dân chúng còn xa mới bằng được Hắc Diệu gia tộc.

Điều này không khỏi làm cho Dương Chính suy nghĩ kỹ càng hơn.

Hắc Diệu gia tộc lẽ nào thực sự là đại công vô tư, là lương đồng quốc gia vì nước vì dân?

Trên thế giới này thực sự có người không quá tham lam sao?

Nếu như thực sự có người chân chính suy nghĩ cho dân chúng sợ rằng cũng ít ỏi đến đáng thương, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có.

Chúng ta cần phải tin rằng, nhân tính không chỉ có mặt tối.

Nhân tính vẫn còn có mặt tốt đẹp.

Dương Chính cảm thấy những gì Hắc Diệu gia tộc làm thực sự khiến người ta bội phục.

Bọn họ công chính vô tư, dẫn dắt dân chúng tìm đường sống sót trong thời loạn thế.

Dương Chính thậm chí còn cảm thấy nếu như Uy Cổ Lan hiện tại không phải loạn lạc thì ở thời đại hòa bình để cho Hắc Diệu gia tộc lãnh tụ so với hắn làm thì còn tốt hơn nhiều.

Vì Dương Chính biết bản thân mình tuy

có tiềm chất chính trị gia nhưng cuối cùng vẫn không có khí chất lãnh đạo.

Tính cách bản thân hấn vốn kiệt ngạo, lại thêm nhiệt huyết không cam chịu tịch mịch, thực sự không thể giống như hạng lãnh tụ có thể buông bỏ mọi thứ riêng tư để một lòng vì nước vì dân được.

Ài!

Hắc Diệu Hoa!

Dương Chính thâm mặc niệm, nhớ kỹ người này!

Hiện tại Dương Chính cần đến quán mạch Tứ Bàn Thủy, quán mạch cuối

cùng.

Theo Huyết Lang giới thiệu, Tiêu Lan phân phối một trăm binh sĩ, Đức Khắc Lan phân phối một trăm năm mươi binh sĩ nhưng lại phân phối tới hai trăm năm mươi binh sĩ ở Tứ Bàn Thủy.

Từ tỷ lệ phân phối binh sĩ có thể nhìn ra được.

Dương Chính đã từng phảng phất cảm giác được Tứ Bàn Thủy chính là quảng mạch bất an nhất.

Tình báo của Huyết Lang xác thực đã minh chứng rằng Dương Chính đoán đúng.

Tứ Bàn Thủy tiếp cận biên giới, địa thế hiểm ác, vì nằm độc lập trong dãy núi, vùng phụ cận không có thành trấn lớn, thậm chí cả thôn làng nhỏ cũng không có.

Thế lực nào muốn tiến vào Tứ Bàn Thủy đều bị địa hình hiểm ác và tình thế phức tạp ngăn trở.

Dần dần Tứ Bàn Thủy phát triển thành một vùng đất hỗn loạn.

Các lộ nhân mã đều muốn chia một chén canh ở Tứ Bàn Thủy, bọn họ đánh nhau ở Tứ Bàn Thủy kịch liệt, không ai chịu nhường ai.

Cả thế lực quan lại căn bản cũng đừng nghĩ tới việc chiếm cứ nơi này.

Số lượng tư binh của một lãnh chủ có thể có thật sự quá ít, mấy vị lãnh chủ tiền nhiệm mấy lần muốn không chế Tứ Bàn Thủy nhưng bị các bọn ngu quỷ xà thần tiêu hao đại bộ phận lực lượng, sau đó trực tiếp giết chết họ. Tình huống ở Tứ Bàn Thủy này đã được báo lên trên mấy lần nhưng đều bị ách lại ở Cự Mã tỉnh, vài lần tiểu phi đều chỉ là ứng phó cho qua.

Giờ đây, địa phương này loạn càng thêm loạn.

Đang còn suy nghĩ phía trước bỗng hiện

lên một tầng hơi nước, trong hơi nước ẩn ước hiện ra một toà núi to lớn giống như cự thú đang ngủ say.

Chỉ nghe thuyền phu quát lớn: "Đại nhân, tiếp theo là đã tiến vào địa giới của Tứ Bàn Thủy, ngài mau vào trong khoang đi."

Dương Chính khẽ gật đầu nhưng không hề di động, hẩn nhìn chăm chú vào vụ khí càng lúc càng dày đặc xung quanh.

Tứ Bàn ác thủy, quỷ thần thối lui.

Đây chính là ngạn ngữ lưu truyền trong dân gian.

Tuy không đến mức khủng bố như vậy nhưng cũng đủ để cho người ta cảnh giác.

Sau khi tiến vào Tứ Bàn Thủy, vụ khí càng thêm dày đặc, thủy lưu chảy xiết, làm cho người ta sợ hãi nhất chính là đá ngầm thân xuất quỷ một, chỉ cần sơ ý thì sẽ thuyền hủy thân vong.

Không giống với hai quảng mạch kia, cho dù chưa đến thời kỳ hồng thủy ba năm một lần Tứ Bàn Thủy quanh năm vẫn bị nước bao vây. Chính là do địa phương như thế nên quan viên rất khó cắm rễ ở đây. Trên đường đi, thuyền phu kinh nghiệm phong phú không chế chiếc Lục ngôi thuyền linh hoạt như con cá nhỏ bơi lội trong dòng sông, có lúc Dương

Chính nhìn thấy đá ngầm đen kịt dưới đáy nước cách thuyền không đầy ba xích, thực sự là vô cùng nguy hiểm.

Bốn bề đều là vách núi cao vạn trượng, hơn nữa chạy dài không dứt khiến Dương Chính nhớ tới Trường Giang Tam Hiệp.

Nhưng hắn tuyệt không hề có ý sợ hãi cái gọi là "Hai bên sông vượn cũng khó leo" này.

Tứ Bàn Thủy âm u tĩnh mịch, trừ tiếng dòng nước xô vào đá ngầm ra thì thấy đều tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trong làn hơi nước, vách núi cao vạn trượng gây cảm giác áp bức khó nói ra

lời.

Chiếc Lục ngôi thuyền càng lúc càng vào sâu, sau khi xuyên qua một miệng cốc hẹp dài, phía trước giống như miệng kèn nở rộng ra.

Thuyền phu còn chưa hoan hô thành tiếng chúc mừng mình đã xuyên qua được Tử vong hiệp cốc thì đã nghe thấy tiếng người ở phía trước vang tới.

.....

Sau khi đi qua hiệp cốc này, hơi nước tuy còn nhưng đã lưu động, vụ khí mờ nhạt đi nhiều nhưng phạm vi bao phủ lại rộng lớn hơn.

Chỉ thấy bạch vụ phía trước đã xuất hiện không ít đốm đen.

Thuyền phu chỉ nhìn một cái, sắc mặt tức thì trắng thắm, so với lúc xuyên qua Tử Vong hiệp cốc thì còn khấn trương hơn cả trăm lần. Hắn nỗ lực khống chế thuyền giảm tốc, run rẩy nói: "Đại ... đại nhân, thủy đạo."

Dương Chính sớm đã nhìn ra động tĩnh khả nghi của đối phương.

Hắn bước tới mấy bước vung tay trầm giọng nói: "Đừng khấn trương, bọn chúng chưa chắc đã phát hiện ra chúng ta, cứ cập vào bờ mà chạy."

Dưới ánh mắt của Dương Chính, thuyền phu cảm thấy phảng phất như cái gọi là lòng tin, thủy đạo cũng không đáng sợ giống như tưởng tượng. Cảm giác kỳ quái đó làm hấn hưng phấn, chân tay linh hoạt không chế thuyền chạy vào vách núi, hấn hoàn toàn không biết rằng đã bị Dương Chính dùng Thông linh thuật ảnh hưởng.

Đồng thời, Huyết Lang cùng mười tên thân vệ vũ trang đầy đủ đứng trên sàn tàu.

Dáng vẻ bọn họ không có chút sợ hãi nào, cho dù thủy đạo trước mặt nhân số còn gấp mấy lần họ.

Các điểm đen trong vụ khí lúc thì hiện rõ lúc thì mờ hồ, thanh âm cũng khi gần khi xa.

Dương Chính biết đây chính là ảnh hưởng của vụ khí.

Hiện tại hấn không muốn kinh động bất cứ ai, với nhân thủ của bọn họ, chính diện đối kháng với thủy đạo thực sự là bất trí.

Thuyền phu cơ hồ phát huy thực lực gấp đôi bình thường của mình, khống chế Lục ngôi thuyền tiến tới chỗ cách vách núi chưa đầy năm mét.

Lúc này mọi người cầu trời phù hộ.

Vì vách núi trước mặt đột nhiên xuất hiện một khối đá, thuyền phu chỉ có thể bẻ thuyền hướng ra ngoài.

Ai nấy đều mồ hôi đầy mặt, kể cả Dương Chính cũng nắm chặt lấy chuôi đao, đây thực sự là sinh tử treo trên đầu cọng tóc. Ngay trên vách núi nhô ra chột xuất hiện một vòng cung, Lục ngôi thuyền chỉ kinh không hiềm lách vào trong đó ngay kịp lúc trước khi thuyền đội của thủy đạo lướt sát qua. Mọi người nhìn không được đều cảm thán là mình may mắn.

Một tiếng ma sát nhỏ vang lên bên tai Dương Chính.

Tròng mắt hấn tức thì co rút lại, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn nhưng đã không kịp.

Hấn chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, cột buồm đã chạm vào vách núi vừa mới ly khai làm rơi một khối đá nhỏ xuống.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh này, khối đá rơi xuống nước tạo thành thanh âm rất rõ ràng.

Gió thổi tới, vụ khí đằng xa nhạt dần.

Dương Chính cơ hồ đồng thời nhìn thấy vô số cặp mắt tham lam trên các điểm đen phát ra ánh sáng giống như loài sói đang rình mò.

Tim hấn nhảy vọt lên rồi bình tĩnh trở lại, một loại cảm giác bình tĩnh đột nhiên lan tỏa khắp toàn thân.

Ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều mở ra, tà khí quỷ dị từ đó xuất ra.

Hắn lạnh lùng bình tĩnh quan sát nhìn những điểm đen đang phá sóng lướt tới, còn có tiếng hò hét chói tai. Dương Chính nhìn thuyền phu đang mồ hôi như tắm nói: "Muốn giữ mạng thì nhanh chóng lái thuyền, tới đất liền thì bọn ta còn có một tia sinh cơ."

Sau đó hắn lại nói với Huyết Lang: "Các người ở đây tùy thời phản kích, chú ý bảo hộ thuyền phu, bọn tạp nư này

khẳng định là sẽ bắt tên."

Huyết Lang nghe thấy ý tứ của Dương Chính kinh hãi nói: "Đại nhân, còn ngài?"

Dương Chính nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Hắn vận động tay chân làm mấy động tác khởi động cho nóng người.

"Ta à, đương nhiên là xuống nước gặp gỡ bọn chúng... Các ngươi lưu lại đây, đây là mệnh lệnh."

Nói xong câu cuối cùng, Dương Chính đã giống như con cá linh hoạt lặn vào trong nước.

Nước sông lạnh lẽo bao phủ khắp toàn thân hắn, Dương Chính giẫm mạnh vào thuyền một cái lặn sâu xuống đáy nước, chớp mắt đã biến mất không còn tung tích.

Lục ngôi thuyền liều mạng chạy về phía trước, ba mươi hai chiếc thuyền thủy đạo phía sau đuổi theo truy cản.

Một lá cờ hình khô lâu màu tím của thủy đạo đón gió căng phồng lên.

"Lục ngôi thuyền (thuyền sáu buồm), một chiếc, mẹ nó, cá lớn nha, ha ha ha..." Một tên mập đứng trên chiếc Tứ ngôi thuyền đưa kính viễn vọng quan sát, há chiếc miệng to như chậu máu cười ha hả.

Thuyền trên Lam phong đại lục đều dựa theo số lượng buồm mà phân chia.

Một buồm là thấp nhất, tám buồm là cao nhất.

Giống như bọn thủy đạo ở Uy Cổ Lan đa số là thuyền nhỏ một, hai buồm, có chiếc thuyền bốn buồm đã là không tệ, nhìn thấy Lục ngôi thuyền, hơn nữa chỉ có một chiếc tuyệt đối chính là cá lớn, cho dù đối phương không có gì, chỉ cần cướp được thuyền đã là quá đủ rồi.

Thảo nào tên lãnh đạo Bàn Đầu Ngư thủy đạo lại hưng phấn như vậy.

Lục ngôi thuyền kiên cố bền chắc, tốc độ lại nhanh nhưng so với thuyền nhỏ một buồm của thủy đạo thì rõ ràng nặng nề hơn, huống gì ở địa hình phức tạp ít gió như ở Tứ Bàn Thủy này, Lục ngôi thuyền không phát huy được toàn bộ tốc độ. Tuy nhờ vào thủ đoạn linh hoạt của thuyền phu mà chạy thoát nhưng cự li càng lúc càng rút ngắn.

Vụ khí tan đi, thanh âm huyền não của bọn thủy đạo vang vào hai bên vách núi vọng lại âm âm.

Người trên Lục ngôi thuyền đều khăn trương đến toát mồ hôi.

Nhân số chênh lệch quá lớn. Nhìn bọn

thủy đạo tạo thành đội hình cánh quạt bao vây, Huyết Lang nghiêng răng hạ lệnh cho mười tên thủ hạ: "Khởi cung, xạ tiễn."

Một ngàn thân vệ đội của Dương Chính đương nhiên đều là binh sĩ siêu đẳng tuyển lựa từ Ma thần doanh, hơn nữa trang bị tốt nhất ở Đông tuyến. Thần tý cung, tinh thiết tiễn, điện thiết đao, bì giáp bằng da trâu, toàn bộ là của quân đội.

Huyết Lang vừa hạ lệnh, mười tên binh sĩ giương Thần tý cung lên.

Thần tý cung cự ly xạ trình gấp ba lần một chiếc cung bình thường, cần phải dùng chân mới kéo ra được.

Dây cung kéo căng ra, run run không ngớt.

Mười tên binh sĩ lực khí tuy rất mạnh nhưng dưới áp lực của cung tên sắc mặt cũng đỏ bừng.

Chỉ nghe Huyết Lang quát nhẹ một tiếng, mười mũi tên đồng thời bắn ra, dây cung rung mạnh mang theo chiến âm mạnh mẽ, mũi tên phá tan vụ khí, chỉ sát na đã biến thành mười đạo ánh sáng vút qua trời....

Bọn thủy đạo căn bản không hề phòng bị, bọn chúng không tin rằng trên thế gian này lại có cung tiễn xạ trình xa như vậy.

Chỉ do dự một thoáng mười mũi tên đã bay tới trước mắt, hung mãnh hạ xuống.

Sàn tàu dày mấy thốn cũng giống như là giấy, "bá" một tiếng, mũi tên đã cắm ngập đến một nửa.

Cột buồm bị bắn trúng rã rạc mấy tiếng gãy thành mấy đoạn, dưới sức gió cả cột buồm ngã xuống thuyền.

Người bị bắn trúng là thảm nhất, dụng cụ hộ thân giống như không khí, người bị bắn trúng bị đà bay của mũi tên kéo lui ra sau một đoạn rồi mới ngã xuống thuyền, chớp mắt nước sông đã chuyển thành màu đỏ.

Bọn thủy đạo bị mũi tên lục đạo khủng bố chân nhểp.

Tiếng la hét hung hăng ban đầu cũng im bật.

Im lặng một cách quỷ dị, cả đến một tiếng la thảm cũng không có, vì người trúng tiễn đều chết trong nháy mắt.

Trên Lục ngôi thuyền, bọn binh sĩ vừa bắn tên đã ngồi bên mạn thuyền nghỉ ngơi. Loại cung này thực đã quá phí sức, cho dù đã cải tiến mấy lần nhưng cũng không thể bắn liên tiếp được, hơn nữa chỉ bắn tối đa được năm lần thì sức lực của binh sĩ cũng cạn kiệt, không thể nào kéo cung được nữa.

Vì vậy thời gian càng trở nên quý giá, Huyết Lang thúc giục bọn thuyền phu nhanh chóng chèo đi.

Tiếng mái chèo gõ khua trên mặt nước làm bọn thủy đạo đang lơ ngơ ngẩn tỉnh lại.

Mùi máu tanh tịn không thể làm cho bọn chúng mất đi lòng tham, Bàn Đầu Ngư (Cá mè hoa) thủ lĩnh thủy đạo vùng hai thanh đoản đao rống to: "Đuổi, nhanh chóng đuổi theo giết sạch chúng."

Hắn rống lên mấy tiếng rồi nhảy vào trong khoang thuyền ẩn nấp, khi không còn ai bên mình mới lau mồ hôi lạnh mắng: "Đáng chết, cung tên gì ghê gớm

thế này?"

Vừa rồi một mũi tên bay lướt qua da đầu của hắn, lực xuyên thấu đáng sợ đó đến giờ nhớ lại hắn vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Ngơ ngẩn một lúc hắn lại bước ra cao giọng quát: "Xông lên, tấn công chúng, ai cướp được thuyền của chúng lão tử cho hắn làm nhị đương gia."

Hắn la xong thì rút cổ lại, sau đó tiếng cung tên đáng sợ lại vang lên phía bên ngoài.

Sau khi nhốn nháo, có hai chiếc thuyền cột buồm bị bắn gãy, tạm thời mất đi khả năng di chuyển.

Thủy đạo bị kích khởi huyết tính truy đuổi không ngừng. Tên bắn tuy mạnh nhưng cuối cùng thì sức lực có hạn không thể nào tạo thành uy hiếp chân chính đối với số đông thủy đạo.

Sau năm lần bắn tên.

Binh sĩ trên Lục ngôi thuyền tay cũng sung lên, lần này bọn họ đã ra sức gấp mấy lần bình thường.

Huyết Lang ra lệnh cho họ ngừng lại, xoa bóp cánh tay của nhau.

Thần tý cung không thể sử dụng được nữa, bằng không thì cánh tay của bọn

binh sĩ này khẳng định sẽ bị phế hoàn toàn, còn không bằng bảo lưu thực lực trước mặt, cho dù bị bọn thủy đạo đuổi kịp vẫn còn có thể có cơ hội liêu mạng cuối cùng.

Lúc này, bọn thủy đạo đã đuổi kịp vào trong xạ trình của chúng cũng bắt đầu sử dụng trường cung thô lậu để phản kích.

Mũi tên bằng gỗ bắn lộp độp vào trên Lục ngôi thuyền.

Tuy sức lực không quá mạnh nhưng cũng gây phiền phức.

Huyết Lang vung thiết kiếm đỡ gạt tên bay loạn xạ.

Lục ngôi thuyền giống như một con cá to béo rẽ nước chém sóng bỏ chạy, phía sau là một bầy cá ăn thịt đuổi theo.

Càng lúc càng gần, Lục ngôi thuyền càng lúc càng hiện rõ trước mắt bọn cường đạo.

Bọn thủy đạo giống như người thấy được mùi hương hấp dẫn của thịt béo.

Bàn Đầu Ngư sớm đã bước khỏi khoang thuyền, hấn dùng viễn vọng kính quan sát một hồi rồi hưng phấn khích lệ thủ hạ: "Bọn chúng nhân số rất ít, nhanh lên."

Mấy chiếc thuyền một cột buồm tốc độ

nhanh nhất điên cuồng lao lên.

Tiếng cười sắc nhọn chói tai của bọn thủy đạo vang lên bên tai Huyết Lang, hấn lắ mạnh đầu, vươn cổ thét lớn, lúc bọn thủy đạo vừa xáp lại gần thì cảm giác yếu thế do ít người chạy trốn đột nhiên biến mất. Đã không thể chạy, chém giết không thể tránh khỏi, chiến ý cuồng nhiệt của các chiến sĩ tức thì hùng hục bộc phát.

Trừ bọn thuyền phu đáng thương còn đang liều mạng muốn chạy trốn ra, Huyết Lang và binh sĩ lúc này sát ý đã tràn ngập.

Trong đầu chỉ còn khái niệm giết địch mà

thôi.

Nhưng mà.

Chiếc thuyền một buồm chạy tới đầu tiên
đột nhiên có chút dị dạng.

Tốc độ của chúng không ngừng chậm lại.

Chỉ nghe mấy tên thủy đạo trên thuyền
vừa kinh vừa giận thét: "Thuyền bị ngập
nước rồi, sao lại như thế?"

Bọn thủy đạo trên mấy chiếc thuyền chậm
hơn chỉ có thể buồn bã nhìn mấy chiếc
thuyền nhỏ lao tới Lục ngôi thuyền trước.

Bất quá, nỗi buồn này chỉ duy trì được

một lát thì đã trở thành hạnh tai lạc họa (vui mừng khi thấy người khác gặp nạn).

Vì chúng nghe thấy thuyền nhỏ phía trước đều phát ra tiếng kêu kinh hãi giận dữ: "Thuyền bị ngập nước."

Không lâu sau, năm chiếc thuyền một buồm chạy đầu tiên đã truyền lại tin tức không tốt.

Đáy thuyền của chúng đều bị đục thủng mấy lỗ lớn.

Lúc này, dù cho có ngu ngốc đến đâu bọn chúng cũng đều biết đây tuyệt không phải là chuyện ngẫu nhiên.

"Dưới nước có người đục thuyền, đáng chết thật!" Bọn thủy đạo nhón nháo la hét, thủy đạo trên năm chiếc thuyền đã nhảy xuống dưới nước.

Bọn chúng đánh cướp mua bán trên mặt nước, tên nào cũng tinh thông thủy tính.

Vì vậy nên dù thuyền bị đục chúng vẫn không hoảng hốt mà từng tên một nhảy xuống nước để tìm kẻ đục thuyền.

Dị trạng trên những chiếc thuyền một buồm cũng đều lọt vào trong mắt Bàn Đầu Ngư.

Có thể làm thủ lĩnh thủy đạo hẳn đương nhiên không phải là đồ ngốc, nhanh

chóng phát giác chuyện kỳ lạ bên trong, liền nhanh chóng hạ lệnh: "Các thuyền cảnh giới, phái người hạ thủy bảo hộ đày thuyền."

Ngay lúc này trên mặt nước xuất hiện bảy, tám bộ cổ thi thể không đầu.

Bọt máu sủi từ cổ và khí quản bị cắt đứt không ngừng trào ra ngoài.

Cảnh tượng tàn khốc và quỷ dị này làm cho bọn thủy đạo da đầu phát ngứa.

Bọn Bàn Đầu Ngư không phải là chưa từng thấy người máu, cho dù là dùng đao thật thương thật đối diện với kẻ ác tâm gấp trăm lần vẫn chịu được.

Nhưng dưới đáy nước u tĩnh này cả một điểm cũng không rõ ràng, chưa biết gì đã chết thì không ai có thể tiếp thụ.

"Cẩn thận, đừng hành động đơn độc." Không thể lui quân, Bàn Đầu Ngư hướng về mặt nước rộng to.

Thế nhưng thi thể không ngừng nổi lên.

Cả một khu vực đều bị máu nhuộm đỏ.

"Là người hay là quỷ?" Bọn thủy đạo trời không sợ đất không sợ cũng hoảng hốt.

Sau khi hơn hai mươi người chết, cuối cùng từng người trong bọn thủy đạo nổi

lên mặt nước áp vào mạn thuyền.

Lấy từng chiếc thuyền làm trung tâm, cứ trôi nổi trên mặt nước, bọn chúng ánh mắt sợ hãi nhìn chăm chú vào mặt nước, sợ là "thứ gì đó" dưới nước biến chúng thành thi thể không đầu.

Tịnh không phải là không có ai thấy gì nhưng nước sông đục ngầu đã ảnh hưởng thị tuyến của chúng. Chúng chỉ thấy đồng bọn bị một bóng đen quần lấy chặt đứt đầu lâu, đến lúc chúng muốn đến cứu viện thì bóng đen đã biến mất dưới đáy sông, từ bóng dáng có thể đoán được là sinh vật có hình người.

Lúc bọn thủy đạo hoảng hốt không biết

làm sao thì Huyết Lang biết rất rõ đó chính là kiệt tác của Dương Chính.

Cổ kìm nén sát ý sôi trào, họ thúc giục thuyền phu chèo nhanh đi. Tuy muốn ra tay giết sạch bọn thủy đạo nhưng đối diện với tình huống chênh lệch nhân số quá lớn này họ cũng biết hiện giờ không phải lúc, tương lai còn có cơ hội.

Thuyền phu thì không cần phải nói, cố gắng hết sức chèo về phía trước, cự ly giữa Lục ngôi thuyền và thủy đạo càng ngày càng xa.

Thủy đạo chưa từng gặp qua trường hợp này bao giờ.

Bàn Đầu Ngư sắc mặt âm trầm, thịt ngon tới miệng còn bị vuột, thực sự không phải là tác phong của thủy đạo.

Nhưng mà... Bóng đen dưới đáy nước.

Nó giống như tòa núi lớn đè lên tim bọn chúng.

"Đại dương gia, đuổi hay không đuổi?"
Mấy tên thủy đạo bên mình Bàn Đầu Ngư vẫn còn tham lam nhìn chăm chăm vào Lục ngôi thuyền đang dần đi xa hung hăng hỏi.

Bàn Đầu Ngư lấy viễn vọng kính lên nhìn rồi bỏ xuống, mắt nhìn Lục ngôi thuyền đang dần biến mất trong làn sương mù.

Hắn đập mạnh tay phải lên mạn thuyền, lớn tiếng quát: "Đuổi."

Vừa nói dứt tiếng, một mũi tên bắn ra khỏi mặt nước cắm thẳng vào tim hắn.

"Đại dương gia!" Bọn thủy đạo kinh hãi vây quanh Bàn Đầu Ngư, mũi tên này chỉ là tên gỗ bình thường nhưng lại phá tan nhuyển giáp trên ngực hắn. Bàn Đầu Ngư còn chưa chết, lực lượng của mũi tên cuối cùng vẫn còn không đủ chỉ cắm vào trong thịt một thốn, Bàn Đầu Ngư thân hình to béo, vết thương này không quá đáng ngại.

Nhưng mũi tên giống như u hồn đòi mạng

này lại lấy đi mất nửa cái mạng của hắn.

Mũi tên bắn từ đáy nước lên, còn là tên bằng gỗ, dưới nhiều sự tác động bất lợi như vậy mà vẫn bắn trúng ngực hắn, còn có thể phá tan kim ti nhuyển giáp làm bằng trọng kim. Hắn càng nghĩ càng thấy đối thủ đáng sợ, nếu như mũi tên này bắn từ trên bờ thì hắn căn bản không thoát khỏi cái chết. Không có ai dám đem tính mạng ra đùa, Bàn Đầu Ngư vội vàng dừng thuyền lại, hắn hiện tại cảm thấy cần phải tránh càng xa Lục ngôi thuyền càng tốt...

Tránh xa càng nhanh càng tốt!

Lục ngôi thuyền cuối cùng cũng bỏ

thuyền đội của bọn thủy đạo lại phía sau.

Huyết Lang và binh sĩ ngồi trên sàn thuyền, bọn thuyền phu hoan hô thành tiếng, đây thực sự là tìm sống trong cái chết.

Nhớ lại vừa rồi bị bọn thủy đạo truy đuổi, cảm giác khẩn trương, sợ hãi, lo lắng, hốt hoảng giờ đây lại là một cảm giác kích thích, khiến cho bọn họ cảm giác được sự trân quý của sinh mệnh.

Đuôi thuyền chọt vang lên một tiếng động.

Mọi người đều vừa mới thoát khỏi bóng đen tử thần, thần kinh vẫn cảm cực độ,

đều giật mình kêu thành tiếng, ai nấy đều bật dậy rút kiếm thủ thế.

Nhưng đến lúc thấy người ướm sông nước này bọn binh sĩ đều hạ kiếm vui mừng nói: "Đại nhân."

Dương Chính leo lên thuyền nằm lăn ra sàn, cả binh sĩ cất tiếng gọi hắn cũng không thể trả lời, chỉ lắc lắc đầu, sau đó thở dốc liên hồi.

Sắc mặt hắn xanh lè, hiển nhiên là do thiếu dưỡng khí quá độ.

Dương Chính vừa rồi ẩn tại đáy nước gần nửa canh giờ, đã tiếp cận với cực hạn thân thể của hắn, cho dù thân thể hắn

được Ba Bỉ cải tạo cường hãn vô cùng nhưng cũng không thể không hít thở, hơn nữa ở đáy nước vì muốn giữ thần bí hãn liên tục sử dụng tinh thần lực, tinh thần ti đề khổng chế cục diện, đục thuyền giết người trong vô hình.

Vì vậy đừng cho rằng Dương Chính vừa rồi đại phát thần uy là chuyện dễ dàng, trên người cũng không có một vết thương nào nhưng thực sự thì vất vả không dưới một trường chiến đấu sinh tử. Hãn đã hao tận toàn lực, đến mũi tên cuối cùng bắn vào Bàn Đầu Ngư không phải hãn không muốn giết y nhưng thực sự là làm không nổi, một tiễn đó đã hao tận tia khí lực cuối cùng của hãn.

Nếu như thủy đạo vẫn không bỏ cuộc thì Dương Chính chỉ còn cách trôi lên mặt nước liều mạng. Lúc đó thắng bại thế nào còn rất khó mà biết trước.

Ít nhất là đa số người trên Lục ngôi thuyền đều không tránh khỏi cái chết.

Thở dốc mấy phút, di chứng do sử dụng tinh thần lực quá độ cũng giảm bớt, Dương Chính khó khăn đứng dậy từ sàn thuyền, thực lực của hắn phải nói là kinh người, một người có thể đánh lui mấy trăm thủy đạo, nhưng so sánh với lực lượng nghịch thiên của bọn người sâu không thể dò Tư Gia Lệ thì Dương Chính không hề có chút vui mừng.

Muốn gặp lại bọn người cao cao tại thượng đó, còn có thể nói chuyện bình đẳng với họ thì Dương Chính còn phải đi một đoạn đường dài.

Con đường phía trước còn dài dằng dặc.

Lục ngôi thuyền cuối cùng cũng đến đích. Nơi này là một bến cảng thô lậu, bên bến cảng có một nhóm binh sĩ đang canh gác.

Mấy chiếc thuyền buôn đang bốc dỡ hàng hóa dưới sự giám sát của binh sĩ. Lục ngôi thuyền xuất hiện làm họ cảnh giác vô cùng, đến sau khi nhìn rõ người trên thuyền họ mới thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa Dương Chính xuất hiện còn làm cho họ mừng rỡ vô cùng.

Bọn binh sĩ được phái đến đây sớm đã hiểu rõ hình thế hiểm ác của Tứ Bàn Thủy quảng mạch.

Trước khi Dương Chính đến, Huyết Lang cũng bị thương ngay tại nơi này.

Một trường huyết chiến khi đó tuy đánh lui được địch nhân nhưng bên ta cũng bị thương thảm trọng.

Bọn binh sĩ ở bên cạnh ít nhiều gì cũng đã bị thương, sĩ khí sa sút.

Dương Chính đến đây giúp cho bọn họ thêm kiên cường. Đây đều là tử đệ binh của Đông tuyến phái đến, không ai không

kính ngưỡng Dương Chính, bằng không bọn họ đã chẳng chịu liều mạng theo hắn đến nơi hiểm ác thế này. Bỏ đi quân chức cũng đại biểu rằng bọn họ bỏ đi cơ hội được lập công thăng chức trong quân đội.

Dương Chính không cách nào lý giải được tư duy của người ở thế giới này.

Hắn là người hiện đại, cho nên đối với việc cống hiến hết mình cho người khác thậm chí không tiếc sinh mệnh đều là chuyện không tưởng trừ khi bỏ ra cái giá đầy đủ. Nhưng người ở thời đại này lại vì người mình kính ngưỡng mà đi chết không hề có chút do dự.

Loại cảm tình kịch liệt này tuy làm Dương Chính có chút nực cười nhưng nhìn thấy ánh mắt "lúc nào cũng sẵn sàng chết cho ngài" của bọn binh sĩ thủ hạ thì khóe mắt hắn cũng cay cay.

Không kể thế nào, người đều có cảm tình, Dương Chính cũng không ngoại lệ.

Trên Lục ngôi thuyền có không ít đồ ủy lạo, đây đều là lễ vật của địa đầu xà Tiêu Lan thành, Dương Chính mượn hoa hiến Phật ủy lạo cho thủ hạ.

Binh sĩ được phái đến Tứ Bàn Thủy trừ những người phải đi tuần tra đều tập hợp lại.

Sau khi Dương Chính gặp mặt binh sĩ, đưa cho họ một ít thịt dê, heo nướng thì cử hành tửu yến đơn giản.

Hơn hai trăm binh sĩ đều ngồi quanh đồng lửa hồng.

Dương Chính cùng mọi người đều dùng chén lớn uống rượu, trước tiên uống liền ba chén với bọn họ, không khí tức thì trở nên náo nhiệt. Bọn người quân nhân vốn đã hào sảng, lúc đầu còn chút câu nệ sau khi uống rượu thì đều trở nên phóng túng, ăn lớn uống lớn, phát tiết mọi nỗi buồn phiền nhiều ngày qua.

Dương Chính đề cho bọn họ phát tiết hết mới cầm một bình rượu đến bên đồng

lửa, ánh lửa thấp thoáng chiếu rọi thân hình của hắn.

Hắn thét lớn: "Mọi người yên lặng cho ta nói mấy câu."

Bọn binh sĩ đều yên lặng, thanh âm của Dương Chính rót vào tai họ rất rõ ràng: "Lúc ta không ở đây mọi người đã phải khổ cực rồi. Cục thế Uy Cổ Lan rất loạn thậm chí có thể so với Đông tuyền. Ở Đông tuyền cố nhiên là nguy hiểm nhưng các người còn có cơ hội thắng tiến nhưng theo ta đến Uy Cổ Lan, chỉ có thể chết nhưng các người vẫn chỉ là thân vệ. Những việc này khi xưa ta đã nói qua, các người không lời oán trách một lòng một ý đi theo ta, ta rất cảm động, cho nên

bình rượu này, ta kính các người."

Dương Chính ngửa cổ uống cạn bình rượu, bình sẽ đều vỗ tay hoan hô, hẳn tiện tay ném bình rượu đi, giờ cao tay nói: "Nghe ta nói, các người theo ta, tuy là các người hộ vệ ta nhưng ta cũng có trách nhiệm giúp các người sống được phong quang thoải mái, bằng không các người theo ta cũng không có ý nghĩa gì. Nơi Tứ Bàn Thủy này hiểm ác dị thường, để các người lại cũng không có tác dụng gì lớn, ngày mai theo ta về quận thủ."

Một câu đột ngột này của Dương Chính làm không khí nhiệt liệt toàn trường trở nên ngưng trệ.

"Bọn tôi không sợ chết, đại nhân." Không biết là ai la lên đầu tiên, tức thì dẫn đến bọn binh sĩ đều bộc phát theo.

Dương Chính thấy bọn họ náo nhiệt đến thế cũng không vội phản bác mà im lặng đứng ngay đó. Bọn binh sĩ cảm thấy bất kính liền dần dần im lặng.

"Đưa các người về quận thủ không phải là để an hưởng vui chơi mà do ta có việc quan trọng hơn cho các người làm. Ở Uy Cổ Lan ta chỉ có một ngàn thân vệ, người chân chính có thể tin nhiệm chỉ có một ngàn người. Tiêu Lan, Đức Khắc Lan, biên giới đều cần người, ta không thể đi được, chỉ có thể nhờ các người đi thay mà thôi."

Nghe Dương Chính bình tĩnh nói, bọn binh sĩ vừa rồi kích động đều im phăng phắt, tập quán của họ chính là phục tùng mệnh lệnh, chỉ cần không phải ở không nhàn hạ là được.

Dương Chính nói xong tẩu yên lại tiếp tục như cũ.

Sau khi hấn đi xuống, Huyết Lang nhanh chóng đi tới thấp giọng nói: "Đại nhân, ngài rút hết người ở đây đi thì quán mạch này làm sao đây, chỉ sợ sẽ gây loạn."

Dương Chính mỉm cười: "Loạn, bây giờ không loạn sao? Quán mạch Tứ Bàn

Thủy trừ khi có đủ binh lực không chế bằng không chỉ lún sâu vào vũng bùn này thôi. Với lực lượng hiện giờ của bọn ta thì không nên tiêu hao. Huyết Lang, binh lính trong tay ta không nhiều..."

"Huống gì ta bỏ không quáng mạch này cũng làm giảm bớt áp lực cho hai quáng mạch khác. Nếu như bọn thủy đạo Uy Cổ Lan giống như một bầy chó điên thì chúng nhất định sẽ không bỏ qua miếng thịt béo Tứ Bàn Thủy này đâu."

"Đại nhân anh minh." Huyết Lang không phải ngu ngốc, nói đến đây liền hiểu rõ ý đồ của Dương Chính, lựa đúng thời cơ vô môn ngựa.

Ngày hôm sau.

Công sự quân sự ở Tứ Bàn Thủy thấy đều được dọn sạch.

Quặng sắt tồn trữ đều được thủ hạ của Dương Chính vận chuyển đi hết, hơn hai trăm binh sĩ chia làm tám chiếc Tứ ngôi thuyền, cả đoàn người kéo nhau đi đến huyện Uy Cổ Lan.

Quả nhiên tin tức quân trú đóng ly khai ngày hôm đó truyền đi nhanh chóng như bồ câu đưa thư.

Các mạng lưới tình báo của thủy đạo lưu lại Tứ Bàn Thủy nhanh chóng thông báo tin tức quan trọng này cho thủ lĩnh.

Nhất thời, bốn phương xông xáo, các phương thế lực đều từng bước chuyển động.

Thủy đạo có đầu óc còn đang hoài nghi bên quan lại có dùng kế dụ cá vào rọ hay không nên không dám hành động. Thủy đạo không có đầu óc nhanh chóng chiêu tập nhân mã đến đánh giết Tứ Bàn Thủy, sau khi mấy băng nhóm cướp được đầy túi thì bọn thủy đạo có đầu óc cũng không nhin nổi.

Trong vòng nửa tháng ít nhất là có hơn trăm thế lực thủy đạo ở gần Tứ Bàn Thủy bị dao động, dẫn đến một trường đại chiến tranh đoạt tài nguyên.

Chỗ nào cũng thấy chém giết, cướp bóc.

Cả Tứ Bàn Thủy đều tanh mùi máu, thuyền bè rách nát, thi thể nát bét đầy nơi sông núi.

Lòng tham của con người không thể nào áp chế được.

Cuộc chém giết quy mô lớn loại này đã lâu không xuất hiện, cho dù là thủy đạo ít nhay bén nhất cũng phát hiện được nhân tố bất an nhưng nhìn thấy người khác từng thuyền từng thuyền chở đầy quáng thạch ra vào Tứ Bàn Thủy thì lòng đồ kỵ lại lấn át lý trí.

Huống gì trong lòng chúng còn trông chờ một tia may mắn, ai cũng cho người khác là ngu xuẩn, ai cũng cho rằng mình sẽ là người thắng lợi cuối cùng.

Tâm lý vi diệu đó làm bọn chúng không chịu dễ dàng thoái lui, cuộc chiến giữa thủy đạo cứ thế kéo dài ngày này sang ngày khác.

Một tháng sau, ít nhất là năm mươi thế lực thủy đạo đã bị chôn vùi tại Tứ Bàn Thủy.

Nhưng mà cá lớn chân chính vẫn còn chưa xuất hiện.

Chương ngư đạo thần bí.

Thiết nường tử thực lực xuất chúng.

Còn có mấy thế lực lớn nhân số hơn ngàn người cũng tịnh không hề tham gia chiến tranh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 6: Chân giả chương ngư đạo

A

ds Hậu viện phủ lãnh chủ ở huyện Uy Cổ Lan.

Dương Chính cầm một thanh đao thuần một màu đen trên tay.

Kiểu dáng của đao giống y như Liệp huyết đao của Tích huyết thập tự năm xưa nhưng để che mắt người khác hắn đã cải biến lại một chút.

Cầm thanh đao này trên tay

Dương Chính không khỏi nhớ đến những gương mặt quen thuộc ngày đó.

Hồng Thạch, Mông Tâm, Lưu Diệc Phi, còn có Vũ Lôi chưa biết hạ lạc nơi nào.

Lời thề sinh tử cùng những lời hào hùng ngày ấy.

Vẫn còn rất rõ ràng chỉ bất quá vật còn mà người đâu mất, Dương Chính cũng đã thay đổi, thanh niên nhiệt huyết ngày xưa sớm đã trở thành âm trầm nội liễm.

"Sống có gì vui, chết có gì sợ, nam nhân ở trường chém giết, gan dạ như hùm như beo. Làm nam nhân dù có giết người,

cũng quyết không học theo thói đàn bà. Nam nhân không tiếc thân mình, dù chết cũng mỉm cười đón nhận. Trải qua trăm cuộc cừu sát, nơi nào cũng nguyện xanh cỏ..."

Dương Chính niệm khế khúc Nam nhân hành, âm điệu không còn kích động như ngày xưa mà trầm tĩnh dị thường.

Hắc sắc quang ảnh theo tiếng tụng niệm lóe lên từng luồng ánh sáng.

Đao quang không lộ khí phách ngạo nghễ mà đầy vẻ âm nhu tà tính, vô thanh vô tức, không làm cho máu nóng sôi trào mà dần dần cố kết máu lạnh trong tim người ta, đột nhiên bộc phát nổi hàn ý sâu trong

tâm khám.

Trên hành lang có hai nữ một nam đang đứng.

Kỳ Kỳ, Hồng nương tử, còn có Huyết Lang.

Hắc quang như đám mây đen phiêu đảng, Kỳ Kỳ nấp sau lưng Hồng nương tử.

Đao quang âm lãnh phảng phất làm người ta cảm thấy một cái động rỗng không đen ngòm, dần dần nuốt chửng tâm linh người khác.

Ngày ngày Dương Chính đều niệm khúc thơ đầy nhiệt huyết này.

"Thân mang Tước thiết kiếm, một cơn giận giết người. Cắt thịt đùi nhắm rượu, nói cười quỷ thần kinh. Lấy máu của địch nhân tiền hai vị huynh đệ lên đường!"

"Sát!"

Một tiếng thét âm lãnh sắc nhọn vang lên, ánh sáng tà quái trên thanh Liệp huyết bành trướng, đồng tử của Dương Chính co rút lại thành một điểm màu đỏ. Hắn chém ra một đao, một đao này ngày trước hắn từng chém đầu cừu nhân sinh tử, một đao này hôm nay ẩn chứa biết bao cảm tình phức tạp.

Những chuyện đã qua giống như ánh

chớp lóe lên trong lòng hấn.

Tình cảm kịch liệt theo nhát đao này tựa hồ phát xuất ra ngoài, chém vào hư không, một đao khí thế kinh nhân vừa rồi lại không gây ra động tĩnh gì.

Dương Chính thu đao vào vỏ, im lặng đứng trong phòng.

Lưng hấn quay về hai nữ một nam ở trên hành lang, không ai nhìn rõ mặt hấn, nhìn thấy ánh lệ trong mắt hấn.

Dương Chính chính là người như vậy, hấn không muốn chia sẻ với người khác, vô luận là tình cảm kịch liệt đến thế nào hấn đều cô độc một mình nhận lấy. Đến

lúc hấn quay người lại thì ánh lệ đã không còn, hấn nhìn rất bình tĩnh.

Đến trước mặt Hồng nương tử, hấn gọi Huyết Lang đưa đến một thanh đao và một kiện nhuyễn giáp khác.

Thanh đao này hoàn toàn khác với hắc liệt huyết của Dương Chính, chỉ bất quá cũng khá tinh xảo, còn kiện nhuyễn giáp xem ra màu sắc ảm đạm không vừa mắt nhưng Dương Chính cất tiếng làm Hồng nương tử giật mình: "Thanh đao và kiện nhuyễn giáp này ta đưa cho nàng, vì nàng còn khá yếu nên ta đã lấy một khối Hắc huyền tinh để làm đao, dư lại thì chế tạo kiện nhuyễn giáp này cho nàng, nàng nhận lấy đi."

"Hắc huyền tinh?" Hồng nương tử cầm lấy thanh đao, tuốt ra xem thử, thần sắc trở nên kích động khó mà che dấu.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay lên trên lưỡi đao rồi rút về ngay, trên tay liền xuất hiện một vết thương nhỏ, máu còn đọng lại, lưỡi đao sắc bén cỡ nào cũng có thể tưởng tượng được.

Hồng nương tử xác định đây là thanh đao làm bằng Hắc huyền tinh ngàn vàng khó kiếm, thần sắc trở nên phức tạp nhìn Dương Chính nói: "Vì sao lại đưa cho ta thanh đao quý trọng thế này?"

"Nàng đã đáp ứng hợp tác cùng ta, điều

này có quan hệ đến tương lai của Uy Cổ Lan, đưa cho nàng cũng không phải là giúp đỡ gì, đao giáp này có thể cứu nàng một mạng lúc nguy hiểm về sau."

Hồng nương tử im lặng gật đầu, mấy ngày Dương Chính rời đi nàng cuối cùng đã nghĩ thông suốt đồng ý thỏa hiệp.

Tịnh không phải nàng tham sống sợ chết nhưng nàng cường liệt dự cảm Uy Cổ Lan ngày sắp tới sẽ nhanh chóng thay đổi. Dương Chính không giống như những lãnh chủ trước đây, hắn âm trầm độc ác lại có phong cách hành sự xảo trá vô cùng, thật khiến người ta khó mà tin được hắn vốn là quý tộc phong độ hơn người thuở trước.

Hồng nương tử không nghĩ là bọn thủy đạo có thể đối kháng với Dương Chính.

Đây chính là kết luận của nàng sau nhiều ngày tiếp xúc với Dương Chính. Tuy không phải chuẩn xác vạn phần nhưng người ta phải có lúc đánh cược, Hồng nương tử chẳng sợ gì cho bản thân mình nhưng cần phải suy nghĩ cho các tỷ muội mệnh khổ.

Lẽ nào cứ để cho họ thực sự theo nàng đi làm cường đạo cướp phá cả đời sao?

Tương lai bọn họ già yếu không đánh đấm được thì sinh sống thế nào đây?

Hơn nữa cứ làm thủy đạo sớm muộn gì cũng phải đối mặt với Dương Chính, lúc đó nàng có lòng tin đánh bại nam nhân này chăng?

Hồng nương tử trước giờ luôn coi thường nam nhân lần đầu cảm thấy yếu ớt.

Đúng vậy, nàng không dám khẳng định, nàng không có lòng tin.

Nàng đành tòng quyền quyết định hợp tác cùng Dương Chính, cố nhiên là có phần không cam lòng nhưng Dương Chính tặng đao thực sự ra ngoài ý liệu của nàng, cũng làm cho nàng có chút cảm động.

Rốt cuộc Dương Chính cũng rất trọng thị nàng, không chỉ coi nàng như một quân cờ.

Sau khi mọi người bỏ đi, trên bức tường trong phòng vừa rồi Dương Chính vung đao chém tới, một con bọ chột đập cánh muốn bay lên nhưng vừa thoát khỏi mặt tường thì ngay sau lưng nó xuất hiện một lần máu quỷ dị, "ba" một tiếng đứt thành hai nửa chĩnh tề.

Một đao đầy tà khí của Dương Chính tới giờ mới phát tác.

Đồng thời ở trong một gian phòng khác nơi phủ lãnh chủ, Á Lộ Đức tăng lữ đang tĩnh tọa trên giường thổ ra một búng máu.

Y dùng một chiếc khăn lụa trắng lau miệng, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Đây không phải là trùng hợp, con bọ y dùng để giám thị Dương Chính đã chết.

Mưa vẫn còn rơi tí tách.

Mùa mưa này sắp chấm dứt.

Nhưng hồng thủy trong thời gian ngắn tuyệt không rút đi.

Vì vậy thủy đạo khẩn trương tranh thủ thời gian quý báu này, trước khi hồng thủy rút đi kiếm một số tiền lớn.

Nhưng nửa tháng trước Chương ngư đạo đột nhiên phát cuồng.

Chi thủy đạo có trang bị tốt nhất này lại tung hoành chém giết khắp nơi ở thủy vực Uy Cổ Lan.

Đầu tiên chi thủy đạo thần bí phi thường này tịnh không làm các thế lực thủy đạo khác chú ý, vì Chương ngư đạo thủy chung không hề chu động xung đột với người khác, mà cũng chẳng ai muốn đụng tới chúng để rước lấy họa sát thân. Thế nhưng gần đây bọn chúng giống như hưng phấn hẳn lên, chém giết khắp nơi, hơn nữa thủ đoạn còn tàn ác vô cùng, không hề lưu lại một ai sống sót.

Dưới sự chém giết điên cuồng của Chương ngư đạo, thế lực của thủy đạo ở Uy Cổ Lan giảm hẳn.

Chương ngư đạo hung hăng như thế cuối cùng đã làm mọi thế lực khác phẫn nộ.

Các thế lực thủy đạo ban đầu tản ra như cát bị ép liên hợp lại với nhau.

Vùng phụ cận Tứ Bàn Thủy hội tụ trên vạn thủy đạo, một bầu không khí khẩn trương bao trùm lên khắp Uy Cổ Lan.

Phong sào đảo, sào huyết của Chương ngư đạo.

Sau lần bị Dương Chính đại náo, Phong

sào đảo một thời gian dài đã giới nghiêm không hề ra ngoài đánh cướp.

Trong một huyết động trung tâm hoa lệ trên đảo.

Âm nhạc du dương từ đó phát ra, đến chỗ một người đội mũ trụ đen đang ngồi đàn, tiếng nhạc làm náo động cả hang động.

Nhìn kỹ bàn tay của y người ta liền kinh hãi.

Đây là loại tay gì, mềm mại trơn nhẵn như động vật nhuyễn thể đang đàn, lớp da thì màu xám, trên bề mặt có một lớp chất nhầy, sau khi đánh đàn thì để lại

chất dịch nhớt nhúa trên đó.

Trong động mấy tên Chương ngư đạo đang mặc y phục úy quan ngồi im như thóc.

Âm nhạc tuy nhã nhưng bọn chúng không có tâm tình thưởng thức.

Tiếng đàn dần dần cao lên, giống như một sợi dây thép căng lên hết cỡ, đến mức làm cho người ta cảm thấy da đầu phát ngứa. Các đốt ngón tay mềm mại vũ động trên đàn trở nên mơ hồ, đột nhiên đến lúc cao nhất thì ngón tay đập mạnh xuống, dây đàn đứt tung rơi tung tóe trên mặt đất.

Người đội mũ sắt quay phắt lại.

Đề lộ ra một gương mặt vô cùng đáng sợ, vô số chi tiết của động vật nhuyển thể chuyển động trên mặt y, từng chiếc vòi cứ di động liên tục, chất nhầy gôm ghiếc rơi lộp bộp trên khôì giáp màu xám, cặp mắt nhỏ khuất sau lớp mô mềm.

Chương Du thượng giáo - Đại thủ lĩnh của Chương ngư đạo cuối cùng đã lộ mặt.

Lúc này vì đang kích động, những chiếc vòi càng vũ động mạnh mẽ.

Chương Du lớn bước đi xuống, vung tay phải lên, xúc tu trên tay đánh thẳng vào

một tên úy quan, sức lực mạnh mẽ khiến cho tên này bay vọt về phía bức vách. Y còn chưa hết giận, tay trái lại vung lên đánh một tên úy quan khác ngã lăn ra đất.

Y một chân đạp lên người này gầm gừ: "Cuối cùng là ai... Là bọn tạp chủng nào mạo xưng bọn ta đến giờ lũ phé vật các ngươi vẫn còn chưa tra ra sao?"

"Thượng giáo, bọn chúng thần xuất quỷ một..."

"Tê" tên úy quan này còn chưa nói xong, Chương Du đã đá hất một cước bay ra ngoài: "Câm miệng, ta chỉ cần kết quả, báo cáo kết quả cho ta..."

Giết sạch bọn chúng!!

Tiếng gầm thét vang vọng trên bầu trời
Phong sào đảo...

Trên thủy vực cách Phong sào đảo chừng
30km, một bầy hắc ảnh giống như cá lội
xuất hiện trong làn hơi nước.

Hình dạng những chiếc thuyền này rất
đặc biệt, giống như Phiên sa ngư, nếu
như bị thủy đạo nhìn thấy nhất định sẽ
kinh hô: "Chương ngư đạo."

Đây là tiêu chí điển hình của Chương
ngư đạo, hình dáng thuyền dẹt như chiếc
là khó điều khiển phi thường.

Hơn nữa theo sóng gió vùi dập rất dễ bị lật thuyền.

Chỉ là khi tới gần mới phát hiện ra mấy chiếc thuyền này không giống.

Ở đầu thuyền có trang bị mũi khoan sắt, thân thuyền bọc thép làm trọng lượng đại tăng, ngấn nước cũng sâu hơn, lại còn rất lớn.

Có thể nói trừ bên ngoài giống như Phiên xa ngư thuyền ra thì mấy chiếc thuyền này tính không giống như Chương ngư thuyền bình thường.

Người trên thuyền đều dùng vải đen che kín thân thể, trên mặt đều đeo mặt nạ.

Không cho ai thấy rõ mặt mũi của họ.

Lúc thuyền tiến tới không có chút thanh âm nào, thuyền đội thập phần yên tĩnh, mấy người đeo mặt nạ từ đầu đến cuối đều bất động, thậm chí ánh mắt dưới lớp mặt nạ cũng không hề có chút ánh sáng nào, cả thuyền đội đầy tử khí, phảng phất như một bọn u linh dưới đáy biển sâu.

Mấy chiếc Chương ngư thuyền này bao quanh một chiếc Bát ngôi thuyền.

Đây có thể nói là chiến hạm được trang bị đầy đủ chân chính, toàn thân đều bọc thép, bên ngoài cương thiết chĩa thẳng ra giống như một con nhím.

So với chiếc thuyền này, mấy chiếc Chương ngư thuyền giống như bầy con vây quanh mẹ.

Lúc này khoang thuyền trên chiến hạm mở ra.

Lộ ra một gương mặt quen thuộc, Hồng nương tử.

Nàng mang hộ giáp kỳ lạ, dụng cụ bảo hộ chân chỉ tới đầu gối lộ ra bắp đùi thon dài thẳng tắp, trên đùi có đeo chủy thủ lấp lánh hàn quang. Đây chính là nhuyễn giáp bằng Hắc huyền tinh do Dương Chính tặng cho.

Nhưng nàng không hề biết Dương Chính thiết kế nhuyển giáp này hờ hang như thế... Đáng chết thật, nhuyển giáp ôm sát lấy thân hình tuyệt mỹ của nàng, bộ ngực có 2 điểm gồ cao lên, vì để cho nàng được linh hoạt không trở ngại gì nên nhuyển giáp ôm sát lấy vòng ngực của nàng, chỉ dùng hai sợi dây da nhỏ cột qua cổ nàng kéo xuống sát lưng, hai vai có hai miếng bảo hộ điêu khắc hoa văn tinh mỹ. Có thể nói Dương Chính thiết kế rất tốt, vừa có tính phòng hộ vừa có tính mỹ lệ.

Cả Hồng nương tử lúc mới mặc giáp soi gương cũng phải giật mình.

Nàng không nghĩ tới mình sẽ mặc y phục

hở hang dụ hoặc thể này. Nàng dung mạo tuy không quá xuất sắc nhưng khí chất động nhân vô cùng, giống như nữ chiến thần uy phong lẫm lẫm, rất dễ dẫn phát dục vọng cơ bản nhất của nam nhân.

Nam nhân trên thuyền nhìn chăm chú vào nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, Hồng nương tử chịu đựng cũng đã nhiều ngày, nàng phát thệ sẽ bóp chết Dương Chính...

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Hồng nương tử vội vàng khoác áo ngoài vào che giấu thân thể quay người nhìn lại.

"A Tát Lệ." Hồng nương tử sắc mặt âm áp, nhìn Phó đoàn trưởng của Thiết nương tử quân từ trong khoang thuyền

bước ra.

Nàng ta cao hơn Hồng nương tử một cái đầu, nhìn rất có vẻ nam tính. A Tát Lệ tay cầm bình rượu sắc mặt đỏ bừng đầy tử ý.

Hồng nương tử mày tú khê chau, thanh âm có phần trách móc: "A Tát Lệ, người lại uống rượu với bọn nam nhân đó sao?"

A Tát Lệ mỉm cười, âm thanh nhu hòa trung tính nói: "Đoàn trưởng, ngài cũng biết bệnh của ta mà, một ngày không uống rượu thì không có khí lực."

Nàng ta nói xong lại cầm bình rượu dốc

vào miệng uống một ngụm lớn hài lòng nói: "Không ngờ sào huyết của Hắc phong đạo lại tồn trữ mỹ tửu Mã Đinh Ni 80 năm thế này, sớm biết thế thì ta nhất định đã đánh tới sào huyết bọn chúng từ lâu rồi... Ân, bất quá, với thực lực lúc trước của bọn ta thì đánh với Hắc phong đạo cũng có chút miễn cưỡng."

Nghe A Tát Lệ nói vậy, Hồng nương tử tức giận: "A Tát Lệ, ngươi say rồi."

A Tát Lệ ngẩn ra một thoáng, bỏ bình rượu xuống, nhìn Hồng nương tử vẻ mặt không thoải mái, im lặng một lúc rồi đột nhiên chụp vai Hồng nương tử: "Ngài tuy là đoàn trưởng của bọn ta nhưng niên kỷ con nhỏ hơn ta mấy tuổi, ta trước giờ

luôn coi ngài là muội muội, có vài chuyện ta cảm thấy hiện tại nên nói với ngài."

"Lại đây." A Tát Lệ kéo Hồng nương tử đến sàn thuyền gần một cột buồm ngồi xuống, gió sông ẩm ướt thổi thẳng vào mặt hai nàng.

"Còn nhớ lúc xưa ta gia nhập Thiết nương tử quân không đoàn trưởng?" A Tát Lệ thanh âm thấp trầm, nhớ lại chuyện xưa.

"Nhớ, ba năm trước, người nhà người đều bị thủy đạo giết sạch, trên đường người chạy trốn thì gặp được bọn ta cứu người về."

"Vì vậy ngài nên biết, ta tuy trở thành thủy đạo nhưng kỳ thật người ta hận nhất chính là thủy đạo, cho đến hôm nay ta vẫn còn mơ thấy ác mộng, trong mộng trượng phu và hài tử của ta mình đầy máu tươi chạy về phía ta, bọn họ chết thật thảm... Có biết vì sao ta thích uống rượu không? Vì ta phát hiện chỉ sau khi uống rượu ta mới có thể quên đi ác mộng đáng sợ đó... ba năm trước, ta thậm chí một giọt rượu cũng không uống." A Tát Lệ chậm rãi nói, ngữ khí không chút bi thương, phảng phất như đang kể cổ sự không liên quan gì đến mình.

Hồng nương tử biết nữ nhân gia nhập Thiết nương tử quân đại bộ phận đều đã

quên mất quyền lợi lớn nhất của nữ nhân... Rơi lệ.

Bọn họ cưỡng bức bản thân quên đi bi thương, vì nữ nhân muốn sống sót trong thời loạn thế thì đừng hy vọng được người khác thương hại. Lúc bọn họ phá nhân vọng đã tự nói với mình bất kể khó khăn đến đâu cũng dùng đôi vai của mình gánh vác lấy.

Cả mình cũng đã quên.

Hồng nương tử tựa hồ không nhớ bản thân mình đã chịu đựng những nỗi hành hạ gì, nàng đưa tay sờ vào vết sẹo trên khóe mắt, đây chính là kỷ niệm duy nhất của chuyện bi thảm năm xưa còn sót lại.

Tuy nhiên tên đó đã bị nàng cắt đứt tứ chi, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất từng bước lột da hắn, cho hắn đau đớn la hét cả một ngày một đêm mới chết.

Bất quá lúc sờ vào vết sẹo, tay Hồng nương tử cũng run run.

"Đoàn trưởng, ta rất cảm kích ngài." A Tát Lệ tiếp tục nói: "Năm xưa không có ngài, ta chắc đã bị bọn thủy đạo hành hạ đến chết không có cơ hội tự tay chém đầu cừu nhân. Nhưng mà... Ta chỉ nói nếu có khả năng... Những ngày tháng đánh cướp kiếm sống thế này ta thật sự không muốn làm..."

Nhìn thấy ánh mắt Hồng nương tử lóe lên trong vù khí, A Tát Lệ đưa tay che mặt: "Đừng nhìn ta như vậy, ta biết là nói vậy sẽ làm cho ngài thương tâm nhưng đó thực sự là ý nghĩ trong lòng ta, suy cho cùng chuyện cũ dù bi thảm cũng đã qua, nếu như ta cứ chìm trong hồi ức thống khổ thì nửa đời còn lại có ý nghĩa gì nữa."

"Cho nên lúc ngài mang tin tức liên hợp cùng quân chính quy trở về ta tịnh không chống đối. Ta biết ngài hận quý tộc phi thường, ta biết bọn quý tộc đã thương hại đến nàng như thế nào... Đoàn trưởng, mọi việc ta đều hiểu nên lúc đó nếu như ngài muốn phản kháng ta vẫn theo ý ngài, nhưng ngài lại đáp ứng liên hợp... Hiện

tại ta thực sự muốn gặp qua lãnh chủ lão gia đã thuyết phục được ngài, nghe nói y vốn là người hoa tâm chốn vương đô, vì vậy ta khó mà tưởng tượng khi xưa ngài lại không vung kiếm chặt đứt mệnh căn tử của y."

Hồng nương tử lỗ tai nóng lên nói: "Người sao lại cho là ta không muốn, ta hận không thể chém hẳn ngàn đao vạn kiếm."

A Tát Lệ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng biết tính cách của Hồng nương tử, nếu không chịu thua thì Hồng nương tử căn bản không có khả năng hợp tác cùng quân chính quy nên nàng không cãi lại chỉ tiếp tục nói: "Hơn nửa tháng nay tỷ

muội bọn ta còn chưa quen bắt quá bọn binh sĩ này cũng quan tâm đến bọn ta, tính không phải là tư binh của các lãnh chủ trước đây tác oai tác phúc làm người ta chán ghét."

"Ta xem ra người uống rượu đến vầng đầu rồi." Hồng nương tử bực tức nói: "Các người coi ánh mắt của bọn chúng đi, nam nhân đều là một dạng như vậy."

A Tát Lệ cười vui vẻ nói: "Ta còn vì ngài mà bực tức gì đây, thực sự là non nớt mà. Nam nhân không phải đều như vậy sao, nhìn một chút có gì phải khấn trương, không nhìn mới là lạ đó... Giống như bọn khốn trên thuyền này không có

chút nhân khí, có lúc ta cảm thấy bọn chúng mới thực sự là đáng sợ."

A Tát Lệ chỉ mấy chiếc Phiên xa ngư thuyền trên mặt nước.

Hồng nương tử sắc mặt trắng bệch nói: "Đừng nhắc đến bọn quái vật này."

Vì Dương Chính yêu cầu nàng giữ bí mật nên Hồng nương tử không hề nói với thủ hạ "người" trên thuyền Phiên xa ngư đều là vô tâm giả do La Tổ luyện chế, chỉ có chúng mới có thể ngụ trang thành Chương ngư đạo. Phiên xa ngư thuyền cấu tạo đặc thù, người thường sử dụng rất hạn chế, cho dù là Thiết nương tử quân xuất thân thủy đạo cũng không thể

kiên trì nửa giờ trên đó mà không ngã.

"Quái vật... A, thực sự là bọn quái vật." A Tát Lệ như nghĩ ra điều gì trong mắt lộ vẻ sợ hãi, hớp một ngụm rượu lớn để trấn áp nội tâm đang dậy sóng: "Bọn chúng thực sự rất mạnh, Hắc phong đạo hơn tám trăm tên trong vòng nửa giờ đã bị chém sạch, cả đến một đứa trẻ cũng không tha."

Hồng nương tử không hề sợ hãi nhưng có chút bức dọc: "Dương Chính có được chỉ trì của La Tổ, sự hợp tác của Thiết nương tử quân với bọn này giống như không có, trường chiến đấu hơn nửa tháng nay Thiết nương tử quân không hề xuất động, toàn bộ đều do vô tâm giả

giống như gió cuốn lá rụng hoành tảo hết thủy đạo. Điều này đả kích nghiêm trọng đến nội tâm cao ngạo của Hồng nương tử.

Nàng rút thanh đao treo ở trên đầu gối ra, thanh đao thuần một màu đen không hề bắt mắt nhưng nhìn kỹ thì mới thấy vẻ đẹp bên trong của nó.

Hắc huyền tinh đao.

Nàng đưa tay chậm chậm vuốt ve thanh đao.

Thanh bảo đao giá trị liên thành này đến giờ vẫn chưa chém ai, Hồng nương tử không khỏi nhớ tới thần sắc Dương

Chính lúc tặng đao.

Nàng đột nhiên đứng phắt dậy lạnh lùng nói: "Ta đi nói với La Tổ, trận chiến kế tiếp là của Thiết nương tử quân."

Dương Chính đứng trong một cái đình, trước mặt là một cái bàn đá, trên đó có một quyển lụa trắng dài hai xích, trong tay hắn cầm một cây bút lông vẽ lên trên lụa, tiểu thị nữ Kỳ Kỳ cầm hộp mực lấy con lăn ra mài mực, không chỉ tay tay cô dính đầy mực đen mà ngay cả gương mặt đỏ hồng cũng dính mấy vệt đen.

Cô trong lòng phiền muộn, Dương Chính bắt cô phải mài cái thứ này thành chất lỏng màu đen rồi lại còn quét vẽ linh tinh

lên trên giấy lụa.

Tám lụa trắng này cũng có giá một đồng Kim tệ, đủ cho cô sinh sống một tháng, vì thế nhìn thấy mực đen cứ vậy bán tám lụa cô rất đau lòng.

Dương Chính không hề chú ý đến tâm tư của tiểu thị nữ chuyên tâm vẽ sơn thủy.

Lâu không dùng bút vẽ, thủ pháp đã có chút ngưng ngập hơn nữa mực và lụa trắng cũng không sánh được với Mặc hòa tuyên thượng đẳng nên Dương Chính lãng phí không ít lụa trắng.

Bức tranh trước mắt chính là bức tranh mãn ý nhất của hắn.

Hắn dùng bút phác họa tinh tế, sơn thủy đá núi linh hoạt hiện ra trên tấm lụa.

Trên núi đá một nữ tử đang ngồi ngược nhìn trời.

Trang phục của nàng ta trông rất đặc biệt trong thế giới này.

Ngũ quan đều vẽ rất đẹp, chỉ còn ánh mắt chưa vẽ, Dương Chính cầm bút giờ lên một lúc lâu rồi điểm xuống.

Giống như quyết định một việc rất gian nan.

Nhắm mắt lại đầu óc hắn lóe lên thân ảnh

của nữ nhân đó nhưng gương mặt lại vừa mơ hồ vừa ẩn tượng, lúc thì là gương mặt này, lúc lại biến thành gương mặt khác...

Hắn nặng nề thở ra một hơi đưa bút cho Kỳ Kỳ đang đứng bên.

Sau khi rửa tay xong, Dương Chính chấp tay đứng bên đình nhẹ nhàng nói: "Kỳ Kỳ lấy bức họa này đưa lên treo trên phòng ta."

Kỳ Kỳ đang thưởng thức bức tranh trên bàn, cô bị kỹ thuật đặc biệt của Dương Chính chấn kinh, không ngờ mực đen có thể vẽ ra bức tranh đẹp như vậy, chỉ là bức tranh này không hoàn chỉnh, Kỳ Kỳ

cẩn thận nói: "Chủ nhân, người trong tranh còn chưa vẽ mắt."

Dương Chính thống khỏ ôm trán.

"Ta biết rồi, người đừng để ý, cuốn lại đem đi."

"A." Kỳ Kỳ vâng lời nhẹ nhàng lấy bức tranh hành lễ rồi thôi lui.

Kỳ Kỳ vừa rời khỏi viện Dương Chính ôm chặt lấy đầu, cả người như đang rất thống khổ ngã lặn ra đất.

Trong mắt hần lúc này huyết quang bạo khởi, chốc chốc lại trở nên âm u, hai luồng năng lượng không biết tên xông

vào tranh giành với nhau tạo nên các loại hình trạng ảo giác.

"A a a a..."

Dương Chính phát ra tiếng kêu thảm, dưới áp lực cực đại, tiếng kêu lúc dứt lúc nổi rồi biến thành tiếng kêu quái dị.

Soạt.

Hắn xé rách y phục trên ngực, tia máu nổi khắp người giống như trong mắt phẳng phất như muốn lao ra ngoài cơ thể.

Huyết dịch trong huyết quản mỗi lần lưu động giống như ngàn vạn mũi kim châm đâm vào thân thể vạn phần thống khổ.

Loại thông khổ này chỉ kéo dài chốc lát mà như cả ngàn năm.

Nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên làm đỏ rần cả người hắc, hơn nữa ngọn lửa này chính là thiêu đốt từ trong sâu cơ thể hắc, chỗ nào sức nóng đi qua thì gân thịt, xương cốt, huyết quản, kinh mạch đều lộ màu vàng quỷ dị.

Dương Chính nỗ lực vươn tay chụp lấy chiếc ghế đá.

Khối đá cứng rắn mềm xèo trong tay hắc.

Huyết khí trong đồng tử dần dần co rút lại tụ thành một điểm nhỏ.

Nếu là bình thường thì đây chính là triệu chứng Dương Chính xuất hiện tà tâm.

Nhưng lúc này lực lượng của tà tâm lại tranh đấu với một lực lượng khác, chính là cỗ hấp lực cự đại từng sinh ra trong lần ở từ đường, đánh tan tà lực trong cơ thể Dương Chính.

Lần này lúc Dương Chính đang thống khổ kịch liệt, tà tâm chi lực vừa xuất hiện thì cỗ lực lượng này lại xuất hiện lần nữa.

Nhưng không giống như lần trước dễ dàng đánh bại tà lực.

Tà tâm lực lượng đã có thời gian dài tiềm phục, bạo phát càng lúc càng mãnh

liệt.

Huống gì Dương Chính nguyên bốn không hề bài xích tà lực.

Hắn gặp nhiều phản bội, ý niệm khát vọng lực lượng đã đưa Dương Chính đầu nhập tà lực.

Đúng vậy, bất kể thành ma hay đạo lạc.

Hắn cần lực lượng.

Hắn cần lực lượng để đập lên những người đã trêu đùa hắn.

Hắn cần lực lượng để gặp lại Tư Gia Lệ.

Hắn cần lực lượng để trở về địa cầu.

Tới lúc đó hắn sẽ làm cho địch nhân phải chịu thống khổ gấp ngàn lần vạn lần so với mình phải chịu...

Dương Chính tận tình phóng thích dục vọng bản thân, khát vọng cường liệt chính là "thức ăn" tốt nhất của tà lực. Dưới ý thức xấu xa của hắn, ác ma nơi Cửu U Thâm Uyên, tà linh của Kim sí thiên đều sống dậy trong nghiệp hỏa.

Lực lượng ở bụng dưới cuối cùng không thể không chế tà tâm xuân động.

Dương Chính toàn thân đầy huyết nhãn, huyết nhãn càng lúc càng lớn, cùng lúc

nở bung ra.

Dương Chính kêu lên thống khổ.

Nhưng tiếng kêu của hắn liền bị huyết vụ hấp thu, huyết vụ ánh lên bao trùm lấy Dương Chính, nó giống như có linh tính, lúc bành trướng lúc thu vào, sinh cơ vô cùng sung mãn.

Dưới lực lượng vô hình áp bức, huyết vụ dần dần hội tụ trở về ngực Dương Chính.

Ngay lúc này, Dương Chính điểm huyết sắc trong tròng mắt đã biến ảo, mỗi điểm huyết vụ hấp thu được thì đều làm cho màu sắc của máu thay đổi biến thành lỗ đen giống như hư không, hút hết quang

tuyên. Ngay khi hắc sắc đạt tới đỉnh điểm thì trong nháy mắt Dương Chính mở bừng mắt ra, một đao huyết sắc kim viêm phóng ra ngoài.

Giống máu giống vàng.

Làm người ta không thể phân biệt rõ ràng màu sắc của nó.

Thông khổ toàn thân của Dương Chính biến mất nhanh chóng, cơ thể cảm thấy sung mãn mạnh mẽ dị thường.

Hai cảm giác chính phụ cực đoan làm Dương Chính cảm thấy như được bay lên mây cao.

Từ trong nơi sâu tối nhất đột nhiên bay vọt lên trời.

Cảm giác chênh lệch mạnh mẽ đó khiến cơ nhục, nội tạng của hắn đều thoải mái nhuyển động.

A hà...

Hắn rên lên sung sướng, cả người co lại.

Đây không phải là thống khổ co rút lại mà là tinh thần hưng phấn quá mức giống như "yêu đương" đến mức cao trào.

Dương Chính cả đời chưa từng thể nghiệm qua khoái cảm vô cùng như vậy.

Lúc này, trong lòng hắn đã quên hết mọi thứ...

Tiểu Nhan, Tư Gia Lệ, Ba Bỉ... Mọi thứ....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 7: Tà tâm chi linh

A

ds Lúc Dương Chính xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắn cho người khác cảm giác như có biến hóa khác mà lại như không có, ai cũng đều cảm thấy Dương Chính tựa hồ như thay đổi thành một người khác nhưng cảm giác này lại không xác định được, phỏng phát như Dương Chính lúc trước đã là như thế.

Tiểu thị nữ Kỳ Kỳ là người đầu tiên có cảm giác quái lạ này.

Vì trước đây cặp mắt Dương Chính thuần một màu đen, loại tròng mắt này phi thường ít thấy ở Lam Phong đại lục cho nên nó trở thành dấu hiệu đặc biệt dễ dễ nhận ra Dương Chính.

Chỉ là hiện tại cô không dám xác định nhãn tình của Dương Chính là màu đen hay màu kim.

Loại cảm giác hư ảo này cứ xáo trộn trong lòng tiểu thị nữ.

Cuối cùng cô nhịn không được chăm chú nhìn thẳng vào mắt Dương Chính, muốn xem rõ tròng mắt của hắn thực ra có màu gì.

"Màu vàng kim... Không... Màu đen... Không đúng không đúng..."

Kỳ Kỳ xem đến mê muội, cơ hồ quên hết tất cả.

Đến lúc Dương Chính ngẩng đầu lên như cười mà không cười nhìn lại cô.

"Kỳ Kỳ, cô nhìn gì thế?"

Tiểu thị nữ kinh hãi cúi đầu, thắc thỏm bất an mân mê tà áo: "Chủ nhân, tôi... tôi không nhìn gì hết."

"Không nhìn gì hết?" Dương Chính cười, đột nhiên ngoắc tay nói: "Cô lại đây."

Kỳ Kỳ sợ Dương Chính trách phạt, trên mặt liền lộ vẻ ai cầu.

"Hắc, qua đây đi."

Kỳ Kỳ hết cách chỉ có thể rón rén từng bước đi qua, đến lúc cô đứng trước mặt Dương Chính thì cúi đầu xuống như muốn vùi đầu vào trong lồng ngực.

Dương Chính lấy tay đỡ cằm của cô, hẳn có thể cảm thấy tiểu thị nữ cả người đang run rẩy nhưng Dương Chính không hề bỏ qua mà lại dùng sức nâng đầu cô lên. Dương Chính cho dù đang ngồi thì Kỳ Kỳ cũng không cao hẳn bao nhiêu cho nên khi ngẩng đầu lên chỉ có thể ngang

tâm mắt của Dương Chính.

Kỳ Kỳ nước mắt lưng tròng tránh không dám nhìn Dương Chính.

"Nhìn ta." Dương Chính nhẹ quát.

Kỳ Kỳ chỉ nghe thanh âm vang dội không rõ ràng nhưng vọng lại bên tai cô hồi lâu, xộc thẳng vào trong tâm hồn cô, giống như một thanh âm đang hô hoán: "Ngẩng đầu lên"...

Kỳ Kỳ ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy nhãn tình khiến người hiếu kỳ.

Lần này cô tựa hồ như nhìn rõ một ngọn lửa như máu như vàng đang rực cháy, là

màu sắc gì?

Kỳ Kỳ cố gắng mở to mắt đột nhiên hỏa diễm bay ra, cô giật mình kinh sợ muốn lui lại nhưng thân thể như không chịu khống chế cứ đứng ngẩn ra ở đó, hỏa diễm nháy mắt đã bao phủ cô, cô không nhìn thấy gì, chỉ có màu huyết kim che lấp cả đất trời.

Hỏa diễm tịnh không hề tương phản mà lại có cảm giác như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Kỳ Kỳ cảm thấy ý thức càng lúc càng mờ hồ, nàng rất buồn ngủ...

Ở nơi này...

Muốn ngủ, chủ nhân sẽ trách phạt thế nào đây...

Ta không thể, nghe nói sẽ bị trừng phạt thống khổ...

Chủ nhân... Chủ nhân...

Kỳ Kỳ không sao đâu, không phải bị đánh đâu...

Các loại ý tưởng ùn ùn kéo đến trong đầu tiểu thị nữ, những ý tưởng này đều bị mất đi giống như giao hòa lại thành một đồng bùng nhùng.

Ánh kim viêm trong mắt Dương Chính

lóc lên, hấn không chút biểu tình vươn tay đỡ lấy tiểu thị nữ hôn mê trong lòng mình, đặt cô nằm lên giường êm ấm, lấy tay xoa hai bên thái dương.

Ngoài mặt hấn rất thanh lãnh nhưng lại vô cùng kinh hãi.

Hấn vừa rồi đã thăm dò nội tâm của tiểu thị nữ.

Thái độ khó xử, sợ hãi đều xuất hiện đút nổi trong đầu hấn giống như sóng điện bị hấp thu. Tuy phản ứng còn rất mơ hồ nhưng rất rõ ràng, Dương Chính có thể tin chắc đó chính là ý nghĩ ban đầu của Kỳ Kỳ.

Hắn có thể nắm được ý nghĩ trong lòng người khác.

Đây tuyệt đối là kết quả tiến hóa của tà tâm.

Làm Thông linh thuật của hắn tiến hóa đến trình độ dị hóa này.

Hoặc giả đây là công dụng được sinh ra khi Thông linh thuật tu luyện đến bậc cao.

Tư Gia Lệ chưa từng nói cho hắn biết...

Nhưng nếu Tư Gia Lệ nói dối thì sao?

Dương Chính người toát mồ hôi lạnh,

nghĩ tới nội tâm của mình hoàn toàn trần trụi không thể che giấu trước mặt người khác.

Còn có Tích Nguyệt, Tư Gia Lệ có thể làm vậy, Tích Nguyệt không thể sao? Thanh Liên không thể sao?

Dương Chính cảm thấy sống lưng phát lạnh, loại cảm giác bị người thăm dò nơi sâu kín nhất của lòng mình thật khó mà chịu được, giống như là nằm trên giường mặc cho người ta mổ xẻ, cắt từng điểm từng điểm trên những nơi bí ẩn nhất của thân thể mà không thể phản kháng.

Không được.

Nhất định phải nghiên cứu biện pháp chống lại linh thuật đáng sợ này.

Dương Chính thở ra một hơi dài, tà quang trong mắt dần ảm đạm, hần bước ra cửa.

Từng tin tình báo theo linh điều truyền về.

Liên quân thủy đạo huyện Cổ Nam bị diệt, thu được 28 thuyền, 3 vạn kim tệ, thiết quáng 500 hòm, vũ khí các loại 1300 kiện.

Thủy đạo Sơn Dương ở huyện Khang Tư Đình bị diệt, thu được 33 thuyền, 5 vạn kim tệ, 2000 hòm thành thiết, vũ khí các

loại 2100 kiện.

Thủy đạo Đồ Phu ở huyện Hà Than bị
diệt, thu được 18 thuyền...

Thủy đạo Bạch Sa ở trấn Đặc Lý Mã bị
diệt....

Thủy đạo Hắc Ngạc ở huyện Mã Khang
bị diệt...

Mọi việc đều do "Chương ngư đạo" làm.

Phong cách độc ác không chừa đường lui
của Chương ngư đạo đã gây nên nhiều
cơn sóng gió ở Uy Cổ Lan.

Liên hợp quân đoàn thủy đạo ở Tứ Bàn

Thủy số lượng tăng lên từng ngày vì bất cứ băng nhóm lẻ tẻ nào cũng đều bị Chương ngư đạo đồ diệt, bọn chúng chỉ có thể liên hợp lại mới mong bảo hộ được.

Dương Chính nhìn tình báo đưa về cười lạnh.

Chỉ cần mâu thuẫn này kích phát đến mức không thể đè nén được, liên hợp quân đoàn thủy đạo nhất định phải hành động, đến lúc đó một trường đại chiến do chócẩn chóc sẽ vô cùng quyết liệt, hơn nữa bất kể bên nào chiến thắng đối với Dương Chính cũng đều có lợi.

Đến lúc đó hẳn cất một mẻ lưới tóm sạch

thủy đạo ở Uy Cổ Lan.

Lúc này một tên thị vệ đi vào nói mấy câu bên tai hắn.

Dương Chính nhướn mày lộ vẻ hứng thú.

"Cho hắn vào."

Thị vệ gật đầu đi ra ngoài cửa, không lâu sau một người tóc bạc xuất hiện trước mặt Dương Chính. Người này tuổi còn rất trẻ nhưng sắc mặt tang thương, dáng vẻ gầy gò, cặp mắt âm lãnh như cá chết, vô luận từ góc độ nào nhìn lại đều không giống người tốt, hơn nữa theo cử động của từng bước chân hắn đi, Dương Chính

hoài nghi hẳn có bệnh đau khớp.

Người này dễ giận, táo bạo, đầy tính công kích không hơn không kém.

Lúc hắn đi thì nhìn chung quanh, sau khi tới thì quét mắt đảo một vòng, mục quang mới nhìn vào Kỳ Kỳ phía sau người Dương Chính, ánh mắt giống như cá chết đột ngột mở to, Kỳ Kỳ tức thì co rúm lại, không tự giác nắm lấy áo Dương Chính.

"Kỳ Kỳ, cô đi trước đi."

Tiểu thị nữ dưới mục quang đầy tính công kích của bạch phát thanh niên hoảng hốt chạy ra khỏi cửa.

Nhìn theo bóng lưng thon thả chạy đi, bạch phát thanh niên khẽ thè lưỡi liếm môi, trong mắt lộ ánh sáng bạo ngược.

Xử nữ chính là thứ hấp thích nhất.

Ngón tay Dương Chính nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, đối với cử chỉ vô lễ của bạch phát thanh niên trước mặt hắn không hề nói gì.

Nhưng tiết tấu gõ ngón tay vang bên tai bạch phát thanh niên lại làm cho hắn có cảm giác phiền muộn đột ngột, hắn tức thì thu hồi mục quang, nhìn gương mặt Dương Chính bình tĩnh đến mức âm u, trong lòng phát lạnh, cúi người hành lễ: "Lãnh chủ đại nhân."

"Bạch đầu ông Cát Tư." Dương Chính nhẹ nhàng nói năm chữ, tay khẽ vẫy chỉ chiếc ghế ở bên nói: "Ngồi đi."

Thái độ của Dương Chính rất vô lễ nhưng lại rất tự nhiên.

Theo địa vị, hắn là một lãnh chủ, Bá tước thế tập, đối đãi với bình dân, dù có là độc xà ở Tiêu Lan cũng không cần phải lễ hiên hạ sĩ.

Huống gì, Dương Chính hiện đang nắm quyền chủ động, thủy đạo diệt xong sẽ đến địa đầu xà các nơi trong Uy Cổ Lan, Tiêu Lan Thiết khí hội dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua.

Chỉ là hắn cảm thấy hứng thú vì sao Bạch đầu ông Cát Tư lại xuất hiện nơi này. Ở Tiêu Lan Thiết khí hội, hắn bắt quả cũng chỉ là một tên tay chân, nhân vật lưu manh mà thôi. Nếu Tiêu Lan Thiết khí hội muốn nói chuyện với mình tuyệt đối sẽ không phái hắn đến.

"Cát Tư các hạ đến tìm ta có chuyện gì?"

Sau khi Cát Tư ngồi xuống, tiếp lấy chung trà do thị vệ dâng lên thì hắn không ngừng gõ nhẹ vào chén trà.

Hắn lại mở nắp chén uống một hơi cạn.

Thân hình hắn đột nhiên cứng ngắc,

nhanh chóng nói: "Đại nhân, ta đến đầu hàng."

Cử chỉ này nằm ngoài ý liệu của Dương Chính, trong lòng hắn liền hiện lên vô số ý niệm nhưng mặt không lộ vẻ gì, chỉ cười nói: "Cát Tư các hạ có ý gì, đầu hàng? Nói thế là sao, ta là lãnh chủ Uy Cổ Lan, Cát Tư các hạ là con dân của Uy Cổ Lan... Không phải sao?"

Cát Tư hô hấp nặng nề, tròn mắt co rút, đứng phắt dậy tiến tới Dương Chính.

"To gan!" Thị vệ đứng đó không xa tiến tới vung đao đặt lên trên vai Cát Tư, nếu không phải Dương Chính ra hiệu thì y đã chém đầu Cát Tư rồi.

Cát Tư bóp chặt cạnh bàn, móng tay cơ hồ cắm sâu vào gỗ.

"Đại nhân, phù... Đại nhân..." Sắc mặt trắng bệch của Cát Tư trở nên đỏ hồng cổ quái, thanh âm vì kích động mà trở nên nặng nề: "Ta có bí mật... Bí mật..."

Dương Chính khẽ cúi về phía trước đối mặt với gương mặt méo mó của Cát Tư, im lặng cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Chỉ một động tác này còn làm người ta cảm giác hơn cả bị châm biếm.

"Bí mật gì nói thử xem."

Cát Tư cổ họng chuyển động, nuốt nước

bọt, hấn dùng ngón tay run rẩy chỉ vào hai bên trái phải của khóe miệng, thần thái kinh hoàng sợ sệt lộ rõ nhưng Dương Chính biết rõ Cát Tư chỉ là do tình cảm phóng đại quá độ nên nội tiết tố trở nên nhiều quá mức có thể chịu đựng.

"Mã Khắc Tây Mỗ hợp tác cùng Ác ma thuật sĩ..."

Dương Chính mắt lóe tinh mang, Cát Tư thấy thần thái của hấn như thế thì cười hắc hắc.

Dương Chính đột nhiên đứng dậy, bảo thị vệ ra ngoài hết, đóng cửa lại đi đến bên người Cát Tư. Lúc này Bạch đầu ông giống như công thần, cả thần thái cũng

trở nên vênh váo thậm chí hẳn còn phóng
tứ khoác vai Dương Chính.

Dương Chính sắc mặt không chút thoải
mái, chỉ là huyết kim chi viêm trong mắt
sáng rực lên.

Hắn mỉm cười: "Cát Tư các hạ, những lời
này không thể nói bậy, người thực có thể
khẳng định?"

"Đương nhiên." Cát Tư hai tay run rẩy
nói: "Ta chính mắt nhìn thấy Mã Khắc
Tây Mỗ lão tạp chủng đó..."

Thanh âm run rẩy không ngừng, Dương
Chính cắt ngang: "Tình huống cụ thể thế
nào không bằng bọn ta ngồi xuống nói

chuyện tử tế một phen."

Dương Chính đưa hấn trở về ghế, tự tay đưa cho hấn một chung trà.

Cuộc nói chuyện này kéo dài nửa giờ.

Lúc cửa phòng mở ra thì Dương Chính thần sắc như thường đưa Cát Tư ra khỏi cửa.

"Làm tốt lắm Cát Tư, Tiêu Lan sau này sẽ nhờ vào ngươi."

Cặp mắt cá chết của Cát Tư co rút kịch liệt thấp giọng nói: "Đại nhân, nhất định, ta nhất định giúp ngài giết chết lão tạp mao."

Dương Chính không tỏ vẻ gì chỉ gật đầu.

Sau khi đưa Cát Tư đi, sắc mặt Dương Chính liền trở nên âm trầm.

Hắn nói cổ áo ra, thở một hơi gọi thân vệ đến nói: "Phát tín hiệu cho Huyết Lang, bảo hắn đưa La Tố trở về gặp ta ngay lập tức."

Hôm sau, Huyết Lang và La Tố trở về, nhưng lại thiếu mỗi Hồng nương tử.

Lúc Dương Chính hỏi Huyết Lang nói rằng Hồng nương tử không chịu trở về, Dương Chính cũng không để ý, bọn Hồng nương tử vốn xuất thân từ thủy đạo, Thiết

nương tử quân vốn tung hoành khắp thủy vực Uy Cổ Lan ai cũng biết, bọn họ có về hay không cũng không quan trọng.

Nhưng ngày thứ ba sau khi Huyết Lang và La Tổ trở về, lúc Dương Chính đang đàm luận với La Tổ về chuyện Hắc pháp sư tháp, còn có hai dịch thể trong suốt Dương Chính mang về từ Phong sào đảo để La Tổ đề cập đến khái niệm bồi dưỡng dịch. Vấn đề cơ nhân (gien) sinh vật này rõ ràng gây hứng thú cho Dương Chính, hắn đang chuẩn bị hỏi thêm.

Một tin tức chột truyền đến.

Liên hợp quân đoàn thủy đạo bị một bọn "Chương ngư đạo" dẫn hướng về Phong

sào đảo.

Lúc đó Dương Chính biến sắc.

Hắn cầm cuộn giấy truyền tin do linh điều mang về xem kỹ một lượt, đâm mạnh lên bàn hét: "Hong nương tử, cô làm cái trò quỷ gì đây?"

Huyết Lang đã biết sự tình như thế nào.

Có thể làm việc này, trừ Hong nương tử ra còn có ai. Thảo nào lúc đó hắn trở về, Hong nương tử lại lưu Mã Nhĩ Tha ở lại, rõ ràng là nàng muốn đi nước cờ này, vì chỉ có lương thê nhân Mã Nhĩ Tha mới biết đường tới Phong sào đảo.

"Đại nhân, nàng ta làm vậy thực sự đã giúp bọn ta châm mỗi lửa cuối cùng, hiện tại chắc chắn quân đoàn thủy đạo liên hợp đã bắt đầu khai chiến với CHương ngư đạo."

Dương Chính nặng nề thở ra một hơi dài, hần lể nào không hiểu dụng ý của Hồng nương tử.

Nhưng làm vậy quá lỗ mãng, quân thủy đạo liên hợp hơn một vạn người, bọn quái vật lưỡng thê trên Phong sào đảo càng không cần phải nói. Đến lúc đó, hai bên đều là hổ đói, bọn người Thiết nương tử quân thực không đủ cho chúng nhét kẽ răng.

Hắn đi qua đi lại mấy bước, chuyển thân hạ lệnh: "Huyết Lang, mau tổ chức nhân mã. La Tổ tiên sinh, người cũng đi luôn, ta cần tự mình đi tới Phong sào đảo."

Huyết Lang ngẩn người, chép miệng một lúc nhưng cuối cùng vẫn lĩnh mệnh đi ra.

La Tổ kỳ quái nhìn Dương Chính: "Nàng ta làm vậy không tốt sao? Dẫn cho hai hồ tương tranh, người không phí một binh một tốt có thể nhìn chúng tự tàn sát lẫn nhau, đến lúc cuối thì thu thập tàn cuộc... Cả Hồng nương tử..." La Tổ cười lạnh: "Cũng chính là thủy đạo mà thôi."

Đúng vậy, cũng chỉ là bọn thủy đạo mà thôi...

Câu nói này vang vọng bên tai Dương Chính, in sâu vào trong lòng hắn làm trái tim hắn nảy lên.

Hắn trừng trừng nhìn La Tổ, La Tổ thản nhiên nhìn hắn, khóe miệng nhếch một nụ cười trào phúng.

Cần gì phải giả vờ, ngươi vốn là người thế này mà...

Còn muốn tiếp tục làm người thông minh sao...

Dương Chính tà quang trong mắt lóe lên, huyết kim chi viêm che lấp tròng mắt hắn.

Lúc này, thanh âm của Huyết Lang từ xa vang đến: "Đại nhân, nhân mã đã chinh tề, trừ một trăm người lưu lại trong thành, bọn ta còn 284 người."

Dương Chính cả người run lên, tà quang trong mắt nhanh chóng tiêu tan.

Hắn nhẹ nhàng nói rộng cổ áo, tay trái chụp lấy chuôi Hắc liệt huyết đao, dừng lại một chút nói cho một mình La Tổ nghe: "Bất kể ngươi tin hay không, ta cả đời này chưa từng phản bội đồng bạn."

Nói xong, hắn xoay người bỏ đi.

Bến cảng phía Đông Uy Cổ Lan, 284

người chia nhau vào một chiếc quân hàm tám buồm và năm chiếc Lục ngôi thuyền.

La Tô dẫn vô tâm giả từ một bến cảng bí mật rời đi, y sử dụng đương nhiên là Phiên xa ngư thuyền.

Thuyền đội này dùng tốc độ nhanh nhất đi vào thủy vực.

Không quá hai thời thần, mưa đột nhiên trở nên rất lớn.

Phía Tây Bắc, mây đen dày đặc kéo đến, một đạo sấm sét phá tan mây mù, chiếu sáng cả thiên địa.

Dương Chính mình mặc hỏa mãng lân

giáp, mái tóc dài búi lại, đôi mũ trụ đen đứng ở đầu thuyền, hạt mưa to như hạt đậu rơi trên người hắt tạo thành thủy hoa nhưng vẫn không làm hắt có chút động tĩnh, cứ đứng sừng sững như bức thạch điêu lộ rõ vẻ cô ngạo riêng biệt.

Theo thế mưa gió, sóng cũng đánh mạnh vào thuyền.

Cả Bát ngôi quân hạm cũng dập dềnh lên xuống, trước mắt chỉ một màu trắng xóa miên man...

Mây đen tụ vào một góc

Nhưng vẫn hiện ra cảnh tượng khó tin.

Tiếng mưa ào ạt không át nổi tiếng tên xé gió, lợi tiễn dày đặc khắp trời bay xuyên qua mây, vẽ thành một đường cong rồi thi nhau rơi xuống, một thời gian, toàn bộ tiếng mưa đều bị tiếng các thứ các dạng bị mũi tên đâm xuyên qua che lấp.

Sau đó tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp.

Lại thêm một trận mưa tên, tiếng kêu thảm không còn nghe thấy nhưng vẫn còn nhiều tiếng kêu thảm lác đác vang lên.

Lần mưa tên này chính là lần thứ mười mấy.

Trên vạn mũi tên đập dềnh trên mặt nước, nước sông đã trở thành đỏ hồng. Gió cuốn, sóng tan tào thành vô số bọt nước.

"Sát!"

Một tiếng thét vang lên như sấm nổ, lan trên mặt sông tạo thành vô số vòng sóng âm.

"Sát", tiếng thét này tựa như sóng gầm biển thét đáp lại tiếng thét ban đầu, đây là tiếng của ngàn vạn người cùng phát ra, cả mặt nước cũng chấn động thấp xuống mấy phân.

Mấy trăm chiếc thuyền, trên vạn thủy đạo

giống như dòì bọ người thấy mùi máu lao thẳng vào hướng Phong sào đảo.

Tiếng chuông cảnh báo sớm đã vang lên trên đảo.

Từng đoàn lưỡng thê nhân gặm thét nháy ra, trong tay chúng đều cầm ngư xoa ba mũi.

Bất quá tiến lên đảo đầu tiên không phải là liên quân thủy đạo mà là những chiếc thuyền Phiên xa ngư bọc thép.

Phiên xa ngư thuyền này đâm ngang bờ dọc, thuyền đầu có bít mũi nhọn bằng thép đã đánh nát đại đa số Chương ngư thuyền đậu trên bến cảng.

Đương nhiên cảnh tượng trên thuyền càng thêm thâm thúy, khắp thuyền cảm thấy yên.

Vừa rồi thủy đạo liên quân mấy lần bắn tên, ít nhất trên bến cảng cũng có đến năm vạn mũi tên, đặc biệt là Phiên xa ngư thuyền bị liên quân thủy đạo truy đuổi, có mấy chiếc nghiêng ngả như lúc nào cũng có thể chìm xuống đáy nước.

Lúc này, trên chiếc Bát ngôi thuyền dẫn đầu, khoang thuyền đã mở ra.

Một bọn mặc trang phục Chương ngư đạo, đầu đội mũ nhân ngư đi ra.

Tuy nhìn không rõ mặt mũi họ nhưng từ

thân hình cũng có thể nhìn ra bọn họ chính là nữ nhân, chỉ là giờ đang mưa gió toí bời, người khác khó mà thấy được.

Thanh âm lạnh lùng từ nữ nhân đầu lãnh vang lên: "Lên bờ đi."

Mọi người nhanh chóng nhảy vào trong nước.

Còn lại một người cuối cùng ánh mắt mờ mịt cầm mỗi lửa đi vào trong khoang.

Không lâu sau, Liên quân thủy đạo đã đuổi kịp.

Bọn chúng đương nhiên là vây quanh Bát

ngôi hạm, chiếc thuyền này rõ ràng là thuyền chỉ huy, cũng là mục tiêu công kích của chúng.

Trên một trăm dây móc sắt móc vào Bát ngôi hạm, sau khi cố định, bọn thủy đạo nhanh chóng men theo dây xích leo lên thuyền. Không lâu sau trên Bát ngôi hạm vang lên tiếng thét điên cuồng của thủy đạo. Thủy đạo căn bản không nghĩ tới trên Bát ngôi hạm này còn có gì quý giá, bọn chúng leo lên thuyền không hề bị chút phản kích nào.

Lúc trên trăm thủy đạo sát khí đằng đằng nhảy lên sàn thuyền, có một người đi tới đá tung cửa khoang, sắc mặt hắn liền bị ánh lửa chiếu đỏ bừng, rồi biến thành

trắng bệch, toàn thân run rẩy.

"Chạy nhanh!" Hắc xoay người thét lớn, điên cuồng chạy về phía mạn thuyền.

Bọn thủy đạo khác còn chưa biết gì...

Chỉ nghe "ầm" một tiếng.

Hỏa quang kịch liệt bùng lên trời, một hỏa cầu khổng lồ bành trướng ra ngoài, ánh lửa chói mắt cơ hồ làm mất người muốn mù hắc.

Hỏa lã bùng lên chớp mắt đã nuốt chửng Bát ngôi hạm và trên trăm thủy đạo trên đó.

Dư ba của vụ nổ còn chưa chấm dứt, mấy chiếc Phiên sa ngư thuyền đậu san sát trên bến cũng bắt đầu nổ.

Từng đợt nổ tuy không bằng Bát ngôi thuyền nhưng liên tiếp nối nhau làm thành chuỗi kinh thiên động địa.

Vụ nổ này uy thế kinh nhân giống như loạt đại pháo muốn bến cảng thành từng mảnh vụn.

Chớp mắt bến cảng đã trở thành biển lửa.

Lửa cháy do dầu đốt không vì nước mưa mà tắt, ngược lại còn cháy lên rừng rực.

Thủy đạo trên mặt nước bị lửa nuốt

chứng kêu lên thảm thiết, tiếng giấy dựa càng lúc càng yếu ớt, chỉ còn lại từng thi hài bị đốt cháy thành than theo sóng dập dềnh thảm khốc vô cùng.

Đả kích đột ngột như vậy làm bọn thủy đạo như đang trong giấc mộng.

Khí thế hung hăng ban đầu đã tan biến.

Bọn đầu lĩnh thủy đạo bị mất thủ hạ sau khi kinh hãi thì giận dữ vô cùng, bọn chúng rống to: "Chương ngư đạo, bọn ta thế bất lưỡng lập!"

Bên này, bọn Chương ngư đạo đang như thủy triều lao đến bến cảng thấy thế cũng đau đớn vạn phần.

Bọn chúng trăm phần chỉ còn tám mươi dừng lại ngay bên cạnh, tất cả thuyền đều bị hủy. Không có thuyền, bọn lương thê nhân này giống như chim bị cắt cánh, như dế nhũi bị giam tại Phong sào đảo.

"Nha nha nha nha..." Bọn lương thê nhân đứng cách biển lửa thét lên.

Nhãn tình hai bên đều đỏ ngầu, cả một điểm lý trí cuối cùng cũng bị lửa lớn thiêu sạch.

Mã Nhĩ Tha đưa Thiết nương tử quân cẩn thận nấp dưới nước.

Y chỉ để lộ nửa cái đầu nhô lên quan sát

khắp nơi, sắc mặt rất phức tạp.

Y không có chút thoải mái nào.

Hồng nương tử lần này tuy rất nhanh lẹ dứt khoát, thực sự đã châm ngòi lửa cuối cùng giữa Chương ngư đạo và liên quân thủy đạo.

Nhưng mà ngọn lửa này không chỉ thiêu cháy thuyền của Chương ngư đạo mà cả những chiếc thuyền của bọn họ tung hoành thủy vực cũng bị bồi táng. Hiện tại bị khốn tại đây không chỉ có CHương ngư đạo mà còn có bọn họ.

Kế hoạch bây giờ chỉ có dựa vào y thông thuộc địa hình trên đảo, ẩn nấp tránh khỏi

sự truy đuổi của Chương ngư đạo và thủy đạo.

Bằng không vô luận là đụng phải bên nào, bọn họ đều phải chết chắc.

Đây thực sự là một trận đùa cợt với sinh mệnh.

Biển lửa tới nhanh nhưng đi cũng nhanh.

Mưa như trút nước đã dập những tàn lửa, trên bầu trời Phong sào đảo đều là một khoảng đen ngòm, mây đen ùn ùn kéo đến giống như đêm sắp ập tới.

Liên quân thủy đạo dùng thuyền bọc thép kiên cố nhất mở đường, bắt đầu đổ bộ.

Mấy chiếc thuyền bị đốt cháy tả tơi bị thuyền bọc thép đánh dạt ra, trên trăm chiếc thuyền khác bắt đầu theo sau.

Tiếp đón chúng chính là mưa tên của Chương ngư đạo.

Trên bến có hơn ngàn tên Chương ngư đạo. Tác chiến ở sào huyết bọn chúng có sẵn thiên thời địa lợi, hơn nữa nhân số so với liên quân thủy đạo cũng không quá ít, chẳng phải là dễ găm.

Dạ tiễn, rồi lại dạ tiễn.

Dưới tình huống tối đen, dạ tiễn vô thanh vô tức gây thiệt hại nghiêm trọng cho

liên quân thủy đạo.

Thuyền bọc thép thô sơ không thể cản trở sức sát thương của dạ tiễn.

Dưới từng đợt mưa tên trùng kích, bọn thủy đạo liên tiếp chết đi, bọn chúng cũng bắt đầu phản kích, song phương bắn giết lẫn nhau đều có tổn thương nhưng Chương ngư đạo chiếm cứ địa lợi, số tử thương rõ ràng là ít hơn nhiều.

Cuối cùng, thủy đạo cũng đã cập bờ.

Trên sự thật, bọn thủy đạo giận dữ liều mạng không tiếc thân đã nhảy xuống nước bơi vào chứ không cần thuyền cập bến.

Đại chiến chân chính triển khai.

Đao quang huyết ảnh.

Chương ngư đao và liên quân dùng vũ khí trong tay chém giết, phát tiết dục vọng đầy máu tanh trong lòng.

Song phương đều bị kích động chân hỏa, đều liều mạng chém giết.

Trận chiến này kịch liệt phi thường.

Từng đao chém xuống, máu thịt tung bay đầy đất, tốc độ điên cuồng càng tăng lên.

Không lâu sau bốn cạnh đã máu nhuộm

đỏ một bên.

Máu và nước mưa chảy trên mặt đất, dần dần hình thành một con sông máu, chỉ cần ngã xuống tuyệt không có khả năng đứng dậy, giữa bầy người hỗn loạn, chỉ cần ngã xuống không kể là đã chết hay bị thương đều bị dày xéo thành thịt vụn.

Ngộ thương không thể tránh khỏi, trái lại đây là tình cảnh chính hiện thời.

Mọi người mất hết lý trí chỉ trùng đôi mắt đầy máu, xông lên, giết, giết.

Mọi thứ cản đường đều là chương ngại.

Không kể là chiến hữu hay địch nhân cứ

vung đao chém sạch.

Liên quân hỗn hợp của thủy đạo vốn chính là có nhiều cừu nhân sinh tử với nhau.

Chúng liên hợp chỉ là do bên ngoài bức bách, Chương ngư đạo quá mạnh ép bọn chúng không thể không liên minh lại.

Đến lúc này, cái liên minh yếu ớt đó hoàn toàn mất hiệu nghiệm.

Thủy đạo có thể làm chính là giết chết người khác bảo vệ chính mình.

Đến giờ đã không còn phân biệt ai đánh ai.

Bến cảng trở thành cỗ máy nghiền thịt nhanh chóng nhai nuốt người rồi lại phun ra các khối thịt tàn khuyết tanh máu...

Ở trên một khối đá cao nhất Phong sào đảo.

Đại thủy đạo Chương Du thuyền trưởng bỏ viễn vọng kính xuống, các chiếc vòi không ngừng hoạt động, chất nhầy toàn thân chảy ra càng nhiều, từng giọt rơi xuống, ánh mắt giấu trong lớp mô mềm lộ ra ánh sáng tàn nhẫn và hưng phấn.

Đứng bên cạnh y là một người toàn thân giấu kín trong hắc bào.

Người này toàn thân đều nằm trong bóng tối, cho dù đứng trước mặt y cũng chỉ thấy được một màu đen kịt.

Trong bóng tối chỉ có đôi mắt màu xanh lục lúc sáng lúc tối.

Âm lãnh, khó hiểu đồng thời đầy ý nghĩa phức tạp.

Hai tay y cuộn lại trong áo bào, âm thanh sắc nhọn gay gắt phát ra trong bóng tối: "Thượng giáo, Di hóa nguyên dịch (chất dịch có thể gây tác dụng di hóa) đã toàn bộ tiến vào trong cơ thể chúng."

Chương Du vũ động xúc tu nhóp nhép của y, cười hắc hắc gật đầu.

Hắc bào nhân tròn mắt màu lục khẽ co rút lại.

"Chỉ cần Dịch hóa nguyên dịch thành công, dưới nước sẽ là thiên hạ của các ngươi. Đến lúc đó, bọn ta cũng không cần hợp tác với bọn quý tộc lòng tham vô đáy đó nữa."

Chương Du thấp giọng gào:"Ta sớm đã thấy bọn chúng không vừa mắt rồi, sớm muộn gì ta cũng sẽ biến chúng thành nô lệ."

Hắc bào nhân đột nhiên chuyển hướng nhìn về một cái đèo phía Đông bên cạnh.

"Có người xâm nhập... Xem ra chính là bọn người giả dạng bọn ta."

Chương Du tức thì sáng mắt, thanh âm càng thêm lạnh lẽo: "Ngài xác định, Cổ Phí Tư đại sư?"

"Người hoài nghi phán đoán của ta sao?" Thanh âm của Cổ Phí Tư vút cao, ánh mắt màu lục mở bừng ra cơ hồ giống như ngọn lửa.

"Chết mẹ mày đi, lão tạp mao!" Chương Du thâm mắng nhưng trên mặt lộ nét cười khiêm tốn (đương nhiên là đối với chương ngư (bạch tuộc) mà thôi): "Đương nhiên không phải, tiên tri vĩ đại, ta chỉ là phần nô với bọn côn

trùng dám giả mạo mà thôi, hôm nay chính là ngày tàn của bọn chúng."

"Đừng, thượng giáo tiên sinh, bọn ta cần hoạt khẩu, ta đối với bọn này rất có hứng thú."

"Cứ theo ý ngài!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 1: Biến dị chiến sĩ

A

ds Mưa đã ngừng rơi, mây đen vẫn còn dày đặc.

Trên mặt đầy đầy nước, trên không trung cũng như hải dương màu đen, cảnh sắc hùng tráng khó thể tưởng tượng.

Gió càng lúc càng mạnh.

Sóng mỗi lần đánh đều vang lên tiếng ào ào vang vọng.

Dương Chính có lúc nghi ngờ đây có

phải là lục địa hay không, nơi này thật giống như biển sâu không thể dò.

Nội tâm của tướng sĩ cũng hô ứng với khí trời.

Bọn họ không phải xuất thân từ thủy binh mà là kỵ binh đến từ Đông tuyến, hôm nay bắt buộc phải chiến đấu ở hoàn cảnh ác liệt này cả đấu chí mãnh liệt cũng bị đè nén, mệt mỏi như đang bệnh.

May mà Dương Chính còn ở đó.

Hắn chính là cờ xí trong mắt quân sĩ, chỉ cần hắn còn đó thì binh sĩ còn chỗ dựa dẫm.

Bỏ Vọng viễn kính vốn là công cụ tuy đơn sơ nhưng cũng khá đặc dụng thu hoạch được từ bốn thủy đạo trong tay xuống, Dương Chính vốn có nhãn lực gấp đôi so với người thường mà ở hoàn cảnh ác liệt này cũng chỉ nhìn rõ cảnh vật bên ngoài cách chừng vài trăm mét.

Thủy lộ đến Phong sào đảo vô cùng bí ẩn.

Dương Chính dẫn binh sĩ tới địa giới huyện Hà Than trước.

Không có Mã Nhĩ Tha dẫn đường, hẳn khó mà dễ dàng tìm được Phong sào đảo, lúc này Dương Chính rất nhớ Tinh linh vương tử, nếu có hắn ở đây thì mình sẽ

dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi dừng lại ở huyện Hà Than một thời gian, Dương Chính hết cách đành phải thỉnh cầu La Tổ bảo vô tâm giả phân tán ra tìm, khuếch đại phạm vi truy tìm.

Sắc trời càng lúc càng tối đen.

Giống như đêm đen sắp tới.

Ăn qua loa chút lương khô Dương Chính lại đi lên sàn thuyền, khoang thuyền binh sĩ vẫn còn ăn uống say sưa.

Dương Chính không hề ăn nhiều mà ép thủ hạ ăn uống no say, hấn đột nhiên dự

cảm mạnh mẽ sức ép trước khi đại chiến đang đè nặng trên tinh thần lực lượng của hắn. Lúc này, mây đen cuộn cuộn trên không giống như một vực sâu đen kịt, gió thổi ào ào lại đẩy mây đen cuộn lại nhiều hơn.

Trong đám mây đen kịt đó, từng tia sấm sét ẩn hiện.

Sóng lớn cao đến mấy mét ầm ầm đổ xuống, bọt nước làm ướt đầm Dương Chính lẫn sàn thuyền. Chiếc thuyền phá sóng lướt đi, bỏ lại bọt nước sau lưng.

Dị tượng của trời đất làm Dương Chính cảm thấy bất an.

Hắn chợt nghe thấy tiếng kêu của một thuyền viên.

Dương Chính xoay người lướt đi như gió lốc, nhẹ quát: "Chuyện gì?"

Một thuyền viên đang không chế cột buồm tay run run chỉ một đồng gì đó trên sàn thuyền.

Dương Chính chú mắt nhìn thử sắc mặt trở nên cứng ngắt.

Cửa khoang mở ra, Huyết Lang dẫn mấy binh sĩ đi ra tới gần Dương Chính, bọn binh sĩ tức thì nghẹn thở.

Thứ trên sàn thuyền...

Không ngờ lại là tàn hài của người, chỉ còn phần trên bụng, bị nước làm cho gương mặt méo mó trắng bệch, hai mắt mở trừng trừng rõ ràng là chết không nhắm mắt.

Máu trên người y đã chảy hết, da cũng giống như giấy, Dương Chính dùng mũi kiếm khoét thử liền xuất hiện một lỗ nhỏ.

Hít một hơi, Dương Chính cúi người xuống quan sát vết thương trên xác chết.

Sau một lúc hần trầm giọng nói: "Đây chính là bị nổ chết, còn bị rất nhiều vết thương."

"Đại nhân, ngài nhanh qua xem."

Một binh sĩ trên thuyền đột nhiên chạy ra mạn thuyền cao giọng gọi: "Rất nhiều người chết."

Dương Chính vội vàng đến mạn thuyền chỉ thấy trên mặt nước mênh mông rất nhiều thi thể trôi lênh bênh, mảnh gỗ, các quần áo vật dụng hàng ngày, còn có vải rách.

Ánh chớp lóe lên chiếu sáng trong chớp mắt, giúp mọi người nhìn rõ gương mặt trắng bệch của các xác chết.

Mọi người đều là lão binh nhìn thấu sinh tử.

Nhưng đều bị cảnh tượng trước mắt làm
chấn động, một thời gian người trên
thuyền đều im lặng.

Dương Chính vượt nước mưa trên mặt,
mục quang thâm thúy nhìn chân trời, đám
mây đen trong tròng mắt phản phát như
liền lạc với mây đen trên trời, huyết kim
sắc hỏa diễm trong mắt hấn nhảy múa
theo ánh chớp lóe.

Keng.

Một âm thanh chấn động vang lên ù cả
tai mọi người làm họ thấy đều giật mình
tĩnh lại.

Thanh đao đen bóng đã chỉ về bên trái phía trước.

Nơi này chính là phương hướng mà thi thể không ngừng trôi nổi...

Không cần Dương Chính nói mọi người đều biết rõ tâm tư của hắn.

Huyết Lang lớn tiếng chỉ huy các binh sĩ, thuyền viên kéo buồm lên cao, mười mấy mái chèo từ khoang thuyền chỉnh tề khua nước, Bát ngôi thuyền chuyển hướng tăng hết tốc độ hướng về bên trái tiến lên.

Khói dày đặc, ánh lửa bùng bùng!

Mùi khét nhè nhẹ lan khắp không trung.

Dưới cơn mưa lớn, Phong sào đảo như một con cự thú màu đen như ẩn như hiện.

Dương Chính nghe được tiếng la hét bi thương, tuyệt vọng, thống khổ, táo bạo, tanh máu trong tiếng mưa gió toát bời...

Nước sông nhuộm máu, tàn骸 bập bênh trên mặt nước rất kinh tâm, càng tới gần Phong sào đảo thì mùi máu tanh và mùi thi thể thối càng thêm nồng đậm làm người ta muốn ói, từ các thi thể đó có thể nhìn ra đó chắc chắn là thủy đạo.

Hồng nương tử, nàng thực sự dẫn thủy đạo đến Phong sào đảo, thực sự làm cho bọn thủy đạo cùng hung cực ác này chém

giết lẫn nhau.

Dương Chính đứng ra phải vui vẻ, hăn lập mưu bao lâu nay không phải là chờ giờ phút này hay sao?

Mọi thứ trước mắt hăn đều hoàn mỹ, còn sớm hơn cả tưởng tượng.

Nhưng sao hăn không thể hưng phấn mà trong lòng phảng phất có chút buồn phiền.

Hồng nương tử đâu, nàng ta và mấy trăm tỷ muội, còn có thuyền, đã đi đâu?

Khói mù dày đặc phủ chụp lấy Phong sào đảo không nhìn rõ gì cả.

Đến lúc này Dương Chính cố gắng cưỡng bách mình bình tĩnh lại.

Hắn dùng ngữ khí bình tĩnh như trước hạ lệnh.

Giảm tốc, cẩn thận giới bị.

Bát ngôi thuyền của Dương Chính cùng năm chiếc Lục ngôi thuyền khác tạo thành một trận hình chậm chậm tiến về phía Phong sào đảo.

La Tổ không chế bọn vô tâm giả điều khiển mấy chiếc Phiên xa ngư thuyền khác giống như u linh tản ra. Trong đêm tối hình dáng đen kịt của Phong sào đảo

giống như cái miệng lớn há to muốn nuốt
chúng lấy tất cả chiếc thuyền...

Tiếng chém giết càng lúc càng thưa thớt,
trận chiến của bọn thủy đạo đã tiến vào
hồi kết.

Không ngừng có thủy đạo bị thương gãy
giụa dưới nước la thảm, sau khi Phiên xa
ngư thuyền đi qua thì tiếng la thảm liền
trở nên yên tĩnh...

Giết không cần hỏi!

Chiến tranh là vậy, mệnh lệnh nghiêm
khắc của Dương Chính đối với tình
huống hiện tại là thích hợp nhất.

Bọn thủy đạo nguyên có thể là tù binh, không phải ai cũng là người thập ác bất xá.

Nhưng... còn có biện pháp nào nhanh chóng gọn ghẽ hơn biện pháp đó?

Tất cả mọi việc đều phải suy xét theo xu hướng lợi ích.

Dương Chính kéo mạnh dây cung, ô quang lóe lên, một thủy đạo đang còn kêu cứu đã bị tên bắn xuyên qua đầu, mũi tên mang sức lực mạnh mẽ cơ hồ xuyên thấu qua đầu y làm nổ tung một đám huyết vụ.

Dương Chính hít sâu một hơi, mở nút cổ áo ra một nấc.

Trong ngực hấn tựa hồ như có ma quỷ đang tả xung hữu đột muốn thoát ra.

Bầu trời đầy máu như đang cười danh ác.

Dương Chính cảm thấy áp lực cực lớn, đúng vậy, chỉ khi gặp phải cường địch thì hấn áp lực lớn như vậy.

Cỗ áp lực này cố nhiên không phải cảm giác không thể chiến thắng khi đối mặt bọn người Tích Nguyệt, cảm giác vô lực chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên.

Càng âm u quỷ dị phảng phất như đôi tay lạnh lẽo của người chết sờ vào khắp da thịt trên người hấn làm cho hấn rùng

mình, lỗ chân lông trên người nhanh chóng co lại.

Cũng giống hần.

La Tổ cũng cảm ứng như vậy.

Sắc mặt xám xanh của hắc bào tăng lữ trở nên méo mó, cặp mắt xám nhỏ của lão lúc này mở lớn hết cỡ, nhìn chăm chăm vào bóng tối phía trước, toàn thân căng ra, ngân sắc ma văn trên hắc trượng thỉnh thoảng lại lóe lên bạch quang.

Mùi vị quen thuộc.

Nó đến từ thế lực ma quỷ, mùi vị đanh ác trên người Hắc pháp sư.

Khách lạp lạp!

Một ánh chớp lớn đột nhiên đánh xuống từ bầu trời đen kịt, đánh thẳng xuống phía trước chiếc Bát ngôi thuyền khoảng chừng vài chục mét.

Phanh một tiếng, Dương Chính cảm thấy như mình bị sét đánh trúng, cơ thịt toàn thân giống như bị lửa thiêu đốt.

Binh sĩ xung quanh càng chịu không nổi, ngã lăn ra sàn thuyền.

Nhưng ngay sát na ánh chớp chiếu sáng không gian.

Tròng mắt của Dương Chính co rút lại.

Một hơi lạnh khiếp người sát na xuyên qua lưng hắn, thân thể bị thiểm điện làm đau đớn, hắn cố gắng hết sức thét lên mơ hồ lấp bấp: "Cẩn...cẩn... thận..."

Thanh âm bị gió mưa nuốt mất.

Bọn binh sĩ không nghe được, mà dù có nghe được thì toàn thân tê rần cũng không phản ứng được.

"Không..."

Đầu Dương Chính ông lên một tiếng, không biết sức lực từ đâu mà tay hắn giơ cao lên.

Trong màn đêm, tiếng rít gió càng lúc càng gần.

Dương Chính dẫn mấy tên thân binh gần nhất đi tới mạn thuyền.

Hắc liệt huyết vung lên tạo thành một vòng ô quang nửa hình tròn.

Tiếng tên xé gió bắn tới giống như tiếng mưa rơi cuồng bạo. Dạ tiễn, chính là dạ tiễn khôn kiếp, Dương Chính dùng hết sức lực vung đao ngăn đỡ nhưng sức lực của một người cuối cùng cũng có hạn.

Tiếng la thảm của binh sĩ bị trúng tên không ngừng vang lên.

Mỗi tiếng la thảm đều làm cho lòng Dương Chính nhói lên mãnh liệt, hấn nghiền nát cả môi, mùi máu tanh dâng lên trong cổ họng.

Một thoáng thời gian mà giống như là cả ngàn năm.

Dương Chính xoay tay rút kiếm, sau khi thở dốc một hồi, cánh tay hấn tê mỏi cuối cùng cũng giảm bớt, hấn cao giọng hét: "Thuần bài, lập thuần trận phòng thủ."

Cổ nén bi thương, bọn binh sĩ còn lại chụp lấy thuần bài treo trên mạn thuyền, từng chiếc thuần dương lên che kín khắp

thuyền. Đợt mưa tên thứ hai đã bắn tới, mũi tên hoặc cắm thẳng vào thuẫn hoặc từ trên cao rơi xuống rít gió lao sát qua thân thể. Dương Chính cầm một chiếc thuẫn bọc thép, vừa lùi vừa chỉ huy binh sĩ trong khoang thuyền ra đi binh sĩ bị thương và bị chết ra sau.

Trên sàn thuyền ngọn ngang bừa bộn, máu tươi hòa lẫn nước mưa, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rên của các binh sĩ.

Chiến tranh đến quá bất ngờ.

May mà Dương Chính thống lĩnh toàn là binh sĩ tinh nhuệ nhất của Đông tuyến, họ thân kinh bách chiến, tuyệt không phải là thứ mà bọn cường đạo ô hợp có thể so

sánh.

Dương Chính đã từng lãnh giáo qua dạ tiễn của Phong sào đảo tự nhiên sớm đã chuẩn bị, những chiếc thuẫn bài này so với thuẫn bài bình thường thì lớn hơn gấp đôi, thuẫn trận tạm thời có thể bảo vệ hơn nửa chiếc thuyền. Trừ đợt tên đầu tiên làm cho Dương Chính ít nhất cũng tổn thất mấy chục thủ hạ thì các đợt dạ tiễn sau hoàn toàn không gây được tổn thất gì.

Dương Chính nấp sau thuẫn bài đi lại trên sàn thuyền truyền đạt mệnh lệnh.

Lúc này chỉ có thể cổ vũ sĩ khí mới có thể làm cho bọn binh sĩ quên mất mình

đang bị đánh ở thế hạ phong.

Bát ngôi thuyền tiến lên phía trước với tốc độ nhanh nhất, Phong sào đảo càng lúc càng gần.

Lúc còn cách bến cảng năm mươi mét thì bên phải mạn thuyền đột nhiên vang lên một tiếng la thảm, chỉ thấy một cây ngư xoa xuyên qua lỗ hồng giữa các thuẫn bài đâm thấu người một binh sĩ. Thuần bài ngã âm xuống, ngư xoa lại vung lên, đâm vào tên binh sĩ đang giãy giụa, máu bắn tung tóe khắp người y.

"Cao Tư!" Binh sĩ hai bên cất tiếng la thảm, nhao nhao tiến về phía mạn thuyền.

Ngư xoa xoay sang phía sau, chỉ nghe mặt nước vọng lên tiếng khua, đến lúc binh sĩ huy vũ đao kiếm nhảy đến bên mạn thuyền thì chỉ kịp thấy một bóng đen biến mất trong làn nước.

Dương Chính rời khỏi mọi người, đi tới bên mạn thuyền vừa xảy ra chuyện, chỗ này vết máu lổ chỗ, trên mạn thuyền có vết tích của một sợi dây xích sắt to bằng cổ tay, còn để lại chất lỏng màu sáng, Dương Chính xoa thử chất dịch đó đưa lên mũi ngửi thì cảm thấy tanh nồng.

Thân vệ Cao Tư đã chết, vết thương rất đáng sợ, ngư xoa đó đâm xuyên qua bì giáp thấu qua ngực, cả tim phổi cũng bị lôi ra ngoài.

Dương Chính vượt mắt Cao Tư, lồng ngực phảng phất như bị tảng đá lớn đè ép làm hấn hít thở so với ngày thường còn khó khăn gấp cả trăm lần.

Bọn binh sĩ đứng bên hấn, gương mặt căng cứng, ánh mắt đầy vẻ ưu thương và phần nộ.

Bọn họ ngay cả hung thủ cũng chưa kịp thấy, địch nhân quả thực quá mức hung hấn.

Mây dày đặc như đè trên đỉnh đầu, ánh chớp cùng tiếng sấm cơ hồ đồng thời vang lên, lôi điện hung mãnh lúc này rõ ràng đang ở sát bên họ.

Tim Dương Chính đập dữ dội, sát thủ tiềm phục trong bóng tối so với lô điệ̣n còn làm hấn lo lắng hơn, đó không chỉ là một tên mà là một bọn, tinh thần ti của hấn lan ra cảm giắc được nguy hiểm giống như một thanh đao bén nhọn đặt trên cổ mọi người, lúc nào cũng có thể cắt đứt cổ họng.

Đột nhiên, mi mắt phải của hấn giật hai cái, hấn đứng phắt dậy chụp lấy binh sĩ còn đang đứng bên mạn thuyền rồng lên: "Lui lại, toàn bộ lui lại."

Lúc này tiếng sấm ầm ầm vang lên, tai của mọi người đều ong ong, thanh âm của Dương Chính đã bị tiếng sấm và tiếng

mưa át mắt, chỉ có mấy binh sĩ ở gần mới lui lại còn binh sĩ dưới đuôi thuyền chỉ nhìn thấy động tác của các binh sĩ khác, đang còn nghi hoặc thì mấy chục thanh ngư xoa màu đen đã phóng lên.

Binh sĩ không kịp lui lại vùng thuận ngăn đỡ, tiếng ma sát vang lên ken két, ngư xoa lực đâm mạnh mẽ vô cùng đã xé nát thiết thuẫn, bên trên thanh quang lóe lên, một thanh ngư xoa khác đã đâm xuyên qua thân thể binh sĩ, mười mấy vũng máu cơ hồ đồng thời tung bay...

"Vương bát đản!"

Bọn binh sĩ giận dữ mắg, nhao nhao chạy tới đuôi thuyền.

Nhưng sát thủ ẩn tàng trong đêm đen đã thu hồi ngư xoa, tranh nhau nhảy xuống nước, bọn chúng đến đi như gió, thân thủ mẫn tiệp một cách lạ lùng. Càng làm cho người ta hết cách nhận nhìn chính là tràng cười khăng khặc quái dị từ đêm đen vọng đến, phảng phất như đang cười bọn binh sĩ vô năng.

Có mấy binh sĩ nóng nảy đã bước tới mạn thuyền chuẩn bị nhảy xuống nước liều mạng, nhưng một bóng người còn nhanh hơn đã tới trước, vung tay gạt chúng xuống rồi hấn trực tiếp nhảy xuống nước.

Binh sĩ kinh hô: "Tướng quân, tướng quân

nhảy xuống nước rồi."

Huyết Lang chạy đến mạn thuyền nhìn xuống, bên dưới sóng nước cuộn cuộn, trong đêm tối còn có thể nhìn thấy một bóng người.

"Tướng quân đã xuống nước rồi. Còn chờ gì nữa, các huynh đệ cùng xuống đi."

Tư Ca Đặc là người nóng nảy nhất đã nhảy lên mạn thuyền, rút đao rồng lớn tức thì kích khởi huyết tính của bọn binh sĩ. Chỉ có Huyết Lang thầm cảm thấy không nên xung động, bọn binh sĩ từ Đông tuyến đến này tuy không phải là không biết bơi lội nhưng bọn chúng xuất thân kỵ binh, căn bản chưa từng chiến

đầu dưới nước, dưới hồng thủy hung mãnh như vậy mà nhảy xuống chiến đấu với địch nhân tinh thông thủy tính chẳng khác gì lấy sở đoản của mình mà chống với sở trường của địch, y lớn tiếng quát ngăn bọn binh sĩ đang xung động lại.

Trên mặt nước đột nhiên vang lên tiếng quẫy, một bóng đen khổng lồ phi thẳng lên, sau khi vẽ thành một đường cong thì rơi bịch trên sàn thuyền.

Binh sĩ như lâm đại địch, mười mấy thanh đao vung lên về phía vật thể chưa nhìn rõ đang giãy giụa đó, đến khi nhìn rõ mặt mũi thì bọn họ mới hít một hơi khí lạnh.

Đây là quái vật gì? Hình dạng giống người nhưng trên thân đều có vảy nhỏ bao phủ, giữa các ngón tay ngón chân đều có màng, miệng ngoác ra tới tận mang tai, lúc hô hấp giống như chia cái đầu thành hai nửa, hàm răng sắc nhọn không ngừng phát ra tiếng ma sát kèn kẹt.

Trên sàn thuyền nhanh chóng nhiễm đầy máu màu xanh đen, nguyên lai quái vật bốn chân đều đã bị chặt đứt, hoàn toàn mất đi năng lực hành động, cho dù là vậy nhưng quái vật này điên cuồng vằn vẹo thân thể, há miệng đòi cắn bọn binh sĩ bên cạnh.

Bọn binh sĩ trong lòng lạnh toát, muốn ra tay giết chết quái vật này.

Sau lưng chúng vang lên một tiếng quát: "Dừng tay, đừng giết hấn."

Dương Chính không biết từ lúc nào đã leo lên thuyền, cả người ướt đầm, hắc liệt huyết cầm trong tay phải, thần sắc y như bình thường.

Hấn bước nhanh đến bên quái vật hình người, quái vật đang hung dữ vừa nhìn thấy Dương Chính liền run rẩy co rút lại, trong mũi miệng phát ra tiếng thở nặng nề, sau một lúc thì thét lớn, co người búng lên cắn vào yết hầu Dương Chính, nhưng còn chưa tới gần thì một tiếng thét vang lên, nắm tay của Dương Chính đã đập thẳng vào miệng nó, răng quái vật

rơi ra ngoài quá nửa.

Dương Chính đạp một chân lên ngực nó, lạnh lùng hỏi: "Ta hỏi ngươi, ngươi là người trên đảo phải không?"

Quái vật này chân tay đều bị cắt đứt, lại bị đâm lên ngực, hết cách phản kháng chỉ là đối với lời nói của Dương Chính trong cổ họng nó phun ra tia máu, kêu chi chi mấy tiếng.

Dương Chính thấy nó không trả lời liền dùng sức đạp mạnh chân xuống, quái vật đau đớn la thảm.

"Không có tác dụng đâu, nó đã không thể nói chuyện được." La Tổ không biết từ

xó nào xuất hiện, đứng bên quái vật, sắc mặt đầy vẻ kinh dị.

Dương Chính khẽ ngẩn ra, nhìn La Tổ: "Nói sao?"

La Tổ lúc này dùng ngón tay trắng bệch bóp lấy cằm của quái vật, quan sát kỹ lưỡng một hồi, vẻ kinh dị trong mắt dần trở nên hưng phấn, lẩm bẩm: "Không thể nào... Lợi hại thật... Quá lợi hại..."

Dương Chính gặp phải cường địch, đầu còn lòng dạ nào nghe La Tổ nói vu vơ, nhin không được chen ngang: "Lợi hại gì, nó rốt cục là thứ quý gì đây?"

La Tổ đứng dậy, nắm chặt hai tay, biểu

tình bình thường giống cương thi của y cũng không giữ được, cả giọng nói cũng không nén được hưng phấn: "Lần trước người cho ta xem hai ống dịch thể, ta một mực hoài nghi loại dịch cải tạo này, bất quá ta tìm không ra tài liệu thí nghiệm thích hợp, bây giờ xem ra... Đây chính là công năng cải tạo của chất dịch đó... Cơ bắp hoàn mỹ, sức lực đề cao ít nhất gấp mấy lần nhân loại, còn có vảy cá cứng rắn vô cùng, thiết kiếm thông thường căn bản chém không vào được. Ha ha..." La Tổ chỉ quái vật nằm đó: "Đúng là nghiên cứu của thiên tài, thực sự là tác phẩm của thần, quá vĩ đại, quá thần kỳ..."

Dương Chính lạnh lùng ngắt ngang: "Người là nói cái loại mà biến nó

thành loại quái vật này sao?"

"Đúng, tuyệt đối là vậy, như người thấy đó, bọn Chương ngư đạo này đều là người đã được cải tạo... Dịch thể thần kỳ đó có thể biến chúng thành chiến sĩ siêu cấp."

"Thần kỳ!" Dương Chính quát lớn, đột nhiên nắm cổ áo La Tổ, vì kích động quá nên thanh âm rền vang như sấm, cả tiếng mưa ào ạt cũng không át nổi.

Binh sĩ đều im lặng như ve sầu mùa đông, bọn họ chưa từng thấy Dương Chính giận dữ như thế, La Tổ ở gần nhất, y thậm chí còn có thể cảm thấy Dương Chính cơ hồ muốn xé nát y ra, nhưng y

không hiểu Dương Chính vì sao lại nổi giận, sau khi thất thần, y dùng tay gạt tay Dương Chính ra: "Người làm gì vậy?"

Dương Chính hít sâu một hơi, hắn không thể tiếp thụ sự thật này, lấy người làm tài liệu thí nghiệm, đem người đang còn sống cải tạo thành quái vật khiến hắn khó thể tiếp thụ giống như là đem người đi bán làm nô lệ, có điều dù hắn bất bình đến đâu cũng hết cách cải biến.

Đây không phải là địa cầu, không phải là nền văn minh khoa kỹ phát đạt, hắn không thể dùng đạo đức của địa cầu ước thúc người nơi này.

Nhìn binh sĩ ngấn ngor chung quanh,

Dương Chính biết những người này tuy là bộ hạ tốt nhất của hắn, đều nguyện ý chiến đấu cho đến chết vì hắn nhưng họ không hiểu hắn nghĩ gì, không biết hắn vì sao nổi giận. Dương Chính và bọn họ rất lại cũng là người của hai thế giới khác nhau.

Quá bi ai cũng quá sức chịu đựng, Dương Chính cười khổ một tiếng, chậm chậm buông tay.

La Tổ lui ra sau, cẩn thận quan sát hắn.

Ngay lúc này, thân thuyền chấn động kịch liệt.

"Tướng quân, đến đảo rồi."

Dương Chính phát hiện mình đã đến bến thuyền hình cong của Phong sào đảo, bốn bề đầy mảnh ván thuyền gãy đổ phập phù trên mặt nước, theo sóng nước dập dờn đập vào bến thuyền tan hoang.

Dương Chính cẩn thận kèm chế nhìn xuống người biến dị xấu xí dưới chân, mấy giây sau thần tình của hắn biến thành lạnh lùng.

Nhìn vào Phong sào đảo đầy những sơn động đen kịt, Dương Chính đột nhiên có một quyết tâm mạnh mẽ hủy diệt nơi này mà trước nay chưa từng có.

Hắn không thể thay đổi, nhưng hắn có thể

hủy diệt.

Hắc liệt huyết lóe lên, lớp vảy cá trên người biến dị nhân được gọi là đao thương bất nhập không khác gì giấy trắng bị hắc đâm xuyên qua, biến dị nhân co giật một hồi rồi lăn ra chết.

"Lên đảo thôi."

Dương Chính nhẹ giọng nói, hơn hai trăm binh sĩ liền tiến lên đảo.

Thi thể đầy mặt đất, máu tuy đã bị rửa trôi đi nhưng mùi máu tanh nồng vẫn không hề tiêu tan, âm khí nặng nề vây kín đảo.

Bọn binh sĩ phân tán theo hình quạt, tay trái cầm thuẫn tay phải cầm đao, đi theo bên người Dương Chính. Khí trời hiem ác lại thêm biến dị nhân đáng sợ xuất hiện trước đó khiến cho đám chiến sĩ tinh nhuệ trời không sợ đất không sợ thần kinh căng thẳng giống như năm xưa đối trận cùng Thương Nguyệt lang quân.

Dương Chính không cầm thuẫn, hấn và La Tổ đi chung trao đổi vài câu ngắn ngủi với nhau.

Chợt tiếng bước chân vang lên rầm rập trong đêm tối, dày đặc và mạnh mẽ.

Đây chính là tiếng bước chân của Vô tâm giả, luận điều kiện thân thể thì vô tâm giả

không thua kém gì biến dị nhân, thậm chí vì chúng không có cảm giác đau đớn sợ hãi nên có thể phát xuất lực chiến đấu hơn xa người thường, nhưng chính vì như vậy nên nếu như Vô tâm giả không có người điều khiển thì chỉ là một cỗ máy không có đầu óc, không như Biến dị nhân có tư duy độc lập, có thể phân tích hình thức. Chiến đấu với loại biến dị nhân của nhân loại thế này La Tổ rất là kinh ngạc và hưng phấn.

Đối với tăng lữ và thuật sĩ dốc hết trí lực nghiên cứu thuật pháp cực hạn mà nói thì bọn họ có thể so với khoa học gia ở xã hội hiện đại, kiến thức uyên bác hơn xa thường nhân, và cũng yêu thích nghiên cứu cuồng nhiệt.

Sự xuất hiện của Biến dị nhân khiến La Tổ như nhìn thấy một phiên trời đất mới.

Lão trong lòng đã tính toán sẵn, nhất định phải bắt sống một Biến dị nhân mang về nghiên cứu, lão đối với tên khốn nghiên cứu ra Biến dị nhân cũng rất hiếu kỳ.

Nếu như là thế lực của bọn hắc pháp sư thấp thì càng làm cho người ta thương tâm.

Hắc ma pháp của chúng đã nghiên cứu tới trình độ này sao?

La Tổ còn đang suy nghĩ, chợt có cảm ứng.

Tiếng thét sắc nhọn thê lệ của Vô tâm giả vang lên trong màn đêm tối mịt mờ vô cùng thê lương.

La Tổ trái tim nhói đau, sắc mặt lộ vẻ phần nộ, một tên Vô tâm giả đã bị tiêu diệt.

Vô tâm giả cần La Tổ dùng tinh thần lực khổng chế, sống và chết đều liên quan mật thiết đến lão.

Lão nhanh chóng vùng Hắc pháp trượng lên, ngân sắc ma văn lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, cặp mắt La Tổ giống như chiếc gương, bằng phẳng, phản quang, tròn mắt khê co rút lại, trong đêm đen,

Vô tâm giả cùng cất tiếng rống vang, từng bóng đen nhanh chóng phóng đến chỗ vừa xảy ra chuyện, nhanh đến mức bóng người cũng nhìn không rõ.

Bọn Dương Chính không dám khinh cử vọng động, sức chiến đấu của Vô tâm giả mọi người đều đã thấy qua, vì thế bọn binh sĩ cảm thấy cho dù một bọn quái vật xuất hiện đi nữa thì Vô tâm giả cũng không thua thiệt gì.

Nhưng mà chưa đến một khắc, sắc mặt của La Tổ càng lúc càng trắng, cơ hồ có thể nhìn xuyên qua.

Lão thổ ra một ngụm máu tươi, pháp trượng huy động liên hồi, trước tiên là

không ít Vô tâm giả từ trong bóng tối
nhảy ra, sau đó là Hắc giáp trùng dày
đặc bay ra...

Đỉnh núi cao nhất trên Phong sào đảo,
tiên tri Cổ Phí Tư a một tiếng, nhẹ nhàng
nói: "Á lộ đức tăng lữ."

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 7 - Chương 2: Phong sào đảo chiến kí

A

ds "Chuyện gì?" Dương Chính thấy La Tổ loạn choạng suýt ngã, mũi miệng đều phun máu, tựa hồ như tinh lực hao tận.

Không cần La Tổ trả lời, sau khi bọn Vô tâm giả từ trong bóng tối xuất hiện, hắc giáp trùng đột nhiên càng lúc càng xuất hiện nhiều. Có mấy Vô tâm giả đang còn ở lưng chừng không trung đã bị mấy đạo hắc ảnh quán lấy, tốc độ xuất thủ quá nhanh không xem rõ được, Vô tâm giả bị cắt ra thành mấy mảnh giữa không trung.

Mỗi lần một tên Vô tâm giả ngã xuống thì sắc mặt của La Tổ càng thêm khó coi, thân hình càng thêm run rẩy.

Đương nhiên đó không phải là Vô tâm giả bị hủy diệt, sau khi bọn chúng bị nỏ tung thì nhanh chóng biến thành một bầy hắc giáp trùng dày đặc.

Ngày trước Dương Chính đã bị một chiêu này đánh cho tơi tả.

Nhưng rõ ràng Dương Chính tịnh không biết chuyển hoá giữa Vô tâm giả sang Hắc giáp trùng chính là vu thuật bậc cao, ngày đó nếu không phải do hấn ép La Tổ đến mức không còn đường đi thì lão tuyệt đối không xuất ra tuyệt chiêu giữ

nhà này. Đặc biệt là Vô tâm giả bị man lực phá hủy, cho dù bọn chúng là bất tử chi thân nhưng lại mang đến thương hại rất lớn cho La Tổ.

La Tổ chính là đang liều mạng.

Càng lúc càng nhiều Vô tâm giả bị phá hủy, sau đó biến thành Hắc giáp trùng dày đặc cả mặt đất.

Bốn bên trở thành biển hắc giáp trùng.

Bọn giáp trùng đen kịt, xấu xí này ngo ngoe động đậy, phát ra âm thanh rào rào vô cùng khủng bố.

Cả đến bọn binh sĩ bên Dương Chính

cũng biến sắc.

Dương Chính cũng kinh hãi, bất quá hấn kinh hãi chính là do địch nhân ẩn tàng trong bóng tối, không có ai hiểu rõ lực lượng của Vô tâm giả hơn hấn, ngày đó hấn nhờ vào tà lực khắc chế mới có thể đánh bại bọn chúng, bây giờ đối phương lại dễ dàng giải quyết bọn Vô tâm giả, hấn không kinh hãi sao được?

Kinh hãi thì kinh hãi, nhưng bầu máu nóng hiếu chiến cũng sôi trào.

Có hứng thú, Dương Chính nhìn chăm chú vào biến dị nhân đang chậm chạp xuất hiện từ trong bóng tối.

Bọn biên dị nhân toàn thân đầy vảy cuối cùng đã tiến lên chiến trường, trong bóng tối không biết còn tiềm phục bao nhiêu quái vật như vậy, từ bốn phương tám hướng chậm chậm bò ra, thực sự là bò ra. Bọn chúng tứ chi chạm đất, bàn tay bàn chân chạm đất đều phát ra tiết tấu nhịp nhàng.

Mặt biển phía sau nổi lên khá nhiều cái đầu, cặp mắt màu xám xoay chuyển, đầy vẻ hung tàn nhìn thẳng vào những người lên đảo.

"Tướng quân, bọn ta bị bao vây rồi." Huyết Lang nhìn quanh một vòng, thanh âm rớt cục cũng có chút run run, hấn không sợ chết, không sợ liều mạng với

người ta, nhưng mà đôi phương lại là một bầy quái vật.

"Người sợ?" Dương Chính bình thản nói.

Huyết Lang nghe vậy run lên, liếm nước mưa trên môi, răng cắn môi cơ hồ bật máu: "Ta không sợ."

Dương Chính khẽ ngẩng đầu lên, gió mạnh ủa tới, nước mưa rơi đầy mặt, hắn đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: "Đêm đen gió mạnh chính là đêm giết người."

Hắc giáp trùng xông tới cắn xé bọn biến dị nhân đầu tiên.

Khoảnh khắc, đêm đen vang lên tiếng ma sát và tiếng gãy vụn của kim thiết.

Từng tên biến dị nhân bị Hắc giáp trùng vây quanh người thành một hình cầu lăn lộn trên mặt đất.

Chúng quần lấy chỉ vài giây.

Mấy khối hình cầu đó lại xông lên, Hắc giáp trùng rơi xuống lả tả, thể hình bọn biến dị nhân hiện rõ ra, chúng xông tới trước mặt bọn Dương Chính rất nhanh.

Tiếng thét đau đớn không ngừng vang lên.

Hiển nhiên, Hắc giáp trùng không hề cần

nát được vảy của biến dị nhân, chúng
vung ngư xoa cực lớn đâm tới Dương
Chính.

Tới hay lắm.

Một đao Dương Chính đã súc thể đợi sẵn
từ lâu chém xuống xuống.

Một đao rất đơn giản nhưng lại đạt đến
mức cực hạn của tốc độ và lực lượng
của nhân loại.

Không có đầu khí, chỉ có lực chém
cường liệt và tốc độ cực hạn mà thôi.

Chính là nhờ vào kết cấu phân tử đặc thù
của thứ kim loại siêu việt như Hắc huyền

tình.

Liệp huyết đao như chém xuống bùn, lúc đầu còn ngập ngừng đôi chút, sau đó quán tính càng lúc càng mạnh, Dương Chính càng lúc càng chém thoải mái, người nào chậm chạp một chút còn chưa nhìn rõ hấn xuất thủ thế nào thì kết quả đã hiện ra.

Hắc giáp trùng không thể cản phá được vẩy của biến dị nhân, bị dồn sang bên phải thành hai chỗ, nơi vết cản trơn láng như kính.

Hai đoạn thi hài còn bay trên không trung, Hắc giáp trùng đang vây quanh người bắt đầu điên cuồng từ khe hở cản

nuốt vào, sau một thời gian nghe tiếng động rào rào như tầm ăn lá dâu, đến lúc biến dị nhân rơi xuống đất thì máu thịt đã bị ăn sạch, chỉ còn lại xương cốt màu trắng hếu và vảy cá không thể cắn được.

Loại chiến trường này tuyệt không dễ nhìn.

Đối mặt với hạ trường đáng sợ của địch nhân, binh sĩ sau lưng cũng sờn gai ốc, trong bụng nôn nao, mấy tên binh sĩ đứng gần La Tổ không tự chủ được lui lại mấy bước.

Vô luận là Hắc pháp sư hay là Á lộ đức tăng lữ.

Họ đều là người thần bí nhất, đáng sợ nhất trên thế gian này, bọn họ quay lưng với tín ngưỡng Quang minh, ánh sáng, họ cần cỗi, yêu thích sống trong hắc ám và tử vong. Bất kể là ai có tín niệm đạo đức đối với họ mà nói thì ý nghĩa của sinh mệnh là nằm trong việc nghiên cứu ảo thuật đến mức tận cùng.

Nhưng bây giờ, còn có địch nhân nguy hiểm hơn nữa.

Binh sĩ vội co cụm vào trong, lưng tựa lưng, giờ thuận bài lên, khăn trương chờ đợt tấn công kịch liệt tiếp theo.

Biến dị nhân bị Hắc giáp trùng vây khôn xông bừa lên, không chút khiếp sợ đao

kiếm của binh sĩ, va chạm kịch liệt một lúc thì bọn binh sĩ hồ khẩu rướm máu, thuẫn bài chế bằng tinh thiết cũng bị lồm vào, còn có mấy binh sĩ bị gãy xương cổ tay.

Có thể phá được vây của bọn biến dị nhân chỉ có mình Dương Chính.

Hắn huy vũ Liệp huyết đao, chém trái chặt phải, thực sự chỉ muốn phá ra một vết thương hở, sau đó bọn hắc giáp trùng sẽ tiến vào trong vết thương đó ăn sạch máu thịt của bọn biến dị nhân.

Đây thực sự là một trận chiến đấu vô cùng thảm liệt.

Binh sĩ của Dương Chính dần tới chỉ có thể phòng ngự bị động.

Chỉ có thể giương mắt ngó bọn biến dị nhân đông như châu chấu xông tới tấn công.

Ngư xoa cực lớn xuyên thấu thiết thuẫn cũng xuyên luôn sinh mệnh của một binh sĩ thì càng thêm nhiều binh sĩ xông lên trám chỗ hở đó.

Hai bên đều đang liều mạng.

Vì đều không có đường lui.

Bên người Dương Chính có mấy chục thi hài của biến dị nhân nhưng hẳn cũng

chẳng dễ chịu gì.

Bọn biến dị nhân này sức mạnh vô cùng, động tác nhanh lẹ hơn xa Vô tâm giả, Lập huyết tuy có thể phá được lớp vảy nhưng thường lại khiến cho Dương Chính lâm vào thế bị động vô cùng, vì nếu chém nhẹ thì bọn biến dị nhân có sức sống mạnh như con gián căn bản giống như vô sự, Dương Chính đã tận mắt nhìn thấy biến dị nhân bị hắc giáp trùng ăn hết hơn nửa máu thịt mà vẫn còn chém giết, hơn nữa lại càng thêm điên cuồng.

Mỗi một lần giao phong cùng ngư xoa Dương Chính đều cảm thấy ê ẩm.

Vũ khí nhẹ đối chiến với ngư xoa nặng ít

nhất 50 cân, to như cánh tay tịnh không chiếm được ưu thế.

Không lâu sau, trên người hấn máu me đầm đìa.

Tay trái bị ngư xoa đâm xuyên, vết thương to cỡ quả trứng gà máu tuôn như suối.

Năng lực tự lành của hấn có thể khiến vết thương nhanh chóng cầm máu nhưng đến lúc va chạm thì vết thương lại vỡ ra. Đây là hành hạ vô cùng đau khổ, mỗi lần va chạm đều làm cho vết thương vừa lành trở nên đau nhói.

Thông khổ thì hấn có thể chịu đựng được

nhưng hấn lại không thể chịu đựng được rằng không có hy vọng chiến đấu.

Thủ hạ của hấn từng người ngã xuống, một mình hấn có chém giết nhanh hơn nữa cũng không bằng đôi phương hàng trăm người chém giết.

Phải thôi thôi!

Không chỉ mình hấn cảm thấy thế, La Tổ và hơn hai trăm binh sĩ cũng đều cảm thấy tình trạng nguy hiểm này.

Bọn họ không thể lui được.

La Tổ né ra một chỗ trống, móc một dục bình trong ngực áo ra dốc vào

miệng uống một hơi hết nửa bình, nhiệt khí liền sôi trào trong khắp tứ chi bách huyết của lão.

Thân là Ngân trượng tăng lữ, La Tổ khẳng định có đồ chơi để dành.

Loại dược hoàn thân quý này bình thường dù lão có trọng thương cũng không dám nuốt hơn một viên, nhưng giờ đây thì uống cả nắm.

Đau đớn trong đầu liền giảm bớt, khí lưu âm áp hội tụ vào trước trán, vu lực trong người La Tổ cơ hồ muốn bành trướng ra ngoài, dược lực hung mãnh khiến cho lực lượng của lão nhanh chóng đột phá đến cực hạn. Lão nắm lấy quyền trượng có

quần đầy kim ti.

Ma văn màu bạc phát xuất ánh sáng vàng nhạt.

Đây chính là tiêu chí của Á lộ đức tăng lữ bậc cao nhất, Kim trượng tăng lữ, ma văn kim hóa.

"Áp tát lộ, qua ni sắc ba oanh..."

Ma chú trầm trầm chậm rãi, từng âm tiết một vang lên, mỗi lần lão niệm một âm tiết thì không khí xung quanh lại thêm trầm trọng một phần.

Khí lưu chậm chạp không ngừng ngưng tụ, mây đen dày đặc trên không như bị

một lực lượng nào đó hấp dẫn, tiếng sấm cũng ngừng, mưa to gió lớn trong không gian này phảng phất như đều biến mất. Không phải là chân chính biến mất mà là một áp lực bất ngờ ập đến khiến cho người ta thần kinh như bị đè nén.

Một áp lực vô danh từ hư không kéo đến.

Mưa gió bão bùng trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Hắc giáp trùng càng thêm hưng phấn, bọn chúng vỗ cánh càng thêm mạnh mẽ, tiếng đập cánh ông ông vang lên giống như nước biển sôi trào.

Lần đầu tiên biến dị nhân khí thể bị rơi

xuống hạ phong.

Đều là tín đồ trung thành của lực lượng đen tối, tiên tri Cổ Phí Tư lúc này cảm thụ được khiêu chiến của đối thủ cùng cấp bậc.

Ánh mắt màu xanh lục đột nhiên nóng bỏng.

"Kim trượng tăng lữ, đáng chết, đã hai trăm năm chưa có Kim trượng tăng lữ xuất hiện."

Thanh âm nguyên bản trầm ổn và ngạo mạn lúc này đã trở nên găm gù, rõ ràng tiên tri đang giận dữ và bất an.

Rõ ràng vừa là một tăng lữ bình thường, vì sao trong chớp mắt đã biến thành Kim trượng tăng lữ.

Kim trượng và Ngân trượng tuyệt đối không thể hình dung như là chỉ cách nhau một bậc được. Điểm này cũng giống như Bát phẩm kiếm sĩ và Cửu phẩm kiếm thánh. Từ "sĩ" và từ "thánh" chính là đại biểu cho một quá trình từ lượng sang chất.

Cả thế giới có bao nhiêu Bát phẩm kiếm sĩ? Không tới một vạn thì cũng mấy ngàn, nhưng đến được cánh cửa của chữ "Thánh" thì bất quá chừng vài chục người.

Cổ Phí Tư có thể ung dung đối phó với mười tên Ngân trượng tăng lữ nhưng không dám khinh thường khi đối mặt với một Kim trượng tăng lữ.

Cho dù lão đã đứng vào hàng ngũ Đại thuật sĩ nhưng đối mặt với Kim trượng tăng lữ chưa từng xuất hiện trong hai trăm năm nay thì Cổ Phí Tư cũng không dám nắm chắc.

Lão gầm lên: "Thượng giáo, Chương Du thượng giáo!"

Sau một lúc, Chương Du đẩy vế bất mãn từ huyết động gần đó đi ra.

Y chỉnh lại y phục còn chưa cài nút, bất

kỳ ai bị quấy rầy "hảo sự" thì lòng dạ chẳng thể nào tốt đẹp cho được. Vì vậy nên lúc gặp tiên tri, Chương Du thương giáo ngữ khí đầy vẻ bức dọc: "Cổ Phí Tư đại nhân, ta đang dạy dỗ nữ nhân, ngài há không biết là không nên quấy rầy sao?"

Cổ Phí Tư gõ mạnh pháp trượng vào đầu Chương Du thét mắng: "Câm miệng, tình huống có biến hóa."

Chương Du bị gõ một cái vào đầu, ánh mắt liền lóe lên một tia hung tàn, nhưng y cuối cùng vẫn nhẫn nhịn được, trầm giọng nói: "Biến hóa gì?"

Cổ Phí Tư thuật lại sơ lược một hồi.

Gương mặt xấu xí của Chương Du không lộ vẻ gì, chỉ có xúc tu là vũ động càng lúc càng nhanh.

Y không biết nhiều về tăng lữ, bất quá Cổ Phí Tư trước giờ rất ngạo mạn mà trở nên cẩn thận như vậy thì y không dám coi thường. Chương Du vội lấy Viễn vọng kính ra quan sát bên tàu nói: "Dị hóa nguyên dịch đã phát huy tác dụng, bọn hải tử đó vừa rồi đã giết sạch trên vạn thủy đạo cũng không tới nửa thời thân, lẽ nào đối phó không nổi với một tên tăng lữ sao?"

Cổ Phí Tư khinh miệt hừ lạnh một tiếng: "Trên vạn thủy đạo đó chỉ là cái rầm, một bọn ô hợp, cuối cùng thì hoặc

là bị đánh giết hoặc là chết ngộp, hơn nữa Di hóa nguyên dịch thực sự chỉ phát huy được có mấy thành, rốt cục có thành công hay không còn phải chờ khảo nghiệm, lần này chẳng qua chỉ là lần thí nghiệm đầu tiên mà thôi."

Chương Du không lên tiếng, y dùng viễn vọng kính quan sát tình huống ở bến tàu.

La Tổ âm trầm nhìn xung quanh.

Theo sự biến hóa của chú ngữ, Hắc giáp trùng trên người nổi lên một đạo ánh sáng, bọn chúng bắt đầu hội tụ lại.

Không lâu sau, từng bóng đen lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Vô tâm giả nếu như chỉ có chút thực lực đó thì đâu phải là đại biểu cho Hắc vu thuật bậc cao nhất.

Lúc La Tổ nhờ vào được hoàn miễn cường đột phá cực hạn thì Vô tâm giả liền có biến hóa, bọn chúng thân hình trở nên to lớn bằng cỡ hai người cộng lại, trên người nếu không lửa thể thì vải quần áo cũng rách nát, hơn nữa trên người còn có một tầng giáp trụ đen kịt bền chắc.

Giáp trụ phân bố ở những điểm trọng yếu trên người Vô tâm giả, sống lưng, vai, đầu gối, bàn tay, giáp trụ đều nổi lên nhiều gai nhọn hung ác vô cùng.

Tròng mắt màu vàng xám đã bị tròng trắng che lấp.

Chớp mắt, bọn Vô tâm giả tròng mắt trở nên trắng dã, cũng biến thành chiến sĩ cường đại vô cùng.

Dương Chánh thở mạnh, hấn nhìn La Tổ ở cách đó không xa, trong lòng cuộn trào bao ý nghĩ, lão già này quả nhiên hậu chước rất nhiều.

Sau khi thét lớn mấy tiếng, bọn Biến dị nhân xông tới Vô tâm chiến sĩ.

Tốc độ của chúng rất nhanh nhưng Vô tâm chiến sĩ chỉ dùng một quyền đã đánh nát đầu một tên biến dị nhân đang xông

lên.

Giống như trái dưa hấu, một quyền này đánh vào não tương màu trắng màu đỏ đều trào ra.

Hai thanh ngư xoa đâm vào thân thể Vô tâm giả, bất quá lần này ngư xoa chỉ để lại mấy cái lỗ nhỏ trên giáp trụ. Vô tâm giả chụp lấy hai tên biến dị nhân, đập đầu chúng vào nhau...

Trận chiến cuối cùng đã bắt đầu nghiêng về phía bọn Dương Chánh.

Số lượng Vô tâm giả không nhiều, chỉ chừng mấy chục tên nhưng lại ngăn trở công kích của bọn biến dị nhân rất vững

vàng.

Còn hơn trăm tên thân vệ của Dương Chánh không dám khinh suất.

Dương Chánh tổ chức cho bọn chúng sử dụng Thần tý cung.

Vũ khí thông thường không thể phá được lớp vảy trên người biến dị nhân, nhờ có Vô tâm giả ngăn trở, kéo dẫn cự ly với bọn biến dị nhân nên binh sĩ mới có thể dùng loại vũ khí đặc thù siêu mạnh này.

Đợt công kích vừa rồi khiến cho bọn thân vệ còn đang đuối sức, hai ba người hợp lại mới có thể sử dụng một cánh cung.

Dây cung rung lên, một mũi tên dài hai xích to như ngón tay cái rít gió bay ra, máu tươi tức thì tung tóe.

"Thành công rồi!" Bọn binh sĩ vui mừng muốn phát điên.

Bọn họ cuối cùng cũng đã có thủ đoạn đối phó với biến dị nhân. Vừa rồi bị chúng áp đảo khiến cho phải bó tay, chỉ có thể mở to mắt nhìn đồng đội chết trước mắt mình, giờ đây mọi nỗi thống khổ bực tức đều phát tiết ra hết.

Dây cung nhanh chóng rung động, nhất thời tiếng mũi tên rít gió vang lên mãnh liệt trên không.

Tầm sát thương hiệu quả của Vô tâm giả cộng với mức áp chế của cung tiễn càng lúc càng áp đảo biến dị nhân.

Số lượng biến dị nhân trên bến tàu càng lúc càng ít ỏi.

Lúc này sâu trong Phong sào đảo, tiếng kèn lệnh vang lên.

Bọn biến dị nhân đang rơi vào thế hạ phong nhanh chóng rút lui.

La Tổ không hề để cho Vô tâm giả đuổi theo, đến lúc biến dị nhân đều đã biến mất, lão thổ ra một ngụm máu tươi.

"La Tổ, người sao rồi?" Dương Chánh nhanh chóng đi tới đỡ lão ta dậy. Hắn biết rất rõ, không có La Tổ, hôm nay trận này không thể đánh, trừ việc hục hặc với nhau ra thì lần này là lần đầu tiên Dương Chánh cảm kích La Tổ.

La Tổ né khỏi cánh tay hắn, ngẩng cao đầu, sắc mặt lão trắng bệch, thanh âm còn run rẩy nói: "Không sao!"

"Người cần nghỉ ngơi một chút!"

"Ta đã nói là không sao!" La Tổ cười lạnh: "Nhân lúc được lực của ta còn chưa hết tác dụng, nhanh đi tìm bọn nữ nhân kia!"

Dương Chánh nhìn La Tô một lúc, chậm chậm gật đầu.

Trí nhớ của Dương Chánh rất tốt, đặc biệt sao khi Ba Bử dung nhập vào thân thể thì cơ hồ đã có bản lĩnh qua mắt không quên.

Địa hình của Phong sào đảo rất phức tạp nhưng lần trước hấn cơ hồ đã đi khắp đảo, loại hoạt động điều nghiên địa hình này chính là tập quán cũ của hấn ngày trước lúc học trình sát, giờ đây rõ ràng đã có tác dụng rất lớn.

Men theo lộ tuyến còn nhớ được, Dương Chánh dẫn thủ hạ đi sâu vào trong Phong sào đảo.

"Bọn chúng muốn lên đây." Chương Du bỏ viên vọng kính xuống, chậm chậm thở ra một hơi, ánh mắt lóe lên, không biết là hưng phấn hay sợ hãi, hoặc là cả hai cảm giác.

Cổ Phí Tư trầm mặc hồi lâu, rồi nói xa xăm: "Đi kéo hai người còn sống ra."

Nửa thời thần sau.

Bọn người Dương Chánh cẩn thận đi mãi, cuối cùng đã tới trung tâm của Phong sào đảo, men theo một con đường quanh co đi tới một bình đài. Xung quanh bình đài đều là đá vụn vỡ ngổn ngang, bột đá phác thành một ngôi saon chữ thập

khổng lồ trên mặt đất, dung nham nóng bỏng đang dần dần chảy xuống lòng đất.

Mặt đất bốc hơi nước nóng bỏng màu xanh đen.

Cũng tại đây, Dương Chánh cũng đã vô cùng phần nộ.

Hắn nhìn thấy hai thi thể nữ nhân đang bị cấn xé nát như còn dư lại ở trung tâm ngôi sao chữ thập.

Từ y phục rải rác khắp nơi thì có thể nhìn ra đây chính là người của Thiết nương tử quân.

Cấn xé thi thể chính là hai con Địa ngục

tam đầu khuyển to lớn như dã ngưu.

Đối với mấy con thú này, Dương Chánh tịnh không hề xa lạ, ngày trước ở trên Bi Thương hoang nguyên, Dương Chánh đã từng nhìn thấy Ác ma thuật sĩ Hạ Lạp Phi triệu hoán loại quái vật này truy sát Vi Đức, hắn cũng từng giao thủ với chúng.

Bất quá, hai con chó trước mặt rõ ràng là khác với Địa ngục khuyển mà hắn từng gặp qua.

Chúng to lớn hơn nhiều, hơn nữa trên mỗi cái đầu đều có một cái sừng đỏ au. Chiếc sừng này khiến cho người ta có cảm giác máu tanh đè ép lên tâm lý mình. Nghe thấy tiếng người, hai con Địa ngục

khuyến ngẩng ba cái đầu lên, sáu con mắt đều rực cháy ngọn lửa màu xanh biếc, dịch thể nhớp nháp chảy từ trên người xuống, nhanh chóng ăn mòn mặt đất tạo thành những chiếc lỗ sâu.

La Tổ rất hiểu biết về loại thú này, lão nhỏ giọng hô: "Địa ngục ma khuyến."

Dương Chánh không nói một lời dẫn bước về phía trước.

Chỉ binh sĩ mới biết là Dương Chánh làm như vậy có nghĩa là hắn đã thực sự nổi giận.

Dương Chánh nổi giận vô cùng đáng sợ, bọn binh sĩ tuy muốn cũng không dám

cản trở hấn tiến tới hai con ma khuyển, cho nên dù La Tổ thét lớn: "Các người còn không kéo hấn trở lại!" thì bọn chúng cũng chỉ còn biết cười khở.

Tốc độ của Dương Chánh không ngừng gia tăng.

Thanh đao của hấn chỉ xéo xuống mặt đất, ánh mắt không chút cảm tình, chính là bình thần cực độ.

Địa ngục ma khuyển đang cắn xé thi thể nhìn thấy nam nhân dám đến phá rồi chúng thì nhe hàm răng đầy máu ra, trầm giọng tru lên.

Mùi hôi tanh nồng nặc từ miệng chúng

phả vào mặt Dương Chánh.

Sáu cái đầu cơ hồ đều lao tới cắn hấn.

Thân vệ phía sau đều kinh hãi la lên, La Tổ lập tức phái hai tên Vô tâm giả từ hai bên xông tới.

Chỉ còn Dương Chánh không chút biểu tình gì, hấn vung đao, đâm xuyên vào một cái miệng đang há ra, sau đó cả người dần về phía trước, hai tay chụp lấy cái đầu chó bẻ mạnh sang trái. Địa ngục khuyển tru lên thảm thiết, thân thể to như dã ngu dẫy dựa liên hồi để lùi lại.

Hai chân của Dương Chánh đã cắm sâu vào đất hơn nửa xích đủ thấy sức mạnh

của một người một thú đến mức nào.

Con địa ngục khuyển kia cắn vào khoảng không, chính là đang bị hai Vô tâm giả giữ lấy.

Cơ bắp toàn thân Dương Chánh nổi cuộn cuộn, cơ hồ muốn phá rách áo, sắc mặt đỏ như máu, hàm răng cắn chặt cơ hồ muốn vỡ, nhưng không hề buông, hần đâm thẳng Liệt huyết đao vào trong cổ họng của Địa ngục khuyển.

Địa ngục khuyển giãy giụa kịch liệt, Dương Chánh gầm lên một tiếng vốn đã ức chế từ lâu.

Ầm một tiếng.

Bọn binh sĩ khỏe mắt cơ hồ rách ra, Dương Chánh đã quật con quái vật đó ngã lăn ra đất.

Không còn chút phong độ khí chất nào, hấn y như là lưu manh đánh lộn, cả người đè đầu Đại ngục khuyển xuống.

La Tổ há miệng, thâm lau mồ hôi lạnh... Tên khốn này, đúng là u mê, lão vội la lên: "Bỏ cái sừng của nó xuống."

Dương Chánh nghe tiếng cũng không nói gì, chụp lấy chiếc sừng bỏ thành hai đoạn, con ma khuyển đau đớn rống lên, ngay cả hai cái đầu đang ngoạm chặt vào vai Dương Chánh cũng nhả ra. Dương

Chánh đã làm thì chơi cho tới bên, hấn nắm lấy một cái đầu khác, thành thạo bẻ tiếp cái sừng xuống, sau khi đã bẻ gãy ba cái sừng, con Địa ngục khuyến mới rồi còn uy phong lẫm liệt đã hoàn toàn ngã gục xuống dưới đất.

Dương Chánh tiện tay ném mấy cái sừng xuống đất, rút Liệp huyết đao ra chém sạch ba cái đầu.

Bên này con Địa ngục ma khuyến đã cắn hai Vô tâm giả tới bời.

Địa ngục khuyến phun ra hỏa cầu màu xanh, dễ dàng thiêu cháy giáp của Vô tâm giả thành một cái lỗ.

Vừa rồi nếu như Dương Chánh không đâm một đao vào cổ họng Địa ngục khuyển, sợ là bây giờ hắn đã chết rồi.

Dương Chánh không tiến lên phía trước mà lùi lại bên cạnh binh sĩ, cầm lấy một cây cung, giương lên nhắm chuẩn. Ba một tiếng, Địa ngục khuyển gào lên bi thiết, chiếc sừng màu đỏ giữa đầu đã bị bắn nát.

La Tổ tiếc nuối nhìn con Địa ngục khuyển mất sừng bị hai tên Vô tâm giả giết chết.

Lão vôi vàng chạy lên lượm chiếc sừng mà Dương Chánh ném bỏ, loại sừng này chính là tài liệu luyện kim vô cùng trân

quý, chỉ có Dương Chánh không biết của mới tùy tiện quăng bỏ như vậy.

Tới lúc này, Dương Chánh mới ngã ngòi xuống đất.

Lửa giận thiêu đốt như vậy, cả hấn cũng không ngờ lại có thể quật Địa ngục khuyển lặn ra đất, khi cơn giận qua đi, cơ thể không còn gì chống chọi, cảm giác kiệt lực khiến hấn khó chịu đến mức muốn ói mửa, thân người đau rát như lửa đốt, nhiều chỗ bị dịch thể ăn mòn của Địa ngục khuyển đã biến thành giống như than củi.

"Tướng quân!"

Nhìn thấy thân vệ tiên tới, Dương Chánh ra dấu biểu thị hấn không sao. Hấn đỡ lấy bình nước thân vệ đưa ra đổ lên chỗ vết thương bị dịch thể ăn mòn, sau đó uống mấy ngụm mới giảm bớt đau đớn.

"Tướng quân, có cần nghỉ một lúc không?"

"Không cần!" Dương Chánh thả lỏng gân cốt, cố tỏ vẻ nhẹ nhàng nói: "Ta giống như là chịu không nổi sao?"

Dương Chánh hiểu rất rõ, nếu như hấn để lộ tư thế không thể chiến thắng trước mặt thủ hạ thì trận đánh ngày hôm nay cũng không cần phải đánh đã biết kết quả. Thiên thời địa lợi đều không nằm bên

bọn hắn, đôi thủ lại cường đại như vậy, bọn họ chỉ còn có đầu chí không chịu khuất phục mà thôi, hắn cần phải giữ vững hy vọng của thủ hạ.

Đây đều là quân tử đệ tử Đông tuyền theo hắn tới đây, còn có hơn hai trăm gia đình phía sau, Dương Chánh phải có trách nhiệm không để cho họ chia lìa vợ con.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của bộ hạ, Dương Chánh đột nhiên vùng kiếm giơ lên ngang ngực, sau đó hướng lên trời lớn tiếng nói: "Phấn chấn tinh thần lên, lẽ nào các ngươi đã quên ta là ai sao, quên mất lúc ở Đông tuyền ta đã dạy dỗ các ngươi thế nào sao, quên mất ta đã thiêu

chết ba vạn Lang quân thế nào sao? Nói cho ta biết, ta là ai?"

Ta là ai?

Dương Chánh hét lớn, thanh âm như sấm vang chớp giật.

Bọn binh sĩ không hèn mà cùng nhớ tới ngày trước Dương Chánh ở Đông tuyến tiêu diệt địch nhân, một mình xông vào mười vạn Lang quân, lần dọ tập Lạc Nhĩ Sơn, từng cảnh tượng đều trở lại trong đầu họ. Đây chính là tướng quân của họ, đã cứu vớt mấy vạn bách tính Đông tuyến, là người tướng quân mà họ liều chết đi theo.

"Ma thần tướng quân!" Một tiếng hét vang lên

"Uy lâm thiên hạ!" Một tiếng hét khác nổi theo.

Giống như là khẩu hiệu đã quên mất từ lâu, đột nhiên vang lên trong lòng mỗi người như tiếng sấm.

Ma thần tướng quân, uy lâm thiên hạ.

Ma thần tướng quân, uy lâm thiên hạ.

Dần dần, tiếng hét ban đầu chỉ rời rạc vài ba người trở nên nhịp nhàng đồng bộ, tất cả binh sĩ đều thành tâm hét lớn tám chữ đó.

Hơn một trăm binh sĩ giờ cao thuận và đao, chĩnh tề thét lớn. Tiếng thét của họ xuyên qua mây gió, giống như sấm giạt chớp vang, mây đen cùng gió rít tựa hồ như bị chấn nhiếp, dần dần trở nên yếu ớt.

Người nấp trong bóng tối lại đang run lên vì giận dữ.

Hắn giận dữ vì sự phản kháng của bọn sâu kiến, giận dữ vì khí thế coi chết như về của chúng.

Vì bọn họ tuy mạnh nhưng vĩnh viễn không thể có loại dũng khí, loại tín niệm kiên định như vậy.

Chỉ ý niệm đó thôi đã làm họ ganh tỵ đến phát cuồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 3:

Chương ngư phúc diệt

A

ds Ca Tư Đặc đá vào con Địa ngục khuyển đang lăn ra đất, tắc lưỡi nói: "Ngoan nào chó cưng. Tướng quân, ngài mà ở quê ta thì các cô nương sẽ đến tìm nhiều lắm đó, năm xưa ta vạt ngã một con trâu thì đã cướp được một cô nương xinh đẹp nhất mang về nhà."

Huyết Lang cười mắng: "Tên khốn nhà ngươi, cái chuyện xấu xa đó nói ra không biết bao nhiêu lần rồi, hơn nữa, ngươi còn muốn so với tướng quân sao, may mà tướng quân không đến quê ngươi nếu

không thì cô nương đó đâu đến phiên người!"

Bọn binh sĩ cười rần, Ca Tư Đặc không hề xấu hổ, trái lại còn tự đắc nói: "Phì, ta không có nói là so với tướng quân, người thèm muốn thì mặc kệ, ta có tới mười bảy lão bà, tướng quân mà đến thì khẳng định ta sẽ chiêu đãi ngài bằng thê tử xinh đẹp nhất."

Mấy tên binh sĩ mắt sáng lên, cả Huyết Lang cũng cười gian nói: "Ca Tư Đặc lão ca, ta nếu như tới quê của người thì không biết là...?"

Huyết Lang xoa cằm, nhìn Ca Tư Đặc bằng ánh mắt dâm đãng.

"Đi đi đi." Ca Tư Đạc đá một cái vào hông Huyết Lang: "Muốn lấy người đẹp thì đánh ngã ta đi, ta cho người ngủ với lão bà của ta."

Dương Chính đứng bên dờ khóc dờ cười, bọn khốn này, kích động chúng một chút thì đã biến thành đùa giỡn thế này sao.

Bất quá hấn không lên tiếng kèm lại, sự thật là hấn rất hiểu rõ, bọn binh sĩ muốn cười đùa để giảm bớt khẩn trương. Tuy đầu chí của họ mạnh mẽ dị thường nhưng loại chiến đấu sinh tử thế này sao có thể không khẩn trương cho được? Chỉ có nói tới nữ nhân mới có thể làm cho họ tạm thời quên đi sự đáng sợ của địch nhân.

Cái này cũng là để điều hòa tâm lý lại mà thôi, Dương Chính cũng bắt đầu đùa giỡn: "Ca Tư Đặc, không cần ta đi, vợ của người khác là ta thích nhất đó."

Ca Tư Đặc đang uống nước liền bị sặc.

Bọn binh sĩ nhìn thấy y như vậy thì ôm bụng mà cười lăn lộn.

Chỉ là, tâm trạng thoải mái đó không duy trì được lâu.

Trên chiến trường, vĩnh viễn không biết được sẽ phát sinh chuyện gì trong nháy mắt.

Nham thạch dưới chân khe chân động.

Dương Chính ngược đầu nhìn đỉnh núi đen kịt, trong lòng không biết sao lại trở nên khẩn trương.

Hắn có cảm giác nguy hiểm cực lớn đang từ trên sơn đạo hẹp nhỏ này ập xuống, cảm giác này giống như loại cảm giác đối diện với trên vạn con dã ngu sấm sập lao đến trên bình nguyên, áp bức đè nặng đến khó thở.

Dương Chính nhìn chăm chăm vào cuối sơn đạo.

Một bóng đen nhanh chóng khuếch đại, sát na chớp lóe lên, Dương Chính nhìn

thấy tức thì nét cười còn vương trên mặt đã trở thành cứng ngắc.

Đó chính là một khối cự thạch nặng trên tấn đang lăn theo quán tính từ trên đỉnh dốc xuống, tốc độ không ngừng gia tăng, Dương Chính liếc mắt quan sát cự ly giữa hắn và cự thạch, tức thì kinh hãi vì động lượng của nó, lúc hòn đá lăn xuống vị trí của hắn thì tuyệt đối có thể đập bẹp tám sắt dày hai mươi phân.

Chỉ có một tia hy vọng, Dương Chính không còn suy nghĩ gì được, đỉnh núi liên tục rung động cấp cho hắn một đáp án không còn gì tồi tệ hơn.

Dương Chính quay đầu cười khổ nhìn

bọn binh sĩ sắc mặt ngây ngốc.

Hắn lại nhìn sơn đạo nhỏ hẹp phía sau, chạy cũng không kịp, tiếng ầm ầm của cự thạch lăn tới càng lúc càng gần, mỗi lúc một nhanh hơn.

Việc đã đến ngang mào, Dương Chính lại trở nên lãnh tĩnh, hoang mang vốn không phải là tính cách của hắn, hắn không chấp nhận mình có chút mềm yếu nào. Dương Chính tận lực thu súc tinh thần lực, nếu như có thể dẫn dụ ma lực của Kim sí thiên trong cơ thể, dùng lực lượng của tà tâm hoàn toàn phát xuất ra thì hắn vẫn còn một tia hy vọng.

Hy vọng tuy rất mong manh, nhưng không

thể không nắm lấy.

"Tất cả binh sĩ cầm hộ thuẫn, không có mệnh lệnh của ta thì ai cũng được bước lên!" Dương Chính lạnh lùng nói, cầm Liệp huyết kiếm cắm trên mặt đất: "Ai bước qua thanh kiếm này thì xử trí theo quân quy!"

"La Tổ tiên sinh, kính nhờ ngài không chế khôi lỗi giúp ta!"

La Tổ gật đầu, tăng lữ cũng biết hiện giờ đã đến thời khắc nguy hiểm nhất.

Dương Chính cầm hai thanh thuẫn bài, bắt đầu đi tới chỗ cự thạch lăn xuống.

Lúc khôi cự thạch đầu tiên lăn tới trước Dương Chính mười mét, hai tên Vô tâm chiến sĩ đột nhiên từ hai bên vách núi nhảy xuống chặn ngay trước cự thạch, chỉ nghe hai tiếng vang trầm đục, Vô tâm chiến sĩ có thể dễ dàng giết chết biến dị nhân đã bị đè nát bấy trong khoảnh khắc, nhưng cuối cùng cũng đã ngăn trở cự thạch khiến tốc độ của nó chậm lại một chút.

Dương Chính nhảy lên phía trước, cầm đầu nhọn của hai thuẫn bài xuống đất, thuẫn bài đâm ngập vào mặt đất chừng một xích thì cự thạch vừa hay đã lao thẳng đến.

Tiếng sắt thép chạm nhau vang lên chói

tai, Dương Chính cũng thét lên thảm thiết.

Lúc này, hãn cơ hồ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị vỡ nát, đau đớn khó thể hình dung khiến cho toàn thân hãn trở nên tê dại.

Thất khiếu đồng thời rỉ máu, cổ họng ngọt muốn nuốt máu nhưng Dương Chính vận dụng chút ý thức còn sót lại, nghiền răng cắn chặt không để khẩu máu tươi đó phun ra ngoài, ý thức tuy cơ hồ đã sụp đổ nhưng hãn vẫn còn chút kiên trì cuối cùng.

Lực va đập của cự thạch đầu có dễ dàng bị tiêu trừ như vậy.

Mặt đất chỗ thuận bài cắm xuống xuất hiện một rãnh sâu chừng một chừng, theo chuyển động của cự thạch thì cái rãnh này không ngừng kéo dài ra.

Cái rãnh này kéo dài ra mang theo vết máu màu đỏ đậm, hai chân của Dương Chính đã cắm ngập vào nham thạch, mỗi lần chuyển động đều kéo bay một khối máu thịt trên cẳng chân hắn. Binh sĩ từ xa nhìn thấy cảnh tượng thảm liệt đó đều đau đớn khóc không thành tiếng.

Tráng hán Ca Tư Đặc đang định xông ra thì bị Huyết Lang cản lại.

Thanh Liệp huyết kiếm cắm trên mặt đất

không ngừng rung động nhẹ nhẹ trong gió giống như đang nhắc nhở họ: Tướng quân không muốn họ đi tìm chết.

Đúng vậy, không có ai có thể chịu đựng nổi lực xung kích mạnh như vậy, Huyết Lang gắng sức kéo Ca Tư Đặc lại thét lớn: "Người đi làm cái gì, đi tìm chết sao? Mệnh lệnh của tướng quân người không nghe sao?" Ca Tư Đặc vừa khóc vừa la: "Con mẹ người, Huyết Lang, không buông tay thì lão tử giết người đó. Sống kiểu này còn có ý tứ gì chứ, tướng quân ở trước mặt đang liều sống chết, còn bọn ta không bằng cả con chó."

Huyết Lang lệ nóng chan hòa, trong lòng hấn hận không thể xông lên phía trước

nhưng chút lý trí còn sót lại cùng thanh
Liệp huyết kiếm đang nhắc nhở hắn.

Không thể chết một cách không có giá trị
gì.

Tướng quân có thể làm được.

Ngài làm được mà, ý niệm mông lung
này không ngừng khuếch đại trong lòng
hắn.

Hắn rống lên: "Tướng quân có thể làm
được! Ngài làm được mà!"

Hai tay của Huyết Lang đang ôm chặt Ca
Tur Đặc đột nhiên đầy sức mạnh, quật
tráng hán sức lực còn mạnh hơn hắn ngã

lăn về phía mọi người.

Trong khi mọi người còn đang kinh ngạc, Huyết Lang thở hồng hộc, lẩm nhẩm nói: "Bọn ta phải tin tưởng tướng quân!"

Hai Vô tâm chiến sĩ một trái một phải giúp đỡ Dương Chính cản trở khối cự thạch lăn xuống, nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, cự thạch không ngừng lăn ra từ phía sau sơn đạo mới là đáng sợ nhất.

Lúc khối cự thạch thứ hai đập tới, Dương Chính nghe tiếng xương vai gãy của mình một cách rõ rệt, xương tay phải nắm thuẫn bài cũng gãy lìa, bất quá hắn không hề đau đớn chỉ cảm thấy tê dại một lúc, bởi vì toàn thân trên dưới quá đổi

đau đớn nên thần kinh đã trở nên tê dại. Đau đớn đến cực độ thì nhục thể mất đi cảm giác, Dương Chính cảm thấy linh hồn của mình dần dần tan biến, thoát ly khỏi thân thể của hắn.

Thứ chi trì hắn không phải là lực lượng mà là tín niệm.

Chấp niệm không thể buông bỏ tiến nhập vào ý thức tinh thần hắn càng lúc càng sâu đậm, càng rõ nét.

Dương Chính đang dùng sinh mệnh để chống lại mệnh vận.

Khởi đá thứ ba, xương tay phải của Dương Chính đã đâm xuyên ra ngoài lớp

da của hắn.

Khối đá thứ tư, xương sườn Dương Chính vỡ nát.

Khối đá thứ năm, tròng mắt Dương Chính bắt đầu khuếch tán, huyết quản mao mạch toàn thân đều vỡ tung.

.....

Máu chậm chậm chảy theo dọc sơn đạo.

Binh sĩ đều quỳ xuống trước thanh Liep huyết đao.

Bọn họ mở to hai mắt, nhìn chăm chú vào huyết nhân cách đó năm mét, cả

người người này da thịt đều bị vỡ nát không còn nhìn rõ nhân dạng.

Lệ đã khô rồi.

Bọn binh sĩ ngay cả thanh âm cũng không phát ra nổi, họ chỉ nhìn chăm chú vào người đứng trước đó, bóng dáng đầy máu đó khắc sâu vào trong ký ức. Âm âm âm âm âm... Mỗi một lần va đập đều giống như một thanh đao bén đâm thẳng vào trái tim họ.

Đau đớn, tê dại.

Tất cả mọi người đều ở cách cự thạch lẫn xuống chỉ chừng năm mét.

Đúng ra là cự thạch đã nghiền nát họ, biến máu thịt họ thành bùn đất, họ không ngờ còn có thể sống sót, chính là nhờ tướng quân đã vì họ mà chịu đựng hết thảy. Trường khổ nạn này mau kết thúc đi, hay là mặc cho cự thạch nghiền nát họ, giúp cho tướng quân kết thúc hành trình gian khổ này.

Cầu xin không có hiệu quả.

Vì ở đầu mút sơn đạo tiếng ầm ầm đã bắt đầu giảm bớt.

Nham thạch cuối cùng chỉ còn mấy tảng đang lăn tới.

Trường khổ nạn này cuối cùng đã kết

thúc.

Trên vách núi vang lên tiếng kêu ngóng
nghịu, bọn binh sĩ ngẩng đầu nhìn lên,
trong bóng tối hiện ra nhiều cặp mắt đầy
vẻ tham lam, hung tàn.

Biến dị nhân men theo vách núi giống
như thằn lằn bò xuống.

Nước dãi hôi tanh chảy dọc theo vách
núi rơi trên người bọn binh sĩ.

Thủy đạo trên Phong sào đảo cuối cùng
đã đến lúc quyết chiến.

Ánh mắt binh sĩ không hề sợ hãi, không
hề phần nộ, chỉ có vẻ lạnh lẽo thấu

xương.

Bọn họ còn chưa báo phục được, tử vong đối với họ mà nói chính là một loại hạnh phúc, vì có thể đồng sinh cộng tử với tướng quân.

Ầm một tiếng, lúc này một tảng cự thạch cuối cùng bay sượt qua đầu Huyết Lang, rơi xuống phía dưới núi.

La Tổ chỉ huy tám Vô tâm chiến sĩ cuối cùng nâng khối đá đang đè lên Dương Chính quăng xuống. Chiu không biết bao lần va đập, cự thạch sớm đã bể nát, hai thuẫn bài khảm sâu vào người Dương Chính giống như hai lớp áo giáp sắt bao phủ toàn thân, xương vỡ đâm xuyên ra

sau lưng Dương Chính vô cùng đáng sợ, máu thịt trên hai bắp chân bị xé toạc lộ ra xương chân trắng nhợt.

Hắn có lẽ sớm đã chết rồi, thứ giữ vững hắn chính là tín niệm kiên trì.

Áp lực nặng nề bên ngoài vừa mất đi, Dương Chính thân mình mềm nhũn ngã lăn ra mặt đất, bọt máu nổi lên khắp người, giống như là con cá chết từ ao máu lao lên bờ.

Huyết Lang cùng với hơn trăm binh sĩ cùng cúi đầu lạy.

Sau khi lạy ba lạy, Huyết Lang hít sâu một hơi, rút Liệp huyết đao ra, tiếng ngân

lập tức vang vọng trong gió.

"Tướng quân, ngài an tâm mà ngủ, để cho bọn tôi bảo hộ cho ngài. Bất cứ ai cũng không thể quấy nhiễu ngài... Ai cũng không thể."

Huyết Lang nhẹ vuốt tay dọc lưỡi thanh Liệp huyết, giống như muốn lấy lực lượng của sinh mệnh trong đó.

Một tiếng kêu quái dị trên đỉnh núi vang lên.

Nhiều tên Biến dị nhân gia tăng tốc độ, nhanh chóng bò xuống từ vách núi.

Lúc cự ly vừa đủ gần, tiếng kêu sắc nhọn

quái dị của biến dị nhân vang lên liên miên bất tuyệt, không biết bao nhiêu tên cùng lao xuống, giống như mưa rơi ngang mặt.

"Bọn đáng chết!"

Huyết Lang vung Liệp huyết đao múa thành một đường cong tuyệt đẹp, dưới lưỡi đao bén ngọt của Liệp huyết, bọn biến dị nhân rách toạt ra như giấy ngay giữa không trung.

Hơn trăm binh sĩ đồng thời giơ thuẫn bài lên, đao kiếm đủ các loại nháy mắt đã chém thẳng lên người chúng. Vũ khí thông thường chỉ có thể lưu lại trên lớp vảy bọn biến dị nhân một vết ấn màu

trắng mà thôi.

Nhưng một đao không được thì hai đao, ba đao.

Liều mạng chém, điên cuồng chém, binh sĩ mất hết cả lý trí, chỉ biết lao vào đâm chém.

Bọn họ giống như núi lửa đã bị đè nén cả ngàn năm, bao nhiêu bi thương, giận dữ, sát ý chốc lát đều bộc phát hết lên người Biển dị nhân.

Thần kinh họ hoàn toàn tê liệt, trong đầu óc chỉ có một từ: "Sát!"

Biển dị nhân hung tàn, bọn họ còn hung

tàn hơn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Đao chém ngang, chém dọc, chém đến mức quẫn lại thì họ dùng răng cắn, dùng đá đập.

Ngay cả khi chân tay họ đều bị đứt đoạn, chỉ còn lại cái đầu nhưng vẫn cắn chặt cổ biến dị nhân không buông.

Ngay cả móng tay họ đều bị bong tróc hết, cuối cùng vẫn đâm mù mắt biến dị nhân.

Lúc này, bọn họ không phải là chiến đấu một mình.

Tín niệm kiên cường không thể nào lay

chuyến của Dương Chính, tín niệm khiêu chiến với cực hạn của sức lực của hắn đã đốt cháy sức mạnh thân thể của mỗi binh sĩ, bọn họ ai nấy đều là một tòa núi lửa phun trào, bất cứ địch nhân nào nằm trong phạm vi phun trào của nó đều bị đốt cháy thành tro bụi.

Người mà không chết thì ta hết sống!

Gió vẫn rít gào, mưa vẫn gầm thét, từng đóa huyết hoa tươi đẹp nở bung trong thính yển tử vong giữa đêm đen.

La Tổ không chế gần tám Vô tâm chiến sĩ ngăn trở hầu hết công kích của biến dị nhân, chỉ là chúng quá đông, bọn chúng người trước ngã xuống người sau liền

tiên lên, không biết mệt mỏi là gì, cuối cùng đã có cơ hội quật ngã một Vô tâm chiến sĩ, đã có một lần tất sẽ có lần hai, lần ba...

Từng khối thịt đầm máu không ngừng rơi xuống đất, gió thổi qua làm dậy lên lớp sóng lẫn tăn, cả sơn đạo hẹp dài này đã biến thành địa ngục tu la.

Từng binh sĩ lần lượt ngã xuống.

Bọn họ cố hết năng lượng sinh mệnh cuối cùng của mình trước khi chết đi ít nhất cũng kéo theo một tên biến dị nhân bồi bạn.

Binh sĩ chết đi thần tình không chút thống

khổ, bọn họ còn mỉm cười thanh thản, bọn họ không hề hèn nhát chạy trốn, không hề hổ thẹn với tướng quân đã vì họ mà dựng nên một cây cầu sinh mệnh. Ý nghĩa cuối cùng của sinh mệnh chính là uống máu địch nhân, thân là chiến sĩ, bọn họ chết như vậy cũng không có gì hối hận.

Thi thể chồng chất trên sơn đạo giống như ngọn núi nhỏ.

Máu tươi chảy đến bên người Dương Chính, chậm chậm dâng lên làm ướt đầm thân thể hắn...

Trong bóng tối còn có một thế giới xa xăm khác đang mời gọi hắn.

Cánh cửa thông qua một thế giới khác từ từ mở ra, chiếu rọi kim quang chói mắt.

Còn ở thế giới hiện tại, vô số ánh chớp lóe lên, tiếng sấm nổi lên âm âm khắp trời, mưa gió càng lúc càng lớn, trời đất đã lộ ra bản sắc hung tàn giữa mưa gió toí bời.

Ở một thế giới khác, gió nhẹ mơn man làm mặt hồ lăn tăn gợn sóng, mặt đất cây cỏ xanh tươi, ánh mặt trời ấm áp, còn có một cặp bướm đang vờn nhau trong gió.

Đi qua cánh cửa này là sẽ đến thiên đường.

Hắn sẽ không còn thống khổ, không còn băn khoăn nữa. Trên thảm cỏ có hai đứa nhỏ chân trần đang chạy nhảy.

"Chánh ca ca, giúp muội bắt bướm đi."
Nữ hài lắc tay nam hài, ánh mắt đắm lệ đầy vẻ mong chờ.

"Được..."

Nam hài nhanh chóng chạy theo cặp bướm, chúng kinh hoàng càng bay càng cao, càng bay càng xa, dưới ánh mặt trời bóng của hai đứa trẻ cứ kéo dài mãi ra.

"Tiểu Nhan, huynh đến đây..."

Ngay lúc hắn bước đến cánh cửa đầy ánh

sáng thì cả thế giới đột nhiên biến thành màu đỏ máu.

Một gương mặt đầy máu tươi hiện ra.

Chính là gương mặt của Ca Tư Đặc...

Ngư xoa khổng lồ đã đâm xuyên qua thân hình cao đến hai mét của tráng hán này, vụ khí màu xanh trên ngư xoa nhanh chóng ăn mòn thân thể của Ca Tư Đặc.

Hắn ngã nhào lên người Dương Chính, chính là hắn cố sức ngăn trở một thương trí mệnh từ bóng đêm đâm tới Dương Chính mà chết.

"Tướng quân, ta đã tận lực rồi..." Ca Tư

Đặc phun ra một ngụm máu tươi cuối cùng rồi ngã nhào xuống.

Dương Chính hấp người đâm máu tươi nhìn giống như đã chết đột nhiên khẽ động đậy.

"Tiểu Nhan, xin lỗi..." Môi Dương Chính mấp máy, tiểu nữ hài trên thảo nguyên càng chạy càng xa, càng lúc càng mịt mờ, cuối cùng đã biến mất không thấy đâu nữa... Cánh cửa thiên đường dần dần đóng lại, trên trời chằng chịt chớp lóe cùng màu máu tươi ngang dọc...

"Ca Tư Đặc!" Huyết Lang rống lên bi thương, vừa vung đao chém ngã tên biến dị nhân cuối cùng vừa quay đầu nhìn

trắng hán mới ngã xuống. Người phóng thương trong bóng tối cuối cùng đã hiện thân, trên mặt hán đầy xúc tu, giống như quái vật bạch tuộc hình người đang nhanh chóng di chuyển trên vách núi.

"Vương bát đản, vương bát đản!" Huyết Lang bỏ hết tất cả xông về tên quái vật này.

Con bạch tuộc hình người này từ trên không cũng đang lao xuống.

Huyết Lang đột nhiên cảm thấy dưới chân vấp phải gì đó, cả người ngã lăn ra, sau đó hán phát giác Lập huyết đao trong tay không còn thấy đâu nữa.

Bạch tuộc hình người tốc độ lao xuống rất nhanh, nhưng có một điểm hắc mang còn nhanh hơn hắc.

Xúc tu toàn thân của Chương Du rung động, hắc còn chưa kịp phản ứng thì hắc mang đã xuyên thấu thân thể.

Chương Du cất tiếng la thảm.

Hắc nhìn trừng trừng vào thanh Liệp huyết đao đâm xuyên qua thân thể với vẻ không thể tin được, hắc lại nhìn thấy thân người mà hắc không dám tin còn sống đang đứng sừng sững trước mặt.

Người này còn sống hay sao?

"Tướng quân!" Thanh âm vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ của Huyết Lang giống như tiếng sấm vang lên bên tai các binh sĩ đang liều thân chiến đấu.

Tất cả bọn họ đều ngẩn ra một thoáng rồi không biết sức lực ở đâu ra mà đánh bay hết thấy biến dị nhân đang quần lấy mình.

Bọn họ đều nhìn về phía nam nhân đầy máu như đang đứng trong huyết hồ.

Hắn toàn thân đầm đìa máu tươi nhưng vẫn đứng thẳng băng, Liệt huyết trong tay không chút rung động, đã đâm xuyên qua tim của Chương Du thượng giáo.

Tất cả mọi việc đều xảy ra vô cùng đột

ngọt!

Đột ngột đến mức người ta không dám tin, trong một sát na ngắn ngủi đó lại có thể phát sinh ra chuyện như thế.

Chương Du là người tuyệt vọng nhất, tròng mắt nhỏ bé của hắn kinh hoàng nhìn trùng trùng vào máu tươi tanh nồng đang chảy ào ào như suối theo huyết tào của Liệp huyết đao, khản giọng gầm lên: "Ta không tin, ta không tin! Ta là Chương Du thượng giáo, là biến dị nhân hoàn mỹ nhất..."

Dương Chính nhẹ nhàng rút đao ra, đao quang mang theo mưa máu bắn vọt lên, cắt đứt tiếng gầm của Chương Du.

Cái chết vô cùng đột ngột của Chương Du trực tiếp khiến cho biến dị nhân chịu thua.

Tiếng kèn lệnh nhanh chóng vang lên trong bóng tối, biến dị nhân nhanh chóng rút đi, sát na đã không thấy đâu nữa.

Còn bọn binh sĩ vừa trải qua một trận huyết chiến tấy lửa cũng không thể nào đuổi theo được.

Dương Chính chết đi sống lại làm cho bọn họ vô cùng cao hứng.

Nhưng biến dị nhân rút đi không lâu thì bọn binh sĩ lại thấy Dương Chính ngã lăn

ra...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 4:

Hắc pháp sư thấp

A

ds Lần này Dương Chính tỉnh lại vào buổi trưa sau đó năm ngày.

Lúc hắc mở băng vải quấn quanh mắt ra thì ánh sáng trong phòng tuy khá ảm đạm nhưng mắt hắc vẫn có cảm giác rất bỏng, nước mắt lập tức trào ra, sau đó hắc lại nghe thấy tiếng loảng xoảng.

"Chủ...chủ nhân... Ngài tỉnh rồi." Thanh âm lấp bắp đầy vẻ kích động vang lên.

Thanh âm này của của tiểu nữ hài,

Dương Chính cảm thấy mắt mình đã thích ứng được một chút liền cẩn thận chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy một gương mặt đầy lệ.

Thì ra là thị nữ Kỳ Kỳ của hắn.

Dương Chính há miệng, cổ họng hắn cảm thấy đau rát.

Hắn chỉ nhìn thấy một mình Kỳ Kỳ, cảm thấy rất kỳ quái. Kỳ Kỳ hiểu được ý nghĩ của hắn liền đi lấy một ly nước ấm đến, cẩn thận rót cho Dương Chính uống.

Uống hết nửa ly nước Dương Chính mới cảm giác rằng hắn có thể nói thành tiếng.

Bất quá rất nhanh sau đó hắn lại cảm thấy mi mắt nặng trĩu, rồi tiếp tục ngủ.

Đến nửa đêm, hắn mới tỉnh lại thì nhìn thấy khá nhiều người.

Hồng nương tử, Huyết Lang, còn có các thân vệ may mắn sống sót.

Ánh mắt của Dương Chính quét qua gương mặt họ, cuối cùng dừng lại trên người Hồng nương tử, cất tiếng rất hush nhục nói: "Đều... đã trở về..."

Nhìn thấy nam nhân trước giờ vô cùng cường hãn tựa như không bao giờ ngã gục lại biến thành yếu ớt thế này, Hồng nương tử mấp máy môi, chừng như muốn

nói gì nhưng cuối cùng lại không nói được gì, ánh mắt đầy những tình cảm phức tạp đan xen.

Dương Chính nhìn sang các binh sĩ, họ liền phát xuất tiếng hô từ sâu trong đáy lòng: "Tướng quân!"

Dương Chính khẽ chớp mắt, giờ ngón tay cái của bàn tay đang được băng bó lên.

Bọn binh sĩ trên mặt đều thoáng nét cười, bọn họ biết là tướng quân làm vậy là có ý tán thưởng họ.

Làm xong động tác này, Dương Chính lại nhắm mắt ngủ.

Lần này thương thế của hắn quá nặng, xương cốt toàn thân gãy vụn, nội tạng hoàn toàn tan nát, trong bụng cơ hồ chỉ còn một đám bầy nhầy, đến cả Dương Chính cũng không dám tin là mình còn có thể sống được.

Đây thật là kỳ tích, Dương Chính lần này lại thoát khỏi bàn tay tử thần.

Cái giá phải trả cũng rất nặng nề, tất cả các vết thương lúc trước Dương Chính từng bị so với lần này thì đều rất nhỏ, lực lượng tự chữa lành siêu cường của hắn thậm chí cũng không theo kịp tốc độ lực lượng sinh mệnh biến mất, nhưng mà một tia sinh cơ cuối cùng tiềm phục trong cơ thể hắn đã được một lực lượng dị

thường bảo trụ.

Cổ lực lượng khó biết này từng không ngừng áp chế tà lực nhưng ngay lúc Dương Chính sắp chết thì lại phát xuất ra. Lần này Dương Chính cuối cùng đã cảm giác được mùi vị quen thuộc của cổ lực lượng này. Lúc trước Ba Bỉ, Thanh Liên thừa lúc Dương Chính không đề phòng đã triển khai "đoạt thể chi chiến" (cuộc chiến đoạt thân xác) đã từng để lại cổ lực lượng này.

Hai luồng lực lượng không chế lẫn nhau tiềm phục trong cơ thể Dương Chính.

Lực lượng của chúng quá mạnh, quá cao siêu, đến cả Dương Chính cũng không thể

vận dụng được.

Vì vậy Dương Chính trước giờ không hề hay biết sự tồn tại của chúng, nhưng chỉ khi tà lực của Kim sí thiên bành trướng thì hai luồng lực lượng này mới xuất hiện để áp chế.

Đây là đạo lý cân bằng, kết quả khiến cho Dương Chính không thể nào sử dụng tà lực một cách thoải mái được.

Nhưng lần thụ thương này đã khiến cho thể cân bằng trong cơ thể Dương Chính bị phá. Không ngừng chịu đựng trùng kích hủy diệt, thân thể của Dương Chính tựa như bị gió lốc hoành hoành khiến cho nát đổ tan hoang, tà lực chỉ có tác dụng

hủy diệt, nếu như Dương Chính không chịu đựng nổi thì có thể làm cho thân thể hắn bị nổ tung. Lúc này chỉ có lực lượng cực cao đến từ Vân Trung Quân mới có thể cung cấp năng lượng trùng sinh, suy cho cùng thì trước đó Dương Chính đã nhờ vào Ba Bỉ mà hết lần này đến lần khác vượt qua được Quỷ môn quan.

Quá trình trùng sinh diễn ra rất lâu dài, khi cỗ lực lượng cao siêu này từng điểm từng điểm thấm vào từng tế bào, từng phân cốt tủy, chú tạo lại cơ năng thân thể cho chúng thì Dương Chính cũng đã có lãnh ngộ mới.

Cỗ lực lượng này cuối cùng đã không còn nhìn thì thấy mà dùng không được

nữ.

Thân thể của Dương Chính trùng sinh nhờ cỗ lực lượng này, tính chất của nó so với thân thể nguyên bản lúc trước của hắn không giống nhau.

Lần này hắn lơ mờ có cảm giác thân cận với cỗ lực lượng này.

Điều này tuy tốt nhưng làm cho Dương Chính buồn bã chính là tà lực lại càng thêm bất kham. Tà lực bị áp chế trong một khoảng không gian nhỏ hẹp, cỗ khí thể độc ác hung hăng phảng phất đã bị mài mòn đi quá nửa, lúc đầu mạnh mẽ như hùng sư giờ thì lại như chó nhà, co rúc trong một góc, chỉ thỉnh thoảng mới

lộ ra chút khí thể hung hăng của Chí tà ma vật Kim sí thiên.

Dương Chính hiện tại không còn tâm tư suy nghĩ chuyện này, mọi việc đều cần phải chờ đến khi thân thể khôi phục mới nói.

Từ lúc hấn tỉnh lại đã hơn ba ngày, Dương Chính cuối cùng đã có thể ngồi dậy, có thể làm làm vài động tác đơn giản.

Điều này rõ ràng đã cổ vũ cực lớn cho cả tòa phủ lãnh chủ, tựa hồ như đám mây đen đè nặng trên bầu trời Uy Cổ Lan đã cũng cảm thấy hân hoan, cuối cùng đã lộ ra ánh sáng mặt trời hiếm thấy, mưa cũng

đã ngừng rơi.

Kỳ nước lũ gian nan nhất cuối cũng đã trôi qua.

Dương Chính ngồi trên giường, vừa hưởng thụ tiểu thị nữ xoa bóp vừa tổng hợp tin tức trong đầu.

Trận chiến tám ngày trước bọn Dương Chính đã chiến thắng.

Chương ngư đạo sau khi Chương Du chết thì đã trở thành quá khứ. Tuy La Tổ nói ngày đó trên đảo còn có một tên Ác ma thuật sĩ còn đáng sợ hơn Chương Du gấp mười lần nhưng từ đầu đến cuối tên thuật sĩ đó không hề xuất hiện. Còn bọn biến

dị nhân sau khi Chương Du chết tất nhiên đã chạy theo tên thuật sĩ đó.

Thân phận của thuật sĩ đó, ngọn nguồn của biến dị nhân không có ai biết rõ, bất quá thi thể của Chương Du đã được La Tổ mang về nghiên cứu.

Chương ngư đạo tiêu diệt sạch liên quân thủy đạo, Dương Chính lại quét sạch Chương ngư đạo, kế sách "Ngư ông đắc lợi" định ra từ đầu tuy về sau có chút gian nan nhưng kết quả cũng đã cắt bỏ được khối u nhọt thủy đạo, ít nhất là biểu hiện bên ngoài cũng thế.

Việc còn lại chính là trị lý thủy hoạn.

Dương Chính tịnh không ảo vọng tuyệt trừ thủy hoạn, nghĩ xem nền văn minh trên địa cầu tiên tiến hơn nơi này cả ngàn năm nhưng vẫn không thể trừ tuyệt tai hại. Dương Chính không phải là Thần, tự nhiên là làm không được.

Bất quá dùng số lượng lớn kim tiền cùng vật lực khơi thông sông ngòi hợp lý cũng có thể giảm bớt thủy hoạn.

Hơn nữa Dương Chính còn thu được một tin tức tốt khiến cho lòng tin trị lý thủy hoạn tăng thêm một phần.

Xi măng đã điều chế ra. Nguyên liệu chủ yếu của xi măng chính là đá vôi, đất sét và bột quặng sắt. Dương Chính trước đây

vốn là khảo cổ gia, kiến thức uyên bác, phương pháp phối chế này tịnh không khó nhớ, khó chính là làm sao không chế thành phân và nguồn nguyên liệu.

Đá vôi, đất sét, bột quặng sắt đều là những thứ dễ tìm.

Khó làm nhất chính là không chế tốc độ ngưng kết của thạch cao, bất quá trình độ chế tác và tài nguyên của Lam Phong đại lục hiển nhiên là hơn xa ý liệu của Dương Chính. Dương Chính lúc trước bất quá chỉ mới đề cập tới, rồi giảng sơ về công dụng và phương hướng nghiên cứu của xi măng, không ngờ rằng công tượng lại có thể chế tạo ra được. Công tượng nơi này tịnh không phải là thiên tài

gì mà thật ra việc này cũng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Thực ra chú thạch phấn có công dụng không khác mấy so với xi măng họ sớm đã có rồi, bất quá giá trị chế tạo rất cao, căn bản không thể sản xuất quy mô lớn được. Xi măng mà Dương Chính nói thì giá trị chế tạo thấp, họ đã có sẵn công nghệ chế tạo chú thạch phấn, làm ít ăn nhiều, thời gian Dương Chính còn hôn mê đã thô chế ra xi măng, có điều vẫn làm cho Dương Chính vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Trình độ khoa kỹ của Lam Phong đại lục tuy thấp nhưng nhân tài không ít.

Mỗi thời đại đều có các nhân vật kiệt xuất khác nhau.

Xi măng một khi nghiên cứu ra được, Dương Chính tuyệt không phải là người duy nhất hiểu được giá trị khổng lồ của nó.

Hắc Diêu Hoa lại một người nổi bật trong số đó.

Hắc Diêu gia tộc không biết lấy được nguồn tin từ đâu về loại thành phẩm này, ngày hôm đó y đã đi đến phủ lãnh chủ.

Dương Chính lúc này còn chưa thể đi đứng được nhưng hắn vẫn tiếp kiến Hắc Diêu Hoa trong phòng ngủ.

Hắn đối với người trung niên khí chất bất

phàm này tương đối có hảo cảm, chỉ là hảo cảm không thể thay cho tín nhiệm. Suy cho cùng Uy Cổ Lan đã loạn lạc từ lâu, ai biết người bên dưới còn tâm tư thế nào. Tiêu Lan Thiết khí hội chính là một ví dụ, ngầm cài cắm gián điệp vào cũng có tác dụng không nhỏ.

Bạch đầu ông Cát Tư nắm giữ không ít bí mật của Tiêu Lan Thiết khí hội mà những bí mật đó đều đã thông tri cho Dương Chính.

Trong đó bí mật kinh người nhất chính là giao dịch giữa hội trưởng Mã Khắc Tây Mỗ và tầng lớp trên của Cự Mã tỉnh.

Chỉ bất quá thế lực của Dương Chính

vừa kinh qua một trường đại chiến, còn cần phải dưỡng sức nên tạm thời bỏ qua cho chúng. Huống gì thủy đạo đã bị diệt hết, Dương Chính có đủ lòng tin bóp nát mọi thế lực lớn nhỏ trong Uy Cổ Lan trong lòng bàn tay. Thế giới này, nắm đầm lớn chính là chân lý, là lãnh chủ được quan viên thừa nhận, cho dù có là Cự Mã tinh cũng không thể thẳng thừng can thiệp vào nội bộ của Dương Chính được.

Hắc Diệu Hoa im lặng đứng giữa phòng, trên trán khẽ toát mồ hôi, y đã đứng ở đây hết một thời thần.

Một thời thần này Dương Chính chỉ thỉnh thoảng hỏi dăm ba câu, sau đó chỉ toàn là

Hắc Diệu Hoa nói về duyên nguyên của gia tộc ở Đức Khắc Lan, còn nói về cách trị lý thủy hoạn tốt nhất là như thế nào. Lần này Hắc Diệu Hoa tới đây mục đích chính là xi mắg. Đó cũng là mộng tưởng cả trăm năm của Hắc Diệu gia tộc nay mới có thể nhìn thấy một tia hy vọng, Hắc Diệu Hoa sao có thể bỏ qua cho được?

Một thời thần này, y nói bóng gió xa gần không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn miêu tả cảnh tượng tốt đẹp sau khi trị lý thủy hoạn, rồi còn có vinh hoa phú quý công danh của Uy Cổ Lan để mà dụ hoặc Dương Chính.

Nhưng mà Dương Chính lại rất trầm tĩnh,

giống như một hồ nước sâu không thấy đáy khiến cho Hắc Diệu Hoa không thể nào dò được ý nghĩ chân chính của hắn.

Sau khi bóng gió cả thời thần, Hắc Diệu Hoa cuối cùng cũng trực tiếp nêu ra yêu cầu của mình.

Y muốn có phương pháp phối chế xi măng.

Sau khi nói ra yêu cầu này, Hắc Diệu Hoa lòng phập phồng không thôi, y biết mình đang ở thế hạ phong trong trận tâm lý chiến với lãnh chủ.

Quả nhiên Dương Chính uống một ngụm canh sâm do Kỳ Kỳ đưa tới khẽ nhếch

môi nói: "Hoa tiên sinh, mời ngồi!"

Hắc Diệu Hoa thầm cười khở ngồi xuống chiếc ghế dựa do Kỳ Kỳ đưa tới, đứng cả một thời thần, cái chân đau nhức đang nhắc nhở y vị tân lãnh chủ này tuyệt đối không dễ hí lộng. Điều kiện tiếp theo hẳn đưa ra nếu Hắc Diệu gia tộc có thể không tiếp thụ được, nhưng mà y còn có biện pháp nào chứ? Hắc Diệu gia tộc có thể nói là bị hủy trong thủy hoạn. Mộng tưởng truyền đời từ tổ tiên Hắc Diệu bọn họ chính là một ngày có thể tiêu trừ thủy hoạn, khiến cho Hắc Diệu gia tộc có thể đứng thẳng trước mặt người đời.

Lúc này Hắc Diệu Hoa đã biết điểm yếu của mình đã bị lãnh chủ tóm gọn.

Dương Chính tựa vào cái gối lông ngỗng, khí sắc có chút hư nhược nhưng ánh mắt thẳng băng, không nhanh không chậm nói: "Công dụng của xi măng chắc người đã biết rõ, bất quá chỉ cần người cho ta đầy đủ lý do thì ta mới giao cách điều chế cho người!"

Hắc Diệu Hoa im lặng, suy nghĩ cặm từ "đầy đủ lý do" của Dương Chính.

Trị lý tốt thủy hoạn của Đức Khắc Lan sao?

Tuyệt không đơn giản như vậy, vừa rồi y đã nhiều lần đề cập đến cảnh tượng tốt đẹp sau khi trị lý thủy hoạn nhưng lãnh

chủ không hề động tâm.

Hắn cần gì đây chứ?

Hắc Diệu Hoa nhìn Dương Chính đang quần băng khắp người, ngày thứ hai sau khi Chương ngư đạo bị tiêu diệt y đã thông qua mạng lưới tin tức của mình mà biết được tân lãnh chủ đã quăng một mẻ lưới diệt gọn tất cả các loại thủy đạo. Lúc đầu y còn chút coi thường và không tin, thủy đạo đã cắm rễ ở đây trên trăm năm sao mà dễ dàng bị tiêu diệt như vậy chứ? Nhưng lúc này y nhìn thấy tình trạng lãnh chủ hiện tại thì trong lòng liền đánh giá lại, tin tức đó xem ra có thể là thật.

Nếu như là thật thì y cần phải suy tính trước lối thoát của gia tộc mình.

Loại lãnh chủ mạnh mẽ này rốt cục sẽ đưa lãnh địa này đi về đâu?

Ngay lúc này Dương Chính chợt thốt: "Hắc Diệu gia tộc các người cảm rỗi ở Uy Cổ Lan trên trăm năm, có nhiều thứ mà ta không có, hãy thể hiện thực lực của các người đi, bất kể là công khai hay ngầm ngầm."

Hắc Diệu Hoa cảm thấy lời nói của Dương Chính còn có ẩn ý, cẩn thận hỏi: "Ý đại nhân là..."

Dương Chính đưa tay xoa mi tâm, chậm

rãi nói ra hai chữ: "Tiêu Lan!"

Sát na, Hắc Diệu Hoa lơ mờ cảm giác được, y ngẩn ra một lúc: "Tiêu Lan."

"Cho người ba ngày để mang tình huống Tiêu Lan Thiết khí hội buôn lậu về cho ta, làm được không?"

Hắc Diệu Hoa cảm thấy cổ họng khô khốc, thanh âm không khỏi có chút nghi ngại: "Đại nhân muốn đối phó với Tiêu Lan Thiết khí hội?"

"Nói đối phó gì chứ? Chỉ bất quá là lãnh địa của ta, ta không muốn có người lên lút làm nhiều chuyện ngay trước mắt mình, hiểu rõ tình huống vẫn tốt hơn."

Lời nói của Dương Chính tuy nhẹ nhàng nhưng Hắc Diệu Hoa biết rằng hắc không chỉ đơn thuần muốn thế.

Trên sự thật y còn cảm thấy áp lực gấp bội, tân lãnh chủ này khiến cho người ta có cảm giác như là một con sói đội lột dê, cho dù hắc bị thương không thể động đậy nhưng cũng khiến cho người khác không dám coi nhẹ.

"Để ta thử thử xem."

Hắc Diệu Hoa nói ra đáp án như có như không nhưng Dương Chính tựa hồ rất chắc chắn, mỉm cười nói: "Ta chờ tin tức tốt của ngài, Hoa tiên sinh!"

Tại vùng đất hoang vu phía Nam.

Đây là nơi đầy độc trùng và đầm lầy chết đầy chướng khí, không hề có chút dấu tích của con người.

Đám cỏ màu đỏ nổi trên mặt nước yên tĩnh giống như thi thể vừa chết, thỉnh thoảng trên mặt nước tanh hôi lại xuất hiện đôi mắt lớn như hai ngọn đèn đầy vẻ hung ác tàn nhẫn nhìn khắp bốn bên.

Đi sâu vào phía trong, trung ương đầm lầy đột nhiên có một khu rừng cây khô, các cành cây chằng chịt quấn quýt lấy nhau phảng phất như những bàn tay khô đét đã mất hết nước xầu xí. Bọn thi trùng

đầy khắp trong rừng phát ra mùi tanh hôi khiến cho người ta phải buồn nôn.

Trung ương khu rừng chết này lại có một tòa tháp rách nát đứng sừng sững.

Bức tường bị tàn phá bề ngoài màu đen rõ ràng là đã trải qua ngàn năm tuế nguyệt, khí tức tang thương và khủng bố vẫn còn lưu lại.

Tòa tháp một nửa nằm vùi trong đất, xung quanh cánh cửa ra vào tàn tạ là các khô lâu đã phủ đầy rêu mốc.

Bầu trời khu rừng chết vĩnh viễn không bao giờ có ánh mặt trời, một tầng vụ khí nhìn không rõ liên tục lưu chuyển trong

rừng, bao quanh tòa tháp.

Tòa tháp tĩnh mịch giống như là con dơi bay trong đêm tối.

Không ai biết nơi này chính là địa phương bí ẩn nhất, đáng sợ nhất của đại lục phía Nam mà Hắc pháp sư liên hợp.

Nơi này tụ hợp bọn Ác ma thuật sĩ đáng sợ nhất.

Bọn họ suốt ngày qua lại với thi thể, biến dị thú, sinh vật địa ngục.

Việc làm họ thấy vui vẻ nhất chính là kết hợp thân thể của người với thân thể các loại sinh vật khác lại hoặc là làm cho

các sinh vật khác nhau giao hợp để tạo thành giống lai tạo. Hai từ "biến thái" đơn giản không thể hình dung được việc mà họ làm, hơn nữa bọn họ đều rất tự hào về sự nghiệp của mình. Thật ra trên ý nghĩa thực tế, bọn họ chính là khoa học gia điên cuồng thời cổ đại, đầy sự cuồng nhiệt của các người theo tôn giáo.

Bọn họ điên cuồng, phản nghịch nhưng cũng là thiên tài.

Thuật sĩ chính là chức nghiệp cao nhất của họ, mà bọn Ác ma thuật sĩ này ai nấy đều là tinh anh trong thuật sĩ.

Đại thuật sĩ trong đại lục không có quá mười người, hội Hắc pháp sư ít nhất

cũng có đến sáu người.

Có được đội hình tinh anh như vậy, Hắc pháp sư tháp mới có thể đứng vững ở Nam đại lục cả ngàn năm không ngã.

Không có quốc gia nào dám khinh thường chọc tới bọn họ.

Nếu như không có Tu gia hiệu xưng Thương Nguyệt chi viêm áp chế thì chỉ sợ Hắc pháp sư tháp đã biến cả khối Nam đại lục thành một dàn nhạc tử vong.

Lúc này sâu trong tháp đang vang vọng tiếng nói chuyện, thanh âm đầy vẻ giận dữ.

"Cổ Phí Tư, người làm gì vậy? Người khiến cho tất cả biến dị nhân hoàn mỹ do ta dày công bồi dưỡng chết sạch, lại còn bỏ luôn cả cứ điểm quan trọng nhất của Uy Cổ Lan, người đúng là con La Sa thú ngu ngốc!"

"Hưu Bĩ Đặc, người nói ta là cái gì? Người mới là Sa thú, cả nhà người đều là La Sa thú."

Tiếng đánh nhau vang lên ngay sau đó, cho đến khi một thanh âm trầm đục vang lên: "Dừng tay lại, các người đừng đường đường là hai chấp sự, đừng làm cho người ta cười chê."

Hai người đều hừ một tiếng không hề nói

gì.

"Cổ Phí Tư, lấy Ký ức pháp cầu của người ra, đợi sau khi trọng tài coi cảnh tượng trong đó rồi sẽ quyết định phán xét người."

Thật lâu sau đó.

Chợt từng tiếng kinh thán vang lên: "Kim trượng tăng lữ!"

Lại thêm một đoạn thời gian, tiếng kinh ngạc tán thán lại biến thành kinh sợ: "Tên này là nhân loại sao? Không thể nào, nhân loại sao lại có thân thể cường hãn đến vậy. Cổ Phí Tư, người không nhầm đó chứ?"

Cổ Phí Tư tức giận rống lên: "Không được vũ nhục trí tuệ của ta, lẽ nào người nhìn không ra được thực giả sao?"

Thanh âm trầm đục đó lại vang lên: "Trận chiến lạ lùng này xem ra thất bại trên Phong sào đảo trái lại không phải là không thể tiếp thụ... Trừ một phiếu của Cổ Phí Tư, mười bảy chấp sự biểu quyết đi, ai bỏ qua chế tài đối với Cổ Phí Tư thì mời giơ tay lên."

Sau một lúc, thanh âm đó lại nói: "Mười một với sáu, trọng tài hội tuyên phán, đã quá một nửa, có thể miễn trừ chế tài với Cổ Phí Tư nhưng có đến hơn một phần ba số phiếu vô cùng bất mãn với hắn,

theo như luật trọng tài quy định thì tạm thời bãi miễn chức vụ chấp sự của Cổ Phí Tư."

Cổ Phí Tư hừ lạnh, mặc nhận tuyên phán của trọng tài hội.

Sau khi trọng tài hội giải tán, thanh âm đó lại vang lên: "Cổ Phí Tư, đi theo ta!"

Tầng trên cùng của tháp chính là nơi nghiên cứu tư nhân của trọng tài trưởng của Hắc pháp sư tháp, đại biểu cho lợi ích chí cao vô thượng của Hắc pháp sư.

Trọng tài trưởng toàn thân mặc bộ cẩm pháp bào màu đen run rẩy đi tới chiếc ghế lớn ngồi xuống.

Trọng tài trưởng khom người xuống, lão thân hình gầy nhỏ, cao không tới một mét năm, pháp bào của lão mặc dài quét đất khiến cho lão nhìn rất đáng cười.

Nhưng mà không có ai dám coi nhẹ lực lượng mà thân thể nhỏ bé đó tiềm ẩn. Hắc pháp sư tháp đều hội tụ các thuật sĩ giỏi nhất Nam đại lục, không nghi ngờ gì là bọn họ cuồng vọng tự đại, kiệt ngạo bất quần, nhưng đứng trước mặt trọng tài trưởng thấp bé này thì bọn khốn điên cuồng này lại thuần phục như con cừu.

Cổ Phí Tư cẩn thận đi theo trọng tài trưởng tiến vào trong một cánh cửa điêu khắc vô số pháp văn bí ẩn.

Đi qua cánh cửa liền đến một chỗ rộng như sân bóng đá.

Tầng trên cùng Hắc pháp sư tháp đương nhiên không thể rộng như vậy, trọng tài trưởng đã dùng pháp lực vô thượng của mình để mở rộng không gian.

Đối mặt loại năng lực cơ hồ tiếp cận Bán Thần này Cổ Phí Tư vô cùng kính sợ.

Trong khoảng không gian khổng lồ này, bốn bề đều là giá đề sách đầy vẻ cổ xưa, trên sách bụi bám dày đặc, mấy con nhện to bằng nắm tay dệt lưới dài đến mấy mét trên trần nhà, trong vũng không ngờ còn có đầu của các loại sinh vật, có cái đã

biến thành xương trắng, có cái còn rất mới, bọn nhện sặc sỡ từ hốc mắt của đầu lâu mà ăn máu thịt dần dần.

Ở giữa thực nghiệm thất, từng chiếc bàn gỗ dùng để thực nghiệm giao chéo ngang dọc, trên bàn đầy những thi thể đã được mổ ra rất kinh tâm, máu tươi chảy trên chiếc bàn gỗ màu đỏ sậm, nhanh chóng thấm qua bàn nhỏ xuống, trăm ngàn năm nay những chiếc bàn gỗ này chẳng biết đã hấp thu bao nhiêu huyết dịch, phảng phất như ngón tay nhẹ nhàng bấm vào thì máu tươi sẽ phun ra.

Không gian rộng lớn vẫn không làm cho người ta có chút ấm áp nào mà quý khí lạnh lẽo vẫn cứ vẫn vút.

Cổ Phí Tư đã quen như vậy, trừ việc nhỏ hơn thì nơi thực nghiệm của lão cũng giống thế, không hề "thua kém".

Trọng tài trưởng run rẩy bò lên cái ghế của lão, thân hình nhỏ bé của lão cơ hồ lọt thỏm vào trong ghế. Đôi mắt màu xám khẽ nhướng lên nhìn qua người của Cổ Phí Tư.

Ánh mắt vô lực đó lại làm cho thân thể Cổ Phí Tư run rẩy kịch liệt, lão khúm núm bước tới trước một bước cẩn thận nói: "Trọng tài trưởng đại nhân, ngài có gì phân phó?"

Một con mèo toàn thân màu đen nhánh

đột nhiên nhảy từ trên ngọn đèn lớn treo trên trần nhà xuống, rúc vào trong lòng trọng tài trưởng. Hắc miêu giương cặp mắt màu lửa xanh nhìn chòng chọc vào Cổ Phí Tư, há miệng gầm lên một tiếng giống như mãnh hổ, hàm răng nhọn hoắt dài hai ngón tay lộ ra ngoài đầy vẻ hung ác.

Cổ Phí Tư kinh hãi lui lại một bước. Con hắc miêu này trong người có cây gien của hổ răng kiếm, chính là tác phẩm đặc ý của trọng tài trưởng, từng cắn chết cả dã lang, thân thể thuật sĩ yếu ớt của lão sợ rằng không chịu nổi một cắn của nó.

Trọng tài trưởng vươn một ngón tay khô đét ra, móng tay dài nhọn gõ nhẹ lên đầu

hắc miêu, hắc miêu đang hung hãn cực độ tức thì gừ gừ nhẹ mấy tiếng, cuộn tròn người lại. Trọng tài trưởng không ngừng đầu lên, chỉ cất tiếng trầm đục hỏi: "Đối với tình thế Uy Cổ Lan ngươi thấy thế nào?"

Cổ Phí Tư cung kính đáp: "Tựa hồ có chỗ không hay!"

Trọng tài trưởng nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Nói xem thử!"

"Kim trượng tăng lữ hai trăm năm nay chưa từng xuất hiện lại đột nhiên có một tên. Tuy nền văn minh Á Lô Đức mấy trăm năm trước đã tiêu vong nhưng cao giai tăng lữ của chúng thực lực phi

thường, Hắc vu thuật trước giờ vẫn tề danh cùng Hắc ma pháp của bọn ta. Thực lực của Kim trượng tăng lữ tuyệt đối không yếu hơn đại thuật sĩ, hơn nữa so ra tên tuổi trẻ kia còn đáng sợ hơn. Hiện tại bọn ta đã điều tra ra thân phận của chúng, người tuổi trẻ đó chính là tân lãnh chủ của Uy Cổ Lan, từng là Ma thần tướng quân ở Đông tuyến giết sạch ba vạn Lang quân nước Thương Nguyệt. Bọn chúng là thế lực quan lại, điểm này có chút phiền toái."

"Ma thần tướng quân..." Trọng tài trưởng lẩm nhẩm, tựa hồ như đang nhìn thấy tình cảnh chấn động lúc đó Dương Chính dùng thân thể cơ nhục hoàn mỹ đang chặn đứng từng đợt trùng kích của cự thạch.

Lão trong lòng chột động, ngược mắt nhìn một cái bàn cách đó không xa, trên bàn còn có hai biến dị nhân đã được mổ bụng ra.

"Đối với những biến dị nhân này người thấy thế nào?"

Cổ Phí Tư đem tất cả biến dị nhân trên Phong sào đảo trở về đây, giam chặt ở dưới Hắc pháp sư tháp.

Từ lưỡng thể nhân lúc ban đầu chỉ có hai lỗ thở biến thành bán ngư nhân có thể nói là tác phẩm kiệt xuất nhất của Hắc pháp sư tháp cả ngàn năm nay, vừa dễ thao tác, chỉ cần nhân loại thông thường thì đều có thể biến dị, hiệu quả lại tốt, tỷ lệ

biến dị nhân bài xích thấp, hiệu quả biến dị thấp phần nhanh chóng.

Hơn nữa, người tạo ra tất cả những thứ này chính là trọng tài trưởng ồm ồm trước mắt.

"Rất tốt, hiệu quả biến dị vô cùng xuất sắc hơn xa tạp thể." Cổ Phí Tư từng tự mất chứng kiến biến dị nhân giết sạch trên vạn thủy đạo cho nên thực lòng khen ngợi.

Chỉ là trọng tài trưởng không chút vui mừng, trái lại còn khẽ lắc đầu, tỏ ra không vừa ý.

Lão giơ ngón tay khô dài nhẹ nhàng chỉ

vào một cái vòng sắt trên bức tường phía Đông: "Người qua đó, xoay trái ba vòng, rồi xoay phải năm vòng, lấy thứ trong đó ra."

Cổ Phí Tư lập tức làm theo, tiếng cơ quan rít lên sin sít vài tiếng, một cái tủ ngầm rộng chừng nửa mét vuông trong bức tường hiện ra, trong đó có đựng một cái rương nhỏ. Chiếc rương này bề mặt có hoa văn điêu khắc bằng mê ngân tinh xảo vô cùng, lại phát ra một tầng kim quang mờ lung. Cổ Phí Tư liếc qua liền biết tầng tầng cấm chế trên đó cũng đã hao phí rất nhiều công sức, cả đại thuật sĩ như lão không vọng tưởng mở ra được, đủ hiểu thứ đựng trong đó giá trị tới mức nào.

Cổ Phí Tư cung kính đưa chiếc rương tới cho trọng tài trưởng.

Ma vẫn trong tay trọng tài trưởng phát ra ánh sáng rực rỡ chói lọi, sau đó giống như bị một bàn tay khổng lồ bóp tắt ngóm, chiếc rương làm bằng mê ngân liền mở bung ra.

Cổ Phí Tư vươn cổ nhìn, thứ trong hộp đơn giản tới mức làm người ta thất vọng.

Đó chỉ là một cuộn giấy vàng khè, bề mặt chỉ chít chữ, lại bị cháy loang lổ.

Thần sắc thất vọng của lão lọt vào mắt trọng tài trưởng, thanh âm trầm đục lại

vang lên bên tai lão: "Phấn chấn tinh thần lên để kiến thức tiến hóa chấn động nhất của lịch sử nhân loại."

Thanh âm tuy nhỏ nhưng khiến cho Cổ Phí Tư phấn chấn tinh thần. Lão không phải là người ngu ngốc, vội vàng tiến lên hai bước, cung kính đón lấy cái rương, quan sát cuộn giấy vàng. Một lúc sau, mồ hôi lão tuôn ra như mưa, lục quang trong hắc bào run rẩy như ngọn đuốc trong gió.

Hồi lâu sau, lão mới có thể cất tiếng: "Tiến hóa có thể đạt đến trình độ này sao?"

"Hiện tại người tất đã biết lý do ta đối với tác phẩm người mang về không hài

lòng rồi chứ?"

"Thản Đình tại thượng, người có thể chế tạo ra thứ này trí tuệ thật vô cùng!"

"Rất đáng tiếc là ta chỉ có một chút tàn bản, nếu như có thể mô phỏng chế tạo được các sinh vật được miêu tả trong tàn bản này thì Thương Nguyệt Kim Viêm chỉ là trò cười!"

Nói đến lão đôi đầu Tu Tur, ngữ khí một mực trầm ổn của trọng tài trưởng cũng đã có chút sắc thái nhân tính.

Cổ Phí Tư không dám nói tiếp đề tài này, lão cẩn thận quay trở lại đề tài cũ: "Trọng tài trưởng, còn có hy vọng tìm được bản

chính không?"

Ánh mắt màu xám của trọng tài trưởng lóe lên: "Cổ Phí Tư, người có biết ta đến từ đâu không? Cổ hương của ta không phải là Nam đại lục, cổ hương của ta là Áng Cách Tát từ phương Bắc xa xôi, vượt qua cả sa mạc vô tận và Thánh Bạch Thạch đại thảo nguyên. Nơi đó mới chân chính là thiên đường của ma pháp giả, Nam đại lục bất quá chỉ là thiên hạ của bọn vũ phu man rợ. Thánh Hỏa U Lam thống trị cả bình nguyên Áng Cách Tát rộng lớn, ta nguyên là Kim bào Ma kỵ sĩ của Thánh Hỏa U Lam, bất quá vì một vài nguyên nhân nên phải trốn đi, xuyên qua sa mạc và thảo nguyên mới đến được nơi này."

"Có biết nguyên nhân ta bỏ trốn không?" Trọng tài trưởng chìm trong hồi ức, đó đã là chuyện cách đây hơn hai trăm năm rồi.

Cổ Phí Tư không hề trả lời, lão biết trọng tài trưởng muốn nói thì nhất định sẽ nói. Quả nhiên gương mặt trọng tài trưởng bừng sáng đầy hưng phấn, giống như đóa hoa cúc vừa được tưới nước nở bung ra: "Thản Đình tại thượng, ta đem thứ bảo vật quý giá nhất của Thánh Hỏa U Lam chạy đi, hahahaha..."

Trọng tài trưởng cười thành tiếng, cổ họng khô khốc khiến cho tiếng cười đầy vẻ tang thương khùng bố nhưng không

che giấu được nổi đặc ý.

Cổ Phí Tư giờ này mới hiểu tàn bản đó chính là bảo vật của Thánh Hỏa U Lam.

Đương nhiên lão tịnh không biết sự kiện này chính chuyện phản bội nghiêm trọng nhất của Thánh Hỏa U Lam, tên của trọng tài trưởng đã được khắc lên tầng cao nhất của Tội nghiệt thạch, hơn hai trăm năm nay Thánh Hỏa U Lam không ngừng truy nã trọng tài trưởng.

Tạm không nhắc đến chuyện quá khứ của trọng tài trưởng.

Cổ Phí Tư không phải ngu ngốc, trọng tài trưởng đã lộ ra tin tức. Tổ chức ma pháp

đỉnh cao Thánh Hỏa U Lam còn coi tàn bản này là trân bảo quý giá nhất thì có thể thấy giá trị của nó lão chẳng thể tính nổi.

Tàn bản đã khó lấy tới vậy nói gì đến chánh bản.

Chánh bản cơ hồ chỉ là ước vọng xa xỉ.

Cổ Phí Tư không giấu nổi nét thất vọng.

Trong tàn bản có miêu tả biến dị tiến hóa mà lão đang say mê, đối với bọn khoa học gia điên cuồng này mà nói thì khuếch triển lãnh vực nghiên cứu chính là mục đích cả đời của họ.

Vì đề nghiên cứu, thì cướp, giết, tranh giành bắt quá chỉ là chuyện nhỏ.

Bị tàn bản làm rúng động, Cổ Phí Tư cơ hồ quên luôn tình huống ở Uy Cổ Lan, đến khi trọng tài trưởng đề tỉnh lão: "Uy Cổ Lan là cứ điểm trọng yếu, lúc đầu ta giao cho người quản lý, người chủ yếu phụ trách chuyện biến dị nhân cũng là người, giờ đây xảy ra chuyện lớn, chỉ đơn thuần ép buộc thì không được, người có tính toán gì không?"

Cổ Phí Tư biết rất rõ, lão nếu muốn giành lại địa vị chấp sự thì cần phải giải thích rõ sự kiện Uy Cổ Lan, chỉ là lão không xác định được vì sao trọng tài trưởng lại nhiệt tình như vậy. Nên biết

các thuật sĩ ở Hắc pháp sư tháp tuy đều kính sợ trọng tài trưởng nhưng bọn này vốn tâm cao khí ngạo, tính tình cô tịch, bình thường không có chuyện thì tuyệt không hội họp cùng nhau, mọi người chỉ có thể coi nhau là đồng minh chứ tuyệt không là bạn bè.

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói: "Bọn quý tộc Cự Mã tinh tham lam vô độ, tuyệt không để cho tên lãnh chủ này ngóc đầu lên. Bây giờ thủy đạo đã bị diệt, tân lãnh chủ khẳng định cần nắm giữ quặng mỏ, đến lúc đó nói không chừng bọn quý tộc sẽ xung đột với tân lãnh chủ."

Trọng tài trưởng lạnh nhạt nói: "Chúng có thể đấu hơn tên lãnh chủ đó sao?"

Cổ Phí Tư ngắn người, suy nghĩ kỹ lại, bọn giá áo túi cơm ở Cự Mã tỉnh sợ là không có ai xứng là đối thủ của tân lãnh chủ Uy Cổ Lan.

"Nếu không có thì phải thêm người, bắt tên lãnh chủ đó..." Cổ Phí Tư ác độc làm một thủ thế.

Trọng tài trưởng nhìn lão, ánh mắt lộ vẻ chán ghét: "Chỉ biết đánh đánh giết giết, không có chút kỹ thuật, Hắc pháp sư tháp bọn ta vốn không thể bộc lộ ra trước mặt người đời, tên lãnh chủ đó là đèn cạn dầu sao? Người muốn giết hắn nào đâu có dễ?"

Lời giáo huấn này khiến cho Cổ Phí Tư cúi đầu xuống, không dám lên tiếng.

Trọng tài trưởng chậm rãi thở ra một hơi dài, thanh âm lại trở nên nhu hòa: "Chờ chút đã, hiện tại cục thế chưa rõ ràng, bọn ta không cần phải nhúng tay vào."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 5:

Xảo thủ hào đoạt

A

ds

Hắc Diệu Hoa đem tình huống Tiêu Lan buôn lậu giao cho Dương Chính so với hắn mong đợi còn tương tận hơn nhiều.

Dương Chính cũng không nuốt lời, sai một công tượng chế tạo xi măng theo Hắc Diệu Hoa đi Đức KHắc Lan quảng mại.

Xi măng tuy có thể chế ra được nhưng trị lý thủy hoạn như thế nào thì Dương Chính còn chưa có chút đầu mối. Hắn

không phải là chuyên gia thủy lợi, lại không quen thuộc với Uy Cổ Lan, nếu như cắm đầu cắm cổ hùng hục đào đào xới xới thì chẳng có chút tác dụng nào đối với việc trị lý thủy hoạn của Uy Cổ Lan.

May mắn là thời kỳ nước ngập cuối cùng cũng đã trôi qua, mưa đã ngừng rơi.

Vì Uy Cổ Lan có quy luật ba năm hồng thủy một lần nên Dương Chính còn có thời gian ba năm để trị lý, nên hẳn tình không gấp rút.

Hơn nữa còn có Hắc Diệu Hoa đi đầu làm trước, Hắc Diệu Hoa từng nói từng cách từng cách về trị lý thủy hoạn, tuy

các phương pháp đó trong mắt Dương Chính thì rất lạc hậu nhưng so với người một khiêu chưởng thông như hắn thì còn tốt hơn nhiều. Vì vậy Dương Chính chuẩn bị để cho Hắc Diệu Hoa thí nghiệm trước ở Đức Khắc Lan, chờ sau khi xác định hiệu quả rồi mới tiếp tục trị lý thủy hoạn trong quận.

Sau đó hắn mới chỉnh trị lại trị an lãnh địa, khai triển công tác trùng kiến sau lũ.

Chiến dịch Phong sào đảo, hơn hai trăm bộ đội còn sống trở về chỉ có năm mươi tám người, trong đó thì hai mươi một người đã què chân cụt tay, cả đời không thể lên chiến trường được.

Dương Chính trong lòng rất khổ sở đau đớn, hắn đã tận toàn lực nhưng vẫn mang lại thống khổ và tử vong cho bọn thủ hạ trung thành cẩn cẩn. Tuy không có ai oán trách hắn, thậm chí còn vì hắn không màng thân mình ngăn trở cự thạch mà tăng thêm lòng sùng kính nhưng Dương Chính trong lòng luôn có một thanh âm vang vọng: "Không nên như vậy, sinh mệnh có rất nhiều điều tốt đẹp, chiến tranh chỉ là tang thương tàn nhẫn."

Hắn tịnh không phải là thánh nhân nhưng đối với thủ hạ trung tâm hộ vệ thì Dương Chính luôn hy vọng họ được sống tốt hơn.

Sau khi lãnh hội sự tàn khốc của chiến

tranh, khát vọng phục cừu của hãnh rất cùc
cũg phai nhật bớť.

Khâu Viễn Sơn thì sao, Thương Nguyệt
vương thì sao? Cái chết của bọn Hồng
Thạch đều chỉ là sản vật của thời đạĩ.
Người trên là vua, người dưới hèn mọn,
cái chết của bọn Hồng Thạch so với cái
chết của thủ hạ Dương Chính có gì là
khác nhau chứ?

Nếu như bọn Hồng Thạch chết trên chiến
trường liệu Dương Chính có muốn báo
thù cho họ không? Cũng là do Thương
Nguyệt quốc ép họ lên chiến trường,
cũg đều là kết cùc tử vong như nhau, chỉ
khác là do người mình hạ thủ chứ không
phải do địch nhânh hạ thủ.

Căn bản thì tính chất cũng không thay đổi, chỉ cần còn có chiến tranh thì hạng người thấp kém vĩnh viễn là con cò của tầng lớp trên, không phân tốt xấu, chẳng biết đúng sai.

Dương Chính trở nên hoài nghi chấp niệm của mình, phát động một cuộc chiến tranh Thương Vệ mới có ý nghĩa gì trừ việc làm cho càng thêm nhiều người phải chết?

Giết Khâu Viễn Sơn bất quá chỉ là muốn tìm chút an ủi cõi lòng mà thôi.

Bất tri bất giác hắn cũng trở thành một phần tử đáng cười trong chiến tranh.

Kiểu phục cừu này Dương Chính thấy chẳng có gì đáng kêu ngạo, còn thua cả việc tiêu diệt thủy đạo ở Uy Cổ Lan, ít nhất tiêu diệt thủy đạo còn có thể bảo vệ bình an cho một vùng.

Có nên bỏ ý niệm báo cừu không?

Dương Chính nằm trên xích đu, ánh mắt mờ mịt nhìn lên trần nhà.

Đi tìm gặp Tư Gia Lệ... Thân thể máu thịt mơ hồ đó đến nay vẫn trong quanh quẩn trong giấc mộng của Dương Chính, hẳn thật rất muốn biết vì sao lại có kết cục như thế.

Hắn căn bản không muốn tin là Tư Gia Lệ đã chết.

Còn có Ba Bỉ, hắn từ thế giới này chạy đến địa cầu, rồi lại mang mình từ địa cầu đến đây, như vậy hắn nhất định phải biết cách trở về. Nếu như hắn có thể đưa mình trở về địa cầu thì cho dù hắn đã làm bao nhiêu chuyện với mình cũng không phải là không thể tiếp thụ...

"Chủ nhân..." Thanh âm nhỏ nhẹ vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Dương Chính giật mình như vừa tỉnh mộng, ngưng tụ mục quang nhìn Kỳ Kỳ.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Dương

Chính, Kỳ Kỳ nhẹ giọng nói: "Hong nương tử tử tử muốn gặp ngài."

"A, đề nàng ta vào đây." Thương thế trên người Dương Chính đã tốt hơn rất nhiều, bất quá chân tay còn chưa linh hoạt lắm, vì vậy nên không hề đứng dậy. Một lúc sau, Hồng nương tử đẩy cửa tiến vào. Đây là lần đầu tiên từ lúc Dương Chính thân thể hồi phục tương đối Hồng nương tử một mình tới gặp hắn.

Nhìn thấy cặp mắt mang nét cười nhìn mình, Hồng nương tử cảm thấy có chút lúng túng, tránh né ánh mắt của hắn nhưng nàng rốt lại vẫn là một nữ nhân rất kiêu ngạo, chỉ một lúc sau đã đổi mặt nhìn Dương Chính. Dương Chính một

mực im lặng khiến nàng có chút bối rối.

Nàng vốn là chờ Dương Chính nói trước nhưng Dương Chính rõ ràng là không có ý muốn nói, sau khi tiếp lấy chung trà Kỳ Kỳ đưa qua, Hồng nương tử ho một tiếng rồi hơi khàn trương hỏi: "Thân thể của người đã tốt hơn chưa?"

"Tốt nhiều rồi." Dương Chính bình tĩnh nói.

Sau đó, trầm mặc khó chịu lại kéo dài.

Hồng nương tử có cảm giác có sức mà không dùng được, nàng rất hy vọng Dương Chính nói gì đó, cho dù mắng nàng cũng tốt, vì nàng đã tận mắt nhìn

thấy Dương Chính hy sinh cỡ nào để cứu bọn nàng. Ngày đó khi được Dương Chính cứu thoát, nàng cơ hồ không dám tin huyết nhân bị tàn phá đó lại là nam nhân tinh minh lanh lợi thường ngày.

Vì vậy, Hồng nương tử đã nhận món ân tình to lớn này, dù có kiêu ngạo hơn nữa thì giờ đây gặp nam nhân này, tâm lý không khỏi lạc thế hạ phong.

"Sao thế? Đây không giống như nàng?"
Dương Chính hé mắt, có chút hứng thú nhìn thần thái bối rối ngượng ngùng của Hồng nương tử.

"À...à... đa tạ..."

Hồng nương tử lắp bắp nhưng rốt cục vẫn nói lời cảm ơn ra, sắc mặt nàng đỏ bừng, bất quá trong lòng nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều.

Dương Chính than: "Cảm ơn ta thì có tác dụng gì, đã chết quá nhiều người... Cuối cùng kết quả cũng có thể cho là mãn ý, thế lực thủy đạo tạm thời không thể quật khởi. À, không nói mấy chuyện này nữa, Hồng nương tử, nàng có tính toán gì chưa?"

"Tính toán?" Hồng nương tử ngẩn ra, ánh mắt lộ vẻ xa xăm, lắc đầu nói: "Ta không biết nữa!"

Dương Chính cười nhẹ đùa: "Chỉ cần

không làm thủy đạo nữa thì ta sẽ đáp ứng."

Hồng nương tử gương mặt lộ nét cười, vẻ nhu hòa cùng vẻ táo bạo trộn lẫn tạo nên phong thái khác lạ.

Dương Chính sờ trán trầm ngâm nói: "Nàng đi hỏi các tỷ muội xem, nếu như muốn đi thì ta cấp tiền để cho họ tự mưu sinh, thế nào?"

"Nhưng mà bọn ta trừ đánh cướp ra thì không biết làm gì cả."

Một bọn nữ nhân trong thời loạn thế, cả nhà cũng không có, muốn tự tìm con đường sống nào có dễ dàng, Hồng nương

tử nhanh chóng từ chối đề nghị của Dương Chính.

"Cái này..." Dương Chính sờ hàm râu cứng ngắc dưới cằm, do dự nói: "Thực ra có một con đường khác... nhưng lại ủy khuất các nàng."

"Người nói thử xem."

"Ta là Bá tước, biên chế tư binh có một ngàn quân, hiện tại còn thiếu mấy trăm người. Ta vốn có ý muốn chiêu mộ thêm người, diện tích của Uy Cổ Lan chính là biên chế của Hầu tước, nhân thủ của ta thiếu hụt nhiều. Các nàng nếu như không hiềm ràng buộc thì có thể suy nghĩ xem, biên chế thân vệ thì hưởng 3 Kim tệ một

tháng."

Thấy Hồng nương tử im lặng không nói, Dương Chính biết nàng không thích vội nói: "Ta chẳng qua chỉ là thuận miệng nói ra thôi, nữ nhân đương bình thực sự không tiện..."

"Ai nói?" Hồng nương tử ngẩng đầu, trong mắt lộ ra thần thái kiên nghị: "Ai nói nữ tử không bằng nam nhân, ta không tin nữ nhân bọn ta tham gia quân ngũ lại thua kém nam nhân. Để ta đi hỏi các tỷ muội xem họ có lòng tin nhập quân ngũ hay không!"

Hồng nương tử quay đầu đi thẳng, để lại Dương Chính còn đang ngơ ngẩn nhìn

theo bóng lưng của nàng cười khỏ:"Hồng nương tử này... thực là có cá tính."

Còn ngoài ý liệu chính là ba trăm Thiết nương tử quân của Hồng nương tử không có một ai chịu rời đi mà toàn bộ đều gia nhập vào tư binh của Dương Chính, trong đó tuy có phần là do cảm ân nhưng Dương Chính chịu trả thù lao ba Kim tệ một tháng xác thật là rất cao, làm thủy đạo chưa chắc đã có được số tiền đó, hơn nữa một đảng là quan, một đảng là giặc, địa vị hoàn toàn không giống nhau.

Ba trăm nữ nhân mặc khôi giáp chế tác với giá cao, sử dụng vũ khí quân đội trở thành đệ tứ phân đội của Thân vệ đội cho Dương Chính, bọn họ anh tư hào sảng,

khí tức động nhân.

Người vui vẻ nhất đương nhiên chính là bọn nam binh thủ hạ của Dương Chính.

Biết được sau này có thể cùng huấn luyện, chiến đấu, thao luyện cùng với bọn nữ binh như hoa như ngọc thì tên nào tên nấy đều sức mạnh tăng vọt, long hành hổ bộ, ngẩng đầu ưỡn ngực, muốn có chút mặt mũi trước mặt nữ nhân.

Trong đội ngũ thỉnh thoảng lại vang lên tiếng thì thảo khe khẽ.

"Mẹ nó, cô gái hàng thứ ba, đứng thứ ba về bên trái cái mông thật là... bộ ngực cũng.. Ha ha."

"Còn cô gái thứ tám hàng thứ nhì, ta quyết định rồi, nhất định tán dĩnh trong vòng một tuần."

"Giỡn à, dựa vào cái mặt đen như than của người sao? Đi chết đi."

"Người tốt ở chỗ nào, tên lùn, nhìn đi, ca ca người chờ sau khi thao luyện xong sẽ tới bắt chuyện."

"Hai tên nam nhân nhà đã có vợ con đầy đàn, mỹ nữ đương nhiên phải để cho xử nam như ta mới được!"

"Khắc khắc, tên tiểu tử lông còn chưa mọc, người đi chết cho rồi..."

...

"Người bảo ai đi chết?" Một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

"A, đội trưởng!"

"Lăn một trăm vòng cho ta, lăn một trăm vòng quanh thao luyện trường, nhanh!"

"A..."

Nhìn thấy bọn thủ hạ bị mình chinh cho trợn mà không dám nổi giận, Huyết Lang đắc ý cười đến mức bung nút áo trên cổ ra, hừ một tiếng: "Đấu với ta... Chưa thấy ta còn chưa chọn nữ nhân vừa mắt sao.

À, tướng quân cũng là tay tán gái có hạng, Niêm hoa bá tước đâu phải hư danh, ta phải đi thỉnh giáo mới được."

Bất kể là nói thế nào, nữ binh dung nhập vào quân ngũ phi thường nhanh chóng.

Không hề có tình huống lão binh coi thường tân binh gia nhập trái lại bọn lão binh còn ráng sức vây quanh bọn nữ binh. Bọn lão binh này đều là nam nhân thân kinh bách chiến, dưới sự chỉ dẫn tận tâm của họ, nữ binh do Hồng nương tử suất lĩnh tiến bộ nhanh phi thường.

Đều là thanh niên nam nữ đang độ tuổi xuân, tiếp xúc nhiều không khỏi phát sinh tình cảm.

Đối với việc quân đội luyện ái phát sinh này, Dương Chính chỉ có một điều nghiêm lệnh, không được đùa giỡn với tình cảm, nếu như hắn biết được tên nào đã có vợ mà còn trêu ghẹo nữ binh thì nhẹ nhất là tước quân chức, nặng thì chém đầu.

Bọn binh sĩ tự nhiên là không dám trái lệnh hắn, huống gì Dương Chính đã nói nếu như nhịn không nổi thì cứ đi kỹ viện, tiền không đủ thì cứ đến chỗ hắn lấy nhưng tuyệt đối không được động đến nữ binh.

Còn như nam nữ thành tâm yêu nhau thì Dương Chính không quản đến, chỉ bắt

quá mỗi đôi nam nữ công khai ái tình thì Dương Chính đều một mình đến tìm, khuyên họ rời khỏi thân vệ đội. Đây không phải là xử phạt, mà là hấn đáp ứng cấp cho thân binh ly khai một tòa nhà trong thành, còn cho họ phụ trách công tác an toàn hơn.

Dương Chính quan tâm như vậy, Hồng nương tử nhìn thấy lòng đầy cảm kích.

Càng tiếp xúc nhiều nàng càng phát hiện nam nhân này ngoại trừ sa văn (sô-vanh: cho là nhất) chủ nghĩa đại nam nhân ra thì thật là người rất tốt. Với địa vị của hấn mà có thể quan tâm tử tế đến sinh hoạt của thân vệ, lại có thể vui vẻ nói chuyện cùng hạ nhân thì đúng là tinh hoa

trong đám nam nhân.

Cũng bởi đây là xã hội nam tôn nữ ti, còn Dương Chính vốn là người quen với lời nói và hành động của thế kỷ 21, đi đến nơi này thì một chút tình cảm nhỏ bé đó lại trở thành phóng đại vô cùng.

Cũng giống như người cho một bát cơm đến người không lo cái ăn so với người cho người đã mấy ngày liền chưa ăn một bát cơm thì hồi ứng khẳng định không giống nhau tuy họ đều chỉ nhận có một bát cơm.

Hồng nương tử cũng biết có không ít nữ binh thâm yêu lãnh chủ.

Chỉ bất quá những nữ binh này cũng biết địa vị cách nhau quá xa, chỉ có thể giấu trong lòng.

Cứ vậy qua hết một tháng, thân thể Dương Chính cơ bản đã khôi phục còn hồng thủy các nơi đã rút hết, chỉ để lại một đồng hoang tàn đổ nát.

Công tác xây dựng lại sau khi thiên tai là một công trình tốn kém phi thường, Dương Chính ở trong cuộc mới phát giác quản lý một lãnh địa tuyệt không phải là chuyện đơn giản. Từ các góc độ ý nghĩa khác nhau mà nói thì hẳn cảm thấy so với chiến đấu còn khổ sở hơn nhiều. Nhiều sự tình phiền toái cứ vậy khôn hẳn liên miên, lượng công tác mỗi ngày đều khiến

hắn có cảm giác làm không xuể, hơn nữa kim tiền cũng chảy ra với tốc độ nhanh như nước.

Dương Chính cướp được một số lượng lớn tiền tài trên Phong sào đảo, lúc đó xem ra Dương Chính cũng cảm thấy mình đã trở thành phú ông, hơn nữa với thân phận xuất thân hào môn của hắn mà nhìn thấy tiền nhiều như vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng chân chính khai triển công tác trùng tu lãnh địa hắn mới biết số tiền cần để kiến thiết một quận lớn đến cỡ nào.

Uy Cổ Lan quận giống như một con quái thú nhai nuốt kim tệ, có bao nhiêu kim tệ

thì nó cũng đều có thể nuốt sạch.

Chẳng mấy ngày ngân khố của hắn đã giảm hết quá nửa.

Hơn nữa hiện tại chỉ là mới bắt đầu kiến thiết, lãnh địa vẫn còn xơ xác tiêu điều như cũ.

Không được, không thể tiếp tục như vậy được!

Dương Chính xác định mình cần phải có một tài chính quan có kinh nghiệm, hắn trước kia tuy có học qua quản lý công thương nhưng làm ăn với kiến thiết lãnh địa là hai chuyện khác nhau.

Hơn nữa không chỉ cần mỗi tài chính quan, thuế thu của lãnh địa, phòng vệ, ngoại giao tất cả các thứ đều cần có bộ môn chức năng chuyên môn đảm nhiệm, song nơi này giờ chỉ có mình Dương Chính một tay nắm giữ hết đại quyền, người nào bị mất cắp một con gà cũng đến thỉnh thị hấn.

Điều này cũng không hề quái lạ, có rất nhiều lãnh địa cũng giống như Dương Chính, lãnh chủ nắm giữ đại quyền không muốn buông ra. Hơn nữa tình huống của Uy Cổ Lan càng khác với những chỗ đó, vì tai hại hồng thủy nên lãnh địa vô cùng hỗn loạn, loại tình huống này cũng chẳng có chi là kỳ lạ.

Dương Chính cuối cùng vẫn là người đến từ nền văn minh cao độ, liền biết rất rõ mình cần làm gì.

Hắn đến tìm Hắc Diệu Hoa.

Một tháng trước, Hắc Diệu Hoa động dụng nhân lực vật lực của Hắc Diệu gia tộc chế tạo rất nhiều xi măng, đồng thời thi hành bước đầu tiên của kế hoạch trị lý thủy hoạn, chế tạo một cái hồ chứa nước khổng lồ, và bắt đầu đào một con kênh thông tới sông chính của vùng phụ cận Đức Khắc Lan.

Đã có xi măng, mở rộng đường sông, gia cố đê điều đều có thể tiến hành cùng lúc.

Dương Chính và Hắc Diệu Hoa cùng đi quan sát công trình trùng tu quảng mỗ Đức Khắc Lan.

Vì thời kỳ nước lũ đã qua, quảng mỗ phong phú của Uy Cổ Lan đã thu hút rất nhiều người trở về.

Nhân số của Đức Khắc Lan chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã tăng lên năm lần, đây còn là do Hắc Diệu gia tộc không chế số người đổ về.

Vùng phụ cận quảng mỗ lúc đầu vốn là thôn trang nhỏ giờ đã có các tiểu trấn quy mô, nhiều thợ rèn ra vào, ánh lửa ngút trời trong các căn nhà mới xây, trong đó còn có một gian chuyên điều chế xi măng

đặc biệt bắt mắt.

Có không ít thương nhân bên ngoài sau khi đến Đức Khắc Lan mua bán đã lộ rõ vẻ hứng thú với xi măng.

Dương Chính lòng chột động, nói với Hắc Diệu Hoa: "Phương thức điều chế xi măng không được tiết lộ!"

Hắc Diệu Hoa tựa hồ hiểu rõ ý định Dương Chính đến đây, mỉm cười đáp: "Đương nhiên, đây là phát minh bất hủ của lãnh chủ đại nhân, ta chỉ để cho tập thợ tin cậy đến chế tạo xi măng thôi, hơn nữa bọn họ đều là thao tác độc lập, cho dù có tiết lộ cũng vô dụng, phương thức điều chế chân chính chỉ có vài

người là biết mà thôi."

Hắc Diệu gia tộc có thể nắm giữ Đức Khắc Lan hơn trăm năm, lại có thể dễ dàng mang tình hình buôn lậu của Tiêu Lan đến.

Thực lực họ triển lộ khiến cho Dương Chính động tâm.

Huống gì công trình trị lý thủy hoạn gần quặng mỏ Đức Khắc Lan tiêu hao cực lớn, Hắc Diệu gia tộc lại không hề mở miệng xin hãn một đồng nào, đủ thấy bọn họ tuyệt không giống như vẻ bản cùng ở bên ngoài. Tiền, đó là thứ mà Dương Chính bây giờ đang cần nhất.

"Hoa tiên sinh có hứng thú giao dịch với ta chăng?" Thanh âm của Dương Chính tràn đầy vẻ dụ hoặc.

"Lãnh chủ đại nhân, mời nói!" Hắc Diệu Hoa xem ra có chút hoảng hốt.

Dương Chính vỗ vai hắn: "Không cần như vậy, ta biết lịch sử Hắc Diệu gia tộc, ta cũng đã nghĩ biện pháp khôi phục tước vị cho các ngươi, bất quá trước đó ta hy vọng Hắc Diệu gia tộc các ngươi có thành tâm giúp ta khôi phục sự phồn vinh cho Uy Cổ Lan."

Đây chính là chiêu an!

Hắc Diệu Hoa quan sát cặp mắt màu đen

ít thấy của Dương Chính tựa hồ như muốn từ đó mà suy đoán thành ý của hắn.

Hắn biết nếu mình đáp ứng thì sự hưng suy sau này của Hắc Diệu gia tộc sẽ móc nối chặt chẽ với người lãnh chủ trẻ tuổi này.

Điều này có giá trị không, Hắc Diệu Hoa nghi hoặc bất định, quyết định này quá mức trọng đại.

"Không cần trả lời ta ngay bây giờ, ta cho người thời gian ba ngày để suy nghĩ."

"Ngọc thúc thúc!" Hai đứa trẻ một trai một gái chạy từ phía xa tới.

Dương Chính mỉm cười nói: "Là hai tiểu quỷ của người a!"

Hắn cúi người xuống ôm lấy hai hài tử lên.

"Sóc Phong, Khải Lệ, nhanh leo xuống! Lãnh chủ đại nhân, tiểu hài tử không hiểu chuyện!" Hắc Diệu Hoa vội vàng xin lỗi.

"Không sao, để ta ôm một chút, hai tiểu quỷ không nặng lắm, nào lại đây." Dương Chính cười hòa nhã với hai gương mặt nhỏ bé thân quen, hàm râu của hắn cạ vào khiến chúng cười ngặt nghẽo.

Nhìn thấy Dương Chính ôm hai đứa con

đi tới trước, ánh mắt Hắc Diệu Hoa lóe lên.

Ở lại Đức Khắc Lan một ngày, Dương Chính mang theo mấy trăm tư binh đi tới quảng mả Tiêu Lan.

Cùng lúc đó trong Tiêu Lan Thiết khí hội, Mã Khắc Tây Mỗ đang lo lắng đi tới đi lui.

Tin tức thủy đạo bị tiêu diệt đã loan truyền khắp nơi, phong cách mạnh mẽ của tân lãnh chủ đã truyền tới khắp các thế lực lớn nhỏ.

Huống gì trước đây tân lãnh chủ đã uy danh lừng lẫy, sự tích Ma thần tướng

quân hỏa thiêu ba vạn Lang quân ở Nam bộ tuy ảnh hưởng không lớn như Đông bộ nhưng chỉ cần không phải là người ngu ngốc, sợ rằng phải đánh giá lại cân lượng bản thân có đủ sức để kinh chống với thực lực của tân lãnh chủ hay không.

Hơn nữa gần đây tân lãnh chủ còn làm nhiều việc lớn khác, đặc biệt là mấy bộ luật pháp mới được ban bố, giảm miễn thuế thu, tăng tiền thù lao cho thợ mỏ, thành lập các huyện trường (ủy ban), cơ quan bảo an cùng các loại chức vị khác.

Những tên mà không có thể lực sau lưng để dựa vào đã bắt đầu muốn hành động ngu xuẩn, chuẩn bị đầu hàng tân lãnh chủ.

Điều này không khỏi khiến cho lòng dạ những người trong Tiêu Lan Thiết khí hội phải phập phồng.

Mã Khắc Tây Mỗ biết rõ không ít người trong Thiết khí hội lòng dạ không yên.

Khẩu hiệu thề quyết bảo trụ Thiết khí hội, bằng mặt không bằng lòng với tân lãnh chủ đã không còn bao nhiêu phân lượng.

Tội tệ nhất chính là người ở trên đến nay lại không có hành động gì.

Mã Khắc Tây Mỗ tự biết bản thân mình không thể kháng cự được với tân lãnh chủ có thể diệt sạch trên vạn thủy đạo

thành tro bụi được.

Lão rất hy vọng người của Hắc pháp sư tháp đến đây giúp đỡ, làm nhụt bớt nhuệ khí của tân lãnh chủ.

Lão nghĩ một lúc, đến khi lục thần vô chủ thì đi tới bên bàn, viết vài chữ lên cuộn giấy da dê, sau đó cột lại bằng sợi dây đỏ bên ngoài. Đây chính là mật tín để lão liên lạc bí mật với thượng cấp, dây đỏ biểu trưng cho tình huống khẩn cấp nhất, loại mật tín này lão đã gửi đi ba phong thư nhưng đến giờ vẫn chưa có hồi âm. Mã Khắc Tây Mỗ không còn biện pháp nào, chỉ có thể gửi thêm một phong thư nữa, cố gắng tận lực, thượng cấp ngàn vạn lần cũng đừng bỏ rơi lão.

Lão thả Linh điều ra ngoài song cửa.

Linh điều nhanh chóng vỗ cánh mấy cái, bay nhanh lên trời, sau khi lượn mấy vòng thì đã biến mất.

Nhưng nó vừa bay ra khỏi thị tuyến của Mã Khắc Tây Mỗ thì một mũi tên phá không bắn tới, xuyên qua người Linh điều. Sau đó một người nấp trong một ngõ nhỏ đi ra nhặt lấy Linh điều bỏ đi.

Mã Khắc Tây Mỗ nghe tin tân lãnh chủ đi đến Tiêu Lan.

Lão vội vàng chạy ra, vừa đến bến cảng thì đã thấy tân lãnh chủ và một bọn địa

đầu xà của Tiêu Lan Thiết khí hội đang hàn huyền, bọn họ xem ra nói chuyện rất hăng say vui vẻ, Mã Khắc Tây Mỗ nghĩ tới lời đồn đại gần đây trong Tiêu Lan Thiết khí hội không nhìn được thậm mắng mấy câu.

Lão cố đè nén tâm tình, gương mặt lộ nụ cười vui vẻ đi tới phía Dương Chính.

"Ha ha, hoan nghênh lãnh chủ đại nhân đến Tiêu Lan."

Dương Chính cúi người, trên mặt lộ vẻ tươi cười ôn hòa: "Mã Khắc Tây Mỗ tiên sinh, rất vui được gặp lại ngài."

Ta thì không chút cao hứng, Mã Khắc

Tây Mỗ thầm nói, nhưng bề ngoài thì lộ vẻ thân thiết: "Lãnh chủ đại nhân, mời đi lối này."

Ngay lúc này, một tiếng kèn lệnh vang lên lạnh lót.

Mấy trăm tên tư binh từ hai bên bến cảng tập hợp lại. Bọn binh sĩ này đều vận trang bị theo kiểu quân đội, cát chân nhấc tay đều có một cổ sát khí dày đặc lan tỏa khắp không trung, tiếng chân chinh tề vang vọng trên bầu trời Tiêu Lan, hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người trên bến cảng.

Bọn địa đầu xà của Tiêu Lan Thiết khí hội sắc mặt khế biến, Mã Khắc Tây Mỗ

miễn cưỡng cười nói: "Lãnh chủ đại nhân, thế này là có ý gì?"

Dương Chính mỉm cười: "Một thời gian ngắn trước đây ta trúng phải tập kích của thủy đạo, tuy đã tiêu diệt hết bọn chúng nhưng cũng bị thương không nhẹ, vì vậy bây giờ ta ra ngoài phải mang theo binh sĩ để bảo vệ an toàn mà thôi, Mã Khắc Tây Mỗ tiên sinh."

"Nên làm vậy, nên làm vậy." Mã Khắc Tây Mỗ lau mồ hôi trán.

Bọn binh sĩ đứng thành hai hàng trên đường, Dương Chính và bọn địa đầu xà rảo bước đi giữa con đường trống trải giống như là đang duyệt binh.

Cũng nhờ đó bọn địa đầu xà mới chân chính biết được phong thái của chiến sĩ bách chiến nơi sa trường.

Bọn binh sĩ người nào ánh mắt cũng ngưng đọng, động tác nhanh nhẹn, tới lui không chút rối loạn, vô số lần chiến đấu vào sinh ra tử khiến cho trên người họ luôn có mùi máu tanh, cho dù họ chỉ đứng gần đó cũng tạo cho người khác một cảm giác là một bầy ác lang đang chờ đợi.

Bọn địa đầu xà này chưa ai là chưa từng nhúng tay vào máu.

Nhưng bọn chúng bất quá chỉ là bọn

khôn khinh kẻ yếu sợ kẻ mạnh, so sánh với binh sĩ thiết huyết thực sự thì còn thua rất xa.

Đi trên đường, trừ Dương Chính ra không có ai mà sắc mặt không trắng nhợt cả, có mấy kẻ thậm chí chân còn phát run, con đường dài có mấy trăm mét nhưng đi qua đó lại tâm khổ phi thường.

Đi tới tổng bộ của Tiêu Lan Thiết khí hội, bọn chúng không hẹn mà cùng thở phào một hơi, lau mồ hôi trán.

Chúng đều hiểu rõ cử động này của tân lãnh chủ chính là để thị uy.

Uy Cổ Lan phải thay đổi sao? Mọi người

lòng đều có ý nghĩ này.

Các nhân vật đầu não của Thiết khí hội đều ngồi dọc theo cái bàn dài.

Dương Chính ngồi ở trên cùng, trước mặt có ba tảng thịt bò bít-tết, hắn dùng dao ăn cắt thịt bò rất thành thục rồi đưa lên miệng nhai, mắt khẽ khép hờ hưởng thụ cảm giác thịt bò đưa vào miệng.

Qua nửa thời thần, Dương Chính cứ ăn ngấu nghiến trước mặt mọi người, thỉnh thoảng lại khen ngợi mùi vị thịt bò thơm ngon của Tiêu Lan vài câu, tựa hồ như quên mất mục đích hắn đến đây.

Còn bọn đầu não của Tiêu Lan Thiết khí

hội thì hoàn toàn không có chút cảm giác ngon miệng, chúng đưa mắt nhìn nhau song không dám lên tiếng.

Vì cả đại sảnh đều bị một bọn binh sĩ như hùm như sói bao vây, dưới những cặp mắt sắc bén hung ác đó thì ai mà có tâm tình thưởng thức món ăn.

Dương Chính cuối cùng đã ăn hết thịt bò, hất bỏ năm cái đĩa không sang một bên, lấy khăn ăn lau miệng và quần áo dính dầu mỡ, rồi lại cầm ly rượu đỏ uống cạn.

"Thịt bò rất mềm non, các vị không ăn sao? Xem ra thì dù không đói cũng là đã từng ăn thịt bò của Tiêu Lan..." Dương Chính mỉm cười, ánh mắt quét qua cả

bọn người Tiêu Lan Thiết khí hội, hơi dừng lại trên gương mặt Bạch đầu ông một chút, Cát Tư cầm dưới khế ngẩng lên, động tác tinh tế này chỉ có Dương Chính thấy rõ mà thôi.

"Thịt bò của Tiêu Lan thật ngon, ta bắt đầu thấy thích lên Tiêu Lan rồi."

Mã Khắc Tây Mỗ nói vuốt theo:"Đại nhân, ngài lúc nào cũng có thể tới Tiêu Lan ăn thịt bò, bọn ta đảm bảo sẽ có thịt bò ngon nhất mềm nhất cho ngài."

"À, đa tạ, Mã Khắc Tây Mỗ các hạ, người đúng là người không tệ."

Dương Chính chợt chuyển đề tài:"Bất

quá trước hết hãy để ta chiêu đãi các vị một bữa cơm thật thịnh soạn, tuyệt đối làm mọi người hài lòng."

Hắn vỗ tay, lập tức một đội binh sĩ từ bên ngoài tiến vào, trên tay mỗi người đều cầm một cái khay bằng bạc, trên khay còn có nắp đậy.

Bọn binh sĩ mang khay đặt theo thứ tự trước mặt mọi người, sau đó lui sang một bên.

Nhìn thấy thần sắc mê hoặc của bọn Tiêu Lan Thiết khí hội, Dương Chính đưa tay ra mời: "Mời các vị mở ra xem!"

Bọn đầu não Tiêu Lan Thiết khí hội mở

nấp ra, chỉ có một người kinh hãi kêu lên.

Đó chính là Mã Khắc Tây Mỗ, sau khi lão mở nấp ra thì thấy một con Linh điều máu tươi lốm đốm, nơi chân nó còn cột một cuộn giấy da dê bên ngoài dây đỏ rất quen thuộc.

Sắc mặt lão sát na đã biến thành trắng bệch.

Những người khác sắc mặt cũng không dễ coi, trước mặt chúng đều để một bản danh sách, ghi lại tình trạng buôn lậu của chúng rất rõ ràng.

Đây thực sự là bữa ăn thịnh soạn, tuyệt

đôi thịnh soạn.

Có người run rẩy hỏi: "Lãnh chủ đại nhân, ngài làm vậy là có ý gì?"

Dương Chính khẽ nghiêng đầu nhìn, nét cười trên mặt liền tan biến, lạnh lùng nói: "Người nói coi ý tứ của ta là gì?"

Biến hóa đột ngột khiến cho không khí trở nên lạnh lẽo, bốn người Thiết khí hội đều nghe thấy tiếng bạt kiếm vang lên bên tai.

Tất cả những người này chỉ có Mã Khắc Tây Mỗ là tuyệt vọng nhất, lão không những có số lượng buôn lậu lớn nhất mà nghiêm trọng nhất chính là lão đã từng có

liên hệ với Hắc pháp sư tháp, cơ hồ người trên đời không thể dung thứ được. Mã Khắc Tây Mỗ hoàn toàn tuyệt vọng đứng bật dậy lao tới Dương Chính.

Nhưng lão chạy còn chưa được hai bước thì sau lưng đau nhói, một thanh chủy thủ đã xuyên qua tim.

"Bạch đầu ông Cát Tư... NGười..." Mã Khắc Tây Mỗ ngã lăn ra đất, chỉ nhìn thấy một mái tóc bạc.

Cát Tư rút chủy thủ ra, nhẹ nhàng thè lưỡi liếm vết máu còn dính trên lưỡi dao, rồi cất tiếng cười quái dị.

Biến hóa đột ngột khiến cho bọn địa đầu

xà run sợ trong lòng, hội trưởng Mã Khắc Tây Mỗ của Thiết khí hội đã nắm giữ Thiết khí hội năm mươi năm dài lại cứ thế mà chết đi.

Hơn nữa còn chết trong tay "người của mình".

Nghe thấy tiếng cười đắc ý chói tai của Cát Tư, mọi người lòng đều trầm xuống.

Tân lãnh chủ sẽ đối phó với bọn họ như thế nào, liệu có nên phát tín hiệu ngay bây giờ liều mạng cùng hãn hay không. Tiêu Lan Thiết khí hội có mấy ngàn tên tay chân, binh sĩ của tân lãnh chủ tuy cường hãn nhưng bất quá chỉ có mấy trăm tên, cũng chẳng phải là không có cơ

hội thủ thắng.

Chỉ cần giết chết tân lãnh chủ thì người bên trên sẽ bảo hộ cho họ.

Đang lúc cục thế căng thẳng chỉ chờ bùng nổ thì Dương Chính lạnh lùng bình thản nói: "Khuyến các người trước khi động thủ thì chịu khó nghe cho rõ thanh âm bên ngoài."

Bọn đầu não Thiết khí hội lắng nghe, sắc mặt liền biến thành trắng bệch, nhìn chăm chú vào Dương Chính, có mấy người không nhịn nổi đã rống lên: "Ti bỉ!"

"Ầm" một tiếng vang lên khiến mọi người đều kinh hãi.

Dương Chính dùng sức vỗ bàn một cái, đứng phắt dậy nhìn chòng chọc vào mấy người vừa lên tiếng: "Ai cho các người quyền lợi không chế quặng mỏ, ai cho các người quyền lợi đánh chết công nhân, ai cho các người quyền lợi đầu cơ thành thiệt, đừng nghĩ ta không biết các người cấu kết với thủy đạo giết chết lãnh chủ tiền nhiệm. Người coi thử sổ mục buôn lậu vô cùng kinh người xem, đã vậy còn cung cấp vũ khí cho thủy đạo, phá hoại đề điều, thủy hoạn của Uy Cổ Lan không trị lý được, người chết trong thủy tai lên đến cả trăm vạn sinh linh, trách nhiệm phần lớn là thuộc về các người!"

Dương Chính nói xong, giận dữ nhìn bọn

địa đầu xà mặt không còn chút máu đang cúi gằm đầu xuống.

Hắn mở nút cổ áo ra, hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên bình tĩnh. Hắn biết tình hình Uy Cổ Lan rất phức tạp, thế lực của bọn địa đầu xà ở đây đã thâm căn cố đế, không thể tiêu trừ tận gốc trong một lúc được, bằng không thì sẽ đối mặt với phản kích nguy hiểm phi thường.

Lúc này chỉ có thể nhuyển ngạnh kiên trì, vừa đánh cho một gậy, thì lại cho bọn chúng chút ít lợi lộc.

Dương Chính ngữ khí trở nên nhu hòa trở lại: "Các người yên tâm, ta sẽ không giết các người, dẫu rằng các người phạm

pháp đủ để treo cổ cả trăm lần. Cũng đừng nghĩ tới người bên trên đỡ đầu, bọn họ không dám không nể mặt ta, tin rằng các người biết rất rõ ta không phải là quý tộc bình thường, các người muốn dùng cách cũ để đối phó với ta thì cần phải suy nghĩ xem có đủ sức gánh chịu hậu quả hay không. Nào nào, ngồi xuống đi, đừng đứng nữa, bọn ta bàn bạc điều kiện cho tốt đi!"

Bọn đầu não của Thiết khí hội tựa hồ phát giác ra tân lãnh chủ tịnh không muốn quét sạch bọn chúng mà là đang chuẩn bị đàm phán điều kiện. Ở tình huống này thì đây chính là kết quả tốt nhất, mọi người do dự một lúc thì cũng đều ngồi xuống. Thần sắc liêu mạng cá chết lười rách

vừa rồi đã dần dần biến mất, suy cho cùng đều là người đã từng tác oai tác phúc một thời gian dài, cũng đã từng ngoan cường xông pha thiên hạ.

Dương Chính đằng hắng mấy tiếng rồi nói lớn: "Hiện tại bọn ta nói toạc ra, ta là lãnh chủ cho nên quyền không chế quặng mỏ Tiêu Lan cần phải trở về trong tay ta, các người không cần lo lắng, ta sẽ an bài tốt cho các người, chỉ cần các người an phận, ta bảo chứng nửa đời còn lại của các người sẽ sung sướng thoải mái. Toàn bộ tư sản của Tiêu Lan Thiết khí hội đều được sung công, các người có ý kiến gì không?"

Ai còn dám có ý kiến chứ, vợ con đều

nằm trong tay lãnh chủ, có thể giữ được tính mạng là may lắm rồi, bọn chúng áp úng một chút, cũng đều đáp ứng hết cả.

"Uy Cổ Lan hiện tại kiến thiết không tệ, ta đã chuẩn bị một dãy lâu đài trên đường Lưu Ly cho các vị tiên sinh, mong rằng các vị không cự tuyệt ý tốt của ta, phu nhân thiếu gia của các vị hôm nay có thể vào ở trong đó."

Cả bọn đều toát mồ hôi, tân lãnh chủ hành sự bất chấp thủ đoạn, chính là có đầy đủ bản sự của bọn chúng, bất toàn bộ vợ con chúng giam tại Uy Cổ Lan, bọn địa đầu xà ban đầu còn chút lòng khác cơ hồ đã tuyệt vọng, hiện tại chỉ hy vọng có thể bảo trụ bình an cho người nhà.

"Tiêu Lan là địa bàn của các người, Thiết khí hội không cần giải tán, các người cứ tiếp tục đảm nhiệm chức vụ như cũ, ta sẽ phái vài người tới coi sóc. Cát Tư, người có muốn làm đầu lãnh của Tiêu Lan không? Chức vụ hội trưởng Thiết khí hội giao cho người!"

Bạch đầu ông Cát Tư liền quỳ xuống hưng phấn nói: "Tạ lãnh chủ đại nhân."

Dương Chính cười hắc hắc, Bạch đầu ông Cát Tư đâu biết Dương Chính đã trao một củ khoai nóng cho hắn. Bọn địa đầu xà bề ngoài đều quy thuận nhưng ai nấy đều hận tên "phản đồ" Cát Tư này, hắn còn muốn cắn nuốt được thứ gì thì

bọn chúng không chừng sẽ tới cáo mật ngay với Dương Chính.

Mọi việc đến đây cơ bản đã giải quyết xong, Dương Chính cũng biết bọn địa đầu xà này cũng không còn cách nào, bọn chúng căn bản không phải là đối thủ xứng tầm, độ sức chân chính là bọn quý tộc có lợi ích liên quan đến chúng, bất quá đó lại là một chuyện khác.

Dương Chính đang muốn bước ra khỏi cửa, chợt dừng lại, mỉm cười nói: "À, đúng rồi, lâu đài xây cất cho các người tốn kém khá nhiều, các người cũng biết lãnh chủ ta mới tới đây mấy ngày, cả thuế cũng chưa thu được nhiều. Như vậy đi, cũng không lấy nhiều, cứ mỗi tòa lâu đài

thì ta chỉ lấy một trăm vạn Kim tệ."

Bọn địa đầu xà đều trợn mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 6:

Vương đô lai tín

A

ds Chỉ một ngày ngắn ngủi Dương Chính đã bán được hai mươi tòa nhà phí tổn xây dựng không quá một vạn Kim tệ với giá hai ngàn vạn Kim tệ.

Dương Chính nhìn Kim tệ chất đầy nhà nhưng trong lòng lại không hề có chút cảm giác hưng phấn. Địa đầu xà càng giàu thì có nghĩa là dân chúng Uy Cổ Lan chịu bóc lột càng nặng nề. Đồng tiền này mỗi đồng đều thấm đẫm máu tươi. Vì để không chế quặng mỏ, bọn địa đầu xà ở Tiêu Lan đã dùng hàng ngàn hàng vạn

tính mạng dân chúng đã chết trong thủy tai để đổi lấy số tiền này.

Lúc bọn chúng đưa Kim tệ tới, Dương Chính chính là thực sự nổi sát ý.

Hắn cố gắng nhẫn nại vì biết Tiêu Lan hiện nay cần nhất là ổn định, cả Uy Cổ Lan cũng cần ổn định lâu dài, như vậy ba năm sau mới có thể chuẩn bị đầy đủ trước khi thủy tai trở lại.

Trừ hai ngàn vạn Kim tệ này, tài sản của Tiêu Lan Thiết khí hội, còn có tư sản của Mã Khắc Tây Mỗ tới hơn sáu ngàn kim tệ, trong đó một mình Mã Khắc Tây Mỗ đã có hơn bốn ngàn vạn kim tệ. Tài phú lão tích lũy suốt 50 năm nắm giữ Thiết

khí hội thực sự rất kinh người.

Số tiền này tạm thời giải quyết được nguy cơ tài chính của Dương Chính.

Còn Hắc Diệu gia tộc sau khi Dương Chính đao không dính máu mà vẫn giải quyết được Tiêu Lan Thiết khí hội thì cuối cùng cũng đã biểu thị thái độ thần phục với hắn.

Hắc Diệu Hoa nhậm chức tổng quản tài chính của phủ lãnh chủ.

Dương Chính và Hắc Diệu Hoa bắt đầu bí mật chọn ngày thành lập hãng buôn xi măng.

Công dụng của xi măng không cần nghi ngờ gì nữa, Dương Chính xây dựng lãnh địa thì rất nhiều nơi cần sử dụng xi măng, làm đường mới, tô tạo đê điều, trát nhà cửa, những thứ này chính là chiêu bài sống, dễ dàng hấp dẫn các loại thương nhân tiến nhập Uy Cổ Lan sau thủy tai.

Dương Chính vì muốn thu hút "vốn nước ngoài" nên đã phí không ít công lao.

Hắn trừ việc đưa ra thuế suất cực kỳ ưu đãi cho thương nhân bên ngoài, còn đề xuất thương nhân chỉ cần đầu tư kiến trúc trong lãnh thổ Uy Cổ Lan thì sẽ được chiết khấu ưu đãi 50% giá xi măng.

Đây chính là lũng đoạn, giá thành của xi

măng thực ra rất thấp nhưng vì lũng đoạn, Dương Chính lại bán ra số lượng không lớn nên giá trị của xi măng đã được nâng cao đến mức khó tin. Một căn nhà xây bằng xi măng có giá tới một vạn kim tệ, cơ hồ tương đương với giá trị của đá Đại Lý.

Vì giá trị của xi măng quá cao, hơn nữa cung lại không đủ cầu nên cả vương đô cũng gởi tín kiện đến hỏi về chuyện này.

Một thời gian, các nơi ở Uy Cổ Lan dậy lên làn sóng kiến trúc, các loại thành trấn lớn nhỏ nhanh chóng khuếch trương, mà ngọn lửa xây dựng cần nhiều lao động tay chân cho nên nhân khẩu gia nhập vào Uy Cổ Lan đều trên ba vạn mỗi ngày.

Kinh tế của Uy Cổ Lan tiến vào thời kỳ hưng thịnh phi thường.

Trên sự thật, sau mỗi lần thủy tai thì kinh tế của Uy Cổ Lan cũng rất phát triển vì ưu thế thiên nhiên nơi đây thực sự quá tốt, có đến 50% quặng sắt thép của Vệ Nhung quốc, nếu như không vì hồng thủy thì nơi này dễ dàng trở thành một vương đô xinh đẹp như trong mộng.

Lần này Dương Chính bất quá chỉ làm cho tốc độ phát triển nhanh hơn mà thôi.

Hắn nắm trong tay quặng sắt và xi măng hai loại hình làm ăn sinh lợi mạnh mẽ nhanh chóng nhất, con số tư kim của phủ lãnh chủ tăng lên mạnh mẽ khiến cho

người ta phải ngậy người, cơ hồ mỗi ngày đều tăng cao hơn ngày trước. Hắc Diệu Hoa nói với Dương Chính, cứ như thế này thì không đến hai tháng hắc sẽ là người giàu nhất Vệ Nhung quốc.

Dương Chính không hề bị tiền bạc làm cho đầu óc mê muội, cây cao gió cả, mỗi lợi béo bở của xi măng sớm đã làm cho bọn quý tộc tham lam đỏ mắt thèm khát.

Hắc nhanh chóng liên hệ Tiểu Ân ở vương đô xa xăm, thậm chí còn liên hệ với vương hậu, cả ngân khố cũng chi ra một phần tư, chính là Dương Chính đã tìm chỗ chống lưng cho hãng buôn xi măng trước.

Tiểu Ân tự nhiên không hề cự tuyệt món quà ngon lành từ trên trời rơi xuống này, sau khi Dương Chính đưa tin tới rồi phân tích phương án tinh tế thì nghị trưởng lão Tiểu Ân ngày thứ hai đã tới Uy Cổ Lan thương thảo việc hợp tác với Dương Chính. Dương Chính đưa ra bảng liệt kê tài phú khiến cho lão dù kiến đa thức quảng cũng phải kinh hãi.

Lão nhìn người tuổi trẻ gương mặt ôn hòa đối diện, không cách nào tra được hẩn đang giấu những tư tưởng gì phía sau đôi mắt trầm tĩnh đó.

"Vì sao tìm ta, ngươi hoàn toàn có thể tự làm một mình." Lão Tiểu Ân còn thử Dương Chính 1 câu.

Câu trả lời của Dương Chính làm lão rất hài lòng, không ra vẻ cũng không giả dối: "Quê ta có một câu ngạn ngữ, lòng tham không đáy giống như rắn nuốt voi. Ta rất hiểu địa vị và tài phú ta có thể có được, huống gì ta đã nhận định, công việc làm ăn nếu muốn tiếp tục lũng đoạn và phát triển chỉ trong cả nước Vệ Nhưng chỉ có một số ít người có thể duy trì, trong đó nghị trưởng đại nhân là một trong số đó, hơn nữa ta vừa hay lại là bằng hữu của tiểu Tiểu Ân."

Dương Chính tịnh không nịnh hót mà nói rất thực tế, đặc biệt là nhắc tới tiểu Tiểu Ân. Lão Tiểu Ân ánh mắt lóe lên ánh sáng nhu hòa, lão tự biết mình niên kỷ

khá cao, lại hiểu rõ cá tính của con trai, tương lai muốn hấn thay thế lão thì không có nhiều khả năng, lão cần phải vì con mình mà tìm đường lui để có thể dựa vào. Tranh đấu quyền lực đỉnh cao tàn khốc phi thường, lão Tiểu Ân biết rất rõ, nếu như mình chết đi thì tiểu Tiểu Ân rất có thể không chịu nổi công kích bên ngoài.

Người tuổi trẻ trước mặt liệu có phải là đối tượng có thể dựa vào hay không?

Thông minh, cơ trí, nhạy bén, thậm chí còn có vũ lực cường đại.

Người tuổi trẻ ưu tú như vậy nếu như là con của ta thì có gì phải lo sợ chứ? Lão

Tiểu Ân chợt nảy ra ý nghĩ kỳ quái nhưng chỉ thoáng chốc đã khôi phục như thường. Lão vốn là nhân vật thành tinh, năng lực tự không chế cực kỳ phi thường.

Lão đưa tay ra, Dương Chính cũng đưa tay ra, một già một trẻ bắt tay nhau, đại biểu cho một cỗ máy vợ vệt tiền tài cực lớn chính thức khởi động.

Dưới sự chiếu cố của lão Tiểu Ân hăng buôn xi măng bắt đầu vươn ra khỏi Uy Cổ Lan, lấy đó làm trọng điểm, từng bước xâm chiếm phân ngạch thị trường vật liệu kiến trúc của nước Vệ Nhung.

Còn quan viên của Cự Mã tỉnh hàng loạt người đột nhiên bị mất chức, tựa hồ như

để cảnh cáo cho những tên gia hỏa không chịu an phận rằng lãnh chủ mới phía trên có người đỡ đầu.

Đồng thời với việc bắt đầu giành được tài phú cực lớn, Dương Chính cũng bắt đầu ra sức tìm kiếm chuyên gia thủy lợi bên ngoài.

Có tư kim đầy đủ, công trình trị lý thủy hoạn được nâng cấp lên một tầng cao mới.

Các đường sông chủ yếu toàn bộ đều được mở rộng, đồng thời các thành trấn ở dưới thấp toàn bộ đều được dời lên trên các sơn thành có địa thế cao hơn.

Hạng mục lớn nhất của Dương Chính ở trung tâm Uy Cổ Lan chính là đào một cái hồ nhân tạo siêu lớn, công trình này sau khi hoàn thành thì so với hồ Ni Tư quận Thập Mã Cách ở đầu nguồn sông Uy Cổ Lan còn to lớn hơn nhiều, lượng nước dự trữ đương nhiên là khổng lồ kinh người.

Có cái hồ nhân tạo siêu lớn này, lại khơi thông sông ngòi hợp lý thì lần thủy tai sau này Uy Cổ Lan cũng không tới mức phải thúc thủ chịu trận.

Dân chúng Uy Cổ Lan tựa hồ nhìn rõ vị lãnh chủ này không giống như các vị lãnh chủ khác.

Không có lãnh chủ nào giàu có như hần, đồng thời không có ai chịu bỏ tiền đầu tư sự nghiệp công ích như vậy.

Lao công tham gia công trình trị lý thủy hoạn được đãi ngộ rất hậu hĩnh, thuế thu trong quận lại thấp, mức độ sinh hoạt của mọi người tức thì trở nên khác xa lúc xưa.

Tâm tư của dân chúng kỳ thật rất đơn thuần, lãnh chủ nào giúp cho đời sống của họ tốt thì họ sẽ ngưỡng vọng. Hơn nữa tác phong của Dương Chính khác xa với quý tộc thông thường, hần thường xuất hiện trên công trường, thân thiết nói chuyện cùng dân chúng, thậm chí có lúc còn cởi áo vào làm phụ họ.

Những hành vi này trong mắt quý tộc có thể nói là đại nghịch bất đạo, thậm chí còn là thô bỉ vô cùng nhưng dân chúng thì lại rất hâm mộ, Dương Chính được tôn xưng là Bình dân lãnh chủ.

Lấy được lòng người, có lúc cũng rất đơn giản.

Cũng không phải nói là Dương Chính giả dối, hẳn tuy là thành phần ưu tú nhưng biểu hiện bên ngoài cũng chính là chân thật. Mỗi lợi của xi măng và quặng thép cũng đủ khiến Dương Chính trở thành một trong những người giàu nhất Vệ Nhung quốc, nhưng chỉ có quan tài chính Hắc Diệu Hoa mới biết, chi dụng của

phủ lãnh chủ ngày thường có thể dùng hai từ bần khổ để hình dung. Lãnh chủ mỗi ngày đều ăn uống giống như thủ hạ thân vệ, ngay cả khoản lương để chi xài cũng vậy, trừ một tháng nhận năm kim tệ ra lãnh chủ không hề động đến bất cứ khoản nào trong nội khố. Số tài phú cực lớn này toàn bộ đều đầu tư cho kiến thiết lãnh địa và phúc lợi của dân chúng.

Điểm này khiến cho Hắc Diệu Hoa phục sát đất.

Huống gì chính trị chẳng phải khoe mẽ sao? Hành vi của Dương Chính có thể nói là xứng với bốn chữ chí công vô tư.

Đây cũng là một cách phô diễn thôi.

Thương nhân qua lại không ngớt tuyên truyền, sự phồn vinh của Uy Cổ Lan đã trở thành một ngôi sao sáng trên vùng Nam bộ của Vệ Nhung.

Dương Chính khó tránh khỏi được bốc lên tận trời.

Nửa năm sau.

Lão Tiểu Ân đưa tin đến, nhờ lão đề nghị, nghị hội cũng thông qua, chuẩn bị cho Dương Chính tiếp quản Cự Mã tỉnh, đồng thời thụ phong Hầu tước.

Lúc nhận được tin kiện, Dương Chính cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả tiếng chúc

mừng của tin sứ cũng không hề nghe thấy.

Có được thành công cực lớn trong lãnh địa nhưng Dương Chính không hề vui mừng.

Hắn cảm thấy bồi rồi hoang mang, tựa như càng lúc càng lún sâu xuống bùn. Mỗi ngày hắn bận rộn vì kiến thiết lãnh địa thì loại cảm giác này còn tạm thời đè nén được, chỉ thỉnh thoảng trong giấc mơ lại trở về, bây giờ lãnh địa đã ổn định, đến lúc hắn tiếp nhận tước vị thì mới phát giác ra đây quả nhiên không phải là thứ mà hắn cần.

Hắn cần gì?

Hầu tước, lãnh địa rộng lớn hơn?

Không phải là những thứ này, Dương Chính nói thêm.

Hắn cần những thứ này để làm gì, sinh sống kiểu này hắn tịnh không ưa thích, Dương Chính quyết định rời đi.

Qua một thời gian quan sát, hắn phát hiện Hắc Diệu gia tộc hoàn toàn có thể đảm đương chức vụ lãnh chủ này, thậm chí khai phá Uy Cổ Lan so với hắn còn có ưu thế hơn, bọn họ mới là người của vùng đất này.

Hiện tại hắn cần phải thực hiện lời hứa.

Dương Chính giao Uy Cổ Lan hấn sáng lập cho Hắc Diệu gia tộc, thực hiện lời hứa khôi phục tước vị cho Hắc Diệu gia tộc.

Trước khi chuẩn bị đi tới vương đô, hấn tìm Hắc Diệu Hoa nói ra ý nghĩ của mình.

Hắc Diệu Hoa tức thì kinh hãi thất sắc, y cho là Dương Chính đang thử mình, vội vàng giải thích: "Lãnh chủ đại nhân, nửa năm nay những gì ngài làm cho Uy Cổ Lan ta đều thấy cả, nói thật, trong lòng ta tôn kính ngài phi thường. Sự chí công vô tư của ngài ta tự biết không bằng được. Ta nguyện ý đại biểu Hắc Diệu gia tộc trung thành với ngài, xin đừng hoài nghi

thành ý của ta, chỉ có lãnh chủ đại nhân mới có thể đem lại phồn vinh vĩnh cửu cho Uy Cổ Lan."

Dương Chính lắc đầu đứng dậy, hai tay chụp lấy vai Hắc Diệu Hoa, thành khẩn nói: "Hoa tiên sinh, xin nghe ta nói, ý niệm rời khỏi nơi này không phải hôm nay ta mới nghĩ tới mà ta đã ước nguyện như vậy lâu rồi, nếu như không vì nhiều trói buộc thì ta đã đi từ sớm. Hiện tại kiến thiết Uy Cổ Lan đã đi vào quỹ đạo, chỉ cần không gặp phải vấn đề gì quá lớn thì hồng thủy ba năm sau người cũng có thể ứng phó được, còn có nghị trưởng Tiểu Ân là đồng bạn hợp tác cùng bọn ta, người này tuy gian hoạt thành tinh nhưng theo quan sát của ta thì chỉ cần mỗi năm

người cho lẫn lợi ích đủ đầy thì lẫn sẽ không làm khó các người. Dương nhiên, tầm mắt của người cũng phải nhìn xa hơn, nếu như kết cấu thượng tầng thực có phát sinh biến hóa thì chú ý đừng đứng sai chỗ, có lúc cũng nên bỏ một bộ phận lợi ích mới có thể tranh thủ được nhiều lợi ích sau này hơn."

Hắc Diệu Hoa nghe vậy mới biết Dương Chính thực muốn rời đi, trái tim y đập kịch liệt một lúc. Dương Chính bỏ đi như vậy chính là đã cho Hắc Diệu gia tộc một thời cơ phát triển mạnh mẽ, y làm sao mà không động tâm cho được?

Biến hóa trong sát na đó cũng rơi vào mắt Dương Chính, song hắn cũng không

hề để ý, lòng hám lợi bất kỳ ai cũng có, đây chẳng phải là tội lỗi gì.

"Đợi ta đi tới vương đô sẽ đề nghị Nghị hội cho người thay thế vị trí của ta." Dương Chính nhẹ nhàng vỗ vai Hắc Diệu Hoa: "Làm cho tốt, ta rất thích người!"

Hắc Diệu Hoa há hốc mồm, y rất muốn cự tuyệt ý tốt của Dương Chính nhưng từ "không" thủy chung vẫn bị nghẹn ngang cổ không cách nào thốt ra được.

Dương Chính cười nói: "Đừng xấu hổ, ta để lại một phong thư cho người, đợi tin tức của ta từ vương đô báo về thì đưa nó cho thân vệ của ta xem. Nếu như họ chịu đi theo người thì người nể mặt ta mà thu

nhận, còn nếu như bọn họ không nguyện ý thì ta hy vọng người cấp cho họ một số tiền để họ có thể sinh sống tốt nửa đời còn lại."

Hắc Diệu Hoa nặng nề gật đầu.

Hai ngày sau.

Hai thớt ngựa xuất hiện trên đường cái Cự Mã tinh.

Kỵ sĩ bên tay trái toàn thân mặc trang phục võ sĩ, thân hình cao lớn, tay trái cầm đao, trên lưng đeo cung, cưỡi Tam nhãn mã, khí độ bất phàm.

Kỵ sĩ bên tay phải là một người mặc áo

khoác dài màu đen, cả mặt mũi cũng bị nón tời che khuất, trong tay cầm một cây pháp trượng, cưỡi một con ngựa toàn thân lông đen tuyền không hề có một sợi lông tạp nào. Y khiến cho người ta có cảm giác như đang nhìn thấy một màn sương mù màu đen dày đặc, cho dù ánh sáng mặt trời rất sáng nhưng chú mắt nhìn kỹ y người ta vẫn có cảm giác lạnh lẽo toát ra từ trong tim.

Hai người này chính là Dương Chính và La Tổ vừa rời khỏi Uy Cổ Lan.

La Tổ cất tiếng: "Người muốn đi thì đi một mình, vì sao phải kéo ta theo?"

Dương Chính cười hắc hắc, nói thẳng

không kiêng kỵ gì: "Để người ở lại Uy Cổ Lan ta không yên tâm, thôi thì đi với ta tới vương đô một chuyến."

La Tổ hừ một tiếng.

"Đúng rồi, người từ Phong sào đảo trở về một mực nghiên cứu biến dị nhân có thành quả gì hay không?"

"Không!" La Tổ tiếc lời như vàng.

"Chưa chắc!" Dương Chính nhìn La Tổ một cái đầy thâm ý: "Trận chiến cách đây hơn nửa năm người bị thương không nhẹ, một mực trốn trong địa thất nghiên cứu, hiện tại xem ra, người không giống như ngày xưa nữa."

La Tổ im lặng.

"Vậy đi, đợi ta kết thúc chuyện ở nước Vệ Nhung thì bọn ta sẽ cùng đi tới Hắc pháp sư tháp một phen, thế nào?"

La Tổ giật mình, ghì cương ngựa lại: "Đi tới đó làm gì?"

"Đến lúc đó thì sẽ biết, lẽ nào người không muốn đi?" Dương Chính thúc ngựa, Tam nhãn mã cất vó phi như bay để lại một lớp bụi mù trên đường.

Tác La Đốn.

Dương Chính lần này đến rất tĩnh lặng.

Hắn tới Thiên Nga lầu điểm đặt phòng trước, sau đó đem theo lễ vật tới gặp lão Tiểu Ân.

Đường phố Tác La Đôn vẫn nhiệt náo như cũ, vì đã quyết định buông bỏ nên Dương Chính trở nên rất thoải mái, tùy ý hân thưởng cảnh đẹp theo các phong cách bất đồng trên đường.

Như hạng người Dương Chính thì cảm ngộ đối với cái đẹp so với người bình thường hẳn cảm hơn nhiều.

Một cái quạt nan nhỏ bé, một khung cửa sổ chạm trổ hoa văn, một cái bình đựng dưa muối, thậm chí cả thiếu nữ đứng bên

đường đều là những cảnh đẹp hẳn hân thưởng.

Dương Chính vẫn giữ dáng vẻ bình thường, chỉ là thân phận hẳn hiện tại tôn quý cỡ nào, tin tức hẳn đến vương đô sớm đã thông qua các loại thủ đoạn mà đến tai giai cấp thượng tầng của Vệ Nhung. Không biết có bao nhiêu nhân tuyến trong bóng tối đang theo dõi nhất cử nhất động của hẳn.

Dương Chính tự nhiên là đã sớm biết, bất quá hẳn đã quyết định rời đi nên không để ý gì đến.

Chỉ chờ sau khi gặp mặt lão Tiểu Ân, rồi đến vương cung gặp tỷ tỷ vương hậu hữu

đanh vô thực nữa là hấn sẽ rời khỏi Vệ Nhung quốc.

Phủ nghị trưởng, Tiểu Ân sớm đã chờ hấn ở đó.

Lão thông qua nhân tuyên biết Dương Chính đi tới phủ mình, hai người hợp tác cùng nhau đã hơn nửa năm, quan hệ đâu còn xa lạ như xưa, hăng buôn xi măng do Dương Chính không chế đều trích một phần ba lợi nhuận đưa vào túi của nghị trưởng, lợi ích to lớn đã gắn kết hai người lại với nhau một cách mật thiết.

Vì vậy nên họ gặp mặt không cần khách sáo.

Tiểu Ân nhiệt tình ra đến cửa đón tiếp, mời Dương Chính đi vào nội thất.

"Cung hỉ Bá tước, à, không, hiện tại nên gọi ngài là Hầu tước đại nhân." Lão Tiểu Ân cười vui vẻ đùa.

Dương Chính thi lễ, khiêm tốn nói: "Đều là nhờ nghị trưởng đại nhân đề bạt."

"Giữa hai ta cần gì phải nói vậy, yên tâm, chỉ cần ta còn tại vị một ngày thì đừng nói Hầu tước, tương lai dù là Công tước, thân vương cũng không khó khăn gì. Lão đệ có hứng thú gia nhập nghị hội hay không, lão Ước Khắc hai ngày nay đã bị trúng gió, đang còn dư một ghế, nếu người thích thì ta giúp người giành

lấy."

Dương Chính cảm thấy có chút hoang đường, hấn vào tiểu Tiểu Ân xưng huynh gọi đệ, giờ đây lão Tiểu Ân lại gọi hấn là "lão đệ", bối phận loạn hết cả, bất quá hấn cũng biết rõ, lão Tiểu Ân đối xử với hấn như vậy toàn là vì tiền, sự giả dối của chính khách Dương Chính đã biết nhiều rồi.

Hấn trầm mặc một lúc rồi nói xin lỗi: "Nghị trưởng đại nhân, kỳ thật lần này ta đến đây chính là muốn cáo từ ngài."

"Người nói gì?" Lão Tiểu Ân tưởng mình nghe nhầm.

Dương Chính cao giọng nói lại lần nữa: "Nghị trưởng đại nhân, ta cần rời khỏi Vệ Nhung quốc cho nên đến đây cáo từ ông."

Không khí cơ hồ đông đặc lại mấy giây, lão Tiểu Ân đứng phắt dậy, rồi chợt phát giác động tác thất thố này không phù hợp thân phận của mình nên cố nén kinh ngạc mà ngồi xuống, đưa tay chỉ Dương Chính một lúc rồi hạ tay xuống, mấy lần như vậy, cuối cùng lão cũng trút được tức giận trong lòng ra: "Người muốn đi? Có phải là do người ta ép người không, người nói ra đi ta giúp người xử lý."

"Không phải, không ai ép ta."

"Hay là người có chuyện gì cần phải rời khỏi Vệ Nhung quốc?"

"Cũng không có, nghị trưởng đại nhân, ta chỉ là muốn rời khỏi Vệ Nhung một thời gian."

Lão Tiểu Ân cuối cùng không nhịn nổi mắng: "Càn quấy!"

Lão chỉ mặt Dương Chính, ngón tay run rẩy lay bầy, các nếp nhăn trên mặt xô vào nhau như vỏ cây cổ thụ: "Hiện giờ người là thân phận gì? Người là chủ của một quận, sắp là chủ của một tỉnh, uy vọng trong quân đội cũng lớn như vậy, muốn đi là người đi được sao?"

"Nghị trường đại nhân, thực ra ta đã có nhân tuyển thay thế rất tốt, đó là Hắc Diệu Hoa của Hắc Diệu gia tộc. Y năng lực không thua kém gì ta, không bằng ông để cho y thay thế ta, ta cũng đã nói với y, sau khi ta đi, lợi nhuận của hãng buôn xi măng một phân cũng không thiếu phần ông."

"Ha!" Lão Tiểu Ân đột nhiên đứng dậy, bắt đầu trách mắng: "Người đúng là tuổi còn trẻ, còn quá trẻ. Để ta nói cho người hay, ta xem người bình thường cơ trí lanh lợi, làm việc quyết đoán, sao mà chỉ mấy ngày không gặp lại trở nên hồ đồ như vậy? Người cho là ta sợ người đi rồi hãng buôn xi măng không có tiền đưa cho

ta hay sao? Rắc chó, ta có thân phận gì chứ, còn phải sợ người quít tiền? Hiện tại ở Vệ Nhung có quá nhiều việc, lão quốc vương thân thể không tốt, sợ là không chi trì hết năm nay, còn tên đại hoàng tử gần đây hoạt động rất nhiều, biên cương lại không ổn. Lúc này người ra đi không phải là muốn phá rối thêm sao? Ta bắt quản người có lý do gì, người cứ thành thật mà ở lại Vệ Nhung cho ta!"

Dương Chính ngăn người, hấn thực sự không nghĩ nhiều đến vậy.

Hiện tại hấn mới biết mình đã lún sâu vào trong vũng bùn này như thế nào, không phải muốn rút chân ra là rút.

Hắn đương nhiên là có thể đi nhưng đồng
bùng nhùng để lại Vệ Nhung quốc thì ai
sẽ đi thu thập đây? Quốc gia động loạn
có can hệ đến ngàn vạn lê dân bách tính,
Dương Chính hắn sao có thể buông bỏ
trách nhiệm...

Dương Chính khổ sở bóp trán.

Thấy Dương Chính không còn khẳng
khăng đòi rời đi, lão Tiểu Ân sắc mặt
hòa hoãn lại, thanh âm cũng không còn
gay gắt: "Lão đệ, đừng nghĩ nhiều, ở lại
Vệ Nhung quốc, vinh hoa phú quý hưởng
không hết có gì không tốt, người trở về
suy nghĩ kỹ lại. Đúng rồi, người bớt chút
thì giờ tới vương cung thăm vương hậu

đi."

Dương Chính không hề tới vương cung bái phỏng vương hậu, hẩn tìm tới vương hậu ở tòa biệt thự màu xanh ở ngoài cung.

Hẩn gặp vương hậu lần đầu tiên cũng ở nơi này.

Đi theo thị nữ dẫn đường, Dương Chính xuyên qua đình viện cây cối xanh tươi, trở về tòa lầu gỗ ngày trước.

Dương Chính đứng bên cửa sổ, nhấp nhẹ một chén trà nóng, phát giác ra ký ức sâu đậm nhất của mình đối với vương hậu chính là ở trang viện nhỏ này.

Nữ nhân mơ hồ mặc áo vải gai, tùy ý cột tóc sau gáy, nét mặt còn vương mồ hôi thơm dịu đứng ở góc lầu mỉm cười nhìn hần tựa hồ như đã cách nhau cả một đời.

Ký ức bình thản, thân thuộc, gần gũi, cơ hồ ám áp đó trở về.

Đầu hần chợt bị gõ nhẹ.

Dương Chính xoay người lại, phát giác nữ tử trong ký ức đã hiện ra một cách chân thật.

Nữ tử trước mặt khiến hần khẽ rung lên.

Vương hậu khẽ mím môi, ánh mắt còn

vương nét cười: "Đang nghĩ gì đó, đê đê thân ái của ta?"

"Nghĩ tới nàng." Dương Chính buột miệng.

Vừa nói xong Dương Chính mới phát giác mình vừa nói gì, hắn có chút hốt hoảng nhìn gương mặt Thụy Thu đang từ trắng chuyển sang đỏ hồng.

Đôi mày xinh đẹp nhướng lên, vương hậu dùng ngữ khí vui cười hóa giải không khí khó xử: "Người càng lúc càng to gan!"

Dương Chính cũng nhanh chóng trở nên bình thường, cười khẽ nói: "Ta thực không nói bậy, thực sự là nghĩ tới nàng."

Thời gian qua thật nhanh, bọn ta hơn nửa năm rồi không gặp."

"Đúng rồi, đã già hơn một tuổi."

"Ta cảm thấy tở tở càng thêm trẻ tuổi, càng thêm xinh đẹp."

Nhìn bộ dáng rất nghiêm túc của Dương Chính, vương hậu bật cười: "Người bứt ba hoa ở đây đi, ta không bị người gạt đâu, gạt tiểu cô nương còn được... Hắc, còn chưa nói, tới giờ tiểu thư quý tộc ở Tác La Đồn còn chưa quên được người."

Dương Chính mặt cũng đỏ hồng nói: "Đừng nhắc nữa, tuổi trẻ nông cuồng, nghĩ lại còn thấy hổ thẹn."

"Gần đây người thực là xuân phong đắc ý, lão hồ ly Tiểu Ân cả ngày khen ngợi người trước mặt hoàng thượng, nghe nói người đã được thăng quan."

Nghe thấy giọng nói có vẻ cười cợt của vương hậu, Dương Chính không nhịn được đành cười khỏ, hiện tại điều này chính là nỗi phiền não của hắn.

"Vương hậu, thực ra lần này ta muốn tới đây từ biệt nàng."

Thụy Thu ngân ra: "Từ biệt? Người muốn đi sao?"

Dương Chính im lặng một lúc, trước mắt

hiện ra một thân ảnh đậm đà máu tươi, cả đời này hẳn không thể nào quên được.

Cái dằm đâm sâu trong tim đó, nếu như không nhổ ra thì Dương Chính vĩnh viễn sẽ phải sống trong bóng đen quá khứ.

"Người còn nhớ Tư Gia Lệ sao?"

Tay của Thụy Thu run lên, một trái quýt cầm trên tay rơi xuống đất.

"Vì sao hỏi nàng ta, ta đã không còn nhớ..."

"Bệ hạ" Dương Chính nhỏ giọng cầu xin. Đây là lần đầu tiên hắn cầu xin người khác kể từ khi bước chân đến thế giới

này: "Ta biết Tư Gia Lệ là người của Thánh điện, nếu như nàng biết Thánh điện ở đâu thì xin cho ta biết."

"Ta không biết, người đừng hỏi ta." Thụy Thu đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Dương Chính chạy theo, ngăn trước mặt Thụy Thu.

"Tránh ra!"

Thụy Thu lần đầu tiên ra vẻ uy nghiêm của vương hậu đối với Dương Chính nhưng trước mặt nàng lại là một tên gia hỏa to gan lớn mật.

Thấy Dương Chính không có ý nhường

đường, Thụy Thu thốt: "Người thật to gan!"

"Nàng cho ta biết Thánh điện ở đâu!"

"Ta nói rồi, ta không biết Thánh điện là gì!"

Dương Chính mím môi, nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Thụy Thu, hắn biết vương hậu rất có thể là dấu điểm, nàng ta vì sao lại không muốn đề cập đến Tư Gia Lệ.

"Tư Gia Lệ chết rồi!" Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Chính nói ra chân tướng.

"Không thể!" Thụy Thu buột

miệng: "Nàng ta sao có thể chết được? Người căn bản không biết nàng ta có lực lượng thế nào đâu!"

"Ta biết, ta tận mắt chứng kiến mà, có biết vì sao phía Đông Tác La Đồn đột nhiên xuất hiện một sa mạc rộng tám mươi dặm hay không? Đó chính là do Tư Gia Lệ giao đấu với Vân Trung quân tạo thành đó!"

Nhắc tới Vân Trung quân, Thụy Thu mới phát giác ra Dương Chính tuyệt không gạt nàng.

Trên đời này có thể thắng được Tư Gia Lệ chỉ có Vân Trung quân thần bí mà thôi.

Thụy Thu nhìn lại Dương Chính nói: "Người tốt cục là ai, sao lại trêu vào những nhân vật đó, bọn họ chính là Thần không hề hành tẩu trên thế gian này!"

"Ta cũng muốn biết vì sao ta lại xui xẻo như vậy."

"Ta khuyên người đừng nghĩ nữa, họ và bọn ta không giống nhau, thế giới của họ người đừng hòng bước chân vào, bỏ ý nghĩ hoang đường của người đi, đừng nghĩ tới Thánh điện, cũng đừng nghĩ tới Tư Gia Lệ!"

"Ta thử qua rồi, làm không được, ta làm không được!" Dương Chính ngữ khí

thống khổ phi thường, hấn che mặt, trong đầu hiện ra hình ảnh cuối cùng của Tư Gia Lệ, đây nhất định là trở chú mệnh vận Tư Gia Lệ cấp cho hấn, Dương Chính không muốn sống trong nỗi thống khổ này.

Thụy Thu có thể cảm giác được sự bi thương toát ra từ nam tử trước mắt này.

Sát na, cảm giác Dương Chính tạo cho nàng chính là một đứa bé cô độc, hấn bị toàn thế giới vứt bỏ, chỉ biết rúc vào trong bóng tối mong cầu một ánh lửa ấm áp.

Thụy Thu lòng chợt mềm lại, đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa thái dương của Dương

Chính.

"Được rồi, được rồi, thoải mái chút đi, không có gì đâu, đều là quá khứ thôi!"

Lời nói ôn nhu nhẹ nhàng an ủi trái tim nam nhân.

Dương Chính chậm chậm buông tay, ánh mắt đang còn lệ vương.

Hắn thực sự phải chịu áp lực quá lớn, không biết sao hôm nay lại bạo phát ra, cũng một phần do mẫu tính của Thụy Thu khiến cho hắn cảm thấy khác với những nữ nhân khác, nàng ta chính là nữ nhân duy nhất trên thế giới này hắn muốn nói hết mọi nỗi niềm.

Nhưng lý trí vẫn đè nén được sự thất thái tạm thời của hắn.

"Xin lỗi... Đa tạ!"

Lời nói của Dương Chính đầy mâu thuẫn, chỉ có Thụy Thu là hiểu được.

"Có phải sống rất khổ sở hay không?"
Thụy Thu rút tay về, nàng là vương hậu, tự nhiên là phải dè chừng, vừa rồi an ủi như vậy là mức độ cao nhất rồi, dầu rằng lúc này nàng còn muốn ôm lấy nam nhân bị thương này vào lòng.

Dương Chính khôi phục bình tĩnh, liền lui lại giữ cự ly nhất định.

Hắn cay đắng nói: "Còn nhớ lần trước ta từng nói qua hay không? Bọn ta đều là những người rất cô độc, hơn nữa còn phải cô độc như vậy suốt nửa đời còn lại."

"Ít nhất ta còn có An tử, còn người, người mà người muốn dùng sinh mạng thủ hộ đâu?"

Dương Chính chợt nhớ tới bóng dáng của Tiểu Nhan, người mà hắn muốn dùng sinh mạng để thủ hộ giờ đang ở đâu?

Hắn ngo ngẩn gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Không chờ Thụy Thu nói tiếp, hắn tự ép

mình không nghĩ tới tình cảm yếu ớt nữa, phóng túng này giờ đã quá đủ rồi, Dương Chính rốt cục cũng không học theo tính cách đàn bà, đó không phải là tính cách của hần, hần ngồi xuống bình tĩnh nói: "Đừng nói những chuyện này nữa, vương hậu, nghe nói gần đây thân thể của bệ hạ không tốt."

Thụy Thu bình thản nói: "Đúng vậy, gần đây thân thể của y không tốt, sợ là không trụ nổi qua năm nay."

Dương Chính bóp trán, thì ra lão Tiêu Ân không gặt hần.

"Vương hậu, cho ta hỏi một chuyện bất kính, nếu như.. Ta nói nếu như bệ hạ mất

đi thì nàng có tính toán gì không?"

"Cô nhi quả mẫu, có thể tính toán gì chứ?" Thụy Thu ngữ khí như giận dỗi.

Nhưng Dương Chính biết rất rõ Thụy Thu chính là người có chủ kiến, không thể nào không nghĩ tới tương lai của Tư Đế An.

Tim hắn chùng như có gì đè ép, cảm giác này tịnh không tốt, Dương Chính nhớ tới Lôi Mông Tư Đặc mà hắn tiếp xúc không nhiều, theo như trí nhớ của hắn thì Tích Nguyệt từng nói Lôi Mông Tư Đặc chính là người mà nàng ta tuyển chọn.

Tư Gia Lệ tuyển mình, Tích Nguyệt tuyển

Lôi Mông Tư Đặc, đây vốn là tranh đoạt nội bộ của Thánh điện.

Hắn định thần lại hỏi: "Đại hoàng tử đâu? Nghe nói y đã đi Đông tuyến."

Thụy Thu đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa trước trán, ánh mắt lộ vẻ suy tư: "Ta đoán là hắn muốn tránh né ngươi, ngươi ở Uy Cổ Lan nửa năm nay, y dẫn quân chinh chiến, uy vọng trong quân không thua gì ngươi năm xưa, nhiều quốc gia ở Nam đại lục đều biết Vệ Nhung Song Tử Tinh uy danh lừng lẫy."

"Vệ Nhung Song Tử Tinh?" Dương Chính bật cười: "Ta và y?"

Thụy Thu trừng mắt nhìn hấn: "Có gì đáng cười sao? Cho dù người trong nước đều biết người không hợp với y nhưng đối ngoại thì các người đều là tử dân Vệ Nhung quốc, cùng để hai người tề danh có gì không đúng?"

Dương Chính vuốt mũi cười nói: "Cho dù là vậy thì y tránh né ta làm gì? Y là đại hoàng tử, ta bất quá chỉ là thần tử, đây là sự thật không thể thay đổi."

"Đây chính là điều ta nghi hoặc, Đông tuyên tuy không thể coi là thái bình nhưng năm đó người đánh cho Thương Nguyệt quốc trọng thương khó mà khôi phục dễ dàng, hấn bây giờ đi tới Đông tuyên làm gì chứ..."

Dương Chính và Thụy Thu không phải là Thần, làm sao nghĩ tới phương hướng phát triển của sự tình được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 7: Vương đô kinh biến

A

ds Ngải Nguyệt Sơn ở vùng ngoại thành Tác La Đôn.

Nơi này chính là địa phương năm xưa nhị hoàng tử bị Thiên chích tộc ám sát.

Vốn đây là lập trường (khu vực săn bắn) của hoàng gia, nhưng vì sự kiện ám sát đó nên đã bị phong tỏa, lập trường rộng lớn xa mùt tầm mắt ngày nào giờ đây cỏ dại mọc đầy, hàng rào sắt bên ngoài tan tác tàn tạ, thập phần nhếch nhác, gió lạnh thổi từ hoang nguyên qua mang theo cát

bụi tung bay, khiến người ta có cảm giác tiêu sơ.

Phía Bắc lập trường là một cánh rừng nguyên thủy, năm xưa vì để bảo lưu thú vui săn bắn đến mức cao nhất đã không hề cải tạo nhiều, chỉ có một đường hẹp nhỏ là có thể tiến nhập vào trong sơn cốc ở sâu trong rừng.

Sau khi phong tỏa lập trường, cây rừng sinh trưởng càng thêm um tùm, cành lá che phủ hết đường vào cốc. Vàng trắng chiếu ánh sáng lạnh lẽo màu xanh như đang treo trên không trung rất gần gũi. Trong rừng vang lên mấy tiếng chim kêu đặc biệt rõ ràng....

Trong rừng cây rậm rạp có mấy bóng người di động, có một cây đại thụ mấy người mới ôm hết, trên thân cây có một cái động, từng người trong động đang leo ra ngoài.

Trình sát động tác mẫn tiệp trườn đến các cây cối gần đó, dùng tiếng chim kêu để truyền tin.

Sau khi xác định an toàn mười phần, trong động xuất hiện một nhân vật mà không ai nghĩ tới là xuất hiện ở nơi này, người vốn nên đang ở Đông tuyến, đại hoàng tử Lôì Mông Tư Đặc. Lúc này y toàn thân vận kinh trang màu đen, mái tóc dùng khăn cột lại thành búi sau đầu, khí thế phong độ vô cùng cao quý hoàn mỹ,

đầy mị lực mạnh mẽ.

Trong rừng sớm đã có người chờ sẵn, Lôi Mông Tư Đặc men theo một con đường bị bụi cây che phủ đến sườn núi của Ngải Nguyệt Sơn.

Sơn động kín đáo đó, khi tiến vào thì cũng khá là rộng rãi.

Vô số khí tức âm lãnh tiềm phục trong bóng tối, Lôi Mông Tư Đặc đương nhiên là có cảm ứng nhưng cũng không để ý, bình tĩnh tiến sâu vào trong động.

Trong động có mấy viên bảo thạch phát ra ánh sáng yếu ớt, càng thêm vẻ âm u quỷ dị.

Trên một tảng sơn thạch cuối cùng, có một bóng người đang treo ngược song không hề có chút khí tức nào khiến cho người ta cảm ứng được. Hắn nghe thấy tiếng bước chân của Lôi Mông Tư Đặc cũng không hề động đậy, chỉ phát ra âm thanh trầm đục: "Người đến rồi!"

"Hắc nguyệt sứ đại nhân đâu?" Lôi Mông Tư Đặc nhìn quanh trong động không hề phát hiện ra thân ảnh xinh đẹp quen thuộc, y nỗ lực không chế dáng vẻ thất vọng không để lộ ra ngoài.

Người đang treo ngược hừ nhẹ một tiếng: "Mấy cái chuyện nhỏ nhặt này sao Hắc nguyệt sứ đại nhân phải đến? Hơn

nửa năm trước đại nhân đã rời đi, mọi chuyện ở đây đều do ta phụ trách."

Nửa năm trước đã rời đi rồi... Trái tim của Lôi Mông Tư Đặc đang đập kịch liệt chột thất lại, không thể nào đè nén cảm giác mất mát và chán nản trong lòng, rốt cục y chỉ là một con trùng không đáng kể, tuy y sớm biết nàng ta và y cự ly thật sự quá xa nhưng kiểu cách thể hiện trắng trợn thế này thì lòng tự tôn của Lôi Mông Tư Đặc đã bị chà đạp hết mức.

"Người tìm ta có chuyện gì?" Người đang treo ngược không nhìn được hỏi.

Lôi Mông Tư Đặc tỉnh lại, y vốn là người rất thâm trầm, biết được ảo tưởng

vốn không phải là thực tế, lý trí liền chiếm thượng phong, nhỏ giọng nói: "Ta hy vọng người giúp ta giết một người."

"Ai?" Người đang treo ngược khẩu khí liền nổi sát cơ mãnh liệt.

"Có biết gần đây ai trở về hay không?" Lôi Mông Tư Đặc không chờ hấn nói đã tự động trả lời: "Vị Ma thần tướng quân đó đã đến vương đô."

Người đang treo ngược đột nhiên búng người lên, hạ xuống đất, đứng bằng một chân, hấn chậm chậm đứng thẳng người, cuối cùng đã lộ ra gương mặt của mình, không ngờ lại là Hắc ám tinh linh Mạc Á Nhĩ, hàm răng trắng muốt của hấn lộ trên

gương mặt đen thui càng thêm vẻ hung ác đáng sợ, sát cơ lại càng mãnh liệt.

"Người nhờ ta đi giết hắn?"

Lôi Mông Tư Đặc khẽ lắc đầu: "Người người cần giết không phải là hắn, người đã thất thủ mấy lần rồi, lần này cứ giao hắn cho ta."

Mạc Á Nhĩ giận dữ rống lên, song đao đã cầm trong tay, hai mắt nhìn trừng trừng vào Lôi Mông Tư Đặc, cơ hồ như muốn xuất thủ chém chết người vừa sỉ nhục hắn.

Lôi Mông Tư Đặc bình tĩnh đứng đó, không hề sợ hãi khí thế cuồng bạo của

Mạc Á Nhĩ, y nói chính là sự thật, sự thật vẫn là vũ khí tốt nhất, tuy có lúc sẽ làm người ta thương tổn.

"Người sẽ hối hận vì những gì người nói hôm nay, hy vọng người có thể giết được hắn." Mạc Á Nhĩ gần từng chữ: "Nói đi, người muốn ta giết ai?"

Lôi Mông Tư Đặc đột nhiên đi tới trước một bước, thấp giọng nói ra một cái tên.

Mạc Á Nhĩ sắc mặt trở nên cổ quái, hắn từ từ ngẩng đầu lên, thanh âm đầy vẻ mỉa mai và chán ghét: "Cũng không lạ trong Thánh thạch của Tinh linh tộc có điều khắc một điều rằng "Nhân loại là sinh vật vô sỉ nhất", các người quả nhiên là

chuyện gì cũng dám làm!"

Lôi Mông Tư Đặc lãnh đạm nói: "Đằng nào lão cũng chết, ta chẳng qua là thúc đẩy cho nhanh hơn, hiện tại lão hồ ly Tiểu Ân hoàn toàn cấu kết với Ma thần tướng quân, còn có tiện nhân vương hậu trước nay đều nhìn ta không thuận mắt, ta nếu như không hạ thủ sớm thì quốc gia sẽ bị người ngoài chiếm mất, sự vinh diệu của gia tộc Khuê Bắc Khắc bọn ta tuyệt không thể chấm dứt ở ta được."

Mạc Á Nhĩ hừ lạnh một tiếng, hắn chỉ phụ trách giết người, phân tranh ở thế giới nhân loại này hắn cơ bản là không nhìn thấu.

Gió đêm lạnh lẽo, không ai biết một trận phong ba cực lớn đang dần hình thành.

Cục diện Vệ Nhung quốc sẽ vì trận phong ba bất ngờ này mà hoàn toàn thay đổi.

Dương Chính đứng trên sân thượng của Thiên Nga lầu điểm hóng gió mát, hân thưởng hồng tửu, hưởng thụ an tĩnh hiếm có.

Các loại kiến trúc tráng lệ ở Tác La Đôn đều yên tĩnh trong bóng đêm, hiển thị vẻ rộng lớn mạnh mẽ.

Lời nói của Lão Tiểu Ân và Thụy Thu còn vang bên tai, Dương Chính rất hiểu,

mệnh vận của mình và quốc gia đang suy sụp này liên hệ với nhau rất chặt chẽ. Nếu như nói Vệ Nhung quốc là một tòa kiến trúc xếp bằng gỗ thì Dương Chính hân không phải là khối gỗ lẻ loi trên đỉnh mà là một khối đá lớn ở tầng dưới, rút mạnh ra tất nhiên sẽ làm cho cả tòa kiến trúc chấn động, đặc biệt là kiến trúc vốn đã bất ổn sẵn.

Dương Chính không phải là thánh nhân nhưng hân cũng không ích kỷ, không thể nào bỏ qua hậu quả nghiêm trọng của việc này.

Thụy Thu đã đáp ứng hân, lúc vương quốc thực sự ổn định thì sẽ để hân ra đi.

Ngày đó cũng không xa, lão quốc vương cũng sắp chết, tới lúc đó sẽ có một trường tranh đoạt tanh máu tàn khốc diễn ra.

Dương Chính hiểu rõ chỉ cần để một vị quốc vương lên đài thì Vệ Nhung quốc sẽ trở nên ổn định, lúc đó hẳn có thể rời đi.

Nhưng mà...

Thụy Thu thực sự muốn để cho Tư Đế An lên ngôi sao?

Nữ nhân này rốt cục là tính toán gì? Tư Đế An còn chưa tới 10 tuổi mà, Dương Chính uống một hớp rượu, có chút không

thoải mái với hành động của Thụy Thu.

Kỳ thực Dương Chính cũng không thù ghét gì Lôi Mông Tư Đặc, Vệ Nhung quốc giống như một lão già đang ở tuổi xế chiều, thực sự cần có một dòng máu tươi mới và mạnh mẽ rót vào mới có thể khiến cho nó trở lại tuổi thanh xuân. Lôi Mông Tư Đặc chính là có đặc tính đó, y tuổi trẻ, tài hoa, có dã tâm, người này đối với Vệ Nhung quốc đang có nguy cơ tứ bề mà nói tịnh không phải là không tốt.

Bất quá nếu như vậy thì phải bảo thủ do Tiểu Ân cầm đầu tuyệt không thể để cho Lôi Mông Tư Đặc thượng đài.

Bọn họ không cần một quốc vương mạnh

mẽ, điều này đối với nghị hội đang không chế Vệ Nhung quốc sẽ sinh ra uy hiếp.

Loại xung đột kịch liệt này dẫn tới trận chiến đoạt quyền cơ hồ như ván đã đóng thuyền, chẳng thể nào thay đổi, bên Tiểu Ân tuyệt không để hấn rời đi cũng là vì coi trọng uy vọng trong quân và dân chúng của hấn, ai bảo hấn nhập vào phe cánh của lão Tiểu Ân làm gì? Dương Chính cười khỏ, với tính cách của Lôi Mông Tư Đặc tuyệt đối sẽ coi hấn là cái đinh trong mắt, cái dằm trong thịt.

Còn có Thụy Thu, Lôi Mông Tư Đặc tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Thụy Thu và Tư Đế An.

Bản thân hắn có thể mở to mắt nhìn cô nhi quả mẫu bị Lôi Mông Tư Đặc hại chết sao?

Quá nhiều rắc rối đã đưa Dương Chính đến tình cảnh hiện tại, tiến thoái không xong, hắn bị ép phải đứng ở hàng đầu trong cuộc chiến tranh quyền này.

Trong đêm tối, một ngôi sao băng vụt qua.

Dương Chính bỏ ly rượu lên lan can, chăm chú nhìn ngôi sao băng vụt qua trên bầu trời rồi xoay người bước vào phòng.

Bề ngoài Tác La Đôn cũng không có gì khác lạ.

Chỉ có một số ít người có thể cảm giác không khí khẩn trương mà thôi.

Dòng nước ngầm cuộn chảy dưới bề ngoài tĩnh lặng.

Mã Ước Sắt phu nhân mấy ngày nay trong lòng không yên, vì những quý phụ trong vương đô đều loan truyền tin Niêm hoa Ngọc Bá tước khiến cho người ta yêu hận khôn nguôi đã trở về vương đô.

Tên tiểu oan gia này, Mã Ước Sắt phu nhân ngồi trong đình viện, si ngốc ngắm hoa hồng vàng đang nở trong hoa viên.

Nếu như nàng còn chưa lấy chồng, còn là

Thụy Sát Nhĩ tiểu thư thì hiện giờ chắc hẳn nàng sẽ đi tìm thân ảnh khiến nàng ngây ngất đó. Nhưng mà giờ đây thân phận đã khác trước, Thụy Sát Nhĩ tiểu thư ngày xưa bây giờ đã là phu nhân của Mã Ước Sát kỵ sĩ trưởng.

Ba tháng sau khi Dương Chính đến Uy Cổ Lan thì Thụy Sát Nhĩ tiểu thư y ước kết hôn với Mã Ước Sát kỵ sĩ.

Mã Ước Sát kỵ sĩ cũng là một thanh niên tuổi trẻ có tiền đồ, vốn đã lập công ở Bắc tuyến, sau đó thông qua các mối quan hệ được điều về vương đô, làm đội trưởng của tiểu đội số ba của thủ vệ vương đô.

Mã Ước Sắt tướng mạo anh tuấn, thân thể cường tráng hiển nhiên khiến cho Thụy Sắt Nhĩ yêu thích không rời, nhưng mà gần đây hắn lại không thể nào che lấp được thân ảnh mà nàng chẳng thể nào chiếm được. Nàng vĩnh viễn không thể quên cặp tròng mắt màu đen có thể thu hút linh hồn nàng, cho dù đang lúc hoan lạc với trượng phu Thụy Sắt Nhĩ tiểu thư cũng tưởng tượng đó là hắn.

Đây đúng là ma chướng.

Hơn nữa, mấy tuần lễ gần đây, trượng phu Mã Ước Sắt của nàng trở nên thần xuất quỷ một, có khi nửa đêm đi ra ngoài, đối với nàng lãnh đạm phi thường. Điểm này khiến cho Thụy Sắt Nhĩ tiểu

thư càng thêm tịch mịch trông rỗng, càng thêm nhớ tới tiểu oan gia tóc đen mắt đen đó.

Mặt trời dần lặn về Tây, đã đến hoàng hôn.

Mã Ước Sắt kỵ sĩ rớt cục đã trở về nhà, dung mạo của hắn rất xuất sắc, ít nhất là xuất sắc hơn mặt nạ mà Dương Chính mang, hơn nữa hàm ria chữ bát tia tốt bên mép càng làm hắn thêm tuấn tú.

Thụy Sắt Nhĩ tình dục tích lũy cũng dần giảm đi, nàng biết bây giờ không thể đi tìm tiểu oan gia đó nên đối với trượng phu càng thêm ôn nhu.

Nàng thậm chí còn mặc xiêm y dụ hoặc phi thường, nếu như trước đây Mã Ước Sắt nhất định sẽ ôm nàng lên giường, "hung dữ" mà "dày vò".

Nhưng hôm nay Mã Ước Sắt sau khi vội vàng ăn cơm lại trốn vào trong phòng, cả Thụy Sắt Nhĩ đến đưa trà cũng bị hắt đuổi ra.

Ném chén nước trà xuống đất, Thụy Sắt Nhĩ ủy khuất đến rơi lệ.

Tâm tư của nữ nhân rất kỳ quái, nếu như Mã Ước Sắt không đối đãi lãnh đạm với Thụy Sắt Nhĩ thì nàng sẽ vĩnh viễn cố quên đi nam nhân trong đáy lòng, vì rốt cục nàng vẫn là thê tử của người khác.

Nhưng mà phản ứng của Mã Ước Sắt lại làm nàng vô cùng thất vọng, cho nên một điểm lý trí cuối cùng cũng bị tư niệm và ủy khuất của nàng che lấp, nàng quyết định đi gặp nam nhân đó.

Án theo tình huống mấy ngày qua, Mã Ước Sắt rất có khả năng rời khỏi nhà khi trời tối đến ngày hôm sau mới trở về.

Thụy Sắt Nhĩ hạ quyết tâm rồi thì tâm tình cũng thoải mái hơn, yên lặng nằm trên giường chờ đợi thời cơ.

Quả nhiên trời tối thì Mã Ước Sắt rời khỏi nhà.

Thụy Sắt Nhĩ ngồi dậy, cẩn thận trang

điêm qua loa, sau đó đi tới trước thư phòng của trượng phu.

Nàng đẩy cửa tiến vào, trong đó quả nhiên không có ai, nền tảng còn ẩm nóng, khói xanh vẫn còn tỏa ra.

Suy nghĩ một lát, Thụy Sát Nhĩ nhớ tới hành vi cổ quái của Mã Ước Sát trong mấy ngày qua, liệu có phải là hắn đi ra ngoài tìm nữ nhân hay không? Nhất định là vậy rồi, Thụy Sát Nhĩ cố tìm lý do để an ủi cho việc hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) của mình, trong lòng nàng càng muốn tìm một thứ gì đó chứng minh Mã Ước Sát có lỗi, sau đó nàng có lý do chính đáng để đi tìm tiểu oan gia.

Nàng nhẹ nhàng ra ngoài tìm một cây nến mới, nhờ vào ánh sáng của ngọn nến, cẩn thận tìm "chứng cứ".

Nhưng mà trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn ngay cả một tờ giấy cũng không có.

Thụy Sát Nhĩ biết tính tình của trượng phu, hẳn tuyệt đối không phải người hay làm việc nhà, mà vừa rồi hẳn không hề gọi hạ nhân đến thư phòng, trong này lại sạch sẽ, chỉ có thể nói là trượng phu có điều gì không muốn cho người ta nhìn thấy.

Thụy Sát Nhĩ vì muốn tìm lý do chính đáng cho mình, càng tìm kiếm kỹ lưỡng

hơn.

Cuối cùng nàng cũng phát hiện được một vài mảnh giấy chưa thiêu cháy hết trong sọt giấy vụn.

Dương Chính không ngờ đêm khuya còn có nữ nhân tới tìm hắn, nếu như lão bản của Thiên Nga lữ điểm quá quen thuộc với hắn, sợ là nữ nhân này không thể nào gặp được hắn trong tình huống không bị ai chú ý đến. Lúc nữ nhân gỡ cái khăn trắng quấn tóc xuống, Dương Chính giật mình thốt lên: "Thụy Sát Nhĩ tiểu thư."

Lão bản của Thiên Nga lữ điểm nhìn Dương Chính cười ám muội, lão đương nhiên là biết nữ nhân này, cũng biết tiếp

theo sẽ có sự tình gì diễn ra. Những chuyện tình ái ám muội giữa nam nữ quý tộc thật sự rất thường gặp, lão gặp nhiều nên cũng không lấy làm lạ, nhanh chóng rời khỏi phòng, để đôi nam nữ ở lại với nhau.

Cửa phòng đóng lại.

Cảm xúc bị áp chế của Thụy Sát Nhĩ tiêu thư òa vỡ ra, Dương Chính chưa kịp phản ứng gì thì nàng đã nhào vào lòng hắn, đôi môi mềm mại áp vào cổ Dương Chính, hưởng thụ cảm giác vui sướng sau khi chia cách đã lâu.

"Thụy... Thụy Sát Nhĩ..." Dương Chính không quen kiểu này, hướng gì hắn biết

nữ nhân này đã kết hôn, nếu như trước đây thì hắn còn thừa dịp đùa giỡn một phen nhưng hiện tại hiển nhiên là không còn tâm tình gì.

Hắn nhẹ nhàng đẩy vai Thụy Sát Nhĩ ra, lui lại hai bước lắc đầu: "Không thích hợp đâu!"

"Người không cần ta sao?" Nhìn thấy gương mặt kiên định của Dương Chính, Thụy Sát Nhĩ hai tay che mặt, nước mắt doanh tròn.

Thấy cử động của Thụy Sát Nhĩ, Dương Chính biết rất rõ nàng đang khóc. Hắn vốn là người tuổi trẻ được giáo dục tốt, đương nhiên không thể để cho nữ nhân

khóc trước mặt mình. Hấn nghĩ một lát rồi dịu giọng hỏi: "Có phải nhà nàng có chuyện gì không?"

Thụy Sát Nhĩ lắc đầu không nhìn hấn.

Dương Chính đành chịu, lắc đầu, tiến tới hai bước, khẽ cúi người thấp giọng hỏi: "Ta xin lỗi vì hành vi vừa rồi, có thể nói cho ta biết có chuyện gì hay không? Ta sẽ giúp nàng."

"Đứng đó, không được động đây."

Thụy Sát Nhĩ tiểu thư nhìn Dương Chính gật đầu, vui vẻ sà vào lòng hấn, nàng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt bối rối của hấn nói: "Tướng quân, người gan nhỏ

quá!"

"Bây giờ không giống như lúc trước, nàng đã là thê tử của người khác, không phải sao?"

"Đừng nhắc tới cái tên hỗn đản đó nữa!"

Dương Chính ngăn người:" Hắn không tốt với nàng sao?"

"Đừng nói tới hắn nữa được không? Tướng quân, ta rất nhớ người." Thụy Sát Nhĩ không biết lấy sức lực ở đâu ra, xô Dương Chính ngã xuống chiếc giường mềm mại êm ấm rộng rãi, nàng ta trườn lên, cười trên người Dương Chính, tư thế cực kỳ ám muội.

Bầu không khí liền nóng lên, Dương Chính còn muốn nói gì đó thì miệng đã bị đôi môi xinh đẹp như hoa hồng của Thụy Sát Nhĩ khóa chặt.

Nhiệt độ cơ thể của hai người vì cọ xát vào nhau mà dần dần tăng cao, Dương Chính cảm giác rất rõ, nửa năm không gặp, Thụy Sát Nhĩ tiểu thư trở thành thiếu phụ càng đầy đà hơn, ngón tay đưa ra, rơi vào trong vùng trắng nõn đầy đặn, mùi hương từ bầu ngực của phụ nhân thành thực tiến nhập vào mũi của Dương Chính, Dương Chính rên khẽ một tiếng, dục vọng bắt đầu ngẩng cao đầu.

Hắn đã lâu không gần gũi nữ nhân, căn

bản không chịu nổi kích thích kiểu này.

"Tướng quân..." Thụy Sát Nhĩ ý loạn tình mê, cổ họng phát ra tiếng kêu như con thú động tình, ôm đầu Dương Chính áp vào lồng ngực nàng, dùng sức đưa nhũ hoa trắng nõn vào miệng Dương Chính, đầu ngược ra sau, mái tóc vàng óng ả bay tung.

Dương Chính đầu óc mê man, một tia do dự cuối cùng đã dẹp bỏ, hấn xoay người đè nữ nhân xuống dưới.

Hai người quấn vào nhau trên cái giường lớn, tư thế giống như hai con dã thú.

Ra giường nhăn nhúm lại, y phục xé ra

thành từng mảnh.

Cơn khát tình dục phát tiết mạnh mẽ, trong phòng nổi lên tiếng rên rỉ tiêu hồn.

Ba lần xuân phong.

Dương Chính mới nằm rạp trên thân người mềm nhũn của Thụy Sát Nhĩ, không khí toàn là mùi vị của hai người, thậm chí trên ra giường còn dính chất dịch màu trắng.

Kích thích dần dần trầm lắng lại.

Dương Chính nhẹ nhàng ve vuốt lưng của nữ nhân đang rúc vào người tâm tình có chút phức tạp.

"Tướng quân, người đang nghĩ gì?" Thụy Sát Nhĩ liếm tai Dương Chính giống như con mèo nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Dương Chính nhẹ nhàng vỗ vào cái mông tròn lẳn của nàng trầm giọng nói: "Đừng giỡn nữa, nàng đúng là tiểu yêu tinh."

Thụy Sát Nhĩ rên lên một tiếng: "Tướng quân, lần này người tới vương đô ở lại bao lâu?"

"Có lâu thì nàng cũng đừng tới đây nữa, vương đô đâu có rộng lớn gì, ta và nàng đều là người có thân phận, có nhiều người dòm ngó, nếu bị người ta phát hiện thì nàng làm sao giao phó với trượng

phu?" Sau khi kích động, Dương Chính cũng đã suy nghĩ về hoàn cảnh hiện nay.

"Ta không quản!" Thụy Sát Nhĩ vành mắt đỏ hoe, siết chặt Dương Chính: "Ta quản cái tên hồn đản đó làm gì?"

Dương Chính nhú mày, đêm nay hắn đã nghe Thụy Sát Nhĩ mấy lần mắng trượng phu là "hồn đản". Tuy hắn không có cảm tình thâm hậu với nàng nhưng cũng không muốn nam nhân khác khi phụ nàng, liền hỏi: "Rốt cục đã phát sinh chuyện gì? Trượng phu của nàng không tốt với nàng sao?"

"Hắn có nữ nhân bên ngoài." Thụy Sát Nhĩ nước mắt tuôn rơi.

Dương Chính à một tiếng, thì là chuyện này, hấn tức thì mất hết hứng thú.

Tựa hồ phát giác tâm lý vi diệu của Dương Chính, Thụy Sát Nhĩ vội vàng nói: "Người không biết đâu, tên hỗn đản đó từ khi đi theo đại hoàng tử, từ Bắc tuyến trở về đối xử với ta rất lạnh nhạt."

"Lôi Mông Tư Đặc?" Dương Chính có chút bất ngờ.

"Còn có thể là ai?" Thụy Sát Nhĩ bữu môi: "Tên gia hỏa đó rất biến thái, ỷ vào diện mạo anh tuấn, rất thích trêu đùa nữ nhân, ta có mấy bằng hữu tốt đều bị hấn ngược đãi. Bọn họ rất đáng thương, trên

người toàn là vết thương, về nhà không biết phải giải thích với trượng phu như thế nào!"

Nhìn thấy Dương Chính thần sắc có vẻ tỉnh ngộ, Thụy Sát Nhĩ vội nói: "Ta không có, người đừng nghĩ bậy, ta từ sau khi thân cận với người thì trừ trượng phu ra không gần gũi với ai hết!"

Nàng âu yếm rúc vào lòng Dương Chính.

Dương Chính cười khỏ, không biết nàng ta nói là thật hay giả.

"Trượng phu nàng sao lại lãnh đạm với nàng?" Không biết vì sao, Dương Chính trong lòng cảm thấy bất an, cũng là do

Lôi Mông Tư Đặc khiến hấn khá là miễn cảm.

"Hấn hiện tại mỗi đêm đều thần bí đi đâu không rõ, nếu không thì ta làm sao tới tìm người được?" Thụy Sát Nhĩ đắc ý cười nói: "Đêm nay ta còn tới thư phòng của hấn xem qua, bất quá tên gia hỏa đó rất cẩn thận, trừ một ít giấy vụn trong sọt giấy ta chẳng tìm được gì."

"Trên giấy có viết gì không?"

"Không biết biết, đều đã bị đốt cháy không ít, người hỏi làm gì vậy?" Thụy Sát Nhĩ ánh mắt trở nên mỉa mai.

"Chỉ là hiếu kỳ, trượng phu nàng sao có

thể yên tâm để một nương tử như hoa như ngọc ở nhà chứ?" Dương Chính nửa thật nửa giả nói: "Trượng phu người làm gì?"

"Hắn là đội trưởng đội thủ vệ vương đô, hình như là vệ đội thứ ba."

"A... Cái này..." Dương Chính nói vu vơ, đột nhiên cảm thấy hạ thể căng cứng, chỉ thấy Thụy Sát Nhĩ khôi phục chút tinh lực, đang cười dụ hoặc với hắn: "Đừng nói tới những chuyện mất hứng nữa!"

Nàng ta khẽ liếm môi, cả người rúc lại, trườn xuống bên dưới. Lát sau, Dương Chính khẽ rên lên, hắn cảm giác mình đang tiến vào trong một chỗ ẩm thấp ẩm áp...

Ngày thụ phong được định sẵn vào hai ngày sau.

Dương Chính không hề nhắc tới chuyện rời đi khiến cho lão Tiểu Ân rất hài lòng, Dương Chính còn dành thời gian đi tới vương cung thăm học sinh Tư Đế An mà hắn đã dạy dỗ mấy tuần lễ gần gũi làm nó cao hứng phi thường. Đến nay nó vẫn còn nhớ rõ lão sư có phong cách đặc biệt và nghiêm khắc này.

Nói nghiêm khắc là vì từ trước đến nay chưa có lão sư nào đánh cho mông đít nó nở hoa cả.

Nhưng trừ chuyện đó ra, lão sư Dương

Chính này cho nó tự do cực độ, không chỉ đấu dế, bắt sâu róm với nó mà còn giảng cho nó nghe rất nhiều cổ sự ly kỳ. Hơn nữa hấn còn to gan lén đem nó ra khỏi cung chơi, tuy sau đó bị mẫu hậu trách mắng một trận nhưng vị lão sư này tựa hồ không sợ hãi gì mẫu hậu.

Nửa năm không gặp, Tư Đế An đã cao lên nửa cái đầu, tốc độ phát triển của tiểu hài tử nhanh chóng phi thường, thân thể cũng đã khá cường tráng.

Dương Chính mang cho nó một thanh đao chân chính làm lễ vật, tinh trí phi thường, cũng rất sắc bén, dài chỉ một xích, Tư Đế An sử dụng rất vừa tay.

Tuy Thụy Thu giật mình nhảy dựng nhưng Dương Chính chỉ nói một câu: "Tư Đế An đã là một tiểu nam tử hán, nó cũng nên có một thanh đao chân chính để bảo hộ cho người nó cần bảo hộ."

Tiểu hài trong thời kỳ phát triển cần nhất là được sự khẳng định của người lớn, huống gì Dương Chính là loại nhân vật mạnh mẽ thế nào, chỉ một câu nói đó đã đủ cho Tư Đế An cảm kích hân cả đời.

"Người thực là cần quấy!" Thụy Thu nhìn Tư Đế An đang vung đao ở phía xa, trách mắng Dương Chính.

"Vương hậu, chim ưng rớt cục cũng đến lúc bay cao, nàng nếu không buông tay

thì tương lai Tư Đế An làm sao có thể nhận được trọng trách nàng giao phó?" Dương Chính nói đầy thâm ý.

Thụy Thu bằng tuyết thông minh, làm sao không hiểu rõ Dương Chính đang nói về chuyện nàng muốn đưa Tư Đế An vào cuộc chiến tranh đoạt đế vị, nhưng Dương Chính tặng đao như vậy cũng chính là thái độ hân biểu thị đã đáp ứng giúp nàng.

"Đa tạ!"

Dương Chính biết mình không thể thay đổi tâm ý của nữ nhân này, hơn nữa Lôi Mông Tư Đặc và bọn họ đã không còn dư địa để vẫn hồi được.

Hắn không muốn nghĩ tới những điều vô dụng, trấn tĩnh tâm tư nói: "Vương hậu, gần đây vương thành có động tĩnh gì không?"

"Người có ý gì?" Thụy Thu nhìn hắn.

Dương Chính nhẹ lắc đầu: "Có lẽ là ta đa tâm, mấy ngày nay ta tâm thần bất ổn."

Thụy Thu suy nghĩ một lúc: "Ta ở đây không có động tĩnh gì, người có phát giác gì không?"

Dương Chính vuốt mũi, nhớ tới đêm hoang đường hôm qua, trong lòng chợt động: "Chức trách chủ yếu của quân thủ

vệ vương thành là gì?"

"Hộ vệ chủ quản vương thành."

"Tiểu đội thứ ba thủ vệ nơi nào?"

"Ở Nam môn."

Bọn này có trung thành không? Có vấn đề gì không?"

Thụy Thu ngăn ra: "Người hoài nghi quân thủ vệ? Không có khả năng, bọn họ đều là kỵ sĩ trung thành với bệ hạ, mỗi người nhập tuyển đều có nhân thân gia thế rõ ràng."

"Trên đời này không có cái gì là không

thể xảy ra, cẩn thận vẫn tốt hơn."

Thụy Thu gật đầu: "Được, ta sẽ bảo người chú ý."

Dương Chính đã khá cẩn thận, Thụy Thu cũng rất thận trọng nhưng cả hai đều không ngờ tai nạn lại ập tới nhanh như vậy.

Điền lễ thụ phong vào hai ngày sau.

Dương Chính vừa tiếp huân vị Hầu tước, đồng thời cũng tiếp quản luôn Cự Mã tỉnh.

Sát na hấn bước ra khỏi vương cung, phía Tây Bắc vương cung chấn động kịch

liệt, khói đen bốc lên dày đặc bầu trời, vương cung trở nên vô cùng huyền ảo.

Dương Chính quay đầu nhìn lại, tức thì biến sắc mặt, đó chính là địa phương vương hậu và Tư Đế An cư trú.

Vệ binh của cả vương cung chớp mắt đã bắt đầu hành động, vệ binh ngoại thành ùn ùn kéo đến. Dương Chính giao huân chương Hầu tước, bội kiếm và quyền thư cho lão Tiểu Ân vừa xuất cung chung, còn mình thì quay người chạy ngược vào trong vương cung.

Vương cung đã bị phong tỏa, bọn binh sĩ cản Dương Chính đang xông vào.

"Hầu tước đại nhân, ngài không thể vào."

Dương Chính hiện tại không để ý gì nữa, xô vệt binh sĩ, xông thẳng vào cung, tốc độ của hắn rất nhanh, lại quen thuộc đường lối, sau khi bỏ rơi được mấy binh sĩ truy cản liền chạy về phía Tây Bắc vương cung vừa phát ra tiếng nổ.

Trên đường có rất nhiều vệ binh, cả vương cung trở nên hỗn loạn vô cùng.

Dương Chính kẹt trong đám người đông đúc, tốc độ cũng chậm bớt lại, hắn gấp rút quá nên men theo cột nhà mà leo lên nóc, chạy trên mái các tòa kiến trúc của vương cung, dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng đi.

Ánh lửa bùng lên, tiếng la thảm thiết.

Dương Chính ngửi thấy mùi của bông thuốc nổ trong không khí, tròng mắt liền co rút lại, thuốc nổ chính là phát minh của hắn. Thứ này cực kỳ khó chế tạo, dùng để cung cấp cho Lôi thần hỏa pháo, rốt cục là ai đem thuốc nổ tới sử dụng ở nơi này?

Thuốc nổ uy lực cực lớn, toàn bộ kiến trúc bên ngoài của cả góc Tây Bắc đều nổ tung, ánh lửa sau khi xảy ra vụ nổ cơ hồ có thể thiêu trụi cả toà kiến trúc.

Dương Chính nhìn thấy cảnh liệt diễm thiêu đốt cơ hồ tuyệt vọng.

Đầu óc hấn lóc lên thân ảnh nữ tử cao quý bình thản mặc áo vải thô, Dương Chính cơ hồ coi nàng là tỷ tỷ thực sự.

Không, tuyệt không thể, nàng không thể chết như vậy.

Dương Chính tìm một khe hở, nhảy vào trong tòa kiến trúc đang bốc cháy hùng hực.

Nhiệt độ cao hun đốt hấn, đầu tóc nhanh chóng khô queo.

Dương Chính tìm một chiếc chăn bông, nhúng vào cái giếng bên góc Tây Bắc, sau đó cầm lấy cái chăn ướt nhẹp đó

xông vào hỏa trường.

"Thụy Thu, Tư Đế An"

"Thụy Thu, Tư Đế An, các người ở đâu?"

Dương Chính đập tung từng gian phòng đang cháy hừng hực, cổ sức hô vang tên hai người.

Vì vương cung dùng gỗ xây nên khá nhiều nên lửa cháy càng thêm lợi hại, thế lửa hung mãnh đốt cả góc Tây Bắc thành địa ngục đỏ lửa, trù tiếng gỗ cháy kêu lép lép Dương Chính không nghe được âm thanh nào khác.

Trên mặt đất có rất nhiều thi thể bị đốt cháy, Dương Chính xem xét từng cái nhưng có nhiều thi thể đã bị đốt cháy đến máu thịt mờ hồ, căn bản không thể xem rõ hình trạng.

Càng tìm, Dương Chính càng thêm tuyệt vọng.

Cái chấn bông trên người cũng đã bốc cháy, nhiệt độ cao khiến lưng hắn nóng rất.

Dương Chính xiết chặt nắm tay đến mức bật máu.

Hắn biết không còn hy vọng, mắt hắn cũng không hề rơi lệ, chỉ vì hắn đã biết

ai làm ra vụ này, chỉ có Lôi Mông Tư Đặc, chỉ hắn mới dám làm thế.

Vì sao mỗi lần buông bỏ cừu hận thì cừu hận lại tìm tới hắn?

"Thụy Thu" Dương Chính ngược mặt thét lớn, vung tay đập vỡ một khung cửa đang cháy, cả cánh cửa vỡ tan, năm tay hắn cũng cháy đen.

Ngay sát na khung cửa vỡ nát, Dương Chính nghe được một tiếng rên nhỏ.

Hắn ngỡ như là ảo giác, lúc này đất dưới chân khẽ rung rung, nếu như Dương Chính không có cảm quan nhạy bén hơn xa người thường thì hắn nhất định không

thể nghe thấy.

Dương Chính quăng cái chăn bông đang cháy đi, xông thẳng vào cái phòng mà hấn vừa đánh nát cửa.

Vẫn là hỏa trường, mọi thứ trong phòng đều đã bốc cháy, ngọn lửa cơ hồ đã liếm vào người hấn. Loại nhiệt độ cao này người thường khó mà chịu nổi, chỉ có Dương Chính là cắn răng chịu đựng, lần này hấn cảm giác dưới đất rung động, dưới đất có người.

Hy vọng mong manh bùng lên.

Dương Chính nhìn cái giường đang cháy trong phòng có chút quái dị.

Hắn rút Liệp huyết đao ra, bước tới trước hai bước, chém một đao xuống giường, ván giường vỡ bung ra, lộ một cái hầm bên dưới.

Dương Chính vội vàng kéo cái giường ra, nhảy tới động khẩu, liền nghe được tiếng ho sù sù.

"Ai, ai ở dưới?" Dương Chính lúc này trái tim muốn nhảy vọt ra ngoài.

"Tướng quân phải không? Là ta... khụ khụ khụ..." Thanh âm yếu ớt của nữ nhân vang lên theo tiếng ho sù sù.

Nghe thấy thanh âm đó, Dương Chính có

cảm thụ khó mà diễn tả được, hần nhanh chóng nhảy xuống, nơi này tịnh không phải là mật thất rộng rãi gì, vì có quá nhiều khói bay vào nên không khí vô cùng khó chịu.

Dương Chính nhìn thấy Thụy Thu, vị Vệ Nhung vương hậu cao quý trang nhã này giờ đang nằm gục trên mặt đất, còn Tư Đế An đã bị khói hun làm cho hôn mê đang được nàng ôm trong lòng.

"Tướng quân!" Thụy Thu giống như đang tuyệt vọng vớ được một gốc cỏ, loại vui mừng này khó thể hình dung.

Tình huống không cho phép chậm trễ, Dương Chính nhìn quanh mật thất, nghĩ

tới thể lửa bên ngoài, hấn biết không thể nào cứ vậy mà thoát đi được.

Hấn chỉ do dự một sát na, sau đó nhanh chóng cởi y phục ra.

"Vương hậu, đắ tội!"

Dương Chính xoay người, đá vào y phục mình.

Vương hậu kinh sợ nhìn hấn, Dương Chính xé y phục thành mấy mảnh, bịt vào mũi của Thụy Thu và Tư Đế An. Mùi nước tiểu nồng đậm xộc vào khiến nàng ta cơ hồ ngất đi, Dương Chính quát: "Không được bỏ xuống, bằng không các ngươi sẽ bị khói hun chết ngạt, chờ

ta một chút, ta đi tìm mấy cái chăn bông rồi sẽ quay lại cứu hai người ra."

Dương Chính nói xong, bỏ hai mẹ con vương hậu đang ngẩn ngơ lại, nhanh chóng chạy lên trên, ánh lửa chói mắt chiếu vào mặt hắn, giờ đây thể lửa bên ngoài trở nên mạnh mẽ nhất.

Dương Chính cơ hồ nhảy lên trên nóc các nơi đang bốc cháy mà chạy, đầu tóc đã bị thiêu đốt không ra hình thù gì, trên người đã có rất nhiều chỗ phát ra mùi khét.

Ông trời không phụ người có lòng, Dương Chính rốt cục đã tìm thấy mấy cái chăn bông chưa bị thiêu cháy trong

phòng chứa đồ.

Hắn ôm mấy cái chăn chạy hết tốc lực về gian mật thất. Thời gian không chờ đợi ai, sai biệt vài giây cũng quá lớn rồi, lại có thể làm cho người ta táng mạng.

Lúc Dương Chính quay về mật thất, Thụy Thu không hề bỏ mảnh vải thấm nước tiểu xuống, nàng nhìn hắn giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Vương hậu này tâm trí thật là kiên định, không hề có chút hoảng sợ hoang mang, chỉ là ngón tay ôm Tư Đế An đã trở nên trắng nhợt.

"Đến đây, đưa cho ta." Dương Chính tiếp lấy Tư Đế An, leo lên động khẩu rồi lại kéo Thụy Thu lên.

Hắn ôm Tư Đế An vào lòng, lại công Thụy Thu trên lưng, rồi lại phủ chắn bông lên chạy ra ngoài.

Mấy lần xông qua lại hỏa trường, Dương Chính đã rất quen thuộc lộ tuyến.

Lúc hắn thở ra một hơi chạy ra khỏi hỏa trường thì bọn vệ binh cơ hồ trở mắt nhìn.

Nhìn rõ người Dương Chính cứu ra, bọn chúng liền hoan hô vang dội.

Dương Chính cơ hồ thoát lực, qua lại trong hỏa trường nóng bức, tinh thần khẩn trương cao độ đã tiêu hao rất nhiều

tình lực của hắn. Hiện tại hắn trông rất nhếch nhác, đầu tóc bị cháy trụi, trên người còn bốc khói xanh, lớp da cơ hồ bị nướng cháy, vệ binh thậm chí còn không nhận ra hắn.

Thụy Thu và Tư Đế An trên người không hề có vết thương nào, chỉ bị khói hun mà thôi.

Nhờ y quan cứu trị kịp thời, Tư Đế An đã tỉnh dậy, rúc trong lòng Thụy Thu, hiển nhiên đã bị inh sợ không nhỏ. Thụy Thu khôi phục lại rất nhanh, lát sau đã có thể đi đứng được, Dương Chính trong lòng thầm ngạc nhiên nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều chỉ nằm đó cho y quan trị liệu.

Thuốc bôi mát lạnh xoa lên người, đau đớn liền tiêu giảm.

Mặt nạ của hắn sợ là sớm đã bị thiêu cháy, bất quá hiện tại toàn thân hắn đều cháy đen, sau khi bôi thuốc lên mặt thì cũng không sợ người khác nhận ra.

Ngay lúc hắn chuẩn bị thư giãn thì lại nhìn thấy một hắc ảnh phóng qua trên nóc nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 8: Một vương hậu rất khác

A

ds Dương Chính bật dậy, hát bay âm thuốc trong tay y quan.

"Tướng quân" Thụy Thu ở bên này vội vàng kéo hẳn lại.

Dương Chính quay đầu thấp giọng nói: "Vương hậu, nhớ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng đi đơn lẻ, ta cảm thấy có điều không ổn, khẳng định là có chuyện gì phát sinh."

Nói xong không chờ vương hậu đáp lời,

hắn nhanh chóng chạy về phía hắc ảnh đang phóng trên mái nhà.

Quanh qua quẹo lại, hắn cũng nhìn thấy được hắc ảnh phiêu hốt bất định, cho dù là ban ngày cũng làm người ta trái tim phát lạnh. Dương Chính đuổi theo không ngừng nghỉ, tuy lúc chạy thì vết thương trên cơ thịt lại rách ra, đau đớn vô cùng nhưng hắn không dám thả lỏng, bởi vì bóng đen đó chỉ mang theo một thứ là tử vong.

Vương cung rất lớn.

Dương Chính mất đi phương hướng, trên đường toàn là người, hỗn loạn, hoảng hốt, khẩn trương.

Như có như không, mỗi lần hắc ảnh biến mất khỏi thị tuyến của Dương Chính thì y lại xuất hiện ở một góc khác, tiếp tục hấp dẫn hắn.

Dương Chính càng lúc càng cảm thấy không ổn nhưng lại không thể không đuổi theo, vì tên gia hỏa này thực sự là một nhân vật nguy hiểm.

Lúc hắn quanh qua một cái hành lang thì trước mắt toàn là các tầng lầu các, hắc ảnh phóng lên trên một tòa kiến trúc cực lớn, sau đó lại tăng tốc, biến mất khỏi tầm mắt của Dương Chính, chỉ bất quá một sát na công phu, phía trước đã vang lên tiếng la thảm. Dương Chính phóng

nhanh lên một cây cột lớn, leo lên nóc nhà.

Hắn nhìn thấy một cái lỗ lớn trên nóc một cung điện phía trước cách đây chừng trăm mét.

Tiếng la thảm chính là phát xuất từ nơi đó, lúc Dương Chính chạy đến thì tiếng la thảm đã không còn vang lên. Hắn thông qua cái lỗ lớn nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới xác chết la liệt, máu tươi ngập đất, cảnh tượng rất thê thảm.

Vì tiếng la thảm vang lên, Dương Chính cũng đã nhìn thấy vô số vệ binh chạy về nơi này.

Thỉnh thoảng lại vang lên thanh âm "bảo hộ bệ hạ".

Nơi này không ngờ lại là tâm cung của quốc vương.

Dương Chính trái tim đập dồn, không hay rồi, mục tiêu của người kia là quốc vương. Hắn rút Liệp huyết đao ra nhảy trên nóc xuống, vừa kịp nhìn thấy sát thủ bật mặt đang khống chế quốc vương già yếu trong tay, thanh đao của hắn đang chĩa lên người lão.

Hình dạng của thanh đao này lại không khác biệt gì với liệp huyết đao của Dương Chính.

Ngay sát na Dương Chính nhảy xuống, cổ họng tên sát thủ phát ra tiếng cười sắc nhọn đầy vẻ đắc ý: "Người cuối cùng đã tới rồi, bọn người bên ngoài giao cho người xử trí, còn lão gia hỏa này, người cũng giải quyết cho gọn gàng luôn đi."

Hắc y sát thủ nói xong vỗ một chưởng vào lưng quốc vương, lão quốc vương phun ra một ngụm máu tươi, bay về phía Dương Chính.

Còn Dương Chính trong lòng phát lạnh: "Trúng kế rồi!"

Lão quốc vương bay tới, Dương Chính chỉ có thể vươn tay tiếp lấy, ngay lúc này, cánh cửa bị đẩy tung ra.

Vệ binh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: lão quốc vương hộc máu ngã trong lòng Dương Chính, còn Dương Chính tay đang cầm một thanh đao.

Hắc y sát thủ sớm đã biến mất, lão quốc vương nghe câu nói của hắn: "Người cuối cùng đã tới rồi, bọn người bên ngoài giao cho người xử trí, còn lão gia hỏa này, người cũng giải quyết cho gọn gàng luôn đi."

Câu nói này khiến cho lão vốn đã kinh sợ cùng đau đớn đến mức thần trí không còn sáng suốt nhận lầm Dương Chính là đồng bọn của sát thủ, dù lão chỉ còn một hơi thở thì dục vọng cầu sinh khiến lão cố

gắng dẫy dựa muốn thoát khỏi Dương Chính, thốt lên câu nói cuối cùng trong đời: "Vệ binh, giết thích khách..."

Lúc lão quốc vương thở hắt ra hơi thở cuối cùng, chết trong lòng hấn thì Dương Chính đã biết mọi việc đều không thể挽回.

Cái oan uổng này đã thực thực tại tại giáng lên đầu hấn. Dương Chính bỏ lão quốc vương đã chết xuống, đối mặt với nhân thần phần nộ của bọn vệ binh.

Hấn nhếch mép cười, cũng không biết là cười thế sự hoang đường hay là cười sự ngu xuẩn của mình.

Dương Chính không có tuyệt kỹ phi thiên tẩu bách của hắc y sát thủ, chớp mắt, hắn đã vung đao xông thẳng vào bọn vệ binh. Hắn biết, sự tình đã đến nước này thì trừ việc chém giết chạy khỏi hoàng cung ra hắn không còn cách nào khác, hơn nữa chạy khỏi hoàng cung hắn còn phải trốn đi càng xa càng tốt.

Có một điểm duy nhất có thể cho là may mắn chính là gương mặt Dương Chính đã bị lửa thiêu cháy đen, bọn binh sĩ không hề nhận ra hắn chính là Ma thần tướng quân, Hầu tước mới được tấn thăng.

Dương Chính bị ép vào đường cùng hạ thủ dĩ nhiên là độc ác vô cùng.

Hắn ở sa trường chính là nhân vật tâm ngoan thủ lạt, lúc này vì sống sót thì càng tuyệt không thể có chút dạ nhân từ của đàn bà được, cho nên mỗi đao đều muốn một kích chém chết địch. Liệp huyết đao rèn từ hắc huyền tinh sắc bén vô cùng, khí thế tung hoành sát phạt đều mang dáng vẻ một đi không về.

Tuyệt kỹ sa trường nói cho cùng chính là nhanh, độc, chuẩn.

Đao thế của Dương Chính tuyệt không dễ nhìn nhưng tuyệt đối trí mạng.

Mỗi một đao chém xuống đều có một tên vệ binh phun máu tại chỗ, vũ khí ngăn trở cũng bị chém gãy.

Dương Chính giống như một con báo bị bao vây, lộ ra huyết tính hung tàn nhất. Bọn vệ binh hàng năm thủ vệ trong cung đầu đã nhìn qua kiểu sát phạt hung tàn như vậy, liền bị khí thế của Dương Chính làm cho run sợ. Vì vậy hãn sát phạt mở được một con đường máu, thế nhưng bên ngoài còn có nhiều vệ binh hơn.

Tin tức quốc vương bị giết cùng tiếng gào thét kinh khủng của vệ binh sớm đã lan truyền khắp bầu trời vương cung. Hộ vệ toàn vương cung kéo róc hết đến tận cung quốc vương.

Dương Chính liều mạng chém giết mở ra một con đường máu, xông tới một cái trụ

gần nhất, co chân nhảy vọt lên nóc nhà.

"Bắn, mau bắn tên!"

Trên tường, trên nóc cũng đều có vệ binh.

Mưa tên bắn tới Dương Chính, hấn vung Liệp huyết đao ngăn đỡ đến mức gió không thổi lọt.

Trận chiến trên Phong sào đảo, Dương Chính thu được năng lượng tàn dư do Ba Bỉ và Thanh Liên giằng co còn lại trong người, tinh thần lực tăng lên một tầng. Lúc này tinh thần hấn khẩn trương cao độ, vô số tinh thần ti đã xuất ra dò xét liên miên không dứt, trong phạm vi năm

mười mét, bất cứ động tĩnh gì đều được báo về não bộ của hắn trong chớp mắt.

Nhờ vào năng lực đặc thù này, Dương Chính phóng chạy theo một lộ tuyến cổ quái trên nóc nhà, lần nào cũng có thể tiến vào địa điểm mà mưa tên bắn vào ít nhất, sau đó nhờ vào bảo đao vô kiên bất tồi và thân thủ mẫn tiệp ngăn đỡ toàn bộ tên bắn.

Thân thủ cỡ này của hắn lọt vào mắt vệ binh khiến chúng kinh hãi vô cùng.

Có tiếng đội trưởng vệ binh lớn tiếng hạ lệnh: "Thích khách lợi hại, đi tìm Tô Mễ Á đội trưởng mời Huyết vệ tới."

Dương Chính điên cuồng chạy trốn, trên mái ngói cơ hồ không nhìn rõ thân ảnh của hắn.

Vệ binh dám cản trở hắn toàn bộ đều bị chém thành hai mảnh. Đối mặt với tư thái điên cuồng như mãnh hổ, sát tính một đi không về đó, bọn vệ binh không kìm nổi sợ hãi, loại kinh khiếp này thậm chí còn đè nén cả huyết tính mà vệ binh vốn có.

Dương Chính chạy trốn trên nóc vương cung, chợt lại nghe tin dữ.

Nam môn bị đạo tặc công phá, rất đông đạo tặc đang xông vào thành.

Rắc chó, rắc chó! Dương Chính nghiêng

răng mắg lớn trong lòng, Nam môn, thủ vệ đội thứ ba, chính là tên hồn đản chồng của Thụy Sắt Nhĩ để cho người ta vào thành. Đạo tặc rắm chó! Lôi Mông Tư Đắc, người cũng đáng hận thật, vì vương vị mà cả phụ thân chỉ còn sống được mấy ngày cũng giết.

Đến nước này Dương Chính chỉ có thể cảm thán không phải mình quá ngu ngốc mà là mình còn chưa học được cái kiểu bất chấp thủ đoạn, bỏ hết quy củ đạo đức.

Dương Chính có thể độc ác, có thể mười bước giết một người, ăn thịt uống máu địch nhân, nhưng đó cũng là vì sinh tồn, loại độc ác đó rốt cục chỉ là độc ác bậc

thấp, Dương Chính trong lòng vẫn còn dấu ấn sâu đậm của lối sống thế kỷ 21.

Không giống như Lôì Mông Tư Đặc, y là kiêu hùng có thể hy sinh hết thảy vì mục đích của mình. Y là Lý Thế Dân, là Dương Quảng, Dương Chính không thể so được.

Mấy cái tên đạo tặc này tất nhiên là thủ hạ của Lôì Mông Tư Đặc.

Hoặc là bọn hắc y sát thủ do hắc ám tinh linh Mạc Á Nhĩ cầm đầu.

Y muốn giết sạch những ai phản đối, trên danh nghĩa Lôì Mông Tư Đặc đang ở Đông tuyến, có ai hoài nghi y được? Chờ

cho bọn cướp giết sạch thế lực phản đối, Lôi Mông Tư Đặc y có thể danh chính ngôn thuận kế thừa vương vị.

Nghĩ đến đây, Dương Chính thầm kêu không ổn. Vương hậu, Tư Đế An, lão Tiểu Ân đều có nguy hiểm.

Trong vương cung này tất nhiên trà trộn không ít người của Lôi Mông Tư Đặc.

Dương Chính trong lòng lo nghĩ, đổi phương hướng, nhanh chóng chạy về phía hậu cung của vương hậu.

Xông qua từng gian phòng, Dương Chánh đột nhiên dùng sức giẫm mạnh làm vỡ ngói, rơi vào trong phòng, tạm thời biến

mất khỏi thị tuyến của vệ binh.

Đến lúc hấn từ một cửa sổ nhảy ra thì trên người đã thay đổi một bộ y phục của thị vệ, đầu đội mũ trụ che mất khuôn mặt, Dương Chính cúi đầu chạy bừa, hiện tại toàn vương cung đều hỗn loạn, Dương Chính cũng là thừa dịp nước đục mò cá.

Hấn chạy thẳng đến hậu cung.

Vương hậu đã từng nói địa phương gặp mặt với hấn, lúc Dương Chính chạy tới phát hiện một nhóm vệ binh y phục không giống vệ binh thông thường đang thủ vệ một gian phòng.

Dương Chính đột nhiên xuất hiện liền bị

cản lại.

"Dừng lại, nơi này là chỗ ở của vương hậu, ai cũng không thể tiến vào."

Dương Chính trong lòng mừng rỡ, hần nhìn ra được đây chính là tâm phúc của vương hậu. Thế lực của nữ nhân này tịnh không ít, bằng không nàng làm sao dám có lòng tranh đoạt vương vị với Lôi Mông Tư Đặc.

Dương Chính lúc này không còn để ý gì tới lễ tiết, cố sức hét lớn: "Vương hậu, Thụy Thu!"

"To gan, bắt hần lại!" Bọn vệ binh thấy Dương Chính vô lễ như thế thì nổi giận

vô cùng.

"Chậm đã!" Thanh âm trấn định của vương hậu vang lên từ trong phòng: "Đề hấn tiến vào!"

Dương Chính nhìn bọn vệ binh đang ngơ ngẩn cười hắc hắc, không nói gì nữa cúi đầu tiến vào trong.

Vương hậu bảo mọi người ra ngoài hết, nhìn thấy Dương Chính tiến vào, lại thấy bộ dạng nhếch nhác của hấn giận dữ nói: "Người quá mức vô lễ, trước mặt người khác mà dám gọi tên của ta!"

"Chuyện gấp đành phải tòng quyền!" Dương Chính thở một hơi: "Không nói

nhiều được, nàng nhanh chóng chạy trốn cùng ta, quốc vương chết rồi, Lôi Mông Tư Đặc muốn soán vị."

Gương mặt vương hậu không hề kinh hãi, nàng ta trầm giọng nói: "Y chết rồi sao?"

Dương Chính lúc này mới nghĩ tới vương hậu trước mặt chính là thê tử của quốc vương, dẫu rằng hắn nhìn thấy bọn họ không xứng, lại có phần xa lạ với nhau, Dương Chính hiểu được điểm này nên gật đầu: "Ta chính mắt nhìn thấy y chết!"

"Vừa rồi ta nghe bên kia nói bắt thích khách, hình dạng cũng giống như ngươi."

Dương Chính cười khỏ nói: "Điểm này là

phiền phức nhất, ta bị trúng kế, có người đổ oan cho ta, tóm lại là một lời khó nói hết, bọn ta cần phải rời khỏi chỗ này, vương thành hiện không an toàn, Lôi Mông Tư Đặc sai người hóa trang thành đạo tặc công thành, hiện giờ bên ngoài đã rất hỗn loạn."

Vương hậu lắc đầu: "Không cần chạy, vệ binh trong hoàng cung không thể bị Lôi Mông Tư Đặc khống chế, thế lực của y còn chưa thể phát triển mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn có Huyết vệ, bọn đạo tặc đó không thể đánh vào đây."

"Điều ta lo lắng chính là Huyết..."

Lời nói của Dương Chính bị tiếng la

thăm bên ngoài ngắt ngang.

"Vương hậu, chạy mau, Huyết vệ đã giết tới đây rồi." Đây chính là thủ hạ trung thành của vương hậu gắng sức thét lên.

Cuối cùng vương hậu cũng biến sắc mặt: "Không thể, Huyết vệ là mật quân của vương thất Vệ Nhung, Lôi Mông Tư Đặc sao có thể không chế họ?"

Dương Chính lắc đầu than: "Bọn ta đã đánh giá thấp thực lực của Lôi Mông Tư Đặc, ta lúc đầu còn nghĩ đây chỉ là chuyện trùng hợp chứ không ngờ tới bọn họ mới thực là người giúp đỡ Lôi Mông Tư Đặc."

Huyết vệ, hắc y sát thủ, Tích Nguyệt mấy danh từ này vốn chẳng có liên hệ gì lại đều ở cùng một chỗ vào đêm Mạc Băng Vân trốn chạy... Đó không là trùng hợp mà là đều được không chế. Có thể có được lực lượng mạnh mẽ như vậy tự nhiên chỉ là nhân vật cỡ như Tích Nguyệt.

Dương Chính không kịp giải thích, hần ôm Tư Đế An để lên trên lưng, lấy mấy sợi dây thừng cột chặt lại. Nhìn tới vương hậu hần phát giác nàng ta tay cầm hai thanh đoản kiếm, trên người vận kinh trang, khí chất cả người đều đã biến đổi.

Dương Chính ngơ ngẩn, chỉ nghe giọng nói trầm tĩnh của Thụy Thu: "Đi thôi!"

Loại thần thái anh thư này không có chút liên hệ gì với nữ nhân cao quý mỹ lệ, thậm chí còn có chút yếu ớt trước đây.

Hai người vừa ra khỏi cửa sau thì cửa trước đã bị đập vỡ, một thanh đại phủ dài hai mét đã chém vỡ nát cửa lớn và vách tường lân cận, hất bay các đoạn thi thể tàn khuyết của những thủ hạ trung thành của Thụy Thu. Một đại hán thân cao hai mét rưỡi xông thẳng vào, nửa cái đầu phẳng phát như bị vạt xuống, tạo hình rất đáng sợ, từ bụng đến ngực có một vết thương dài giống như một con rết hung ác, cổ tay trái bị cắt, thân đeo một thanh đao cong như vành trăng dài, tay phải cầm đại phủ.

Thủ lĩnh của Huyết vệ, Cao Cổ Tư Tháp Phùng Hợp Nhân cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Hắn đứng trong căn phòng, không nhìn thấy người nào thì khẽ ngẩng đầu hít ngửi một hồi, con mắt trái còn lại phát ra ánh huyết mang tàn nhẫn cùng cực.

Một lát sau, ánh mắt của hắn nhìn vào phía sau phòng, há miệng rống lên, tiếng rống giống như tiếng kêu của trẻ con, phối hợp với thân thể cao lớn của hắn càng làm cho người ta rợn da gà.

Thân thể to như toà núi nhỏ linh hoạt vô cùng, hắn hung mãnh xô vào bức tường

phía sau, gạch đá bay loạn xạ, vách tường làm bằng đá thanh cương cứng rắn đã bị hấn dùng sức trâu húc vỡ. Cao Cổ Tư Tháp nhìn chòng chọc vào bóng người vừa chuyển hướng qua hành lang, cất bước chạy theo truy đuổi.

Dương Chính và Thụy Thu hai người chạy trốn ở hậu cung, Thụy Thu dẫn đường, tốc độ hai người ngang nhau không phân cao thấp.

Nên biết Dương Chính tuy mang theo Tu Đế An nhưng nó chỉ là một đứa trẻ nhẹ cân, đối với hấn mà nói ảnh hưởng tịnh không lớn, kết cấu thân thể của hấn đã là tổ hợp hoàn mỹ nhất của nhân loại, nếu như chạy hết tốc lực thì dù so với báo

đồng cũng không hề thua kém, còn Thụy Thu xem ra chỉ là một nữ nhân yếu ớt vậy mà không chậm hơn, hơn nữa có vẻ còn chưa dốc hết toàn lực.

Dương Chính tuy kinh ngạc nhưng trong lòng cũng khá an tâm, Thụy Thu nếu là nữ tử yếu ớt thì hôm nay sợ là khó mà thoát khỏi kiếp nạn, nhưng nàng ta hiển nhiên không phải như vậy, thế thì càng tốt.

Hậu cung địa hình phức tạp, Thụy Thu rành rẽ như lòng bàn tay, chỉ thấy nàng ta rẽ trái ngoặt phải, lộ tuyến quỷ dị, xem ra nàng sớm đã chuẩn bị đường lui nếu như thất bại, chỉ bất quá ai cũng không ngờ tới trận tranh quyền đoạt vị này lại diễn

ra nhanh chóng và mãnh liệt như vậy.

Cao Cổ Tư Tháp Phùng Hợp Nhân cao lớn uy mãnh, tốc độ cũng không chậm hơn bọn Dương Chính bao nhiêu, hơn nữa hấn giống như trâu điên húc bừa, gặp tường húc tường, gặp cửa húc cửa, lại có khúu giác linh mẫn như chó, hai người Dương Chính khó mà thoát được.

"Không được, chạy kiểu này không thể bỏ rơi được hấn, để ta cản hấn lại, nàng và Tư Đế An chạy trước đi." Dương Chính vừa chạy vừa nói.

Thụy Thu kéo hấn lại, lắc đầu: "Đừng đi, ta có biện pháp!"

Phía trước là một cái hồ nhỏ, còn có một cây cầu gỗ nhỏ, giữa cầu gỗ là một cái đình nhỏ, quanh hồ hoa cỏ um tùm, chính là một hoa viên xinh đẹp.

Chỉ đáng tiếc giờ đây hai người đâu còn lòng dạ hân thưởng, Thụy Thu dẫn Dương Chính chạy về phía cầu gỗ, tốc độ chậm lại một chút, Cao Cổ Tư Tháp liền rút ngắn cự ly. Hai người chạy qua cầu, Cao Cổ Tư Tháp buộc phải chạy theo, bằng không hẳn phải vòng quanh hồ mà đuổi, nhất định sẽ bị họ bỏ rơi.

Lúc Cao Cổ Tư Tháp chạy lên cầu gỗ, cầu gỗ liền vang lên tiếng rầm rắc. Hẳn quá to lớn, thể trọng so với dã ngưu cũng không nhẹ hơn bao nhiêu. Loại cầu gỗ

làm sơ sài này cơ hồ bị hấn mỗi lần dậm lên là xuất hiện một hố nhỏ.

Lúc Cao Cổ Tư Tháp chạy tới đình, Thụy Thu và Dương Chính đã chạy tới bờ bên kia.

Thụy Thu nhìn vào giữa hồ, vung chân đá vào một viên đá tròn bên hồ, sau khi viên đá bắn ra, nàng ta lại dậm chân xuống đất một cái.

Giữa hồ vang lên tiếng rãg rãc, ván gỗ bên dưới tiểu đình nứt toác ra, Cao Cổ Tư Tháp căn bản còn chưa kịp phản ứng thì thân thể khổng lồ đã rơi xuống hồ làm dâng lên một đợt sóng cao mấy mét. Tư Đế An cất tiếng cười trào phúng, nó sợ

là đang nghĩ đây chỉ là một trò đùa.

Thụy Thu kéo Dương Chính đang ngây người: "Còn không mau chạy, cái hồ này giữ hẩn lại không lâu đâu!"

Dương Chính vội vàng ứng tiếng, vừa rồi Thụy Thu dẫm chân lên mặt đất hẩn đã liếc nhìn qua, đó chính là nút cơ quan màu đen. Dương Chính trong lòng cảm thấy hoang đường, nữ nhân này trước nay luôn khiến hẩn có cảm giác rằng nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt không ngờ lại là giả heo ăn thịt hổ, hôm nay còn chưa biết là ai cứu ai đây.

Hẩn cười hắc hắc hai tiếng, đi theo Thụy Thu ra khỏi hoa viên.

Sau hoa viên có một cánh cửa gỗ cũ nát, Thụy Thu dùng đoản nhận chém đứt khóa đồng rỉ sét, hai người nối đuôi nhau đi vào, thì ra là một cái viện hoang tàn, mạng nhện giăng đầy, không ngờ trong cung còn có địa phương như vậy.

Thụy Thu đi quanh qua quẹo lại trong viện, đi tới trước một cái giếng khô sau viện.

Nàng nhìn Dương Chính ngưng giọng nói: "Bọn ta đi xuống đây, phía dưới có địa đạo có thể đi tới lỗ điếm bên ngoài cung."

Dương Chính hiện tại không còn kỳ quái

với bất cứ an bài nào của Thụy Thu, hôm nay nữ nhân này đã khiến hấn kinh ngạc quá nhiều.

"Ta xuống trước, An tử, ôm chặt vào." Hấn theo cái gàu nước bằng gỗ treo trên giếng chậm chậm leo xuống, đáy giếng sâu chừng mười mét, bốn bề đều tối đen, Dương Chính sờ mó một lúc, cuối cùng cũng tìm ra mấy khối đá lấp rập sơ sài, hấn kéo mấy tảng đá đó ra, một cái động nhỏ cao chừng nửa mét xuất hiện ngay trước mắt.

Dương Chính bỏ Tư Đế An xuống, rút Liệp huyết đao ra đâm vào trong động mấy nhát, sau đó cẩn thận đi vào trong khoảng chừng hơn mười mét thì động dần

dân rộng rãi hơn.

Sau khi xác định trong động an toàn, Dương Chính hướng về động khẩu gọi mấy tiếng, Thụy Thu bảo vệ Tư Đế An tiến vào trong.

Sau chừng 50 mét, động huyết rộng lớn đến mức có thể để cho ba người đứng sóng vai cùng đi.

Trong động cứ cách hơn 10 mét đều có một khối đá huỳnh quang, ánh sáng tuy yếu ớt nhưng cũng đủ để đi lại, địa đạo sâu dài như vậy, công trình to lớn cỡ này đủ thấy thế lực của Thụy Thu không nhỏ, thảo nào nàng ta có lòng tin để Tư Đế An tranh đoạt vương vị.

Dương Chính còn đang suy nghĩ, Thụy Thu đột nhiên kêu lên một tiếng, cơ hồ suýt nữa đã nhảy vào lòng hắn.

Dương Chính giật mình, quên mất Thụy Thu thực lực kinh người, vung Liệp huyết đao chặn ngang phía trước, quát nhẹ: "Ai?"

"Chuột cống!"

Thụy Thu sợ hãi thốt lên hai từ khiến cho Dương Chính muốn đứng tròng.

Dương Chính hít sâu một hơi, cả nửa ngày cũng không nói gì, hắn nhìn sắc mặt trắng nhợt của Thụy Thu thì càng không

biết nói gì.

Tư Đế An cười hăng hắc nói: "Mẫu hậu sợ chuột cống nhất, sao nào? Còn có gián nữa, có lần ta thả gián vào trong phòng mẫu hậu..."

Nó còn chưa cười xong đã bị Thụy Thu gõ vào đầu: "Tiểu quỷ đáng chết, người không nói thì cũng đâu ai bảo người câm."

Dương Chính vờ ho mấy tiếng, không biết nên nói gì mới phải.

Sau việc này, ba người cũng nhẹ nhõm hơn.

Dương Chính phát giác đời mình có duyên với việc đào vong, chạy trốn khỏi Thương Nguyệt quốc, dẫn Mạc Băng Vân chạy trốn khỏi Tác La Đốn, bây giờ lại là Thụy Thu... Bất quá lần chạy trốn này trái lại chính là Thụy Thu dẫn hắn chạy trốn đi.

Lần mò đi trong địa đạo dài ngoằng đó, cuối cùng họ cũng tới cuối đường.

Men theo bậc thang đi lên, Thụy Thu nói đầu ra chính là hầm rượu của lữ quán, lữ quán đều là người của nàng, vốn là nơi rất an toàn.

Đẩy cánh cửa gỗ che phủ địa đạo ra, Dương Chính nhảy lên trên đầu tiên, mùi

rượu liền xộc vào mũi hắn.

Trong hầm rượu dài rộng chừng 10 mét, các bình rượu được chất thành từng dãy, lúc này Thụy Thu và Tư Đế An cũng đã leo lên.

Ba người Dương Chính đang định rời khỏi hầm rượu, chợt một giọt dung dịch chảy từ trên trần xuống cổ Dương Chính, hắn lấy tay sờ thử thì thấy nó có màu đỏ.

Dương Chính theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, trên trần đại khái có một khe hở, từng giọt máu theo đó mà rỉ vào.

"Không hay!"

Dương Chính kéo Thụy Thu, chỉ vào ván trần, Thụy Thu sắc mặt khẽ biến: "Trên đó đã phát sinh chuyện gì?"

Hầm rượu ở dưới đất, phía trên là nhà bếp, máu chính là thấm từ trên nhà bếp xuống.

"Nàng xác định nơi này rất an toàn phải không, cả lũ quán này đều là người của nàng sao?"

Thụy Thu gật đầu: "Đều là tâm phúc của ta."

Dương Chính không hề bớt được chút âu lo nào, hấn rút Liệp huyết ra: "Hy vọng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, biết đâu đạo

tặc chỉ tình cờ tiến vào, bằng không nàng phải tra xét nội gian ở nơi đây..."

Dương Chính nhẹ nhàng đẩy cửa hầm rượu ra, bước lên trên 10 bậc thang, không khí đầy mùi máu tanh.

Dương Chính có kinh nghiệm sa trường phong phú, chớp mắt đã phán đoán được trong lỗ quán có rất nhiều người chết.

Tuyệt không phải là đạo tặc thông thường tập kích, bọn đạo tặc này đều là người của Lôi Mông Tư Đặc không thể nào vô cớ tập kích lỗ quán.

Dương Chính không chế tinh thần ti tra xét bên ngoài, trong nhà bếp không có ai,

còn bên ngoài Dương Chính cảm thấy một tia ba động, hấn nhẹ nhàng lùi lại, nhìn Thụy Thu lắc đầu: "Không nghi ngờ gì nữa, người của nàng khẳng định là có nội gian, bên ngoài đều là địch nhân, hơn nữa còn là sát thủ đáng sợ, ta đã giao thủ với bọn chúng mấy lần, chúng đều lợi hại phi thường."

Thụy Thu rất trầm tĩnh, chỉ là ánh mắt của nàng khi lướt qua người Tư Đế An thì có chút ưu tư.

"Ta rất kỳ quá, bọn người này tịnh không tiến vào hầm rượu, xem ra mật đạo còn chưa bị chúng phát hiện."

Thụy Thu ừ một tiếng: "Biết được địa

đạo này không quá ba người, đều là hộ vệ tuyệt đối trung thành, đã đi theo phụ thân ta nhiều năm, bọn họ tuyệt không thể tiết lộ bí mật."

Đây chính một tuyến sinh cơ trong tuyệt vọng, Dương Chính phân tích:"Tên ngốc ở vương cung nhất định sẽ dẫn người tìm kiếm, hẳn ta có thuật truy tung rất giỏi, bí mật của địa đạo bảo trì không được bao lâu nữa, bọn ta cần phải hành động mau chóng trốn khỏi vương thành, chạy tới Uy Cổ Lan trước, nơi đó ít nhất vẫn còn là địa bàn của ta, Lôi Mông Tư Đặc muốn lên ngôi cũng không dễ dàng gì."

Thụy Thu bình tĩnh nói:"Ra khỏi thành không cần lo lắng, đại bộ phận các tỉnh

Tây bộ và Nam bộ đều theo phe ta, những lãnh chủ đó đều là thủ hạ năm xưa của phụ thân, tuyệt đối trung thành, không có vấn đề gì. Lôi Mông Tư Đặc thủ đoạn độc ác, bọn họ khẳng định không muốn hấn thương đài."

Dương Chính gật đầu:"Được, tạm thời không nghĩ tới mấy chuyện này, tìm cách rời khỏi thành trước đã, nàng đưa sơ đồ gần lữ quán cho ta xem."

Thụy Thu lấy một cuộn giấy da dê trong lòng ra đưa cho Dương Chính:"Trước đây ta đã sai người vẽ lại."

Đối với tư duy cẩn mật của Thụy Thu, Dương Chính đã không còn ngạc nhiên.

Hắn tiếp lấy cuộn giấy, quan sát tử tế. Lữ quán nằm gần Bắc môn, cách Thiên Nga lữ quán hắn cư ngụ tịnh không xa, hiện giờ bên ngoài tình hình hỗn loạn, phe cánh của lão Tiểu Ân sợ là rủi nhiều may ít, Lôi Mông Tư Đặc tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Dương Chính cố gắng ghi nhớ tất cả lộ tuyến vào đầu, sau đó vò nát cuộn giấy, đứng bật dậy, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

"Vương hậu, lần này ta nhất định sẽ bảo vệ hai người bình an rời khỏi Tác La Đôn!"

Dương Chính hiện giờ toàn thân cháy đen, chân mày tóc tai đã cháy quá nửa,

dáng vẻ thậm chí có chút đáng cười nhưng thần sắc kiên định và cách nói đầy tự tin của hắn lại phát xuất my lực vô cùng mạnh mẽ, cảm nhiễm đến lòng tin của người bên cạnh, cũng chính nhờ vào đó mà hắn mới có thể lập được thanh uy ở Đông tuyến.

Thụy Thu khẽ nhếch môi, nàng tựa hồ phát giác cục diện lần này vô cùng đáng sợ.

Tư Đế An lại được cột vào lưng Dương Chính, rồi sau đó hắn bảo Thụy Thu lấy mảnh vải đen bịt mắt nó lại.

Tuy hắn rất muốn rèn luyện Tư Đế An có cá tính kiên định nhưng tuổi nó rất lại

vẫn còn quá nhỏ. Cục diện đầy máu tanh này thậm chí có thể để lại ám ảnh vĩnh viễn trong lòng nó. Dương Chính dặn dò vài câu rồi ba người nhẹ nhàng đi tới nhà bếp, trên mặt đất còn có ba cỗ thi thể, toàn bộ đều bị một đao trí mạng cắt đứt cổ họng. Dương Chính nhận ra đây chính là phong cách của hắc y sát thủ.

Hắn ngưng thần, sau khi cảm ứng được tình huống xung quanh, liền vươn tay chụp lấy một cỗ thi thể ném ra ngoài song cửa.

Bên ngoài liền vang lên tiếng gió kịch liệt.

Dương Chính không hề ngừng tay, ném

luôn hai cổ thi thể còn lại ra hai phương vị khác nhau.

Sau đó hấn kéo Thụy Thu chạy theo lộ tuyến đã nhớ được.

Ba cổ thi thể vừa hay ném vào địa phương hắc y sát thủ tiềm phục đông đúc nhất, hấp dẫn đại bộ phận sát thủ chú ý, tuy chỉ là trong nháy mắt nhưng nhiều đó cũng đủ rồi. Dương Chính và Thụy Thu đều là cao thủ đỉnh cao, năng lực tìm ra kẻ hở mạnh mẽ như thế nào chứ?

Họ nhanh chóng tìm ra khe hở trong trùng vây dày đặc, sau đó linh hoạt như cá gặp nước thoát ra ngoài.

Kẽ hở này đương nhiên không phải an toàn tuyệt đối, hai tên hắc y sát thủ nhẹ nhàng linh động như cánh bướm từ trên nóc nhà nhảy xuống, trường đao trong tay hung ác lẳng lẹ chém vào Thụy Thu và Dương Chính.

Dương Chính đang muốn xông lên nghênh đón chột trước mắt hoa lên, Thụy Thu đã tiến lên trước hẳn một bước, tự mình nghênh đón hai đao quang lẳng lẹ đó. Thân thể nàng đang ở trạng thái cực động chột hóa thành cực tĩnh, hình ảnh như dừng phất lại, hai thanh đao chém sượt qua người nàng.

Còn đoản nhận trong hai tay Thụy Thu đã tĩnh lặng đâm xuyên vào yết hầu hai sát

thủ.

Động tác nhanh chóng linh hoạt khiến cho Dương Chính phải tắc lưỡi.

Từ động tác của Thụy Thu, hẳn thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh khá giống với Tư Gia Lệ và Tích Nguyệt.

Dương Chính tự biết cho dù là hẳn thì cũng phải xuất hai đao mới có thể chém chết hai sát thủ này, thực lực của Thụy Thu cơ hồ còn hơn cả hẳn.

Đương nhiên Dương Chính cũng không hề tự coi nhẹ mình, thực sự liều mạng chiến đấu thì Thụy Thu khẳng định không bằng hẳn.

Hắn còn đang ngơ ngẩn thì thanh âm lạnh lẽo dễ nghe của Thụy Thu vang lên: "Còn chưa đi?"

Dương Chính vội chạy theo, hắn công Tư Đế An trên lưng, lại biết thực lực của Thụy Thu nên không xuất đầu lộ diện nữa, chỉ ở phía sau nhân nhĩ nhìn nàng tả xung hữu đột, dùng thủ đoạn cực kỳ hiệu quả giết chết từng tên sát thủ cản đường.

Nhìn Thụy Thu xuất thủ thậm chí còn là một loại hưởng thụ, Dương Chính tự mình so sánh thì phát giác thủ đoạn của mình thực là quá thô bỉ.

Bất quá Thụy Thu là mỹ nữ, nàng chưa

từng biết qua thủ pháp đến đi như gió của sát thủ.

Bọn sát thủ này lại là dân trong nghề.

Thế nhưng đụng vào hạng người khác thường như Dương Chính và Thụy Thu thì bọn chúng căn bản không thể nào hình thành vây sát hiệu quả được.

Người như vậy thì một vạn người còn chưa tìm được một, khơi khơi hôm nay lại xuất hiện hai người.

Với sức chiến đấu của hắc y sát thủ mà vẫn không giữ được họ.

Lữ quán là địa bàn của Thụy Thu, nàng

quen đường thuộc lối dẫn Dương Chính đến một cái cổng trời, bên ngoài là một ngõ hẻm tối tăm.

Hai người vừa chạy ra thì hoa khói nổ bùng trên không.

Đây chính là tín hiệu cầu viện của sát thủ.

Dương Chính biết rõ về bọn sát thủ vội vàng chạy theo lộ tuyến hẩn đã nhớ sẵn. Thụy Thu vừa trải qua một trận chém giết, tuy không hề đổ máu nhưng trán cũng toát mồ hôi, sắc mặt đỏ hồng, càng thêm vẻ dụ hoặc, chỉ đáng tiếc phía sau lại là bọn sát thủ gầm gừ đuổi theo.

Ra khỏi ngõ nhỏ, trên đường toàn là tiếng la khóc, bên đường có không ít thi thể.

Rất nhiều người trốn trong nhà không ra.

Trừ đạo tặc, vệ quân toàn thành đều đã điều động, bầu trời vương thành cũng nhuộm vẻ bi thương tang tóc.

Bọn đạo tặc này đều là hắc y sát thủ hóa trang, ai nấy thân thủ mẫn tiệp, thành vệ quân căn bản không phải là đối thủ, đuổi theo cũng là cố làm hết trách nhiệm mà thôi.

Dương Chính biết, anh hùng cuối cùng tất nhiên sẽ là Lôì Mông Tư Đặc.

Lôi Mông Tư Đặc khẳng định sẽ xuất hiện vào lúc quan trọng nhất, lấy tư thái "anh hùng" quét sạch đạo tặc, kiến lập uy tín. Lão quốc vương đã chết, đại bộ phận nghị viên đã bị Huyết vệ và hắc y sát thủ thanh lý thì còn ai có thể ngăn trở y bước lên ngai vàng?

Đây hoàn toàn là cuộc chiến nghiêng về một phía, Dương Chính chỉ có thể mong chờ vào thủ hạ của Thụy Thu chi trì mà thôi.

Hắc y sát thủ đuôi riết sau lưng, hơn nữa càng lúc càng nhiều sát thủ từ trên nóc nhà, trong ngõ hẻm phóng ra, bọn này khuru giác linh mẫn như chó, muốn chạy thoát khỏi chúng rất khó.

Chỉ có thể xông thẳng vào.

Chạy qua năm trăm mét, trước mặt chính là Thiên Nga lầu quán đang bốc cháy hùng hực, Dương Chính biết mình ở đây rất cực đã khiến cho lầu quán phải chịu tai nạn hủy diệt, lão bản lầu quán nằm gục trên cầu thang, máu me đầm đìa.

Hắn cố nén thương đau, đưa ngón tay vào miệng thổi, tiếng còi miệng sắc nhọn vang lên xé mây.

Đáp lại hắn chính là một tiếng ngựa hí vang dội.

Một đạo hồng ảnh trong lửa đỏ đập vỡ

cửa lớn, tốc độ nhanh như gió lốc xông ra, nhanh đến mức lửa còn chưa kịp bén vào, chính là Tam nhãn thần câu của Dương Chính. Dưới ánh lửa chiếu rọi, da lông của nó càng thêm rực rỡ, sắc đỏ óng ánh như liệt hỏa địa ngục, lông bờm đỏ máu không gió mà tung bay như vạn xà bay múa, thần tuấn dị thường.

Dương Chính nhảy lên lưng ngựa, vươn tay kéo Thụy Thu lên chung.

Hắn thúc vào bụng ngựa, Tam nhãn thần câu tung hai vó trước lên cao, hí dài một tiếng phá không, sau đó chân sau giẫm mạnh, giống như mũi tên rời dây phóng đi...

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 8 - Chương 1: Mã đạp phi yến

A

ds Tam nhãn mã giống như đám mây lửa tung hoành giữa con đường Tác La Đồn hỗn loạn.

Phía sau nó có không biết bao nhiêu đạo tặc từ nóc nhà, ngõ hẻm không ngừng xông ra, dương cung bắn vào ba người trên ngựa.

Mũi tên bắn sượt qua thân thể Dương Chính, ba người nằm rạp trên lưng ngựa tránh né mưa tên, nhờ vào linh tính và tốc độ của tam nhãn mã tránh thoát được

đa số tên bản. Thiên Nga lữ quán ở khu phía Nam, cổng thành Dương Chính đang xông tới chính là Nam môn mà bọn đạo tặc vừa tiến vào.

Dương Chính hiểu rõ, Nam môn đang có những gì chờ đợi mình.

Nhưng ở tình huống này, lưu lại Tác La Đồn thêm một giây thì nguy hiểm thêm một tầng, hấn phải mạo hiểm đột phá Nam môn, không còn chọn lựa nào khác.

Tam nhân mã đột nhiên hí lên giận dữ, mộng của nó bị trúng một tiễn.

Tam nhân mã bị đau đòn kích thích càng thêm táo bạo dị thường. Dương Chính có

thể cảm giác được nộ ý của Tam nhãn mã một cách rõ ràng. Nó thân là ma thú, không giống như các thốt ngựa tầm thường, con mắt thứ ba có thể phát động tinh thần công kích, cho nên tinh thần lực tương đối lớn, Dương Chính gần đây mới phát giác rằng bản thân hắn có thể giao lưu đơn giản với Tam nhãn mã.

Một trong những đặc điểm của ma thú chính là ghi nhớ thù hận rất lâu.

Hắn hết sức vô về nó, rốt lại cũng có thể ngăn cản được ý niệm quay lại tầm cù của Tam nhãn mã.

Tam nhãn mã phần nộ nên tốc độ chột tăng lên không ít, khi sát thủ xuất hiện

ngăn đường, Tam nhân mã hí lên giận dữ, con mắt thứ ba trên trán trợn lên, tinh thần lực lượng vô hình giam chặt ý chí của sát thủ, nhân lúc chúng đang ngờ ngẩn, vó trước của Tam nhân mã đã hung ác dậm thẳng vào ngực chúng.

Tiếng xương cốt gãy vang lên, sát thủ bay đi giống như viên đạn rời nòng, lồng ngực bị đập bẹp dúm.

Tam nhân mã giết chết sát thủ xong liền phi nước đại, Dương Chính lần đầu nhìn thấy Tam nhân mã phát uy, thực là hung hãn vô cùng.

Tam nhân mã phi nhanh, Nam môn dần hiện ra trước mắt.

Trên cửa thành phía xa, binh sĩ nghiêm trận chờ sẵn, đao rút khỏi vỏ, tên lấp trên cung, chăm chăm nhìn vào trong thành.

Cửa thành máu chảy thành sông, rất nhiều binh sĩ ngã gục nơi đây, những thủ vệ Nam môn không phải là người của Lôi Mông Tư Đặc đã bị thanh trừ sạch sẽ.

Mã Ước Sắt kỵ sĩ trưởng đứng trên thành nhìn thấy một thót ngựa đang điên cuồng phóng tới.

Căn cứ vào tình báo trong thành thì ba người này chính là người cần phải ngăn trở.

Hắn khoát tay, binh sĩ nổi nhau ra khỏi cửa thành bày thành một thuẫn trận dày đặc trên đường, trường thương chỉ thẳng về phía trước giống như con nhím.

Kiểu trận thức thế này dù cho trên chiến trường bất quá cũng thế, nhưng lại chỉ dùng đối phó với ba người.

Dương Chính vừa chuyển hướng qua khúc quanh, nhìn thấy cảnh tượng như vậy trong lòng trở nên lạnh lẽo quá nửa.

Lùi lại thì chính là bọn sát thủ đông như châu chấu, tiến tới thì chính là thương trận mà không kỵ sĩ nào muốn đối mặt.

Nếu như hắn chỉ có một mình thì có thể

phóng tay làm tới nhưng mang theo mẹ con vương hậu thì lại không giống thế. Dương Chính hăm bớt tốc độ, cảm giác được y phục đang bị kéo lại, vương hậu bình tĩnh nói: "Xông lên, không cần suy nghĩ quá nhiều, bất kể kết quả thế nào ta cũng đều cảm kích tất cả những gì người đã làm hôm nay."

Vương hậu hôm nay đã khiến cho hần nhiều lần ngạc nhiên, đến hiện tại hần mới phát giác mình đã không hiểu chút gì về nàng.

Phong thái ưu nhã lúc chém chết địch nhân, đối mặt nguy nan không sợ khiến nàng có được vẻ cân nhắc anh thư làm người ta khâm phục. Dương Chính không

quay đầu cũng cảm giác được nàng đang khích lệ hẳn.

Vẻ bình thản của nàng tựa hồ như đã siêu thoát ra ngoài sinh tử.

Tình thế hiện nay thập phần bức bách.

Hiện tại không còn là báo phục cứu vớt mẹ con vương hậu mà bọn họ đã trở thành chiến hữu bình đẳng với nhau, cùng nhau kê vai tác chiến.

Loại cảm giác này rất tốt, nó khiến Dương Chính bỏ được tâm lý hư vinh ra tay cứu nạn. Đây cũng chỉ là trận chiến phổ thông, cũng giống như các trận chiến hắn đã từng trải qua trong quá khứ, sống

và chết, thắng và bại, chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi.

Dương Chính nhìn rừng thương dày đặc phía trước lập tức khôi phục vẻ lãnh tĩnh.

Tử vong đối với họ mà nói tịnh không đáng sợ.

Dương Chính vung đao, Tam nhãn mã cảm giác được áp bức từ thương trận, nó hí lên một tiếng tức giận, tốc độ liền gia tăng, lớp lông ngựa đỏ dài bay múa như hỏa xà khiến bọn binh sĩ nhìn không rõ được người ngồi trên ngựa mà chỉ nhìn thấy một quang ảnh giống như hỏa cầu không ngừng khuếch đại.

50 mét, 40 mét, 30 mét.

Mã Ước Sắt kỵ sĩ trưởng trán toát mồ hôi.

Loại trùng phong mang vẻ áp bức này tuy chỉ có một người một ngựa nhưng lại gây ra áp lực cực lớn cho người khác, từng bước ép tới.

Ầm!

Tường gạch bay loạn xạ... Mã Ước Sắt kỵ sĩ trưởng chỉ nhìn thấy một dãy nhà dân vỡ nát, một thân ảnh khổng lồ ẩn hiện trong lớp bụi mù đột nhiên hiện ra, không chỉ làm cho thương trận hỗn loạn mà còn

khiến cho thót ngựa đang xông tới bị chậm lại.

Tam nhãn mã bất an nhảy lên mấy cái, thân thể đang chạy với tốc độ cao đột ngột dừng lại, Dương Chính còn chưa kịp làm gì thì Tư Đế An đã bị hất khỏi lưng ngựa.

Một sợi dây xích sắt màu đen phóng qua, tốc độ nhanh kinh người.

Móc câu màu đen lấp lánh dưới ánh mặt trời, Dương Chính chỉ cảm thấy hai má mát lạnh, Tam nhãn mã dừng phắt lại nhưng vẫn không né được công kích của trường liên, hí thảm một tiếng, thì ra móc câu đã móc vào cổ nó, nó bị kéo lăn

xuống đất, Dương Chính và mẹ con Thụy Thu toàn bộ đều bị lấn khỏi lưng ngựa.

Thiết liên móc chặt vào cổ ngựa, Tam nhân mã vùng vẫy cỡ nào cũng bị kéo đi tới mấy mét, dưới đất còn lưu lại một đường máu.

Dương Chính bật dậy, vung đao tiến lên, chém mấy nhát vào thiết liên, hoa lửa tung bay, không ngờ thanh đao sắc bén rèn bằng Hắc huyền tinh lại không chém đứt được thiết liên. Nhìn thấy thảm trạng của Tam nhân mã, Dương Chính không để ý gì nữa, nắm lấy thiết liên cùng đấu sức với người tập kích.

Người tập kích từ trong đồng nhà cửa đổ

nát xuất hiện, thân hình cao lớn xấu xí, không ngờ chính là Cao Cổ Tư Tháp Phùng Hợp Nhân vừa truy sát Dương Chính trong vương cung.

Vương bài của Huyết vệ.

Vừa nắm chặt tay, sức mạnh khổng lồ che lấp đi cái đau của da thịt, Dương Chính lao đảo mấy bước mới có thể dậm mạnh trên mặt đất làm mặt đất xuất hiện mấy cái hố nhỏ, sắc mặt đỏ bừng, sức lực toàn thân đều tập trung vào đôi tay, răng nghiến chặt cơ hồ nát bấy.

Sức lực của Dương Chính mạnh tới cỡ nào, đến cả hắn còn không rõ, cho dù lần trước đánh ngã Địa ngục ma khuyến thì

hắn chỉ cảm thấy thoát lực mà thôi nhưng tên quái vật Phùng Hợp Nhân này chấp cả hắn và Tam nhân mã mà vẫn khiến cho hắn vất vả lắm mới chống cự được, sức lực này thật sự đáng sợ đến cùng cực.

Thiết liên căng ra thẳng băng, máu từ trên tay Dương Chính nhỏ xuống, cả con đường cũng bắt đầu chấn động.

Kỵ binh trên cửa thành nhìn thấy vương bài Huyết vệ xuất hiện liên nhao nhao ủa lên, Dương Chính hiện tại chỉ còn là con dê té thần, ai cũng muốn chia một chén canh.

Lúc áp tới cách Thụy Thu hơn 10 mét thì kỵ binh không dám tiến lại gần nữa, nữ

nhân lạnh lùng đứng đó nhìn vào bọn thành vệ quân đang ào tới như ong vỡ tổ, cho dù nàng không vận cung trang nhưng là nữ nhân có quyền lợi cao nhất Vệ Nhung quốc thì liệu có ai dám vô lễ?

Tư Đế An sắc mặt trắng nhợt, cố gắng dằn nổi sợ hãi đứng bên người Thụy Thu.

Đối với nó mà nói thì mọi việc diễn ra trước mắt đều đáng sợ bỏ ngổ.

Mã Ước Sắt kỵ sĩ trưởng rẽ mọi người ra, đi tới trước xuống ngựa hành lễ với Thụy Thu: "Vương hậu bệ hạ thứ cho hạ thần vô lễ, trong vương cung có truyền ra tin tức quốc vương bệ hạ giá băng, thích khách chính là người này!"

Mã Ước Sắt chỉ Dương Chính, thanh âm trầm lạnh: "Bọn ta phụng mệnh trấn thủ công thành, tuyệt không thể bỏ qua thích khách, vương hậu bệ hạ xin theo ta về thành! Người đâu, bắt thích khách!"

"Dừng tay!" Thụy Thu thanh âm tĩnh không lớn nhưng lại có tư thế bề thế khiến thiên hạ khiến người ta không dám khinh nhờn, nàng chậm rãi liếc nhìn kỵ sĩ trước mặt, cười lạnh nói: "Các người phụng mệnh của ai? Bệ hạ đã qua đời, các người trung thành với ai?"

Các kỵ binh khác tĩnh không biết tình huống chân chính, chỉ có Mã Ước Sắt biết rất rõ hành vi đoạt vị của Lô Mông

Tư Đắc, cũng biết đại cục đã định, đối mặt với vương hậu cao quý hẳn không hề thận trọng như ngày trước, mỉm cười nói: "Vương hậu bệ hạ, đừng nói chuyện khác, bệ hạ vừa qua đời, trong cung hỗn loạn, ngài thân là chủ của hậu cung, là quốc mẫu Vệ Nhung, lẽ ra nên ở trong cung chủ trì đại cục mới đúng, vì sao lại muốn rời thành làm chi? Còn tên thích khách này, bọn ta phải bắt mới được!"

Nụ cười của hắn ẩn tàng vẻ uy hiếp, còn có bộ dáng đắc ý của người chiếm được thượng phong.

Nghe thấy lời của Mã Ước Sắt, bọn kỵ binh không còn do dự nữa, chuẩn bị xông lên bắt Dương Chính.

Thụy Thu ánh mắt sắc lại, biết rằng hôm nay không ổn, Lôi Mông Tư Đặc chắc chắn là muốn dồn mẹ con nàng vào đất chết, ngay cả một tên kỵ sĩ trưởng nhỏ bé cũng dám uy hiếp vương hậu nàng.

Việc đến nước này, vương hậu nhìn Tư Đế An một cái, đột nhiên vươn tay gỡ khăn bịt mắt nó ra, nhìn cặp mắt hoảng hốt của nó, nghiêm mặt nói: "Vương nhi, nếu như mẫu hậu chết thì con không được khóc, cũng không được cầu xin, hãy dùng thanh đao sư phụ cho con tự sát, không được làm nhục thanh danh của ông ngoại con."

"Mẫu hậu." Tư Đế An tỉnh không phải là

đứa nhỏ không biết chuyện gì, găng đẽ nén nỗi sợ trong lòng, nhỏ giọng đáp ứng.

Thụy Thu lạnh lùng nói: "Không được khóc, ta hỏi con, có hiểu không? Nếu không có dũng khí thì bây giờ ta một đao kết liễu con cho rồi!"

Tư Đế An nuốt lệ gật đầu, nó rút yêu đao của Dương Chính tặng cho, cất giọng trẻ thơ nói: "Hài nhi hiểu rồi!"

Mẹ con đôi thoại bọn kỵ binh đều nghe rõ, tức thì xao động, Mã Ước Sắt không ngờ vương hậu lại cường liệt như vậy, hấn chợt nhớ tới phụ thân của vương hậu chính là tướng quân truyền kỳ của Vệ

Nhung quốc, trong lòng không nhìn được run lên, cẩn thận nói: "Vương hậu bệ hạ, bọn ta chỉ là phụng mệnh tróc nã thích khách, bệ hạ và vương tử điện hạ chỉ cần để cho bọn ta hộ tống về cung..."

"Câm miệng, có tư cách gì mà đàm phán điều kiện với ta?" Thụy Thu ánh mắt đầy vẻ coi thường: "Người Trì gia bọn ta xưa nay không hề có ai tham sống sợ chết. Người đừng hòng dùng lời lẽ gạt găm bản hậu, muốn lấy sinh mệnh của mẹ con ta thì cứ xông lên!"

Lời vừa dứt, Thụy Thu xoay tay, rút hai thanh đoản nhận sắc bén ra, ánh thép lấp loáng hàn quang phóng tới Mã Ước Sắt.

Hắn tuyệt không ngờ vương hậu lại có thân thủ như vậy, ánh mắt vừa bị lóa liền cảm thấy lớp da cổ nổi gai ốc, trong lòng sợ hãi, vội vàng ngửa đầu ra sau rơi xuống ngựa, huyết quang lóe lên, cái đầu ngựa to lớn bắn lên, Mã Ước Sắt rơi xuống đất, dáng vẻ rất thảm hại, tóc tai tán loạn, một tay ôm cổ, máu tươi từ khe ngón tay chảy ra ngoài, nét mặt vẫn còn kinh hoàng nói không ra tiếng.

Mấy thanh trường thương bên người hắn đâm tới ngăn trở vương hậu được một lúc, Mã Ước Sắt vội lăn vào trong đội ngũ của mấy tên thủ hạ đang tiến tới bảo hộ. Thụy Thu tuy một đao chưa kết liễu được Mã Ước Sắt nhưng cách xuất thủ lanh lẹ, hung độc từ ngoài 10 mét đã

chấn nhiếp mấy trăm tên kỵ binh đương trường.

Tiếng ngựa hí vang lên hỗn loạn khắp con đường.

Con đường rộng rãi đủ cho năm con ngựa cùng chạy dưới sự chém giết của Thụy Thu đã khiến cho trận pháp vốn đã bài bố rất tốt không thể nào phát huy được.

Chỉ là Thụy Thu cũng hiểu, nàng tối đa cũng chỉ duy trì thêm một thời gian mà thôi, đối mặt với bọn kỵ binh và sát thủ không ngừng tràn tới thì nàng không cầm cự được bao lâu. Sau khi dùng thủ đoạn lôi đình giết chết hơn 10 tên kỵ binh thì y

phục vốn chưa vậy máu đã đầm đìa máu tươi, tay trái cũng bị một mũi thương quét trúng, lộ ra cánh tay trắng nõn như tuyết dưới lớp y phục võ sĩ.

Dương Chính bị Cao Cổ Tư Tháp Phùng Hợp Nhân quần lấy, tự thân khó bảo vệ nói gì đến hỗ trợ mẹ con vương hậu đột vậy?

Nhưng mà hắn vốn là Ma thần tướng quân đại danh lừng lẫy, nếu như chỉ có một chút tâm kế nhỏ nhoi này thì sớm đã bị người giết chết. Dương Chính đột nhiên buông thiết liên ra, vốn hai người đang đấu sức, lực lượng tương đương, một bên đột nhiên buông tay, bên kia không nói cũng biết, sức lực phản ngược

mạnh mẽ cỡ nào, Tam nhãn mã tuy chưa tránh thoát được thiết liên nhưng nhờ vào tinh thần giao lưu với Dương Chính nên đã khôn ngoan phóng lên phía trước, giảm bớt lực kéo của thiết liên.

Dương Chính chụp lấy Hắc Liệt huyết trên mặt đất, chém mười mấy đao vào cùng một chỗ trên thiết liên, dây xích cứng chắc cuối cùng cũng chịu không nổi đao chém liên hồi, rốt cục đã đứt thành hai đoạn. Tam nhãn mã thoát khỏi thiết liên, điên cuồng phóng về phía Phùng Hợp Nhân, tên này còn chưa đứng vững đã bị vó trước của Tam nhãn mã đạp ngay thất lung, hấn dẫu là quái vật cao đến hai mét rưỡi cũng chịu không nổi loại trùng kích mạnh mẽ này, ngã sầm

xuống đồng gạch ngói.

Dương Chính cất tiếng cười thúc giục mấy lần, Tam nhãn mã hai mắt đỏ hồng đập liên tục vào Phùng Hợp Nhân đang nằm trên mặt đất.

Ma thú dã tính khó thuần, nổi điên lên thì ngay cả cỗ máy giết người như Phùng Hợp Nhân cũng không chịu nổi, một lúc sau đã bị đập đến máu thịt mơ hồ.

Dương Chính tiến lên kéo Tam nhãn mã ra, lúc này bọn kỵ binh đã vây xung quanh họ, sát thủ bên ngoài tịnh không hề tiến lên.

Dương Chính vung Liệt huyết đao chém

vào Phùng Hợp Nhân, tên quái vật này khí lực mạnh mẽ vô cùng nhưng vẫn là tám thân máu thịt, bị Dương Chính chém đứt yết hầu, co giật mấy cái tuyệt khí chết ngay.

Tam nhãn mã tuy hung tính khó giảm, mấy lần lòng lên muốn hất Dương Chính xuống, bị hắn đánh mạnh vào đầu mấy lần mới thuận phục trở lại, bất mãn phun ra một hơi, xông thẳng vào bọn kỵ binh đang bao vây trùng điệp.

Sát thủ trên tường đột nhiên kinh hãi thét lên, mấy đạo bóng đen khổng lồ chộp lên, đánh bọn kỵ binh sát thủ toàn bộ đều tan nát.

U ảnh từ không trung bùng mạnh, nhảy xa hơn 10 mét, giống như ma vật từ hư không hiện ra, thân mang giáp đầy móc câu màu đen lấp lánh, đôi mắt trắng dã, cho dù đang lúc thanh thiên bạch nhật cũng khiến cho người ta toàn thân phát lạnh.

Có mấy tên binh sĩ nhát gan sợ hãi rút lên.

Dương Chính ngoác miệng mắng: "Tử lão quỷ, sao không đến sớm một chút?"

Một âm thanh lạnh lẽo không biết từ đâu vang lên: "Ta không phải là bảo tiêu của ngươi!"

Vô tâm chiến sĩ xuất hiện liền khiến cho cục diện biến đổi. Bọn vô tâm chiến sĩ không biết đau đớn, hơn nữa phòng ngự siêu cường, cơ hồ không sợ bất kỳ loại công kích vật lý nào, thành vệ quân chiến lực còn chưa đủ để phá hoại.

Vì vậy chiến đấu bắt đầu thay đổi, vô tâm chiến sĩ nhanh nhẹn bay nhảy trong bọn kỵ binh, mỗi lần nhảy đều tạo nên một tràng mưa máu, kỵ binh ngã xuống như rạ.

Trên con đường đông đúc, trận thế càng thêm hỗn loạn, các thớt ngựa hoảng loạn chạy lung tung, rất nhiều binh sĩ bị ngựa dẫm đạp thành tương thịt.

Dương Chính nhờ vào Tam nhãn mã xông lên mạnh mẽ, mở ra một con đường máu tiến tới bên mẹ con Thụy Thu, kéo họ lên ngựa, trên người Thụy Thu không ít máu tươi bắt quá khí sắc còn khá tốt, xem ra một trận chém giết vừa rồi cũng không đáng ngại, chỉ là nàng ta nhìn thấy vô tâm chiến sĩ xuất hiện thì nghi hoặc bất định, bọn gia hỏa này đáng vẻ hung ác, gần như không giống nhân loại, dù cho Thụy Thu biết nhiều hiểu rộng cũng chưa từng thấy qua, tự nhiên có chút cảnh giác.

Dương Chính không có thời gian giải thích, chỉ nói: "Bọn chúng đến giúp ta!" Sau đó men theo thông lộ do vô tâm chiến sĩ mở ra chạy khỏi thành.

Cổng thành vốn đã mở sẵn, Mã Ước Sắt vừa băng vết thương lại xong, đi ra thành lâu nhìn thấy cảnh tượng như vậy kinh sợ không thôi, mấy trăm tên thành vệ quân lại bị đánh cho tan tác, binh sĩ ngã lăn khắp mặt đất, la thảm liên hồi, nhưng làm cho hấn kinh giận nhất chính là một thớt ngựa đỏ hồng đang đạp lên thi thể thành vệ quân tiến tới.

Hấn gấp rút hét to: "Đóng cửa thành, đóng cửa thành!"

Mấy tên thủ binh còn đang kéo bàn tời thì một đạo hắc ảnh lẳng không phóng tới, đánh vỡ hai cái đầu, cũng phá vỡ luôn bàn tời, cổng thành vừa kéo lên một nửa đã rơi sầm trở xuống.

Vô tâm chiến sĩ quay đầu, ánh mắt trắng dã xoay chuyển nhìn vào Mã Ước Sắt đang đứng trên thành lâu há miệng rộng lên, hai chân chùng xuống nhảy lên trên vách tường thành cao năm mét, cả người giống như một con nhện bám chặt vào vách, vũ động tứ chi, nhanh chóng tiến về phía Mã Ước Sắt.

Mã Ước Sắt đâu dám chạm tới bọn quái vật đáng sợ này, phong độ kỵ sĩ gì nữa cũng đều bỏ hết, vừa la vừa chạy xuống thành lâu.

Dương Chính lúc này đã chạy tới cổng thành, Tam nhãn mã xông lên mạnh bạo, hất bay một thớt ngựa đen ngăn đường,

giống như gió lốc phóng ra khỏi cổng thành, không khí mát lạnh ủa vào phổi, dù là trầm tĩnh như vương hậu lúc này cũng không kìm được vui mừng. Chỉ có đối mặt với uy hiếp của tử vong thì người ta mới biết quý trọng sinh mạng.

Tam nhân mã không ngừng tăng tốc, dần dần bỏ lại cổng thành phía sau, từng bước bỏ xa tử thần.

So với sự hỗn loạn ở Tác La Đôn thì quan đạo yên tĩnh đến mức quỷ dị, không có một bóng người.

Điều này cũng bình thường, Lôi Mông Tư Đặc muốn soán vị thì tất nhiên phải phong tỏa quan đạo.

Bất quá hiện giờ đã thoát khỏi cái lồng vương đô, Dương Chính tự tin rằng Lôi Mông Tư Đặc nếu như muốn bắt hắn thì trừ phi có năng lực điều động quân đội chính quy, bằng không thì không thể, nhưng mọi người đều biết rõ lúc này ai mà làm chuyện này chứ?

Ngoặt qua một khúc quanh trên quan đạo, Tác La Đồn đã không còn thấy đâu nữa, dương quang lặng lẽ soi trên cây cối hai bên đường, mấy tiếng chim hót vang lên giữa tầng không, gió mát mơn man da mặt khiến người cảm giác như những kinh lịch nguy hiểm vừa rồi phảng phất như là giấc mộng.

Phía trước 100 mét.

Một người trẻ tuổi toàn thân mặc trọng giáp màu đen, cả đầu cũng đội mũ trụ ngồi dựa vào gốc cây, trường thương dài ba mét dựng trên cây, một thớt Hoàng phiếu mã (ngựa lông vàng đốm trắng) thần tốc vô cùng đang nhàn nhã gặm cỏ bên đường, thỉnh thoảng lại vẩy đuôi đuổi các côn trùng bầu lại.

Kỵ sĩ toàn thân vũ trang không làm cho buổi trưa thêm sát khí mà khí chất du nhàn dung nhập vào trong nắng gió, không có chút nào là không hài hòa.

Dương Chính thúc ngựa chậm lại, trầm tĩnh nhìn vào thanh niên đó.

Tuy người này toàn thân mặc trọng giáp che phủ hầu hết thân hình gương mặt nhưng Dương Chính chỉ liếc mắt liền nhận ra y chính là người hắc đã tính trước, chỉ không ngờ là y lại dùng một phương thức ngoài dự đoán tới quan đạo điểm tĩnh chờ hắc.

Hắc nhìn không thấu ý nghĩ trong lòng thanh niên này.

Phát giác ánh mắt của Dương Chính, thanh niên quay đầu sang nhìn, mũ trụ hình bầu dục che kín gương mặt, cả mắt mũi tai cũng che kín mít, hai bên có đôi cánh gác xéo về phía sau, khiến cho người ta cảm giác được sát cơ.

"Lôi Mông Tư Đặc!" Thanh âm nhẹ nhàng của vương hậu vang lên bên tai Dương Chính.

Dương Chính chậm chậm gạt đầu, kéo dây cương, quan đạo rộng gần 10 mét nhưng Dương Chính lại không nghĩ tới chuyện chạy trốn, song tử tinh của Vệ Nhung quốc vang danh thiên hạ, hai người đều nhìn ra ánh lửa trong mắt nhau.

Lôi Mông Tư Đặc và Dương Chính lần đầu tiên đối mặt nhau.

Lôi Mông Tư Đặc chống 1 tay xuống đất, chậm rãi đứng dậy, tiếng khôi giáp ma

sát vang lên sắc nhọn, hấn kéo hoàng phiêu mã tới, nhảy lên lưng nó, ngân sắc trường thương hoành ngang ngực. Hoàng phiêu mã dùng những bước nhảy rất rối rắm xoay chuyển quanh một chỗ, sau khi xoay xong, nó hí nhẹ một tiếng, khí chất ưu nhã cao quý vô cùng.

Kỵ sĩ lệnh! Đây chính là một loại nghi thức khó nhất, cần phải có kỹ thuật kỵ mã cao siêu, Dương Chính tuyệt không cho là Lôi Mông Tư Đặc thị uy với hấn, kỵ sĩ lệnh chính là biểu lộ sự tôn kính tối cao đối với địch thủ nhưng sau đó chính là trận chiến sinh tử.

Lôi Mông Tư Đặc chính là khiêu chiến với hấn.

"Vương hậu, nàng đi trước đi!" Dương Chính bình tĩnh nói, ánh mắt không chút biểu tình.

Thụy Thu nghe vậy, đôi mày đẹp khẽ nhíu, miệng cơ hồ bật thốt ra lời nhưng vẫn kìm lại được, vì phong thái này từ nhỏ nàng đã quen thuộc rồi. Thụy Thu biết nam nhân này cũng giống như phụ thân của nàng, cử động tiếp theo sau đó cũng nằm trong ý liệu của nàng song muốn cải biến ý chí của loại nam nhân này thì Thụy Thu hiển nhiên không có chút hy vọng.

Nàng ôm Tư Đế An xuống ngựa, chậm rãi đi sang ven đường, thậm chí không

nhìn Lôi Mông Tư Đặc một cái, vì nàng biết rõ Lôi Mông Tư Đặc nếu có cơ hội nhất định sẽ giết mẹ con nàng nhưng không phải hiện giờ.

Dương Chính thấy Thụy Thu không chịu rời đi cũng chẳng nói gì. Lúc này, hắn thân tâm đều rơi vào trong một chiếc lưới vô hình của đối phương.

Lôi Mông Tư Đặc quả nhiên còn mạnh hơn cả tưởng tượng của hắn.

Sau khi y thực hiện kỹ sĩ lệnh xong liền vùng ngân sắc trường thương chỉ xéo lên, một cỗ sát khí phóng xuất ra không hề bảo lưu chút nào. Loại áp lực này ép tới Dương Chính khiến hắn nhận ra Lôi

Mông Tư Đặc tuyệt đối có thể nằm trong năm cường địch mạnh nhất hẳn từng gặp trù đẳng cấp phi nhân như Tư Gia Lệ thì không kể.

Dưới loại áp lực này, Dương Chính cảm giác rõ ràng máu huyết trong người dần nóng lên, cánh tay cầm đao cũng căng cứng, siết chặt lại.

Sau mấy bước chạy nhỏ, một đốm vàng đột nhiên gia tăng tốc độ cực hạn, biến hóa phát sinh quá đột ngột khiến người ta hoài nghi tuần mã này có khả năng dịch chuyển tức thời.

Uy áp tầng tầng lớp lớp chớp mắt bành trướng mười mấy lần, Dương Chính vừa

ngẩng đầu thì Lôì Mông Tư Đặ đã đến gần, mũi thương hình rắn uốn khúc lóe ánh sáng khiếp người dưới ánh sáng mặt trời lao nhanh tới, loại tốc độ này so ra còn nhanh hơn hắc ám tinh linh. Hoàng phiêu mã và Lôì Mông Tư Đặ hòa vào nhau thành một thể, ngay lúc Dương Chính tròng mắt co rút lại thì đã đâm thẳng tới.

Mũi thương hình rắn phát ra thanh âm xì xì, dưới lực lượng của Lôì Mông Tư Đặ không khí quanh mũi thương nén lại, hình thành hai dòng xoáy cực nhanh trái ngược nhau, khiến cho Dương Chính lớp da đau nhức, con mắt không khỏi phải nheo lại, tuần mã lại thêm Lôì Mông Tư Đặ thân mang trọng giáp ít ra cũng 800

cân, áp lực xông tới này cơ hồ khiến cho Dương Chính có ảo giác đang đối mặt với cự thạch trên Phong sào đảo.

Dương Chính không có thuân, chỉ có một thanh Liệp huyết đao trọng lượng nhẹ, bì giáp trên người tơi tả, trang bị giữa hai người đúng là cách xa nhau 10 vạn 8000 dặm. Lôi Mông Tư Đặc nói là khiêu chiến, thực ra chính là có ý giết chết hẳn nên y không hề hồ thẹn khi chọn trang bị áp đảo Dương Chính.

Tam nhãn mã sao có thể để cho hoàng phiêu mã xương cuồng trước mặt nó, nó hí dài giận dữ, lao thẳng tới.

Liệp huyết đao của Dương Chính chém

xéo lên với tốc độ không tưởng tượng nổi, Dương Chính không hề ngu ngốc dùng đao nhẹ nhàng tiếp vũ khí nặng. Đánh rần ở chỗ bảy thốn, một đao này của Dương Chính vừa vặn chém vào chỗ lổm yếu nhất của trường thương, hẳn có lòng tin, với sự sắc bén của Liệp huyết đao thì có thể một đao chém đứt đầu thương.

Lôi Mông Tư Đặc sao không biết nhưng loại trùng phong đột kích này vốn là nhờ vào khí thế một đi không về áp bức địch nhân, căn bản không thể thu hồi.

Huống gì y cũng không có ý thu hồi.

Ngay sát na đao thương chạm nhau,

Dương Chính chợt cảm thấy da đầu nóng ran.

Tinh thần lực vốn là nhờ vào chém giết rèn luyện không ngừng nên đã có được giác quan thứ sáu... dù là không có lý do gì để lo ngại đi nữa!

Dương Chính trong lòng kinh nghi, hắn còn chưa hết kinh hãi thì đao đã chạm thương, một đạo bạch quang sát na từ trên thân thương bùng sáng, tiếng đùng đùng vang lên rất thanh thúy, thuận theo đao thể đâm vào thân thể của Dương Chính khiến hắn đau đớn đến tê dại.

"Kinh Lôi!"

Dương Chính hoảng hốt nghe thấy tiếng hô kinh hãi của vương hậu, cảm thấy nhịp tim như dừng lại, may mà sinh mệnh lực cuồn cuộn lưu chuyển không ngừng, dần dần triệt tiêu cảm giác tê dại...

Ngay lúc này, Liệt huyết bay ra khỏi tay Dương Chính, trường thương hình rắn đã đâm xuyên qua vai Dương Chính, một thương này vốn là muốn đâm thủng yết hầu của Dương Chính nhưng ngay một phần ngàn giây khi tiếng cảnh báo của Thụy Thu vang lên Dương Chính đã lấy lại ý thức né được một thương trí mệnh này.

Máu từ vết thương ào ào chảy ra.

Trong huyết quang, Tam nhân mã và hoàng phiếu mã đã đâm sầm vào nhau.

Tam nhân mã là hung sát ma thú, hoàng phiếu mã là dị thú trời sinh, hai bên chạm nhau chấn động kịch liệt, cơ hồ khiến cho Dương Chính rơi khỏi lưng ngựa.

Lôi Mông Tư Đặc tuy kinh dị vì sự hung mãnh của tọa kỵ Dương Chính, bất quá y hiện nay đang chiếm được thượng phong, trường thương không động, hắn xoay tay rút ra một thanh bội kiếm tinh mỹ đeo bên hông chém ra. Dưới ánh kiếm lẫm liệt, gương mặt sợ hãi của Dương Chính khiến cho Lôi Mông Tư Đặc nhìn không được đắc ý cười vang, chém chết địch

thủ trong số mệnh dưới kiếm, cảm giác này thực sự rất tốt!

Tiếng la thảm vang lên...

Lôi Mông Tư Đặc thân hình run rẩy, hoàng phiêu mã đột nhiên phát cuồng, nắm tay của Dương Chính to dần ngay trước mắt y, đập thẳng vào gương mặt y. Dương Chính một quyền nặng nề đánh thẳng vào mũi của y, Lôi Mông Tư Đặc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lại bị hoàng phiêu mã nhảy dựng lên khiến y nhếch nhác rơi xuống ngựa.

Chiếc cánh màu bạc của mũ trụ rơi sang một bên lộ ra gương mặt tuấn mỹ đầu tóc bay tán loạn của Lôi Mông Tư Đặc, ánh

mắt y đầy vẻ giận dữ lần không tin nổi, máu tươi chảy ra từ hai lỗ mũi thoát nhìn có chút nực cười. Nếu như không nhờ mũi trụ ngăn trở thì mũi của y sợ là đã bị Dương Chính một quyền đánh gãy.

Y nắm lấy trường thương, lăn người đứng dậy, cảnh giác nhìn Dương Chính.

Dương Chính không nhìn tới y, giục ngựa chạy qua bên hoàng phiêu mã, vươn cánh tay trái không bị thương phóng ra, huyết quang tung tóe, hoàng phiêu mã chân trước quy xuống, chân phải chảy máu tươi xối xả, chính là kiệt tác của Lập huyết đao.

Dương Chính cũng không dễ chịu gì, vai

phải bị đâm thủng một lỗ xuyên từ trước ra sau, máu tươi phun như suối, lúc này hẳn không muốn dây dưa với Lôi Mông Tur Đặc, nhanh chóng phóng ngựa về phía mẹ con Thụy Thu đứng ven đường, kéo họ lên ngựa rồi men theo quan đạo chạy nước đại.

Lôi Mông Tur Đặc tọa kỵ bị thương chỉ có thể dương mắt ngó Dương Chính ba người càng lúc càng chạy xa, dần dần biến thành một chấm đỏ, rồi mất hút...

Dương Chính ôm vai, sắc mặt trắng bệch, vết thương sau lưng được Thụy Thu áp tay che lại. Thụy Thu nhìn thấy máu tươi chảy ra từ kẽ tay lo lắng nói: "Dừng lại nghỉ ngơi một chút trước

đã, chạy trốn kiểu này thì vết thương của người sẽ không khép lại được, mất máu quá nhiều thì sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh."

Dương Chính hít một hơi rần giọng nói: "Nàng cho là Lôi Mông Tư Đặc dễ dàng để bọn ta chạy trốn thế này hay sao?"

Thụy Thu nhìn con đường quanh co khúc khuỷu trước mặt kéo dài đến tận đâu đâu, khẽ than một tiếng rồi không nói gì nữa.

Chạy hết tốc lực cả nửa ngày trời, thể lực của Tam nhân mã đã hao tận, ba người không thể không xuống ngựa, tiến vào một khu rừng gần đó, ai biết Lôi

Mông Tư Đặc sẽ phái bao nhiêu người truy sát bọn họ, cho dù vương đô đại cục đã định thì Lôi Mông Tư Đặc cũng không thể nào không biết đạo lý nhỏ cỏ tận gốc.

Đến hoàng hôn, khi tia nắng cuối cùng tắt lịm nơi đỉnh núi, gió đêm nổi lên, tiết trời đã vào thu, nhiệt độ biến hóa rất lớn, ban ngày tuy rất nóng nhưng khi mặt trời xuống núi thì khí trời liền chuyển lạnh.

Ba người loạng choạng đi trong khu rừng một lúc mới phát hiện được một dòng suối.

Dương Chính cảm thấy trong người như có lửa thiêu, đầu óc ong ong, gió nổi lên ngay cả mi mắt cũng mở không ra.

Vết thương không xử lý, lại thêm một ngày chạy trốn gian khổ, thể lực giống như ma thú của Dương Chính cũng đã đến cực hạn, chạy tới mép nước, vừa muốn cúi người vốc nước cho thanh tỉnh nhưng mắt tối sầm trực tiếp ngã lăn xuống nước...

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Dương Chính cảm thấy mình như rơi vào trong lò lửa, bốn bề đều là thế giới đang rực cháy, nhiệt độ rất cao khiến cho Dương Chính thống khổ co người lại, phát ra tiếng rên đau đớn.

Đột nhiên, một điểm băng lương rơi vào miệng lưỡi hắn, dần dần quán xuyên thân

thể.

Dương Chính vất vả mở mắt ra, chỉ thấy tối đen.

"Người tỉnh rồi." Thanh âm mệt mỏi nhưng mang theo nét hoan hỉ của Thụy Thu vang lên, nàng đang dùng một chiếc lá đựng nước nhỏ vào miệng hắn.

Dương Chính nhẹ nhàng lúc lắc đầu nhưng đầu đau đớn như vỡ ra, bất quá so với lúc trước còn tốt hơn nhiều, hắn cất giọng trầm đục nói: "Đây là đâu?"

Tuy không có ánh trăng, Dương Chính vẫn nhìn thấy được gương mặt của Thụy Thu, nữ nhân cao quý này giờ đây xem ra

khá là nhếch nhác, đầu tóc tán loạn, trên mặt có dấu nước, tròng mắt ẩn hiện tơ máu, xem ra vô cùng mệt mỏi.

"Người hôn mê mấy thời thần rồi, giờ đây đã rạng sáng, nơi này ta cũng không quen thuộc, nhưng vẫn còn ở rừng."

Mấy thời thần, tốt lắm, thời gian cũng không dài, Dương Chính cảm thấy vết thương của mình đã hơi ngữa, hắn biết vết thương đã sinh thịt mới, thể chất của hắn không giống người thường, vết thương nghiêm trọng như vậy nhưng đối với hắn cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Kiểm tra tình trạng thân thể, hắn thấy áo đã được cởi ra, vết thương trên vai cũng

đã được băng bó kỹ càng, xem chất liệu vải băng thì chính là từ y phục Thụy Thu xé ra, trên người còn bôi nhiều chất dịch màu xanh. Trận lửa lớn trong cung thiêu đốt Dương Chính không nhẹ, chất dịch này xoa lên người rất mát, có hiệu quả giảm đau rất tốt.

Dương Chính có chút ngạc nhiên nhìn Thụy Thu. Tựa hồ như hiểu được hắn đang nghĩ gì, Thụy Thu mỉm cười: "Ta trước đây đã theo phụ thân học qua, lúc nhỏ ta đánh nhau không ít, giống như là nam tử, phụ thân cũng không quản nhiều, bất quá cũng dạy ta cách xử lý thương thế đơn giản, hơn 10 năm không dùng tới, tay nghề cũng có chút dỡ dỡ." "

Dương Chính từ nhãn thần và khẩu khí của Thụy Thu cũng biết rõ là nàng đối với phụ thân rất sùng bái và hâm mộ, lại khó mà tưởng tượng vương hậu trước giờ phong tư yếu điệu lúc nhỏ lại có tính cách giống như nam tử, cũng nghĩ không ra dạng nam nhân làm đủ để nàng ta sùng bái.

Thân mang thương thế khó mà ngủ được, Dương Chính hiếu kỳ hỏi: "Phụ thân nàng là ai?"

Thụy Thu ngập ngừng một chút rồi chậm rãi nói: "Trì Vân."

"A" Dương Chính giật mình thốt, cho dù lãnh đạm trầm tĩnh như hắn cũng bị hai từ

"Trì Vân" làm kinh ngạc. Thụy Thu là con gái của vị tướng quân trong truyền thuyết, là bất bại chiến thần Phi Tướng Quân Trì Vân.

Không thể, nhân vật đại danh鼎鼎鼎鼎 như vậy mà sao Thụy Thu thân là con gái ông lại không có tin tức gì?

Nếu như nói Dương Chính và Tả Thanh Tử đều là thần thoại quật khởi trong quân của Vệ Nhung quốc thì hai chữ Trì Vân ý nghĩa của nó đại biểu không chỉ trong quân, mà là Vệ Nhung quốc, thậm chí còn là thần thoại của Nam đại lục.

30 năm trước, hợp tung liên quân năm nước đại phá Thương Nguyệt quốc, đánh

thăng tới dưới thành Y Kỳ Lan, hành động hùng tráng kinh thế đó dưới gầm trời này không có được người thứ hai.

Hoặc giả có người nói rằng Thương Nguyệt quốc bất quá chỉ có thế, liên hợp quân lực năm nước đánh bại nó cũng chẳng có chi ly kỳ.

Nhưng chỉ có người chân chính trải qua chiến trường như Dương Chính mới biết Thương Nguyệt quốc cường đại tới mức nào. Dương Chính đã thiêu sạch ba vạn lang quân nhưng cho dù là vậy Dương Chính dám động hay không? Tả Thanh Tử dám động hay không? Bọn họ đều đã từng đánh bại quân đội của Thương Nguyệt quốc nhưng không có ai dám dẫn

quân tiến vào Thương Nguyệt quốc một bước.

Đây chính là sự thật!

Bọn họ đều hiểu rõ, Thương Nguyệt quốc tiếp giáp bốn quốc gia, cả liên minh đều sợ Thương Nguyệt quốc lại há to cái miệng máu nuốt chửng bọn họ, cẩn thận co cụm phòng ngự trong phòng tuyến quốc gia, Thương Nguyệt quốc không chủ động tấn công thì đã may lắm rồi, đâu có ai dám vượt râu hùm chứ?

Hơn nữa Thương Nguyệt quốc 30 năm trước như thế nào? Quân lực ít nhất cũng gấp 10 bây giờ, diện tích quốc thổ ít nhất cũng gấp 3 bây giờ, từng là bá chủ siêu

cấp của cả Nam đại lục.

Trì Vân có thể thuyết phục năm quốc gia Nam đại lục, suất lĩnh liên quân thực lực thua kém đánh cho Thương Nguyệt quốc tơi tả là khái niệm gì? Có thể nói, nếu không có Trì Vân thì giờ đây cả Nam đại lục chỉ có một quốc gia.

Trì Vân đâu chỉ là thần thoại của Vệ Nhung quốc, các quốc gia Nam đại lục đều truyền tụng tráng cử năm xưa Trì Vân dẫn quân đi 3000 dặm, đột tập Y Kỳ Lan, là chiến thần duy nhất của Nam đại lục.

Cho dù Dương Chính là khách đến từ dị thế giới cũng bị cảm nhiễm bởi thần thoại này. Hắn không chỉ nghe truyền kỳ

về Trì Vân, cố sự độc đáo của Trì Vân một lần nhưng mỗi lần nghe thì đều máu nóng sôi trào.

Nam nhân như thế có thể nói là Dương Chính không thể bài xích khỏi đời sống của Vệ Nhung quân, rất nhiều người đều tôn kính ông.

Hiện tại Thụy Thu chợt nói Trì Vân là cha của nàng.

Dương Chính chỉ nhẹ thốt lên một tiếng kinh ngạc cũng là tâm tình khá bình tĩnh rồi.

Hắn giống như mới vừa biết được Thụy Thu, tử tế nhìn kỹ mắt mày, thể thái của

nàng, sau đó mới lẩm bẩm: "Thảo nào..."

"Sao?" Thụy Thu nhẫn tình nhú lại, đưa chiếc là còn mấy giọt nước lên soi mặt.

Dương Chính cười nói: "Thảo nào nàng biết võ công."

"Không ăn thua gì, tệ hơn hồi xưa nhiều."
Thụy Thu than.

Dương Chính lại nói: "Phụ thân nàng rất nổi danh nhưng lại không hề nghe ai nói quan hệ của hai người, hơn nữa ta nghe nói Trì lão tướng quân đã thất tung mười mấy năm trước, tuy ta không hề hoài nghi uy tín của ông trong thuộc hạ nhưng nàng thực sự muốn đầu nhập những người đó

sao? Mười mấy năm có thể thay đổi rất nhiều việc."

"Ta tin vào phụ thân, cho dù ông không ở bên ta nhưng vẫn có thể bảo hộ ta." Thụy Thu ngữ khí bình tĩnh, không có chút hoài nghi nào, nàng vươn tay lấy ra một cái hộp từ trong ngực, trong chiếc hộp này có một con ngựa điêu khắc bằng thủy tinh màu đỏ, dưới chân có một phi điều vươn cánh bay cao, đưa con ngựa bay lên cao, ánh mắt của Thụy Thu cũng lấp lánh ánh lệ.

Dương Chính nhìn chăm chăm vào vật đó, miệng há hốc.

Mã đạp phi yến!

Lệnh triệu tập của Phi Tướng Quân, vật này chính là vật trong truyền thuyết có thể triệu tập quân đội năm nước!

Đối với thân phận của Thụy Thu, Dương Chính không còn hoài nghi, loại chí bảo này Phi Tướng Quân không thể giao cho người ngoài.

Tuy lệnh triệu tập này chưa chắc đã có hiệu quả như 30 năm trước nhưng truyền thuyết của nó có sức ảnh hưởng không thể tưởng tượng được trong dân chúng. Đó chính là một biểu tượng truyền thừa, chỉ cần giữ lấy lệnh này, công khai thân phận thì cho dù mẹ con Thụy Thu không thể triệu tập quân đội năm nước thì nhiều

thuộc hạ cũ của Phi Tướng Quân năm xưa ở Vệ Nhung quốc và bốn nước kia từng lãnh thụ ân huệ của ông cũng sẽ bảo hộ bọn họ để chiếm lấy "lòng dân".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 8 - Chương 2: Phi tướng cự chúc

A

ds

Sáng sớm tỉnh dậy, Dương Chính phát hiện Thụy Thu đang tựa đầu vào tay hắn mà ngủ say sưa.

Đêm qua chăm sóc Dương Chính đến nửa đêm, lại nói chuyện với hắn khá lâu nên nàng ta ngủ gục lúc nào không biết. Tư Đế An nằm giữa Thụy Thu và Dương Chính, một tay nắm lấy chéo áo mầu thân.

Cảm giác đau ngứa trên người Dương Chính đã biến mất, cũng đại biểu cho việc thân thể đã tốt hơn nhiều.

Đầu óc vẫn còn chút váng vất, hấn cần thận đứng dậy, thư giãn gân cốt một lúc, vai phải vẫn còn đau, một thương của Lôi Mông Tư Đặc đã làm hấn trọng thương không thể nào khôi phục nhanh chóng được. Trên người hấn xoa đầy chất dịch màu xanh lục sau khi khô thì bột lại cùng máu tươi, thoát nhìn giống như áo ngự trang dùng cho đi đường rừng.

À? Ngự trang?

Dương Chính nhìn rừng cây chung quanh,

trong lòng có một kế hoạch.

Hắn không hề đi tới khe nước để tắm rửa mùi vị quái dị trên người, chất dịch màu xanh che giấu được mùi máu tanh và mồ hôi, trái lại chính là thứ nguy trang rất tốt.

Hắn đi tới mấy chỗ gần đó tìm hái một ít quả dại.

Lúc này Thụy Thu đã tỉnh dậy, đôi mắt ngái ngủ nhìn Dương Chính, uể oải hỏi: "Thân thể ngươi ổn chứ?"

"Ổn rồi." Dương Chính đưa mấy quả rừng vừa rửa sạch cho nàng: "Nơi này cách Tác La Đồn không xa, vì vậy không

thể đốt lửa nướng thịt thú rừng, ăn đồ thú này đi."

Thụy Thu ừ một tiếng, nhận lấy dã quả nhưng không ăn trước mà đi tới khe nước rửa mặt, sau đó trở lại lay Tư Đế An dậy.

Tên nhóc chịu đựng đả kích suốt đường nhìn qua rất trầm mặc, bất quá nó so với những tiểu hài bình thường thì giỏi hơn nhiều, nó chỉ có 10 tuổi, nếu như là đứa bé thông thường thì đã bị kinh khiếp đến ngây ngốc.

Mấy người ăn chút dã quả, Dương Chính nhìn sắc trời hỏi: "Vương hậu, chất dịch đêm qua nàng bôi cho ta còn không?"

"Đề làm gì?" Thụy Thu nghiêng đầu hỏi.

"Ta cần dùng." Dương Chính nhẹ nhàng nói rõ ý định của mình.

Thụy Thu hiển nhiên chưa từng nghe ai nói qua chuyện này, bất quá Dương Chính nói cũng rất có đạo lý, từ khi trốn khỏi vương cung đến nay, tính cách xưa nay nàng luôn che dấu dần dần lộ ra, nàng thực sự rất có phong phạm cân nhắc không thua gì nam nhân, có chút giống như Hồng nương tử, bất quá Hồng nương tử thì cuồng dã hơn, còn Thụy Thu tương đối hàm súc, điểm này cũng có quan hệ với xuất thân hai nàng.

Nàng ta đi tới vùng gần đó đào ra không ít dây leo, chất dịch màu xanh chính là lấy từ dây leo này.

Dương Chính bẻ vụn dây leo, bắt đầu chỉ đạo Thụy Thu cách xoa chất dịch lên y phục.

Hắn tự mình xoa chất dịch lên người Tư Đế An, không đầy một khắc y phục của hai người đều tuyền một màu xanh, Dương Chính lại bắt đầu xoa lên đầu, lên cổ họ. Lúc này Thụy Thu có chút không bằng lòng, rốt cục nàng vẫn là nữ nhân cao quý xinh đẹp, loại chất dịch này tuy mát mẻ, lại có hiệu quả chống muỗi nhưng cả khuôn mặt đều biến thành màu xanh cơ bản không có nữ nhân nào chịu

cả.

Dương Chính kiên trì thêm lát nữa, Thụy Thu chỉ còn cách chấp nhận, còn Tư Đế An cuối cùng đã bật cười, hi hi ha ha nhìn mẫu thân bình thương cao quý nghiêm túc biến thành kiểu cách khác.

Sau khi xoa hết, Thụy Thu thậm chí còn không dám đi tới khe nước soi mặt, nàng khổ sở lo lắng nhỏ giọng nói: "Ta hiện tại có phải là rất xấu xí hay không?"

Nếu như đổi lại là nam nhân khác hoặc là nữ thuộc hạ của mình thì Dương Chính nhất định sẽ cảm thấy nàng ta quái đản, bất quá đối phương là thân phận vương hậu, hơn nữa thứ mà thiên hạ khó thể đo

lường nhất chính là lòng dạ nữ nhân, Dương Chính chỉ có thể cẩn thận đáp: "Trong mắt ta, vương hậu luôn là khuôn mẫu của cái đẹp, vẻ đẹp của nàng không có thứ gì có thể che giấu được."

Thụy Thu bật cười: "Coi cái kiêu ky sĩ giả dối của người kia! Được rồi, bây giờ chỉ còn có mấy người bọn ta, sau này đừng gọi ta là vương hậu nữa, cứ gọi là Thụy Thu là được rồi."

Dương Chính đáp ứng, hấn đi một vòng quanh đó, bẻ nhiều cành cây nhỏ mềm, đan thành ba cái nón, mỗi người đội một cái.

Mấy kỹ xảo này trên địa cầu chính là loại

ngụy trang rất phổ thông, nhưng ở nơi này lại mới mẻ vô cùng, Thụy Thu kinh dị nhìn Dương Chính nằm rạp trong đám cây cỏ chỉ cho bọn họ cách che dấu thân hình, thực sự là chỉ cách xa một chút thì rất dễ dàng ngụy trang che mắt.

Nàng kinh ngạc than: "Người thực là tên gia hỏa khiến người ta kinh ngạc, mấy chi tiết này còn làm tốt hơn cả phụ thân của ta, thảo nào uy danh trong quân cực thịnh."

Dương Chính lắc đầu, hần hiểu rõ mình so với Phi Tướng Quân còn thua xa, hần bất quá chỉ là nhờ vào một vài kinh nghiệm chiến đấu, cơ duyên xảo hợp đánh thắng vài trận, không tính là thành

tự gì.

Nghỉ ngơi một đêm, Thụy Thu và Dương Chính thể lực đều đã khôi phục quá nửa, lúc đi trong rừng Dương Chính quyết định bỏ ngựa, sau khi hấn và Tam nhãn mã trao đổi thì để cho nó tự tiến vào trong rừng rậm.

Dương Chính căn cứ vào kỹ xảo sinh tồn dã ngoại phân biệt phương hướng, bắt đầu tiến về phía Tây Nam.

Cẩn thận đi qua khu rừng, vừa thoát khỏi bóng rừng cây, Dương Chính nằm rạp xuống, Thụy Thu cũng kéo Tư Đế An nằm xuống theo, sau một lúc, mấy đội kỵ binh từ quan đạo cách đó không xa chạy

qua.

Dương Chính lui vào trong rừng cây, đứng như hẩn dự liệu, Lôi Mông Tư Đặc đã phái truy binh bày bố thiên la địa võng.

Tác La Đồn khẳng định là đã rơi vào tay Lôi Mông Tư Đặc, y cũng đã không chế được dư luận, không biết đã tuyên truyền bên ngoài chuyện này thế nào rồi.

Bất quá vương đô phát sinh ra sự việc lớn như vậy, Lôi Mông Tư Đặc muốn nhanh chóng khống chế toàn quốc căn bản là chuyện không thể làm được, có thể khống chế vùng phụ cận Tác La Đồn cũng đã là không tệ, suy cho cùng vương

thất vốn cũng yếu ớt, nghị hội mới là trung tâm quyền lực chân chính của Vệ Nhung quốc, cho dù Lôi Mông Tư Đặc giết sạch thành viên nghị hội thì các quận tỉnh thuộc quyền khống chế của các nghị viên đó cũng không dễ lọt vào tay hắn.

Vì thế Dương Chính tịnh không lo lắng là không chạy thoát, suy cho cùng kinh nghiệm chạy trốn của hắn cũng khá phong phú.

Hiện tại việc cần quan tâm chính là chọn lựa lối đi, Dương Chính trong lòng muốn đưa vương hậu về Uy Cổ Lan, chỉ có nơi đó mới là địa phương Dương Chính hoàn toàn khống chế, là nơi an toàn tuyệt đối trong thời gian ngắn, còn mấy quận tỉnh

lớn phía Tây Nam tuy Thụy Thu nói là nằm trong quyền khống chế của thuộc hạ cũ Phi Tướng Quân nhưng Dương Chính hiểu rõ lòng người biến hóa vô thường nên vẫn còn nghi ngại.

Ẩn nấp, trốn tránh trong rừng, rốt cục ngày nọ họ cũng đến biên giới Cự Mã tỉnh.

Vì không có ngựa, cả ngày vượt rừng mà đi nên hơn 10 ngày, Dương Chính và mẹ con Thụy Thu bộ dạng đều nhếch nhác vô cùng, lớp da đầy bụi đen, mặt mày thân thể đều dơ bẩn vô cùng, mùi vị rất quái dị, y phục thì rách nát tả tơi, sợ là ba người đường hoàng xuất hiện trước mặt người khác thì cũng không ai tin thân

phận cao quý của bọn họ.

Tur Đế An đi theo Dương Chính chịu nhiều khổ sở nhưng cũng học được rất nhiều thứ, Dương Chính dạy nó bố trí hàm bẫy, đi săn, còn có nguy trang tập kích, quan sát địa hình, phân biệt thực vật có độc... Nhờ vào chỉ đạo hứng thú trong gian khổ này, Tur Đế An nhanh chóng trở nên trưởng thành, lớp da đen sạm giúp nó bớt vẻ ngây thơ, kinh nghiệm chiến đấu cùng dã thú khiến cho tâm tính của nó trở nên kiên trì. Sau mười mấy ngày, Tur Đế An đã lột xác, mất vẻ non nớt lúc trước, bắt đầu chân chính trở thành một thiếu niên.

Vương hậu cố nhiên là đau lòng vì con

mình chịu khổ nhưng rốt lại vẫn là người xuất thân từ Trì gia, nhân quang không giống như người thường, biết được nền giáo dục Dương Chính dạy dỗ Tư Đế An đủ cho nó sử dụng cả đời, chỉ kính qua huấn luyện nghiêm khắc thì chim ưng mới có thể cất cánh bay cao.

Khi nào Dương Chính quá mức nghiêm khắc thì nàng tối đa cũng chỉ nhìn hẩn bằng nhãn thần như giận như oán mà thôi.

Biên ải Cự Mã tỉnh cờ bay phát phối.

Ba cặp mắt từ trong rừng cây um tùm nhìn chăm chú vào đại đội quân mã đang đi qua đi lại trên đường, quân kỳ tung bay, bụi mù cuộn lên.

"Làm sao đây? Quân đội này có phải là đến bắt bọn ta hay không?" Vương hậu hỏi, trên suốt đường đi, nàng đã hình thành thói quen làm theo chủ ý của Dương Chính.

Dương Chính quay đầu lại, sắc mặt không chút biểu tình, nói thật ra hơn 10 ngày nay bọn họ căn bản không dám lộ diện, bên ngoài có tin tức gì họ đều không biết, vì vậy cục thế phát triển đến mức nào thì Dương Chính cũng rất muốn biết.

Hắn trầm mặc hồi lâu, rốt lại cũng hạ quyết tâm: "Các người ở lại đây, ta đi dò thám tình hình một chuyến, nếu thực sự là

địch nhân thì ta đánh lạc hướng bọn chúng, các người tìm đường khác bỏ trốn."

"Không được, quá nguy hiểm!"

"Không còn biện pháp khác, bọn ta trước giờ đã thoát khỏi không ít nguy hiểm, yên tâm đi, ta không sao đâu, trái lại hai người phải cẩn thận đó." Dương Chính ngữ khí rất kiên định.

Thụy Thu thở dài, biết mình không thể thuyết phục được hắn: "Đừng chết, người đã đáp ứng là giúp đỡ ta rồi đó!"

Dương Chính cười hăng hắc, trước khi rời đi vồ lên đầu Tư Đế An: "Người đã

là nam tử hán rồi, chiều cô mẹ người cho tốt!"

Tư Đế An nghiêm túc gật đầu: "Su phụ, người cũng nên cẩn thận."

Dương Chính không nói gì nữa, chui vào bụi cây, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

Trên quan đạo cơ hồ không có người nào khác, Dương Chính vốn tính sẽ bắt lấy người qua đường để hỏi thăm tin tức cũng không làm được, có điều không khí khẩn trương ở cửa khẩu đã lộ ra một tin tức: Vương đô hỗn loạn đã ảnh hưởng tới tình hình cả Vệ Nhung quốc.

Hơn nữa loạn hỗn loạn này sẽ kéo dài bao lâu, mang theo hậu quả gì thì ai cũng không thể dự liệu được.

Thụy Thu và Tư Đế An chờ ở đó đến lúc trời tối.

Hai người chờ mấy thời thần nhưng cảm giác còn khó chịu hơn cả thời gian đào vong hơn 10 ngày vừa qua.

Trong ba người, Dương Chính kinh nghiệm đào vong phong phú nhất, Thụy Thu tuy tâm tính kiên định nhưng vẫn là nữ nhân, lại ở trong cung nhiều năm cho nên trên đường đi việc lớn việc nhỏ gì đều do một tay Dương Chính xoay sở, nàng bất tri bất giác đã hình thành cảm

giác quen được Dương Chính an bài.

Lần này hấn đột ngột rời đi, hai mẹ con chợt cảm thấy khó mà chịu được.

Họ vừa lo Dương Chính bị bắt, lại vừa lo Dương Chính bỏ rơi mình.

Theo tính cách của Thụy Thu thì tuyệt không có tâm tình mềm yếu như vậy nhưng nàng ta lại không thể đè nén những ý nghĩ không hay.

Đợi đến khi màn đêm dần dần buông xuống, dã thú trong rừng cất tiếng gào, tiếng gió lạnh tê người, Tư Đế An gương mặt lạnh đến xanh lè, Thụy Thu ôm nó vào lòng, cơ hồ nhịn không được mà rơi

lệ.

Cuối cùng hắn cũng rời bỏ mẹ con nàng.

Thụy Thu cũng đành chịu, trên đời này cuối cùng chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.

Nàng cười tự trào mấy tiếng, xóc lại tinh thần, quyết định mang Tư Đế An rời khỏi đây, đi tới tỉnh Tân Trạch Tây ở phía Tây. Tây Trạch Tây cũng gần với Cự Mã tỉnh, lãnh chủ chính là tướng lĩnh Lô Đặc Lâm thuộc hạ năm xưa của Phi Tướng Quân, còn có quan hệ bà con xa với Trì gia, nếu như lão bộ hạ của Trì Vân có thể chi trì cho nàng thì chỉ có lão là có khả năng nhất.

Nhìn về phía Cự Mã tỉnh lần cuối, Thụy Thu kéo Tư Đế An đi vào trong rừng.

"Mẫu hậu, bọn ta rời đi sao? Con đi không nổi rồi."

Càng đi rừng càng sâu, Tư Đế An vừa đói vừa mệt, loạn choạng ngã nhào.

Thụy Thu hoảng hốt nhìn bóng tối chung quanh, cái gì mà tài cao gan lớn chỉ là ở ngày thường mà thôi. Thụy Thu căn bản không sợ bóng tối nhưng hôm nay lúc này tiền đồ mờ mịt, lại thêm tình cảm khó nói rõ đối với Dương Chính khiến cho nàng mất đi bình tĩnh ngày thường.

Nàng thậm chí phát giác ra mình đã lạc đường, kinh nghiệm sinh tồn ở tự nhiên nàng còn thua xa Dương Chính, không chỉ cả buổi không tìm được nguồn nước mà thậm chí mấy quả rừng kiếm được cũng vừa khô vừa chát.

"Mẫu hậu, con đói quá." Tư Đế An co người nằm dưới chân nàng, bụng sôi ùng ục.

Thụy Thu gắng phần chấn tinh thần an ủi nó: "An tử, kiên trì một lúc nữa, bọn ta sẽ nhanh tìm được cái ăn thôi."

Dẫu sao cũng đã được Dương Chính huấn luyện, Tư Đế An không còn than vãn mà gắng gượng đứng dậy đi theo

Thụy Thu nửa thời thần, cuối cùng lại ngã lẫn ra.

"An tử! Con sao rồi?" Thụy Thu ôm lấy nó.

Trán Tư Đế An nóng hầm hập, từ giữa Ngọ đến giờ đã hơn mười thời thần, một giọt nước cũng không có, chỉ ăn tạm mấy quả đại vừa khô vừa chát, nó cuối cùng đã không gượng nổi, khẽ mở mắt khản giọng nói: "Mẫu hậu, hài nhi vô dụng."

"Không đâu, không đâu! An tử rất dũng cảm, con ở đây chờ ta một lát, ta đi kiếm thức ăn về rất nhanh, con không được ngủ, không được nhắm mắt, phải chờ mẫu hậu." Thụy Thu đưa nó tới một nơi khuất

gió, để lại mấy ký hiệu gần đó, rồi tiến vào trong rừng.

Cả nửa ngày, Thụy Thu cuối cùng đã bắt được mấy con gà rừng trở về.

Nhìn thấy Thụy Thu cầm mấy con gà rừng máu me đầm đìa, Tư Đế An thần tình phấn chấn, thứ này mấy ngày nay Dương Chính không biết đã cho bọn họ ăn no đến mấy lần, cơ hồ mỗi ngày đều ăn, tuy không dùng gia vị nhưng Dương Chính nấu nướng rất ngon, ăn hoài không ngán.

Thụy Thu chưa từng chế biến nhưng nhìn thấy Dương Chính làm nhiều lần, cảm thấy rất đơn giản.

Chẳng qua chỉ là cắt bỏ nội tạng, trát bùn lên, rồi đào hố nướng, sau đó gỡ bỏ lớp bùn và lông ra thì đã ăn được rồi.

Nhưng nhìn thì dễ, lúc bắt tay vào làm Thụy Thu mới phát giác ra nó khó khăn hơn nhiều.

Nàng vốn là người ăn chay, lại thêm xuất thân cao quý, mấy việc này đâu đã làm qua.

Lấy sạch nội tạng đã khiến cho nàng ta muốn ói, máu tươi dính đầy tay, không cẩn thận còn vấy bẩn cả gương mặt, nội tạng màu trắng màu vàng đan xen khiến cho Thụy Thu nôn khan.

Dù vậy nhưng nhìn thần sắc khát vọng của Tư Đế An, Thụy Thu cảm thấy bất kể điều gì cũng vẫn chịu được, lòng mẹ vô tư, nữ nhân cao quý hơn nữa mà đối mặt với con mình cũng đều biến thành mẫu thân bình thường nhưng vĩ đại.

Nhưng mà, lòng mẹ vĩ đại đựng phải thực tế tàn nhẫn lại thường khiến cho người ta chịu đả kích nhiều hơn.

Lúc Thụy Thu moi cái thứ cháy đen thui ra khỏi mặt đất thì nàng thực sự không dám nhìn vào cặp mắt thất vọng của Tư Đế An.

Thứ mà nàng chế biến ra căn bản không

thể ăn được, Thụy Thu gắng gượng ăn thử một miếng cơ hồ muốn nôn ra.

Thất vọng quá lớn và lo lắng cho Tư Đế An khiến cho Thụy Thu không nhìn được mà rơi lệ.

"Vì sao, vì sao cả chuyện nhỏ như vậy mà ta cũng làm không được?"

"Mẫu hậu, thứ mẹ nấu rất ngon." Tư Đế An nhìn thấy mẫu thân trên người dính đầy máu, lông gà, trên mặt còn vết than, biết bà đã tận lực nên cố gắng lấy một miếng thịt gà cháy thành than lên bỏ vào miệng, hết sức nuốt xuống nhưng lại làm cho Thụy Thu càng thêm nước mắt doanh tròng.

Nàng ôm lấy thân thể lạnh ngắt, trán nóng hổi của con mình vào, trong lòng dậy lên trăm mối buồn thương.

Không có người mẹ nào có thể chịu được khi con mình thống khổ, dù Thụy Thu có kiên cường thế nào thì trái tim cũng tan nát. Lúc này, quyền lợi địa vị tài phú mọi thứ đều không còn trọng yếu, nàng chỉ hy vọng Tư Đế An có thể sống vui sướng.

Lòng dạ nàng rối bời, không biết đã bao lâu.

Thụy Thu từ trạng thái tê dại tỉnh lại, quay đầu rút kiếm chém ra.

"Là ta!" Thanh âm quen thuộc vang lên từ bóng tối khiến cho Thụy Thu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Dương Chính lòng còn run sợ nhìn y phục bị rách trên ngực, còn muốn mắng vài câu nhưng nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của Thụy Thu thì không kìm được ngây người ra.

"Nàng làm sao đến nông nổi này?"

"Đừng quản đến ta, A Chính, người mau mau coi An tử, nó bị bệnh rồi." Thụy Thu hiện giờ như người chết đuối túm được gốc cỏ, yếu ớt đến khó tin.

Dương Chính vội chạy lên phía trước,

đưa tay sờ trán Tư Đế An, lại vạch mi mắt và miệng nó ra xem xét, nhíu mày nói: "Nó bị nhiễm phong hàn, ta không phải bảo các người ở đó chờ ta sao? Sao lại đi loạn lên như vậy?"

"Người.. đi lâu như vậy mà không có tin tức, ta cho là... người... Hải..." Thụy Thu lấp bắp, không biết diễn đạt biến hóa trong lòng như thế nào.

Lấy bình nước mang bên hông xuống, Dương Chính đưa cho Thụy Thu uống trước rồi lại nhỏ vào cho Tư Đế An.

"Nàng đừng gấp!" Dương Chính nhìn thấy nàng vừa giận vừa thẹn, cũng không muốn trách hỏi, chỉ ôm lấy Tư Đế An

nói: "Theo ta đi, bọn ta vào thành."

"Vào thành?" Thụy Thu lúc này mới phát giác Dương Chính đã thay đổi y phục, lớp nguy trang trên mặt đã tẩy rửa sạch sẽ, khác xa với lúc mới rời đi: "Người của Cự Mã tỉnh không phải đến bắt bọn ta sao?"

"Đúng vậy, nàng sợ là không ngờ tới lão Tiểu Ân không chết! Lão hồ ly này... Thôi, chúng ta đi, trên đường ta sẽ nói rõ tình huống bên ngoài cho nàng biết." Dương Chính quen đường thuộc lối tìm đường xuống núi, rồi đưa tay vào miệng huýt lên, một bóng đỏ từ hắc ám chạy ra, chính là Tam nhãn mã đã lâu chưa gặp, đi theo Tam nhãn mã từ trong bóng tối ra

có không ít kỵ binh.

Những người này đến trước mặt ba người Dương Chính liền xuống ngựa hành lễ.

"Trát Khắc, người đem ngựa qua đây, thu đội." Dương Chính không hề nói rõ thân phận của Thụy Thu, sự thật là nàng hiện tại quá mức nhếch nhác nên hắn không muốn nàng phải hổ thẹn trước mặt binh sĩ.

Thụy Thu cảm kích nhìn hắn, thậm chí nói tên gia hỏa này vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại tinh tế.

Dương Chính ôm Tư Đế An nhảy lên

Tam nhân mã, Thụy Thu cũng cười lên con ngựa của Trát Khắc, đoàn người chạy nhanh về phía Cự Mã tỉnh.

Trên đường, Dương Chính cẩn thận nói rõ tình thế hiện tại của Vệ Nhung quốc cho Thụy Thu rõ.

Thì ra ngày đó lão Tiểu Ân sau khi nhận lấy quyền thư, bội kiếm do Dương Chính đưa, trong lòng rất lo lắng, lão hồ ly này có thể không chế nghị viện nhiều năm, vốn là người nắm quyền chân chính của Vệ Nhung quốc, tâm tư thâm trầm phức tạp tuyệt đối hơn xa người khác, hưởng hồ trong vương đô, thế lực ngầm do lão không chế cũng to lớn dị thường.

Trên đường về phủ nghị trưởng chỉ kinh không hiểm, lúc từng đợt thích khách xông vào trùng kích, cảm giác bất an của lão càng thêm sâu đậm, hơn nữa mạng lưới tình báo của lão đã truyền tin Tác La Đồn bị đạo tặc công phá, thậm chí cả tin quốc vương bị ám sát cũng đã đến tai lão. Lão Tiểu Ân không phải kẻ ngốc, quá nhiều điểm nghi vấn như vậy mà lão đoán không ra thì đã không phải là nghị trưởng Vệ Nhung quốc. Vô luận chân tướng thế nào, lão cũng quyết định trốn khỏi Tác La Đồn trước, lão dùng một người thế thân chết trước mặt mọi người để mê hoặc thị tuyến, sau đó theo đường hầm đã đào sẵn trực tiếp chạy ra ngoài thành, nói ra thì còn thuận lợi hơn Dương Chính nhiều.

Các quận tỉnh xu phụ nghị trưởng tập trung ở Đông bộ và Trung bộ, lão Tiểu Ân trước tiên chạy tới Tác Mã Nhĩ Định hội hợp cùng tiểu Tiểu Ân, đồng thời bắt đầu giữ quyền khống chế quân đội.

Lúc này từ Tác La Đồn truyền ra tin tức đạo tặc bị Lôi Mông Tư Đặc suất lĩnh viện quân Đông tuyến trở về giải cứu Tác La Đồn. Còn trong cung lại truyền ra tin tức Ma thần tướng quân ám sát quốc vương, cùng bỏ trốn với vương hậu. Một người là tướng quân, một người là vương hậu, ai cũng đều khiến cho dân chúng suy đoán nhiều chuyện, chỉ qua mấy ngày đã có mấy chục dị bản truyền miệng khắp Vệ Nhung quốc.

Trong đó câu chuyện được truyền bá rộng rãi nhất chính là tướng quân yêu thương vương hậu, ám sát quốc vương rồi tự tử.

Chính vì dị bản này lãng mạn nhất, đầy vẻ tình cảm kỳ sĩ nên dân chúng rất thích coi dị bản này là nguyên bản. Nhưng những nhân vật thượng tằng có liên quan đến việc này tuyệt không thể tin lời đồn đáng cười như thế.

Mọi người đều biết lão quốc vương già yếu sắp chết, cơ bản chỉ là phế nhân, Ma thần tướng quân cho dù thực sự yêu thương vương hậu, hai người thông gian với nhau đi nữa thì bí mật trộm tình

không phải hay hơn sao. Mấy chuyện kiểu này bọn quý tộc cũng thấy không ít, với thủ đoạn của Ma thần tướng quân thanh danh hiển hách và vương hậu, tin rằng không ai dám nhiều lời xì xầm. Tư bọn đúng là hoang đường, huống hồ trước khi tư bọn còn giết chết quốc vương, loại sự tình trăm hại không có một lợi này ai mà ngu xuẩn đi làm chứ?

Chỉ là trước khi mọi việc sáng tỏ thì các nhân vật có khả năng ảnh hưởng cục thế Vệ Nhung quốc đều bảo trì trầm mặc.

Sau khi Lôi Mông Tư Đặc không chế Tác La Đốn liền giành được sự chi trì của A Mễ Á Đức. A Mễ Á Đức xuất thân từ dòng nhánh của vương thất, là đối đầu

lớn nhất của lão Tiểu Ân ở nghị hội, trong lần đại hỗn loạn này nghị viên theo hệ phái của Tiểu Ân cơ hồ đã bị giết sạch còn nghị viên theo phe lão chỉ bị giết có mấy người.

Lại thêm lão Tiểu Ân đã trốn đi, có thể nói sau lần hạo kiếp này, nghị hội sẽ nằm trong tay của A Mễ Á Đức, tuy rằng quyền lợi của nghị hội đã suy giảm phần lớn nhưng suy cho cùng vẫn là nghị hội danh chính ngôn thuận. Lôi Mông Tư Đặc khu trừ đạo tặc, cứu vớt Tác La Đôn được cố ý khuếch đại tuyên truyền nhằm giành được dư luận ủng hộ cho y đăng quang.

So với không khí nhiệt tình ở Tác La

Đồn thì các địa phương khác lại trầm lắng hơn nhiều.

Hệ thống quân đội của Bắc phương hoàn toàn rơi vào tay Lôi Mông Tư Đặc, khu Bắc bộ Vệ Nhung đã trở thành vật trong túi của Lôi Mông Tư Đặc, vì thế các đại quý tộc ở phương Bắc tranh nhau tiến kinh thể hiện lòng trung thành.

Trung bộ là địa bàn của Tiểu Ân, có thể tưởng tượng thái độ nơi đây như thế nào.

Tây nam bộ lạnh lùng bàng quan, mấy quận tỉnh lớn nhất ở đây đều là lãnh địa của lão bộ hạ Trì Vân, những lão quân phiệt này là kiệt ngạo nhất, trước giờ không để chính quyền trung ương trong

mắt.

Đông bộ tình huống có chút đặc thù, vì nơi đây tiếp giáp Thương Nguyệt quốc nên quân đội Đông bộ có số lượng hùng hậu nhất, quân Đông tuyến tương đối độc lập, các đời thống lĩnh Đông tuyến đều là phái trung lập, vương thất và nghị hội đối với vị trí này ai cũng thêm nhỏ dãi, hơn nữa từ khi Trì Vân quật khởi ở nơi đây, Đông tuyến quân giống như hòn đá giữ cho cán cân thăng bằng giữa Vệ Nhung quốc, Đông tuyến quân cứ đóng đưa qua lại giữa mọi sự tranh giành trong Vệ Nhung quốc.

Lần này cũng không ngoại lệ, trước khi sự tình sáng tỏ, Đông tuyến quân tịnh

không tỏ thái độ gì. Chỉ là, chuyện này có liên can đến Dương Chính, địa vị siêu nhiên của Đông tuyến quân này rõ ràng là lung lay. Thân là tướng lãnh ưu tú xuất thân từ Đông tuyến, Dương Chính được mọi người ủng hộ đến mức khó mà tưởng tượng nổi, hẳn là một lá cờ của Đông tuyến, sự tích đánh bại Thương Nguyệt quốc đến nay vẫn còn lưu truyền ở Đông bộ, là tướng lĩnh xuất sắc nhất sau Trì Vân và Tả Thanh Tử, binh sĩ hiển nhiên không tin hẳn lại làm chuyện phản quốc.

Lôi Mông Tư Đặc cũng đã rất nỗ lực hóa giải uy vọng của Dương Chính trong quân, nắm lấy địa vị của hắn trong Đông tuyến quân, nhưng hiệu quả lại không được tốt. Lôi Mông Tư Đặc thực sự có

bản lĩnh đã dẫn quân đánh thắng nhiều trận, y có thể nhanh chóng đạt được thành vọng cực lớn trong Bắc tuyến quân tuyệt không phải ngẫu nhiên, bằng không thì y sao có thể được đám dân chúng hiếu sự tuyên dương là một trong Vệ Nhung song tử tinh.

Nhưng mà những công trạng y lập được đều không sánh bằng một trận chiến của Dương Chính.

Vì Dương Chính chiến thắng chính là bá chủ Nam đại lục, Thương Nguyệt quốc.

Đó là quốc gia mà ai cũng phải nhường ba phần trên Nam đại lục, là quốc gia quân sự siêu cấp.

Bất cứ ai chỉ cần đánh bại quân đội Thương Nguyệt quốc thì liền có thể được các nhà bình luận quân sự đánh giá cao, nhiều tướng lĩnh đã lấy việc chiến thắng quân đội Thương Nguyệt làm mục tiêu cả đời, nhưng đến tận hôm nay bất quá chỉ vồn vện mấy người làm được, ngoài ra những người khác chẳng qua chỉ làm tôn thêm uy danh hiển hách của Thương Nguyệt quân mà thôi.

Lôi Mông Tư Đặc cuối cùng đã hiểu rõ, nếu y không thể đánh thắng Thương Nguyệt quốc thì vĩnh viễn hẳn không đạt được tham vọng lật đổ địa vị Dương Chính trong Đông tuyến.

Không có Đông tuyến quân chi trì, Lôi Mông Tư Đặc muốn triệt để không chế Vệ Nhung quốc chỉ là nằm mơ.

Lúc Dương Chính và Thụy Thu xuất hiện ngoài Cự Mã tỉnh thì lão Tiểu Ân đã tới trước. Lão mang theo quyển thư, bội kiếm và huy chương Dương Chính đưa cho lão lúc ở ngoài cung. Dương Chính đã ở Uy Cổ Lan nửa năm, nhờ vào lão Tiểu Ân chi trì, ngầm hợp tác với các quý tộc thượng tầng ở vương thất gạt bỏ quan viên cấp cao ở Cự Mã tỉnh, hơn nữa thành công kinh doanh cực lớn của Dương Chính ở Uy Cổ Lan đã khiến cho thanh vọng của hắn đạt đến cực điểm, hắn tiếp quản Cự Mã tỉnh chỉ là vấn đề thời gian.

Lão Tiểu Ân thông qua mạng lưới tình báo của mình biết được Dương Chính chưa chết, lão đoán Dương Chính mang theo mẹ con vương hậu, khả năng lớn nhất là sẽ ngấm tới Cự Mã tỉnh cho nên đã tới trước một bước, mang theo bằng chứng tiếp quản Cự Mã tỉnh của Dương Chính nắm lấy nơi này. Lão Tiểu Ân xuất hiện trước tiên đã ổn định được lòng người hoảng loạn, lão hồ ly này chấp chương nghị hội nhiều năm, nói là người có quyền uy đệ nhất Vệ Nhung cũng không quá đáng, thế lực của Lôi Mông Tư Đặc căn bản không thâm căn cố đế bằng lão, hơn nữa lão Tiểu Ân thoát được chính là sai lầm lớn nhất của y.

Truyền ngôn ở vương đô trong mắt các nhân vật thượng tầng bất quá chỉ là trò đùa cho vui.

Ít nhất sau khi lão Tiểu Ân đến Cự Mã tỉnh thì hầu như tất cả mọi người đều đang chờ Dương Chính trở về.

Lúc Dương Chính dẫn mẹ con vương hậu từ cửa sau tiến vào một tòa phủ đệ giản dị, hẩn trước tiên để Thụy Thu tắm rửa sơ qua, rồi gọi y quan đến trị liệu cho Tư Đế An.

Lão Tiểu Ân ở tiền sảnh chờ đợi, Dương Chính phân phó thị nữ phục thị vương hậu xong xuôi vội vàng đi ra. Hẩn và lão Tiểu Ân còn rất nhiều chuyện cần bàn.

"Tìm được chưa?"

"Tìm được rồi."

Một hỏi một đáp, ngữ khí hai người đều không chút ba động, Dương Chính ngồi xuống bên lão Tiểu Ân nhấp trà, ánh mắt không cách nào che dấu được nỗi mệt mỏi. Hơn 10 ngày đào vong, còn phải đón nhận cục diện phức tạp này, Dương Chính xác thực tâm lực tiêu tụy, hẳn thực sự không hề thích hợp với loại sinh hoạt đấu đá lẫn nhau này.

Hắn day day mi tâm than: "Tranh đoạt vương quyền tàn khốc đến cỡ này. Lôi Mông Tư Đặc, ta đã coi thường người

rồi."

Lão Tiểu Ân nét mặt đầy nếp nhăn, các ý nghĩ trong lòng không lộ ra ngoài, chỉ là ngữ khí có chút trầm trọng: "Tạm thời bỏ qua ân oán với hấn, người này thực sự đúng là nhân tài làm việc lớn, nếu như không phải ta không thể lùi bước thì Vệ Nhung quốc nằm trong tay hấn thực sự có thể có khí tượng mới."

Dương Chính lòng hiểu rõ chuyện này, biết lão Tiểu Ân chẳng qua chỉ nói vậy thôi, lão mà thôi lui thì đâu còn là lão, hấn cười im lặng, không nói lời nào.

Lão Tiểu Ân nhìn hấn nói tiếp: "Lôi Mông Tư Đặc thông minh thì thông minh

nhưng hấn còn quá trẻ, tính tình nóng nảy, Vệ Nhung nếu rơi vào tay hấn chỉ sợ là mưa gió toi bời."

Dương Chính nhẹ gật đầu:"Hiện tại thế lực các địa phương trừ Đông tuyến địa vị siêu nhiên, Bắc tuyến đã bị Lôi Mông Tư Đặc khống chế, trung bộ tự nhiên nằm trong tay nghị trưởng đại nhân, chỉ còn lại Tây Nam còn chưa xác định, nghị trưởng đại nhân thấy thế nào?"

Dương Chính tịnh không nói ra gia thế của Thụy Thu, lại muốn thăm dò ý tứ của lão Tiểu Ân, kết quả thật bất ngờ, lão tịnh không biết Thụy Thu là con gái của Trì Vân, lão trầm ngâm một lúc rồi nói:"Bắc tuyến tuy rộng nhưng nghèo

khó, so về tài lực vật lực thì bọn ta chiếm được ưu thế, khu vực Tây nam thì mấy lão quỷ đó đều đã thành tinh, năm xưa lại là thủ hạ của Phi Tướng Quân nên kiệt ngạo bất thuần, xưa nay đều không để vương thất và nghị hội trong mắt, nếu như Lôi Mông Tư Đặc không thể đưa ra lý do để họ kính phục thì mấy lão quỷ này tuyệt không dễ dàng quy phục đâu. Giờ đây vương hậu ở chỗ bọn ta, tiểu vương tử tuy chưa thành niên nhưng cũng danh chính ngôn thuận là huyết mạch vương thất, Lôi Mông Tư Đặc nếu như cường hành đăng cơ thì bọn ta ủng hộ tiểu vương tử làm vua.

"Bất quá..." Lão Tiểu Ân đổi giọng, ngữ khí đầy vẻ lo lắng: "So với Lôi Mông Tư

Đặc thì ta lo lắng vì Thương Nguyệt quốc nhiều hơn."

Dương Chính cũng rất đồng cảm, vô luận Lôi Mông Tư Đặc vì sao mà phát sinh tranh đấu nội bộ thì Dương Chính với Vệ Nhung quốc mà nói thực sự là trăm hại không có một lợi.

Đúng như lão Tiểu Ân nói, Lôi Mông Tư Đặc còn quá trẻ, hoặc giả là y quá tự phụ, năm xưa Dương Chính thiêu cháy ba vạn Lang quân, Thương Nguyệt quốc sao có thể quên mối thù này, loại sỉ nhục đó đối với Thương Nguyệt quốc bá đạo xưa nay mà nói thì khó mà tiêu tan được, chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch.

Nửa năm nay, biên giới tình hình đều bất ổn, Lang quân đã tập kết, rục rịch muốn tấn công.

Trời lại khiến Lôi Mông Tư Đặc ngay lúc này gây náo loạn cực lớn, Vệ Nhung quốc phân liệt hay không cũng khó nói, còn Thương Nguyệt quốc tuyệt không bỏ lỡ thời cơ hiếm có này để nhảy vào làm ngư ông đắc lợi.

"Ta trái lại còn cho rằng Lôi Mông Tư Đặc chính đang chờ Thương Nguyệt quốc tiến công." Thanh âm nhu hòa quả quyết từ bình phong bằng gấm vang lên.

Dương Chính và lão Tiểu Ân vội vàng đứng dậy, lúc thân ảnh ưu nhã đó xuất

hiện trước mặt thì hai người cung kính hành lễ: "Bệ hạ."

Vương hậu Thụy Thu mặc áo cẩm bào thêu mây trắng, trên đầu chỉ dùng một cây trâm tùy ý búi tóc lại phía sau, trên người còn toát lên làn hương thanh đậm ưu nhã. Sắc đẹp của nàng thực kinh người hơn nữa còn có tư thái bình thản ung dung, bao hàm nét quý tộc khiến người ta không dám xúc phạm.

Sau khi vương hậu ngồi xuống, lão Tiểu Ân cẩn thận hỏi: "Hạ thần không hiểu, vương hậu bệ hạ vừa nói Lôi Mông Tư Đặc đang chờ Thương Nguyệt quốc tiến công là ý làm sao?"

Vương hậu bảo hai người ngồi xuống rồi ung dung phân tích: "Ta tuy gặp mặt Lôi Mông Tư Đặc không nhiều nhưng người này có một đặc điểm chính là kiêu ngạo. Đương nhiên người tài hoa như hấn xác thực là có tư cách kiêu ngạo. Ví dụ như lúc ta và tướng quân chạy ra khỏi thành, rõ ràng hấn có thể bố trí thiên la địa võng ngăn trở nhưng hấn khơi khơi chỉ tới một mình khiêu chiến với tướng quân, điểm kiêu ngạo này chúng ta có thể thấy rất rõ ràng. Ta có thể nói, tính cách truy cầu hoàn mỹ và khát vọng đối với quyền lực của hấn đều mãnh liệt như nhau. Thứ cho ta nói thẳng, có lẽ là trong lòng hấn, đối thủ chân chính chỉ có tướng quân."

"Ta?" Dương Chính ngăn người: "Sao có

thể? Luận quyền thế địa vị, bệ hạ và nghị trưởng đại nhân còn hơn ta xa."

"Đây chính là tính cách của hần, ta địa vị tuy cao nhưng trong mắt hần thì chỉ là phận nữ lưu, nghị trưởng đại nhân niên kỷ quá lớn, với sự kiêu ngạo của hần thì hần tuyệt không để một lão già vào mắt. Hơn nữa chỉ có người luận về tài năng địa vị đều có thể so với hần, dân chúng thậm chí còn đặt hai người ngang hàng thành Vệ Nhung song tử tinh, người nói xem hần sao không thể coi người là đối thủ lớn nhất cho được?"

Dương Chính than:"Cho dù là vậy thì chuyện này cùng với chuyện hần mong muốn Thương Nguyệt quốc tiến công có

quan hệ gì?"

"Vì chỉ đánh bại Thương Nguyệt quân mới có thể chân chính chiến thắng người, một ngày hắc chưa đánh bại Thương Nguyệt quân thì địa vị của hắc không thể vượt hơn người trong Đông tuyến. Thương Nguyệt quân chính là một khối đá thử vàng, hắc đánh thắng cả trăm trận cũng không có giá trị bằng người đánh thắng Thương Nguyệt quân một lần. Nếu muốn chứng minh hắc là nam nhân mạnh nhất Vệ Nhung quốc thì chỉ có đối quyết chiến trường mới là biện pháp thiết thực nhất."

Thụy Thu nhìn chăm chú vào Dương Chính, ngữ khí không chỉ phân tích rõ

Lôi Mông Tư Đặc mà còn mong chờ vào Dương Chính.

"Bệ hạ thực sự là tầm nhìn sâu sắc." Lão Tiểu Ân vỗ tay cười nói: "Đúng thực là vậy."

Dương Chính cảm thấy hoang đường, nhưng đối với Lôi Mông Tư Đặc này cũng có chút kỳ quái và kính trọng. Người này hành sự bất chấp thủ đoạn nhưng trong lòng vẫn kiên trì, đúng thật là con người có phong cách rộng rãi phi thường.

Ba ngày sau.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, linh

điều bay từ biên giới tới đưa tin.

Tin tức này chấn động cả Nam đại lục, Lang quân lần nữa tập trung ở biên giới, chuẩn bị tiến công Vệ Nhung quốc.

Lần này Khâu Viễn Sơn không chỉ tập kết 10 vạn lang quân mới chiêu mộ mà còn có cả Sư thứu kỵ sĩ vô cùng đáng sợ từ vương đô Y Kỳ Lan phái đến.

Một khi nhắc tới Sư thứu kỵ sĩ đủ để mỗi quốc gia rung động. Từ 800 năm trước, sau khi Long kỵ sĩ cuối cùng chết đi thì binh chủng mạnh nhất đại lục chính là Sư thứu kỵ sĩ. Kỵ sĩ thông thường so với Sư thứu kỵ sĩ giống như một khinh bộ binh đối trận với trọng trang kỵ binh trên

bình nguyên, hoàn toàn không thể so bì.

Nhưng tạo vật cũng rất công bằng, sinh vật cường hãn vĩnh viễn số lượng không nhiều, bằng không thế giới này đã không bị nhân loại chiếm cứ. Số lượng Sur thú cực kỳ ít ỏi, kỵ sĩ được nó thừa nhận lại càng ít hơn. Toàn đại lục chỉ có mình Thương Nguyệt quốc quân sự mạnh nhất mới có được một kỵ sĩ đoàn Sur thú kỵ sĩ hoàn chỉnh, các quốc gia khác nhiều nhất chỉ có mấy mươi Sur thú kỵ sĩ, hơn nữa cơ bản đều thủ hộ ở hoàng thành.

Cũng chỉ có Thương Nguyệt quốc mới có thể phái xuất Sur thú kỵ sĩ đội tiến nhập chiến tranh.

Bởi vì không có quốc gia nào chịu nổi hao tổn loại này.

Năng lượng của một Sur thúu kỵ sĩ rất lớn, hơn nữa quý giá vô cùng, kỵ sĩ được Sur thúu thừa nhận cơ thể giống như kim cương, cơ hồ bị các quốc gia hòa nhau tranh đoạt.

Lần này, Thương Nguyệt quốc lại phát xuất Sur thúu kỵ sĩ đội, đủ thấy họ trọng thị trận chiến này như thế nào.

Tin tức truyền ra, dân chúng kinh hoàng thất thố, Vệ Nhung quốc phong vũ tiêu điều lúc nào cũng có nguy cơ đổ vỡ.

Đồng thời, lúc này lãnh chủ Lô Đặc Lâm

đang tiếp đón hai vị khách đặc biệt.

Khi vương hậu và Dương Chính ăn mặc đơn giản đi tới, Lôi Đặc Lâm đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn qua, trong mắt lóe lên một tia kinh dị.

Lôi Đặc Lâm năm nay đã 63 tuổi, đầu tóc bạc phơ nhưng thân hình đứng thẳng, nhãn thần sắc bén, cho dù Dương Chính dùng tiêu chuẩn nghiêm khắc của quân nhân thời hiện đại mà đánh giá thì cũng không tìm ra chỗ nào đáng chê, lão giống như mô bản quân nhân tiêu chuẩn, ít nói, sắc bén.

Tướng lĩnh của Phi Tướng Quân uy danh lừng lẫy không hề hư ngụy khách sáo,

thanh âm vang như chuông đồng lại nói thẳng băng, không hề để cho người khác có chút mặt mũi nào: "Vương hậu bệ hạ, Ngọc hầu tước, quốc vương mới mất ta lại nghe đến lời đồn không hay giữa hai người. Hiện tại quốc gia nguy nan, hai vị không ở vương đô mà đến đây viếng thăm không biết có gì chỉ giáo."

Vương hậu và Dương Chính nhìn nhau, không thích cái kiểu nói châm chích của Lôi Đặc Lâm, vương hậu nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống một chiếc ghế dựa, Dương Chính tiến tới trước một bước, ánh mắt tiếp xúc trực tiếp với Lôi Đặc Lâm, không chút e dè nói: "Bệ hạ và ta bị người khác mưu hại, không thể không rời khỏi vương đô."

"Muru hại, các vị một là vương hậu, một là Hầu tước danh tiếng vang dội, Vệ Nhung quốc có ai dám hãm hại các vị?"
Lôi Đặc Lâm cười lạnh.

"Ai muru hại bọn ta tính không quan trọng, quan trọng nhất là đại công tước (Lôi Đặc Lâm là công tước) có tin ta giết chết quốc vương, sau đó dẫn vương hậu bỏ trốn hay không?"

Lôi Đặc Lâm ánh mắt thu lại, hừ nhẹ một tiếng, phát tay nói với thủ hạ: "Các người là người chết à, dăng trà."

Dương Chính kinh ngạc, phủ đại công không có một thị nữ nào, người này

nghiêm khắc đến mức biến thái.

Nhìn mấy tên thị vệ to lớn thô kệch dâng trà lên, Lôi Đặc Lâm thoải mái ngồi vào chủ vị trực tiếp nói: "Ta nói là không thích những chuyện phiền nhiễu, các vị thực sự không có lý do giết chết quốc vương nhưng trên đời cũng có rất nhiều chuyện không cần lý do. Vì vậy trước khi nước cạn tro đá thì các vị cũng tốt, Lôi Mông Tư Đặc cũng hay, ta không giúp bên nào, nếu như các vị tìm ta muốn lấy tiền lấy người thì thứ cho ta không thể tiếp đãi."

Dương Chính lần đầu tiên gặp phải người thẳng thắn dứt khoát khiến cho người ta dở khóc dở cười như vậy.

Các phương pháp thăm dò trước khi tới đây đều vô dụng, Dương Chính cảm giác là nói thẳng ra thì hay hơn, hắng nhỏ giọng nói: "Đại công, ta nói thẳng, ông còn nhớ Phi Tướng Quân năm xưa còn có một đứa con gái hay không?"

Lôi Đặc Lâm sắc mặt hơi biến, đứng phắt dậy, hiển nhiên ba chữ Phi Tướng Quân đã kích động ông, ông thần sắc lạnh lẽo hỏi: "Người làm sao biết chuyện này?"

"Ta không chỉ biết mà còn biết nơi ở của nàng ta." Dương Chính nhếch môi, ngang ngạnh nhìn Lôi Đặc Lâm.

Lôi Đặc Lâm sắc mặt đại biến, chột rút bội đao thét: "Người dám uy hiếp ta?"

Thị vệ ngoài cửa nghe tiếng thét liền ủa vào, vây chặt lấy Dương Chính và vương hậu.

Lôi Đặc Lâm râu tóc tung bay, ánh mắt cơ hồ phun lửa: "Phi Tướng Quân một nhà trung liệt, người lại dám bắt con gái duy nhất của ngài uy hiếp, ta bất kể thân phận địa vị của người thế nào, mau giao nàng ta ra, bằng không đừng hòng bước khỏi nơi này."

Ra ngoài ý liệu của ông, Dương Chính sắc mặt có biểu tình rất kỳ quái, nhìn vương hậu nhẹ gật đầu.

Vương hậu chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt đại công, cúi người hành đại lễ: "Tam biểu thúc."

Lôi Đặc Lâm thần sắc chấn động, bội đao cơ hồ rơi xuống đất, ông kinh ngạc bàng hoàng nhìn vương hậu, đến khi vương hậu đem một cái hộp ra mở trước mặt ông, tử quang lấp lóe, Lôi Đặc Lâm nhìn rõ vật này thì bội đao cũng đánh rơi xuống đất, gương mặt trầm tĩnh trở nên cuồng nhiệt, thanh âm run rẩy, lẩm nhẩm nói: "Mã đạp phi yên, là mã đạp phi yên!"

Ông đưa tay đón lấy vật này, nhẹ nhàng vuốt ve giống như đang cẩn thận vuốt ve

da thịt của nữ nhân yêu thích, cả nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn Thụy Thu, tựa như muốn nhìn rõ dung mạo của nàng là giả mạo hay không, mi mắt, đường nét cũng khá giống Phi Tướng Quân.

Nhưng ông cũng không dám khẳng định, vì sự việc này liên hệ quá nhiều, ông trì nghi nói: "Vương hậu, không phải ta không muốn tin nhưng sự việc cách đây đã nhiều năm, ta cần phải nghiệm chứng rõ ràng. Năm xưa lão tướng quân không khi nào đưa hài tử ra trước mặt người ngoài nhưng ta có quan hệ họ hàng, khi người đầy tháng thì đã thấy qua một lần, ta còn nhớ phía sau vai trái của hài tử có một thai ký hình hoa mai màu đỏ, cho nên hy vọng người hạ cố cho vợ ta khám

nghiệm một lần."

Vương hậu nhướn đôi mày đẹp không nói gì.

Cả Dương Chính đứng bên cũng nghi ngờ.

Nhìn thấy biểu tình của Lôi Đặc Lâm trở nên cẩn thận, vương hậu chột bật cười: "Tam biểu thúc, ta để cho biểu thẩm nghiệm chứng cũng được, nhưng mà ta cũng không nhớ là trên người có thai ký hình hoa mai."

"Thực sự không có?"

Nhìn thấy thần sắc kinh nộ của Lôi Đặc

Lâm, Dương Chính nhảy vọt tới, tay đặt lên Liệp huyết đao, chỉ cần Lô Đặc Lâm có điểm gì không đúng thì lập tức tiên hạ thủ vi cường.

Thụy Thu vẫn trầm ổn như cũ nói: "Thực sự không có."

Lời này nói ra, Lô Đặc Lâm vung đao, Dương Chính đồng thời cũng rút đao phóng đến sau lưng Lô Đặc Lâm, nào ngờ lại thấy ông quỳ 1 gối xuống: "Bệ hạ thứ cho hạ thần vô lễ, việc quá quan trọng cho nên hạ thần không thể không thăm dò."

"Tam biểu thúc mau đứng dậy, người là trưởng bối của ta, sao lại quỳ gối trước

hậu bối?"

Thụy Thu nâng Lôi Đặc Lâm dậy, Lôi Đặc Lâm đôi mắt đầy lệ, kích động ôm vai Thụy Thu: "Người quả thực là Phượng Hoàng nhi."

"Đúng vậy, biểu thúc." Thụy Thu trong mắt cũng lấp lánh ánh lệ.

"Phượng Hoàng nhi, thúc thúc tìm con đã nhiều năm, không ngờ... con lại trở thành vương hậu, nhiều năm nay vì sao không nói rõ thân phận với thúc thúc?"

"Biểu thúc, Phượng Hoàng nhi cũng có nỗi khổ..."

Thụy Thu đỡ Lôi Đặc Lâm ngồi sang một bên nàng, Dương Chính còn có chút bất ngờ, biết được Lôi Đặc Lâm chỉ là thử thăm dò vương hậu, trong lòng cười khỏ không dứt, không ngờ mình lại bị vẽ ngoài cương nghị bộc trực của lão lừa dối. Mấy lão gia hỏa thành tinh này, tâm tư thật vô cùng thâm trầm, nếu như Thụy Thu là giả mạo thì chắc đã bị bắt giữ.

Thân phận của Thụy Thu đã xác định, thái độ của Lôi Đặc Lâm chuyển biến 180 độ. Lúc nói chuyện tuy là trưởng bối của Thụy Thu nhưng rõ ràng là coi nàng như chủ nhân, Dương Chính cảm nhận sâu sắc ông năm xưa đã được Phi Tướng Quân yêu quý đến mức nào.

"Nói vậy, sau khi tướng quân thất tung thì có người đưa con vào trong cung, cả con cũng không biết tướng quân ở đâu?"

Thụy Thu buồn bã gật đầu: "Phụ thân đột nhiên rời đi, thậm chí còn không từ biệt con, cả Mã đạp phi yến cũng giao cho người đưa con vào cung, nếu không phát sinh sự tình thế này thì con cũng không muốn lấy nó ra để làm phiền thúc thúc."

"Nói gì vậy, phụ thân con năm xưa đối với ta ân nặng như núi, cái mạng này của ta mấy lần được ông cứu về, cho dù hiện tại đưa cái mạng trả cho con thì cũng không nhíu mày. Phượng Hoàng nhi, con yên tâm, tên khốn Lôi Mông Tư Đặc đó mưu hại con, cứ để cho thúc thúc làm

chủ, lãnh chủ tám quận tỉnh Tây Nam bộ đều là bộ hạ năm xưa của lão tướng quân, bọn ta xương cốt đã lâu chưa vận động, nay cũng đến lúc rồi."

"Thúc thúc, không thể! Thực ra lần này con tới đây không phải muốn mượn binh mượn tiền. Hiện tại Thương Nguyệt quốc ở Đông tuyến đang chăm chăm dòm ngó, nếu như lúc này xảy ra nội chiến thì không phải là tạo cơ hội cho Thương Nguyệt quân thôn tính bọn ta sao? Tin rằng phụ thân nếu ở đây cũng không muốn làm vậy."

Lôi Đặc Lâm suy nghĩ một lát, gật đầu: "Tướng quân một đời nhung mã, thực ra tâm nguyện lớn nhất của ông

chính là nhân dân an định không có chiến tranh. Nhưng mà Lôi Mông Tư Đặc làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, cả phụ thân của mình mà hắn cũng giết, thì tuyệt đối không thể để cho các con còn sống trên thế gian này. Phượng Hoàng nhi, chỉ sợ là con dù nghĩ vậy nhưng hắn tuyệt không buông bỏ đâu."

Thụy Thu có chút buồn bã: "Yên tĩnh coi biến hóa thôi, Lôi Mông Tư Đặc hiện tại không quan tâm đến bọn ta được, nếu như hắn có thể đánh bại Thương Nguyệt quốc thì vương vị cho hắn ngồi cũng có làm sao?"

"Hắn có thể chờ sao?" Lôi Đặc Lâm hừ mũi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 8 - Chương 3: Phục kích huyết quan cốc

A

ds Phía cực Bắc, dãy núi Băng Ma Cô Sơn sừng sững ngàn đời, trong đó Vân Trung Thành cũng tồn tại từ xưa.

Vân Trung Thành ở đỉnh mây cao giống như kỳ tích.

Trên đỉnh cao nhất của Vân Trung Thành có một bình đài hình tròn khổng lồ.

Bình đài giống như mặt biển tán phát u quang nhàn nhạt, nhìn lên trên liền thấy

một khoảng trời đất kỳ dị mỹ lệ vô cùng.

Bầu trời vũ trụ như không bờ không bến nối tiếp bình đài, vô số ánh sáng, lồng sáng rực rỡ đầy màu sắc huyền hoặc bập bênh trên không trung, nối với các ánh sáng sắc sỡ này chính là một cái bình cực lớn úp ngược bức xạ ánh sáng trở lại, dịch thể giống như thủy ngân thông qua kinh mạch tiến vào bên trong bình.

Các loại hình dáng tàn khuyết trong dịch thể không ngừng chuyển động, lúc thì hợp lại, lúc thì phân ra.

Các điểm bức xạ liên tiếp chiếu đến một cơ thể con người, các mảnh tàn khuyết không ngừng tụ hợp, trong dịch thể xuất

hiện một bức tranh, xé rách lãnh vực bằng máu, biến thành sa mạc âm sâm, hải cốt đầy đất, còn có hình dáng Ba Bử, Thanh Liên, Dương Chính, Tư Gia Lệ...

Lúc bức tranh vụn vụn tiến đến hình người thì một đạo ánh sáng từ trong trái tim cơ thể phát ra, dần dần chiếu rõ cả cơ thể, trái tim, cốt cách, kinh mạch... dưới ánh sáng rực rỡ đó đều hiện ra rõ nét.

Dịch thể màu bạc theo ánh sáng rực rỡ đó tiến vào trong, cơ thể lúc đầu mơ hồ nhìn không rõ đã bắt đầu trở nên một thân hình rõ ràng.

Lúc thì biến thành nam nhân, lúc thì biến

thành nữ nhân.

Mỗi hình dạng đều diễn ra khắp nơi trong các hình ảnh vỡ nát. Cuối cùng, tựa hồ như đã tuyển chọn xong, cơ thể đang phát ánh sáng biến thành cơ thể nữ nhân, các đường nét mắt mũi miệng dần dần rõ ràng, sau khi tạo thành thân hình thì ánh sáng dần tiêu tán, khôi phục lại làn da trắng nõn của con người.

Nữ nhân, phải nói là nữ hài mới đúng, dần dần mở mắt, tròng mắt màu lam lạnh lẽo dần dần biến thành màu đen, mái tóc màu bạc cũng dần trở thành màu đen.

Nàng ta ngâm trong dịch thể màu bạc tựa hồ có thể hít thở trong nước, hai mắt lớn

hơn thường nhân rất nhiều mang theo chút mê mang nhìn thế giới chung quanh.

Nếu như án chiếu quan điểm thẩm mỹ nghiêm khắc nhất thì nữ hài nàng tuyệt không thể tính là tuyệt sắc.

Nhưng đôi mắt nàng lại giống như nhân vật trong phim hoạt hình, lỗ mũi nhỏ nhắn, thân hình tuyệt không giống như nữ nhân thành thực, lộ rõ nét non nớt, bất quá thân hình và dung mạo của nàng rất hợp với nhau khiến cho nam nhân nhìn thấy không nhịn được mà đem lòng thương yêu, có cảm giác che chở cho nàng.

Nữ hài chậm rãi đi ra khỏi dịch thể, các

giọt dịch thể màu bạc giống như từ trên lá chảy xuống, không còn giọt nào dính trên người.

Nàng đứng trên bình đài rộng lớn, chăm chú nhìn vào hư không vô cùng.

"Phụ thần!"

Thanh âm vang lên giữa hư không ngọt ngào thấm đẫm lòng người.

Sau một lúc, từ hư không chợt vang lên thanh âm như sấm rền: "Thanh Liên, con tỉnh rồi."

"Con không còn là Thanh Liên, theo như đoạn ký ức không đầy đủ thì con là Nhan

Ngọc." Thanh âm trong vắt của nữ hài vang lên có chút điểm phóng túng, khác xa với tính cách của Thanh Liên.

Phụ thần ở hư không im lặng một lúc lâu, so với các Vân Trung quân lãnh đạm trong quá khứ ông từng tạo ra thì lần này lực tàn dư của Thanh Liên chế tạo ra một Vân Trung quân mới lại có chút "đặc thù".

Phụ thần tính toán thì xác suất xảy ra sai biệt này chỉ cỡ một phần vạn.

Không ngờ trước mắt lại xuất hiện một biến dị thể.

Nếu như theo tập quán dĩ vãng thì Phụ

thần sẽ hủy diệt tất cả những dị biến thể khác với trình tự thiết định nhưng lần này Phụ thần lại không làm vậy, theo như tiến hóa ông từng ngày đạt được thì đã đến bình cảnh, Phụ thần quyết định từ dị biến để tìm cách đột phá, hơn nữa dị biến thể này hiển nhiên là tài liệu thí nghiệm rất tốt.

Thanh âm to lớn mạnh mẽ của ông chấn động cả hư không: "Nhan Ngọc, con là Vân Trung quân đời thứ sáu, ta cho con tự do, có thể ra khỏi Vân Trung Thành nhưng con phải bắt Tử Tâm về cho ta, bất luận là dùng biện pháp nào..."

Nhan Ngọc ánh mắt chớp chớp, thân thể chợt phát ra ánh sáng chói mắt.

"Tuân lệnh ngài, Phụ thần."

Ánh sáng bành trướng, Nhan Ngọc biến mất khỏi bình đài rộng lớn..

Vệ Nhung Đông tuyến, Quy Tàng và Mục Phi Vân cùng các tướng lãnh trọng yếu tập hợp trong đại trướng.

Qua hơn nửa năm nghỉ ngơi phát triển, Đông tuyến đã căn cứ theo biểu đồ của Dương Chính mà kiến tạo được một phòng tuyến cứng rắn dễ thủ khó công.

Hệ thống địa đạo phức tạp lấy Ngọc Long sơn làm trung tâm phát tán ra, các loại công sự liên miên tiếp nối trên bình

nguyên rộng lớn của Đông tuyến, hầm dầu lửa, hầm bẫy ngựa so với lần trước Thương Nguyệt quốc tiến công thì Đông tuyến bây giờ giống như con nhím, yên tĩnh ngời ngời nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác giọt nước cũng khó lọt vào.

Ở đại doanh mới xây dựng dưới chân núi của Đông tuyến, cờ xí rợp trời, xe ngựa đông đúc huyên náo, không khí chiến tranh vô cùng nồng đậm.

Trừ cờ xí hình Bạch long mà chỉ Đông tuyến mới có, còn có một loại cờ hình lam điều tung bay, hai loại cờ xí phân biệt rõ ràng, chiếm cứ hai góc của đại doanh, khiến cho người ta có cảm giác

cổ quái.

Quy Tàng sắc mặt nghiêm túc ngồi trong quân trướng nhìn các tướng lãnh trọng yếu nối nhau đi vào.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Quy Tàng trầm giọng nói: "Bây giờ Thương Nguyệt tấn công, ta triệu tập các vị tiến hành hội nghị trước khi chiến đấu, các vị có ý gì đều có thể đề xuất ra.

Ngày trước mỗi lần trước khi đại chiến thì tướng lãnh rất kích động hưng phấn, chỉ là lần này bọn tướng lãnh Đông tuyến nghe lời nói của Thống lĩnh đều im lặng không nói, bầu không khí trầm lắng như mất mẹ, cả buổi cũng không có ai nói gì.

Quy Tàng chờ đã lâu, nhướng mày lên, giơ tay chỉ vào Mục Phi Vân ngồi hàng đầu bên trái.

"Mục phó thống lĩnh, người nói đi."

Mục Phi Vân đứng dậy hành lễ, sau đó ngồi xuống trầm giọng nói: "Hạ quan không có ý kiến, mọi việc đều nghe theo thống lĩnh an bài."

Quy Tàng hỏi thêm mấy người đều nghe những câu như "hạ quan vô năng", "hạ quan không có ý kiến", "hạ quan tuân theo quân lệnh", toàn là những câu không có chút ích lợi gì. Quy Tàng đầu mày nhíu chặt, đập bàn quát: "Chết cả đi, các

người chết cả đi, đánh trận như vậy thì sao mà đánh được?"

Bên dưới vang lên tiếng nói: "Cái vị đại hoàng tử đó hận không thể để bọn ta lưu lại nơi này, vốn cũng không cần đánh làm gì."

Quy Tàng hai mắt sắc bén nhìn về phía vừa thốt lên câu đó, chỉ là người vừa rồi đã co người lại trốn mất, hấn giận quá hóa cười: "Các người là quân nhân mà nói như vậy sao? Bọn ta trấn thủ Đông tuyến, thủ hộ quốc gia không phải vì cá nhân. Ta biết các người bất mãn với đại hoàng tử, ta cũng không tin Ngọc tướng quân làm ra những chuyện đó nhưng bây giờ không phải lúc vứt bỏ lý trí, tâm tình

cá nhân phải gạt sang một bên, lấy quyền lợi quốc gia làm trọng, các người nói có phải không?"

Mọi người đều im lặng.

Quy Tàng từ từ thở ra một hơi, nhìn trảng hán ngồi thứ ba bên tay phải nói tiếp: "Đại hoàng tử điện hạ đã phái người tới thương lượng cùng ta, muốn mượn Lôi thần doanh của người. Lôi Hồ, người là thống lĩnh Lôi thần doanh, việc này cần phải phối hợp hành động cho tốt."

Lôi Hồ cười lạnh, Lôi thần doanh là do một tay Dương Chính gây dựng nên không ngờ giờ đây lại để người khác chiếm tiện nghi.

Lúc Quy Tàng ở phía Đông đại doanh triệu tập hội nghị thì ở phía Tây, Lôi Mông Tư Đặc và mấy tướng lĩnh tâm phúc cũng đang quan sát sa bàn.

Trong đó còn có cả Mã Ước Sắt, trận chiến Tác La Đồn hấn cơ hồ chết trong tay Vô tâm chiến sĩ, may mà Huyết vệ kịp thời đến cứu, bất quá hấn cũng bị mất một tai, gương mặt anh tuấn pha chút hung ác, âm trầm nói: "Điện hạ, bọn gia hỏa Đông tuyến này không coi bọn ta ra gì, lần này nên để chúng đi đánh trận đầu!"

Lôi Mông Tư Đặc nhìn sa bàn bình thản nói: "Mã Ước Sắt. người tới giờ còn

chưa hiểu rõ sao? Họ không phải là địch nhân của ta, ta cần một Vệ Nhung quốc hoàn chỉnh chứ không phải là Vệ Nhung quốc đã bị tiêu hao nghiêm trọng, những người ở Đông tuyến đều là những chiến sĩ ưu tú, thu phục họ mới là đạo vương giả."

"Nhưng cái tên Ma thần tướng quân đó một ngày chưa chết bọn họ sẽ không phục tùng điện hạ."

"Kẻ mạnh là vua, chỉ cần ta đánh bại Thương Nguyệt quân thì mọi thứ đều không có vấn đề gì." Lôi Mông Tư Đặc nhìn vào một khúc quanh trên sa bàn, ngữ khí toát lên vẻ tự tin vô cùng.

Lưu Vân quốc, Tác Ba Đình.

Ba thót ngựa nhanh chóng chạy vào thành, tiến về phía Khố Lý Khắc thương hành ở khu thương mại.

Dẫn đầu là một thót kiện mã màu đỏ thân tuần phi thường, trên lưng là một nam nhân tướng mạo bình phàm nhưng thân hình cao lớn thẳng băng khiến cho người ta có cảm giác hung mãnh tàn độc dị thường.

Ba thót ngựa giống như cơn gió vụt qua nhưng binh sĩ giữ thành lại không dám ngăn cản.

Bởi vì người đi đầu tuy vận y phục võ sĩ

bình thường nhưng hai người phía sau hẳn rõ ràng là vận quân phục, hơn nữa lưng hùm vai gấu, phía sau lưng có đeo một thanh kiếm dài 1m8, rộng hơn 30cm đã tuyên cáo thân phận của mình, không chỉ cường đại mà còn là thành viên cao cấp trong quân.

Khố Lý Khắc thương hành là sản nghiệp của Thiên chích tộc, Mạn Kỳ lúc xưa cũng ẩn nấp nơi này.

Hiện tại hẳn đã trở thành Lưu Vân quốc vương, nơi này tự nhiên trở thành một nơi quan trọng.

Ba người phóng tới công thương hành thì đã có người ra nghênh đón.

Tộc thúc Mạn Đức của Mạn Kỳ tiếp tục chấp chương sự vụ thương nghiệp. Người này dảnh vẻ tinh minh, tuổi chừng trung niên, thân hình cao gầy.

"Mời!" Mạn Đức cung tay chào hỏi.

Nam nhân trên lưng hồng mã nhảy xuống hoàn lễ đồng thời nhẹ giọng nói: "Mạn đại nhân không cần phô trương, bọn ta vào trong nói chuyện."

Mạn Đức hiểu ý gật đầu, cả đoàn người tiến vào bên trong thương hành.

Khô Lý Khắc thương hành giống bảo lũy không hề thay đổi gì so với mấy tháng

trước Dương Chính đến ám sát Mạn Kỳ, chỉ bất quá thương hành đã thay đổi nhiều người khác, Kim sí thiên lần đó cơ hồ đã giết sạch mọi người trong khuôn viên năm trăm mét, khi ấy hộ vệ và các nhân viên công tác lưu thủ trong thương hành toàn bộ đều không thoát khỏi.

Chỉ có một số ít hộ vệ đi tham gia lễ tế thần ở quảng trường mới thoát khỏi kiếp nạn.

Trong đó có cả người mà Dương Chính rất quen thuộc: Tật phong kiếm Ma Kinh.

Mạn Đức đưa nhóm người Dương Chính vào trong hậu viện bên trong nơi Mạn Kỳ từng ở đó.

Trang sức bên trong đều đã thay đổi toàn bộ.

Lúc nam nhân này tiến vào thì bên trong đã có người chờ sẵn, chính là Đại khả hãn Lưu Vân quốc Mạn Kỳ/

Trên đời này người có thể khiến hãn từ Mạn Tề Tháp xa xôi đi tới Tác Ba Đinh nghênh đón tình không nhiều, trước mắt chỉ có nam nhân này mà thôi, Mạn Kỳ trong mắt lóe lên vẻ mừng vui: "Tướng quân, đã lâu không gặp!"

Nam nhân này chính là Dương Chính, ai cũng không ngờ hãn lại băng ngang Đông bộ, xuất hiện trong biên giới nước Lưu

Vân, hần tiến tới chào hỏi:"Bệ hạ gần đây mạnh giỏi?"

"Nhờ phúc của tướng quân" Mạn Kỳ cười cười nói:"Bất quá ta nghe nói gần đây tướng quân có chút phiền toái."

Dương Chính khẽ nhếch môi cười, Vệ Nhung quốc gần đây rất rối loạn, Nam đại lục sợ là không ai không biết, hần cũng mỉm cười đáp lại:"Như ý hay không như ý cũng chỉ là tạm thời, không có ai đắc ý cả đời, cũng không có ai không như ý cả đời, cần phải xem người đó nghĩ sao. Gần đây Lang quân đã tiến tới gần

Ngọc Long sơn, đã giao phong vài trận

nhỏ với Vệ Nhung quân, bệ hạ sợ là cũng đã quan sát rất kỹ, không bằng cứ nói ra nghe thử."

Mạn Đức trầm ngâm một lúc rồi nói: "Trình sát của ta truyền tin tức về, Vệ Nhung và Thương Nguyệt giao phong mang tính thăm dò, một trận đánh hai bên xuất ra tối đa chỉ có ngàn người, bên nào cũng có tử thương, Vệ Nhung quân tựa hồ quyết tâm không chiến đấu trực tiếp với Lang quân, trước mắt đại quân vẫn trú đóng trên đỉnh Ngọc Long sơn. Tướng quân đối với Lôi Mông Tư Đặc thì có cách nhìn thế nào?"

"Cũng là một nhân vật!" Dương Chính nói một cách rất đơn giản.

"Tướng quân tựa hồ không hề quan tâm đến bản thân mình, Lôi Mông Tư Đặc nếu như chiến thắng thì ngày tháng của tướng quân sợ là sẽ khó mà tốt đẹp, còn như Lôi Mông Tư Đặc thua thì tướng quân có thể ngăn trở Thương Nguyệt quân hay không?" Mạn Kỳ có vẻ tùy tiện hỏi, nói thẳng ra thực trạng Dương Chính hiện nay.

Dương Chính biết rất rõ, muốn thuyết phục Mạn Kỳ giúp mình không đưa ra điều kiện khiến hãn tín phục thì không thể làm được. Chính khách vĩnh viễn là cở đầu tường, nếu như Dương Chính không có giá trị thì Mạn Kỳ sẽ sẵn lòng bắt hãn giao cho Lôi Mông Tư Đặc lấy công.

"Bệ hạ, bọn ta chính là mở cửa thấy núi!"
Dương Chính xoa mũi:"Lôi Mông Tư Đặc không chịu bỏ qua cho ta, ta tự nhiên cũng không thể bỏ qua cho hắn, ta và hắn chỉ có một người có thể sống sót, bệ hạ có từng nghĩ qua xem phần thắng giữa ta và hắn ai nhiều hơn hay chưa?"

"Trước mắt thì ta không thể không nói là hắn tốt hơn ngài."

Dương Chính há miệng cười:"Nhưng ta không nghĩ vậy, ta nhận định là ta sẽ thắng."

Mạn Kỳ nhướng mày, chờ Dương Chính nói tiếp.

"Hiện tại người có tư cách lên vương vị ở Vệ Nhung quốc thì một người là Lôì Mông Tư Đặc, người kia là Tư Đế An mà ta bảo hộ. Tư Đế An tuổi tác còn rất nhỏ, theo lẽ thường mà nói thì mọi mặt đều thua sút Lôì Mông Tư Đặc rất xa, nhưng ngài có biết vì sao ta có lòng tin sẽ đưa nó lên ngôi hay không? Bởi vì nó là cháu ngoại của Phi Tướng Quân."

"Phi Tướng Quân! Ngài nói là Trì Vân?"
Mạn Kỳ trợn mắt, xúc động trong lòng không kìm được mà để lộ ra bên ngoài. Ba chữ Phi Tướng Quân ở Nam đại lục có lực lượng không thể so sánh được, ông ta là chiến thần trong lòng mọi người.

"Sao có thể? Ai cũng biết Phi Tướng Quân đã thất tung, cháu ngoại của ông ta ... Lẽ nào, con gái của ông chính là vương hậu Vệ Nhung quốc."

Dương Chính lấy ra một quyển giấy da dê tinh trí hoa mỹ, mở ra trước mặt Mạn Kỳ.

Trên mặt giấy có chạm ấn chương của tám tỉnh Tây Nam bộ, đây chính là ngôn thư của thuộc hạ cũ Phi Tướng Quân tuyên thệ trung thành với Tư Đế An, mỗi một câu đều khiến cho Mạn Kỳ chấn động cõi lòng: "Đây là bí mật vô cùng to lớn, sức ảnh hưởng của Phi Tướng Quân trong năm nước đại lục rất lớn, bệ hạ

chắc cũng biết rõ."

Những danh tự trên quyền giấy đều là tên của các tướng quân lừng lẫy hai ba mươi năm trước, Mạn Kỳ nhìn thấy quyền thư thì không thể không tin, không có ai khiến cho bọn họ thần phục ngoại trừ Phi Tướng Quân.

Hắn hít sâu một hơi, muốn áp chế con tim đang đập loạn nhịp, thanh âm đã có chút run rẩy: "Ngài cần ta giúp gì?"

Dương Chính cáo mượn oai hùm, mượn danh Phi Tướng Quân cuối cùng đã thuận lợi khiến cho đại khả hãn vùng thảo nguyên phải cúi đầu. Hắn thu quyền thư lại bình thản nói: "Trước tiên người nói

cho ta nghe những gì người biết được, ta muốn có tình báo tường tận."

Mạn Kỳ gọi một tên quan vào, bảo y trần thuật tình báo thu được.

"Thống lĩnh Lang quân tiến công vẫn là Khâu Viễn Sơn, lần này tựa hồ càng thêm cẩn thận, không kéo róc đến chân núi Ngọc Long sơn, ba ngày trước bọn họ đã vượt qua biên cảnh, cách Huyết quan cốc chừng 50 dặm..."

"Huyết quan cốc!" Dương Chính nghe vậy đầu mày nhíu chặt.

Mạn Đức chồm miệng vào hỏi: "Sao, có vấn đề gì sao?"

Dương Chính khẽ lắc đầu, tịnh không nói gì. Hấn chính là người lên kế hoạch xây dựng, cải tạo Đông tuyến, đối với địa hình nơi đó rõ như lòng bàn tay. Từ Ngọc Long sơn đến Huyết quan cốc là một đường mật đạo dài nhất, năm xưa khi xây dựng đã hao phí rất nhiều tâm lực mới có thể dựng nên mật đạo dài 20 dặm đó.

Huyết quan cốc chính là một con đường trọng yếu, Lang quân muốn đi tới Ngọc Long sơn thì phải đi qua một tiểu cốc dài hẹp.

Nếu như phục kích thì nơi này chính là địa điểm rất tốt.

Dương Chính nghĩ một lúc, tiếp tục hỏi: "Hiện tại quân lực hai bên so sánh với nhau như thế nào, Mạn đại nhân cũng biết lai lịch của ta, Vệ Nhung quốc muốn bỏ ra 10 vạn kim tệ mua đầu của ta, ta muốn biết chủ soái là ai, còn binh lực trên Ngọc Long sơn nhiều ít thế nào."

Viên quan chuyên việc quân cơ tiếp tục nói: "Trừ 6 vạn binh lực Đông tuyến, Lôi Mông Tư Đặc còn mang theo 5 vạn đại quân từ Tác La Đồn đến, hiện tại trấn thủ ở Ngọc Long sơn có đến 11 vạn quân Vệ Nhung, nhân số của Lang quân cũng không thua kém nhiều, bất quá nghe nói Lang quân phối hợp với hai binh chủng đỉnh cấp là Sư thụ kỵ sĩ đội và Mãnh

mã (voi ma mút) trùng phong đoàn, nếu như khai chiến ở bình nguyên thì Vệ Nhung chắc chắn sẽ bại."

"Mãnh mã trùng phong đoàn là quân chủng nào?" Dương Chính chỉ nghe qua Sư thứu kỵ sĩ, Lang quân từ lúc nào đã xuất ra Mãnh mã trùng phong đoàn.

"Đại nhân, mời xem!" Quân cơ quan lấy một quyển trục mở ra.

"Đây chính là vẽ theo tỷ lệ chân thật!"

Mục quang của Dương Chính ngưng lại, hắn chỉ thấy một sinh vật to như voi trên bức vẽ, bất quá lông còn dài hơn, từ xương sống đến cái đầu, bụng đều phủ

đầy lông dày đặc màu xám, hơn nữa hai cái ngà dài cong vút giống như hai thanh trường thương xoắn ốc. Dưới chân sinh vật khổng lồ này là một bình sĩ cao chưa tới một phần ba cái chân của nó.

Xem tỷ lệ thì đường kính của một cái đùi của nó chừng ba mét, còn một con Mãnh mã ít nhất cũng phải cao tới 15 mét. Trời ạ! Ở đâu xuất hiện quái vật to lớn như vậy chứ?

Loại sinh vật khổng lồ này nếu như ở bình nguyên xung sát thì có thể giết sạch cả một quân đoàn.

Dương Chính nuốt nước bọt khan.

Lôi Mông Tư Đặc lần này thực sự là mệt mỏi rồi.

"Đại nhân, đây còn có hình của Sư thúu ky sĩ!"

Bức họa này vẽ hình một con quái điều khổng lồ, cái đầu giống như đầu sư tử, bất quá cái miệng nhọn hoắt, răng lởm chởm, hai cái răng nanh lớn nhất thò ra ngoài miệng thập phần hung tợn, lông da màu xám vàng, dương đôi cánh dài ít nhất cũng 8 mét, hai móng vuốt nhọn hoắc ngay giữa đôi cánh, hai chân cơ nhục rắn chắc, xem ra vô cùng cường tráng.

Trên lưng chim, một ky sĩ toàn thân giáp

đèn đang đứng uy phong lẫm liệt, tay cầm trường thương ít nhất cũng dài 5 mét, đầu thương phát hàn quang lấp lánh.

Nhìn thấy bản vẽ này, Dương Chính lại nghĩ tới lúc bị chôn trong băng ở Bi Thương hoang nguyên đã nghe thấy tiếng kêu sắc bén, cuồng bạo của Sư thú, còn có thanh âm đĩnh tai nhức óc của kỵ sĩ.

Lực lượng thực sự mạnh mẽ và hung hãn.

Thấy Dương Chính im lặng không nói gì, quân cơ quan lại giới thiệu: "Sư thú kỵ sĩ sau khi được Sư thú thừa nhận, thông qua huyết chú liên hệ với nhau, bọn họ và Sư thú không thể phân chia, nếu một

trong hai chết đi thì bên kia cũng sẽ chết theo, kỵ sĩ nhờ vậy mà có được lực lượng của Sư thú. Ngài có thể tưởng tượng sức lực của con quái vật thể hình dài hơn 8 mét này mạnh mẽ cỡ nào. Bọn họ là những người có sức lực mạnh mẽ nhất trên đại lục, cho dù là Kiếm Thánh, so bì lực lượng cũng không có khả năng hơn được họ."

Dương Chính đứng ở lan can nhìn hoa nở hoa rơi trong đình.

Ánh mặt trời ngày thu ấm áp chiếu xuống thân người hắn, vụ khí lò mờ bốc lên.

Đầu óc hắn không ngừng xoay chuyển những tình báo quan quân cơ vừa báo.

Vệ Nhung chiếm cứ thiên hiểm, lại có nhiều vũ khí bí mật Tả Thanh Tử lưu lại, chỉ bằng vào Lôi thần được hấn cải tạo thì đã mạnh mẽ vô cùng, uy lực của những cỗ pháo này nếu toàn bộ thi triển thì tuyệt đối có sức sát thương đáng sợ vô cùng. Dương Chính đến nay vẫn nghĩ không ra Tả Thanh Tử sao có thể biết được kỹ thuật hỏa pháo cao cấp này.

Trên người y chắc chắn có bí mật mà không ai biết, đáng tiếc giờ đây y đã chết trong tay hấn.

Thương Nguyệt quốc thì càng không cần phải nói, Sư thứu kỵ sĩ và Mãnh mã trùng phong đoàn, mấy binh chủng này thực sự

quá đáng sợ. Quả nhiên là quốc gia có quân lực mạnh nhất đại lục, rốt cục nó còn có thực lực đáng sợ tới cỡ nào đây?

Tuy nói hai hồ tranh nhau thì sẽ có một con bị thương nhưng hình thức trước mắt thì còn có rất nhiều nhân tố chưa biết, lỡ như không cẩn thận thì ăn không được mà còn rước họa vào thân. Dương Chính không thể tạo thành cục diện thế này lần nữa, cũng không thể giống như chó nhà có tang chạy tới chạy lui, điều này đối với nội tâm kiêu ngạo của hắn thực sự là đả kích rất lớn.

Trận chiến này nhất định phải thắng.

Hai ngày sau.

Dương Chính biết được Lang quân đã tới gần Huyết quan cốc, liền từ biệt Mạn Kỳ rời khỏi Tác Ba Đình.

Hắn đi qua biên giới Vệ Nhung, chạy gấp về phía Huyết quan cốc.

Khi trời tối dần, Dương Chính đã nhìn thấy Trầm Quy sơn gần Huyết quan cốc, dưới ánh chiều tà, bóng ngọn núi Trầm Quy trầm lặng nằm đó, Dương Chính giục ngựa cẩn thận chạy xuyên qua khu rừng.

Mẹ kiếp, một thanh âm buốt óc vang lên trên không trung, một bóng đen to lớn hiện ra trên mặt đất, Dương Chính vội

vàng ngắng đầu nhìn lên, chỉ thấy hơn trăm mét trên trời một mảnh cầm to lớn vô cùng đang bay qua.

Tứ chi to lớn tráng kiện, cái đầu sư tử hung mãnh đanh ác, chính là Sư thúu ky sĩ.

Dương Chính lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật đáng sợ như vậy.

Cho dù ở trên cao nhưng đôi cánh cực lớn vỗ mạnh, nhãn thần hung mãnh lẫm liệt cũng mang đến cảm giác áp bức cho người ta.

Sư thúu ky sĩ bay vòng quanh trên đầu Dương Chính, Tam nhãn mã bất an hí nhỏ

mấy tiếng.

Đối mặt với quái vật đẳng cấp tối cao này, Tam nhãn mã tuy là thần câu nhưng vẫn có cảm giác sợ hãi. Cảm giác được Tam nhãn mã đang xung động bất an, Dương Chính vội vàng thúc ngựa chạy sâu vào trong rừng.

Sư thú vội vàng bay tới, đột nhiên bổ nhào xuống.

Hai tròng mắt màu vàng lóe lên ánh sáng tàn nhẫn khát máu, Dương Chính quay đầu lại nhìn, thậm kê không ổn, loại quái vật này khừu giác linh mẫn dị thường, tuy không thấy mình nhưng khẳng định là đã ngửi thấy khí tức sinh mệnh.

Hắn kéo cương ngựa, dừng lại không chạy, hiện tại còn giục ngựa chạy có khác nào tố cáo cho đôi phương biết phương vị của mình.

Hắn và ngựa ẩn nấp trong một bụi cây, không ngừng vỗ nhẹ cổ nó an ủi, hai mắt nhìn chăm chú vào Sư thú đã hạ xuống đất. Con quái vật đã tiến tới gần càng thấy rõ thân hình khổng lồ của nó, thân hình dài chừng 10 mét, cáo khoảng 4 mét, sau khi xếp cánh lại đi trên mặt đất càng lộ rõ vẻ hung hãn.

Trên lưng Sư thú là một cự hán cao hơn 2 mét, mũ trụ che kín đầu chỉ để lộ đôi mắt bắn tinh quang, các kẽ hở của khi

giáp lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, tay cầm trường thương dài 5 mét giống như vũ khí công thành khiến người ta không rét mà run. Thử tưởng tượng nếu như Sư thúu bỏ nhào xuống thì thanh trường thương đó sẽ mang theo lực trùng kích đáng sợ đến cỡ nào.

Sư thúu đứng cách Dương Chính chừng hơn 20 mét, kỳ sĩ tựa hồ cảm thấy xung động của Sư thúu, đưa mắt đảo quanh bốn phía.

Mũi của Sư thúu chuyển động, cái miệng khổng lồ chảy ra dịch thể nhầy nhụa, miệng không ngừng gặm rít, chợt quay đầu lại, nhìn về phía Dương Chính.

Một người một ngựa đứng tại chỗ, nhìn chăm chú vào quái vật khổng lồ này.

Thần tình của Sư thúu càng thêm cuồng bạo, tuy là chỗ rộng rãi không có vật nào nhưng trực giác chiến đấu trời sinh khiến nó cảm thấy có một thứ gì nguy hiểm dị thường trước mắt nó đang nhìn chăm chăm vào nó. Sư thúu vươn cổ kêu lên mấy tiếng, Sư thúu kỵ sĩ cũng nắm chặt trường thương.

Á Tề và Sư thúu đã phối hợp với nhau 5 năm.

Thời gian 5 năm, trải qua nhiều khảo nghiệm sinh tử, cộng thêm liên hệ huyết chú sớm đã làm cho hai bên trở thành

đồng bạn thân thiết nhất.

Sư thứu và Sư thứu kỵ sĩ đã dung hòa thành một chỉnh thể, Sư thứu sống thì kỵ sĩ sống, Sư thứu chết thì kỵ sĩ chết, cho nên Sư thứu kỵ sĩ tuy không thấy gì xung quanh nhưng y vẫn tin tưởng phán đoán của Sư thứu. Đây là tin tưởng mà không cần lý do, tư tưởng của Sư thứu đồng thời đã ảnh hưởng đến tư tưởng của Sư thứu kỵ sĩ.

Y cũng điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất, vùng trường thương hướng về phía trước, lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Đôi mắt màu vàng của Sư thứu đầy vẻ

táo bạo và cảnh giác, đôi cánh chậm chậm quạt mạnh, ngọn gió từ cánh thổi đám lá cây tung bay.

Chiến ý như liệt hỏa bùng cháy trong mắt Dương Chính, Liệp huyết đao cầm chắc trong tay thậm chí còn khẽ rung động.

Hắn có thể chiếm được ưu thế do đối phương không nhìn thấy mình.

Chỉ cần đợi chờ thời cơ hoàn mỹ, hợp lý nhất thì có thể bồi cho kị sĩ trên lưng Sư thú một đòn trí mạng.

Kị sĩ chết, Sư thú chết.

Móng vuốt của Sư thú múa loạn xạ trên

không tạo thành từng đạo hắc quang.

Nó cảm giác được sinh vật nguy hiểm đó nhưng lại không xác định phương vị của hắc, điều này khiến cho nó cảm thấy không ổn chút nào.

Ngay lúc này trên Trầm Quy sơn đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh.

Sau đó, một đoàn Sư thú đen kịt đột nhiên từ trên núi bay lên.

Tiếng kêu cuồng bạo kịch liệt vang lên kinh thiên động địa, theo tiếng kêu của Sư thú, từng tiếng trống âm âm giống như sấm sét vang lên. Cho dù là cách đó mấy ngàn mét Dương Chính cũng cảm

giác được lực lượng ẩn trong tiếng kêu đó. Cả Trầm Quy Sơn tựa hồ rung động, Sư thứu ky sĩ trước mặt đột nhiên cử động, Sư thứu đập mạnh xuống đất, hai cánh khổng lồ vươn ra, cất tiếng kêu sắc nhọn hồi ứng khiến cho Dương Chính chấn động đến máu huyết nhộn nhạo, Tam nhân mã lui lại mấy bước, mấy tiếng ngựa hí cũng bị che lấp.

Dương Chính đang muốn phát động tiến công thì thân ảnh khổng lồ kia đã bay thẳng lên trời, làn gió sinh ra khiến cho cây cối nghiêng ngả.

Sư thứu bay lên trời, tới hội họp cùng Sư thứu đại đội trên bầu trời Trầm Quy sơn.

Thần kinh đang căng thẳng của Dương Chính cũng thả lỏng ra, lúc này hắn mới phát hiện đối trì một thời gian ngắn mà cả người đã ướt mồ hôi, cả khớp ngón tay siết Liệt huyết đao cũng ngâm ngâm đau, đủ thấy vừa rồi hắn đã siết tay chặt đến mức nào.

Sư thừa kỹ sĩ quả nhiên là tồn tại cao nhất.

Dương Chính nhìn đoàn Sư thừa kỹ sĩ trên trời, ước tính chắc cũng trăm con.

Hắn không kìm được mà sinh lòng khiếp hãi.

Tam nhân mã hiển nhiên kinh hãi không

thôi, rõ ràng đã mất tinh thần.

Dao động trên Trầm Quy sơn càng lúc càng mạnh, tiếng kèn lệnh liên tiếp vang lên thâu cả trời xanh, Dương Chính đã đoán được là đã tới lúc khai chiến.

Hắn vỗ vào cổ ngựa, kiệt lực thúc Tam nhãn mã chạy về vùng phụ cận Trầm Quy sơn, những nơi cách Trầm Quy sơn chừng hơn ngàn mét đều không thể đến được. Dương Chính lại nhìn lên, chỉ thấy Sư thứu kỵ sĩ phân tán ra, hiển nhiên uy hiếp đối với Tam nhãn mã càng thêm lớn, hắn không dám miễn cưỡng, tìm tới một eo núi gần đó, an trí Tam nhãn mã trong một bụi cây.

Sau khi hấn thu hồi Liệp huyết đao, lại tìm nhiều cỏ dại, xoa lên khắp người và ngựa, che giấu khí tức, Dương Chính chạy thật nhanh về phía Trầm Quy sơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 8 - Chương 4:

Huyết quan cốc chi chiến

A

ds Âm, tiếng nổ vang lên chấn động cả Huyết quan cốc, đất đá đổ sụp ào ào.

Cả Dương Chính cũng không ngờ Vệ Nhung quân lại đem Lôì thần pháo đến đây. Lúc trước hắn ở Ngọc Long sơn từng xem qua thứ này, một cỗ Lôì thần hỏa pháo nặng tới mấy tấn, trên Ngọc Long sơn không nhiều không ít, vừa vặn có 10 cỗ pháo. Mấy cỗ pháo to lớn này nếu dựa vào sức người đưa tới Huyết quan cốc cách đó hơn 20 dặm thực sự là

một công trình to lớn phi thường.

Dương Chính nghĩ không ra Lôi Mông Tư Đặc làm cách nào để đưa Lôi thần pháo đến đây.

Cảnh tượng trước mắt cũng không để cho hắn nghĩ thêm.

Chỉ thấy hỏa quang của Lôi thần pháo không ngừng chớp lóe, Huyết quan cốc sát na đã biến thành địa ngục đầy lửa.

Vô số chim chóc trong rừng bị âm thanh chấn động, vỗ cánh lao vút lên trời. Nhất thời người la ngựa hí, bụi bay mù mịt, không khí trầm tĩnh vừa rồi lập tức biến mất, trời đất trở thành một phiến hỗn

loạn.

10 cỗ Lô thần pháo nếu như ở trên bình nguyên thì cũng không là gì nhưng ở sơn cốc nhỏ bé này liền lộ dáng vẻ nhất pháo đương quan, vạn phu mạc khai. Thương Nguyệt quân bên dưới lúc đầu chinh tề bị đánh cho tay chân luống cuống, nhất thời bị tổn thất thảm trọng, cục diện đã biến thành hỗn loạn không khống chế được.

Mấy con Mãnh mã không lộ kinh hãi, bắt đầu chạy loạn cả lên, không ít Thương Nguyệt quân bị chúng dẫm chết.

Mãnh mã to lớn như ngọn núi xông qua, mặt đất liền bị dẫm thành bằng phẳng, trên đường chạy của chúng máu thịt nát

như tương, mặt đất trở thành bùn lầy đầy máu.

Cũng có không ít Lôi thần pháo bắn trúng người Mãnh mã, hỏa quang lóe lên, thân thể to như ngọn núi của chúng chỉ chấn động một chút, trên thân thể xuất hiện lớp khói mù màu đen có phương viên mấy mét, Mãnh mã không hề bị bắn chết, trái lại càng thêm điên cuồng, tiếng rống cuồng bạo khiến cho Dương Chính đang ở trên đỉnh núi lồng ngực cũng đau nhức, có thể tưởng tượng sự thê thảm của đám binh sĩ dưới chân Mãnh mã như thế nào.

Sư thú trên không rõ ràng trấn tĩnh hơn Mãnh mã nhiều, dưới sự vỗ về của kỵ sĩ, vốn lúc đầu đang phân tán liền tập hợp

lại bay về ngọn núi đối diện với Dương Chính. Thân hình to lớn của chúng che phủ cả bầu trời Huyết quan cốc, chỉ là chúng vẫn không ngừng bay vòng quanh nhưng vẫn tìm được chỗ đáp xuống.

Vô số tiêu thương to lớn từ ngọn núi phóng ra bắn về phía Sư thú.

Bọn Sư thú vùng cự thảo nhanh nhẹn gạt tiêu thương đi, hoặc nhẹ nhàng tránh né, chỉ là chúng bị tiêu thương quấy nhiễu nhiều không thể nào tổ chức xung phong hữu hiệu được.

Dương Chính đối với cái chết của Thương Nguyệt quân tịnh không hứng thú, hắn một mực chăm chú nhìn phương

vị của Lôi thần pháo.

Từ chỗ ánh lửa chớp lóe có thể thấy được Lôi thần pháo toàn bộ đều nằm trong hố đá, cho dù Sư thú bay xuống đi nữa thì có muốn ngăn trở Lôi thần ra oai cũng rất khó khăn.

Lúc này, tiếng kèn lệnh của Thương Nguyệt quân vang lên, bắt đầu chuẩn bị lui về.

Cho dù đang trong tình huống hỗn loạn như vậy, Thương Nguyệt quân cũng thể hiện rõ mình là quân đội đã được huấn luyện rất tốt, tiếng nhạc cổ quái vang lên, bọn Mạnh mã đang điên cuồng dần trở nên bình tĩnh lại. Thương Nguyệt quân

tản ra hai bên đường, tốc độ rất nhanh, rõ ràng là tổ chất quân nhân rất tốt.

Binh sĩ ở sâu trong cốc xuất hiện, không hề kinh hoảng hoặc lui về hoặc tiến lên phía trước, hơn nữa còn hướng về hai bên núi mà leo lên.

Bọn lính đặc chủng cổ đại này đội hình bày ra giống như con đĩa leo lên núi, xông về phía Lôi thần pháo.

Nhưng ngay lúc này, sự tình đáng sợ hơn đã phát sinh. Từ trong mật đạo rất nhiều Vệ Nhung binh sĩ xuất hiện, mỗi người đều đeo một thùng dầu trên lưng, liều mạng xông thẳng xuống.

Thương Nguyệt quân hiền nhiên đã phát hiện đội quân cảm tử này, nhất thời hỗn loạn, bọn quân quan ở khe núi rống lên: "Nhanh, bắn chết bọn chúng, ngăn chúng lại! Mau!"

Lính đặc chủng Thương Nguyệt vội vàng rút cơ nỏ, bắn điên cuồng vào bọn lính cảm tử, năng lực tác chiến của mỗi tên lính đặc chủng này rõ ràng hơn xa đội cảm tử của Vệ Nhung. Từng tên lính Vệ Nhung ngã xuống dưới làn tên hoặc mũi kiếm của chúng nhưng càng lúc càng nhiều binh sĩ Vệ Nhung trực tiếp châm lửa xông về hướng binh đặc chủng.

Ầm, ầm, ầm, tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Bọn binh đặc chủng tinh nhuệ không ngừng bị tạc đạn hình người nổ chết.

Bất quá bọn chúng cũng đã ngăn trở được công kích tự sát không cần mạng của binh sĩ Vệ Nhung, bằng không, nếu như nếu bọn binh sĩ này xông vào đại quân bên dưới châm lửa thì hậu quả còn đáng sợ đến mức nào. Ngọn núi đối diện Dương Chính đã biến thành một biển lửa, chiến trường chủ yếu dần dần dời sang chỗ hần.

Nhìn thấy những thân ảnh chém giết trong màn lửa đỏ, Dương Chính thậm có cảm giác kỳ quái.

So với ngọn núi đối diện đang xảy ra

trận chém giết kịch liệt thì bản thân hấn ở Trầm Quy sơn này thực quá tỉnh mịch.

Yên lặng đến mức quỷ dị, trung tâm chiến trường vẫn ở ngọn núi đối diện.

Thậm chí cả bọn binh đặc chủng lúc đầu mai phục trên Trầm Quy sơn vì ngăn cản bọn lính cảm tử Vệ Nhung điên cuồng tấn công cũng đã chạy sang ngọn núi đối diện tăng viện.

Vì kế hoạch tác chiến không phải do Dương Chính nghĩ ra, lần này hấn chỉ đứng xem kịch cũng không nghĩ ra nguyên nhân của cảm giác kỳ quái đó.

Cảm giác này không kéo dài lâu, tiếng

động vang lên từ phía sau cuối cùng đã khiến Dương Chính hiểu rõ hoàn toàn kế hoạch của Lôi Mông Tư Đặc.

Hắn miễn cảm phát hiện động tĩnh trên ngọn núi phía sau, quay đầu nhìn lại tức thì kinh hãi. Chỉ thấy từng người nối nhau tiến ra trong các khối đá, lùm cây, bụi cỏ trên Trầm Quy sơn, bọn binh sĩ này đương nhiên không phải là quân Thương Nguyệt. Hành động của bọn chúng nhanh chóng, linh hoạt tuyệt không thua kém binh đặc chủng của Thương Nguyệt. Dương Chính nhận ra bọn này chính là Hắc y sát thủ đã mấy lần giao thủ với hắn.

Sắc trời đã rất tối, mây che dày đặc trên

trời, tầm nhìn càng lúc càng thu hẹp.

Bọn hắc y sát thủ tay chân đều quấn vải đen, trên đầu đeo mặt nạ đen tuyền cầm chủy thủ nhẹ nhàng xông tới.

Bọn chúng hành động giống như làn khói xuất hiện trên núi, bốn bề nhanh chóng vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn hoặc tiếng kêu thảm trước khi chết.

Khốn kiếp, trên Trầm Quy sơn có không ít trạm canh ngầm của Thương Nguyệt quốc nhưng đều đã bị hắc y sát thủ dễ dàng diệt sạch.

Còn Sư thú bay lượn trên không cũng không biết gì, bọn sát thủ này rõ ràng rất

hiếu cách che giấu hành tung, hưởng gì
Sư thú đã bị đại chiến bên ngọn núi đối
diện, vì vậy bọn sát thủ dễ dàng che giấu
được hành tung đối với trinh sát trên trời
cao.

Dương Chính chợt động dung, từ đầu hấn
đã đánh giá thấp Thương Nguyệt quân,
cũng đánh giá thấp Lôi Mông Tư Đặc. Y
có hắc y sát thủ, Huyết vệ thực sự là như
hổ thêm cánh, thực sự là có tư cách chiến
đấu một trận với Khâu Viễn Sơn.

Ngọn núi đối diện vẫn ánh lửa hùng hực,
khói mù cuồn cuộn, tiếng la thảm vẫn
vang lên không ngớt. Dưới sự tiến công
của đặc chủng binh và Sư thú kỵ sĩ của
Thương Nguyệt quốc, Lôi thần pháo chỉ

còn năm cỗ pháo có thể bắn ra, còn Thương Nguyệt quốc tồn thất còn dễ thấy hơn, đặc chủng binh lúc đầu dày đặc cả ngọn núi đã hao tổn quá nửa.

Tạc đạn hình người điên cuồng đối lấy thương vong hơn nửa của binh chủng tinh nhuệ nhất Thương Nguyệt, Khâu Viễn Sơn khẳng định đau lòng đến chết.

Sự tình nguy hiểm hơn còn ở phía sau.

Dương Chính nhìn bọn hắc y sát thủ xuất hiện trên Trầm Quy sơn như từng làn khói mỏng, trong lòng vô cùng kinh hãi, bọn sát thủ này sau khi giết chết hoàn toàn các trạm canh ngầm, cũng bắt đầu lấy dầu hỏa ra như bọn lính cảm tử,

nhưng bọn sát thủ đã chiếm cứ các điểm trọng yếu đương nhiên sẽ không làm như bọn cảm tử lấy thân mình làm tạc đạn.

Bọn chúng đem theo dầu hỏa tiềm phục ở lưng chừng núi.

Trên ngàn sát thủ, mang theo trên ngàn thùng dầu hỏa, cơ hồ trong chớp mắt âm hiệu vang lên thì đã cắt đứt các nơi hiểm địa trên huyết quan cốc.

Trên trăm mũi hỏa tiễn trên bầu trời bay qua, nhanh chóng dẫn lửa bùng lên.

Ầm một tiếng, khói đen theo gió mù mịt, liệt diễm trong sơn cốc bùng cháy rực rỡ! Nhìn thế lửa lớn, Dương Chính thâm

than, Khâu Viễn Sơn a Khâu Viễn Sơn, cho dù người có ba đầu sáu tay đi nữa cũng chẳng thể nào vẫn hồi bại cục!

Tính toán thật đáng sợ! Bầy rập thật đáng sợ!

Từ lúc Vệ Nhung bắt đầu tiềm phục cho đến lúc Lôi thần pháo ra oai, dùng hỏa lực áp chế, rồi đến đội cảm tử xuất hiện, từng bước từng bước chuyển dịch trọng tâm trận chiến mà không ai hay biết, đưa quân hấp dẫn sự chú ý của binh đặc chủng Thương Nguyệt đến ngọn núi đối diện, đến lúc cuối cùng lại đưa bọn hắc y sát thủ ra, đánh cho Thương Nguyệt quân một đòn tối hậu ở chỗ không ngờ nhất, tâm kế cẩn mật đáng sợ như vậy,

Dương Chính thâm nghĩ nếu như hấn đang ở chiến trường, ở vào vị trí của Khâu Viễn Sơn thì liệu có nghĩ tới độc kế như vậy của Vệ Nhung quốc hay không? Đáp án rất rõ ràng, hấn không thể!

Vì tất cả kế hoạch này đều liên lạc như nước chảy mây trôi, hoàn mỹ không có kẽ hở, Khâu Viễn Sơn thua cũng không oan.

Tên Lôi Mông Tư Đặc này còn đáng sợ hơn cả hấn tưởng.

Dương Chính cõi lòng lạnh buốt, đồng thời chiến ý cũng dâng trào.

Người mạnh cũng thua, chỉ có người mạnh hơn mới thắng được.

Đây chính là đạo lý thiên cổ bất biến, địch nhân đáng sợ thì mình cần phải đáng sợ hơn.

Dương Chính tiếp tục quan sát chiến trường, thế lửa phát tác rất nhanh, chớp mắt đã thiêu cháy rực cả nửa góc trời, nhanh chóng lan nhanh, chớp mắt đã nuốt cả sơn cốc!

Lần này thủ đoạn của thích khách phi thường hiệu quả, cơ hồ mỗi thùng dầu hỏa đều phát huy tác dụng tương ứng, cắt đứt sơn cốc dài hẹp thành bảy tám đoạn.

Biển lửa chiếu đỏ cả phía dưới.

Trận lửa lớn này đã thiêu rụi hết chiến ý của Thương Nguyệt quân, dưới sự áp bức của lửa đỏ cùng sự khủng bố của tử vong, binh sĩ không thể nào giữ nổi bình tĩnh. Địch quân bỏ chạy tứ tán, thất hồn lạc phách quăng hết cờ xí, vũ khí, khôi giáp. Nhiều tên binh sĩ chậm chạp không kịp chạy thoát đều trở thành tế phẩm của thần lửa, biến thành những quả cầu lửa, rú lên thảm thiết, điên cuồng múa may trong ngọn lửa nóng rực cho đến khi sinh mệnh triệt để bị hủy diệt. Biển lửa dần lan ra ngọn núi đối diện, vì thế binh đặc chủng của Thương Nguyệt quốc vốn đã còn lại không nhiều chạy loạn lên trên núi.

Nhưng ngay sau đó đỉnh núi đôi diện đột nhiên xuất hiện một lá cờ lớn vẽ hình lam điều đón gió tung bay cùng với ba tiếng kèn đặc biệt liên tiếp vang lên.

Trên đỉnh núi đôi diện xuất hiện một đại quân đông nghịt.

Quân chủ lực của Vệ Nhung quốc cuối cùng đã xuất hiện, bọn họ hò hét xung phong chém giết về phía bọn binh đặc chủng Thương Nguyệt quốc đang leo lên.

Sư thúu kỵ sĩ trên không hiển nhiên đã phát hiện ra đại quân của Vệ Nhung, cất tiếng kêu lên quái gở, từng con Sư thúu khổng lồ bắt đầu lao xuống.

Cung tiễn thủ của Vệ Nhung liền dương cung bắn loạn xạ lên trời.

Mưa tên dày đặc bay lên trời như châu chấu.

Trong trận mưa tên, Dương Chính nhìn thấy hai cánh của Sư thú quật mạnh, cuồng phong nổi lên thổi bay mưa tên bắn tới, Vệ Nhung quân bên dưới bị tên bay lạc trúng liền rối loạn, không ít người đã bị bắn chết. Không ít Sư thú xông thẳng vào làn mưa tên bổ xuống Vệ Nhung quân bên dưới.

Móng vuốt sắc bén của Sư thú quét tới đâu thì hơn 10 tên binh sĩ Vệ Nhung quân

tứ chi bị quật nát bét, đồng thời kỵ sĩ trên lưng sư thú cũng vùng trường thương dài hơn 5 mét giống như lưỡi hái tử thần móc tới, mỗi lần xung phong đều khiến máu thịt rơi bời.

Sư thú kỵ sĩ thật đáng sợ, nếu chúng có đủ không gian để thi triển uy lực thì còn cường hãn hơn nhiều.

Những mũi tên đó rõ ràng không tạo nên vết thương trí mạng đối với Sư thú.

Dương Chính hai mắt lóe lên, quan sát Sư thú kỵ sĩ đang ra uy, từ lúc bắt đầu chiến tranh đến nay hẳn mới chân chính kiến thức được thực lực của binh chủng đẳng cấp cao nhất của toàn đại lục.

Móng vuốt của Sư thú và trường thương của kỵ sĩ, sinh mạng đối với hai thứ đó thực sự là yếu ớt mong manh vô cùng. Trên vạn Vạn Nhung quân không ngờ lại bị trăm tên Sư thú kỵ sĩ áp chế.

Người người tan nát như giấy rách.

Máu thịt, nội tạng không ngừng tung bay.

Tiếng kêu quái gở của Sư thú, tiếng gầm rống của kỵ sĩ, tiếng kêu thảm của binh sĩ hòa quyện vào nhau trở thành một hỗn hợp âm thanh tàn khốc nhưng lại mê người.

"Ha..." Dương Chính trầm giọng rống lên.

Hắn siết tay vào gốc cây ở bên, cành cây to lớn bị hắn tước mất một đoạn vỏ, đầu ngón tay đâm sâu vào trong cây.

Đột nhiên, đỉnh núi đối diện lại phát sinh biến hóa.

Một kỵ sĩ cưỡi Hoàng phiếu mã từ trong đám khói bụi mờ mịt ở Vệ Nhung quân phóng ra, không thấy y làm động tác gì, một mũi tên lóe lên ánh sáng màu vàng rít gió phóng ra, xuyên qua thân thể của một Sư thúu kỵ sĩ, mũi tên còn chưa hết, chớp mắt đã bắn thẳng lên trời, mất hút giữa tầng không.

Còn Sư thúu kỵ sĩ đó phun ra một ngụm

máu tươi, ánh mắt nhìn xuống lỗ hồng trên ngực đầy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Máu chảy khắp người hắn, rơi tí tách trên đám lông vàng của Sư thú.

Ngay sau đó, kỵ sĩ ngã nhào khỏi lưng Sư thú, rơi vào trong đám quân Vệ Nhung dưới đất, chớp mắt thì thể đã bị đâm chém nát thành tương thịt.

Sư thú cất tiếng kêu bi thảm kinh thiên động địa, điên cuồng bỏ nhào xuống kỵ sĩ vừa phóng tiến.

Kỵ sĩ này cầm lấy một thanh trường thương màu bạc, thúc ngựa nghênh đón

Sư thứ đang điên cuồng lao xuống, trường thương vạch phá một đường giữa bầu trời tạo thành một đường cong hoàn mỹ, một đạo vĩ diễm màu bạc xuất hiện ở không trung.

Sư thứ chớp mắt đã vượt qua cự ly trăm mét đâm thẳng xuống.

"Ầm" một tiếng chấn động màng nhĩ mọi người.

Dương Chính đôi mắt tròn trũng nhìn chăm chú.

Không hề có cảnh Sư thứ nuốt chửng kỹ sĩ như tưởng tượng.

Cái miệng to lớn của Sư thú bị ngân sắc trường thương đâm xuyên qua, máu tuôn xối xả, sức lực cuối cùng trước khi chết của Sư thú bạo phát ra không ngờ lại bị Hoàng phiêu mã kỵ sĩ ngăn được.

Kỵ sĩ này cũng cất tiếng quát xé trời.

Trường thương thuận thế hất một cái, Sư thú khổng lồ bị ném văng ra ngoài hơn 10 mét.

Sư thú phun máu, giã giụa vài cái trên mặt đất một lát rồi bất động.

Kỵ sĩ chết, Sư thú chết.

Vệ Nhung quân cất tiếng hoan hô như

sấm dậy.

"Điện hạ thần dũng... Điện hạ thần dũng...
Điện hạ thần dũng..."

Tiếng hoan hô như làn sóng lan truyền khắp Huyết quan cốc, Dương Chính tròn mắt co lại, điện hạ, kỵ sĩ đó là Lôi Mông Tư Đặc, là đại vương tử Vệ Nhung quốc ư?

Tâm kế y thật đáng sợ, vũ lực của hắn cũng thật đáng sợ!

Lôi Mông Tư Đặc không dám lơ là cảnh giác, Vệ Nhung quân tiếp tục công kích, bọn Sư thứu kỵ sĩ song quyền không chống nổi bốn tay, hảo hán cũng không

địch nổi nhiều người, sau khi thể lực hao
tận thì đành bỏ cuộc, không công kích
nữa, bay ra ngoài Huyết quan cốc.

Lôi Mông Tư Đặc dẫn các binh sĩ tận
diệt các quân lính Thương Nguyệt tàn dư
trên núi.

Quân Thương Nguyệt bị nhốt trong Huyết
quan cốc, trừ một số ít leo lên lưng
Mãnh mã xông ra ngoài sơn cốc thì đa số
đều bị tiêu diệt.

Trận chiến bên Trầm Quy sơn cũng đã đi
tới hồi kết thúc, thích khách Vệ Nhung
quốc đã giết sạch bọn binh sĩ Thương
Nguyệt lên núi.

Dương Chính tính toán sơ bộ cũng thấy binh sĩ chết trong cốc cũng đã hơn vạn người.

Nhưng điều đó tính không trọng yếu, Mãnh mã bị thiêu chết hai con, Sư thứu chết một con, binh đặc chủng tinh nhuệ nhất Thương Nguyệt cũng bị giết sạch, Khâu Viễn Sơn chỉ sợ là tức đến thổ huyết.

Ông ta hình như khắc với lửa, lần trước bị Dương Chính thiêu hết ba vạn kỵ binh, lần này lại bị Lôi Mông Tư Đặc dùng hỏa công đánh tơi tả.

Dương Chính nhìn Thương Nguyệt quân đang triệt thoái, không nhìn được mồm

cười.

Lửa dần dần tắt, Thương Nguyệt quân lui về cách Huyết quan cốc 5 dặm, tàn quân bắt đầu tập hợp lại.

Trong Huyết quan cốc, khói mù, xác chết cháy, các ngọn lửa nhỏ cùng mùi hôi thối cũng dần giảm bớt, Dương Chính cũng không gấp ly khai, hắn vẫn tiềm phục trên cây như cũ, ánh mắt đảo bốn bên.

Thích khách Vệ Nhung trên Trầm Quy sơn bắt đầu chiếm cứ địa hình lợi thế, giám thị động tĩnh của đại quân Thương Nguyệt quốc. Trận chiến này Thương Nguyệt tuy đại bại nhưng còn chưa phạm vào căn cốt, hai vương bài của chúng là

Mãnh mã trùng phong đoàn và Sư thứu kỵ sĩ vẫn còn đó, chưa tổn thất gì nhiều. Tổ chất của Lang quân thời điểm này mới thể hiện ra, bọn họ tuy đại bại nhưng không tứ tán như quân đội khác mà trái lại nhanh chóng đóng quân nghỉ ngơi, Mãnh mã trùng phong đoàn đứng ở hàng đầu, từng con Mãnh mã ngồi xuống như những tòa núi nhỏ nhìn chăm chăm vào sơn khẩu đối diện, nếu Vệ Nhung quân dám xuất kích thì sẽ phải chịu công kích mạnh mẽ như sóng trào.

Lôi Mông Tư Đặc không phải kẻ ngốc, đối mặt với Mãnh mã binh chủng lực chiến mạnh nhất y không hề dám truy kích.

Trừ mấy con Sư thú không lờ bay liệng trên không thì những con khác toàn bộ đều đã hạ xuống đất nghỉ ngơi. Tình hình trăm con Sư thú vừa mới ngăn chặn đại quân vạn người vẫn còn chấp chờn trước mắt Dương Chính, lực sát thương cuồng bạo vô bì giống như hổ vào đàn dê, chỉ hơn 10 phút mà chúng đã giết hơn ngàn người. Nếu không nhờ Lôi Mông Tư Đặc vào thời khắc quan trọng giết chết một Sư thú kỵ sĩ cổ vũ sĩ khí thì sợ là tổn thất còn lớn hơn nhiều.

Chiến lực cường hãn khiến Dương Chính kinh hãi, hấn nhìn ra được, cho dù Lôi Mông Tư Đặc có mạnh mẽ nhưng không có binh sĩ yểm hộ thì chỉ cần ba Sư thú kỵ sĩ giáp công thì tất bại chẳng nghi.

Nếu như mình có được một chi Sư thứu kỵ sĩ như thế thì... Hà hà... Dương Chính gật đầu, rồi lại lắc đầu, việc này làm sao có khả năng chứ, hơn nữa hắn không phải thích độc lai độc vãng hay sao, có gì phải nghĩ đến chuyện này? Dương Chính tức thì dẹp bỏ ngay ý niệm hoang đường đó.

Hắn đột nhiên leo xuống cây, nhẹ nhàng đi về phía trong cốc.

Khói lửa giúp cho Dương Chính hữu kinh vô hiểm xuyên qua sơn cốc. Thi thể cháy khét đầy đất hôi thối vô cùng. Chiến huống thảm liệt chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu được. Dương Chính

không nhìn tới cảnh tượng này, tử vong đối với hắn đã trở thành tự nhiên như không khí.

Hắn đi qua các binh sĩ Vệ Nhung đang thu thập chiến lợi phẩm trong cốc, leo lên ngọn núi đối diện.

Thân thủ của Dương Chính không thua gì bọn sát thủ, hắn nhanh chóng tới được ngọn núi đối diện. Nơi này vừa rồi là chiến trường chính, núi non đã biến dạng, khắp nơi đều là hố đen, gió lạnh thổi vào mặt mang theo mùi hôi thối của thi thể khiến người ta muốn ói, vô số thi thể nằm chất đống trong bóng tối cây cối, sơn cốc vốn yên bình mỹ lệ đã biến thành địa ngục nhân gian.

Dương Chính bước cao bước thấp đi qua các hồ thi thể.

Từng thi thể co quắp lại, gương mặt đầy vẻ thống khổ tuyệt vọng.

Tàn骸 còn nhiều hơn, một cánh tay hoặc nửa cái đầu, hoặc một nửa thi thể bị dầu hỏa đốt cháy đen phản chiếu với máu tươi màu đỏ do vô số sinh mệnh chảy ra tụ lại.

Vệ Nhung đại quân sau khi thu hoạch chiến lợi phẩm, từng người bắt đầu di chuyển sang một hướng khác của ngọn núi.

Trời tối đen, không có một vì sao, chỉ có ánh lửa bập bùng trên núi và gió lạnh thét gào thê thiết giống như vô số u hồn ở chiến trường không cam chịu đang còn vùng vẫy la khóc. Quân đội cũng âm trầm không nói khiến cho không khí càng thêm đáng sợ.

Dương Chính leo lên một khối cự thạch, ánh mắt sắc bén như chim ưng lạnh lẽo nhìn vào đại quân Vệ Nhung.

Lôi Mông Tư Đặc mạnh mẽ hơn xa ý liệu của hắn, lần này hắn muốn giết chết vương tử của hắn, xem ra thực sự đã trở thành kình địch của mình.

Vệ Nhung, Thương Nguyệt, Lưu Vân ba

nước tạo thành hình thế vi diệu.

Cho dù Dương Chính không muốn đổi chiến sa trường với Lôî Mông Tư Đặc nhưng cục thế biến hóa vi diệu, tương lai thế nào còn chưa biết được.

Trước mắt xem ra, binh sĩ Vệ Nhung phục kích ở đây không quá ba vạn người.

Vì địa hình Huyết quan cốc nhỏ hẹp, người quá nhiều thì càng khó đánh, ba vạn người là vừa đủ, chỉ không biết ngày mai Thương Nguyệt quốc sẽ có hành động gì.

Lần này Thương Nguyệt quốc tuy thua một trận nhưng căn bản vẫn còn vững,

lúc cuộn đất trở lại thì ba vạn Vệ Nhung quân muốn ngăn trở e là không dễ. Lôi Mông Tư Đặc, lẽ nào người còn có biện pháp khác sao?

Dương Chính nhú mảy, trong lòng xáo trộn, mơ hồ cảm thấy gì đó.

Nửa đêm, đốm lửa cuối cùng cũng đã tắt, gió càng lúc càng thổi mạnh, xuyên qua gò núi thấp phát ra tiếng rít lạnh người, cây rừng cũng xào xạc. Cả Huyết quan cốc phẳng phất như biến thành một cái miệng đen ngòm của con quái thú tiền sử, lạnh lẽo khiến người ta cõi lòng phát lạnh.

Thương Nguyệt quốc ở phía xa trái lại

đốt lửa bập bùng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu gào thê lệ, tiếng rít gào của Sur thúu càng thêm vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Đại bộ phận Vệ Nhung quân triệt hồi về địa đạo, trên núi trừ vài trạm canh ngầm cần có thì không còn ai.

Quá yên tĩnh...

Không đúng...

Dương Chính nghĩ một lát, nhảy xuống dưới, thân hình linh hoạt như mèo phóng về phía mật đạo, những mật đạo này đều do hắn thiết kế, có ai mà quen thuộc bằng.

Lúc đến chân núi, Dương Chính cuối cùng cảm giác thấy mặt đất khẽ run run, hần vội vàng phục xuống, áp tai xuống đất nghe ngóng, đầu mày nhúu chặt, dưới lòng đất có tiếng binh khí chạm nhau, tiếng bước chân, Dương Chính đứng dậy, lại chạy về phía trước hơn 100 mét, rồi lại phục xuống đất nghe ngóng, làm như vậy ba lần thì đã rời khỏi Huyết quan cốc được 1 dặm.

Hắn đứng dậy, cuối cùng đã xác định được Lôi Mông Tư Đặc thông qua mật đạo cả đêm triệt thối.

Dương Chính đoán không sai, Lôi Mông Tư Đặc quả nhiên bỏ qua Huyết quan cốc, vừa rời đại chiến Vệ Nhung tuy

giành thắng lợi nhưng hao phí cực lớn, đặc biệt là Lô thần pháo, từ đầu đã liên tục dùng hỏa lực áp chế, thập phần tiêu hao đạn dược, hơn nữa Dương Chính nhớ rằng Lô thần pháo trên Ngọc Long sơn trữ lượng tịnh không lớn, thuốc nổ rất khó chế tạo số lượng lớn, Lô Mông Tư Đặc không có khả năng chế tạo đạn dược với quy mô lớn. Nếu như để cho Thương Nguyệt quân nghỉ ngơi 1 ngày thì ba vạn quân Vệ Nhung tất không thể ngăn trở 10 vạn Lang quân đang lửa giận bừng bừng chuẩn bị báo cừu tuyết hận, đương nhiên là y phải tránh né mũi nhọn.

Dương Chính nhìn trời, hiện tại là đêm khuya.

Nơi này cách Ngọc Long sơn 20 dặm, Vệ Nhung đại quân vừa trải qua chiến đấu, người mệt ngựa mỏi, hơn nữa hành động dưới đất chỉ có thể đi bộ, tốc độ càng thêm chậm. Ba vạn đại quân Vệ Nhung muốn toàn bộ triệt thoái về Ngọc Long sơn thì phải chính ngọ ngày mai mới tới.

Chính ngọ ngày mai, ta còn một thời gian dài để sắp xếp.

Dương Chính tính toán một lúc, ánh mắt chợt sáng lên.

Một ý niệm điên cuồng lóe lên trong đầu hắn, khiến hắn toàn thân run rẩy.

Nếu như mình nửa đường chặn đánh đại

quân Lôì Mông Tư Đặc thì hậu quả sẽ như thế nào?

Nơi này cách Tác Ba Đình tịnh không xa, nếu như ta mang Hoàng dương kỵ binh cường hãn nhất Lưu Vân quốc chặn đánh thì quân bị sĩ khí vô luận thế nào cũng hơn xa Vệ Nhung quân.

Hắn cơ hồ không kịp suy nghĩ, cước bộ nhanh chóng tiến về phụ cận Trầm Quy sơn.

Tìm đến vị trí của Tam nhãn mã, hắn nhảy lên ngựa, ra roi giục ngựa phi nước đại, gió lạnh từng cơn ập vào người Dương Chính.

Lôi Mông Tư Đặc, người có mặt đến đâu thì khẳng định người cũng không biết Trung Quốc có câu tục ngữ: "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng."

Thứ khiến cho Dương Chính động tâm nhất chính là 10 cỗ Lôi thần đại pháo.

Lôi thần pháo nặng mười mấy tấn, hơn nữa còn tới 10 cỗ, tuyệt đối là chỗ dựa cuối cùng trong quân ngũ, nếu như hắn có thể cướp được thì nhất định sẽ khiến cho Lôi tiểu nhân đó thổ ba đấu huyết.

Dương Chính đã không còn đường lui với Lôi Mông Tư Đặc, đương nhiên hắn sẽ không dễ y dễ dàng đánh bại Thương Nguyệt quân như vậy.

Hai thời thần sau.

Hãn huyết mã tiến vào Tác Ba Đình, binh sĩ thủ thành vội vàng ngăn trở đều bị Dương Chính gạt bắn ra, hãn móc lệnh phù Tiên phong quân ra lạnh giọng quát: "Quân tình khẩn cấp, ai dám ngăn đường?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 8 - Chương 5:

Hoàng tước

A

ds

Mặt đất rung động, thiên quân vạn mã cho dù ở trong bóng tối cũng không hề có chút hỗn loạn, hàng ngũ chỉnh tề, không có tiếng người và binh khí, chỉ có tiếng vó ngựa lộp độp trên đường không ngừng vang lên đầy vẻ áp bức.

Tới gần cuối cùng cũng phát hiện ra những kỵ sĩ này trên mặt đều bôi màu hóa trang, dưới màn đêm đen phảng phất như hung thần ác quỷ, khô giáp y phục mặc

trên người không giống như binh lính thông thường, bọn họ đều mặc giáp da nhẹ bó sát người, không hề mặc áo giáp sắt.

Đứng đầu đội ngũ là một con ngựa màu hỏa hồng, kỵ sĩ cưỡi ngựa mang mặt nạ khô lâu hung ác vô cùng, đôi mắt lạnh lùng u ám, cho dù trong bóng tối vẫn lóe ánh quang màu máu.

Dương Chính hài lòng nhìn đội quân đang đi.

Hắn còn nhớ tới dáng vẻ quyền uy không rời của Mạn Kỳ vừa rồi.

Mỗi quốc gia đều có một vương bài bí

mật, Thương Nguyệt quốc có Sư thừa kỵ sĩ và Mãnh mã trùng phong đoàn, Vệ Nhung quốc có Huyết vệ, Lưu Vân quốc cũng không ngoại lệ, Hoàng dương kỵ sĩ chính là vương bài bí mật nhất, chính là tuyển chọn những người nơi thảo nguyên có kỹ thuật xuất sắc nhất, dùng phương pháp bí mật đặc biệt huấn luyện thành một chi kỵ binh siêu cấp.

Hoàng dương là ma thú cực kỳ khó bắt, tốc độ hơn xa ngựa thường, hơn nữa sức bền có thể so với lạc đà, có thể chạy gấp trong một ngày một đêm liên tục.

Hoàng dương kỵ sĩ thông qua đặc huấn có thể chiến đấu ở bất cứ địa hình nào, tuyệt đối là bộ đội hung hãn mãnh liệt

nhất trên thảo nguyên, bất cứ kỵ binh nào cũng dùng hòng đả đấu với họ trên thảo nguyên.

Từ Tác Ba Đinh chạy tới đã qua một đêm, giờ đây chính là thời điểm tối nhất trước khi bình minh, Dương Chính đã dẫn quân xuyên qua biên giới.

Lúc này, tố chất của Hoàng dương kỵ sĩ hiển lộ ra rất rõ rệt.

Hành quân tốc độ cao thời gian dài như vậy, bọn kỵ sĩ này vẫn thần quang hiển lộ, ngẩng đầu ưỡn ngực, lực chiến đấu cường đại vẫn được bảo trì như cũ, hơn nữa tốc độ của Hoàng dương tọa kỵ cũng không hề chậm lại.

Màn đêm càng lúc càng tối, vầng thái dương sớm mai vẫn chưa ló dạng, cả ánh sáng của trăng sao cũng không nhìn thấy, khi Dương Chính dẫn Ác ma kỵ binh đi qua biên giới thì mây đen càng lúc càng dày, gió thổi vào mặt lạnh buốt.

Dương Chính ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ thấy mây đen bị gió thổi hiện lộ dáng vẻ nanh ác, hiển nhiên là sắp có mưa lớn.

"Tướng quân, trước mặt là Già Vân sơn, phòng tuyến đầu tiên của Vệ Nhung quân." Mạn Tháp suất lĩnh Hoàng dương kỵ binh đột nhiên tăng tốc độ chạy đến bên người Dương Chính, chỉ về một tòa

núi lớn ẩn trong sắc trời âm ám, tòa núi này chắn ngang biên giới Lưu Vân và Vệ Nhung, lạnh lẽo như một con cự thú nằm nghỉ ngơi trong đêm.

"Dừng lại!" Dương Chính phát tay ra lệnh.

Hai ngàn quân kỵ chinh tề dừng lại, bọn họ đều là người tinh nhuệ nhất trong Ác ma quân. Vô luận là kỵ thuật, chiến lược, năng lực phối hợp đều cao hơn Ác ma quân thông thường nhiều.

"Các người bọc móng tọa kỵ lại, bịt hàm thiếc vào mõm tọa kỵ."

Sau khi hấn hạ lệnh, Hoàng dương kỵ sĩ

nhảy xuống ngựa, nhanh chóng lấy vải bọc móng Hoàng dương lại.

Hoàng dương kỵ sĩ đều có tố chất kinh người, binh sĩ hoàn thành mệnh lệnh rất nhanh, sau mấy phút tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Dương Chính ánh mắt nhìn về phía Già Vân sơn, đây là đạo phòng tuyến đầu tiên giữa Lưu Vân và Vệ Nhung, cũng là đạo phòng tuyến gần nhất, hiện tại Thương Nguyệt đại chiến với Vệ Nhung, phòng thủ nơi này tương đối bạc nhược, huống hồ nếu như có đại quân tấn công thì vọng gác tiền tiêu này bất quá cũng chỉ có tác dụng cảnh giác mà thôi.

Hoàng dương kỵ binh không hơi không tiếng xông lên trên Già Vân sơn.

Xuyên qua một con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu trong khu rừng um tùm rậm rạp, hành động của bọn Dương Chính càng lộ rõ vẻ nhanh nhẹn linh hoạt. Hắn tự mình dẫn theo trăm kỵ binh xuống ngựa, nhanh chóng khuếch tán ra trên ngọn núi. Trước lúc bình minh, hình ảnh cây cối âm trầm rậm rạp giống như yêu ma quỷ quái nhe nanh múa vuốt, khu rừng yên tĩnh khiến cho người ta có cảm giác u ám lạnh lẽo, chim chóc bị tiếng bước chân lay tỉnh vừa vỗ cánh chuẩn bị kêu ré lên thì liền bị tên bắn xuyên qua cổ họng chết ngay, thân hình con chim vừa rơi xuống liền được xạ thủ dưới cây

chụp lấy. Xạ thuật giống như kỳ tích khiến cho Dương Chính phải tán thán, hoàng dương kỵ binh không thẹn là bộ đội vương bài.

Trên đường đi, tiếng tên bắn ra không ngừng vang lên, rồi một bóng người lập tức tiến để chụp lấy con vật vừa chết nhẹ nhàng bỏ sang một bên.

"Cô cô cô cô."

Mấy tiếng chim kêu vang lên trong bóng đêm, một lát sau, bốn bề tiếng chim kêu không ngừng vang lên.

Dương Chính biết kỵ binh đã thanh trừ hết các trạm canh ngầm chung quanh.

Dương Chính vung tay, dẫn đội kỵ binh bắt đầu tiến tới doanh trại tiền tiêu cách đó hơn trăm mét, Dương Chính bảo mọi người dừng lại, hai điểm sáng lóe lên ngay cửa doanh trại, bên trong tĩnh mịch, thỉnh thoảng truyền ra tiếng ngựa hí buồn tẻ, Vệ Nhung quân còn chưa biết ba ngàn binh sĩ giống như u hồn đang tiến lại gần.

Dương Chính đưa tay làm hiệu, móc ra một cái nổ nhỏ bé xinh xắn, lập tức sáu tên binh sĩ thân thủ linh hoạt nhất nhảy xuống ngựa theo hấn tiến vào trong rừng. Máy người nhờ vào cây cỏ và đá núi ẩn tàng thân hình tiến lại gần doanh trại tiền tiêu cách đó hơn 10 mét, thấy rõ bốn tên binh sĩ đang ngủ gà ngủ gật ở cổng doanh

trại. Ánh mặt trời vừa lóe lên, hai tên trong đó rụt cổ chen nhau tiến vào bên trong.

Dương Chính tịnh không triển khai hành động ngay lập tức, hấn sau khi để mấy tên thủ hạ nhắm chuẩn Vệ Nhung binh sĩ thì một mình tiếp cận hàng rào của doanh trại, leo lên một cây cao quan sát bên trong.

Phong hỏa đài ở phía Đông trên một gò đất, từ cửa doanh trại đến phong hỏa đài chừng 300 mét, trên đường có một dãy doanh trại và tàu ngựa, một đội binh sĩ đi khắp nơi tuần tra.

Sau khi Dương Chính quan sát thì leo

xuống cây, ra dẫu hạ lệnh cho bọn kỵ binh ở phía xa, hơn trăm người liền leo lên cây.

Dương Chính trở về gần cổng doanh trại, dùng tay ra dẫu.

Chỉ nghe tiếng mũi tên rít gió, 4 mũi tên rạch phá trời đêm, giống như độc xà cắm vào cổ 4 tên lính canh cửa, chúng còn chưa kịp kêu lên thì đã ngã xuống. Mấy đạo hắc ảnh nhanh chóng lao đến, chớp mắt đã đỡ lấy thi thể không để chúng rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, các xạ thủ nấp trên cây nhắm chuẩn và lính gác trên vọng lâu sát hàng rào bắn tới, trên trăm mũi tên bắn

vào trong vọng gác, tiếng la thảm không ngừng vang lên trong đêm đen, rất nhiều mũi tên nhắm chuẩn vào các ngọn đèn, ánh sáng đèn đồng thời bị dập tắt, bên phía Vệ Nhung quân liền chìm trong bóng tối, tiếng la hoảng loạn vang lên liên tục.

Dương Chính đã trở lại phía trước đại quân chừng hơn trăm mét, hấn nhảy lên Tam nhãn mã trầm giọng quát: "Xông lên!"

Cả chi Ác ma quân phát động, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách trăm mét, cửa lớn sớm đã bị mấy tên Ác ma quân sĩ mở tung.

Dương Chính vùng trường thương xông vào doanh trại, bên trong âm đạm vô quang nhưng vẫn không ngăn được bước tiến của Ác ma quân.

Dương Chính xông vào trước tiên, trường thương trong tay biến thành du long, quang ảnh lóe lên, mấy tên Vệ Nhung binh sĩ liền bị đánh cho xương cốt vỡ nát, phun máu ngã xuống.

Bị bọn Hoàng dương kỵ binh hung mãnh như lang như hổ xông vào, Vệ Nhung quân còn chưa biết rõ tình hình ra sao đã trở thành dê té thần, móng dê được bịt kín nên Hoàng dương kỵ binh đến đi xung sát không hề có tiếng động, chỉ có tiếng la thảm của Vệ Nhung quân không

ngừng vang lên, tiếng binh khí chém ngập vào xương thịt, ngoài ra không còn tiếng động nào khác.

Từng thanh đao, từng ngọn thương giống như con thú hung tàn nhe nanh múa vuốt giữa đêm khuya, không ngừng cắn xé da thịt của bọn binh sĩ Vệ Nhung.

Kỵ binh đánh phá khắp nơi, xông thẳng vào trong trướng, trướng thương đâm thẳng tới, trực tiếp phá tung trướng, bọn binh sĩ còn đang ngủ chưa biết chuyện gì xảy ra, còn mặc khó khăn muốn đi khỏi trướng thì cả trướng đã đổ ập xuống, đè trên người chúng, lại thêm vô số móng dê đâm đập lên trên, binh sĩ Vệ Nhung làm sao chịu nổi sức ép từ hoàng dương

và kỵ binh nặng tới mấy trăm cân đập xuống, lập tức biến thành tương thịt.

Máu tươi từ thịt nát xương vỡ phun ra ào ào, chớp mắt đã nhuộm đỏ trướng bông màu trắng.

Cho dù có vài binh sĩ may mắn chạy thoát khỏi trướng thì cũng được nghênh đón bằng mấy cây trường thương.

Dương Chính từ lúc mới vào doanh trại thì không hề dừng lại, một mực nhắm hướng phong hỏa đài chạy tới, quãng đường chừng 300 mét bên người hắn đầy máu thịt.

Hắn xông lên đầu tiên, binh sĩ ngăn cản

trước mặt cũng nhiều nhất nhưng bọn này căn bản không có bản lĩnh ngăn cản hẳn, chớp mắt đều đã biến thành oan hồn lệ quỷ dưới thương.

Càng tiến tới gần phong hỏa đài thì binh sĩ càng nhiều, Dương Chính còn nghe tiếng người kêu gọi châm lửa.

Vành tai hắn thoáng động.

Hắn đảo mắt quan sát, chỉ thấy một người mặc khôi giáp màu bạc đang quát lớn, đêm tối mù mịt hắn không nhìn rõ bên người tên này còn có mấy chục binh sĩ giơ cao trường thương.

Càng lúc càng nhiều binh sĩ xông về phía

phong hỏa đài.

Dương Chính hừ lạnh một tiếng, Tam nhân mã cất tiếng hí dài, gia tăng tốc độ lao tới, bộ lông đỏ rực bay múa trong đêm giống như hỏa vũ tinh linh.

Một người một ngựa giống như gió lốc cuốn qua, trường thương của Dương Chính múa thành một vòng tròn lớn ở trên không.

Một loạt tiếng la thảm vang lên, hơn 10 binh sĩ bị trường thương đánh bay lên không trung, máu tươi văng tung tóe. Bọn binh sĩ bị khí thế cuồng mãnh của Tam nhân mã và sát khí nặng nề của Dương Chính chấn nhiếp, không cách nào phản

kháng được, bị đánh văng tơi tả.

"Ngăn hấn lại!" Tướng quân giáp bạc dẫn binh xông tới cản Dương Chính.

Dương Chính một thương vừa gạt bắn mấy tên binh sĩ thì trường thương của tên tướng quân giáp bạc đã đâm tới, kinh phong lạnh cắt da thịt khiến hấn thoáng giật mình, vội uốn người né tránh một thương nhanh chóng đó, cánh tay khẽ vung, ngọn thương đâm xéo lên, vô thanh vô tức đâm thẳng vào bụng dưới của địch nhân. Dương Chính giết địch đã nhiều, hiểu rõ thực lực của mình, cao thủ tầm thường chốn sa trường tuyệt không bị được với hấn.

Nhưng mà một thương tất sát đó lại bị người kia né được.

Dương Chính ghì cương ngựa nhìn về y.

Hai người xung sát tới giờ, lần đầu tiên mới đối mặt với nhau, Dương Chính vừa thấy người nọ, thoáng ngậy người.

"Là người!"

Tướng quân giáp bạc không ngờ lại là Mục Phi Vân, phó thống lĩnh đại quân Đông tuyến.

Một phó thống lĩnh lại bị phái đến vọng gác tiên phong này sao? Dương Chính ý

niệm xoay chuyển, liền biết Mục Phi Vân nhất định là vì quan hệ với mình nên mới bị Lôi Mông Tư Đạc đày đến nơi này.

Năm xưa Dương Chính ở Đông tuyến quân một trận chiến lập uy, Mục Phi Vân trước sau đều theo bên cạnh Dương Chính, có thể nói cả doanh trại chỉ có y là tướng lãnh cao cấp duy nhất từ đầu đến cuối kiến thức được năng lực của Dương Chính, bản thân y đối với Dương Chính cũng vô cùng kính phục, ai ngờ mới nửa năm ngắn ngủi, tạo hóa trêu người, hai người lại gặp nhau trên chiến trường.

Tiếng động trên phong hỏa đài đã cắt đứt khoảng thời gian trầm tịch của hai người.

Dương Chính đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy mấy tên binh sĩ đã leo lên phong hỏa đài, chuẩn bị đốt lửa.

Dương Chính vội vàng xông tới Mục Phi Vân, Mục Phi Vân cũng không phải tầm thường, vội vàng vùng thương ngăn đỡ, ngờ đâu lực lượng của Dương Chính quá mạnh, khiến cho hô khẩu y rách toạt, cả tuần mã cũng bị lùi về sau.

Mượn phản lực đó, Dương Chính giục ngựa phóng thẳng lên phong hỏa đài.

Mục Phi Vân vội hét lớn: "Mau cản hẳn lại. Binh sĩ, châm lửa."

Vệ Nhung bình sĩ hội tụ lại, xông tới cản đường Dương Chính.

Mắt thấy đã không còn kịp, Dương Chính đột nhiên quăng trường thương, rút ra một cây huyền thiết trọng cung, cây cung này to lớn hơn cung thường rất nhiều, dây cung to bằng ngón tay cái. Dương Chính đưa tay lắp một mũi tên lên cung, tay phải vận sức kéo cung, cả y phục cũng căng phồng như một quả khí cầu.

Một tiếng rống trầm trầm cổ quái vang lên.

Mũi tên rạch phá không trung, xé gió lao tới phong hỏa đài.

Chớp mắt!

"Ầm" một tiếng nổ vang lên.

Mũi tên đâm xuyên qua phong hỏa đài, một cái lỗ sâu đường kính nửa mét đã bị mũi tên đâm toạc ra, đá vụn bay tung ra ngoài.

Ngay sau đó, một tiếng la thảm trên phong hỏa đài vang lên, tên binh sĩ đang châm lửa bị bắn bay lên không, vẽ thành 1 đường cong rồi rơi ầm xuống đất, lồng ngực bị thủng một lỗ lớn khiến người ta kinh hãi.

Binh sĩ bên dưới cất tiếng la hoảng, Hoàng dương kỵ binh đã ùn ùn kéo đến

sau lưng Dương Chính.

Mục Phi Vân liếc mắt nhìn số lượng binh sĩ kéo đến, liền biết đêm nay đại thế đã mất.

"Tướng quân, bọn ta bảo hộ cho ngài, mau chạy đi!" Thủ hạ thân tín của Mục Phi Vân nói.

"Chạy, chạy đi đâu chứ?" Mục Phi Vân nhếch mép cười khổ, bản thân y vì nhìn Lôi Mông Tư Đặc không vừa mắt nên chủ động đến nơi này trấn thủ, nếu như vọng gác thất thủ, bản thân y cho dù có trở về Ngọc Long sơn thì sợ là cũng bị xử lý giống như phản đồ.

Hoàng dương ký binh đã vây chặt các ký binh còn sót lại của Vệ Nhung quân.

Dương Chính gương mặt ẩn sau mặt nạ, Mục Phi Vân không nhận ra hắn nhưng nhận ra được ký sĩ vương bài của Lưu Vân quốc, y nhìn chăm chăm vào Dương Chính, oán hận nói: "Quý quốc và nước ta là minh hữu, vì sao lúc này lại giở quẻ?"

Dương Chính không trả lời, cải biến thanh âm nói: "Bỏ vũ khí xuống ta có thể tha mạng cho các người."

Mục Phi Vân lớn tiếng cười nói: "Vệ Nhung quốc bọn ta không có người tham sống sợ chết, muốn giết thì giết, còn nói

nhiều làm gì?"

Tàn phế chẳng còn đường, binh tan như núi lở.

Hai mắt Mục Phi Vân đỏ hồng, đột nhiên xông thẳng tới nhưng đáng tiếc y còn thua xa Dương Chính, Dương Chính dùng cán thương đánh mạnh vào đầu khiến y hôn mê bất tỉnh.

Dương Chính dùng thương chỉ vào Mục Phi Vân đang nằm lăn ra đất, bình thản nói với binh sĩ Vệ Nhung: "Ta khuyên các người đầu hàng để còn có thể giữ được tính mạng tướng quân của các người."

Binh sĩ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng

cũng đầu hàng.

Dương Chính im lặng chờ bọn binh sĩ bỏ vũ khí xuống, sau đó ra lệnh: "Trói tù binh, lưu 50 người ở lại để canh giữ tù binh, còn những người khác cởi quân phục Vệ Nhung mặc vào, nhanh chóng tập hợp!"

Mùi máu tanh nồng còn lan trong không khí, Hoàng dương kỵ binh nhanh nhẹn hành động, thay đổi y phục với các binh sĩ Vệ Nhung.

Dương Chính nhìn thi thể đầy đất, trong lòng có chút ưu thương, những người này có nhiều người đã từng là thủ hạ của hắn khi còn hắn thống lĩnh Đông tuyến, chỉ là

tình huống tàn khốc trước mắt tuyệt không thể có chút mềm lòng. Dương Chính cũng không biết lòng dạ của mình rốt cục là lãnh huyết vô tình hay là nhiệt huyết.

Hoàng dương kỵ binh nhanh chóng tập hợp, binh sĩ sát khí ngút trời từ một phía khác của Già Vân sơn xông ra, sắc trời cũng dần dần sáng, gió thổi các bụi cỏ nằm rạp xuống, kỵ binh không chút ngại ngùng chạy hết tốc lực về phía Huyết quan cốc.

Dương Chính nhìn sắc trời tính toán, chỉ cần tới ngay lối ra của đường hầm cách Ngọc Long sơn 7 dặm trước khi trời sáng mới có thể chặn đánh Lôì Mông Tư Đặc.

May mà sắc trời mây đen vần vũ, xem ra phần thắng nghiêng về Dương Chính nhiều hơn.

Ba thời thần sau, Ác ma quân do Dương Chính thống lĩnh đã xuất hiện trên một gò cao gần Ngọc Long sơn.

Hai ngàn quân kỵ đứng trên gò cao quan sát.

Quả nhiên, ngoài 2000 mét, lá cờ hình lam điều tung bay, quân đội hỗn loạn, ngay cả Lôi Mông Tư Đặc cũng không ngờ Dương Chính lại vượt ngàn dặm đến đây tập kích, vượt qua trạm canh, xông thẳng đến sào huyệt của y. Đêm qua đi

chứng của trận đại chiến ở Huyết quan
cốc hiện giờ lộ ra rất rõ, Vệ Nhung quân
đông nghịt hỗn loạn tuôn ra từ trong mật
đạo, bọn họ vốn dĩ có thể từ mật đạo về
thẳng Ngọc Long sơn nhưng Dương
Chính đoán rằng họ sẽ không làm vậy,
khả năng lớn nhất là sau khi tránh thoát
trình sát của Sư thúu thì giữa đường Vệ
Nhung quân sẽ từ một lối ra ngầm thoát
đi, mà lối ra lớn nhất chính là địa
phương trước mắt Dương Chính.

Nơi này cách Ngọc Long sơn 7 dặm, sắc
trời lại âm đạm tối mịt như vậy thì muốn
ở trên đỉnh Ngọc Long sơn quan sát tình
hình ở đây thực sự là còn khó hơn lên
trời.

Dương Chính quan sát một lúc rồi trầm giọng ra lệnh: " Binh sĩ mặc y phục Vệ Nhung quân theo ta đi trước, các binh sĩ khác nhất luật lui về phía sau, phân tán đội hình. Xạ thủ đoàn chia làm hai cánh, mỗi bên chừng 500 người, sau khi tiến vào trận địch thì hai cánh phụ trách yểm hộ cho cánh quân đội kích ở trung ương.

Cánh quân đột kích ở chính giữa sẽ do ta đích thân chỉ huy, mục đích chỉ có một, tập trung lực lượng đánh thọc sâu, nhất định phải bảo trì tốc độ đánh thẳng, tuyệt không thể để cho bọn chúng quán chân bọn ta, ưu thế của bọn ta chính là bất ngờ."

Sau khi ban bố mệnh lệnh Dương Chính

phất tay, hai ngàn Ác ma quân tiến về phía Vệ Nhung quân đông gấp 10 lần mình.

"Xem kia, có người!"

Vệ Nhung binh sĩ náo loạn cả lên, nhao nhao nhìn về phía quân đội ở cánh phải của mình.

Lúc này trong mật đạo còn có nửa số binh sĩ chưa ra khỏi, hơn một vạn quân Vệ Nhung người mệt ngựa mỏi, hỗn loạn đứng chờ quân đội trong mật đạo đi ra.

Đột nhiên nhìn thấy quân đội xuất hiện trên đồng trống, Lôi Mông Tư Đặc kinh hãi đến nhảy dựng lên.

Y cố sức nhìn kỹ, sắc trời quá tối, gió lại quá lớn, ngay cả Lôi Mông Tư Đặc mục lực siêu cường cũng chỉ lờ mờ nhìn thấy quân phục bọn họ đang mặc.

"Người mình!" Y lòng dạ cũng nhẹ nhõm hơn.

Khó trách y không cảnh giác kỹ càng, thứ nhất là một đêm không ngủ, bất kỳ ai thì năng lực tư duy cũng phải chịu ảnh hưởng, cho dù là cường giả như Lôi Mông Tư Đặc cũng không ngoại lệ. Thứ hai, kỵ binh đến đây chỉ chừng vài ngàn, lại mặc y phục Vệ Nhung quân, hơn nữa Thương Nguyệt quân sao có thể đột phá Huyết quan cốc tiến đến nơi đây được.

Còn như Lưu Vân quốc thì Lôi Mông Tư Đặc xưa này vẫn khinh bỉ đó là nước mọi rợ, y không tin Lưu Vân quốc dám phái một chi bộ đội nhỏ xông qua biên giới, không hơi không tiếng tập kích Vệ Nhung, lại thêm thời cơ tấu xảo, nên biết trận chiến Huyết quan cốc vừa mới qua một đêm ngắn ngủi, trừ phi có nội gian chứ còn ai có thể theo dấu Vệ Nhung quân mà phục kích giữa đường cho được?

Vô số điều không thể tụ họp lại một chỗ nên Lôi Mông Tư Đặc cũng không cảnh giác, chỉ nhìn sơ, thuận tiện phái một đội kỵ binh tới xem xét, tình không hề chỉnh lại đội hình.

Càng lúc càng lại gần, Dương Chính nhìn rõ vẻ ngạc nhiên trên gương mặt kỵ binh, hẳn biết tọa kỵ của Hoàng dương kỵ sĩ là điểm sơ hở lớn nhất.

Bất quá điều này cũng không can hệ gì.

Hắn vung tay lên.

"Sát" hai ngàn chiến sĩ đồng thời hét lớn, bộ đội đang phân tán chợt trở nên chỉnh tề, nhanh chóng xông đến mục tiêu, thanh thế như dời núi dốc biển! Khoảnh khắc, màn đêm yên tĩnh liền bị xé toang, đội kỵ binh nhỏ của Vệ Nhung quân nghe thấy tiếng hét như xé trời bổ đất kinh hãi đến mức đứng ngây ngốc, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị bọn binh sĩ điên cuồng

hất ngã. Đội hình đầu tiên chính là một trăm tên trường thương thủ cầm thương dày đặc xông đến giống như một con trâu điên, mũi thương cày thẳng tới phía trước, liều mạng xông vào bọn Vệ Nhung quân đang hỗn loạn, cả trăm người ở vòng ngoài còn chưa kịp cất tiếng kêu thì đã bị cả ngàn kỵ binh đập thành tương thối.

Dương Chính vùng thương xông thẳng vào đại quân Vệ Nhung, hét lớn: "Cản ta là chết!" Miệng vừa hét, trường thương đã vùng tới, máu tươi nóng hổi văng tung tóe, vô số tàn chi đoạn hài bắn lên trời, trên vạn quân Vệ Nhung trở thành một bầy ong vỡ tổ tan tác. Binh sĩ đội đột kích theo sát phía sau Dương Chính, đập

lên mặt đất máu chảy thành dòng đột tập về phía trung ương quân địch, thế như chẻ tre chớp mắt đã xông tới gần 30 mét. Tiếng kêu la thảm thiết vang lên rân trời khó phân địch ta, người người ngã xuống như rạ.

Xạ thủ đoàn ở hai cánh cũng bắn tên như mưa, Vệ Nhung quân vừa tập kết chỉnh đốn đội hình liền bị bắn cho tán loạn trở lại.

Lôi Mông Tư Đặc ngây người.

Thiết kỵ hung hãn như một ngọn mâu đâm thẳng vào trong hàng ngũ, hàn quang của binh khí khúc xạ ánh sáng khát máu chiếu trên nền trời u ám, thót ngựa đầu tiên

giống như ngọn lửa đỏ tụ tập tất cả ánh sáng của thiên địa vạn vật, chiếu sáng chói mắt, tựa như hỏa xà đang bay múa.

Trường thương tung hoành như nộ long quấy mình giữa không trung, điên cuồng nuốt chửng sinh mệnh, nơi nào nộ long bay qua thì huyết hoa nở rộ chói mắt, vô số tàn chi đoạn hài tung bay mang theo nhiệt khí nóng hổi. Vệ Nhung quân căn bản chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh tan nát.

Quân Vệ Nhung cả vạn người chớp mắt biến thành một nồi canh sôi sùng sục.

Từ trên cao đánh xuống, Ác ma quân theo một đường dọc đánh thọc sâu vào

trong Vệ Nhung quân.

Các thớt ngựa kinh hãi chạy loạn, Dương Chính tàn nhẫn chém giết bọn Vệ Nhung quân vốn đã mệt mỏi sợ hãi cùng cực. Vệ Nhung quân chỉ nhìn thấy gương mặt như ác ma nanh ác vậy đầy máu thì cơ bản đã không dám phản kháng.

Hoàng dương kỵ binh thừa thế xông lên, giết thẳng một mạch, mở ra con đường máu lửa dài hơn trăm mét.

Càng thọc sâu vào thì địch nhân ngăn trở càng nhiều, địch trận trước mặt bắt đầu trở nên dày đặc, áp lực tăng mạnh, Lôi Mông Tư Đặc không then là cường giả hoành không xuất thế, cho dù Dương

Chính năm được thiên thời địa lợi nhân hòa, dùng khí thế lực bạt sơn hà xung sát tiến lên nhưng y vẫn có thể ứng phó với tốc độ nhanh nhất.

Y giờ cao trường thương hét lớn: "Bình sĩ lập tức lên ngựa, tập hợp trận thế! Mau!"

"Ai dám bỏ trốn, giết không tha!"

Y múa trường thương đâm chết mấy tên binh sĩ đang lùi lại hét lên: "Tiến lên vây chúng lại cho ta!"

Thanh âm của Lôi Mông Tư Đặc giống như sấm động giữa trời, khiến cho khí huyết binh sĩ đều chảy rần rật, Dương

Chính côi lòng lạnh toát, người này tâm chí thực sự quá kiên nhận.

Binh sĩ Vệ Nhung vừa đang phân tán bắt đầu tụ tập lại khiến cho áp lực càng lúc càng lớn, binh sĩ giờ thuần lớn làm bằng da trâu, quần lầy không ít binh sĩ bên cánh Dương Chính, có không ít xạ thủ đã bị trường thương đâm rơi xuống ngựa.

"Mạn Thập, để ta xông ra ngoài, không cần giằng co, cánh quân đột kích đi theo ta, chỉ cần đột phá về phía trước!" Dương Chính ngẩng đầu nhìn quân đội bên Lôi Mông Tư Đặc đang dần trở nên chỉnh tề quát lớn.

Trường thương trong tay hắn chớp mắt đã

biên thành chiếc lưới đan khắp trời, Tam nhân mã hí lên một tiếng kinh thiên động địa, giờ cao hai vó trước, đập cho một kỵ binh Vệ Nhung quân ngăn trở trước mặt võ bụng, con ngựa đỏ hí thảm một tiếng, giống như bánh xe gió lăn cù cù, đụng vào hơn mười quân kỵ.

Dương Chính ánh mắt lóe lên tia khát máu, rống nhỏ một tiếng, vùng thương phóng tới, đâm chém loạn xạ, máu thịt giống như đậu hủ bị hấn đánh thành từng mảnh vụn, nơi nào đao thương của hắn đi qua liền phá ra một khuyết khẩu.

Lôi Mông Tư Đặc cũng đã chú ý đến thót ngựa lông màu đỏ này rồi.

Hắn chính là trung tâm của đội quân đột kích, cho dù toàn trường hỗn loạn không thấy ánh mặt trời nhưng ai cũng vẫn có thể nhìn thấy hắn, khí thế kinh người từ trung tâm là hắn bạo phát ra ngoài, dẫu ở ngoài hơn trăm mét vẫn có thể cảm nhận được.

"Chết đi cho ta!" Dương Chính ném trường thương đã bị quăng đi, rút đao chém cả người lẫn ngựa một tên Vệ Nhung quân thành hai mảnh, máu tươi và nội tạng đều đổ ộc cả ra.

Tam nhân mã vừa xông qua bể máu, ánh mắt đỏ hồng của Dương Chính nhìn chăm chú vào Lô Mông Tư Đặc ở cách đó hơn trăm mét.

Cặp mắt lạnh lẽo đỏ hồng tán phát khí tử vong u ám khiến cho Lôi Mông Tư Đặc da đầu phát ngứa, cảm giác rất là quen thuộc.

Là hắc, Lôi Mông Tư Đặc thét lớn: "Ngọc Chính!"

Khí tức của cường giả thì Lôi Mông Tư Đặc đã từng gặp qua nhiều cao thủ thực lực còn hơn vậy nhưng khí tức sinh mệnh bạo phát như thế này thì trước đây y chưa từng gặp phải.

Người này giống như một ngọn lửa bất diệt, toàn thân trên dưới đều là ánh sáng sinh mệnh bao trùm.

Lôi Mông Tư Đặc chiến ý liên hùng hực.

Y không quan tâm vì sao Dương Chính xuất hiện nơi này, hơn nữa còn dẫn theo kỵ binh vương bài của Lưu Vân quốc, y chỉ biết, đó chính là cừu địch mệnh vận định sẵn, y phải giết chết hắn.

Ngay sau đó, y giống như đổi thành một người khác, cặp mắt màu xanh da trời chợt lóe lên ánh sáng màu vàng.

Hoàng phiêu mã cảm nhận được sát khí của chủ nhân, giơ cao vó trước, ngẩng đầu hí vang, lớp lông màu vàng dựng đứng chói lọi, khí lưu từ trung tâm là Lôi Mông Tư Đặc không ngừng xoay chuyển

khuếch tán, ép bình sĩ xung quanh phải lùi tránh. Y chậm chậm giờ ngân sắc trường thương lên, khí lưu nhìn không thấy từ mũi thương bắn ra.

Sát khí vô hình vô chất nhưng cho dù cách đó trăm mét cũng đã bao trùm lấy toàn thân Dương Chính.

Chiến đấu khí trường do hỗn hợp Tinh thần lực và khí huyết sát của Kim sí thiên lưu chuyển va chạm vào khí lưu màu vàng của Lôi Mông Tư Đặc khiến cho không khí xung quanh như bị ngưng trệ, da thịt giống như bị chà sát, tê ngứa có, đau đớn có, các loại cảm giác cùng dấy lên, đây mới thực là thực lực chân chính của Lôi Mông Tư Đặc sao?

Dương Chính thét lên hồi ứng, y phục toàn thân căng phồng, ánh sáng trong mắt sáng thêm mấy phần.

Tam nhãn mã biến thành một con hỏa mã thực thụ, da lông chớp lóe như hỏa xà chuyển động, so với máu tươi còn đỏ hơn, so với dương quang còn sáng hơn.

Liệp huyết đao trong tay Dương Chính vung lên giống như hỏa cầu, chớp mắt đã nuốt chửng màu hắc ám của trường thương. Mũi đao đảo một vòng, khí lưu màu đỏ cuộn ra ngoài dò xét, tiếng chém giết xung quanh chợt như biến thành xa lắc, tinh khí thần của Dương Chính đều khóa chặt trên người Lôi Mông Tư Đặc.

Hai ngôi sao trẻ tuổi sáng chói nhất Vệ
Nhưng quốc lúc này hai mắt quắc lên,
cùng thét lớn lao đến nhau.

Hai thót ngựa một vàng một đỏ sát na đã
vượt qua cự ly trăm mét, binh sĩ Vệ
Nhưng ngáng đường thấy đều bị khí thế
mạnh mẽ như núi đổ ép cho lão đảo thôi
lui, ngã lăn ra đất, người nào không kịp
lùi tránh liền bị vô số khí lưu vô hình ép
cho nát nát, mưa máu tung bay, xương
thịt tan nát, vội vàng lùi ra, binh sĩ bên
ngoài không hiểu chuyện lại tiến vào
xem. Một lùi một tiến càng thêm hỗn
loạn.

Hai thót ngựa một vàng một đỏ xông

thẳng vào nhau, thế như dờn núi lấp biển. Hai người đều nhìn chăm chăm vào nhau.

Ngân sắc trường thương của Lôi Mông Tư Đặc có tên là Kinh Lôi, được Ải nhân đại sư và một đại thuật sĩ cùng nhau chế tạo thành, chính là vũ khí ma pháp, khi Lôi Mông Tư Đặc cuồng bạo xông tới thì Kinh Lôi thương bắt đầu phát ra tiếng sấm rền trong ánh sáng màu vàng chói lọi, điện mang màu vàng xanh chói mắt chạy khắp trên ngọn thương.

Tiếng nổ buốt tai vang lên trong không khí, mùi khét cháy bốc lên, đây chính là lực lượng ma pháp của Kinh Lôi.

Dương Chính từng ném phải trái đặng

của ngọn thương này ở ngoài thành Tác La Đồn, nhưng bây giờ hắn không thể lùi, cũng không muốn lùi. Liệt huyết đao biến thành một con hỏa long nối liền với cánh tay phải của Dương Chính vẽ lên một đường ánh sáng rực rỡ giữa tầng không.

Tốc độ của hai thốt ngựa còn nhanh hơn thanh âm, giống như thiểm điện lóe lên, hình thành một khí trường va thẳng vào nhau ngay khi còn cách hơn 10 mét.

Khí lãnh như biển gào chạm vào nhau nổ tung ra bên ngoài, phương viên hơn 10 mét gần đó binh sĩ đều bị cuốn bay lên không trung, có người xui xẻo còn bị vô số vó ngựa đạp nát nát. Siêu cường giả

đôi quyết thì nhược giả rõ là không chịu nổi một đòn, ngay cả quan sát ở cự ly gần cũng không có tư cách.

Khí trường sau bị dồn nén vào nhau, hai thót ngựa đâm sầm vào nhau, ánh sáng màu đỏ vàng bạo phát kịch liệt, nổ vang trời.

Binh sĩ đôi mắt chột sáng lòà, bị ánh sáng chói mắt khiến cho không nhìn rõ được gì, sau đó chấn động do hai bên va chạm khiến cho binh sĩ đứng gần phun máu, lỗ tai cũng xuất huyết.

Khói bụi mù mịt khắp chốn, sức lực của hai bên va chạm khiến mặt đất xuất hiện một cái hố nông đường kính mấy mét, cỏ

dại, máu thịt trong hồ đều bốc hơi. Trong màn bụi đất mịt mù đó, một lồng khí hình tròn có hai màu đỏ vàng quấn quýt nhau dần dần xuất hiện, lồng khí này vốn vô hình, chỉ bất quá hai luồng khí lưu không ngừng chuyển động, trong lồng khí đang bốc hơi dày đặc đó hiện ra hai bóng ngựa mơ hồ méo mó.

Dương Chính toàn thân giống như được bao bọc bởi liệt hỏa, trong khí vụ mơ hồ đó, cặp mắt lạnh lẽo băng giá không hề chớp nhìn thẳng vào quang ảnh màu vàng đối diện, một tay hấn nắm chặt Liệp huyết đao, lưỡi lửa giống như ác hồn lệ quỷ bị cầm tù trong địa ngục không ngừng sôi trào, găm rít.

Ngay mũi đao có một bóng thương bị cản lại.

Lưu quang màu vàng trên ngọn thương xoay chuyển hình thành một dòng thác bằng điện chạy rần rật.

Hai người đều kinh hãi vì sự cường đại của đối phương, so với lần chém giết chân chính này thì trận chiến ngoài Tác La Đồn chỉ là thăm dò, cả một nửa thể lực cũng chưa xuất ra.

Va chạm mạnh mẽ khiến cho hồ khẩu của hai người đều rách toạt, máu chưa kịp chảy ra thì đã bị khí mang nóng rực đun cho bốc hơi.

Luồng điện màu lam theo kim quang từ ngọn thương giao tiếp với cả hai người, điện mang lan tới tay phải của Dương Chính, tròn mắt hấn co lại, tay phải tê dại, luồng điện này đối với cơ thể được rèn luyện đến mức cường hấn hết mức thì không gây nên thương hại lớn nhưng vẫn có thể làm cho hấn tê dại một thoáng.

Thế cân bằng ban đầu dần nghiêng về phía Lôi Mông Tur Đặc.

Lôi Mông Tur Đặc chắc chắn là một cường giả, hơn nữa đối với trận chiến giữa hai cường giả giống nhau thì chỉ cần một điểm sơ hở nhỏ cũng đủ để phân thắng bại.

Lôi Mông Tư Đặc hầu như nắm lấy cơ hội vừa lóe lên này, kim quang trong sát na bùng phát, tay trái vốn đang đặt trên lưng ngựa cũng chụp lấy đuôi thương, y hét lớn một tiếng, trường thương đánh bật mũi đao, khí thế như rồng cuộn chụp lấy Dương Chính.

Người này không trừ thì đừng hòng nắm giữ được Vệ Nhung quốc.

Lôi Mông Tư Đặc hai mắt đầy sát khí, lồng khí vốn có hai màu đỏ vàng xen lẫn chớp mắt bị ánh sáng màu vàng chiếm cứ, cả không gian ngập tràn quang mang màu vàng chém thẳng đến Dương Chính, không khí cũng bành trướng, biến hình, Dương Chính như rơi vào trong một

phiên trời đất toàn là kim quang.

Tròng mắt hấn co lại, Tam nhãn mã toàn thân cơ bắp căng cứng, hí lên giận dữ, vó sau đã lún sâu xuống đất.

Kim quang chớp mắt đã tới gần như muốn nuốt chửng lấy Dương Chính.

Lôi Mông Tư Đặc cảm thấy mũi thương Kinh Lôi đã đâm vào da thịt đối phương.

Ánh mắt y lạnh lùng nhưng trong lòng vui sướng hòa lẫn với cảm giác đắc thắng.

Quang mang của Kinh Lôi thương dần dần thu lại, sát na thiên địa trở lại sắc thái cũ, kim quang lại trở về trong ngọn

thương.

Thần sắc Lôi Mông Tư Đặc đột nhiên biến thành kinh ngạc và sợ hãi.

Vì y phát hiện một thương đoạt mệnh đó đã bị địch nhân dùng tay chặn lại, lòng bàn tay bị thương xuyên qua, máu tươi không ngừng chảy xuống cán thương. Y phục nửa thân trên của Dương Chính đã bị tan nát lộ ra làn da rắn chắc như cương thiết với vô số vết cắt, máu chảy ướt đầm toàn thân.

Hơn nữa trên cánh tay phải của hắn xuất hiện hoa văn kỳ dị, lúc này nhìn rất sống động giống như là có mắt, đang nhìn Lôi Mông Tư Đặc chăm chú.

Cái đầu đang cúi thấp của Dương Chính chậm chậm ngẩng lên.

Mặt nạ ác ma lộ ra rất rõ, gương mặt hung ác giống như xuất hiện từ địa ngục. méo mó, tàn nhẫn, tanh máu.

Mục quang lạnh lẽo như độc xà khóa chặt Lôi Mông Tư Đặc.

"Ya" Lôi Mông Tư Đặc cổ trắn áp nội tâm kinh hãi, rút mạnh trường thương lại, sau đó đâm về tim hắn.

"Đinh" một tiếng vang lên, trường thương đã bị Dương Chính dùng Liệt huyết đao gạt bắn ra.

Hoa văn hình con mắt trên cánh tay Dương Chính lóe lên đầy vẻ quỷ dị.

Loại ma khí sôi trào này khiến cho chiến trường càng thêm u ám.

Dương Chính rít lên mấy tiếng quái dị trầm đục. Lôi Mông Tư Đặc lúc này cảm thấy Dương Chính đã biến hóa, khí tức trên người hẳn không giống như của con người, mà giống như một ác ma...

Cảm giác nguy hiểm càng lúc càng tăng lên, Lôi Mông Tư Đặc không thể không chủ động tiến công.

"Yaaa" Y thúc Hoàng phiêu mã, trường

thương ngưng tụ một đạo kim quang bắn tới Dương Chính.

Lúc tới gần Dương Chính, ngọn thương chợt run lên, hơn mười bóng thương nhanh chóng tuyệt luân úp chụp lấy hắn.

Ngay khi thương ảnh sắp chạm vào Dương Chính thì toàn bộ chợt tán loạn.

Lôi Mông Tư Đặc kinh hãi kìm ngựa lại.

Vì y phát hiện Dương Chính đã biến mất khỏi Hãn huyết mã.

Đột nhiên Lôi Mông Tư Đặc giờ cao trường thương quá đầu, "đình" một tiếng vang lên, áp lực từ phía trên xuống như

Thái sơn áp đỉnh ép Hoàng phiêu chân trước không chịu nổi, quy xuống đất, cất tiếng hí thảm.

Lôi Mông Tư Đặc tiếc ngựa, vội vàng lăn khỏi lưng ngựa.

Còn chưa kịp nhìn kỹ thì một ánh sáng xanh đã ập tới.

Dù cho sợ hãi nhưng Lôi Mông Tư Đặc cũng không thẹn là cường giả được Tích Nguyệt chọn lựa.

Thân thể chột vắn vẹo né được ánh sáng xanh đó, nhưng phía sau y mấy tiếng la thảm vang lên, ba tên Vệ Nhung quân đã bị luồng sáng đó đâm xuyên qua.

Dương Chính lại xuất hiện, trực tiếp vung Liệp huyết đao đánh tới, ánh sáng đỏ như du long vây chặt bốn bề của Lôi Mông Tư Đặc, nhiều lúc lướt qua sát bên mặt y, đao khí cắt mấy đường trên gương mặt anh tuấn của y.

Lôi Mông Tư Đặc bị ép lùi liên tục, trong lòng đầy bất cam và khúất nhục.

Y vốn rất cường đại, cũng rất cao ngạo, hôm nay bị đánh tới tả thế này, hơn nữa lại bị người mới đây bị y hạ lệnh truy sát đánh, khác biệt lớn lao đó khiến cho y vừa hổ thẹn vừa giận dữ.

Y không ngờ Dương Chính lại hung mãnh

như vừa uống xuân dược như vậy.

Liệp huyết đao hiểm trá quỷ dị, một khi đã chiếm được thượng phong thì Lôi Mông Tư Đặc căn bản không có biện pháp thoát khỏi truy sát.

Tiếng gió rít như cười nhạo, lại phải đương đầu với một đao chém xuống, Lôi Mông Tư Đặc không còn đường lui, hét lớn một tiếng, phóng Kinh Lôi thương về phía Dương Chính, còn mình thì lăn một vòng trên mặt đất, cuối cùng đã tránh được một đao đoạt mạng đó.

Vệ Nhung quân chiếm cứ ưu thế quân số đã tiến tới, mười mấy cây trường thương đâm về Dương Chính, Lôi Mông Tư Đặc

thừa cơ lui vào trong đám người Vệ Nhung.

Dương Chính sao có thể dễ y thoát một cách dễ dàng được, hắn chụp lấy Kinh Lôi thương thuận thế quét ngang, đánh 4, 5 tên lính Vệ Nhung ngã ngựa.

Dương Chính chụp Kinh Lôi thương đuổi theo Lôi Mông Tư Đặc.

Lôi Mông Tư Đặc hiện tại tay phải đã bị phế, chỉ có thể không ngừng chạy về phía sau.

Binh sĩ xung quanh giết hoài không hết, trên người Dương Chính đầy vết thương, toàn thân đầm đìa máu tươi nhưng hắn

một mình điên cuồng xông vào, trước mắt chỉ thấy toàn bóng người chuyển động, trường thương trong tay không ngừng vung lên, huyết hoa không ngừng nở rộ khiến cho người ta phải tê dại.

Chỉ có thể giết không ngừng mới làm vơi đi sát ý trong lòng hắn.

Ngay lúc Dương Chính đang đuổi theo Lôi Mông Tư Đặc chợt một đạo hoàng ảnh phóng vụt qua.

Lôi Mông Tư Đặc nhanh chóng nhảy lên Hoàng phiếu mã.

Dương Chính hét lớn, một cước đá bay chướng ngại cuối cùng, vùng thương đâm

tới, Hoàng phiêu mã bị sát khí uy hiếp lại xoay chuyển một cách khó tin, mang theo chủ nhân vệt dòng người ra mà chạy thoát. Dương Chính ánh thương lóe lên chậm mất một nhịp, chỉ chém bay một cụm lông đuôi của nó.

Hoàng phiêu mã bị đau phóng nhanh hết cỡ, chỉ để lại một đạo tàn ảnh trên không, nhanh chóng biến mất khỏi đám người.

Dương Chính quay đầu lại, Vệ Nhung quân xung quanh nhìn thấy đôi mắt đỏ máu của hắn đều khiếp hãi kêu khóc chạy trốn.

Chủ tướng bỏ chạy, Vệ Nhung quân sớm đã bị đánh tán loạn, Ác ma quân cũng đã

xông tới phòng tuyến cuối cùng của chúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 8 - Chương 6: Cự mã thương trận

A

ds Dương Chính ánh mắt thoáng động, giờ cao Kinh Lô thương, vận kinh quát lớn: "Lôi Mông Tư Đặc đã chết, còn có ai dám ngăn đường?"

Hoàng dương kỵ sĩ xung quanh cũng thông minh, hiểu được thời cơ cùng cất tiếng hét như sấm dậy.

"Lôi Mông Tư Đặc đã chết, còn có ai dám ngăn đường?"

Mấy ngàn người cùng cất tiếng quát lớn,

giống như sấm dậy tăng không. Vệ Nhung quân vốn đã hỗn loạn liền bị chấn động đến tay chân mềm nhũn, huống gì nghe thấy Lôi Mông Tur Đặc đã chết, mọi người nhìn sang chỉ thấy một thân ảnh máu tươi đầm đìa, đứng giữa đồng thi hài tàn khuyết, nửa thân dưới lại là một ngọn lửa cháy hùng hực kỳ dị, Kinh Lôi ngân thương của Lôi Mông Tur Đặc toàn quân đều nghe danh lúc này đang bị hấn giờ cao lên! Đại vương tử đã bị giết, đại vương tử đã bị giết... Cảm giác sợ hãi lan dần trong lòng mỗi binh sĩ Vệ Nhung, khiến cho điểm dừng khí cuối cùng của chúng sát na đã biến mất vô ảnh vô tung, nhao nhao ném vũ khí quay đầu chạy tứ tán.

Tâm lý con người có tác dụng cực lớn, đầu tiên là binh sĩ bên ngoài không ngừng bỏ chạy, sau đó thấy địch nhân cũng không ngăn trở nhiều, tiếng la hét xung phong cũng biến thành trì nghi bất định, binh sĩ Vệ Nhung không nghe được tiếng của Lôi Mông Tư Đặc nên bắt đầu tin rằng đại vương tử thực sự đã bị giết chết.

Tiếng la hét hoảng loạn cùng nỗi sợ hãi đối với Dương Chính của chúng giống như ôn dịch lan tràn sang các binh sĩ gần đó, ai cũng không thể chúng chạy trốn, các binh sĩ còn ngoan cố chống cự đều ném bỏ vũ khí cùng các thứ khôi giáp nặng nề bỏ chạy cho nhanh.

Một khi dòng xoáy bỏ chạy hình thành, cục thế liền bằng hội, cho dù thiên thần giáng thế cũng không cách nào ngăn cản được mệnh vận thất bại của Vệ Nhung quân.

Càng lúc càng nhiều binh sĩ Vệ Nhung bỏ chạy, vì chúng nhận ra rằng chỉ cần mình bỏ chạy thì Ác ma quân sẽ không truy kích.

Cơ hồ chỉ trong vòng một khắc thời gian ngắn ngủi hơn nửa số Vệ Nhung quân đã bỏ chạy hết.

Vệ Nhung quân còn lại đều bị mưa tên của Thần xạ thủ bắn ngã hết.

Dương Chính dẫn Hoàng dương kỵ giết tới cửa ra mật đạo, bao vây mật đạo tầng tầng lớp lớp, mục tiêu của Dương Chính trong trận chiến này chính là mấy cỗ Lô thần pháo cao 2 mét nặng mấy tấn nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện được cỗ pháo nào, trong mật đạo trừ sáu chiếc hòm lớn và vô số binh sĩ Vệ Nhung chạy ra thì không còn vật gì khác.

Mấy cái hòm lớn này, mỗi cái đều do một cỗ xe tám ngựa to lớn kéo đi.

Ở bên hòm còn có mấy trăm binh sĩ y phục đặc biệt thủ hộ, chúng đang thúc ngựa chạy gấp ra ngoài.

Dương Chính nhìn qua, lập tức dẫn Ác

ma quân cản lại, hạ mấy cái hòm đó xuống.

Mấy trăm binh sĩ sau khi bị Dương Chính giết mười mấy người thì đều bỏ chạy tứ tán. Dương Chính vung đao chém xuống một chiếc hòm, chiếc hòm vỡ tung, để lộ một cái ống sắt to lớn to chừng 1 mét.

"Quả nhiên ở đây!" Dương Chính thầm nói, thảo nào Vệ Nhung quân có thể đem Lôi thần vận chuyển đến Huyết quan cốc, lại có thể vận chuyển theo đường mật đạo nhỏ hẹp trở về, thì ra Lôi Mông Tư Đặc đã tháo Lôi thần thành các mảnh linh kiện cho tiện vận chuyển, chỉ là nơi đây chỉ có 6 cỗ, còn bốn cỗ Lôi thần kia đã

biên đi đâu?

Dương Chính bảo thủ hạ đánh xe lui ra ngoài, bản thân mang theo một số Ác ma quân tiếp tục đi vào trong mật đạo.

Không lâu sau, Dương Chính lại tìm thấy hai cỗ Lô thần pháo, đem chúng ra ngoài. Lúc này mật đạo đã không còn gì, mùi máu tanh xông đến tận trời, mặt đất có vô số binh sĩ Vệ Nhung lúc hoảng loạn đã bị dẫm đạp mà chết.

Dương Chính tính toán thời gian, biết rằng không thể tìm được nữa, vội dẫn Ác ma quân rời khỏi mật đạo. Lúc này, mặt đất chấn động kịch liệt, mây đen tuy còn dày đặc, gió vẫn còn thổi mạnh nhưng

sắc trời đã sáng hơn nhiều, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn, Dương Chính leo lên một gò cao nhìn về phía chân núi Ngọc Long sơn, chỉ thấy một đoàn kỵ binh giống như biển gào xuất hiện.

Một hắc tuyến cơ hồ chiếm cả đường chân trời hiện ra, hơn nữa còn đang ập tới chiến trường Dương Chính đang ở.

Hắn chỉ nhìn sơ qua liền quay đầu ngựa, cất tiếng hét: "Lui mau, tất cả rời khỏi chiến trường mau!"

Mẹ nó, Lôi Mông Tư Đặc dẫn đại quân trở lại rồi.

"Chờ chút!" Dương Chính đột nhiên nghĩ

ra một chuyện, cất tiếng ra lệnh: "Lượm tất cả trường thương trên mặt đất đem theo!"

Hoàng dương kỵ binh tuy không biết Dương Chính có ý gì nhưng tập quán phục tùng mệnh lệnh khiến cho họ không hỏi gì mà vội vàng lượm hết trường thương trên mặt đất rồi lên ngựa rời đi.

Tám chiếc xe tám ngựa cũng được Hoàng dương kỵ binh mang đi theo.

Dương Chính vừa dẫn quân vừa suy tính. Vệ Nhung đại quân tuy đuổi theo không bỏ nhưng vẫn còn cách mấy ngàn mét, tính toán sơ bộ của Dương Chính thì Vệ Nhung có tầm hai vạn quân trang bị chỉnh

tê, quân dung đỉnh thịnh, còn bên mình chỉ còn hơn hai ngàn người tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Vấn đề còn nằm ở chỗ Hoàng dương kỳ binh trải qua một đêm bồn tập truy sát thì cho dù cường hãn cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Đừng nói tới tám cỗ xe lớn, ngựa cũng đã sùi bọt mép, cước bộ càng lúc càng chậm.

Dương Chính dừng ngựa, bên khúc quanh chính là một gò đất lớn, hắn không thể lùi được nữa.

"Toàn bộ binh sĩ xuống ngựa, lùi lên trên

gò!"

Hoàng dương kỵ sĩ nghe Dương Chính hạ lệnh đều run lên, họ biết Dương Chính hạ lệnh chính là muốn dùng hai ngàn quân mệt mỏi liều mạng chống lại hai vạn kỵ binh. Nhiều người vốn đã vô cùng mệt mỏi nhưng tập quán quân nhân nghiêm khắc khiến cho họ không hề dị nghị, tất cả đều dừng lại bên gò nhỏ.

Ngựa đều được đưa lên trên gò, mỗi binh sĩ ít nhất đều cầm theo ba thanh trường thương.

"Mọi người, toàn bộ cầm chặt trường thương xuống đất, nhanh lên!" Dương Chính chạy qua chạy lại ra lệnh.

Hắn tự mình lấy ba ngọn trường thương của một tên lính, rút dây lưng ra cột chặt lại, sau đó vận sức cắm cán thương xuống đất. Trên sự thật Dương Chính đang sử dụng Cự mã thương trận của thời đại binh khí lạnh, trận này chính là khắc tinh của kỵ binh. Dương Chính do linh cơ nhất động mới bảo binh sĩ mang theo trường thương rời đi, vốn là tâm lý có chuẩn bị thì bớt được lo âu, không ngờ Vệ Nhung quân thực sự đuổi theo không bỏ.

Mẹ nó, Lôi Mông Tư Đặc, để ta cho người thưởng thức mùi vị của Cự mã thương trận.

Sau khi Dương Chính làm mẫu xong, các kỵ binh liền làm theo, cắm hơn 6000 ngọn trường thương trên sơn khâu, một lát sau, cả gò núi đều trở thành một con nhím xù lông, mũi thương nhọn hoắc lạnh lẽo chĩa xéo ra ngoài, ba thanh bó lại với nhau càng tăng thêm độ cứng của trường thương.

"Cung tiễn thủ lùi về sau 10 mét. Mạn Tháp, người mau phái một tên kỵ binh cơ linh đi nghênh tiếp đại quân của Mạn Kỳ, lâu như vậy lẽ nào y còn chưa tới, lẽ nào cả vương bài của mình mà cũng không cần sao. Các binh sĩ khác chuẩn bị ứng chiến!" Nhìn thấy Vệ Nhung kỵ binh càng lúc càng tiến lại gần, Dương Chính trong lòng cũng cảm thấy gấp rút.

Mạn Tháp gật đầu, phái một tên lính chạy khỏi gò núi.

Xạ thủ đoàn dương cung lắp tên chĩa lên trời.

Các binh sĩ còn lại toàn bộ đều tụ tập giữa Cự mã trận, quỳ nửa người xuống, cặp mắt mở to nhìn kỵ binh đang ủa tới như nước tràn.

Cả thảo nguyên đều rung động, tiếng vó ngựa sầm sập che lấp tất cả thanh âm khác của đất trời, không khí nặng nề ngột ngạt giống như lưới cá đang siết chặt lấy mọi người. Ác ma quân cơ bấp toàn thân căng cứng, tay nắm trường thương không

ngừng run lên, trán cũng toát mồ hôi.

Khi địch nhân còn ở ngoài 200 mét thì Dương Chính bắt đầu hạ lệnh, xạ thủ vốn đã chiếm cứ điểm cao cùng bắn ra.

Trên ngàn mũi tên che lấp bầu trời, vẽ thành một đường cong hoàn mỹ rồi bắt đầu rơi xuống ở cự ly cách đó chừng 200 mét, quân đoàn vương bài trên thảo nguyên đâu thể coi thường, mũi tên bịt sắt lấp lóe hàn quang, hung ác cắm thẳng vào trận địa của Vệ Nhung quân.

Tên bắn vào cơ thể, tiếng la hét không ngừng vang lên, kỵ binh ở hàng đầu dù có tránh được mệnh vận bị bắn thành con nhím cũng bị ngã ngựa, Vệ Nhung kỵ

binh đang lao nhanh tốc độ liền bị chậm lại.

Mấy trăm người chết đối với hai vạn kỵ binh mà nói thì chỉ là một đợt sóng nhỏ trong dòng thác, tình hình mau chóng trở nên bình thường. Vệ Nhung quân phân ra tứ tán, hình thành trận thế bao vây hình cánh quạt.

Xạ thủ tốc độ rất nhanh, trong cự ly một trăm mét gần gũi mà họ vẫn bắn được ba đợt tên, trên ngàn binh sĩ Vệ Nhung đã trở thành vong hồn dưới tiễn.

Sau khi vượt qua cự ly 100 mét, Vệ Nhung kỵ binh bắt đầu lắp tên bắn trả, tuy không chuẩn xác như Ác ma quân

nhưng vạn tiền cùng bay thì cũng có không ít Hoàng dương kỵ binh trúng tên ngã xuống.

Dương Chính giục ngựa đứng trước Cự mã thương trận, tay trái cầm Kinh Lô thương, tay phải cầm Liệp huyết đao, cặp mắt lạnh lẽo nhìn trùng trùng về phía trước, tên bắn tới đều bị hấn gạt bay đi.

Một hàng kỵ binh đứng sau lưng hấn che khuất Cự mã thương trận, bọn họ dùng loan đao gạt bay tên bắn tới.

Địch nhân càng lúc càng tới gần, gương mặt méo mó hung ác của Vệ Nhung kỵ binh ở hàng đầu tiên đã có thể nhìn thấy rất rõ, vô số trường thương vung tới, khí

thể xung phong che trời lấp đất giống như sóng triều đổ ập đến, Dương Chính đứng ở hàng đầu tiên đầu tóc tung bay, mặt nạ ác ma càng thêm đáng sợ, ánh mắt lạnh lẽo đầy huyết quang quét qua kỵ binh đang xông tới, 30 mét, 20 mét, 10 mét... Sát khí trắng liệt thu súc đã lâu biến thành một tiếng thét giận dữ từ tâm linh phát ra, Dương Chính thôi động sức lực cuối cùng, giục ngựa ngênh tiếp luồng xoáy thiết kỵ đang ào tới.

Chỉ một mình hắn giống như vãn thạch bốc cháy xông thẳng vào trong Vệ Nhung quân.

Một thương một đao biến thành hai con rồng giận dữ gầm rít, cự long màu trắng

còn có các luồng điện như quang xạ lưu chuyển, ngay sát na xông vào đoàn người đông như kiến, Liệp huyết đao múa như xoáy lốc chém gãy ba ngọn thiết thương, thế chém chưa dừng còn xả đôi thân thể của mấy tên kỵ binh Vệ Nhung, máu thịt và não tương tung bay lên người Dương Chính. Thương thế, đao thế còn chưa giảm, đánh dạt sang hai bên trái phải, địch quân tức thì kinh hãi lăn xuống ngựa né tránh.

Lúc này, vô số kỵ binh Vệ Nhung đột nhiên phát hiện Hoàng dương kỵ binh trước mặt bắt đầu lùi lại phía sau.

Trước mặt quân Vệ Nhung chính là hơn 6000 cây trường thương cắm dày đặc,

hơn nữa đều cắm xéo ra ngoài.

Kỵ binh đang xông tới với tốc độ quá nhanh, chỉ còn biết mở mắt nhìn mũi thương không ngừng khuếch đại trong mắt mình... Vô số kỵ sĩ đâm vào mũi thương bị ngọn thương dài 4 mét xuyên thẳng cả người lẫn ngựa, nháy mắt, mưa máu tung bay khắp trời.

Lúc bọn chúng mở to mắt thì chỉ nhìn thấy cả con đường đều máu thịt tung tóe.

Cơ hồ cùng lúc đó, Cự mã thương đã đâm vào thân thể của mấy ngàn kỵ binh, bọn binh sĩ đau đớn toàn thân vặn vẹo, nội tạng và máu tươi từ vết thương trào cả ra ngoài.

Cho dù là Hoàng dương kỵ binh từng nhìn thấy tử vong đã quen mắt nhưng lúc này cũng cảm thấy bụng mình sôi trào muốn mửa.

Còn Vệ Nhung kỵ binh phía sau tuy không bị thương đâm nhưng vì phía trước dừng lại quá đột ngột nên từng người đều ngã lăn xuống ngựa, các thốt ngựa hỗn loạn giẫm đạp nhau trở nên một đám vô cùng hỗn loạn.

Hoàng dương kỵ binh lúc này cùng hét lớn, vung loan đao xông tới chém giết Vệ Nhung quân.

Vô số đầu lâu, máu tươi tung bay trong

không trung, hơn ngàn Hoàng dương kỵ binh chiếm thế chủ động điên cuồng chém giết Vệ Nhung kỵ binh đang náo loạn.

Dương Chính sớm đã bị bao vây, đánh giết thẳng vào bên trong mấy chục mét, trường thương bên tay trái vung lên, vẽ thành một vòng tròn gạt bắn tám ngọn thương bên trái, đồng thời Liệp huyết đao bên phải tà tà chém xéo lên, huyền hóa thành một phiến quang ảnh màu đen, ngay khi chiến mã chạy giao nhau thì hai tay đồng thời huy vũ, năm cái đầu lâu cùng sáu cánh tay liền rơi xuống đất.

Một chiêu đồ sát này khiến cho vết thương tay trái của Dương Chính bắt đầu

vỡ ra, máu tươi chảy ướt cả cánh tay cầm thương.

Tay vừa run, trên lưng liền bị đâm một thương, Dương Chính vận mình, né khỏi chỗ yếu hại, cán thương đập mạnh về phía sau, đánh vỡ óc tên lính đó.

Cảm giác tê dại khiến cho Dương Chính giống như một thùng thuốc súng vừa được điểm hỏa. Hoa văn hình ma nhãn trên tay phải bắt đầu dâng trào, lần này hoa văn giống như con giun bò khắp lớp da, đau đớn kịch liệt tập kích vào não bộ Dương Chính.

Hắn nhin không được thét lên 1 tiếng, toàn lực vùng thương vùng đao múa loạn

xạ, trường thương chớp mắt đầy thêm điện màu lam, ngọn thương đánh vào binh lính khiến hơn mười tên bị trường thương đánh nát thành mấy mảnh.

Binh sĩ chung quanh nhìn thấy Dương Chính cuồng mãnh như vậy, sợ hãi thối lui.

Ngay lúc này, tiếng rít gió vang lên kịch liệt, Dương Chính cảm thấy da đầu tê dại.

Cảm giác này chỉ có lúc tiếp cận tử vong mới xuất hiện.

Dương Chính ngược mắt nhìn, tròn mắt kịch liệt co lại, một mũi tên lấp lánh ánh

sáng chói mắt cách đó mấy chục mét rạch phá không gian, chớp mắt đã bắn tới trước mặt hắn.

Lôi Mông Tư Đặc, y quả nhiên trở lại, hơn nữa còn trốn trong kỵ binh.

Mũi tên cuồng mãnh này Dương Chính không phải mới thấy lần đầu, Lôi Mông Tư Đặc ngày hôm qua đã từng dùng một tiễn bá đạo này bắn chết Sur thứu kỵ sĩ hung hãn.

Dương Chính không kịp nghĩ nhiều, mũi tên đã bắn tới, quang mang màu vàng như muốn nuốt chửng người ta, sát khí như sóng gào nhanh chóng ngưng tụ, hình thành một dòng xoáy điện lưu, dưới lực

trùng kích của cổ khí lưu này, da mặt Dương Chính đau rất vô cùng, kinh phong quật vào mặt chẳng thể nào mở mắt.

Tay của Dương Chính không kịp làm bất cứ động tác nào.

Tốc độ của mũi tên này hơn xa tưởng tượng của Dương Chính, ngay lúc bị tử vong uy hiếp, Dương Chính nhắm mắt, đột nhiên há to miệng.

Một mùi vị đầy máu tanh xộc thẳng vào yết hầu của Dương Chính.

Hắn khó chịu đến mức cơ hồ suýt ói mửa.

Cự ly giữa sống và chết chưa bao giờ gần gũi đến vậy.

Dương Chính cảm giác được dị vật trong miệng của mình, đến mấy giây sau thì cảm giác đau đớn cùng tê dại mới truyền đi khắp gương mặt, kinh phong quật tới cũng vừa tiêu tán.

Dương Chính chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy cặp mắt màu lam cách đó hơn 100 mét.

Cặp mắt đó đầy vẻ kinh dị, sợ hãi, thậm chí còn có ... một tia khâm phục.

Lôi Mông Tư Đặc!

Đầu óc của Lôi Mông Tư Đặc trong thời gian ngắn từ lúc bắt tên cho đến lúc nam nhân giống như ma thần kia cần được trở nên trống rỗng...

Lôi Mông Tư Đặc không rõ được cảm thụ của mình thế nào, trong sợ hãi còn có niềm hưng phấn.

Liệt thiên cung lấy từ Thánh điện lại không thể nào bắn chết hắn...

Dương Chính phun mũi tên ra, miệng đầy những máu, khăn trương đến cao độ, máu và mồ hôi thấm ướt toàn thân, lúc này gió thổi qua, lạnh lẽo đến mức hắn cũng khó chịu, cảm giác kiếp hậu dư sinh

(may mắn sống qua kiếp nạn) lan dần trong tâm trí.

Lôi Mông Tư Đặc cũng là người đầu tiên phản ứng sau khi kinh ngạc.

Dương Chính chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là không thể để cho Lôi Mông Tư Đặc bắn ra mũi tên thứ hai.

Bọn binh sĩ Vệ Nhung xung quanh cũng kinh hãi không kém gì Dương Chính và Lôi Mông Tư Đặc.

Dương Chính ngay lúc này dùng sức thúc Tam nhãn mã, Tam nhãn mã hí lên một tiếng như sấm dậy, lao vọt về phía trước, Dương Chính vung Kinh Lôi thương lên,

trong ánh điện mang có một tên kỵ sĩ
cháy đen ngã ngựa.

Tam nhãn mã phóng xuyên qua bốn kỵ sĩ,
Dương Chính hít một hơi dài, Kinh Lôi
thương và Liệt huyết đao múa tít đến
mức nước cũng không lọt vào.

Lôi Mông Tư Đặc thấy Dương Chính
không ngừng xông tới, dần dần rút ngắn
cự ly giữa hai người, trong lòng thoáng
chút sợ hãi, y giục ngựa lui lại mấy
bước, rút ra một mũi tên, cố sức nâng cự
cung bằng thép ròng ánh quang mang màu
xanh lên. Cây cung này có tên là Liệt
thiên, mang ý nghĩa uy lực của nó có thể
xé trời rách đất.

Y toàn lực bắn một mũi tên, ngón tay đau đến tê dại.

Thêm một lần dùng sức kéo cung, lần này cung không hề căng hết cỡ, chỉ kéo tới mức khoảng ba phần tư thì ngón tay của y đã đau đớn kịch liệt.

Dương Chính nhướng mày, hấn nhìn thấy Lôi Mông Tư Đặc lại dùng cung tiễn khùng bố đó ngắm chuẩn vào hấn.

Tuy tiễn đầu tiên hấn có vẻ như dễ dàng đỡ được nhưng Dương Chính không dám chắc rằng mình còn có thể đỡ được một tiễn nữa hay không.

Lôi Mông Tư Đặc la thảm một tiếng, tay

phải nắm tên run rẩy kịch liệt, tiếng xương cốt kêu răng rắc khiến y biết nếu không buông tay thì dây cung có thể cắt đứt ngón tay của y, Liệt thiên tiến theo đó rít gió bắn nhanh về phía Dương Chính.

Một tiến này quả nhiên thua xa tiến vừa rồi.

Dương Chính lắc hai tay, Liệt huyết đao và Kinh Lô thương đâm vào hai tên Vệ Nhung kỵ sĩ, hấn vận toàn lực vung tay, hai tên binh sĩ liền bị văng về phía trước, sát na Liệt thiên tiến bắn tới, đâm ngập vào thân thể chúng.

Hai tiếng "phốc" vang lên, nội tạng cùng máu tươi tung tóe, hai tên binh sĩ đều bị

cắt thành hai đoạn rơi xuống đất.

Lợi tiền cũng bị chậm lại một chút, đến lúc bắn tới Dương Chính thì Kinh Lô thương đã vung lên đón đỡ, lợi tiền bắn vào ngọn thương dẫn phát điện lực bên trong bùng nổ, lực lượng áp bức cực lớn khiến Dương Chính nửa người trên ngửa ra sau, Hãn huyết mã cũng cất lực lui lại mấy bước.

Uy lực của Liệt thiên cung thực sự khó bề tưởng tượng.

Lôi Mông Tư Đặc tay trái ôm lấy tay phải, gương mặt anh tuần méo mó, gắng sức sử dụng Liệt thiên cung khiến cho ngón tay y hết cách cử động.

Hơn nữa Dương Chính lại không chết, cảm giác vô lực tràn ngập trong lòng y, tuy trước mắt còn hai vạn kỵ binh nhưng chiến trường đã trở nên giằng co, quân Vệ Nhung chết nhiều hơn Ác ma quân gấp mười lần. Sự kiêu ngạo của Lô Mông Tư Đặc đã bị đả kích rất lớn, y vốn được tổ chức cường đại chi trì, lại trở về quốc gia của mình, trở thành một thần thoại bất bại.

Trên sự thật, nửa ngày trước một trận chiến hoàn mỹ đã nghiệm chứng sự kiêu ngạo của Lô Mông Tư Đặc, y đã đánh cho Lang quân vang danh đại lục tươi bởi hoa lá ở Huyết quan cốc.

Y có lý do để kiêu ngạo.

Nhưng thắng lợi ngọt ngào còn chưa thưởng thức hết thì y lại nhanh chóng nếm mùi thất bại cay đắng.

Chi Hoàng dương ky binh mấy ngàn người này dưới sự thống lĩnh của Ma thần tướng quân đã dạy cho y một bài học "thất bại" đầu tiên, không chỉ cướp đi 8 cỗ Lôi thần pháo, thậm chí vũ lực mà y kiêu ngạo nhất cũng bị Ma thần tướng quân đánh bại triệt để, cả Kinh Lôi thương cũng bị cướp mất.

Lôi Mông Tư Đặc trong lòng đầy kinh hoàng và phiền muộn.

Đáng tiếc Dương Chính không cho y có cơ hội than khóc, đây là chiến trường, mỗi một khắc đều phải bảo trì cảnh giác.

Nếu như hắn biết ý nghĩ của Lôi Mông Tư Đặc hiện giờ tuyệt đối là dở khóc dở cười, vì nếu đổi lại là hắn thì vốn chỉ dựa vào ưu thế nhân số, không nghĩ gì đến được mất cá nhân, chỉ biết nắm chặt cơ hội để chiếm lấy thắng lợi mới là chân lý trong chiến tranh.

"Dang ra cho ta!" Dương Chính một thương đánh bay kỵ binh cản lối.

Hắn huyết mã cũng hưng phấn phóng tới trước, phía trước còn có một kỵ sĩ không chịu nhường đường mà vùng thương đâm

tới, Dương Chính dùng toàn lực gạt ngang, rồi rạch một đường từ vai xéo xuống bụng khiến cho tên kỵ binh đó nội tạng chảy ào ạt xuống lưng chiến mã.

Dương Chính giết đến mắt đỏ hồng, máu tươi chảy tí tách trên người hắn, trông hắn giống như một tòa núi lửa bạo phát.

Một người một ngựa chạy sâu vào mây chục mét.

Ngay lúc còn cách Lôi Mông Tư Đặc chừng hơn 10 mét, Dương Chính phóng mạnh Kinh Lôi thương ra, mũi thương lóe lên điện mang chớp mắt đã xuyên qua hơn 10 kỵ sĩ, Dương Chính nhảy lên đứng trên lưng ngựa, tay phải siết chặt

Liệp huyết đao, quát lớn một tiếng, mượn quán tính của hãn huyết mã đang chạy ở tốc độ cao nhảy vọt lên không.

Dương Chính giống như con chim lớn đang cánh bay về phía Lôi Mông Tur Đặc.

Kinh Lôi thương mang theo một làn vụ khí màu huyết hồng, trong vụ khí còn có quang xà màu lam lưu chuyển, điện quang lách tách nổ bên tai, Kinh Lôi thương bắn thẳng về phía Lôi Mông Tur Đặc.

"Điện hạ mau tránh!" Một tên thân vệ đứng bên Lôi Mông Tur Đặc thét lớn.

Bọn họ chính là hộ vệ cận thân của Lôi Mông Tư Đặc, trong đó có cả Mã Ước Sắt. Mấy hộ vệ này đều là cao thủ nhất lưu, luận thực lực còn cao hơn tướng lĩnh nhiều. Bình thường Lôi Mông Tư Đặc tự phụ thân thủ cao cường, đều cho thân vệ xung sát nơi tiền tuyến nhưng lần này cánh tay y bị thương nên mấy cao thủ này đều lưu lại bên người.

Sát khí phô thiên cái địa cùng tiếng quát của thân vệ khiến Lôi Mông Tư Đặc tỉnh lại.

Dương Chính nhảy lên cao 5 mét, Liệp huyết đao tỏa ra sát khí kinh người như thực thể, binh lính Vệ Nhung thông thường căn bản đừng nói đến phản kích

cả đèn chống cự hữu hiệu cũng không thể, bị sát khí cực lớn đó ép té lăn cù.

Mấy thân vệ của Lôì Mông Tư Đặc đều dùng kiếm, tuy sát khí của Dương Chính cường hãn vô cùng nhưng chức trách là thân vệ nên họ đều liều mạng xông lên chống cự, ba thanh kiếm giống như độc xà mang theo quang mang của đấu khí cản hướng Kinh Lôì thương.

Chỉ mới chạm vào, tất cả vũ khí tinh phẩm do Ải nhân tộc chế tạo toàn bộ đều vỡ nát.

"Phốc" Tiếng mũi thương đâm vào da thịt trầm đục vang lên, tiếp đó là tiếng la thảm của một thân vệ.

"Đạt Mông!" Một tiếng kêu bi thiết vang lên.

Đao của Dương Chính đã đâm vào lồng ngực một tên thân vệ xuyên trở ra sau lưng, Dương Chính vẫn chưa dừng lại, hát bay thi thể tiếp tục xông về phía Lôi Mông Tư Đặc.

Ngay lúc cách Lôi Mông Tư Đặc hai mét thì Mã Ước Sắt vốn là thân vệ có thực lực mạnh nhất đã vung kiếm cản đường Dương Chính, hấn mái tóc dài màu lam tung bay, gương mặt có màu trắng đặc trưng của quý tộc, nhưng lúc này gương mặt đầy lệ, Xích huyết kiếm gia tộc lưu truyền lóe lên hồng quang kinh người.

"Đề ta tiếp ngươi!"

Xích huyết kiếm như gió bay ra, tạo thành 1 đường cong nóng rực trên trời, chém đúng vào đầu Kinh Lôi thương.

"Đinh" một tiếng, tiếng kim thiết chạm nhau vang vọng cả vùng núi, hoa lửa bắn tung tóe. Dư âm còn vang vọng bên tai Mã Ước Sắt hồi lâu không tan, khí huyết trong lồng ngực hấn nhộn nhạo, nội tạng như bị ép thành một khối, hấn phun ra một ngụm máu tươi, hồ khẩu rách toạt, Xích huyết kiếm cơ hồ văng khỏi tay. Nếu luận lực lượng cường hấn thì thế gian này thực sự ít người có thể so được với Dương Chính, hơn nữa lần này va

chạm mạnh mẽ, Dương Chính lại lấy thế từ trên đánh xuống, Mã Ước Sắt tức thì ăn phải trái đắng.

Liệp huyết đao chém tới, Mã Ước Sắt hai tay đau đớn khó chống đỡ, cũng cầm binh khí không nổi, Xích huyết kiếm bay lên trên trời.

Dương Chính gương mặt hung ác, sát khí bốc cao, Mã Ước Sắt sắc mặt trắng như tờ giấy, hình tượng Dương Chính giống y như ác ma đã khiến cho hắn vô cùng khiếp sợ, nỗi sợ hãi cứ lan tràn khắp tâm trí giống như cỏ dại bén rễ.

Liệp huyết đao không hề hoa dạng, đâm thẳng vào đầu của Mã Ước Sắt, thân vệ

xung quanh xông tới, Lôi Mông Tư Đặc cuối cùng cũng bật kiếm tiến lại.

Mã Ước Sắt bị một cước đá bay ra ngoài.

Hơn nữa Lôi Mông Tư Đặc xuất hiện ngay vị trí hấn vừa ở đó, tay trái cầm kiếm, một đóa kiếm hoa tinh xảo gạt bắn một thương tất sát của Dương Chính.

Năm, sáu tên thân vệ đã bao vây Dương Chính, những người này đều là cao thủ hợp kích, nhãn lực hơn xa thường nhân, biết Dương Chính thực lực cao hơn chúng nhiều nên không dám ngành kháng cùng hấn mà chuyển sang dùng kiếm pháp khinh linh tìm chỗ nhẹ tránh chỗ

nặng mà đánh vào.

Thể lực của Dương Chính tịnh không phải là vô cùng, lúc này hắn đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Tuy bề ngoài còn có vẻ uy mãnh nhưng chỉ hắn mới biết, mỗi lần dùng sức thì cánh tay tê rần và hô hấp rất khó khăn, hắn biết thể lực của mình đã đến cực hạn.

Thanh kiếm nơi tay trái của Lôi Mông Tư Đặc vẫn hiển hiện màu sắc chói lọi như cũ.

Đối với một kiếm thủ xuất sắc mà nói, tuy chỉ còn một tay nhưng thực lực tuyệt

không giảm sút quá nhiều.

Kỹ năng mà Lôi Mông Tư Đặc đặc ý nhất chính là kiếm thuật, so với thương thuật thì kiếm thuật mới thực sự là bản lĩnh chân chính của y.

Xung phong sa trường, thương thuật chiếm ưu thế hơn.

Nhưng du đấu thì ưu thế linh hoạt cơ động của kiếm phát huy mạnh hơn.

Mấy kiếm thủ này rõ ràng đã phối hợp với nhau rất tốt, mấy thân vệ nhìn nhau, đưa tay vào ngực.

"Hưu hưu hưu!" Chớp mắt điện quang

hỏa thạch, bảy, tám mũi tên bắn về phía Dương Chính.

Cự ly ngắn ngủi như vậy, Dương Chính căn bản không thể tránh né, chỉ vung tay múa một vòng cản hết đa số tên bắn nhưng vẫn còn hai mũi tên bắn ngập vào thân thể, một trúng vào tay trái, một trúng vào chân phải. Nhưng điều khiến cho Dương Chính cảm thấy đau đầu nhất chính là cảm giác tê dại khi mũi tên đâm vào da thịt.

Tên có độc!

Thân vệ xung quanh thấy Dương Chính trúng tên đều lộ vẻ vui mừng.

Bọn họ theo Lôì Mông Tư Đặc nhiều năm, tất nhiên biết rõ chất độc này tác dụng thế nào.

Độc trên mũi tên tuy không làm cho người trúng phải ngã gục ngay nhưng một mảnh hổ trong vòng vài phút cũng phải bị độc phát khiến cho ngã lảo ra.

Dương Chính quả nhiên loạn choạng ngã lảo ra.

Lôì Mông Tư Đặc lúc này hai mắt lóe lên ánh sáng kinh người, hét lớn một tiếng, khí lưu hình thành một lốc xoáy trên thanh kiếm ánh lên kim quang chói mắt, y không thể nào thất thủ một lần nữa, thanh kiếm vẽ nên một đường cong hoàn

mỹ vô khuyết đâm về phía Dương Chính. Một kiếm này chính là phát huy hoàn toàn kiếm thuật của Lôi Mông Tư Đặc, tập trung tất cả tinh thần lực của y trong một kích đoạt mệnh này.

Cùng lúc đó, các thân vệ chia ra bảy phương hướng, mấy thanh kiếm bạo khởi quang mang của đầu khí cuốn về phía Dương Chính.

Dương Chính một mực cúi đầu, chột ngay lúc này ngẩng phất đầu lên.

U quang tàn nhẫn trong mắt hắn tuyệt không giống như một vật sẵn đang vùng vẫy trước khi chết.

Các kiếm thủ trong lòng đều hồi hộp, nhưng lòng tin đối với độc dược khiến họ cố sức lao vào nam nhân giống như ác ma này.

Ngay lúc này, Dương Chính lộ ra nét cười tàn nhẫn.

Vô số hắc tuyến trong tay hắn bung ra.

Lôi Mông Tư Đặc là người có thực lực cao nhất, cũng là cao thủ có tính cảnh giác cao nhất, tốc độ phản ứng cũng nhanh lẹ nhất, ngay sát na hắc tuyến bạo khởi y vẫn còn kịp ngưng một kích trí mệnh đó theo như trực giác của cao thủ siêu cấp. Nhưng những gì diễn ra sau đó chính là một trường ác mộng y vĩnh viễn

không thể nào quên được.

Hắc tuyến lóe lên giây lát rồi biến mất trong khoảng thời gian chưa đến một giây.

Bảy cao thủ xông tới trước mặt Dương Chính đột nhiên từ cực động biến thành cực tĩnh, giống như những bức tượng bị đóng băng trong chớp mắt. Đầu tiên là bảy thanh kiếm bị gãy nát một cách quỷ dị, tiếp đó toàn thân trên dưới của bảy kiếm thủ đều phun ra máu tươi ào ạt, giống như bị một trù sư đả trên thốt mà chặt, vô số máu nóng và các khối thịt dần dần rơi xuống.

Lôi Mông Tư Đặc cơ hồ muốn phát điên.

Những thân vệ y mang theo đều là siêu cấp cao thủ trên lục phẩm, không ngờ chớp mắt toàn bộ đã bị giết sạch.

Trên mặt đất toàn là các khối thịt cùng thi hài tàn khuyết bốc hơi nghi ngút, đây chính là thủ hạ nửa ngày trước vừa cười nói thân mật với mình đây sao? Y đột nhiên có cảm giác muốn ói.

Dương Chính toàn thân trên dưới có thêm bảy cái lỗ, đây là do hắn lấy thân thể mình ra đổi lấy trường đồ sát vừa rồi, hành động đó thực sự khiến cho người ta không dám tin có người dám làm thế.

Vệ Nhung kỵ binh đứng gần Dương Chính tựa như thấy quỷ, chúng cùng rú lên sợ hãi, thậm chí có mấy tên còn rơi xuống ngựa, bị ngựa dẫm đạp la thét thê thảm. Trường huyết chiến vừa rồi sát khí còn dày đặc, khoảng không xung quanh Dương Chính chừng 10 mét biến thành trống rỗng một cách cổ quái.

Tổn thất của Hoàng dương kỵ binh cũng thảm trọng phi thường, bọn họ đối mặt với kỵ binh đông hơn gấp 10 lần, sau khi nhờ vào Cự mã thương trận chiếm được ưu thế tạm thời thì thể lực cũng tiêu hao, điểm yếu về nhân số nhanh chóng xuất hiện, hai ngàn quân Hoàng dương kỵ binh giờ chỉ còn chừng một ngàn người, hơn nữa đa số đều bị Vệ Nhung quân bao

vây, hai bên triển khai đồ sát kịch liệt.

Thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian nhưng Ác ma quân vẫn huy vũ loan đao, chân, tay, thậm chí cả răng, thân thể làm vũ khí, chiến đấu hung hãn khiến cho tổn thất của Vệ Nhung quân càng lúc càng lớn.

Dương Chính giờ đã không chịu nổi, tiền độc tuy hiệu quả không lớn nhưng cũng đã tiêu hao điểm khí lực cuối cùng của hắn, hơn nữa huyết dịch trong người từ miệng vết thương chảy ra cũng gần hết, nếu không nhờ vừa rồi hắn hung hãn giết địch chấn nhiếp quân địch thì chỉ cần vài binh sĩ bình thường cũng có thể đánh ngã hắn.

Yên tĩnh giăng co một thời gian cổ quái.

Đến khi tiếng kèn lệnh từ phía Tây vang lên, mặt đất như bị người khổng lồ không ngừng dẫm đạp khiến cho người ta toàn thân phát run mới phá tan được sự yên tĩnh đó.

Hoàng dương kỵ binh đang bị bao vây hưng phấn hô lớn: "Viện quân đến rồi!"

Thanh âm âm âm như sấm dậy vang lên khắp bình châu, chân trời phía Tây xuất hiện vô số kỵ sĩ ùn ùn xông tới, người đi đầu chính là Mạn Kỳ.

Hai vạn quân Lưu Vân đến khiến cho Vệ Nhung kỵ binh đang hăm nhập khổ chiến

hoảng loạn vô cùng.

Vệ Nhung quân vội vàng rút lui như thủy triều. Bụi đất mịt mù phía xa biểu trưng cho đại quân Lưu Vân xuất hiện, chớp mắt đã đánh tan vòng vây của Vệ Nhung, Lôi Mông Tư Đặc vốn đã kinh hãi và hoảng sợ, thậm chí còn chưa kịp nghĩ vì sao Dương Chính lại đứng yên không động đậy đã vội vàng nhảy lên lưng ngựa cất tiếng hô: "Rút lui!"

Dương Chính một tay cầm đao giống như hóa đá, toàn thân huyết khí đằng đằng, cho dù không hề cử động nhưng chẳng có tên lính Vệ Nhung nào dám trêu vào hắn.

Quân Lưu Vân truy sát theo một đoạn

không xa thì đã quay trở lại.

Nhiệm vụ của cuộc chiến đã hoàn thành, tám cỗ Lô thần pháo đã vào tay, Mạn Kỳ không có lý do gì để liều mạng với Lô Mông Tư Đặc, làm vậy thì chỉ giúp cho Khâu Viễn Sơn chiếm được tiện nghi.

Y liếc nhìn Dương Chính đang đứng bất động, cất giọng trầm đục nói: "Thu binh, về lại Tác Ba Đình!"

Cự Mã tỉnh.

Lúc vương hậu tiếp được tin tức của Dương Chính thì đã là ba ngày sau.

Nàng không chỉ vì Dương Chính mà kinh

hải, hơn nữa còn giận dữ. Dương Chính liên hợp với Lưu Vân quốc có thể nói là càng khiến cho tình hình trong nước trở nên phức tạp hơn.

Lôi Mông Tư Đặc nhận ra thân phận của hắn, trực tiếp đem hành vi thông địch phản quốc của Dương Chính báo cáo thiên hạ.

Tuy trước mắt dòng nước quá đục, Dương Chính trên người vốn đã mang nổi oan giết chết quốc vương, cho dù mang thêm tội danh thông địch phản quốc cũng không có vấn đề gì, nhưng Dương Chính tự tiện chủ trương như vậy hiển nhiên khiến cho những bộ hạ của Phi tướng quân rất là bất mãn.

Hơn nữa Dương Chính còn khai đao với Đông tuyến quân. Năm đó những lão tướng quân này đều đã từng chinh chiến ở Đông tuyến nên cảm tình với Đông tuyến quân khá sâu đậm. Dương Chính đánh một đòn này ít nhất cũng có chút không chọn lựa thủ đoạn.

Những quân nhân ngay thẳng thà rằng dùng đao thương chém giết trên sa trường chứ cũng không muốn dùng thủ đoạn ti bỉ này.

Thụy Thu đã gửi đi mấy phong thư tín triệu hán về như đều như đá chìm đáy biển, Dương Chính không hề đưa tin hồi báo.

"Nam nhân sinh trên thế gian, thà thua mà phong hầu, chinh phạt có công lao, sao có thể ngồi yên?"

Từ sau khi Dương Chính tập kích, Khâu Viễn Sơn xuyên qua Huyết quan cốc, đến chân núi Ngọc Long sơn bắt đầu chiến đấu giằng dai.

Ngọc Long sơn mất đi Lôi thần tuy dựa vào địa hình phức tạp, công sự hoàn thủ kiên thủ được từng trận công kích của Lang quân nhưng chiến lực cường đại của Sư thứu kỵ sĩ cũng gây ra tổn thất thảm trọng cho Vệ Nhung Đông tuyến quân, lại thêm Mạnh mã uy hiếp khiến cho Đông tuyến chỉ có thể bị động phòng

thủ, cả chân núi cũng không dám xuống. Ăn nấp một thời gian dài đem lại hậu quả nghiêm trọng, nhân tố quan trọng nhất chiến tranh là sĩ khí từng ngày từng ngày sẽ xuống thấp đến cực điểm.

Trái lại về phía Khâu Viễn Sơn sau khi mấy lần thất bại thì vị danh tướng đại lục này cuối cùng đã hiển lộ tài hoa quân sự của mình. Lôi Mông Tư Đặc rõ ràng là rất mạnh, từng nhiều lần dùng cách đánh tập kích quấy nhiễu nhưng Khâu Viễn Sơn cẩn thận phòng thủ nên y cũng không đạt được hiệu quả cao.

Lôi Mông Tư Đặc tài năng quân sự rõ ràng hơn xa Khâu Viễn Sơn nhưng y có điểm không bằng ông, điểm này là y còn

trẻ tuổi. Người trẻ tuổi có tài hoa khó mà không tâm cao khí ngạo, cho dù bị Dương Chính giáo huấn một trận nhưng chưa lâu sau đó thì lại đối mặt với thủ hạ bại tướng, Lôi Mông Tư Đặc vốn đã nóng nảy, lại bị ép phải phòng thủ nhiều ngày rốt cục cũng bị dụ ra.

Nếu như để cho Lôi Mông Tư Đặc đảm đương việc công thành thì so với việc giăng co này y có thể sẽ làm tốt hơn nhiều, nhưng thực lực hai bên so sánh với nhau thì trận chiến này vốn không phải là trận đối công với nhau, Vệ Nhung quân chỉ cần tập trung phòng thủ cho tốt là được.

Để cho một người trẻ tuổi tâm cao khí

ngạo cả ngày phải giờ đầu chịu đâm thì bất cứ ai cũng không chịu nổi.

Tuổi trẻ ở một số trường hợp thực sự là có ưu thế nhưng ở một số trường hợp khác thì lại chính là vết thương trí mạng.

Tác Ba Đình, các đầu lĩnh quân sự triển khai hội nghị quân sự.

Chiến báo mới nhất đưa tin Lôi Mông Tư Đặc đêm qua đã đột kích thành công, tiêu diệt hai đại đội, thiêu hủy kho quân nhu của Lang quân.

Mạn Thập và Mạn Kỳ đối với Khâu Viễn Sơn dĩ nhiên là không hề để ý. Khâu Viễn Sơn trước kia tuy là danh tướng

nhưng ông liên tục bị Dương Chính và Lôi Mông Tư Đặc cho vào tròng, đến nay thanh vọng đã sụt giảm đáng kể, nghe nói gia quyến của vô số binh sĩ Thương Nguyệt quốc đã liên danh kháng nghị không chấp nhận cho Khâu Viễn Sơn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh Lang quân, yêu cầu dùng luật pháp xử trí Khâu Viễn Sơn tội không làm tròn trách nhiệm. Việc này tuy bị Thương Nguyệt vương Mạc Luyện Ngọc cương quyết áp chế nhưng Khâu Viễn Sơn thực sự đang đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Các nhà bình luận quân sự trên đại lục đều đánh giá Khâu Viễn Sơn là đã già.

Liêm Pha lão tướng, liệu có còn làm

được gì chăng?

Tựa hồ mỗi thời đại đều có nỗi bi ai của
lão tướng về chiều.

Mạn Kỳ và Mạn Tháp, còn có cả các
tướng quân tham dự hội nghị đều phán
đoán Khâu Viễn Sơn lần này chỉ sợ khó
thoát kiếp nạn, kho quân nhu bị đốt đối
với bất kỳ đội quân viễn chinh mà nói
đều là cục diện khó chồng thêm khó.

Dương Chính trọng thương chưa lành
cũng tham gia hội nghị, từ đầu đến giờ
hắn chưa hề phát biểu ý kiến mà chỉ nhủ
chặt mày nghe tình báo về chiến trận
giữa Vệ Nhung quân và Lang quân, sau
đó nhìn sa bàn địa hình im lặng không

nói. Địa vị hôm nay của Dương Chính không tầm thường, hẳn tuy là người ngoài nhưng kinh qua một trận chiến thì ai cũng biết Dương Chính mới là người có thực lực mạnh nhất. Thảo nguyên xưa nay vốn là cường giả vi tôn (kẻ mạnh là vua), hẳn chưa phát biểu ý kiến thì người khác không dám bình luận.

Sau một lúc im lặng, Dương Chính lại đưa ra kết luận ngoài suy đoán của mọi người: "Lôi Mông Tư Đặc chắc chắn sẽ thua!"

Lôi Mông Tư Đặc chắc chắn sẽ thua?

Sao có thể? Mọi người trong trường đều nhìn Dương Chính đầy hoài nghi.

"Chỉ cần Lôi Mông Tư Đặc xuất kích một lần nữa thì hẳn chắc chắn sẽ thất bại, đã qua hơn một tháng, chiến tranh đã đến lúc chuyển hướng." Dương Chính chậm chậm nói: "Lôi Mông Tư Đặc còn trẻ, nếu như trận chiến này để cho Quy Tàng làm thống lĩnh, Lôi Mông Tư Đặc làm phó thì Khâu Viễn Sơn chưa chắc đã đánh hạ Ngọc Long sơn."

"Quy Tàng người này thủ thành có dư nhưng tiến thủ không đủ, luận tài hoa thì võ ngựa cũng không theo kịp Lôi Mông Tư Đặc." Mạn Thập phản bác.

"Đúng vậy!" Dương Chính gật đầu: "Luận năng lực Quy Tàng thực sự không bằng

nhưng y có điểm tốt chính là ổn định. Các vị nghĩ xem, khi Tả Thanh Tử còn tại thế Vệ Nhung quân cường đại tới đâu nhưng các vị có từng nghe qua Vệ Nhung quân có chủ động tiến công lần nào chưa?"

Nhìn thấy mọi người dáng vẻ trầm tư, Dương Chính tiếp tục nói: "Quy Tàng trấn thủ Vệ Nhung Đông tuyến 6 năm, tuy nói Tả Thanh Tử công lao cực lớn nhưng nếu đổi lại là vị tướng khác thì liệu có ai chấp nhận phòng thủ suốt 6 năm mà vẫn không phản kích một lần chẳng? Nói thật ra lúc đó Lang quân không có Sư thừa kỳ sĩ, không có Mạnh mã trùng phong đoàn, so thực lực tuyệt không hơn Lang quân hiện tại, trái lại Vệ Nhung Đông tuyến

quân lúc đó tuyệt không yếu hơn Vệ Nhung Đông tuyến quân hiện tại. Một bên tăng một bên giảm, suy ra lúc đó Vệ Nhung quân có đủ tư cách đối trận với Lang quân nhưng Quy Tàng không xuất kích lấy một lần. Các vị hoặc giả có thể chê cười y nhất gan nhưng ta lại cho là loại "nhất gan" này có thể tồn tại ở Đông tuyến suốt 6 năm lại làm cho tổn thất của Đông tuyến xuống tới mức thấp nhất, lại kìm chân Khâu Viễn Sơn 6 năm không tiến được một bước nào thì thực là hiếm có."

"Hạng người này dùng để làm tướng lãnh đi công thành chiếm đất thì đúng là yếu kém nhưng dùng để thủ thành thì là tốt nhất, bất quá hiện tại các vị nghĩ xem nếu

so sánh quân lực giữa Vệ Nhung và Thương Nguyệt thì hai bên đối trận với nhau, Vệ Nhung có thể chiến thắng không?"

Dương Chính nói xong, chúng tướng đều không phải kẻ ngu, thấy đều lĩnh ngộ.

"Như vậy thì Ngọc tướng quân cho là Khâu Viễn Sơn đang trá bại?" Mạn Kỳ cơ hồ dùng ngữ khí khẳng định để hỏi.

Dương Chính gật đầu: "Ta từng biết qua năng lực trinh sát của Sư thú, trên bình nguyên muốn thoát khỏi tai mắt linh mẫn của Sư thú, lại thiêu cháy kho quân nhu phòng thủ nghiêm mật nhất giữa 10 vạn đại quân thực sự là chuyện cười. Ta nghĩ

với trí thông minh của Lôi Mông Tư Đặc khẳng định là đã hoài nghi nhưng Khâu Viễn Sơn đã tính toán sự tình kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt ra ngoài, hơn nữa Lôi Mông Tư Đặc người này lại quá cao ngạo, sau hơn một tháng liên tục phiên muện, với tính khí nóng nảy của hắn thì cho dù có hoài nghi cũng vẫn bỏ qua, đến khi hắn dẫn đại quân xuất kích lần nữa thì đó là chính là bước ngoặt của trận chiến này."

Đúng như Dương Chính dự liệu, ba ngày sau khi Lôi Mông Tư Đặc dạ tập Khâu Viễn Sơn, vì kho quân nhu bị thiêu cháy nên Lang quân lâm vào tình trạng quần bách phải bắt đầu rút lui.

Ngay lúc quân chủ lực Lang quân lui khỏi phạm vi Ngọc Long sơn, Lôi Mông Tư Đặc nhân dư uy thắng lợi đã phát động tổng tấn công, dốc hết toàn quân truy đuổi.

Trước khi truy kích Lang quân, Lôi Mông Tư Đặc vốn đã đánh cho Lang quân chân tay rối loạn, biểu hiện của y rõ ràng không then với danh xưng tướng lĩnh trẻ tuổi có thanh vọng nhất đại lục, vô luận là vị trí và các loại trận thế của Vệ Nhung quân, khả năng nắm bắt thời cơ toàn bộ đều diễn ra hoàn mỹ giống như sách giáo khoa.

Lang quân vì đang triệt thoái nên Mãnh mã trùng phong đoàn căn bản không thể

triển khai biện pháp xung phong hữu hiệu trong chiến loạn, Lôi Mông Tư Đặc dẫn theo ba vạn kỵ binh vòng qua phạm vi công kích của Mãnh mã, từ cánh phải đánh quặt vào bộ binh đoàn của Lang quân, Lang quân cơ hồ không còn sức phản kháng.

Hơn nữa, Lôi Mông Tư Đặc tịnh không công kích một điểm, mật đạo quý giá mà Dương Chính lưu lại giúp cho y đưa thêm nhiều đội kỵ binh từ các mật đạo gần Huyết quan cốc xông ra giáp kích Lang quân.

Nhưng nhân tố thắng bại trong một trường chiến tranh thật sự quá nhiều, đừng nói tới đại chiến của hơn vạn

người. Thiên thời địa lợi nhân hòa bất quá chỉ là nguyên nhân bên ngoài, trong đó còn bao hàm vô số nhân tố không thể nào ước đoán được.

Lang quân bị Vệ Nhung quân xung phong chém giết nhân số tử vong càng lúc càng nhiều.

Hơn nữa kỵ binh do Lôi Mông Tư Đặc suất lĩnh càng lúc càng đánh thọc sâu vào, vì là truy kích nên Vệ Nhung quân bất quá chỉ có năm vạn kỵ binh, song đó chính là bộ đội tinh nhuệ nhất của Vệ Nhung quân, còn phía Khâu Viễn Sơn thì các loại binh chủng lên đến gần 10 vạn.

Nếu như dùng hình ảnh hai loài vật để so

sánh thì kỵ binh của Lôì Mông Tư Đặc là một con mãng xà lớn, còn Lang quân lại là một con voi lớn.

Cự mãng có thể cản làm cho voi bị thương nhưng nếu lòng tham không đáy muốn nuốt chửng voi thì sợ là sức lực không đủ, huống gì con voi lớn này lại không hề ôn thuận như Lôì Mông Tư Đặc tưởng tượng.

Lúc Vệ Nhung kỵ binh không ngừng hãm nhập vào chiến trận, Lôì Mông Tư Đặc thậm cảm thấy bất an, vì Vệ Nhung quân giữ vững đội hình công kích, các nơi bị công kích xác thật là đụng vào là tan rã, căn bản không gặp phải phản kích gì đáng kể, song Lang quân tương đối lớn,

các nơi hỗn loạn bất quá chỉ là con sóng nhỏ trong biển lớn, căn bản không có chút ảnh hưởng trí mạng đến đại cục.

Lang quân không bị Vệ Nhung quân công kích không ngừng chạy trốn.

Có một điểm Lôi Mông Tư Đặc không hiểu chính là Sur thứu kỵ sĩ trên không lại không hề có ý công kích, hơn trăm Sur thứu bay trên tầm bắn của cung tên không ngừng lượn vòng. Lôi Mông Tư Đặc thỉnh thoảng nhìn lên cảm thấy quỹ tích phi hành của Sur thứu kỵ sĩ có chút cổ quái, có vẻ như ám hợp với trận thế gì đó.

Nhưng giữa chiến trường hỗn loạn thì y

không dư tình lực để suy nghĩ về hành vi
cổ quái của Sư thứu kỵ sĩ.

Nếu như lúc này y ở trên cao nhất định
sẽ thất kinh, vội dẫn Vệ Nhung quân đào
tẩu.

Vì đồng thời với quỹ tích bay lượn của
Sư thứu kỵ sĩ trên không thì Lang quân
phía dưới cũng theo đó mà không ngừng
chuyển hoán trận thế. Sư thứu giống như
người chỉ huy, ở trên cao quan sát lộ
tuyến tiến công của Vệ Nhung quân, chỉ
huy Lang quân không ngừng cải biến trận
hình.

Ưu thế trên cao không cần nghi ngờ gì,
Vệ Nhung quân không hề biết mình đang

càng lúc càng lún sâu. Bọn chúng không gặp trở lực gì lớn, vừa hay trùng phong thuận lợi khiến cho Lôi Mông Tur Đặc thân ở trong cục cũng không cảnh giác đến cực điểm, cũng không có biện pháp gì giống như Sư thứu kỵ sĩ quan sát toàn cục được.

Lôi Mông Tur Đặc sai lầm chính ở chỗ y tự mình làm mãnh tướng xung phong, nếu như y giống như Khâu Viễn Sơn ở hậu phương chỉ huy thì với tài trí thông minh của y, khẳng định là sẽ không hãm nhập vào cục diện nguy hiểm thế này.

Cùng lúc đó, Quy Tàng ở trên Ngọc Long sơn quan chiến, nhờ ưu thế trên cao nhìn về đại chiến trên bình nguyên phía

xa, khi nhìn thấy lộ tuyến bay của Sư thứu kỵ sĩ và đội hình chuyển hoán của Lang quân thì y nắm chặt hai tay, sau đó nhìn thấy Vệ Nhung quân càng đánh càng lún sâu vào trận địa đối phương, con đường Vệ Nhung trùng phong đánh tới đã bị Lang quân vây chặt từng tầng từng lớp thì trán toát mồ hôi lạnh.

Một cảm giác đáng sợ quán lấy tâm trí y, y không còn để ý gì nữa, vội vàng đi xuống thét lớn: "Tất cả quân Đông tuyến tập hợp mau, theo ta đi cứu viện điện hạ."

Đa số người lưu lại trên đỉnh Ngọc Long sơn đều là thuộc hạ cũ của y, từ sau vụ Ma thần tướng quân tập kích thì Lôi

Mông Tư Đặc đã quyết liệt triệt để với Quy Tàng, 6 vạn quân vốn thuộc về Quy Tàng tịnh không ở cùng Lôi Mông Tư Đặc.

Hơn nữa lần đại chiến mang tính quyết định này, Lôi Mông Tư Đặc chỉ dẫn bộ hạ tâm phúc của mình đi truy sát.

Tiếng hô hoán gấp rút của Quy Tàng vang vọng khắp đại doanh.

Quân Vệ Nhung lưu thủ nghe thấy tiếng hô của y vội vàng tập hợp lại.

....

Từng đạo quân Vệ Nhung xung phong

tiến sâu vào trận hình Lang quân, khi chúng còn chưa kịp hiểu gì thì Lang quân đã hoàn thành vòng vây cuối cùng. Lôi Mông Tư Đặc đột nhiên phát giác Vệ Nhung quân bên mình càng lúc càng nhiều, Lang quân ban đầu đông đúc lại biến thành thưa thớt vô cùng, giống như chiến trường chỉ toàn là người của mình.

Ngay lúc Lôi Mông Tư Đặc phát giác ra có chuyện không đúng thì Sư thừa kỵ sĩ vốn đang bay lượn trên không nãy giờ đột nhiên cùng rít lên như sấm dậy, tiếng rít xuyên thấu tầng không cũng chính là tiếng kèn lệnh tiến công của Lang quân.

Lang quân đông đúc chợt phân ra lộ nên một kẽ hở cực lớn, mặt đất chấn động

kịch liệt, từng con Mãnh mã to lớn như hòn núi nhỏ xuất hiện trước mặt Vệ Nhung quân. Tất cả Vệ Nhung quân trong lòng đều lạnh toát, Mãnh mã trùng phong đoàn lúc này lại xuất hiện, xem ra hiện tại đã không còn đường lui.

Nhưng bây giờ bên Vệ Nhung chỉ toàn người mình, Lang quân toàn bộ đã chạy ra bên ngoài.

Mãnh mã lần đầu tiên triển hiện bá khí vương giả đại lục, từng con Mãnh mã cao tới 15 mét phát động trùng phong mãnh liệt chưa từng có. Những tòa núi nhỏ di động này không hề đình trệ, xông thẳng vào Vệ Nhung quân, cái chân to đường kính đến 3 mét dẫm xuống liệu

còn lực lượng nào có thể kháng cự?

Mãnh mã rống lên một tiếng, thanh âm chấn động cả toàn quân Vệ Nhung, chiến mã kinh hoàng chạy lòng lên, kỵ binh hết cách khống chế bị hất xuống ngựa, chưa kịp lên tiếng đã bị đập nát bét. Cái vòi voi của Mãnh mã quét ngang dọn đường, lập tức kỵ binh cả người lẫn ngựa đều bị quất bay lên không, sau đó rơi xuống đất trở thành một đồng thịt nát, hai cái ngà nhọn hoắc giống như tiêu thương vô kiên bất tồi, đối mặt với sức lực áp đảo đó bất luận phản kháng gì cũng đều trở nên vô nghĩa.

Lang quân cười trên lưng Mãnh mã cũng không nhàn hạ, bọn họ không ngừng

phóng tiêu thương, ném đá xuống Vệ Nhung quân, đồng thời không chế Mạnh mã xông vào chỗ quân Vệ Nhung tụ tập đông đúc.

Trái lại quân Vệ Nhung phản kích thì tên bắn vào lớp da dày của Mạnh mã ngay cả vết xước còn không có, trường thương phóng tới cũng giống như châu châu đá xe, kỵ sĩ đâm thương vào chân của Mạnh mã nhưng chính kỵ sĩ lại bị phản lực làm cho tê liệt.

Trường thương đâm vào chân của Mạnh mã chỉ để lại một vết xước nhỏ, lại khiến cho nó bị đau càng thêm hung mãnh.

Sư thứu kỵ sĩ trên không cũng chẳng nhàn

hạ, sau khi tiến vào vòng vây, mỗi lần Sư thứu bổ nhào xuống tấn công đều cướp đi tính mạng của mấy tên lính Vệ Nhung. Lợi trảo, răng nhọn của Sư thứu và trường thương của kỵ sĩ cơ hồ trở thành lưỡi hái của tử thần.

Trong vòng 10 phút ngắn ngủi, mấy đại đội quân Vệ Nhung đã bị san bằng.

Lôi Mông Tư Đặc trừng mắt nhìn, kẽ mắt cơ hồ rách toạt, y vận đủ khí lực, dùng công lực siêu tuyệt của mình hô lớn: "Lui mau, không được đối kháng với Mãnh mã, lui mau!"

Lui? Ta xem ngươi lui về đâu!

Khâu Viễn Sơn đứng ở hậu phương, đứng trên liễn xa có tầng tầng bảo hộ quan sát trận chiến kịch liệt phía xa, khóe miệng lộ nụ cười khinh bạc.

Đại cục đã định, Vệ Nhung quân đã hãm nhập trùng vây, lại bị đại lục vương giả Mạnh mã và thiên không vương giả Sư thúu công kích căn bản không thể nào may mắn trốn thoát được.

Lôi Mông Tư Đặc a Lôi Mông Tư Đặc, người quả nhiên còn quá trẻ!

Nếu như người lớn hơn 10 tuổi, sợ là ta cũng không phải là đối thủ của người. Đáng tiếc, chiến trường chính là vậy, vĩnh viễn không có cơ hội để hỏi hận, ta

tuyệt không để cho người có cơ hội trở mình.

Cái giá của tuổi trẻ chính là tử vong.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 9 - Chương 1: Chiến mạc lập khai

A

ds Cũng giống như bình thường, chiến sự khẩn cấp cũng không lan đến nơi này, Bi Thương hoang nguyên vẫn hoang lương lạnh lẽo như xưa.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên hoang nguyên nhưng cũng không tạo chút cảm giác ấm áp nào. Gió lạnh ào ào, cỏ cây nghiêng ngả.

Vì chiến sự giữa Vệ Nhung và Thương Nguyệt nên Thương Nguyệt Tây tuyến đã bị phong tỏa, do đó con đường thương

đạo trứ danh này ở trong tháng hoàng kim lại bị đình chỉ, các thương đội lớn đều đổi lộ trình, từ các địa phương khác trung chuyển đi. Thương nhân vì phải đổi lộ trình mà phiền não, đại đạo trên hoang nguyên cũng vì thương nhân đổi lộ trình mà phiền não.

Vốn đây là những tháng làm ăn phát đạt, cướp bóc thương đội tốt nhất nhưng giờ đây thương đạo đã không còn khiến cho bọn cướp đói đến thảm thương.

Vừa qua mùa đông, lại đến thời kỳ chiến tranh.

Ác nhân cốc, băng cướp lớn nhất hoang nguyên tuần tra khắp nơi, ngõ hầu thấy

được kỳ tích.

Một buổi trưa tuần tra, trừ việc bắt được mấy con thỏ hoang gầy ốm thì thương đội không tìm được một người.

"Mẹ nó, cứ tiếp tục như vậy thì đói chết thôi. Lão đại, chẳng bằng bọn ta đi tới Hách Lý Tháp đánh cướp." Lão tam Ác nhân cóc, độc nhân cự đạo nhìn lão đại Hồng mao sư vương tức giận nói.

Hồng mao sư vương gõ đầu Độc nhân cự đạo một cái quát: "Ngu ngốc, Hách Lý Tháp là trọng trấn, có tới mấy ngàn binh sĩ, tường thành lại cao tới 5 mét, ngươi tưởng bọn ta là quân chính quy sao? Đi đánh cướp Hách Lý Tháp, bộ ngươi

không muốn sống hả?"

"Bị giết chết còn hơn là đói chết." Độc nhãn cự đạo cãi.

"Câm miệng! Còn nói bậy thì ta giết người trước." Hồng mao sư vương lạnh giọng nói.

"Lão... lão đại, phía trước có tình huống!" Một thót ngựa từ xa phóng tới, một tên lâu la gây ồm ồm cơ hồ lăn xuống ngựa, chạy tới trước mặt Hồng mao sư vương nói: "Có "tình huống", lão đại!"

"Có tình huống" đối với người thường mà nói thì chính là phiền toái nhưng đối với cự đạo thì có nghĩa là sinh ý thượng

môn (có mỗi làm ăn).

Tứ đại ác nhân của Ác nhân cốc đều đứng dậy, ánh mắt phát sáng đầy khát vọng.

Quả nhiên, trên gò nhỏ phía xa bụi đang bốc lên mù mịt.

Nhìn thấy khói bụi mù mịt, Hồng mao sư vương liếm môi, rút đao đặc ý nói: "Đại điều (ý chỉ dê béo) đến cửa!"

Cự đạo Ác nhân cốc được Hồng mao sư vương suất lĩnh tiến đến tiểu khâu, 300 kỵ binh rút ra các loại binh khí, thiết kiếm, trường đao, loan đao, trường thương, thiết chùy, trường cung...

Bụi bay mù trời, mặt đất chấn động.

Sau khi xông ra chừng trăm mét, Hồng mao sư vương đột nhiên cảm thấy bất an phi thường, vì đường chân trời chỗ tiêu khâu, bụi mù không ngừng khuếch tán, mặt đất chấn động như bị ngàn vạn người chĩnh tề dẫm xuống, hơn nữa cước bộ của thương đội này không hề loạn xạ, thậm chí lúc hấn tới gần chỗ bụi bốc lên chừng 200 mét cũng không nghe được bất cứ âm thanh huyền não đặc biệt nào của thương đội.

"Dừng! Không được rồi!" Hồng mao sư vương giờ cao loan đao.

"Lão đại, sao vậy?" Độc nhãn cự đạo giục ngựa tới hỏi.

Ba kiếm (mặt sọc) Sử Khảo Đặc và Tông hùng (gấu xám) Khoa Mạn đồng thời xuống ngựa, 300 cự đạo phía sau đang giục ngựa chạy vòng vòng, mỗi người đều phát ra âm thanh quái dị, cục diện tương đối cuồng nhiệt.

"Không giống thương đội!" Hồng mao sư vương cảnh giác nhìn về phía bụi bốc mù mịt trên tiểu khâu.

Độc nhãn cự đạo nói: "Lão đại, bọn ta nửa tháng nay không có vụ "làm ăn" nào rồi, cần gì để ý chứ, cứ cướp đã nói sau..."

Lúc này, bóng người lố nhố xuất hiện trong lớp bụi mù mịt trên tiểu khâu, càng lúc càng rõ nét.

"Mẹ nó, là quân đội!" Hồng mao sư vương trợn to mắt, sắc mặt biến thành trắng bệch, quay đầu ngựa rống lên: "Chạy mau!"

Không kịp! Bụi mù sau khi yên tĩnh thì từ cực tĩnh chuyển sang cực động, tiếng vó ngựa rền vang khắp hoang nguyên, kỵ binh giống như thủy triều từ đồi núi phóng ra, cơ hồ giống như tấm vải lớn che lấp hết ngọn núi. Cự đạo Ác nhân cốc đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngơ ngẩn, bọn chúng không ngờ Bi

Thương hoang nguyên lại có quân đội chính quy xuất hiện, hơn nữa còn là Hoàng dương kỵ binh trong truyền thuyết.

Bọn chúng hoảng sợ thúc ngựa chạy tứ tán.

Sự hỗn loạn của chúng đối lập rõ ràng với sự chỉnh tề của quân chính quy, chỉ thấy kỵ binh vô thanh vô tức từ gò núi xông thẳng xuống, trừ tiếng vó ngựa rung trời ra không còn âm thanh nào khác, dòng người khổng lồ trùng phong trái ngược với sự tĩnh lặng của họ khiến cho không khí càng thêm cổ quái.

Tốc độ của Hoàng dương nhanh chóng vô cùng, nháy mắt đã rút ngắn cự ly với

cự đạo.

Lúc tới gần cự đạo chừng trăm mét, trong kỵ binh trận chợt vang lên tiếng dây cung chấn động, ngay sau đó vô số mũi tên sắc bén vẽ thành từng đường cong hoàn mỹ giống như đạn đạo được chế tạo tinh xác, đầu mũi tên được bọc thép lóe lên ánh sáng lạnh lẽo cắm vào trong thân thể của bọn cự đạo.

Huyết hoa nở rộ nơi đồng hoang.

Sau một đợt kỵ xạ, đã có hơn hai trăm tên cự đạo bỏ xác cùng với chiến mã chúng cưỡi, mỗi tên trên người đều bị trúng hơn năm mũi kinh tiễn, hơn nữa còn bị cắm lút vào trong người không thấy

đuôi mũi tên.

Nhìn thấy tình cảnh này, mấy tên thủ lĩnh Ác nhân cốc vừa may mắn tránh thoát khỏi tên đầu vôi vàng bỏ chạy.

Thuật kỵ xạ khủng bố như thế, đối phương rốt cục là thần thánh phương nào, Tứ đại ác nhân vốn là băng cướp lớn nhất Bi Thương hoang nguyên, đã tung hoành nơi này mười mấy năm, dù chưa đụng phải quân chính quy nhưng cho dù có đánh không lại nhưng bằng vào kỹ thuật cao siêu của chúng chạy trốn vẫn có thể làm được. Thế nhưng Hoàng dương kỵ binh trước mắt hoành không xuất thế thật sự vượt xa sự tưởng tượng của chúng.

Bắn xong một đợt tên, kỵ binh chớp mắt đã tới gần 50 mét.

Xạ tiễn không hề ảnh hưởng gì đến tốc độ của chi kỵ binh này.

Tứ đại ác nhân dẫn mấy chục tên thuộc hạ thực lực mạnh nhất liều mạng bỏ chạy.

Nhưng mà, một loạt âm thanh phá không của mưa tên bắn ra khiến người ta khiếp hãi, mấy chục tên cự đạo bị ép phải quay đầu ngăn đỡ nhưng lại thấy tên bắn thẳng lên trên cao rồi sau đó rơi chúi xuống, trên ngàn mũi tên thu súc lại thành một đợt tên dày đặc vô cùng, hơn nữa tốc độ lại quá nhanh, cắm phập vào người

chúng.

Nhìn thấy cách bắn thần kỳ đó, Hồng mao sư vương biết bọn chúng không còn hy vọng chạy thoát.

"Mau xuống ngựa!" Hồng mao sư vương lăn xuống, rúc vào bụng ngựa.

Ngay khi hấn vừa rúc vào bụng ngựa thì "bình" một tiếng, tọa kỵ của hấn nổ tung, máu thịt dính đầy đầu hấn.

Đến lúc hấn khỏ sở bò lên thì trước mắt chỉ là một cảnh tượng như trong địa ngục. Trên ngàn mũi tên không có mũi tên nào trật đích, mưa tên dày đặc cắm phập vào người cự đạo và tọa kỵ, cơ hồ đồng

thời mỗi thốt ngựa đều bị cả trăm mũi tên cắm vào.

Người ngựa đều biến thành thịt nát, thủng lỗ chỗ như tổ ong.

Chỉ có mình Hồng mao sư vương tránh thoát làn mưa tên người đầy máu tươi đứng giữa đò trường địa ngục đó, đội kỵ binh lại tiến gần trong gang tấc.

Đứng trước kỵ binh đội giống như sóng lớn ập đến, cặp mắt của Hồng mao sư vương bị máu tươi ướt đẫm không thể nào mở to được, chỉ thấy loáng thoáng từng chiếc mặt nạ hóa trang thành sơn tiêu quỷ mỹ đang nhe răng cười đánh ác lóc lên, sau đó vô số hàn mang trong mắt

hắn không ngừng khuếch đại...

Lực lượng cực lớn đã xuyên qua thân thể Hồng mao sư vương.

Tên cự đạo duy nhất sống sót sau hai đợt tên bị mấy chục thanh trường thương phóng nhanh tới, rốt cục cũng giống như tờ giấy bị xé toạc ra nhiều mảnh.

Cả quân đoàn kỵ binh này giống như một con cự thú khổng lồ có thể nuốt cả trời đất, di động nhanh chóng trên Bi Thương hoang nguyên, giết chết 300 tên cự đạo căn bản không ảnh hưởng gì đến hành động của cự thú. Cự thú cứ liên tục dẫm đạp, xung phong, xung phong, dẫm đạp, Ác ma quân đoàn lại im lặng tiến qua,

nơi nào cự thú tiến qua, khung cảnh còn lại y như lò sát sinh cực lớn.

.....

Đầu mút của Bi Thương hoang nguyên chính là thung lũng Mã Kỳ Đồn dài đến trăm dặm.

Thung lũng Mã Kỳ Đồn nghe nói chính là di tích của trận chúng thần đại chiến thời viễn cổ, Tàn bạo chi thần Mặc Thập Thập Nhĩ và Quang minh chi thần Cách Uy Lỗ chiến đấu sinh tử ở nơi này, cuối cùng Mặc Thập Thập Nhĩ bị Cách Uy Lỗ chém đứt một cánh tay, hơn nữa cánh tay đó rơi xuống đây tạo thành một thung lũng lớn dài đến trăm dặm.

Đây đương nhiên chỉ là truyền thuyết hư ảo, Dương Chính năm xưa từng đi qua nơi này, cũng đã nghiên cứu về cấu tạo của thung lũng.

Ở mặt cắt nơi đáy thung lũng hẳn đã tìm thấy di tích của sinh vật sống ở biển.

Đây chỉ sợ chính là sản vật của sự biến động vỏ trái đất, năm xưa thung lũng này chắc là biển cả mênh mông, sau nhiều lần vận động của vỏ trái đất dần dần hình thành cảnh tượng hiện tại.

Trở lại thung lũng Mã Kỳ Đồn vừa quen vừa lạ này, Dương Chính trong lòng cảm xúc phức tạp đan xen. Một năm trước

hắn từ nơi này bắt đầu đi trên con đường phục cừu, bây giờ hắn không còn một thân một mình như xưa mà sau lưng hắn còn có gần 2 vạn kỵ binh vùng thảo nguyên trở về chốn cũ.

Dương Chính dừng ngựa bên Mã Kỳ Đồn, hai vạn Ác ma quân cũng theo đó mà dừng lại, chỉ trong vòng nửa phút đã ổn định toàn bộ trận thế, yên lặng đứng bên thung lũng.

Dương Chính nhảy xuống ngựa, ra hiệu ngăn hộ vệ lại, một mình đi tới bên một khối đá nhô lên trong thung lũng, hai tay làm thành dấu chữ thập (十), chậm chậm nhắm mắt lại.

Gió thu từ hoang nguyên thổi đến, đầu tóc Dương Chính bay tung, thân hình cô tịch của hắn hiện rõ trên thung lũng hình dáng giống như cự long này. Dương Chính đứng im, hai mắt nhắm chặt, đôi môi mấp máy, sắc mặt đầy vẻ thành kính trước nay chưa từng có, một cỗ tinh thần lực kỳ đặc từ thân hình của hắn lan ra ngoài...

Tất cả kỵ binh tựa hồ đều bị cỗ lực lượng an tĩnh này cảm nhiễm, cả tọa kỵ của họ cũng im lặng giống như tượng.

Tiếng sáo tuyệt diệu theo gió vang lên.

Thanh âm này như xa như gần, như thật như ảo...

Các binh sĩ đều cảm nhận được khí tức ai thương, đồng thời cũng cảm nhận được hào khí bi tráng từ tinh thần lực truyền tới, từ bóng lưng cô độc của Dương Chính mang lại.

"Sống có gì vui, chết có gì sợ? Nam nhân vốn phải ở trường chém giết, gan dạ như gấu, mạnh mẽ như sói. Thân là nam nhân, cần thì giết người, tuyệt không học theo thói nữ nhân. Nam nhân không tiếc thân, cười vang liêu chết cùng địch thủ. Chiến trường cừu trường ở khắp nơi, chỗ nào cũng nguyện nằm xuống cùng cỏ xanh..."

"Thân mang thanh thiết kiếm, một cơn giận giết người, cắt thịt đem nhắm rượu,

cười nói quỷ thần kinh. Ta lấy máu của địch nhân tiền hai vị huynh đệ lên đường!"

"Thống khoái, hảo huynh đệ, các người yên tâm đi đi, Dương Chính ở đây lập thế, sẽ có một ngày đem ngàn vạn đầu lâu Lang quân đến tế anh linh của huynh đệ trên trời."

Lần gặp gỡ cuối cùng với Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi trong địa lao, từng cảnh từng cảnh như trở về trước mắt Dương Chính.

Đi qua thung lũng này, Dương Chính hẳn không chỉ còn một mình mà còn mang thêm ba linh hồn bất khuất cùng đi.

Mông Tầm, Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi...

Ta trở về đây... ta trở về đây!

Dương Chính chậm rãi mở mắt, vươn tay chỉ lên trời.

Giống như có một đạo thanh âm xuyên thấu tầng mây, xuyên thấu cách trở vô hạn của không gian và thời gian...

.....

Cự Mã tỉnh, lão Tiểu Ân, mẹ con Thụy Thu, còn có hơn mười lão nhân đầu tóc bạc phơ nhưng thần tình nghiêm túc ngồi

chung với nhau.

Im lặng hồi lâu, rốt cục một thanh âm trầm trầm vang lên đả phá không khí nặng nề đó.

"Lôi Mông Tư Đặc không biết tung tích thế nào, 6 vạn quân do hắn thống lĩnh tử thương quá nửa, nếu như không có Quy Tàng cứu viện thì sợ là toàn quân đều bị diệt." Lôi Đặc Lâm nói lại chiến huống của Đông tuyến cách xa ngoài ngàn dặm một cách đơn điệu. Người nghe không ai kinh ngạc vì một ngày trước bọn họ đã quá mức kinh ngạc rồi, hiện tại tụ tập lại chỉ là bàn cách đối phó với cục diện do kết quả đó mang lại như thế nào.

Gỗ ngón tay to lớn xuống mặt bàn, Lôi Đặc Lâm ánh mắt sắc bén như chim ưng quét qua mọi người, nói tiếp: "Lôi Mông Tư Đặc thất bại còn nhanh hơn ta tưởng, ta vốn cho là lão gia hỏa Khâu Viễn Sơn không thắng nổi, ai ngờ lão tướng vẫn hơn lính mới, năm xưa ta theo nguyên soái đã từng dạy dỗ hắn vài lần, vốn cho là hắn không làm được chuyện gì, Trì soái đã giáo huấn ta rằng Khâu Viễn Sơn không nhanh không chậm, có tính kiên trì dẻo dai, nếu có thời gian sẽ thành tài thống soái. Chỉ đáng tiếc sau khi nguyên soái thất tung, ta không còn cơ hội giao thủ với hắn, chẳng ngờ hắn không hơi không tiếng đã đánh Lôi Mông Tư Đặc tan tác."

"Lôi Mông Tư Đặc rốt lại vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, không thể thành khí."

"Hừ, ta xem ra cục diện này chính là do Ngọc Hân tước bày ra." Một lão đầu gương mặt vuông vức thô hào, lỗ mũi tròn xoe bất mãn nói: "Vương hậu bệ hạ, lần này Ngọc hân tước hành sự quá mức âm hiểm, Lôi Mông Tư Đặc tuy đại nghịch bất đạo nhưng rốt lại quân binh hấn suất lĩnh vẫn là binh lính của Vệ Nhung, hơn nữa ở Huyết quan cốc đã ngăn đường Lang quân, còn Ngọc Hân tước lại cầu kết với Lưu Vân quốc giữa đường tập kích cướp đi Lôi thần pháo, khiến cho Lôi Mông Tư Đặc thủ giữ Đông tuyến phải lộ kẽ hở, rõ ràng là để cho Khâu Viễn Sơn chiếm được tiện

nghi. Người như vậy, thứ cho ta nói thẳng, âm hiểm quỷ dị, đang lúc quốc nạn lâm đầu mà còn không chịu bỏ thù riêng, không thể dùng được."

Chúng lão nhân đều gật đầu, chỉ có lão Tiểu Ân là không nói gì.

Lão không phải xuất thân từ quân lữ, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ biết Dương Chính nhanh chóng mau lẹ diệt trừ Lôi Mông Tư Đặc và 6 vạn thủ hạ của y. Tuy nói là giúp cho Khâu Viễn Sơn chiếm tiện nghi nhưng so với việc Lôi Mông Tư Đặc đánh bại Khâu Viễn Sơn thì quả thật sẽ làm cho việc tranh giành vương vị sau thêm nhiều phiền toái hơn. So sánh lợi hại thì lão Tiểu Ân càng

thêm tán thưởng Dương Chính.

Còn như vương hậu thì thân phận của nàng quá mức nhạy cảm, thực sự không nói được gì. So với những biến cố Dương Chính gây ra thì nàng còn lo lắng cho tình hình Dương Chính hiện giờ nhiều hơn.

Từ sau khi hấn tới Lưu Vân quốc thì đã đoạn tuyệt liên hệ hoàn toàn với Cự Mã tỉnh.

Thụy Thu có lúc là người phức tạp, cũng có lúc là người đơn giản phi thường, Dương Chính đột nhiên rời đi khiến cho nàng thậm chí có cảm giác thất lạc.

"Bệ hạ..."

"Bệ hạ..."

"À." Thụy Thu tỉnh hồn lại, phát giác vừa rồi mình thất thần, không nhận được cười tự trào: "Nói đến đâu rồi?"

Lôi Đặc Lâm nhìn Thụy Thu nói: "Bệ hạ, Đông tuyến nguy ngập vô cùng, dân chúng sợ hãi, việc trọng yếu nhất hiện nay chính là đánh lui Khâu Viễn Sơn, sau đó việc lớn có thể định đoạt, vì thế nên ta muốn hỏi ý ngài."

Thụy Thu bình thản nói: "Ta chỉ là nữ giới không hiểu chiến sự, Tư Đế An lại còn nhỏ, thúc thúc cứ làm chủ thay ta."

Những lão tướng quân này đều là thuộc hạ cũ của Trì Vân, địa vị tuy không hơn kém nhau nhưng Lôi Đặc Lâm là bà con xa của Trì Vân, công huân trác việt, phong cách hành sự cũng rất có phong độ đại tướng. Sau khi Trì Vân ra đi, Tây Nam ngằm đã nằm trong tay lão, quyết định của Thụy Thu cũng rất được các lão tướng quân ủng hộ.

Lôi Đặc Lâm nghe vậy đứng dậy hành lễ hạ thân, lão do dự một thoáng rồi phán đoán tình hình trước mắt rất nhanh chóng, ngữ khí lại kiên định: "Như vậy, hạ quan xin tạm vượt quyền. Trước mắt Quy Tàng nắm trong tay 6 vạn quân ban đầu và 2 vạn quân tàn dư của Lôi Mông Tư Đặc.

Lực lượng Đông tuyến hiện nay tuy tấn công thì không đủ nhưng thủ thành thì có dư, hơn nữa Đông tuyến phát triển đã nhiều năm, cơ quan mật đạo công sự nhiều vô số, ta tin chắc rằng trong thời gian ngắn Khâu Viễn Sơn tuyệt không thể đánh hạ được Đông tuyến, vì vậy bọn ta cũng không cần quá gấp."

Phân tích của Lôi Đặc Lâm đều được chư tướng tán đồng, lão lại chỉ lên địa đồ: "Lúc trước khi bọn lão già chúng ta rút lui thì quân quyền đã không còn, bất quá năm xưa Trì soái chiếu cố bọn ta, đã cho chúng ta có được tư binh nhiều gấp ba lần huân tước bình thường. Ở đây chúng ta có 3 Công tước, 6 Hầu tước, cộng lại chừng 3 vạn tư binh, nói đến

sức chiến đấu và trang bị ta tự tin rằng không thua kém quân chính quy, nếu như tăng viện Đông tuyến, lại có thêm địa lợi thì có thể cản được Khâu Viễn Sơn."

Thanh âm the thé của lão Tiểu Ân đột nhiên vang lên: "Ta có thể phái ra một vạn người."

Các lão tướng quân đều lộ vẻ khinh bỉ.

Bọn họ hiển nhiên là không có hảo cảm với nhân vật nắm đại quyền Vệ Nhung quốc mười mấy năm này, chỉ có Lô Đặc Lâm suy nghĩ một hồi rồi nhìn lão Tiểu Ân gật đầu: "Làm phiền nghị trưởng rồi!"

"Vì bệ hạ ra sức, vì Vệ Nhung cống hiến

chính là phận sự của ta." Lão Tiểu Ân thản nhiên nói, gương mặt đầy nếp nhăn của lão không có chút biểu tình gì.

Trong phòng chỉ còn lại vương hậu và Lôi Đặc Lâm.

Dưới ngọn lửa hồng, gian phòng vô cùng ấm cúng, Thụy Thu lấy bình sữa dê đun nóng trên bếp lò xuống, rót ra mời Lôi Đặc Lâm một ly, rồi tự rót cho mình một ly. Nàng nhấp một hơi, một luồng khí nóng từ cổ họng xộc thẳng xuống bụng, nàng khẽ he hé mắt nhìn.

Lôi Đặc Lâm gõ ngón tay to lớn của mình xuống bàn, nhìn phụ nhân cao quý mỹ lệ trước mắt, thật khó mà tưởng tượng thân

ảnh mơ hồ của đứa bé gái nghịch ngợm ngày xưa, thời gian 16 năm đủ để cho người ta quên đi nhiều việc, cũng đã thay đổi rất nhiều việc.

Khi lão thấy Thụy Thu khẽ hé mắt lộ ra cảm giác mệt mỏi phóng túng, thậm chí nếp nhăn trên đuôi mắt còn hiện rõ dù vẫn không làm giảm vẻ phong tình của nàng, Lôi Đặc Lâm trong lòng chua xót, ngữ khí đầy vẻ quan hoài: "Phượng Hoàng nhi, mấy năm nay con quả thật quá tân khổ rồi."

"Cũng không bằng thúc thúc ở phía Tây phải chịu sương vùi gió dập, lúc nhỏ con đã từng nghe phụ thân nói qua Tây Nam đến mùa đông thì gió thổi lạnh như dao

cắt, chịu đựng làn gió thổi trên một năm có thể làm cho người ta già đến mười tuổi."

"Thúc thúc hiện giờ vẫn chưa phải là lão già trên trăm tuổi mà."

Thụy Thu khóe môi cong lên, tựa hồ như nín cười, rốt lại vẫn không nhìn được phát ra cười giòn: "Không ngờ thúc thúc cũng biết nói đùa thú vị như vậy."

"Người sống một đời, rốt lại cũng chẳng thể thoát khỏi trói buộc của cuộc đời."

Ý tứ của Lô Đặc Lâm, Thụy Thu vốn là người tinh tế, sao không hiểu rõ được, nàng chỉ than khẽ: "Có lúc con đã hoài

nghe chọn lựa năm xưa của mình, con rốt lại là đang nghĩ nếu như con là nam nhân thì phụ thân sẽ khoái hoạt hơn nhiều."

"Không đâu, tuy lúc nhỏ ta chỉ gặp con vài lần nhưng lão tướng quân yêu thương con hết mực, không dám để con gặp mặt người khác, chính là ông ta sợ vinh quang chói mắt của mình sẽ mang đến thương hại cho con."

Thụy Thu cười khỏ:"Con tự nhiên biết phụ thân yêu thương con nhất, trước khi người rời đi cũng đã tính toán cách giúp đỡ con tốt nhất, lúc đó con cũng có dự cảm rằng người sau khi đưa con vào cung thì có thể là cả đời này con sẽ không bao giờ gặp lại người."

"Thúc có biết vì sao lại đưa con cho quốc vương không? Niên kỷ ông ta so với phụ thân còn lớn hơn..." Thụy Thu cười tự trào nói: "Lúc đó con còn nhỏ tuổi, trong lòng tuy rất yêu phụ thân nhưng cũng rất hận người. Người không nói gì với con, cũng không cho biết cách an bài của người, mỗi lần người xuất quân đánh trận, mỗi lần đắc thắng trở về, thậm chí lần cuối cùng người rời đi con cũng chỉ có thể ngưỡng vọng bóng lưng cao lớn của người, hoàn toàn bị vinh quang của người che khuất. Người vốn là nam nhân không quen cách biểu đạt tình cảm, đó cũng là nguyên nhân mẫu thân rời bỏ người, cho nên mỗi lần con nhìn thấy người dạy dỗ binh sĩ nghiêm khắc,

thậm chí còn trừng phạt đánh mắ^{ng}, con đều hăm mộ vô cùng, vì phụ thân không bao giờ đánh con, cũng không bao giờ mắ^{ng} con, người một mực thờ ơ không quan tâm đến con. Vì thế, sau khi người rời đi, con mới tự mình hành động, một mặt là con kỳ vọng phụ thân có thể nhìn thấy tình hình hiện tại của mình mà tự trách, một mặt là con muốn chứng minh năng lực của mình, con không cần cuộc đời người đã an bài sẵn cho con..."

Lôi Đặc Lâm nghe Thụy Thu nói trắng tâm sự trong lòng ra, cũng lặng thinh không biết nói sao mới phải.

Đây chính là nỗi bi ai của nhân vật vinh quang chói mắ^t, Trì Vân là thiên tài quân

sự nhưng lại thất bại thảm hại trong gia đình của mình.

"Phượng Hoàng nhi, lão tướng quân cũng là bất đắc dĩ..."

Thụy Thu nhẹ nhàng khoát tay, ngữ khí đã khôi phục bình tĩnh: "Con đã không còn hận phụ thân, chuyện đã qua nhiều năm, nhiều việc con đã nhìn ra rồi, huống gì có lúc con còn nghĩ liệu con có đang phạm sai lầm giống phụ thân năm xưa hay không. An tử mới 10 tuổi nhưng lại bị con ép nó phải tiếp thụ kiếp sống con đã an bài sẵn, phải đi tranh giành vương vị đầy máu tanh với ca ca cùng cha khác mẹ của nó."

Lôi Đặc Lâm khẽ than một tiếng.

Ngay lúc này, một con Linh điều bay xuyên qua màn đêm, vừa đến Cự Mã tỉnh.

Chiến sự ở Đông tuyến đúng như Lôi Đặc Lâm dự đoán, Quy Tàng dẫn hai vạn tàn binh của Lôi Mông Tư Đặc về lại Ngọc Long sơn, vô luận Khâu Viễn Sơn dẫn dụ thế nào, thậm chí mỗi ngày còn phái một nhóm bộ đội tới mắng chửi cũng vẫn không hề hạ sơn.

Dựa vào thiết kế thiên tài của Tả Thanh Tử và Dương Chính, Ngọc Long sơn thực sự vững như thành đồng vách sắt.

Ngoài ưu thế trinh sát trên không ra, Khâu Viễn Sơn suất lĩnh bộ đội trên mặt đất không chiếm được chút tiện nghi nào, ngay cả Mãnh mã vô kiên bất tồi cũng rơi vào hầm bẫy tổn thất khá là nghiêm trọng.

Chiến hướng hãm nhập vào tình trạng giằng co không nghỉ.

Biên giới của Thương Nguyệt quốc ở thung lũng Mã Kỳ Đồn hàng năm đều có quân đội trú thủ nhưng nhân số tịnh không nhiều, chỉ khoảng chừng một trung đội 500 người.

Năm xưa Khâu Viễn Sơn truy sát Dương Chính từng đem hai ngàn quân đến biên

giới vây bắt, đáng tiếc Đức Côn và Uy Nhĩ Tồn hai tên đều chỉ là giá áo túi cơm, không chỉ để cho Dương Chính chạy thoát khỏi thiên la địa võng mà còn vong mạng trong tay hắn.

Sau khi Dương Chính biến mất, nơi này lại khôi phục quân số như cũ.

Suy cho cùng thung lũng Mã Kỳ Đồn chính là một chướng ngại thiên nhiên, trú thủ nhiều binh lực nơi đây là một việc làm lãng phí.

Giống như thông thường, 500 người phân thành 5 tiểu đội, mỗi đội 100 người, cứ cách 5 giờ thì lại đổi ca tuần sát. Tiểu đội tuần sát thông thường chỉ đi quanh

cửa vào từ thung lũng Mã Kỳ Đôn mà thôi.

Khi sắc trời bắt đầu tối, Kỳ Đôn vừa dẫn tiểu đội thứ ba đi ăn cơm xong, đang xĩa răng chuẩn bị hành trang giao ca với tiểu đội thứ hai do Tát Áo thống lĩnh.

Nhưng chờ đến khi mặt trời lặn hẳn mà bọn người Tát Áo vẫn chưa đến.

Kỳ Đôn cảm thấy sự tình quái lạ, vội đi tìm trưởng quan tối cao là thiên tướng Mã Lặc.

Thiên tướng Mã Lặc năm nay đã 50 tuổi, vì hấn xuất thân bình dân, phục dịch trong quân 30 năm thăng đến chức Thiên

tướng, đây chính là địa vị cực hạn của dân thường có thể đạt được, lại thêm tuổi đã lớn, tính không thích hợp xung sát trên chiến trường nên Khâu Viễn Sơn phải hấn đến nơi này, binh lính thủ hạ so với quy chế Thiên tướng thì ít hơn một nửa. Nơi này hằng năm không có chiến sự, giặc cướp không dám qua đây gây hấn, thực tế chính là để cho hấn ta dưỡng già, qua thêm vài năm thì Mã Lặc có thể về hưu.

Thiên tướng Mã Lặc tuổi tuy lớn, bản lĩnh xung phong hăm trận cũng yếu kém nhưng hấn có thể từ tầng lớp bình dân ngoi lên vị trí Thiên tướng, kinh nghiệm chỉ huy ứng biến cũng thuộc hàng xuất quần bạt tụy trong Lang quân.

Nghe thấy Kỳ Đồn báo cáo, hấn liền cảm thấy có điều không ổn.

Ngày thường lúc này tiểu đội tuần tra đã trở về từ sớm, binh sĩ nhiều năm canh gác nơi đây thông thường đều buộc phải làm nhiệm vụ tuần tra, ai mà không muốn hoàn thành cho sớm nhưng hiện tại thời gian giao ca đã qua một thời thần, cho dù gặp phải phiền toái cũng không thể nào bất tin lâu như thế.

Lẽ nào gặp phải bọn cướp lớn trên đường, thung lũng Mã Kỳ Đồn đối diện với Bi Thương hoang nguyên vốn là nơi bọn đạo tặc hoành hoành, điều này rất có khả năng xảy ra.

Nhưng biên chế một trăm người thuộc quân đội chính quy, cho dù gặp phải băng cướp đông người thì tuyệt đối vẫn có thể chống cự một trận, huống gì bọn họ còn mang theo Linh điều, biên giới còn có phong hỏa đài, một khi xảy ra sự cố thì khẳng định có thể báo về.

Mã Lặc đi lên vọng gác cao 10 mét nhìn về phía biên giới.

Mặt trời đã lặn, sắc trời tối đen, phía xa chỉ nhìn thấy một vùng xám xịt.

Mã Lặc sau khi đi xuống vọng gác liền gọi thân binh đi kêu bốn tiểu đội trưởng đến, ra lệnh cho Kỳ Đồn và Thiết Nặc

Phu hai đội trưởng dẫn hai trăm người đi tới biên giới Mã Kỳ Đồn xem sao, các binh sĩ còn lại đều bắt đầu cảnh giới. 200 người nhanh chóng rời đi, 200 binh sĩ còn lại đều võ trang đầy đủ đứng quanh vọng gác quan sát bốn bề, không ít người đứng sẵn trên phong hỏa đài, lúc nào cũng có thể đốt lửa, không khí trở nên căng thẳng vô cùng.

.....

Kỳ Đồn và Thiết Nặc Phu dẫn 200 người men theo một con đường nhỏ lầy lội đi về phía thung lũng Mã Kỳ Đồn.

Trước kia có rất nhiều thương đội qua lại trên con đường nhỏ này, đường đã bị

dẫm đạp tương đối bằng phẳng nhưng sau khi chiến sự bắt đầu, mấy tháng không có thương đội đi qua, tuy mỗi ngày đều có kỵ binh của quân doanh Mã Kỳ Đồn qua lại nhưng chỉ là tiểu đội 100 người nên mặt đường lại trở nên lồi lõm mấp mô, hai bên đường cỏ dại mọc đầy.

Mặt đường không bằng phẳng khiến cho tốc độ của kỵ binh chậm lại.

Khi bọn kỵ binh này đến gần cửa vào Mã Kỳ Đồn thì bọn chúng nhìn thấy một bọn kỵ binh đang nghiêm trận chờ sẵn, dưới bóng đêm cơ bản không thể nào nhìn rõ sắc mặt nhưng khôi giáp và vũ khí đã biểu lộ thân phận của chúng.

Thiết Nặc Phu giờ bó đuốc lên, tiến về phía bọn kỵ binh mảng lớn: "Tát Áo, cái tên đáng chết nhà ngươi, không có chuyện gì sao không chịu về cho sớm để đổi ca, báo hại bọn ta phải từ giường mò dậy đi kiếm các ngươi."

Càng tới gần bọn kỵ binh này Kỳ Đôn càng cảm thấy kỳ quái.

Chúng thấy quân mình đến mà vẫn yên lặng đứng đó, không ai đốt đuốc, cũng không ai tiếp ứng.

Cảm giác bất an càng lúc càng gia tăng, lúc tới gần chừng 50 mét, hấn kéo Thiết Nặc Phu lại, nhỏ giọng nói: "Chờ đã, Thiết Nặc Phu! Có điểm cổ quái!"

Thiết Nặc Phu quay đầu nhìn Kỳ Đồn, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Kỳ Đồn lắc đầu, cao giọng thốt: "Huyết nguyệt hoang nguyên!"

"Huyết nguyệt hoang nguyên. Dạ chiến bát phương" chính là khẩu lệnh của bọn họ, vô luận lúc nào, chỉ cần một bên hô một câu khẩu lệnh thì đối phương phải nói ra câu kia, bằng không thì dù là người mình cũng có thể giết.

Bọn kỵ binh này không hề động tĩnh, lúc này cả Thiết Nặc Phu cũng cảm thấy việc này có điểm cổ quái.

Hắn rút thiết kiếm ra, trầm giọng quát: "Tát Áo, ngươi có ở đó hay không? Mau hô khẩu lệnh!"

Ngay lúc này, trên một gò nhỏ ở gần Mã Kỳ Đồn vang lên một tiếng thét sắc nhọn.

Kỵ binh đột nhiên hành động.

Tiếng dây cung bật vang lên liên tiếp trong không trung.

Kỳ Đồn và Thiết Nặc Phu đồng thời cảm thấy không hay, vội vung kiếm quát lớn: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Nghênh tiếp họ chính là những mũi tên giống như sấm sét.

Thanh âm tên cắm phập vào da thịt cùng với tiếng la thảm của binh sĩ không ngừng vang lên trong đêm đen. Kỳ Đồn cảm thấy một luồng kinh phong ập vào mặt, trực giác chiến sĩ khiến hắn ngửa người ra sau, vừa may tránh khỏi một mũi tên bắn tới nhưng kỵ sĩ sau lưng thì xui xẻo, bị lợi tiễn bắn xuyên qua cổ họng rơi xuống ngựa chết tốt.

Từ đầu đến cuối Kỳ Đồn ngay cả hình dạng của mũi tên cũng không thấy.

Tên cứ bắn ra từ trong bóng tối.

Kỳ Đồn bị dạ tiễn trước mặt chấn nhiếp, tâm thần đại chấn, hắn nhìn về binh sĩ

phía sau đang bị tổn thất thảm trọng quá lớn: "Lui mau, lui mau, lui khỏi tầm bắn của chúng!"

Lang quân tuy loạn nhưng không hoảng, rõ ràng tổ chất rất tốt, mọi binh sĩ đều nhanh chóng quay đầu ngựa không ngừng thối lui.

Nhưng xạ trình của dạ tiễn hơn xa Kỳ Đồn tưởng tượng, bọn kỵ binh căn bản không hề truy cản chỉ đứng tại chỗ cũ, mưa tên không ngừng rơi xuống, con đường lại nhỏ hẹp quanh co ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ rút lui của Lang quân.

Sau khi lui được hơn 100 mét, mưa tên

mới dần dần thừa thốt.

Có điều chỉ trong 10 phút ngắn ngủi, cả trăm tên thủ hạ đã chết phơi xác, hơn nữa Kỳ Đồn cũng chưa nhìn thấy rõ mặt mũi của bọn kỵ sĩ đang ẩn nấp kia.

Một cảm giác vô lực và bi phẫn trào dâng trong lòng Kỳ Đồn, thiên tính của chiến sĩ khiến hắn muốn quay đầu tử chiến một trận với bọn kỵ sĩ đáng sợ kia nhưng lý trí nhắc nhở hắn bọn tập kích này có thể vô thanh vô tức giải quyết hết trăm kỵ binh của Tát Áo, lại có thể bắn chết cả trăm thủ hạ của mình thì tuyệt đối không phải cự đạo thông thường trên hoang nguyên.

Hắn cảm thấy có âm mưu trong chuyện này, bây giờ quan trọng nhất là phải báo tin cho Thiên tướng Mã Lặc, sau đó thông qua các trạm canh ở biên giới, báo tin đến Tây tuyến đại doanh cách đó mấy chục dặm.

Hắn lấy một con linh điều trong chiếc túi đeo ngang hông ra, cột một mảnh vải màu đỏ lên chân nó rồi liệng lên không trung.

Linh điều vỗ cánh phành phạch bay lên trời.

Kỳ Đôn có phần yên dạ nhưng hắn chợt thấy một đạo ngân quang kỳ dị xuất hiện ở gần gò đất, ngân quang này tốc độ nhanh như sao băng, lưu lại một tàn ảnh

mỹ lệ trên không... Linh điều đang bay chợt cất tiếng kêu thảm.

Trái tim Kỳ Đồn trầm xuống, linh điều bị bắn xuyên qua người rơi xuống đất.

Đồng thời vô số nhân ảnh xuất hiện từ các lùm cây bụi cỏ trên gò.

Nhìn thấy tình cảnh này Kỳ Đồn hoàn toàn tuyệt vọng, số lượng địch nhân hơn xa hẳn tưởng tượng, bọn kỵ binh vừa rồi chỉ là một chi lực lượng rất nhỏ, đại quân chân chính sớm đã ẩn núp trong các lùm cây gần khu rừng. Hắn cất tiếng hét lớn: " Binh sĩ, mau chóng đột vây, không được ham chiến, đột vây chạy về báo tin."

Lang quân hoảng loạn chạy ngược trở về trong đêm tối.

Chỉ là con đường phía trước bóng người dày đặc, địch nhân đã phong tỏa tất cả con đường mà Lang quân có thể chạy.

Còn chưa chạy được mấy mét thì mưa tên che kín đất trời từ bốn phía đã ập tới Lang quân.

Lần này mới là tề xạ chân chính, so với mưa tên che trời này thì tề xạ của chi kỵ binh vừa rồi bất quá chỉ là món khai vị.

Kỳ Đồn tuyệt vọng nhìn kinh tiễn từ bốn phương bắn tới, xé nát thân thể của mình.

Sau một đợt tên, bốn bề lại trở nên trầm tịch...

.....

"Trưởng quan, bọn họ trở về rồi!" Bọn lính canh phát hiện một chi kỵ binh xuất hiện ở trên đầu con đường đen tối.

Lúc nhìn thấy chi kỵ binh này mang quân phục Lang quân, hơn nữa hai tướng lĩnh đi đầu lại mặc khôi giáp của Kỳ Đôn và Thiết Nặc Phu, binh sĩ trên vọng gác vội vàng báo tin cho Mã Lặc đang ở bên dưới.

Mã Lặc nghe tin vội trèo lên vọng gác

nhìn về chi kỵ binh đó.

Đúng thực là Lang quân, tâm tình căng thẳng của hắn cũng giảm bớt phần nào.

Kỵ binh càng lúc càng tới gần, Mã Lặc đột nhiên phát hiện trên lưng ngựa có treo mấy cái đầu lâu máu tươi đầm đìa, hơn nữa khô giáp trên người cũng khá nhếch nhác, giống như vừa trải qua một trường đại chiến.

Mã Lặc nhìn thấy không còn nghi ngờ gì, vì chỉ có Lang quân mới có tập quán chém đầu lâu địch nhân đem về báo quân công, hơn nữa bọn Lang quân này thoát nhìn rõ ràng là vừa trải qua một trận chiến đấu gian khổ.

"Mở cửa nhanh, để cho họ tiến vào!"

Binh sĩ bên dưới vừa mở cửa thì kỵ binh đã xông thẳng vào đại doanh.

Binh sĩ giục ngựa chạy tán loạn, binh lính trong doanh vội vàng thoái lui, nhất thời bụi bay mù mịt, cả doanh trại trở nên hỗn loạn.

Mã Lặc ở trên cao quát: "Đừng chạy loạn, bị thương thì xuống ngựa. Kỳ Đồn, Thiết Nặc Phu, mau tập hợp đội ngũ!"

Hắn tỉnh không phát hiện trong làn khói bụi mịt mù đó có một hắc ảnh phóng ra, nhân hỗn loạn tiến thẳng về ngọn núi nhỏ

ở bên doanh trại, trên ngọn núi nhỏ đó chính là phong hỏa đài.

Tốc độ của hắc ảnh nhanh như chớp giật, sau khi tránh khỏi thị tuyến của mọi người, chuyển mấy khúc quanh đã phóng lên phong hỏa đài.

Ngay lúc này, bọn kỵ binh xông vào doanh đột nhiên ném ra từng thùng gỗ không lớn lắm, thùng gỗ bị ném xuống đất vỡ toang, chất lỏng màu vàng xám chảy ra đầy mặt đất.

Mã Lặc thấy tình huống có chỗ quái dị, vội cao giọng quát: "Kỳ Đôn, ngươi làm gì đó?"

Đáp lời hấn chính là lửa lớn đột nhiên bùng cháy lên khắp đại doanh.

Chất lỏng trong thùng gỗ đó chính là dầu hỏa.

Mã Lặc cuối cùng đã phát hiện chi kỵ binh này không phải là Lang quân.

Tàn sát bắt đầu, kỵ binh giục ngựa chạy điên cuồng, tên bắn loạn xạ, mỗi một tên Lang quân đều hiện rõ trong ánh lửa không thể nào trốn được.

Trong ánh lửa, Mã Lặc thấy rõ bọn kỵ binh ai cũng mang mặt nạ sắc sỡ và đáng ác.

Ác ma mỉm cười trong đêm.

Kiểm quang, hỏa quang, tiếng la thảm, máu tươi vẽ nên một bức tranh đẹp hoàn mỹ trong đêm đen.

Một trường đồ sát diễn ra, Lang quân dưới sự công kích của bọn lính mang mặt nạ Ác ma này căn bản chỉ là những con dê chò mò thịt.

Mã Lặc ở trên vọng gác nhìn thấy mà chân tay phát lạnh.

Quân tập kích đáng sợ này rốt cục là từ đâu tới? Từ trận hình chỉnh tề và phối hợp hoàn mỹ có thể nhìn ra chúng chính là quân chính quy, nhưng mà có quân

chính quy nào có thân thủ đáng sợ như vậy, Mã Lặc trước đây từng ở trong Lang nha quân tinh nhuệ nhất Tây tuyến nhưng hấn cơ hồ khẳng định, cho dù Lang nha quân ở đây, với quân số tương đương với đối phương thì tình huống cũng không tốt hơn bây giờ bao nhiêu.

Hấn cố áp chế nỗi sợ trong lòng, nhìn về phía phong hỏa đài quát lớn: "Châm lửa, phong hỏa đài, mau châm lửa!"

Nhưng hấn thét tới rất cổ mà Phong hỏa đài vẫn im lặng.

Lúc này, hấn nhìn thấy một thân ảnh chợt chỗ cao nhất trên phong hỏa đài, người này từ trên cao nhìn xuống hấn, cho dù

đang là đêm tối nhưng Mã Lặc vẫn cảm thấy cặp mắt người này như phát ra u quang khiến người ta ghen thở, cơ hồ chỉ mới nhìn mà linh hồn của hắn như bị kéo tuột ra ngoài thân thể.

Nhân số của Lang quân và quân tập kích cơ bản tương đương nhưng chiến đấu kết thúc lại rất nhanh.

Từ lúc ban đầu chém giết hỗn loạn đến lúc đao kiếm giao kích, rồi cuối cùng chỉ còn lại ánh lửa cháy rợp trời trong gió đêm chỉ trong một thời gian rất ngắn.

Mã Lặc sau khi dựa vào địa thế trên cao chống cự một lúc, cuối cùng vẫn bị mấy tên lính chém đứt một cánh tay, dè lặn ra

đất.

Có lẽ là nhìn thấy y phục quân quan cao cấp của hắn nên bọn chúng không giết.

Một bóng người cao lớn mặc hắc y từ trên phong hỏa đài đi xuống.

Mã Lạc cố sức ngẩng đầu nhìn, hắn muốn nhìn xem người dẫn quân xâm nhập Thương Nguyệt rốt cục là ai.

Một chiếc mặt nạ thô lậu hung ác hiện ra trong mắt hắn.

"Ma thần tướng quân!"

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 9 - Chương 2: Kì tập thương nguyệt

A

ds Khâu Viễn Sơn suất lĩnh đại quân xâm nhập vào Vệ Nhung Đông tuyến, Lang quân lưu trú ở đại bản doanh không đầy hai vạn người, hơn nữa còn là tàn binh già yếu.

Tây tuyến tuy trống rỗng nhưng Khâu Viễn Sơn, thậm chí cả Thương Nguyệt hoàng đều khá là yên tâm, vì xâm nhập tây tuyến trừ một đường đi qua Vệ Nhung Đông bộ thì chỉ còn đường khác là đi qua Bi Thương hoang nguyên, xuyên qua thung lũng Mã Kỳ Đôn. Con đường thứ

nhất thì có đại quân Khâu Viễn Sơn trú đóng tuyệt không thể vượt qua, còn con đường thứ hai thì thung lũng Mã Kỳ Đồn đã là một bình phong thiên nhiên ngăn trở.

Thung lũng Mã Kỳ Đồn gập ghềnh khó đi, vận chuyển lương thảo và quân nhu biến thành vấn đề nghiêm trọng phi thường.

Nếu như có đại quân thông qua Mã Kỳ Đồn tiến công Tây tuyến Thương Nguyệt, vấn đề lương thảo nhất định sẽ khiến cho kẻ xâm nhập đau đầu vạn phần, nếu như trong thời gian ngắn không thể đánh hạ Tây tuyến, để cho Khâu Viễn Sơn đem quân trở về bao vây thì kẻ tập kích sẽ

biến thành ba ba trong rọ.

Thương Nguyệt quốc càng yên tâm hơn nữa chính là tây tuyến chỉ tiếp giáp với Vệ Nhung và Lưu Vân hai nước.

Vệ Nhung quốc thì không cần nói, Lưu Vân quốc là nước man di mọi rợ căn bản không nằm trong mắt Thương Nguyệt. Hơn trăm năm nay Lưu Vân quốc chưa từng chủ động tiến công Thương Nguyệt lần nào.

Vì vậy Khâu Viễn Sơn mới có thể yên tâm dẫn Lang quân tấn công Vệ Nhung quốc.

Quá nửa đêm, khí trời chợt biến đổi đột

ngột.

"Ầm" một tiếng nổ vang lên chấn động màng nhĩ, bầu trời đen kịt bị ánh chớp chói mắt lóe lên chiếu sáng lòe, trời đất đều biến thành màu trắng. Trong ánh bạch quang, mây đen như ác ma từ phía tây bắc lũ lượt kéo đến, sát na điện quang biến mất, thiên địa trở thành một phiến đen kịt, đến mức giơ tay không thấy ngón.

Mây đen cuộn trên tầng trời, chớp mắt đã che lấp vàng trắng mờ đục, cuồng phong gào rít, bụi bay mù mịt, lá Cự lang kỳ cắm trên Tây tuyến đại doanh phát phần phật, cán cờ to lớn lắc lư qua lại, phát ra tiếng kéo kẹt như người ta nghiền răng.

Các binh sĩ thủ vệ trên vọng gác phía Vệ Nhung hò hét, chạy tìm các loại vải căng để che mưa cho đại doanh.

Gió càng lúc càng lớn, các trướng bông nhỏ bị cuồng phong thổi bay lên không trung.

Thiên tướng vội vàng chỉ huy binh sĩ giữ chặt cờ xí, mấy tên binh sĩ trèo lên kỳ đài cột chặt cán cờ to lớn lại.

Ngay lúc này, một đạo chớp lóe từ trên không đánh xuống.

Tiếng nổ kinh thiên động địa chấn động đến mức bọn binh sĩ khí huyết sôi trào, thất khiếu cơ hồ xuất huyết, tia chớp

ngoằn nghèo này vừa hay lại đánh trúng
Lang kỳ đang tung bay phần phật. Lá cờ
gãy ngang, mưa lớn tức thì trút xuống
như nước.

Cán cờ bị gãy và người dưới cán cờ đều
bị sét đánh cháy khét lẹt, không khí dậy
lên mùi hôi thối khiến người ta buồn
mửa.

Binh sĩ nhìn thấy cảnh tượng này sắc mặt
đều trắng nhợt.

Vô luận là quốc gia nào, chi quân đội
nào, chủ kỳ bị gãy chính là điềm vô cùng
bất tường.

Mưa rơi như trút, quất vào mặt người ta

gây nên cảm giác đau rất.

Một nhóm binh sĩ bị lôi điện bất ngờ đó khiến cho ngây ngốc đứng sững một chỗ, mặc cho mưa rơi trên đầu, trên người.

Sấm chớp liên hồi, chớp lóe giống như cự xà rạch phá tầng không. Mưa càng lúc càng lớn, chớp mắt đã biến cả trời đất thành một phiến trắng xóa.

Nước mưa không ngừng rơi trên người binh lính, chảy thành dòng trên khôi giáp mũ trụ xuống đất.

Trong ánh chớp còn có bóng dáng của viên thiên tướng chạy qua, hắn nhìn bọn binh sĩ đang đứng ngơ ngẩn thét

lớn: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau thu thập đi, chuẩn bị biện pháp tránh mưa, kiểm tra kho quân nhu lại, coi có chỗ nào bị dột hay không."

Phân phó binh sĩ xong, thiên tướng chạy nhanh về nơi trưởng quan tối cao lưu thủ ở Tây tuyến đại doanh, Khâu Ngọc Hải phó thống lĩnh trình báo tình hình chủ kỳ bị sét đánh gãy.

Khâu Ngọc Hải nghe chủ kỳ bị gãy liền mặc y phục ra xem

Lúc này mưa đã rơi dày đặc, binh sĩ trên đại giáo trường đội mưa rửa sạch vết tích sét đánh, đại kỳ và các binh sĩ bị sét đánh chết cũng đã được vận chuyển đến

nơi khô ráo.

Khâu Ngọc Hải nhìn mấy thi thể và đại kỳ bị đánh cháy đen không hề có biểu tình gì.

Y là tộc huynh của Khâu Viễn Sơn, đã đi theo Khâu Viễn Sơn nhiều năm tài năng tuy không bằng ông nhưng hơn ở chỗ tâm tư tinh tế, ở trong lang quân mấy chục năm không lập được đại công song cũng không phạm phải lỗi lầm gì.

Có thể leo lên chức vị phó thống lĩnh, tuy là có nguyên nhân là tộc huynh của Khâu Viễn Sơn nhưng nguyên nhân khác chính là y gặp việc trầm ổn. Đây cũng chính là điều Khâu Viễn Sơn tán thưởng nhất nên

ông mới để y ở lại trấn thủ đại doanh.

Chủ kỳ bị hủy là việc lớn nhưng gương mặt Khâu Ngọc Hải vẫn không chút biểu tình.

"Hà Xương, phân phó các binh sĩ đi ngủ không được cởi giáp, đồng thời người thức canh đêm nay cũng tăng thêm 5000 người, tăng cường phòng thủ, làm công tác chống mưa cho tốt, còn nữa, không được tiết lộ tin tức chủ kỳ bị hủy ra ngoài, trái lệnh, chém!"

Nói đến câu cuối cùng, Khâu Ngọc Hải gương mặt lộ vẻ đanh ác.

Sau khi bố trí tạm thời xong xuôi Khâu

Ngọc Hải trở lại đại quân trưởng.

Thiên tướng các doanh tiếp được quân lệnh liền truyền đạt đến các binh sĩ, hai vạn Lang quân lưu thủ đều mặc sẵn giáp trụ lên giường ngủ. Tuy không tiếp được mệnh lệnh rõ ràng nhưng khí trời bất thường và quân lệnh "đi ngủ không được cởi giáp" khiến cho bọn họ trong lòng đều có một áp lực nặng nề.

Khâu Ngọc Hải ở trong đại trưởng mở to hai mắt, tay phải đặt hờ lên chuôi kiếm, ánh mắt nhìn về cửa trưởng không ngừng bị gió thổi lay động.

Thời gian bị áp lực này đè nén chùng như đã ngừng trôi.

Cơn mưa ập đến nhanh, tạnh cũng nhanh.

Sau khi mưa như trút nước chừng hơn một thời thần thì gió dần dần nhỏ lại, mưa cũng ngớt dần, tiếng sấm sớm đã dứt hẳn.

Khâu Ngọc Hải dùng hai tay day hai bên thái dương huyết, căng thẳng cả một đêm bây giờ cũng buông lỏng được một chút.

Y đứng dậy, vặn vẹo cơ thể tê nhức một hồi, gọi thân binh nấu một chén canh nhân sâm. Niên kỷ đã lớn, thức trắng một đêm đầu cũng bắt đầu nhức rồi, Khâu Ngọc Hải cất tiếng cười trự trào.

Mưa cuối cùng đã ngừng rơi, Khâu Ngọc Hải uống xong chén canh đi ra khỏi trướng, nhìn sắc trời thử, ánh trăng đã bắt đầu chiếu xuyên qua tầng mây.

Mùi đất bùn ngai ngái lưu động trong không khí, Khâu Ngọc Hải hít sâu vài hơi, hoàn toàn yên tâm, đi về trướng của mình để ngủ tiếp.

Lúc này chính là khi trời tối nhất trước khi bình minh, Tây tuyến đại doanh dưới ánh trăng chiếu rọi hiện rõ các hồ nước nhỏ lồi lõm không bằng phẳng trên đại giáo trường sau cơn mưa lớn, ánh trăng phản chiếu trên mặt nước lấp lánh chói mắt phẳng phát như vô số ngôi sao dày đặc, trong đám sao lấp lánh này, sóng

nước, khô giáp và binh khí chất đồng loạn xạ, đồng binh khí khô giáp hư nát này bị gió thổi bay đầy mặt đất.

Binh sĩ trực đêm bắt đầu đi qua đi lại trên giáo trường thu thập tàn cục sau cơn mưa.

Phương Đông chợt lóe lên ánh sáng đầu tiên, phá tan màn đêm hắc ám, báo hiệu bình minh đã tới.

Binh sĩ ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng, một đêm hoảng loạn đã trôi qua, các binh sĩ cảm thấy như vừa cất được khối đá đè nặng trong lòng.

Nhưng ngay lúc này.

"Các ngôi sao" trên đại giáo trường lại bắt đầu rung động, trên các vũng nước từng đợt sóng bắt đầu lan ra không ngừng, lúc đầu còn nhỏ về sau càng lúc càng lớn.

Binh sĩ trở nên hốt hoảng.

Một thanh âm cảnh báo sắc nhọn vang lên phá nát bầu trời bình minh yên tĩnh.

"Có kỵ binh!"

Phía Đông nam của sơn mạch sau lưng chính là đại bình nguyên vô biên hội tụ thành một cái gò cao, vì địa thế của Tây tuyến đại doanh khá cao cho nên tầm

nhìn rất rộng. Trên bình nguyên, một hắc tuyến không ngừng tiến lại gần, mặt đất chấn động kịch liệt, tiếng gió thổi qua gò rít lên chói tai, bụi cây lùm cỏ trên gò dưới gò đều lung lay, kỵ binh trùng phong ở phía xa cất tiếng rú gào giống như dã lang tru, tiếng rú gào và tiếng gió trộn lẫn với nhau truyền vào tai người ta càng thêm thê lệ.

Kỵ binh càng lúc càng tới gần Tây tuyến đại doanh.

Hai vạn Lang quân lưu thủ thần kinh bị áp bức cả một đêm cuối cùng bây giờ đã căng thẳng tới cực điểm, tinh thần mệt mỏi khiến cho sĩ khí xuống thấp cùng cực, nỗi sợ hãi cứ lan dần trong lòng các

bình sĩ.

Lúc Khâu Ngọc Hải vừa đi ra khỏi trường, sau khi cảm giác được mặt đất chấn động thì y trước nay vốn trầm ổn bình tĩnh cũng biến sắc.

Y là lão tướng kinh nghiệm sa trường nhiều năm, tự nhiên biết mặt đất chấn động kịch liệt như thế đại biểu cho chuyện gì, ít nhất cũng hơn vạn kỵ binh đang trùng phong trên bình nguyên mới có thể gây ra chấn động như vậy.

Trời ạ, thống lĩnh không phải vừa đại thắng ở Vệ Nhung Đông tuyến sao, ở đâu ra nhiều kỵ binh xuất hiện ở nơi này như vậy.

Khâu Ngọc Hải cố gắng áp chế kinh hãi trong lòng, vừa đi vừa cao giọng cổ vũ Lang quân đang lưu thủ: "Bình sĩ lang quân chuẩn bị chiến đấu, không ngờ kinh hoảng, các người là Thương Nguyệt Lang quân, chiến vô bất thắng, vì Thương Nguyệt mà đánh, cho địch nhân thưởng thức lợi hại của lang quân."

Được Khâu Ngọc Hải cổ vũ, Lang quân đang kinh hoảng dần dần bình tĩnh lại, tổ chức chiến đấu thể hiện rất tốt. Lang quân mặc khôi giáp chỉnh tề, vung vũ khí lên. Cung tiễn thủ leo lên ụ phòng thủ trên hàng rào gỗ, máy bắn đá, nỏ cường lực cũng nhanh chóng chuẩn bị.

Cửa đại doanh chậm chậm mở ra, hai vạn Lang quân lưu thủ có chừng 5000 kỵ binh, 5000 kỵ binh này chính là quân dũng mãnh nhất do phó tướng lãnh đạo, ào ào như nước cuốn ra ngoài Tây tuyến đại doanh.

Lúc này, kỵ binh từ phía xa xông đến đã lộ rõ hình tích.

Chỉ thấy một lá cờ thêu hình hoàng dương đón gió bay phấp phật trên đồng rộng.

Khâu Ngọc Hải nhìn thấy lá cờ đầy khí tức tà ác đó trái tim liền đập loạn nhịp.

Hoàng dương kỵ binh đoàn là vương bài

của Lưu Vân quốc, một tháng trước đã chặn đường tập kích Lôi Mông Tư Đặc, cướp lấy Lôi thần pháo đang còn được mọi người bàn tán, không ngờ Lưu Vân quốc lại ngông cuồng như vậy, không chỉ đắc tội với Vệ Nhung quốc mà cả Thương Nguyệt quốc chúng cũng dám phạm tới.

Con ác lang đã ngủ yên cả trăm năm đột nhiên phát điên hay sao? Chúng bằng vào cái gì mà dám đồng thời đắc tội với hai đại quốc?

Khâu Ngọc Hải cảm thấy ngờ vực.

Y hiện tại vô lực suy nghĩ nguyên nhân vì sao Lưu Vân quốc lại hành động kỳ quặc

nư vậy, y chỉ biết hiện tại đang xông tới Tây tuyến đại doanh chính là kỵ binh nổi danh khắp thảo nguyên.

Y nắm chặt tay giống như không thể nào thả lỏng được, lòng bàn tay rướm mồ hôi.

5000 kỵ binh Lang quân phóng nhanh xuống sườn núi, xông thẳng vào phía thảo nguyên kỵ binh.

Thảo nguyên kỵ binh trùng phong với tốc độ cao theo hình mũi trùy, mũi nhọn chính là 2000 hoàng dương kỵ binh, khí thế như dờn non dốc bể, cho dù cách đó hơn 10 dặm Khâu Ngọc Hải cũng cảm thấy sợ hãi giống như một cánh tay vô

hình đang bóp chặt trái tim y.

Lúc hai quân cách nhau không đầy ba dặm thì mũi nhọn của đại quân đột nhiên phân tán sang hai bên, dưới góc độ quan sát của Khâu Ngọc Hải thì mũi nhọn của đại quân theo hình thiết trùy giống như nở hoa, hơn nữa còn nhịp nhàng trôi chảy khuếch tán sang hai bên, hơn nữa là đang giữa lúc đối trận... Biến hóa phức tạp bên trong động tác này cần phải huấn luyện gian khổ đến mức nào, kỹ thuật cao minh đến mức nào?

Hơn nữa từ tốc độ mà xét thì cánh quân thảo nguyên kỵ sĩ từ dưới dốc xông lên còn nhanh hơn Lang quân từ trên chạy xuống.

Sắc mặt Khâu Ngọc Hải đã biến thành trắng nhợt, y thậm chí còn muốn bảo binh sĩ thôi kèn lệnh lui binh.

Nhưng cự ly giữa hai cánh quân không đầy ngàn mét, lúc này lui binh chắc chắn là giống như đưa thịt dê vào miệng cọp. Y chỉ có thể chờ kỳ tích phát sinh.

Cả chi Ác ma quân quân nhanh chóng hình thành nhận hình trận (chữ V).

Còn Lang quân thì giống như là một mũi khoan đâm vào chỗ trống.

Lúc này nhận hình trận lại phát sinh biến hóa, ở giữa chữ V bắt đầu nhô lên phía

trước, trận thế lại biến thành hình chữ Cơ (箕). Kỵ binh Lang quân khoan thẳng vào đại trận liền bị trúng phải cung tiễn từ hai bên công kích, đương nhiên chúng không phải là không phản kích, Lang quân rút cung tên ra phản kích nhưng tốc độ và độ chuẩn xác của Hoàng dương kỵ binh thực sự đã đạt tới trình độ khủng bố.

Lang quân ngã rạp như cỏ, binh sĩ không ngừng rơi xuống ngựa, chiến mã đang chạy nhanh đụng thẳng vào Hoàng dương liền bị sức lực cường hãn của ma thú Hoàng dương phá rách phòng tuyến, trận hình trùng phong bị phá nát.

Phó tướng Lang quân xông lên ở hàng đầu vùng trường kiếm gạt tên, thân là hồ

tướng Lang quân, nhãn lực của hắn tất nhiên cũng khá cao minh, thấy hai bên liều chết đối trận, lại biết xạ thuật của đối phương hơn bên mình không biết bao nhiêu, hiện tại chỉ còn hy vọng dùng binh khí ngăn để tiến công.

Hắn vỗ mạnh vào mông ngựa, hắc mã bị đau điên cuồng phóng tới Hoàng dương kỵ binh đang xông đến như sóng triều.

Nhìn thấy phó tướng một ngựa xông tới, Hoàng dương kỵ binh xáo động một lúc rồi phân ra hai bên, phó tướng đưa mắt nhìn, đôi mắt liền bị chói, một ngọn lửa đỏ hùng hực điên cuồng áp tới, chớp mắt đã bao phủ lấy hắn, sát khí dày đặc giống như vật sống quấn chặt thân thể hắn, cả

hồ hấp cũng bị đè nén khó khăn.

Huyết dịch trong thân thể hấn phảng phát biến thành chất nhầy đông dính lại, khí lực còn chưa tới phân nửa lúc bình thường.

Phó tướng cắn nát đầu lưỡi, nhờ cơn đau đánh thức tiềm năng cơ thể, hét lớn một tiếng, trường thương phát xuất ánh sáng màu xanh giống như độc long khoan thẳng vào quần lửa.

Quần lửa phát ra ngân quang chói mắt, một đạo thiểm điện màu lam xé nát đầu khí màu xanh. Phó tướng la thảm, trường thương bị đánh bay chệch ra, ngân quang thuận thế đâm xuyên qua khái giáp thẳng

vào ngực hấn, điện mang màu lam nổ lách tách, phó tướng run rẩy giống như con cá dẫy chết, mùi thịt khét dần lan ra.

Trước khi chết hấn mới nhìn rõ quang lửa đỏ chính là một con thần câu cao lớn màu đỏ.

Người cười thần câu cả người đều bị khô giáp màu đen che phủ, thậm chí khuôn mặt cũng dùng thiết bì màu đen che lại, Kinh Lô ngân thương trên tay hấn rung động mạnh mẽ.

Người giáp đen thuận thế hất mạnh, thi thể phó tướng bị hấn hất bắn vào Lang quân đang xông tới.

5, 6 kỵ binh va phải, thế lực trùng phong của Lang quân liền bị áp chế. Hoàng dương kỵ binh ở xung quanh giống như bày dã thú mặt mày tô vẽ quái dị rống lên động trời, đầu chí được người giáp đen phát khởi đến mức cao độ.

Bên phía Lang quân, tướng quân vừa giáp mặt đã bị giết, trận hình vốn đã hỗn loạn càng thêm rối.

Người giáp đen xông vào đại trận lang quân đầu tiên, tam nhân mã tung hoành ngang dọc trong Lang quân, trường thương màu bạc vẽ nên từng đạo ánh sáng cong cong tứ tán khắp không trung, một nhóm kỵ sĩ la thảm rơi xuống ngựa, bị chiến mã trên chiến trường dẫm đạp

nát bết.

Loan đao của thảo nguyên kỵ binh phát ra ánh sáng lạnh lẽo khiếp người.

Lực trùng kích của hoàng dương hơn xa tưởng tượng của Lang quân, hàng kỵ binh đi đầu tay trái cầm loan đao, tay phải cầm trường thương, hung hăng lao vào Lang quân. Hai cánh quân cùng trùng phong nhưng bọn Lang quân bị rơi xuống ngựa thực sự là xui xẻo.

Chiến sự đã định, toàn quân bắt đầu co cụm, hai cánh quân của nhận hình trận đánh quặt vào trong

Kỵ binh giống như thủy triều không

ngừng ép tới, chém giết ở cự ly gần thì trường thương sau khi được ném đi thì loan đao trong tay Hoàng dương kỵ binh càng nhanh chóng thể hiện lực sát thương của mình.

Phối hợp cận chiến của tổ 4 người Hoàng dương kỵ binh có thể nói là thiên hạ vô địch, Lang quân bị bao vây nhanh chóng nhận ra bốn bề đều là ánh sáng lập lòe của loan đao, chỉ cần sơ ý một chút thì liền bị một đao từ góc độ quỷ dị chém chết.

Càng làm cho người ta khiếp sợ chính là chiến ý giống như dã thú của chúng, người nào trúng đao hoặc trúng thương thì đều bất chấp tất cả cố gắng chém giết

đồng quy ư tận với đôi thủ.

Lang quân cố nhiên lợi hại nhưng cũng chưa từng thấy qua kiểu chém giết không cần mạng này.

Nhìn thấy thảo nguyên kỵ binh giống như nước lũ cuốn phăng tất cả ào tới, Lang quân căn bản đã không còn hy vọng trốn thoát, vì sợ hãi sinh ra sơ suất đều phải trả giá bằng tử vong.

Khâu Ngọc Hải đứng trên cao nhìn thấy 5000 lang quân giống như một khối thịt lớn bị vô số kiến bâu vào cắn xé, chân tay không kịp được phát run.

Đây chính là kỵ binh vương bài trong

truyền thuyết sao? Tốc độ chém giết và phối hợp hoàn mỹ này thực sự là một trường ác mộng.

Khâu Ngọc Hải thực sự rất muốn thoát khỏi cơn ác mộng này.

Nhưng tiếng chém giết ở phương xa cùng tiếng hét quái dị của thảo nguyên kỵ binh quân chặt lấy tim của y, mồ hôi trán to bằng hạt đậu toát ra, chảy xuống gương mặt thương tang của y.

Chiến đấu giống như một cơn gió, đến vô hình mà đi cũng nhanh chóng.

5000 Lang quân giống như một chiếc thuyền nhỏ bị sóng lớn nhận chìm, nhanh

chóng biến thành tể phẩm của tử thân, cả đến gợn sóng cũng không có.

Ác ma quân giải quyết xong Lang quân nhanh chóng khôi phục trận hình chỉnh tề, hơn nữa ở đầu phương trận chính là người giáp đen toàn thân tắm máu, đôi mắt màu đen từ khôi giáp lộ ra có ánh nhìn bình thản, phẳng phất như một trận đồ lục vừa rồi chỉ là một màn kịch thông thường, còn hắc chính là người đạo diễn hết thấy, một người đứng ngoài xem kịch.

Hắc giơ cao trường thương phát mạnh về phía trước, tất cả thảo nguyên kỵ binh đều gào lên như sói tru.

Tiếng gió rít ào ào nơi đồng trống hợp

cùng tiếng gầm gừ vang vọng tới Tây
tuyên đại doanh, mỗi binh sĩ đứng nơi ụ
thành trái tim không ngừng loạn nhịp, nỗi
sợ hãi lan tràn không cách nào giấu diếm
được, sắc mặt càng lúc càng trắng nhợt.

Ác ma quân lại hành động, lần này họ
không hề trùng phong mà gần hai vạn Ác
ma quân chia thành năm phương trận.

Giống như đội danh dự trong duyệt binh,
mỗi tên kỵ sĩ đều ngẩng cao đầu, trường
thương giơ xéo lên một góc 45 độ, tọa kỵ
chỉnh tề tiến bước, chậm rãi tiến về phía
Tây tuyên đại doanh.

Lúc này mặt trời đã ló ra khỏi đường
chân trời, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi cả

mặt đất, trường thương cùng khô giáp phản chiếu ánh sáng, khúc xạ lên gương mặt đanh ác không chút biểu tình của binh sĩ.

Kỵ binh tiến về phía trước, thiên quân vạn mã chồm tề tiến bước, trù tiếng mặt đất chấn động ra không còn có bất kỳ thanh âm nào khác.

Không khí im lặng nặng nề.

Một vạn rưỡi Lang quân còn lại khẩn trương nhìn họ đang tiến lại gần, lòng dạ căng như dây cung, càng lúc càng căng thẳng, càng lúc càng thêm áp lực.

Khâu Ngọc Hải chịu không nổi không khí

nặng nề này.

Đừng thấy Ác ma quân không hề trùng phong mà coi thường, quân dung chỉnh tề, vó ngựa rầm rập đạp xuống đất theo cùng một nhịp gây ra sức chấn nhiếp tuyệt đối không thua gì thiên quân vạn mã trùng phong. Chỉ nhìn thấy gương mặt méo mó sợ hãi của binh sĩ bên mình, Khâu Ngọc Hải cũng hiểu được hiệu quả trấn áp của Ác ma quân đến mức nào.

Y tuyệt không thể để cho binh sĩ của mình chưa đánh đã tan.

Thân là tướng lĩnh cao cấp trong quân, y biết tính trọng yếu của sĩ khí.

Hất tung áo khoác ngoài, Khâu Ngọc Hải chỉ huy mấy thân binh đem một cái trống lớn đường kính hai mét lên.

Y lại sai tả hữu vác dùi trống dài hơn hai xích đánh mạnh vào mặt trống.

"Đùng" một tiếng vang lên, giống như một đạo thiểm điện phá tan không khí nặng nề.

Binh sĩ Lang quân đều chấn động, quay đầu nhìn chủ tướng.

"Binh sĩ Lang quân nghe đây, đất đai ngàn dặm sau lưng Tây tuyến bọn ta chính là nơi cha mẹ tóc bạc như sương, là nơi nhi nữ trẻ thơ, là thê tử thanh mai

trúc mã của bọn ta đang sinh sống. Hôm nay Ác ma quân đã tới trước thành, tình huống nguy cấp, không biết bao nhiêu cha mẹ chờ con trai về nhà, bao nhiêu con gái không biết cha là ai, bao nhiêu người gia nhập Lang quân mấy năm nay chưa về nhà, lẽ nào các người có thể buông xuôi hay sao?"

Khâu Ngọc Hải quát lớn một tiếng, lại dùng sức đánh mạnh vào mặt trống một hồi.

"Địch nhân rất mạnh thì sao? Các người sợ chết hay sao? Thân nhân luôn mong ngóng các người trở về mà lệ nóng đoanh tròn, nếu như các người để cho bọn Ác ma quân này vượt qua biên giới thì các

người ai cũng đều mang tội, còn liên lụy đến cha mẹ thế thì, các người còn mặt mũi về nhà hay sao?"

Lang quân rung lên, sắc mặt đang trắng nhợt vì kích động mà biến thành đỏ hồng.

Hiển nhiên lời nói của Khâu Ngọc Hải đã xúc động đến nội tâm của họ.

"Nói! Các người rốt cục là đánh hay không đánh?"

"Đánh!" Tiếng hét của mấy vạn Lang quân giống như tiếng biển gào xuyên thấu tầng mây, ai nấy đều sắc mặt đỏ bừng.

"Cho địch nhân biết sự lợi hại của Lang

quân bọn ta!"

Khâu Ngọc Hải dùng sức đánh trống. Tiếng trống ban đầu còn chậm rãi, về sau càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, cuối cùng biến thành chuỗi âm thanh dày đặc như mưa rơi.

Cảm thụ được tiếng thét long trời cùng sát khí cuộn cuộn từ Tây tuyến đại doanh, Dương Chính tiến bước ở hàng đầu khễ ngẩng đầu nhìn.

Ánh mắt vốn không chút biểu tình bây giờ đã có chút kinh ngạc.

Bàn tay cầm Kinh Lô thương của hắn khễ siết chặt lại.

Lang quân quả nhiên là có khí thế hùng bá nhiều năm.

Đáng tiếc, trên chiến trường liều mạng cố nhiên là trọng yếu nhưng thực lực mới là nhân tố quyết định.

Hắn hừ nhẹ một tiếng.

Khi Ác ma quân tiến đến chân núi, hắn phát tay ra lệnh.

Thảo nguyên kỵ binh nhận lệnh liền phân tán ra hai bên, quân đoàn vốn dĩ ở phía sau không ngừng dồn lên phía trước. Quân đoàn không đầy ngàn người này lại có tám chiếc xe la cực lớn, mỗi cỗ xe

đều do tám con la cường tráng cùng kéo. Chiếc xe cầu tạo độ dẻo phi thường, có điểm giống như xe tăng trên địa cầu, chỉ bất quá động cơ để chạy được thay bằng tám con la mà thôi.

Trên chiếc xe lớn có Lô thần đại pháo đã được Dương Chính cải tạo qua, Dương Chính tuy không thể cải biến tính năng của Lô thần nhưng có thể cải biến hình dạng của giá đỡ bên dưới, hiện tại vận chuyển Lô thần khá dễ dàng, tính cơ động cũng được nâng cao.

Dưới sự chỉ huy của Dương Chính, tám cỗ xe la dàn thành hàng ngang trước Tây tuyến đại doanh chừng 400 mét, binh sĩ nhanh chóng dẫn mấy con la đi chỗ khác,

chỉ để lại tám cỗ đại pháo giống như tám con quái thú nằm đó, nòng pháo đen bóng chiếu ra hắc quang âm trầm lạnh lẽo.

Khâu Ngọc Hải đương nhiên phát hiện tám cỗ Lô thần nhưng cự ly 400 mét lại vừa khéo nằm ở ngoài tầm bắn của nỗ lực.

Nhìn tám cỗ pháo hình dạng kỳ quái này, Khâu Ngọc Hải chưa từng thấy qua uy lực của chúng chỉ có thể hy vọng rằng mấy cỗ pháo này uy lực đừng quá đáng sợ như trong truyền thuyết.

"Bắn pháo!" Dương Chính quát lớn.

Binh sĩ bắn pháo không phải là kẻ mới vô nghề, sau khi cướp được Lô thần về, các binh sĩ được tuyển vào Lô thần doanh đều bỏ hết tất cả huấn luyện từ trước, trừ huấn luyện thể lực bắt buộc, bọn họ một lòng một dạ học tập cách chỉnh pháo, phát xạ, vì chỉ chuyên tâm học tập một loại cho nên động tác vô cùng thành thục.

Tuy là lần đầu tiên ra uy trên chiến trường nhưng bọn binh sĩ này tự tin phi thường.

Dương Chính quan sát mục tiêu xong liền hạ lệnh bắn.

Chỉh góc bắn, chỉnh hướng nòng pháo

đã xong.

"Long nộ đạn chuẩn bị!"

Tám binh sĩ leo lên đài pháo.

Quan chỉ huy dùng một lá cờ nhỏ phát lên, quát lên một tiếng như sấm dậy: "Phát xạ!"

Long nộ đạn đã bỏ vào trong nòng pháo, binh sĩ bên dưới cũng đã đốt dây dẫn hỏa.

Chỉ nghe tám tiếng nổ kinh thiên động địa, tám quang ảnh đen đen bay lên cao, Ác ma quân cùng Lang quân đều mở to mắt nhìn tám quang ảnh đó

di động.

Bay đến độ cao cực hạn, tám quang ảnh bắt đầu rơi xuống.

"Àm, âm, âm, âm, âm, âm, âm, âm"

Tám ánh lửa bùng lên ở gần cổng Tây tuyến đại doanh, tiếng nổ vang vọng đỉnh tai nhức óc khắp cả cánh đồng rộng lớn... Trong ánh lửa, gỗ đất bay tứ tán, bụi bốc mù mịt, binh sĩ kêu la thảm thiết, máu thịt tung bay, dưới lực hủy diệt cuồng bạo không thể kháng cự này sinh mạng của nhân loại trở nên vô cùng mong manh, yếu ớt.

Lôi thần bắn hết một lượt, hàng rào gỗ

trước công Tây tuyến đại doanh đã hiện ra năm, sáu lỗ lớn, lửa cháy ngàn ngút, Thương Nguyệt Lang quân kinh hoàng hoảng loạn.

Tuy chưa nổ tung được phòng tuyến nhưng tín tâm mà Lang quân khó khăn lắm mới tích góp được đã bị thứ vũ khí đáng sợ như thiên thần phát nộ này bắn tan nát.

Người không thể đấu với trời!

Đặc biệt là thế giới dã man chưa khai hóa, tin vào tín ngưỡng cường liệt như thế giới này.

Điểm đáng sợ nhất của tám cổ Lô thần

pháo không phải là lực lượng mà là cảm giác uy hiếp nó mang lại.

Chỗ Khâu Ngọc Hải đứng rất gần phát pháo đầu tiên, mặt đất chấn động, hỏa quang trùng thiên, khắp chốn đều khói mù dày đặc cơ hồ khiến cho y nghĩ là thế giới đã tới ngày tận thế.

Y bị một viên bi sắt bắn trúng cánh tay phải, còn cái trống đã bị ngã lăn xuống đất.

"Thống lĩnh đại nhân!" Máy thân vệ liệu chết xông tới, đỡ Khâu Ngọc Hải sang một bên.

Lúc này tám tiếng nổ đáng sợ lại vang

lên, Lôi thần pháo bắn đợt thứ hai.

Có một lần bắn thử, lần này mục tiêu của Lôi thần pháo càng thêm chuẩn xác, cơ hồ đều bắn trúng chỗ hàng rào đã bị phá hủy sẵn. Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, gỗ vụn tung bay, bi sắt văng trúng vào người bọn binh sĩ đang phòng thủ ở ụ thành, hàng rào rung động lắc lư, có chỗ bị nổ tung, gỗ bay lên không cả 8 mét mới rơi xuống.

Có binh sĩ chạy né không kịp bị gỗ đè trúng biến thành tương thịt. Khói mù dày đặc khiến cho binh sĩ gần đó ho sù sù, Tây tuyến đại doanh trở nên hỗn loạn vô cùng.

Khâu Ngọc Hải nhìn thảm cảnh trước mặt, cảm giác vô lực và sợ hãi tràn ngập tâm trí.

Y cố gắng đứng thẳng người tuyệt vọng rống to: "Mọi người theo ta trùng phong, liều mạng với chúng, quân truyền lệnh, mau chạy tới hoàng đô cầu cứu!"

Khâu Ngọc Hải tay phải đã bị phế nhưng vẫn gạt thân binh ra, rút thiết kiếm phóng qua kẽ hở của hàng rào do Lôi thần phá hoại.

Y chạy đến cổng chợt nghe binh sĩ phía sau hô lớn: "Tướng quân cẩn thận!"

Khâu Ngọc Hải ngẩng đầu, y chỉ nhìn

thấy một đạn pháo màu đen đang rơi xuống ngay đầu y.

"Âm!"

Hỏa quang lóe lên mạnh mẽ, binh sĩ đang liều chết chạy tới bị lực nổ cùng vô số bi sắt bắn cho ngã lăn về phía sau.

Binh sĩ phía sau chỉ thấy khói đen mù trời, binh sĩ lại gần xem thử chỉ thấy một cái mũ trụ dập nát từ trên trời rơi xuống, lắc lư trên mặt đất một lúc rồi nằm im.

"Tướng... tướng quân..." Lang quân từ điên cuồng trở nên câm lặng.

Binh sĩ mình mảy lấm lem bụi đất giận

dữ gằm rú đều trở nên yên tĩnh, ngo ngẩn nhìn cái mũ trụ ở chỗ vừa phát nổ.

Khâu Ngọc Hải đã bị nổ tan xương nát thịt, chỉ còn lại cái mũ trụ.

Phó thống lĩnh chết rồi...

Phó thống lĩnh chết rồi...

"Đây là thiên mệnh sao?"

Hà Xương nhìn chủ kỳ đài vắng lặng, nơi đó còn có dấu tích của lôi điện đánh trúng đêm qua.

Phó thống lĩnh chết rồi... Lang quân không ai bì nổi đã bị đánh bại sao?

Thương Nguyệt quốc hùng bá đại lục hơn trăm năm bây giờ lại bị người ta đánh thẳng vào trong lãnh thổ. Nhân dân sẽ phải thiết kỵ giày xéo mà rên xiết hay sao?

Hà Xương cảm thấy lạnh toát cả người, càng lúc càng lạnh, cơ hồ cả người hần đóng thành băng.

"Ầm, ầm, ầm..."

Lại một loạt tiếng nổ chấn động vang lên. Lần này cả hàng rào gỗ của cổng đại doanh cũng rung động. Cọc gỗ to lớn gãy ngang ở giữa ngã ầm xuống, hàng rào bốc cháy hừng hực, ánh lửa ngút trời chiếu đỏ cả gương mặt binh sĩ.

"Không xong... không xong rồi..." Binh sĩ không ngừng run rẩy quay đầu bỏ chạy.

Hà Xương vùng kiếm chém mạnh vào binh sĩ đang lùi sát người hấn, máu tươi phun trào.

Thần kinh đã bị đè nén đến cực điểm rồi cực đã vỡ nát, áp lực tinh thần cực lớn khiến Hà Xương cơ hồ sụp đổ, hấn gắng sức ngẩng đầu thét lớn: "Chiến sĩ doanh bốn, toàn bộ theo ta xông lên!"

Gương mặt méo mó của hấn trong ánh lửa giống như một con dã thú phát cuồng..

"Sát, sát, sát, theo ta xông lên!" Hà Xương cướp lấy thuẫn bài của một binh sĩ, vung thiết kiếm xông ra cánh cổng đã bị bắn nát, binh sĩ doanh bốn kích động lượn vũ khí nối nhau xông ra. Hành động của họ càng lúc càng thu hút sự chú ý của Lang quân.

Mấy thiên tướng nhìn thấy nhiệt huyết liền sôi trào.

Lang quân bình thường cũng là chiến sĩ dũng mãnh, chỉ là bị Lô thần pháo giống như thiên thần giáng thế chấn nhiếp tâm thần, giờ đây cửa lớn đã vỡ, phó thống lĩnh xương cốt không còn, sát khí tiềm tàng trong lòng rốt cục cũng bị kích phát.

"Mẹ nó, liều một phen!"

Mấy thiên tướng vượt gương mặt dính bùn đất, rống lên một tiếng xông ra đại doanh, chiến sĩ cũng theo họ xông ra.

Dần dần, các binh sĩ Lang quân, vô luận là đầu bếp, mã phu đều cầm vũ khí, trường thương, đoản thương, thiết kiếm, mộc côn, dao bép xông thẳng ra. Binh sĩ đều lộ quyết tâm liều chết, chiến tranh đã tới lúc nóng bỏng nhất.

Ngay khi Lang quân xông ra cổng, Ác ma quân liền điều một hàng cung tiễn thủ lấp sẵn tên bày thành đội hình chình tề đứng trước Lôi thần pháo.

Còn Dương Chính thì hạ lệnh: "Dùng Hồ khiếu đạn!"

Long nộ đạn là loại đạn mảnh bom, còn Hồ khiếu đạn lại là đạn ghém. Đây chính là hai loại đạn pháo chủ yếu Dương Chính nghiên cứu ra, không giống với loại đạn pháo duy nhất trước đó Tả Thanh Tử chế ra, trong các loại hình chiến tranh khác nhau, vận dụng các loại đạn pháo một cách linh động khoa học thì càng dễ chiếm tiện nghi hơn.

Thấy Lang quân xông ra công như sóng triều, Dương Chính liền điều chỉnh chiến lược.

"Phát xạ!"

Tiếng nổ sắc nhọn vang lên, hỏa quang lóe lên trên nòng pháo, một đồng thiết châu đen nghịt bắn ra làm thành hình chiếc quạt trên không, lại tiếp tục nổ bung thành ngàn vạn viên bi sắt nhỏ từ không trung rơi xuống. Lang quân ở hàng đầu bị bi sắt bắn trúng máu thịt tung bay, ngã rạp như cỏ. Cái câu mạng người như cỏ rác thể hiện trên chiến trường rất rõ ràng.

"Sát!" Tiếng thét cuồng nộ như sóng gào biển thét vang lên.

Tử vong tịnh không làm Lang quân lui bước, họ không thể lui, chỉ có thể xông lên, tiếp tục xông lên.

Hà Xương suất lĩnh doanh bốn xông lên ở hàng đầu tiên, tuy Hồ khiêu đạn lực sát thương rất rộng nhưng lực sát thương đối với chiến sĩ mặc khôi giáp tịnh không lớn, một nhóm binh sĩ cầm thuẫn bài đi trước xông tới.

Người trước ngã xuống, người sau xông lên.

300 mét, 200 mét...

"Thần cung doanh chuẩn bị!"

Xạ thủ kéo dây cung.

"Hưu hưu..." một loạt tiếng dây cung bật

lên, trường tiền to lớn đặc chế giống như ánh chớp bắn ra. Dương Chính vì trận chiến này mà cả thứ đồ giữ nhà cũng đem ra sử dụng, bằng không Mạn Kỳ tên hồ ly đó cũng không dám hạ quyết tâm đánh rốc vào Tây tuyến Thương Nguyệt.

"Phập, phập, phập..." Máy ngàn mũi Thần tý tiền bắn xuyên qua thuẫn bài của binh sĩ, đà bay chưa hết còn đâm ngập vào người chúng tạo thành một trận mưa máu tung bay, hơn nữa tử thần còn chưa chịu ngừng, máy mũi tên này sau khi đâm xuyên người binh sĩ hàng đầu tiếp tục bắn tới Lang quân phía sau, liên tục xuyên thấu hai người mới dừng lại.

Trận cung tiễn như bài sơn đảo hải này

đã áp chế tốc độ tiến lên của Lang quân. Mỗi lần tiến thêm một mét thì phải trả giá bằng vô số sinh mạng. Máu từ thân thể Lang quân chảy tràn mặt đất, nhuộm đỏ cả đất đai, đất thấm quá nhiều máu không thể ngấm thêm, máu biến thành từng đạo huyết hà chảy xuống núi, đá núi cây cỏ đều bị nhuộm đỏ.

Sự tàn khốc của chiến tranh lúc này đã thể hiện triệt để.

Dương Chính từ đầu đến giờ đều đứng ở hàng trên cùng, nhìn chăm chú vào các binh sĩ Lang quân đang giãy dụa trong vũng máu của chính mình, thân thể ướt đẫm, miệng cất tiếng rống thê lệ, tay gãy, chân cụt nhưng vẫn bò lên, không bỏ phí

chút sinh mệnh lực nào của mình để tiến về phía trước.

Đồ sát, đồ sát đẫm máu!

Đây chính là chiến tranh... Trên chiến trường vĩnh viễn không có đúng và sai, chỉ có thắng lợi và thất bại.

"Xung phong!" Dương Chính không thể nhân từ, cũng không muốn nhân từ.

Mạn Thập đứng gần sau lưng Dương Chính múa hai thanh đồng chùy xông lên.

Mấy ngàn Hoàng dương kỵ binh kết thành đội hình tiến lên phía trước.

Lòng không câu nệ gì mới có thể nhìn mà như không nhìn, có thể quan sát toàn cục, có thể nắm được tiên cơ. Dương Chính hiện tại không còn sợ hãi, mê mang, tinh thần lực nhanh chóng bành trướng, đồng thời sát khí của Kim sí thiên tuy không còn đáng sợ mạnh mẽ như trước nhưng đã dung hợp với trời đất thành một thể, Tam nhãn mã được tinh thần lực của hắc không chế tùy ý bay nhảy, mỗi một lần dấn bước, xoay người, xung phong, dừng lại đều giống như chính đôi chân của hắc, nhẹ nhàng thoải mái.

Tuy hắc động tác khinh linh nhưng Kinh Lôi thương lại hung ác linh hoạt như độc xà, mỗi lần xuất kích đều làm nở bung từng đóa huyết hoa mỹ lệ.

Dương Chính giống như một đám mây lửa thu hết sinh mạng của Lang quân.

Kỳ thực ngay lúc Lôi thần pháo phát uy, chiến sự đã kết thúc rồi.

Lang quân chỉ còn bộ binh, còn do nhiều binh lính hậu cần tổ thành, chưa từng kinh qua chiến trường đối kháng với thảo nguyên kỵ binh chính quy thì trừ việc nhờ vào huyết khí ban đầu chi trì ra thì về sau thực sự đã không còn là quân đội nữa.

Trên vạn kỵ binh như hổ vào bầy dê, loan đao chớp lóe, máu thịt tung bay, binh sĩ cất tiếng cười điên cuồng.

Kỵ binh nhờ vào tốc độ của ngựa đồ sát Lang quân, không ngừng có thi thể Lang quân bị thảo nguyên kỵ binh giết đến hứng khởi dùng trường thương giơ cao lên, hơn nữa Lang quân bị vó ngựa đâm đạp thi thể hoặc người sống đều bị nát thành bùn.

Lang quân không ngừng ngã xuống, hơn vạn người đã biến thành vong hồn dưới đao.

Lúc Dương Chính phá tan trận tuyến Lang quân, xông ra khỏi trận quay đầu nhìn lại thì trường đồ sát đã kết thúc, người còn sống cực ít. Máu tươi chảy thành dòng trên mặt đất, mùi tanh hôi nồng nặc. Dương Chính hạ vũ khí xuống,

máu trên mũ trụ, khôi giáp, mũi thương, lưỡi kiếm nhỏ giọt xuống dưới.

Kỵ binh xông vào đối trận, thực lực cách biệt quá xa khiến cho trường chiến tranh đầy máu nóng trở thành đồ sát đáng cười.

Người giành được thắng lợi bước ra khỏi chiến trường không có ai vui vẻ. Thế giới này lại có thêm nhiều người mất đi con trai, mất đi trượng phu, mất đi phụ thân.

Người chiến thắng nhăm nháp niềm vui thắng lợi, người thất bại vĩnh viễn không có cơ hội trở mình.

Đây chính là chiến tranh.

Ai cũng không thể thay đổi.

.....

Tây tuyến đại doanh trở thành cứ điểm trấn thủ của thảo nguyên kỵ binh, lá cờ thêu hình hoàng dương tung bay trên kỳ đài như đang hung ác dòm ngó vào đất đai mệnh mông của Thương Nguyệt quốc.

.....

Cùng lúc đó, Khâu Viễn Sơn đang suất lĩnh binh lính tấn công mãnh liệt dưới chân núi Ngọc Long sơn chợt nhận được tin tức không hay từ quân trinh sát. Tin

thứ nhất chính là ít nhất có ba vạn kỵ binh từ Vệ Nhung quốc đi tới Đông tuyến, quân lực của Vệ Nhung đạt tới con số khủng bố là 10 vạn.

Tin thứ hai chính là 5 vạn Lưu Vân quân lại dám vượt qua biên giới tiến tới gần Ngọc Long sơn.

Khâu Viễn Sơn không biết Lưu Vân quốc rốt cục muốn làm gì mà xuất hiện ngay lúc ông công phá Ngọc Long sơn tới thời khắc quan trọng này. Lẽ nào bọn chúng muốn chia một chén canh sao? Khâu Viễn Sơn cười lạnh, bọn người man di này thực sự là không cần mạng mà, dám khiêu chiến đại quân Thương Nguyệt trên bình nguyên, nếu như lũ mọi rợ này

không biết điều thì để cho chúng ném thử mùi vị của Mãnh mã trùng phong đoàn.

Khâu Viễn Sơn đối với bộ đội của mình rất có lòng tin, tuy 5 vạn kỵ binh Lưu Vân quốc xuất hiện có ra ngoài ý liệu của ông nhưng ông cũng không lo lắng gì. Tiêu diệt Lô Mông Tư Đặc chính là thời khắc đặc ý nhất của cả đời Khâu Viễn Sơn, nếu có ai cản đường thì gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

"Tấn công gấp cho ta, nhất định phải đánh hạ Ngọc Long sơn!" Khâu Viễn Sơn đứng trên liên xa hăng hái ra lệnh.

.....

Mạn Kỳ dẫn 5 vạn kỵ binh Thiên chích tộc xuyên qua Già Vân sơn, trước đây trạm canh của Vệ Nhung quốc bị Dương Chính hủy diệt đến nay vẫn chưa tu bổ hoàn thiện, mấy trăm Vệ Nhung quân còn chưa kịp phản kháng đã bị bắt làm tù binh. Bọn chúng cũng không có chỗ nào để đi, đại vương tử Lô Môn Tư Đặc không biết ở đâu, chủ doanh ở Ngọc Long sơn đang bị Khâu Viễn Sơn tấn công ráo riết, vì vậy nhìn thấy đại quân Lưu Vân tiến đến, Vệ Nhung quân trên Già Vân sơn không còn chút đấu chí nào.

Sau khi xuyên qua Già Vân sơn, năm vạn kỵ binh Lưu Vân tiếp tục tiến về phía Ngọc Long sơn, đến lúc gần tối thì dừng lại nghỉ trên một gò núi cách Ngọc Long

sơn 30 dặm.

Tiếng chém giết trên Ngọc Long sơn theo gió vang đến, cho dù đang ở xa cũng có thể cảm thụ được không khí chiến đấu thảm liệt đó.

Mạn Kỳ chỉ huy đại quân dừng lại, tự mình dẫn mấy tướng quân cao cấp đi lên gò núi nhìn về phía Ngọc Long sơn. Ngọn lửa đốt bằng phân sói trên phong hỏa đài của Ngọc Long sơn hiện rõ trước mắt, Sư thú đang bay lượn trên không càng khiến cho người ta thắc thỏm trong lòng, Dương Chính đang ở nơi Tây tuyến xa xôi mới là người chủ đạo tạo nên tất cả, Mạn Kỳ bất quá chỉ phối hợp hành động mà thôi.

"Bệ hạ, bọn ta thực sự tin rằng người kia sẽ chiến thắng sao?" Một tướng quân lo lắng hỏi.

Mạn Kỳ bất mãn nhìn hấn: "Mạn Chân, việc này cố nhiên là mạo hiểm nhưng nếu như thành công thì lợi ích của Thiên chích tộc bọn ta có được sẽ to lớn nhất từ trước tới nay, bọn ta cũng không cần xem sắc mặt của Thương Nguyệt quốc mà sống nữa. Huống gì... hấn không phải đã nói rồi sao? Nếu bọn ta có thể đợi được tin tức thành công của hấn thì liền kết minh với Vệ Nhung quốc, nếu hấn thất bại thì bọn ta trở về nước, tuy tổn thất hai vạn binh sĩ nhưng lợi ích không lỗ này cũng đáng để ta mạo hiểm."

5 vạn kỵ binh Lưu Vân quốc chờ đợi tin tức của Dương Chính từ phương xa truyền tới.

Thắng thì tiến.

Bại thì lui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 9 - Chương 3:

Tịch ảnh chi chiến

A

ds Mở phong thư tín, đọc xong nội dung bên trong, Khâu Viễn Sơn sắc mặt biến thành xanh dờn.

Ông siết chặt tay, hai mắt nhắm lại, toàn thân run rẩy như đang áp chế nội tâm đang dậy sóng, cảm giác phần nộ ngập tràn trong tim.

"Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?"
Phó thống lĩnh Chân Đức Minh thấy thế vội bước tới hỏi thăm.

Khâu Viễn Sơn đôi môi mấp máy, gương mặt xanh lét rung rẩy không ngừng, cả nửa ngày sau ông mới mở mắt ra, đôi mắt đỏ hoe, ần ước có ánh lệ.

"Đức Minh, Ngọc Hải chết rồi!" Khi Khâu Viễn Sơn nói câu này, khí lực toàn thân cơ hồ bị rút sạch.

"Sao?" Chân Đức Minh kinh hãi la lên: "Ngọc Hải thống lĩnh chết rồi? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Khâu Viễn Sơn còn đang chìm đắm trong nỗi bi thương, không muốn nói nhiều, chỉ lấy một cuộn giấy da dê đưa cho Chân Đức Minh. Chân Đức Minh vội mở ra xem, sắc mặt chợt biến: "Tây tuyến đại

doanh bị Ma thần tướng quân suất lĩnh Lưu Vân kỵ binh phá tan, Khâu Ngọc Hải tướng quân tuần quốc... Hai vạn Lang quân lưu thủ toàn bộ đều bị tiêu diệt..."

"Nói... nói như vậy là... Không thể, chuyện này không thể xảy ra..." Chân Đức Minh cơ hồ không dám tin những gì viết trong cuộn giấy nhưng ấn tín hoàng thất lại chứng minh điều này là thiên chân vạn xác.

Gương mặt Khâu Viễn Sơn chừng như đã già hơn mười mấy tuổi, thanh âm cũng vì bi thống mà biến thành trầm đục: "Đức Minh, lui binh cứu viện Tây tuyến!"

Chân Đức Minh chấn động, thất thanh

nói: "Thông lĩnh đại nhân!"

Vô luận là ai cũng có thể nhìn ra lúc này chính là thời khắc quan trọng để Lang quân kiến công lập nghiệp. Ngọc Long sơn cố nhiên là vững chắc khó thể công phá nhưng Lang quân có Sư thúu kỵ sĩ chiếm cứ thế chủ động, chỉ cần vây khốn Vệ Nhung quân, sớm muộn gì cũng có thể chờ được cơ hội, bây giờ lui quân thì nỗ lực mấy tháng nay đều buông trôi theo dòng nước.

Khâu Viễn Sơn tuy bị thống cực độ nhưng thiên tính quân nhân giúp ông không quyết định mọi chuyện theo cảm tính, so với Vệ Nhung Đông tuyến thì Thương Nguyệt Tây tuyến mới là căn

bản, hưởng gì Tây tuyên tiếp giáp với ngàn ngàn vạn vạn bách tính của Thương Nguyệt quốc. Binh sĩ Lưu Vân lưu lại Tây tuyên thêm một ngày thì sẽ nguy hiểm thêm một phần.

Hay cho Lưu Vân quốc, hay cho Ma thần tướng quân! Các người dám công nhập Thương Nguyệt quốc của ta! Ta trái lại còn muốn xem xem người có thể nuốt được khối thịt lớn này không?

Sau khi bị thống, lửa giận của Khâu Viễn Sơn đã bốc lên bùng bùng.

.....

Trên đỉnh Ngọc Long sơn, Quy Tàng và

mấy người Lôi Đặc Lâm nhìn về Lang quân đang triệt quân ở đằng xa mà suy nghĩ không hiểu.

"Công tước đại nhân, Lang quân lần này thực sự triệt thôi sao? Có phải là kế dụ địch hay chăng?" Quy Tàng trầm giọng hỏi, lúc này y hai mắt đỏ ngầu, đầu tóc bạc hết một nửa. Một tháng kiên thủ Đông tuyến, khổ sở trong đó người ngoài không thể nào biết được.

Lôi Đặc Lâm ánh mắt kiên nghị quét ngang đám bụi mù do Lang quân gây ra, trên không Sư thú nhìn chăm chăm, trận hình chỉnh tề không chút rối loạn. Tuy y kinh nghiệm phong phú nhưng vẫn không nhìn ra ý đồ thực sự của Khâu Viễn Sơn.

Giả lui? Lang quân bày đội hình như vậy thì có ai dám truy kích? Cả một chút mê hoặc cũng không có là thế nào?

Lui quân? Vì sao phải lui... lẽ nào chỉ vì Vệ Nhung Đông tuyến có thêm 3 vạn quân thôi sao?

Khâu Viễn Sơn nếu như là người dễ dàng bỏ cuộc thì ông sao được Trì Vân khen là "người có tính kiên trì dẻo dai"?

"Khâu Viễn Sơn... Hắn ta rất cực muốn làm gì đây?"

.....

Tịch Ảnh thành là thành lớn nhất Thương Nguyệt Tây tuyến, tuy không kiên cố bằng Tác Ba Đinh nổi danh đại lục nhưng cũng được xếp vào loại các tòa thành lớn có lực phòng ngự mạnh nhất.

Đặc điểm lớn nhất của Tịch Ảnh thành chính là bên trong phân ra ba thành liên hoàn, ngoại thành, trung thành và nội thành. Ngoại thành có tường cao đến 10 mét, toàn bộ đều dùng đá Hắc vũ nham của phía Tây Thương Nguyệt xây nên, độ kiên cố của Hắc vũ nham tuy không bằng đá thanh cương nhưng bề mặt trơn nhẵn như tấm kính, rất khó leo lên. Trung thành tường cao 6 mét, dùng đất đá gia cố nên, nội thành tường cao đến 8 mét, trên tường thành thiết lập hệ thống cung

nỏ dày đặc, dầu hỏa, đá lớn đều dự trữ rất sung túc. Tịch Ảnh thành có thể nói là một tòa bảo lũy chắc chắn.

Khi Dương Chính suất lĩnh Hoàng dương kỵ binh xuất hiện ngoài Tịch Ảnh thành 20 dặm thì mặt trời đã lặn về Tây, ánh dư quang chiếu lên Tịch Ảnh thành khiến nó biến thành một màu vàng lộng lẫy, tường thành làm bằng Hắc Vũ nam phản chiếu ánh sáng rất mạnh, cơ hồ khiến cho cả tòa thành biến thành một con rồng vàng to lớn.

Cảnh đẹp lại hùng tráng.

Dương Chính đứng trên một khối đá lớn của núi Thủ Dương sơn, đôi mắt trầm

tĩnh nhìn chăm chú vào Tịch Ảnh thành.

Hắn vốn có mục lực siêu cường hơn hẳn thường nhân nên nhìn rõ vẻ đẹp của Tịch Ảnh thành trong ánh nắng chiều, cũng thấy được bóng người qua lại đông đúc như đàn kiến trên tường thành, nhìn rõ các máy bắn đá, cơ nổ loại lớn, từng thùng dầu hỏa trữ sẵn trên ụ thành. Cổng thành đóng chặt, cầu treo cũng đã được kéo lên. Dao thương kiếm kích dày đặc khúc xạ ánh mặt trời chiếu ra hàn quang lạnh lẽo, khác biệt hẳn với vẻ mỹ lệ của tòa thành dưới ánh hoàng hôn.

Tin tức Lưu Vân quốc công nhập Thương Nguyệt Tây tuyến đã lan truyền nhanh chóng như ôn dịch.

Giờ đây Thương Nguyệt Tây tuyền lòng người hoảng loạn, Thương Nguyệt quốc hơn 100 năm nay lần thứ ba mới tiến nhập vào trạng thái toàn quốc giới bị. Lần đầu là 30 năm trước Trì Vân đại phá Thương Nguyệt quân, lần thứ hai là Tả Thanh Tử 7 năm trước dùng kế đánh bại Khâu Viễn Sơn.

Bóng ma chiến tranh phủ chụp lên lòng người Thương Nguyệt.

.....

Mặt trời lặn hẳn xuống núi, vẻ ngoài hoa lệ của Tịch Ảnh thành cũng biến mất, lớp tường thành màu đen kịt giống như một

con cự thú nằm chờ đợi trong bóng đêm, vô số đao thương kiếm kích giống như hàm răng lởm chởm của cự thú. Khi Dương Chính dẫn đại quân dưới Tịch Ảnh thành thì trong thành đã giới bị sâm nghiêm.

Tuy Tây tuyến đại doanh là trung tâm quân sự của vùng Tây bộ nhưng Tịch Ảnh thành là đại thành trọng yếu nhất của Tây tuyến nên trong thành có đến 1 vạn quân sĩ.

Tôn Tử binh pháp viết: "Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kì thứ phạt binh, kì hạ công thành" (Thượng binh dùng mưu để đánh, thứ nữa đánh bằng ngoại giao, thứ nữa đánh bằng binh lực,

còn thấp hơn nữa là đánh thành.)

Trong thời đại dùng binh khí lạnh, công thành chiến chính là trận chiến khó khăn nhất, các nhà chỉ huy đều tận lực né tránh loại hình chiến tranh này.

Cho dù Khâu Viễn Sơn có binh lực hùng mạnh nhưng đối mặt với Ngọc Long sơn vẫn phải kéo dài đến thế, cuối cùng chỉ có thể dùng kế dụ Lôi Mông Tư Đặc ra khỏi Ngọc Long sơn để đánh bại. Đối mặt với tòa thành phòng thủ nghiêm mật, thành cao lương đủ thì Dương Chính chỉ có vồn vẹn 2 vạn quân, lại tiến sâu vào trong Thương Nguyệt quốc, nếu như Lang quân quay lại hội viện chặn đường thì tất bại không nghi. Tình huống của hắn giờ

đây rất gian nan.

Tiếng Lôi thần pháo nổ âm âm phá tan màn đêm yên tĩnh.

Hỏa quang kịch liệt dao động lóe lên trên Tịch Ảnh thành, cả mặt đất đều chấn động, bụi từ xà nhà ở các tòa nhà trong thành rơi xuống, bộ ấm trà trên bàn cũng rung động mạnh. Bách tính trong thành dưới uy lực chấn nhiếp thiên địa này đều hoảng sợ chạy về nhà đóng chặt cửa. Các đường phố trong Tịch Ảnh thành đều vắng bóng người, thỉnh thoảng chỉ có mấy đội binh sĩ đi tuần tra và xa đội vận chuyển quân nhu đi qua.

Tịch Ảnh thành nằm trên đường chân trời

phía Tây tuyến, 30 năm trước nơi này vốn là vùng hoang nguyên, chỉ vì năm xưa Trì Vân suất lĩnh quân hợp tung đại phá Thương Nguyệt, quét ngang Tây tuyến, thiếu điều đánh thẳng vào trung đô, Thương Nguyệt quốc sau khi được dạy dỗ vội bỏ ra mười mấy năm nhân lực, khai phá một tòa thành trì trên vùng hoang nguyên này trấn thủ Tây tuyến. Tuy Tây tuyến không có địa thế hiểm trở để dựa vào, Tịch Ảnh thành cũng là một tòa cô thành nhưng Thương Nguyệt quốc đã bỏ rất nhiều công sức khơi dòng nên hào hộ thành quanh năm nước chảy không cạn, mặt nước rộng tới 30 mét, thực sự là dễ thủ khó công, trong thành chia làm 2 cửa Nam, Bắc. Ba thành nội, trung, ngoại đều có một đường đại đạo từ hai đầu

Nam Bắc thông nhau.

Dương Chính trước khi đến đây đã điều nghiên cẩn thận. Tịch Ảnh thành là tòa thành lớn nhất Tây tuyến, tiến có thể công, lui có thể thủ, Dương Chính muốn gây loạn trong Thương Nguyệt quốc cần phải tìm chỗ hiểm yếu để công hạ, suy cho cùng thì hắn chỉ có hai vạn kỵ binh, chết mất một thì ít đi một, không hề được bổ sung.

Trước mắt chỉ có tòa cô thành Tịch Ảnh là có địa lợi đối với hắn, chỉ cần có đủ thời gian thì hắn nhất định có thể đánh hạ được.

Hắn phải chạy đua thời gian với Khâu

Viễn Sơn. Đại quân của Khâu Viễn Sơn đang quay về chi viện, hấn buộc phải công hạ Tịch Ảnh thành trước khi ông ta về tới.

Lúc trời tối đen, Dương Chính ra lệnh cho binh sĩ Lôi thần doanh kéo Lôi thần pháo đến ngoài cửa Nam Tịch Ảnh thành ngoài 400 mét, bắt đầu đợt quấy phá đầu tiên.

Đạo công thành không ngoài cách dùng đất cát lấp hộ thành hà, dùng móc câu leo lên, dùng xe công thành phá cổng, dùng Thừa vân thê để leo vào, đắp núi cao để bắn xuống, gài gian tế vào trong thành dùng lửa đốt thành, dùng thủy công dâng ngập thành, đào địa đạo đột nhập, đào

đất phá tường thành, dùng số đông binh lực leo vào thành, dựng tiền lâu để áp chế, dùng xe bắn đá bắn thủng tường thành và các loại công thành khác...

Bất quá tất cả đều chỉ là ảo tưởng, với khí giới thô sơ như Lưu Vân quốc thì chính diện xung kích càng khó khăn hơn.

Dương Chính nhìn tường thành phía xa, tuy Lôi thần pháo lực lượng khá mạnh nhưng dùng cách này công kích Tịch Ảnh thành thì số lượng đạn dược hao phí chỉ sợ là sẽ rất kinh người, bản thân Dương Chính mang theo đạn dược không đủ, trong đó đạn dược được chế tác bằng phương thức mới càng ít.

Ở thời đại thô sơ này mà muốn sản xuất số lượng hỏa khí lớn thực sự là quá mức khó khăn, thời đại binh khí lạnh quả nhiên phải nhờ vào binh khí lạnh giải quyết.

Lôi thần có thể sử dụng nhưng tuyệt không đóng vai trò quan trọng trong việc phân định thắng bại.

Từng quả đạn pháo nổ tung trên tường thành, thoạt nhìn thì uy thế kinh người nhưng độ cứng của Hắc vũ nham và độ dày của tường thành lại hơn xa tưởng tượng của Dương Chính, sau khi bắn hơn 10 đợt thì trên tường chỉ có vài chục vết lõm rất nông.

Dương Chính hạ lệnh binh sĩ ngừng công kích.

"Đổi Thật tâm đạn, cách nửa thời thần thì bắn 1 lần."

Sau khi trao quyền chỉ huy nơi tiền tuyến cho Mạn Thập, Dương Chính suất lĩnh Hoàng dương kỵ binh và mấy cỗ xe lớn chở hỏa dược men theo hộ thành hà đi lên vùng thượng du.

Hộ thành hà của Tịch Ảnh thành nhờ khơi nguồn nước mà chảy, quanh năm không cạn.

Muốn công thành Dương Chính phải chặt đứt nguồn nước.

Nguồn nước từ thượng du cách đó 30 dặm chảy qua một khe rất hẹp, sau khi Dương Chính trốn thoát khỏi Thương Nguyệt quốc đã từng nghĩ cách làm sao quét sạch Tây tuyến cả trăm ngàn lần, về sau lòng phục cừu đã nhạt bớt nên những gì đã điều nghiên căn bản đều không dùng tới nhưng cuối cùng mệnh vận trêu đùa, hắn rốt cục vẫn phải trở lại nơi này.

Chỗ eo đất nước sông chảy rất xiết, hai bên vách núi dựng đứng, đi qua thật sự là khó khăn phi thường, muốn chặt đứt nguồn nước chỉ có một biện pháp là làm nổ vách núi.

Nếu Dương Chính chưa phát minh thuốc

nổ thì mọi thứ đều là vọng tưởng.

Sau khi tìm được chỗ thích hợp để đặt thuốc nổ, Dương Chính bảo binh sĩ cố định từng thùng hỏa dược ở đó. Máy thùng này thô sơ vô cùng nhưng cơ hồ đã dốc hết lượng dự trữ của Lưu Vân quốc.

Sau khi châm ngòi, chạy ra ngoài trăm mét thì dây dẫn mới cháy tới thùng hoả dược, ánh hỏa quang bùng lên, tiếng nổ long trời, vách núi đã bị đổ sụp xuống. Đá vụn rơi xuống dòng sông, chặn đứng dòng chảy, kỵ binh sau nửa đêm nổ lực thì đến khi bình minh đã hoàn toàn chặt đứt được dòng chảy.

Hộ thành hà mất đi nguồn nước dần dần

khô kiệt.

Sau một đêm quấy nhiễu, khi Dương Chính trở lại Tịch Ảnh thành thì cả tòa thành khói bụi mịt mù, hộ thành hà đã bị khô cạn, lộ ra từng chiếc cọc gỗ cắm bên dưới.

Mạn Thập không dễ gì mới chờ được Dương Chính trở về, sớm nhin không nổi đã hạ lệnh công thành nhưng Dương Chính ngăn cản y.

"Ngọc tướng quân, trình sát hồi báo Khâu Viễn Sơn đã trở về Tây tuyến, hỏa tốc đi đến nơi này, tối đa là hai ngày thì đại quân sẽ đến được đây, nếu như đến lúc đó còn chưa phá thành được thì bọn

ta chỉ có thể đột vây." Mạn Tháp năm xưa bại trong tay Dương Chính nên trước giờ rất mực khâm phục hắn nhưng hiện tại không thể không nghi ngờ quyết định của Dương Chính.

Dương Chính bỏ mũ trụ xuống, búi mái tóc dài ra sau gáy, nhẹ lắc đầu: "Chờ lát nữa, thời cơ còn chưa tới. Yên tâm, nếu đêm nay không hạ được Tịch Ảnh thành thì bọn ta sẽ đột vây."

Có Dương Chính bảo chứng, Mạn Tháp trong lòng cũng an định phần nào.

Các đợt quấy nhiễu liên tục giống như mây đen đè nặng trên đầu Tịch Ảnh thành. Lôi thần pháo bắn liên tục cả 1

ngày 1 đêm, không một ai có thể ngủ được, tám vạn quân dân đều giống như chuột bạch bị nhốt trong lồng mọt mỗi suy kiệt.

Đêm xuống, sau khi xem xét toàn bộ kế hoạch chiến đấu lần cuối, Dương Chính một mình mặc quần áo dạ hành tan biến vào màn đêm.

Không có hộ thành hà nên Dương Chính dễ dàng tránh được cọc gỗ, đi tới phía dưới thành.

Tịch Ảnh thành kiên cố chỉ có thể ngăn bước tiến của quân đội nhưng không cách nào cản được bước chân của loại cao thủ như Dương Chính.

Sau khi ẩn vào một góc an toàn ở phía tây, Dương Chính lấy ra một sợi dây móc câu bắn vào tường thành rồi chậm rãi leo lên, nhờ vào tinh thần lực siêu việt và bóng đêm yểm hộ Dương Chính dễ dàng đột nhập vào trong thành.

Trên tường thành luôn có một đội binh sĩ tuần tra, tiếng nổ của Lôi thần vẫn vang lên nơi cửa Nam như trước. Lôi thần pháo bắn thân tịnh không gây ra thương hại nhưng sức uy nhiếp của nó đối với người Thương Nguyệt xưa nay chưa từng biết tới binh khí nóng mà nói thì quá mức khủng khiếp. Dương Chính biết điều này nhờ vào những gương mặt mệt mỏi, hoảng sợ đến mức méo mó của cư dân

trong thành.

Dương Chính nấp trong bóng tối của thành lâu quan sát một nam nhân khôi ngô mặc khải giáp màu vàng đang đứng trên đài cao nhất của tường thành, hai mắt lấp lánh có thần, toàn thân tán phát khí thế hùng hồn bất phàm, tư thái giơ tay nhắc chân mang dáng vẻ chỉ huy càng khiến cho Dương Chính khẳng định người này chính là thành chủ của Tịch Ảnh thành.

Siết chặt thanh đao trong tay, Dương Chính cố đè nén ý muốn ám sát thành chủ mà đi giết một tên binh sĩ, hóa trang thành y hồn nhập vào trong.

Dưới bóng đêm, một mũi hỏa tiễn vẽ

thành một tia lửa từ trong thành xông thẳng lên mây.

Mạn Tháp ở xa nhìn thấy phương hướng của hỏa tiễn liền đứng bật dậy, thần sắc lộ vẻ hưng phấn và hung ác, 2000 binh sĩ phía sau lưng hắn toàn thân vận hắc y, loan đao và cơ nỏ đeo trên hông.

"Ngọc tướng quân đặc thủ rồi, bọn ta lên!" Mạn Tháp trầm giọng ra lệnh.

Cùng lúc đó, hỏa pháo của Lôi thần doanh bắn về phía tường thành càng thêm mãnh liệt, đại quân áp lại gần, trên vạn Ác ma quân gầm thét vang trời, trăm ngàn ánh lửa đốt lên soi sáng cả một góc trời, thanh thế vô cùng khiếp người.

Binh sĩ Tịch Ảnh thành trên tường thành thần kinh căng thẳng, bọn họ đã phải chịu đựng hết một ngày một đêm, sĩ khí sớm đã mất hết, bọn xâm lược rốt cục đã phát động tấn công, không ít binh sĩ gắng gượng xạ tiễn về phía ngoài thành nhưng binh sĩ Lưu Vân tịnh không tiến tới quá gần mà chỉ ở ngoài 200 mét khiêu khích không ngừng khiến cho binh sĩ Tịch Ảnh thành không biết khi nào họ mới tấn công.

Lúc này trong thành đột nhiên nhiều nơi bắt đầu bốc cháy, lửa lớn không biết từ đâu ra dần cháy lan khiến cho bách tính tinh thần vốn đã sụp đổ càng thêm kinh khiếp.

Dương Chính thậm chí còn chạy vào trung thành, đốt cháy lao ngục nhốt tù phạm và nô lệ.

Nhất thời, gần ngàn nô lệ và tù phạm xông ra khắp đường, dưới ánh đêm nhìn thấy hỏa quang, bọn tù phạm vốn thân đầy tội ác bộc phát hung tính, chúng giết chết các binh sĩ ngăn đường, cướp lấy vũ khí đồng thời bắt đầu phóng hỏa, chém giết, cướp đoạt khắp nơi.

Bách tính thậm chí còn tưởng là thành đã bị công phá.

Quân hộ thành chỉ có thể phái ra một bộ phận để duy trì trật tự đồng thời chỉ huy

bách tính đi dập lửa.

Trong thành, ngoài thành rối loạn tơi bời.

Cùng lúc đó cửa Nam bùng lên ngàn vạn ánh lửa hấp dẫn mục quang của binh sĩ Tịch Ảnh thành.

Mạn Tháp dẫn 2000 binh sĩ tiềm nhập trong bóng đêm, cả đoàn người âm thầm không hơi không tiếng đột nhập vào tường thành phía Tây.

Trong thành khắp nơi đều vang tiếng la thảm, gầm gừ, kêu khóc, không ít tội phạm đã xông vào nội thành, nơi này đều là đại quý tộc, phú ông sinh sống. Bọn tội phạm vốn lòng đầy cừu hận nên đã

bắt đầu công kích cửa thành. Phòng thủ phía Tây bạc nhược vô cùng, Dương Chính sau khi quấy nhiễu trong thành lại quay về tường thành phía tây. Lúc này Mạn Thập đã dẫn binh sĩ nhờ bóng tối yểm hộ mà vượt qua hộ thành hà tiến vào.

Toa toa toa...

Trên trăm cái dây móc đồng thời phóng về phía tường thành, binh sĩ gần đó đều đã bị Dương Chính quét sạch.

Binh sĩ Mạn Thập dẫn theo đều là Hoàng dương kỵ sĩ tinh nhuệ, thân thủ miễn tiếp không cần phải nói, nhờ vào phi tác nên càng lúc càng nhiều người leo được lên

tường thành.

Tiếng còi hiệu cảnh báo trên tường thành phía Tây vang lên lạnh lạnh, binh sĩ cổng Nam bắt đầu tiến lại nhưng nghênh tiếp chúng chính là ngàn vạn mũi tên bắn tới. Loại cung nỏ này tốc độ không nhanh, lực lượng không mạnh nhưng có thể bắn liền 5 mũi, cho dù chỉ có trăm người cùng bắn thì ở nơi nhỏ hẹp uy lực cũng rất đáng sợ.

Dương Chính cũng không giữ sức, rút Liệp huyết đao theo bọn tù phạm chạy về cổng thành, đao quang chớp động trong bóng đêm mang theo vô số huyết hoa nở rộ. Dương Chính như hổ vào đàn dê, bọn tù phạm dưới sự thống lĩnh của hắc hung

tàn chém giết binh sĩ.

Ở bên kia Mạn Tháp dẫn binh lính tinh nhuệ chiến đấu với binh lính Tịch Ảnh thành.

Người thảo nguyên hung hãn vô cùng, hoàng dương kỵ binh lại là binh sĩ tinh nhuệ nhất, chiến đấu giáp lá cà ưu thế hiển hiện rất rõ rệt.

Mấy đóa hỏa tiễn nổ bùng trên không, đại quân thấy tín hiệu tổng tấn công liền nổi còi hiệu.

Dương Chính đã giết đến cổng thành.

Cổng thành không lò đứng sừng sững,

phía giáp hộ thành hà có hai cây trụ đá lớn dùng để thả cầu treo, bên trong cổng đều là vách đá dày đặc, hai bên chỉ có một lối thông đến tầng thứ hai. Cánh cổng này còn có ba thanh thép lớn, đương nhiên là dùng để gài cửa, từ trong quan sát thì rõ ràng là để đề phòng người ngoài phá thành mà vào.

Trên tường thành có 1 dãy máy bắn đá, gần đó chất đầy đá học, binh sĩ đang dùng để bắn vào quân Lưu Vân đang tiến công.

Lúc này bọn tù phạm do Dương Chính suất lĩnh đã hấp dẫn mục quang của quân thủ thành bên trong. Kim giáp tướng quân đứng trên tường thành không dám tin bọn

ô hợp này lại có thể đánh giết tới tận đây, hấn liền hạ lệnh cho binh sĩ hai bên bắn tên ra như châu chấu, tức thì quá nửa bọn tù phạm bị bắn chết tại chỗ.

Bọn tù phạm còn sống sót hoang mang sợ hãi, dưới áp lực tử vong bọn chúng vốn không có tổ chức gì vội vàng chạy lùi lại, nhiều người bỏ mạng dưới làn tên.

Dương Chính một mình tiến lên, Liệp huyết chớp lóe, ba cái đầu lâu bay lên không, Liệp huyết lóe lên lần nữa, lại thêm ba cung thủ buông cung ngã quỵ, các binh sĩ khác vùng thương múa kiếm xông đến nhưng đều bị hấn chém đứt cả người lẫn vũ khí.

Hắn di động nhanh chóng khiến cho tên bắn hoàn toàn trật đích, sau vài lần xoay chuyển hắn đã tới gần bàn tời chừng 10 mét. Bàn tời đường kính hơn 2 mét, chia thành hai tầng, mỗi tầng đều có một sợi xích to lớn, cần trục to lớn cần hơn 10 người mới có thể quay được trục.

Dương Chính dũng mãnh hơn xa mọi người tưởng tượng, hắn vung đao chém giết, nhân mạng dưới đao của hắn mỏng manh như giấy, binh sĩ Tịch Ảnh thành bị khí thế đó chấn nhiếp kinh hãi thối lui để mặc hắn tiến tới gần bàn tời.

Dương Chính vung đao chém mạnh, dây xích sắt to lớn tóe lửa, cả công thành đều run lên, Lưu Vân binh sĩ ở bên ngoài bắt

đầu dùng lôi mộc phá công, chiến tranh đã tới giai đoạn khốc liệt nhất.

"Hảo!"

Một tiếng rống giận dữ như sấm dậy vang lên, một thanh kim thương từ thành lầu phóng xuống.

Kim giáp tướng quân cuối cùng đã nổi sát khí, thân hình cao lớn của hắn từ trên cao úp chụp xuống, uy thế như cầu vòng ngang trời.

Dương Chính tránh né mũi nhọn, nhảy lui về sau, thuận tay chém gục hai binh sĩ. Kim giáp tướng quân giống như con hổ điên vũ lộng kim thương hóa thành

thương ảnh dày đặc nhưng Dương Chính lần này lại giống như con chuột lanh lẹ, chạy né vòng quanh bàn tời, không ngạnh tiếp với hắn, Kim giáp tướng quân vì vướng phải bàn tời nên không thể thi triển thương pháp tùy ý, Dương Chính tránh né càng thêm dễ dàng, thỉnh thoảng lại vung đao chém vào dây xích, vết mẻ trên dây xích càng lúc càng nhiều, Kim giáp tướng quân giận dữ rống: "Tên chết nhất, giỏi thì quyết đấu một phen!"

Dương Chính cười khiêu khích, không hề trả lời mà nhân cơ hội chém mạnh ba đao lên vết mẻ, dây xích to bằng cánh tay cuối cùng cũng đứt, công thành rung động mạnh mẽ, đá vụn cùng bụi đất không ngừng rơi xuống.

"Cổng sắp sụp rồi!" Không biết ai hét lên trước, nhưng câu nói này lại vang vọng khắp chiến trường.

Hai thế giới trong thành và ngoài thành, một bên tê điếng, một bên hưng phấn.

Dương Chính một mình ngăn chặn đại bộ phận công kích ở cổng thành, trên thành lâu Mạn Tháp dẫn binh sĩ tận lực giảm thiểu thương vong cho binh lính bên ngoài.

Kim giáp tướng quân vừa phần nộ vừa bất cam nhưng chỉ có thể mở to mắt nhìn đại môn bị đại quân Lưu Vân phá tan.

Sau khi câu treo hạ xuống, kỵ binh thảo nguyên danh chấn thiên hạ giống như cuồng phong cuốn tới. Cổng thành bị phá, Tịch Ảnh thành đại thế đã mất.

"Sát!" Mạn Tháp gầm lên như hổ rống, đập nát đầu lâu của tên lính ngăn đường.

Máu tươi chảy thành dòng, kỵ binh xông vào giẫm đạp như lang như hổ, bản tính chém giết dã man hoàn toàn triển lộ. Từng cặp mắt hung ác trợn trừng trong bóng đêm cùng tiếng cười điên cuồng tà ác cuốn tới binh lính Tịch Ảnh thành. Tiếng loan đao chém vào xương thịt khiến người ta phải gai mình, binh sĩ bị chém kêu thảm ngã quy không ngừng.

Sau hai đợt mưa tên thi thể quân địch đã chất đầy mặt đất, lúc này đuốc đã bị dập tắt, phía trước trận địa trở nên tối đen.

Binh sĩ trên tường thành bắt đầu bắn tên, lăn đá, đổ dầu sôi xuống dưới.

Kỵ binh chạy ở hàng đầu bị đá đè chết, bị dầu luộc chín nhưng dù chỉ còn một hơi thở chúng vẫn điên cuồng liều mạng xông lên.

Binh sĩ toàn thân cháy đen vẫn cố sức ôm lấy binh sĩ Thương Nguyệt lăn tròn trên đất, nhe răng cắn nát cổ họng đối phương. Trên gương mặt cháy đen, máu tươi đầm đìa nơi miệng chúng, cũng có binh Thương Nguyệt lên chém bay đầu

chúng nhưng sau đó lại càng thêm nhiều
vó ngựa dầm đạp xông qua.

Một bên là hạng liều mạng, một bên là
quân Thương Nguyệt mất lòng tin, cục
diện thế nào có thể nghĩ được.

Tiếng nổ giống như sấm động ngập tràn
không gian, nuốt chửng tất cả thanh âm,
màng nhĩ cũng bị âm thanh này khiến cho
chấn động đau nhức.

Thanh âm to như tiếng sấm của Mạn
Tháp vang lên: "Đừng phản kháng nếu
không bọn ta sẽ đồ thành ba ngày, gà chó
không còn!"

Tiếng cười thê lệ cuồng loạn lan dần ra,

cả đứa bé đang khóc cũng cố nín, bọn nô lệ tù phạm đều dừng tay, không ít bách tính lặng câm không nói, hốt hoảng nhìn về phía cổng thành.

Hỏa quang trùng thiên, binh sĩ đưa mắt nhìn nhau.

Dương Chính ánh mắt phức tạp nhìn binh sĩ Lưu Vân cơ hồ đang điên cuồng, trong lòng chợt thấy bất nhẫn, không ngừng kêu gào.

"Mau bỏ vũ khí xuống, bọn chúng sẽ đồ thành thật đó!" Dương Chính căn bản không thể ngăn trở bọn binh sĩ điên cuồng này, hắn chỉ có thể dừng tay, có chút bi thương nhìn Kim giáp tướng quân

đang liều mạng xông tới chỗ hắn.

"Đinh" Không biết ai là người đầu tiên bỏ vũ khí xuống.

"Mã Khố, người..." Binh sĩ gần đó quát lên giận dữ, có người còn vung đao lên.

Mã Khố khóc nói: "Trong thành còn có vợ con ta, người bảo ta phải làm sao, bọn ta đánh không lại..."

Hắn cất tiếng khóc khiến cho cả thành đều bị cảm nhiễm nỗi bi ai.

Vì chỉ có binh sĩ phổ thông nên tâm tình thành phá nhân vong này lan tràn rất nhanh, Kim giáp tướng quân rút cục cũng

biết rằng mình đã cùng đường, hấn bị thương nhìn toàn thành đang máu chảy thành sông, đột nhiên xoay tay đâm kim thương vào tim. Dương Chính muốn ngăn trở hấn, trong lòng chợt dội lên câu hỏi đau nhói: "Tất cả điều này rốt cục là vì cái gì?"

Cầu treo bị hạ xuống, Ác ma quân lũ lượt kéo vào thành.

Binh sĩ Tịch Ảnh thành đều bị bắt làm tù binh, tạm thời giam giữ trong tù lao, trên đường có binh sĩ muốn cướp đường chạy trốn hoặc phản kháng toàn bộ đều bị giết chết tại trường. Sau khi kiến thức thủ đoạn tàn nhẫn của Lưu Vân quân, binh sĩ Tịch Ảnh không dám có lòng dạ khác.

Sau một đợt công kích thị uy của Lôi thần pháo, một nam tử trung niên gầy ốm dẫn quý tộc trong nội thành ra đầu hàng.

Đánh hạ Tịch Ảnh thành còn dễ dàng hơn Dương Chính tướng tượng, hẳn vốn còn nghĩ phải ác chiến một trận với trung thành và nội thành, không ngờ lại dễ dàng chiếm được như vậy.

Hắn đã đánh giá cao sự phản kháng của quân dân Tịch Ảnh thành, kỳ thật trong thời loạn thế này, sự cường đại và tiêu vong của quốc gia bất quá chỉ cách nhau trong gang tấc mà thôi, mỗi cá nhân đều trân quý sinh mệnh của mình, ai cũng không dễ dàng bán rẻ sinh mạng cho dù

là vì lợi ích quốc gia đi nữa.

Đó chính là loạn thế, điểm này càng giúp cho Dương Chính hiểu rõ thêm về thế giới này.

Hắn giao mọi việc cho Mạn Thập xử lý, cưới Tam nhãn mã ra khỏi thành, không khí nặng nề trong thành khiến cho hắn cảm thấy ngột ngạt. Trước nay đối trận sa trường Dương Chính đã quen với máu tanh, một đường huyết sát vốn đã thành tập quán nhưng đến lần này công hạ Tịch Ảnh thành hắn mới thực sự đối mặt với sự giày vò của nhân tính.

Đến lúc này, chiến tranh không chỉ là đối quyết giữa quân nhân như hắn nghĩ mà đã

liên can đến bách tính. Xem ra bọn kỵ binh Lưu Vân cơ hồ đã điên cuồng, chỉ cần địch nhân dám phản kháng thì đồ thành cũng chỉ là chuyện thuận tay làm tới mà thôi.

Điều này khiến hắn bắt đầu hoài nghi mục đích của mình, chỉ vì giúp vương hậu không chế Vệ Nhung, chỉ vì phục cừ mà hắn đạo diễn một tấn kịch sinh linh đồ tán sao?

Hoặc giả đây là xiềng xích vĩnh viễn không thể nào gỡ bỏ được, Dương Chính đã rơi vào dòng nước đục, chỉ còn cách hòa mình cùng nó mà thôi.

Giữ mình thanh sạch thì chính là tự sát.

Tịch Ảnh thành tương lai gần sẽ là căn bản của Lưu Vân kỵ binh.

Trong thanh giới nghiêm, từng tờ thông cáo được dán khắp đường.

Do Dương Chính áp chế nên Mạn Tháp đành buông tay sử dụng thủ đoạn lôi đình và nhẹ nhàng chung với nhau.

Phàm gặp người dám nổi loạn thì giết ngay không tha.

Còn có một mệnh lệnh mà kỵ binh Lưu Vân không thể nào lý giải được chính là không được quấy nhiễu dân chúng. Bọn người này vốn kiệt ngạo bất thuần, lại

xuất thân từ bộ lạc thảo nguyên, có tập quán đánh cướp nên không hiểu được mệnh lệnh của thượng quan. Chỉ là Dương Chính ép buộc nên Mạn Thập không dám không tuân.

Đêm nay là đêm hoang mang và khẩn trương, lửa trong thành đã được dập tắt, trời vừa hửng sáng thì cả tòa thành đã trở nên yên tĩnh.

Ít nhất bề ngoài cũng yên tĩnh

Tin tức quân Lưu Vân dùng thế đánh sét nổ không kịp bùng tai nhanh chóng chiếm được Tịch Ảnh thành như có cánh lan truyền khắp nước Thương Nguyệt, thậm chí cả đại lục nhất thời cũng kinh hãi.

Ai cũng biết Thương Nguyệt là nước mạnh nhất Nam đại lục, ai có thể tiến vào đó nửa bước chứ? Cho dù là Tả Thanh Tử cũng chỉ có thể ngăn đường tiến của Thương Nguyệt quốc mà thôi. Giờ đây Ma thần tướng quân tiến vào Tây tuyến Thương Nguyệt, chiếm Tịch Ảnh thành, thanh danh chớp mắt đã ngăm được so sánh với Trì Vân năm xưa.

Nhưng những nghi hoặc liên can đến Ma thần tướng quân càng lúc càng nhiều. Một người đồng thời suất lĩnh quân đội hai nước Vệ Nhung và Lưu Vân, lại có nghi án ám sát Vệ Nhung quốc vương, thân phận của hắn khiến cho người ta mê hoặc không hiểu được.

Vương cung nước Thương Nguyệt.

Mạc Luyện Ngọc siết chặt viên đá đen trong tay hồi lâu không buông, ánh mắt như đang có lửa cháy bùng bùng.

Tu Tư sờ nhẹ vào bảo thạch to như mắt rồng đính trên Lục ngọc quyền trượng, cất giọng ôn hòa: "Bệ hạ đừng gấp, hôm nay không thể làm được."

Mạc Luyện Ngọc ngẩn ra, ánh lửa trong mắt lóe lên, viên đá rơi xuống.

Tu Tư lắc đầu không nhìn nữa mà lại nhìn tới một cuộn giấy da dê trên bàn.

Ba sợi lông vũ màu đỏ đại biểu thư tín này cực kỳ hỏa cấp, Mạc Luyện Ngọc nghiêng rằng, ngữ khí khó giấu nổi phần nộ: "Người này rốt cục là ai? Đầu tiên ở Vệ Nhung ra sức, thiêu cháy ba vạn Lang quân, nghe nói gần đây bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh vương vị, sao có thể tới Lưu Vân quốc xúi giục chúng tấn công Thương Nguyệt chúng ta chứ?"

Trừ Dương Chính ra, còn ai có thể khiến cho bá chủ Nam đại lục thất thái như vậy.

Tu Tư khẽ nhắm mắt, nghĩ tới hai chữ "Dương Chính". So với Mạc Luyện Ngọc thì lão hiểu rõ thân phận Ma thần tướng quân nhiều hơn, lão biết hẳn chính là pháo hôi năm xưa ở Tử vong doanh,

cũng là nam nhân ám sát Tả Thanh Tử, cũng là nam nhân Tam công chúa yêu quý.

"Bệ hạ chuẩn bị làm gì?"

Mạc Luyện Ngọc bị đôi mắt đầy trí tuệ nhìn vào, tâm tư đang xao động phảng phất như bị dội gáo nước lạnh, sắc mặt lộ vẻ xấu hổ.

Chỉ vì Mạc Luyện Ngọc xưa nay vốn là người bá đạo, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay ông, lần uy hiếp đột ngột này khiến cho ông khó mà không thất thái.

Sau khi ông bình tĩnh lại, tư duy đã liền

mạch như thường.

"Tu Tư đại nhân, thất lễ rồi!"

Tu Tư gật đầu, không then là quốc vương của cường quốc đệ nhất Nam đại lục, có thể nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Tu Tư đại nhân, có biện pháp nào khả dĩ hóa giải nguy cơ trước mắt không? Hiện nay Hồ quân trấn thủ Nam tuyến, Lôi Thiết quốc một mực muốn làm cản ở ngoài Tê Trì sơn, không thể nào rút nhiều nhân thủ. Hạo Nhiên Liên Minh ở Bắc tuyến đang có nội loạn, quân đoàn cường đại nhất trong ba quân đoàn - Long quân vốn dĩ thích hợp nhất để chi viện Tây tuyến nhưng Luyện Sanh (Thống lĩnh

Long quân, đệ đệ của Mạc Luyện Ngọc) lại lâm trọng bệnh. Quân quan cao cấp của Long quân đều là tử đệ hoàng thất của ta, tướng lĩnh bình thường không thể nào chỉ huy được. Khâu Viễn Sơn đang quay về cứu viện, nhưng bây giờ Tịch Ảnh thành cũng đã bị Ma thần tướng quân chiếm cứ, Khâu Viễn Sơn muốn công hạ cũng không dễ dàng gì."

Mạc Luyện Ngọc tóm tắt tình thế của Thương Nguyệt quốc lại, chăm chú nhìn gương mặt của Tu Tư, rõ ràng là rất có lòng tin với lão.

Tu Tư nhắm mắt trầm ngâm một lúc, thư phòng trở nên yên lặng.

"Bệ hạ, ta tiến cử một người thích hợp có thể thống lĩnh Long quân!" Tu Tư mở mắt nói.

"Ai?"

"Ngài đề tam công chúa đi đi!"

"Sao?" Mạc Luyện Ngọc vốn đã bình tĩnh lại sắc mặt chợt biến, ông rất có lòng tin với Tu Tư nhưng không ngờ lão lại đề nghị con gái của mình ra trận.

Tu Tư vẫn chậm rãi nói: "Tướng lĩnh Long quân cố nhiên kiệt ngạo bất thuần nhưng rất trung thành với Hoàng thất, bệ hạ còn nhớ hai năm trước khi Long quân diễn luyện không? Khi đó Băng Vân công

chúa vừa từ Chiêu kiếm trai nghệ thành xuất sư không lâu, trên giáo trường đánh bại 15 tướng lĩnh Long quân liên tiếp, sau đó chỉ huy chiến sự đánh bại cả thúc thúc của mình, khiến cho Long quân vô cùng kính phục. Tài năng của nàng ta bệ hạ chắc cũng hiểu rõ."

"Nhưng nó chỉ là nữ nhân. Để nó thống lĩnh quân đội cường đại nhất Thương Nguyệt thì còn ra thể thống gì?" Mạc Luyện Ngọc nhíu mày.

Tu Tư chột hỏi lại: "Bệ hạ cảm thấy phái đại vương tử hoặc tam vương tử đi thì sao?"

Sắc mặt của Mạc Luyện Ngọc càng thêm

khó coi, đại vương tử và tam vương tử đều là hai đứa con đã trưởng thành của ông nhưng chúng đều là hạng giá áo túi cơm, không có chút phong thái của ông năm xưa, so với Mạc Băng Vân không biết thua kém tới mức nào. Nếu như để chúng thống lĩnh Long quân thì đừng nói Long quân không phục mà liệu chúng đi có thể về lại hay không cũng còn chưa biết.

Bất kể ông có muốn hay không cũng phải thừa nhận Ma thần tướng quân đang là tướng lĩnh danh tiếng nhất đại lục hiện nay, thực sự là danh phù kỳ thực.

Lẽ nào phải phái con gái của mình đi sao?

Mạc Luyện Ngọc sắc mặt biến hóa một lúc.

Tu Tư không chút biểu tình, chỉ là đáy mắt thoáng hiện nét cười.

Cuối cùng, Mạc Luyện Ngọc chỉnh sắc mặt lại, đứng dậy truyền lệnh: "An Đức, truyền Sắc vi công chúa tới đây."

.....

Năm 168 Thương Nguyệt lịch, Thương Nguyệt quốc Sắc Vi công chúa Mạc Băng Vân được sắc phong là Chinh tây đại tướng quân, tiếp quản 10 binh mã Long quân, đi về Tịch Ảnh thành ở Tây

tuyên đánh đuổi quân Lưu Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 9 - Chương 4: Trận chiến công phòng thảm liệt

A

ds Nửa ngày trước nàng vừa được phong làm Chinh tây tướng quân, thống lĩnh Long quân, điều này cũng có nghĩa là nàng đã được phụ thân chính thức thừa nhận. Đối với việc nàng từ nhỏ đã nỗ lực chứng minh mình hơn được cha anh mà nói thì ngày hôm nay chính là ngày nàng kích động nhất.

Nhưng mà nghĩ tới đối thủ mình sắp gặp phải thì nàng lại hoảng hốt và khở sở.

Dương Chính, thân ảnh hắn luôn hiện hữu trong tâm trí nàng, càng lúc càng rõ ràng, nụ cười của hắn, sự lạnh lùng của hắn, sự ân cần tế nhị của hắn, cách nói của hắn, những hồi ức ngọt ngào ở Hỏa Liên Hoa sơn mạch như thủy triều dậy sóng trong lòng nàng, khiến cho Mạc Băng Vân hãm nhập vào một dòng xoáy cực lớn, hốt hoảng không biết làm sao.

Nàng cảm ứng được từ lúc Lang quân công nhập Vệ Nhung Đông tuyến thì nàng nhất định sẽ gặp lại Dương Chính.

Đây chính là mệnh vận không thể thoát khỏi.

Nam nhân đó rốt cục cũng phải kết liễu

với Thương Nguyệt quốc, chỉ là không
ngờ bản thân nàng phải đến đó đối diện
hắn.

Một bàn tay đặt nhẹ lên bờ vai Mạc
Băng Vân khiến nàng bừng tỉnh.

"A Tuyết!"

Nguyệt Như Tuyết vận tố trang đứng sau
lưng nàng, gương mặt trầm tĩnh thoáng
nét buồn bã.

Nàng đi tới bên Mạc Băng Vân, nhẹ
giọng nói: "Muội biết rồi."

Mạc Băng Vân trầm mặc không nói, sự
thật là nàng không biết nói gì. Nguyệt

Như Tuyết nhìn sâu vào mắt nàng than: "Tỷ chuẩn bị làm gì?"

"Ta.. không thể làm trái ý nguyện của phụ vương." Thanh âm của Mạc Băng Vân vì thông khổ mà run lên: "Đây là quốc gia của ta, hắn là kẻ xâm lược."

Nguyệt Như Tuyết tựa hồ sớm đã biết trước Mạc Băng Vân sẽ nói vậy, nàng cất tiếng hỏi, thanh âm vẫn chậm rãi nhẹ nhàng như cũ nhưng mang theo nét cười lạnh nhạt như gió thu: "Giết hắn ư?"

Mạc Băng Vân tròn mắt co rút lại, sắc mặt trắng bệch.

"Giết hắn ư?"

Nàng nhất định không nguyện ý nhưng trên chiến trường mọi việc chắc gì đã tuân theo ý muốn của nàng.

Hai quân chiến đấu sinh tử cần phải phân thắng bại, với tính cách của Dương Chính sao có thể chịu làm tù binh, đến lúc đó thì cục diện trở nên không chết không thôi.

"Ta... không biết."

Hôm nay Nguyệt Như Tuyết không hề có chút ôn nhu như ngày thường mà tiếp tục ép tới: "Tỷ biết, nếu như hấn bại thì chắc chắn là phải chết!"

Mạc Băng Vân thông khổ ôm mặt: "Muội bảo ta phải làm sao? Hắn là kẻ xâm lược, trừ phi hắn chủ động rời đi bằng không ta không có chọn lựa nào khác..."

"Muội không thể để hắn chết..." Lời này vừa thốt ra khiến cho Mạc Băng Vân kinh hãi quay đầu nhìn Nguyệt Như Tuyết.

"Muội..."

Sắc mặt ôn nhu của Nguyệt Như Tuyết trở nên kiên nghị: "Hắn chính là "ca ca" của ta!"

Cố sự liên quan đến "ca ca" này Mạc Băng Vân nghe đã nhiều lần, nam nhân

thần bí cải biến tính cách nhu nhược của Nguyệt Như Tuyết thậm chí cũng khiến Mạc Băng Vân cảm thấy rất hiếu kỳ, chỉ là... việc này thực sự ra ngoài ý liệu. Mạc Băng Vân sát na đầu óc trở nên trống rỗng.

Ngơ ngẩn nhìn thần sắc kiên định của Nguyệt Như Tuyết, Mạc Băng Vân cảm thấy phức tạp vô cùng.

Ánh mắt ôn nhu của A Tuyết vì "ca ca" mà biểu lộ ra ngoài.

"Ca ca" của nàng ta lại là Dương Chính sao? Mạc Băng Vân sau khi kinh ngạc đã dần trở nên bình tĩnh lại.

"Các người đã nhận ra nhau rồi sao?"

Nguyệt Như Tuyết nhẹ gật đầu: "Lúc ở Hỏa Liên Hoa sơn mạch thì ca ca đã nguyện ý nhận ta rồi."

"Vì sao không nói cho ta biết sớm?" Mạc Băng Vân có chút dỗi hờn.

"Lúc đó ta sao có thể nói cho tỷ biết?" Nguyệt Như Tuyết hỏi lại khiến cho Mạc Băng Vân ghen hờn.

"Vì vậy... Hãy để ta đi Tây tuyến."

"Không được!" Mạc Băng Vân vội lắc đầu: "A Tuyết, tuyệt đối không thể."

"Băng Vân tử, "ca ca" là người trọng yếu nhất đối với ta, lẽ nào hấn cũng không phải người trọng yếu nhất của tử hay sao?"

"Nhưng mà..."

"Ta cần phải đi khuyên ca ca, ta tin rằng hấn không phải là người hiếu sát."

Mạc Băng Vân im lặng không nói, trong lòng nàng lóe lên 1 tia hy vọng rằng Dương Chính sẽ bỏ qua trận chiến này.

.....

Lúc Khâu Viễn Sơn đi qua Tây tuyến đại doanh thì chỉ thấy nơi này đã biến thành

tro bụi.

Cả đại doanh Lang quân đều bị thiêu sạch, cả một ít lương thực, một thanh đao cũng không hề lưu lại. Các công sự phòng thủ phát triển cả trăm năm ở Tây tuyến đại doanh hoàn toàn bị phá sạch.

Càng khiến cho Khâu Viễn Sơn tức đến thổ huyết chính là một lá Hoàng dương kỳ đón gió tung bay trên kỳ đài đã bị đốt cháy.

Loại khiêu khích trần trụi này thật khó tiếp thụ nhưng Khâu Viễn Sơn ngoài mặt không chút biểu tình.

Chỉ là ẩn tàng sau vẻ bình tĩnh đó chính

là nổi phần nộ ngút trời mà không thể phát tiết, Khâu Viễn Sơn sai binh sĩ hạ cờ xuống, ông không hề hủy lá cờ đi mà lại lưu trữ nó. Ông muốn cừu hận khắc cốt ghi tâm lúc nào cũng phải tồn tại để đề tỉnh ông, lá cờ này sẽ là ấn ký sỉ nhục để ông đòi lại công đạo từ Ma thần tướng quân.

Quân nhu bị Ác ma quân lấy sạch không để lại một chút, Khâu Viễn Sơn chỉ có thể phái binh đến đô thành chi viện.

Sau khi nghỉ tạm một chút, Lang quân bắt đầu tiến quân về phía Tịch Ảnh thành.

.....

Dương Chính đứng yên không nói trên tường thành Tịch Ảnh.

Hồ thành hà nước chảy không ngừng, trong thành cảnh tượng tiêu sơ.

Vừa phá thành xong, vì không để sản sinh nội loạn nên binh sĩ Thương Nguyệt thủ thành toàn bộ đều bị nhốt lại, trong thành có rất nhiều quyền thuộc của binh sĩ, chúng vì lo lắng cho người nhà mà lòng dạ hoang mang.

Nhưng dưới sự áp bức tử vong, hỗn loạn cũng dần ổn định.

Nghỉ ngơi hai ngày, trinh sát về báo Khâu Viễn Sơn chỉ còn cách Tịch Ảnh

thành không quá một ngày đường, hơn nữa Long quân mạnh nhất Thương Nguyệt cũng đã đi qua Trung bộ Thương Nguyệt quốc, tối đa là một tuần nữa sẽ đến nơi đây.

Cho dù Dương Chính vốn không để gì vào mắt cũng đã từng nghe đại danh của Long quân. Trang bị vũ khí đều đứng đầu đại lục, huông hồ tuyển chọn cũng khát khe nhất, đa số tử đệ Long quân đều là quý tộc, quân quan cao cấp trong quân toàn bộ đều có xuất thân lừng lẫy.

Khác biệt lớn nhất giữa quý tộc và bình dân chính là đấu khí và không có đấu khí. Trong Long quân kiếm sĩ có đấu khí số lượng đạt tới con số khủng bố là ba

mười phần trăm.

Trong 10 vạn Long quân thì kiếm sĩ có đầu khí có tới 3 vạn, tuy đại bộ phận đều là sơ phẩm kiếm sĩ nhưng số lượng này cũng khủng bố vô cùng.

Long quân cường đại tạm thời không nói tới.

Lang quân ngày mai sẽ tới nơi đây.

Trận chiến này không chỉ là trận chiến cuối cùng giữa Dương Chính và Khâu Viễn Sơn mà còn liên can đến vận mệnh cuối cùng của Thương Nguyệt, Vệ Nhung, Lưu Vân ba nước, thậm chí còn có ý nghĩa sâu xa đối với cả Nam đại

lục.

Dương Chính giờ đây đã vào thế tên lấp trên cung, vô luận hấn còn hoài nghi gì thì cũng không thể lùi bước.

Bằng không Mạn Kỳ sẽ không chịu buông tha cho hấn, Thương Nguyệt quốc cũng không, hơn nữa mẹ con vương hậu ở Vệ Nhung quốc cũng bị đưa lên đầu sóng ngọn gió.

Hấn chỉ có thể đánh bại Lang quân, gây trọng thương cho Thương Nguyệt quốc.

Chỉ còn 1 con đường để đi.

Dương Chính chậm rãi ngẩng đầu lên,

nhìn Sư thúu đang không ngừng bay lượn gào thét, từ sáng sớm đến giờ không ngừng có Sư thúu từ phương xa bay tới. Tiếng kêu gào cuồng bạo của Sư thúu Dương Chính trước đây đã lãnh giáo qua, bọn Sư thúu này bay vòng quanh trên không ở độ cao hơn 100 mét, không ngừng kêu gào thị uy.

Dương Chính có thể cảm giác được Tịch Ảnh thành giống như một cột điện cao áp bị phong bế, tuy quân Lưu Vân cố gắng đè nén nhưng khí áp càng lúc càng lớn, nếu như bạo phát thì lực lượng đó tuyệt đối là trí mạng.

Sư thúu không ngừng trêu đùa gây thêm khủng hoảng cho quân trong thành.

Dương Chính vẩy tay với binh sĩ bên người, một lúc sau Thần tý cự cung không lồ được đưa tới cho hắn.

Hắn cầm chặt cung xuống ụ tường, lấy chân kéo cung, Thần tý cung được kéo căng đến cực điểm, Dương Chính lắp mũi tên chế bằng tinh thiết thuần chất vào, mặt không chút biểu tình nhìn Sư thú đang bay lượn trên không.

Dây cung không có triệu chứng gì đã bật lên, một mũi cự tiễn bắn ra.

Cự tiễn tốc độ rất nhanh, bắn lên trên không hơn 100 mét nhắm thẳng vào một Sư thú, kỵ sĩ trên Sư thú hét lớn, vung

thương ngăn đỡ, đình một tiếng cự tiền yếu ớt không chút sức lực gì, Sư thứu ky sĩ cất tiếng cười khinh miệt.

Dương Chính cũng không nhiều lời, tiếp tục bắn ra mũi tên thứ hai, thứ ba.

Ba Sư thứu ky sĩ đều bị công kích nhưng mũi tên không có chút sức lực nào, mấy tên Sư thứu ky sĩ cất tiếng cười vang.

Bọn chúng càng thêm phô trương, thậm chí không ngừng bổ xuống, bóng râm khổng lồ của Sư thứu che khuất cả thành lâu.

Dương Chính vẫn bắn tên không nhanh không chậm như cũ, dần dần khiến cho

Sư thứu kỵ sĩ mất cảnh giác, hơn nữa còn không ngừng trêu tức chúng.

Cuối cùng một tên Sư thứu kỵ sĩ không nhẫn nại được, suy cho cùng muỗi không cắn chết người bị nó quấy nhiễu suốt thì ai mà không nổi nóng?

Lúc kỵ sĩ đó bay đến một độ cao nhất định, vừa gạt tên xong liền bổ nhào xuống, đôi cánh không lồ vỗ mạnh, Sư thứu giống như một ngôi sao băng rơi xuống, tốc độ rất kinh người.

Ngay lúc này Dương Chính nhận thần chột biến thành sắc bén như tiêm đao, khí thế toàn thân giống như thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ. Thanh kiếm ở trong

vỏ thì không ai cảm thụ được lực lượng, một khi rút ra khỏi vỏ thì lực chiến đấu biến thành mạnh mẽ kinh người. Động tác của Dương Chính nhìn thấy rất rõ, hần kéo dây, lấp tên, giương cung, mỗi động tác đều in sâu vào mắt người xem, đồng thời cũng khắc sâu vào tâm mắt của Sư thứu kị sĩ.

Các động tác đó xem thì chậm rãi phi thường nhưng hoàn thành chỉ trong chớp mắt.

Mũi tên sắc bén đã nhắm chuẩn Sư thứu kị sĩ.

Trên Thân tỳ cung phù hiện một tầng ánh sáng nhàn nhạt như có như không, nhu

hòa phi thường nhưng lại ngấm ần giầu sắt khí.

Ma lực Kim sí thiên sôi trào nơi tay phải Dương Chính, đầy vẻ khát máu cuồng nhiệt, sát ý của Dương Chính đã dẫn phát lực lượng này.

Đồng thời Dương Chính dùng tinh thần lực áp chế ma lực phản phệ.

Dương Chính cũng cố gắng giữ tâm thần thanh tỉnh.

Hình ảnh Sư thú đang bổ nhào xuống không ngừng khuếch đại trong tròng mắt hắn.

"Ông" một tiếng, lợi tiền từ dây cung bắn thẳng ra.

Sát na Sur thứu kỵ sĩ vừa vung thiết thương lên thì cảm thấy khiếp hãi, loại khiếp hãi này vốn không phải là bản năng của hắn mà là do tọa kỵ phát ra. Thân là phi cầm bậc cao nhất trên đại lục, Sur thứu có sự miễn cảm trời sinh đối với lực lượng súc tích trong mũi tên này.

Đây tịnh không đơn thuần là sức lực mà còn bao hàm tinh thần công kích, mũi tên giống như sinh vật sống lao tới.

Sur thứu tâm linh tương thông với kỵ sĩ, nỗi sợ của Sur thứu liền cảm nhiễm tới kỵ sĩ, tinh thần công kích nháy mắt đã công

nhập vào đầu hấn, mũi tên đó giống như vật sống không ngừng mang lại khủng bố.

Muốn chạy thì đã không kịp.

"Phập!"

Mũi tên bắn sâu vào thịt nổ tung.

Huyết hoa tung bay giữa trời, mũi tên bắn xuyên qua Sur thứu và Sur thứu kỳ sĩ cười trên lưng nó rồi bay mất hút lên nền trời. Thân xác khổng lồ của Sur thứu rơi âm xuống đất, thân thể nặng mấy tấn của nó tạo thành một khuyết khẩu cực lớn trên tường thành, sau đó men theo tường thành rơi thẳng xuống hộ thành hà.

Trong nước chảy cuộn cuộn, dòng sông bị nhuộm đỏ, thi thể của Sư thứu và kỵ sĩ bập bênh theo dòng nước, quang cảnh thê lương khó diễn tả bằng lời.

Dương Chính bỏ cung xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai Sư thứu kỵ sĩ đang lơ ngơ trên không. Vẻ trào lộng trên mặt chúng giờ đã biến mất, chỉ còn lại nét sợ hãi sâu sắc. Dùng tên bắn xuyên qua thân thể Sư thứu và kỵ sĩ có mặc bì giáp cần sức lực tới cỡ nào? Hai Sư thứu kỵ sĩ sợ hãi điều khiển Sư thứu bay đi về phía xa.

Tịch Ảnh thành khôi phục vẻ yên tĩnh như trước!

Nhưng... Vẻ yên tĩnh này chỉ là biểu

tượng giả vờ bên ngoài, mưa bão tới bởi sẽ tới liền sau đó rất nhanh.

Bụi mù bốc lên từ phía xa, mặt đất chấn động rung lên...

Dòng người như thác lũ phía xa và Lang kỳ tung bay trong gió tuyên cáo một trường chiến tranh đang cuộn tới.

Mặt đất chấn động, Mãnh mã to lớn như tòa núi đi ở hàng đầu tiên, thân hình của chúng chính là chiếc xe lu hiệu quả nhất, bất kỳ trở ngại nào cũng đều bị tiêu hủy dưới chân chúng, theo sau Mãnh mã trùng phong đoàn chính là từng hàng thiết kỵ giống như nước chảy nhưng rất có trật tự. Bọn Lang quân tinh nhuệ này di động

như sấm chớp, từng cỗ sát khí giống như gió lạnh táp thẳng vào mặt người ta.

Tiếng còi hiệu vang lên khắp thành, Lưu Vân quân nhanh chóng đi lên tường, máy ném đá, trọng nỏ, còn có 8 cỗ Lôì thần pháo đều đã chuẩn bị xong xuôi. Họng súng của Lôì thần pháo ngắm chuẩn vào Lang quân.

Binh sĩ không ngừng vận chuyển các loại quân nhu, dầu hỏa, cự thạch, lôì mộc và cả những y liệu lâm thời từ trong thành tới.

Các ụ tường đều có một tiểu đội binh sĩ trấn thủ, từng cặp mắt sắc bén nhìn trùng trùng về phía Lang quân.

Nhìn thấy Mãnh mã cao lớn dũng mãnh trước nay chưa từng thấy, Lưu Vân quân dù giết người như ma trong lòng cũng chấn động.

Quái vật này cao đến 15 mét, mỗi lần dần bước đều có thể khiến cho cả thành trì chấn động, đối mặt với cảnh tượng đáng sợ và khiêu chiến với tồn tại quá mức cường đại này quân Lưu Vân không cách nào bảo trì trấn định như thường ngày. Bọn họ cũng là người, chiến tranh giữa người với nhau thì cho dù có hung độc hơn thì họ cũng không sợ nhưng chiến đấu với loại quái vật này thì bọn họ không thể nào không sợ hãi.

Dương Chính siết chặt Kinh Lôi thương đứng trên ụ tường, thần sắc trấn định nhưng trong lòng thâm kinh hãi. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mãnh mã là ở Huyết quan cốc, khi đó Lôi Mông Tư Đặc hỏa thiêu Khâu Viễn Sơn, Mãnh mã còn chưa phát huy uy lực hoàn toàn, cho nên hắn tuy kinh hãi vì thể hình của Mãnh mã nhưng chưa hề cảm thụ được lực lượng của chúng.

Hôm nay tự mình chân chính đối mặt loại quái vật khổng lồ này trên bình nguyên hắn mới hiểu lực chấn nhiếp đáng sợ của Mãnh mã.

Loại cảm giác này giống như một người đang bơi trong biển gặp phải kinh ngư,

chỉ bằng vào thể hình cũng đủ uy thế khiến cho người ta mất đi lực phản kháng.

Lúc này Sư thứu kỵ sĩ đã bay tới dày đặc trên không.

Giống như ba Sư thứu hôm qua, cảnh tượng hơn trăm Sư thứu bay lượn trên không tuyệt đối không thua kém gì khí thế của Mãnh mã, tiếng kêu sắc nhọn của Sư thứu cất lên, sĩ khí của Lưu Vân quân lại bị giảm sút.

Đây chính là dấu hiệu đáng sợ.

Dương Chính tuyệt không thể để tình trạng này tiếp tục lan truyền, bằng không

lúc thành bị phá thì chính là lúc hấn và hai vạn Lưu Vân quân phải táng mạng.

Lang quân bày thành đội hình hàng ngang trước Tịch Ảnh thành hai dặm, giống như thể trận trường xà uốn khúc. Trừ Mãnh mã trùng phong đoàn còn có rất nhiều mộc xa bọc da trâu, loại vũ khí công thành thô sơ này cao đến mười mấy mét, Lang quân tiềm phục trong đó có thể bắn tên ra ngoài, cũng có thể nhờ đó mà leo lên tường thành.

Trừ tiếng kêu của Sư thú trên không thì không có thanh âm nào, binh sĩ hai bên siết chặt vũ khí, không khí trước trận chiến vừa nặng nề lại vừa lạnh lẽo.

Lúc này địch trận lại xôn xao.

Một chiếc liên xa cao lớn xuất hiện trước trận Lang quân, Lang kỳ tung bay phát phới, xung quanh có hơn trăm người hộ tống, ai nấy đều eo hùm lưng gấu, hai mắt bắn tinh quang như điện, xem ra đều là kiếm thủ cường đại.

Một đại tướng trung niên toàn thân vận khải giáp tinh trí, lưng đeo lá cờ chỉ huy màu đen từ trên liên xa bước ra.

Dương Chính tròn mắt co lại, khí tức toàn thân như sóng lớn tràn ra, mấy binh sĩ Lưu Vân đứng gần hắn phải lui lại mấy bước.

Không khí giống như đóng băng, cơ hồ khiến cho mấy binh sĩ không thể nào hô hấp.

Dương Chính gương mặt vốn không chút biểu tình giờ cũng đã biến sắc.

Chỉ vì người đó chính là Khâu Viễn Sơn.

Sát na, Dương Chính tựa hồ cảm thụ huyết dịch toàn thân đều bị cỡi u minh hô hoán, Mông Tâm, Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi từng đạo thân ảnh thoáng hiện trong lòng hắn.

Cừu hận vốn đã nhạt phai lại sôi trào, thì ra bóng ma thù hận trước nay vẫn còn tiềm phục trong lòng hắn.

Tín niệm cường liệt này ngay cả Dương Chính cũng không thể tự khắc chế.

Thì ra sâu thẳm trong lòng hắn vẫn mong chờ một trận chiến với Khâu Viễn Sơn.

Đem tất cả cừu hận từ trước ra đánh một trận, vô luận thắng bại thế nào thì sau đó Dương Chính không còn vương bận gì.

Khâu Viễn Sơn đứng trên liễn xa, ánh mắt mệt mỏi liếc qua Tịch Ảnh thành liễn biến thành tinh quang sắc bén, nhìn chăm chú vào bóng đao ánh kiếm rợp trời trên tường thành.

Ông hô lớn: "Thương Nguyệt quốc Lang

quân thông lĩnh Khâu Viễn Sơn mời Ma thần tướng quân ra nói một lời!"

Thanh âm thâm trầm vang lên rất rõ ràng bên tai Dương Chính, Sur thừ trên không cũng thôi kêu gào, bên trong bên ngoài Tịch Ảnh thành đều biến thành yên tĩnh.

Dương Chính đứng thẳng người, lúc này hấn toàn thân khô giáp nhưng không đội mũ trụ, thân hình như tiêu thương đứng trên chỗ cao nhất Tịch Ảnh thành, dưới ánh tịch dương lộ rõ khí độ thâm trầm lạnh lẽo.

Phong thái này cho dù là Khâu Viễn Sơn đối mặt cũng cảm thấy nhụt chí, trong lòng bất giác phát lạnh. Chỉ luận phong

thái thì Dương Chính tuy không bằng Lôi Mông Tư Đặc thần thái rục rờ nhưng khí thể trầm tĩnh thì hơn xa y. Cũng chỉ có Khâu Viễn Sơn thân chinh bách chiến mới có thể nhìn ra đối phương thâm trầm khó dò, tính ra hơn Lôi Mông Tư Đặc không chỉ một bậc.

Nếu không thì hẳn chỉ bàng vào hai vạn kỵ binh vì sao lại công phá thành trì rất khó đánh này? Đối phương nhất định đã nhìn ra nhược điểm của mình.

Khâu Viễn Sơn thực sự không giỏi công thành chiến.

Tòa Tịch Ảnh thành kiên cố nhất Thương Nguyệt Tây tuyên lại dùng để đối phó

người mình, Khâu Viễn Sơn thực sự là muốn khóc không mà không được.

"Danh xưng Ma thần tướng quân then không dám nhận, không biết Khâu thống lĩnh có gì chỉ giáo?" Dương Chính bình thản cất tiếng, thanh âm theo gió truyền xa, tuy không lớn nhưng Khâu Viễn Sơn lại nghe rõ rệt thường.

"Đã là như vậy thì Ngọc tướng quân liệu có biết đây chính là lãnh thổ của Thương Nguyệt quốc chúng ta hay không? Thương Nguyệt quốc 30 năm nay vốn đối xử hòa bình với Lưu Vân quốc, thậm chí còn có giao thương, thương đạo trên Bi Thương hoang nguyên thì số lượng giao dịch với quý quốc hơn nửa số, nước ta

luôn cấp ưu đãi mậu dịch tốt nhất cho quý quốc. Vì sao tướng quân không nói lời nào đã công nhập Tây tuyến, đồ sát hai vạn Lang quân bọn ta, lại còn chiếm lĩnh Tịch Ảnh thành?" Khâu Viễn Sơn tuy cố áp chế cơn giận nhưng nghĩ tới Khâu Ngọc Hải và Tây tuyến đại doanh bị giết sạch thì thanh âm không tự chủ được mà biến thành lạnh lùng.

Dương Chính thân nhiên nói: "Khâu thống lĩnh, thương đạo Bi Thương hoang nguyên đúng là rất quan trọng với Lưu Vân quốc. Các vị đem những đồ dùng sinh hoạt hàng ngày và lương thực giá rẻ đem qua Lưu Vân quốc đổi lấy vũ khí tốt nhất. Ta thừa nhận nửa số quặng sắt của Lưu Vân quốc chính là đem bán ở quý

quốc, cũng đúng là đa số người Lưu Vân nhờ vào số quặng sắt đỏ mà không bị chết đói, nhưng thống lĩnh đại nhân đừng quên, các vị lấy vũ khí hoán đổi được của Lưu Vân đem đi bán lại thu được lợi nhuận gấp mấy lần, còn có thuế thu của thương nhân các nước từ Tây tuyến các vị đi vào biên giới Lưu Vân cũng là món tài phú cực lớn. Đã nhiều năm như vậy Thương Nguyệt quốc càng lúc càng cường đại nhưng Lưu Vân quốc vẫn giống y như trăm năm trước, bóng mây bần cùng, đói khổ, nội loạn, chém giết vẫn phủ chụp lên thảo nguyên. Xem những binh sĩ nơi này đi, có bao nhiêu người mà trong nhà không có người chết đói, có bao nhiêu người không từng cướp giết với người thân mà sống, các vị từ

nhỏ sinh sống an nhàn, có ăn có mặc liệu có hiểu nổi thống khổ của những người bị mất giết chết bằng hữu của mình vì miếng ăn hay không?" Dương Chính đột nhiên chuyển đề tài khác, những câu nói gây chấn động sâu sắc khiến cho Ác ma quân hô hấp trở nên gấp rút, từng cặp mắt đầy sát khí điên cuồng chột bùng sáng lên.

Dương Chính trầm giọng nói: "Lúc quặng sắt đã tiêu hao hết thì người Lưu Vân toàn bộ đều phải bị chết đói. Người sống trên thảo nguyên từ nhỏ đã học theo tập tính của loài sói. Đúng vậy! Khâu thống lĩnh, các vị mới là Lang quân, ngài có biết một con ác lang khi bị đói sắp chết thì nó sẽ làm sao không?"

"Giết, dùng vũ khí trong tay, dùng nanh vuốt của mình mà cướp lấy nhiều địa bàn hơn, cướp lấy nhiều lương thực hơn!"
Đáp lời hắn là tiếng gầm như sóng gào của toàn bộ quân Lưu Vân.

Dương Chính từ đầu tới cuối đều rất lạnh lùng bình tĩnh, thậm chí giống như đang ở ngoài cuộc, nhưng lại càng khiến cho Khâu Viễn Sơn trong lòng phát lạnh.

Trong mắt ông, nam nhân đứng trên tường thành đó chỉ tùy ý nói mấy câu nhưng có thể dẫn phát sát khí của binh sĩ Lưu Vân, rõ ràng hắn ta hiểu rõ tập tính của bọn người dã man sống trên thảo nguyên.

Sát na, Khâu Viễn Sơn hiểu rằng mình có nói thêm cũng vô dụng.

Người có thể đàm phán với người, nhưng người không thể đàm phán với một bầy dã thú.

Chỉ có thể dùng chiến tranh, dùng vũ lực mà nói chuyện. Thắng làm vua thua làm giặc, đây vốn là chân lý bất biến ngàn đời.

Khâu Viễn Sơn lạnh mặt, phát lệnh toàn quân tiến công.

Sư thú kêu lên quái dị bay lên không, Mãnh mã dưới đất cũng bắt đầu di động,

hai loại quái vật khổng lồ dùng phương thức khác nhau tiến về phía Tịch Ảnh thành.

Kỵ binh Lang quân chạy men theo hai cánh giống như nước lũ tràn tới.

Mộc xa vân lâu cũng được đẩy tới phía trước.

Tiếng còi lệnh chấn động đất trời, tiếng trống dập dồn phá tan không khí nặng nề trên chiến trường.

Đồng thời uy thế mãnh liệt của Lưu Vân quân cũng triển hiện ra.

"Dương cung, nhắm góc 25 độ. Bắn!"

"Khởi pháo, Long nô đạn, nhắm góc 40 độ, bắn!"

"Huu huu huu..."

"Ầm ầm ầm..."

Thanh âm khác nhau vang lên, mưa tên cùng đạn pháo giống như châu chấu bay đầy trời bắn tới lang quân đang xông tới.

Lôi thần pháo rơi xuống tạo thành một đám mây bụi đen kịt, trong ánh hỏa quang chớp lóe máu thịt tung bay, binh sĩ trong phạm vi của Long nô đạn phát nổ toàn bộ đều biến thành các khối thịt bị bắn nát tan. Long nô đạn sau khi được

Dương Chính cải tạo thì uy lực tăng lên gấp mấy lần, tám cỗ Lôi thần cùng bắn rót cục đã ngăn được bước tiến của Lang quân.

Lúc này mấy ngàn mũi tên của Thần tý cung đã bắn xuống lang quân, mũi tên mạnh mẽ đến cả khi giáp cũng không thể ngăn trở, Lang quân chạy ở hàng đầu người ngã ngựa quy, tổn thất nghiêm trọng.

Nhưng Mãnh mã lại không chút ảnh hưởng vì Lôi thần pháo, vẫn xung phong mãnh liệt như cũ.

Sư thú trên không còn nhanh hơn 1 bậc, đã bay tới tường thành bắt đầu hạ xuống.

Binh sĩ Lưu Vân bày thành tiểu trận 4 người dùng trường thương ngăn cản Sư thú, bất quá cự điều thân hình dài 8 mét này căn bản sức người không thể ngăn trở, Sư thú chỉ vỗ mạnh cánh là binh sĩ trên tường thành đã loạng choạng nghiêng ngả, móng vuốt và hàm răng của nó cắn xé một hồi, binh sĩ như giấy bị xé rách toạt một cách dễ dàng.

Trên tường thành vì bị Sư thú công kích trở nên vô cùng hỗn loạn.

Dương Chính tịnh không nhảy xuống, hắn lấy Thần tý cung ra bắt đầu nhắm bắn Sư thú.

Cung tiễn của Dương Chính không phải là loại như binh sĩ sử dụng, cung tiễn bao hàm tinh thần lực khiến cho Sư thứu phải chịu uy hiếp khủng khiếp, chỉ cần không cẩn thận liền bị tên bắn xuyên cánh, nhưng số lượng Sư thứu quá nhiều, nhìn thấy Dương Chính chỉ có một mình nên mấy Sư thứu liền xông tới.

Nhìn thấy Sư thứu khổng lồ bay tới, Dương Chính bỏ Thần tý cung xuống, vung Kinh Lô thương lên, hai gối khế quy xuống, cả người giống như con báo chuẩn bị vồ mồi.

Ngân sắc trường thương ở tay phải khí mang lập lòe đồng thời điện quang màu xanh ánh lên lách tách, mục tiêu của

Dương Chính là khóa một Sư thứu lớn nhất lại, thân hình khẽ chóp, Kinh Lôi thương phóng tới, kỵ sĩ trên lưng Sư thứu liền vùng trường thương ngăn đỡ.

Hai thanh thiết thương chạm vào nhau trên không, điện mang nuốt chửng khí thể của trường thương, chóp mắt đã lan đến khô giáp của kỵ sĩ, hấn liền la thảm, lông tóc bị đốt cháy đen, mùi khét dậy lên trên không khí.

Sư thứu tâm linh tương thông với kỵ sĩ kêu lên thảm thiết, lao mạnh vào người Dương Chính.

Dương Chính gạt trường thương ra, tròn mắt nổi u quang, hấn sớm đã nhìn ra

điểm yếu nhất trên thân thể Sư thú, trường thương thuận thế hất lên, điện lực và tinh thần lực cường đại đưa Kinh Lô thương đâm thẳng vào yết hầu Sư thú giống như đâm vào đậu hủ, máu tươi phun ra xối xả.

Dòng điện cao thế đốt cháy đen cổ họng Sư thú.

Dương Chính gầm lên, cơ bắp toàn thân căng cứng, hất bay Sư thú nặng đến mấy tấn rơi xuống tường thành.

Hơn nữa hắn còn tránh được hai con Sư thú vừa xông tới.

Đồng thời, Mãnh mã bên dưới đã đến

bên hộ thành hà.

Dương Chính quát lớn: "Mau đổ dầu hỏa!"

Tùng thùng gỗ đựng dầu hỏa lặn trên tường thành xuống dưới, thùng gỗ vỡ ra khiến dịch thể màu vàng chảy lan tràn, mùi dầu hỏa nồng nặc khó chịu lan khắp trời.

Dương Chính nhảy lên ụ tường, trường thương vẽ thành một vòng tròn trên không, điện mang nổ tí tách, bao nhiêu tên từ dưới bắn lên đều bị hấn gạt bay.

Lúc này có mấy con Mãnh mã đã tiến tới hộ thành hà, cọc gỗ cắm bên dưới lại bị

chúng đập lút xuống đất, uy thế đáng sợ thực hơn xa tưởng tượng của người ta. "Mau đổ dầu hỏa!" Dương Chính quát lớn, chợt hai Sư thú tạo thành thế tiên hậu giáp kích xông tới, Dương Chính nhắm chuẩn một con Sư thú đâm liên mấy thương, sức lực Sư thú thực sự cường đại, ngay cả Dương Chính trực diện đối địch cũng bị đánh lùi mấy bước liên tiếp, lúc này phía sau kinh phong chợt nổi lên.

Dương Chính tránh không kịp bị lợi trảo quét qua, khôi giáp trên lưng tức thì rách toạt, ba đường máu sâu hoắm hiện ra. Hắn vội lặn một vòng trên mặt đất, hộ vệ cũng xông tới vùng thương ngăn trở Sư thú.

Sư thúu chính diện bay xuống, giương nanh múa vuốt đánh bay hết những người cản đường.

Sư thúu vừa đánh lén Dương Chính đắc thủ lại bay lên trời, lượn vòng trên cao hơn 100 mét, nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

Tiếng kêu gào của chúng khiến người ta buốt cả màng nhĩ.

Con Sư thúu trên mặt đất gia tăng tốc độ, gạt mấy thanh trường thương đi, máu tươi phun xối xả trên người Dương Chính.

Binh sĩ giúp hấn cản trở đều bị xé thành

mảnh vụn, cuối cùng Sur thứu đã tới trước mặt hắn, há miệng đớp thẳng vào đầu hắn.

Dương Chính hai mắt lóe lên, vội vung hai tay chop lấy hai khóe miệng của Sur thứu, mùi hôi thối trong đó bốc lên nồng nặc. Đôi tay của Dương Chính cơ bắp đã gồng lên mức cực hạn, gương mặt hắn méo mó, u quang trong mắt không ngừng xoay chuyển.

Sur thứu liều mạng lắc đầu, muốn thoát khỏi đôi tay của Dương Chính kèm kẹp.

Một người một thú đấu sức với nhau.

Nhìn thấy chủ tướng lâm nguy, binh sĩ

Lưu Vân từ bốn bề điên cuồng ập tới, mấy chục thanh trường thương đâm tới Sư thúu và kị sĩ ngồi trên lưng nó, kị sĩ vốn đang tính giúp sức cho Sư thúu chỉ còn cách vùng thương gạt đỡ.

Sư thúu bị Dương Chính giữ chặt kêu gào không ngớt nhưng bất kể là cố gắng vùng vẫy tới cỡ nào thì hai bàn tay của nhân loại này cũng giống như vuốt rồng, căn bản không thể nào gãy thoát.

Sư thúu bị giữ chặt phải đối mặt với trường thương và tên bắn từ xung quanh liên tục công kích, thân thể liền xuất hiện rất nhiều vết thương, cả kị sĩ trên lưng nó cũng bị trúng hai mũi tên, đang cố gắng dẫy dựa, Sư thúu kị sĩ đang bay

trên không thấy tình thế không ổn liền rút lên, bổ nhào xuống nhưng đón tiếp nó lại là mấy chục mũi tên bắn lên.

Cung tiễn của Thần tý cung không phải là loại cung tiễn thông thường , cả Sư thú da dày thịt rắn cũng không dám ngạnh tiếp, chỉ có thể vỗ mạnh cánh bay lên tránh né mà thôi.

Trên tường thành, binh sĩ đã điên cuồng đến mức mắt đỏ vằn những máu không ngừng xông tới tấn công Sư thú, vết thương trên người Sư thú càng lúc càng nhiều, máu tươi đỏ hồng cả đất, nó giương móng vuốt muốn xé toạt người Dương Chính nhưng Dương Chính trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đều tránh né

được đồng thời tung cước đá mạnh vào cổ họng Sur thứu, cổ họng vốn là phần mềm yếu nhất của đa số sinh vật, Sur thứu cũng giống thế, cổ họng không có cơ bắp cứng chắc che đỡ bị Dương Chính đá trúng khiến nó đau đớn rống lên, cả miệng cũng không cách nào động đậy được.

Sau một lúc, kỵ sĩ trên lưng Sur thứu không chống nổi công kích như triều dâng, bị ba thành trường thương đâm xuyên qua thân thể. Ba tên binh sĩ Lưu Vân nhắc hấn lên trên không ném thẳng vào dòng người, tên kỵ sĩ này chớp mắt đã bị giẫm nát thành bùn. Sur thứu gào lên bi thiết, điên cuồng lao tới, đôi cánh vươn ra quét ngang, mấy tên binh sĩ bị

quét trứng bắn thẳng lên không, có tên bị va thẳng vào tường thành chết tốt.

Lúc Sư thứu phát điên bay lên không thì cũng kéo thân thể của Dương Chính lên theo.

Binh sĩ vội xông tới kéo thân thể Dương Chính lại, sức lực của Sư thứu quá mạnh khiến cho cơ thể Dương Chính cơ hồ bị xé tét làm hai, binh sĩ càng lúc càng nhiều nhưng Dương Chính vẫn không ngừng nhúc nhích như sắp bị kéo bay lên. Mắt nhìn thấy cơ thể sắp rời khỏi tường thành, Dương Chính đột nhiên dùng một chân móc vào một lỗ trên tường thành.

Hắn vận sức gầm lên, răng nanh của Sư

thứu liền bị hấn dùng sức bẻ gãy, Dương Chính từ trên không rơi xuống, trong tay còn nắm hai chiếc răng nanh màu vàng, còn Sư thứu gào lên thảm thiết rơi thẳng xuống.

Trong thành ngoài thành đều khói bụi mịt mù, tiếng chém giết kinh động đất trời.

Trận chiến dần tiến tới giai đoạn khốc liệt nhất.

Ầm ầm ầm, mấy tiếng vang lên, tòa thành như bị địa chấn rung lên, đá vụn không ngừng rơi xuống, Dương Chính phục xuống nhìn ra ngoài, mấy con Mãnh mã đã xông qua được hộ thành hà, hiện đang trùng kích tường thành. Cổng thành cao

chừng 20 mét, hộ thành hà sâu chừng 5, 6 mét, cho dù Mãnh mã thân hình cáo lớn cũng bị ngập trong nước hết một nửa, bất quá chúng vẫn đang xung kích mạnh mẽ.

Dầu hỏa đổ xuống hộ thành hà xong, từng bó đuốc được ném xuống tường thành.

Cả hộ thành hà tức thì biến thành một biển lửa, Mãnh mã đang ở trong đó tức thì gào rú điên cuồng, binh sĩ trên lưng nó bị hất văng xuống biển lửa chết không thấy xác.

Sức lực của Sư thú tuy mạnh nhưng Ác ma quân cũng không dễ chơi, Thần tỷ cũng giống như sinh ra để đối phó với loại quái vật này, sau khi cản được một

đợt trùng phong của Sư thứu xạ thủ đoàn lại nấp mình trong ụ thành, khóa chặt lấy bọn Sư thứu. Bọn Thần xạ thủ này tuy không thể bắn xuyên lớp da dày của Sư thứu nhưng trăm ngàn mũi tên cùng bay, hơn nữa mục tiêu chỉ nhắm tới Sư thứu kỵ sĩ thì cũng có hiệu quả giống thế.

Không ít kỵ sĩ không cản được tên bị bắn chết ngay trên lưng Sư thứu, còn Sư thứu sau khi kỵ sĩ chết đi tính mạng cũng không còn bao lâu. Tử thương trên tường thành vô cùng thảm trọng nhưng thành quả đạt được cũng rất dễ nhận thấy, sau khi bắn chết mười mấy kỵ sĩ thì Sư thứu kỵ sĩ vốn chiến vô bất thắng đã bắt đầu sợ hãi, không dám trùng phong thoải mái như trước mà chuyển sang biện pháp tập

kích sát địch, Sư thứu kỵ sĩ đến đi như gió quả nhiên không bị bắn chết nhưng số lượng binh sĩ Lưu Vân bị giết cũng không còn nhiều như trước.

Chiến tranh tiến vào giai đoạn giằng co.

Trái lại, Lôi thần pháo gây phiền phức rất lớn cho Lang quân ở phía xa, lưỡi lửa không ngừng cày xới mặt đất cướp đi từng sinh mạng.

Chiến tranh giành đất, thầy người đầy đồng, chiến tranh cướp thành, thầy người đầy thành! (*) Đây chính là chiến tranh a!

Mọi người đều liều mạng công kích, chiến trường đầy máu và lửa hòa quyện

vào nhau, sinh mệnh giống như bột nước không hề chân thật, dù biết rõ chỉ là đi chết nhưng Khâu Viễn Sơn không thể hạ lệnh triệt thoái, công thành chiến vốn là gian nan nhất ông cũng đã biết, chỉ có thể tiến công, tiến công, và tiến công, không thể có cách nào khác.

Biển lửa tạm thời ngăn trở cước bộ của Lang quân, sau một ngày khổ chiến cuối cùng hai bên cũng thu quân vào lúc trời tối.

Trận đánh này cũng chỉ mới bắt đầu.

Mọi người đều biết, đây vốn đã được chú định là trận chiến sinh tử, không phân thắng bại thì không thể nào kết thúc.

Ba ngày sau, tài nguyên trong Tịch Ảnh thành đã hết sạch.

Dầu hỏa không còn, đá lớn không còn, cả đạn cho Lôi thần pháo trọng yếu nhất cũng không còn.

Lang quân cũng đã trả cái giá hai vạn người để đổi lấy lượng tài nguyên đã dùng hết.

Nhưng cán cân thăng lợi đang nghiêng về phía Lang quân.

Không có hỏa lực cường đại áp chế thì Mãnh mã quả thật quá đáng sợ.

Hai con Mãnh mã đang húc vào cổng thành một cách mãnh liệt, then cài cổng bằng gỗ và thép cũng bị rung lên như sắp gãy, binh sĩ giữ cổng mỗi khi Mãnh mã húc vào đều bị chấn bay mấy mét, có người bị chấn động chết ngay.

Dương Chính nhìn về phương xa khói bụi mịt mờ, không khí vẩn vọ như có như không, thân ảnh Khâu Viễn Sơn đã biến mất không thấy đâu.

Tường thành rung động, binh sĩ bên dưới hô lớn: "Phá được rồi!"

Cổng thành đã bị phá, tuy chỉ là một lỗ nhỏ nhưng nỗi sợ cũng đã theo đó lan ra.

Dương Chính không dám do dự, trên chiến trường mỗi giây phút đều có thay đổi. Hắn men theo tường thành, gạt Ác ma quân ra chạy gấp đến chỗ cổng thành.

"Bịt lại cho ta, thành bị phá thì đều chết cả!" Dương Chính cầm Kinh Lô thương, cất tiếng hét át hết tất cả thanh âm trên chiến trường.

"Tướng quân!" Một tên binh sĩ từ ụ thành sau khi nghe Dương Chính kêu gọi vội vàng nhảy xuống theo. Dương Chính nhảy xuống cổng thành, thân hình rung động trên không, vừa vắn rơi xuống lưng Mã mỗ, Kinh Lô trong tay lóe lên một đạo điện quang màu lam.

Một quang ảnh chói mắt từ Kinh lô¹ thương đâm thẳng vào mi tâm của Mãnh mã.

Mãnh mã dù da dày như thiết giáp cũng không cách nào ngăn trở được Kinh Lô thương đâm xuống, chỉ thấy Mãnh mã ngược mặt lên trời rống lên thống khổ, cả thân hình rung động kịch liệt. Dương Chính bị rơi từ trên lưng Mãnh mã xuống, may mà hắn mất tinh tay lẹ, chụp được cán thương đang đâm lút vào mi tâm Mãnh mã.

Lang quân trên lưng Mãnh mã phát hiện ra Dương Chính, mấy tên binh sĩ tuy không dám bước ra khỏi cái yên gỗ trên lưng Mãnh mã nhưng tất thấy đều lấy

cung nhắm bắn.

Ở trên lưng Mãnh mã đang chấn động kịch liệt, tên bay tứ phía nhưng đều bắn không chuẩn, Dương Chính tay trái nắm cán thương, tay phải vung Liệp huyết đao gạt đỡ tên, cuối cùng cũng có cơ hội ổn định cước bộ, nắm chặt vào lông của Mãnh mã, cả người leo lên trên.

Hắn đang ở chỗ mũi của Mãnh mã, Dương Chính nhìn thấy hai con mắt to lớn của nó, không hề do dự vung Liệp huyết đao đâm thẳng vào.

Dịch màu vàng từ lớp da mắt chảy ra, Mãnh mã bị đâm mù mắt phát điên hoàn toàn, không chịu khống chế mà xông

thăng vào húc một con Mãnh mã khác. Hai quái vật thể hình hơn 15 mét, nặng mấy chục tấn húc vào nhau lực lượng mạnh tới cỡ nào? Thực sự là không thua gì tạc đạn phát nổ.

Cặp ngà cong vút như trường thương của 1 con Mãnh mã vừa khéo lại đâm dính vào trong bụng của con kia.

Con Mãnh mã đó bị chọc giận đến cực điểm, lập tức cùng con Mãnh mã bị mù húc nhau một trận toí bời.

Nếu như quan sát từ xa thì thực sự còn hấp dẫn hơn chọi trâu ở địa cầu cả ngàn lần.

Đáng thương cho binh sĩ ở giữa cuộc đấu của hai con quái vật, chúng bị hất bay khỏi lưng Mãnh mã, dù không chết cũng bị giẫm nát.

Hai con viên cổ cự thú liều mạng tranh đấu, thực sự kinh động còn hơn cả trận công thành chiến.

Quân Lưu Vân trên tường thành đều thò đầu ra quan sát, trận chiến giữa Mãnh mã vốn đã khiến cho người ta kinh hãi, huống hồ trên lưng một con Mãnh mã còn có một thân ảnh nhỏ bé, chính là chủ tướng của bọn họ, lúc này giống như con thuyền nhỏ giữa sóng biển dập vùi, lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

Dương Chính kiên trì hơn xa bọn binh sĩ tưởng tượng, trận chiến giữa hai cự thú đã đến hồi kết, Mãnh mã bị mù toàn thân máu tươi đầm đìa, cả ngà cũng bị gãy, bụng bị đâm bảy tám cái lỗ lớn, ruột gan đều đổ hết ra ngoài trên chiếc ngà của con thú kia.

Mãnh mã bị mù liêu xiêu chực ngã, nó đã thua trận nhưng con Mãnh mã thắng trận cũng chẳng dễ chịu gì, trên người vết thương loang lổ, trên bụng còn có một lỗ hồng to lớn, máu tươi phun ra như suối.

Binh sĩ trên lưng hai con Mãnh mã toàn bộ đều đã bị dẫm nát thành bùn.

Dương Chính vẫn còn sống, cố gắng bám

trên người Mãnh mã, dùng Kinh Lôi thương đâm lút vào người nó để cố định thân thể, trên người hấn máu tươi đầm đìa, toàn thân tê nhức, lực phủ ngũ tạng cơ hồ muốn phun ra ngoài, nửa ngày cất lực như vậy tuyệt đối là khảo nghiệm ý chí không nhỏ.

Mãnh mã mù mắt lão đảo một lúc, cuối cùng cũng ngã nhào sang một bên.

Dương Chính vội vàng tránh sang hướng khác, Mãnh mã ngã âm xuống, Dương Chính không cách nào chống lại lực chấn động kịch liệt đó lăn tròn trên mặt đất.

Quân Lưu Vân trên thành cất tiếng hoan hô, sau đó lại kinh hãi la lên.

Dương Chính vừa ngược mặt lên nhìn thì phát giác bầu trời súp tối, da đầu phát ngứa, hấn vội ngẩng đầu nhìn hồn vía như muốn bay lên mây, chỉ thấy con Mãnh mã kia lắc lư loạng choạng trước mặt, chân trước quỵ xuống, cả người gục xuống cơ hồ suýt đè lên hấn.

"Ầm" một tiếng, bụi bay khắp trời.

"Ô ô ô"

Tiếng còi hiệu vang lên, Lang quân không ngừng triệt thoái, Dương Chính nhờ vào dây xích leo lên tường thành, khi mấy binh sĩ đưa hấn vào trong thì hấn toàn thân vô lực nằm bẹp trên mặt đất.

Lưu Vân quân liều chết chống cự, cuối cùng đã chặn được một đợt tấn công của Lang quân, kiểm điểm nhân số thì quân Lưu Vân đã chết mất ba ngàn người.

Đây là lần tổn thất quân số thảm trọng nhất trong ba ngày nay.

Bề ngoài so với Lang quân tổn thất tới 1 vạn thì Lưu Vân quân chỉ mất có 3000 người cũng không nhiều nhận gì nhưng quân Lưu Vân tổng cộng chỉ có hai vạn người còn Khâu Viễn Sơn có tới 10 vạn đại quân, nếu cứ tiếp tục thế này thì cục diện cuối cùng sẽ là thành phá nhân vong.

Dương Chính lau máu trên mặt, há miệng thở dốc.

Đầu óc đau ê ẩm, hấn không phải là thần, ba ngày đại chiến liên miên với Sư thúu và Mãnh mã đã khiến cho hấn tiêu hao gần hết thể lực và tinh thần lực.

Làm sao đây? Cứ tiếp tục thế này thì khi hộ thành hà tất lửa, mình liệu có thể ngăn được đợt công kích thứ hai của Lang quân hay không cũng là vấn đề. Mạn Kỳ a Mạn Kỳ, lẽ nào ngươi lại phụ kỳ vọng của ta? Còn có vương hậu, nếu như nàng ta nhìn rõ cục thế thì chỉ có thể kết minh với Lưu Vân quốc mà thôi.

Viện quân chân chờ không tới thì lần

công nhập Thương Nguyệt này của hắn chỉ là đi chết mà không có chút ý nghĩa nào.

Gạt binh sĩ đang đỡ hắn ra, Dương Chính cố gắng đứng thẳng dậy, toàn thân trên dưới đều tê dại.

Nhìn về Lang quân đông đúc phía xa, khói bụi ngút trời đang bốc lên ở hộ thành hà xong, Dương Chính lại nhìn xung quanh, từ gương mặt quân lính Dương Chính thấy rõ nét mệt mỏi và thậm chí có phần khiếp sợ.

Binh sĩ bị Dương Chính nhìn qua đều đứng thẳng người, ánh mắt của họ nhìn Dương Chính đầy vẻ cuồng nhiệt và sùng

bái.

Nhưng Dương Chính trong lòng đau như dao cắt.

Hắn cố sức hít sâu vào, cố ép mình phải bình tĩnh.

Lúc này đột nhiên có binh sĩ chạy lên báo cáo: "Tướng quân, binh sĩ trong thành làm phản."

Dương Chính xoay người: "Sao? Chỗ nào làm phản?"

"Có người giấu chìa khóa trong tù lao, đại khái là nghe được Lang quân hội viện nên chúng chống lại quân tuần tra,

thả quân Thương Nguyệt trong tù ra, bây giờ đang chạy ra ngoài thành."

Dương Chính vội chạy tới một góc quan sát, chỉ thấy trung thành hỏa quang ngút trời, binh sĩ ở thành nội đang ồn ào gây loạn, vì đại bộ phận Ác ma quân đều phòng thủ ở ngoại thành nên trung thành chỉ có 1000 người canh giữ tù lao, giờ đây bị gần vạn quân Thương Nguyệt thoát khỏi tù lao tấn công thì họ dù liều mạng ngăn chặn nhưng nhân số chênh lệch quá lớn nên chỉ có thể dần dần bại퇴.

"Mẹ nó, bọn khốn này!" Vốn đã đau đầu phòng thủ Lang quân, giờ lại thêm binh sĩ nổi loạn, Mạn Thập đứng gần Dương

Chính nhìn không được mắt: "Sớm biết vậy thì giết sạch bọn chúng cho xong!"

"Mạn Thập, người trấn thủ cổng thành, Lang quân có động tĩnh gì thì báo ngay cho ta. Hạ Nhĩ, dẫn xạ thủ đoàn theo ta đi trấn áp, không được làm loạn trận cước." Dương Chính nhìn Mạn Thập một cái, sau khi hạ lệnh, nhanh chóng rời đi.

3000 binh sĩ xạ thủ đoàn vù tập hợp xong liền theo Dương Chính đi vào trung thành.

Vừa đến cổng trung thành, Dương Chính liền nhìn thấy mấy trăm binh sĩ Lưu Vân bị ép lùi khỏi cổng, có mấy người không kịp thối lui ngã lăn ra đất bị quân

Thương Nguyệt dùng gậy gộc, gạch đá đánh nát thành tương thịt.

Nhìn thấy cảnh đó, Lưu Vân xạ thủ nhin không nổi, gằm thét đòi giết sạch chúng. Dương Chính lấy ra một thiết cung, lắp tên bắn thẳng tới, mũi tên bắn xuyên qua ba tên lính Thương Nguyệt mới dừng lại, mấy trăm binh sĩ lúc đầu đang thối lui nhìn thấy đại quân tới viện trợ liền đổi lùi thành tiến, xông lên chém giết.

Nơi cất giữ vũ khí khôi giáp Thương Nguyệt quân không tìm được, bọn binh lính này bị tước sạch khí giới khôi giáp, sức chiến đấu cực thấp, bị mấy trăm binh sĩ Lưu Vân chém giết, thế mạnh trùng phong liền bị áp chế.

"Giết!" Binh sĩ Lưu Vân hai mắt đỏ ngầu, xông lên chém giết điên cuồng, nhất thời máu thịt tung bay.

Thực lực hai bên thực sự cách nhau quá xa.

Thương Nguyệt quân vòng ngoài nhanh chóng bị diệt sạch, Dương Chính tiến vào trong.

Hắn cản binh sĩ Lưu Vân đang xông vào chém giết lại, hét lớn: "Bọn phản loạn nhanh chóng quỳ xuống, ai dám tạo phản thì lập tức đồ thành, đến lúc đó bách tính toàn thành chính là do các người hại chết!"

Lúc này, xạ thủ đoàn đã chiếm lấy điểm cao.

Sát na, lợi tiễn như châu chấu bay, binh sĩ chạy trốn la thảm ngã lăn ra đất, mỗi người đều bị trúng mấy mũi tên, thậm chí binh sĩ đã chạy ra ngoài mấy trăm mét cũng bị bắn gục.

"Đừng bắn, đừng bắn, ta đầu hàng!" Bọn binh sĩ Thương Nguyệt may mắn không bị trúng tên vội vàng quỳ xuống không dám động đậy.

Trải qua dạy dỗ bằng máu, bọn Thương Nguyệt quân không dám làm càn nhưng ánh mắt đầy oán độc, bất quá không ai

dám nhìn tới Dương Chính.

Uy hiếp đồ thành, ai cũng không dám lĩnh giáo.

Binh sĩ chạy thoát dần dần cũng được tập hợp lại, khẳng định cũng có số ít lọt lưới nhưng trước mắt cũng đã có đến 6000 quân.

"Bắt chúng lại, dẫn ra tập hợp ngoài cổng thành!" Dương Chính ra lệnh rồi giục ngựa đi trước.

Lúc này lửa cháy đã dần dần tắt.

Lang quân chinh trang quân đội xong thì trời đã tối.

Tùng đám mây đen kịt từ phương bắc trôi đến, sấm chớp lóe lên, gió cũng thổi mạnh, mưa lớn sắp tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 9 - Chương 5:

Sanh dữ tử

A

ds

Sau một đêm mưa lớn, hộ thành hà chảy cuộn cuộn trở lại, còn Lang quân đột nhiên giống như mới uống xuân dược, từ sáng sớm đã bắt đầu tấn công điên cuồng.

Tất cả Sư thú, Mãnh mã đều xuất động, triển khai công kích thảm liệt nhất từ lúc bắt đầu tới nay.

Nhờ vào ưu thế tuyệt đối của chiến lược,

cổng thành và tường thành đâu đâu cũng nguy ngập.

Bây giờ đã tới lúc cuối cùng rồi.

Binh sĩ Lưu Vân cơ hồ tuyệt vọng.

Bọn tù binh trong thành thấy quân xâm lược dần dần bại thối thì cao hứng cất tiếng ca vang, cười nói khinh miệt, chờ đợi giờ khắc thành bị phá.

Mạn Tháp nghe tiếng ca của bọn tù binh Thương Nguyệt lại thêm tình huống Lưu Vân quân đang nguy cấp liền nổi giận. Tù binh Thương Nguyệt hiện nay không còn sợ hãi, vì chúng biết trận chiến này sắp kết thúc, chúng không cần phải sợ,

chỉ cần chờ lúc thành bị phá thì sẽ cầm vũ khí lên đuổi bọn bọn xâm lược.

"Hát đi, hát đi!"

Mạn Tháp nhìn ra ngoài thành, ánh mắt chợt có vẻ cổ quái lạnh lẽo.

"Dồn hết bách tính trong thành tới tập hợp nơi đây." Hắc đột nhiên lạnh lùng ra lệnh mà không chờ Dương Chính.

Trong thành trở nên hỗn loạn, lúc quân Thương Nguyệt nhìn thấy hàng đoàn nam nữ lão ấu từ trong thành bị dồn ra thì biến sắc, tiếng ca cũng ngưng bật.

"Mạn Tháp, ngươi muốn làm gì?" Dương

Chính kỳ quái hỏi.

"Làm gì ư?" Mạn Tháp cười lạnh: "Đương nhiên là nhờ bọn chúng cản trở bước tiến của Lang quân."

"Người điên rồi, người không thể làm vậy được!" Dương Chính trán nổi gân xanh.

Gió dần thổi mạnh, mưa rơi như trút nước.

Hộ thành hà nổi lên từng đoàn bong bóng nước.

Tiếng la khóc trong thành hòa lẫn tiếng mưa gió ào ạt giống như tiếng kêu của cô

hồn dã quý.

Mạn Tháp nhìn ra ngoài thành, nước mưa chảy rờn rờn trên mặt hấn.

"Ta không có chọn lựa! Cứ như vậy thì công thành sẽ nhanh chóng bị phá. Ngọc tướng quân, ta không thể để cho binh lính chết không minh bạch như vậy!"

Lưu Vân quốc có quy tắc của riêng nó, Dương Chính rốt lại vẫn là người ngoài.

Hướng gì... hấn có thể ngăn trở hành động cầu sinh này của Mạn Tháp hay sao?

Hành vi tàn nhẫn này cũng chỉ là theo "luật rừng" mà thôi, nhân loại vốn cũng

tiến hóa từ dã thú thành người.

Dương Chính thực sự cảm thấy mệt mỏi, sau trận đánh hôm nay, sợ rằng cả đời hắn phải gánh lấy ác danh.

"Mở cổng thành, bọn ta quyết tử chiến với Lang quân!" Mạn Thập vung tay hô lớn.

"Quyết tử chiến, quyết tử chiến, quyết tử chiến!" Quân sĩ Lưu Vân gầm vang, tiếng gầm như sóng gào xuyên thấu tầng mây.

Lang quân phía xa chuẩn bị chiến đấu, Khâu Viễn Sơn đứng trên liễn xa nhìn về phía Tịch Ảnh thành, bên tai còn văng vẳng tiếng hô tử chiến của quân Lưu Vân.

"Cuối cùng cũng phải ra khỏi thành sao?"

Khâu Viễn Sơn cười lạnh nhìn trời đất đang trắng xóa trong màn mưa, căn bản ông nhìn không rõ cảnh tượng trong Tịch Ảnh thành.

Lúc này công thành kêu lên ken két.

Chỉ cần bọn chúng ra khỏi thành quyết chiến thì đại cục đã định.

Khâu Viễn Sơn nhanh chóng ra lệnh cho Mãnh mã trùng phong đoàn chuẩn bị chiến đấu. Một ngày trước, Mãnh mã bị chết mấy con, bây giờ chỉ còn lại 12 con, dù vậy nhưng nếu quân Lưu Vân dám ra

thành thì tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Đúng như mọi người đoán, cầu treo quả nhiên được hạ xuống.

Cổng thành dần dần mở ra, lúc này nhiều người bắt đầu tiến ra khỏi thành...

"Bộ binh!"

Khâu Viễn Sơn hô nhỏ một tiếng, đưa mắt nhìn phó thống lĩnh Chân Đức Minh, cả hai cùng nghi hoặc không biết Ma thần tướng quân đang làm cái gì.

Ma thần tướng quân tuyệt đối không phải là kẻ ngốc nhưng hẳn lại phái bộ binh xuất trận thực sự là khiến cho người ta

nghe nghe không hiểu.

Lang quân ngừng lại, cảnh giác bày thành trận thế, nhìn bộ binh càng lúc càng nhiều xuất hiện từ Tịch Ảnh thành.

"Không đúng, không giống bộ binh, bọn chúng không có vũ khí và khôi giáp!"

Binh sĩ càng lúc càng tiến đến gần. Khâu Viễn Sơn cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, ông kinh ngạc đến nhảy dựng lên.

"Y phục này chính là của quân Thương Nguyệt bọn ta. Đáng chết! Đó chính là binh sĩ Thương Nguyệt! Bọn vương bát đản này rốt cục là muốn làm gì đây?"

Quân Thương Nguyệt đông nghìn nghịt kéo tới, sau lưng chúng là Hoàng dương ky binh đang dồn đuổi.

Khâu Viễn Sơn nhìn thấy Thương Nguyệt quân đang tiến tới gần thì giận dữ vô cùng.

Trận tiền có người quát lớn: "Mau dừng lại! Quân Thương Nguyệt phía trước toàn bộ dừng lại!"

Không ai dừng lại, vì bách tính trong thành đều bị quân Lưu Vân khống chế, đại bộ phận gia quyến của quân Thương Nguyệt đều nằm trong đó, bọn họ chỉ có thể nghe lệnh, bằng không người nhà sẽ bị giết sạch.

"Tướng quân, làm sao đây?"

Mọi quân quan đều nhìn Khâu Viễn Sơn, trước mặt Thương Nguyệt quân đã tiến tới.

Khâu Viễn Sơn đến lúc này mới hiểu rõ sự độc ác của ác lang trên thảo nguyên thực sự hơn xa người thường.

Mạn Thập tính toán cự ly, khi liền xa xuất hiện trong xạ trình, hắn cười hung ác, lấp tên vào kinh cung, quát lớn: "Bắn!" Sau đó, hắn buông dây bắn ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, vạn mũi tên cùng bắn

ra!

"Vù vù vù..."

Ngàn vạn mũi tên giao nhau trên không trung, Thần tý cung của Lưu Vân quân xạ trình hơn xa Lang quân tượng tượng, tên bay như châu chấu, Lang quân đứng ở trận tiền bị bắn người ngã ngựa đổ, thể hình của Mạnh mã lớn nhất nên cũng bị bắn nhiều nhất, Thần tý cung tuy không thể bắn xuyên qua lớp da dày của chúng nhưng tên bay dày đặc cũng làm chúng náo động bất an.

Hoàng dương kỵ binh phân tán ra hai cánh.

Nhìn thấy động tác tề chỉnh của Hoàng dương quân, Khâu Viễn Sơn lòng lạnh buốt, cao giọng quát: "Sur thứu đội, ngăn cản chúng!"

"Tướng quân, gió quá lớn, Sur thứu rất khó tiến công."

Đoàn trưởng Sur thứu đoàn lạnh lùng đáp.

Sur thứu kỵ sĩ đoàn chỉ chỉ viện cho Lang quân, vốn không bị Khâu Viễn Sơn quản chế. Lần này vì giúp Khâu Viễn Sơn công thành nên Sur thứu đoàn vốn được tôn xưng là Không trung bá vương đã tổn thất 18 con Sur thứu, điều này khiến cho đoàn trưởng vừa đau lòng vừa giận dữ.

Sư thứu kỵ sĩ vốn rất khó bồi dưỡng, mất 1 người là ít đi một người, hơn nữa ở thời tiết ác liệt thế này thì đoàn trưởng phản ứng như vậy cũng bình thường.

Khâu Viễn Sơn cơ hồ muốn mắng thành tiếng nhưng không thể không tự kìm chế. Bọn Sư thứu kỵ sĩ này cao ngạo vô cùng, nếu thực sự bất tuân thì ông không thể khống chế được. Khâu Viễn Sơn chỉ có thể bình hòa nói: "Lôi Tư đoàn trưởng, ông cũng nhìn rõ tình huống hiện tại, nếu như Lang quân bại trận thì chịu khổ chính là bách tính Thương Nguyệt quốc, ông nhẫn tâm nhìn bọn họ bị bọn ác lang này đồ lặc sao?"

Lại một đợt tên bắn tới, Lang quân bắt đầu rối loạn.

Bọn họ phản kích đều không đánh tới Ác ma quân, chỉ có tù binh Thương Nguyệt quân ở hàng đầu là bị chết mà thôi.

Hoàng dương kỵ binh quấy nhiễu hai cánh của Lang quân, bắt đầu trở tài kỵ xạ như cuồng phong bạo vũ.

Luận về kỵ binh Lưu Vân quốc tuyệt đối là thiên hạ vô song, huống gì loại vương bài như Hoàng dương kỵ binh này. Loại xung sát trên bình nguyên chính là chiến trường chúng thích hợp nhất, lại thêm mấy ngày rúc trong thành tử thủ khiến chúng càng âm ức, bắt đầu xung sát đã

liều mạng tiến công. Tù binh Thương Nguyệt rốt cục đã giao tap với Lang quân, Mãnh mã cuối cùng cũng không chịu nổi lợi tiến bắn tới mình như châu chấu.

Cho dù là bị muỗi cắn thì bị cắn quá nhiều cũng phải chạy né.

Mãnh mã hỗn loạn dẫn tới hệ thống phòng thủ của Lang quân bị sụp đổ, mấy còn Mãnh mã chạy sang phía bên phải, đâm bẹp cả trăm tên tù binh Thương Nguyệt trên đường chạy. Binh sĩ bị đâm thành bùn nát, máu thịt lẫn vào đất bùn chảy khắp chiến trường.

Đối mặt với quái vật đáng sợ này, tù

binh Thương Nguyệt chạy tứ tán tránh né, cục diện càng thêm hỗn loạn.

Dương Chính lạnh lùng nhìn dòng người đang xông tới Lang quân.

Một chiêu này của Mạn Thập quả thật cay độc.

Lúc này Lang quân đã hòa lẫn với tù binh, tiếng hét gào, tiếng mắng chửi trộn vào nhau hỗn loạn vô cùng, trong tiếng gió mưa sâm sập, những thanh âm đó chợt xa chợt gần, nghe như không hề chân thật. Dương Chính mở đường xông lên đầu tiên, Kinh Lôi thương như du long đâm ra.

Màn mưa bị thương ảnh xuyên thấu, Dương Chính điên cuồng xông lên, bao nhiêu ưu thương trong lòng giống như nước lũ tràn đê ào ra khiến cho hấn cơ hồ mất khống chế.

Tam nhãn mã xông thẳng vào Lang quân, Kinh lô thương giống như con cá kiếm lội ngược dòng, phá nát tất cả chướng ngại ngăn đường.

Nơi thương ảnh đi qua, toàn bộ Lang quân đều ngã rạp, binh sĩ bị Kinh Lô thương tẩy lễ thì ngực, đầu lâu, cổ họng đều hiện ra từng lỗ máu to như trứng gà, máu tươi ồ ộc trào ra nhuộm hồng mặt đất, nước mưa nhanh chóng làm nhạt đi màu máu.

Trận chiến này cuối cùng đã tới mức điên cuồng triệt để.

Dương Chính thân ở trong dòng xoáy điên cuồng này, nếu như không muốn bị nuốt chửng thì chỉ còn cách vùng vẫy.

Trong thời gian một sa lậu sau đó, trời đất như biến thành một lỗ đen nuốt chửng hết tất cả âm thanh, cả mấy vạn người lao chạy điên cuồng trên chiến trường nhưng đều không nghe thấy gì, lỗ tai tựa hồ như đã điếc đặc, tiếng mưa rơi, tiếng chém giết đều biến mất, chỉ còn nhìn thấy những gương mặt méo mó hung ác, bọn chúng toàn lực la hét nhưng nước mưa rơi vào cổ họng che lấp hết mọi thanh

âm. Thanh âm duy nhất mà chúng có thể nghe được chính là tiếng tim đập thình thịch như tiếng trống trận.

Huyết vụ lan tràn, cảnh vật trước mắt đều bị bao phủ bởi một lớp mù màu máu, thi thể quân địch nằm la liệt trên mặt đất sau mỗi đợt mưa tên.

Mấy vạn kỵ binh cùng giẫm đạp nhau trở thành một khối hỗn loạn.

Giăng co qua lại một lúc lâu.

Dương Chính cũng không biết mình đã giết bao nhiêu người, tay của hắn hoàn toàn máy móc vung lên chém giết, máu bắn ra, đầu người cứ thế mà rụng xuống.

Khôi giáp trên người hắn sớm đã bị chém rách nát, xung phong qua lại hắn luôn là người đi đầu không biết đã trúng bao nhiêu thương, bao nhiêu kiếm. Bất quá hắn không hề đau đớn, toàn thân hắn đều tê dại, lúc này trừ không ngừng chém giết ra thì trong đầu không còn chút cảm giác nào.

Ngay lúc đó, phía Bắc chợt náo động.

Một tiếng la thảm rất quen thuộc vang lên.

Dương Chính đưa mắt nhìn lên, tức thì huyết dịch toàn thân như đông cứng lại.

Chỉ thấy một người đang bị Sư thúu chụp lấy bay lên không, con Sư thúu này còn há miệng nuốt lấy đầu lâu của hắn!

Là Mạn Tháp.

Chiến trường vốn đang bị sát ý che lấp chợt giống như liệt hỏa bùng lên, cái chết của Mạn Tháp tựa hồ như tuyên cáo kết cục của trận xâm nhập của quân Lưu Vân.

Sư thúu ném thi thể Mạn Tháp xuống, cất mình bay lên cao.

Sau lưng chợt nhói đau, thì ra lúc Dương Chính thất thần, Lang quân bốn bề đã thừa cơ xông lại.

Đau đớn khiến Dương Chính đang hãm nhập trầm mê bưng tỉnh. Hắn xoay người, nhãn thần đầy sát khí điên cuồng thê lệ, sáng rực như mũi khoan bằng máu.

Trường thương đâm vào da hắn không đâm sâu thêm được một phân nào, cơ bắp toàn thân Dương Chính căng cứng như thép như đồng, sát khí sôi trào biến thành dòng xoáy thực chất, binh sĩ đâm trúng hắn bị cặp mắt đầy tuyệt vọng lẫn điên cuồng của hắn nhìn vào máu huyết toàn thân cơ hồ đều bị đông thành băng.

Hàn khí toát ra từ Dương Chính chính là sức lực được đè nén tới cực điểm.

Tinh thần lực cuối cùng đã xung phá được trói buộc, tùy ý bắn ra bên ngoài.

Hắn siết chặt trường thương dùng sức kéo mạnh, tên lính bị hắn kéo tới thân sắc đầy vẻ kinh hoàng tuyệt vọng, còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện ra cổ mình đã bị một cánh tay lạnh lẽo thít chặt.

Ánh mắt Dương Chính không còn chút thương xót, đây là chiến trường, chỉ có thắng lợi và thất bại, tử vong và sinh tồn.

Không còn gì khác!

Không còn!

Hắn siết chặt tay lại, tiếng xương gãy

vang lên răng rắc.

"Bụp" máu tươi tung tóe.

Đầu lâu của tên lính đó bị hấn bẻ gãy, hấn nắm đầu lâu giơ lên cao, ngược mặt cho máu tươi nhỏ xuống, đầu lưỡi có cảm giác lạnh toát.

Lúc hấn nhìn lại chiến trường thì cảnh tượng chém giết hỗn loạn chợt khiến Dương Chính cất tiếng cười vang, cất tiếng nói vang vọng: "Giết giết, ai muốn lấy mạng ta thì ta lấy mạng hấn, các người xông lên đi!"

Hấn giờ đây giống như một con lang vương thụ thương, ném thùng dầu cuối

cùng vào chiến trường đang máu lửa.

Hình dạng hấn điên cuồng giờ cao đầu lâu khiêu khích khiến cho Lang quân lòng kinh dạ khiếp, không ai dám tiến tới, ngay cả Sư thứ kỵ sĩ cũng chỉ dám đứng xa mà nhìn.

Dương Chính thuận tay ném đầu lâu đi.

Hấn cười danh ác xông vào chiến trường hô vang: "Vì Mạn Thập tướng quân báo cừ!"

Binh sĩ Lưu Vân cũng gầm lên, cuồng phong bạo vũ cũng không làm giảm sát ý của chúng, chiến trường trở nên hỗn loạn, không còn phân biệt được thanh âm

của ai, không còn nghe rõ ai la hét, ai gầm rú, ai ra lệnh...

Mọi người đều giết đến đỏ mắt, tất cả chỉ còn một tín niệm, giết địch nhân trước mắt, giết sạch địch nhân.

Dương Chính đơn kỵ xông lên mạnh nhất nhanh nhất, Tam nhãn mã giống như một ngọn liệt hỏa xung sát qua lại trên chiến trường, làm dấy lên rất nhiều bong bóng nước.

Bóng người không ngừng lay động trước mắt hắn!

Kinh hoảng, kêu khóc, chạy trốn!

Nhưng quanh ảnh của Dương Chính nhanh chóng vượt qua, giống như nước chảy mây trôi.

Mục tiêu của hắn chỉ có một.

"Xông lên cản hắn lại!" Khâu Viễn Sơn kinh sợ thét lớn, ông phát hiện phương hướng Dương Chính xông tới chính là liền xa ông đang đứng.

"Mau xông lên! Ai dám lùi xử theo quân pháp!" Khâu Viễn Sơn điên cuồng la hét, ông tuy không tự thân xông vào chiến trường nhưng sớm đã bị trường sát lục như địa ngục này thấm đẫm vào trong lòng.

Đáp lời ông chỉ là Lang quân tiếp tục chạy trốn, trên đường Dương Chính xông tới cơ hồ không có một sinh vật nào còn hoàn chỉnh, trong cơn mưa mũ trụ màu đen cùng cặp mắt tỏa huyết quang của hắn hiển hiện càng thêm đáng sợ.

Khâu Viễn Sơn trên liên xa không ngừng thối lui, ông không dám đối mặt với mục quang điên cuồng đó, không khí tựa như một cái lồng trong suốt phủ chụp kín mít đến mức gió không lọt qua được, Khâu Viễn Sơn cảm thấy toàn thân đều bị phong bế, không còn đường lui, giống như xoáy nước cực lớn đang hút lấy ông, còn linh hồn của ông không ngừng dấy dựa.

Không, ta không thể chết, ông tuyệt vọng đến mức kêu lên thành tiếng.

Thanh âm yếu ớt vô lực, giống như người chết đuối chỉ còn chút hơi tàn thở ra.

Tiếng kêu của Sư thứ vang lên, một âm ảnh cực lớn che ngang trời, thì ra là Lô Tư, chiến sĩ cường đại nhất Sư thứ kỵ sĩ đoàn cuối cùng đã xuất kích. Sư thứ nghênh đón cuồng phong bạo vũ xông tới Dương Chính, áp lực tinh thần khủng khiếp như thủy triều ập tới, đối mặt với Sư thứ chỉ vương Dương Chính chỉ có thể toàn tâm toàn lực ứng phó.

Khâu Viễn Sơn mệt mỏi tựa vào lan can của liễn xa, vừa rồi tinh thần giao phong

chỉ một lúc ngắn ngủi nhưng lại chính là trận chiến đáng sợ nhất ông từng trải qua. Khâu Viễn Sơn mồ hôi lạnh từ trên trán chảy ròng ròng, ông cơ hồ hư thoát.

Dương Chính nhìn Sư thứu đang xông tới, khoe miệng khế nhếch, tay trái vung lên, bạch ảnh nhẹ nhàng giống như làn khói xanh thoảng bay, chính là hấn vừa vung thương ngạnh kháng.

Không có âm thanh nào vang lên, Lôi Tư vừa thấy vội vàng tránh né, vốn nhờ vào phản xạ chiến đấu sau nhiều lần thiên chùy bách luyện nhưng tay phải cũng phát lạnh.

Thiết thương rơi xuống đất, sau đó trên

tay phải lộ ra một đường máu, Lôi Tư vừa cảm thấy đau đớn thì tay phải đã bị chém đứt rơi xuống đất. Hắc vừa kinh vừa giận vừa sợ, đây là tốc độ gì vậy?

Lôi Tư gắng kìm nén cơn đau, không ché Su thúu bay lên cao.

Đột nhiên toàn thân hắc lạnh toát, sát khí như sóng gào biển thét úp chụp lấy hắc, Su thúu cũng cất tiếng rít sắc nhọn, mục quang màu vàng chanh nhìn trùng trùng vào Tam nhãn mã như ngọn lửa đang xông tới.

Dương Chính vùng Kinh Lôi trường thương lên, Tam nhãn mã phá tan màn mưa, cơ bắp săn lại như thép nguội, lông

mao bay múa như hỏa xà loạn chuyển, Dương Chính ngẩng cao đầu, nhãn thần lạnh lẽo cao ngạo như đao phong, phảng phất lại có chút điên cuồng muốn hủy diệt tất cả nhưng lại có chút thần sắc thể lương như nhìn thấu việc đời.

Hãn huyết mã mỗi lần đạp trên mặt đất đều để lại hố nhỏ to bằng cổ tay.

Đau đớn trên tay Lô Tư biến mất, cảm giác tê dại chưa từng có chợt ào lên tâm trí hắn, tựa hồ như con côn trùng chết cứng bên trong lớp vỏ phách tê điếng nhìn ra thế giới bên ngoài. Chỉ nghe một tiếng ngựa hí vang lên, dư âm còn chưa dứt thì hồng quang như lửa đỏ nhanh chóng bành trướng, cơ hồ như liệt hỏa

phần thiên ào đến Sur thứu và Lôi Tư.

Bọt nước trước mặt chọt cao thêm ba xích, nhưng kỳ quái nhất là người và ngựa chọt biến đâu mất!

Lôi Tư cơ hồ không dám tin vào những chuyện đang xảy ra trước mắt, tốc độ hơn cả âm thanh này, sát khí bổ trời vạch đất này từ bên phải hấn ủa tới, hàn khí sắc nhọn khiến cho hấn lông tóc dựng ngược!

Bên tai Lôi Tư chỉ còn tiếng vó ngựa đập xuống nước mà thôi.

Màn mưa như sóng biển phân tán sang hai bên, trên lộ tuyến của trường thương, ánh điện hình thành một đường lượn

sống.

Sư thứu kinh hãi ré lên, cất cánh dấy dựa bay lên, Lôi Tư nhờ vào phản ứng miễn tiếp ngăn đỡ công kích sắc bén vô thanh đó.

Mau chóng bay lên, bay lên!!!

Sư thứu có thể bay nhưng ngựa không thể bay, chỉ cần đạt tới độ cao nhất định thì công kích cường đại đến đâu cũng là vô nghĩa.

Hồng ảnh chớp lên, một bóng đen chợt từ lưng ngựa phóng thẳng lên trời.

Ngay lúc Lôi Tư cho là mình đã thoát

được một kích kinh thiên động địa đó thì hắc ảnh đã tới bên thân thể Sư thứu, ngân quang một phóng một thu, ngay khi hắc ảnh vừa bay cao hơn Sư thứu chừng 10 mét thì xoay chuyển hạ xuống, bộp một tiếng, bọt nước trên mặt đất tung bay.

Dương Chính một chân quy xuống, hai tay tỳ trên mặt đất, thân thể cố gắng chống chọi, tóc rũ xuống trán, nước mưa không ngừng chảy ròng ròng.

Sư thứu tuyệt vọng kêu lên...

Trên không trung, một thanh trường thương mang theo thiểm điện màu lam đã xuyên thấu thân thể Lôị Tư và Sư thứu.

Dương Chính chậm rãi ngẩng đầu, huyết sắc trong mắt sáng rực lên.

Tam nhãn mã chạy đến bên người hắn, vó trước tung bay, cất tiếng hí vang.

Sát lục tiếp tục diễn ra cho đến khi mưa lớn dừng hẳn.

Nước mưa rơi trên mặt đất chảy tràn tứ phía, chém giết một thời gian dài vũ khí của quân Lưu Vân đã cùn nhọt, tên bắn cũng hết sạch.

Thương Nguyệt Lang quân rút lại vẫn là quân đoàn nổi danh mấy chục năm, tổ chất của chúng không như quân đội tầm thường. Sau khi Khâu Viễn Sơn không

chế cục diện, ông tận lực chỉ huy quân đoàn xông tới, chiến thuật đánh bọc sườn dần dần phát huy hiệu quả.

Bọn tù binh Thương Nguyệt trở thành pháo hôi chân chính, Mạnh mã tung hoành ngang dọc, đại đa số là đâm chết chúng.

Nhưng lúc tù binh bắt đầu bỏ chạy thì Mạnh mã xung phong cũng gây đả kích cực lớn cho Lưu Vân quân, Sư thứu càng là cơn ác mộng của họ. Cái chết của Lô Tư khiến cho bọn Sư thứu kỵ sĩ công kích càng thêm mãnh liệt. Quân Lưu Vân rốt lại phải chịu hai mũi công kích ác liệt nhất từ trên không lẫn trên mặt đất.

Lực lượng cá nhân của Dương Chính tình không thể thay đổi được cục diện chiến tranh.

Đại bộ phận quân lính đều gục ngã, chỉ còn lại Hoàng dương kỵ binh tình nhuệ nhất còn có thể theo chân Dương Chính.

Đột vây chính là chọn lựa duy nhất.

Lang quân đuổi theo không bỏ, Khâu Viễn Sơn thậm chí còn tự thân cưỡi chiến mã xông vào chiến trường, Dương Chính dũng mãnh thế nào ông đã lãnh giáo, nếu như số lượng quân Lưu Vân đông gấp đôi thì có khả năng lần này Lang quân đã toàn quân bị diệt, ông lại sợ hãi vũ dũng của Dương Chính, tuyệt không thể để cho

hắn chạy thoát.

"Xông lên, cản chúng lại! Ai giết được chủ tướng bọn chúng thì phong cho quân hàm tối cao của Lang quân, thưởng 1 vạn kim tệ!" Khâu Viễn Sơn vùng trường kiếm, gào lên cổ vũ sĩ khí.

Dưới mức trọng thưởng tất có dũng phu!

Kỵ binh Lang quân từ hai bên hợp lại, Sưu thú tốc độ còn nhanh hơn, Lưu Vân quân liên tục bị giết chết rơi xuống ngựa.

Dương Chính chỉ hạ một mệnh lệnh duy nhất: "Xông lên!"

Quân Lưu Vân không thể dừng ngựa mà

đánh, chỉ có thể gạt bỏ địch nhân ngăn đường liễu mạng xông tới...

Tam nhãn mã giống như một hỏa tuyến dẫn theo đại quân như sóng triều phía sau.

"Thống lĩnh, thật là cổ quái, bọn chúng xông lên như vậy không phải là dẫn bọn ta vào sao?" Chân Đức Minh giục ngựa tiến lại gần Khâu Viễn Sơn, phía trước không ít Hoàng dương kỵ binh đã phá được vòng vây của Lang quân. Tuy tử thương thảm trọng nhưng bọn chúng vẫn liều mạng chạy về phía cổng thành.

Lang quân phía sau đuổi sát theo, so quân lực của Lang quân có cả Sư thúu và

Mãnh mã thì Lưu Vân quân muốn chạy thoát tuyệt không có khả năng.

Đổi lại một vị tướng khác thì biện pháp đơn giản hiệu quả nhất chính là lưu lại một bộ phận nhân mã đoạn hậu còn đại quân nhanh chóng vào thành, cố nhiên sẽ phải hy sinh một bộ phận binh sĩ nhưng bảo toàn được chủ lực, chỉ cần tiến vào thành thì quân Lưu Vân còn có thể chống cự thêm một thời gian.

Khâu Viễn Sơn trong lòng nghi hoặc nhưng ông tuyệt không bỏ qua cơ hội này. Xác suất thắng bại trên chiến trường thay đổi trong chớp mắt cả vạn lần, lần này mà sai lầm thì vĩnh viễn không có cơ hội trở mình.

Mỗi trận chiến đều phải đánh cược!

Khâu Viễn Sơn không hạ lệnh ngưng truy kích.

Lúc đột vi, trận hình Lưu Vân quân đột nhiên biến hóa, binh sĩ bày thành hàng ngang mà chạy không bảo trì hình mũi trùy như ban đầu, hơn nữa còn không ngừng khuếch tán ra ngoài, đồng thời cự ly giữa các kỵ binh với nhau cũng dần rộng hơn.

Lang quân vừa trải qua một trận đại chiến đâu có để ý đến chi tiết này.

Chỉ có Sư thú không ngừng bay lượn

trên không, chẳng dám hạ xuống vì họ phát giác ra trận hình của Lưu Vân quân tuyệt đối không thích hợp để xông vào thành.

Bọn chúng muốn làm gì?

Càng lúc Lưu Vân quân càng tiến gần hộ thành hà.

Lưu Vân quân cơ hồ liều mạng xông tới hộ thành hà.

Nếu như rơi xuống hộ thành hà thì rõ ràng là Lưu Vân quân không thể nào sống sót.

Ngay lúc này, chiến tuyến kéo dài gần 1

km đột nhiên phát sinh biến hóa, tiếng còi hiệu từ xa vang tới.

Khâu Viễn Sơn bỗng thấy hồi hộp.

Mọi người tim đều đập dồn!

Còi hiệu, viện quân?

Là của bên nào đến?

Từ đường chân trời một lá cờ hình bạch long dần dần lộ rõ.

Sau đó là một lá cờ hoàng dương tung bay.

Ngay lúc đó Dương Chính cơ hồ thoát

lực rơi xuống ngựa.

Đây là cảm thụ gì hấn cũng không thể hình dung ra.

Trận hình của Lưu Vân quân nhanh chóng biến hóa, hai bên đầu đuôi hợp lại thành hình trăng lưỡi liềm, Dương Chính chạy đầu tiên đến cách hộ thành hà chừng 1 mét chợt dừng phắt lại, Tam nhân mã cất tiếng hí dài, vó trước cất cao, giữa không trung xoay mình nửa vòng, biến thành đối diện với Lang quân.

Còn quân Lưu Vân cũng nhanh chóng kéo cương giật ngựa quay đầu lại.

Mã thuật uyển chuyển như kỳ tích này

xuất hiện ngay trước mặt Lang quân thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Tiếng ngựa hí liên hồi vang lên, thực lực của vương bài Hoàng dương kỳ binh thể hiện rõ nét, họ dựa vào bàn đạp hoàn thành yển nguyệt trận thảm liệt nhất trong thời đại binh khí lạnh.

"Sát!"

Thanh âm vang vọng như núi lửa phun trào.

Lưu Vân quân không ngờ quay ngược lại, xung sát tới Lang quân đang truy đuổi phía sau, trên đường họ ném đi những vũ khí hư nát, rút ra các loại thiết thương,

mã đao, còn có cả cung tên mới để chiến đấu.

Thì ra lúc tiền phương chiến đấu kịch liệt, số ít Lưu Vân quân ở lại thủ thành đã đem nhiều vũ khí dự trữ để trước hộ thành hà. Đây chính là sách lược đồng quy ư tận của Dương Chính, bồi thủy nhất chiến (*), nói cho cùng chính là chặt đứt đường lùi của mình trước để bạo phát tiềm năng quân lính.

Khi tiến lên phía trước là con đường duy nhất thì binh sĩ hung độc cỡ nào không nghĩ cũng biết.

Bất quá mọi chuyện đều nhờ có viện binh đến mà trở nên bất đồng.

Khâu Viễn Sơn tê dại nhìn cờ xí xuất hiện ở phương xa, chợt cất tiếng cười vang.

"Không thể, không thể như thế!" Cười xong, ông như người điên quát lớn: "Xông lên, giết sạch bọn chúng!"

"Tướng quân! Không thể! Mau lui!" Chân Đức Minh và các phó quan khác đỡ lấy ông, sắc mặt mọi người đều xám ngoét.

Thất bại của Lang quân không phải là thất bại một người mà là sỉ nhục của tất cả.

"Không, ta không thể thua, ta không thể

thua!" Khâu Viễn Sơn rống to, rồi lại cười ha hả, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng.

Chợt đầu ông bị đập mạnh một cái, ngã lăn ra hôn mê.

Chân Đức Minh bỏ tay xuống, nhìn các phó quan còn kinh hãi xung quanh lạnh lùng nói: "Tướng quân bị đả kích quá lớn, không thể chỉ huy quân đội được! Hiện tại nghe lệnh của ta, toàn quân triệt thoái! Băng Vân công chúa đã dẫn Long quân đến chi viện, bọn ta đến đó hội hợp cùng họ!"

(*) Bối thủy nhất chiến: Dựa lưng vào sông mà đánh

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 9 - Chương 6:

Viễn tẩu cao phi

A

ds Sau trận chiến tanh máu đỏ, bầu trời giống như tấm lưới úp chụp lấy mặt đất, Dương Chính lê bước đi trên bùn đất, gương mặt mệt mỏi dính toàn bùn đất và huyết tương, khôi giáp toàn thân đều bị phá nát, khi hần di chuyển phát ra tiếng lách cách. Trên chiến trường xác người và ngựa giống như đá cuội trên bãi sông, nằm dày đặc cả mặt đất, địch nhân phương xa đã chạy tứ tán, trên thảo nguyên còn vô số chiến xa và chiến mã!

Trận đánh lấy ít địch nhiều này đã giành

được chiến thắng vĩ đại nhưng quân Lưu Vân cũng phải trả một giá thảm trọng.

Lưu Vân quân vốn có hai vạn người chỉ còn lại có 7000 người, người không bị thương tổn gì còn không tới 2000 người.

May mà Tịch Ảnh thành là một thành lớn, hơn nữa viện quân đi đến cũng đem theo y liệu và quân nhu bổ cứu. Đêm đại thắng đó không hề có hoan ca tiểu ngữ, đã có quá nhiều người chết, người sống cũng quá mệt mỏi, chỉ hận không được ngủ thẳng một giấc không cần tỉnh lại.

Ánh bình minh vừa chiếu lên trên Tịch Ảnh thành, quang mang màu vàng giống như cự long cuộn lấy cả tòa thành trì.

Dương Chính cũng vừa ngủ dậy, hần đứng lên dùng sức gõ mạnh, các mảnh vải băng vết thương đều rách toạt để lộ làn da khỏe mạnh màu đồng. Vết thương thấm trọng đêm qua trừ ba dấu trảo trên lưng đang đóng vảy ra thì miệng vết thương ở các chỗ khác đều đã phục nguyên, lớp thịt mới sinh ra đang còn đỏ ửng.

Đối với việc sử dụng tinh thần lực Dương Chính càng lúc càng lão luyện.

Mặc bì giáp mới vào người, Dương Chính vừa đi ra cổng liền thấy ngay mấy thân ảnh quen thuộc.

Mạn Kỳ, Lôi Đặc Lâm, Quy Tàng, Mục Phi Vân...

Những người này bình thường là cừu địch với nhau nhưng giờ đây mỗi người đều mang tâm trạng phức tạp cùng đứng một chỗ, vừa nhìn thấy Dương Chính sắc mặt họ đều lộ vẻ cổ quái.

Tư vị trong lòng Dương Chính phức tạp khó thể hình dung, hắn có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói từ đâu, cũng không biết bọn họ muốn nghe giải thích thế nào.

Đúng vậy, Dương Chính chính là người sắp đặt tất cả mọi chuyện.

Từ khi bắt đầu tập kích Lôì Mông Tư Đắc, Dương Chính một mình qua lại giữa Vệ Nhung và Lưu Vân, thôn tập Tây tuyền, xúc tiến hợp minh.

Thái độ cùng cách hành sự của hấn khiến cho người ta không thể lý giải, khiến cho họ cảm thấy xa lạ.

Bọn họ trong lòng đều có một nghi vấn rất lớn.

Dương Chính rốt cục là ai?

Mỗi người đang đứng tại trường đều là cường giả bá chủ một phương,

Họ đều biết sự tình không chỉ như vẻ bề

ngoài.

Hiện tại không ai dễ dàng tin Dương Chính vốn thuộc về Vệ Nhung quốc. Hắn nhất định có lai lịch khác, hắn quá thần bí, lại quá cường đại, người thế này khiến cho mọi người không dám phóng tâm.

Dương Chính hiển nhiên hiểu được nghi vấn trong lòng họ thông qua ánh mắt họ nhìn hắn.

"Đi vào thôi. Ta nghĩ đến lúc nói rõ chân tướng cho các vị rồi." Dương Chính nói. Sau đó mọi người lục tục theo Dương Chính tiến vào trong quân trướng.

Trừ những người có đủ tư cách biết được bí mật ra, người khác đều bị đuổi hết ra ngoài.

Dương Chính đi tới một bồn nước ở góc quân trường, lấy tay vốc nước, bắt đầu xoa lên thái dương.

Tay hẩn nhẹ gỡ, một lớp mặt nạ da người bị kéo xuống. Khi hẩn xoay người lại thì gương mặt hiện ra khiến cho mọi người đều trố mắt. Gương mặt này có sống mũi cao thẳng, anh tuấn lạnh lùng, vuông vức góc cạnh rõ nét, tuy không đẹp bằng tinh linh nhưng phong thái đặc biệt đầy mystery, đặc biệt là đôi tròng mắt màu đen nhánh lấp lánh hữu thần, chừng như mọi việc diễn ra trong đôi mắt này đều chỉ là

việc bên lề không liên quan gì tới hấn.

Mạn Kỳ là người đầu tiên kinh hãi la lên: "Là người... Người..."

Ký ức đã quá xa xăm, Mạn Kỳ mấy lần vẫn không nói được nên lời, Dương Chính nhếch mép cười: "Ta là Dương Chính. Mạn Kỳ bệ hạ, thật cao hứng là ngài còn nhớ tới ta."

Dương Chính?

Dương Chính?

Sau một lúc thầm gọi cái tên này, mấy tướng lĩnh Vệ Nhung Đông tuyến đều không nhớ được gì vì bọn họ năm xưa

không biết Dương Chính ám sát Tả Thanh Tử đã dùng hóa danh, hơn nữa cũng đã hóa trang.

Quy Tàng nhìn chăm chú vào Dương Chính, trong lòng suy nghĩ miên man nhưng vẫn không nghĩ ra bất kỳ hồi ức nào về "Dương Chính".

Trái lại Mục Phi Vân ở bên lại lẩm nhẩm: "Còn nhớ Thương Nguyệt quốc có một đảo phạm hình như tên gọi là Dương Chính."

Chỉ có Mạn Kỳ là biết rõ nội tình nên thần sắc phức tạp, muốn nói lại thôi.

"Là ta giết chết Tả Thanh Tử."

Nếu như Dương Chính tự nói ra thân phận chỉ là một mối lửa châm ngòi cho người ta hiếu kỳ thì lần này mối lửa hắt ném ra đã dẫn phát một quả tạc đạn.

Sát na hắt nói ra câu này, trừ Mạn Kỳ lui lại một bước còn người khác phảng phất như bị đông cứng, nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

Dương Chính giống như không thấy mấy cặp mắt sắc bén như lưỡi đao nhìn mình, bình tĩnh kể lại mọi chuyện: "Ta từng là một nô lệ ở Tử vong doanh nước Thương Nguyệt, bất ngờ trong 1 cuộc tuyển chọn được cùng 4 người khác phá cách thăng lên làm quý tộc, sau đó tiếp nhận 1

nhiệm vụ... Sau khi giết chết Tả Thanh Tử, bọn ta bí mật trở về Thương Nguyệt quốc, không ngờ chúng lại chờ sẵn bọn ta để ra tay diệt khẩu, trừ ta và một người bị thất tung thì ba hảo huynh đệ toàn bộ đều thảm tử trước mặt ta. Từ đó về sau ta đã phát thệ phải phục cừu... Sau đó ta đổi sang một thân phận khác, mọi việc ta đã làm với thân phận đó nghĩ chắc mọi người cũng không xa lạ gì."

"Người giết chết y... hảo, là người giết chết y." Quy Tàng run rẩy nói, tay ấn lên chuôi kiếm, ánh mắt nhìn Dương Chính vừa bi thương vừa kích động vừa thống khổ.

Dương Chính nhẹ hít một hơi, ánh mắt có

chút bi thương.

Cái chết của Tả Thanh Tử đã kích cực lớn tới Vệ Nhung quốc nhưng Dương Chính khơi khơi lại đưa Vệ Nhung quốc thoát khỏi khốn cảnh.

Điều này thực sự là chuyện hoang đường nhất thiên hạ.

Nếu như ở đây không phải đều là nhân vật lão mưu thâm toán thì sợ là bây giờ đã trở mặt rồi, dù vậy thì người Vệ Nhung quốc nhìn Dương Chính với ánh mắt đầy cảnh giác và bất thiện.

Dương Chính sớm đã đoán được kết quả sau khi hắn nói ra nhưng hắn tịnh không

hồi hận, từ giờ trở đi thế giới này không còn Ma thần tướng quân, không còn Niêm hoa bá tước gì nữa. Hắn chỉ còn là hắn, là Dương Chính.

Cừu hận báo phục đến đây cũng dừng lại được rồi.

Làm đến cục diện hôm nay thì Mông Tâm, Hồng Thạch, Lưu Nhược Phi ở trên trời cũng có thể ngậm cười.

"Người là người Thương Nguyệt sao?"
Lôi Đặc Lâm lạnh lùng hỏi.

"Không, ta chỉ là một lưu lã giả."
Dương Chính ngữ khí lạnh lùng: "Vì vậy các ngươi không cần lo lắng ta có âm

mưu gì. Trường chiến tranh này không hề mang lại kết quả xấu cho các người, trên sự thật, Thương Nguyệt quốc giờ đây nguyên khí đại thương, trong mấy năm tuyệt không thể uy hiếp các người, thậm chí chỉ cần các người đồng tâm hiệp lực thì nói không chừng Thương Nguyệt quốc phải nhìn sắc mặt các người mà hành động."

Ở đây toàn là người thông minh, điểm này tất nhiên là nhìn ra.

"Còn thân phận của ta, mọi người đều đã biết rõ, sau khi trận chiến này kết thúc ta sẽ rời đi, cho nên mọi điều ta nói hôm nay mọi người cũng xem như là nghe một cố sự mà thôi. Ta cam đoan rằng từ đây

về sau vô luận là Ma thần tướng quân hay Dương Chính đều sẽ không xuất hiện trước mặt các người."

.....

Long quân hợp quân cùng tàn binh của Khâu Viễn Sơn. Khâu Viễn Sơn chịu đả kích quá lớn nằm liệt giường không dậy nổi, chỉ vòn vện mấy ngày mà đã biến thành một lão già sắp chết. Trận chiến Tịch Ảnh thành, Dương Chính đã tiêu diệt 6 vạn Lang quân, giết hơn nửa số Sư thúu và Mãnh mã, thực sự đã làm chấn động đại lục. Uy danh của Ma thần tướng quân cơ hồ sánh ngang với Phi Tướng Quân Trì Vân.

Cơ hồ cùng lúc, cả Nam đại lục đều nhìn về phía Thương Nguyệt Tây tuyến.

Vì uy danh của Ma thần tướng quân như mặt trời giữa ngọ khiến cho Lôi Thiết quốc và Hạo Nhiên Liên Minh vốn chịu áp bức nhiều năm bắt đầu muốn động binh.

Mọi người đều mong chờ lịch sử của Trì Vân đánh bại Thương Nguyệt quân 30 năm trước tái diễn lần nữa.

Lần đó Phi Tướng Quân khiến cho địa vị bá chủ của Thương Nguyệt quốc bị lung lay, lần này nếu như lịch sử lặp lại thì Thương Nguyệt quốc có thể sẽ bị hãm nhập vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Và nếu vậy thì cũng đến lượt các quốc gia thấp bé hơn phân chia lại bản đồ Nam đại lục.

Ai biết được lịch sử sẽ đi theo chiều hướng nào, dân chúng bị Thương Nguyệt quốc đàn áp thời gian dài tuyệt không để tâm đến một anh hùng mới được sinh ra.

Đại thế như vậy, Thương Nguyệt quốc sẽ hăm nhập vào nguy cơ lớn chưa từng có từ 30 năm nay.

Mạc Băng Vân suất lĩnh 15 vạn bộ đội hạ trại tại Mạt Lan sơn mạch.

Còn liên quân Lưu Vân, Vệ Nhung tập

hợp ở Tịch Ảnh thành.

Binh lực liên quân cũng đạt đến 14 vạn.

Một trận chiến tranh siêu cấp chỉ chạm vào nổ ra, chỉ cần trận chiến này diễn ra thì bộ đội do Lôi Thiết quốc, Hạo Nhiên Liên Minh tập kết rất có khả năng từ Bắc tuyến, Nam tuyến Thương Nguyệt tấn công vào, cả Nam đại lục đều chìm vào trong một trận đại chiến như đại chiến thế giới.

Mọi người đều khẩn trương và hưng phấn chờ đợi, nhưng thời gian cứ dần trôi qua mà Thương Nguyệt quốc và liên quân Lưu - Vệ ở Tịch Ảnh thành lại dằng dai không hề khai chiến.

Chỉ cần là những đại nhân vật thân ở trong cục thì đều phải bình tĩnh, bọn họ không thể không suy nghĩ về những hậu quả đáng sợ của trận đại chiến này.

Ngày hôm nay, một chiếc xe nhỏ đi vào trong Tịch Ảnh thành giới bị sâm nghiêm.

Chiếc xe tiến vào trong nội thành, một người toàn thân mặc áo khoác kín mít tiến vào sảnh chỉ huy ở nội thành giới bị nghiêm mật.

Trong khách sảnh, Dương Chính và các quân quan cao cấp của liên quân đang ngồi chờ, người tới bỏ nón xuống lộ ra

một gương mặt khiến Dương Chính phải kinh ngạc.

Hắn cố đè nén cảm xúc không lên tiếng, người mới tới cất tiếng thi lễ: "Các vị tướng quân, đại nhân, ta là sứ giả của Thương Nguyệt quốc, Nguyệt Như Tuyết!" Lúc ánh mắt của nàng ta nhìn qua, Dương Chính thấy được ánh nước lấp loáng trong mắt nàng.

Thương Nguyệt sứ giả đến đây không ngoài ý liệu của mọi người, chỉ không ngờ sứ giả lại là Nguyệt Như Tuyết, hơn nữa lại chỉ có 1 người.

Trận chiến này rốt cục có đánh hay không?

So với dư luận bên ngoài cho rằng lần này nhất định sẽ khai chiến thì những đại nhân vật trong cục, kể cả những người đang ở đây đều có chung một nhận thức khác.

Trận chiến này nếu có thể không đánh thì không đánh.

Trên sự thật, Dương Chính công nhập Tây tuyến, đánh hạ Tịch Ảnh thành, đại bại Khâu Viễn Sơn, việc đến nước này đối với Lưu Vân và Vệ Nhung hai nước mà nói thì cũng đã hoàn mỹ lắm rồi.

Đối với Lưu Vân quốc mà nói thì coi như đã thắng được Thương Nguyệt quốc

1 lần.

Khiến cho bá chủ Nam đại lục tổn thất thảm trọng, ít nhất trong 5 năm không thể khuếch trương, thậm chí còn khiến Thương Nguyệt phải nhìn sắc mặt của họ thì đã là thắng lợi lớn nhất.

Tổn thất trong trận chiến với Thương Nguyệt quốc thì đã được Vệ Nhung bồi thường, điểm này hai nước đã đạt thành hiệp nghị cho nên Lưu Vân quốc không hề thua lỗ, chỉ còn muốn tranh thủ đàm phán với Thương Nguyệt quốc nhằm giành thêm nhiều lợi ích hơn mà thôi.

Còn Vệ Nhung quốc càng là người chiến thắng chân chính trong trận chiến này,

mọi điều thuận lợi do Dương Chính đạo diễn giúp cho vương hậu đánh Lôi Mông Tư Đặc rơi đài, lại giúp cho Vệ Nhung quốc không phí một binh một tốt có thể đánh bại Khâu Viễn Sơn, hơn nữa có thể chiếm cứ vị trí chủ đạo trong cuộc đàm phán, bọn họ còn gì mà không mãn ý nữa chứ.

Điểm duy nhất bất mãn chỉ là thanh uy của Dương Chính nhờ trận chiến này mà được nâng cao cực điểm, khiến cho tất cả tướng lĩnh Vệ Nhung biết chuyện đều sắc mặt ảm đạm.

Những lão tướng quân này mấy ngày nay đều tránh mặt Dương Chính, nghĩ cũng do đạo lý này.

Thương Nguyệt quốc không muốn khai chiến là điều đương nhiên, lúc này bọn họ phát động chiến tranh thì phải gặp cục diện bốn mặt bao vây, Mạc Luyện Ngọc dù có cuồng vọng bá đạo hơn nữa cũng không thể không thừa nhận nếu Thương Nguyệt mạo hiểm khai chiến thì nguy cơ diệt vong cao hơn một nửa.

Lưu Vân quốc, Vệ Nhung quốc cũng không hung hăng đến mức cho là mình có thể thôn tính được Thương Nguyệt quốc. Sự thật là không quốc gia nào trên đại lục chịu nổi phản kích toàn lực của vị bá chủ này, nếu mọi người liều mạng đánh thì kết cục cuối cùng chỉ là sinh linh đồ thán, nhà không ra nhà, nước không ra nước.

nước.

Chính khách từ phương diện nào suy tính cũng không hề muốn cho trận chiến này xảy ra.

Đàm phán là chuyện tất nhiên.

Nguyệt Như Tuyết là sứ giả đầu tiên đến, truyền đạt ý muốn nghị hợp, đàm phán chân chính cần có các thống lĩnh cao tầng giữa hai bên hội diện, không thể nào hoàn thành trong thời gian ngắn.

Đây chính là chiến tranh không tiếng súng giữa chính khách, tuy không tàn khốc lạnh lùng bằng sa trường nhưng đấu đá còn nhiều hơn.

Sau khi tạm thời gặp nhau, Vệ Nhung quốc và Lưu Vân quốc đã đáp ứng đàm phán, địa điểm chính là ở trong một tiểu trấn Lam Quang giữa Mạt Lan sơn mạch và Tịch Ảnh thành, thời gian là ba ngày sau.

Dương Chính không muốn tiếp tục ở lại sau khi tham dự đàm phán, hắn đã quyết tâm rời đi.

Đến lúc đó không còn gì có thể giữ được hắn, những món nợ cần trả thì hắn đều đã trả lại hết, chỉ cần đàm phán xong thì hắn liền rời đi.

Nguyệt Như Tuyết làm xong việc công, ở

lại cùng dự yến tiệc với liên quân.

Dương Chính từ đầu tới cuối đều quanh quẩn bên ngoài. So với công trạng hấn lập được thì thực sự hấn biểu hiện ra rất mờ nhạt, đến cả người không quen cũng không biết được hấn nhưng Dương Chính biết có một đôi mắt luôn quan sát hấn.

Nguyệt Như Tuyết cuối cùng cũng thoát ra khỏi các lễ tiết phiền phức, sau khi cáo lỗi vội đi tới chỗ Dương Chính.

Dương Chính đứng ở góc yên tĩnh nhất, mân mê ly hồng tửu trong tay, nhìn A Tuyết tới gần, thần sắc hấn không lộ vẻ gì, chỉ là trong mắt ánh lên vẻ quan hoài.

Nguyệt Như Tuyết đến trước mặt hắn, hít sâu một hơi, cung nhẹ ly với Dương Chính. Trong mắt người ngoài thì hai người chỉ khách khí cung ly với nhau, thanh âm đàm thoại thì chỉ có hai người mới có thể nghe được.

"Ca, cung hỉ huynh đã chiến thắng."

"Người không giận ta? Suy cho cùng người cũng là người Thương Nguyệt."

"Ca muốn muội nói thật không?"

Dương Chính im lặng gật đầu.

"Ta từ đó giờ đều cảm thấy ca là một nam nhân ôn nhu, cho nên lúc nghe thấy

ca ca giết rất nhiều người ta thật rất khó chịu... nhưng mà nếu như ca ca không đánh thắng thì chỉ còn con đường chết, nổi đau đó ta không thể nào chịu nổi."

Dương Chính nhìn A Tuyết đang ngẩng đầu, ánh mắt nàng đầy vẻ mong nhớ và bi thương, nhưng cũng có dáng vẻ bình thản thì nội tâm vô cùng phiền muộn.

Hắn còn là nam nhân ôn nhu sao?

Dương Chính né tránh ánh nhìn của nàng, cúi nhìn ly rượu màu hổ phách, lạnh giọng nói: "A Tuyết, đừng quá tin người, hơn nữa ta cũng không giống như mọi người đâu."

"Ca ca cần gì phải tránh né, dùng bộ mặt lạnh lùng đó để nguy trang làm gì?"

"Ta... có thể vậy sao..."

Dương Chính đi sang trái một bước, vừa hay gặp mấy tướng quân vừa đi tới.

Lúc Nguyệt Như Tuyết quay sang ứng phó mấy tướng quân đó, Dương Chính lặng lẽ rời khỏi khách sảnh.

Đàm phán cử hành ở Lam Quang trấn như đã định.

Lưu Vân quốc Mạn Kỳ, Vệ Nhung quốc Lôì Đặc Lâm, còn có lão Tiểu Ân là đại biểu liên quân và Thương Nguyệt vương

Mạc Luyện Ngọc đại diện cho Thương Nguyệt quốc bí mật gặp nhau.

Dương Chính là người chủ đạo tạo nên tất cả, là Ma thần tướng quân danh chấn đại lục, là người quan trọng nhất trong cuộc đàm phán của liên quân nên bất luận hắn có tình nguyện hay không thì vẫn phải tới dự cuộc đàm phán này.

Lam Quang trấn được đại quân thủ hộ kín như tường đồng vách sắt.

Người trong trấn đều bị đồn đi nơi khác, chỉ có những nhân vật trọng yếu mới được vào trấn.

Dương Chính và Thương Nguyệt vương

lần đầu gặp nhau.

Giống như hắc tướng tợ, Thương Nguyệt vương Mạc Luyện Ngọc thân hình hùng vĩ, tư thái như rồng như hổ khiến người ta sinh lòng khiếp sợ. Khí độ bá giả trường kỳ hùng bá Nam đại lục của y khiến cho dù Thương Nguyệt quốc ở trong tình thế bất lợi nhất trong 30 năm nay vẫn làm cho bọn cao quan liên quân không dám khinh thường, cả Mạn Kỳ cũng cẩn thận vô cùng, hoàn toàn không có chút khí độ chiến thắng.

So ra thì Dương Chính thua kém rất nhiều, hắc ngay cả tư thái của một vị đệ nhất danh tướng cũng không có, gương mặt bình thường (đã đeo mặt nạ cũ),

dáng vẻ trầm mặc, thậm chí còn rất kiệm lời. Mạc Luyện Ngọc có cảm giác nếu để hẳn lẫn trong một đám người bình thường thì tuyệt đối tìm không thấy được hẳn nhưng chiến tích ẩn giấu sau dáng vẻ bề ngoài tầm thường đó lại khiến cho Mạc Luyện Ngọc kinh hãi hơn.

Tuy không hay lắm nhưng câu này thường khá đúng: "Chó cắn thì không sửa."

Mạc Luyện Ngọc tuyệt không vì bề ngoài bình thường của Dương Chính mà khinh thị, trái lại càng thêm nghi ngờ, không có cách nào nhìn thấu được hẳn.

Hắn thờ ơ, hẳn lãnh đạm, hẳn ở bên lề mọi người.

Khí chất bá giả của Mạc Luyện Ngọc không hề ảnh hưởng tới hắn, Dương Chính chỉ ứng phó đàm thoại cho qua chuyện, rất bình thản, rất tùy ý khiến cho người ta giận đến cực điểm vẫn không có cách gì phát tác. Mạc Luyện Ngọc từng hận không băm Dương Chính thành vạn mảnh nhưng chân chính gặp hắn thì y không cách nào giận dữ cho được.

Dương Chính thực sự là một người rất đặc biệt.

Hắn có thể đặt mình ra ngoài cuộc đàm phán.

Lúc đàm phán chân chính đi vào thế

giăng co, hấn lại là người nhàn nhã nhất, bình thản ngắm mọi người đang vì lợi ích của mình mà dùng thần thương thiết kiếm giành lấy từng chút quyền lợi.

Đương nhiên vẫn có ba đôi mắt luôn dõi theo Dương Chính từ đầu đến cuối.

Mạc Băng Vân, Nguyệt Như Tuyết, còn có đôi mắt thâm thúy của trí giả đệ nhất Nam đại lục.

Tu Tư, người sáng tạo nên đất nước Thương Nguyệt hùng mạnh này.

Mỗi lúc ánh mắt lão nhìn vào người Dương Chính thì hấn liền cảm thấy tim đập rộn lên. Cặp mắt đó sát na như biến

thành hai thanh lợi kiếm phá nát lớp vỏ cứng rắn bên ngoài, đâm sâu vào nội tâm của hắn.

Dương Chính chợt cảm thấy lão nhân này là người biết hết mọi việc.

Thậm chí cả thân phận chân thật của hắn lão cũng biết.

Điểm này nhanh chóng được nghiệm chứng ngay sau đó, Tu Tư như vô tình muốn gặp mặt Dương Chính. Lão vốn là thuật sĩ giỏi nhất Nam đại lục, thanh danh còn siêu nhiên hơn cả quốc gia, lão muốn gặp Dương Chính thì cũng không có ai hoài nghi.

Ở trên tòa tháp đồng hồ của Lam quang trăn, Dương Chính và Tu Tư cùng nhau ngắm mặt trời lặn đang chiếu ánh sáng cuối cùng trên người họ.

Hai người hồi lâu không nói gì tựa hồ như đang hâm thưởng cảnh đẹp của mặt trời lặn.

Kỳ thật chỉ Dương Chính mới biết, hắn không quen đứng cạnh lão nhân này, cảm giác bị nhìn thấu hết khiến hắn tưởng mình giống như mặt trời đang lặn, bị người ta đứng ngoài quan sát mệnh vận.

Đối với Tu Tư, Dương Chính biết không nhiều, chỉ biết lão rất nổi danh, cũng rất thần bí.

"Mệnh vận là điều rất kỳ diệu, khi tuổi trẻ nông cuồng thì không tin vào mệnh vận, chỉ tin vào chính mình, cho rằng mệnh vận là tác phẩm của mình, là bức tranh do mình vẽ ra, là khối đất do mình nhào nặn... Sau đó, mệnh vận kiên trì cố chấp khéo léo xuyên qua nhiều năm tháng, không nhanh không chậm cáo tố với ta rằng nó thật sự tồn tại, lại nói cho ta biết rằng nó rất cường đại, kỳ thật ta mới là tác phẩm của nó, là bức tranh của nó, là khối đất trong tay nó." Tu Tư mở đầu cuộc nói chuyện bằng một tràng triết lý.

Sau đó lão ôn hòa nhìn Dương Chính: "Ngài có cảm thấy như vậy không,

tướng quân?"

Dương Chính nhú mày suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt có phần tự thương cảm: "Mệnh vận thực sự là không thể kháng cự."

Giống như Tu Tư, Dương Chính đã qua cái thời tuổi trẻ ngông cuồng rồi.

"Ngài thỏa hiệp sao? Tướng quân?"

Ánh mắt Dương Chính sáng lên nhưng chớp mắt lại che giấu đi, hẩn trong lòng vẫn còn ý niệm tranh đấu.

Tu Tư tiếp tục nói: "Ngài trước giờ một mực đấu tranh, bắt đầu từ Tử vong doanh từng bước đi tới ngày hôm nay, tất cả đều

là mệnh vận."

Dương Chính sực tỉnh, ánh mắt bình đạm chợt biến thành sắc bén như đao phong liếc qua thân thể Tu Tư, thản nhiên nói: "Ngài quả nhiên là biết thân phận của ta."

Sau một lúc, hắn lại nghi hoặc hỏi: "Ngài không phải là người Thương Nguyệt sao? Cớ gì không tố giác ta?"

Tu Tư vẫn ôn hòa như cũ như không thấy vẻ sắc bén của Dương Chính: "Mọi thứ đều do mệnh vận an bài, ta bất quá cũng là tuân theo mệnh vận an bài mà thôi."

"Cái gì là mệnh vận?" Dương Chính lạnh

lòng nói: "Nó chỉ là hư vô."

"Ngài nên hiểu rằng mệnh vận xưa nay đều tồn tại." Tu Tư ngược đầu nhìn trời, lúc này ánh sáng mặt trời cuối cùng đã bị bóng núi che khuất, gió lạnh bắt đầu nổi lên.

Dương Chính chợt có cảm giác hoang mang, phảng phất như có một đôi mắt cực lớn ở trên bầu trời đang nhìn hắn.

Cảm giác này khiến cho hắn toàn thân lạnh toát.

"Mệnh vận luận" của Tu Tư giống như một cái lưới khổng lồ từng chút một quấn lấy hắn, làm cho Dương Chính càng giãy

giữa thì càng bị thít chặt.

Cái gì là mệnh vận, mệnh vận chỉ là thỏa hiệp, nó ẩn nấp trong bóng tối nhìn người ta gằm gù dầy dụa, đồng thời cười nhạo con người vô tri không biết sợ.

Tu Tư lấy ra một cái bình màu lam trong ngực đưa tới trước mặt Dương Chính: "Ngài cần có thứ này, đây cũng an bài của mệnh vận."

Dương Chính muốn nỗ lực tỏ ra chán ghét, thậm chí cự tuyệt nhận lấy cái bình này nhưng hẫng lạc trong ánh nhìn của Tu Tư, thoáng chốc đã trầm mê... Cái bình đã nằm gọn trong tay, Tu Tư không biết đi đâu rồi, Dương Chính một mình đứng

trên tháp chuông, nếu như không phải trong tay còn giữ cái bình thì hẳn cơ hồ đã cho cuộc đối thoại vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cái bình truyền tới cảm giác ấm áp.

Dương Chính cầm nó lên quan sát mới phát hiện cái bình này không phải là màu lam mà dịch thể bên trong mới có màu lam.

Lúc rời khỏi tháp Dương Chính nhìn thấy một lá thư ở chỗ Tu Tu đứng.

Phong bì màu đen dày nặng đầy nét thương tang tuế nguyệt, sau khi mở ra Dương Chính nhìn thấy một đoạn văn

tự...

Đàm phán ở Lam Quang trấn vẫn hùng hực khí thế như cũ nhưng sau ngày đó Dương Chính không còn nhìn thấy Tu Tu nữa.

Một tuần sau.

Đàm phán cuối cùng đã có kết quả.

Hai bên chiến đấu bằng miệng lưỡi cả tuần lễ, nội dung của từng hạng mục kinh qua vô số lần chỉnh sửa đã hóa thành một cuộn giấy da dê khá mỏng, trên đó có viết hiệp nghị cuối cùng của cuộc đàm phán giữa ba nước.

Biên giới được vẽ lại, hai trọng trấn của Thương Nguyệt Tây tuyến thuộc về bản đồ của Lưu Vân và Vệ Nhung.

Ngoài ra Lưu Vân quốc còn được quyền miễn thuế 5 năm, không phải bán vũ khí loại tốt với giá rẻ cho Vệ Nhung và Thương Nguyệt, đồng thời mỗi năm có thể mua lương thực từ hai nước giá rẻ với số lượng lớn.

Thương Nguyệt quốc bồi thường cho Vệ Nhung quốc một lượng lớn kim tệ án theo đầu người.

Ngoài ra, Vệ Nhung và Lưu Vân phải bảo đảm triệt quân khỏi Tây tuyến trong vòng ba ngày, hơn nữa không được xâm

phạm trong vòng 5 năm...

Hiệp nghị này Thương Nguyệt quốc thật sự đã nhượng bộ quá nhiều.

Cả Dương Chính cũng không hiểu, Thương Nguyệt vương cường đại là thế mà sao có thể nhượng nhịn đến chừng ấy?

Chỉ là Dương Chính chỉ tham gia 2 lần đàm phán, sau đó hẳn không hề nhúng vào cục diện đàm phán, cũng không biết hiệp nghị vì sao lại trở thành như vậy. Vô luận thế nào lần này Vệ Nhung và Lưu Vân đều đã có được món hời. Sau khi ký kết hiệp định, Dương Chính cảm giác được ánh mắt "cảm kích" và một tia

cảm xúc không nói thành lời của nhân vật cao tăng hai nước.

Lam Quang Hiệp Nghị chấn động đại lục ký kết vào một ngày mùa thu đã cải biến cục diện của cả đại lục.

Thế hệ sau này của Lưu Vân, Vệ Nhung hai nước đã có tư cách sánh vai ngang với Thương Nguyệt.

Nam đại lục không còn là cục diện một mình Thương Nguyệt quốc độc bá, không lâu sau, tân vương Vệ Nhung quốc đăng cơ, Tư Đế An mới 10 tuổi đã ngồi vào vương vị, còn vương hậu Thụy Thu làm nữ vương nhiếp chính.

Mọi việc đều thuận lý thành chương, điều mọi người quan tâm nhất chính là Ma thần tướng quân đi về đâu.

Hắn tựa hồ biến mất trong dân chúng, hắn từng nhậm chức ở 2 nước Vệ Nhung và Lưu Vân nhưng lại không hề được phong quan, chỉ ở trong bóng tối thao túng mọi việc.

Mạc Băng Vân cầm cây sáo trúc trong tay, buồn bã nhìn ra cửa sổ.

Cửa bị xô ra, A Tuyết tiến vào, nhìn thấy trúc địch trong tay Mạc Băng Vân thì nước mắt không kiềm được chảy ra.

"Hắn đi rồi..."

Mạc Băng Vân cũng nhìn trúc địch trong tay A Tuyết, một tia hy vọng cuối cùng cũng phụt tắt.

Dương Chính thực sự rời đi rồi.

Bằng không hẳn sao lại sai người chuyển hai cây sáo trúc tới, trên hai cây sáo trúc còn cột hai dải khăn ngày trước họ đưa cho hắn.

-----o0o-----

Mạt Lan sơn mạch.

Dương Chính khôi phục diện mạo mặc y phục đơn giản, lưng đeo Liệp huyết đao,

tóc cột về phía sau, đang leo lên một vách núi trơn tuột như kính.

Mạt Lan sơn mạch chắn ngang Nam đại lục, là sơn mạch diện tích lớn nhất, cả Hỏa Liên Hoa sơn mạch cũng không lớn bằng.

Trong truyền thuyết Mạt Lan sơn mạch thậm chí là một con đường đi tới khu vực Áng Cách Tát ở phương Bắc, chỉ là chưa có ai thí nghiệm thử xem truyền thuyết có thật hay không, sa mạc mênh mông và Thánh Bạch Thạch đại thảo nguyên chia cắt hai đại lục Nam Bắc, biển Lam Phong đại lục thành hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Bắc đại lục là vương quốc ma pháp và Nam đại lục vương quốc vũ giả là hai cực khác biệt hoàn toàn, lễ trình của Dương Chính khi từ thế giới khác tới đây chính là Mạt Lan sơn mạch, hiện tại hắn muốn truy tầm một đoạn nhân sinh khác thì cần bắt đầu từ đây thử đi tìm một thế giới mới chưa từng được biết đến.

Nửa tháng sau khi ký kết Lam Quang Hiệp Nghị, Dương Chính cứ đi sâu vào trong Mạt Lan sơn mạch.

Đường đi đã không còn từ 1 tuần trước, Dương Chính cơ hồ trở thành một người nguyên thủy tìm kiếm khắp nơi trong Mạt Lan sơn mạch.

Không phải hẳn không biết cách phân biệt phương hướng bên ngoài nhưng hẳn cơ hồ không có mục tiêu, chỉ thuần túy là thám hiểm trong khu rừng nguyên thủy này mà thôi, vì vậy sau một tuần lễ Dương Chính đã mất hẳn phương hướng, bất quá cảm giác không biết này khiến cho hẳn có động lực cực lớn để hành động. Hẳn lại trở thành Dương Chính vô cầu vô thúc thích đi mạo hiểm như xưa kia ở địa cầu, thế giới trầm mê này lại khiến cho hẳn cảm thấy mỹ lệ vô cùng.

So với nhân loại phức tạp thì mọi thứ trong rừng đều rất đơn giản và kích thích.

Đây chính là sinh hoạt mà Dương Chính thích thú nhất, đơn giản và khoái hoạt.

Leo núi tịnh không khó với Dương Chính, vừa hay Mạt Lan sơn mạch vách núi thiên hình vạn trạng thỏa mãn được dạ hiếu kỳ của hắn.

Mấy ngày trước Dương Chính còn phát hiện một động huyết bở hoang trên vách núi, bên trong còn có một bộ long cốt dài mười mấy mét, so với Sư thú còn lớn hơn mấy lần, cự long trong truyền thuyết tuy chỉ còn lại hài cốt nhưng vẫn làm cho Dương Chính hưng phấn dị thường.

Long cốt trải qua bao nhiêu năm vẫn còn bảo tồn rất tốt, Dương Chính lấy long nha ra, khổ công rèn dũa làm thành một thanh chủy thủ, tuy nhìn có vẻ thô lậu

nhưng Dương Chính lại lấy làm đắc ý, thế giới này có ai sử dụng chủy thủ làm bằng long nha như hắn chứ?

Trên vách núi, Dương Chính thử dùng chủy thủ đào một hố nhỏ, vách núi này là vách núi trơn nhẵn nhất từ khi hắn đến Mạt Lan sơn mạch, cả Dương Chính cũng phải cẩn thận phi thường.

Tiếng rít gào từ xa truyền tới, một bóng đen từ trên không bổ nhào xuống.

"Đáng chết!" Dương Chính mắng, hắn đâm mạnh chủy thủ vào vách đá, từ lúc mới vào rừng Dương Chính đã gặp không ít tập kích.

Lần này xem ra cũng không thể tránh được.

Hắn thử chuyển người trên vách đá.

Một bóng đen khổng lồ ập tới, là một con Sư thú thể hình còn lớn hơn tất cả những con Sư thú Dương Chính từng thấy qua, hơn nữa Dương Chính còn nhìn thấy kim quang lóe lên lưng nó.

Sư thú kỵ sĩ!

Dương Chính trong lòng kinh hãi, hắn rút mạnh long nha chủ thủ, hàn khí sắc nhọn nổ bùng nơi vách núi hắn vừa ở đó.

Lúc Dương Chính rút chủ thủ ra, cả

người liền rơi xuống dưới, rơi xuống chừng hơn 10 mét, hấn lại dùng chủy thủ đâm vào vách núi cố định thân hình, trên không lại vang lên mấy tiếng rít chói tai.

Sư thú từ phương xa ùn ùn kéo đến, số lượng lên đến hơn 100 con, nhanh chóng tiến lại gần vách núi Dương Chính đang treo mình. Kỵ sĩ vừa tập kích Dương Chính tay cầm một thanh trường thương kim quang chói lóe, khôi giáp cực kỳ hoa lệ, toàn thân kim sắc, đứng trên lưng Sư thú giống như là thiên thần.

"Á Ca Nhĩ!"

Dương Chính thầm than, Sư thú kỵ sĩ mạnh nhất Thương Nguyệt quốc từng giết

chết một Kiếm thánh.

Nhân vật cỡ này Dương Chính sao có thể không biết, không hay nhất lại là Lôi Tư chết trong tay Dương Chính là đệ đệ của hắn.

Dương Chính hiện tại chỉ nhờ vào một thanh chủy thủ cắm vào vách đá treo mình lơ lửng, phía dưới là vực sâu hơn 100 mét, gió núi thổi mạnh, lạnh lẽo thấu xương, trên trăm Sư thú chớp mắt đã tới nơi, bao vây tầng tầng lớp lớp, hoàn cảnh Dương Chính hiện giờ chỉ có thể diễn tả bằng 4 chữ.

Tất tử vô nghi!

Đúng thế, tất tử vô nghi, Dương Chính sắc mặt trắng thắm, thực sự tuyệt vọng.

Trên mặt đất hắc còn có một phần cơ hội chạy thoát nhưng ở trên vách núi cao trăm mét này Dương Chính thực sự đã tự đào mồ chôn mình.

Cuối cùng cũng chạy không thoát, Dương Chính cay đắng nghĩ.

Hắn chợt nhớ tới lời Tu Tư nói: "Mọi thứ đều do mệnh vận an bài, ta bất quá cũng là tuân theo mệnh vận an bài mà thôi."

Á Ca Nhĩ không chế Sư thụ chậm rãi hạ xuống, lơ lửng trước Dương Chính chừng hơn 10 mét, lạnh lùng nhìn Ma thần

tướng quân danh chấn thiên hạ, cũng là người đã giết chết đệ đệ mình đang lộ vẻ tuyệt vọng.

Nhân vật thế này bất quá cũng phải chịu kết cục chết không toàn thây, hẳn vốn là nhân tố quan trọng nhất để cho Vệ Nhung quốc và Lưu Vân quốc kiếm được lợi ích lớn nhất trong bàn đàm phán, điều này giờ lại càng thêm mỉa mai.

Thương Nguyệt vương cũng rất hào phóng, đã chấp nhận bỏ ra cái giá rất lớn để đổi lấy cái chết của Dương Chính.

"Các người làm sao có thể tìm được ta?"
Dương Chính tuy tuyệt vọng nhưng vẫn không muốn buông bỏ một điểm hy vọng,

hắn vẫn còn khát vọng tin vào nhân tính.

Nhưng hiện thực tàn khốc đã phá tan hy vọng cuối cùng của hắn, Á Ca Nhĩ nhú mày nói rõ chân tướng: "Người bên cạnh người đã cáo tố hành tung của người cho ta, trên người người có bỏ được phần, bọn ta có thể căn cứ vào được phần đó mà tìm được người."

"Nói vậy thì ta đã bị bán đứng?"

Dương Chính nhếch mép cười tự trào, hắn không biết đây là lần thứ mấy mình bị bán đứng.

"Ai cũng có thể dùng thứ có giá trị để mua, bọn ta vì muốn giết người mà đã bỏ

ra cái giá không nhỏ. Hai tòa đại trấn Tây tuyến, còn kim tệ bồi thường rất lớn, Lưu Vân và Vệ Nhung không có lý do gì không đáp ứng, bất quá ta cảm thấy chúng thật là ngu ngốc, không có người thì lợi ích chúng đoạt được cuối cùng cũng trở về tay của bọn ta." Á Ca Nhĩ lạnh lùng nói, biểu lộ dã tâm to lớn của Thương Nguyệt quốc tịch không vì một trận chiến này tiêu tan.

Dương Chính im lặng, hắn biết rất rõ, Lưu Vân và Vệ Nhung chân chính nổi sát tâm chính là vì thân phận ly kỳ khó đoán và thanh uy cực điểm của hắn.

Hắn là một người ngoài nhưng lại có quyền uy cực lớn, vô luận với bất kỳ

quốc gia nào cũng đều là uy hiếp cực lớn. Chỉ sợ cho dù Thương Nguyệt vương không giết hấn thì Vệ Nhung và Lưu Vân cũng không để cho hấn sống an lành, đã vậy trước khi hấn chết còn có thể thu được một số tiền lớn thì hai nước đại gì không làm.

Trên trăm con Sư thú đã hội tụ lại một chỗ nhìn chăm chú vào Dương Chính.

Mục quang của Dương Chính đột nhiên lộ vẻ quyết đoán, hấn xoay tay kia rút Liệp huyết đao ra.

Á Ca Nhĩ quát lớn: "Giết!"

Cả trăm Sư thú đồng thời rít lên, thanh

âm như sấm động cả vùng Mạt Lan sơn mạch.

Mũi thương màu vàng hóa thành hồ mang kịch liệt đâm tới, Dương Chính chột buông hai tay, cả người giống như chim ưng lao tới, Kim dương thương của Á Ca Nhĩ chạm thẳng vào Liệp huyết đao giữa tầng không vang lên tiếng nổ ầm ầm, cuồng phong tán loạn.

Dương Chính giống như viên đạn bắn ngược ra sau đập thẳng vào vách núi tạo thành một cái hố lớn.

Á Ca Nhĩ vô cùng kinh hãi, Dương Chính chỉ bằng sức lực của một người mà có thể ngạnh kháng Sur thú, hơn nữa

còn ở trong tình trạng không có điểm tựa để mượn lực. Kim dương thương của hắn xuất hiện một vết hằn, Sư thừa cũng loạng choạng trên không.

Dương Chính từ vách núi lăn xuống hơn 10 mét.

Á Ca Nhĩ đứng thẳng người quát lên: "Bắn tên!"

Trên 100 mũi tên nhanh chóng bắn tới Dương Chính, Dương Chính ở trên không căn bản không có chỗ mượn lực để né tránh, chỉ có thể vung Liệt huyết đao ngăn đỡ được phần nào, sau mấy đợt tên thì hắn đã bị trúng hơn mười mũi tên.

"Sur thứu đội, liên sát!"

Hơn 10 Sur thứu bay lượn trên không liên lao xuống, điên cuồng công kích Dương Chính. Dương Chính vừa đang rơi xuống vừa phải vung đao ngăn cản Sur thứu liên tục công kích.

Mỗi một lần Sur thứu xung kích đều móc được một khối thịt máu chảy ròng ròng trên người hắn ra.

Sau đó, mấy Sur thứu cùng bay lên, chụp lấy thân thể Dương Chính ném qua ném lại giữa tầng không.

Chớp mắt hắn toàn thân máu thịt mơ hồ.

Dương Chính chỉ còn thoi thóp thở, Á Ca Nhĩ lại bay tới, Kim dương thương lại phóng ra.

Dương Chính đã hãm nhập hôn mê, cố gắng vung đao ngăn đỡ nhưng Liệp huyết đao bị đánh bay đi, Kim dương thương thương thuận thế đâm vào, Dương Chính phun ra một ngụm máu trên không, cất tiếng rống thê lệ, sau đó đầu gục xuống không còn hơi thở.

Á Ca Nhĩ giờ cao trường thương, Sư thứu kỵ sĩ xung quanh đều cất tiếng hoan hô.

Đường đường Ma thần tướng quân, kết cục cuối cùng lại bi thảm như vậy.

Á Ca Nhĩ rút thiết kiếm ra chém lấy đầu lâu của Dương Chính, sau đó hấn vuốt mắt Dương Chính, thềm than một tiếng, khổng chế Sư thứu hạ xuống đất. Cho dù là địch nhân nhưng Dương Chính vẫn là tướng lĩnh xuất sắc nhất gần đây, Á Ca Nhĩ không muốn để hấn phơi xác ngoài hoang dã.

Bỏ đầu lâu vào hộp vàng đem theo sẵn, Á Ca Nhĩ chỉ huy các Sư thứu dùng đá mai táng thi thể không đầu của Dương Chính.

Ai có thể nghĩ tới một đại danh tướng cuối cùng lại chết thảm ở thâm xứ Mạt Lan sơn mạch.

Người chết như phù vân, mọi danh lợi phồn hoa ngày trước đều tiêu tán, mấy năm sau liệu có còn ai nhớ đến?

Á Ca Nhĩ thâm mặc niệm vài câu, hẩn rút bội kiếm để lên trên trán hành quân lễ, sau đó cuỡi Sur thúu chậm rãi bay lên, cả trăm Sur thúu cùng theo sau, chỉ một lát đã mất hút.

Ngày thứ hai Thương Nguyệt vương nhìn thấy đầu lâu của Dương Chính do Á Ca Nhĩ đưa về thì tin tức này đã truyền tới Mạn Kỳ và Lô Đặc Lâm ngay đêm hôm đó.

Ma thần tướng quân đã chết!

Lúc tin tức này truyền ra, cả Nam đại lục cơ hồ rung chuyển!

Thụy Thu sau khi biết được tin Ma thần tướng quân ngộ hiểm thân vong thì ở lì trong thâm cung mấy ngày mấy đêm không gặp người ngoài, đến khi xuất hiện thì thân thể hao gầy, đầu quấn khăn tang, không để ý gì tới các đại thần phản đối, tự mình để tang cho Dương Chính, sắc mặt nàng tuy vẫn bình thản như xưa nhưng ánh mắt sâu thẳm đáng sợ, phảng phất như che giấu nỗi oán hận ghi tâm khắc cốt.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết được tin cơ hồ ngơ ngẩn, nhưng hai nữ

nhân này kiên cường hơn người thường nhiều. Bọn họ không tin Dương Chính đã chết, nam nhân đỉnh thiên lập địa đó đã trải qua bao nhiêu đại nạn, sao có thể dễ dàng chết như vậy được?

Mấy ngày sau hai người đồng thời thất tung, vô luận vương thất Thương Nguyệt và Thiên hoa bảo các phí bao nhiêu công phu vẫn không tìm thấy, hai nàng giống như đã tan biến vào trong không khí.

Cái chết đột ngột của Dương Chính và sự mất tích của Trì Vân cũng có hiệu quả như nhau.

Hai người đều là nhân vật kinh tài tuyệt diễm trong lịch sử chiến tránh, đều biến

mất một cách quý dị trong mắt mọi người. Mau quên vốn là thiên tính của con người, vô luận Dương Chính và Trì Vân cũng dần chìm trong dòng xoáy thời gian không ai nhắc tới, điều duy nhất còn lại để người ta tưởng niệm chỉ là những bài thơ ca tán mỹ và các cổ sự do các ngâm du thi nhân suốt ngày đi rao giảng mà thôi.

Hết phần I: Ma Thần Tướng Quân. Mời xem tiếp phần II: Tàn Binh Truyền Thuyết do Longphi dịch. Xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 10 - Chương 1:

Lạc phách lừa giả

A

ds Ma Thần Tướng Quân khép lại với cái chết đột ngột của Dương Chính cùng nhiều chuyện chưa giải quyết xong, phải chăng tác giả cho truyện này "Thái giám"?

Không! Tạm rời thế giới "Might" với chiến tranh khốc liệt, quân đội trùng trùng, tác giả sắp dẫn dắt người đọc sang một thế giới khác, một thế giới "Magic" đầy ma pháp hoàn toàn xa lạ và huyền bí. Số phận Dương Chính rốt cuộc có phải khép lại như vậy hay không? Cái gì nấp

đăng sau những cái gọi là "ba bỉ",
"Thanh Liên". Liệu những mối tình éo le
ngang trái của Dương Chính cùng với
Băng Vân công chúa, với vương hậu, với
những người đẹp khác.... thực sự chấm
dứt trong buồn bã như vậy hay không??
Câu trả lời sẽ được hé mở từng bước ở
phần II của truyện - Tàn Binh Truyền
Thuyết!

Người đi đường

Gió...

Là đao

Thét gào nơi chéo áo người

Khảo nghiệm tàn khốc, tiếng gió như đao
bén cắt đứt tất cả.

Cắt đứt giấc mộng phồn hoa

Khiêu chiến cực hạn dũng sĩ.

Qua lại giữa mệnh vận

Cấm địa khó dò

Tín niệm kiên định còn đó

Dấu chân sâu thẳm

In hằn trong tâm tạng của vùng cực địa

này...

Khi Bái Luân dừng sĩ đi qua Hôi Tần sa mạc này, đã lưu lại hạt giống sinh mệnh trên đại lục cổ lão thần bí này, từ đó tiếng ca về người dừng sĩ vang lên khắp đại lục.

Sa mạc hoang lương là một vùng cấm địa rộng lớn nhất trong thập đại cấm địa, không chỉ hiểm nguy trùng trùng mà còn ngăn cách Lam Phong đại lục thành hai nửa, trong sử ký cổ lão có ghi lại, dừng sĩ của Bái Luân tộc đã từng trải qua thiên nan vạn hiểm vượt qua sa mạc đến Bắc đại lục, nhờ đó mà phát triển được nền văn minh Áng Cách Tát phồn vinh.

Nam Bắc hai đại lục trở thành hai thế giới, vì sa mạc hoang lương ngăn trở cũng giống như châu Âu và châu Mỹ trước khi được Kha Luân Bố (Columbus) phát hiện ra mà thôi, không hề thông thương qua lại với nhau.

Hôi Tãn sa mạc khủng bố vô tận chính là vùng đất khiêu chiến cực hạn với dũng sĩ.

Nhưng từ xưa đến nay chưa có ghi chép lại ai đã thành công đi xuyên qua sa mạc vô tận này.

"Chưa có ghi lại" không có nghĩa là chưa có, giống như trọng tài trưởng thần bí của Hắc pháp sư tháp đã đánh cắp trân bảo

tàn dư của Thánh hỏa u lam từ Bắc đại lục trốn chạy đến Nam đại lục, hơn nữa từ lịch sử của hai đại lục mà nghiên cứu thì cũng có không ít dũng giả đã từng xuyên qua Hôi Tần sa mạc vô tận, lưu lại dấu tích về nền văn hóa của hai nền văn minh khác nhau này.

Chỉ là những vị dũng giả đó vì sao lại không chịu tiết lộ thân phận của mình, thực sự khiến cho người ta mê man không biết lý do.

Bất kể thế nào, Hôi Tần sa mạc hiểm ác vô cùng thì người đời đều công nhận.

Sa mạc vàng óng, ánh mặt trời sắp lặn còn tán phát dư quang, ánh cát vàng vô

tận chạy dài tới chân trời, càng khiến người ta có cảm thụ mỹ lệ huy hoàng.

Cảnh sắc thế này rất hiếm có nhưng tuyệt không để cho người ta hân thưởng.

Vì không lâu sau, khi mặt trời lặn khỏi đường chân trời, sa mạc hùng tráng biến thành ác thú ăn thịt người không nhả xương. Ban ngày và ban đêm là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, gió bão mịt mù nuốt chửng đất trời. Bất quá điều này cũng không đáng sợ, khi đêm tối giờ tay không thấy ngón, bóng tối hoàn toàn khiến cho con người dù có hùng tâm tráng đảm cũng phải lạnh mình, huống gì trong bóng tối đó còn có ma thú khủng bố không hơi không tiếng rình rập.

Chỉ có ma thú mới cho cảnh sắc khi mặt trời lặn là cảnh tượng đẹp đẽ nhất.

Ba con Ma mãng sa (thần lằn cát ma) uốn éo dưới lớp cát màu vàng óng, trông mắt tiếp màu với màu cát khẽ chớp, màu sắc nguy trang hoàn toàn tiếp với sa mạc, phong cảnh có đẹp đến đâu đi nữa thì đối với ma thú có trí tuệ thấp mà nói thì còn không bằng một khối thịt máu tươi đầm đìa trước mặt.

Ma mãng sa đã ngấm nhìn mặt trời lặn dần ngày này qua ngày khác.

Bọn chúng đã có chút suy sụp.

Chờ đợi cả một ngày nhưng vẫn không tìm được vật sẵn nào.

Tuy bọn chúng có thể nằm bất động cả mấy tháng ròng trên sa mạc để giảm thiểu tiêu hao thể năng đến mức thấp nhất nhưng cảm giác bụng rỗng không thật sự không dễ chịu chút nào.

A, mùi vị gì đây?

Ma mãng sa kinh dị mở to mắt, nhìn một bóng đen đang di chuyển từ đường chân trời tới.

Bóng đen càng lúc càng tới gần, mùi vị cũng trở nên rất rõ ràng.

A, thịt tươi, là mùi nhân loại.

Bọn Ma mẫn sa hưng phấn chớp mắt nhưng thân hình không hề động đậy, còn có chút phiền não. Nhân loại chỉ tồn tại trong ký ức rất xa xưa của chúng mà thôi.

Sa mạc hoang lương này sao có người đi tới?

Lần gần đây nhất bọn Ma mẫn sa nhìn thấy nhân loại đã cách đây 16 năm, hơn nữa mùi vị thơm ngon của thịt nhân loại chúng được nếm đã cách đây 80 năm.

Bất luận thế nào, mỹ vị của thịt nhân loại lần đó đủ khiến cho bọn chúng cả đời thèm khát không quên.

Nhân loại đang tới gần nhìn có vẻ như lúc nào cũng có thể ngã xuống, hình dạng của hắn không còn ra dáng vẻ gì, y phục rách bươm, lại bị vô số cát vàng bám vào, gương mặt vàng khè mờ hồ chỉ còn đôi mắt màu đen hun hút lấp lánh, hắn lại không từ bỏ hy vọng, ánh mắt mệt mỏi lần các tia máu li ti vẫn hiển hiện thần sắc kiên nghị.

Tay trái hắn cầm một thanh đao đen kịt, tay phải cầm một thanh chủy thủ làm bằng xương.

Hắn tới gần rồi.

Miệng Ma mãng sa ứa ra độc dịch màu

vàng nhạt, khi lữ giả lạc phách đó đi tới gò cát bằng phẳng thì cát vàng tung bay, ba con Ma mãng sa đều từ dưới cát phóng lên, há miệng to bằng cái chậu ra, cái lưỡi dài đỏ tươi không ngừng thè ra rút vào.

Là ma thú mạnh nhất trong các ma thú trung cấp, Ma mãng sa tuyệt đối là ác mộng trong sa mạc.

Hành động xuất quỷ nhập thần, lại thêm răng và móng vuốt cứng rắn vô kiên bất tồi, nước bọt có kịch độc mãnh liệt, lớp vảy dày đao thương bất nhập, Ma mãng sa chính là một trong những sinh vật khủng bố hiếm hoi chỉ đơn thuần sử dụng công kích vật lý là có thể nuốt gọn đại bộ

phận vật sẵn.

Lạc phách lữ giả nhìn giống gió thổi cũng ngã, trái lại thể giáp công của ba Ma mãng sa thì cho dù là đại kiếm sĩ bát phẩm cũng phải né tránh mũi nhọn.

Ma mãng sa đã tính toán sẵn, chúng há miệng to hết cỡ, hận không thể một đớp nuốt chừng vật sẵn mà giảm đi cơn đói mấy tháng trời chưa được "ăn cơm".

Ngay sát na cái miệng lớn đớp tới lữ giả thì hần chột loạn choạng, cả người ngã lăn ra đất, còn thanh đao giống như đã vận hết khí lực toàn thân dựng thẳng lên, vừa hay trúng ngay cái miệng ngoác to như chậu máu của Ma mãng sa đang đớp

tới, cho dù Ma mãng sa da dày nổi tiếng thiên hạ nhưng cổ họng cũng phun ra một luồng máu màu vàng, giã giữa mấy cái, hai con Ma mãng sa kia đớp trúng khoảng không giận dữ rít lên, quay đầu phóng tới lần nữa.

Lữ giả rõ ràng sắp bị đớp trúng chợt búng lên, đề người lên trên một con Ma mãng sa, thanh chủy thủ nơi tay phải đâm thẳng vào nó. Hắn hoàn toàn là liều mạng vùng vẫy, bằng vào thể lực hiện tại thì thực sự không đủ để chống lại mấy con ma thú hung tàn này.

Mắt cá chân chợt đau nhói, tiếng xương vỡ vang lên, lữ giả nhíu mày nén đau, dùng sức đâm chủy thủ vào mắt của con

Ma mãng sa còn sống.

Không biết có phải là ảo giác hay không, xương con Ma mãng sa màu xám xịt dường như lóe lên.

Ma mãng sa bị đâm mù mắt cất tiếng kêu thảm, không phải vì đau đớn mà vì kinh hãi khi đối mặt với sự tình quá mức đáng sợ.

Sau mấy lần đào sâu xuống cát lấy lại cốt chủy (chủy thủ làm bằng xương), lũ giả xoay người, vươn tay nắm chặt lấy cái đầu con Ma mãng sa đang cắn chặt vào chân hắn, nhin đau kéo mạnh lên, kê miệng cắn vào cổ nó.

Màu máu tanh nồng chảy vào cổ họng lại giống như nước suối ngọt lành thuần khiết nhất.

Một người một thú lăn tròn trên mặt cát, vết máu chảy men theo đó nhanh chóng bị bốc hơi.

Ý thức dần dần rời xa lũ giả, ánh mắt hẩn lộ một tia thăm đạm, đã 44 ngày rồi, cuối cùng vẫn không chịu đựng nổi sao?

Mặt trời keo kiệt chỉ rưới thêm chút ánh sáng ảm áp cuối cùng rồi biến mất.

Nhiệt độ trên mặt đất nhanh chóng hạ xuống rất thấp, trên đường chân trời xuất hiện một hắc tuyến, bầu trời vừa quang

đăng vạn lý chớp mắt liền bị mây đen che phủ, lốc xoáy tử thần đang ập đến, sa mạc ban đêm thật sự quá mức đáng sợ.

Cát vàng xoáy trên không trung, gió mỗi lúc mỗi nhanh, nhiệt độ hạ xuống càng lúc càng thấp.

Mấy giây sau, sa mạc vàng óng hoàn toàn biến thành một lỗ đen hư vô.

Không còn gì xuất hiện trong đó nữa, chỉ còn màn đêm hắc ám thôn phệ tất cả.

Nhiệt độ xuống thấp đến mức khó chịu ngưng kết phân tử nước trong không khí khiến cho các hạt nước khi vỡ ra biến thành lợi khí sát nhân.

Lốc xoáy cuốn qua sa mạc, thanh tẩy tất cả sinh vật trên đó, cả một người một thú đang vùng vẫy cũng không tránh thoát...

Sau một đêm cuồng phong tàn phá, lúc thái dương xuất hiện nơi đường chân trời hắc ám chớp mắt đã không còn, sa mạc lạnh giá đêm qua biến thành nóng bức kinh người. Chính vì nhiệt độ thay đổi cực lớn này mà sa mạc mới thành cấm địa ma quỷ.

Trên mặt cát bằng phẳng chợt lú lên một bàn tay đầy cát vàng.

Mặt cát khẽ rung động, sau đó một người thân hình nửa vàng nửa đen chui ra khỏi

cát vàng, chính là lũ giả đêm qua ngã lăn trên mặt đất.

Hắn phun ra một ngụm cát hòa lẫn thịt Ma mãng sa, cố sức mở mắt ra.

Gương mặt hắn chợt rung động, cát vàng dính trên đó rơi xuống, cổ họng vang lên tiếng ọc ạch, chừng như hắn đang cất tiếng cười vang nhưng vì thiếu nước nên gắng gượng kìm nén tiếng cười trong cổ họng.

Hắn ngoác miệng nói từng chữ chậm rãi: "Ta Không Chết, Ta Không Chết!"

Cho dù ở tuyệt cảnh tàn khốc này ngọn lửa sinh mệnh của hắn vẫn cháy bùng

bừng.

Không biết lấy được dũng khí từ đâu, hấn gắng sức bò về phía trước, mắt cá chân trái đông cứng với Ma mãng sa, xương mắt cá gãy vụn còn chưa liền da giờ phải chà sát lên mặt cát, đau đớn tới đâu có thể tưởng được. Thế mà lũ giả thần sắc không chút đau đớn, kiên cường bắt khuất lết về phía trước, để lại 1 đường ngoằn ngoèo uốn khúc trên mặt cát...

Không biết bao lâu, lũ giả bò trên mặt cát chạm phải một vật rắn, hấn lấy tay mò thử, dưới cát lộ ra một vật quen thuộc.

Cốt chủy.

Dưới cốt chủy chính là xác chết đã cương cứng của Ma mãng sa.

Lữ giả rút cốt chủy ra, trong lòng vô cùng kinh ngạc, lúc đó hắc vôi vàng đâm tới, cũng không dùng bao nhiêu sức lực, cốt chủy chỉ đâm vào mắt ma thú, rõ ràng không phải vết thương trí mạng nhưng con ma thú cường hãn này lại chết. Hắc lật chủy thủ xem xét một hồi nhưng vẫn nghĩ không ra nguyên nhân.

Hắc lắc đầu, bắt đầu dùng chủy thủ cắt thịt con Ma mãng sa ra, thanh Liệp huyết đao mang theo đã mất, tìm lại được thanh chủy thủ này cũng tốt rồi.

Hắn tìm được một tinh thể màu vàng xám trong đầu của Ma mãng sa, viên đá này to chừng hột bồ đào, mấy thứ này hắn thu thập được không ít, từ khi hắn tiến vào sa mạc đã 1 tháng không biết đã giết chết bao nhiêu ma thú hung tàn, con thần lằn cũng thuộc loại tầm thường, nếu như hắn không phải đói khát lâu ngày, thân thể đã tới bờ vực sụp đổ thì làm gì bị mấy con thần lằn đó cắn bị thương.

Ngày qua ngày, sa mạc hoang lương vô tận này lại ghi dấu thêm về sự cường hãn của hắn.

"50 ngày rồi, đã 50 ngày rồi."

Lữ giả đưa mắt nhìn trời, cắn một miếng

thịt thần lằn đã khô cháy, nước bọt không còn khiến cho mỗi lần nhai nuốt đều đau đớn vô cùng, đôi môi khô nứt cắn ứa máu bị hấn liếm nuốt ngược trở vào giống như bảo bối, thuận thế còn cắn một khối thịt thần lằn cuối cùng.

Hắn đứng dậy, đột nhiên nghe thấy một âm thanh nhỏ bé theo gió truyền tới.

Mắt cá chân của lão giả đã hồi phục nhanh như kỳ tích, hắn loạng choạng bò lên một gò cát nhỏ, đưa mắt nhìn về phía âm thanh, giữa cát vàng mênh mông vô tận chợt hiện lên một bóng trắng. Là người....

Lão giả vội chạy tới, người này nằm phục

trên mặt đất, toàn thân vận bạch bào dính đầy cát vàng, tay nắm chặt một cái bao, thân thể vắn vẹo quỵ dị.

Lữ gia lật người hấn lên, tức thì ngo ngẩn.

Người này cũng tóc đen, hơn nữa tướng mạo cũng tám phần tương tự với hấn khiến cho lữ giả cơ hồ có cảm giác như ban ngày thấy quỷ. May mà hấn tâm tính kiên nhận vô cùng, cũng không cho diện mạo tương tự là việc gì lớn lao, sau khi bình tĩnh lại hấn gan dạ vạch mắt người áo trắng ra quan sát.

"Chết rồi!"

Nhìn trông mắt màu tím sậm của người này đã khuếch tán, lỗ giả thở dài, xác định rằng người có diện mạo tương tự như mình đã chết, chỉ là người chết trên thân mình còn phủ một lớp ngân sắc cổ quái, lớp da cũng không cứng lại.

Cái chết thế này cho dù lỗ giả kiến đa thức quảng cũng khó mà nhìn ra người này là người chết.

Hơn nữa bạch bào trên người hắn tuy dơ bẩn nhưng so với lỗ giả thì còn sạch sẽ hơn nhiều. Làm sao có thể giữ cho y phục sạch sẽ như vậy trên sa mạc? Chợt nghĩ tới điểm này lỗ giả trong lòng thoáng động, đứng phắt dậy nhìn về phía xa, sa mạc vẫn mênh mông không bờ bến

như cũ nhưng lỗ giả đôi tay run run chứng tỏ nội tâm của hắn đang rất kích động.

Chi tiết nhỏ này đã thấu lộ rất nhiều tin tức, quần áo trên thân người chết còn khá hoàn hảo, chưa dính nhiều vết tích của sa mạc đủ khiến cho lỗ giả đã trải qua 50 ngày gian khổ trên sa mạc hoang lương khủng bố này kết luận được người chết chưa hề đi trên sa mạc quá 1 ngày, vì vậy mới còn có thể sạch sẽ như vậy.

Người này khẳng định là tiến vào sa mạc không lâu đã chết ở đây, điểm này cũng có nghĩa là biên giới của sa mạc cũng không còn xa nữa.

Lữ giả cơ hồ muốn thét lên biểu lộ nỗi vui mừng trong lòng nhưng cổ họng khô rất khó chịu khiến hấn bật lên mấy tiếng ho.

Sau khi hoa tay múa chân, lữ giả cố gắng đè nén tâm tình kích động, quỳ xuống bên người chết, hấn chú ý đến cái bao trong tay người kia, y dù chết nhưng vẫn siết chặt nó trong tay.

Lữ giả tốn không ít sức lực mới có thể gỡ cái bao khỏi tay y, mở ra xem thử thì lại có chút thất vọng, bên trong bao chỉ có một quyển trục tinh mỹ dày nặng có vẽ đồ án thần bí, còn có mấy tinh thể ánh sáng sắc sỡ, xem ra giá trị không nhỏ.

Lúc này thì nếu như trong bao có chút nước uống hoặc thức ăn thì đối với lũ giả còn trân quý hơn.

Thất vọng nặng nề, hắn vốn định chôn người chết cùng cái bao nhưng không ngờ một tờ giấy rơi ra từ trong lớp giấy hai lớp của quyển trục.

Tờ giấy mỏng manh như nước, dưới ánh dương quang khúc xạ hiện ra một bóng người. Lũ giả cẩn thận quan sát trong lòng khẽ cảm động, lại nhìn tới gương mặt người chết giống hắn đến 8 phần, cất tiếng than: "Cũng là người trọng tình nghĩa, thôi được, lá rụng về cội, tuy không thể đem xác người về nhưng ta lấy cái này đi, tương lai nếu gặp người trong

bức họa thì sẽ giao lại cho nàng ta."

Lữ giả lấy cái nhẫn trên tay trên tay người chết xuống, sau khi chôn cất xong thì lại tiếp tục lên đường.

Trước màn đêm đáng sợ phủ chụp xuống, lữ giả rốt cục đã nhìn thấy một dãy núi âm u ở phía xa.

Sa mạc đã đến tận cùng.

Khác với dáng vẻ hưng phấn vừa rồi, lữ giả lần này không có chút gì biểu lộ vẻ vui mừng.

Hắn nỗ lực thu nhiếp tinh thần, không để cho nổi vui mừng tuyệt xứ bùng sinh

không chế cảm giác của mình, vì hắn sớm biết thân thể chịu dày vò suốt 50 ngày trong sa mạc đã biến thành yếu ớt vô cùng, khó chịu nổi bất kỳ đả kích nào.

Hắn bước từng bước kiên định ra khỏi sa mạc. Khi hắn bước chân lên tảng đá cứng rắn thì ánh tà dương đã tắt, sa mạc lại nổi cuồng phong. Nói ra cũng lạ, sơn lộ chỉ cách sa mạc trong gang tấc lại không chút động tĩnh gì, tự nhiên vô thường không phải thứ nhân loại có thể đoán định được.

Lữ giả quay đầu nhìn cuồng phong lốc xoáy trong sa mạc, trên mặt cuối cùng cũng nở ra nụ cười chất phác động lòng người.

Cách ngôn của nhà thám hiểm có nói.

Mỗi một lần thám hiểm đều là thứ tài phú trân quý nhất của đời người.

Sau khi gà gáy lần ba, tiểu trấn Tây Lý bắt đầu nhộn nhịp.

Tát La Hán sớm đã gánh một thùng nước lớn về nhà, Lạp thăm thăm nhà kê bên cũng thả một con gà mái và hai con gà con ra khỏi lồng cho chúng kiếm ăn, còn Mục Tư đại thúc cũng lau chùi đại phủ chuẩn bị lên núi đón củi, trên đường gặp phải Kiệt Mễ dẫn hai đệ đệ song sinh đang lên núi đi săn.

Tây Lý tiểu trấn là một tiểu trấn nằm sát bên Hôi Tần sa mạc, cảnh sắc tươi đẹp, dân phong thuần phác, vì đường sá khó đi nên tòa thành lớn cách Khả Khả Tây Lý tiểu trấn gần nhất cũng phải tới ba ngày hành trình.

Giao thông bế tắc khiến cho Khả Khả Tây Lý bảo trì được trạng thái cổ lão và thanh bình, nghèo khó nhưng vui vẻ.

Ngày nối ngày bình đạm trôi qua, thế nhưng hôm nay lại nổi phong ba.

Trên phía cuối con đường sau trấn vang lên từng trận kinh hô, càng lúc càng có nhiều cái đầu tò mò thò ra coi.

Tất cả chuyện này chỉ vì người lạ mới đến.

Hai huynh đệ thợ săn song sinh Kiệt Tư chạy vội về thôn mang theo một tin tức khiến toàn thôn chấn động: Trên con đường sơn đạo sau núi có một người lạ, nói ngôn ngữ xa lạ, chắc là đến từ Hôi Tần sa mạc.

Con đường hậu sơn của Khả Khả Tây Lý thông với Hôi Tần sa mạc tuyệt đối là cấm địa, cổ lão truyền lại sa mạc khủng bố chính là nơi Ác ma Thôi Tư Thản cư trú, bất kỳ người nào trong thôn đối với sa mạc mệnh mông đó đều rất kính sợ, bọn họ không dám lại gần rìa sa mạc, cũng vì thế mà Hi Khắc Mạn mục sư,

người lớn tuổi nhất trong thôn cũng hết cách nhớ được lũ giả từ đâu tới trong sa mạc.

Sau khi tin tức nhanh chóng lan truyền, tiểu thôn vốn bình tĩnh giờ trở nên nhốn nháo, lũ giả đến từ vùng đất ma quỷ biểu tượng cho điều gì?

Cả tiểu trấn đều hoang mang, có người nhanh chóng chạy tới giáo đường duy nhất của trấn mời Hi Khắc Mạn mục sư đến, còn người lớn thì đuổi trẻ con vào trong nhà, đóng cửa cài then cẩn thận, cầm theo nông cụ, cày cuốc, cung tên, khảm đao tụ tập lại với nhau.

Hi Khắc Mạn đầu tóc bạc phơ, mặc áo

mục sư màu trắng. Ông là giáo sĩ duy nhất trong trấn, nhiều người trong trấn khi sinh ra đều được ông tẩy lễ, uy vọng của ông còn cao hơn cả trấn trưởng.

Ông cưới một con lạc đà già yếu đi đến tiểu lộ hậu sơn, lúc này nơi đây đã tập trung mấy trăm thanh niên trai tráng đang hoang mang rối loạn, có một số người gan dạ niệm kinh trừ tà nhìn về phía bóng đen trên sơn đạo la hét inh hãi.

"Mục sư tới rồi!" Không biết ai la lên, mọi người đều dang ra nhường đường cho lão Hi Khắc Mạn.

Hi Khắc Mạn đến nơi giúp cho mọi người bớt hoang mang, các tín đồ trung

thành im lặng nhìn mục sư đầy hy vọng.

Họ mong mục sư có thể đem quang huy chiếu rọi mặt đất, đuổi ma quỷ ra khỏi trần.

Lão mục sư lấy bầy leo xuống lạc đà, trong tay cầm một bộ U Lam kính dày nặng.

Lão hé mắt đánh giá tên "ma quỷ" đến từ sa mạc này, chỉ thấy y là một người lam lũ giống như dã nhân, gương mặt bị bụi cát che phủ nhìn không rõ, có điều đôi mắt màu đen trước đây lão chưa từng thấy qua. Khi mục sư quan sát hẳn, hẳn cũng nhìn lại mục sư.

Ánh mắt hắn không chút hung tàn, không chút kinh hoảng mà rất trầm ổn, hắn nhìn mục sư gật đầu mở miệng nói một câu.

Câu này chính là nói bằng ngôn ngữ xa lạ, mọi người la lớn: "Ngôn ngữ của ma quỷ!" Họ không chú ý đến ánh mắt nghi hoặc lẫn kinh ngạc của Hi Khắc Mạn.

Lão mục sư cố hết sức nhớ lại những ký ức mờ nhạt từ thời xa xưa, cả nửa ngày mới cẩn thận hỏi lại một câu, tuy nghe có vẻ lạ tai nhưng lại khá giống với ngôn ngữ của "ma quỷ."

"Ma quỷ" ánh mắt lộ vẻ vui mừng, tựa hồ tìm được người đến giao lưu mà hưng phấn vô cùng, hắn lại nói thêm một câu.

Hi Khắc Mạn lúc này đã hoàn toàn nhớ lại ngôn ngữ xa lạ này, cũng đã xác định được thân phận của lũ giả, ông kích động thốt lên: "Người tới từ Nam đại lục."

Mọi người nhón nháo.

Trời ạ!

Người đến từ Nam đại lục.

Nam Bắc đại lục tuy mỗi bên một nơi nhưng hai bên không phải là không biết đối phương, trên sự thật hai đại lục đều có rất nhiều văn hiến ghi chép về cổ sự Lam Phong đại lục chia cắt thành hai nửa, bọn họ đều biết có một chủng tộc

nhân loại sống ở đầu bên kia sa mạc.

Thậm chí còn có một số ít người nghiên cứu ngôn ngữ đối phương, Hi Khắc Mạn lại là một trong số đó.

Từ sau khi Bái Luân dừng sĩ vượt qua Hôi Tần sa mạc, mấy ngàn năm nay không có ghi chép về ai vượt qua sa mạc cả.

Hi Khắc Mạn đối với đoạn lịch sử này rất hiếu kỳ, vì vậy sau khi 30 tuổi, đến ở Khả Khả Tây Lý này đã không dưới trăm lần thám hiểm sa mạc, lần nào cũng hiểm tử hoàn sanh, sau này ông đã già nên cuối cùng phải bỏ qua giấc mộng viễn vông đó.

Ông đã từng biết qua sự đáng sợ của sa mạc nên hiểu rất rõ năm xưa Bái Luân dũng sĩ vượt qua sa mạc là hành động hùng tráng vĩ đại đến mức nào, ông ở Khả Khả Tây Lý này cũng là vì khuyên ngăn những thiếu niên tuổi trẻ không biết trời cao đất dày đi vào sa mạc tìm chết. Anh hùng không phải ai cũng có thể làm được.

Giờ đây cắm cố mấy ngàn năm đã bị phá tan, hơn nữa tên "ma quỷ" này có thể xuyên qua sa mạc lại đang đứng trước mặt ông khiến cho Hi Khắc Mạn kích động vạn phần.

Đêm ở Khả Khả Tây Lý an tĩnh hòa bình,

ánh đèn sáng chiếu rọi khắp nơi.

Nhưng người trong trấn đêm nay lại không đi ngủ sớm như thường lệ mà tụ tập ở giáo đường, hiếu kỳ chờ đợi.

Người đến từ sa mạc không phải là ma quỷ mà là dũng giả.

Người có thể làm được hành động vĩ đại này rốt cục có hình dáng thế nào, nhân loại ở Nam đại lục có giống như trong sách sử miêu tả hay không, mọi người đều rất hiếu kỳ.

Đến khi ngọn nến trong giáo đường đã cháy hết, lão Hi Khắc Mạn chậm rãi bước ra.

Mọi người không thấy dừng giả đều bắt đầu hô hoán: "Mục sư đại nhân, dừng giả đến từ Nam đại lục đâu? Mau đưa hắn ra cho bọn ta xem xem, ông coi đó, bọn ta đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn để chiêu đãi hắn."

Vì giáo đường không hề cho mang súc vật vào nên bên ngoài tiếng gà gáy vịt kêu vang lên không ngớt.

Hi KHẮC Mạn khẽ nhắm mắt, gương mặt từ hòa hiện nụ cười nhẹ: "Hắn ngủ rồi!"

A!

Mọi người đều hô lên kinh ngạc!

"Hắn rất mệt mỏi, trên người cũng bị thương, dững giả cũng là người, đợi hắn nghỉ ngơi cho khỏe thì các người gặp hắn cũng không muộn. Các con hãy về đi, nguyện thánh huy chiếu soi cho các con!"

Mọi người kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng cảm thấy thân cận hơn, thì ra dững giả cũng giống họ, cũng bị thương, cũng cần phải ngủ! Thôn dân thuần phác cất tiếng cười, bọn họ chờ đến nửa đêm nhưng không ai phàn nàn gì, nhao nhao chào hỏi mục sư cáo từ.

Giáo đường lại khôi phục vẻ yên tĩnh như cũ.

Hi Khắc Mạn mục sư sau khi đóng cửa thì chậm chậm đi về phòng nguyện. Trong phòng nguyện có để một cái giường gỗ, dũng giả đang nằm trên đó, lúc này hắn đã tắm rửa xong, đầu tóc đen nhánh tán loạn trên gối, gương mặt vuông vức góc cạnh phân minh còn treo nụ cười thanh tịnh, chìm sâu vào giấc ngủ.

Còn ở ghé cầu nguyện cách đó không xa, một tu nữ đang quỳ, hai tay để dưới chiếc cằm tròn nhỏ thanh khiết, im lặng cầu nguyện.

"Ôn Toa, đi ngủ thôi."

Ôn Toa nữ tu mở mắt, đôi mắt nàng thuần tịnh như bắc thạch màu xanh biếc, tướng

mạo tuy bình thường nhưng làn da trắng như tuyết, hơn nữa gương mặt thanh khiết vô cùng.

Ánh mắt nàng có chút lo lắng, nàng chậm rãi đứng dậy hành lễ với Hi Khắc Mạn mục sư, cất tiếng ôn nhu nói: "Giáo phục, để con thức canh cho."

Hi Khắc Mạn nhìn về cái bàn nhỏ bên giường, trên đó thức ăn nước uống còn nhiều hơn 1 nửa.

Ôn Toa có chút lo phiền nói: "Hắn đói đã lâu nhưng không chịu ăn nhiều, con nghe không hiểu hắn nói, cũng không có cách nào khuyên hắn."

Hi Khắc Mạn nhẹ lắc đầu: "Đừng, Ôn Toa, chính vì hần đói đã lâu nên mới không thể ăn nhiều uống nhiều được. Chỉ là người có năng lực tự khống chế như vậy tính không nhiều, người thường nếu như chịu đói ba ngày thì dù là gỗ đá cũng đã nhai ngấu nghiến, ta nghe hần nói là đã đi trong sa mạc 50 ngày, vậy mà còn có thể bảo trì năng lực tự khống chế như thế. Ta thực sự tin hần chân chính là dũng sĩ.

Ôn Toa nhìn cánh tay màu đỏ đồng đầy vết sẹo lộ ra ngoài vải băng của nam nhân đang nằm, ánh mắt lộ vẻ thương hại, nhẹ than một tiếng không nói gì thêm nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 10 - Chương 2:

Tiểu trấn sinh hoạt

A

ds Ánh dương quang từ cửa sổ chiếu vào, cả căn phòng nhỏ đều trở nên ấm áp.

Vừa nằm xuống nghỉ ngơi một lát, lữ giả đuổi người thở ra một hơi dài khoan khoái, toàn thân mệt nhọc đã lâu chưa được thoải mái như thế này, qua một giấc ngủ cơ bắp căng cứng đột nhiên thả lỏng, cơ hồ khiến cho lữ giả muốn ngủ cho đến chết nhưng lữ giả biết rõ đây chính là lúc khảo nghiệm ý chí. Hắn nghiêng răng, lật người ngồi dậy, miệng thở phì phì, thân

trên cườ^{ng} trắng đầy vết sẹo lộ hắ^{nh} ra ngoài.

Bên giường có để một áo choàng màu trắng, xem ra giống như y phục của nhân viên giáo chức, lũ giả mặc áo vào tuy có vẻ không hợp cách lắm nhưng rộng rãi thoáng mát, thoải mái vô cùng.

Hắn tùy ý đi dạo một vòng quanh giáo đường, ẩn ước nghe được tiếng tiếng người từ cửa sau truyền đến, lũ giả liền đi tới đó, Ôn Toa tu nữ đang cầm một cái cốc đựng hạt kê, miệng vừa "túc túc" gọi gà đến vừa rải hạt kê lên mặt đất, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc vàng óng lộ ra ngoài chiếc áo nữ tu lay động giống như dòng sông vàng. Dung mạo nàng vốn rất

bình thường nhưng nhờ vào lớp da trắng mịn màng như mỡ đông, lại thêm khung cảnh an tường mỹ lệ khiến con người ta cảm thấy bình hòa, an ổn.

Lữ giả đứng tựa vào cửa, không nỡ phá hỏng bức tranh an tĩnh hài hòa này.

Nhưng Ôn Toa tu nữ cảm ứng được, nàng quay đầu lại, gương mặt hoảng hốt, bỏ cái cốc đựng hạt kê xuống chạy tới.

Hai người ngôn ngữ bất đồng, hoa chân múa tay cả nửa ngày mới tạm hiểu ý nhau, Ôn Toa tu nữ muốn lữ giả đi nghỉ ngơi, lữ giả lại ra ý rằng mình không sao.

Ôn Toa ôn nhu nhưng lại có chút cố

chấp, thần tình phảng phất như bác sĩ đầy trách nhiệm ở thế kỷ 21. Lữ giả có chút khó chịu thì Hi Khắc Mạn đã tới mới khiến hắn thở phào được một hơi.

Ôn Toa tu nữ đi chuẩn bị bữa sáng, Hi Khắc Mạn cùng lữ giả vừa ăn vừa nói chuyện, đêm qua Hi Khắc Mạn đã ôn lại lịch sử về Nam đại lục mà ông tồn trữ nhiều năm lại một lần, ngôn ngữ cũng nhớ lại không ít, giao lưu với lữ giả càng lúc càng thông sượng.

Nói chuyện một hồi, Hi KHẮC MẠN đã biết nhiều thêm về cục diện của Nam đại lục, còn lữ giả cũng ngạc nhiên phát giác ra mình thực sự đã tới một thế giới hoàn toàn khác.

Văn hóa giữa hai đại lục Nam Bắc lại khác biệt nhau quá lớn.

Bất quá đây chẳng phải là thứ tự mình truy cầu hay sao? Trải qua nhiều thế giới nhiều phong vị sắc thái xa lạ, gặp gỡ nhiều phong thổ nhân tình khác nhau chính là nguyện vọng lớn nhất của các nhà mạo hiểm.

Lữ giả bình thản cười, hiển nhiên đã tiếp nhận sự thật là mình đã đi tới một vùng đất chưa từng biết.

Hai người nói chuyện hồi lâu, đến khi Ôn Toa quay lại, nàng nói với mục sư gì đó, Hi Khắc Mạn mới ngớ ngàng hỏi.

"Quá kích động rồi, còn quên chưa hỏi người tên gì, xưng hô thế nào, dừng sĩ?"

Lữ giả trù trù một lúc mới chậm rãi nói: "Dương Chính."

Hắn chính là Dương Chính.

Chính là Ma thần tướng quân đã thoát khỏi dòng xoáy chính trị, dùng kế kim thiên thoát xác rời khỏi Nam đại lục tới nơi này.

Người đời đều nói hắn đã chết nhưng không ai biết lần nói chuyện giữa Tu Tư và Dương Chính đã làm thay đổi mệnh vận của hắn.

Thân là luyện kim thuật sĩ thần bí khó dò nhất Nam đại lục, Tu Tur có năng lực người thường khó mà tưởng tượng, trong thế giới ma pháp thần kỳ có nhiều điều nhân loại không hề biết tới, ví dụ như Bất tử thuật. Lịch sử đã có rất nhiều truyền thuyết chết rồi sống lại, nhưng nhân vật chính chủ yếu đều là các đại thuật sĩ có tài thông thiên triệt địa.

Tu Tur đưa cho Dương Chính bình đựng dịch thể màu lam, còn có ma pháp thư thần bí, trong đó giải mã bí ẩn thực sự của Bất tử thuật.

Trên bìa sách của quyển ma pháp thư có 1 đoạn văn tự.

Thế thân khô lồi (con rối thế thân) thông qua hoạt tính vật chất chuyển sang, từ nguyên sinh thể chế tạo ra một diễn sinh thể, bất kỳ công kích nào cũng chỉ gây thương hại cho diễn sinh thể cho đến khi diễn sinh thể diệt vong thì mới kết thúc.

Còn dịch thể màu lam đỏ chính là Khô lồi dịch.

Khô lồi dịch trên quý khôn tả, thành phần trọng yếu nhất của nó là Phục sinh vân mẫu ở sâu vạn mét dưới đáy Lam Mộng hải, năng lực phục sinh cường đại và quý hiếm của Phục sinh vân mẫu khiến cho bình Khô lồi dịch này giá trị liên thành. Dương Chính nghĩ không ra

Tu Tư có mưu đồ gì mà lại tặng cho hắc lễ vật quý giá đến vậy, hơn nữa lại có thể giúp hắc giải quyết hoàn toàn tâm sự, khiến hắc không tìm được lý do gì mà cự tuyệt.

Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, quan trọng là hiện giờ hắc đã rời đi, lại còn bắt đầu một cuộc sống mới.

Hắc vốn là một nhân vật thanh danh hiển hách ở Nam đại lục nhưng ở Bắc đại lục thì không chút tiếng tăm, ai cũng không biết tới.

Dương Chính nhìn lão mục sư đang còn suy nghĩ trước mặt, vội vàng nói: "Lão tiên sinh, ta có một chuyện muốn nhờ,

mong ngài có thể đáp ứng."

"Mời nói!"

Dương Chính nói ý nghĩ của mình ra một hồi.

Hi Khắc Mạn có chút kinh ngạc nhìn hắn, sau một hồi mới nói: "Người muốn ta giúp người giữ bí mật? Người nên biết nếu như tuyên dương chuyện người từ Nam đại lục qua đây thì người sẽ nhanh chóng nổi danh khắp Bắc đại lục, ta tin là quốc gia nào cũng muốn khoản đãi người vào hàng khách quý."

Dương Chính thần sắc điềm đạm, nhẹ nhàng nói: "Ta là người ham thích tự do,

xuyên qua sa mạc chính là mộng tưởng chu du thế giới, ngài cũng biết nếu như thân phận ta tiết lộ ra bên ngoài thì ta sợ là khó mà sinh sống yên ổn được, vì vậy, lão tiên sinh, ngài nhất định phải giúp ta."

Hi Khắc Mạn nhìn ánh mắt bình tĩnh và hòa nhã của Dương Chính, trong lòng thầm khen ngợi, hiện tại người trẻ tuổi mà đã coi danh lợi như phù vân như thế này thực sự không nhiều.

"Được rồi, ta sẽ giúp ngươi."

"Đa tạ lão tiên sinh, đúng rồi, còn dân chúng trong thôn..."

Hi Khắc Mạn mỉm cười: "Người yên tâm đi, trấn này toàn người thuần phác, bọn họ sẽ giúp người giữ bí mật, bất quá người còn quen cách sống khác hẳn với Bắc đại lục, sợ là sẽ bị người khác chú ý."

Dương Chính sắc mặt lộ vẻ khẩn cầu: "Ta có thể ở đây một thời gian không? Ta có thể trả thù lao cho ngài."

Trước khi hấn tiến vào Hôi Tần sa mạc đã mang theo không ít tiền, rơi rớt trong sa mạc không ít nhưng vẫn còn kha khá, chỉ là không biết vàng có thông dụng ở Bắc đại lục hay không.

Hi Khắc Mạn lộ vẻ bất mãn.

Ông chỉ lên thần tượng trên giáo đường: "Thánh huy chiếu rọi chúng ta, mỗi người đều là kẻ mắc nạn được Thần đường thủ hộ, người có thể yên tâm ở lại nơi này."

Dương Chính gật đầu tỏ vẻ xin lỗi.

Người dân Khả Khả Tây Lý rất thuần phác, hơn nữa cả tiểu trấn giống như đang ẩn cư, chỉ nửa năm mới có hội chợ lớn, khi ấy thanh niên trai tráng mang đặc sản của trấn và da thú họ săn được đem đi đổi lấy vật dụng sinh hoạt và nhu yếu phẩm.

Vì vậy thân phận của Dương Chính vẫn

còn giữ được bí mật.

Hắn ở lại đây thời gian dài, người ta không còn kinh dị như thời gian đầu mới gặp nữa, rốt cục họ chỉ là bách tính bình thường, áp lực sinh sống hàng ngày rất lớn, Dương Chính có đến từ Nam đại lục hay không đối với họ mà nói thì cũng không đáng nhắc tới.

Dương Chính có bản lĩnh qua mắt không quên, học tập ngôn ngữ rất nhanh, sau hai tháng hắn đã có thể nói chuyện lưu loát với người bản xứ, hiện tại y phục, mái tóc đều không khác gì cư dân Bắc đại lục. Tuy người có tròng mắt đen cực hiếm nhưng Bắc đại lục có rất nhiều người tròng mắt màu tím sẫm, nhìn không

kỹ cũng rất khó phân biệt.

Đời sống trong trấn an tĩnh và hòa bình, khác hẳn với cuộc sống đầy dẫy hiểm nguy ở Nam đại lục. Dương Chính ở đó nghỉ ngơi mấy tháng không chỉ thương thế khỏi hẳn mà thân thể còn nặng thêm mấy cân.

Gì thì không nói, chứ đi săn hăn vốn là hảo thủ.

Có hăn ở đó, mấy tháng nay tiểu trấn thu được thịt và da thú nhiều hơn trước gấp mấy lần, hơn nữa còn làm giảm bớt thương vong cho thợ săn.

Người trong trấn rất thuận phác đều cho

Dương Chính là người tốt, đã coi hấn như người nhà, hấn không ở giáo đường thì quá nửa thời gian là bị người trong trấn kéo về nhà ăn uống.

Đến tối Dương Chính luôn về giáo đường ngủ, không phải là hấn không có chỗ ngủ lại, người trong trấn muốn làm cho hấn một cái nhà gỗ nhưng đều bị Hi Khắc Mạn ngăn cản. NGười dân không có hứng thú gì với Nam đại lục nhưng Hi Khắc Mạn lại rất quan tâm, Dương Chính ở giáo đường mỗi đêm đều có thể giúp ông nghiên cứu.

Về sau, Ôn Toa tu nữ cũng gia nhập vào hàng ngũ nghiên cứu, bắt quá trước mắt nàng chỉ học tập ngôn ngữ Nam đại lục

do Dương Chính dạy.

Sau khi làm xong bài học buổi tối, Dương Chính giúp Hi Khắc Mạn phiên dịch một đoạn văn tự rồi dạy cho Ôn Toa học ngôn ngữ.

Nhìn thấy Dương Chính có thể sử dụng hai loại ngôn ngữ chỉ đạo mình, Ôn Toa gương mặt lộ vẻ xấu hổ nói: "Ta có phải là ngốc lắm không, ta và người đồng thời học tập ngôn ngữ của nhau, hiện tại người đã có thể sử dụng ngôn ngữ của ta một cách hoàn hảo còn ngôn ngữ Nam đại lục của người ta lại thua xa người."

Dương Chính bật cười nói: "Ôn Toa, cô cũng là rất giỏi rồi, học mấy tháng đã có

thể nói chuyện bằng tiếng Nam đại lục với ta, ta chỉ là có được kỳ ngộ cho nên ký ức tốt hơn người thường nhiều, cô ngàn vạn lần đừng tự coi nhẹ mình."

Ôn Toa mở to mắt nhìn Dương Chính, mỉm cười nói: "Cảm ơn người khách lệ."

Gương mặt tươi cười như gió xuân khiến lòng Dương Chính ấm áp, Ôn Toa tu nữ rõ ràng không phải là mỹ nữ nhưng gương mặt thuần tịnh của nàng, khí chất thánh khiết ôn hòa đều không giống bình thường. Dương Chính lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử thuần túy và tín ngưỡng thâm sâu như vậy.

Sau khi dạy cho Ôn Toa hoàn thành bài

tập, Dương Chính lấy ma pháp thư của Tu Tư ra đưa cho nàng.

Hi Khắc Mạn mục sư là nhân viên giáo chức của Thánh Hỏa giáo, Bắc đại lục là thế giới ma pháp khiến cho Dương Chính sản sinh hứng thú kịch liệt với ma pháp.

Hiện tại Dương Chính đã biết một vài ma pháp sơ cấp, ví dụ như Chiếu minh, tạo thủy, trị liệu, bất quá phiền phức chính là ma pháp cần rất nhiều tài liệu, chỉ với mấy ma pháp nhỏ này đã cần rất nhiều thứ linh kinh, tài liệu sử dụng cho trung cao cấp ma pháp thì cần phải bao nhiêu tài liệu trân quý và số lượng nhiều cỡ nào cũng có thể biết được.

Vì vậy muốn trở thành ma pháp sư cao cấp thì điều quan trọng nhất không phải là thiên phú mà là tài lực.

Quyển sách Tu Tư đưa cho hắc tử nhiên không phải là tiền tệ, bên trong miêu tả tường tận đến ma pháp, cả cách vận dụng đê trung cao ma pháp đều có, với thiên phú của Dương Chính thì chỉ cần hắc tử có đủ tiền bạc thì tịnh không cần nhiều thời gian cũng có thể trở thành một ma pháp sư cao cấp.

Đáng tiếc là hắc tử không có nhiều tiền, nhiều ma pháp hắc tử đành phải bắt chước theo mà thôi.

Tinh thần lực hơn xa người thường giúp

hắn vận dụng ma pháp một cách rất dễ dàng, trải qua mấy tháng trời tiềm tâm nghiên cứu, hắn vận dụng các ma pháp loại nhỏ một cách rất nhuần nhuyễn và khéo léo.

Như bây giờ, hắn có thể dùng năm ngón tay để chế tạo năm quang cầu nhỏ, nếu như Hi Khắc Mạn ở đây nhìn thấy tuyệt đối sẽ rất kinh ngạc. Vận dụng lực chế tạo quang cầu không khó nhưng có thể làm giống như Dương Chính, một tay phân ra thành năm quang cầu, khiến cho quang cầu bay lượn như hồ điệp trên đầu ngón tay thì sợ là cao cấp ma pháp sư cũng chưa chắc làm được.

Cháy hết nhiên liệu, năm quang cầu dần

dần biến mất.

Dương Chính tay phải miết vào bột phấn trắng đỏ, nhờ vào tinh thần lực lưu thông, phấn trắng dần dần ngưng tụ thành một thủy châu, thủy châu ngưng kết lại khối cầu, hần chậm rãi đưa tay di chuyển, khối cầu nước này vang lên tiếng xì xì, sau một lúc đã biến thành băng cầu.

Sát na băng cầu rơi vào trong cốc, ánh lửa chợt bùng lên, băng hóa thành nước, Dương Chính đưa cốc nước lên miệng uống, tinh thần phấn chấn, hôm nay hần muốn làm một thí nghiệm thập phần khó khăn, mới chế tạo Đề thần tề (thuốc giúp người ta hưng phấn) để mình uống, vì bất kỳ công việc luyện kim tinh tế nào cũng

rất cần sự tập trung cực độ.

Cảm giác tinh thần đã tới đỉnh cao, hắn đóng cửa phòng lại, lấy một bao nhỏ trong hành lý ra, vừa mở bao thì ánh sáng chiếu rọi từ trong đó ra khiến cho ánh nền cũng phải ảm đạm.

Trong bao toàn là các trân châu lớn nhỏ, màu lam, màu đỏ, màu vàng các loại, lớn nhỏ cũng không đồng đều, viên lớn nhất cỡ trái bóng bàn, viên nhỏ nhất cỡ như hạt gạo.

Đáng tiếc nơi này không có ma pháp sư, bằng không nhất định sẽ bị kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên, đây toàn là tinh hạch ma thú cao cấp, hơn nữa loại lớn như

trái bóng bản thì chỉ Ma thú lĩnh chủ hung tàn nhất mới có được. Ma thú giáo hoạt hung tàn cỡ nào người thường tuyệt không thể tưởng tượng nổi, cao cấp ma thú ít nhất là có thể đánh ngang tay với bát, cửu phẩm kiếm sĩ, còn như muốn giết chết chúng thì ngay cả Kiếm thánh cũng chưa chắc đã làm được. Ma thú lĩnh chủ vốn là sinh vật trong truyền thuyết, khó ai có thể đụng vào.

Chưa nói lĩnh chủ thực lực bản thân mạnh mẽ, mà ma thú đẳng cấp bên người luôn có một đám tiểu binh, nói là tiểu binh nhưng có thể hầu cận bên lĩnh chủ thì người thường cũng không dám chạm vào. Cho dù là Kiếm thánh, gặp phải chúng cũng chỉ có thể bỏ chạy giữ mạng

mà thôi.

Hơn nữa tinh hạch chính là tinh hoa của ma thú, hoàn toàn ngưng tụ thiên địa tạo hóa, bên trong chứa đựng nguyên tố lực thuần khiết nhất mà ma pháp sư luôn thèm khát, tinh hạch chứa đựng nguyên tố lực thuần tịnh không vương chút tạp chất, không có gì có thể so sánh nổi. Nguyên tố lực bình thường ma pháp sư hấp thu so với nguyên tố lực thuần khiết của ma thú tinh hạch khác biệt như nhiên liệu nạp vào xe, một bên chỉ có hiệu suất 90%, còn một bên hiệu suất đến 100%. Dùng hai loại nhiên liệu tất nhiên sẽ sản sinh ra hiệu quả không giống nhau, ví dụ như hỏa lực của xe càng mạnh thì càng tốt, pháp sư cũng vậy, uy lực ma pháp dùng

nguyên tố lực thuần tịnh rõ ràng sẽ mạnh hơn. Đương nhiên cũng không có ai dùng thuần nguyên tố để thi triển ma pháp, giá trị trọng yếu nhất của thuần nguyên tố chính là dùng để nghiên cứu, rất nhiều luyện kim thuật cao cấp nếu không dùng thuần nguyên tố thì không thể tiến hành được, ví dụ như kim loại giá trị liên thành dùng để chế tạo ma khí uy lực cường đại. Khoa kỹ càng cao đương nhiên phải cần nhiên liệu cao cấp.

Trừ việc đó ra, ma thú tinh hạch còn là dung khí tàng trữ nguyên tố lực toàn vẹn nhất trong thiên nhiên. Dung khí có nghĩa là nó có thể tồn trữ nguyên tố lực nhiều lần một cách hoàn mỹ. Thử nghĩ xem, một ma pháp sư cấp thấp mang theo rất

nhiều ma thú tinh hạch tồn trữ nguyên tố lực đánh nhau với ma pháp sư cao cấp thì sao? Ma pháp sư cấp thấp có thể dùng trên ngàn vạn quả cầu lửa nướng chín đối thủ có thực lực cao cường như nướng vú dê mà ăn.

Tất cả những điều này khiến cho ma thú tinh hạch trở thành vật người ta luôn mang theo bên mình, dù ở nhà hay ra ngoài đường, cũng là vật cần thiết cho sát nhân phóng hỏa...

Vì Bắc đại lục đâu đâu cũng có luyện kim sư, trên người không có một hai viên tinh hạch còn dám tự xưng là ma pháp sư, là luyện kim sĩ hay sao? Thực sự là quá mất mặt.

Nhưng mà mọi người tốn sức cũng không ít, cao cấp ma thú rất khó đánh hạ, hành tung của chúng là rất khó dò nên giá trị của tinh hạch đắt đến mức người ta phải ói máu.

Dương Chính nếu đem bao tinh hạch này ra bán thì hẳn có thể trở thành một tên cự phú ngay lập tức, còn như đem bao tinh hạch cho một quốc gia thì cho dù phong hắn làm Công tước quốc vương cũng không có gì phàn nàn.

Đương nhiên, với tính cách của Dương Chính thì không bao giờ làm thế, tinh hạch là chiến lợi phẩm trên đường xuyên qua sa mạc đến đây, hẳn trước giờ vẫn

có năng lực tự không chế rất tốt, hiện nay thời gian cũng sắp đến, hần cần làm cho xong thí nghiệm. Dương Chính lấy ra nguyên tố hạch ngũ sắc, từ hôm nay hần bắt đầu cần phải cảm thụ lực lượng của thuần nguyên tố này.

Tinh thần lực đưa vào thăm dò nguyên tố lực sung mãn chứa đựng bên trong tinh hạch rồi lưu nhập vào cơ thể của Dương Chính phi thường sướng khoái, thông qua chỉnh hợp gia công, sau đó bùng một tiếng, một đốm lửa màu trắng hình thành trong lòng bàn tay của Dương Chính, đốm lửa tuy không lớn nhưng phát tán ánh sáng và nhiệt lượng kinh người.

Quả nhiên là lực lượng thuần nguyên tố,

Dương Chính vô cùng mãn ý.

Có mớ tinh hạch này làm cơ sở, hẳn cuối cùng có thể tiến hành một số ma pháp có độ khó rất cao.

Dương Chính cứ thế an tĩnh tiềm tu, mỗi ngày đều nghiên cứu, làm thí nghiệm, thỉnh thoảng ra ngoài săn bắn, đồng thời trong khi nghiên cứu thì Dương Chính cũng suy nghĩ đến đoạn đời trước đó của mình, chỉnh lý toàn bộ các mảng ký ức trước đây, sau đó tự rút kinh nghiệm quý báu cho mình.

Lúc ở Nam đại lục, hẳn một mực phải vất vả khôn cùng, tranh đấu không nghỉ, căn bản không thể quan tâm đến đời sống

của mình đã bị bóp méo thành kiểu gì, có lúc đến hấn cũng không hiểu được mình.

Hiện tại hấn cuối cùng đã có cơ hội ngồi xuống suy nghĩ lại.

Hiện tại hấn hưởng thụ cảm giác dần dần trưởng thành, vô luận kiến thức và tâm tính cũng giống như côn trùng kết kén, không ngừng tích lũy chờ ngày hóa bướm...

Nửa năm cứ trôi qua như thế.

Dương Chính hiện tại nếu như để cho bằng hữu hoặc địch nhân ở Nam đại lục nhìn thấy sợ rằng không nhận ra hấn.

Đây còn là Ma thần tướng quân năm xưa tàn nhẫn lãnh khốc, mười bước giết một người hay sao?

Nửa năm tu thần, khí chất của Dương Chính đã biến đổi hoàn toàn, nhần thần sắc nhọn như đao bén giờ đây tiềm tàng dưới đôi mắt u tĩnh, cả ngày lúc nào cũng tươi cười, thần vận nhu hòa, nếu như mặc trường bào giáo chức thì nói hắn là một vị Thần phủ cũng không quá đáng.

Lúc bình thường hắn mặc áo vải đi săn cùng dân chúng, uống rượu giúp đỡ mọi người rất nhiệt tình.

Hiện nay mỗi người trong trấn đều coi hắn như huynh đệ, sớm đã quên hắn là

người đến từ Nam đại lục.

Chỉ là hội chợ nửa năm đã sắp tới, Hi Khắc Mạn mục sư và Ôn Toa tu nữ đều cảm giác Dương Chính có chút khác thường.

Gần đây Dương Chính rất ít khi ra ngoài đi săn, hẳn dành nhiều thời gian tu bổ sửa chữa giáo đường, giáo đường tàn tạ đã lâu được hắn sửa chữa như mới, lúc nhàn hạ hắn còn chủ động chỉ cho Ôn Toa học bài, đồng thời giúp Hi Khắc Mạn chỉnh lý tài liệu nghiên cứu về Nam đại lục.

Những việc này tịnh không rõ ràng nhưng Hi Khắc Mạn mục sư và Ôn Toa tu nữ

đều biết được ý định của Dương Chính.

Hai người tuy không nói gì nhưng trong mắt lại hiện lên nét thương cảm.

Vào bữa ăn tối trước khi hội chợ diễn ra, Ôn Toa phá lệ làm thịt thú rừng, nên biết bình thường lão mục sư và tu nữ không hề ăn thịt. Hai người đều có lòng dạ từ bi, giáo quy tuy không cấm ăn thịt nhưng bình thường họ không bao giờ ăn. Hôm nay trái lại, họ đi nướng thịt heo rừng mà Dương Chính thích ăn nhất, Dương Chính cũng cảm giác khác thường.

"Đến đây, Ái Đức Hoa (Dương Chính nhập gia tùy tục, lấy giáo danh này làm tên), nghe nói người rất thích ăn thịt uống

rượu, uống thử cái này xem." Hi Khắc Mạn lấy một bình rượu màu xám ra.

Mở lớp bùn đất niêm phong, mùi rượu mê người bay xộc vào tận phế phủ, Dương Chính ngăn người: "Giáo phụ, người không phải không uống rượu sao?"

Hi Khắc Mạn cười cười: "Ta cũng từng là người trẻ tuổi, lúc còn trẻ tửu lượng của ta không thua gì người, bình rượu này ta đã để dưới hằm vào năm 40 tuổi, từ đó đến nay chưa từng ném qua giọt rượu nào, chớp mắt thì 40 năm nữa đã qua, không ngờ có lúc còn nhìn thấy nó lần nữa."

Rượu để 40 năm dĩ nhiên không giống

rượu thường, sau khi uống ba ly, Dương Chính sắc mặt đã hừng hừng.

Hơn nữa Hi Khắc Mạn không hề ngăn trở Ôn Toa mời Dương Chính uống một ly. Rượu lâu năm nóng rực khiến cho làn da trắng của Ôn Toa phớt màu hồng phấn, lần này là lần đầu vị tu nữ thánh khiết lộ vẻ phóng tứ như vậy.

Dương Chính trong lòng thương cảm, thấp giọng nói: "Hai người đều đã biết rồi?"

"Thiên địa của hùng ưng rộng lớn, nó tạm thời đứng yên không phải vì yếu ớt mà là đợi lúc tiếp tục bay lên cao." Hi Khắc Mạn chậm rãi nói: "Ái Đức Hoa, ta

biết con nhất định có một quá khứ không tầm thường, nhưng Nam đại lục và Bắc đại lục khác nhau, giáo quyền và vương quyền vừa thỏa hiệp lại vừa đối lập, bề ngoài bình tĩnh nhưng bên trong tranh đấu còn sợ là khốc liệt hơn cả Nam đại lục, con cần phải cẩn thận đó."

Dương Chính cung thuận gật đầu, Hi Khắc Mạn bình thường là người rất hời hợt nhưng Dương Chính biết rõ sự quan tâm chân chính ông dành cho hắn vô cùng sâu sắc, tình cảm giữa hai người thực ra vô cùng sâu đậm.

Ngày thứ hai, chỉ có mình Ôn Toa đi tiễn hắn.

"Giáo phụ bảo ta đi tiễn người." Ôn Toa thần sắc bình hòa không khác gì ngày thường, trên đời này trừ Thần ân ra tựa hồ không còn gì có thể khiến cho nữ tu này động lòng.

Trên đường tới quảng trường tập hợp, hai người không hề nói gì, không khí lại rất tự nhiên, vì bình thường họ cũng không thích nói nhiều.

Tiếng huyền nhạc trên quảng trường đã gần bên, Ôn Toa chuẩn bị xoay người thì bị Dương Chính giữ lại. Nàng ngừng lại, ngẩng đầu, chiếc áo nữ tu màu trắng đen bay phơ phất, ánh mặt trời vừa mọc chiếu lên gương mặt không chút son phấn của nàng càng hiện rõ vẻ thánh khiết.

Nàng nhìn Dương Chính không hiểu, chợt phát hiện Dương Chính cầm một chiếc hộp nhỏ chế tác tinh xảo bỏ vào tay nàng: "Mở ra xem đi."

Ôn Toa mở hộp, nàng đưa tay bịt miệng, đáng vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Trong hộp là một chiếc vòng đeo tay chế bằng bạc, tịnh không xa hoa tinh trí nhưng có vẻ đẹp chất phác hàm ẩn bên trong, bề mặt có khắc nhiều ma văn phức tạp, lại khảm thêm một viên trân châu màu trắng bạc to như mắt rồng, ẩn ước vụ khí lưu động như nước, trân châu không biết hàm chứa năng lượng gì mà cùng với ma văn phát sinh tác dụng, tiếp

xúc với làn da mềm mại của Ôn Toa.

"Quang linh tinh hạch!"

Ôn Toa biết được bản chất của trân châu vừa kinh vừa sợ, nếu như nói ma thú tinh hạch đã là thứ rất khó tìm, chỉ có trong người ma thú trung cao cấp thì Quang linh tinh hạch này không chỉ đơn giản là có thể kiếm được từ cao cấp ma thú. Trên thế gian này căn bản không có ma thú có thể sử dụng Quang hệ ma pháp, mức trân quý của Quang tinh hạch chính là ở chỗ nó cần có năm hệ nguyên tố tinh hạch, lại thêm kỹ năng vận dụng ma pháp vô cùng cao siêu mới có thể phối hợp chế luyện thành, dù cho có là luyện kim sư cũng rất khó thành công.

"Người... người làm sao có được cái này?"

Dương Chính mỉm cười không trả lời, chỉ vào cái vòng: "Tặng cho cô."

Lúc Ôn Toa mở hộp đã có cảm giác nếu như vật trong đó quá quý trọng thì nàng khẳng định sẽ không nhận, nhưng mà Quang linh tinh thạch chính là chí bảo mục sư luôn mộng tưởng.

"Cô nên biết, ta giữ cái này cũng không có tác dụng gì."

Ôn Toa vốn là nữ tử thanh tịnh và siêu thoát, cũng không nghĩ nhiều, chỉ lấy

vòng tay nói: "Đa tạ."

Đeo vòng vào tay, Ôn Toa liền cảm thấy một cỗ năng lượng Quang hệ bành trướng ra theo cánh tay tiến nhập vào thân thể, sau đó cộng hưởng cùng tinh thần lực của nàng, cảm giác này thật huyền diệu, giống như chiếc vòng đã hợp nhất cùng thân thể nàng, thậm chí nàng có cảm giác hiểu biết về quang hệ ma pháp đã tăng thêm một tầng.

Nàng cũng đã biết vì sao Dương Chính mỗi tối đều ở trong phòng nghiên cứu, thậm chí có vài lần bị thương, bây giờ xem ra chính là hắn cố tình chế tạo quang linh tinh hạch giá trị liên thành này, dung hợp năm hệ nguyên tố vốn là việc vô

cùng khó khăn và nguy hiểm.

Ôn Toa không biết nói gì, vành mắt cũng đỏ lên.

Nàng đưa tay lấy Thánh hỏa ngân liên đeo trên cổ xuống, cầm trên tay mặc niệm một lúc rồi đeo nó lên cổ Dương Chính, sau đó áp tay vào ngực hấn cất giọng nhu hòa tụng niệm: "Nguyện thánh huy sẽ vĩnh viễn bảo hộ ngươi, Ái Đức Hoa."

Lời nàng vừa dứt, Dương Chính liền cảm thấy ngực mình tựa hồ có một luồng khí nóng chạy qua, hướng đến tứ chi bách hải của hấn.

"Thánh quang chúc phúc!"

Dương Chính giật mình, đây chính là năng lực của mục sư đỉnh cấp.

Ôn Toa sắc mặt bình tĩnh, chùng như không hề biết mình đã bước vào tầng cao nhất của sự nghiệp.

Ai biết gặp được hạng quái thai như Dương Chính, lại có thể độ người, hẳn cũng không biết ý nghĩa Chúc phúc thuật của Ôn Toa, chỉ vẫy tay từ giã, đi về phía quảng trường.

Trên quảng trường tề tựu rất nhiều thanh niên trai tráng của Khả Khả Tây Lý trấn, sau lưng là mấy chục cỗ xe lớn đựng đầy

những thứ họ thu hoạch, da thú, các loại thổ sản... Máy thứ này vận chuyển đến Đồ Lan Đóa để đổi lấy nhu yếu phẩm sống qua mùa đông.

Dương Chính đi vào trong hàng ngũ mọi người chào hỏi. Mọi người sớm đã được Hi Khắc Mạn báo trước nên không hề kinh ngạc.

Bọn họ nghĩ Dương Chính chỉ theo họ đi tới Đồ Lan Đóa mà thôi.

Xa đội bắt đầu rời đi.

Lúc đi qua cái gò nơi cửa thôn, Dương Chính quay đầu nhìn lại, thân ảnh của Ôn Toa tu nữ vẫn trầm tĩnh đứng ở chỗ cũ,

bên người nàng, Hi Khắc Mạn không biết từ lúc nào đã xuất hiện, trên cổ ông có đeo một viên trân châu to bằng mắt rồng màu trắng bạc. Dương Chính đã làm hai quang linh hạch, một cho Ôn Toa, một dành cho ông.

Dương Chính vẫy tay tạm biệt.

Tái kiến, giáo phụ!

Tái kiến, tu nữ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 10 - Chương 3:

Hành trình mới mẻ

A

ds Dương Chính lần đầu tiên nhìn thấy một tòa thành lớn của Bắc đại lục, phong cách kiến trúc của hai đại lục hoàn toàn khác hẳn nhau, so ra thì kiến trúc của Nam đại lục thô kệch hơn nhiều, kiến trúc của Bắc đại lục tinh trí đẹp đẽ, màu sắc chủ đạo của Đồ Lan Đóa là màu trắng bạc, các tòa nhà phong cách ưu mỹ, tạo hình đặc biệt sắp thành dãy trong thành, Dương Chính vừa tiến vào trong liền bị thu hút.

Đồ Lan Đóa rất nhiệt náo, ngâm du thi

nhân thường cầm phong cầm đứng bên đường ca hát, tiếng ca khi ôn nhu khi hào hùng phiêu đảng trong gió, mọi người cứ cứ theo hàng mà đi, thỉnh thoảng có một nhân viên thần chức mặc giáo bào Thánh hỏa đi qua thì mọi người lại nhường đường hành lễ một cách cung kính. Tư thái đó khiến người ta thấy rõ tôn giáo rất được mỗi người ở đây tôn sùng.

Dương Chính tuy lần đầu tiếp xúc với phong thổ nhân tình của Bắc đại lục nhưng cũng không phải là ngu ngốc vô tri.

Nửa năm nay hắn không biết đã đọc bao nhiêu thư tịch về Bắc đại lục. Cái gọi là "Tú tài không ra khỏi cửa mà biết hết

việc thiên hạ" thì Dương Chính cũng gần gần như thế, tình huống tổng thể của Bắc đại lục hẳn đều đã biết sơ qua. Thánh hỏa giáo không chế cả khu vực Áng Cách Tát phương Bắc, giáo đồ khắp cả thiên hạ, tín ngưỡng cực lớn.

Dưới tình huống giáo quyền mạnh mẽ này, vương quyền sao không mà yếu ớt cho được, tình hình cũng phảng phất giống như châu Âu thời Trung cổ.

Đi trên đường thì Bắc đại lục thực sự là an tĩnh hơn Nam đại lục nhiều.

Ở đây không có chiến sự phát sinh, tín ngưỡng thống nhất, đời sống sung túc.

Ở khu chợ thành Đông chính là nơi mua bán hàng, đoàn chợ phiên Khả Khả Tây Lý vừa giao nộp phí quây hàng, không ngờ là đồ vật lần này họ mang tới lại thu hút dư luận nhiều tới vậy, khiến cho kế hoạch một mực giữ im lặng của Dương Chính hoàn toàn rối loạn. Vốn là thương đoàn lần này có mang theo 5 xe da ma thú, tuy chỉ là ma thú cấp thấp nhưng cũng đủ để cho người ta kinh hãi. Ma thú hung tàn khó mà bắt được, nhưng toàn thân đều là bảo vật, dù là ma thú cấp thấp thì da của nó cũng trân quý phi thường. Bất luận phẩm chất và diệu dụng đều tốt hơn da thú phổ thông rất nhiều. Áo da, giáp da làm bằng da ma thú giá trị rất cao, nhiều người giàu có đều săn đuổi muốn mua cho bằng được.

5 xe da ma thú là khái niệm thế nào? Đủ để chế tạo trên ngàn bộ y phục giá trị ngàn vàng, nghĩ tới thời cơ buôn bán này bọn thương nhân đều trở nên điên cuồng.

Chỉ nửa ngày ngắn ngủi, thanh danh của đoàn thương mại Khả Khả Tây Lý vang dội khắp nơi, thương đoàn không ngừng xô nhau tới mua, Dương Chính nguyên chỉ ngồi im một bên, 5 xe da ma thú này đều là của hắn sẵn được, hắn cũng tùy tiện đưa cho dân trấn Khả Khả Tây Lý đem đi bán nhưng cục diện càng lúc càng hỗn loạn khiến cho hắn chú ý. Hắn vốn không ngờ da ma thú mình sẵn được lại trở nên hút hàng đến thế, tuy không có kinh nghiệm mua bán nhưng tốt xấu gì thì

hắn cũng biết được thủ đoạn tiếp thị kiểu mèo ba chân, so với thôn dân Khả Khả Tây Lý thì linh hoạt hơn nhiều.

Đến khi hắn bắt đầu phản ứng thì hai xe da ma thú đã bán sạch.

Mắt thấy dân trong trấn còn ngu ngốc bán đúng theo giá ban đầu, bọn thương nhân thì tên nào tên nấy cũng hơn hở kiếm tiền, hắn thật nhìn không thuận mắt. Dương Chính cũng không phải tham tiền nhưng tiền đối với con người mà nói thì nhiều cũng hơn ít, Dương Chính tuyệt không thể ở to mắt mà nhìn bọn thôn dân coi tiền như rác được.

Hắn liền ngăn cản không cho quây hàng

bán tiếp, nhanh chóng lấy ba xe da thú còn lại. Vì da ma thú này đều do một mình Dương Chính săn được nên những người khác tất nhiên là không có dị nghị gì mà chỉ có chút nghi hoặc.

Hơn nữa lúc này, thương nhân từ tứ phía đổ về vây lấy quầy hàng thành ba vòng.

Có người bán da ma thú với giá của da thú bình thường thì đúng là cơ hội kiếm tiền, nhìn thấy Dương Chính không bán da ma thú nữa, mọi người trở nên hỗn loạn, có nhiều tên ngang ngược còn ngoác miệng chửi bới, tư thế như muốn ép người ta phải bán cho hắn.

Tiền thực sự là thứ khiến cho người ta

phải điên cuồng, nhìn thấy bọn người mất tự chủ Dương Chính biết mình không ra mặt không được. Hắn thuận tay chụp lấy hai cái nắp nồi, nhảy lên một cỗ xe ngựa, dụng sức gõ mạnh chúng vào nhau.

"Mọi người im lặng, im lặng, nghe ta nói."

Dương Chính thanh âm không lớn nhưng tiếng gõ của nắp nồi vang lên khiến cho mọi người đang điên cuồng đòi mua da ma thú đưa mắt nhìn vào nam nhân đang đứng trên chiếc xe ngựa.

"Có rắm thì mau đánh đi, vì sao giữ lại mà không bán? Ta trả 200 kim tệ, mau đem 3 xe da ma thú này bán cho ta." Một

thương nhân gương mặt dữ tợn, y phục hoa lệ hung hăng nói.

Một người áo đen gầy ốm đứng ở góc khác thần sắc âm lãnh hừ lạnh: "Mã Kiệt Lý, làm gì có được việc tốt thế này chứ? Ta tới chỗ này trước, muốn bán thì phải bán cho ta."

Mã Kiệt Lý mặt mày hung ác liếc nhìn người áo đen, tựa hồ có chút úy kỵ, bất quá nhanh chóng nhỏ nước bọt mắng: "Phì, Khảm Áo, người nói người đến trước hay ta đến trước thì sao ta biết được. Mọi người nói đi, là ta đến trước hay hắn tới trước?"

Mấy tên hộ vệ bên người Mã Kiệt Lý tức

thì cất tiếng quát tháo cho là lão gia nhà mình đến trước.

Hai người này chính là thương nhân mặt hàng may mặc lớn nhất Đồ Lan Đóa, thế lực hùng mạnh, mình tranh ám đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, có hai người ở đây, các thương nhân khác thế lực yếu hơn chỉ có thể thảm than, biết là ba xe da ma thú này họ khó thể có được.

Dương Chính lại bình thản như chưa nhìn thấy biểu tình hung ác của chúng, hần cười nói: "Hai vị lão bản không cần tranh chấp, ta mang ba xe da ma thú này tới tất nhiên là phải bán rồi. Thế này đi, giá trị của ba xe này bao nhiêu thì ta cũng không biết, bất quá ta tin chư vị ở đây biết rõ

hơn ta nhiều. Ở đây đều là thương nhân, mọi người hòa khí sinh tài, ta cũng không muốn vì ba xe ma thú mà đắc tội với ai, hay là làm thế này đi. Ta định một giá thấp, các vị đấu giá, người nào trả giá cao thì được. À, còn 36 xe da thú bình thường còn lại thì ta không bán, ai mua được ba xe da ma thú này thì ta tặng toàn bộ 36 xe da thú bình thường đó cho y một xu không lấy. Như vậy có được không?"

"A!" Dân trấn Khả Khả Tây Lý đều kinh ngạc ngây người, muốn ngăn cản Dương Chính đừng nói, nhưng Dương Chính lại nhanh nhẩu nói trước: "Giá thấp nhất 1000 kim tệ, đấu giá mỗi lần ít nhất phải tăng lên 50 kim tệ, có thể bắt đầu rồi."

Lời nói của Dương Chính khiến cho người dân Khả Khả Tây Lý đều ngẩn người. 1000 Kim tệ, y điên rồi, một xe da thú bình thường bất quá chỉ có 20 kim tệ, bán hết 36 xe thì tối đa chỉ được hơn 700 kim tệ, cho dù có ba xe da ma thú nhưng bán như vậy thì quá cao. Bọn họ cũng không hề biết được giá trị của da ma thú.

Trái lại mọi người đều không nói gì, nhưng họ đều biết rõ giá trị của da ma thú, một bộ y phục may bằng da ma thú giá thấp nhất cũng có thể bán được 100 kim tệ. Ba xe da ma thú này có thể may được mấy trăm bộ y phục, tính ra ít nhất cũng có thể kiếm được mấy vạn kim tệ.

Giá Dương Chính đưa ra nhìn thì có vẻ là cao nhưng đối với người biết hàng thì cũng giống như là cho không.

Mã Kiệt Lý lạnh lùng nhìn Dương Chính một cái, vừa rồi hắn bỏ ra 200 kim tệ muốn mua ba xe da ma thú, thực sự là rất gian trá nhưng Dương Chính lại khiến cho hắn đứng phải cây đinh, hơn nữa ở đây có nhiều người quan sát, giá Dương Chính đưa ra như vậy là rất công bằng, thực sự khiến người ta không thể nói gì, hắn cũng không muốn làm cho công chúng tức giận.

Tên áo đen gầy ốm Khảm Áo nhanh chóng báo giá: "2000!"

3000

3500

5000

Bởi mức lợi nhuận quá lớn nên nhiều thương nhân không ngại dấn tới coi hai người mà nhao nhao báo giá, ba xe da ma thú nhanh chóng đạt đến cái giá 1 vạn kim tệ, khiến cho Dương Chính cũng thầm tắc lưỡi. Cũng không lạ bọn thương nhân này lại điên cuồng như thế, vốn trước đây hai xe da ma thú cũng chỉ bán có 30 kim tệ mà thôi.

Cái giá 1 vạn kim tệ mà còn có người báo khiến cho người dân Khả Khả Tây

Lý đều trố mắt.

Đến 1 vạn 5000 kim tệ thì người báo giá cuối cùng không còn ham thích, suy cho cùng mua với giá này thì lợi nhuận cũng không còn nhiều như trước mà lại phải mạo hiểm đắc tội với hai đại thương gia Đồ Lan Đóa. Bọn họ suy tính một hồi thì chỉ còn cách lắc đầu bỏ cuộc.

Cạnh tranh cuối cùng chủ yếu chỉ còn có hai người Mã Kiệt Lý và Khảm Áo.

2 vạn.

2 vạn một

....

Giá lên tới 2 vạn 8000 kim tệ, Mã Kiệt Lý rút cục trán đã toát mồ hôi, hấn lấy khăn lau mồ hôi trán, hai mắt lồi ra như mắt cá nhìn Khảm Áo sắc mặt vẫn như thường, hơn nữa còn đang cười chế giễu. Mã Kiệt Lý giận dữ vung tay: "3 vạn."

"4 vạn."

Khảm Áo dùng cách nói bình tĩnh khiến cho người ta phát điên báo ra cái giá trên trời đó, ánh mắt đầy vẻ trào phúng.

Mọi người đều xôn xao, nói thật ra, 4 vạn kim tệ mua ba xa da ma thú cơ bản không có lợi nhuận, lại còn tốn phí may thành quần áo, huống hồ người có tiền

mua được quần áo quý giá đó thực sự không nhiều nên chu kỳ tiêu thụ rất dài, lợi nhuận dần dần ít lại, cho nên 4 vạn thật sự là cái giá thua lỗ.

Nhưng Mã Kiệt Lý đã bị chọc giận đến cực điểm. Tên đầu heo Khảm Áo này trước mắt nhiều người dám hạ nhục hắn, lại dùng thần thái bình tĩnh trào phúng này, tuy chỉ là ba xe da ma thú nhỏ nhoi nhưng hắn thua thì từ đây về sau còn ai coi hắn ra gì?

Mã Kiệt Lý đôi môi rung động một lúc, giận dữ thét: "5 vạn."

Oa, mọi người đều kinh ngạc, Khảm Áo cười cười nói: "Người thắng rồi."

Chỉ ba từ đơn giản đó khiến cho Mã Kiệt Lý tỉnh ngộ, hắn hiểu rằng mình đã bị biến thành thằng ngốc. 5 vạn kim tệ tuyệt đối là cái giá lỗ vốn, nhưng hắn lại ngu xuẩn đi giao dịch trước mắt mọi người.

Dương Chính đập hai cái nắp nồi vào nhau một cái hô: "5 vạn kim tệ, Mã Kiệt Lý tiên sinh thắng rồi, bọn ta hãy chúc mừng ông ấy."

Mọi người đều bật cười, Mã Kiệt Lý trăm mặt, lòng giận muốn phát điên.

Khảm Áo cũng đã rời đi. Trước mắt mọi người Mã Kiệt Lý không có cách nào phát tác, chỉ có thể giương cặp mắt đỏ

hồng nhìn Dương Chính trừng trừng, nghiêng răng bảo người giao ra 500 tử toản (1 tử toản = 100 kim tệ) cho Dương Chính. Hắn trong lòng giận dữ cực độ, chỉ thầm nghĩ tiền ta giao cho người nhưng xem các người làm sao mà đi đây??

Hắn dự định sẽ sai người mai phục đánh cướp thương đội này.

Ai biết hắn vừa ly khai thì bị Dương Chính kéo lại. Mã Kiệt Lý giận dữ định xuất thủ thì Dương Chính mỉm cười nói: "Mã Kiệt Lý tiên sinh, xin đừng đi vội, ta có cái này muốn đưa cho ngài."

Mã Kiệt Lý cũng muốn xem Dương

Chính đang chơi trò gì nên theo hấn đi vào một nơi yên tĩnh không người. Dương Chính lấy ra một cái túi, dốc 500 tờ toán ra, đưa cho Mã Kiệt Lý một nửa.

"Người làm vậy là có ý gì?" Mã Kiệt Lý ngân người.

Dương Chính cười bình thản: "Mã Kiệt Lý tiên sinh, ta từng nói mọi người đều là thương nhân, hòa khí mới có thể sinh tài. Ba xe ma thú này bán đến 5 vạn kim tệ thực sự là ngoài ý muốn, mọi người đều là bằng hữu, số tiền này ngài cứ lấy, hàng hóa cũng đã thuộc về ngài."

Mã Kiệt Lý nhìn Dương Chính một lúc, đến lúc này hấn mới kinh ngạc, không

ngờ một tiểu nhân vật lại có thể dễ dàng chỉ ra mấy vạn kim tệ như vậy.

Mã Kiệt Lý cũng không ngu, chỉ là có chút xung động, sau khi bình tĩnh lại thì hẳn còn thông minh hơn rất nhiều người, vì vậy hẳn có thể cảm giác được Dương Chính chính là người có thủ đoạn, là nhân vật khiến người ta nhìn không thấu.

"Được, ta và ngươi coi như bằng hữu." Mã Kiệt Lý tiếp lấy toàn tử, vỗ vai Dương Chính: "Bằng hữu, ngươi tên gì?"

"Ái Đức Hoa."

"Ái Đức Hoa, Ái Đức Hoa." Mã Kiệt Lý nhẹ giọng lầm nhảm, rồi ngoác miệng

cười to: "Người đã là bằng hữu của ta, về sau ở Đồ Lan Đoá này nếu gặp khó khăn gì thì cứ tới tìm ta. Còn nữa, lần tới có hàng hóa gì tốt thì ta đều mua hết, không để cho người phải thiệt thòi."

Dương Chính gật đầu cảm tạ. Mã Kiệt Lý thu hồi được một nửa kim tệ, trong lòng vui vẻ, dẫn thủ hạ đánh mấy chục cỗ xe đi mất.

Dương Chính nhìn bọn họ đi xa, nét cười trên mặt thu lại. Khi đến tập hợp cùng người dân Khả Khả Tây Lý, Dương Chính chỉ lưu lại 10 toán tử, còn bao nhiêu thì đem cho họ hết. Tuy đã trả lại cho Mã Kiệt Lý một nửa số tiền nhưng lần thu hoạch này đã nhiều hơn tưởng

tượng của người dân Khả Khả Tây Lý gấp mấy chục lần.

Thu được 2 vạn kim tệ bằng với toàn trấn bọn họ sẵn bán mười mấy năm cực khổ, mọi người đều rất khâm phục Dương Chính.

"Các người mua đồ dùng xong thì đêm nay nên đi đi, lần hội chợ này náo nhiệt như vậy, đừng để cho người khác chú ý."

"Người đi đâu, Ái Đức Hoa?" Đoàn trưởng Tát La Hán là người biết Dương Chính định rời đi đầu tiên hỏi.

"Ta ở Khả Khả Tây Lý nửa năm, rất cảm ơn các người chiêu cố, bất quá ta vốn

người phiêu bạt thành tính, trời sinh không thích an nhàn một nơi, ta muốn đi chu du khắp nơi, tương lai có cơ hội ta nhất định sẽ trở về gặp mặt mọi người."

Mọi người thấy đều cảm động nhưng đã biết tính tình của Dương Chính nên không giữ lại. Họ ăn một bữa cơm thịnh soạn xong rồi mua các đồ dùng thường ngày, nhân lúc trời còn sáng xuất phát ra về Khả Khả Tây Lý.

Dương Chính tiễn họ đến cổng thành, bất chợt cảm thấy cô tịch, có chút xung động muốn đi theo họ về lại Khả Khả Tây Lý.

Sinh hoạt an tĩnh thời gian dài khiến cho tâm tính con người cũng trở thành mềm

yếu, cả Dương Chính cũng không ngoại lệ. Hắn nở nụ cười tự trào, xoay người đi vào trong Đồ Lan Đóa, lấy một toán tử ra đổi thành 90 kim tệ và 100 ngân tệ.

Sau đó hắn tìm một lữ điếm nghỉ ngơi, rồi đi dạo khắp nơi.

Đồ Lan Đóa khá lớn, phi ngựa nước đại thì cũng phải hết nửa ngày mới đi hết được.

Hai ngày du ngoạn mọi danh lam thắng cảnh ở Đồ Lan Đóa, Dương Chính đã quen thuộc với cấu tạo của tòa thành này.

Khiến cho hắn bất ngờ và hứng thú chính là Bắc đại lục có thưởng kim công hội

(tiếp nhận nhiệm vụ có thưởng), chuyên đưa ra các nhiệm vụ có thưởng, người nào cũng có thể tiếp nhận nhiệm vụ, hơn nữa còn có nhiều tay chuyên nghiệp tổ chức thành tiểu đội lập nhân (săn người). Điểm này trái lại cũng giống như thám hiểm trong mắt Dương Chính.

Dương Chính bỏ thời gian tìm đến thưởng kim công hội.

Người mạo hiểm đa số đều là ma pháp sư, võ sĩ rất ít, một đội chỉ có một người, điều đó đã là xu hướng chung của Bắc đại lục.

Dương Chính mặc áo vải bình thường, eo đeo cốt chủy, đi vào thưởng kim công hội

cũng không làm ai chú ý.

Nhiệm vụ treo thưởng đều có tiêu ký treo trên tường ở phía bắc. Các loại nhiệm vụ đều có dịch thể màu sắc khác nhau tạo ra bằng ma pháp, không chỉ dùng để phân chia đẳng cấp mà còn tồn tại lâu không bị biến mất. Tiêu ký màu trắng chính là nhiệm vụ giản đơn, tiền thưởng cũng ít, còn các nhiệm vụ màu lam, màu đỏ, màu tím thì phân cấp lên càng lúc càng khó, tiền thưởng cũng nhiều hơn tương ứng.

Nhiệm vụ màu trắng đều có thể hoàn thành trong thành, ví dụ như đi tìm giới chỉ bị thất lạc hoặc là tìm các vật phẩm tầm thường.

Nhiệm vụ màu lam thì bắt đầu khó khăn, hộ tống thương đội, đi tìm các loại đồ vật khó kiếm, ví dụ như nguyên tố tinh hạch. Bất quá những cái này đối với Dương Chính đều không có tính khiêu chiến, hấn bỏ qua không hề xem tới.

Đến nhiệm vụ màu đỏ thì độ khó của nó một người khó có thể hoàn thành được, cơ bản đều là các tiểu đội lập nhân tìm đồng bạn để thực hiện. Có thể là tìm chiến sĩ cùng dò thám sào huyết Thực nhân ma, tìm cao cấp ma pháp sư đào mộ tử linh, tìm luyện kim sư cao cấp đi tới động huyết địa tinh ở Hắc Phong sơn, thuê mướn thương kim tiểu đội cao cấp đi xuyên qua đầm lầy Lục Huyết các loại...

Dương Chính tạm thời chưa có mục tiêu gì.

Hắn nhìn sơ qua các nhiệm vụ cấp một màu đỏ.

Dương Chính thần sắc chợt động, tiêu chú nhiệm vụ màu đỏ này rất ít, chỉ có thừa thớt vài ba cái nhiệm vụ.

Trong đó thâm nhập Hôi Tần sa mạc, nhiệm vụ đẳng cấp cỡ này không chỉ nhờ vào sức người là có thể hoàn thành mà cần phải có thiên thời địa lợi thực lực, quan trọng nhất lại chính là vận khí.

Người có thể hoàn thành nhiệm vụ cỡ

này đều là anh hùng dương danh thiên hạ.

Nói về việc thâm nhập Hôi Tần sa mạc, sau khi Bái Luân dũng sĩ vượt qua sa mạc tử vong đó thì không hề ghi chép gì về người nào có thể ra khỏi đó.

Đương nhiên không nhắc tới không có nghĩa là không có, trọng tài trưởng thần bí của Hắc ma pháp tháp, Dương Chính cũng đã từng xuyên qua Hôi Tần sa mạc, chỉ là bọn họ có một số nguyên nhân nên buộc phải che giấu sự thật.

Trên bề mặt màu đỏ còn có một tầng màu vàng chanh.

Đây chính là đại biểu cho nhiệm vụ khó

khẩn nhất nhưng hiện tại trông rỗng, hiển nhiên nhiệm vụ đẳng cấp này chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Đứng ở thượng kim công hội cả buổi trưa, Dương Chính mới tính đến việc đi thử tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm nguyên tố tinh hạch thổ hệ. Đây là nhiệm vụ của luyện kim thuật sĩ cao cấp của Ma pháp luyện kim công hội tên gọi Đặc Lý Mạn tuyên bố nhưng Dương Chính được báo rằng người sẵn giải thưởng bất kỳ nhiệm vụ nào đầu tiên cần phải đăng ký mã số, mà mã số này trừ lệ phí ba ngàn tệ ra thì ít nhất phải có chức danh nghề nghiệp, sơ cấp chiến sĩ, sơ cấp luyện kim sư gì cũng được.

Dương Chính suy nghĩ một hồi rồi hỏi kỹ phương hướng đi tới ma pháp luyện kim công hội, đây chính là nơi cấp chức danh ma pháp sư.

Ma pháp luyện kim công hội cách thường kim công hội không xa, chỉ đi qua một con đường là tới, ma pháp tháp màu trắng cực kỳ bắt mắt, chính là một trong những tiêu chí kiến trúc trong thành. Dương Chính dễ dàng tìm đến Ma pháp luyện kim công hội. Vừa bước vào, hai thị giả mặc sơ cấp pháp bào tiến ra ngăn cản hắn. Sau khi họ hỏi rõ ý đồ của hắn thì họ dẫn hắn đi tới một tòa nhà màu xám phía Tây công hội.

Nơi này có khá nhiều người đang đứng,

chia ra thành từng khu vực riêng.

Phía tay trái là nơi giám định sơ cấp pháp sư, ở giữa là nơi giám định trung cấp pháp sư, phía bên phải là nơi giám định cao cấp pháp sư. Ma pháp công hội của Đồ Lan Đóa chỉ có thể giám định ba đẳng cấp này, còn cấp bậc Đại ma pháp sư, Thánh ma pháp sư thì chỉ có thể đi tới các đô thành lớn để giám định.

Dương Chính chỉ có thể bắt đầu từ giám định sơ cấp, hắn đi đến khu vực phía tay trái.

Bên người hắn đều là các thiếu niên thiếu nữ mười mấy tuổi, thậm chí còn có cả nhiều đứa trẻ nhỏ tuổi hơn, bọn chúng y

phục hoa lệ, chắc chắn đều có xuất thân phi thường, không phải quý tộc thì cũng là con nhà thương nhân, điều này cũng bởi nghề nghiệp ma pháp sư hao phí tiền bạc vô cùng, bình dân không có tiền thì rất khó mà có thành tựu trong lĩnh vực ma pháp, hơn nữa một khi con người trưởng thành có thể đi làm kiếm tiền thì lại mất đi khoảng thời gian tốt nhất để học tập ma pháp. Những người không có ma pháp bị bọn pháp sư gọi là Ma qua. Dương Chính vừa tiến vào khu vực giám định sơ cấp pháp sư liền khiến cho cả đám đông xôn xao lẫn cười nhạo. Bọn thiếu niên nam nữ này đều có ý khinh thị hắn, ẩn ước có ý nói "lại có thêm một tên Ma qua!"

Điều này là vì Dương Chính niên kỷ xem ra ít nhất cũng đã trên 25 tuổi, với cái tuổi này mà còn đi giám định sơ cấp pháp sư thì chỉ có thể nói tư chất của hắn quá mức kém cỏi, hơn nữa hắn lại mặc áo vải hiển nhiên là bình dân, không phải Ma qua thì là cái gì.

Đối mặt với ánh mắt trào lộng và khinh bỉ của bọn nhóc này Dương Chính lại không hề có cảm giác gì, hắn chỉ im lặng đứng trong hàng ngũ.

Giám định sơ cấp pháp sư rất đơn giản, chỉ cần có thể sử dụng từ ba ma pháp cấp thấp trở lên là được, ví dụ như Chiêu minh thuật, Tiểu hỏa cầu thuật, Sinh thủy thuật các loại. Đi kèm với giám định sơ

cấp pháp sư còn có giám định sơ cấp luyện kim sư, có điều giám định này thì khó khăn hơn một chút, sơ cấp luyện kim sư cần phải nhận biết được các loại tài liệu, hơn nữa phải hoàn thành vài thí nghiệm tương đối phiền phức.

Vì vậy đại đa số thiếu niên tham gia giám định chỉ hoàn thành giám định pháp sư rồi thôi, người có thể đồng thời hoàn thành hai loại giám định chính là thiên tài.

Rất nhiều người bỏ qua giám định luyện kim sư tương đối phiền phức, vì vậy tốc độ giám định cũng không đến nỗi chậm, chừng hơn nửa thời thân đã tới lượt Dương Chính.

Lúc này Dương Chính bị người phía sau chen lấn, một thiếu gia béo mập phi thường xô hấn ra, cướp đường đi tới trước chỗ giám định pháp sư, lớn tiếng nói: "Ma qua lẩn sang một bên, để cho ta giám định trước."

Cùng đi với thiếu gia mập đó còn có bảy, tám tên thiếu niên quần là áo lượt, mặc đồng phục của Ma pháp học giáo Đồ Lan Đóa.

Dương Chính khẽ nhíu mày, nhìn tên pháp sư giám định nịnh hót chào hỏi tên thiếu gia mập và bọn thiếu niên phía sau hấn. Chỉ là hấn hiện tại đã tu thân dưỡng tính, không còn như trước, hơn nữa so đo

với bọn trẻ cũng không có gì hay nên hẳn cũng không nói gì.

Tên tiểu tử mập rung tay tạo thành một hỏa cầu nhỏ, đang muốn thi triển Chiêu minh thuật, không ngờ cả nửa ngày vẫn không làm được, nó gấp đến mức mồ hôi lạnh toát đầy đầu.

"Phỉ Nhĩ thiếu gia, đừng gấp, cứ bình tĩnh." Pháp sư giám định nắm lấy bàn tay mập mạp của Phỉ Nhĩ, tức thì một quang cầu từ trong lòng bàn tay của nó bay ra sáng rực lên. Pháp sư giám định cười ha hả: "Người xem, không phải đã hoàn thành rồi sao?"

Phỉ Nhĩ cười hi hi, gương mặt nung núc

thịt rung lên.

Dương Chính vừa nhìn đã hiểu rõ, quang cầu này rõ ràng là do pháp sư giám định thi triển. Thực sự quang minh chính đại làm vậy, hẳn chỉ cười thầm không nói gì.

Tên Phi Nhĩ mập hoàn thành giám định sơ cấp pháp sư, chừng như biết được thực lực của mình nên không tiếp tục yêu cầu giám định sơ cấp luyện kim thuật. Dương Chính vừa tiến lên trên, lại bị một tên trong bọn Phi Nhĩ xô mạnh ra, hung hăng nói: "Xú Ma qua, lăn ra, chưa thấy bọn thiếu gia chưa giám định sao?"

Sắc mặt Dương Chính cuối cùng cũng trầm xuống.

Hắn hiện giờ tâm tình trầm ổn nội liễm nhưng cũng không thể để cho mấy tên nhóc đề đầu cười cồ được.

Nhìn thấy tên thiếu gia bước tới trước mặt pháp sư giám định, đang nỗ lực đến đỏ bừng mặt, từ lòng bàn tay xuất hiện một đốm lửa nhỏ, Dương Chính nhếch mép, thò tay vào túi quần lấy ra một tiểu cầu màu đỏ lớn chừng hạt gạo, hai ngón tay miết lại, nhẹ nhàng búng ra. Khu giám định người tụ tập đông đúc, đâu có ai chú ý đến cử chỉ của hắn, đốm lửa nhỏ này trực tiếp bắn thẳng vào trên ngọn lửa đó.

Àm!

Ánh lửa giống như hỏa long bùng lên.

Một loạt tiếng kêu thảm vang lên, ánh lửa chỉ bùng lên giây lát rồi tắt phụt, cả bọn thiếu gia vây quanh bàn giám định toàn bộ đều biến thành đầu heo hun khói đen sì, nhảy loạn cào cào, mái tóc còn đang bốc cháy.

Tên pháp sư giám định cũng bị vạ lây, may mà hấn mắt tinh tay lẹ, xé y phục đang cháy ra, nhìn thấy thảm trạng của mấy tên thiếu gia hấn vội vàng phóng ra Tụ thủy thuật. Mấy bồn nước lạnh dội ào ào xuống, dập tắt hết lửa đang cháy trên người mấy tên thiếu gia đó.

Náo động xảy ra khiến cho cả tòa đại sảnh giám định đều chú ý đến nơi này.

Mấy mục sư chạy qua, sử dụng Trị liệu chi quang để làm giảm bớt thương thể của mấy tên thiếu gia, sau đó lấy vải băng bó vết thương lại.

Loại thương thể này đối với pháp sư mà nói thì rất thường gặp. Ma pháp bị mất khống chế rất thường xảy ra, bất quá mọi người tâm lý đều thích náo nhiệt, đâu ngờ có người muốn giáo huấn bọn chúng.

Bớt đi mấy tên nhóc quậy phá, Dương Chính rất nhanh thông qua giám định, không chỉ hoàn thành giám định sơ cấp pháp sư mà còn thông qua giám định sơ

cấp luyện kim sư, lấy được huy chương
ngải thảo màu trắng và huy chương tam
diệp thảo màu trắng.

Thay pháp bào kiến tập của công hội,
gắn huy chương ngải thảo màu trắng và
huy chương tam diệp thảo màu trắng lên
trước ngực, đội mũ che đi mái tóc xong,
Dương Chính lúc này trông hệt như một
pháp sư bình thường đi trên đường. Loại
cảm giác trà trộn vào mọi người này
khiến cho hắn vô cùng vui vẻ.

Hiện tại hắn đã quen với việc thu liễm
bản thân, ẩn tàng trong những người bình
thường, chỉ có như vậy hắn mới được tự
do hô hấp, không bị người khác chú ý.

Hắn bỏ qua không đi giám định trung cấp ma pháp sư. Có thân phận ma pháp sư, hắn đã có thể tiến nhập vào trong các khu vực khác của ma pháp công hội. Dương Chính đi dạo khắp nơi trong ma pháp công hội, nơi này thực sự rộng lớn, đường ngang ngõ tắt quá nhiều khiến cho hắn phải chóng mặt hoa mắt. Lúc này trước mặt chợt xuất hiện một cánh cửa, bên trong có tiếng người huyên náo vang ra. Dương Chính đang muốn tìm người hỏi đường, nên tiến vào bên trong cửa, bên trong ai ngờ lại là một quảng trường rộng lớn chừng bảy, tám mẫu, cỏ mọc xanh mướt, tường gạch màu trắng, còn một bức tượng điêu khắc bằng bạch ngọc đứng ngay giữa quảng trường, đài phun nước xung quanh bức tượng phun nước

chung quanh nó, bờ câu đầu khắp nơi, giống như là thế giới cổ tích.

Một nhóm người mặc pháp sư bào màu trắng hoặc xám, người thì ngồi trên cỏ, người thì đứng bên đài phun nước, cũng có nhóm hai ba người kết bạn cùng đi.

Sắc mặt của bọn họ đều có vẻ rất chăm chú.

Dương Chính bước vào trong lớp cỏ, tâm tình cảm thấy rất tốt, không ngờ ma pháp công hội còn có một nơi đẹp tới vậy.

Đây chính là một thế giới thuần túy, đơn giản nhưng lại khiến cho người ta tràn

đầy hạnh phúc.

Dương Chính mặc sơ cấp pháp sư bào đi qua, mọi người đều gật đầu mỉm cười ra vẻ chào hỏi, không khí im lặng và rất hòa bình.

Bầu không khí thoải mái như vậy khiến cho Dương Chính nhất thời có chút thất thần.

"Vị đồng học này, à, là người đó, đừng nhìn người khác, ta chính là đang nói người đó."

Dương Chính nghi hoặc nhìn quanh, sau đó lấy ngón tay chỉ vào mình: "Cô đang nói với ta?"

Cách Dương Chính về phía bên trái không xa, một nữ pháp sư đeo mắt kính đang ôm một chồng sách cao chừng hơn 1 mét, bước đi cực kỳ cẩn thận, nàng ta thò đầu ra khỏi chồng sách gọi hắn, thanh âm rất gấp rút.

"Là người đó, sách nhiều quá ta mang không nổi, còn không qua giúp sao đại ca?"

Nữ pháp sư cả người liêu xiêu chực ngã, Dương Chính vội vàng chạy tới giúp nàng ta giữ lại chồng sách đang sắp bị rơi, ai ngờ nữ pháp sư thuận thế đẩy luôn chồng sách vào tay hắn.

Nữ pháp sư buông tay, bỏ mắt kính xuống, lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán, xoa xoa cổ tay, oán trách: "Đặc Lý Mạn giáo sư thực là... Chồng sách cao lớn như vậy mà bảo một nữ trợ giáo đi lấy, đồng học, người vất vả rồi, theo ta đi."

Nữ pháp sư tự nghĩ tự nói, rồi đi nhanh về phía trước, khiến cho Dương Chính lời vừa ra tới cổ đã phải nuốt vào trong bụng.

Giúp người vốn là hành vi vui sướng, Dương Chính tu dưỡng không tệ, chỉ có thể cười tự trào mà thôi. Quảng trường này có nhiều người như vậy, vì sao nàng ta lại gọi đến hắn, lẽ nào vì hắn cao lớn

cường tráng hơn người khác sao? Hắn còn hoàn toàn không biết tình hình thế nào, đồng học gì, giáo sư gì, lễ nào... đây là học giáo?

Đi theo nữ pháp sư rời khỏi quảng trường, xuyên qua một luống hoa nhỏ, bốn bề lại trở nên yên tĩnh, giống như đột nhiên tiến vào một thế giới khác.

Bất quá đối với người có nghiên cứu ma pháp tương đối thâm hậu như Dương Chính thì có thể cảm giác được khí tức ma pháp vương vật trong không gian. Nơi này khẳng định đã sử dụng ma pháp để cách âm.

Đi tới tòa nhà xây bằng gạch xám, bề mặt

toàn là dây thường xuân bao phủ, xem ra đã được xây khá nhiều năm rồi, Dương Chính tiến vào, liền có cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo bao phủ da thịt. Đi qua một hành lang dài, lên tới tầng hai, nữ pháp sư dừng lại, đẩy một cánh cửa màu đen.

Dương Chính nghiêng đầu nhìn vào, nơi này là một gian phòng khá rộng.

Trong phòng có hơn mười thanh niên, bọn họ đều mặc pháp bào, cung kính đứng xung quanh một lão pháp sư mái tóc bạc phơ, nhìn lão phân loại các bình dịch thể màu sắc khác nhau, đồng thời dốc vào trong ống nghiệm. Trên bàn còn để cân, cốc chịu nóng và các dụng cụ thí nghiệm khác.

Dương Chính nhìn qua thì biết ngay đây là một gian phòng thí nghiệm.

Nữ pháp sư đi vào, ngoắc tay với Dương Chính.

"Đi vào, đừng đứng ngây ra ở đó."

Dương Chính à một tiếng rồi đi vào trong. Lúc này lão pháp sư và các thanh niên đứng bên bàn đều quay đầu lại chào hỏi nữ pháp sư.

Dương Chính bọn họ gọi nữ pháp sư là Khải Sát Lâm lão sư. Lão pháp sư đẩy mắt kính nhỏ trên mũi lên, ánh kính lấp lánh phản quang, lão mở miệng

nói: "Khải Sát Lâm, cô về rồi à? À, sao cô lại dẫn theo sơ cấp học sinh, giáo quy không cho phép sơ cấp học sinh đi vào cao cấp luyện kim giáo học lâu."

KHải Sát Lâm tựa hồ rất quen thuộc với lão pháp sư, trực tiếp oán trách: "Đặc Lý Mạn đạo sư, ông bảo ta đi lấy tư liệu, đâu có biết giáo hội có quá nhiều tư liệu, một mình ta lấy không xuể, chỉ có thể nhờ vị đồng học này giúp đỡ. À, thôi, không nói nữa, đồng học, người qua đây, để tư liệu xuống chỗ này là được rồi."

Nghe thấy Khải Sát Lâm gọi, Dương Chính bỏ đồng sách xuống bàn, lúc này hẳn mới có thể chân chính quan sát gian phòng thực nghiệm và nàng KHải Sát

Lâm tùy tiện này.

Nàng ta quần khăn đội đầu bằng vải cây đay, mái tóc dài chấm vai, ngũ quan thập phần xinh đẹp, đeo mắt kính gọng vàng, dáng vẻ rất giống tiểu thư ham học, bất quá nghĩ tới tác phong cầu thả của nàng, Dương Chính cảm giác hai loại ấn tượng hoàn toàn khác nhau lại ở trên thân của một người.

Khải Sát Lâm đi sang một bên, cầm lấy hai cái ly, nhẹ nhàng xoa bột phấn lên đó, lẩm nhẩm tụng niệm một hồi.

Hai luồng sương trắng hình thành trong ly, sau đó hai cái ly biến thành hai cái ly đầy nước.

Nàng tự mình uống một ly, còn ly kia đưa tới trước mặt Dương Chính, nói: "Đồng học, người vất vả rồi."

"Đừng khách sáo." Dương Chính tiếp lấy ly nước.

Khải Sát Lâm càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, nàng ta nghi ngờ hỏi: "Đồng học, ta chưa từng gặp người. Người là học sinh mới tới hay sao? KHÔNG đúng, ta thấy người cũng đã lớn tuổi rồi."

Dương Chính vờ ho, nàng Khải Sát Lâm này nói chuyện thực sự là rất thẳng thắn.

Dương Chính nước da màu đen, hơn nữa

gương mặt thành thực, tuyệt không phải là cố ý giả mạo ra thế.

"Ta..." Dương Chính nghĩ một lúc rồi nói: "Ta không phải là học sinh ở đây, ta đang còn muốn hỏi đây là đâu?"

"A!" Khải Sát Lâm suýt nữa là nhảy dựng lên, cả mười mấy người trong phòng thí nghiệm cũng nhìn chăm chú vào Dương Chính. Đặc Lý Mạn ho mấy tiếng, cất giọng già nua nói: "Khải Sát Lâm, ta còn phải giảng bài, không cần phải làm vậy."

"Nhưng, nhưng tên gia hỏa này..." Khải Sát Lâm đột nhiên nghĩ tới gì đó, vươn tay chụp lấy ma pháp trượng nhỏ như

ngón tay chỉ vào Dương Chính: "Không được động đây, ta hỏi ngươi, ngươi là ai? Vì sao lại trà trộn vào đây?"

Dương Chính bó tay, lắc đầu: "Ta tên là Ái Đức Hoa, còn nơi này thì chính là cô đã dẫn ta vào mà."

"À." Khải Sát Lâm nghĩ lại, đúng là nàng dẫn hắn vào, bất quá nàng không bỏ pháp trượng xuống mà quan sát huy chương trước ngực Dương Chính một cách cẩn thận: "Sơ cấp pháp sư, sơ cấp luyện kim sư, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"28 hay 29 gì đó ta không nhớ rõ."

"A, còn nói không phải gian tế. Lớn tuổi

như vậy mà còn mang huy chương sơ cấp trà trộn vào đây?" Khải Sắt Lâm bắt đầu tụng niệm chú ngữ.

Cảm giác được phong nguyên tố nổi lên mạnh mẽ trong phòng thực nghiệm, Dương Chính biết Khải Sắt Lâm lấu tấu này thực sự đã động thủ, hắn gấp rút bước tới một bước, giật lấy ma pháp trượng trong tay nàng ta. Pháp trượng rời tay nàng, phong nguyên tố đang tụ tập nhanh chóng biến mất, Khải Sắt Lâm đứng ngẩn người.

Nàng nhìn bàn tay trống không, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, trước giờ chưa có chuyện trước khi hai pháp sư đánh nhau thì một bên lại dùng man lực giật

lấy pháp tượng của bên kia.

Thực sự là sỉ nhục. Còn có pháp sư thô lỗ như vậy sao? Sau khi Khải Sát Lâm bừng tỉnh, nàng tức đến cơ hồ ngất đi, chỉ mặt Dương Chính nói: "Người... người..." Sau đó, nàng ngắc ngứ cả nửa ngày không nói được câu nào.

Mười mấy học sinh trong phòng thực nghiệm cười muốn vỡ nhà.

So với Khải Sát Lâm lỗ mãng thì các học sinh khác đều bình tĩnh hơn nhiều, bất quá họ cũng đều rút ma pháp tượng ra phòng bị, có điều cảnh tượng trước mắt khiến họ cũng không nhìn được cười.

"Khụ khụ" Đặc Lý Mạn lắc đầu, trợ giáo của lão thực sự là quá nóng nảy. Đặc Lý Mạn lịch duyệt hơn nhiều, lão nhìn ra Dương Chính không có ác ý, đôi mắt màu đen thẳm đó khiến người ta có cảm giác bình hòa như làn nước ấm.

"Khải Sát Lâm, cô dừng tay đã, để ta nói chuyện với vị tiên sinh này."

Đặc Lý Mạn giáo sư đi tới trước mặt Dương Chính, cặp mắt già nua ẩn sau mắt kính như trực tiếp xuyên thấu tâm tình của hắn. Pháp sư quan trọng nhất là tu luyện tinh thần lực, cho nên pháp sư nào pháp lực cao cường đều có tinh thần lực mạnh mẽ phi thường, hơn nữa đối với những gì thuộc về lĩnh vực tinh thần

đều đặc biệt miễn cảm. Tuy không đến mức nhìn thấu được ý đồ của người khác nhưng rất nhiều pháp sư đều có thể biết được đối phương có ác ý hay không.

Nhưng lão hiện tại lại nhìn không thấu Dương Chính.

Cặp mắt của Dương Chính cho người ta cảm giác an bình nhưng cũng giống như phủ một tầng sương mù khiến người ta cảm thấy như gần như xa.

Dương Chính thấy lão pháp sư đến, mỉm cười đưa lại pháp trượng: "Lão nhân gia, ta không có ác ý, ta vừa thông qua giám định chức nghiệp đẳng cấp của ma pháp công hội, lần đầu tiên mặc pháp bào, lại

chưa từng đến đây nên đi tham quan khắp nơi, không ngờ lại bị lạc đường, sau đó ta đi tới quảng trường bên ngoài, vừa hay gặp phải vị tiểu thư này, nàng ta nhờ ta giúp đỡ mang hộ chồng sách, rồi đi vào đây. Thực sự xin lỗi, không ngờ khiến cho các vị hiểu lầm."

"Nói vậy, ở quảng trường ta gọi người là đồng học, người đáp thế nào, hơn nữa học giáo là người có thể tùy tiện đi vào hay sao?" Khải Sát Lâm còn chưa nguôi giận.

Dương Chính sờ mũi nhìn nàng: "Ta muốn giải thích nhưng cô đi quá nhanh, huống gì giúp đỡ một nữ sĩ xinh đẹp thì ta rất lấy làm vinh hạnh."

Câu nói này khiến cho học sinh xung quanh đều cười vang.

Khải Sát Lâm đỏ mặt, trong lòng cũng có chút vui vẻ. Nữ nhân nào mà không thích nịnh hót, ấn tượng thô lỗ với Dương Chính liền thay đổi, lời hăn nói cũng tin quá nửa, nhưng vẻ giận dữ còn chưa hết, chỉ có thể hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Đặc Lý Mạn giáo sư cũng không để ý gì, lão thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, lão đưa ma pháp trượng cho Khải Sát Lâm, cười dàn hòa nói: "Được rồi, Khải Sát Lâm, ta thấy vị Ái Đức Hoa này cũng là người có lòng, đừng làm khó y nữa, cô tiến y đi

đi."

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Một người ăn vận kiểu học trò tiến vào.

Đặc Lý Mạn giáo sư sáng mắt lên: "Đô Đô, bên thưởng kim công hội có tin tức rồi sao?"

Người học trò tên Đô Đô này lắc đầu, tựa vào cái ghế dựa, người mềm nhũn vô lực nói: "Đô Đô đã đi xem rồi, cũng hỏi nhiều người rồi, nhưng đều không có thông tin hặc. Đô Đô mệt quá, Đô Đô đi không nổi nữa."

"Sao lại không có chứ? Á Lịch Sơn đại

thủ hộ chỉ thiếu loại này thôi, bây giờ làm sao đây, cuối tháng đã bắt đầu thí luyện rồi." Đắc Lý Mạn nhíu chặt mày, bất mãn nói.

"Đô Đô tìm không thấy, Đô Đô thật vô dụng, oa oa oa..." Tên học trò này chột lặn trên ghế khóc to, hắn vừa khóc vừa tự nhéo tai mình.

"Được rồi được rồi, Đô Đô, người đừng làm phiền ta, đừng có ồn nữa." Bọn học sinh thấy hắn khóc sắc mặt đều trắng bệch, rõ ràng là chịu đựng không nổi.

Nhiều người an ủi nhưng đều không có hiệu quả, học trò mà khóc thì khó thể nào khiến cho nó ngưng lại được.

Thỏ hệ tinh hạch? Đặc Lý Mạn?

Dương Chính có chút ấn tượng, lúc sáng hắn nhìn thấy một nhiệm vụ màu lam ở thưởng kim công hội: Tìm tinh hạch thỏ hệ nguyên tố, chừng như là do Đặc Lý Mạn, một cao cấp luyện kim thuật sĩ công bố. Hắn vốn đã định tiếp nhận vì thỏ hệ tinh hạch hắn có không ít, căn bản không cần tìm cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Xem ra, Đặc Lý Mạn trước mặt chính là người công bố nhiệm vụ.

Thực sự là trùng hợp.

Dương Chính nhìn mọi người đnag chú ý đến Đô Đô. Hắn mở pháp bào ra, lấy mấy tinh hạch màu sắc khác nhau trong túi, chọn lấy một viên to cỡ trái bồ đào màu vàng hỏi: "Xin hỏi, các vị tìm thổ hệ tinh hạch có phải là loại này hay không?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 10 - Chương 4: Á lịch sơn đại thủ hộ

A

ds

Dương Chính bước tới trước, tinh hạch trong tay hắt dưới khu động của tinh thần lực liền phát ra ánh sáng màu vàng mờ mờ. Nguyên tố lực thuần khiết trào dâng trong tinh hạch.

"A, đúng rồi. Là nó, quá tốt rồi, thổ hệ tinh hạch lớn như vậy rất hiếm thấy! Quá tốt, quá tốt rồi!" Lão giáo sư kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Khải Sát Lâm và bọn học sinh nhao nhao kéo đến, Đô Đô cũng đứng dậy từ trên ghế.

Xác nhận đó chính là thổ hệ tinh hạch trong mộng của mình, Đô Đô vỗ tay nhảy lên: "Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, Đô Đô không cần đi tới thưởng kim công hội nữa."

KHải Sát Lâm kinh ngạc nhìn Dương Chính, không ngờ pháp sư cấp thấp mà lại mang theo thứ quý giá này trên người.

Thổ hệ nguyên tố tinh hạch là thứ khó kiếm nhất trong năm loại phong, mộc, thủy, hỏa, thổ. Nguyên nhân chủ yếu là vì ma thú thổ hệ cao cấp da dày thịt rắn, lực

phòng ngự cao đến mức người ta phải nản lòng, chính là khắc tinh của ma pháp sư. Thông thường cao cấp ma pháp sư gặp phải thổ hệ ma thú thì đều tránh né, còn tinh hạch trước mắt to cỡ trái bồ đào, chính là loại có phẩm chất cực cao. Ma thú có được tinh hạch như vậy đáng sợ tới mức nào chứ?

Đặc Lý Mạn giáo sư không quan tâm tinh hạch từ đâu có, lão chỉ quan tâm mình có thể lấy được nó hay không mà thôi, vì lần thí nghiệm này trọng yếu nhất chính là tinh hạch thổ hệ nguyên tố, đó cũng là tinh hoa của toàn bộ thí nghiệm lần này. Không có tinh hạch thổ hệ thì Á Lịch Sơn đại thủ hộ không có đủ đặc tính của ma khí cấp sử thi.

"Tiểu huynh đệ, đến đây, mời ngồi!" Đặc Lý Mạn cười tíu mắt, dáng vẻ giống như lão hồ ly, mời Dương Chính đến ngồi gần lão.

"Đô Đô, còn không đi pha loại hồng trà thượng hảo cho ta?"

Đô Đô nhanh chóng đi ra phía sau, chưa đầy một khắc đã mang trà tới.

"Cảm ơn." Dương Chính tiếp lấy ly trà, sắc mặt không chút biểu tình khiến cho lão pháp sư có chút bất an.

Thực ra Đặc Lý Mạn giáo sư địa vị rất cao, lão là Đại luyện kim thuật sĩ duy

nhất của ma pháp học giáo ở Đồ Lan Đóa, còn là chủ nhiệm luyện kim hệ, ngay cả giáo trưởng và thành chủ gặp lão cũng phải khách khí phi thường. Lão ngày thường chưa từng cầu xin ai, hiện tại phải cầu xin một người tuổi trẻ, thực sự nhất thời khó mà dày mặt xuống nước cho được.

Khải Sát Lâm cố làm ra vẻ biết lỗi, đi tới trước mặt Dương Chính mỉm cười nói: "Ái Đức Hoa, ta có thể gọi người như vậy được không?"

Dương Chính cười thâm, gật đầu không nói.

Khải Sát Lâm chỉ vào thổ hệ tinh hạch

trong tay Đặc Lý Mạn ho nhẹ một tiếng: "Bọn ta chế tạo ma khí, cần có nguyên tố tinh hạch này, người có thể tặng cho bọn ta được không? Người yên tâm, bọn ta cũng không lấy không của người mà sẽ bồi thường thỏa đáng."

Dương Chính chỉ có chức vụ sơ cấp pháp sư, bọn Khải Sát Lâm không tin tinh hạch là do hắn săn được, hơn nữa đối với sơ cấp pháp sư mà nói thì tinh hạch thập phần trân quý, thậm chí còn là thứ bảo mệnh, lại thêm Dương Chính xem ra cũng không giàu có gì nên Khải Sát Lâm còn chuẩn bị sẵn nếu như hắn từ chối thì làm cách nào để thuyết phục. Nàng tự tin mình có thể thuyết phục được Dương Chính, nói cho cùng ma pháp học giáo có

nhiều thứ còn thích hợp với sơ cấp pháp sư hơn là tinh hạch, hoàn toàn có thể trao đổi.

"Được, ta có thể tặng cho các vị."

Dương Chính thoải mái khoát tay.

"Đưa... đưa... đưa tặng bọn ta?" Mọi người đều há miệng trợn mắt.

Trời, người này không phải là giàu có vùng tiền như nước thì cũng là một tên ngốc nghếch vô cùng. Thở hệ tinh hạch lớn như vậy mà có thể coi như không.

Đặc Lý Mạn còn sợ mình nghe nhầm: "Tiểu huynh đệ, người nói gì?"

Dương Chính uống một hớp trà nói: "Ta nói là đưa tặng ông."

Thỏ hệ tinh hạch đối với người khác là chí bảo nhưng đối với Dương Chính thì chỉ như trứng gà. Thỏ hệ ma thú là ma thú nhiều nhất trong Hôi Tẫn sa mạc cho nên tinh hạch hấn sẵn được thì thỏ hệ đã chiếm quá nửa, hiện tại còn rất nhiều, huống hồ Dương Chính bản thân vũ lực cường hãn, không cần tới ma pháp phòng ngự.

Bất quá hấn thoải mái thốt mấy lời này tự nhiên không phải là vì Khải Sát Lâm hay Đặc Lý Mạn, chỉ vì hấn không hề cho không.

Khi họ còn đang ngỡ ngàng, Dương Chính lại dội một gáo nước lạnh: "Bất quá ta có điều kiện."

"Được, có điều kiện thì nói mau đi."
Khải Sát Lâm khinh thường hừ một tiếng.

Dương Chính cười nhạt, không hề nhìn tới Khải Sát Lâm mà nói với Đặc Lý Mạn giáo sư: "Ta nghe nói các vị luyện ma khí, ta muốn đứng xem được không?"

"Đứng xem?" Lão giáo sư nhìn huy chương tam diệp thảo trước ngực Dương Chính: "Người có hứng thú với luyện kim sao?"

"Đúng, ta cảm thấy luyện kim tương đối thú vị, có thể chế tạo ra thứ trước giờ chưa có, hơn nữa trong quá trình chế tạo còn không biết kết quả thế nào, nhiều khi còn có thể chế tạo ra thứ hoàn toàn không giống với thứ mình tưởng tượng."

"Người mang huy chương tam diệp thảo màu trắng, vậy người là sơ cấp luyện kim sư?"

"Đúng, ta vừa giám định ở ma pháp công hội xong."

"A..." Lão giáo sư ánh mắt sâu sắc nhìn Dương Chính sau cặp mắt kính: "Được rồi, người có thể đứng xem."

Ách Sơn đại thủ hộ là ma khí cấp sử thi, một đặc điểm quan trọng của các ma khí cấp sử thi là có khí hồn. Nói đơn giản thì khí hồn là để ma khí nhận chủ, giúp cho chủ nhân của ma khí có thể phát huy uy lực cường đại nhất của ma khí. Bất quá khí hồn của ma khí cấp sử thi tịnh không rõ ràng, người có ma khí chỉ có thể bị động nhận chủ, còn ma khí cấp truyền thuyết thì khí hồn chân chính thậm chí có thể tinh thần câu thông với chủ nhân.

Hai ma khí cấp bậc khác nhau này có điểm khác biệt rất rõ, ma khí cấp sử thi trừ chủ nhân được nhận ra thì người khác cũng có thể sử dụng, chỉ là uy lực phát huy không tới 10 thành, còn nếu là ma khí

cấp truyền thuyết thì trừ chủ nhân ra người khác đừng nói là sử dụng, thậm chí còn bị ma khí phản phê.

Chỉ là ma khí cấp truyền thuyết trên thế giới ít ỏi đến mức hầu như không có, ghi chép về nó chỉ có U Lam Thánh Kinh nguyên bản của Thánh Hỏa giáo đình Đế Phàm Cương Thần điện, nghe nói đó là thánh nhân thời tiền sử lưu lại trên thế gian, uy lực khó mà tưởng tượng. Bất quá trừ giáo hoàng ra thì không còn ai có thể huy động Thánh kinh, hơn nữa ở khu vực Áng Cách Tát, giáo đình khống chế toàn bộ tín ngưỡng, đâu có ai đủ tư cách khiến Giáo hoàng động dụng Thánh kinh.

Chuyện phiếm tạm thời không nhắc tới.

Ma khí cấp sử thi đã là bảo vật khó tìm trên đời.

Chỉ có trình độ Đại luyện kim thuật sĩ như Đặc Lý Mạn mới dám lớn tiếng luyện chế, nhưng thành công hay không thì một nửa phải dựa vào ý trời.

Đặc Lý Mạn giáo sư bình sinh chỉ luyện thành một kiện ma khí cấp sử thi, còn tác phẩm mà lão nhờ đó có được danh hiệu Đại luyện kim thuật sĩ tên là Cặp mắt của Tu Tư

Cặp mắt của Tu Tư không phải là vũ khí mà là một kiện công cụ luyện kim, lúc đeo lên mắt thì chủ nhân được nó nhìn

nhận sẽ có được thần nhãn thiên phú, đối với luyện kim có tác dụng trợ giúp rất lớn.

Đặc Lý Mạn giáo sư tuy là người luyện thành nhưng lão lại không được Tu Tư thừa nhận, điểm này thực khiến cho lão giáo sư phải đau buồn. Bất quá Cặp mắt của Tu Tư cho dù không nhận lão nhưng khả năng phân ly tạp chất, còn có thuộc tính cung cấp chân không tuyệt đối cũng đủ để Đặc Lý Mạn tiêu ngạo giới luyện kim.

Nếu không phải lần này cần phải luyện chế ma khí cấp sử thi, Đặc Lý Mạn cũng không đem bảo bối hiếm có này ra sử dụng.

Vì cần làm công tác chuẩn bị đầy đủ, Dương Chính hẹn với bọn họ trưa ngày thứ hai sẽ đến ma pháp học giáo gặp gỡ, sau đó hẩn cáo từ rời đi, Khải Sát Lâm chủ động đề nghị giám thị hẩn ly khai.

Xem ra vị tiểu thư này còn chưa nguôi giận.

Nếu là lúc trước thì Dương Chính khẳng định sẽ trêu đùa nàng ta, bất quá giờ đây tâm cảnh hẩn đại biến, chỉ thành thật đi theo sau Khải Sát Lâm.

Ra khỏi cao cấp luyện kim lâu, đi tới quảng trường, Dương Chính đi một vòng lớn rồi cục cũng hiểu ra ma pháp học

giáo và ma pháp luyện kim công hội chung một cơ sở. Ma pháp học giáo ở phía sau ma pháp luyện kim công hội, có một cổng sau ăn thông với nhau. Dương Chính đi bừa ở ma pháp luyện kim công hội tình cờ lại đến cánh cửa nhỏ thông vào ma pháp học giáo, gây nên một trận hiểu lầm.

Lần này đi ra là đi cửa lớn, khi đến cổng Dương Chính nói lời tạm biệt với Khải Sát Lâm.

"Chờ chút!"

Dương Chính nghe tiếng Khải Sát Lâm gọi, dừng chân lại chờ, nàng ta lớn tiếng nói: "Ngày mai giờ Ngọ hai khắc tới đây

chờ ta, không thể đi bậy trong học giáo, bằng không thì người không vào được đâu."

"Đa tạ, ta sẽ tới đúng giờ." Dương Chính gật đầu, xoay người bỏ đi.

Hôm sau vào giờ ngọ, Dương Chính vẫn mặc sơ cấp pháp bào đi tới cổng học giáo, chờ một lát thì Khải Sát Lâm đi tới.

"Người đến lâu chưa?"

"Không lâu lắm, có thể đi vào chưa?"

"Theo ta." Khải Sát Lâm hôm nay lộ vẻ nghiêm túc vô cùng, trên đường không ngừng dặn dò những việc Dương Chính

phải chú ý, lúc đang luyện khí không được lên tiếng, trừ y phục trên người ra thì không được mang theo bất cứ thứ gì vào trong phòng thực nghiệm, hơn cả 10 chuyện cần chú ý, Dương Chính đều nhất nhất đáp ứng, ánh mắt bình hòa không hỏi nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ Dương Chính trầm ổn, Khải Sát Lâm tuy không nói nhưng lòng rất hân thưởng, rốt cục cũng không phải là con nít mười mấy tuổi, bằng không lòng hiếu kỳ quá lớn thì vấn đề cũng nghiêm trọng hơn nhiều.

Đến cổng luyện kim lâu, nơi này người bu quanh đông nghẹt, khác xa với hôm qua.

Khải Sát Lâm nhỏ giọng nói: "Người xem, hôm nay Đặc Lý Mạn giáo sư luyện chế ma khí cấp sử thi chính là sự tình mười năm khó gặp của học giáo, bao nhiêu học sinh muốn xem mà không có tư cách, ai ngờ người là người ngoài lại chiếm được tiện nghi."

Dương Chính mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đa tạ."

Dương Chính khiêm tốn, một chút cũng không ra vẻ vì mình đưa ra một tinh hạch ma thú mà kiêu ngạo khiến cho nhiều câu Khải Sát Lâm đang tính nói không cách nào thốt lên được. Nàng vốn muốn khoa trương tính trọng yếu của lần đứng xem

luyện chế này, để cho Dương Chính biết nó còn giá trị hơn xa một viên tinh hạch nhưng không ngờ hắn tựa hồ không có chút ý gì là cậy công kiêu ngạo.

Khải Sát Lâm có chút ngượng ngùng, nàng lần đầu cảm thấy Dương Chính không giống như người khác, nàng khẽ khàng nói: "Bọn ta tiến vào."

Tách khỏi mọi người, đi tới cổng luyện kim lâu, Khải Sát Lâm đột nhiên nắm tay Dương Chính, niệm một câu chú ngữ phức tạp.

Sau đó nàng kéo Dương Chính đi thẳng vào trong, trực tiếp xuyên qua cánh cửa gỗ.

"Vì để cấm học sinh tiến vào quấy nhiễu quá trình luyện chế nên công đã thiết lập cấm chế, vì vậy phải nắm tay người, bằng không người không thể nào tiến vào được." Khải Sát Lâm nhỏ giọng giải thích, bên trong lầu tối tăm khiến cho mặt nàng ửng đỏ, nàng buông bàn tay ấm nóng to lớn của Dương Chính ra, vội vàng đi thẳng vào trong.

Lần này Khải Sát Lâm không đưa Dương Chính lên lầu mà đi xuống một cái hầm, đốt đuốc đi một đoạn khá dài mới đến phòng thực nghiệm dưới lòng đất.

Luyện kim nguy hiểm cực cao, mức độ nguy hiểm so với mức độ luyện thành

cũng tương đương, còn loại thí nghiệm luyện kim ra ma khí cấp sử thi này thì độ khó siêu tưởng, mức nguy hiểm cũng không hề thua kém rà mìn. Mỗi một bộ sậu trong đó đều phải tính toán cẩn thận, lực lượng nguyên tố sử dụng đến hồn hậu phi thường, mỗi chi tiết xuất hiện sai lệch đều có thể dẫn đến hậu quả tai nạn khó lường.

Không ít luyện kim sư đã bị nổ chết trong quá trình thí nghiệm, vì vậy luyện kim sư đẳng cấp cao ít hơn pháp sư đẳng cấp cao nhiều.

Hàm lượng vàng của huy chương Tam điệp thảo thực ra hơn xa huy chương ngải thảo.

Đẩy cánh cửa thép lớn điêu khắc hoa văn dày đặc ra, Dương Chính bước vào phòng thực nghiệm rộng đến nửa mẫu.

Nơi này khí giới để nhiều đến mức Dương Chính cũng hoa cả mắt. Các loại khí giới bằng kim loại nằm trên hơn mười cái bàn gỗ đen lớn, vô số bình pha lê để ở một bên, thậm chí còn có một cái lò khổng lồ lửa đang cháy rùng rục.

Tên Đô Đô đang đứng trước lò, vừa thổi lửa vừa thỉnh thoảng ném thứ gì đó vào trong, thủ pháp của hắn xem ra rất thành thực, thực lực của tên học trò hay khóc này tuyệt đối là luyện kim sư có tay nghề.

Trừ Đặc Lý Mạn giáo sư ra, trong phòng thực nghiệm chỉ có hai người đang đứng.

Dương Chính nhận ra đó là hai trong mười mấy tên học sinh của Đặc Lý Mạn hôm qua, bọn họ trước ngực có đeo huy chương tam diệp thảo màu lam, chính là tiêu chí của luyện kim sư cao cấp, cũng là hai người có tư chất cao nhất trong bọn học sinh, một người tên A Lý, một người tên Phúc Nhĩ Mạn.

KHải Sắt Lâm nói không sai, người có tư cách đứng xem luyện kim cấp sử thi xác thực là rất ít.

Đặc Lý Mạn giáo sư hôm nay nghiêm túc phi thường, chỉ nhìn Dương Chính gật

đầu, sau đó lại vùi đầu làm việc. Khải
Sắt Lâm dẫn Dương Chính sang một bên,
lấy bộ đồ ngân quang lấp lánh trong tủ
quần áo đưa cho Dương Chính: "Mặc
vào!"

"Đây là gì?"

"Mạch A Luân phòng hộ phục, có thể
ngăn cản mức nổ trên mười gia lôn
(gallon) và 5000 huy từ bức xạ.

Dương Chính biết rõ đây dùng để phòng
bị những việc ngoài ý muốn. Luyện kim
thí nghiệm một khi thất không thì hậu quả
sẽ rất nghiêm trọng, hơn nữa nơi này chỉ
có Dương Chính "đẳng cấp" thấp nhất,
cần bảo hộ nhất, ít nhất bề ngoài cũng

như vậy.

"Còn các vị, loại y phục này các vị không mặc sao?"

"Chỉ có một bộ, vốn là để giáo sư sử dụng, bất quá người đẳng cấp quá thấp, luyện chế ma khí cấp sử thi nguy hiểm phi thường, người đứng bên quan sát cũng có thể thụ thương, được rồi, đừng phiền hà nữa, luyện chế sắp bắt đầu rồi, mặc vào đi."

"Để giáo sư mặc đi, ta đứng xa một chút cũng được mà."

Dương Chính còn muốn giải thích thêm thì Khải Sắt Lâm nhú mào: "Bảo người

mặc thì mặc đi, không mặc thì đi ra ngoài."

Dương Chính thấy Khải Sát Lâm kiên quyết như vậy, chỉ có thể mặc Mạch A Luân phòng hộ phục vào. Bộ y phục này quả nhiên không tệ, sau khi mặc vào, không khí bị ma pháp chấn động liền bị cách tuyệt.

Khải Sát Lâm còn chưa yên tâm, dặn dò Dương Chính thêm một lần nữa khiến cho hắn cảm thấy Khải Sát Lâm bề ngoài tùy tiện nhưng bên trong cũng rất tinh tế, hắn thấp giọng nói: "Cô yên tâm đi, chắc chắn không có chuyện gì đâu."

Hai người đi tới trước bàn thí nghiệm

của Đặc Lý Mạn giáo sư, trên bàn để rất nhiều dụng cụ.

Nhiều thứ Dương Chính mới thấy lần đầu tiên, trước giờ hắn chỉ mô phỏng các thí nghiệm trong đầu, hiện tại cuối cùng đã được nhìn thấy phòng thực nghiệm luyện kim chân chính, tâm tình có chút kích động, thậm chí còn muốn tự mình đi thao tác thử.

Nhìn thấy Dương Chính thần sắc chuyên chú, KHải Sát Lâm trong lòng chột động, thấp giọng giảng giải bên tai Dương Chính.

"Đây là phân ly khí, ở bên là dao cắt hình răng cưa, còn cái này là móc câu..."

Dương Chính khẽ cúi người, vừa nghe vừa gật đầu, đồng thời ánh mắt không hề rời khỏi động tác lão luyện của Đặc Lý Mạn đang sử dụng các dụng cụ đó, ở bên A Lý và Phúc Nhĩ Mạn cực kỳ cẩn thận phân loại vật phẩm và dung lượng của chúng.

Quan sát hồi lâu, Khải Sát Lâm kéo Dương Chính: "Tới đây, bọn ta tới xem lò luyện kim, nơi này dùng để luyện chế Sắt ngân khải giáp."

Sắt ngân là kim loại ma pháp có năng lực phòng hộ tốt nhất, giá trị quý báu phi thường, một khối lớn chừng bàn tay cũng trên vạn kim tệ, cũng không lạ người ta

nói ma pháp sư là người giàu nhất trên thế gian.

Có thể đem Sắt ngân luyện chế thành khái giáp, giá trị bỏ ra thực sự khiến cho người ta phải tắc lưỡi.

Dương Chính theo Khái Sắt Lâm đến bên Nho Đô Đô, lúc này hắn đang không chế lò lửa, vừa trở lại vừa giữ ống bễ, lại hát vang: "Đô Đô còn hơn cả bọn lùn, Đô Đô là thiên tài..."

"Người xem chỗ này đi." Khái Sắt Lâm chỉ vào ngọn lửa màu xanh biếc ở giữa lò, ở đó có một dịch thể màu lục không ngừng lưu động.

"Sắt ngân dịch!" Dương Chính nhẹ giọng nói.

"Ừ" Khải Sắt Lâm gật đầu: "Muốn cho Sắt ngân hoàn toàn dung hóa cần phải dựa vào Tụ hạch lô này, dùng Địa hỏa quang, Bạch tàn thạch, Thanh năng du trộn lẫn không chế, chỉ cần một điểm không đúng thì sẽ nổ tung. Đô Đô là đại sư công trình, là thiên tài của Địa tinh công trình hệ, vì vậy hẳn mới có thể dễ dàng không chế Tụ hạch lô, nhân loại bọn ta ngón tay không linh hoạt bằng họ, cho nên bên người một Đại luyện kim sư đều có một học trò hoặc là Địa tinh trợ giúp."

Thì ra là vậy, Dương Chính gật đầu, thảo

nào Đặc Lý Mạn đối với tên Đô Đô hay khóc này cũng khá ôn hòa, không dám đắc tội hần.

Lúc này, lò lửa đột nhiên rung động kịch liệt, mấy cái lỗ khí phun ra khí trắng ít nhất cũng đạt đến mấy ngàn độ.

Khải Sát Lâm vội kéo Dương Chính lui lại mấy bước.

Sau đó nàng huy vũ một cái vòng tay, một tầng bạch quang nhàn nhạt phủ chụp lấy hai người.

"Người xem, rất nguy hiểm."

Khải Sát Lâm rất khẩn trương, sự thật là

nàng cũng lần đầu tiên tham dự luyện kim cấp sử thi, nếu như không phải đã có nhiều kinh nghiệm trong quá trình luyện kim cao cấp thì nàng đã không dám đứng gần như vậy.

"Khải Sát Lâm, mau đi lấy Mật ngân đã luyện cơ đến đây." Đặc Lý Mạn giáo sư ngừng đầu gọi.

"Dạ, tới liền." Khải Sát Lâm đi lấy Mật ngân đã luyện cơ. Dương Chính lúc này trở về bên người Đặc Lý Mạn giáo sư, phát hiện trên bàn đã đốt khá nhiều tửu tinh đăng (đèn cồn). Đặc Lý Mạn cũng thay mắt kính khác, đeo lấy một cái kính gọng kim loại trên đầu, hai mảnh kính mắt màu lục phản xạ ra ánh sáng thần bí

giống như hai con mắt.

Đây chính là công cụ luyện kim cấp sử thi Cặp mắt của Tu Tur.

Khải Sát Lâm đi lấy Mật ngân đã luyện cơ đến, Đặc Lý Mạn lấy một ít mật ngân to cỡ nắm tay bỏ vào trong Đã luyện cơ (máy tinh luyện), tay ấn lên trên nó, bề mặt bắt đầu xoay chuyển, từng đoàn năng lượng ma pháp không ngừng từ tinh hạch bên ngoài Đã luyện cơ bức xạ vào trong.

Lúc này Khải Sát Lâm không còn thời gian nhìn tới Dương Chính, nàng ta bắt đầu phân ly tạp chất trong mật ngân.

Đặc Lý Mạn giáo sư tiếp tục bỏ các loại

tài liệu vào trong dịch thể đang sôi sùng sục.

Phòng thực nghiệm vừa yên tĩnh lại vừa khẩn trương, không có ai dám phân tâm. Dương Chính trở thành người rảnh rỗi nhất, lúc thì nhìn bên này, lúc lại nhìn bên kia, dung hợp những thứ vừa nghe thấy với kiến thức trong đầu mình lại, nhiều vấn đề ngày thường không thể nào nghĩ thông lúc này đột nhiên đều thông suốt.

Đối với Dương Chính mà nói, kinh nghiệm quý giá của lần đứng xem luyện chế ma khí cấp sử thi này đã giúp cho hắn chuyển hóa kiến thức tích lũy lúc trước thành thu hoạch phong phú, cảm

giác như đã phá được cánh cửa ngăn cách của bản thân.

Nếu không phải sợ làm kinh động Đặc Lý Mạn, hắn đã muốn đi thí nghiệm các phương pháp trong đầu ở cái bàn khác thử xem.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cát trong đồng hồ cứ chảy xuống dần, ít nhất đã hết hai thời thần.

Hai thời thần này vì tinh thần khẩn trương quá độ, lại còn không ngừng không chế tinh thần lực, Đặc Lý Mạn và ba trợ thủ sắc mặt đều rất khó coi, cả tên Đô Đô nhiều chuyện cũng im lặng thao tác Tự hạch lô, sắc mặt thập phần nghiêm

túc.

Các loại bộ sậu chuẩn bị đều tương đối thuận lợi.

Các loại tài liệu cần thiết đều đã chế tạo thành công, từng loại từng loại để trên bàn.

Thiên kim tử, Lục linh ma ti, Mật ngân dịch, Thối ma thủy, Trọng mặc... Đặc Lý Mạn lấy ống tay áo lau mồ hôi trán, nhìn về phía Đô Đô, lúc này Tụ hạch lô lại phun khí ra ngoài lần nữa, Dương Chính nhớ rất rõ, lần phun khí này là lần thứ chín.

Ngọn lửa màu lam ban đầu đã chuyển

sang màu vàng.

Sắt ngân dịch dần dần ngưng cố thành hình dạng một cái áo, bề mặt quang mang lưu chuyển.

"Đô Đô làm tốt lắm, Đô Đô làm Sắt ngân y tốt lắm." Đô Đô hưng phấn nói.

Đặc Lý Mạn bước nhanh tới trước Tự hạch lô. Dương Chính biết bây giờ mới chân chính tiến nhập giai đoạn luyện chế, vừa rồi chẳng qua chỉ là công tác chuẩn bị mà thôi. Lần luyện khí này có thành công hay không thì phải xem tiếp, hẳn liền tiến lên, đến gần người lão giáo sư.

"Đô Đô vát vát rồi, tránh ra đi." Đặc Lý

Mạn tự mình đưa tay thao tác trên đài của Tụ hạch lô, ngọn lửa màu vàng dần dần tắt đi, lộ ra Sắt ngân y tỏa ánh sáng màu xanh lục ôn nhuận giống như vỏ trứng gà.

Lúc này, Đắc Lý Mạn vận khởi tinh thần lực, một đoàn lực quang từ Cặp mắt của Tu Tư lão đeo bắn ra, chớp mắt đã cắt đứt liên hệ giữa Tụ hạch lô và thế giới bên ngoài.

Dương Chính vốn muốn tới gần, lại bị Khải Sắt Lâm kéo ra: "Đừng tới gần, đó là Chân không tiếp giới, là thuộc tính thiên phú của Cặp mắt của Tu Tư, nơi đó là chân không, người đừng lại gần."

Dương Chính thở dài. Hắn biết mình không thể làm loạn bộ sậu của Đặc Lý Mạn, chỉ có thể đứng im.

Hai tay Đặc Lý Mạn không ngừng điềm lên Tụ hạch lô, thỉnh thoảng lại xoay chuyển Tụ hạch lô lên trên, sau một lúc Tụ hạch lô đã hoàn toàn biến dạng, Sát ngân y cũng đã được đưa tới chỗ có thể chạm tay vào, chỉ cách bên ngoài một lớp trong suốt mà thôi.

"Đem Thanh năng du tới."

Đặc Lý Mạn gọi, A Lý và Phúc Nhĩ Mạn đứng bên vôi đem hai bình Thanh năng du màu xanh lục tới, rót vào bên trong Tụ hạch lô qua một cái lỗ. Lúc sau, Tụ hạch

lô lại bắt đầu xuất hiện một ngọn lửa màu xanh lục.

Thanh năng du là nhiên liệu tốt nhất để luyện khí, không có tạp chất, khả năng dung hóa ma tính cao.

"Thiên kim tử!"

"Lục tinh ma ti!"

"Mật ngân dịch!"

Đặc Lý Mạn mỗi lần hét lên thì hai trợ thủ cứ đi tới đi lui giữa Tụ hạch lô và bàn thí nghiệm để đem các thứ lão cần, dưới sự chỉ đạo của Đặc Lý Mạn mà chú nhập vào trong Sắt ngân y đang rực cháy

trong lửa xanh.

Lúc này tài nghệ Đại luyện kim thuật sĩ của Đặc Lý Mạn mới triển lộ rõ rệt.

Thần thái già nua của lão không còn, tay chân linh hoạt như người 20 tuổi, ánh mắt không nhìn vào tài liệu mà chỉ chăm chú vào tình huống Sắt ngân y trong Tụ hạch lô, sau đó mỗi bước phân giải, chú nhập đều như theo quán tính mà làm, không hề có chút sai sót.

Thiên kim tử và Lục linh ma ti không ngừng cải biến thuộc tính của Sắt ngân y khiến cho y phục trở thành màu vàng, lại đầy các vết rạn.

Các nguyên tố ma pháp trong phòng rung động kịch liệt, các loại năng lượng khác nhau giao tập lại khiến cho Dương Chính dù mặc Mạnh A Luân phòng hộ phục cũng cảm giác được ma pháp xung động mạnh mẽ. Khải Sát Lâm, A Lý, Phúc Nhĩ Mạn trên người đều phát xuất một tầng ánh sáng. Dương Chính biết là họ đang sử dụng ma pháp phòng ngự.

"Các người lui ra sau." Lúc đó Mật ngân dịch vào, Đặc Lý Mạn thét lớn.

Mật ngân chú nhập là tài liệu tốt nhất để phác họa ma pháp phù văn trận, là một trong những bộ sậu quan trọng nhất để chế tạo ma khí, cần có ma lực dồi dào, việc này khó khăn trùng trùng, cũng chính

là một trong những tiêu chí đánh giá tài năng của luyện kim sư, mức độ thành công khá thấp, hơn nữa lại rất nguy hiểm.

Mọi người đều lui ra sau hơn 5 mét.

Mật ngân dưới pháp lực của Đặc Lý Mạn thôi động biến thành từng khối quang cầu to cỡ hạt gạo, giống như thủy ngân chú nhập vào các lỗ hổng, chậm rãi phiêu phù trên Sắt ngân y, phát ra ánh sáng kịch liệt, cả Tụ hạch lô bắt đầu chấn động, nguyên tố ma pháp trong không gian giống như nôi canh đang sôi lên khiến cho người ta phải kinh hoàng.

Dương Chính mặc Mạch A Luân phòng hộ phục nên không cảm giác nhiều, nhưng

bọn Khải Sát Lâm sớm đã trụ không nổi.

Dương Chính nắm tay Khải Sát Lâm, nàng ta ổn định thân thể liền thôi động pháp chú, ánh sáng nhạt quanh người giống như sóng nước tỏa ra từng vòng, A Lý và Phúc Nhĩ Mạn, cả Đô Đô cũng tụ lại cùng nhau phóng ra ma pháp phòng hộ.

Sau khi mọi người phát động phòng hộ xong, ma pháp nhân tử bên ngoài không thể nào tiến vào, mọi người đều thở phào.

Dương Chính bỏ tay Khải Sát Lâm ra, quan sát tình hình Đặc Lý Mạn giáo sư qua lớp phòng hộ giống như nước. Hắn

chỉ thấy từng viên dịch Mật ngân áp vào trên Sắt ngân y phát sinh phản ứng ma pháp mạnh mẽ. Lão giáo sư dùng tinh thần lực hồn hậu của mình áp chế ma pháp năng lượng đang muốn thoát ra ngoài.

Đồng thời lão cũng chú nhập ma pháp năng lượng mới vào trong đó.

Không khí dao động kịch liệt thêm nửa thời thần mới dần dần an tĩnh lại.

Chỉ thấy Sắt ngân y xuất hiện từng vòng từng vòng hoa văn Mật ngân dày đặc, ma pháp năng lượng theo phù văn trận không ngừng lưu chuyển, khiến cho cả kiện Mật ngân y này toát lên sắc thái thần bí.

Thành công rồi!

Khải Sát Lâm, Đô Đô, hai trợ thủ đều cất tiếng hoan hô.

Lão giáo sư lau mồ hôi trán, thở hắt hên: "Già rồi, thực sự già rồi, khắc mà vẫn này mà tốn nhiều khí lực đến vậy."

Sau khi lão uống nước do trợ thủ đưa tới, gương mặt trắng bệch cũng dần hồng hào lại.

Dương Chính nhân cơ hội tới gần Tự hạch lô, quan sát Sát ngân y đang ở trong đó, chỉ thấy nó màu lục tối, bên trong lại có kim quang, các đường vân nhỏ li ti

như gân lá chạy khắp bề mặt y phục. Ma văn Mật ngân màu trắng hồn nhiên như trời tạo thành khiến cho chiếc áo thêm hân thần bí xa hoa.

Những ma văn này Dương Chính cơ bản có biết, là phù văn trận thuộc về ma pháp thủ hộ. Các hoa văn dày đặc, cuối cùng giao nhau ngay trước ngựa, hình thành một hình tròn màu trắng bạc, ở giữa còn một chỗ lõm to cỡ mắt rồng. Dương Chính biết đó là nơi khảm tinh hạch thổ hệ vào.

Chỉ khi khảm tinh hạch vào, dùng tinh thần lực bác đại câu thông liên hệ giữa ma pháp trận và tinh hạch, dung hợp tàn hồn của ma thú với ma khí mới khiến cho

kiện Sát ngân y này có được khí hồn, đến lúc đó thì mới tính là đã chế luyện ma khí cấp sử thi thành công.

Đó cũng là bước cuối cùng, họa long điểm nhãn, bước cuối cùng này nếu như không thành công thì một kiện ma khí chất lượng cao rốt cục cũng thành phế thải.

"Thời gian không còn sớm, tiếp tục làm."
Đặc Lý Mạn đứng dậy.

"Lão sư, chờ lát nữa đi. Sắc mặt người nhìn không tốt lắm."

Đặc Lý Mạn khoát tay: "Không thể chờ nữa, ta tính thời gian hết rồi, lúc này

chính là thời khắc ma pháp nguyên tố hồn hậu nhất, cũng là thời gian luyện khí tốt nhất, để lỡ mất thì rất đáng tiếc. Bắt đầu đi, đốt lò."

Ngọn lửa màu xanh lại bốc cháy lên.

Ma thú tinh hạch màu vàng đất đã nằm trong tay Đặc Lý Mạn.

Dương Chính và mọi người lui ra ngoài 5 mét, sắc mặt mỗi người đều ngưng trọng như điêu khắc bằng đồng, tim đập mạnh.

Thành và không thành chỉ có thể xem tiếp thôi.

Ngọn lửa càng lúc càng bốc cao, bề mặt Sắt ngân y đã biến thành màu đỏ, chỉ có hoa văn Mật ngân vẫn còn li ti màu trắng phát ra ánh sáng chói mắt, lão giáo sư tính toán thời gian, một giọt mồ hôi chảy từ trên trán xuống đầu mũi lão.

Nguyên tố tinh hạch trong tay lão tựa hồ cảm nhận được, không ngừng rung động, nguyên tố lực bành trướng cơ hồ muốn phun ra ngoài.

Hít sâu một hơi, Đặc Lý Mạn phóng tinh hạch khảm vào trong áo. Tinh hạch mang theo tinh thần lực tiếp xúc với chỗ lõm trên áo, ma văn trên áo giống như điểm hỏa cho nó, nguyên tố tinh hạch màu vàng đất điên cuồng chuyển động.

Được rồi, được rồi, Đặc Lý Mạn cảm thấy mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Chỉ là thuận lợi như vậy có cảm giác khó nói, tinh hạch không ngừng xoay chuyển, từng đợt nguyên tố lực theo hoa văn Mật ngân ào ạt tuôn trào, không lâu sau, tinh hạch đã biến thành màu đỏ lửa.

Còn Sắt ngân y lại biến thành màu vàng đất.

Đặc Lý Mạn biết chỉ cần biến đổi ba lần như vậy thì ma khí luyện chế đại công cáo thành.

Lão cơ hồ vận dụng tinh thần lực toàn

thân thủ hộ xung quanh Sắt ngân y, đợi cho nó thuế biến thêm hai lần nữa. Lần đầu thuận lợi phi thường, màu vàng đất biến mất, tinh hạch bên trong có điểm huyết sắc, giống như sóng dữ tiếp tục xô bờ.

Luyện chế ma khí, sáng tạo khí hồn đều là việc làm nghịch thiên, bất cứ thứ gì có khí hồn đều bị trời đổ ky.

Sau đó, ngoại ma bắt đầu xâm nhập.

Dương Chính chợt cảm thấy cả gian phòng thực nghiệm trở nên ảm đạm. Ma pháp nguyên tố cuộn quanh kết giới chân không, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Các ma pháp thủ hộ của Khải Sắt Lâm đã biến mất trong không trung, ma pháp nguyên tố đã bị mất khống chế.

Giống như quy tắc của không gian đã bị phá.

Mấy ma pháp sư nhục thể yếu ớt này mất đi ma pháp hộ thân tức thì không chịu nổi một đòn.

Họ liêu xiêu ngã quỵ trên mặt đất, Dương Chính vội ôm lấy Khải Sắt Lâm, lại chặn trước người A Lý và Phúc Nhĩ Mạn, Nho Đô Đô đã trốn ra xa, nấp dưới một cái bàn.

"Lui lại, lui lại."

Dương Chính kêu lên, một tay kéo họ lui lại.

Nhưng mọi việc chỉ mới bắt đầu, Đặc Lý Mạn đã đứng thẳng dậy, lão trong lòng hơi lo lắng, lần luyện chế ma khí này ngoại ma sinh ra còn mạnh mẽ hơn lần trước lão luyện chế Cặp mắt của Tu Tư, điều này có nghĩa là nếu thành công thì phẩm chất của Á Lịch Sơn đại thủ hộ còn hơn cả Cặp mắt của Tu Tư.

Lão trong lòng kích động, cất tiếng hét vang, hai tay vung mạnh, pháp bào tung bay, tinh thần lực toàn thân từng đợt từng đợt phóng ra ngăn cản lực lượng nguyên tố bên ngoài xâm nhập.

Lúc này, lần thuê biển thứ hai đã đến lúc khẩn yếu nhất.

Bàn ghế trong phòng thực nghiệm ngã đổ ngổn ngang.

Bọn Khải Sắt Lâm không mở mắt nổi, phòng thực nghiệm giống như nằm trong trung tâm cơn bão, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Dương Chính cởi Mạch A Luân phòng hộ phục ra, khoác lên người Khải Sắt Lâm.

Nữ pháp sư vừa kinh vừa giận muốn ngăn trở hẳn nhưng Dương Chính thét lớn bên tai nàng: "Ta không sao."

Dương Chính thực sự không sao vì trên người hắn phù hiện một tầng quang hoa màu trắng bạc.

Khải Sát Lâm mặc phòng hộ phục vào nhìn thấy vậy kinh ngạc: "Thánh quang chúc phúc, Chúc phúc thuật của đỉnh cấp Thánh mục sư, người làm sao có được?"

Dương Chính lắc đầu: "Đừng nói nữa, cẩn thận, ta thấy giáo sư rất nguy hiểm, để ta sang đó xem xem."

"Đừng đi, nguy hiểm lắm."

"Ta đi xem xem... KHÔNG sao đâu, cô chiếu cố hai người cho tốt."

A Lý và Phúc Nhĩ Mạn đã hôn mê, ma pháp sư thật sự quá yếu ớt, hai người chịu không nổi sát phạt của cơn lốc nguyên tố, Khải Sát Lâm vội dùng hết tàn lực chế tạo thủ hộ bình chướng che chắn.

Dương Chính cẩn thận tiến lại gần Đặc Lý Mạn.

Lão pháp sư giống như ngọn đèn trước gió, bị nguyên tố lực bành trướng đả kích đến mệt mỏi sắp ngã quy nhưng lão nhờ vào một điểm nghị lực kiên trì. Thành, nhất định sắp thành! Lúc này tinh hạch lại biến hóa, đây là lần thuế biến thứ ba, chỉ cần chống chịu qua lần này thì ma khí sẽ luyện chế thành công.

Hồn phách tàn dư của ma thú giãy dụa gằm rú. Ma thú hung tàn vô cùng, tàn hồn dù mất đi ý thức nhưng vẫn còn tính công kích mãnh liệt. Lúc này, nó đã hoàn toàn thoát ra, thôi động nguyên tố lực trong tinh hạch phản kháng lại áp chế của Đặc Lý Mạn.

Trong ngoài cùng ép, Đặc Lý Mạn phun ra một ngụm máu tươi.

Dương Chính không thể nhúng tay vào, chỉ có thể đứng bên kiến cơ hành sự.

Sắt ngân y trong lò đã biến thành màu đỏ như máu, khí diễm vô hình bên ngoài gương nanh múa vuốt phun ra ngoài.

"Không hay!" Dương Chính nhìn một góc Tủ hạch lô bị nứt ra, vội vàng phóng đến. Lúc này Đặc Lý Mạn hết cách áp chế, cả Tủ hạch lô nổ tung, Dương Chính vừa kịp ôm lấy lão giáo sư lăn trên mặt đất, hỏa quang phun ra kịch liệt, gian phòng sáng đến lóa mắt.

Dương Chính cảm giác sau lưng giống như mấy đại chùy liên tục đánh trúng, hắn ôm Đặc Lý Mạn bị đánh bay ra đụng vào bức tường, lão giáo sư cũng hôn mê, Dương Chính sau lưng đau rất nhưng ý thức còn tỉnh táo, quang mang màu trắng bạc trên người hắn đã biến mất, hiển nhiên vụ nổ vừa rồi khiến cho năng lượng chúc phúc trên người hắn tan nát.

Hắn bò dậy, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi. Tự hạch lô hoàn toàn vỡ nát thành bụi phấn, trên mặt đất xuất hiện một cái hố đường kính 5 mét, sâu 1 mét.

Năng lượng thực là đáng sợ, Dương Chính nếu như không có Chúc phúc thuật thì sợ là đã bị nổ tan xác.

Sắt ngân y màu đỏ máu nằm gần hố, bề mặt khí diễm hùng hực như ác quỷ đang kêu gào. Tàn hồn ma thú kinh qua mấy lần thuật biến lại chưa hoàn toàn dung nhập vào ma khí, đang còn ở đó nhe nanh múa vuốt thị uy. Dương Chính cũng không cần bảo lưu thực lực, hắn vận khởi tinh thần lực mạnh mẽ vô cùng tụ tập

nguyên tố lực trong không gian xông tới
Sắt ngân y.

Ma thú lúc còn sống bị Dương Chính
giết chết, lúc này tinh thần lực của hắn ào
ạt tràn qua, tàn hồn liền sợ hãi, hỏa diễm
tung bay loạn xạ.

"Còn không quy phục?" Dương Chính
trầm giọng quát, tinh thần lực như kim
nhọn đâm thẳng vào trong tàn hồn. Hắn
đi tới cầm bộ y phục màu đỏ máu lên,
ném vào trong Thối ma thủy. Xèo một
tiếng, khói trắng bốc lên nghi ngút, tàn
hồn bị Dương Chính áp chế đến thảm,
buộc phải nhập vào trong ma pháp phù
văn trận.

Màu máu dần dần biến mất, Sắt ngân y lại trở thành màu lục sẫm như cũ.

Chỉ là bên ngoài có mấy vết máu lôm đốm, giống như chiến y trên sa trường vậy máu.

Ma thú tinh hạch màu vàng đất đã biến thành màu đen, im lặng nằm trong chỗ lôm, không ngừng cung cấp năng lượng cho ma khí tuần hoàn.

Dương Chính không biết kiện ma khí này có tính là hoàn thành hay không, bất quá tàn hồn ma thú bị áp chế không còn hung hăng nữa. Dương Chính không để ý đến nó, hắn lấy y phục ra khỏi Thối ma thủy, thuận tay ném lên trên bàn thí nghiệm rồi

đi tới xem xét những người khác.

Hắn ôm lão giáo sư đang hôn mê lên, vừa hay nhìn thấy Đô Đô từ trong đồng đồ nát bỏ ra, vừa xoa đầu vừa khóc: "Đầu Đô Đô đau quá, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Dương Chính vội vàng gọi hắn, lúc này Dương Chính nhìn thấy Khải Sát Lâm và A Lý, Phúc Khắc Mạn nằm ở 1 góc tường, hắn vội chạy tới, đưa tay xem thử, phát hiện bọn họ chỉ hôn mê nên cũng thở phào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 10 - Chương 5: Bản chất của thân, thể giới bốn chiều

A

ds Đặc Lý Mạn, Khải Sắt Lâm, A Lý, Phúc Nhĩ Mạn, Dương Chính và cả Đô Đô đều bị thương phải băng bó.

Giữa bọn họ là một cái bàn, trên đó là kiện Sắt ngân y.

Mọi người thân sắc khác nhau. Đặc Lý Mạn giáo sư nhú mày, sờ lên Sắt ngân y, cảm thụ nguyên tố lực lượng đang ba động.

Một lúc sau lão ngẩng đầu nhìn Dương Chính: "Ái Đức Hoa, người nói sau khi bọn ta hôn mê thì y phục tự biến ra như vậy?"

"Đúng." Dương Chính đưa tay lên miệng ho.

"Lẽ nào không có việc gì khác phát sinh hay sao?" Lão giáo sư hiển nhiên rất khó hiểu với việc Sát ngân y lại biến thành như vậy.

Dương Chính lắc đầu, có những chuyện hắn không muốn nói ra, còn Sát ngân y vì sao biến thành như vậy hắn cũng không rõ. Luyện kim vốn là công việc phức tạp nhiều biến hóa, vĩnh viễn không thể nào

dự đoán kết quả chính xác được.

Khải Sát Lâm hỏi: "Giáo sư, y phục này rất cục có tính là luyện chế thành công hay không?"

"Đã luyện chế ra khí hồn rồi."

"Vậy không phải tốt sao, bọn ta thành công rồi!" Khải Sát Lâm rất hưng phấn, có thể tận mắt nhìn thấy một kiện ma khí cấp sử thi ra đời chính là một việc đáng đề cao hứng.

A Lý và Phúc Nhĩ Mạn cũng vỗ tay hoan hô.

Đặc Lý Mạn thở dài: "Các người cao

hứng quá sớm, ta nói đã luyện xuất được khí hồn nhưng khí hồn này rõ ràng chưa hoàn toàn dung nhập vào trong ma khí mà chỉ bị cưỡng hành áp chế trong ma pháp trận. Khí hồn bán thành phẩm này nguy hiểm phi thường, ai mang nó đều phải cẩn thận bị ma khí phản phệ."

Đặc Lý Mạn nói ra khiến cho mấy người đang hưng phấn như bị tạt một gáo nước lạnh. Khải Sát Lâm cười khỏ nói: "Phải làm sao đây? Giáo sư, thí luyện học kỳ mới sắp bắt đầu rồi, lần này bọn ta chọn lựa chính là cấp bậc rất khó, đi tới sào huyết Thực nhân ma. Bọn quái vật này da dày thịt rắn, khí lực mạnh mẽ vô cùng, không có ma khí trợ giúp căn bản không thể thành công được."

"Thực sự không thể mà, hay là đổi đề mục thí luyện khác dễ hơn đi."

"Không được" Khải Sát Lâm đứng bật dậy: "Đây là lần đầu tiên ta dẫn đội thí luyện, thông qua thì ta sẽ được tấn cấp lên đạo sư, hơn nữa thí luyện không phải là có được ba viện trợ từ bên ngoài sao? Chẳng qua... nếu hết cách thì ta đi cầu tên khốn Tạp Mông thôi."

"Tùy các người." Đặc Lý Mạn lòng không yên, luyện chế ma khí cấp sử thi không hoàn toàn thành công chính là đả kích cực lớn đối với lão.

Mấy người thấy lão giáo sư tâm tình

không tốt đều lần lượt đứng dậy cáo từ.

A Lý và Phúc Nhĩ Mạn nói với Khải Sắt Lâm: "Lão sư, tái kiến!"

Rồi họ rời đi trước.

Khải Sắt Lâm nhìn sắc trời, cũng đã chính Ngọ, nàng nói với Dương Chính nầy giờ vẫn im lặng: "Đi ăn cơm thôi, ta muốn cảm ơn người đã cứu ta."

Dương Chính do dự một lúc, bị Khải Sắt Lâm kéo tay áo đi về phía trước: "Đi thôi, đi thôi, đại nam nhân đừng giống như các bà các mẹ."

Ra khỏi giáo môn, hai người đi về phía

Nam vốn có nhiều tửu điểm và quán cơm.

Khải Sát Lâm kéo Dương Chính đi vào một quán cơm không lớn lắm, trên cổng có đề bảng "Thịt thú rừng nướng".

Tiến vào bên trong, mùi hương thịt nướng liền nồng nàn nức mũi, quán không lớn nhưng lại đầy khách. Khải Sát Lâm nhìn một lúc rồi vội kéo Dương Chính đi tới một cái bàn ở góc tường, cái bàn này người ta vừa ăn xong đứng dậy. Khải Sát Lâm đã nhảy vào ngồi luôn, cướp lấy vị trí mà bốn, năm nhóm người đang đứng chờ.

"Đến đây, ngồi xuống đi." Khải Sát Lâm

không có chút phong phạm thực nữ nào, ngoắc tay gọi Dương Chính đến.

Dương Chính chậm rãi đi tới ngồi đối diện nàng.

Khải Sát Lâm nhìn bộ dáng muốn cười mà không cười của hắn liền kể công: "Người không biết thịt nướng nơi này ăn rất ngon, mỗi ngày cần phải giành chỗ, nếu không phải ta luyện được thần công giành chỗ thì người đứng tới tối cũng chưa chắc có đồ ăn."

Dương Chính cuối cùng cũng cười thành tiếng.

"Người cười cái gì?" Khải Sát Lâm bạnh

quai hàm, rõ ràng là đang tức giận.

"Không có gì, không có gì, đừng giận dữ, ta chỉ là cảm thấy lúc cô giành chỗ cực kỳ khả ái. Cô xem xem, bốn, năm nhóm người vừa rồi đều đeo huy chương ma pháp học giáo, toàn bộ đều là học sinh, bị lão sư cô giành chỗ, đáng vẻ giận mà không dám nói... Ha hahaha..."

Khải Sát Lâm sắc mặt ửng đỏ, nàng lần đầu tiên chú ý rằng đại bộ phận người đến ăn ở đây đều là học sinh, nghĩ tới nàng thường tự hào có thần công giành chỗ bất quá chỉ là vì bọn học sinh này úy kỵ thân phận lão sư không dám tranh chấp. NGHĩ tới đây, Khải Sát Lâm mặt càng thêm đỏ bất quá nhìn đáng vẻ cười

cột khả ố của Dương Chính, nàng lại bực tức nói ngang: "Ta giành thì giành, món ăn ngon trước mặt thì mọi người đều bình đẳng, ta không muốn vì mặt mũi mà phải chịu tội."

"Đúng, đúng, nói đúng lắm." Dương Chính cố nhịn cười.

"Hừ" Khải Sát Lâm không lý gì đến hân, nàng gọi phục vụ đến, kêu một cân thịt ngựa hoang, hai cân thịt bò tốt, hai cân thịt heo rừng, mười cặp cánh gà, mười cặp chân ngỗng, nếu Dương Chính không cản lại thì sợ là nàng còn kêu thêm.

Nhìn thấy thịt để đầy bàn, Dương Chính ngó thân hình thanh mảnh của Khải Sát

Lâm, mồ hôi lạnh toát đầy đầu: "Cô thực sự có thể ăn hết sao?"

Khải Sát Lâm liếc nhìn hẩn: "Ăn không hết thì không phải còn có người hay sao? Ăn không xong thì đưa cho người không được à?"

Dương Chính hết biết nói gì, chỉ còn cách chờ phục vụ đem một lò than để vào chỗ lồm trên bàn, lại đem vỉ nướng các loại công cụ để nướng thịt.

"Cũng khá tiên tiến." Dương Chính lòng thầm kinh ngạc, mấy cái này không khác với thịt nướng ở thế kỷ 21 bao nhiêu.

"Ra tay thôi." Khải Sát Lâm giống như

đưa trẻ bắt đầu hoan hô, đến khi phục vụ cắt xâu thịt xong, nàng tự mình lấy một xâu thịt bỏ tót bỏ lên lò than, nướng cho mỡ chảy hết, chưa đầy một khắc đã nướng xong, rắc thêm gia vị bỏ tới trước mặt Dương Chính: "Ăn đi, thử xem tay nghề của ta thế nào?"

Dương Chính nói lời cảm tạ, sau đó cắn một miếng khen: "Da trơn thịt béo, bên ngoài giòn tan, không tẻ, không tẻ."

"Đúng rồi, ta đã nói thịt chỗ này bán ăn rất ngon. À, ta còn chưa hỏi ngươi, sao trên người ngươi lại có Thánh quang chúc phúc?" Khải Sát Lâm cố tình dùng giọng điệu tùy ý hỏi chơi.

"À, là bằng hữu của ta, cô ấy là mục sư."
Dương Chính chợt nhớ tới ánh mắt nhu hòa của Ôn Toa.

"Cô ấy? Là nữ sao? Niên kỷ lớn hay chưa? Có xinh đẹp hay không?"

Dương Chính dờ khóc dờ cười: "Cô làm gì phải hỏi kỹ thế?"

"Hỏi chơi thôi mà, tên quý họ hời."
Khải Sát Lâm bĩu môi, lòng thầm nghĩ cách đánh lạc hướng chú ý của Dương Chính.

"Ta nướng thịt cho người vậy."

Khải Sát Lâm ân cần giúp đỡ, nướng cho

Dương Chính rất nhiều thịt xâu.

Dương Chính uống một ngụm súp, nhìn thấy Khải Sát Lâm hưng phấn giống như trẻ con, chợt có một cảm giác ấm áp. Từ lúc nào rồi hẳn đã từng làm như vậy, vừa nướng thịt vừa đưa cho nữ hài bên cạnh ăn, sau đó vui vẻ nhìn đối phương ăn đến dầu mỡ đầy miệng...

"Đừngöger ngán thế, ăn nhanh đi. Để nguội thì ăn không ngon đâu."

"À à, được." Dương Chính mỉm cười, đột nhiên nói với phục vụ: "Người đi đi, ở đây ta tự làm được."

Nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc của người

phục vụ, Dương Chính chỉ vào dao bếp trong tay hắn nói: "Đề cho ta."

Sau khi phục vụ rời đi, Dương Chính lấy dao bếp, bắt đầu cắt những khối thịt lớn ra. Khái Sát Lâm thấy hắn ra tay linh hoạt, xuất đao thần tốc, chỉ mất một lúc đã cắt thịt thành từng miếng to cỡ ngón tay giống như biểu diễn tạp kỹ thì le lưỡi nói: "Chà, người lợi hại thật."

"Nếu như ta nói lúc trước ta là trù sư (đầu bếp) thì cô có tin không?"

"Không tin, người nướng thử cho ta xem."

"Cái này quá đơn giản, không hiển lộ

được thủ đoạn của ta."

"Xì..." Khải Sắt Lâm kéo dài giọng: "Nói khoác!"

"Thấy cô thành tâm ta lộ chút thủ đoạn vậy. Đợi ta một chút!" Dương Chính nói đoạn đi vào nhà bếp phía sau, sau một lúc hẩn đi ra mang theo rượu gia vị, hành, đường các loại.

Dương Chính thoát tiên cắt tảng thịt bò ra, nhìn các thứ trên bàn nói: "À, còn vài thứ ở đây không có, bất quá cũng không sao, chế biến cho cô ăn một lần rồi sau này vĩnh viễn không quên, ăn thứ gì cũng thấy nhạt như nước ốc."

Khải Sát Lâm sặc cườì, nàng phát giác Dương Chính trông có vẻ như người an tĩnh thành thực nhưng thực ra lại rất hài hước.

Dương Chính lấy rượu gia vị, nước tương, đường trắng, hồ tiêu trắng, tiêu đen, còn có vài thứ gia vị không biết tên trộn đều trong một cái thố lớn, chế thành một chất dịch màu đỏ pha đen. Hắn lại lấy thịt bò đã thái mỏng bỏ vào trong, quậy đều một hồi.

Lúc này, Dương Chính lại cắt hành tây, đem chiên sơ.

Hành động của Dương Chính sớm đã thu hút rất nhiều người, cả lão bản quán cơm

cũng hiếu kỳ đi ra xem.

Đây chính là phương pháp nấu nướng trước giờ chưa từng có, cắt rồi nấu, lấy những thứ nấu sơ trộn đều với bơ thành hỗn hợp rồi để trên bàn. Dương Chính lại ngồi xuống không làm gì cả.

"Sao nào? Sao không làm tiếp?"

Dương Chính chỉ vào miếng thịt trong thố nói: "Đợi nửa giờ để gia vị ngấm vào thịt, cô yên tâm đi, ta bảo đảm ăn sẽ rất ngon."

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, trái lại còn khiến cho nhiều người trong quán cơm trở nên hiếu kỳ, có mấy

học sinh biết Khải Sắt Lâm đi qua chào hỏi, sau đó nhìn thấy Dương Chính dáng vẻ an nhàn ngồi đó thì cũng đều ngồi xuống một bên.

Không lâu sau, Dương Chính đứng dậy, bỏ dầu trong chảo chiên cho nóng.

Hắn bỏ miếng thịt bò vào chảo, xèo một tiếng, khói bay mù mịt, mùi hương thơm nức tỏa ra, mọi người vây quanh quan sát đều nuốt nước bọt. Vì để giữ cho thịt mềm, Dương Chính chỉ nấu trong bảy phút, đây chính là để kiểm tra thử khẩu vị người nơi này, còn như hắn làm cho mình thì chỉ cần làm trong ba, bốn phút là được.

Lấy miếng thịt ra, bỏ nước tương, hành tây, cà chua, tỏi, các thứ vào trong chảo quay đều rồi đem ra ngay, rưới lên miếng thịt, mùi hương nồng đượm bốc lên, hẳn lại đặt các loại rau sà-lách đã chuẩn bị sẵn vào đĩa.

Một đĩa thịt bò bít-tết tinh trí vô cùng đã xuất hiện.

Chỉ nghe hương vị cũng đủ khiến cho mọi người chảy nước bọt.

Nhìn thấy miếng thịt màu sắc hương vị đều bắt mắt, Khải Sắt Lâm còn không biết ăn như thế nào, Dương Chính biết ý dùng dao nhỏ giúp nàng cắt ra thành miếng nhỏ, rồi lấy nĩa đưa cho nàng ăn

thử.

Khải Sắt Lâm vừa cắn một miếng, hương vị nồng đậm, mềm mại không cách nào hình dung được lan ra, cơ hồ như đầu lưỡi của nàng cũng đã tan chảy.

Khải Sắt Lâm không biết mình ăn hết miếng thịt từ khi nào.

Vừa nghĩ lại mùi vị đó thì đĩa thịt trên bàn đã trống không.

"Hết rồi sao?" Nàng liếm môi, thất vọng nhìn bàn ăn trống không.

Dương Chính sờ mũi: "Sao vậy, ngon không?"

Khải Sát Lâm nhảy bật dậy, nắm cổ áo Dương Chính, nói nhanh: "Còn nữa không? Tên khốn nhà ngươi, mau nấu cho ta ăn, ngươi muốn làm cho ta thêm chết phải không? Sau này ta ăn gì cũng không thấy ngon nữa."

"Lão sư, đưa về nhà thì sau này hàng ngày y sẽ nấu cho ngài ăn."

Học sinh đứng bên cười hăng hắc trêu chọc.

Khải Sát Lâm chống nạnh chỉ vào mấy học sinh quát: "Ngươi, ngươi, ngươi, kỳ thi học kỳ này bọn ngươi đừng hòng đậu."

Có nữ học sinh bắt đầu nắm tay bạn trai bên cạnh, nhỏ giọng ganh tỵ: "Sao huynh không làm cho ta ăn?"

"Ta làm mà." Người bạn trai khổ não nói.

"Thứ người làm có thể ăn được không? Nếu khó ăn quá thì ta cho mèo ăn, con mèo nhà ta đã ba ngày chưa được ăn."

....

Từ quán cơm đi ra đã hơn hai thời thân, nguyên lai cách nấu đặc biệt của Dương Chính đã bị lão bản nhìn trúng, lão sống chết đòi Dương Chính dạy dỗ lại, vất vả

đến quá trưa hấn mới thoát thân được. Đi trên đường, Dương Chính thở phào một hơi, đúng là muốn cái mạng mình mà, xem ra giữ vẻ bình lặng quả nhiên là lựa chọn sáng suốt, làm người thành công quá cũng không nên.

Hấn có chút tự trào khi nghĩ thế.

Đi trên đường Khải Sắt Lâm vẫn còn hoảng hốt.

"Không được!" Đang đi, nàng chợt dừng lại, quay người nhìn Dương Chính.

"Cô muốn làm gì?"

"Nghe nói ngươi là lưu lã giả?"

"Đúng rồi!" Dương Chính nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của Khải Sắt Lâm, cảm thấy nằng ta chừng như không có hảo ý.

"Người tới Đồ Lan Đóa chỉ để đi chơi?"

Dương Chính gật đầu.

"Người nhất định là rất rảnh rồi?"

Dương Chính lại gật đầu.

"Ái Đức Hoa, ta cảm thấy đại nam nhân cả ngày không có gì làm, chỉ nhàn tản dạo chơi thì rất không tốt, không tốt phi thường."

Dương Chính sờ mũi, nhìn Khải Sắt Lâm: "Khải Sắt Lâm, cô muốn nói gì thì nói thẳng đi. Có phải cô muốn ta giúp cô chuyện gì phải không?"

Khải Sắt Lâm cười xấu hổ: "Là vậy, nửa tháng sau ta phải dẫn học sinh đi lịch luyện tốt nghiệp, mục tiêu là đi hái lấy nấm da quang ở sào huyết Thực nhân ma trong Thu Phong hiệp cốc cách đây 200km về phía Tây. Bọn ta được phép có ba ngoại viện. Ta nghĩ thế này, bọn ta có 16 học sinh kinh nghiệm sinh tồn đã ngoại không nhiều, hơn nữa là không biết nấu cơm, vì vậy... Hà, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta không để người đi vào sào huyết của Thực nhân ma đâu, người chỉ cần chuẩn bị thức ăn cho bọn ta trên

đường là được rồi."

"Cô bảo ta đi theo cô làm trù sư?"
Dương Chính dờ khóc dờ cười, hấn tốt xấu gì cũng là Ma thần tướng quân uy chấn thiên hạ ở Nam đại lục, hiện giờ lại bị người ta mời làm trù sư.

"Năm kim tệ một ngày, được không? Đáp ứng đi mà, Ái Đức Hoa." Khải Sát Lâm chớp mắt, nhìn Dương Chính đầy vẻ khát cầu, nàng đối với món thịt bít-tết vừa rồi

Dương Chính nấu còn chưa quên được.

"Năm kim tệ, cô thật rộng rãi." Dương Chính nhếch môi, bất quá hấn đối với sào huyết Thực nhân ma cũng có hứng

thú, lại thêm giờ đang vô sự, đi xem xem một chút cũng hay. Dương Chính gật đầu: "Được, ta đi với cô."

"Ái Đức Hoa, người đúng là người tốt. Đúng rồi, ta còn có một thỉnh cầu nhỏ." Khải Sát Lâm nói: "Thỉnh cầu rất nhỏ, người có thể dẫn mục sư nữ bằng hữu đi theo hay không?"

Cuối cùng cũng nói ra rồi, chỉ sợ mục sư mới là mục tiêu Khải Sát Lâm muốn có, trừ sư bất quá chỉ là thêm vào. Dương Chính trong lòng hiểu rõ nhưng bất động thanh sắc, im lặng lắc đầu.

"Ái chà" Mặt Khải Sát Lâm trầm xuống: "Người sao vậy chứ? Dẫn theo nữ

bằng hữu cùng dạo chơi không phải là hay hơn sao? Người không biết đường tới Thu Phong hiệp cốc cảnh sắc rất đẹp, còn có suối nước nóng thiên hạ vang danh, người nhận tâm để nữ bằng hữu một mình phòng trống sao, đồ nam nhân không có lương tâm!"

Cánh tay của Dương Chính cơ hồ bị Khải Sát Lâm kéo gãy, hẳn thực sự sợ nữ nhân này, vẻ ngoài thông minh tinh tế nhưng tính tình thì hoàn toàn không khác gì trẻ con, bất quá hẳn không thể đáp ứng được: "Trước tiên ta cần nói cho cô biết, bằng hữu và nữ bằng hữu là hai chuyện khác nhau. Thứ nữa, bằng hữu của ta là tu nữ rất thành kính, ta rất tôn kính cô ta, thêm nữa, ta không muốn để bằng hữu

của ta mạo hiểm, sào huyệt của Thực nhân ma quá nguy hiểm."

"Thực sự không được?" Khải Sát Lâm vành mắt đã ươn ướt.

"Không được!" Dương Chính kiên quyết lắc đầu.

Khải Sát Lâm nghĩ một lúc, chợt ngừng đầu cười nói: "Thôi coi như người nấu ăn bồi thường cho ta là được."

Khải Sát Lâm thật ra rất thất vọng, bất quá nhìn thấy Dương Chính kiên trì nài ép thêm nữa. Nội một điểm này cũng đủ thấy Khải Sát Lâm là một nữ nhân rất hiểu ý người khác,

Dương Chính cũng biết thế, hấn chỉ im lặng gật đầu tán thưởng.

"Ta đi đây." Khải Sắt Lâm từ biệt, đi về phía học giáo.

"Khải Sắt Lâm, đừng lo lắng." Nhìn bóng lưng nàng dần khuất, Dương Chính đột nhiên cao giọng thốt.

Khải Sắt Lâm không quay đầu, chỉ khoát tay tạm biệt.

Dương Chính tới thưởng kim công hội, giao ra một kim tệ làm phí đăng ký, hấn được cấp một quyển sổ nhiệm vụ, còn có một cái tên do thưởng kim công hội cấp là Vũ Nhân.

Hiện tại hấn chỉ là liệt thủ thượng kim cấp thấp nhất, nhiệm vụ hoàn thành chưa có, tất cả cũng chỉ mới bắt đầu.

Hấn đi một vòng xem xét nhiệm vụ bên ngoài, sau đó quay lại nói: "Ta tiếp nhận nhiệm vụ đi lấy hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ."

Lão đầu ốm nhỏ của thượng kim công hội nhìn huy chương trước ngực Dương Chính cười khẩy nói: "Đừng nói chơi, người trẻ tuổi, người sợ mình sống dài à?"

"Ta có đoàn đội, thí luyện giả của ma pháp học giáo, một đội 16 người."

Lão già ôm cười chế giễu: "16 người, còn là thí luyện giả, đúng là tuổi trẻ không biết trời cao đất dày. Thực nhân ma lĩnh chủ là hạng khó nhất của nhiệm vụ màu lam. Người đi tìm 50 cao cấp pháp sư tới đây rồi mới nói tới chuyện làm sao hoàn thành nhiệm vụ."

"Ông cứ giao nhiệm vụ cho ta."

"Không biết tốt xấu, xem ra Thực nhân có thể bắt đầu phá giới ăn mặn được rồi." Lão già ôm lấy sổ nhiệm vụ của Dương Chính, ghi vào đó mấy dòng, lúc Dương Chính lấy sổ lại thì trên sổ đã có một hàng chữ màu lam sáng lấp lánh: "Tìm hoàng quan của Thực nhân ma

lĩnh chủ, nhiệm vụ màu lam, thù lao: 3 vạn kim tệ. Ký tên"

3 vạn kim tệ tuyệt đối không phải là số nhỏ, Dương Chính nhiều da ma thú đến vậy mà cũng chỉ có nhiều đó, hơn nữa đó là số da hăn tích lũy cả nửa năm. Hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ thời gian công bố đã hơn hai năm mà vẫn chưa ai hoàn thành được, đủ để cho thấy nhiệm vụ này đáng sợ đến mức nào.

Bất quá Dương Chính cũng tự có tính toán, hăn không phải là người hành sự lỗ mãng.

Lúc đáp ứng Khải Sát Lâm đi tới sào huyết Thực nhân ma, Dương Chính không

nghĩ mình chỉ làm vị trí trừ sư, hẳn rất hiếu kỳ đối với những gì chưa biết, đây chính là bản chất nhà mạo hiểm của Dương Chính. Sẵn tiện lấy thêm một ít tiền cũng là quy tắc hành xử của hẳn, Dương Chính thuận tay tiếp nhận nhiệm vụ mới không uổng quyết tâm ngao du trên khối đại lục này.

Mọi việc đều cần tiến hành từng bước, Dương Chính rời khỏi thưởng kim công hội, bắt đầu công tác chuẩn bị.

Đầu tiên cần có một kiện vũ khí vừa tay, Dương Chính tốt xấu gì cũng là một pháp sư, ma trượng không thể nào không có, hơn nữa hẳn xuất thân võ sĩ cho nên vũ khí hẳn cần phải kết hợp ma vũ. Suy nghĩ

hồi lâu, Dương Chính quyết định đi tìm Đô Đô.

Đừng coi thường Nho Đô Đô, hấn là đại sư công trình học, bề ngoài tuy khóc nhè nhưng lại có đôi tay linh xảo vô song.

Dương Chính bán đi một tử toán, mua một mớ đồ chơi quý giá đi tới ma pháp học giáo.

Nho tính tình đơn thuần, trí lực giống như đứa trẻ, Dương Chính dùng kim tiền mua đồ chơi rất nhanh có hiệu quả, Đô Đô mau chóng coi hấn là bằng hữu tốt nhất. Sau đó Dương Chính lại tìm lão giáo sư mượn phòng thực nghiệm, nhờ Đô Đô giúp đỡ bắt đầu luyện chế kiện vũ khí

đầu tiên của mình.

Làm thử so ra rất đơn giản, Dương Chính luyện chế mấy chỉ sáo (bao ngón tay), thêm mấy ma văn kim hệ trên đó, trên chỉ sáo còn có móc câu ngược, thứ tiểu xảo này khá âm hiểm, phù hợp với tác phong của Dương Chính.

Sau đó hắn luyện chế ma pháp trượng.

Dương Chính lấy một tinh hạch to cỡ quả bóng bàn, Đô Đô nhìn thấy mắt tròn tròn xoe, há miệng định la lên nhưng bị Dương Chính bịt miệng lại.

"Đô Đô, đừng la lớn."

Đô Đô gật đầu, Dương Chính mới bỏ hẳn ra, hẳn cầm lấy tinh hạch chắc lưỡi nói: "Ma thú lĩnh chủ tinh hạch."

Cũng không lạ Đô Đô kinh hãi như vậy, cao cấp ma thú tinh hạch hiếm có phi thường, còn lĩnh chủ tinh hạch thì cực kỳ hy hữu, mấy ngày trước Đặc Lý Mạn tìm tinh hạch thổ hệ đã tốn biết bao công phu, còn giờ đây lại là ma thú lĩnh chủ tinh hạch, giá trị đến mức nào thì cũng có thể tưởng tượng được.

Đây là tinh hạch bề mặt có vụ khí màu đỏ lưu động mỹ lệ phi thường, bề ngoài trơn mịn như trứng, sờ vào có cảm giác ấm áp kỳ dị, giống như ngày đông giá có thể đắp trong ngực mà ủ ấm thay cho lò sưởi.

Đô Đô nhìn thấy thích đến không chịu rời tay. Nhìn thấy hấn muốn giữ làm của riêng Dương Chính vội ngăn lại, thứ này hấn chỉ còn có đúng một viên.

"Đô Đô, cái này cho ngươi." Dương Chính lấy ra một tinh hạch khác.

Tinh hạch màu lam này cố nhiên không lớn bằng tinh hạch màu đỏ nhưng so với tinh hạch thổ hệ đưa cho lão giáo sư còn lớn hơn, lại thêm màu xanh như nước mỹ lệ phi thường, bán đi giá tuyệt không thua tinh hạch màu đỏ bao nhiêu.

Thứ này quả nhiên thu hút mục quang của Đô Đô: "Ngươi thực sự cho Đô Đô cái

này sao?"

"Ừ, bất quá người phải đem giấu, đừng để giáo sư phát hiện, bằng không... hắc hắc.."

Đô Đô cầm lấy tinh hạch màu lam, bỏ vào trong bụng nói: "Đô Đô đưa cho người thứ này, Đô Đô không cho cái lão quỷ keo kiệt đó."

Nho Đô Đô chạy tới kéo một cái rương khuyết một góc trong phòng thực nghiệm, mở khóa lấy ra một cái hộp ngân quang lấp lánh, trên mặt đầy ma văn. Hắn niệm mấy câu chú ngữ rồi mới mở ra, lấy một thanh gỗ màu đỏ.

Hắn cười hắc hắc nói: "Đây là tài liệu làm ma trượng tốt nhất, Thất bảo đào mộ, ta cho ngươi đó."

Dương Chính cầm cây gỗ màu đỏ, chỉ thấy trên mặt lớp vân nổi rõ, màu đỏ sẫm ẩn bên trong, tuy không lộ ra ngoài nhưng quan sát cẩn thận thì phát hiện được các vân gỗ đều có quy tắc, chính là ma văn thiên nhiên.

Thất bảo đào mộ chính là chí bảo của pháp sư.

"Đô Đô, thứ này là bảo bối đó, ngươi cho ta sao?"

"Đô Đô không muốn cho lão giáo sư nên

mới đem giấu, không cho người thì đem ra làm gì? Đi thôi, bọn ta nhanh chóng đi luyện chế thứ này."

Thất bảo đào mộc tính chất thuộc hỏa, là tài liệu chế pháp trượng hỏa hệ cực phẩm, nếu luận giá trị thì không thua gì tinh hạch màu đỏ Dương Chính vừa lấy ra. Đô Đô đem cho hắn khiến cho hắn thực sự bất ngờ.

Suy nghĩ một lúc hắn liền hiểu ra, Nho là một chủng tộc tính cách đơn thuần, lại đặc biệt thích những thứ xinh đẹp sáng rực, đặc điểm này cũng giống như Long tộc trong truyền thuyết. Thất bảo đào mộc tuy quý giá nhưng đáng vẻ bên ngoài không rực rỡ, Đô Đô không thích nó cũng

có thể hiểu được.

Thất bảo đào mộc trừ ma văn thiên nhiên trên thân có thể giảm thiểu độ khó trong quá trình luyện chế ra còn cứng rắn như thép, phần của Thất bảo đào mộc cũng là thứ rất tốt, là tài liệu cực phẩm để khắc chế ma văn, so với Mật ngân còn quý giá hơn.

Đô Đô tiến hành công tác bào chế, Dương Chính trước đó đã đi mượn Cặp mắt của Tu Tư của giáo sư, chế tạo trường chân không, sau đó lấy hai tinh hạch hỏa hệ nhỏ trực tiếp bỏ vào trong Lục tinh la bàn, vận động tinh thần lực xúc động tinh thần lực trong tinh hạch, một ngọn lửa màu đỏ nhạt bốc lên. Đây

chính là ngọn lửa thuần nguyên tố, nhờ Cặp mắt của Tu Tư giúp đỡ, Dương Chính thậm chí có thể trực tiếp cảm thụ được các loại biến hóa khi ngọn lửa bốc cháy, cảm giác thật sự thần diệu phi thường.

Lúc này hắn rút cốt chủy ra.

Phóng vào trong trường chân không, Dương Chính nhìn chăm chú vào bên trong, thông qua Cặp mắt của Tu Tư cốt chủy biến thành màu vàng, trong đó có vô số chất thể lưu động giống như vật sống.

"Long cốt!" Đô Đô chột kinh hãi la lên.

Dương Chính quay đầu nhìn, Đô Đô dưới Cặp mắt của Tu Tư hiện rõ cả bộ xương bên trong, giống như đang bị tia X quang chiếu xạ. Đô Đô phóng nhanh tới, nắm lấy tay Dương Chính: "Cho ta coi thử, cho ta coi thử."

Dương Chính đưa cốt chủy cho hắn, nói: "Người biết nó sao?"

Đô Đô sờ lên bề mặt màu xám thô ráp của cốt chủy, cuối cùng đã tin chắc rằng đây là long cốt trong truyền thuyết.

"Người lấy nó ở đâu?" Đô Đô ngắc đầu, biểu tình rất nghiêm túc.

"Xa lắm, ở một sơn động rất xa." Dương

Chính đương nhiên không thể nói nơi đó ở sâu trong Mạt Lan sơn mạch trong Nam đại lục.

"Thật sự có cự long sao? Trên đời này còn có rồng sao?" Đô Đô thất thần lạc phách lảo nhảm.

"Chỉ là hài cốt, ta đúng là tìm thấy một con cự long bất quá nó đã chết rất lâu, ta chỉ là chọn hai khúc long cốt tốt nhất làm thành chủy thủ mà thôi. Hiện tại chỉ còn có một thanh." Dương Chính cảm thấy Đô Đô hình như có tâm sự, hắn rất kỳ quái Đô Đô vốn đơn thuần sao lại có biểu tình thương cảm như vậy, có điều Dương Chính vốn không hay đa sự nên cũng không hỏi nhiều.

Đô Đô nhìn một lúc rất lâu rồi mới ngẩng đầu, cố gắng phân chấn tinh thần: "Long cốt là tài liệu ma pháp tốt nhất. Bản thân nó uẩn hàm ma lực vô cùng của Long tộc, hơn nữa đây rõ ràng là nghịch mệnh cốt tụ tập nhiều tinh hoa nhất trên người cự long. Thanh chủ thủ này còn chưa được luyện chế, nếu luyện chế thành công thì sẽ là một kiện ma khí cấp truyền thuyết."

"Cấp truyền thuyết?" Dương Chính thầm kinh hãi, ma khí cấp truyền thuyết chính là thứ hư vô mờ mịt, nên biết nguyên bản U Lam Thánh Kinh của giáo đình có uy lực cỡ nào thì còn chưa có ai từng nghiệm chứng qua.

"Chẳng qua ai cũng không thể luyện chế được!" Đô Đô phá tan ảo tưởng của Dương Chính: "Luyện chế long cốt quá mức ác độc, phải chịu đựng huyết long trở chú, ai cũng không thể thành công."

"À" Dương Chính cũng không để ý, hẳn đối với bất kỳ thứ ngoại công ma pháp nào cũng không hứng thú, đề cao tu vi bản thân mới là căn bản.

"Người chỉ cần giấu thanh cốt chủy này vào trong đào mộc ma trượng là được." Dương Chính đánh giá độ lớn đào mộc trượng, nếu như bên trong rộng ruột thì giấu một thanh chủy thủ không thành vấn đề, để chuôi cốt chủy lộ ra ngoài, lúc

nào cũng có thể sử dụng, lại không thu hút sự chú ý của mọi người.

Đô Đô đưa trả cốt chủy cho Dương Chính, sau đó không còn chút tinh thần nào, vì vậy luyện chế về sau đều do Dương Chính tự mình động thủ. Kinh nghiệm luyện chế chân chính của hắn không đủ, trừ hai quang linh tinh hạch ra thì hắn cũng chỉ mới quan sát được luyện chế ma khí cấp sử thi một lần mà thôi.

Bất quá Dương Chính tri thức dồi dào, đào mộc trượng bản thân đã có phù văn trận, tinh không cần phí tâm lực khắc họa cho nên luyện chế rất thuận lợi. Tinh hạch hỏa hệ to bằng quả bóng bàn được đính trên đỉnh của mộc trượng, bên ngoài

bao lại bằng Mật ngân, hoàn toàn che lấp ánh sáng của nó tỏa ra.

Đào mộc ma trượng cuối cùng đã luyện chế ra, hình dáng giống như một thanh côn gỗ, vì để giấu cốt chủy nên thanh ma trượng này vừa ngắn vừa thô.

Pháp trượng không hề có chút nhẹ nhàng khinh linh gì cả. Vậy còn chưa đủ, Dương Chính thoa một lớp mực đen dày bên ngoài khiến cho ma trượng biến thành màu đen kịt giống như thiêu hỏa côn (que cời lò).

Cả Nho Đô Đô cũng nhìn không thuận mắt, hấn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương Chính.

Đây là thâm mỹ quan gì thế? Đô Đô ta khinh!

Dương Chính lại vui mừng vô cùng, hẳn hiện giờ rất thích sinh hoạt yên tĩnh trầm lắng, nếu như để người ta biết thanh thiêu hỏa côn này lại tụ tập Thất bảo đào mộ, ma thú lĩnh chủ tinh hạch, long cốt chủy thủ ba loại chí bảo thì không biết còn xảy ra bao nhiêu chuyện phiền toái. Pháp trượng cứ xấu xí như thế là tốt nhất.

Nửa tháng sau đó, Dương Chính đa số thời gian đều ở trong thư quán ma pháp học giáo.

Ma pháp của nền văn minh Áng Cách Tắt

sở dĩ vang danh thiên hạ là vì nơi này chính là nơi phát nguyên nền văn minh ma pháp từ thời viễn cổ. Thời viễn cổ, văn minh ma pháp đột nhiên bị hủy diệt, lại trải qua mấy ngàn năm phát triển hiện tại văn minh ma pháp Áng Cách Tắt đã đạt tới trình độ tương đối cao.

Lục đại hệ ma pháp trở cành đâm nhánh, hình thành nền văn minh to lớn.

Bất kỳ hệ ma pháp nào đều bác đại dị thường, Ma pháp toàn thư Tu Tư đưa cho Dương Chính ở Nam đại lục cổ nhiên là tinh hoa súc tích nhưng đa số đều là do Tu Tư tự nghiên cứu viết ra, so với Bắc đại lục ngàn ngàn vạn vạn người phát triển thì tất nhiên chỉ là một ý nhỏ của cá

nhân. Dương Chính giống như cá về biển lớn, tham lam hấp thụ tinh hoa của những hệ ma pháp này.

Ngày trước hắn được Ba Bỉ cải tạo trí óc, có được năng lực qua mắt không quên, vì vậy Dương Chính cứ ôm hết sách về đọc thuộc lòng sau đó từ từ hấp thu dần dần.

Cứ ngày nối đêm tiếp tục như vậy, cho đến khi Khải Sát Lâm đến tìm hắn mới kết thúc.

Lúc đó Dương Chính đang ở trong thư giá chất những tàn thư thời thượng cổ, đầu tóc tán loạn, râu ria lởm chởm, pháp bào màu trắng đã biến thành màu xám,

trên người bốc ra mùi hôi thúi, chỉ còn cặp mắt sáng rực nhìn chăm chú vào sách giống như hai đốm lửa.

Bị Khải Sát Lâm cưỡng ép ra khỏi thư quán, Dương Chính chói mắt vì ánh mặt trời chiếu vào, phải đưa tay che mắt.

"Khải Sát Lâm, có chuyện gì? Ta còn phải xem một lúc nữa, lý luận không gian và thời gian ta còn chưa hiểu rõ..."
Dương Chính chớp mắt, nói câu xin lỗi rồi quay người định đi vào trong thư quán.

"Người điên rồi." Khải Sát Lâm kéo Dương Chính lại: "Người không biết trên người người đã dơ dáy tới mức nào đâu,

mau đi tắm rửa, thay quần áo, bọn ta phải xuất phát rồi."

"Xuất phát? Đi đâu?" Dương Chính ngăn ra một lúc, sau đó nhìn thấy ánh mắt tức giận của Khải Sát Lâm mới tỉnh táo lại, vỗ đầu nói: "Ta hồ đồ rồi, thí luyện bắt đầu rồi sao? Hôm nay xuất phát hả?"

"Daaaa... Ái Đức Hoa tiên sinh, ngài đã ở thư quán hết nửa tháng trời, Nghe nói người mỗi ngày đều mang mấy bao tải sách đến đây ngồi đọc đến mười mấy giờ, trước khi ra về còn mượn thêm một mớ sách, nghe nói người đã đọc hết một nửa sách mà thư quán tàng trữ, lúc đầu ta còn tưởng là nói giỡn. Một sơ cấp pháp sư mỗi ngày lại đọc Thời gian giản sử,

Tinh giới dữ thâm uyên triệu hoán thú,
Bất tử thuật đích áo bí, Tinh bích hệ dữ
vị diện luận..."

"Người có biết ngay cả mấy lão già trong
học giáo còn chưa hiểu được mấy thứ đó
hay không? Ái Đức Hoa người thực sự là
hiếu học, ham hiểu biết a!" Khải Sắt Lâm
cười chế giễu.

Dương Chính cười ngượng ngùng: "Ta chỉ
tùy tiện xem chơi thôi."

"Mau đi tắm rửa!" Khải Sắt Lâm quát
lớn.

Dương Chính nằm trong một cái bồn gỗ
lớn, toàn thân thư thái trong làn nước ấm.

Hắn không biết nửa tháng đã trôi qua như thế nào, Dương Chính vốn thích sạch sẽ mà lại trở nên dơ dáy như thế, ở lại gian sách bụi bặm đến nửa tháng trời.

Các quyển sách Dương Chính mượn đọc đại đa số đều có liên hệ với tàn bản thời thượng cổ, hơn nữa còn là không gian ma pháp thần bí khó dò nhất.

Nên biết không gian ma pháp sớm đã thất truyền, các lời lưu ngôn còn lại không đủ để phát sinh một loại ma pháp khác.

Không gian ma pháp thần bí thâm ảo trên đời, đều được người đời coi là "Cấm địa của Thần", ý chỉ Không gian ma pháp chỉ

có Thần mới có thể tiếp xúc được với lĩnh vực đó, người thường không thể chạm tới được.

Nhưng Dương Chính lại bị nó hấp dẫn.

Dương Chính vô số lần tự tìm tòi xem mình đã xuyên qua không gian và thời gian để đến một thế giới hoàn toàn không biết gì như thế nào.

Ba Bỉ nói là y đã mang hấn đến đây thông qua điểm Thời không phong bạo.

Hơn nữa vì trong cơ thể Dương Chính có nguyên tố vi lượng DCH nên có thể chịu đựng được lúc Thời không phong bạo xé rách, được Ba Bỉ khống chế đưa tới thế

giới này.

Dương Chính từng tuyệt vọng vì mình không thể tìm cách trở lại địa cầu.

Nhưng nửa tháng trước hắn ngẫu nhiên tiếp xúc một số tài bản liên quan đến Không gian ma pháp trong thư quán. Từ đó hắn phát hiện ra một khoảng trời đất hoàn toàn mới. Tuy hắn còn chưa tiến vào khoảng thiên địa đó nhưng cũng ước thấy được một ít da lông bên ngoài của Không gian ma pháp, đầu óc hắn tựa hồ như bị nhiễm điện đánh trúng.

Không gian ma pháp, không gian và thời gian, Thời không phong bạo điểm... các thông tin rời rạc trôi nổi khắp đầu óc

hắn, dần dần hình thành một sợi dây mơ hồ.

Giả thiết như Thời không phong bạo điểm mà Ba Bỉ nói thực ra chỉ là một điểm giao nhau giữa không gian và thời gian thì nếu xét về hình học phẳng, một đồ thị hai chiều, ở hai mặt phẳng khác nhau thì các điểm đó vĩnh viễn không thể nào giao nhau được. Nhưng nếu như ở trạng thái không gian ba chiều thì chỉ cần bẻ cong hai điểm đó sẽ giao nhau. Cũng giống thế, không gian trong trạng thái ba chiều không thể nào giao nhau nhưng nếu ở trạng thái bốn chiều thì mọi việc sẽ vô cùng đơn giản.

Dương Chính bị ý nghĩ này khiến cho lổ

chân lông toàn thân đều nở tung ra, hấn không thể không suy nghĩ đến một ý tưởng vô cùng dị hoặc: Ba Bử kỳ thật đã nhìn thấu trạng thái bốn chiều, tìm được điểm gấp khúc của vị diện này nên mang theo hấn xuyên qua thời không đến Lam Phong đại lục.

Điều này rất có thể vì Ba Bử từ khối đại lục này trốn tránh "Phụ thần" gì đó mới chạy đến địa cầu, hơn nữa y còn có thể từ địa cầu trở về đây. Điểm này thuyết minh một điều quá trình di chuyển này có thể đảo nghịch, đây hoàn toàn phù hợp với đặc tính của thời không thông đạo, phù hợp với đặc tính của Không gian ma pháp.

Hắn đã biết qua Ba Bể, Thanh liên, Tư Gia Lệ những người có năng lực vượt ra ngoài sức lý giải của con người.

Nhưng loại không thể lý giải này chính là vì tầm nhìn của nhân loại quá hạn hẹp, giống như kiến là sinh vật sống trong thế giới hai chiều vậy. Thế giới của loài kiến chỉ có trước sau trái phải, thế giới của chúng là một mặt phẳng, bọn chúng vĩnh viễn không thể lý giải được trên và dưới. Một miếng thức ăn để phía trước, phía sau, bên trái, bên phải con kiến đều có thể tìm tới được nhưng nếu treo trên đỉnh đầu nó thì cho dù gần trong gang tấc kiến cũng không thể với tới được, vì chúng không biết về thế giới ba chiều, nhân loại đối với chúng mà nói thì chính là Thần.

Cũng giống thế, nếu như có người ở thế giới bốn chiều thì bọn họ cũng coi sinh vật trong thế giới ba chiều giống như kiến. Như vậy thì mọi việc sẽ rất đơn giản, người của thế giới bốn chiều có thể thao túng thời gian, vĩnh viễn không già, giống như bọn Tư Gia Lệ vạn năm không chết.

Không gian ma pháp cũng là một dạng lý giả với thế giới đa chiều.

Dương Chính biết, đây chính là một loại còn hơn cả đột phá, nếu như không thể lĩnh hội thế giới bốn chiều, không thể lĩnh hội ảo bí của không gian và thời gian thì hẳn vĩnh viễn sẽ bị khốn ở đại lục này.

Ào!

Dương Chính khoát nước lên mặt.

Hắn hiện giờ đầu óc hỗn loạn, vô số tin tức vô dụng có, hữu dụng có đều cuộn cuộn trong đầu, chỉ cần nghĩ tới hai chữ Không gian thì tin tức ào ạt tràn ra, càng lúc càng loạn, căn bản không thể lần ra đầu mối.

Chuyện này không hề dễ dàng.

Dương Chính biết nếu như lý giải thế giới bốn chiều dễ dàng như vậy thì kiến cũng đã biến thành người rồi.

Hắn có chút tự thương cảm, cũng có chút phần chán.

Phần chán vì cuối cùng hắn từ trong đồng hồ lớn đã tìm ra một tuyến sinh cơ, thương cảm là vì sinh cơ này có cũng như không.

Văn minh Áng Cách Tắt phát triển đến bây giờ đã tập hợp vô số trí tuệ nhưng vẫn không nghiên cứu ra Không gian ma pháp. Dương Chính không phải là Thần, lĩnh ngộ được không cần nói cũng phải khắc khổ cỡ nào, cần mẫn cỡ nào mới được. Hiểu được là hiểu, còn không hiểu thì vẫn là không hiểu.

Bất quá Dương Chính còn có một tuyến

sinh cơ khác, còn có một mối nối mà Ba Bỉ đã vô tình để lại trên thân thể hắn.

Ba Bỉ có thể đưa hắn tới, lẽ tất nhiên có thể đưa hắn về.

Nhưng để mình đi cầu xin hắn sao? Dương Chính trong lòng phiền não.

Không nghĩ nữa, Dương Chính lau mặt, so với ngày trước mới lưu lạc tới thế giới này thì giờ đây hắn đã dần dần thích nghi, cũng không phải là không thể không chế nổi nhớ nhung như ngày xưa nữa. Thời gian thực sự vô tình, bất luận là gì cũng không khỏi phai pha.

Gương mặt nét cười câu nói, từng lời thề

non hện biến trong mắt thời gian cũng chỉ là những thứ vô tình lạnh lẽo.

Có lúc nghĩ lại thực đáng cười, càng hiểu nhiều càng thấy nhân loại nhỏ bé. Vũ trụ mênh mông khôn cùng, cảm giác cô độc nhỏ bé khiến cho người ta phát điên.

Đây cũng chính là nguyên nhân thiên tài thường cô tịch, thậm chí thần kinh còn không bình thường, vì càng đứng trên cao, nhìn những thứ tươi đẹp dần dần bị hủy hoại thì nhân sinh càng thêm bi kịch.

Dương Chính không biết so với bọn họ thì cuộc sống của Thần mới thực sự là đáng thương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 10 - Chương 6: Trên đường thí luyện

A

ds Dương Chính búi tóc lại phía sau đầu, thân hình cao lớn khôi ngô ẩn sau pháp bào rộng thùng thình.

Hắc hoàng trượng được hắc giắt bên hông, tuy nhìn y như thiêu hỏa côn, dáng vẻ cực kỳ xấu xí nhưng Dương Chính lại đặt cho cái tên rất oai phong, suy cho cùng thì vật quý giá giấu bên trong nó, vẻ ngoài dù xấu xí nhưng không có được cái tên hay thì cũng ủy khuất nó quá... Trên đường hắc ghé tiệm tạp hóa mua bộ đồ nấu bếp, nồi niêu dao ăn các loại... Hắc

biết nha đầu Khải Sắt Lâm nhất định không hề nghĩ tới mấy chuyện này.

Trên quảng trường ma pháp học giáo, Dương Chính nhìn thấy bốn người Khải Sắt Lâm.

Một tổ 16 học sinh, thêm Khải Sắt Lâm, Dương Chính, còn có hai người khác nữa là hẳn 20 người.

Hai người kia một người là nam một người là nữ, nữ vận mục sư bào, niên kỷ cỡ chừng Khải Sắt Lâm, tóc màu lục mắt màu tím, Khải Sắt Lâm giới thiệu đó chính là hảo bằng hữu của nàng, Lâm Đạt mục sư, là nhân viên y tế của tiểu tổ, cũng là một ngoại viện.

Còn ngoại viện kia khiến cho Dương Chính giật mình, đó là người khô ngô nhất mà Dương Chính từng gặp từ khi tới Bắc đại lục.

Bắc đại lục vì nền văn minh ma pháp cường thịnh nên người dân nơi đây thường thấp nhỏ hơn người ở Nam đại lục, chiến sĩ cũng vô cùng thưa thớt, cho nên Dương Chính ở đây vốn đã rất cao lớn, nhưng người này còn cao hơn hẳn nửa cái đầu, người cao chừng hai mét, cơ bắp giống như nham thạch, khí trời khá lạnh mà hắn chỉ mặc có một cái áo mỏng nhỏ xíu, thân dưới quần khố da, chừng như muốn khoe thân thể trắng kiện của mình.

"Hắc Hùng Táp Mông" Khải Sát Lâm giới thiệu với Dương Chính.

Táp Mông nhìn Dương Chính, thấy thân hình của hắn ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

Đặc biệt là lúc hắn nhìn thấy bộ dạng thân quen của Dương Chính và Khải Sát Lâm thì tròn mắt màu vàng nhạt lộ ra địch ý nồng đậm.

Dương Chính tinh thần lực không thua gì đại pháp sư, lại là chiến sĩ tẩm máu trong chiến trường, liền cảm giác được uy hiếp của Táp Mông.

Dương Chính cũng biết hắn vốn có ý với

Khải Sát Lâm.

Dương Chính nhìn ánh mắt Tập Mông nhìn Khải Sát Lâm thì biết ngay. Khải Sát Lâm tính cách tùy tiện này thật ra lại là nữ nhân mà nam nhân rất yêu thích, mấy lần Dương Chính thân cận với nàng, cùng đi ăn hoặc cùng đi tới học giáo đều cảm thấy nhiều ánh mắt mang địch ý nhìn hắn.

Bất quá chủ nhân của những ánh mắt đó đa số đều yếu ớt không kham nổi một kích, hơn nữa đại bộ phận lại là học sinh. Bọn chúng nhìn lão sư mình thậm yêu mến đi với một nam nhân khác khẳng định là rất đổ kỵ, cho nên Dương Chính cũng không để ý gì, lại thêm Dương Chính tuy chỉ mặc sơ cấp pháp bào

nhưng xem ra không dễ trêu, nên chúng cũng không dám làm phiền.

Tên Hắc Hùng Táp Mông trước mặt này thì khác.

Tên này thân thể tráng kiện như trâu, thoát nhìn đã biết hắn là người ham thích chiến đấu, Dương Chính cũng không ngăn gì hắn, chỉ là lần này đi thí luyện, sợ rằng sẽ có phiền phức.

16 học sinh của Khải Sát Lâm cũng không phải tốt lành gì, có mấy tên trong đó còn lộ vẻ hạnh tai nhạ họa (thấy người khác gặp nạn thì vui mừng), rõ ràng là đã thâm yêu lão sư.

Khải Sát Lâm không hề để ý gì, nàng không ý thức được trong đội ngũ nhỏ bé này lại có nhiều dòng ám lưu như vậy.

Dương Chính sờ mũi không nói gì. Sóng to gió lớn cỡ nào hấn cũng từng kinh qua, mấy tên tôm tép này thì có sá gì, hơn nữa chính hấn cũng không có ý đồ gì với Khải Sát Lâm. Hấn chào hỏi Lâm Đạt xong thì cười làm quen với Hắc Hùng Táp Mông.

"Người chính là trù sư mà Khải Sát Lâm tiểu thư nói tới?" Táp Mông cười chế giễu: "Tên mặt trắng chỉ có thể làm bảo mẫu cho người ta."

"Táp Mông, người chăm miện cho ta."

Dương Chính còn chưa nói gì, Khải Sắt Lâm đã rống lên như sư tử Hà Đông: "Người nếu còn nhiều chuyện thì lăn đi cho ta, đừng nghĩ không có người thì ta không thông qua thí luyện được."

Tạp Mông rút cổ, giận dữ nhìn Dương Chính, lỗ mũi phun khí phì phì, lui về phía sau.

Dương Chính "thức thời" hòa nhập vào trong nhóm người, hắn hiện tại đã quen thu liễm phong mang, hướng gì bây giờ người có thể kích khởi lòng hiếu thắng của hắn thật sự không nhiều. Tâm thái của cường giả thông thường không phải là tranh cường hiếu thắng, cây cao thì gió lớn, muốn làm liệt thủ thì cần phải học

cách ẩn tàng.

Sau khi chào hỏi một lúc, Dương Chính đã biết tương đối về tình huống các học sinh.

16 học sinh đại đa số đều là Trung cấp ma pháp sư, cũng là một trong các tiêu chuẩn để tốt nghiệp học giáo. Học sinh không thông qua Trung cấp ma pháp khảo hạch thì ngay cả tư cách thí luyện còn không có, đừng nói gì đến tốt nghiệp.

Chỉ có một người tóc vàng tên là Mã Đế là cao cấp ma pháp sư, y tướng mạo tuấn mỹ, cử chỉ ưu nhã, hiển nhiên xuất thân bất phàm, đảm nhiệm chức Phó đội trưởng (Đội trưởng là Khải Sắt Lâm),

trong 16 người có ba tiểu nha đầu, rất thích nói chuyện với Mã Đế.

Đội ngũ còn có một thanh niên tóc xám tên gọi Nặc Lý Mạn, dáng vẻ kiệt ngạo, mũi như chim ưng, thoạt nhìn giống như đứa trẻ ngỗ nghịch, trên tay trái còn xăm một con rắn xanh, bên hấn còn có ba học sinh cùng phe, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mã Đế.

Học sinh ẩn ước chia thành hai phái hệ.

Nhìn thấy bộ dạng của họ, Dương Chính không nén được nghĩ tới ngày còn nhỏ ở địa cầu.

Ngày đó chỉ học giáo lý, không ít thiếu

niên ngũ nghịch, tuổi trẻ xung động, mê luyến những thứ mơ hồ, giả vờ tàn khóc, câu dẫn thiếu nữ, đó chính là thanh xuân, cho dù đời tới thời không khác thì cũng không ngoại lệ.

Năm xưa Dương Chính ở trong học giáo cũng vì Nhan Ngọc mà đánh nhau với những người khác.

Nhớ lại, Dương Chính cảm thấy những đứa trẻ trước mắt thật là thuần phác khả ái.

Bộ dạng thật thà của Dương Chính khác xa với vẻ bề ngoài của hắn, mấy nữ hài trong đội ngũ vốn nhìn thấy Dương Chính cao lớn nên nhìn tới say mê, bây giờ thấy

dáng vẻ ngờ ngạc của hắn thì mất hết hứng thú.

Đội ngũ thí luyện trên quảng trường tịnh không chỉ có một, ít nhất cũng có 20 chi đội tập hợp trên quảng trường. Lão giáo trưởng mặc Đại pháp sư bào lần đầu tiên lộ diện, Đặc Lý Mạn cũng có mặt ở đó, những người tầng lớp cao của học giáo đều là những lão già tóc bạc phơ, áo trắng tóc trắng, trông rất hài hòa.

Đầu tiên giáo trưởng nói một hồi động viên, sau đó viện trưởng các hệ chia ra đi tới các đội ngũ thí luyện của hệ mình cổ vũ thêm một hồi.

Ngũ đại hệ học viện, lại thêm Luyện kim

hệ, mỗi một lần thí luyện đều là cạnh tranh với quy mô lớn, độ khó của thí luyện và mức độ thông qua chính là hạng mục các viện so bì với nhau, hướng hồ còn có xếp hạng. Đội nào có thành tích tốt nhất sẽ trở thành Học giáo đệ nhất viện, đây không chỉ thuần là vinh dự mà đội thắng còn được tưởng thưởng rất nhiều. Học sinh của đệ nhất viện thường hội tụ về vương đô, có tư cách được đào tạo chuyên sâu trong hoàng gia ma pháp tháp.

Mấy lần thí luyện Luyện kim hệ đều xếp hạng rất thấp. Điều này cũng không có cách nào, Luyện kim hệ chú trọng luyện khí, tu vi bản thân thực sự thua xa các hệ kia.

Hơn nữa Luyện kim hệ nhân số ít nhất, các hệ khác đều có tới 4, 5 đội ngũ, còn Luyện kim hệ chỉ vồn vẹn có một chi.

Chỉ là lần này khác trước, Luyện kim hệ trước nay rất mờ nhạt lại tuyển chọn thí luyện có độ khó cao nhất.

Sào huyết Thực nhân ma thực sự là ác mộng của pháp sư.

Mấy năm trước cũng có một hệ chọn đi khiêu chiến Thực nhân ma, kết quả toàn quân tuyệt diệt, trở thành món ăn của Thực nhân ma. Từ đó về sau không còn ai dám đi khiêu chiến Thực nhân ma.

Luyện kim hệ vốn là hệ yếu nhất nhưng lại chọn hạng mục thí luyện đáng sợ như vậy sớm đã gây phong vân trong học giáo.

Nửa tháng trước, Đặc Lý Mạn luyện chế ma khí cấp sử thi thất bại càng gây xôn xao, nhiều đội ngũ nhìn qua Luyện kim hệ với vẻ thương hại.

Tên gọi Tử vong chi tổ dành cho Luyện kim hệ đã lan truyền khắp giáo viện.

Đừng nói người khác, ngay cả người trong tổ còn thắc thỏm bất an, trừ một mình Khải Sắt Lâm sức sống mạnh mẽ, không có tâm cơ.

Đặc Lý Mạn đi tới, tay cầm một cái túi, nhìn lướt qua đội ngũ nói: "Lần thí luyện này mọi người đừng quá để tâm, nếu như không làm được thì đừng tiến vào sào

huyệt, hoàn thành nhiệm vụ hay không không quan trọng, trọng yếu nhất là mọi người đều còn sống trở về."

"Giáo sư!" Khải Sát Lâm bất mãn nói: "Trước khi xuất phát đừng nói những lời xui xẻo đó được không?"

Đặc Lý Mạn thở dài: "Khải Sát Lâm, ta biết con rất coi trọng lần thí luyện này, nhưng mọi việc phải tùy theo sức mà làm. Tạp Mông, người là chiến sĩ cải tạo, trong tổ chỉ có người có thể gánh

kháng cùng Thực nhân ma, phải có trách nhiệm bảo hộ đội viên."

Tạp Mông vỗ cựa kiếm đeo bên hông, đồng dặc nói: "Ông yên tâm đi, để ta coi tên nào dám động đến một sợi lông của Khải Sắt Lâm."

Dương Chính cảm giác lời hấn nói chừng như là đối với mình, chỉ vờ như không có gì, di di chân trên cỏ.

"Khải Sắt Lâm, con cầm lấy cái này."

"A, bộ y phục này..." Khải Sắt Lâm cầm lấy cái túi, mở ra coi, thì ra là Sắt ngân y luyện chế thất bại, vì không thành công nên cái tên Á Lịch Sơn đại thủ hộ đã

không còn sử dụng.

"Giáo sư, không phải người nói khí hồn phản phệ rất nguy hiểm sao?"

Đặc Lý Mạn trầm ngâm: "Mấy ngày nay ta đều nghi hoặc, ngày đó sau khi hôn mê chắc chắn đã phát sinh ra chuyện gì đó, bộ y phục này hình thành rất cổ quái, ta đã thử dùng, khí hồn rất táo bạo nhưng giống như sợ hãi, không dám chủ động công kích người sử dụng, ta lại thêm vào mấy tầng phong ấn, vì vậy bộ y phục này tuy không có uy lực ma khí cấp sử thi nhưng so với ma khí cấp tinh lương thì còn tốt hơn nhiều, lực phòng hộ rất mạnh. Các con cứ giữ lấy, tùy cơ mà hành sự."

"Đa tạ giáo sư." Khải Sát Lâm khỏe mắt có ánh lệ, khiêu chiến Thực nhân ma hoàn toàn là kết quả sự xung động của nàng, vì muốn cho Luyện kim hệ ngọc đầu lên trong học giáo. Đặc Lý Mạn lúc đầu không đồng ý, nhưng nói không lại nàng đành phải chấp thuận. Lão đầu này tính khí cổ quái lại rất thương yêu nàng, bằng không đã không mạo hiểm cả sinh mệnh luyện chế ma khí cấp sử thi cho nàng.

Đặc Lý Mạn vỗ đầu Khải Sát Lâm, nhìn Dương Chính một cái, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Thí luyện rất cực khổ, mọi việc đều phải dựa vào chính mình, không những trên

người không có tiền, không có thức ăn mà còn không được cưỡi ngựa.

Đoàn người chỉ có thể dựa vào hai chân mình để đi thí luyện. Đội ngũ trừ Táp Mông thì đều là pháp sư thể chất yếu ớt, vì vậy họ chỉ mang theo pháp khí tất yếu và vài bộ y phục mà thôi.

Ở giai đoạn đầu thí luyện, học sinh còn nhờ cảm giác mới mẻ chống đỡ nên chưa biết mệt, nói nói cười cười, vui vẻ vô cùng.

Đi được nửa ngày trời, đến một nơi hoang dã không người, đội ngũ chưa từng chịu cảnh phơi nắng phơi sương cuối cùng đã bắt đầu biết được thí luyện

không phải là mạo hiểm kiểu lãng mạn, gian hiểm trên đường không phải ngồi trong phòng học xem mấy tiểu thuyết Anh hùng du ký mà biết được.

Ai nấy chân đều phòng rộp, có người đã hôn mê, có người đói đến đi không nổi.

Mọi chuyện còn chưa hết, phiên toái nhỏ nhất hằng ngày ở trên lữ đồ không tiền thiếu gạo lại càng trở nên khó khăn gấp mấy lần, bọn học sinh ai nấy đều cất tiếng than oán.

Đến đêm, dựng trại dưới một cây nhỏ, trừ Dương Chính, Táp Mông, Khải Sát Lâm, Lâm Đạt ra thì chỉ còn Mã Đế và Nặc Lý Mạn là đứng nổi.

"Lão sư, ta hết chịu nổi rồi."

"Á á, người nhẹ tay chút, bóng nước vỡ hết rồi... đau chết ta mất."

"Cho ta một con gà nướng đi!"

"Lão sư, bọn ta đi bao xa rồi... Mới có 20 dặm sao? Trời ạ, bọn ta còn phải đi bao nhiêu ngày? Chết ta mất."

Tiếng khóc than vang lên khắp doanh trại.

Khải Sát Lâm vừa điểm lại nhân số vừa nhúu chặt mày, nàng đã nghĩ tới lũ đồ rất vất vả nhưng không ngờ bọn học sinh này

yếu ớt đến vậy. Vừa mới đi có nửa ngày đường, hơn nữa còn là đường bằng phẳng, bọn chúng cứ như thế thì làm sao tới được sào huyết Thực nhân ma đầu với bọn quái vật thân hình cao hơn 3 mét, lực khí vô cùng đó? Nàng càng nghĩ lại càng bức tức.

Lúc này, Lâm Đạt đã đi trị liệu cho các học sinh chân bị nổi bóng nước.

Tạp Mông thì rống lên: "Tên mặt trắng, cơm tối của bọn ta đâu?"

Tạp Mông dẫn đầu, bọn học sinh liền hùa theo la lớn: "Đói chết thôi, đói chết thôi..."

"Tên mặt trắng đi lạc rồi, ta đã nói loại người đó không dùng được đâu." Táp Mông cười quái dị.

Khải Sát Lâm nghe hắn nói thế, vội vàng nhìn quanh, quả nhiên không thấy Dương Chính đâu cả, nàng giật mình lo lắng, Dương Chính chẳng qua chỉ là sơ cấp pháp sư, ở nơi hoang dã lỡ có chuyện gì thì làm sao. Nàng vừa đi tìm chung quanh vừa kêu: "Ái Đức Hoa, Ái Đức Hoa..."

Nhưng không nghe thấy tiếng đáp.

"Đừng tìm nữa, chắc chắn là bị dã thú tha đi rồi, nơi này không chừng có sa lang (sói cát)." Táp Mông hạnh tai lạc

họa.

"Người cầm miệng cho ta." Khải Sát Lâm thực sự nổi nóng, hiện tại nàng gấp muốn chết, đội ngũ lại càng thêm loạn xạ.

"Đứng dậy, đứng dậy hết cho ta, đi tìm người."

Khải Sát Lâm đi về doanh trại bảo bọn học sinh tìm giúp.

Bọn học sinh oán than, bỏ dậy, có người mất tinh nói: "Tìm làm gì? Hắn về rồi kìa."

Khải Sát Lâm nhìn ra, Dương Chính đang chậm rãi cầm hai thứ gì đó đi về phía

này.

"Ái Đức Hoa." Khải Sắt Lâm kêu lớn, chạy nhanh về phía hắn: "Người đi đâu thế? Thật sự làm ta lo muốn chết."

Sự tình rối loạn, Khải Sắt Lâm giận muốn sôi người.

Dương Chính quăng hai con sói trong tay xuống, ra vẻ biết lỗi nói: "Các cô vừa ở doanh trại, ta nhìn thấy có sói trên đường thì đi bắt về làm bữa ăn tối."

Hai con sói bị trúng tên ngay cổ khiến cho Khải Sắt Lâm giật mình, mọi lời oán giận đều nuốt vào bụng hết, vội hỏi: "Người có bị thương không, đi săn

sao không nói tiếng nào, người chỉ là sơ cấp pháp sư thôi mà."

"Không sao, không sao, trước đây ta vốn là thợ săn." Dương Chính vung cây cung trong tay lên nói.

Lúc Dương Chính đem hai con sói về trại, bọn học sinh đều cất tiếng hoan hô. Bọn chúng đang đói gần chết. Sau đó, Dương Chính thành thạo lột da, cắt thịt, ướp gia vị. Lúc đầu hắn mang theo hành lý khá nhiều, mọi người đều chế nhạo, hiện tại thì ai nấy cũng đều bội phục hắn suy nghĩ chu đáo.

Ăn uống no say xong, sắc trời cũng đã tối đen.

Mọi người ngồi vòng quanh, mệt mỏi cả ngày, ai nấy cũng đều muốn nghỉ ngơi. Bốn bề tiếng sói tru vang lên, gió đêm lạnh lẽo ủa tới, đội ngũ chia làm mấy tổ thay nhau trực đêm.

Hoàn hảo, đêm nay không có chuyện gì, một đêm cứ thế trôi qua.

Hiện tại bọn học sinh cảm thấy đau nhức cả người, nửa đêm trời lại chuyển lạnh, hơn nữa tiếng sói tru bốn bề, căn bản không ai ngủ được.

Người ngủ an ổn nhất lại là Dương Chính, hắn yên phận làm trù sư, không quan tâm đến chuyện gì khác, đến cả trực

đêm cũng được miễn, cả đêm nằm ngủ thẳng giấc, người khác chế giễu thế nào hắn cũng không nghe. Có điều chẳng ai có biện pháp gì, vì hắn chỉ là ngoại viện, lại còn là trù sư.

Bao bọc thịt sói cẩn thận, Dương Chính lại tiếp tục đi sau đội ngũ như cũ.

Dừng dừng đi đi, đi đi dừng dừng, hành trình ngày thứ hai còn xa hơn, càng mệt mỏi hơn.

Cả Mã Đế và Nặc Lý Mạn cũng mệt mỏi.

Ngày thứ ba, trừ Tập Mông và Dương Chính, đội ngũ đến tối không còn ai có thể đứng nổi.

Khải Sát Lâm không thể không thừa nhận lần này nàng quá sơ ý, khó nhất trong nhiệm vụ đi đến sào huyệt Thực nhân ma không chỉ là thực lực khủng bố của chúng mà hành trình gian khổ cũng khó khăn không kém. Đường đi tới sào huyệt Thực nhân ma đa số đều là đường núi, còn có một vùng đầm lầy.

Đường đi không có bóng người, thí luyện kiểu này cho dù là Khải Sát Lâm cũng cảm thấy khó chịu nổi, đừng nói đến bọn học sinh.

Điểm duy nhất nàng an ủi chính là nàng đã tìm được một trù sư giỏi.

Nếu như không có Dương Chính, ba ngày nay bọn họ không một chết thì cũng đói chết.

Bất kể ở điều kiện gian nan thế nào, Dương Chính dường như đều có biện pháp chế biến ra thức ăn. Một ngày gian khổ, hưởng thụ duy nhất chính là thưởng thức đồ ăn Dương Chính nấu ra, cả Nặc Lý Mạn kiệt ngạo nhất cũng bắt đầu tôn kính Dương Chính. Trừ tên Tạp Mông ra, không còn ai chế giễu hắn nữa, trái lại còn sợ hắn lười biếng không chịu nấu ăn.

Nghỉ ngơi một đêm, Dương Chính lần đầu tiên dậy sớm hơn Khải Sát Lâm.

Đến lúc Khải Sát Lâm ngủ dậy thì Dương

Chính đã đi săn về 7, 8 con dã thú, có thỏ, có heo rừng, sa lang, thậm chí còn có một con ma thú cấp thấp hổ răng kiếm.

"Ái Đức Hoa, người đem nhiều thứ này về làm gì?"

"Đi qua đầm lầy cần phải chuẩn bị nhiều thức ăn, sinh vật ở đó đa số đều có độc không thể ăn được."

"A" Khải Sát Lâm kinh ngạc, nhìn Dương Chính cắt thịt thú rừng một cách nhuần nhuyễn, lòng cảm thấy ấm áp. Nàng chưa từng thấy một nam nhân nào nấu ăn lại có dáng vẻ như vậy, trên đường chỉ toàn là bọn nhóc ồn ào, bình thường thì ra vẻ

nhưng chân chính gặp chuyện thì toàn là vô dụng, chỉ có Dương Chính là người ta có thể dựa dẫm được.

"Người giống như rất quen sinh sống nơi dã ngoại."

Dương Chính cười cười không nói gì.

Khải Sát Lâm bề ngoài cầu thả tùy tiện nhưng tâm tư tinh tế. Càng tiếp xúc với Dương Chính nàng càng cảm thấy nam nhân này chắc chắn đã có quá khứ không tầm thường.

Nếu như trong thiên hạ ai mà chỉ coi hần là sơ cấp pháp sư thì tên đó chắc chắn đã bị mù.

Cách nói chuyện, đi đứng đều toát lên vẻ tự tin vốn có, còn có thể hòa nhập với khó khăn dễ dàng, những điều này không qua được cặp mắt của Khải Sát Lâm.

Không nói chuyện khác, chỉ nội việc hấn mỗi ngày săn nhiều thực vật đem về đã không dễ dàng gì. Tuy mấy con dã thú này để bất kỳ học sinh nào trong đội ngũ cũng có thể giết chết được nhưng kiểu tiện tay săn được như Dương Chính sợ là không có một ai.

Bất quá Dương Chính không muốn nói, Khải Sát Lâm cũng không hỏi tới.

Trữ thực vật xong xuôi, Dương Chính

một mình vác lấy, thêm mớ thức ăn này hành lý hẳn mang trên người trở thành nặng nhất, ít ra cũng cỡ chừng 180 cân.

Tiểu đội thí luyện tiến vào đầm lầy lúc quá trưa.

Đường đi trở nên lầy lội, khổ sở mấy ngày trước so với đầm lầy này thì không đáng nhắc tới. Bùn đất khắp chỗ, lại thêm cỏ gai hôi thối khiến cho đường đi trở thành đáng sợ. Mọi người bước thấp bước cao đi xuyên qua đầm lầy, có mấy nữ sinh muốn khóc mà không ra nước mắt.

Bàn chân dính đầy bùn như hồ, bong bóng nước màu đen nổi lên khắp chốn,

bọn học sinh ngày thường ăn sung mặc sướng nào đã thấy qua, sợ hãi muốn chết.

Đi chừng mấy trăm mét, một nữ sinh chợt rú lên, bàn chân đen kịt nhấc lên khỏi bùn, đau đớn đến trào nước mắt: "Ta bị cắn, ta bị cắn... Đau quá!"

Lâm Đạt mục sư vội chạy đến, phóng Tịnh thủy thuật ra, rửa sạch bùn dính trên chân của nữ sinh.

Trên bắp chân trắng nõn của cô ta, có ba bốn con đĩa đen sì đang bám vào, có mấy con đã cắn vào mạch máu của cô, hút đầy máu, toàn thân căng tròn óng ánh huyết quang khiến cho người ta nhìn mà buồn nôn. Nữ sinh đó nhìn thấy, trông

mắt đảo lên, ngã lăn ra bất tỉnh.

Lâm Đạt mục sư chưa từng xử lý qua tình huống này, nhất thời tâm hoảng ý loạn, đang muốn gạt mấy con đĩa này xuống.

"Đừng động!" Dương Chính từ cuối hàng thét lên, hấn nhanh chóng phóng tới trước mặt nữ sinh, nhìn vào bắp chân cô ta, bình tĩnh nói: "Các người đỡ lấy cô ta, để cho ta xử lý!"

Dương Chính nhanh chóng vỗ mấy cái vào bắp chân nữ sinh, đĩa bị rung động nên co rúc lại, Dương Chính bất thần gạt mạnh, chộp hết đĩa vào lòng bàn tay siết mạnh, sau đó quăng bọn đĩa đã bị bóp nát thành tương xuống đất.

Dương Chính xử lý bọn địa xong, Lâm Đạt mục sư mới có thể sử dụng Trị liệu thuật, vết thương trên chân nữ sinh nhanh chóng kết vảy lại.

Nữ sinh nhanh chóng tỉnh lại, mọi người đều thở phào, nhưng chưa kịp mừng thì trong đội ngũ lại vang lên mấy tiếng rú giống hét.

Từng người một đều đưa chân lên coi mình có bị bọn địa khốn kiếp đó hút máu hay không.

"Đừng hoảng loạn, đừng kéo chúng ra, lỗ kim của chúng bị gãy đâm vào huyết quản thì phiền phức lắm." Dương Chính

lớn tiếng quát, một nữ nhân sợ quá đã nhảy lên người hắn. Khải Sát Lâm run run kêu lớn: "Ái Đức Hoa, người nhanh tới đây, gỡ thứ này ra giúp ta..."

Nữ nhân vốn sợ nhất thứ này, cho dù là Khải Sát Lâm gan dạ cũng không ngoại lệ, nàng ta vừa rồi nhịn không nổi suýt phải mửa ra, không ngờ trên chân của mình lại có hai con đĩa bám vào.

"Được rồi, cô đừng loạn động." Dương Chính bị Khải Sát Lâm giục giã, vội vàng vỗ nhẹ vào chân nàng, sau đó ôm lấy nàng đưa tới chỗ khô ráo hơn.

Sau đó hắn vội vàng đi giúp những học sinh khác.

Có mấy học sinh hoảng loạn dứt mạnh đĩa, kết quả là kim nhọn của đĩa bị gãy chạy vào trong huyết quản, chúng sợ đến xanh mặt, Dương Chính chạy đôn chạy đáo, phí hơn nửa thời thần mới làm cho đội ngũ thí luyện an ổn lại.

Mọi người đứng ở chỗ khô ráo nhưng vẫn không ngừng nhìn ngó chân mình, sợ rằng có đĩa bám vào đó.

Bọn họ bây giờ cả đường cũng không dám đi, mấy nữ sinh khóc lóc: "Lão sư, bọn ta quay lại thôi."

Khải Sát Lâm thần tình hoảng hốt, nàng không sợ khó khăn, nhưng lũ đĩa này thật

đáng sợ, nghĩ tới đâm lầy vô biên, còn có không biết bao nhiêu thứ ghê gớm, nằng ta lông tóc dựng ngược.

Dương Chính một mình đứng trong bùn, quan sát bọn nhóc đang sợ hãi.

Chỉ là đĩa, làm gì sợ đến mức này? Dương Chính rất muốn nói vậy, nhưng chỉ sợ gây phản nộ nên thôi.

Đĩa không có độc tính, thậm chí còn dùng để trích huyết, cắn vài cái thì thôi, Dương Chính nghĩ, đó đâu đã là gì, chỉ một con đĩa nho nhỏ mà đã sợ đến thế thì làm sao thí luyện cho được?

Lúc này, hấn ngẩng đầu nhìn trời, việc

phiền phức hơn sắp tới rồi.

Một màn đen như mực từ bên trời dần dần lan tỏa.

Kinh nghiệm dã ngoại của Dương Chính thập phần phong phú, nhìn thấy sắc trời thì tim đập liên hồi.

Hắn đi đến bên Khải Sắt Lâm, thấp giọng nói mấy câu.

Khải Sắt Lâm ngẩng đầu: "Người nói sao? Có mưa lớn?"

Dương Chính chỉ mây đen trên trời nói: "Mưa sẽ nhanh chóng ập đến, mọi người nên lui khỏi đầm lầy, về lại học

giáo kết thúc thí luyện, nơi này không thể ở lâu được, cô xem xung quanh đều là bùn nhão, mưa lớn đổ xuống thì bùn càng trơn trượt, rất nguy hiểm đó."

Nghe thấy Dương Chính nói vậy, đội ngũ càng thêm hoảng loạn. Táp Mông hét lớn: "Người đừng có tung tin đe dọa, mưa lớn gì chứ, do người muốn trốn đi nên nói vậy mà thôi. Tên mặt trắng, ta sớm đã biết người là tên tham sống sợ chết rồi."

Dương Chính không lý gì đến hắn, chỉ nhìn Khải Sát Lâm.

Khải Sát Lâm biết Dương Chính không gạt nàng, nhìn tới đầm lầy mùt tăm mắt

trước mặt, ánh mắt lộ vẻ tranh đấu. Lễ nào thực sự quay về như vậy, chán chường đến mức chưa tới được sào huyệt Thực nhân ma đã kết thúc thí luyện sao?

Thí luyện như vậy thì còn có ý nghĩa gì?

Dương Chính tiếp tục nhìn trời, thậm chí còn dùng tinh thần lực cảm thụ thủy nguyên tố xung quanh.

Hắn cảm thấy tình huống càng lúc càng gay go, cơn mưa này chắc chắn là rất lớn.

Hắn lại thôi thúc Khải Sát Lâm: "Cô mau quyết định đi, không còn nhiều thời gian

đâu."

"Người muốn chạy?" Khải Sát Lâm đầu óc hoảng loạn, hiểu lầm ý của Dương Chính: "Người muốn chạy thì bây giờ chạy đi."

Dương Chính ngẩn người, nhẹ giọng nói: "Ta không muốn chạy, cho dù các cô ly khai thì ta vẫn tiếp tục đi về phía trước."

"Người không đi thì vì sao bọn ta phải đi?" Khải Sát Lâm lớn tiếng, vẻ lạnh lùng của Dương Chính như kim châm vào lòng nàng. Nàng quay người nhìn đám học sinh đang láo nháo nói: "Ta không muốn miễn cưỡng các người,

nhưng ta chỉ muốn nói với các người một câu. Nếu như các người còn nhớ ý nghĩa của cuộc thí luyện này, còn nhớ lời thề của mình: bất kể gian nan thế nào bọn ta cũng phải tiến lên, cho dù nguy hiểm đến đâu, bọn ta cũng muốn chứng minh cho mọi người thấy mình đã trưởng thành. Nếu như các người còn nhớ thì đi theo ta, không muốn đi thì bây giờ cứ việc ly khai."

Khải Sát Lâm quay người lại, tròn mắt màu tím nhạt toát lên ánh sáng kiên định.

Mã Đế la lên: "Ta theo lão sư."

Nặc Lý Mạn đứng phía sau cũng cười lạnh nói: "Chỉ nhiều đây thì chưa làm khó

được ta."

Bọn học sinh thi nhau hét lên: "Lão sư, bọn ta theo người cho đến khi đi không nổi thì thôi. Bọn ta đã trưởng thành, đã mạnh mẽ rồi." Thanh âm của chúng vang động cả đầm lầy tĩnh mịch.

Khải Sắt Lâm khước mắt có ánh lệ, nàng ta nói: "Đa tạ, bọn ta đi thôi."

Đội ngũ bắt đầu lên đường.

Tuổi trẻ thật nhiệt tình, cũng dễ khích động.

Dương Chính đã qua thời xung động như vậy, nhiệt tình của bọn học sinh không

thể nào làm hấn cảm động, vì hấn biết hiện thực rất tàn khốc, có lúc không thể nhờ vào một chút nhiệt tình mà có thể chiến thắng được. Bọn hài tử này muốn trưởng thành thì còn sớm lắm. Hấn im lặng đi một bên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn trời, sau đó quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Hiện tại mọi người đều khâm phục năng lực sinh tồn dã ngoại của Dương Chính.

Vì vậy Dương Chính bắt đầu từ phía sau đi lên dẫn đầu, hấn dẫn đường cho cả đội đi theo.

Chừng một thời thần, mưa cuối cùng cũng ập tới.

Lúc này bầu trời bị mây đen che phủ, đầm lầy cũng biến thành tối đen, thị tuyến trở nên yếu ớt.

Dương Chính chỉ có thể không ngừng tiến tới, không hề ngừng nghỉ. Mưa càng lúc càng lớn, khí trời lạnh lẽo khiến cho giọt mưa lạnh giá như băng, tứ chi cơ hồ đông cứng. Gió lốc thét gào, mây đen cuộn cuộn, bầu trời tưởng chừng sắp đổ sụp xuống, mức độ đáng sợ khó thể hình dung được. Thân thể, tâm lý con người trong hoàn cảnh này đều chịu đựng khảo nghiệm nặng nề. Đấu chí mạnh mẽ vừa rồi của bọn học sinh bị hiện thực vô tình đả kích mạnh mẽ. Mỗi lần gió lạnh thổi buốt thân thể, mỗi lần bước chân dẫm

vào trong bùn sâu, mỗi lần cất bước nhìn về hắc ám vô tận phía trước, đội ngũ bắt đầu rung động bất an.

Có người nhỏ giọng lầm bầm.

Có người hồi hận vừa rồi vì sao không chịu rời đi.

Càng có người bắt đầu oán trách Dương Chính.

Vì hắn cứ bước đi không ngừng, vì sự vô tình, vì sự im lặng nặng nề của hắn.

"Oa" Có người ngã ngồi trên mặt đất, cất tiếng khóc: "Ta đi không nổi rồi."

Có một người, thì sẽ có người thứ hai, người thứ ba...

Khải Sát Lâm bỏ mắt kính xuống, lau nước mưa trên mặt. Nàng thấy Dương Chính dừng lại, sau đó hắn xoay người không nhìn đến mấy học sinh đang ngã ngòai, chỉ dùng thanh âm lãnh đạm nói: "Theo thế mưa này thì sau một tiểu thì nước sẽ dâng đến đầu gối, sau hai tiểu thì nước sẽ dâng tới eo, sau ba tiểu thì nước sẽ dâng tới ngực, thêm nửa tiểu thì các ngươi sẽ bị chìm chết, hơn nữa, nói cho các ngươi một tin tức bất hạnh, gần đây có một bầy cá sấu. Các ngươi cần phải cẩn thận, coi chừng bị nó xé xác."

Thanh âm của Dương Chính không lớn nhưng lọt vào tai mọi người rất rõ ràng.

Cuồng phong bạo vũ xung quanh khiến cho tim mọi người đập dồn.

Bọn học sinh sợ đến khóc không thành tiếng, từng người ngo ngẩn nhìn Dương Chính đến xuất thần.

"Được rồi, ta không muốn bị cá sấu cắn chết, ta đi trước." Dương Chính cười châm biếm, quay người bước đi.

Nhìn thấy thân ảnh hần sắp mất hút khỏi tầm mắt, Khải Sát Lâm như bừng tỉnh mộng, thét lên: "Các người còn ngo ngẩn đó làm gì, mau đi, mau!"

Nàng không quản gì đến phong phạm thực nữ, phong độ lão sư gì hết, vội vàng chạy lên phía trước, kéo mấy học sinh quát: "Lệ Ti, Thụy Kỳ, Áo Lan đứng dậy cho ta, đi không nổi thì bò tới trước."

Khải Sát Lâm không thể không tin lời Dương Chính, vì hậu quả đáng sợ nàng không dám lấy thân mình nghiệm chứng.

Sự lạnh lùng của Dương Chính giống như lời trào phúng không lời.

Cả tên to đầu Táp Mông cũng không thể phản bác, dưới uy lực tự nhiên, sức người rõ ràng quá nhỏ bé, dùng ngôn ngữ để uy hiếp thực sự là đáng cười.

Dưới uy hiếp chân chính của tử vong, bọn học sinh hoảng hốt, toàn thân vốn đã mệt nhoài không biết khí lực từ đâu, mạnh mẽ đứng dậy, lão đảo bước về phía trước, nhưng bóng dáng Dương Chính đã biến mất trong màn đêm.

Khải Sát Lâm bị áp lực cực lớn muốn phát điên, nàg cao giọng hô: "Ái Đức Hoa, người ở đâu?"

Nàng liều mạng la lớn nhưng thanh âm bị tiếng gió mưa át mất, cả người bên cạnh còn nghe không rõ, hướng hồ là Dương Chính đã biến mất không thấy đâu.

Lúc này, có người la lên: "Ở chỗ đó!"

Thân ảnh Dương Chính ẩn ước hiện ra trong bóng tối.

"Đi nhanh!" Khải Sát Lâm kéo mấy học sinh đang thở hổn hển chạy nhanh về phía trước, hiện tại nàng không còn gì để dựa dẫm, chỉ có thân ảnh chập chờn phía trước là còn cho nàng một tia hy vọng.

Phía trước lại tối đen, Dương Chính lại biến mất.

Bọn học sinh tim thất lại, thân thể vốn đã yếu ớt chợt có thêm khí lực, cố sức chạy nhanh tới, sau đó thân ảnh Dương Chính lại xuất hiện. Cứ thế, thân ảnh Dương Chính biến mất, xuất hiện, biến mất, xuất

hiện... không biết đã đi bao lâu.

Đến cuối cùng, thân thể chỉ còn phản ứng cứng nhắc như máy móc.

Bên tai chỉ còn tiếng mưa rơi, át hết tất cả mọi thanh âm.

Không còn ai đủ sức lên tiếng, chỉ từng người một tê dại đi về phía trước giống như bị một sợi dây vô hình kéo tới...

.....

Hắc ám, hắc ám vô tận.

Khải Sát Lâm cảm thấy thân thể mình không ngừng rơi xuống, tốc độ càng lúc

càng nhanh, vực sâu bóng tối thăm thăm như nuốt chửng nàng, bên tai nàng chỉ còn tiếng gió rít.

Tốc độ đáng sợ khiến cho người sợ hãi lần có cảm giác mất đi trọng lượng, Khải Sát Lâm muốn điên cuồng kêu lên.

Nhưng mà cổ họng nàng giống như bị một cánh tay vô hình siết chặt, nàng thét không thành tiếng.

Tốc độ rơi xuống không ngừng tăng lên, cảm giác sợ hãi dày vò tâm can nàng, rơi xuống đất chắc chắn sẽ bị tan xương nát thịt.

Thần kinh căng thẳng đến cực điểm.

Nàng khó chịu đến mức muốn mửa ra.

Đầu óc chấn động mãnh liệt, cả người nàng run lên, giống như thân thể bị mất đi không chế, ánh sáng kịch liệt chợt xé toang màn đêm trong giây lát...

Nàng oa một tiếng, miệng mũi phun nước.

Ý thức dần dần gom lại, bên tai nàng ước truyền tới thanh âm võ vụn: "Tĩnh lại, tĩnh lại, lão sư..."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 10 - Chương 7:

Cổ anh phê mẫu

A

ds Trời sáng rồi.

Đầu của Khải Sắt Lâm giống như bị gậy lớn đập vào, đau đến muốn chết, bất quá cảm giác đau đớn này lại khiến cho nàng cảm giác sinh mệnh còn tồn tại... Để nàng biết nàng còn sống... Tất cả mọi việc vừa xảy ra chỉ là ác mộng.

Nàng chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy mấy cặp mắt lo lắng lẫn vui mừng của những người tuổi trẻ.

"Lão sư, người tỉnh rồi."

"Hắc, ta đã nói lão sư phúc lớn mệnh lớn, làm sao xảy chuyện được."

"Hừ, nếu không phải vì cứu người thì lão sư làm sao có chuyện?"

Lúc này một thanh âm lạnh lùng át hết tất cả tiếng ồn ào vang lên: "Đừng nhón nháo nữa, lão sư các người hiện nay rất hư nhược, ta còn phải trị bệnh cho cô ta."

Thanh âm này không lớn nhưng rất hiệu quả, bọn học sinh đều tránh sang bên.

Một cặp mắt đen thẳm hiện ra trước mặt Khải Sắt Lâm, ánh nhìn đầy vẻ quan tâm.

"Hừ, trước tiên đừng nói gì." Chủ nhân của cặp mắt đỏ nhẹ nhàng đưa 1 ngón tay đặt lên trên đôi môi Khải Sát Lâm: "Cô hiện tại còn rất yếu, ngủ một giấc trước sẽ khỏe lại nhanh thôi."

Hai bàn tay to lớn đặt một chiếc khăn lên trán Khải Sát Lâm, sau đó nàng cảm giác bàn tay mình bị nắm lại, một luồng khí ấm áp tràn vào trong cơ thể nàng, khu trục hàn khí, Khải Sát Lâm cảm thấy buồn ngủ vô cùng, một lúc sau thì nhắm mắt ngủ luôn.

Đến lúc nàng tỉnh lại thì đã là tối ngày hôm sau.

Khải Sát Lâm cảm thấy toàn thân toát mồ hôi ướt đẫm, thân thể tuy ướt át nhưng trong người lại rất thoải mái.

Nàng cố ngồi dậy, trước mắt mê mê hồ hồ, nàng quờ tay tìm mắt kính nhưng không thấy, chợt một bàn tay cầm lấy kính đưa cho nàng.

Khải Sát Lâm sau khi lấy kính, tầm nhìn trở nên rõ ràng. Nàng thở phào một hơi, ngưng chú nhìn người vừa đưa mắt kính, nhãn thần rất cổ quái, nàng im lặng hồi lâu rồi chợt nói: "Ta đói rồi!"

Người kia giống như dùng ma thuật, lập tức biến ra một chén canh nóng hổi đem tới.

Khải Sát Lâm không hề khách sáo, cầm chén canh uống một hớp, cảm thấy khí lực từ từ chi bách hài dần dần hội tụ lại. Nàng đột nhiên cầm chén canh quăng vào đối phương, bắt quá hấn tay chân nhanh nhẹn, thuận tay tiếp lấy, giống như không có chuyện gì bỏ chén sang một bên.

Khải Sát Lâm càng thêm tức giận, đứng phắt dậy, lao tới giống như con thú cái, vừa cắn vừa cấu xé.

Mắt nàng lệ chảy thành dòng, miệng thốt lên những lời ngô nghê: "Hỗn đản, ngươi không như vậy... đồ vô tình... khốn kiếp, toàn là gạt người... không để ý chết sống của người khác."

Náo động hồi lâu, Khải Sắt Lâm không nhìn được khóc rống lên, ôm lấy vai hắn, vừa khóc vừa lấy y phục của hắn lau nước mắt.

"Được rồi, được rồi. Đừng khóc! Cô đừng cảm lắm, Khải Sắt Lâm!"

"Ta cứ khóc, người quản làm gì?" Khải Sắt Lâm phát tiết xong thì hết giận, bây giờ lại giống như một đứa trẻ đang ăn vạ.

Dương Chính biết mình lúc ở đầm lầy đã quá hung dữ, khiến cho nha đầu này chịu phải đả kích không nhỏ.

Bất quá không làm vậy thì bọn học sinh

này sợ là không vượt qua đầm lầy được.

Khải Sắt Lâm nhìn xung quanh, rừng cây bốn bề yên tĩnh, dưới chân bùn đất mềm mại, lửa đang cháy ở phía xa, nàng chợt nhớ tới học sinh của mình, lại nghĩ vừa rồi thất thái, hô nhỏ một tiếng, lui ra khỏi lòng Dương Chính.

Nàng chợt dạ nhìn quanh, sợ rằng học sinh đang quan sát mình, may mà xung quanh tối đen, trừ ánh sáng của trăng sao ra thì không có ai.

"Bọn họ đâu?"

Dương Chính chỉnh y phục lại, bình thản nói: "Yên tâm, ta nói để cho cô nghỉ ngơi

nên đã bảo bọn họ dựng trại ở phía xa."

Khải Sát Lâm giờ mới thở phào, nhìn dáng vẻ đáng ghét của Dương Chính thì đá cho hấn một cái:"Không được cười, bản tiểu thư chỉ là nhất thời thất thái, không có ý tứ gì với người cả."

"Xem ra ta tự tác đa tình rồi." Dương Chính thở dài, làm ra dáng vẻ buồn bã như "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình".

"Giả vờ, ai bảo người giả vờ chứ?" Khải Sát Lâm bị chọc đến bật cười.

Cười thì cười nhưng nước mắt vẫn cứ lăn dài, ủy khuất, sợ hãi, tuyệt vọng các cảm giác đó ngay lúc nàng vừa an tĩnh

lại tiếp tục nổi lên trong đầu óc, những gì trước mắt giống như ác mộng khiến nàng toàn thân phát lạnh.

Nàng rụt vai như muốn rút người nhỏ lại.

Dương Chính thấy vai nàng run run thì biết mọi việc xảy ra trong đêm lầy đã khó mà phai mờ trong tâm trí của Khải Sát Lâm, thậm chí đả kích quá mạnh mẽ còn gây ra vết hằn sâu đậm trong lòng nàng.

Nếu như không khuyên bảo cho tốt thì loại tổn thương này sẽ theo đuổi nàng cả đời.

Hắn cúi người xuống, nhẹ đặt tay lên vai Khải Sắt Lâm, ôn hòa nói: "Ta đã giúp cô chuẩn bị nước nóng, cô đi tắm nước nóng trước đi, sau đó tới tìm ta, ta có chuyện muốn nói với cô."

"Tắm... nước nóng?" Khải Sắt Lâm cố nhiên còn cảm giác bị thương nhưng nghe tới kiến nghị hoang đường đó cũng nhin không được ngẩng đầu lên. Nơi hoang dã thế này tìm đâu ra nước nóng, còn bôn tắm nữa chứ.

Dương Chính nhẹ vỗ vai nàng, đứng thẳng người dậy.

"Đi theo ta."

Khải Sát Lâm bán tín bán nghi đi theo Dương Chính đi vào trong rừng, quanh qua một tảng đá lớn.

Nàng tức thì tròn mắt ngạc nhiên.

Một cây cỏ thụ khổng lồ bị khoét rỗng bên trong, vừa hay đủ cho một người nằm, bề mặt còn có nước đang bốc hơi nóng, ở góc kia để một cây côn màu đen kịt. Khải Sát Lâm nhận ra đó chính là ma trượng của Dương Chính, lúc đầu còn bị nàng chế nhạo một hồi, còn bảo cây thiêu hỏa côn này nên lấy tên là Lạp phong thì hơn.

"Người làm thế nào được vậy?" Khải Sát Lâm cảm thấy Dương Chính quá mức

thần kỳ.

"Ta chỉ chỉnh sửa ma văn trên Hắc hoàng trượng thì có thể tiếp tục sinh nhiệt, ta không chế nhiệt độ thích hợp rồi, còn nữa, đây là y phục." Dương Chính để cái bao nhỏ trên vai xuống tảng đá: "Ta nhờ Lệ Ti sấy khô cho cô đó, ta không hề đụng tới."

Khải Sát Lâm cầm lấy bao, mở ra xem tức thì mặt đỏ bừng, may nhờ bóng đêm che khuất. Trong bao cái gì cũng có, cả yếm lót lẫn nội khó.

"Ta đi đây, cô tự phóng Khu quang kết giới đi, bọn học sinh sẽ không biết cô ở đây." Thanh âm của Dương Chính càng

lúc càng xa, Khải Sắt Lâm ngẩng đầu lên mới phát hiện hắn đã rời đi.

Đúng là một nam nhân tinh tế, Khải Sắt Lâm không nhìn được nghĩ tới Dương Chính hiện giờ so với tên Dương Chính khôn kiếp trong đầm lầy.

Nàng đưa tay thử độ nóng của nước, sau đó phóng Khu quang kết giới. Khải Sắt Lâm cởi bỏ y phục, nhảy vào trong nước, thoải mái đến mức cất tiếng rên...

Lâm nhắm hát khúc Khẩu Khẩu Mã Liên chi ca gần đây rất nổi tiếng ở đại lục, Khải Sắt Lâm bắt đầu thay y phục sạch sẽ vào, tâm tình liền trở nên tốt hơn nhiều.

Nữ nhân rất thích tắm rửa, tẩy sạch chất dơ cũng giống như tẩy sạch phiền não, cả người và tâm thái cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Khải Sát Lâm vừa búi lại mái tóc ướt vừa cầm lấy cây Hắc hoàng trượng xấu xí, ma trượng vừa cầm vào tay nàng cảm thấy ấm áp.

"Tên khốn, không biết đầu óc hấn nghĩ gì."

Đem ma trượng cải tạo thành nhiệt bồng để làm bồn nước nóng, cả thiên hạ chỉ có mình Dương Chính, Khải Sát Lâm sờ bề mặt trơn láng của ma trượng, trong lòng

có chút ngọt ngào.

Nàng phá bỏ Khu quang kết giới, vừa ngâm nga vừa đi ra ngoài.

Vừa vòng tới khối đá lớn, nàng giật mình lui lại hai bước, sau khi nhìn rõ thân ảnh ngồi trên đó, nàng giận dữ nói: "Người ngồi đó làm gì?"

Dương Chính phủi bùn đất trên quần áo, phun ngọn cỏ đuôi chó đang ngậm trong miệng ra.

Cặp mắt đen như phát sáng trong đêm, hấn sờ mũi, di di chân trên mặt đất nói: "Khu rừng này có rất nhiều rắn, ta sợ cô nguy hiểm nên không dám đi xa."

Khải Sát Lâm quả nhiên phát hiện dưới chân Dương Chính là 7, 8 con rắn, lông tóc cả người dựng ngược, run rẩy nói: "Người... người..."

"Chết rồi, đừng sợ." Dương Chính ngồi dựa vào tảng đá, dáng vẻ vẫn trầm tĩnh như cũ, phảng phất trên thế gian này không có gì khiến cho hắn hưng phấn.

Khải Sát Lâm hít sâu mấy hơi, hiện tại Dương Chính làm gì nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa, tên này tuyệt đối là nam nhân cổ quái nhất thiên hạ.

Nàng cố tránh xa mấy con rắn chết, đưa Hắc hoàng trượng tới: "Đây, trả cho

người."

Dương Chính cầm lấy ma trượng, cũng không biết làm gì, nhẹ gõ nó vào một bên nói: "Đến đây ngồi đi."

Khối đá cao này tự nhiên không làm khó được một cao cấp pháp sư, Khải Sắt Lâm dùng Phiêu phù thuật nhảy lên trên.

Không ngờ ngồi trên cự thạch, phong cảnh biến thành rộng lớn vô cùng.

Nàng có thể nhìn thấy con sông bên rừng cây, trên bến sông còn có lửa, có nhiều bóng người.

Đó là nơi đóng trại của tiểu đội thí

luyện.

Đêm đen trong vắt như pha lê, mấy ngôi sao trên trời như khảm vào đó, vẻ yên tĩnh bình lặng khiến người ta vui vẻ.

Dương Chính thoải mái nói: "Ta trước giờ thích nhất là bầu trời của thế giới này, ta chỉ thấy bầu trời như vậy ở Bắc cực, sau đó ta thích bầu trời đến mức muốn sinh sống dưới vòm trời, muốn xây một căn nhà lớn, nóc nhà làm bằng pha lê để ngày ngày có thể nằm trên giường ngắm bầu trời cũng đủ hạnh phúc rồi. Không ngờ mộng tưởng đó giờ đây dễ dàng trở thành hiện thực, nhưng ta lại không hề có hứng thú cất một căn nhà."

Khải Sát Lâm cảm thấy Dương Chính nói chuyện có vẻ kỳ quái, nà^hng nghĩ cả nửa ngày mới nói: "Bắc cực ở đâu?"

Dương Chính cười nhẹ, cả người nằm xuống, hai tay gác sau gáy, thoải mái thở ra một hơi dài: "Bắc cực... là vùng đất cuối cùng ở phía Bắc, là nơi cuối của bầu trời."

"Nói khoác, vùng đất cuối phía Bắc? Người chỉ bịa đặt." Khải Sát Lâm dẫu môi.

"Nói đi, mộng tưởng của cô là gì?" Dương Chính hỏi.

"Mộng tưởng của ta... À..." Khải Sát Lâm

trầm tư hồi lâu khổ sở lắc đầu: "Mộng tưởng của ta rất nhiều... Ăn thịt nướng hoài không hết, không, phải là thức ăn Trung Quốc mà người đã chịu nấu cho ta."

"Cái đó thì dễ, còn mộng tưởng lớn nhất, khó thực hiện nhất của cô thì sao?"

"Khó thực hiện nhất..." Khải Sát Lâm chớp mắt, mặt đỏ bừng: "Ta nói ra người không được cười đó."

"Nói đi!"

"Mộng tưởng lớn nhất của ta là làm cho nam nhân có thể mang thai!"

Sau một lúc lâu, Dương Chính mới nâng gương mặt đỏ bừng của Khải Sắt Lâm lên, nhìn ngắm cẩn thận, không hề phát hiện thân sắc đùa cợt trên mặt nàng, hấn cẩn thận hỏi: "Cô nói thực chứ?"

"Đương nhiên." Khải Sắt Lâm máy môi, ánh mắt hiện lên nỗi bi thương sâu đậm.

"Chuyện gì vậy?" Dương Chính cảm thấy cổ quái.

"Kỳ thật... cũng không có gì." Khải Sắt Lâm lau mắt, cười cười nói: "Lúc mẹ ta sinh ta ra thì đã chết vì sinh khó, phụ thân ta lúc đó đang còn ở chiến trường, ta sinh ra không lâu thì phụ thân ta cũng chết, cả mặt mũi ta còn không biết."

Dương Chính càng lúc càng thấy kỳ quái, ngữ khí của Khải Sát Lâm tuyệt không giống như đang kể về cố sự bi thương mà lại giống như đang lặng nhìn số mệnh mệnh mang mờ mịt không cách nào tránh thoát.

"Người có nghe qua Cổ anh ma mẫu chú hay chưa?"

Dương Chính lắc đầu, cái tên đáng sợ này hẳn chưa từng biết, nhưng chỉ nghe nhắc tới thì da đầu phát ngứa, phảng phất năm từ đó ẩn chứa trở chú sâu độc vô cùng.

"Trên đời này có một vu thuật chí độc,

dùng oán hận không thể đè nén trong lòng một người, rồi tự mình rút hết máu tươi toàn thân ra, chôn mình vào trong mộ của ngũ độc (gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc - người dịch) bảy ngày bảy đêm, nhục thể để cho chúng cắn xé, linh hồn chịu chí độc xâm phạm, sau đó vận dụng thuật pháp đã tuyệt tích biến mình trở thành Hắc vu yêu, thành tợ Bất tử chi thân, có năng lực sánh ngang với Thần. Nhưng mà loại thuật pháp này quá ác độc, bất kỳ người nào chuyên hóa thành Hắc vu yêu thì vĩnh viễn phải chịu Cổ anh ma mẫu chú tà ác, đoạn tử tuyệt tôn, không thể nào kéo dài huyết mạch... trừ phi dùng máu của mẫu thân để bình ôn khí tức tà ác đó."

Dương Chính run lên, ánh mắt hần trở nên sáng rực, thanh âm cổ kìm nén bật ra: "Cô..."

"600 năm trước, một tổ tiên của ta vô tình tìm được phương pháp tu luyện Vu thuật chí độc đó trong một ngôi mộ thời thượng cổ, sau đó... ông ta luyện thành nó."

Khải Sát Lâm nhìn Dương Chính một cái, bình tĩnh nói tiếp: "Từ đó, bắt đầu từ đời ông ta, bất cứ con cháu nào muốn nối liền hương hỏa thì mẫu thân đều phải chết... Hơn nữa còn phải chết một cách vô cùng thống khổ, bị hài tử mình mang trong bụng hành hạ đến chết, sau này ta nghe dưỡng mẫu kể lại mẹ ruột của ta lúc

đỏ rên xiết suốt ba ngày liền, máu chảy hết mới chết đi."

Dương Chính hơi thở trở nên dồn dập.

Hắn ở sa trường giết người không chớp mắt, từng thấy không biết bao nhiêu mưa máu gió tanh, cũng biết không ít sự tình thâm, nhưng Cổ anh ma mầu chú mà Khải Sắt Lâm nói thực sự quá đáng sợ, quá ly kỳ, quá ác độc, cả hắn bất giác cũng thất tim lại.

Hiện tại hắn có thể hiểu được Khải Sắt Lâm vì sao lại có mộng tưởng đáng cười như vậy.

Phía sau nụ cười đó ẩn tàng cố sự bi

thảm đầy máu, có thể dùng nụ cười đối mặt với vận mệnh tàn nhẫn cực đoan cỡ đó thì tâm tính cần phải cứng rắn tới đâu? Dương Chính chợt phát hiện Khải Sát Lâm còn kiên cường hơn hẳn tưởng tượng nhiều. Đáng cười là hắn còn định khuyên nhủ nàng ta.

Cảnh tuyệt vọng trong đầm lầy so với Cổ anh ma mẫu chú thực sự không đáng là gì.

"Sao nào, ngươi sợ quá phải không?" Khải Sát Lâm cười nói, ánh mắt không nhìn Dương Chính, nhưng lại ẩn ước có nước mắt.

Dương Chính cổ họng rung rung, hắn rất

muôn an ủi nàng, nhưng lại phát hiện ngôn ngữ không thể nào diễn đạt được.

"Không có biện pháp giải được sao?"

Sau khi hẳn hiểu rõ sự tình thì bắt đầu bình tĩnh lại, Dương Chính cảm thấy nên làm gì đó thì thiết thực hơn. Tính cách hẳn vốn có tinh thần hiệp khách, tuyệt không bao giờ muốn nhìn thấy người ở bên mình tuyệt vọng.

Khải Sát Lâm lắc đầu: "Cổ anh ma mẩu chú chính là đi kèm theo vu thuật chí độc, những thứ này đều lưu truyền từ đế quốc ma pháp thượng cổ, nền văn minh đã bị diệt tuyệt, còn lại chỉ là những lời bịa người, làm thế nào tìm được biện

pháp?"

"Nhất định sẽ có biện pháp." Dương Chính kiên định nói: "Không được buông bỏ hy vọng."

Khải Sát Lâm vươn vai, một tay chống cằm, thoải mái nói: "Ta đã có biện pháp rồi, chính là không kết hôn, không sinh con."

Dương Chính ngẩn người, gật đầu nói: "Đúng rồi."

"A?" Khải Sát Lâm kinh dị nhìn Dương Chính, trên đại lục này người ta còn rất quan trọng chuyện nối liền hương hỏa. Tư tưởng phong kiến Bất hiếu hữu tam,

vô hậu vi đại (Bất hiếu có ba tội, trong đó không có con là lớn nhất) đã bao trùm khắp đại lục này. Bằng không thì từ tổ tiên của Khải Sát Lâm tu luyện Hắc vu yêu đến giờ thì huyết mạch đã đứt đoạn từ lâu rồi.

Dương Chính là nam nhân đầu tiên nàng gặp trên đại lục này không quan tâm đến việc nối liền hương hỏa. Khải Sát Lâm thầm mắng, tên khốn này, đúng là quái dị.

Đêm đã khuya, sương bắt đầu rơi trong rừng, trời cũng chuyển lạnh.

Dương Chính đứng dậy, duỗi chân duỗi tay một lúc, đưa tay tới trước mặt Khải Sát Lâm: "Đi thôi, đừng thức khuya quá,

ngày mai còn phải lên đường."

Khải Sát Lâm nắm tay Dương Chính, hấn kéo nàng đứng dậy.

"Khải Sát Lâm, cô rất dũng cảm, rất độc lập, nữ nhân như vậy mới tốt, ta hy vọng những lời ta nói đây cô đừng cho là nói giỡn. Cho dù cô gặp được nam nhân mình yêu thích nhưng nếu hấn muốn cô sinh con cho hấn thì cô cứ một cước đá bay hấn đi, hấn mà cưỡng bức cô thì cô có thể tìm ta, ta giúp cô giải quyết."

Dương Chính nói rất thành thực, vì hấn ảm ước cảm thấy không thỏa đáng, ma chú đáng sợ như vậy vì sao nữ nhân của gia tộc Khải Sát Lâm cứ nối nhau chịu

chết, lẽ nào chỉ là vì nổi liên hương hỏa sao?

Dương Chính tin vào trực giác của mình, loại Cổ anh ma mẫu chú này giống như mê vụ, đã che giấu đi tội ác sâu đậm hơn.

Khải Sát Lâm trái lại không có cảm giác gì, nghe Dương Chính nói lại cười đùa: "Ngươi là ba ba ta sao, dám nói với ta bằng cái giọng đó."

"Đừng cho là giỡn chơi." Dương Chính nghiêm mặt nói: "Cô nhất định phải nhớ kỹ."

Khải Sát Lâm sững sờ một lát, chợt tươi

cười nói: "Yên tâm, tiểu ba ba. Ta nhất định nhớ kỹ, ta rất sợ đau, cả đời ta sợ nhất là sinh con."

Tiểu ba ba? Dương Chính dờ khóc dờ cười, không nói thêm nữa, nắm lấy tay Khải Sắt Lâm, nhảy xuống cự thạch.

Hai người vừa ra khỏi rừng, một bóng người khổng lồ ập tới.

Dương Chính lui lại mấy bước, Khải Sắt Lâm hét lớn: "Tạp Mông, ngươi làm gì vậy? Dừng tay."

Tạp Mông cầm cự kiếm dừng ngay trên đầu Dương Chính, tròng mắt màu vàng của y như phun ra lửa, nhìn chăm chăm

vào Khải Sắt Lâm vừa thay y phục, lại còn đầu tóc ướn đằm. Đôi môi dày của y vì kích động mà run rẩy: "Các người... các người..."

"Bọn ta làm sao?" Khải Sắt Lâm tức đến sắc mặt xanh dờn: "Người lặn đi cho ta, trên đường người cứ gây gỗ với Ái Đức Hoa, điên cuồng chưa đủ sao? Lặn đi, ta không cần người nữa."

Dương Chính bình tĩnh đưa tay gạt cự kiếm đang rung động ở trước trán mấy cm ra, bình tĩnh nói: "Ta nghĩ Tạp Mông tiên sinh đã hiểu lầm rồi, Khải Sắt Lâm."

Khải Sắt Lâm đương nhiên biết Tạp Mông hiểu lầm nhưng nàng không muốn

giải thích.

Nếu không phải lần này đi tới sào huyết Thực nhân ma thí luyện cần phải có chiến sĩ làm nhục thuần, nếu không phải Á Lịch Sơn đại thủ hộ không luyện chế thành công thì nàng đâu cần tên khốn thô lỗ này gia nhập đội ngũ. Nàng cực kỳ chán ghét y, lúc nàng còn nhỏ không hề có bạn khác giới là vì tên này không đánh bị thương thì cũng giết chết họ.

Nhưng mà Tạp Mông lại dùng phương thức quyết đấu quang minh chính đại, hơn nữa lại rất kiên cường nên Khải Sát Lâm căn bản không có biện pháp nào.

Cứ thế cho nên cả Đồ Lan Đóa các nam

nhân thấy Khải Sát Lâm đều né tránh không dám làm quen.

Nếu như lần này Khải Sát Lâm không cần một chiến sĩ làm ngoại viện thì đã không bắt đắc dĩ mời tên Hắc Hùng này. Vì vậy nàng không muốn giải thích với người mà mình chán ghét.

"Ta muốn quyết đấu với ngươi!" Táp Mông nhìn thấy thần tình của Khải Sát Lâm, thì tuyệt vọng gầm lên, tháo găng tay ra ném xuống chân Dương Chính.

Lúc này, các học sinh đều đã tỉnh dậy, từng người một thò đầu ra quan sát, nhìn thấy Táp Mông quăng bao tay xuống thì giật mình kêu lên thành tiếng, sau đó,

toàn bộ chúng đều lồm cồm ngồi dậy, chạy tới xem nhiệt náo.

Bọn học sinh rất thích coi nhiệt náo, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Khải Sát Lâm tức đến cơ hồ ngất đi.

Nàng mấp máy môi, chỉ vào Tạp Mông một hồi không nói được câu nào. Nàng hiện tại đang hồi hận là đã mời tên gấu đen không có đầu óc này đi theo. Sự tình phát triển đến mức này cũng giống như Tạp Mông ngày trước đã giết chết những bằng hữu nam của nàng.

Nhưng mà, loại quyết đấu này căn bản không thể ngăn trở.

Tháo bao tay quyết đấu chính là chiến tranh giữa nam nhân, bao hàm tôn nghiêm, vinh dự, người ngoài tuyệt không thể can thiệp. Khải Sát Lâm tin Dương Chính không chỉ đơn giản là một sơ cấp pháp sư nhưng nàng tuyệt không tin Dương Chính có thể đánh chiến sĩ cải tạo Táp Mông, hơn nữa Táp Mông đã hoàn thành tiến giai, thực lực hơn xa tưởng tượng của người khác, dù có là đại pháp sư cũng không dám khinh suất trêu vào.

Học sinh đứng đông nghẹt xung quanh, có mấy tên nghịch ngợm còn thổi sáo miêng.

Quyết đấu! Quyết đấu! Quyết đấu! Quyết

đầu!

Quyết đầu đầy nhiệt huyết chính là mộng tưởng lãng mạn của thiếu niên, bọn họ không nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng do quyết đầu mang lại mà chỉ cảm thấy rất hưng phấn.

Dương Chính cúi đầu nhìn bao tay da màu đen.

Hắn cười cười, để lộ hàm răng trắng như tuyết, nhẹ cúi đầu xuống, khí chất ung dung đó người khác thực sự là không thể theo kịp, bất cứ đối thủ nào đối mặt với biểu tình bình tĩnh này đều giận đến phát điên.

Hắn nhìn các học sinh đang hưng phấn chung quanh, ngôn ngữ vẫn lạnh lùng như cũ: "Xem ra các người muốn tự mình giải quyết vấn đề ăn uống trên đường thí luyện."

Một câu này giống như gáo nước lạnh tạt vào mặt bọn học sinh.

Đúng rồi, không có Dương Chính thì bọn họ biết ăn cái gì.

Sau đó Dương Chính đá bao tay ra, nhìn Táp Mông nói: "Ta hy vọng người suy nghĩ cho kỹ, người đang phá vỡ mộng tưởng của Khải Sát Lâm đó. Vì lần thí luyện này nàng ta đã phí bao nhiêu tâm huyết chắc người cũng biết. Ta vốn không

muốn giải thích với người khác nhưng vì Khải Sát Lâm ta nói cho người biết, ta và Khải Sát Lâm không hề làm chuyện như người đã nghĩ. Hai người bọn ta chỉ muốn hoàn thành thí luyện mà thôi. Nếu như người tôn trọng nàng thì hãy giúp đỡ nàng hoàn thành thí luyện trước. Sau đó nếu người còn hứng thú thì ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người."

Dương Chính ánh mắt lạnh lẽo, ngôn từ đầy vẻ tự tin gây sức cảm nhiễm rất lớn.

Tạp Mông đang giận dữ điên cuồng lại bị thức tỉnh, vì y biết nam nhân trước mặt không hề nói ngoa.

"Được, ta chờ kết thúc thí luyện sẽ quyết

đầu với người." Táp Mông lạnh lùng nói, cầm cự kiếm đi ra ngoài.

Không có gì náo nhiệt để xem, bọn học sinh vừa cảm thấy may mắn vừa cảm thấy thất vọng tản đi.

Khải Sát Lâm tạm thời cảm thấy nhẹ nhõm, nàng ôm ngực nói:"Táp Mông từ trước đến nay chưa từng quyết định như vậy. NGười thực là may mắn, mấy ngày nữa người âm thầm rời đi, Táp Mông tìm không thấy người cũng không quan hệ gì."

"Ai nói ta đi?" Dương Chính bình tĩnh nói.

Khải Sát Lâm gấp rút nói: "Ái Đức Hoa, người không biết về con người Tập Mông đâu, hắn đã nói thì sẽ làm đó, sau khi thí luyện kết thúc, hắn nhất định sẽ gây phiền phức cho người đó."

"Phiền phức của ta đã rất nhiều, thêm một chút cũng không sao."

"Người..." Khải Sát Lâm không chỉ một lần bị dáng vẻ bình thản của Dương Chính khiến cho bất ngờ nhưng nàng vẫn giận dữ nói: "Thôi, ta không quản nữa."

Nàng giận dữ đi về phía doanh trại, Dương Chính nhìn nàng rời đi, cũng xoay người đi vào trong rừng.

Ngày hôm sau, đội ngũ thí luyện đã nghỉ ngơi được một đêm tiếp tục lên đường. Lâm Đạt mục sư vì đã lâm bệnh nặng trong khi dầm mưa ở đầm lầy nên chức trách y tế Dương Chính cũng phải gánh vác.

Nữ thần may mắn lần này ở bên mình họ.

Đường đi bình an ngoài ý liệu, dọc đường thỉnh thoảng có vài mãnh thú xuất hiện đều bị thí luyện tiểu đội dùng để luyện tập để tăng gia kinh nghiệm chiến đấu.

Trên đường trừ một cao cấp ma thú Thiết bì độc mãng khiến cho thí luyện tiểu đội chân tay bối rối, cuối cùng nhờ Tạt

Mông trợ giúp mới có thể chế phục được ra thì mọi việc đều thuận lợi. Giết xong Thiết bì độc mãng, lấy được một viên tinh hạch Thổ hệ khiến cho bọn học sinh hưng phấn vô cùng.

Lúc này Khải Sắt Lâm còn được ăn món ăn Trung Quốc rất ngon.

Đó là một tô canh màu vàng óng, hương vị ngào ngạt, trong canh còn có từng miếng thịt được cắt vô cùng tinh tế. Sau khi Khải Sắt Lâm ăn xong thì thích thú vô cùng.

Lúc trước nàng ăn bò bít tết do Dương Chính chế biến, đã cho là không còn thứ nào ngon hơn nữa, nhưng so với tô canh

này thì không khác gì rơm rạ.

Mỗi miếng ăn vào đều khiến cho cả miệng thơm tho, tư vị khiến người ta phát điên lên được.

Nhưng mỗi lần nàng hỏi Dương Chính thì hắn chỉ thần bí cười cười không nói.

Cho đến một lần, Khải Sát Lâm lén lút rình xem Dương Chính nấu loại canh đó, nàng cơ hồ ói ra ngoài.

Không ngờ đó là thịt rắn.

Vì vậy ba ngày liền Khải Sát Lâm không ăn đồ ăn Dương Chính nấu, chỉ nướng thịt ăn đỡ, Dương Chính giống như vô

can, chỉ nói: "Cô không nhìn là được rồi, món này là món ngon nhất của ta, ta cố ý để cho cô đó, cô không thấy ta đâu có để cho ai ăn đâu."

Hắn dương dương đắc ý uống sạch tô canh rắn, dáng vẻ khiến cho Khải Sát Lâm tức đến muốn cắn hắn một cái.

Nói chung, đường đi thí luyện lần này thực sự khiến cho người ta mãn ý.

Trù sư Dương Chính biểu hiện quá tốt, sau nửa tháng, Thu Phong hiệp cốc đã xuất hiện trước mắt mọi người giống như kỳ tích.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 11 - Chương 1: Sào huyết thực nhân ma

A

ds Hình dáng dốc núi giống như ruộng bậc thang, rất ít thực vật sinh trưởng nơi này, trừ đá ra thì chỉ có đất cát hoang lương.

Một mùi vị quái dị lan tỏa trong không khí, mùi vị này là hỗn hợp của phân nước tiểu lẫn mùi rửa nát hòa trộn vào nhau, khiến cho người ta cảm thấy phiền não mệt mỏi.

Càng đi vào trong thì xương cốt tán loạn

nằm trên mặt đất xuất hiện càng nhiều.

Vô luận là xương động vật hay nhân loại bề mặt đều có rất nhiều dấu răng cắn ngập vào như đao khắc.

Tiểu đội thí luyện cẩn thận bước đi trong cốc đạo, mọi người bị không khí nguy hiểm vô hình đè nén, thập phần khản trương.

Thu Phong hiệp cốc từng là một nơi đẹp đẽ, mấy trăm năm trước một vị Triệu hoán thuận sĩ đáng sợ tên là Đạt Nỗ Bĩ Tư đã tới chiếm cứ nơi này, đồ sát nhân loại, khiến cho thương kim liệt nhân khắp nơi nổi dậy tìm tới, thoát đầu liệt nhân chỉ có tới không có về, đều bị lão

luyện thành ma vật, nhưng sự cường đại và tàn bạo của Đạt Nỗ Bửu Tử đã khiến cho mọi người phần nộ.

Thánh hỏa giáo đình phái xuất một chi kỵ binh tinh anh cùng các tổ chức tự phát gồm hơn trăm thưởng kim liệt nhân vây công Thu Phong hiệp cốc, dù cho Đạt Nỗ Bửu Tử cường đại thế nào cũng không thể chống nổi, cuối cùng bị đánh lùi sâu vào trong hiệp cốc.

Lão biết mạng mình không còn dài, trong lúc tuyệt vọng đã khởi động tinh giới thông đạo mà lão chưa hề biết đến, không ngờ lại dẫn Thực nhân ma lĩnh chủ đến.

Lãnh chủ cuồng bạo xé xác Đạt Nỗ Bửu Tử xong lại triệu hoán thêm vô số Thực nhân ma cùng hung cực ác giết sạch mọi người vây công Thu Phong hiệp cốc.

Từ đó về sau, Thu Phong hiệp cốc trở thành cấm địa nhân gian.

Giáo đình không phải không muốn đồ ma, mấy trăm năm nay cũng không biết có bao nhiêu thưởng kim lập nhân đến đây muốn lấy thủ cấp Thực nhân ma lãnh chủ.

Nhưng Thực nhân ma lãnh chủ có một kiện ma khí cấp sử thi là Hoàng quan. Hoàng quan này nối liền thông đạo hai giới, có thể tạm thời trốn tránh trong Tinh

giới, cho nên mỗi lần có hành động đồ ma quy mô thì Thực nhân ma lĩnh chủ lại trốn trong Tinh giới, đợi tới khi đại quân rút đi thì lại xuất hiện, triệu hoán lâu la, tiếp tục chiếm cứ sơn cốc.

Cứ thế nhiều lần, chẳng những không giết hết được Thực nhân ma mà giáo đình và những người tham gia đồ ma còn tổn thất thảm trọng. Còn Thực nhân ma lĩnh chủ trái lại cũng tự biết mình, một mực ở trong Thu Phong hiệp cốc, không hề ra ngoài kiếm ăn. Giáo đình cũng chỉ còn cách bỏ qua ý tưởng giết sạch Thực nhân ma.

Không có giáo đình chi viện, mấy tiểu đội lẻ tẻ muốn đồ ma càng không thể làm

được.

Lâu dần, người sống chung quanh Thu Phong hiệp cốc đều vì sợ Thực nhân ma nên đã dời đi nơi khác, con đường gần đó lâu ngày không người lui tới, phương viên trăm dặm gần đó biến thành tuyệt địa không hề có bóng người.

Thực nhân ma là cự nhân có đầu óc rất đơn giản, trừ Thực nhân ma lĩnh chủ Đạt Đề Đài Tư ẩn mình ở nơi sâu nhất trong hiệp cốc là không ai dám trêu vào ra thì bên ngoài Thu Phong hiệp cốc đã trở thành nơi nhiều người mạo hiểm tập luyện. Bọn Dương Chính tiến vào Thu Phong hiệp cốc, trên đường đâu đâu cũng nhìn thấy vết tích chém giết.

Dương Chính không hề cảm thấy gì, nhưng bọn học sinh chưa từng thấy qua cảnh tượng này ai nấy sắc mặt xanh lè, cả tên tiểu tử nghịch ngợm Nặc Lý Mạn cũng không còn vẻ kiết ngạo thường ngày mà cẩn thận quan sát chung quanh.

Tập Mông cầm cự kiếm đi ở hàng đầu, Dương Chính vốn muốn đi đầu nhưng lại bị Khải Sát Lâm kéo vào đội ngũ cùng chỗ với mấy nữ sinh. Khiến cho Dương Chính không cách nào phản bác chính là nàng ta nói hấn chỉ là một sơ cấp pháp sư, sự nghiệp nấu ăn phía trước còn rất rục rỡ.

Theo đội ngũ đi sâu vào trong, đường đi

càng lúc càng khúc khuỷu, xương cốt tàn
hài trên mặt đất càng lúc càng nhiều.

Thỉnh thoảng lại có một hai tiếng gầm
trầm trầm vang lên, chính là do Thực
nhân ma phát ra. Trời không nóng nhưng
trán ai cũng toát mồ hôi.

Lúc này không biết ai đập trúng xương
khô trên mặt đất, tiếng xương gãy răng
rắc vang lên.

Sau đó từ trên sườn núi một tiếng rống
trầm đục truyền tới.

Một khối đá nặng chừng trăm cân từ
không trung bay vào tới, Táp Mông thét
lên một tiếng, cầm thiết thuẫn lao tới quét

bay khỏi đá đi, khối đá bay sượt qua đầu mấy học sinh tà tà rơi xuống, Tạt Mông lùi lại mấy bước, hai mắt nhìn chăm chú vào đầu núi nơi mà khối đá vừa bay tới.

Mọi học sinh kinh hoàng thất thố, Khải Sát Lâm không ngừng quát lên: "Đừng la lớn, bình tĩnh lại."

Một thân ảnh to lớn xuất hiện trên sườn núi, thân hình cao hơn 3 mét, làn da nhẵn nhéo màu xanh nhạt, mái tóc đỏ quạch bay tán loạn, răng nanh lộ hẳn ra ngoài, nước dãi chảy ròng ròng trên đôi môi dày như chứng minh cho thân phận Thực nhân ma.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, Thực

nhân ma quẹt mũi, đầu óc đơn giản của nó phảng phất như cảm thấy nhiều "thức ăn" đang tỏa hương thơm ngát. Nó kêu lên mấy tiếng quái dị, cầm thanh mộc bổng to bằng bắp đùi lên, men theo sườn núi gầm gừ chạy xuống.

"Chuẩn bị tấn công, mọi người dùng năng lượng hỏa cầu." Khải Sát Lâm cũng là lần đầu chỉ huy chiến đấu, có chút tay chân bối rối.

Bọn học sinh càng thêm rối loạn, có người lấy sai dược phẩm, có người cả chú ngữ cũng niệm sai. Mắt thấy Thực nhân ma tới gần, nhưng chỉ có 3, 4 hỏa cầu phóng ra trúng vào người Thực nhân ma làm bốc lên hoa lửa. Cự nhân cao

hơn 3 mét này hoảng hốt một lúc, trên người đã bị nổ đến toác da rách thịt, máu màu xanh lục từ vết thương cháy đen chảy ra càng làm cho Thực nhân ma giận dữ. Nó ngẩng lên trời rú dài mấy tiếng, trực tiếp xông thẳng qua. Cự bồng tới sát bên, Táp Mông liền vùng cự kiếm cản lại, kiếm bồng chạm nhau phát ra một tiếng trầm đục.

Cự kiếm chém thẳng vào trong đại bồng, Thực nhân ma khí lực cỡ nào, ngay cả Táp Mông mạnh mẽ như gấu đứng trước thân hình cao hơn 3 mét của nó cũng giống như một đĩa trê. Y bị Thực nhân ma đẩy lùi mấy bước, Táp Mông mắt thấy không thể chống nổi, liền rùn người xuống, cả người lao mạnh vào bụng Thực

nhân ma, lại đưa chân gạt mạnh, Thực nhân ma mất trọng tâm liền ngã xuống đất.

Rút cự kiếm ra khỏi mộ bỗng, Táp Mông rống lên, quay người chém xuống, máu tươi màu lục phun ra cao hơn ba xích, đầu của Thực nhân ma lăn tròn xuống sườn núi.

Bọn học sinh liền cất tiếng hoan hô vang dội.

Táp Mông chống kiếm xuống đất, thở hổn hển.

Chỉ có mình Dương Chính không hề có chút vui mừng, thần sắc ngưng trọng

đồng tai nghe ngóng, vô số tinh thần ti
thăm dò tình huống xung quanh trong
phương viên một km. Ít nhất có tám tên
Thực nhân ma đang tiến lại gần.

Thực nhân ma vốn là sinh vật quần cư, dĩ
nhiên là có phương thức liên hệ đặc biệt,
vừa rồi tên Thực nhân ma trước khi chết
đã rống lên mấy tiếng, rõ ràng đã dẫn
thêm nhiều đồng bọn đến.

Dương Chính nói rõ tình huống lại cho
Khải Sát Lâm.

Mọi người đều sửng sờ.

Vừa tiến vào Thu Phong hiệp cốc chưa
xa đã có nhiều Thực nhân ma đến vậy,

còn nắm đạ quang lại nằm trong sào huyết của chúng, đi tới đó thì tình huống càng nguy hiểm hơn gấp trăm lần.

Làm sao đây? Bọn học sinh đều nhìn về phía Khải Sắt Lâm, suy cho cùng nàng vẫn là đội trưởng.

Khải Sắt Lâm có chút phiền não, tín niệm thâm nhập vào sào huyết Thực nhân ma đã bắt đầu dao động.

Tiếng gầm giận dữ của Thực nhân ma dần dần truyền tới ấn chứng lời nói của Dương Chính.

Mặt đất chấn động càng lúc càng mạnh, sắc mặt mọi người càng lúc càng khó

coi, Khải Sắt Lâm không dám mạo hiểm sinh mạng của học sinh, đành nói: "Bọn ta ra khỏi cốc trước đã."

Bọn học sinh thở phào, mọi người vội chạy ra ngoài cốc.

Ầm ầm, mấy tiếng vang lên.

Mấy khối cự thạch nặng hơn 100 cân ném đến bên đội ngũ, khiến cho mấy học sinh nhất gan thét lên kinh hoàng.

Chỉ thấy mấy Thực nhân ma xuất hiện trên sườn núi điên cuồng gào rú, vừa rồi ném đá truy kích chính là bọn chúng. Nhìn thấy bọn người xâm nhập đang rút lui, bọn chúng thi nhau lấy đá ném với

theo.

Thực nhân ma sức lực mạnh mẽ vô cùng, đá ném ra không hề thua kém máy bắn đá, chỉ cần ném trúng thì ma pháp phòng ngự nào cũng đều không dùng được.

"Phân tán ra, mọi người phân tán ra!"
Tạp Mông la lớn, một mình y ngăn đỡ không hết được nhiều đá đến vậy, chỉ kêu lên mấy tiếng, vội vàng chạy đến bên Khải Sắt Lâm làm hộ hoa sứ giả.

Càng lúc càng nhiều Thực nhân ma xuất hiện, đá ném dày đặc vào phía tiểu đội, bọn học sinh lúc này chỉ hận cha mẹ sao chỉ sinh mình có hai cái chân, hơi đâu mà chú ý đến Tạp Mông đang la ó.

Khải Sắt Lâm nhìn thấy bức tức quát Tạt Mông: "Người còn không mau đi bảo hộ học sinh!"

"Còn cô..."

"Đi nhanh, ta không sao."

Tạt Mông bắt cam rống lên một tiếng, ánh mắt liếc nhìn Dương Chính đứng bên sắc mặt không chút biểu tình, lòng càng thêm giận dữ, hung hăng phun một bãi nước bọt, chạy tới đội ngũ phía sau, giúp học sinh ngăn đỡ các khối đá đang bay tới.

Tạt Mông vừa rời đi, Dương Chính kéo

Khải Sát Lâm né khỏi một khối cự thạch, cự thạch rơi ầm xuống đất bụi bay tứ tán khiến cho Khải Sát Lâm đang giận dữ cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Dương Chính thấp giọng nói: "Ma pháp phòng ngự không có tác dụng, nhưng cả Tật phong thuật cũng không dùng được sao? Còn có Miêu dứu được tề nữa, ta nhớ là nhiều học sinh mang theo lắm."

Câu nói này khiến cho Khải Sát Lâm bừng tỉnh. Nàng vỗ đầu, thầm mắng mình quá hoảng loạn, chưa kịp tạ ơn Dương Chính đã lớn tiếng quát: "Các học sinh nghe đây, mau chóng uống Miêu dứu được tề, lại gia trì thêm Tật phong thuật, nhanh lên, không được chạy bừa nữa!"

Bọn học sinh cũng không phải ngu ngốc, lấy Miêu dứu được tề màu tía ra uống ngay.

Đá tuy lớn nhưng tốc độ của học sinh tăng nhanh, bọn Thực nhân ma chỉ còn cách mở to mắt nhìn bọn người xâm nhập ra khỏi cốc.

Thí luyện tiểu đội người ngồi người nằm bên rừng cây, nhiều người còn há to miệng thở dốc.

Rốt lại cũng vì sử dụng Miêu dứu được tề, thể lực nhanh chóng hao tận, ra khỏi cốc trừ Dương Chính và Tạp Mông ra không còn ai đứng nổi.

Khải Sát Lâm vừa khôi phục chút thể lực, vừa thở vừa cảm tạ Dương Chính: "Ái Đức Hoa, vừa rồi... cảm ơn ... người rất nhiều..."

Dương Chính không nói gì, Tập Mông tức đến thổ huyết, vừa rồi y liều mạng ngăn đỡ nhiều đá đến vậy, lại không bằng một câu nói của Dương Chính. Mẹ nó, mặt trắng đúng là có tiện nghi mà!

Ăn xong bữa tối do Dương Chính chuẩn bị, mọi người dựng trại bên rừng cây, thỉnh thoảng tiếng gào rống phần nộ của Thực nhân ma lại theo gió vang tới.

Mọi người đều ủ rũ, Khải Sát Lâm giáo

huấn cho họ một hồi, nói họ đều là bọn vô dụng, cả phóng ma pháp cấp thấp như năng lượng hỏa cầu mà cũng làm sai.

Vốn tiểu đội 20 người này nếu có thể phát huy thực lực bình thường thì giết chết mấy tên Thực nhân ma cũng là chuyện rất dễ dàng, trước khi xuất phát mọi người đều nghĩ thế nhưng không ngờ hiện thực lại quá vô tình.

Dương Chính không hề ngạc nhiên, bọn học sinh này bình thường chưa được huấn luyện thực chiến, kết quả như vậy căn bản cũng nằm trong dự liệu.

Nếu hấn tổn khí lực trợ giúp thì giết tới sào huyết Thực nhân ma tịnh không hề

khó khăn, nhưng Dương Chính không muốn giúp. Đầu tiên là hấn không muốn hiển lộ thực lực để rước thêm phiền phức, hai là vì thí luyện tiểu đội, hấn nếu xuất thủ trợ giúp thì bọn học sinh này vĩnh viễn chỉ biết dựa vào người khác, không thể nào trưởng thành được.

Bất quá Dương Chính có thể ở bên chỉ điểm, ở buổi thảo luận chiến thuật Dương Chính đã ngầm đề xuất vài điểm cần chú ý, ví dụ như đội hình, còn có yếu điểm của lúc phát động công kích. Dương Chính lúc trước từng là đại tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã, chỉ điểm cho tiểu đội này thực sự là chuyện quá dễ dàng.

Chỉ điểm của hắn rất có nhiều tính kỹ xảo, giúp cho bọn Khải Sắt Lâm khai thông bế tắc, lại khiến cho bọn họ cho rằng đó là kết quả của mình thảo luận ra.

Ngày thứ hai, tiểu đội thí luyện khôi phục lòng tin lại thử tiến vào cốc. Lần này mọi người trước khi vào cốc đã dùng rất nhiều luyện kim được tề, nào là thạch phụ dịch, Miêu dứu được tề, Tiềm hành phấn... sau đó còn được Lâm Đạt mục sư dùng quang hoàn chúc phúc.

Đội hình khiêu chiến do Tạp Mông dẫn đầu, mấy học sinh tạo nghệ Thổ hệ phòng ngự ma pháp cao thâm nhất đứng ngoài, nữ sinh và mục sư đứng giữa, phía sau là học sinh tinh thâm phong hệ ma pháp.

Đội hình này so với đội hình hỗn loạn hôm qua thì tốt hơn nhiều.

Lại vận dụng hữu hiệu các loại luyện kim được tề, tiểu đội thí luyện thâm nhập Thu Phong hiệp cốc đến mấy dặm, hơn nữa còn giết được mười mấy tên Thực nhân ma, đáng tiếc mộng đẹp không dài, lòng tin của bọn học sinh trẻ tuổi đến nhanh đi càng nhanh hơn. Sau khi thâm nhập hiệp cốc đã dẫn động rất nhiều Thực nhân ma, lại thêm được hiệu của luyện kim được tề đã mau chóng hết tác dụng, tiểu đội thí luyện lại bị Thực nhân đuổi chạy ra khỏi cốc như chó. Lần này tác dụng phụ của luyện kim được tề càng thêm mãnh liệt, mọi người cơ hồ trên thổ dưới tá. Lâm

Đạt mục sư phải một phen vất vả mới khiến cho họ thuyên giảm.

Khải Sát Lâm sắc mặt trắng nhợt, đứng dựa vào cây, đầu mày nhíu chặt.

Nếu như cứ giằng co như vậy thì không lâu sau, luyện kim được tề của họ sẽ dùng hết, căn bản đừng nghĩ tới chuyện tiến vào sào huyết Thực nhân ma.

Khải Sát Lâm phát hiện có lúc chỉ bằng dưỡng khí và nhiệt huyết thì căn bản không thể làm được. Nàng không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, tuy đã hoàn thành thí luyện khi còn là học sinh nhưng nội dung thí luyện khi đó so với bây giờ không thể nào so sánh được, hơn nữa lần đó còn

được đạo sư lãnh đạo cho nên hoàn thành một cách dễ dàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 2: Áp dụng chiến đấu lực thích hợp

A

ds

Nghĩ tới lần này mình lựa chọn thí luyện có độ khó cao nhất là đến sào huyết Thực nhân ma, Khải Sát Lâm trong lòng vừa cảm thấy ử rữ lại vừa thấy hồi hận.

"Sao nào? Sợ rồi hả?" Dương Chính cầm một ly nước đưa tới trước mặt Khải Sát Lâm.

Hắn vẫn cười cợt như cũ, tựa hồ về

nhếch nhác của tiểu đội thí luyện không lọt vào mắt, Khải Sát Lâm nhìn thấy thì nổi giận quay đầu không để ý gì đến hắn.

Dương Chính ngồi xuống bên Khải Sát Lâm, chậm rãi nói: "Kỳ thực cô nên thấy hôm nay đã tiến bộ hơn hôm qua rất nhiều, hôm qua các cô chỉ vừa tiến vào hiệp cốc chưa đầy 500 mét đã bị đuổi chạy ra, chỉ nhờ vào Táp Mông mới giết chết được một tên Thực nhân ma, hôm nay tiến vào hơn 1000 mét, hơn nữa còn giết chết đến 22 Thực nhân ma, trong một ngày mà tiến bộ nhiều như vậy cũng không tệ rồi."

Khải Sát Lâm mắt khẽ sáng lên, nhưng nghĩ lại thì cô bực dọc nói: "Nhưng hôm

nay chỉ toàn dựa vào Luyện kim được tề, nếu như dựa vào thực lực bản thân thì sợ là cũng không được như hôm qua."

Dương Chính lắc đầu than:"Ta hỏi cô, các người học ở trường là học cái gì, sở trường của các cô là cái gì?"

Khải Sát Lâm cũng không phải là nữ nhân ngốc nghếch, nàng tức thì hiểu rõ:"Người nói bọn ta nên phát huy thực lực của Luyện kim hệ phải không?"

"Thông minh, cô nghĩ xem, các cô đều xuất thân từ Luyện kim hệ, ma pháp vốn không phải là sở trường, các cô dùng thứ không phải sở trường của mình ra ứng phó, lại thẹn mình không bằng người,

không phải là tự khinh rẻ mình hay sao? Các cô nghĩ thử xem, có ai buộc các cô dùng ma pháp đánh bại địch nhân hoàn thành thí luyện hay không? Hay các cô có thể dùng Luyện kim thuật mình sở trường nhất đôi kháng với địch nhân? Các cô đã quá coi khinh chức nghiệp của mình, trên sự thật ta cho rằng một Luyện kim sư cao minh chân chính ở phương diện công kích phòng thủ hoàn toàn không thua sút các ma pháp sư chính quy khác. Các cô đều bị trói buộc bởi quan niệm truyền thống, đều cho là Luyện kim sư chỉ là những người trói gà không chặt, trốn trong phòng thực nghiệm nghiên cứu, chỉ có thể chế tạo khôì giáp cho các anh hùng trên sa trường. Đó hoàn toàn là ý tưởng sai lầm. Để lát nữa ta cho các cô

biết lực lượng của một sơ cấp luyện kim sư. Y hoàn toàn có thể chống lại được một cao cấp pháp sư." Lúc Dương Chính thuyết giáo với Khải Sắt Lâm, bên người sớm có mấy học sinh chú ý tới, hơn nữa còn bị lời nói của Dương Chính thu hút.

Nhưng khi nghe câu cuối cùng của hắn bọn học sinh đều cười chế nhạo.

Cả Khải Sắt Lâm cũng cảm thấy đó chỉ là nói chơi cho vui.

Dương Chính cười nhẹ, đặt cái ly xuống đất, đứng thẳng dậy, ngoắc tay với Mã Đế đang ở phía xa.

Khi tiểu pháp sư anh tuần ưu nhã tới,

Dương Chính lớn tiếng nói: "Ta bây giờ dùng thân phận một sơ cấp luyện kim sư khiêu chiến với pháp sư đẳng cấp tối cao trong đội ngũ các người."

Ánh mắt Mã Đế lộ vẻ ngạc nhiên.

Thí luyện đã bắt đầu nhiều ngày, đương nhiên không có ai coi Dương Chính chỉ là một sơ cấp pháp sư và sơ cấp luyện kim sư, bởi vì lúc hắn đi săn đã biểu lộ thân thủ miễn tiệp và xạ thuật tinh chuẩn khiến người ta giật mình.

Mấy nữ học sinh yêu thích Mã Đế bất mãn nói: "Ai cũng biết người tiền thuật lợi hại, nếu như Mã Đế bị người bắn bị thương thì sao?"

Dương Chính bật cười: "Ta nói rồi, ta chỉ lấy thân phận là sơ cấp luyện kim sư khiêu chiến Mã Đế, như vậy nếu như ta sử dụng cung tiễn hoặc vũ lực, thậm chí cả tiêu hỏa cầu và thủy đạn cơ bản nhất của pháp sư thì cũng coi như thua. Ta chỉ dùng các loại dược tề mà sơ cấp Luyện kim sư có thể chế tạo, sao nào? Mã Đế, ngươi có tiếp nhận khiêu chiến hay không?"

Mã Đế suy nghĩ một lúc nói: "Đó là do ngươi nói, thua thì đừng oán ta."

"Thắng được ta thì hãy nói." Dương Chính nói rất thoải mái.

Lòng hiếu thắng của thiếu niên tức thì bị kích động, Mã Đế nói: "Bắt đầu thôi!"

"Chờ chút!"

Lúc mọi người đang nghĩ Dương Chính khiếp chiến thì hần mỉm cười nói: "Thể lực và ma lực của ngươi hiện giờ còn không bằng cả trung cấp pháp sư, bây giờ chiến đấu thì không có chút ý nghĩa, ngươi nghỉ ngơi nửa thời thần đi."

"Hơn nữa, trước khi bắt đầu thi đấu ta cần nói rõ mấy quy tắc. Thứ nhất, trường đấu cần phải lớn hơn, bao gồm cánh rừng nhỏ này, thứ hai trước khi quyết đấu hai người có thể tự lựa chọn luyện kim được tề để trang bị, đương nhiên ta chỉ có thể

lựa sơ cấp luyện kim được tề mà thôi. Thứ ba, à, không có thứ ba, chiến đấu đến khi một bên khiến cho bên kia không còn sức chiến đấu thì thôi."

"Tên nói khoác, đánh cho hắn má nhìn không ra luôn đi!"

Tiểu đội thí luyện đứng trên một gò núi gần Thu Phong hiệp cốc nhìn xuống khu rừng nhỏ, lúc này hai đầu rừng cây một người là đệ nhất mỹ nam tử kiêm thiên tài Mã Đế, còn người kia là Dương Chính vốn là trù sư.

Mọi người quan chiến đều cho là Mã Đế hơn xa Dương Chính.

Cho dù mấy người Nặc Lý Mạn bình thường không thích Mã Đế, hy vọng Dương Chính có thể giáo huấn y, nhưng sau khi nghe Dương Chính "cuồng vọng tự đại" đặt ra quy tắc thì đã không còn chút hy vọng nào đối với trận đấu này. Một sơ cấp luyện kim sư đấu với một cao cấp pháp sư không phải là đi chết thì là gì?

Lúc mọi người còn đang suy nghĩ thì trận đấu đã bắt đầu.

Vì hai bên đứng ở hai đầu rừng cây cho nên khi bắt đầu trận đấu bên này không nhìn thấy được bên kia.

Mã Đế uống Miêu dứu và Thạch bì xong,

sau đó lao về phía đôi diện.

Lúc y hành động, mọi người trên gò núi phát hiện Dương Chính không hề tiến lên mà chỉ chậm rãi cúi người đào mấy cái lỗ trên mặt đất, sau đó chôn thứ gì vào trong. Vì thời gian chuẩn bị trước trận đấu là nửa thời thần nên hai bên đều mang theo Luyện kim dược tề, Dương Chính thậm chí ngay trước trận đấu còn dùng công cụ luyện chế một số dược tề, mọi người đều không biết Dương Chính đã chuẩn bị thứ gì.

Gạt bỏ hết mọi thứ, Mã Đế nhờ vào Miêu dứu dược tề duy trì sự nhanh nhẹn đã tới giữa rừng cây.

Dương Chính ném vào rừng cây thứ gì đó, sau đó bùng một tiếng, vụ khí dần dần lan tỏa.

"Thôi vũ tề."

Người trên gò núi đều nhận ra thứ Dương Chính sử dụng chính là Thôi vũ tề. Thôi vũ tề thành phần chủ yếu là băng khô, chất dịch có màu bạc, chế tạo rất đơn giản, đây chính là khóa trình luyện kim sơ cấp, Dương Chính tịnh không hề phạm quy.

Quả nhiên dưới tác dụng của nó, rừng cây nhanh chóng nổi lên vụ khí màu trắng.

Lúc này Dương Chính tiến vào trong vụ khí không thấy đâu nữa.

Còn Mã Đế vừa nhìn thấy vụ khí tung bay liền nhanh chóng phóng qua, vừa phóng qua y vừa phóng ra Cự phong thuật.

Cự phong thuật có cái tên nghe thật khiếp người, thực tế chỉ là thôi động quy tắc lưu động không khí sinh ra lốc xoáy, nếu như đại pháp sư thi triển thì uy lực tương đối lớn, bất quá thực lực của Mã Đế còn chưa tới mức đó cho nên Cự phong thuật này không thể gây thương tích cho người.

Mã Đế cũng không nghĩ tới việc dùng Cự phong thuật đối phó đối phương, y chỉ

muôn dùng nó để xua tan vụ khí mà thôi.

Cuồng phong thổi nghiêng ngã cả rừng cây, vụ khí lưu động theo cuồng phong dần dần biến mất.

Mã Đế nhìn thấy một bóng người phía trước, y vội vàng xông lên, đồng thời lấy ra một ít ma pháp dược phấn trong tay áo, ý đồ cho đối phương ném thử năng lượng hỏa cầu.

Chỉ là thi đấu mà thôi, không cần phải dùng tới ma pháp có lực sát thương mạnh, Mã Đế phóng ra hai hỏa cầu to cỡ nắm tay, hai tay y đồng thời thi phóng ma pháp, biểu lộ rõ ma pháp tạo nghệ của y không thẹn với danh hiệu cao cấp pháp

sư cao quý.

Hai hỏa cầu một trên một dưới đánh vào vùng trên và dưới của nhân ảnh đó.

Lúc hỏa cầu bắn trúng, hai tiếng nổ đồng thời vang lên.

Mã Đế trong lòng mừng rỡ, cả người lao tới, nhưng sau khi hai tiếng nổ vang lên nhiều mảnh vải bốc cháy có dính chất lỏng màu xanh bay tới, Mã Đế vì tới quá gần chỗ phát nổ, lại thêm thể tích dung dịch quá nhiều cho nên cả mặt mày, thân thể y dính đầy dịch thể đó.

Chất dịch lầy nhầy như nước mũi dính trên người không chỉ khó chịu mà càng

làm cho người ta vô cùng khó chịu.

Lúc Mã Đế nhìn kỹ dịch thể đó, sắc mặt liền trắng bệch: "Sử lai mỗ dược tề!"

Loại Sử lai mỗ dược tề này tuy không chứa chất độc trí mạng nhưng một khi đánh vào thân thể thì đánh rất chặt khó mà rửa sạch, hơn nữa lại gây ngứa ngáy vô cùng, bình thường chỉ để đùa giỡn tình nghịch, không ngờ đối phương lại sử dụng thứ hạ lưu này.

Quá mức ti bỉ rồi!

Mã Đế cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, tức giận cơ hồ ói máu khi nhận ra đâu có người nào, bất quá chỉ là hai bộ y

phục treo trên cây, hơn nữa trên y phục còn có rất nhiều Sử lai mỡ được tề!

Dược tề trên người bắt đầu phát tác, y khó chịu đến mức bắt đầu sử dụng mấy cái Tịnh thủy thuật.

Nhưng Thủy ma pháp phổ thông này không cách nào tẩy sạch thứ dược tề đó.

Người đứng trên gò núi tịnh không biết rõ bên dưới đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy sau khi Mã Đế phóng ra hai hỏa cầu thì thân thể không ngừng vụn vụn làm ra đủ các tư thế cổ quái.

Mấy tên tiểu tử nghịch ngợm như Nặc Lý Mạn bắt đầu cất tiếng cười vang.

Mấy tên học sinh khác cũng cố gắng nén cười.

Mã Đế trước nay vốn rất trọng vẻ bề ngoài lâm vào tình cảnh này, tức thì nổi giận, chỉ muốn mau chóng đập bẹp Dương Chính để phát tiết lửa giận.

Ngay lúc này, Dương Chính từ phía sau một cây cổ thụ thò đầu ra, lại còn ngoác tay khiêu khích.

Mẹ nó, Mã Đế lao về phía trước, đối với kẻ địch không thể dùng vũ lực và ma pháp thì y không sợ gì cận chiến, y vừa chạy vừa hội tụ mấy Phong nhận (lưỡi đao gió) sẵn sàng.

Mã Đế nổi giận sử dụng đến ma pháp sát thương cao, dù sao trong đội ngũ còn có mục sư, chỉ cần không chết thì thương thế nghiêm trọng cỡ nào cũng đều có thể khôi phục được. Nhìn thấy phong nguyên tố chuyển động quanh người y, Dương Chính vội phóng mấy bước nhảy ra ngoài rùn.

Mã Đế đương nhiên không bỏ qua, phong nhận phóng ra cắt nát cành lá.

Dương Chính lăn mấy vòng trên mặt đất né khỏi công kích. Lúc này, Mã Đế đã tới bên ngoài rừng, trên người y dịch nhầy giống như nước mũi vẫn còn chảy ròng ròng nhưng y lộ vẻ hưng phấn đến mức

cất tiếng cười đắc ý.

Ngoài rừng không có chướng ngại để tránh né, để ta xem lần này người còn trốn ở chỗ nào?

Dương Chính kinh sợ lùi lại, Mã Đế càng thêm đắc ý, chậm rãi vận khởi phong nhận ở diện rộng, miệng lẩm nhẩm niệm chú ngữ phong hệ, lần này nhất định phải cho người biết tay.

Trên gò núi, Khải Sát Lâm có chút khẩn trương, còn các học sinh khác thì hưng phấn cổ vũ cho Mã Đế.

Ngay lúc Mã Đế sắp phóng phong nhận ra, y chợt dừng lại, sau đó vận sức vung

chân... nhưng vung chân lên không được... y lại cố sức nhưng vẫn bất động. Mã Đế cúi đầu nhìn, mẹ nó, không biết từ lúc nào dưới đất đã dính đầy Cường lực giao (keo dán).

Ti bỉ, vô sỉ!

Mã Đế giận đến phát điên, đang muốn niệm xong âm tiết cuối cùng của ma pháp, để phong nhận hình thành chém nát tên nam nhân khả ố trước mặt!

Không ngờ y niệm chưa xong thì tên khốn kia vung tay, một đám phấn màu đỏ bay tới, theo gió cuốn vào mũi Mã Đế. Y hít vào quá nửa, thần tình trở nên vô cùng kỳ quái, sau đó phun phì phì liên hồi, còn

phong nhận vì niệm chú nửa chừng bị
ngắt ngang, hơn nữa Mã Đế căn bản đã
phun phì phì gần chết, lấy gì mà còn có
thể sử dụng ma pháp.

Hồn đản!

Cả Lạt tiêu phẩn (bột ột) hấn cũng dùng!

Hồn đản!

Hồn đản!

Mã Đế chịu hết nổi, giơ tay che mắt mũi
nhưng nước mắt nước mũi chảy ròng
ròng không cách nào kìm được.

Lúc này một thanh âm bình thản vang

lên: "Người thua rồi!"

Mã Đế giận dữ ngẩng đầu, phát hiện Dương Chính tay cầm một cái bình, miệng bình nhắm chuẩn vào y, bề mặt miệng bình bốc lên một mùi vị quen thuộc, thì ra đó là Tiêu thủy (axít).

Mã Đế tức thì không dám lên tiếng.

Nếu như bị Tiêu thủy đổ vào người thì đừng nói cao cấp ma pháp sư, ngay cả đại ma pháp sư cũng bị biến thành xương trắng.

.....

Bọn học sinh im lặng đứng im, ánh mắt

cổ quái lẫn sợ hãi nhìn vào nam nhân đang rất bình tĩnh đó.

Còn Mã Đế chỉ còn mặc quần ngắn, tiếp thụ trị liệu của Lâm Đạt mục sư, Sử lai mổ được tề khiến cho y một phen vất vả, vì đến rửa sạch thứ này, lớp da toàn thân y đều bị chà xát thành màu đỏ.

Y cũng nhìn Dương Chính đầy vẻ phức tạp, nghe thấy hắn thản nhiên bình luận về trận chiến.

"Các người thấy đó, nếu như các người có thể vận dụng được tề trong tay hợp lý thì đánh ngã một pháp sư cường đại hơn mình tịnh không khó khăn gì. Tuy ta và Mã Đế chiến đấu đã dùng nhiều kỹ xảo,

và nếu ngõ hẹp gặp nhau thì một sơ cấp luyện kim sư sẽ bị cao cấp pháp sư đánh gục trong chớp mắt nhưng các người cần ghi nhớ, lực chiến đấu của một người tinh không thể so sánh với năng lực cường đại của y. Kỹ xảo chiến đấu các người phải nhớ kỹ là trọng yếu phi thường. Nếu như các người học cách chiến đấu chính diện từ học giáo như một kỵ sĩ thì hiện giờ các người cần phải học cách chiến đấu giống như một đạo tặc, thích khách, dùng đủ mọi cách để triển hiện hết lực chiến đấu của mình ra."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 3: Món canh phỉ thúy bạch ngọc

A

ds Liệu đó không phải là chức nghiệp bị người ta thóa mạ và khinh bỉ sao?

Bọn học sinh có chút ngơ ngẩn, Dương Chính lại không hề cho bọn chúng cơ hội nghi ngờ, tiếp tục nói.

"Hơn nữa, cần phải học cách phối hợp. Các ngươi là một đội ngũ, nên nhớ, một đội là cả một chỉnh thể, cho dù bình thường các ngươi có mâu thuẫn gì đi nữa..."

Nói đến đây Dương Chính quét mắt nhìn mấy tên thiếu niên nghịch ngợm và Mã Đê:"Nhưng trong lúc chiến đấu, các người phải là chiến hữu thân mật nhất, có thể hy sinh vì đối phương bất cứ lúc nào, bởi vì lúc chiến đấu với địch nhân cường đại hơn mình nhiều thì lực lượng của một cá nhân rất là yếu ớt, nếu như người không có tâm lý hợp tác nghiêm mật, hoặc giả người phản bội chiến hữu trong lúc chiến đấu, một mình bỏ trốn thì cung hỷ người, lần tới người sẽ là người bị chiến hữu của mình bỏ rơi."

Lời nói của Dương Chính bọn học sinh bình thường chưa từng nghe qua.

Những điều này đều là kinh nghiệm Dương Chính tích lũy được từ trong chiến đấu hàng ngày hoặc lúc hấn thống lĩnh quân đội. Dù cho hiện nay bọn học sinh nghe không hiểu nhưng tương lai chúng sẽ hiểu những thứ này đều đáng giá ngàn vàng, có thể giữ lại cái mạng nhỏ của chúng.

"Được rồi, ta nói quá nhiều rồi, ta đi chuẩn bị bữa tối, mọi người cứ suy ngẫm đi." Dương Chính biết muốn bọn học sinh này có thể lĩnh hội được ý tứ của hấn ngay thì là chuyện không thể xảy ra. Có nhiều chuyện không thể chỉ nghe nói là được mà phải tích lũy một thời gian dài, cho dù là hấn đi nữa cũng phải trui rèn qua vô số lần chiến đấu mới hiểu

nổi.

Nhìn bóng lưng Dương Chính rời đi,
Khải Sát Lâm trở nên trầm tư.

Tạp Mông ở bên nói: "Tên khốn thích ra
vẻ!"

Sau khi ăn tối, đội ngũ thí luyện hôm nay
rõ ràng là khá khác thường. Lúc bình
thường, mọi người đều vui đùa giỡn cợt
sau một ngày vất vả, suy cho cùng chỉ là
bọn thiếu niên nam nữ tuổi còn trẻ, tính
cách hiếu động, sao mà không náo nhiệt
cho được? Nhưng mà, đêm nay mọi
người ăn cơm tối xong thì ai nấy đều lộ
vẻ trầm tư suy nghĩ.

Cả mấy tên tiểu tử Nặc Lý Mạn cũng không còn lòng dạ trêu chọc bạn bè mà chỉ ngồi bên đồng lửa suy tư.

Cũng là vì hôm nay Dương Chính đã khiến cho cả bọn chấn động quá lớn.

Tuy rằng cách nói chiến đấu giống như đạo tặc và thích khách của Dương Chính có chút đại nghịch bất đạo.

Nhưng mà biểu hiện ngày hôm nay của Dương Chính lại khiến cho bọn chúng hiểu rõ thêm một khía cạnh khác của Luyện kim sư, khiến chúng hiểu ra luyện kim sư có thể cường đại đến vậy, chỉ cần giơ tay là có thể đánh một cao cấp pháp sư tơi bời.

Bất kể Dương Chính dùng phương pháp gì thì hạ lưu gì nhưng hắn đã thắng. Đây chính là sự thật không ai tranh cãi.

Ai quy định trong chiến đấu không được sử dụng Sử lai mỗi được tề, không được dùng Lát tiêu phẩn, không được dùng Cường lực giao. Máy thứ đó bình thường bọn chúng chơi đùa cũng rất thường dùng, chỉ là không ai nghĩ đến vận dụng chúng trong chiến đấu.

Hơn nữa, máy thứ này còn nhẹ, nếu như đổi lại là được tề do trung cấp luyện kim sư hay cao cấp luyện kim sư chế luyện thì Mã Đế còn bị đánh bại sớm hơn.

Bình thường, trong đội ngũ trừ Nặc Lý Mạn thì ai cũng đều cho là Mã Đế có thực lực cường đại nhất, không có ai dám khiêu chiến với y. Mã Đế thậm chí còn là thần tượng của nhiều học sinh luyện kim hệ, hiện tại thần tượng lại bị một trù sư dễ dàng đánh ngã khiến cho bọn họ cảm thấy rất là hoang đường.

Rốt cục chiến đấu chính là gì?

Nghi vấn này cũng xuất hiện trong lòng Khải Sát Lâm.

Nàng đi tới chỗ Dương Chính nằm dưới gốc cây, gương mặt góc cạnh phân minh của hắn lộ rõ dưới ánh trăng, tuy không điển trai nhưng rất dễ nhìn, lại thêm hắn

mỗi lời nói, mỗi hành động đều sung mãn phong vị nam nhân. Kiên cường, nhanh nhạy, sâu sắc, thâm trầm, tĩnh như xử nữ không ra khỏi cửa, động như ngọc thoắt trên đường dài.

Khải Sát Lâm chưa từng gặp qua nam nhân giống vậy.

Nam nhân ở Nam đại lục vì đa số đều tu luyện ma pháp, bình thường căn bản ít khi vận động cho nên khiến cho họ có thiên hướng âm nhu. Hoàn cảnh như vậy diễn ra nhiều năm cho nên thẩm mỹ quan của người dân nơi đây cũng có xu hướng âm nhu, rất nhiều nam nhân hành động khá giống với nữ nhân, lời ăn tiếng nói cũng mang khí vị mềm yếu, làm việc

cũng chậm rãi ung dung.

Còn như Táp Mông thì lại là một nam nhân cực đoan, hào phóng đến mức thô lỗ.

Dương Chính không giống thế, hắn bình thường nói không nhiều, cũng không cố tỏ ra hào phóng nhưng mọi việc hắn làm đều rất lệ làng thoải mái.

Hắn cười không nhiều, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, nhớ tới dáng vẻ lạnh lẽo vô tình trong đầm lầy của hắn, Khải Sát Lâm vẫn còn giận dữ, nhưng chỉ cần hắn cười thì cả thế giới giống như trở nên ấm áp, lại thêm thỉnh thoảng hắn lộ ra vẻ tế nhị không muốn làm phiền

người khác, có hẳn ở bên Khải Sắt Lâm cảm thấy rất an toàn.

Hiện tại nhìn hẳn đang say ngủ, thuần phác giống như một đứa trẻ.

Phảng phất như hẳn không có quan hệ gì với thế giới này.

Khải Sắt Lâm nhin không được muốn vỗ nhẹ vào mặt hẳn: "Tên khốn đáng ghét, bây giờ mà đã đi ngủ."

Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Khải Sắt Lâm vẫn mang một tấm chăn đến, cẩn thận đắp lên người Dương Chính.

Sau đó nàng ngồi bên hẳn, yên lặng dựa

vào gốc cây.

Vì ban ngày quá mệt mỏi nên khắp doanh trại đều vang lên tiếng thở đều đều của bọn học sinh đang say ngủ.

Khải Sắt Lâm chỉ muốn ngồi nghỉ một lát nhưng nàng nhắm mắt lại ngủ lúc nào không hay.

Nàng cũng quá sức mệt mỏi, lại thêm ít ngủ nên đã ngủ quên, bất quá khi nàng cảm giác có động tĩnh khe khẽ thì liền mở mắt ra quan sát.

Bốn bề vẫn còn tối đen.

Trên người nàng còn đắp một cái chăn,

chính là cái chấn đêm qua nàng đắp cho Dương Chính. Nhìn thấy bên cạnh không có ai, nàng khẽ nhòm người dậy quan sát, chỉ thấy một bóng người đang làm gì gần đó.

Khải Sát Lâm tiến tới chỗ hẩn.

Lúc nàng còn cách hẩn chừng hơn 10 mét, người kia quay đầu, cười với vẻ xin lỗi: "Xin lỗi đã làm cô thức giấc."

Khải Sát Lâm lắc đầu, tiếp tục lại gần, phát hiện hẩn đang dùng dao cắt từng khối thịt ra.

"Cô đi ngủ tiếp đi, thời gian còn sớm mà." Dương Chính nhìn thấy sắc mặt

Khải Sát Lâm vẫn còn nét ngái ngủ.

"Ngủ không được, người làm gì mà dậy sớm vậy?" Bây giờ còn chưa tới bình minh, xung quanh trời vẫn tối đen.

Dương Chính không dừng tay, tiếp tục chặt thịt, thuận miệng nói: "Thói quen thôi, lúc trước ở trong quân ... À..." Hắn đột nhiên phát giác mình nói hớ, vội vàng dừng lại, lắc đầu không nói gì nữa.

Khải Sát Lâm lại chú ý đến lời nói vô tình lộ ra của Dương Chính, thần sắc lộ vẻ hứng thú: "Thì ra người đã từng tòng quân."

Dương Chính nhẹ giọng à một tiếng,

không nói gì thêm.

"Thảo nào thoát nhìn người không giống người bình thường." Khải Sát Lâm chợt phát hiện Dương Chính có vẻ không vui, nàng hạ giọng nói: "Xin lỗi, tiểu ba ba, ta không nên hỏi nhiều."

Có lẽ vì chưa tỉnh hẳn nên Khải Sát Lâm rõ ràng là rất ôn nhu.

Dương Chính cười cười xoa đầu nàng: "Không có gì, chỉ là việc xảy ra đã quá lâu cho nên ta không muốn nhắc tới, muốn ăn thịt không?"

Tay kia của Dương Chính lấy ra một miếng thịt nướng đã chín tới.

Cảm giác được động tác ôn nhu của Dương Chính, vành mắt Khải Sát Lâm cũng đỏ lên, nàng ôm lấy cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: "Tiểu ba ba, người dứt cho ta ăn đi."

Sao lại tiểu ba ba gì ở đây? Dương Chính có chút ngạc nhiên, vốn đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy Khải Sát Lâm vành mắt đỏ hoe, nhớ tới năm xưa hắn đã từng bị thương như vậy, lòng dạ mềm nhũn, lấy miếng thịt dứt cho Khải Sát Lâm ăn.

Khải Sát Lâm vừa ăn vừa tựa đầu vào cánh tay Dương Chính.

Qua một lúc, Dương Chính cảm thấy cánh tay ướt nhòe, lo lắng hỏi: "Cô sao thế? Đừng khóc!"

"Ta vui quá, người đừng để ý."

Vui? Nữ nhân đúng là phiền phức, Dương Chính nghĩ không thông, cũng không muốn nghĩ nữa.

Một lát sau, Dương Chính vờ ho: "Khải Sát Lâm, ta phải nấu ăn, lát nữa trời sáng bọn học sinh sắp dậy rồi."

A, Khải Sát Lâm lau nước mắt vào y phục của Dương Chính, ngẩng đầu nhìn hắn. Vành mắt nàng còn đỏ hoe nhưng thanh âm lại thập phần hưng phấn: "Tiểu

ba ba, người dạy ta nấu ăn được không?"

"Được, bất quá... Khải Sắt Lâm, cô đừng gọi ta là tiểu ba ba nữa... Nếu để người khác nghe thấy thì..."

"....."

"Được, được rồi, đừng khóc, cô thích gọi sao thì gọi."

"Đa tạ, tiểu ba ba,"

.....

"Dậy ăn sáng, mọi người ăn sáng thôi, mấy tên heo lười mau thức dậy ăn sáng." Khải Sắt Lâm cầm một cái nồi lớn, đi

qua đi lại doanh trại, đá chỗ này mấy cái, chỗ kia mấy cái, khiến cho toàn bộ học sinh đều thức giấc.

Bọn học sinh ngáp dài, từng người bò dậy, nhìn thấy thần thái vui vẻ của Khải Sát Lâm thấy đều ngạc nhiên.

Chúng nhỏ giọng lầm bầm: "Kỳ quái, lão sư hôm nay sao lại vui vẻ đến thế."

"Mã Đế, hôm qua ngươi vất vả nhất, lão sư thưởng cho ngươi một tô Phỉ thúy bạch ngọc canh."

"Đa tạ lão sư."

"A, lão sư, ta cũng muốn ăn."

"Ta nữa."

"Được, được rồi, mọi người đều có, đừng gấp, ở đây còn cả một nồi lớn, bảo đảm cho các người ăn no thì thôi." Khải Sát Lâm vừa nói vừa chia canh cho mọi người.

Bọn học sinh mỗi người đều được chia cho một tô canh nóng hổi.

Chỉ có mình Dương Chính đứng dưới tàng cây cười cười nhìn chúng.

Có học sinh đói quá, nuốt luôn cả ngum canh nóng vào bụng...

"Á, cái gì vậy?"

"Khụ khụ, là độc dược sao?"

"Lão sư, Ái Đức Hoa hôm nay nấu cái gì vậy?"

"Bụng ta đau quá, a, chắc chết mất... Lâm Đạt mục sư, mau qua cứu ta..."

Tiếng ồn vang lên như ong vỡ tổ, Khải Sắt Lâm sắc mặt trầm xuống, cuối cùng nàng ta ném nồi canh xuống đất quát lớn: "Hỗn đản, bữa sáng hôm nay là do lão sư nấu, ta vất vả thức dậy lúc trời chưa sáng nấu cho các người ăn, các người báo đáp cho ta như vậy sao? Tất

cả uống hết canh cho ta, không uống hết thì đừng hòng tốt nghiệp."

Mọi học sinh dáng vẻ đều giống như cha mẹ mới chết, Dương Chính cười cười, đi ra sau gốc cây tránh mặt, các vị yên nghỉ nha!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 4:

Nguy hiểm hàng lâm

A

ds. Một bao giấy đựng Lạt tiêu phần ném trúng đầu của Thực nhân ma, rách toạt khiến cho Lạt tiêu phần bay tứ tán.

Sau đó Thực nhân ma ho sặc sụa.

Thực nhân ma cao đến 3 mét co rút thân thể trên mặt đất, sau đó phong nhận, hỏa cầu, thiểm điện cùng giáp kích khiến nó biến thành than.

Một học sinh thò đầu ra khỏi tảng đá, đưa tay làm mấy ký hiệu, đội ngũ lại tiếp

tục đi về phía trước.

Bây giờ họ đã vào sâu trong Thu Phong hiệp cốc.

Tiểu đội thí luyện thông qua nửa tháng không ngừng chiến đấu dần dần đã trở nên thành thục, đội ngũ phân công bắt đầu trở nên chính xác. Một số học sinh pháp lực cao cường, thân thủ linh hoạt làm chủ công, còn các học sinh thể lực yếu ớt chủ yếu phụ trách luyện các loại dược tề, thậm chí ngay cả công tác trinh sát cũng được tiến hành.

Nhìn thấy đội ngũ dần trở nên thành thục, Khải Sát Lâm trong lòng vui mừng khôn xiết.

Tất cả những việc này ít nhất đều có quá nửa công lao của nam nhân đó.

Nhìn thấy Dương Chính bình lặng đứng ở cuối hàng người, Khải Sát Lâm trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đó không phải là ái tình nồng thắm kinh thiên động địa giữa nam và nữ, bất quá trong lúc không có ai Khải Sát Lâm vẫn quen gọi hắn là "tiểu ba ba" một cách nũng nịu. KHông giống như những nữ nhân thông thường, Khải Sát Lâm vì trớ chũ của gia tộc nên sớm đã tuyệt vọng với tình cảm nam nữ.

Nhưng điều này tịnh không trở ngại gì

đến sự quan tâm nàng muốn có, vốn người mất đi cha mẹ thì khát vọng về mái ấm gia đình hơn người thường rất nhiều.

Dương Chính khí chất ôn hòa ung dung, tính không lộ vẻ quan tâm ra ngoài mặt khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái nhưng lúc Khải Sắt Lâm gọi hắn là "tiểu ba ba" đồng thời quan sát vẻ lúng túng của hắn thì nàng cảm thấy rất hứng thú.

Hơn nữa so với ái tình ghi tâm khắc cốt đầy thống khổ thì Khải Sắt Lâm thích cảm giác ôn hòa thân tình này hơn.

Huống gì, nam nhân đó cả ngày đều bình thản không chút biểu tình, làm bạn gái

hắn không phải là khổ đến chết được sao?

Nàng suy nghĩ vẫn vợ một hồi lâu.

Dương Chính đã chuẩn bị để khiêu chiến với Thực nhân ma lĩnh chủ, án chiếu theo tiến độ hiện tại, tuy tiểu đội thí luyện còn thua xa quân đội chân chính nhưng hái nắm dạ quang cũng không phải là vấn đề lớn.

Nắm dạ quang là thực vật chỉ để cho Đạt Đề Tư ăn, y tuy là Thực nhân ma lĩnh chủ nhưng hành tung bất định.

Lại thêm nắm dạ quang mọc ở khắp nơi, chỉ cần hái được thì nhiệm vụ sẽ hoàn

thành.

Tiểu đội cứ thế mà tiến vào trong hơn 100 mét nữa.

Phía trước xuất hiện một cốc khẩu hẹp nhỏ, ở đó có hai mươi mấy Thực nhân ma trấn thủ, tiểu đội thí luyện đành phải dừng lại.

Chỉ cần đi xuyên qua cốc khẩu thì sẽ gặp phải Đạt Đề Đài Tư.

Hai mươi mấy Thực nhân ma nếu như phân tán ra thì chẳng đáng là gì. Trên đường đi đã có ít nhất bốn, năm mươi Thực nhân ma chết trong tay mọi người nhưng hai mươi mấy tên tụ tập lại một

chỗ thì sự tình lại không ổn chút nào.

Chỉ nghĩ tới cự thạch do chúng ném tới như mưa thôi cũng đủ khiến cho người ta da đầu phát ngứa.

"Lão sư, bọn ta làm sao đây?"

Bọn học sinh đứng xa nhìn bọn Thực nhân ma tên đứng tên nằm ở cốc khẩu, tịnh không dám khinh suất vọng động.

Khải Sát Lâm hôm qua đã suy nghĩ cả đêm nhưng cũng không có chủ ý gì, nàng vốn muốn nhờ Dương Chính trợ giúp, ai ngờ hắn lại lười nhác nói: "Ta chỉ là trù sư!" khiến cho nàng giận muốn điên.

Nàng đã nổi giận nên không hề nói chuyện với Dương Chính.

"Mã Đê, Nặc Lý Mạn. Các người hai người đi theo Táp Mông dẫn dụ Thực nhân ma ở cốc khẩu ra, sau đó Cơ Đức, Gia Lý Sâm, Thụy Phổ các người nhanh chóng tiến vào trong, nếu gặp phải Đạt Đề Đài Tư, không có nắm dạ quang thì phải nhanh chóng hái lấy rồi chạy ra ngoài thì nhiệm vụ coi như đã hoàn thành."

Nghĩ cả nửa ngày, lựa chọn 6, 7 loại phương án, cuối cùng Khải Sát Lâm quyết định tiến hành phương pháp ôn hòa nhất là không cần giết Thực nhân ma, chỉ cần hái nắm dạ quang là đủ.

Phương pháp tuy là phương pháp an toàn nhất nhưng lại khảo nghiệm thực lực cá nhân của Mã Đế và Nặc Lý Mạn vô cùng, có điều hai người lại là hai người mạnh nhất trong đội ngũ thí luyện.

Nghe Khải Sát Lâm nói, sắc mặt Mã Đế tuy có chút biến hóa nhưng y nhanh chóng đáp ứng.

Còn Nặc Lý Mạn thấy Mã Đế đáp ứng thì tự nhiên không chịu kém.

Những học sinh khác đều tránh sang một bên, phân tán ra chuẩn bị tiếp ứng.

Tập Mông dẫn Mã Đế và Nặc Lý Mạn

toàn thân vũ trang di động về phía cốc khẩu, mọi người khẩn trương nhìn chăm chú theo phía họ.

Lúc tới gần cốc khẩu chừng 50 mét, bọn Thực nhân ma đều dừng mọi động tác lại, bắt đầu đánh hơi, bọn chúng tuy ngu ngốc nhưng lại có mũi thính dị thường, mùi vị nhân loại hiển nhiên đã khiến chúng chú ý.

Dương Chính khẽ nhíu mày, bất quá hắn còn muốn kiểm tra xem trình độ của đội ngũ thí luyện nửa tháng qua đã tới mức nào.

Tập Mông nhìn hai người ra dấu, ba người đều nằm rạp xuống, nhờ vào các

lùm cây bụi che chắn cẩn thận tiến lại gần, lúc cách bọn Thực nhân ma chừng 30 mét thì chúng đã bắt đầu nao động, rõ ràng là ngửi thấy mùi vị càng lúc càng nồng đậm của thịt người trong không khí, nhưng bốn bề vẫn không thấy bóng ai.

Tình huống khác thường này khiến cho Thực nhân ma không ngừng nao động, có mấy tên chạy về phía có mùi nhân loại, chính là phía bọn Táp Mông đang ẩn nấp.

Nhìn thấy mấy thân hình to như tòa núi nhỏ càng lúc càng tới gần, cả mặt đất cũng hơi chấn động, Mã Đế và Nặc Lý Mạn đều khản trương đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi, sau khi hai người nhìn

nhau thì đều thò tay vào ngực áo lấy ra khá nhiều ma pháp dược phẩm. Còn Táp Mông tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, hai mắt trợn trừng nhìn chăm chăm vào phía trước.

Khi một tên Thực nhân ma tới gần khoảng 15 mét, Mã Đế và Đặc Lý Mạn đồng thời phát động công kích, hai hỏa cầu to bằng trái bóng rổ từ phía tàng cây bay ra.

Tên Thực nhân ma này la thảm, nửa người bị nổ cháy đen, nằm trên mặt đất giãy giụa, còn bọn Thực nhân ma càng lúc càng tới gần, Mã Đế và Nặc Lý Mạn chạy lùi về phía sau. Nhìn thấy vật sẵn xuất hiện, bọn Thực nhân ma nhao nhao

lượm đá lên để ném.

Lúc đá ném tới, Táp Mông phóng ra vung cự kiếm chém bay một khối đá, sau đó lại dùng thuẫn bài đỡ một khối. Y vừa đỡ vừa lui, thủy chung vẫn bảo hộ cho hai pháp sư đang ở phía sau mình. Trải qua vô số lần phối hợp hiển nhiên giữa họ đã có sự ăn ý nhất định.

Hai pháp sư uống không ít luyện kim được tề động tác cũng khinh linh, cứ chạy theo hình chữ S, đá ném tới đều bị hụt.

Cứ chạy một đoạn thì Mã Đế và Nặc Lý Mạn dừng lại, phóng ma pháp trở ngược.

Bất kể là ma pháp gì, là phong nhận hay hỏa cầu cũng không giết được Thực nhân ma nhưng lại có tác dụng khiêu khích chúng đuổi theo.

Cứ thế, lúc đuổi lúc dừng, bọn Thực nhân ma đã nối đuôi theo sau hai pháp sư một chiến sĩ.

Nhìn thấy cốc khẩu dần vắng bóng Thực nhân ma, mọi người vừa căng thẳng vừa hưng phấn, còn Cơ Đức, Gia Lý Sâm và Thụy Phổ ba người uống xong đặc cấp miêu dứu được tề do Khải Sát Lâm luyện chế vội chạy vào trong. Khải Sát Lâm có thể luyện chế được nhiều được tề hơn, chỉ là hao phí tài liệu quá nhiều nên không thể luyện chế quá nhiều, lúc này

buộc phải đem ra sử dụng.

"Lão sư, ta cảm thấy cả người tràn đầy sức lực, chừng như có thể bay lên được." Cơ Đức vì muốn giảm mức ảnh hưởng đến tốc độ tối đa nên chỉ mặc có một chiếc áo lót nhỏ, ống quần cũng đã xắn lên, trên người ngoài một ít được tề thì không mang theo gì cả.

"Yên tâm, lão sư, ta bảo chứng sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Gia Lý Sâm và Thụy Phổ đồng thanh nói.

Khải Sát Lâm vỗ vai họ: "Lần này là nhờ công của các người, cần nhớ phải kiên cơ hành sự, ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, nếu như Thực nhân ma xuất hiện

thì phải chạy nhanh ra ngoài. Thí luyện tuy quan trọng nhưng lão sư hy vọng nhất là các người có thể mạnh khỏe trở về học giáo."

Cơ Đức gật đầu, sắc mặt còn mang nét khăn trương lẫn ngây thơ.

Mấy người lại liếc nhìn cốc khẩu.

Tất cả Thực nhân ma đều đã chạy ra ngoài cốc khẩu, trên đường vào cốc trừ những đồng phân lớn đen thùi ra thì không còn gì nữa.

Bọn Tạp Mông dẫn dụ Thực nhân ma đến chỗ khác lúc này cũng không dễ chịu gì, sau một lúc lâu chạy trốn, mồ hôi đã ướt

đắm y phục họ, nhưng vì để chắc chắn Thực nhân ma sẽ chạy theo nên họ vẫn phải thỉnh thoảng dừng lại dùng ma pháp quấy rối chúng.

"Xuất phát!" Bọn Cơ Đức phóng ra khỏi tàng cây.

Họ nhanh chóng chạy vào cốc khẩu hẹp nhỏ, nhờ vừa uống Cấp tốc miêu dứu nên tốc độ của họ nhanh gấp lúc trước đến ba lần, thân hình nhẹ như chim yến, ngắn ngủi có mấy giây đã xông vào cốc khẩu, biến mất trong bóng tối.

Sau đó mọi người đều hồi hộp chờ đợi, bọn Thực nhân ma ở phía xa gào rú liên hồi, thời gian chờ đợi chừng như kéo dài

đến vô cùng tận.

Chỉ chờ có một phút, Khải Sát Lâm đã không nhìn được, nàng leo lên một khối đá trên cao nhìn về phía cốc khẩu, nhưng cốc đạo quá hẹp, lại quá sâu nên không thấy được gì.

Ba người bị Thực nhân ma truy đuổi thì lại nhìn thấy rất rõ ràng, bắt quả càng nhìn thì lại càng lo lắng. Bị hai mươi mấy Thực nhân ma truy đuổi một thời gian dài, Mã Đế và Nặc Lý Mạn đã không chịu nổi, cước bộ không còn nhẹ nhàng như lúc đầu.

Lúc này, Dương Chính vốn vẫn im lặng chợt nhíu mày.

Hắn trước giờ không ngăn trở hành động của Khải Sát Lâm vì cảm thấy biện pháp của nàng tuy không hoàn mỹ nhưng cũng không tệ.

Trừ lúc bọn học sinh gặp nguy hiểm tới tính mạng thì Dương Chính tịnh không muốn can thiệp nhiều vào thí luyện của bọn chúng, vì nếu như hắn thực sự toàn lực trợ giúp thì thí luyện còn có ý nghĩa gì. Do đó có lúc nhìn thấy ánh mắt u oán của Khải Sát Lâm hắn cũng vờ như không thấy.

Chỉ là bây giờ hắn cảm thấy bất an.

Chính là tới giờ cốc đạo vẫn còn yên tĩnh

khác thường.

Tuy hấn tịnh không muốn nhúng tay vào cuộc thí luyện của bọn học sinh nhưng cũng rất quan tâm. Hiện tại hấn tán phát tinh thần ti đến phạm vi chừng 1km, ngay lúc bọn Cơ Đức chưa xông vào cốc đạo thì hấn đã dùng tinh thần ti dò xét hết rồi.

Kết quả lại là không có dấu hiệu gì của sinh mệnh.

Nhưng lúc bọn họ biến mất trong cốc đạo thì tâm thần hấn giống như bị chấn động, cảm giác đó chỉ vụt lóe lên rồi biến mất.

Lúc Dương Chính muốn tra xét cho rõ thì

đã không còn động tĩnh gì.

Thời gian từng giây từng phút cứ thế trôi qua.

Khải Sát Lâm lúc thì leo lên lúc thì leo xuống, khẩn trương đến không biết phải làm sao.

"Sao còn chưa về?"

"Đã hơn 10 phút rồi."

"A, Nặc Lý Mạn đã ngã rồi."

Khải Sát Lâm nói một mình, không khí càng lúc càng thêm khẩn trương, Nặc Lý Mạn lại vừa ngã xuống khiến cho bầu

không khí căng thẳng tới cực điểm. May mà Mã Đế nhanh chóng chạy tới, dùng hỏa cầu đánh vỡ một khối đá, Táp Mông cũng đã xông tới, xóc Nặc Lý Mạn lên tay, tiếp tục chạy về phía trước.

Mọi người đều không còn lòng dạ nào trầm trồ việc Mã Đế có thể bỏ qua ân oán cá nhân với Nặc Lý Mạn mà lại tới giúp đỡ, tình huống thực sự không thể lạc quan được.

Nặc Lý Mạn không thể hành động, Táp Mông vác thêm y không thể sử dụng kiếm, chắc chắn không thể duy trì được bao lâu. Một khi họ không chống nổi thì không chỉ họ gặp nguy hiểm mà bọn Cơ Đức chẳng có tin tức gì cơ hồ là đã chết

chắc.

Khải Sát Lâm nhảy xuống, gấp rút nói: "Không được rồi, ta phải đi gọi bọn Cơ Đức ra."

Nàng không quản gì hết, chạy vội lên nhưng chưa chạy được hai bước thì đã bị Dương Chính kéo lại.

"Ta đi, cô ở lại đây."

Khải Sát Lâm nhìn hẩn, không thể nào phản bác, thậm chí còn quên hẩn chỉ là trù sư do nàng mời đến, hơn nữa chỉ là sơ cấp pháp sư.

Nàng ngơ ngẩn cho đến khi Dương Chính

đã leo xuống sườn núi mới giật mình gọi lớn: "Ái Đức Hoa, người nhất định phải trở về đó."

Dương Chính không quay đầu, chỉ giơ tay vẫy vẫy, sau đó dùng tốc độ không kém gì bọn Cơ Đức đã uống Cấp tốc miêu dứ chạy nhanh vào cốc.

Khải Sát Lâm phập phồng nhìn Dương Chính biến mất trong bóng tối, sau đó quay người nhìn bọn học sinh, thần tình đầy vẻ kiên cường: "Bọn ta đi tiếp ứng cho bọn Mã Đế, nhất định phải chống đỡ cho đến khi Ái Đức Hoa trở ra."

Lúc này Dương Chính đã bay nhảy rất nhanh trên cốc đạo.

Vừa rồi hấn xuất thủ chỉ vì cảm giác bất an càng lúc càng rõ rệt.

Tuy không biết cốc đạo đã phát sinh chuyện gì nhưng hấn biết rõ nếu còn chờ thì ba cái mạng của bọn Cơ Đức khẳng định là không còn.

Tuy hấn không có tình cảm sâu đậm gì với bọn học sinh này nhưng hấn biết chúng rất quan trọng với Khải Sắt Lâm, vô luận là vì mục đích gì thì hấn tịnh không muốn Khải Sắt Lâm phải thương tâm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 5:

Ma pháp hỗn loạn

A

ds Cú chạy mấy bước thì Dương Chính lại tìm nơi thích hợp để ẩn nấp.

Lúc đang chạy với tốc độ nhanh hăn không thể nào dùng tinh thần ti tra xét quá xa được, thực lực của hăn còn chưa đạt tới trình độ đó.

Vì vậy, Dương Chính không dám khinh thường, bên trong cốc đạo âm u chỉ toàn là mùi phân và nước tiểu của Thực nhân ma khiến cho người ta khó thở. Dương Chính chạy nhanh chừng năm phút, phía

trước cốc đạo xuất hiện một điểm sáng, sau đó con đường càng lúc càng mở rộng ra.

Theo miêu tả của địa đồ thì phía trước chính là đại bản doanh của Thực nhân ma lĩnh chủ - Đạt Đề Đài Tư.

Lúc Dương Chính xông vào cốc khẩu, thân hình đột ngột dừng lại, sau đó leo lên một vách núi, giống như thần lặn bò lên.

Khi hắn tới được một độ cao nhất định thì lại nắm lấy dây leo, linh hoạt như khí chuyển từ nhánh cây này sang nhánh cây khác, men theo đó mà leo lên tới đỉnh, sau đó thì nấp trong tàng cây rậm rạp

quan sát tình thế.

Đạt Đề Đài Tư tịnh không phải là động vật hoang dã.

Thực nhân tuy ngu xuẩn nhưng Thực nhân ma lĩnh chủ trí tuệ không thua gì con người.

Dưới sự chỉ huy của hấn, một tể đàn rộng chừng sân bóng dựng bằng đá kiến tạo trên một chỗ bằng phẳng của thung lũng. Tể đàn tuy thô tháp nhưng thập phần hùng vĩ hoành tráng, lại còn có vô số xương trắng khiến cho người ta da đầu phát ngứa.

Vô số thạch trụ cao hơn 10 mét nổi trội

xung quanh tế đàn.

Trên thạch trụ điêu khắc nhiều hoa văn xù xì, bọn Thực nhân ma cứ lượn lờ quanh đó.

Mắt của Dương Chính sắc bén cỡ nào, hần nhanh chóng nhìn thấy mục đích của tiểu đội thí luyện lần này, nắm dạ quang. Máy cây nắm lẻ loi lơ lửng phân tán xung quanh tế đàn đang phát ánh sáng yếu ớt.

Chỉ là, gần đó có hai tên Thực nhân ma đang đứng.

Thảo nào ba tên tiểu quỷ còn chưa ra tới, dưới tình huống này trừ phi giết chết Thực nhân ma ở bên nắm dạ quang, bằng

không thì chẳng còn biện pháp nào hái được nắm dạ quang.

Nhưng, ba tên tiểu quỷ đó đang ở đâu? Dương Chính nhìn quanh một vòng vẫn không nhìn thấy thân ảnh của chúng.

Đúng là phiền phức, Dương Chính thầm mắng, bứt mấy chiếc lá, vò nát trong lòng bàn tay, sau đó bôi lên người và đầu mặt để che giấu khí tức nhân loại. Xong xuôi hết, Dương Chính lại uống một bình Tiềm hành dược tề, nhẹ nhàng leo xuống.

Hắn men theo địa hình đã quan sát được từ trên cao không ngừng ẩn nấp tiến lại gần tế đàn.

Với năng lực ẩn nấp của Dương Chính thì khả năng bị Thực nhân ma phát hiện tịnh không lớn.

Dương Chính không để ý đến bọn Thực nhân ma đang đứng quanh tế đàn, cũng không đi hái nấm dạ quang mà chỉ đi vòng quanh tế đàn quan sát nhưng vẫn không thấy ba tên tiểu quỷ đó.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, Dương Chính biết rõ bên ngoài khó mà chống đỡ thêm được bao lâu.

Tính toán ra thì hẳn chỉ nhiều nhất là 5 phút. Sau 5 phút nếu như không tìm được ba tên nhóc đó thì xin lỗi, các người tự mình cầu nguyện đi.

Tìm bên ngoài không thấy, Dương Chính quyết định tiến vào trong tế đàn.

Hắn men theo bậc thang đá không ngừng leo lên, vừa thò đầu ra quan sát chợt cảm thấy không ổn, Dương Chính vội vàng rút đầu lại, một bàn chân cực lớn vừa khéo đập sát bên người hắn. So với Thực nhân ma bên ngoài thì Thực nhân ma trong tế đàn thân hình cao lớn hơn nhiều, cỡ hơn 4 mét, hơn nữa thân thể không hề để trần mà mang thiết giáp hoen rỉ tàn tạ, trong tay cầm vũ khí chế tạo thô sơ nhưng rất lớn.

Dương Chính chờ cho tên khổng to xác đó rời đi mới lần người leo lên tế đàn, sau

đó nằm phục xuống, bò về phía trước.

Cứ cách mấy mét thì Dương Chính lại thấy một tên Thực nhân ma, càng đi sâu vào trong tế đàn thì số lượng Thực nhân ma càng nhiều.

Đối với thể hình khổng lồ đầy tính áp bức của chúng, Dương Chính lại không cảm thấy gì, nhưng mùi vị khó nhận biết trên tế đàn lại khiến cho hắn khó chịu phi thường. Mùi vị này trộn lẫn giữa mùi thịt thối rữa và mùi tanh máu nóng bốc trên mặt đất hình thành nên một loại mùi vô cùng khó chịu.

Hắn mắng thề, làm bảo mẫu cho mấy tên nhóc này quả nhiên không phải là

việc tốt.

Dương Chính vừa cố nín thở vừa né tránh những bàn chân lúc nào cũng có thể đập vào đầu hắn.

Hơn nữa ở tế đàn này Dương Chính cảm thấy tinh thần lực của mình phảng phất bị áp chế, căn bản không thể dò xét xa hơn 5 mét.

Dựa vào trực giác linh mẫn, Dương Chính cuối cùng đã phát hiện các dấu vết khả nghi của Thực nhân ma, hắn nhanh chóng theo đó mà đi vào chỗ đáng nghi.

Sau khi né tránh bọn Thực nhân ma, cuối cùng hắn đã vào trung tâm tế đàn.

Dương Chính cẩn thận nấp sau một thạch trụ thò đầu quan sát, trông mắt hần tức thì co rút lại, quả nhiên là ở ngay đây.

Ba tên nhóc bị treo ngược trên mấy cây gỗ lớn, bên dưới lửa cháy rùng rục, mặt đất xung quanh đám lửa đó đều có từng vòng hoa văn thần bí, Dương Chính cảm thụ được lực lượng mạnh mẽ đang chảy cuộn cuộn theo những đường hoa văn đó.

Nhìn thấy ba tên nhóc bất cứ lúc nào cũng có thể bị biến thành thịt nướng, Dương Chính cảm thấy đầu mình chợt biến to thành cái đầu. Vì bên ngoài vòng hoa văn ít nhất cũng có 7, 8 con quái vật to như ngọn núi. So với mấy tên quái vật

này thì bọn Thực nhân ma bên ngoài chỉ là con nít tập đi.

Bọn chúng trên người mặc khôi giáp hoàn chỉnh, trên tay còn cầm cự kiếm và đại phủ lấp lánh hàn quang.

Hiện tại bọn quái vật này quỳ nửa người ngay trước trung tâm hoa văn cho nên Dương Chính nhìn không rõ mặt mũi của chúng, bất quá cho dù như vậy thì thể hình của chúng cũng đã hơn 5 mét.

Chớp mắt Dương Chính có cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy.

Nếu bọn quái vật này từng tên tiến lên thì Dương Chính có thể giết được, nhưng cả

bọn cùng xông vào thì Dương Chính chỉ còn cách bỏ chạy cho nhanh.

Ngay lúc Dương Chính còn chưa có chủ ý thì hoa văn trên mặt đất đột nhiên phát xuất quang mang, một ngọn lửa cuộn lên trên.

Ba tên nhóc treo trên cây đồng thời la thảm, ngọn lửa vừa liếm vào y phục của chúng. Nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của chúng, sắc mặt của Dương Chính càng lúc càng khó coi.

Hắn rút hắc hoàng trượng ra, ngưng tụ một con thủy long khổng lồ, lao thẳng tới ngọn lửa.

Bọn quái vật không hề bị đả kích đồng thời kêu lên quái dị, đứng phắt, từng người chuyển người nhìn lại.

Lúc này ba mũi lợi tiễn bay sát qua thân thể của chúng, bắn đứt dây thừng đang trói ba tên nhóc.

Cuối cùng bọn quái vật đã nhìn thấy Dương Chính, chúng gào lên vùng kiếm chém tới, cây đại thụ Dương Chính đang ẩn nấp bị chém đứt ngang, nhưng hắn sớm đã lui ra ngoài hơn 10 mét, không thấy hắn làm gì nhưng một mũi tên đã xé gió bắn trúng vào mắt của một tên quái vật.

Nó rú lên thảm khóc, cơ hồ phát điên.

Mấy con Thực nhân ma khác cũng nhanh chóng xông qua, thân thủ của chúng nhanh chóng hơn bọn Thực nhân ma bên ngoài nhiều.

Đáng tiếc là Dương Chính đâu phải là hạng người bọn học sinh có thể so bì, hắn không ngừng tránh né quanh các thạch trụ, linh hoạt như một con lươn trong bùn, nhờ vào thể hình hơn kém quá xa, muốn tránh né kiếm phủ của bọn chúng tịnh không hề khó khăn.

Dương Chính vừa chạy vừa phóng ra mấy mũi tên.

Hắn toàn bắn vào mắt của Thực nhân ma,

2, 3 tên Thực nhân ma nhanh chóng bị bắn mù mắt, bọn chúng rống lên chạy loạn xạ, nhất thời cục diện trở nên hỗn loạn.

Dương Chính sau khi chạy một vòng, trở về chỗ vừa bốc cháy, ba tên nhóc đang còn giãy dụa trên mặt đất, Dương Chính chạy tới rút Long cốt chủ thủy trong hắc hoàng trượng ra, chém đứt dây trói cho chúng.

Hắn quát lớn: "Chạy mau, không được quay đầu lại, chạy nhanh ra ngoài."

Ba tên nhóc đã sợ hãi đến mức không biết rõ tình hình, nghe Dương Chính quát lên vội vàng chạy ra ngoài.

Dương Chính vừa chạy vừa lùi, để ba tên nhóc an toàn rời đi, hắn thi triển pháp lực hết cỡ, ma pháp phạm vi rộng phát động liên tục, nhất thời hỏa diễm cuồng nộ gầm gào, mưa đá khắp chốn, thiểm điện chớp lóe, cả tế tự đài trở nên hỗn loạn.

Dương Chính lần đầu tiên thi triển ma pháp toàn lực.

Ma pháp so với chiến đấu của võ sĩ lãng lẹ hơn nhiều, thể hiện tính hủy diệt rất lớn.

Dương Chính từ lúc học được ma pháp xong, chưa từng thử xuất hết toàn lực,

hiện tại cuối cùng hắn đã có cơ hội phát huy hết sức trong thực chiến.

Hiệu quả sinh ra chỉ có thể dùng hai từ khủng bố để hình dung.

Lúc hắn lấy hết được phần thì một đạo thiểm điện cuối cùng đánh trúng một tên Thực nhân ma.

Tế đàn cơ hồ hoàn toàn hủy diệt.

Thạch trụ không còn trụ nào hoàn chỉnh, cả tế đài giống như bãi cát đã bị mưa cày xới, thủng lỗ chỗ khắp nơi, mặt đầy những khối thịt cháy thành than, bốc mùi hôi thối nồng nặc.

Dương Chính ngờ ngẩn đứng ngay đó, tựa hồ không biết chiến đấu vừa rồi rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ máy móc phóng ra các ma pháp thích hợp, tay phóng ra được phần gì thì sử dụng ma pháp đó.

Trong đám khói lửa mịt mù đó, Dương Chính im lặng niệm một âm tiết cuối cùng: "Mẹ nó!"

Nhìn thấy cảnh tử vong trước mắt, hắn có phần không tin rằng do chính mình xuất thủ, thực sự hắn có thể làm được như vậy sao?

Ngay lúc này, một tiếng gầm phần nộ

vang lên, khiến cho khí huyết Dương Chính nhộn nhạo, một thân ảnh cao chừng 10 mét dần dần xuất hiện trong khói lửa.

Dương Chính tròn mắt, vội vàng quay người bỏ chạy.

Hiện tại hắn toàn thân hư nhược, cước bộ hư phù, chính vì phản ứng do sử dụng ma pháp quá độ. Tên khốn vừa xuất hiện không cần nói cũng biết đó chính là Thực nhân ma lĩnh chủ mạnh mẽ nhất, với trạng thái hiện tại Dương Chính nào dám lưu lại.

Hắn lấy ra một bình Cấp tốc miêu dứu, nuốt hết vào bụng, cảm giác thân thể nhẹ nhàng hơn nhiều, phóng chân chạy như

bay về phía cốc khẩu.

Từng tiếng gầm vang lên như sấm vang lên sau lưng hắn, từng tên Thực nhân ma từ dưới đất trời lên.

Thực nhân ma triệu hoán!

Quả nhiên là Thực nhân ma lĩnh chủ, Dương Chính liền mạng chạy về phía trước không dám quay đầu.

Một lúc sau, loạn thạch bay ào ào, có điều đều sượt quá bên người hắn.

Chấn động sau lưng hắn càng lúc càng lớn, Dương Chính không cần quay đầu cũng có thể cảm giác được tình cảnh vạn

mã cùng lao chạy.

Dương Chính hừ lạnh, dậm mạnh chân, nhảy lên một khối cự thạch, thuận thế lao ra cốc khẩu, đạp chân khối cự thạch nặng trên một tấn trên vách cốc khẩu, vỡ thành bảy, tám mảnh, sau đó Dương Chính nhờ vào phản lực nhảy xuống cốc đạo.

Hắn vừa chạy ra, bên ngoài lại vang lên một loạt tiếng gầm.

Hơn mười Thực nhân ma xông tới nghênh đón.

Bụi đất mịt mù che khuất thân hình của Dương Chính.

"Ái Đức Hoa!" Một nữ nhân cách đó không xa nhìn thấy cảnh đó cất tiếng rú lên kinh hãi.

"Lão sư, đừng qua đó!"

"Lăn ra!"

Nữ nhân đó gạt mấy học sinh đang cản nàng lại, bước thấp bước cao, loạng choạng chạy về phía trước.

Bọn Thực nhân ma hỗn loạn, trong làn bụi mù không biết ai đâm đạp ai, ai va vào ai.

Khải Sát Lâm chạy tới gần, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn đó thì hoàn toàn

tuyệt vọng, lòng nàng vô cùng bi thương, nước mắt trào ra ướt đầm khuôn mặt.

"Ta giết sạch các ngươi!"

Nàng không ngừng rít lên, pháp trượng không còn khổng chế được, vẽ thành một vòng tròn.

Một hỏa cầu còn tầm thường hơn cả hỏa diễm thông thường thấp thoáng ẩn hiện trong không trung

Các học sinh chạy phía sau kinh hãi hô lớn: "Cực bạo hỏa cầu!"

"Lão sư, nguy hiểm lắm, đừng phóng, mau lùi lại!"

Khải Sắt Lâm chừng như không nghe thấy, hỏa cầu hiện rõ màu tím, càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

Nhưng ngay lúc đó, một tên Thực nhân ma la thảm ngã sầm xuống đất, trong làn bụi mù một thanh âm rõ ràng vang lên: "Ngu ngốc, mau dừng lại!"

Nghe thấy thanh âm đó, Khải Sắt Lâm cơ hồ không dám tin vào tai mình.

Sau đó, nàng nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi, từng tên Thực nhân ma nổi nhau ngã xuống, một bóng người thân hình đầy bụi xuất hiện, tốc độ nhanh đến cơ hồ không thấy rõ, Khải Sắt Lâm còn

chưa kịp phản ứng thì pháp trượng trong tay đã bị giật mất, sau đó thân thể nhẹ bồng, nàng đã bị hấn vác lên vai chạy về phía trước.

Vừa chạy hấn vừa hét: "Chạy mau, Thực nhân ma lĩnh chủ đã xuất hiện rồi!"

Bọn học sinh vội vàng chạy theo hấn, mau chóng rời khỏi Thu Phong hiệp cốc.

Không lâu sau, cốc khẩu hẹp nhỏ có vô số Thực nhân ma lao ra giống như thủy triều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 6:

Thiên ngoại phi tiên

A

ds Cảnh tượng đáng sợ trước mặt bọn học sinh giống như cảm giác một người đang trên đỉnh núi tuyết đột nhiên đối diện với tuyết lở.

Tùng cái miệng to lớn há to, biến thành vô số tiếng gầm rít chói tai.

"Chạy mau, chạy mau!"

Khải Sát Lâm đập mạnh vào cái lưng to rộng của Dương Chính, Dương Chính lúc này hoàn toàn chỉ còn nhờ vào một cổ

khí thể liều mạng chạy trốn. Vừa rồi đại náo tể đàn, lại đánh ngã mười mấy tên Thực nhân ma, Dương Chính đã sớm không còn sức lực, lại thêm Khải Sát Lâm phá khuấy, thực tình không cách nào chịu nổi.

"Ngu ngốc, dừng tay!" Dương Chính dùng sức vỗ mạnh vào cái mông căng tròn của Khải Sát Lâm.

"Bốp" một tiếng vang lên, Khải Sát Lâm giật bắn cả người, sắc mặt đỏ bừng.

Tay nàng đang vỗ mạnh vào lưng hẳn không tự chủ được hạ xuống, nàng nghiêng rằng không biết là đang nghĩ gì. Dương Chính không hề để ý Khải Sát Lâm đang

nghe gì, cố gắng guồng chân chạy thật nhanh, tốc độ lại gia tăng thêm mấy phần.

Thu Phong hiệp cốc một bên đuổi một bên chạy nhiệt náo vô cùng.

Tiểu đội thí luyện chạy trước, vô số Thực nhân ma điên cuồng đuổi theo, trong đám Thực nhân ma có một tên thân hình vô cùng cao lớn, người mặc khải giáp màu đen tuyền, đầu đội hoàng quan ánh vàng lấp lánh, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, mỗi bước chân dậm xuống đều khiến cho mặt đất chấn động.

Hắn mỗi lần rống lên thì quanh sơn cốc vang lên vô số tiếng gầm đáp lại.

Sau đó mây đạo bạch quang lóe lên, Thực nhân ma từ hai bên sườn núi gào lên lao xuống...

Cũng may là tiểu đội thí luyện này đều là luyện kim sư, không nói gì khác, chỉ nhờ vào Miêu dứu dược tề rất nhiều mới có thể chạy được. Mọi người lúc này đều không nghĩ tới tác dụng phụ của dược tề, cứ uống như uống nước, nhất thời cả tiểu đội đều linh hoạt giống như bọn khỉ chạy tứ tán khắp núi.

Mắt thấy chạy theo không kịp, Thực nhân ma lĩnh chủ giận dữ gầm lên, hấn vung thanh kiếm dài chừng 7, 8 mét chém ngã mấy tên Thực nhân ma cản trước mặt, khoa chân chạy nhanh về phía trước, bọn

Thực nhân ma bị hấn đâm trúng đều biến thành đồng thịt nát không ra hình thù gì.

"Mẹ nó, tên khốn này phát điên rồi!"

Dương Chính từ cốc đạo chạy ra lối vào của Thu Phong hiệp cốc, cảm thấy Thực nhân ma lĩnh chủ không ngừng truy đuổi, lòng không khỏi nổi giận. Từ lúc hấn trở thành Ma thần tướng quân, rất ít khi bị người ta truy đuổi thế này, huống gì là một tên súc sinh mà dám ép hấn đến nước này.

Bọn học sinh chạy ra khỏi Thu Phong hiệp cốc, vì uống quá nhiều Miêu dứu được tề nên mệt mệt mỏi mỏi vô cùng.

Bình thường thân thể chúng đã không cường tráng, nếu như tiếp tục chạy nữa thì thể lực không cách nào chịu đựng nổi.

Còn Dương Chính bị đuổi riết đã quá giận dữ, vội chạy thêm mấy bước, nhanh chóng thả Khai Sắt Lâm xuống ven đường.

"Ai Đức Hoa, người định làm gì?" Khai Sắt Lâm kinh hoảng phát hiện thấy Dương Chính đã mở bao hành lý của mình ra.

"Ta đi giết hắn." Dương Chính mặt không chút biểu tình nhìn về phía Thực nhân ma lĩnh chủ không ngừng tiến lại gần.

"Dừng. Ái Đức Hoa, bọn ta chạy thôi, người đánh không lại đâu." Khai Sắt Lâm đối với Thực nhân ma lĩnh chủ sớm đã bị uy thế đáng sợ của hắn uy hiếp, căn bản không cho rằng sức người có thể chống nổi.

"Cô cho là bọn ta chạy được sao? Lĩnh chủ tế đàn đã bị ta tiêu hủy, tên khốn đó đã phát điên, nếu không giết hắn thì hắn tuyệt không chịu bỏ qua đâu. Cô xem các học sinh, nếu còn chạy nữa thì chúng sẽ mệt đến chết đó, không còn cách nào đâu... À, cái này cho cô."

Dương Chính lấy bộ Sắt ngân y lốm đốm vết máu ra, vì bộ y phục này còn ẩn chứa khí hồn quá hung tàn nên Khai Sắt Lâm

trước giờ không dám sử dụng, hiện tại nàng ngơ ngẩn nhìn Dương Chính khoác bộ y phục đỏ lên người hắn, sau đó lấy ra hai cái nắm đấm quang to chừng nắm tay đưa cho nàng.

Nhất thời Khải Sát Lâm cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn.

Nàng ôm lấy Dương Chính, khóc òa: "Ta không cho người đi, ta không cho người đi. Tiểu ba ba, người đừng đi."

"Dưa ngọt, ta chỉ đi giết hắn thôi, đâu phải là đi chết." Dương Chính nhẹ đẩy Khải Sát Lâm ra, xoa đầu nàng, bình thản cười nói: "Yên tâm, ta không sao đâu, cô mau dẫn bọn học sinh lui về cánh rừng

đi."

Dương Chính nói xong liền xoay người bỏ đi, vừa xoay mặt đi sắc mặt thoải mái liền biến thành nghiêm túc cẩn thận.

Tuy hắn nói với Khải Sát Lâm rất dễ dàng nhưng tự bản thân hắn cũng biết với tình trạng thân thể hiện nay của hắn, nói không chừng còn bị Thực nhân ma lĩnh chủ giết chết.

Cảm giác được một lực lượng từ ngực truyền tới, Dương Chính biết Sát ngân y đã thừa nhận thân phận chủ nhân của hắn, điều này là tất nhiên, tinh hạch khả năng ngay ngực áo chính là do Dương Chính săn được, khí hồn bên trong đối với

Dương Chính đã giết chết bản thể của nó vốn rất sợ hãi, vì thế chỉ có Dương Chính mới có thể phát huy lực lượng chân chính của kiện y phục này.

Hắn tay trái cầm hắc hoàng trượng chỉ vào thân ảnh cao to như núi của Thực nhân ma lĩnh chủ lao tới.

Ngay lúc này, bên rừng cây vang lên một tiếng rống kỳ quái vô cùng, một hắc ảnh tranh tiên xông tới Thực nhân ma lĩnh chủ trước Dương Chính. Trong lúc hắn chạy thì lông mọc dài ra trên da thịt hắn.

Thê hình của hắc ảnh cũng không ngừng khuếch đại, thân hình vốn chỉ hai mét nhanh chóng biến thành hai mét rưỡi.

Là Tạp Mông!

Dương Chính kinh hãi, hấn nhận ra thân phận thật sự của hắc ảnh này.

Mắt thấy Tạp Mông nháy mắt đã biến thành quái vật, Dương Chính chợt nghĩ tới truyền thuyết người sói biến thân trong đêm trăng tròn, bất quá Tạp Mông không giống như sói mà giống như gấu.

Dương Chính từng đọc qua thư tịch, Bắc đại lục có một chủng người cải tạo.

Bọn họ tiếp thụ cải tạo của luyện kim thuật sĩ, tự mình có được một vài loại thiên phú đặc biệt, ví dụ như trình sát

quân đội có Ung nhân, còn có một số chiến sĩ được tiêm vào gien của mãnh thú, thể phách trở nên rất cường kiện.

Bọn người cải tạo này có một số rất ít vì có lượng gien đặc biệt, hoặc nhờ vào mật pháp tu luyện có được lực lượng biến thân, tự mình trong các trường hợp đặc thù có thể biến hình thành chiến sĩ cường đại hơn, loại tiến hóa này được gọi là tiến giai.

Dương Chính đã từng gặp qua bọn Chương ngư đạo trước đó nên đối với những chuyện này cũng không quá xa lạ.

Nhưng bởi quan niệm thâm căn cố đế trên địa cầu nên Dương Chính rất phản

cảm với chuyện thực nghiệm trên cơ thể người. Hắn cho rằng bất luận cải tạo nhân loại trở nên cường đại bao nhiêu thì đem thân thể do cha mẹ ban cho đi làm thực nghiệm là một sự xúc phạm, cho dù có là tự nguyện thì hắn cũng cảm thấy chán ghét.

Hiện tại hắn thấy Táp Mông rõ ràng là chiến sĩ tiền giai.

Táp Mông vừa chạy thân thể vừa bành trướng, khi thể hình của y đạt đến chừng ba mét thì lông đã che phủ hết lớp da, hiện tại y giống một con quái vật hơn là một con người.

Bất quá loại hy sinh vẻ ngoài này đổi

được lực lượng kinh người.

Dương Chính cảm thấy tốc độ và sức lực của Tạp Mông biến hóa một cách phi thường.

Trên đường tiến tới chỗ Thực nhân ma lĩnh chủ, Tạp Mông va phải một tên Thực nhân ma thông thường, tên Thực nhân ma thân cao 4 mét bình thường sức lực hơn cả Tạp Mông lúc chưa biến thân nhưng lần này Tạp Mông lao tới, thanh kiếm chém tới không những chém gãy cự bổng mà còn trực tiếp chém tên Thực nhân ma đứt thành hai đoạn ngang hông.

Huyết dịch tanh nồng phún ra, dính đầy đầu đầy mặt Tạp Mông.

Y không hề lau đi mà còn thè lưỡi liếm máu dính bên mép, sau đó vỗ ngực gào lên.

Hàm răng của y đã biến thành răng nanh dài nhọn hoắc, tiếng rống y hết tiếng gâu rít gào. Nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng của y, Dương Chính cũng cảm thấy gai người, dáng vẻ y như dã thú này thì có nữ nhân nào chịu được. Thảo nào Khải Sát Lâm không yêu thích y.

Tuy nói ngoại hình nam nhân không quan trọng nhưng cũng không thể khác xa với người thường như vậy được.

Người và thú yêu nhau là phi đạo đức.

Dương Chính tính toán một chút, quyết định tạm thời không can thiệp, để cho Táp Mông và Thực nhân ma lĩnh chủ chiến đấu trước đã. Tâm tính của Táp Mông sau khi biến thân càng thêm cuồng bạo, đối mặt với Thực nhân ma lĩnh chủ thân cao 10 mét vẫn không chút sợ hãi, đột nhiên phục người xuống, lao tới bằng cả tứ chi.

Thực nhân ma lĩnh chủ vùng thanh kiếm khổng lồ lên, dùng tốc độ hoàn toàn không thể tin nổi chém xuống. Táp Mông cũng không yếu, thuận thế lăn một vòng tránh lưỡi kiếm. Thanh kiếm khổng lồ này nặng đâu chỉ ngàn cân, chém sượt Táp Mông đập thẳng xuống mặt đất, cả

mặt đất cơ hồ nứt toác.

Vô số đá vụn và đất bùn bay tứ tán, Táp Mông không quản tới đất đá bắn vào người, gia tăng tốc độ lao tới bên chân Thục nhân ma lĩnh chủ, thân hình của y hiện tại tuy đã cao tới 3 mét nhưng vẫn chỉ đứng tới đùi của Thục nhân ma lĩnh chủ.

Táp Mông vùng kiếm chém ngang, phốc một tiếng, cự kiếm chỉ lưu một vết mờ trên da Thục nhân ma lĩnh chủ. Bất quá, Thục nhân ma lĩnh chủ cũng cơ hồ phát điên, hấn chiếm cứ Thu Phong hiệp cốc mấy chục năm, trừ khi xưa bị người của Thánh hỏa giáo đình đả thương ra thì đã nhiều năm đâu có ai dám vuốt râu hùm

như thế.

Hôm nay không biết xui xẻo thế nào mà lúc đầu thì bị một tên ruồi nhặng phá hủy tế đàn, còn một nhặng khác to hơn chém hấn bị thương.

Thực nhân ma lĩnh chủ cảm thấy mình bị sỉ nhục tới hai lần, liền nhanh chóng phản kích. Tốc độ của hấn hoàn toàn không tương xứng với thân hình to lớn, hấn xoay tay đâm thẳng vào ngực Tạt Mông, Tạt Mông bay ra xa mười mấy mét giống như một viên đạn rời nòng, đập thẳng vào một thân cây lớn khiến cho thân cây gãy ngang.

Tạt Mông la thảm mấy tiếng, máu miệng

không ngừng tuôn chảy.

Dương Chính thấy tình hình không ổn, rút trường cung ra, bắn liên ba mũi tên cùng lúc.

Mắt thấy sắp bắn trúng mắt Thực nhân ma lĩnh chủ, chợt một đạo kim quang lóe lên, ba mũi tên không biết vì sao đổi hướng, bay sượt qua đầu Thực nhân ma lĩnh chủ.

Dương Chính ngẩn người, Thực nhân ma lĩnh chủ gầm lên, bước vội tới, vung kiếm chém xuống, cây cổ thụ Dương Chính đang ẩn nấp liền bị chém thành hai đoạn.

Còn lúc tên quái vật đó tiến lại gần Dương Chính thì công kích của nó phát ra căn bản không cách nào phòng bị hay phá tan được.

Sức lực và tốc độ của Thực nhân ma lĩnh chủ người ta khó mà tưởng tượng được, mỗi lần hấn công kích đều giống như một hòn núi nhỏ đổ sụp, lại thêm Dương Chính tinh thần lực và thể lực đều đã hao phí khá nhiều, mấy lần hấn suýt bị đâm chết.

Chỉ là mấy lần Thực nhân ma lĩnh chủ tin chắc rằng mình đã đâm bẹp con ruồi đó thì Dương Chính lại ló ra từ một góc khác, kiêu đánh quần lấy không rời này khiến cho Thực nhân ma lĩnh chủ cuồng

bạo nóng nảy mà không làm gì được.

Từ đầu đến cuối, dáng vẻ của Dương Chính đều rất bình tĩnh.

Khác biệt với dáng vẻ lạnh lùng bên ngoài, bên trong cơ thể của Dương Chính giống như lò xo đang nén lại từng chút, từng chút một. Mỗi lần tránh né công kích của Thực nhân ma lĩnh chủ thì một cảm giác đã biến mất từ lâu trong cơ thể hần lại bắt đầu xuất hiện, càng lúc càng rõ rệt.

Không biết đã qua bao lâu, Dương Chính chợt gia tăng tốc độ.

Dương Chính phóng mình nhảy mấy

bước uyển chuyển như báo, khóe miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Sát na, tròng mắt hần đột ngột co rút lại, một màn sương mờ màu nửa vàng nửa đỏ như máu hiện lên nhàn nhạt.

Không khí xung quanh giống như bị thiêu đốt.

Thực nhân ma lĩnh chủ cảm thấy uy hiếp cực lớn, rống lên một tiếng, thân hình to lớn dừng phắt lại.

Rừng cây đã bị hủy diệt thành đất bằng rộng chừng sân bóng đá.

Thực nhân ma lĩnh chủ đưa cặp mắt đỏ máu nhìn quanh, rốt cục cũng phát hiện

được không khí đáng sợ đó phát xuất từ con nhặng mà hắn đang đuổi giết, bất quá giờ đây con nhặng đó thở ra khí tức nặng nề đáng sợ.

Tròng mắt màu đen của Dương Chính ẩn tàng vẻ điên cuồng lẫn đặc thù khó thể hình dung được, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao chứa đầy sát khí cuồng bạo, trái ngược với vẻ bình đạm trong tròng mắt hắn. Vẻ bình đạm này mang nét tự phụ, cao ngạo thống suất thiên quân vạn mã, còn có bản chất sát lục trong đó. Dương Chính rõ ràng là không hề cử động như không khí xung quanh tựa hồ có sinh mệnh, siết chặt lấy thân thể to lớn của Thực nhân ma. Cảm giác như rơi xuống bùn sâu đặc quánh khiến cho Thực nhân

ma lĩnh chủ không dám khinh suất cử động.

Khóe môi Dương Chính khẽ nhếch lên thành 1 đường cong quỷ dị.

Thực sự là hứng thú a, đã lâu chưa từng đụng độ với đối thủ nào mạnh mẽ như vậy.

Từ lúc hắn xuyên qua Hôi Tần sa mạc đến Bắc đại lục tương đối bình hòa này đều sinh sống rất an tĩnh, chưa từng trải qua cảm giác đùa chơi với tử thần.

Lần này bị Thực nhân ma lĩnh chủ ép đến đường cùng, cảm giác máu huyết sôi trào đột nhiên trở lại.

Dương Chính cảm thấy hắn không những là không sợ chết mà còn chờ đợi thời khắc này. Tuy đến Bắc đại lục, hắn đều sinh sống an nhàn hơn trước nhưng vẫn cảm thấy đời sống thiếu đi gì đó.

Còn bây giờ, hắn cảm giác rõ ràng cái khiếm khuyết đó là gì, thì ra dòng máu hiêu chiến vẫn còn chảy trong huyết quản của hắn chưa từng biến mất, thì ra trước kia Dương Chính hết lần này đến lần khác đều rơi vào dòng xoáy tranh đoạt tử vong đều là vì hắn muốn truy cầu cảm giác khiêu chiến với cực hạn của sinh mệnh.

Xem ra, Dương Chính ta có chút khuynh

hướng tự ngược đãi a!

Dương Chính nhìn Thực nhân ma lĩnh chủ giống như tòa núi nhỏ không ngừng tiến tới, hai chân rùn xuống, bảo trì trạng thái xuất kích bất cứ lúc nào, tay phải chậm rãi rút long cốt chủy thủ trong hắc hoàng trượng ra.

Ngay lúc bàn chân to lớn của Thực nhân ma lĩnh chủ chỉ còn cách đỉnh đầu Dương Chính chưa đầy một xích thì tròn mắt của Dương Chính đã co rút lại còn nhỏ như đầu mũi kim.

Dương Chính dậm mạnh chân xuống đất, thân hình giống như lò xo bật thẳng lên, vẽ thành một đường cong, đáp xuống

ngay mu bàn chân của Thực nhân ma lĩnh chủ, rồi lại búng người nhảy lên đầu gối hắn.

Tay của Dương Chính chụp lấy hộ tất (giáp bảo vệ đầu gối), hít sâu một hơi, long cốt chủ thủ đâm xoáy vào trong đầu gối Thực nhân ma lĩnh chủ.

Phốc, Dương Chính cảm thấy giống như vừa đâm vào một lớp màng nhầy.

Long cốt chủ thủ không hề đâm sâu vào trong, Thực nhân ma lĩnh chủ chỉ hừ lạnh một tiếng, không hề la thảm như Dương Chính nghĩ.

Hắn vung cánh tay khổng lồ quét tới,

Dương Chính chỉ còn cách rút chủy thủ ra nhảy xuống đất tránh né.

Trên chủy thủ không hề có vết máu. Dương Chính mắng thầm, tên khốn này lớp da quá dày, thảo nào vừa rồi không chút đau đớn.

Hắn quét mắt quan sát, nhìn thấy cự kiếm của Táp Mông còn nằm đó, vội chạy tới chụp lấy. Lần này Dương Chính không hề tiến công, mà dẫn dụ Thực nhân ma lĩnh chủ vào rừng rượt bắt vòng quanh như mèo vờn chuột, sau khi quấy rối mấy vòng, Dương Chính thừa lúc Thực nhân ma lĩnh chủ không phòng bị liền leo một cây đại thụ.

Thực nhân ma lĩnh chủ giận dữ điên cuồng, hấn hoàn toàn không ngờ con nhặng này lại linh hoạt đến mức đó.

Dương Chính ở trên cây cao chừng 10 mét, rớt cục đã nhìn thấy cái đầu to lớn xấu xí của Thực nhân ma lĩnh chủ.

Ngay lúc lĩnh chủ xoay người vung kiếm, hấn nhờ vào phản lực của cành cây nhảy lên trên vai Thực nhân ma lĩnh chủ.

Dương Chính rút kiếm chém liên tục mấy nhát, phát hiện Thực nhân ma lĩnh chủ lúc này đã điên cuồng triệt để, hấn liền tìm động mạch nơi cổ, rút chủy thủ đâm vào, sau đó dùng cự kiếm xoáy ngay chỗ đó. Thực nhân ma lĩnh chủ bị thương,

điên cuồng quơ tay chop lấy cự kiếm ném xuống đất. Dương Chính thể lực tiêu hao quá nhiều, rốt cục cũng bị Thực nhân ma lĩnh chủ chop trúng.

Mắt thấy Thực nhân ma lĩnh chủ siết mạnh tay thì thân thể Dương Chính sẽ biến thành thịt nát.

Chợt một điểm lục quang từ trời bay tới, bắn vào hoàng quan trên đầu Thực nhân ma, chợt hoàng quan lóe lên, chính là muốn thi triển ngón cũ, khiến cho mũi tên bị đổi hướng, ai ngờ đầu mũi tên chợt nổ bùng, lá cây cùng dây leo bỗng xuất hiện quấn lấy đầu của Thực nhân ma lĩnh chủ...

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 11 - Chương 7:

Thế giới tĩnh tại

A

ds Dây leo trên đầu lĩnh chủ điên cuồng sinh trưởng, không chỉ nhanh chóng che khuất đầu hắc mà còn bò xuống thân thể, tuy những dây leo này không hề tạo thành thương hại mang tính thực chất nhưng cũng che khuất tầm nhìn của hắc.

Dương Chính cảm thấy rất quen thuộc với loại dây leo này.

Hắc chợt thấy kinh ngạc không tưởng nổi, bất quá hiện giờ không phải là lúc kinh ngạc, tay của Thực nhân ma lĩnh chủ siết

chặt lại, Á Lịch Sơn đại thủ hộ bị đè ép phát ra huyết quang, Dương Chính cảm giác được khí hồn ẩn tàng trong y phục đang điên cuồng gào thét.

Một cỗ lực lượng xa lạ không ngừng xung phá y phục thoát ra ngoài.

Hơn nữa, rõ ràng cỗ lực lượng đó lại cấu thông với Dương Chính, tinh thần lực vốn đã cạn kiệt dần dần trở nên đầy lại.

Dương Chính quát lớn một tiếng, Sát ngân y trên người đột nhiên lóe ánh sáng vàng chói lọi, tiếp đó vô số gai nhọn từ kiện y phục đó bành trướng ra ngoài, chớp mắt thân thể Dương Chính giống như một con nhím, Thực nhân ma lĩnh

chủ gằm rú điên cuồng.

Vô số gai nhọn đâm lủng bàn tay của hắn giống như bãi cát bị mưa cày xới.

Gai nhọn thủ hộ!

Lực lượng ẩn tàng trong ma khí cấp sử thi trong tình huống tính mạng của Dương Chính bị uy hiếp đã bạo phát ra, cho dù Thực nhân ma lĩnh chủ da dày thịt rắn cũng không cách nào chống được.

Hắn đau đớn buông tay, Dương Chính từ không trung rơi xuống.

Rơi nửa đường, Dương Chính vươn tay chụp lấy một gai nhọn trên giáp của Thực

nhân ma lĩnh chủ, sau đó lật người leo ngược lên phía sau lưng hắn.

Lúc này, một mũi tên lại bắn tới.

Phốc một tiếng, mũi tên cắm vào thân thể to lớn của Thực nhân ma giống như đâm vào đậu hủ. Mũi tên này cũng giống như mũi tên trước, đầu tên chớp mắt bành trướng ra, hóa thành vô số thực vật điên cuồng sinh trưởng, vì đầu mũi tên xuyên vào người Thực nhân ma lĩnh chủ nên rất nhiều thực vật cũng bắt rễ ăn vào trong người hắn.

Uy lực đáng sợ như vậy ngay cả Thực nhân ma lĩnh chủ không chịu nổi, thân hình cao lớn như ngọn núi ngã lặn trên

mặt đất, hai tay điên cuồng nắm lấy dây leo bứt ra.

Nhưng nhờ cây thì phải nhờ cả rễ, thực vật đã xâm nhập vào trong người hắn, hắn dùng sức kéo mạnh ra, từng tảng thịt lớn dính đầy máu tươi cũng theo đó mà bị kéo ra ngoài, tình hình đáng sợ không thể hình dung nổi.

Sinh mệnh bị uy hiếp cực lớn, Thực nhân ma lĩnh chủ vội vàng lăm nhăm niệm mấy câu chú văn cổ quái.

Hoàng quan trên đầu hắn bắt đầu phát xuất ánh sáng chói lọi, hắn cất tiếng rống đầy vẻ hưng phấn, một cỗ lực lượng xưa nay Dương Chính chưa từng cảm thụ qua

không ngừng ngưng tụ, dần dần ở giữa hoàng quan, một dòng xoáy màu đen hiện ra, không gian phẳng phất như bị vặn vẹo uốn cong, cả ánh sáng cũng bị hút vào đó, không cách nào soi sáng được hắc động đó.

Hắc động càng lúc càng lớn, xoay chuyển càng lúc càng nhanh.

Sau đó, một cỗ hấp lực khủng khiếp từ hắc động truyền tới từ trên hoàng quan, dần dần thôn phệ thân hình của Thực nhân ma lĩnh chủ.

Dương Chính kinh hãi vô cùng, vội vàng lui khỏi phạm vi hấp lực.

Nhưng hấp lực quá mạnh, vô số dây leo quấn lấy Dương Chính giữ lại đều bị kéo đứt.

"Ái Đức Hoa!"

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, khoe mắt Dương Chính còn trông thấy Khải Sát Lâm đang chạy tới gần.

"Đừng tới đây, mau trở về!" Dương Chính tim trầm xuống, cố sức hét: "Khải Sát Lâm, mau quay lại."

Khải Sát Lâm lắc mạnh đầu, càng chạy tới nhanh hơn, lúc nàng sắp tiến vào phạm vi hấp lực thì một mũi tên bắn ra, cản ngay trước mặt Khải Sát Lâm, dây

leo bung ra quần lấy thân hình nàg, cấn bước chân nàg.

Dương Chính vừa hơi yên dạ thì chợt cảm thấy mặt đất chừng như trở nên xa thẳm.

Tốc độ của nó nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được. Hắc động sau khi thôn phệ Thực nhân ma lĩnh chủ và Dương Chính thì nhanh chóng biến nhỏ lại, biến mất không thấy đâu, giống như viên đá ném vào giữa hồ, ngay cả gợn sóng cũng không có.

Khải Sát Lâm lúc này vừa mới gỡ dây leo ra, ngo ngắn nhìn cánh rừng yên tĩnh phía trước khóc òa lên.

.....

Vô số cảnh tượng xuất hiện, lóe lên, biến mất.

Phảng phất như đang trôi tuột trên thác nước mạnh mẽ nhưng thân thể lại không có chút cảm giác.

Chỉ còn có ý thức vỡ vụn mơ hồ.

Các ảo tượng khi thì tụ hợp khi thì phân tán, Dương Chính từng trải qua việc ý thức rời khỏi bản thể. Lúc xưa khi Ba Bửu đại chiến với Thanh Liên trong thân thể hắn thì hắn đã phát giác linh thể thực sự tồn tại, không hề có vật chất mà chỉ có ý

thức.

Hiện tại cảm giác đó lại trở về, hấn phát giác mình chỉ còn có ý thức, nhục thể đã biến mất.

Dần dần, không biết bao lâu sau, trước mắt hấn sáng lên.

Ánh sáng càng lúc càng mạnh, ý thức giống như đang chạy về phía mặt trời, lóe lên lần cuối cùng, sau đó thì Dương Chính trước mắt tối sầm, ý thức đã hôn mê.

Hoang lương, đất trời tuyền một màu đỏ, không hề có ánh trắng.

Sau khi Dương Chính tỉnh lại, hắn thấy mình đã tới một thế giới xa lạ.

Không phải là Lam Phong đại lục, cũng không phải địa cầu.

Đây là một thế giới đặc biệt phi thường, bầu trời giống như một khối lưu động.

Bầu trời phẳng phất như là chất dịch, lúc nào cũng có thể chảy xuống.

Dương Chính nằm trên mặt đất, ngơ ngẩn nhìn trời, trên người hắn không có một vết thương, tinh thần lực vô cùng sung mãn, nhưng lại cảm thấy hoang mang bất định. Đây là nơi đâu? Ta đã tới nơi nào?

Hắn cố sức nghĩ ngợi, nhớ lại lúc mình chiến đấu với Thực nhân ma lĩnh chủ, sau đó bị hắc động trên hoàng quan thôn phệ.

Chết tiệt, rốt lại là sao?

Lẽ nào lại là một lần xuyên việt? Dương Chính ngồi phất dậy.

Không thể, không thể!

Vì sao những gì xui xẻo đều giáng lên đầu hắn, không chỉ một mà còn tới hai lần, ba lần.

Dương Chính đứng dậy, ngo ngáy nhìn quanh.

Hú hú

Hú hú

Hú hú

Hú hú

Có người không? Mọi người đâu hết rồi?

Dương Chính phóng người lên quát lớn, vung chân đá một khối đất màu đỏ. Hắn điên cuồng quát mắng, không có người, không có động vật, hắn chỉ còn cách ngửa mặt mắng trời xanh.

Đáng chết, đáng chết, lão tặc thiên,

người có giỏi thì tới đây đấu với ta.

Đây là nơi quỷ quái nào?

Hắn chạy điên cuồng về phía trước, thân hình biến thành một cơn gió giữa không gian trống trải. Hắn chạy qua vô số gò đất màu đỏ, chạy không có phương hướng gì nhưng mỗi khi chạy qua một gò đất thì trước mắt lại xuất hiện vô số gò đất, bầu trời vĩnh viễn vẫn là một loại vật chất lưu động bất biến, không có mặt trời, không có mặt trăng, không có cả những vì sao.

Chạy mệt rồi!

Chạy hết nổi rồi!

Dương Chính ngã lăn ra đất, đột nhiên cất tiếng cười lớn.

Mẹ nó, đời người! Dương Chính, người là đồ ngốc!

Dương Chính cười sằng sặc nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Cứ mê man mờ mịt như thế, hần dần dần chìm trong giấc ngủ... tỉnh lại... chạy tiếp... ngủ lại... Ngày tháng cứ thế trôi qua không biết bao lâu, Dương Chính đột nhiên phát hiện thế giới này không chỉ không có nguyên tố lực mà thậm chí hần cũng không cần ăn, không cần thở.

Hắn có cảm giác mình giống như không khí.

Dương Chính không biết rõ, hắn cắt một đao lên tay mình nhưng không hề thấy máu tươi chảy ra...

Hắn kinh ngạc vô cùng.

Những ngày trước hắn quá hỗn loạn nên không chú ý đến các hiện tượng khác thường này. Hiện tại Dương Chính không còn cảm giác ngày tháng bình lặng bất biến hành hạ, dần dần đã bình tĩnh lại. Hắn vốn là người kiên cường, là mèo có chín cái mạng, đâu dễ gì buông bỏ.

Sau khi phát hiện dị trạng, hắn không còn

sợ hãi trái lại còn có chút lạc thú tìm hiểu.

Lần này hẳn không hề ngủ.

Hắn đứng ngơ ngẩn hồi lâu trên một gò đất, ngẫm nghĩ hồi lâu, lâu đến khi hắn phát giác ra rằng hắn chỉ cần không muốn đi ngủ thì có thể không ngủ.

Thế giới này quá cổ quái.

Có thể như vậy sao? Quá mức khác thường rồi!

Dương Chính bắt đầu suy nghĩ về lúc mình bắt đầu bị hắc động thôn phệ, ngẫm đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần.

Xuyên qua thời gian, không gian?

Đúng rồi, đây chính là một đường hầm thời không, chỉ là nó khác với đường hầm thời không Ba Bể tạo ra... Hấn lại nghĩ tiếp, nghĩ tiếp, nghĩ đến Thực nhân ma lĩnh chủ chiếm cứ Đạt Đề Đài Tu mấy chục năm, cả giáo đình cũng không thể hạ sát hấn được.

Điểm này chắc chắn là có nguyên nhân, không phải vì Thực nhân ma lĩnh chủ cường đại đến mức không thể giết chết.

Chừng như là vì... hoàng quan!

Đúng, nhất định là vì hoàng quan!

Dương Chính cố sức nhớ lại, có tư liệu chép rằng hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ có thể xuyên qua thông đạo của hai giới, có thể tạm thời trốn vào trong tinh giới tránh né, vì vậy mỗi lần có hành động đồ ma quy mô lớn thì Thực nhân ma lĩnh chủ liền trốn vào tinh giới, đến khi đại quân rút lui thì lại xuất hiện, triệu hoán lâu la chiếm lấy sơn cốc.

Chát, Dương Chính đập mạnh hai bàn tay.

Đáng chết, thì ra là vậy, hóa ra hẳn bị đưa vào trong tinh giới mà hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ quán thông.

Như vậy chắc chắn hẳn có thể trở về, bằng không Thực nhân ma lĩnh chủ chẳng thể nào làm mưa làm gió đến tận ngày hôm nay, Dương Chính giống như người chết đuối nắm được cọng cỏ, đầu chỉ bùng lên.

Hắn tiếp tục suy nghĩ, nếu như cùng bị đưa vào tình giới, vì sao hắn không thấy Thực nhân ma lĩnh chủ, vì sao thế giới này quỷ dị như vậy? Hắn im lặng suy nghĩ hồi lâu. cuối cùng cũng đứng dậy, đào một cái hố lớn trên mặt đất.

Sau đó hắn vừa đi vừa đào hố.

Cứ vậy, vừa đi vừa đào, đột nhiên hắn quay đầu nhìn lại... Không còn cái hố

nào.

Tất cả hố vừa đào đều đã biến mất.

Dương Chính xoa cằm, gỡ đầu, cuối cùng hẳn xác định được một chuyện...

Thế giới này chính là thế giới mà thời gian tĩnh tại.

Đây là thế giới tĩnh tại, chỉ có không gian, không có thời gian.

Cái này... quá ly kỳ, quá mức tưởng tượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 8:

Dương thu

A

ds Nhưng phát hiện ra sự thật rồi thì Dương Chính cũng giống như loài kiến không thể nào lý giải được trên và dưới.

Hắn cơ hồ phát điên, thì ra thế giới này chỉ có một mình hắn.

Đây căn bản không phải là một thế giới mà chỉ là một tờ giấy trắng, một tờ giấy trắng đơn thuần vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Hắn hiện tại giống như một con kiến bị

hãm trong một không gian không hề có thời gian.

Đây chính là hiện thực đáng sợ phi thường, chỉ khác với kiến là Dương Chính tự biết tình huống của mình nhưng lại không biết cách cải biến, như vậy lại càng thêm tàn nhẫn, giống như một người bị mù bẩm sinh và một người bị mù lúc sau, tâm cảnh của họ tuyệt không giống nhau.

Thế giới này quá mức đơn điệu nhằm chán, đối với Dương Chính đã từng trải qua nhiều thế giới phồn hoa thì chính là dày vò khủng khiếp nhất.

Không có ai có thể chịu được cô tịch vô

cùng tận đó, không có ai chịu đựng được cảnh tượng mà không hề có một tia hy vọng thoát ra.

Ai có thể phá được trói buộc thời gian và không gian? Đó chính là lĩnh vực của Thần.

Nền văn minh ma pháp của Bắc đại lục mấy ngàn năm qua cũng không thể tiếp xúc tới lĩnh vực này, Dương Chính hấn có tài đức gì mà có thể phá được xiềng xích khủng bố đó?

Biết được tình huống của mình, Dương Chính chịu phải đả kích quá lớn đến mức dù hấn tâm tính kiên định cũng không thể nào không cảm thấy bi thương.

Thậm chí hắn còn không biết mình còn sống hay đã chết.

Đối với không gian này mà nói thì mọi thứ đều không hề thay đổi, kể cả Dương Chính hấn, hấn cứ tồn tại vĩnh viễn như thế, ngay cả tự sát cũng không thể...

Sợ hãi, sợ hãi vô cùng! Dương Chính cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Hắn đã lâu chưa từng sợ hãi như vậy!

Hắn vốn nghĩ là cả đời mình không còn gì sợ hãi nhưng ở thế giới không có gì uy hiếp này thì "vĩnh sinh bất tử" lại là một nỗi uy hiếp vô cùng đáng sợ đối với hấn!

Dương Chính cứ bị dày vò như vậy, cơ hồ sụp đổ.

Hắn giống như u hồn, hàng ngày cứ đi khắp nơi, đầu óc trống rỗng không khác gì cương thi...

1 ngày, 2 ngày, 1 tuần, 2 tuần, 1 tháng, 2 tháng, 1 năm, 2 năm, 10 năm, 20 năm...

Đã bao lâu rồi, hắn cũng không biết nữa...

Ở thế giới không có thời gian này, căn bản không có ai tồn tại, Dương Chính cũng không tồn tại...

Dương Chính cơ hồ tự ngược đãi mình, hấn ép mình không được ngủ, không được trốn tránh... vì hấn phát hiện mình không thể sụp đổ. Thế giới này có thể dày vò khiến cho người thường biến thành điên khùng, rồi lại biến người điên trở thành người thường, nhưng Dương Chính không thể để cho nó dày vò như vậy.

Không biết từ lúc nào...

Hấn bắt đầu chỉnh lý tất cả suy nghĩ trong đầu, phác thảo từng nét một.

Cho dù là phép cộng đơn giản nhất $1+1$ thì hấn cũng phác thảo lại từng nét.

Chỉ có vậy hấn mới có thể bớt cô liêu.

Hấn giống như người điên, ngày qua ngày cứ vẽ trên mặt đất, vẽ ra những gì hấn suy nghĩ, tuy rằng hấn biết rõ tất cả các bức vẽ đều "không tồn tại", chỉ chớp mắt thì tất cả đều biến mất. Bất quá hấn phát hiện, thế giới không có thời gian này vẫn có một đặc tính giống thế giới bình thường, đó là những ý tưởng trong đầu không hề mất đi.

Điều này cũng tốt, nhưng cũng tệ hại, nếu như mất đi ký ức thì hấn không cần phải phiền não như vậy.

Lúc suy nghĩ, Dương Chính đa số là tự nói chuyện với mình.

Dần dần, hấn vẽ rất nhiều bàn cờ trên mặt đất, sau đó vừa vẽ vừa tự tưởng tượng tình cảnh mình chơi cờ.

Hấn nói chuyện với hư không, hư không cũng trả lời hấn giống thế, hấn và hư không chơi cờ, quy tắc chơi cờ không ngừng biến hóa, càng lúc càng phức tạp, lúc đầu Dương Chính dễ dàng chiến thắng, về sau thì lúc thắng lúc thua, sau nữa thì hấn thậm chí khó mà thắng được.

Một khi hấn thua thì hấn nhảy dựng lên mắng chửi tứ tung, hấn thắng thì cười ha hả đến mức đau cả ruột.

Vì dễ giao lưu dễ dàng, hấn cấp cho

"người kia" một cái tên là Dương Thu.

Vì sao gọi là Dương Thu hẳn cũng không biết, cũng có thể gọi là Dương Nhan, Dương Ngọc, Dương Băng, Dương Tuyết, Dương Lệ... Dương Chính nghĩ hết tất cả cái tên mà hẳn luôn hoài niệm, cuối cùng quyết định đặt tên cho "người kia" là Dương Thu.

Mấy cái tên kia đều có vẻ quá nữ tính, chỉ có cái tên Dương Thu là tốt. Lúc Dương Chính đặt tên xong, hẳn lại nhớ nữ nhân cao quý mỹ lệ mà hẳn gọi là tỷ tỷ. Hẳn phát giác mình đã trở nên biến thái, nhớ tới toàn là nữ nhân, có điều tình cảnh cô liêu như vậy thì nam nhân rốt lại cũng chỉ thích nữ nhân hơn, hơn nữa còn

là nữ nhân có tình cảm.

"A, Dương Thu! Chơi thêm ván nữa nào!"

"..."

"Mẹ nó, quân này sao đi vào đây được? Đó là cửa tử mà!"

"...."

"À, à, Dương Thu, hôm nay ta nghĩ tới một ván cờ, người xem, bọn ta có thể biến đổi theo quy tắc này, làm thế này này... Đây chính là Bát Trận Đồ đó, người có biết không? Gia Cát Vũ Hầu đã tạo nên trận đồ đó!"

" ... "

"Mẹ nó, làm sao người lại lợi hại như vậy chứ? Nói một lần là người biết ngay!"

" ... "

"Dương Thu người làm sao mà ngờ ngẩn vậy? Đang nghĩ tới nữ nhân sao?"

" ... "

"Ha ha ha, ta thực là thiên tài, ta thắng rồi, Dương Thu người thật là ngốc nghếch!"

"..."

"Dương Thu!"

"Dương Thu!"

"Dương Thu Dương Thu Dương Thu!"

Dương Chính ngồi phất dậy, lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi hắn mơ thấy ác mộng, mơ thấy người tên gọi Dương Thu xuất hiện.

Giả, toàn bộ đều là giả! Dương Chính nhìn thế giới màu đỏ không chút biến hóa, thống khổ cúi đầu, vì sao để cho ta biết, vì sao không để cho ta tiếp tục sống trong mộng, vì sao phải tỉnh lại? A, a, a!

Dương Chính nắm tóc, gào lên, cả người đột nhiên bật dậy, lăn về phía sau.

Cảm giác nguy hiểm cực độ cơ hồ đã khơi ngòi cho phản xạ không điều kiện bên trong thần thể hắn.

Hắn ngẩng đầu lên.

Hắn kinh ngạc phát hiện một hắc ảnh mờ hồ xuất hiện trước mắt.

Hắc ảnh này xuất hiện rất đột ngột, Dương Chính trong sát na giống như bị sét đánh. Ở thế giới không chút biến hóa này, cho dù là một con chó, một con mèo, thậm chí là người mà hắn chán ghét

nhất cũng đều biến thành thân thiết vô cùng.

Dương Chính rất cần giao lưu, hẳn cần một người có thể giao lưu để giải trừ nỗi thống khổ do cô liêu quá độ mang tới.

Hơn nữa hắc ảnh này lại khiến hắn có một cảm giác quen thuộc vô cùng.

Dương Chính còn chưa kịp nghĩ thì hắc ảnh chớp động, nháy mắt Dương Chính cảm thấy lồng ngực giống như bị cự trùy đánh trúng, cả người bay ra ngoài mấy chục mét, còn hắc ảnh xuất hiện ngay chỗ hắn vừa đứng.

Tốc độ quá nhanh!

Tròng mắt Dương Chính co rút kịch liệt.

Hắc ảnh lại động, lần này Dương Chính kịp thời phản ứng trong một sát na... nhưng vẫn chậm một nhịp, cánh tay hắn bị đánh dạt ra, hắn vội lặn một vòng, sau đó bật người đứng dậy nhảy lên, động tác nhanh nhẹn như một con báo.

Bốp!

Một cước của hắn đá không trúng mục tiêu.

Nhưng vùng bụng của hắn lại bị một loạt quyền mạnh mẽ đâm thẳng vào, lỗ chân lông toàn thân cơ hồ nổ bung. Dương

Chính tròn xoe mắt, thể nghiệm đau đớn chưa từng có, cơ hồ muốn ói ra mật vàng.

Hắn quy trên mặt đất ho liên tục.

Tên khốn này lợi hại thật!

"Khụ, người rất cục là..."

Dương Chính còn chưa hỏi xong thì đã bị thêm một đá trúng cằm dưới, khiến cho cằm bị trật khớp. Dương Chính ngay cả kêu đau cũng không thể kêu, cả người văng lên không trung, còn chưa kịp rơi xuống đất thì đã bị hắc ảnh đó dùng tốc độ đáng sợ lao đến đá thêm một cước, Dương Chính lại bị đá bay đi, rồi hắc

ảnh lại chớp lên, đá tiếp... bay đi... đá tiếp...

Dương Chính giống như biến thành một bao cát, là đồ chơi cho tên khốn đó.

Không biết đã chịu đựng bao nhiêu cú đánh đáng sợ, mỗi lần đánh trúng thì tiếng xương cốt vang lên cơ hồ khiến cho người ta không dám nghe.

"Khụ..."

Máu phun trào ra ngoài cổ họng Dương Chính...

Đủ rồi..

Đủ rồi nghe...

Tên vương bát đản này...

Vương bát đản...

Dương Chính không thể phát ra thanh âm được nhưng tiếng mắng chửi cứ vang vọng trong đầu hắn.

Cứ mỗi cú đánh thì máu huyết trong người hắn như đông đặc lại, dần dần sôi lên, mỗi lần đều kích động nổi thống hận trong người hắn, ý khí dần dần được phát xuất ra ngoài...

"Bình bình bình bình bình bình bình bình bình bình bình bình bình bình..."

"Đủ rồiiiiiiiii!" Dương Chính đột nhiên cất tiếng hét vang khi vừa bị đánh bay lên, thân thể hắn văng vèo ở một góc độ khó tin, chuyển sang một hướng khác khiến cho hắc ảnh phán đoán sai.

Dương Chính rơi xuống đất, đầu tóc tán loạn, y phục tả tơi, mặt hắn bị đánh sưng vù, chỉ còn có đôi mắt đỏ ngầu cơ hồ chảy máu, ánh nhìn đầy sát khí. Hắn đưa một ngón tay quét ngang vết máu trên miệng, nắm lấy cầm dưới xoay mạnh, cầm kêu rắc một tiếng, trở lại vị trí cũ.

Chớp mắt, hắn chiến ý cao ngất như vừa trở về chiến trường tắm máu năm xưa, phảng phất như bên người có vô số đầu

sĩ tanh mùi máu, hài cốt chất thành núi.

Dương Chính gầm lên một tiếng trầm đục như dã thú: "Không tha cho người!"

Hai bóng người lóe lên chỉ để lại tàn ảnh trong không trung.

Hắc ảnh cũng đồng thời vung cước lên, hai người chạm thẳng vào nhau.

Chân của Dương Chính cơ hồ trặc gân, vậy mà hắc ảnh chỉ lui lại một bước.

Dương Chính lật người, năm đấm lại rít gió bay tới.

Bình, hắc ảnh cũng vung tay đấm tới, hai

quyền chạm nhau, cả hai đều lui lại một bước.

Sau hai chiêu, ánh mắt của Dương Chính sáng lên, hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn. Dương Chính quát lớn một tiếng, lao tới nhanh như chớp, quyền cước đồng thời tung ra, nháy mắt đã đánh ra 26 quyền, 17 cước.

Loại tốc độ này hoàn toàn trái ngược với quy tắc vật lý thông thường, không khí cơ hồ bị xé nát, phát ra từng tiếng rít gió đáng sợ, từng đường cong không ngừng lóe lên giữa không gian.

Mỗi một quyền, mỗi một cước đều toàn lực thi triển, hung mãnh đến cùng cực.

Dương Chính không hề phòng thủ, dốc toàn lực tấn công, quyền đầu và thối ảnh giống như cuồng phong bạo vũ không ngừng công kích.

Dương Chính tự tin là cho dù thiết bản cũng bị công kích điên cuồng của hắn đánh nát.

Nhưng hắc ảnh đối diện giống như biết trước công thế của hắn, hơn nữa y còn dùng quyền lộ, thối pháp giống thế đối công với Dương Chính.

So với vừa rồi Dương Chính bị chà đạp liên tục thì lần này mới là chiến đấu chân chính giữa hai con mãnh thú với nhau,

điên cuồng và bình tĩnh. Hắn càng đánh càng hưng phấn, chiến ý không ngừng đề thăng, sức lực trong cơ thể giống như dùng mãi không hết, bất kỳ chiêu thức, phương thức tiến công nào có thể nghĩ ra Dương Chính đều sử dụng hết.

Thậm chí nhiều điểm ngày trước hắn chưa thông suốt giờ đây cũng đánh ra giống như lưu thủy hành vân.

Đánh thật thoải mái, đối thủ cũng thật thoải mái!

Dương Chính không biết đã chiến đấu bao lâu. Ở thế giới không có sống chết, không có thời gian này hắn không biết mình đã tồn tại bao lâu.

Bao nhiêu bất cam và phần nộ, uất ức hẳn đều phát tiết hết ra.

Công kích không ngừng, lĩnh ngộ không ngừng...

Ở thế giới này, người muốn đánh bao lâu thì đánh, chỉ cần người muốn thì thời gian nơi đây là "vô cùng".

Trận chiến này thời gian kéo dài không thể dùng từ "lâu" để hình dung.

Dương Chính vắt hết sức lực, tinh thần như dung hợp vào, không ngừng sáng bừng lên, giống như trứng chờ ngày nở, như ấu trùng chờ ngày phá kén.

Còn hắc ảnh đó càng chiến đấu thì càng hiện rõ nét.

Lúc đầu y chỉ là vụ ảnh mờ hồ hồ nhưng vụ khí không ngừng ngưng tụ, không ngừng thành hình, tai mũi miệng cũng đã xuất hiện, chỉ là vẫn bị bao phủ trong một màn hắc ám nên mặt mũi chưa rõ, chỉ có cặp mắt càng lúc càng sáng, lúc đầu đỏ nhạt rồi dần dần trở nên đỏ đậm, về sau thì đỏ ngầu như máu...

Cuối cùng , Dương Chính đột nhiên hiểu ra.

Thân thể hắn nháy mắt như phun lửa, Dương Chính quát lớn một tiếng như sấm

rền, sau đó ánh sáng kịch liệt lóe lên, hắc ảnh giống như bị đạn pháo bắn trúng, tan thành vụ khí màu đen nhưng ngay lập tức tụ lại thành hình người cách đó hơn 10 mét.

Dương Chính thở hồng hộc, tay cầm long cốt chủy thủ, một kích kinh hồn vừa rồi hoàn toàn hơn hẳn tưởng tượng của hắn.

Chớp mắt, hắn thậm chí cảm giác được không gian vỡ vụn.

Nhìn hắc ảnh đứng cách đó 10 mét, đôi mắt đỏ rực không có chút cảm tình nào của loài người, Dương Chính đột nhiên cả cười...

Chỉ vì hắn nhìn thấy trên tay đôi phương đã hình thành một thanh chủy thủ màu đen.

Ngoại hình thanh chủy thủ đó giống hệt long cốt chủy thủ.

Dương Chính lớn tiếng gọi đôi phương, ngữ khí đầy vẻ khẳng định: "Dương Thu!".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 9: Trở về lam phong đại lục

A

ds Cặp mắt đỏ ngầu như máu của hắc ảnh chợt sáng lên, hắc nghiêng đầu sang một bên.

"Dương Thu!" Dương Chính lại hét lớn.

Hắc chậm rãi bước về phía trước một cách kiên định. Hắc vừa đi vừa giắt chủy thủ vào eo, còn hắc ảnh đối diện thủy chung vẫn bảo trì trạng thái công kích, chủy thủ màu đen đầy khí tức tử vong đưa lên trước ngực thủ thế.

Dương Chính giờ tay, cả người lộ hoàn toàn ra, không chút phòng bị.

"Dương Thu, người có biết ta không? Biết ta là ai chứ?"

Dương Chính lúc này cách hắc ảnh chưa đầy năm mét, tròng mắt đỏ ngầu của hắc ảnh chợt co rút lại, Dương Chính cảm thấy sát khí cuồng bạo cơ hồ cắt nát da thịt của hắn, hắn cảm thấy đối phương lúc nào cũng có thể tấn công.

Có điều đối phương vẫn còn chút nghi ngờ chưa quyết.

Dương Chính không hề dừng lại, hắn tiếp tục bước tới một bước.

Hắc ảnh động, y bạo phát lực lượng mạnh mẽ, chủ thủ màu đen như xé nát không gian, như một con mãng xà há to miệng gầm gừ lao tới Dương Chính.

Dưới lực lượng đáng sợ áp bức, Dương Chính thậm chí còn không biết mình có thực sự "bất tử" ở thế giới này hay không.

Nhưng hắn vẫn phải đánh cược.

"Dương Thu! Là ta sáng tạo ra ngươi!"

Thanh âm cực lớn vang lên khắp không gian, Dương Chính đồng thời cảm giác một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa tiến

vào thân thể, cơ hồ như muốn nghiền nát hẳn.

Một thanh chủy thủ đâm vào lồng ngực Dương Chính, hắc ảnh dùng lực đẩy mạnh, Dương Chính lùi lại không ngừng.

Nhưng cặp mắt đen tuyền không hề có một chút thống khổ nào mà lại sâu hun hút như hắc động, Dương Chính lạnh lùng quát lên lần nữa: "Dương Thu! Ta sáng tạo ra ngươi!"

"Ta sáng tạo ra ngươi!"

"Ta sáng tạo ra ngươi!"

.....

Phì, thanh âm từ cổ họng hắc ảnh vang lên giống như độc xà phun nọc, ánh mắt sáng quắc lóe lên, y rút chủy thủ ra, sau đó Dương Chính cảm thấy bụng mình bị một đá nặng nề, cả thân hình hắc bay ra hơn 10 mét, ngã quỵ trên mặt đất.

Hắc ảnh ôm đầu, ánh mắt đỏ ngầu như lửa đỏ không ngừng cháy lên.

Thanh chủy thủ đã biến mất trong hư không...

Dương Chính quỵ trên mặt đất cả nửa ngày, không phải hắc không muốn đứng dậy nhưng thân hình lại đau đớn vô cùng, không còn sức để gượng dậy. Sức lực

của hắc ảnh thực sự rất đáng sợ, hắc nhìn thấy vết thương không ngờ lại không lành lại. Ở thế giới bất tử này, đó thực sự là điều không thể tin nổi.

Tên khốn này có thể đánh mình bị thương, lại có thể phá vỡ phong tỏa của không gian.

Dương Chính muốn cười, vì tình cảnh kỳ quặc trước mắt mà cười. Tên quái vật có thể phá vỡ không gian phong tỏa lại là do hắn tạo nên.

Hắn tin chắc là tên quái vật đó do hắn tạo nên, bằng không thì thanh chủy thủ vừa rồi đã xuyên qua tim hắn, hắn đã có may mắn là người duy nhất chết ở thế

giới bất tử này rồi.

Không biết đã qua bao lâu, hắc tử từ từ đứng lên, loạng choạng đi tới chỗ hắc ảnh đang ôm đầu.

Lần này hắc ảnh không tiến công, nhưng cảm giác thấy gì đó nên từng bước thối lui.

Dương Chính bước nhanh thì hắc ảnh cũng lui nhanh.

Dương Chính đã bị thương nên không thể theo kịp tốc độ của y. Hắc giận dữ quát lớn: "Dương Thu, người đứng lại cho ta!"

Sát na hắc ảnh giật mình, Dương Chính

lao nhanh tới, chụp lấy cổ tay y, khí tức lạnh lẽo như cương thiết truyền đến tay hắn, tròng mắt Dương Thu chợt co rút lại, Dương Chính cơ hồ cảm giác rằng y sắp công kích hắn.

Nhưng công kích cuồng bạo lại không hề diễn ra như hắn nghĩ.

Dương Chính gỡ hai tay đang ôm đầu của hắc ảnh ra, nhìn ở cự ly gần thì đầu của y vẫn chỉ là một khối tối đen, tuy lò mờ phát tán ánh sáng nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hư vô, duy chỉ có cặp mắt đỏ ngầu khiến cho người ta nhìn thấy không cách nào quên được.

Cặp mắt đó vô tình tuyệt đối, không có

chút tình cảm nào, những gì băng lãnh, hung tàn đều là giả, đôi mắt đỏ tuyệt không phải đôi mắt của sinh vật có tình cảm.

Nhãn thần đỏ khiến cho người ta nhìn thấy phải phát run.

Bất quá Dương Chính vẫn còn cười, hần nhẹ nhàng nói: "Dương Thu, ngươi là tên khốn lạnh lùng độc ác nhất mà ta từng gặp!"

Đôi mắt của Dương Thu sát na dao động rất thần bí.

Dương Chính buông tay, chỉ vào Dương Thu rồi chỉ vào mình: "Biết không?"

Người là ta, ta cũng là người."

Dương Thu vẫn lạnh lùng không chút biểu tình như cũ.

Dương Chính lại cười, hẩn phát giác hôm nay mình rất vui vẻ, bất kỳ thứ gì cũng khiến hẩn rất cao hứng.

"Ta biết người nghe được, Dương Thu, người nhất định hiểu rõ."

.....

Bắt đầu từ đó, thế giới thời gian tĩnh tại có hai "người" kỳ quái.

Nói chính xác thì chỉ có một tên mới có

thể tính là "người".

Hắn đi phía trước thì phía sau một cái bóng màu đen đi theo, hắn ngừng y cũng ngừng, hắn ngồi y cũng ngồi. Có lúc bọn họ điên cuồng chiến đấu, chừng như đối phương là kẻ thù giết cha không bằng.

Mỗi một lần chiến đấu kết thúc, tên khốn giống người lại ngồi xuống đất khỏ tu mình tưởng.

Còn cái bóng giống như u hồn cũng vẫn đứng sau lưng hắn, cặp mắt đỏ ngầu im lặng nhìn vào hắn, thỉnh thoảng ánh mắt lại sáng rực lên.

Bọn họ đương nhiên là Dương Chính và

Dương Thu.

Từ sau khi Dương Thu xuất hiện, Dương Chính chừng như đã khôi phục dáng vẻ khi trước.

Hắn dùng đại đa số thời gian để chiến đấu và minh tưởng, suy nghĩ về những hoạt động phức tạp, càng nghĩ thì càng thông suốt thêm nhiều thứ, có thêm nhiều phương hướng khác, tuy rằng trái ngược hoàn toàn với mục đích nghiên cứu ban đầu nhưng lại có thêm nhiều hướng suy nghĩ ly kỳ cổ quái.

Dương Chính nghiên cứu về sự xuất hiện của Dương Thu, thoát đầu hẳn cho rằng đó là ảo giác do nhân cách phân liệt mà

thành.

Thực tế, kết quả nghiên cứu như vậy là có rất nhiều khả năng, ở thế giới tĩnh tại cô tịch bất biến này thì nhân cách phân liệt không phải chuyện gì to lớn. Người là động vật linh trưởng cao cấp, đầu óc phức tạp vô cùng nhưng chỉ cần là động vật thì đều có bản năng tự bảo hộ, cô độc thời gian dài, thực sự tiềm thức rất có khả năng phân liệt đại não thành hai nửa, sản sinh hai ý thức thể.

Nhưng mà sau một thời gian dài suy nghĩ, loại lý luận này lại bị xô đổ, Dương Thu thực sự quá mức tàn độc, tàn độc thì không nói, Dương Chính cũng có tác phong xuất thủ hung tàn giống thế.

Chỉ là Dương Chính giao lưu một chiều mà thôi, vì vậy hẳn rất khó cho rằng Dương Thu là một ý thức thể.

Nếu như là ảo giác, Dương Chính thực sự không nghĩ là mình có thể phân liệt nhân cách thành ra một người như vậy.

Hắn tuyệt đối không tàn khốc bằng Dương Thu.

Bất quá, Dương Thu có quan hệ với hắn, Dương Chính tin chắc rằng mình sáng tạo ra Dương Thu, nếu như không có hắn thì Dương Thu cũng không thể nào đi tới được thế giới này.

Loại khảo nghiệm liên tục chậm rãi này thực sự là rất dày vò.

Nếu như không nhờ thời gian tĩnh tại thì Dương Chính đã bạc tóc giống như Ngũ Tử Tư rồi.

Cuối cùng một ngày nọ, hắn đã nghĩ tới một khả năng khá lớn: Khôi Lỗi dịch.

Ở Mạt Lan sơn mạch vì muốn biến mất trước mắt mọi người, và cũng để tránh bị truy sát, Dương Chính đã sử dụng Khôi Lỗi dịch. Sử dụng Khôi Lỗi dịch là một kinh nghiệm rất đặc biệt, khi đó Dương Chính cảm thấy bản thân mình phân chia thành hai người.

Cảm giác đó khó thể hình dung, giống như con giun đất nếu bị đứt thành hai nửa thì đoạn bị mất đầu lại từ từ mọc ra cái đầu khác, đoạn mất đuôi lại mọc ra cái đuôi khác, kết quả là sẽ phân chia thành hai con giun.

Dương Chính đã cảm thụ hoàn toàn cảm giác phân liệt thành hai người, tuy một chỉ là con rối nhưng nếu không có trình độ cao về ma pháp thì hẳn thậm chí không thể phân biệt được bản thể là ai.

Cuối cùng con rối đã bị giết chết.

Nhờ vào Khôi Lỗi phân liệt thuật chân giả khó phân nên mọi người đều không có chút nghi ngờ gì mà nhận định rằng

Dương Chính đã chết.

Liệu đây có phải là sản phẩm phụ sau khi hấn sử dụng Khôi Lỗi dịch hay không?

Dương Chính nhìn gương mặt của Dương Thu, không thể không hoài nghi khả năng này, vì Dương Thu có tới tám phần giống hấn, chỉ là một đen u ám cùng đôi mắt sáng rực đỏ ngầu đã che lấp hết các đường nét trên gương mặt.

Khôi Lỗi sao?

Dương Chính nhẹ giọng niệm pháp môn vận động của ma pháp.

Sau đó hấn dùng tinh thần lực nhẹ cuộn

một vòng, đưa ý thức tới chỗ khế hợp sâu kín nhất.

"Ông" một tiếng!

Tâm thần Dương Chính cơ hồ bị lực lượng khủng bố đó đánh tan.

Còn ánh mắt của Dương Thu sát na giống như lửa đỏ bùng lên, nhất thời cả đất trời như bị một bàn tay khổng lồ siết chặt.

Dương Chính không dám khinh suất, hẩn nhìn chăm chăm vào mắt Dương Thu.

Miễn cưỡng vận chuyển pháp môn, lực lượng cuồng bạo như cơn lốc xoáy ào ạt xô ra, đất đỏ bị cuốn thành một cái lỗ

lớn, ở trung tâm của cơn lốc, Dương Chính và Dương Thu căng thẳng nhìn nhau...

Cuối cùng không gian phẳng phất như bị cỗ lực lượng khổng lồ kia vặn vẹo, uốn cong.

Từng vết nứt lan ra như đợt sóng.

Sau đó, những vết nứt dần dần che lấp thân thể của Dương Thu.

Lúc Dương Thu bị không gian nuốt chửng, lốc xoáy mạnh mẽ chấn động rồi biến mất, xung quanh lại khôi phục về bất biến ban đầu, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Dương Chính cảm giác rằng Dương Thu đã tới một thế giới khác.

Y thực sự là ... con rồi.

Dương Chính đột nhiên cảm thấy thoát lực, hắn không biết Dương Thu rốt cục hình thành như thế nào, bất quá ít nhất hắn có thể khẳng định y chính là con rồi.

Khoan đã...

Dương Chính chợt nghĩ tới một việc, hắn nhảy dựng lên.

Dương Thu vì sao xuất hiện ở đây? Đây vốn là tinh giới mà!

Nguồn gốc có lẽ là từ thuật Triệu hoán.

Dương Thu có thể tồn tại ở đây, vừa rồi mới bị hấn đưa đi.

Dương Chính liền vận chuyển pháp môn, rõ ràng lần này đã phát sinh tác dụng, Dương Chính thông qua "cặp mắt" của Dương Thu mà biết được vị trí của y.

"Mẹ nó, vị trí sai rồi, đó đâu phải là nơi ta vừa xuất hiện."

Dương Chính nhìn rõ nơi đó, mắng lớn, sau đó hấn nằm dài ra đất cất tiếng cười vang.

Dương Thu không ngờ lại trở về Lam Phong đại lục...

Nói vậy thì hẳn cũng có thể trở về.

Nỗi vui mừng quá đột ngột sau bao nhiêu "ngày tháng" cô độc khiến cho Dương Chính cười mãi không dứt, cười đến thoát lực.

Không ngờ lại đơn giản như vậy.

.....

Dương Chính nhẹ nhàng nhảy từ mái nhà xuống, bên tai còn vang tiếng rên tiều hồn. Nhìn qua khe cửa hẳn thấy một thân thể già nua đang đè lên một thân thể trắng

treo nồn nà. Dưới ánh trắng, hai người cứ chuyển động không ngừng.

"Dương Thu, người quả nhiên có tài, khơi khơi lại tới ngay đây."

Dương Chính đột nhiên máy môi, phát ra tiếng giống như tiếng đẩy cửa, nhất thời, đôi nam nữ trong phòng giống như bị sét đánh, kinh hoàng vô cùng, vội vàng đẩy nhau ra, lão già còn chưa kịp mặc y phục đã vội vàng lăn vào gầm giường.

Nữ nhân đó vừa mặc y phục vừa run rẩy hỏi: "A Khải, huynh về rồi sao?"

Bên ngoài không có thanh âm gì.

Dương Chính nhẹ nhàng nhảy ra khỏi tường, đi ngay trong đêm.

Ra khỏi thành, Dương Chính đi về phía Nam.

Hắn toàn lực chạy nhanh, trong đầu nhanh chóng xuất hiện 7, 8 loại pháp môn gia tăng tốc độ, thân thể liền biến thành một đạo tàn ảnh.

Ở thế giới tĩnh tại mỗi ngày hắn đều nghiên cứu để giết thời gian.

Nếu nói về tri thức lý luận thì toàn thiên hạ không ai bằng Dương Chính, thời gian tu luyện của hắn thật sự quá "dài", dài đến mức hắn không dám nghĩ.

Cơ hồ mọi khả năng biến hóa đều được hấn nghiên cứu qua.

Thậm chí đối với lý giải về không gian, Dương Chính đã tiến thêm một bậc, không còn vô tri như trước.

Đó chính là điều khiến hấn cao hứng nhất.

Hấn hiện tại có cảm giác dẫm cả thế giới dưới chân mình, ý khí mạnh mẽ hào hùng.

Một đêm cuồng cơn, không ngờ hấn đã chạy tới gần ngàn km, đến ngay bên ngoài Thu Phong hiệp cốc.

Sau khi đáp xuống một thành thị xa lạ, lại còn được xem một tuồng hay miễn phí, Dương Chính đã biết rõ thời gian và địa điểm.

Nếu như hắn không nhớ sai thì án chiếu theo thời gian đồng bộ, bọn Khải Sát Lâm đang còn ở tại Thu Phong hiệp cốc, Dương Chính cần phải tìm tới bọn họ.

Tuy cô nàng ngốc nghếch Khải Sát Lâm gọi hắn là tiểu ba ba tựa hồ như là việc xảy ra từ rất lâu nhưng trên thế giới hiện thực này chỉ không đầy một đêm ngắn ngủi. Thu Phong hiệp cốc buổi sáng sớm an tĩnh vô cùng, chỉ có mấy con chim nhỏ thỉnh thoảng bay ngang qua bầu trời.

Vừa mới đi được mấy bước, Dương Chính chợt đứng lại, vành tai khẽ động, hần nhanh chóng quay người, nhìn thấy một lục ảnh lướt qua.

Hắn không suy nghĩ gì, vội vàng đuổi theo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 10: Thân thể của khải sắt lâm

A

ds Người kia chậm rãi quay đầu lại, gương mặt tuần tú đến mức không giống như nam nhân, không ngờ lại là Tinh linh vương tử Lai Qua Lạp Tư.

Thanh âm mềm mại của Lai Qua Lạp Tư vang lên: "Chúng ta gặp lại nhau rồi, Dương."

"Thực nhân ma lĩnh chủ có phải đã bị người tiêu diệt không?"

Lai Qua Lạp Tư gật đầu, lấy cái bao trên lưng xuống mở ra, bên trong hoàng quan kim quang lấp lánh, chính là hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ, chỉ là nhỏ hơn nhiều.

"Tinh linh tộc các người gặp phải phiền phức sao?" Năm xưa Lai Qua Lạp Tư vì thu hồi ma kính nên đã tiến vào Nam đại lục, với tính cách của Tinh linh vương tử thì chắc chắn không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở Bắc đại lục, vì vậy Dương Chính mới hỏi thế.

Quả nhiên, vẻ mặt Lai Qua Lạp Tư hiện nét đau thương: "Nữ vương bị bệnh."

Dương Chính hỏi: "Tinh linh nữ vương?"

Lai Qua Lạp Tư gật đầu.

"Người có cần giúp gì không? Ta đang rất an nhàn." Năm xưa Lai Qua Lạp Tư đã giúp hẳn rất nhiều, Dương Chính cũng muốn báo đáp mỗi ân tình đó.

Tinh linh vương tử do dự một lúc: "Không cần, kỳ thật... ta đã tìm thấy thứ cần thiết."

"Là cái hoàng quan này ư?"

"Đúng!"

"Người kể lại sự việc tường tận cho ta nghe thử." Dương Chính khoác vai Tinh

linh vương tử: "Bọn ta vừa đi vừa nói, hiệp cốc còn có một lũ nhóc, trước tiên tới đó chào hỏi chúng đã."

"Nhưng mà ta phải trở về Ma Huyền quần đảo." Tinh linh hiển nhiên không quen với động tác thân mật kiểu này.

"Không cần gấp, người nói rõ cho ta nghe thử, nếu như thực sự có phiền phức, nói không chừng ta còn có thể giúp được người." Dương Chính không để cho y từ chối, kéo y đi vào hiệp cốc.

.....

"Đừng khóc, ta không phải còn an bình hay sao?"

"Khải Sắt Lâm, đừng khóc nữa, được không?"

"Khóc nữa thì không tốt đâu, coi như là ta không đúng vậy!"

"Á, cô sao lại cần người?"

Dương Chính đẩy Khải Sắt Lâm ra, ôm vai, nhìn nàng ta đang khóc xối xả, chợt sắc mặt đột biến, hấn vội vàng kéo Khải Sắt Lâm vào lòng, sau đó nghiêng răng trùng mắt với hư không một lúc, cơ hồ muốn ngoác miệng gầm lên, khó khăn lắm mới khiến cho một thanh chủy thủ màu đen trên đầu Khải Sắt Lâm từ từ biến mất vào hư không.

Còn nữ nhân tâm tình đang phức tạp bị Dương Chính ôm vào lòng thì ngơ ngẩn.

Lúc Dương Chính nói chuyện với hư không thì Khải Sát Lâm mặt đỏ như trái cà chua, cảm giác được Dương Chính đang xoa đầu nàng không để cho nàng ngẩng đầu lên.

Khải Sát Lâm vốn chưa từng trải qua tình huống như vậy, mũi ngửi toàn mùi vị đặc biệt của nam nhân, gương mặt áp vào bộ y phục mỏng manh có thể cảm giác rõ ràng thân thể cường tráng như mãnh thú của nam nhân, trong người chợt xuất hiện một loại phản ứng khiến cho nàng bất giác há miệng cắn vào vai Dương Chính.

"Tử nha đầu, cô cầm tinh con chó sao?"

Dương Chính vừa khuyên Dương Thu bỏ đi liền bị Khải Sắt Lâm cản, hắn vừa bực vừa buồn cười đẩy nàng ra.

Khải Sắt Lâm mặt đỏ bừng, cúi đầu không đáp, cất bước đi ra ngoài rừng. Dương Chính nhìn theo bóng dáng nàng, gương mặt nhăn nhó vừa rồi nhanh chóng biến thành trầm tĩnh, thậm chí còn khẽ nhíu mày.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt, Dương Chính tịnh không phải là người tự kỷ nhưng nữ nhân hắn ứng phó cả đời thật sự nhiều không nhớ nổi, vì vậy thần

thái ngôn ngữ của Khải Sắt Lâm thỉnh thoảng lộ ra khiến cho hắn trở nên lo lắng.

Dương Chính vốn còn chưa quyết định có đi Ma huyền quần đảo hay không nhưng nhìn dáng vẻ của Khải Sắt Lâm, hắn quyết định tạm thời ly khai chốn này.

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi với Lai Qua Lạp Tư, Dương Chính đã hiểu rõ tình huống của y và hắn. Sau khi chia tay ở Uy Cổ Lan, y một mình tiếp tục truy tìm ma kính, ông trời không phụ người có lòng, y cuối cùng đã tìm thấy Hắc ám tinh linh, đại chiến với hắn một trận, tuy bị thương không nhẹ nhưng vẫn bắt được Mạc Á Nhĩ.

Hắc ám tinh linh thực sự không thể sử dụng ma kính, vì thế Lai Qua Lạp Tư thu hồi rất thuận lợi.

Sau đó Lai Qua Lạp Tư trở về Ma Huyền quần đảo, chỉ là gần đây Tinh linh nữ vương đột nhiên lâm bệnh, tế tự trong tộc cầu xin ma kính giúp đỡ, từ ma kính mới biết được bệnh tình của nữ vương có quan hệ với hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ, cần phải đem nó về thì mới có thể trị liệu cho nữ vương.

Lai Qua Lạp Tư mới đi tới nơi này.

Dương Chính từ rừng đi ra nhìn thấy Tinh linh vương tử bị bọn học sinh hưng

phần bao vây, y lưỡng cuông vô cùng.

Vẻ đẹp của Tinh linh vốn không phân giới tính, huống gì là vương tử của Tinh linh tộc. Bọn học sinh lần đầu tiên nhìn thấy chủng tộc trong truyền thuyết đều trầm trồ không thôi, có mấy nữ sinh dạn dĩ còn nhẹ sờ lên cánh tay Lai Qua Lạp Tư, rồi rú lên khoái trá cơ hồ ngất xỉu.

Dáng vẻ si mê đó khiến Dương Chính nhớ tới bọn người hâm mộ điên cuồng ở địa cầu.

Dương Chính nhờ Tinh linh vương tử hấp dẫn sức chú ý của mọi người, đi tới một gốc cây ở góc xa ngồi xuống nghỉ ngơi. Lát sau, một thân ảnh cao lớn tiến lại.

Là Tạt Mông, Hùng nhân chiến sĩ cường tráng.

Y đi tới bên người Dương Chính, không nói câu nào, chỉ nhìn hấn hồi lâu, chợt thốt: "Ta thua rồi!"

Dương Chính sắc mặt khẽ động.

Tạt Mông nói tiếp: "Lúc đó ta bị Thực nhân ma lĩnh chủ đánh trọng thương, còn người lại có thể giằng co với hấn một lúc lâu, cuối cùng còn ép hấn phải trốn vào tinh giới. Ta không bằng người."

Tạt Mông ăn nói hào sảng như vậy khiến cho Dương Chính rất có hảo cảm, nếu

như y vẫn giống như con trâu điên liều mạng không chịu quay đầu thì Dương Chính cũng không ngại gì mà giáo huấn y một trận đẽ đời. Hiện tại Dương Chính chỉ bình thản nói: "Lúc đó ép Thực nhân ma lĩnh chủ trốn vào tinh giới chính là Tinh linh chứ không phải là ta. Thực lực của ngươi cũng không tệ, không cần phải tự coi rẻ mình."

Tạp Mông lắc đầu: "Ta đã thua rồi, thua một cách triệt để. Ngươi có biết lúc ngươi bị cuốn vào trong tinh giới thì ánh mắt của Khải Sát Lâm tuyệt vọng đến mức nào không? Ta chưa từng nhìn thấy ánh mắt đó của nàng ta bao giờ. Ta tuy là người thô hào nhưng rất thích Khải Sát Lâm, trước đây ta thông qua quyết đấu để

đuổi hoặc giết những nam nhân bên người Khải Sát Lâm một là vì tư tâm, hai là vì ta sợ nàng ta bị tổn thương. Khải Sát Lâm thực sự rất đơn thuần, nàng căn bản không chú ý là các nam nhân đến với nàng đều không có ý tốt. Nàng ta chỉ biết ta đuổi giết các nam nhân theo đuổi nàng nhưng không biết ta làm vậy chỉ muốn tốt cho nàng mà thôi."

Dương Chính ngẩng đầu nhìn Tạp Mông, hẳn không ngờ Tạp Mông cũng tế nhị trong chuyện tình cảm như vậy.

Nhờ vào tinh thần lực hơn xa người thường, Dương Chính có thể cảm giác được trạng thái tâm lý của người khác khi đang nói, thậm chí nếu hắn muốn thì

hắn còn có thể trực tiếp không chế ý nghĩ của người khác, vì vậy hắn biết lần này Táp Mông tịnh không hề nói dối.

Nhất thời hắn không biết nói sao mới phải.

"Người không giống thế, ta nhìn không thấu người, chính vì nhìn không thấu nên ta mới cảnh giác, ta không thể để người tiếp cận Khải Sát Lâm, nhưng mọi việc càng lúc càng phức tạp. Những nam nhân lúc trước bị ta đánh đuổi, Khải Sát Lâm tuy oán trách ta nhưng tuyệt không hề thương tâm vì nàng không yêu thích họ, người không giống thế, Khải Sát Lâm càng lúc càng yêu mến người, loại yêu mến này rất nguy hiểm. Người không biết

là trên người Khải Sát Lâm có một trố chủ đáng sợ."

"Ta biết." Dương Chính đột nhiên cắt lời Tạp Mông: "Khải Sát Lâm đã nói cho ta biết!"

"Người biết?" Tạp Mông biến sắc, ánh mắt càng thêm tuyệt vọng: "Xem ra Khải Sát Lâm thực sự yêu thương người, bằng không nàng ta tuyệt đối không kể cho người biết chuyện này."

"Người rốt cục là muốn nói gì?" Dương Chính ánh mắt có chút cổ quái: "Còn nữa, người là người thế nào với Khải Sát Lâm? Đừng nói với ta là người chỉ đơn giản yêu thích nàng ta!"

"Ta là hộ vệ kỵ sĩ của nàng ta."

"Hộ vệ kỵ sĩ?" Dương Chính tịnh không hiểu rõ ý nghĩa của mấy từ này.

"Gia tộc của Khải Sát Lâm từng là một gia tộc mạnh mẽ rộng lớn hiển hách ở vương quốc Phỉ Lan. Năm xưa tổ tiên của nàng ta và quốc vương Phỉ Lan là Đạc Thập Thế vì một nữ nhân mà phát sinh tranh chấp. Nữ nhân đó cuối cùng đã rời khỏi ông ta. Tổ tiên của Khải Sát Lâm trong lúc phần nọ đã tu luyện Hắc vu yêu, tuy có thể giết chết quốc vương và nữ nhân đó nhưng cả gia tộc từ đó trở nên lụn bại. Vì ma chú nên nhân số của gia tộc giảm xuống rất nhiều, đồng thời

vì né tránh quân đội Phỉ Lan truy lùng nên gia tộc chia năm xẻ bảy. Đến đời của Khải Sắt Lâm thì rất ít người biết được nàng ta là con cháu của Lạc Chân gia tộc hiển hách một thời ở vương quốc Phỉ Lan. Tổ tiên của ta trước nay là thủ hộ kỵ sĩ của Lạc Chân gia tộc, sau khi gia tộc Lạc Chân lụn bại, tuy các hộ vệ kỵ sĩ khác đều tìm đường bỏ đi nhưng tổ tiên của ta vì chịu ân đức cực lớn của gia tộc Lạc Chân nên đã phát thệ chỉ cần gia tộc Lạc Chân còn có người sống trên thế gian thì con cháu của Mã Tạp gia tộc bọn ta vĩnh viễn sẽ thủ hộ cho bọn họ. Chỉ là không biết có phải do ảnh hưởng của ma chú hay không mà nhân số của gia tộc Mã Tạp bọn ta cũng sụt giảm nghiêm trọng, đến đời này thì chỉ còn có ta và

Khải Sát Lâm là hai người còn lại của hai gia tộc. Vì ta từ nhỏ đã thủ hộ bên Khải Sát Lâm nên bất tri bất giác đã yêu thích nàng ta, đừng nói tới thủ hộ kỳ sĩ không thể kết hợp với chủ nhân mà ngay cả ma chủ trên người nàng cũng khiến ta không thể kết hợp cùng nàng được. Vì vậy ta mới đi tới giáo đình để tiến hành cải tạo. Người không biết là ta đã hy sinh năng lực sinh dục mới có thể biến thành chiến sĩ tiến giai. Từ lúc ta trở thành chiến sĩ tiến giai thì ta tự hứa với mình tuyệt không để cho Khải Sát Lâm bị bất kỳ tổn thương gì, cũng tuyệt không để cho bất kỳ nam nhân nào tiếp cận nàng, vì ta đã biết thống khổ ma chủ mang lại. Cho dù để cho gia tộc Lạc Chân đoạn tuyệt từ đây thì ta cũng không thể để cho Khải Sát

Lâm phải chịu đau đớn, còn gia tộc Mã Táp bọn ta đến đời ta cũng dứt dòng hương hỏa, hoàn thành lời thề vĩnh viễn thủ hộ gia tộc Lạc Chân."

Dương Chính im lặng lắng nghe, đến khi Táp Mông dứt lời hắn vẫn không nói gì.

Hắn không ngờ giữa Khải Sát Lâm và Táp Mông còn có một đoạn cổ sự khúc chiết như vậy. Khải Sát Lâm sinh ra đã là một bi kịch, dễ thương Táp Mông lại không phải thế?

Nháy mắt, hắn đã không còn bất mãn gì với tên tráng hán thô hào này.

Còn ai có thể chấp nhận ngắt dòng hương

hỏa của gia tộc để hoàn thành sứ mệnh thủ hộ? Còn ai có thể đối đãi tốt với Khải Sát Lâm như vậy? Hơn nữa lại còn im lặng nhẫn nhịn hiểu lầm của nữ nhân mình yêu thích đối với bản thân. Một lúc lâu sau, Dương Chính vươn tay vỗ vai Táp Mông, chậm chậm thở ra một hơi: "Người tốt lắm, Táp Mông. Ta không bằng người, người mới là người đối đãi tốt với Khải Sát Lâm."

"Ta biết nên làm gì. Người yên tâm đi, ta không muốn Khải Sát Lâm phải tổn thương đâu." Dương Chính vỗ vai Táp Mông mấy cái.

Nắm dạ quang đã hái được, Khải Sát Lâm dẫn tiểu đội thí luyện thành công trở

về Đồ Lan Đóa.

Dương Chính biết Lai Qua Lạp Tư muốn trở về Ma Huyền quần đảo, hấn ép y phải cùng đi, nhân tiện hộ tống tiểu đội thí luyện. Tinh linh vương tử tuy đã hóa trang thành nhân loại thông thường nhưng vẫn tuấn mỹ vô cùng, hấp dẫn vô số mục quang của bọn học sinh.

Từ sau khi Dương Chính trở về, Khải Sát Lâm trở nên trầm mặc hơn nhiều, thậm chí còn cố ý tránh né Dương Chính.

Dương Chính cũng không vạch trần, mỗi ngày tập trung trầm tư minh tưởng, tu luyện cách câu thông với Dương Thu. Dương Thu hiển nhiên không giống khô

lỗi, có lúc y kiệt ngạo bất thuận, đến Dương Chính cũng không thể không chế. Dương Chính tuy không muốn không chế y nhưng ít nhất cũng không để y gây phiền phức. Tên này tuyệt đối là đại sát tinh, xuất thủ đều là công kích trí mạng, giống như quả bom không chịu an phận. Dương Chính mỗi ngày đều dạy dỗ tư duy nhân loại cho hắn, tuy hiệu quả rất ít nhưng ngày tháng dài lâu, lời nói của Dương Chính rốt cục y cũng có thể nghe được.

Mười ngày sau, tường thành Đồ Lan Đóa đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Bọn học sinh chịu đựng thí luyện gian khổ đã 3 tháng trời đều lớn tiếng hoan

hồ.

Nghĩ tới món ngon, chần êm nệm ấm ở nhà, có người hầu phục vụ, những thứ mà bình thường đối với chúng không có gì đặc biệt nhưng sau 3 tháng rèn luyện gian khổ, chúng mới phát giác những thứ bình thường đó trân quý như thế nào.

Con người có lúc cũng ngu xuẩn hơn cả động vật, chỉ sau khi mất đi thì mới biết quý trọng.

Khải Sát Lâm dẫn bọn học sinh trở về ma pháp học giáo báo cáo thành quả thí luyện.

Lần này, Luyện kim hệ tuyệt đối gây chấn

động toàn trường, không chỉ không có thương vong mà còn thuận lợi hái được nắm dạ quang mang về, hoàn thành thí luyện khó nhất của học giáo.

Cả Đặc Lý Mạn lão đầu vốn không để ý nhiều việc cũng hơn hở vô cùng, lúc nào cũng khoe khoang về bọn học sinh thí luyện của mình.

Vì hành trình gian khổ, trải lấm phong trần nên tiểu đội thí luyện giải tán về nhà nghỉ ngơi trước. Bọn học sinh hoan hô rần rần.

Mấy nữ học sinh nhìn về phía Lai Qua Lạp Tư, mời y tới nhà chơi, Tinh linh vương tử vốn không biết cách cự tuyệt,

chỉ biết đưa mắt cầu cứu Dương Chính. Dương Chính giả như không thấy, mấy học sinh nữ cứ thế kéo Lai Qua Lạp Tu đi.

Cuối cùng chỉ còn lại mình Khải Sát Lâm, Dương Chính, Tạp Mông ba người.

Sau khi cáo từ Đặc Lý Mạn giáo thụ, ba người rời khỏi học giáo, Khải Sát Lâm chợt nói: "Ái Đức Hoa, lần thí luyện này người thực sự đã giúp ta rất nhiều, bây giờ sắp tới giờ cơm tối, ta mời người đi ăn vậy."

Dương Chính nhìn thấy Tạp Mông dáng vẻ buồn bã, ba người cùng đi nhưng Khải Sát Lâm chỉ mời một mình hắn, bảo

sao Tạt Mông không có dáng vẻ như cha mẹ mới chết cho được?

Dương Chính cười nói: "Khải Sát Lâm, Tạt Mông lần này cũng xuất lực khá nhiều, hay là cùng đi?"

Khải Sát Lâm kinh ngạc nhìn Dương Chính, nàng nghĩ không ra Dương Chính và Tạt Mông đã hòa hảo với nhau khi nào, hai người chẳng phải là kình chống nhau từ trước đến giờ sao?

Nàng do dự một lúc, quay người hỏi Tạt Mông: "Người có đi không?"

Tạt Mông vội vàng gật đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 11 - Chương 11: Ác mộng

A

ds Ở quán thịt nướng quen thuộc, Khải Sát Lâm gọi món ăn đủ cho mười người, thứ nhất là để chúc mừng hành trình gian khổ cuối cùng đã kết thúc tốt đẹp, thứ hai là vì Tạt Mông và Dương Chính đều là hai tên ăn rất nhiều, đặc biệt là Tạt Mông, y có thể ăn được phần ăn cho cả 5 người.

Lần đầu tiên Khải Sát Lâm gọi Lãng mỗ tửu.

Lần này là lần đầu tiên Dương Chính

nhìn thấy Khải Sắt Lâm uống rượu, hơn nữa còn uống say.

Lúc ăn uống xong thì bên ngoài trời đã tối đen, lại còn mưa lất phất.

Nhìn thấy nàng ta mềm nhũn gục trên bàn, Dương Chính và Tạp Mông nhìn nhau. Hai người ăn chưa nhiều, cũng có vài phần tửu ý nhưng đầu óc còn sáng suốt.

Dương Chính lay lay Khải Sắt Lâm, nàng ta ú ớ mấy tiếng không rõ là nói gì.

Nhất thời hai nam nhân không biết phải làm sao. Ăn uống đã nhiều rồi, Dương Chính quyết định rời đi.

"Tạp Mông..."

"Ái Đức Hoa..."

Nhìn thấy đối phương mở miệng nói cùng lúc, Dương Chính cười khở: "Người nói trước đi!"

"Người nói trước đi." Tạp Mông lúc này lại rất khiêm nhượng.

Dương Chính gật đầu: "Hôm nay uống tới đây thôi, đã trể rồi, phiền người đưa Khải Sát Lâm về nhà giúp."

Dương Chính tin rằng Tạp Mông không nhân cơ hội Khải Sát Lâm say rượu mà làm càn, hơn nữa hắn còn chút tị hiềm

với Khải Sát Lâm.

Tạp Mông có chút bất ngờ, cảm kích nhìn Dương Chính: "Được, người yên tâm!"

Dương Chính kéo rèm, Tạp Mông kéo hai cánh tay của Khải Sát Lâm lên vai, chuẩn bị công năng lên, Dương Chính gạt đầu, đi ra ngoài cửa trước.

"Tiểu ba ba..."

"Tiểu ba ba... Ta khát nước... Nước..."

Thanh âm tịnh không lớn nhưng Dương Chính tai rất thính. Hắn quay đầu nhìn Tạp Mông đang bối rối đứng đó.

Dương Chính không dừng được, đành đi tới quầy, hỏi xin lão bản một ly nước, đưa tới bên người Khải Sắt Lâm. Hắn khẽ nâng gương mặt đỏ bừng vì uống rượu của nàng lên, đổ nước vào trong. Khải Sắt Lâm ôm lấy cánh tay Dương Chính, cái miệng xinh xắn áp vào ly nước thổi nên mấy cái bong bóng. Nàng tuy uống say nhưng không giống người điên vì rượu mà lại giống như một hài tử bướng bỉnh.

"Khải Sắt Lâm, đừng giỡn nữa!"

Dương Chính nói khẽ bên tai nàng, Khải Sắt Lâm mở mắt, ánh nhìn thất thần lạc trên gương mặt Dương Chính, đột nhiên

nàng nhào vào lòng hắn, lảm nhảm: "Tiểu ba ba, người không được đi!"

Nhìn thấy cảnh này, Táp Mông sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

"Ta thấy người công nàng thì hơn."

Nghe thấy Táp Mông nói vậy, Dương Chính ngẩng đầu lên, trầm mặc một thoáng rồi gật đầu. Hắn không công Khải Sát Lâm lên lưng mà trực tiếp ôm nàng ngang ngực, tuy Khải Sát Lâm ở Bắc đại lục cũng không thấp nhưng nằm trong lòng Dương Chính giống như một đứa trẻ. Táp Mông lại hỏi mượn lão bản hai cái dù, hộ tống Dương Chính và Khải Sát Lâm ra ngoài.

Nhà của Khải Sắt Lâm cách học giáo không xa, đó là một tòa tiểu lầu màu trắng đứng riêng biệt. Đây là lần đầu tiên Dương Chính tới đây, tiểu lầu còn có một căn nhà nhỏ, trồng nhiều hoa cỏ thường thấy, đình viện u nhã vô cùng, tịnh không có nét gì đặc biệt. Tường đá màu trắng có nhiều dây leo màu vàng, rất có khí tức của kiến trúc châu Âu thời trung cổ.

Đẩy cửa ra, Dương Chính ôm Khải Sắt Lâm tiến vào trong phòng...

.....

Lúc ánh nắng bình minh từ ngoài song cửa chiếu vào, Khải Sắt Lâm mới từ

trong mộng tỉnh lại. Vì hôm trước uống quá nhiều nên đầu óc nàng vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, chỉ cảm thấy tay mình đang ôm lấy gì đó, nàng dùng sức siết chặt lại một chút, nhưng do còn buồn ngủ nên nàng quyết định ngủ thêm một lát.

Nhưng mà mới hai giây sau thì nàng cảm giác thứ mình đang ôm ghì trong lòng đang động đậy, hơn nữa còn khá ấm áp.

Nàng không nhịn được mở mắt ra nhìn, kinh hoảng đến mức tròn mắt.

Trên giường của nàng còn có một người khác, hơn nữa lại là nam nhân.

Chỉ là lúc nàng sắp sửa kêu lên thì nhìn

rõ dung mạo người đó, nhất thời đầu óc chấn động, môi miệng cũng trở nên khô khốc.

"Người... người..."

Nam nhân đang ngồi trên giường cúi đầu, sờ mũi nói: "Cô tỉnh rồi!"

"Sao ngươi lại ở đây?" Cả nửa ngày sau, Khải Sát Lâm mới nói thành tiếng được.

Sắc mặt nam nhân đó lộ vẻ cổ quái: "Cô không nhớ gì cả sao?"

Khải Sát Lâm lúc này mới phát giác y phục trên người mình còn nguyên vẹn, hơn nữa vẫn còn nồng nặc mùi rượu.

Quần áo không có dấu vết gì khác lạ, trừ đầu đang đau nhức ra thì thân thể cũng không có cảm giác gì, Khải Sắt Lâm dần bình tĩnh lại.

Chỉ là những chuyện đêm qua nàng vẫn rất mơ hồ.

Dương Chính nhìn dáng vẻ khỏ sở của nàng bèn nói: "Đêm qua cô uống say, ta đưa cô về nhà."

Chợt một nam nhân cao lớn đẩy cửa bước vào.

Khải Sắt Lâm biến sắc: "Sao ngươi lại ở đây?"

Tạp Mông nói: "Hôm qua là Ái Đức Hoa đưa cô về, ta cũng đi theo."

"Còn người, sao lại ở trên giường ta?"
Khải Sát Lâm nghiêng răng nhìn Dương Chính. Nàng đầu tóc tán loạn, ánh mắt uể oải, có dáng vẻ xinh đẹp đầy lười biếng.

Dương Chính vờ ho, không biết nói sao mới phải.

Tạp Mông thẳng thắn nói: "Đêm qua Ái Đức Hoa bỗng cô lên giường, cô nắm lấy y phục của hắn không buông. Kéo tay cô ra thì cô khóc lóc, kêu "tiểu ba ba" gì đó. Bọn ta không còn cách nào đành để Ái Đức Hoa ngồi trước giường, để cô nắm lấy hắn mà ngủ..."

Tạp Mông nói thẳng tuột hết mọi chuyện.

Khải Sát Lâm càng nghe mặt càng đỏ bừng. Nàng căn bản không nhớ gì, hiện giờ đối mặt với hai nam nhân này, chỉ hận không có cái lỗ để chui xuống.

Dương Chính càng nghe càng không thoải mái, hấn vội vàng cản Tạp Mông đang định nói tiếp.

"Bọn ta ra ngoài trước, Khải Sát Lâm, cô ngủ thêm lát nữa đi, bọn ta đi mua ít đồ ăn sáng." Dương Chính kéo tay Tạp Mông đi ra ngoài.

Khải Sát Lâm tắm rửa xong, đi ra ngoài

mới phát hiện món ăn sáng mà nàng yêu thích nhất đang để trên bàn, Tạp Mông và Dương Chính đều không thấy đâu, chỉ để lại một tờ giấy ghi vài chữ.

Khải Sát Lâm vốn còn hồ thẹn không biết đối mặt với Dương Chính như thế nào, bây giờ mới yên dạ. Nàng nhận ra Dương Chính cố ý tránh không để cho nàng khó xử.

Đúng là một nam nhân tế nhị, Khải Sát Lâm mím môi mỉm cười.

Sau khi lau khô đầu tóc, Khải Sát Lâm ngồi vào bàn, lấy bánh bao ăn, hương vị thơm nồng dâng lên khắp miệng, lòng nàng cũng cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Buổi sáng yên tĩnh khiến cho Khải Sắt Lâm có cơ hội chỉnh lý lại tâm trạng hoảng loạn của mình.

Trên đường thí luyện gian khổ đã xuất hiện nhiều biến cố phức tạp đã giúp cho Khải Sắt Lâm nhanh chóng trưởng thành, không còn ngây thơ như trước.

Đồng thời nàng cũng chú ý đến nam nhân đó nhiều hơn.

Dương Chính lạnh lùng, Dương Chính ôn nhu, Dương Chính tế tâm, Dương Chính cường hãn... Từng hình tượng khác nhau của Dương Chính cuộn lên trong lòng nàng, khiến cho nàng háo hức muốn điều

tra cho rõ. Sau khi nàng đùa giỡn gọi y là "tiểu ba ba" thì nàng lại càng cảm thấy thân thiết hơn.

Khải Sát Lâm tuyệt không thừa nhận mình yêu thích Dương Chính. Ma chú đáng sợ trong tiềm thức nàng đã khiến nàng cho rằng mình không thể yêu thương ai.

Nhưng ở chung với Dương Chính lại có cảm giác hoàn toàn khác với cảm thụ của nàng đối với các nam nhân trước đây.

Nàng vẫn còn nhớ rõ cảm giác mọi thứ đều sụp đổ sau khi Dương Chính bị hút vào hắc động của hoàng quan, lúc đó nội tâm nàng còn thống khổ không thua gì khi biết ác mộng của gia tộc đã áp đặt lên

vận mệnh nàng.

Nàng từ đó đến giờ chưa từng có cảm giác đau lòng vì một nam nhân như vậy.

Cảm giác đó thậm chí vẫn không hề tiêu tan sau khi Dương Chính trở về, vì cảm giác đó quá rõ ràng, quá đáng sợ. Vết thương tuy đã lành nhưng sẹo vẫn còn đó, nàng cũng không hề nói cho Dương Chính biết sau khi hắn trở về một thời gian dài nàng vẫn còn gặp ác mộng.

Trong màn đêm mịt mù, một đôi mắt trắng dã giống như ngọn lửa mỗi lúc một cháy sáng lên, nhìn chăm chú vào nàng, những thanh âm Khải Sát Lâm hoàn toàn không hiểu không ngừng vang vọng trong

giấc mộng. Sau một thời gian dài, đột nhiên một cái miệng to như chậu máu dưới cặp mắt đỏ lao tới nuốt chửng lấy nàng.

Khải Sát Lâm giật mình tỉnh giấc.

Sau đó toàn thân giống như mất hết sức lực, mồ hôi lạnh toát ra khắp người.

Nhưng đêm qua, ác mộng đáng sợ đó không hề xuất hiện, đêm qua là đêm mà nàng ngủ ngon nhất kể từ sau khi Dương Chính bị hắc động nuốt chửng.

Ác mộng biến mất, nàng ngủ say sưa.

Có được một đêm ngon giấc, Khải Sát

Lâm cảm thấy như mình được sống lại.

Nhưng ác mộng có thật sự biến mất không?

Ánh mắt trắng dã giống như lửa cháy vẫn bùng bùng...

Còn có vô số thanh âm tà ác quần lay nàng...

....

Lúc Lai Qua Lạp Tư tìm tới Dương Chính thì hắn đang ở thư quán của ma pháp học giáo.

Lai Qua Lạp Tư sắc mặt trắng bệch, đầy

vẻ tức giận tiến tới nắm cổ áo Dương Chính. Dương Chính từ đó đến giờ chưa từng thấy y tức giận như thế, có điều hẳn vẫn không chút sợ hãi, ngược lại còn có chút đắc ý, cố tình ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Ủa, Lai Qua Lạp Tư, người sao thế? Vì sao lại nổi giận với ta?"

"Hỗn đản, Dương, người đúng là một tên hỗn đản." Lai Qua Lạp Tư sắc mặt vừa có vẻ giận dữ vừa có vẻ thẹn thùng, nghiến răng nghiến lợi giống như muốn đánh cho cái đầu của tên khốn trước mặt thành đầu heo.

Dương Chính "kinh ngạc" hỏi: "Rất cực đã xảy ra chuyện gì? Người nói rõ xem."

Tinh linh vương tử giận dữ: "Hôm qua vì sao không giúp ta? Người có biết mấy nữ tử nhân loại đó đã làm gì ta không?"

Dương Chính càng "ngạc nhiên" hơn: "Ta làm sao biết được, ta thấy mấy nữ học sinh đó rất nhiệt tình với người. Lẽ nào họ gọi người đánh người một trận sao? Không được, nếu thật sự là vậy thì người yên tâm, ta sẽ giúp người đòi lại công đạo."

Lai Qua Lạp Tư vốn là người đơn thuần, thấy dáng vẻ Dương Chính thản nhiên cùng ngạc nhiên, cũng bắt đầu hoài nghi: "Người thật không biết gì?"

"Ta tuyệt đối không biết gì, ta phát thệ."

Dương Chính cất tiếng thề rằng hẳn tuyệt đời không biết chuyện gì.

Lai Qua Lạp Tư nhìn vào ánh mắt của Dương Chính cả nửa ngày, vẫn không thấy chút gì đáng ngờ, y mới bỏ cổ áo Dương Chính ra.

Dương Chính giả như hiếu kỳ, nghiêng đầu nhìn vào cổ Lai Qua Lạp Tư, lấy tay chỉ chỉ, ngạc nhiên hỏi: "À, sao ở đây có dấu môi, a, ở phía sau cũng có." Dương Chính tinh nghịch nhìn khắp y phục của Lai Qua Lạp Tư, ngạc nhiên à lên một tiếng: "Toàn thân người toàn là dấu môi, người bị cưỡng bạo sao?"

Lai Qua Lạp Tư giống như chuột già bị

bắt gặp, nhảy dựng lên, vội vàng chỉnh lại y phục, nói: "Người nói bậy gì đó?"

Dương Chính còn chút là đau ruột, thì ra nhìn cười cũng khổ sở đến vậy. Tên Lai Qua Lạp Tư này thực sự quá mức đơn thuần.

Nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của Lai Qua Lạp Tư giống như nữ nhân bị cưỡng bạo, Dương Chính không nỡ chọc phá y tiếp. Nói thật ra, hắn biết mấy học sinh nữ hôm qua kéo Lai Qua Lạp Tư đi đã phát sinh chuyện gì nhưng chỉ không ngờ họ lại làm trực tiếp đến vậy.

Hà, Lai Qua Lạp Tư đáng thương, hôm qua chắc chắn y đã bị bọn nữ nhân đó

làm cho khổ sở khá nhiều.

Vì để chuyển hướng chú ý của Tinh linh, Dương Chính đưa mấy quyển sách đang cầm trên tay cho Lai Qua Lạp Tư: "Lai Qua Lạp Tư, xem cái này thử."

"Thời gian giản sử, Tinh giới đích hình thành dữ đặc tính (Sự hình thành và đặc tính của tinh giới), Quan vu thời không toại đạo đích sai tưởng... (Suy đoán về đường hàm thời không)" Lai Qua Lạp Tư liếc nhìn tựa đề của mấy quyển sách cổ xưa này, ngẩng đầu hỏi: "Xem mấy quyển sách này làm gì? Hình như chúng có liên quan đến Không gian ma pháp!"

Dương Chính kéo Lai Qua Lạp Tư đến

chỗ sâu trong thư quán, thư quán của ma pháp học giáo cất giữ rất nhiều sách. Dương Chính đi tới chỗ giá sách đựng các tàn quyển rất cũ kỹ. Máy quyển sách này không có ai chú ý tới nên chỗ này u tĩnh phi thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 12: Sợ hãi

A

ds

"Ta đột nhiên có hứng thú với Không gian ma pháp. Người có nhớ năng lực quán thông với tinh giới của Thực nhân ma lĩnh chủ không? Lần đó tinh giới thông đạo do hoàng quan sinh ra hút lấy bọn ta, ta bị đưa đến một tinh giới cổ quái phi thường, còn người và Thực nhân ma lĩnh chủ lại tiến vào cùng một tinh giới, vì vậy người mới có thể nhanh chóng thoát khốn."

Nhìn thấy Lai Qua Lạp Tư im lặng lắng nghe, Dương Chính nói tiếp: "Ta tới một thế giới tĩnh tại, không có thời gian, chỉ có không gian, ta cũng không biết đã ở đó bao lâu."

"Thế giới tĩnh tại?" Lai Qua Lạp Tư nhướn mày, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Đối với vương tử của Lục tinh linh tộc, Dương Chính không dám tự cho mình bác học. Đừng thấy Lai Qua Lạp Tư dáng vẻ vô hại, đơn thuần mà coi thường, thực tế y đã hơn 300 tuổi, lại có thực lực cường hãn, Dương Chính tự than không bằng, tuyệt đối là cao thủ mạnh nhất mà Dương Chính từng gặp trừ bọn Tư Gia Lệ giống như Thần ra.

Cho dù là hạng cao thủ như Hắc ám tinh linh Mạc Á Nhĩ cũng bị y đánh cho tơi tả mấy lần.

"Không gian ma pháp thất truyền đã lâu, vì vậy loại ma khí có thể cấu thông hai giới như hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ giá trị vô cùng trân quý, trên sự thật giá trị của nó có thể so với ma khí cấp truyền thuyết." Lai Qua Lạp Tư có điểm không rõ: "Ta không hiểu nhiều về Không gian ma pháp, nhưng cuối cùng người làm cách nào mà thoát khốn?"

Không then là Tinh linh vương tử có thiên phú mạnh mẽ về ma pháp, cho dù chưa tiếp xúc với Không gian ma pháp

nhưng y chỉ nói một câu là ngay trọng điểm của lần Dương Chính tới tinh giới.

Dương Chính tịnh không giấu diếm, Tinh linh vương tử tuyệt đối là người đáng tin cậy. Hắn kể lại việc Dương Thu xuất hiện, sau đó thông qua Khôi lỗi thuật để vận chuyển thông đạo hai giới trở về Lam Phong đại lục cho Lai Qua Lạp Tư nghe hết.

Lai Qua Lạp Tư kinh ngạc: "Tinh giới khôi lỗi? Thứ này vốn đã thất truyền!"

"Sao?"

"Theo lời người kể thì khôi lỗi người không chế tịnh không phải là khôi lỗi

bình thường mà là được tinh giới thai nghén nên. Có thể nói liên thông đạo hai giới chính là đặc tính của Tinh giới khô lồi." Lai Qua Lạp Tư sắc mặt nghiêm túc: "Các khô lồi do người chế tạo đều không có tính sinh trưởng, hơn nữa người không chế chỉ có thể triệu hoán khô lồi sử dụng, căn bản không thể nào nói liên thông đạo hai giới. Tinh giới khô lồi không giống thế, nó là do tinh giới bị ngoại giới tác động, lại thêm thời cơ phối hợp hoàn hảo mới được thai nghén một cách hoàn toàn tự nhiên. Giống như trân châu hình thành cần phải có cát sỏi hoặc gì đó lọt vào trong con trai, khiến cho con trai tiết ra dịch thể bao bọc lấy nó, cuối cùng dần dần hình thành trân châu. Vì vậy tinh giới khô lồi muốn hình

thành thì cần phải có tác động từ bên ngoài, bản thân tinh giới không thể thai nghén được khôỉ lỗi. Vì Không gian ma pháp đã thất truyền, sau khi đế quốc ma pháp thượng cổ bị tiêu diệt, tất cả các chủng tộc đều không thể nối liền với tinh giới, do đó muốn tác động vào tinh giới để sinh ra khôỉ lỗi là chuyện không thể làm được, huống gì cần phải có thời cơ thích hợp, tỷ lệ thành công tuyệt không thể lớn hơn một phần vạn, do đó có thể biết được hình thành tinh giới khôỉ lỗi khó khăn cỡ nào."

"Nghe giống như rất cường bạo (*)"
Dương Chính rốt cục đã hiểu rõ chuyện Dương Thu hình thành đúng là ngàn năm có một.

"Cường bạo? Là có ý gì? Có phải rất mạnh không? Khôi lỗi đó tuyệt đối rất cường bạo." Lai Qua Lạp Tư nói: "Tình giới khôi lỗi sinh ra đã có ý thức riêng, hơn nữa thực lực cường hãn vô cùng. Đáng sợ nhất là nó có tính sinh trưởng, có thể trở thành khôi lỗi trưởng thành, người nghĩ xem có đáng sợ không?"

"Bất quá..." Lai Qua Lạp Tư nói tiếp: "Tình giới khôi lỗi vì có ý thức độc lập, nếu như người không chế thực lực không đủ cường đại thì hoàn toàn có thể bị nó phản phệ giết chết. Đây cũng chính là khuyết điểm lớn nhất của khôi lỗi. Dương, người cần phải cẩn thận!"

Dương Chính im lặng gật đầu, hẳn đương nhiên biết Dương Thu đáng sợ như thế nào, hẳn mấy lần suýt bị y giết chết. Tên khốn đó đúng là lục thân bất nhận, tốt xấu gì thì cái tên của y cũng do ta đặt cho mà.

Xem ra nếu không muốn bị y tiêu diệt thì hẳn chỉ có thể liều mạng tu luyện để tăng cường thực lực của mình.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nói chuyện rất lâu. Tuy Lai Qua Lạp Tư không hiểu biết gì về Không gian ma pháp nhưng tri thức về ma pháp của y cũng gợi ý cho Dương Chính rất nhiều, hơn nữa tính cơ biến và thực dụng về ma pháp của Dương Chính cũng khiến cho Lai Qua Lạp Tư có cảm giác mới mẻ.

Nói gì thì Dương Chính cũng từng nghiên cứu rất lâu về ma pháp trong thế giới tĩnh tại, chỉ nói về nghiên cứu lý luận ma pháp thì trên đời sợ rằng không có ai hơn được Dương Chính.

Bất tri bất giác, hai người đã đàm luận hết một ngày.

Tĩnh linh vương tử nhìn thấy sắc trời đã chuyển tối, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, biến sắc nói: "Một ngày rồi, không được, Dương, tuy đàm luận với ngươi thì rất có hiệu quả cho tri thức ma pháp của ta nhưng ta cần phải trở về Ma Huyền quân đảo. Tể tự và nữ vương nhất định đang chờ ta."

"Chờ chút!" Dương Chính kéo y lại.

"Đừng gấp, theo như người nói thì bệnh tình của nữ vương tuyệt không nguy hiểm đến sinh mạng, chỉ là không thể chế tạo Nguyệt lượng tinh thủy nữa, tốt xấu gì thì người cũng nên chờ ta giải quyết mọi chuyện ở đây, sau đó chúng ta cùng đi tới Ma Huyền quần đảo."

"Dương, người thực sự muốn đi sao?"
Lai Qua Lạp Tư dáng vẻ rất kỳ lạ.

Dương Chính không khách khí gì nói luôn: "Phế thoại, người có thấy ta nói chơi bao giờ chưa? ta đương nhiên muốn đi, ta sớm đã muốn đi ra biển, hơn nữa

đi tới nơi phát sinh của Tinh linh trong truyền thuyết thì tuyệt đối ta không thể bỏ lỡ cơ hội này."

Lai Qua Lạp Tư sắc mặt lộ vẻ khó khăn: "Nhưng mà... Ma Huyền quân đảo bọn ta chưa từng có tiền lệ tiếp đón nhân loại, hơn nữa tộc nhân của ta lại rất có địch ý với nhân loại, còn có Hỏa tinh linh và Thổ tinh linh thống hận nhân loại phi thường. Nếu như người tới đó thì nhất định sẽ phát sinh xung đột."

Dương Chính nghe Lai Qua Lạp Tư nói mới biết sự tình không đơn giản như hắn nghĩ, nhưng hắn nghĩ lại Tinh linh tộc mấy ngàn năm bị nhân loại áp bức tàn khốc, cuối cùng buộc phải rời khỏi đại

lục, co cụm ở Ma huyệt quần đảo thì hiểu được sự thù hận của bọn họ đối với nhân loại.

Nhưng mà, bỏ qua như vậy tuyệt không phải là tính cách của Dương Chính, hắn thực sự muốn tới xem thử cảnh tượng được miêu tả giống như cảnh tiên trong truyền thuyết của Ma Huyệt quần đảo.

Lúc trước ở địa cầu hắn rất thích xem điện ảnh về ma giới huyền ảo, ấn tượng về Tinh linh tộc rất sâu đậm, cho dù có bị đánh thì hắn cũng muốn đi tới thử một lần.

Hơn nữa hắn còn có hai nguyên nhân quan trọng, một là tạm thời rời khỏi Khải

Sắt Lâm, thứ hai là vì ma kính.

Lúc trước Dương Chính tịnh không hiểu công dụng của ma kính, hiện tại hắn đã biết ma kính có thể nói cho người cầu đảo nguyện vọng của họ.

Tuy nhiên người cầu đảo phải là tế tự Tinh linh tộc thuần khiết vô cùng, nhưng cho dù là vậy cũng khiến cho Dương Chính có được một tia hy vọng. Thân ảnh màu tím đầy máu trong mộng đó, cho dù trải qua bao lâu đi nữa, Dương Chính cũng không thể nào quên được.

Hắn cần phải tìm nàng.

Nhưng Thánh điện và Vân Trung thành

đều là những tồn tại trong truyền thuyết.

Dương Chính căn bản không có biện pháp nào, hắn từng nghĩ hết cách để nghe ngóng tin tức nhưng nhân gian đều biết tới hai nơi đó, có điều lại không có ai biết nơi đó ở đâu, thậm chí có người còn đoán hai nơi đó căn bản không hề tồn tại trên thế giới này, mà chỉ là những vị Thần thỉnh thoảng đi xuống nhân gian mà thôi.

Hiện tại, tốt xấu gì cũng đã xuất hiện một tia hy vọng, Dương Chính cần phải đi tới Ma Huyền quần đảo một chuyến để hỏi xem Tư Gia Lệ ở đâu.

Chuyện này ghim sâu trong lòng hắn, nếu

như không nhổ lên thì cả đời hăn khó mà an ổn được.

Lai Qua Lạp Tư không biết vì sao hăn lại kiên trì như vậy, bất quá y lại nhìn thấy ánh lửa quen thuộc trong mắt Dương Chính. Cho dù tính cách hiện giờ của Dương Chính đã khác với lúc còn ở Nam đại lục, biến thành bình dị gần gũi nhưng Lai Qua Lạp Tư bằng trực giác nhạy bén của mình đã hiểu rõ rằng cho dù y không dẫn hăn đi thì sớm muộn gì cũng có ngày hăn tự tìm đến cửa.

Lai Qua Lạp Tư khẽ thở dài nói: "Ta không biết vì sao ngươi lại kiên trì đến thế, bất quá ngươi phải đáp ứng ta. Vô luận tộc nhân của ta có vô lễ với ngươi

như thế nào thì người cũng không được làm hại họ."

Thân hình Dương Chính khẽ run, hấn cảm kích nắm tay Lai Qua Lạp Tư lắc lắc: "Đa tạ."

.....

Trong bóng tối, một điểm sáng không ngừng bay lượn, dần dần hình thành một nữ hài mặc áo trắng tay cầm nến.

Nàng tóc búi lại, da trắng như tuyết, tròng mắt màu xanh lục mê người nhưng lúc này lại ngập tràn vẻ sợ hãi tuyệt vọng. Gương mặt khả ái vì sợ hãi mà trở nên méo mó, chân trần chạy điên cuồng

về phía trước.

Còn phía sau, âm thanh đuổi theo chừng như giống tiếng cười, lại giống như tiếng dơi vỗ cánh lúc đêm khuya, lúc hội tụ lúc phân tán, vang lên bên tai thiếu nữ.

Mồ hôi không ngừng chảy ra từ người thiếu nữ, ướt đẫm cả quần áo. Vì chạy đã lâu, thể lực nàng sớm đã không còn chịu nổi, nhưng vì sợ hãi nên đã kích phát được tiềm lực, dù mệt đến đi không nổi nhưng vẫn chạy...

Tiếp tục chạy...

Đột nhiên, nàng vấp chân, tức thì mất trọng tâm ngã lăn ra mặt đất, ngọn nến

rơi xuống, ánh sáng cuối cùng cũng tắt ngúm.

Dạ trên tay, trên mặt nàng đều bị rách toạt.

Máu hòa với mồ hôi chảy thành dòng trên mặt đất, dù vậy nhưng thiếu nữ vẫn nén đau bò tới phía trước.

Nháy mắt, bóng tối vô biên phía sau phủ chụp lấy nàng, tiếng cười vang rền khắp chốn, còn có vô số thanh âm nghe không rõ, giống như mắng chửi, giống như giận dữ gầm lên, giống như thì thầm, giống như trẻ con khóc, giống như tiếng la thảm.. Nhiều thanh âm hỗn tạp cùng vang lên khiến cho người ta lạnh cả

người.

Thiếu nữ vẫn bò lết về phía trước.

Chợt một cái chân đè lên thân thể yếu ớt của nàng, sau đó nhẹ nhàng móc một cái, lật người nàng lại.

Lúc này, hai con mắt màu trắng đã sáng rực lên như ngọn lửa trong bóng đêm.

Dưới ánh lửa, gương mặt thiếu nữ đầy máu và mồ hôi, đôi mắt màu xanh lục đầy vẻ hoảng sợ nhìn về phía bóng đen đang đứng trên cao, dùng cặp mắt lạnh lẽo ngó xuống.

Cũng không biết bóng đen đó nói gì, sắc

mặt thiếu nữ chột biếu.

Đột nhiên, một cái miệng to như chậu máu dưới cặp mắt lạnh lẽo đỏ há lớn, lộ ra hàm răng trắng nhọn dài cả nửa xích lao xuống phía nàng.

Áaaaaa...

Một bóng người bật dậy trên giường, ngực vẫn còn phập phồng, nhìn thân hình thì đó chính là một nữ nhân. Nàng ta kinh hoảng, cố ý đập mạnh tay chân để phát ra thanh âm nhằm cổ vũ tinh thần, lại lập cập tìm đá lửa, tay chân run cầm cập, lóng ngóng cả mấy phút mới thắp được ngọn đèn ở đầu giường.

Ánh đèn chiếu rọi cả phòng ngủ, thân thể run rẩy của nữ nhân dần trở nên ổn định lại.

Không ngờ lại là Khải Sát Lâm.

Lúc này áo ngủ của nàng đã dẫm ướt mồ hôi, dính sát vào người, đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, giống hệt như thiếu nữ trong giấc ngủ.

Nàng ngồi trên giường, lấy mền quấn chặt thân thể, rúc vào một góc tường.

Ánh mắt nàng đờ đẫn, miệng không ngừng lẩm nhẩm: "Ta không sợ, ta không sợ..."

Lúc này đồng hồ ma pháp đã chỉ hai giờ sáng.

Đột nhiên một cơn gió thổi tung cửa sổ, ngọn đèn lập lòe một chút rồi tắt ngóm.

Á á á...

Khải Sát Lâm thét lên kinh hoàng, nàng tung cửa chạy ra, đầu tóc tán loạn, đôi chân cũng để trần, chạy điên cuồng trên đường...

"Bình bình bình..."

Tiếng đập cửa không ngừng đánh thức Dương Chính dậy.

Hắn nhanh chóng rút chủy thủ để dưới gối ra, không đốt đèn mà nhẹ nhàng như mèo đi tới cửa, thấp giọng hỏi: "Ai?"

Không có phản ứng, tiếng gõ cửa càng lúc càng gấp rút, trong đó còn có tiếng thở và tiếng khóc.

Dương Chính mở cửa, chủy thủ chìa về phía trước, trong một thoáng hắn nhìn thấy một bóng trắng lao tới, hắn vội vàng đưa chủy thủ tránh đi, sau đó bóng trắng đã nhào vào lòng hắn, đôi tay vẫn làm động tác đập cửa như cũ.

"Khải Sát Lâm, Khải Sát Lâm, bình tĩnh!"

Dương Chính dùng cánh tay không cầm chủy thủ nâng đầu Khải Sắt Lâm lên, hắn phát hiện tròng mắt nàng vì quá sợ hãi mà trở nên rất to, căn bản không còn ý thức. Hắn trong lòng chấn động, vội vàng vận khởi tinh thần lực không ngừng hô hoán bên tai nàng.

Một lúc sau, tròng mắt của Khải Sắt Lâm cuối cùng cũng có phản ứng, dần dần thu hẹp lại.

Dương Chính ôm nàng đến bên giường, đốt đèn lên. Lúc này Khải Sắt Lâm mới nhìn rõ Dương Chính, nàng há miệng khóc òa lên.

Đây chính là lũ quán, Dương Chính đã

nghe tiếng bước chân bên ngoài vang tới.

Hắn vội vàng vận khởi ma pháp tạo thành một cơn gió đóng cửa phòng lại, sau đó lại tạo một kết giới cách âm.

Xong xuôi hết hắn mới cúi đầu hỏi Khải Sát Lâm: "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đừng sợ, có tiểu ba ba ở đây, ai cũng không thể gây hại cho cô."

Dương Chính lần đầu tiên chủ động dùng cách xung hô thân mật như vậy với Khải Sát Lâm, vì hắn cảm giác được nỗi sợ hãi vô bờ của nàng. Toàn thân nàng ướn đẫm mồ hôi, lại thêm vừa rồi phản ứng như mất đi ý thức vừa rồi khiến Dương Chính hiểu rõ lúc này nàng cơ hồ sụp đổ.

Cảm giác bất an trong lòng hấn càng lúc càng lớn.

(*) Nguyên văn là ngưu bức: Cường bức bằng bạo lực (người dịch)a

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 13: Vướng mắc

A

ds Đột nhiên, một ngọn lửa màu vàng pha máu bùng cháy lên, đám mây gặp phải công kích liền gào lên phản kích, va chạm thẳng với ngọn lửa kim huyết... Va chạm kịch liệt khiến đám mây và ngọn lửa không ngừng huyền hóa thành những hình tượng cổ quái đáng sợ, cụm mây đen kịt giống như một đại pháp sư thần bí hắc ám, còn ngọn lửa kim huyết giống như một chiến sĩ cuồng mãnh vô cùng. Một bên sử dụng ma pháp u thâm quảng bác, còn một bên lại dùng cách xung kích trực tiếp bạo liệt.

Không biết đã bao lâu, cụm mây giống như bị gì đó lôi cuốn, nhanh chóng bành trướng đánh cho ngọn lửa kim huyết liên tục thối lui, sau đó cụm mây chợt biến mất không còn tung tích. Sau đó, ngọn lửa kim huyết bắt đầu chiếm cứ không gian.

Tròng mắt Khải Sát Lâm có màu giống như màu kim huyết, giống như tròng mắt Dương Chính hiện thời, đồng tử màu đen và tròng trắng của hắn đã biến mất, cả con mắt chỉ còn màu kim huyết, dáng vẻ giống như có một loại xung kích dị dạng nào đó.

Màu kim huyết trong mắt của Khải Sát

Lâm khê dập dờn, tiêu tan cùng lúc với màu kim huyết trong mắt Dương Chính dần tiêu tan. Khi màu mắt của Dương Chính trở lại màu sắc vốn có thì đôi mắt của Khải Sát Lâm cũng khôi phục lại bình thường.

Hô...

Dương Chính nặng nề thở ra một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thần sắc hẩn đầy vẻ lo âu.

Đôi mắt với Khải Sát Lâm ý thức cơ hồ sụp đổ, Dương Chính chỉ có thể vận khởi Thông linh thuật mà hẩn vốn không dễ dàng sử dụng, trực tiếp cướp đường thâm

nhập vào nội tâm Khải Sắt Lâm, giải cứu nàng thoát khỏi nỗi sợ hãi, không ngờ rằng trong nội tâm Khải Sắt Lâm lại tiềm tàng một tên ma đầu cự đại như thế.

Cụm mây màu đen đỏ cắm rễ sâu trong lòng Khải Sắt Lâm, có lực lượng cực kỳ đáng sợ. Dương Chính dùng toàn lực giao phong với nó trên phương diện tinh thần mà cũng chỉ ngang tay. Cụm mây đen này tuy tạm thời biến mất nhưng tuyệt không hề rời khỏi Khải Sắt Lâm, nhất định sẽ cuốn đất nổi dậy lần nữa.

Điều Dương Chính lo lắng chính là cụm mây đen đỏ nhất định có quan hệ với Cổ anh ma mẫu chú.

"A..."

Tiếng rên của Khải Sắt Lâm đang nằm trong ngực hắn vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Nàng chậm chậm mở mắt ra, sắc mặt trắng nhợt, hai gò má bình thường đỏ thắm giờ cũng giống như tờ giấy trắng, ánh mắt tuy không còn thê lương, kinh sợ như trước nhưng tràn đầy vẻ mệt mỏi và trốn tránh.

Nàng liếc nhìn Dương Chính, dù đang nằm trong lòng hắn nhưng không hề cất tiếng kêu la gì cả.

Nàng chỉ chậm rãi tuột xuống người Dương Chính, choàng tay ôm lấy cái lưng to rộng của hắn, gục đầu trên ngực

hắn khóc mà không có nước mắt: "Tiểu ba ba... Ta cuối cùng đã tìm thấy người rồi... Ta sợ lắm, sợ lắm... Người ôm chặt lấy ta đi!"

Dương Chính lòng đau nhói, dùng sức ôm chặt lấy Khải Sắt Lâm, siết nòng sát vào thân thể hắn.

"Đừng sợ, mọi việc đã có ta."

Dương Chính tịnh không phải là người dễ dàng hứa hẹn nhưng một khi hắn đã hứa thì dù có chết cũng phải hoàn thành, vì vậy nên lời hứa của hắn đầy sức cảm nhiễm. Khải Sắt Lâm vốn đang run rẩy cũng dần an tĩnh lại, giống như khí âm hàn trong người đã bị đẩy lui.

Được Dương Chính ôm một lúc, Khải Sắt Lâm đã an ổn trở lại.

Dương Chính lúc này mới chú ý đến toàn thân Khải Sắt Lâm bị mồ hôi toát ra ướt đẫm, chiếc áo ngủ mỏng manh làm bằng tơ dính sát vào người, cơ hồ như đang lỏa thể. Dáng vẻ đầy đặn của nàng dưới ánh đèn mờ lung lại càng thêm sức câu hồn nhiếp phách.

Bất quá Dương Chính không hề để ý đến việc hắn đang ôm một mỹ nữ cơ hồ lỏa thể trong tay. Ý chí của hắn trui rèn đến hôm nay nếu như chỉ nhiều đó mà không thể khắc chế thì hắn đã là đồ bỏ rồi. Huống gì, hắn chỉ thương xót Khải Sắt

Lâm chứ không có ý gì khác. Hấn nhẹ lay Khải Sắt Lâm: "Khải Sắt Lâm, đi tắm rửa thay y phục trước đã, cô để vậy thì sẽ sinh bệnh đó."

"Ta không thích." Khải Sắt Lâm ôm chặt Dương Chính, chỉ ở trong lòng hấn nàng mới có cảm giác an tâm, hiện tại nàng không hề muốn rời khỏi hấn một giây một khắc nào.

"Ngoan nào, đừng có bướng bỉnh."

"Vậy... ta tắm rửa trong phòng này được không, hơn nữa phải tắm nước nóng." Khải Sắt Lâm nhỏ giọng nói.

Dương Chính cảm thấy rất đau đầu, con

nhóc này, cho dù ý chí bản thân hẳn có kiên cường đến đâu thì cũng không nên khảo nghiệm bằng cách này chứ?

Bất quá hiện giờ nói sao Khải Sắt Lâm cũng không nghe, Dương Chính chỉ còn cách mang bồn tắm tới, nửa đêm lữ quán tự nhiên không có nước nóng, chẳng qua điểm này đối với Dương Chính thì đơn giản vô cùng. Hắn dùng lại biện pháp cũ, để hắc hoàng trượng vào trong nước.

Chưa tới mấy phút ngắn ngủi, nhiệt khí đã bốc lên bùng bùng.

Dương Chính không có áo ngủ của nữ nhân, hắn tiện tay tìm một bộ y phục sạch sẽ đưa cho Khải Sắt Lâm, sau đó mất

hương mũi, mũi hướng tim, nằm cách bồn tắm không xa, hơn nữa còn đắp chặn lại, chuẩn bị bất kể ba bảy hai một gì, ngủ cái đã mới nói sau.

"Ái Đức Hoa, người nói chuyện với ta đi... Ta sợ quá."

Nghe thấy tiếng cười y phục, Dương Chính cố gắng bảo trì trạng thái lão tăng nhập định, nhưng bị Khải Sát Lâm nói một câu khiến cho hấn giật mình. Nghĩ tới có một nữ nhân cách mình chưa đầy 2 mét, thân hình nầy nở đang tắm rửa, Dương Chính chẳng thể nào kìm nén một cảm giác kỳ dị, hấn kìm không được thềm mắng mình đang bị bệnh thần kinh.

"Nói chuyện gì?"

"Nói chuyện lúc người còn nhỏ được không?" Lúc này tiếng thân hình Khải Sắt Lâm bước vào thùng nước vang lên.

"Chuyện lúc nhỏ của ta không có gì đáng nói, rất bình thường..."

"Người cứ nói, ta muốn nghe."

"Cũng được, ta lúc nhỏ ở nhà tổ mẫu, đó là một thôn làng, núi rất cao, nước rất trong... Ngày xuân bọn ta cùng nhau chơi sáo diều..."

"... Sáo diều đó, cô biết không? Nó làm bằng trúc và giấy, sau khi dán lại, sơn

phết xong, thả lên trời có thể phát ra điệu nhạc, lại có rất nhiều hình dạng khác nhau, chim ưng này, ngô công này, rất nhiều loại... Cô muốn chơi không? Sau này ta sẽ làm sáo điều cho cô chơi... Mùa hè, ta cùng rất nhiều bạn bè cỡ tuổi nhau lại đi bắt cá ở dưới sông... Ta khẳng định cô chưa từng nhìn thấy loại cá hồ thân vằn, còn có cóc đỏ, lươn... Cô nói ai lợi hại nhất, đương nhiên là ta rồi! Lúc ta còn nhỏ, nhà tổ mẫu ta nấu ăn toàn là cá do ta bắt được. Sau đó ta còn đi bắt con "tri", con này tên khoa học là ve sầu, vì cả ngày nó cứ kêu "tri... tri" rất là phiền toái, vì vậy bọn ta gọi nó là "tri". Khi bọn ta bắt được nó thì dùng chỉ mảnh cột lại, để cho ta bay lượn cho vui, còn nếu chúng chết đi thì bọn ta đem

nướng ăn, món đó rất thơm... À, cô bảo sao? Tàn nhẫn à? Sai rồi, nó là côn trùng gây hại, ve thích ăn lá cây, ghê không? Cô còn chưa thấy bọn ta ăn một gỗ đâu, nó tròn tròn mập mập, nướng lên ăn rất bùi... Đến tối, ta còn đi bắt đom đóm, đó là một loại côn trùng mà phần đuôi phía sau phát sáng, bắt được nhiều con để trong lòng bàn tay, cả bàn tay đều sáng rực trong đêm tối... Vì vậy mùa hè có nhiều trò vui để chơi nhất... Mùa thu thì buồn chán hơn nhiều, bắt quả mùa thu thì đồ ăn lại có nhiều nhất. Mùa thu chính là mùa thu hoạch, hoa quả khắp núi, bọn ta vừa đi vừa hái, ăn rất tươi ngon... Mùa đông thì thoải mái nhất, tuyết rơi rất lớn, cả đám nhỏ cùng nhau chơi trượt tuyết, đắp người tuyết. Đến khi tuyết rơi dày thì

bọn ta cầm ván trượt tuyết tự chế trèo lên núi trượt xuống..."

Dương Chính cứ nói liên hồi, thỉnh thoảng Khải Sắt Lâm lại bật cười mỗi lúc tới đoạn hứng thú. Hắn cũng hồi tưởng đến thời thơ ấu, khóe miệng bất giác hiện nụ cười thoải mái.

Đột nhiên, góc mền bị vén lên, Dương Chính cảm thấy một cơ thể mềm mại, còn có cả giọt nước trên người rúc vào lòng hắn.

"Cô tắm xong..." Tay của Dương Chính chợt bị giữ lại, hắn sờ thử, cảm giác được làn da mềm mại không hề có lớp y phục nào che đậy. Làn da vừa tắm qua

nước nóng vừa mềm mại vừa trơn mịn, dùng từ nồn nà để hình dung cũng không có gì quá đáng.

"Cô... cô sao lại không mặc quần áo?"

Khải Sát Lâm không nói gì, chỉ cúi đầu, uốn éo thân thể, như muốn dung nhập vào người Dương Chính.

Dương Chính nhẹ đẩy nàng ta ra, Khải Sát Lâm hất tay hấn, sau đó thò tay vào trong áo hấn, giống như con rắn vuốt ve thân thể hấn.

"A... Không được... Khải Sát Lâm... Cô làm gì vậy?"

Cặp đùi thon dài siết chặt lấy eo Dương Chính, không cho hắn thoát ra, đầu của Khải Sắt Lâm cứ không ngừng áp lên người hắn.

Dương Chính cố sức tránh né, nhưng chưa kịp nói gì thì Khải Sắt Lâm không nói gì, áp môi vào miệng Dương Chính.

"Cô đừng phát điên, ngốc nghếch, coi chừng có chuyện đó." Dương Chính mũi ngửi toàn là khí tức thanh tân của nữ nhân, thân thể vận y phục cực mỏng hoàn toàn có thể cảm thụ được các đường cong nóng rực kích thích, hắn không tự chủ được đã bắt đầu phản ứng lại.

Soạt...

Tiếng y phục bị xé rách vang lên, nhất thời hai người trên giường đồng thời ngừng lại.

Một gương mặt đỏ bừng lộ ra ngoài chiếc mền, vì không đeo mắt kính nên ánh mắt Khải Sát Lâm hơi nheo lại, nhìn càng thêm vẻ mơ hồ, nàng cắn nhẹ môi dưới, dáng vẻ đáng thương như tùy ý người ta xử phạt sao cũng được.

"Chát!"

Tiếng vỗ mạnh từ trong mền vang lên, Khải Sát Lâm run người, rên lên, sắc mặt đỏ bừng giống như bị lửa đốt.

Nhưng nàng không hề cúi đầu, cặp mắt mơ hồ như ứa nước mắt, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

"Chát!"

Thêm một tiếng nữa vang lên, Khải Sát Lâm toàn thân run rẩy, màu đỏ lan từ mặt xuống cổ.

"Còn phá nữa không?" Dương Chính lạnh lùng nói.

Khải Sát Lâm quật cường nghiêng răng, không nói câu nào.

"Chát!"

"Chát!"

"Chát, chát, chát!"

Tiếng vỗ liên tục vang lên, Khải Sát Lâm lúc đầu còn rên nhỏ, lúc sau thanh âm càng lúc càng lớn, thân thể rung động càng thêm mạnh mẽ, thân thể dần trở thành đỏ hồng như tôm luộc, ánh mắt lại không hề rời khỏi nam tử lạnh lùng đó.

"Oa"

Thêm một loạt tiếng vỗ mạnh nữa.

Cuối cùng Khải Sát Lâm cất tiếng kêu đau đớn như tuần lộc, cả người mềm nhũn phục lên Dương Chính, từ từ co rút

thân thể lại.

Mền đã bị rơi xuống đất, Khải Sát Lâm lồm lổ nằm đè lên trên Dương Chính, cái mông đầy đặn khẽ run, nửa mông in đầy dấu tay đỏ lừ do bị đánh.

Còn trên quần của Dương Chính toàn là chất dịch màu trắng đục nhờn nhớt.

Hắn hàm hừ bên tai Khải Sát Lâm: "Không phải là ta không dám làm gì cô, lần tới nếu ta động chân hỏa thì ta sẽ bắt kể ma chú gì trên người cô đâu."

Khải Sát Lâm yếu ớt động dậy cánh tay, chỉ là nàng uốn éo tìm một tư thế thích hợp để ngủ trên người Dương Chính.

Dương Chính im lặng không nói gì, lúc sau hắn vói tay lấy mền che lại thân thể thon thả trần trụi của Khải Sát Lâm, ôm lấy nàng để tựa vào đầu giường, ngo ngắc ngồi đó một lúc, rồi cười khò nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm, hạ thân của Dương Chính bị ma sát cổ quái khiến cho hắn tỉnh lại.

Lúc hắn nhìn rõ mọi chuyện thì tức giận quát lớn: "Đồ ngốc, cô làm gì vậy?"

Chỉ thấy Khải Sát Lâm thoải mái rúc phía dưới hạ thân của Dương Chính, thò một cánh tay thon nhỏ vào trong, nắm lấy "tiểu Dương Chính" đang "giương nanh

múa vuốt" lúc sáng sớm, chậm chậm vuốt ve, dáng vẻ hiêu kỳ giống như đang làm thí nghiệm luyện kim.

Khải Sát Lâm nghe thấy tiếng quát của Dương Chính, chỉ cười quyền rũ nhìn hắn: "Tiểu ba ba, người tỉnh rồi."

Dương Chính tức đến run người, kéo cánh tay đang tác quái của nàng ta ra khỏi quần mắng: "Ta hỏi cô đang làm gì? Tử nha đầu, ta nhìn cô lâu rồi, cô còn làm loạn thì đừng trách ta không khách sáo."

Không ngờ Khải Sát Lâm càng ương ngạnh hơn: "Ai bảo "nó" quấy phá khiến ta tỉnh giấc, đêm qua khó khăn lắm ta

mới ngủ được, nhưng mới sáng sớm nó đã phá quấy, ta đương nhiên là muốn coi rõ "nó" là cái gì."

Dương Chính mắt tối sầm lại, mẹ nó, nếu không cứng rắn thì coi chừng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Hắn nghiêng răng đẩy Khải Sắt Lâm ra: "Ngủ đi, lão tử đi đây."

Khải Sắt Lâm không cản trở hắn, chỉ nheo mắt nhìn hắn. Dương Chính cởi y phục đã bị xé rách ra, thay bộ y phục khác vào.

Khải Sắt Lâm nhìn một lúc, đột nhiên sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt vì then quá mà cơ

hồ chảy nước mắt, giống như bây giờ mới thanh tỉnh hoàn toàn sau một đêm điên cuồng đó. Nàng càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, từ lúc nào nàng đã trở thành phóng dăng như vậy.

Không chỉ tắm rửa trước mặt nam nhân, hơn nữa còn chủ động câu dẫn hắn, mà nàng lại làm những chuyện đó rất tự nhiên, rất rõ ràng, mỗi một chi tiết nhỏ, mỗi cảm giác đau đớn từ mộng truyền tới vẫn còn nguyên trong trí nhớ, nàng suýt chút nữa đã đánh mất tiết trinh...

Khải Sát Lâm rên lên, ôm mền trùm kín đầu!

Trong mền toàn là khí tức nam nhân và

nữ nhân.

Nàng càng nghĩ càng thấy xấu hổ. Trời ạ, Khải Sát Lâm, người làm sao vậy? Làm sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy. Khải Sát Lâm tự hỏi, cảm giác này giống như có mấy vạn con kiến không ngừng cắn xé trong người.

"Ta đi ra ngoài." Thanh âm của Dương Chính vang lên: "Lát nữa ta sẽ đem thức ăn và y phục tới cho cô."

Sau đó hắn đi ra rồi đóng cửa lại.

Khải Sát Lâm thò đầu ra khỏi mền, phát hiện trong phòng không có ai. Sắc mặt nàng lộ vẻ kinh sợ và hổ thẹn, phảng phất

như ác ma trong đêm chuẩn bị xuất hiện, lúc nào cũng có thể thôn phệ nàng.

"Ái Đức Hoa, tiểu ba ba!"

Khải Sát Lâm kêu lớn.

Chưa đầy 2 giây, cửa bị tung ra, Dương Chính cầm chủy thủ tiến vào như gió lốc, đôi mắt sắc bén như lưỡi đao, sát khí cuồng bạo khiến cho Khải Sát Lâm kinh hoàng, đứng ngây ra. Dương Chính nhanh chóng nhìn quanh gian phòng, sau đó nhìn Khải Sát Lâm: "Cô làm sao?"

Từ trước đến giờ Khải Sát Lâm chưa từng thấy Dương Chính đáng sợ như vậy, nàng ấp úng nói không nên lời: "Ta..."

ta..."

"Rốt cục có chuyện gì?"

"Ta sợ quá!"

Dương Chính nhướng mày, cơ hồ muốn quát lên, nhưng kìm được, ánh mắt trở nên ôn nhu: "Được rồi, không cần phải sợ."

Hắn thu chủy thủ lại, dáng vẻ trở lại tầm thường như cũ, an ủi nàng: "Ta chỉ ra ngoài một lát thôi, sẽ nhanh chóng trở về."

"Không, ta cũng muốn đi." Khải Sát Lâm thực sự rất sợ cảm giác ở một mình, chỉ

ở cùng Dương Chính nàng mới yên tâm.

"Nhưng... cô không có y phục."

"Lấy y phục của người đưa cho ta cũng được."

Dương Chính chỉ vào thể hình của hai người, không nói gì nhưng Khải Sát Lâm cũng hiểu ý.

"Ta bắt kê, đưa y phục cho ta."

Dương Chính chỉ còn cách lấy bộ y phục bó sát nhất đưa cho Khải Sát Lâm, dù vậy nhưng Khải Sát Lâm mặc vào cũng giống như đứa trẻ mặc y phục của người lớn, rộng thùng thình. Dương Chính nàng

xấn tay áo và gấu quần lên, lại tìm dây lưng thắt chặt eo của Khải Sắt Lâm, rốt cục coi như cũng miễn cưỡng mặc được.

Khải Sắt Lâm cười hi hi, hoa chân múa tay, cảm giác rất vui vẻ.

Nhìn thấy nàng cao hứng như vậy, Dương Chính không nhịn được véo mũi nàng.

"Ta ghét ngươi." Khải Sắt Lâm né ra, đập vào lưng Dương Chính: "Đi, đi, đi ăn sáng thôi."

Trên đường, vô số người ánh mắt cổ quái nhìn Khải Sắt Lâm mặc nam trang, sau đó lại nhìn nam nhân sờ mũi đi bên cạnh nàng, lộ nét cười cợt không thôi.

"Cô về nhà thay y phục trước được không?"

"Không cần, y phục của người không tệ, chất liệu vải cũng rất tốt. Ta mặc rất thông thoáng, thoải mái vô cùng, rất thích hợp với dáng vẻ của ta."

Dương Chính liếc mắt nhìn cả nửa ngày, không biết Khải Sát Lâm nói "thích hợp" ở điểm nào.

Bên đường chợt một thân ảnh phiêu hốt tiến tới.

"A, Tiểu Lai!"

Khải Sát Lâm hưng phấn chào hỏi, dáng vẻ hoàn toàn tự nhiên khiến cho Lai Qua Lạp Tư không hiểu gì cả.

Dương Chính không lý gì đến nữ nhân tâm lý chột biến thành ấu trĩ, chỉ tiến tới chào hỏi Lai Qua Lạp Tư, mời y cùng đi ăn sáng.

Tinh linh vương tử không hề để ý tới Khải Sát Lâm vì sao lại mặc nam trang, hơn nữa còn thông đồng với Dương Chính không nói gì tới, lúc ăn giữa bữa, Lai Qua Lạp Tư hỏi: "Dương, người chuẩn bị xong chưa? Ngày mai bọn ta xuất phát!"

Xoảng!

Cái muỗng trong tay Khải Sắt Lâm rơi xuống đất, nàng ta tròn mắt nhìn Dương Chính.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 11 - Chương 14:

Lạc mã tặc

A

ds Khải Sát Lâm tuy không biết vì sao Lai Qua Lạp Tư gọi Ái Đức Hoa là "Dương" nhưng nghe được họ nói xuất phát, xuất phát đi đâu chứ?

Nàng nắm chặt y phục của Dương Chính, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

"Ái Đức Hoa, ngươi...?"

Dương Chính nhìn ánh mắt của Khải Sát Lâm liền biết nàng đang nghĩ gì. Đó cũng chính là điều hấn lo lắng, nếu như mấy

ngày trước thì Dương Chính có thể đi được nhưng tình huống hiện giờ phát sinh khá phức tạp, Khải Sắt Lâm bị ác mộng quấy rối liên miên, Dương Chính không nhẫn tâm để cho một mình nàng phải chịu đau khổ.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vào tay nàng nói: "Ta có việc cần phải ra biển."

"Tiểu ba ba, người không thể đi, người không thể rời khỏi ta." Khải Sắt Lâm cảm giác cả thế giới như đang sụp đổ, nàng không dám tưởng tượng đến ác mộng nửa đêm quấy phá, cảm giác sống không bằng chết này nàng không muốn phải tiếp tục chịu đựng.

Dương Chính nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào.

Nói thật ra, hắn không hề có manh mối nào để giải trừ ma chú trên người Khải Sát Lâm. Khải Sát Lâm nhìn thấy Dương Chính không có phản ứng gì, trong lòng vô cùng lạnh giá, ngo ngắc ngồi đó không nói gì.

Lai Qua Lạp Tư không biết quan hệ giữa bọn họ, tuy cảm thấy không khí rất khác thường nhưng không biết nói sao mới phải.

"Tập Mông... Tập Mông không phải là thủ hộ kỵ sĩ của cô sao?"

Khải Sát Lâm nghe thấy, thân hình kiêu diễm run lên, nàng ngẩng đầu nhìn Dương Chính, ánh mắt lộ vẻ không tin nổi.

"Ai nói cho người biết? Là Táp Mông?"

Dương Chính gật đầu.

Khải Sát Lâm sắc mặt trắng thắm, thân hình run rẩy, đột nhiên đứng dậy lăm lăm nhẩm: "Ta biết rồi..."

Nàng thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

"Cô biết gì?" Dương Chính kéo nàng lại nói: "Ý của ta là, nếu như ta dẫn cô đi thì Táp Mông khá là phiền phức, y khẳng

định sẽ thủ hộ bên người cô."

"Người dẫn ta đi?" Khải Sắt Lâm nhanh chóng quay người lại, ánh mắt không dấu được nét vui mừng.

Dương Chính xoa mũi: "Còn phải coi cô có nguyện ý hay không, nếu nguyện ý thì cùng đi, còn không thì đành thôi vậy."

"Ta đương nhiên nguyện ý." Khải Sắt Lâm hưng phấn ôm cánh tay của Dương Chính.

"Đừng có hồ đồ như vậy." Dương Chính xoa đầu nàng: "Ta còn chưa nói đi đâu mà cô đã đồng ý, lại nữa, công tác ở học giáo cô không chuẩn bị sao?"

"Ta đi đâu cũng được, học giáo có thể mời người khác, nghỉ một năm không được sao? Nói đi, người định đi đâu?" Khải Sát Lâm bắt mẫn nhéo tay Dương Chính, bắt quá nàng phát giác cơ bắp hấn sẵn chắc vô cùng, nàng căn bản không thể nhéo được.

Dương Chính kê sát tai Khải Sát Lâm nói nhỏ: "Ma Huyền quần đảo."

Khải Sát Lâm tròn mắt kinh hãi, lấy tay che miệng, cơ hồ suýt thét lên.

Ma Huyền quần đảo nổi danh thiên hạ là nơi phát sinh của Tinh linh tộc, cũng là nơi cuối cùng Tinh linh tộc còn cư trú.

Ma Huyền quần đảo thần bí và mỹ lệ, lúc quan hệ giữa Tinh linh và nhân loại đang còn tốt đẹp thì từng có nhân loại được lên đảo. Sau khi tham quan cảnh sắc hùng vĩ tráng lệ của Ma Huyền quần đảo thì những nhân loại đó không thể nào quên được, thi nhau dùng thơ ca để ngợi khen sự mỹ lệ của nơi đó. Trong những tài liệu còn ghi lại thì Ma Huyền quần đảo mỹ lệ không thua gì thiên đường.

Chỉ là từ khi quan hệ giữa nhân loại và Tinh linh thay đổi, Ma Huyền quần đảo đã biến mất khỏi tầm mắt nhân loại, không có người nào có thể đặt chân lên đó, chỉ có thể theo các văn tự ghi lại mà truy tìm vườn địa đàng thần bí đó.

Khải Sát Lâm rất muốn hỏi Dương Chính có thật không nhưng nàng biết Dương Chính tính không phải là người hay nói chơi.

Tâm tình thắc thỏm, Khải Sát Lâm trở lại chỗ ngồi.

Sau đó Dương Chính tính không nói nhiều, chỉ bàn thêm chi tiết xuất phát với Lai Qua Lạp Tư. Y nghe được Khải Sát Lâm đòi tham gia thì có chút bất ngờ nhưng cũng không tiện từ chối.

Vì Lai Qua Lạp Tư hỏi thúc nên Dương Chính quyết định sáng sớm hôm sau xuất phát.

Còn Khải Sắt Lâm lần đầu tiên dùng tốc độ một ngày hoàn thành tất cả thủ tục xin nghỉ. Vì lần này Luyện kim hệ thí luyện thu được thành công lớn, hoàn thành thí luyện khó nhất nên học giáo trưởng thưởng cho Khải Sắt Lâm rất nhiều, nàng còn được phá lệ đề bạt lên làm đặc cấp đạo sư.

Không ngờ Khải Sắt Lâm nhận được tin này thì nàng cũng đang chuẩn bị xin nghỉ.

Đặc Lý Mạn giáo thụ tuy tiếc Khải Sắt Lâm bỏ qua cơ hội dẫn Luyện kim tiểu đội đến học viện ma pháp hoàng gia nhưng không thay đổi được ý kiến của nàng, đành phải chấp thuận phê chuẩn cho nàng nghỉ phép.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, mưa bụi lất phất trên đường.

Ba người mặc áo mưa màu đen tập hợp tại cổng thành.

Đó chính là Dương Chính, Lai Qua Lạp Tư và Khải Sát Lâm giả trang.

"Cô thật sự quyết định bỏ Tạt Mông lại sao? Suy cho cùng y vẫn là thủ hộ kỵ sĩ của cô!" Dương Chính nhìn Khải Sát Lâm bình tĩnh nói, phía trước trời vẫn còn tối đen.

"Đương nhiên không thể dẫn hắn theo, ta sớm đã muốn rời khỏi hắn, chỉ có tiểu ba

ba là tốt nhất với ta thôi." Khải Sắt Lâm cười tươi rói, có thể đi theo Dương Chính thì không cần phải sợ ác mộng, tâm tình của nàng rất là thoải mái.

Dương Chính ánh mắt lóe hàn quang, cúi đầu cười cười, không nói gì nữa.

"Bọn ta xuất phát thôi, Lai Qua Lạp Tư!"

Tinh linh vương tử nhẹ gật đầu, cất bước đi dẫn đường, Dương Chính và Khải Sắt Lâm đi theo sau. Mưa bay lất phất khiến cho người ta có cảm giác dịu hiu.

Rời khỏi Đồ Lan Đóa, Lai Qua Lạp Tư đi về phía Đông, bọn ta phải tới Thái Nhĩ Gia cách đó hơn 1800 km, sau đó

đáp thuyền từ cảng đi tới Bắc Yết quần đảo, ở đó Lai Qua Lạp Tư sẽ dùng mật ngữ của Tinh linh tộc liên hệ với Tinh linh dẫn đường đến Ma Huyền quần đảo trú thủ ở Bắc Yết quần đảo, đợi đến đêm trăng tròn, Nguyệt hạm đội đến từ Ma Huyền quần đảo sẽ tới đưa họ về Ma Huyền quần đảo.

Chặng đường đi vất vả vô cùng, chỉ tưởng tượng cũng khiến cho người ta phát khiếp, huống hồ còn phải chiêu cố thêm cho Khải Sát Lâm.

Tuy Khải Sát Lâm là cao cấp pháp sư, ma pháp tạo nghệ tuyệt không yếu kém nhưng so với Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư thì thực lực của nàng cũng giống

như người thường so với cường giả.

Quả nhiên sau khi lên đường, Khải Sát Lâm đã làm chậm trễ hành trình của cả đội ngũ không ít, vốn theo tính toán cước trình của Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư thì nếu dốc hết toàn lực để đi, đến được Thái Nhĩ Gia chỉ cần có hai ngày, nhưng có thêm Khải Sát Lâm thì mất hết cả tuần lễ, hơn nữa chỉ mới đi được có nửa đường.

Trên đường Khải Sát Lâm cũng đã rất mệt mỏi nhưng nằng một mực kiên trì, bất quá so với Dương Chính thì cũng giống như ốc sên so với rùa đen.

Mỗi lần đến đêm, Dương Chính đều theo

tập quán để cho Khải Sắt Lâm ôm cánh tay hắt mà ngủ.

Tinh linh vương tử đối với những việc ám muội trong nhân loại thì hoàn toàn ngốc nghếch, không biết gì cả.

Ngày hôm nay đã đi tới thành thị Lạc Mã Tạp, phía Đông khu vực Áng Cách Tát. Lạc Mã Tạp là thành thị lớn thuộc về vương quốc Phỉ Lan, nhờ có một con kênh đào lớn nổi tiếng thiên hạ nên nơi này xưa nay là trung tâm mậu dịch xuất khẩu trọng yếu của vương quốc.

Con kênh đào này cũng có tên là Lạc Mã Tạp.

Nhưng thực ra quan viên triều đình không gọi nơi này là Lạc Mã Tạp, trước đây khoảng 600 năm thì Lạc Mã Tạp đã được đổi tên thành Ba Nhĩ Đặc Thụy.

Chỉ là con kênh này đã nổi danh từ trước 650 năm nên mọi người vẫn quen gọi đó là Lạc Mã Tạp, và cũng quen gọi tòa thành này giống thế, hơn nữa đó là đề kỷ niệm hai gia tộc đã tạo nên nó.

Lúc ba người Dương Chính đi tới trước kênh đào thì bên đó tụ tập hơn vạn công nhân, ít nhất cũng có hơn 500 chiếc thuyền đậu ở cảng Lạc Mã Tạp, hơn nữa hàng hóa bày bán la liệt. Cảnh tượng phồn hoa khiến cho người ta phải sửng sốt, hiển thị tính sáng tạo của nhân loại

sinh cơ dày đặc.

Cảnh tượng thế này căn bản không thể nào xuất hiện ở Tinh linh tộc, Lai Qua Lạp Tư bị chấn động sâu sắc.

Dương Chính ung dung giảng giải lịch sử của Lạc Mã Tập cho Lai Qua Lạp Tư.

Tinh linh vương tử quả nhiên hứng thú hỏi:"Đây đều do hai gia tộc tạo thành sao?"

"Dương Chính nhẹ giọng nói:"Là Lạc Chân gia tộc và Mã Tập gia tộc."

Chợt bên người Dương Chính vang lên tiếng hô hấp khác lạ, hần liếc mắt nhìn

qua, liền thấy Khải Sắt Lâm hai mắt đỏ hồng đang nhìn chăm chú vào kênh đào phía xa.

"Khải Sắt Lâm, ta thấy mấy ngày nay cô đã mệt lắm rồi, không bằng bọn ta nghỉ tại đây một đêm rồi đi tiếp." Dương Chính thanh âm chợt biến thành nhu hòa.

"Khải Sắt Lâm?"

Thân hình Khải Sắt Lâm chấn động, nàng quay đầu lại, cố gắng thu liễm vẻ khác lạ trên gương mặt, cười nói: "Được rồi."

Dương Chính mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, ánh mắt nhìn về phương xa.

Men theo kênh đào đi về phía trước, đường phố vô cùng náo nhiệt, kênh đào mang lại cho thành thị này cảnh sắc quá phồn vinh, vô số người đến đây mong kiếm được ít tiền cho mình.

Ba người đi trên đường hấp dẫn không ít mục quang.

Lai Qua Lạp Tư tuần mỹ và bình đạm, Dương Chính cao lớn và lạnh lùng, còn có Khải Sát Lâm yêu kiều mỹ lệ, tổ hợp này cho dù là ở ngay nơi người qua lại như mắc cửi như Lạc Mã Tạp cũng rất ít thấy.

Dương Chính có chút hứng thú đi dạo khắp phố phường, còn mua một ít thức ăn

của Lạc Mã Tập.

Chỉ là Khải Sắt Lâm bình thường rất thích ăn uống hôm nay lại trở nên trầm mặc.

Tuy nàng không cự tuyệt thức ăn Dương Chính mua cho nhưng giống như nuốt chửng vào bụng, sắc mặt không có chút hứng thú nào.

Ba người cứ đi dạo khắp như vậy.

Phía trước đột nhiên náo động, một chi ma pháp kỵ binh đội quân phục chinh tề đang vây quanh mấy người, không khí rất khẩn trương, còn người chung quanh thì né ra xa, nhưng không hề rời đi, hình

thành một vòng tròn cực lớn.

Theo tiếng ra lệnh của ma pháp kỵ binh đội trưởng, kỵ binh xông tới phía trước, còn mấy người bị vây cũng rút pháp trượng ra phản kích.

Nhưng mà đội kỵ binh tiến lui rất nhịp nhàng, sau mấy lần xông tới lui lại thì đã có hai người trúng phải hỏa cầu, nằm lăn ra đất.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đứng xem, bên tai nghe lời người ta giải thích tình hình.

Thì ra mấy người này là người từ bên ngoài tới đây, vì không biết quy củ nên

trực tiếp xưng hô tòa thành này là Lạc Mã Tập, kết quả xui xẻo thế nào lại bị đội tuần tra nghe thấy, liền cầm bọn họ xưng hô như vậy, ai ngờ mấy tên này cứng đầu cứng cổ, còn cãi rằng cả thế giới đều biết kênh đào là kết tinh của Lạc Chân gia tộc và Mã Tập gia tộc, tạo phúc không chỉ cho bách tính mà còn cho cả vương quốc Phỉ Lan, cho dù Lạc Chân gia tộc bị Phỉ Lan vương quốc đàn áp đến điêu linh rơi rụng nhưng cũng không thể nào cải biến được sự thật này.

Kết quả ma pháp kỵ binh đội tự nhiên không chịu bỏ qua, hiện tại thành chủ của Ba Đặc Nhĩ Thụy (Lạc Mã Tập) chính là hoàng đệ Phỉ Lan Đặc công tước, thành viên đời thứ 18 của gia tộc Phỉ Lan,

chuyện này tất nhiên y không thể nào bỏ qua được.

Lúc này, chiến đấu đã sắp kết thúc.

Đội kỵ binh chỉ có một người bị phong nhận đả thương cánh tay nhưng năm người kia chỉ còn có một người thực lực tối cao đang khổ sở chi trì.

Nhìn thấy bốn đồng bạn xung quanh đã ngã xuống, Áo Lý Đức thật sự hồi hận, hắn là học trưởng niên kỷ lớn nhất của chi tiêu đội thí luyện này, dẫn bốn học đệ, học muội đi tới Tuyết Đặc sơn mạch bắt Địa huyết tri thù, không ngờ tuổi trẻ khí thịnh, chỉ hơn thua nhau lời nói mà bị đội kỵ binh đánh ngã 4 người, sống chết

thế nào còn chưa rõ.

Áo Lý Đặc dưới sự uy hiếp của tử vong đã bắt đầu sợ sệt.

Hắn cảm thấy vì chuyện không có ý nghĩa này mà táng mạng thì không đáng chút nào.

Hắn quyết định xin tha, nơi này không có ai biết hắn, trở về học giáo cũng chẳng có gì mất mặt.

Sau khi tránh né một phong nhận phóng tới, Áo Lý Đức thừa cơ hội thét lớn: "Là ta không đúng, ta xin..."

Áo Lý Đức tịnh không có cơ hội nói ra

chữ "lỗi", hần đột nhiên phát giác ma lực trong cơ thể bỗng mất đi không chế, cuồng bạo chạy khắp người. Việc gì thế này? Áo Lý Đức kinh hoàng phát hiện thân thể không còn khống chế được, ma lực cuộn cuộn trong người bắt đầu bành trướng ra ngoài giống như khí cầu.

Mọi người cất tiếng la kinh hãi, còn thành viên của ma pháp kỵ binh đội hoảng sợ đến mặt xanh lè, vội vàng giục ngựa chạy tản ra.

Nhưng tốc độ bành trướng của thân thể Áo Lý Đức nhanh hơn tốc độ phản ứng của họ.

"Bùng!"

Một tiếng nổ vang lên, mọi người chỉ còn nhìn thấy một màn mưa máu.

Sau đó vô số tàn chi huyết nhục bay tứ tán, trên mặt đất xuất hiện một cái hố rộng chừng 10 mét, ma pháp kỵ binh đội và năm người kia đã không còn thấy đâu, đã biến thành vô số thịt vụn đầm đìa máu.

Mọi người rú lên, tiếng nôn ọe giống như thủy triều lan ra khắp nơi.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nhìn nhau, hai người đều thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương...

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 11 - Chương 15: Chân tướng trái ngược

A

ds Đêm...

Xung đột nghiêm trọng phát sinh lúc ban ngày tịnh không ảnh hưởng gì nhiều đến Lạc Mã Tạp. Đội kỵ binh tuần tra bị nổ chết đã được một chi kỵ binh khác thay thế, còn năm ngoại lai giả kia giống như bọt nước tan biến trong không khí, nhiều nhất chỉ khiến cho người ta sau lúc ăn cơm đàm luận về sự cường liệt của ma pháp sư đó thôi... Y dám tự bạo thân thể, đồng quy ư tận với ma pháp kỵ binh đội.

Còn có người đoán rằng đó là con cháu tàn dư của Lạc Chân và Mã Tạp gia tộc, suy cho cùng thì người ngoài dù có sùng kính hai gia tộc đó thế nào cũng không thể làm chuyện ngốc nghếch đó.

Đêm ở Lạc Mã Tạp vẫn náo nhiệt phồn vinh như cũ.

Ở phủ Phỉ Lan Đặc Công tước trang hoàng rất rực rỡ, hôm nay chính là ngày tế tửu truyền thống, công tước mời các giới thượng lưu ở Lạc Mã Tạp đến phủ cử hành thịnh hội.

Từng cỗ xe hoa lệ qua lại như mắc cửi trên đường lớn La Lan. La Lan là con đường có địa thế cao nhất Lạc Mã Tạp,

bên đường toàn là phủ đệ của các nhân vật không phú cũng quý, phủ đệ của Công tước đại nhân đương nhiên cũng nằm trên con đường này.

Bắt đầu từ xế trưa, bên đường La Lan đã xuất hiện rất nhiều đội kỵ binh hộ thành.

Con đường đi vào La Lan cũng bị rào gỗ ngăn lại, trừ những người được mời tới tữu hội thì không ai được phép đi vào trong La Lan.

Xe ngựa đều phải dừng trước hàng rào gỗ, sau đó giấy mời đến tham dự tữu hội phải được đưa cho các binh sĩ kiểm tra, rồi mới được đánh xe đi vào trong.

Ở con đường cách đó không xa, tửu quán Tân Ba Đặc nghênh đón ba khách nhân, hai nam một nữ khí chất xuất chúng phi thường. Không cần nói cũng biết đó là ba người Dương Chính, sau khi ăn tối xong, ba người chuẩn bị nghỉ lại đây một đêm.

"Mướn hai hay ba phòng?" Dương Chính đột nhiên cất có hỏi Khải Sát Lâm.

Khải Sát Lâm mặt đỏ bừng, suy nghĩ một lúc mới đáp: "Ba gian, bất quá người phải ở sát vách ta."

Dương Chính cười cười nói với người phục vụ: "Cho ta ba gian phòng tốt nhất liền nhau."

Dương Chính đi vào phòng, đóng cửa lại, gương mặt trở nên trầm tĩnh. Hắn im lặng đi tới một bên giường, lấy hành lý để lên đó, rồi lại mở một bình Hỏa long tửu mới lấy trong hòm rượu ra, rót dịch thể màu đỏ vào trong ly pha lê, cầm lấy ly rượu nằm lên ghế dựa.

Ánh sáng của Nguyệt thần Mễ Tây Á cấp cho thế gian chiếu rọi cả gian phòng.

Lãnh tĩnh chi nguyệt chính là ảo ảnh tươi đẹp mà Mễ Tây Á thiên vị cho thế giới này, so với dân cư Nam đại lục thô tráng thì người dân Bắc đại lục lãng mạn hơn nhiều, gọi ánh trăng và mặt trời lần lượt là Lãnh tĩnh chi nguyệt và Hỏa nhiệt chi quang, còn hai vị thần gọi là Nguyệt thần

Mễ Tây Á và Thái dương thần Tạt Lưu Tư.

Ánh sáng của Lãng tĩn chi nguyệt cho nhân loại cảm giác an tĩn thanh lương, tất cả sinh vật như đều cảm thụ được khí tức tươi đẹp của Nguyệt thần.

Nằm trên chiếc ghế dựa lót lông sư tử trắng, Dương Chính nhắm mắt lại. Ở trong căn phòng thượng hạng của Tân Ba Đặc, ánh trăng nhu hòa chiếu qua cửa sổ bằng thủy tinh, khiến cho cả gian phòng tràn đầy sắc thái huyền ảo, gian phòng còn được gia trì thêm Xuân chi tịch ma pháp, cách bố trí ưu nhã càng làm cho người ta thêm thư thái.

Chỉ có Bắc đại lục văn minh ma pháp phát triển tiên tiến thì trình độ sinh hoạt của nhân dân mới cao như vậy.

Bắc đại lục thực sự có đời sống thoải mái hơn Nam đại lục nhiều, ít có khí tức lạnh lùng tàn khốc, nhưng cho dù là địa phương thư thái hơn đi nữa thì chỉ cần có nhân loại tất sẽ có tranh đấu.

Dương Chính không chút hoài nghi điều này, ánh mắt hắn nhìn lên trên con đường La Lan, hai bên đường có năm ngọn ma pháp đăng màu lục rực rỡ, có thể sánh ngang với đèn hồ quang ở thế giới hiện đại, các ngọn đèn nối nhau chạy dài uốn khúc, cùng với ánh sáng trên kênh đào tạo thành một cặp.

Dương Chính nhấp một ngụm Hỏa long tửu, cảm thụ chất men cay nồng trong cổ họng chảy vào trong bụng, sau đó tứ chi bách hài đều trở nên ấm áp.

Rượu thượng hạng của lầu quán thượng hạng quả nhiên khác xa với loại thường.

Dương Chính nhắm mắt lại, chậm rãi hưởng thụ tư vị đó.

Đêm. Lạnh lẽo.

Xe ngựa trên đường La Lan cuối cùng cũng trở nên thưa thớt, đêm đã khuya nhưng trong phủ đệ của thành chủ thì đây mới là lúc mọi người cao hứng.

Nghi thức tế tửu do Đại chủ giáo từ Thánh hỏa giáo đình Phỉ Lan tới chủ trì.

Các giới thượng lưu của Lạc Mã Tập qua lại trong phòng khách thính cực rộng, các ngọn lửa ma pháp rực rỡ chớp động không ngừng, trên chiếc bàn ăn cực dài thức ăn cùng rượu ngon bày la liệt.

Khác với mọi năm, năm nay Chủ giáo đại nhân đến đây nên nghi thức tế tửu vô cùng long trọng.

Hơn nữa, trong nghi lễ này còn có vũ đạo của Nguyệt thần.

Đây chính là điệu múa chí tôn trong

truyền thuyết của Tinh linh tộc, là lễ vật tốt nhất hiến dâng cho thiên thần. Mọi người đều mong ngóng xem vũ đạo của Nguyệt thần rốt cục là gì.

Mạt Đặc Lý An chủ giáo mặc trường bào màu tía, đứng trên đài cao mới dựng bằng gỗ, bên người là một nam nhân trung niên khí chất bất phàm mặc lễ phục hoa lệ, trên áo còn thêu hình chim ưng màu lam biểu tượng cho thân phận hoàng tộc của y.

Người này chính là thành chủ Phỉ Lan Đặc của Lạc Mã Tập.

Sau khi thành chủ và đại chủ giáo nói chuyện thì một thị tòng bước ra, nhất thời

tiếng nhạc trong phòng khách thính chợt tắt đi.

Mọi người đều ngưng các động tác lại, nhìn lên phía đài cao. Đại chủ giáo thân mặc lễ phục, đội mũ cao bước tới hai bước, cất tiếng: "Các con của Thần... Đêm nay thật tốt..."

Chủ giáo đọc một bài cầu đảo trước, sau đó cùng mọi người tuyên thệ với U Lam Thánh Kinh.

Họ thông qua tế bái thiên thần cầu xin năm nay gió thuận mưa hòa.

Khi chủ giáo dần hoàn thành các việc tế tự, mọi người tâm tình càng lúc càng

khẩn trương.

Lúc này, chủ giáo đã hoàn thành tất cả công việc chuẩn bị, nhìn Phỉ Lan Đặc ra hiệu, Phỉ Lan Đặc nhìn hai thị tòng phía xa gật đầu. Đột nhiên khách thánh tối đen, sau đó chỉ thấy một cái lồng tinh mỹ từ không trung chậm chậm hạ xuống, lúc hạ đến đài cao thì chốt cửa lồng bật ra.

Một thân ảnh từ từ xuất hiện dưới mắt mọi người.

"Tinh linh!"

Mọi người đều huyền não, trên đài cao thực sự là một Tinh linh, hơn nữa còn là nữ tinh linh đã biến mất 7000 năm. Đôi

tai dài nhọn, thân hình yếu điệu, gương mặt tươi đẹp như không hề chân thật chứng minh thân phận Tinh linh của nàng một cách rõ nét.

Lúc này, Tinh linh nhắm chặt hai mắt, đôi tai không ngừng run rẩy, dáng vẻ yếu ớt đó lại khiến cho tất cả nam nhân đang có mặt dâng lên dục vọng mãnh liệt. Vu vật thể này, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy thì không khỏi nổi thú tính lên.

Còn những người phụ nữ nhìn thấy thì sắc mặt âm trầm, thầm nguyên rửa nữ tinh linh đó.

Đại chủ giáo cởi dây xích trói trên người Tinh linh ra, mấy lần Tinh linh mở mắt,

rồi lại tuyệt vọng nhắm mắt, cho tới khi đại chủ giáo cởi trói xong đi xuống đài.

"Bắt đầu đi." Phỉ Lan Đặc lạnh lùng nói.

Tinh linh nghe thấy hoảng sợ ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn tới cặp mắt lạnh lùng tàn khốc của Phỉ Lan Đặc thì thân người khẽ run, chầm chậm đứng thẳng người dậy. Đại khách thánh nền đèn đều đã tắt hết, một luồng sáng mạnh mẽ chiếu lên thân người Tinh linh ở đài cao.

Tinh linh đưa tay cởi nút cổ áo.

Mọi người đều nghe rõ tiếng hô hấp nặng nề của nhau trong bóng tối.

Tất cả nam nhân tựa hồ đều muốn đoán xem việc gì sẽ xảy ra tiếp theo, cặp mắt mở trừng trừng như cá chết, tơ máu hiện rõ trong tròng mắt, giống như sợ bỏ sót chi tiết nào.

.....

Mọi thứ chừng như là một giấc mộng đã bị đập nát tan!

Tinh linh đứng trên đài cao được ánh trăng Lãng tĩnh chi nguyệt chiếu rọi, ánh sáng khiến cho nàng ta chói mắt đã nhiều lần, nàng cũng bắt đầu chán ghét ánh trăng này. Trước đây nàng từng cùng A Lý ôm nhau dưới ánh trăng, lúc đó nàng còn rất yêu thích cảnh sắc mỹ lệ của đêm

tôi, yêu thích bóng trắng tròn. Nhưng mọi thứ giờ đây chỉ còn là ảo tưởng, hiện thực tàn nhẫn vô tình đã phá nát ảo mộng của nàng!

Nếu như có thể thì nàng tuyệt không trốn khỏi Ma Huyền quần đảo.

Nàng phải phô bày thân thể cao quý của xử nữ mà thậm chí cả A Lý cũng chưa từng nhìn thấy ở nơi này. Bọn ác ma ép nàng phải giống như kỹ nữ phô bày thân thể dưới ánh trăng, còn có thêm gì nữa thì nàng cũng không dám nghĩ tới...

Y phục cứ rơi dần dưới bàn tay run rẩy của Tinh linh...

Vô số cặp mắt giống như dã thú trong bóng đêm, cho dù là bóng tối đến xòe tay không thấy ngón cũng chẳng thể nào ngăn trở ánh sáng đục vọng, huông gì Lãnh tĩnh chi nguyệt lại sáng rực như thế, chiếu rọi lên cơ thể Tinh linh, từng phân từng thốn da thịt đều lộ lộ.

Da nàng trắng như sữa, lấp lánh phản chiếu ánh trăng.

Gương mặt giống như Thiên sứ của nàng hiện lên một tia thương cảm khó nói, mỗi động tác cởi áo đều ngưng ngừng chậm rãi vô cùng, nhưng lại mang theo một loại mỹ cảm đặc biệt của Tinh linh, chừng như vẻ đẹp này không hề tồn tại giữa nhân gian.

Bây đã thú im lặng ngắm nhìn nữ thần trước mặt dần dần lộ hết vẻ đẹp cơ thể, chúng càng lúc càng thích thú, càng chờ đợi cảnh nàng lỏa lồ thân thể.

Lúc Tinh linh run rẩy cởi nốt mảnh vải che thân cuối cùng thì bọn đã thú đều cất tiếng hô thán phục trước vẻ mỹ lệ của nàng.

"Đinh đoong" một thanh âm phá không vang lên, thấm đẫm vào lòng mọi người, phảng phất như nước suối mát tắm vào trong núi, dục vọng của mọi người chợt được thanh tỉnh.

Tinh linh tuyệt vọng nhìn lên vàng trắng

tròn trên bầu trời, ánh trắng nhu hòa thánh khiết như mê hoặc ánh mắt nàng.

Nàng như nghe thấy tiếng hát từ trên trời vẳng xuống, rì rào như gió thoảng, phát phơ gợi sóng mặt hồ...

Nàng chậm rãi đưa tay lên.

Âm nhạc tấu lên, Tinh linh bắt đầu vũ điệu của mình.

Sông dài chảy mạnh, mặt trời rựng chôn suối vàng, sấm rền điện chớp, trước trắng dưới hoa...

Từng tiếng đàn sáo réo rất vang lên.

Âm thanh như chảy trong cơ thể nàng.

Lưu chuyển trong đầu, cổ, vai, lưng, ngực, eo, bụng, chân, cổ tay, ngón tay, ngón chân...

Mọi bộ phận trong thân thể nàng đều có thể hoạt động...

Lúc này, nàng không còn để ý gì đến thân thể lỏa lồ, không còn tránh né ánh mắt dâm tà của bọn dã thú.

Nàng chỉ biết đem sinh mệnh phụng hiến cho một điệu múa, phụng hiến cho Nguyệt thần.

Cứ tiếp tục múa, mồ hôi chảy thành dòng

trên da thịt, nhưng nàng không thấy lạnh nữa, chùng như có một ngọn lửa dung hóa bên trong nàng, sinh mệnh bắt đầu bốc hơi, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhưng không cách nào ngưng múa được.

Trong truyền thuyết của Tinh linh tộc, Tây Lệ Tư Thủ hộ tinh linh là Nguyệt vũ chi thần, được Nguyệt thần đệm đàn, xúc động mà múa, càng múa càng kích động, ý thức cũng theo khí lực dần dần ly khai khỏi cơ thể Tinh linh, khi điệu múa hoàn thành thì ý thức cũng rời xa thân thể, chỉ còn ánh trăng dẫn đường, khiến cho nàng ta không ngừng múa, quên hết mọi chuyện trên thế gian. Chỉ còn biết múa, múa cho đến khi ánh mắt nàng cũng biến thành nhu hòa thánh khiết như ánh trăng,

múa cho đến khi cỗi lòng nàng ngập tràn ánh trăng thuần khiết, cứ múa, múa mãi...

.....

Mọi người đều bị điệu múa không thuộc về nhân gian này thu hút, ngọn lửa dục vọng rớt lại vẫn không bằng điệu múa sinh mệnh.

Thì ra đây chính là Nguyệt thần chi vũ trong truyền thuyết.

Thì ra đây chính là dùng ngọn lửa sinh mệnh để đốt lên một điệu múa.

Đám người dâm dục lúc này đã quên hết tất cả, tựa hồ như theo điệu múa đó mà

bay lên trời.

Đột nhiên, cả đại sảnh tối đen, mọi người đều đang mê man trong điệu múa, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Một tiếng cười lạnh đầy vẻ áp bức vang lên phá tan màn đêm u ám.

Đại chủ giáo là người đầu tiên phản ứng. Lão đã cảm thụ được khí tức tà ác nồng đậm trên không, trong lòng sớm đã cảnh giác, tay cầm U Lam Kinh vẽ một vòng, ngọn lửa màu lam tức thì phù hiện giữa không trung, sát na đó, lão nhìn thấy một cặp mắt trắng dã hùng hực cháy trên thân người một bóng đen.

Sợ hãi vô cùng phá tan phòng thủ tâm linh của lão, khiến cho lão không thể nào có ý chí phản kháng.

Đáng sợ! Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu đại chủ giáo Mạt Đặc Lý An.

Phỉ Lan Đặc công tước đứng bên lão cũng gánh chịu áp lực vô cùng nặng nề.

Y tịnh không nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện trong mắt đại chủ giáo, y chỉ nhìn thấy một tàn ảnh màu đen lướt qua không trung. Đại công tước gầm lên, cực bạo hỏa cầu liền xoay quanh thân hình bảo hộ y.

"Có thích khách, mau..."

"Bụp"

Thanh âm của đại công tước chợt bị ngắt ngang, y không dám tin nhìn máu tươi đang phun ra từ cổ họng mình giống như bồn phun nước trong hoa viên, ướt đầm cả mặt đất.

Phong nhận!

Đối phương chỉ dùng một phong nhận đơn giản.

Đại công không cam lòng, vì sao một phong nhận có thể phá được đỉnh cấp thủ hộ của y?

Đại chủ giáo không then là đỉnh cấp mục sư của Thánh hỏa giáo đình, năng lực đề kháng hắc ám ma pháp hơn xa người thường. Sau sát na tâm linh buông lỏng, lão liền phản ứng ngay, vội vàng tản ra, nhưng sau khi hắc ảnh biến mất thì lão nhìn thấy đầu lâu của đại công tước bay lên không.

Tiếp đó, lão nhìn thấy vô số quang điểm màu đen ẩn hiện trong không trung, cứ chớp tắt chớp tắt rất dễ nhìn.

Trái tim đại chủ giáo như bị thất lại, lần này không phải vì pháp thuật của đối phương khiến cho lão sợ hãi mà là bản thân lão đang sợ hãi, cảm giác sợ hãi lan ra khắp tứ chi bách hài, chủ giáo tuyệt

vọng rú lên: "Địa ngục hắc viêm hoa...
Người là ... Mã..."

Quang điểm màu đen nhanh chóng
khuếch tán thành từng cánh hoa màu đen,
trôi nổi trên không vô cùng kỳ dị.

Thanh âm của chủ giáo bị ngắt ngang
trong vô số cánh hoa.

Những cánh hoa này càng lúc càng nhiều,
càng lúc càng dày đặc, đầy cả khách
thính, lấp hết tất cả người tham gia yến
hội..

Cánh hoa vô thanh vô tức rơi xuống, cả
không gian biến thành hắc ám.

Khi bóng tối dần tản đi thì tất cả người, vật trong khách thính đều biến mất hết, giống như chưa từng tồn tại. Không chỉ vậy mà ngay cả vách tường và mặt đất cũng bị ăn mòn nghiêm trọng, cả tòa kiến trúc liêu xiêu như muốn sụp đổ.

Hắc ảnh bắn vọt ra ngoài cửa sổ, ầm một tiếng, cả tòa nhà đổ sụp, cát bụi đầy trời.

Hắc ảnh lơ lửng trên không, phảng phất như những chuyện vừa rồi chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, hắc nhệ nhàng đập lên đầu ngọn cỏ lướt đi...

Đền được phía Lạc Mã Tạp phía xa vẫn rất huy hoàng, không có ai dám tin rằng thành thị nổi danh này giờ đây đã không

còn nhân vật nào ở giới thượng lưu nữa.

"Bốp, bốp , bốp..."

Tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên rất rõ ràng trong đêm vắng.

Hắc ảnh lạnh lùng nhìn về tòa tháp bên trái.

Trên đỉnh tháp một người đang ngồi, chân vắt vẻo trong không trung, chậm rãi vỗ tay...

Nhìn thấy người đó, đáy mắt hắc ảnh lóe lên ánh lửa trắng dã.

"Không hổ là hắc vu yêu, giết người như

cắt cổ, chớp mắt đã giết cả ngàn người." Người trên tháp chuông cất tiếng.

Nói đoạn, hắn từ đỉnh tháp nhảy xuống, đỉnh tháp hắn vừa ngồi chột nỏ bùng.

Người đó xoay chuyển mấy vòng trên không, an ổn hạ xuống đất, đưa tay phủ bụi dính trên quần áo, ung dung chậm rãi đi về phía hắc ảnh. Hắn vừa đi khoe miệng vừa nhếch lên một đường cong quỷ dị: "Sao, then quá hóa giận à? Cả tiêu ba ba mà cô cũng giết sao, Khải Sát Lâm?"

Hắc ảnh chấn động.

Ngon lửa trắng trong mắt hắn lại cháy

bùng lên.

"Không nghe lời..." Dương Chính cười nhẹ, vừa đi vừa rút long cốt chủy thủ ra: "Thực đúng là trẻ hư không biết nghe lời mà!"

Cũng không thấy hắn có động tác gì mà đã băng ngang qua khoảng cách mười mấy mét, xuất hiện bên người hắc ảnh vung đao chém ra.

Cả không khí như cũng bị chém rách nhưng một đao đáng sợ lại chém không trúng. Dương Chính cũng không ngạc nhiên, trầm giọng quát lên, thân hình nhanh chóng xoay chuyển, nhất thời trong không trung có vô số đao quang giống

như luồng điện lách tách.

Hắc ảnh nhanh chóng lui lại, phía trước thân hình đã bố trí mấy trăm đóa hắc viêm hoa.

Nhưng Hắc viêm hoa có thể hủ nát hết mọi thứ lại bị Dương Chính đâm vào tâm của từng đóa, khiến chúng biến mất trong không trung.

Nhìn thấy Dương Chính cường hãn như thế, ánh lửa trong mắt hắc ảnh càng bùng cháy mạnh mẽ.

Hắn quát một tiếng, nhún người nhảy lên cao hơn 10 mét, hai tay vung ra. Dương Chính vốn đang định nhảy lên, đột nhiên

mặt đất nứt toác ra, vô số dây xích bằng xương trắng quấn chặt lấy chân hắn.

Dương Chính vùng đao chém xuống, nào ngờ càng chém thì xương trắng càng nhiều, chúng lồm ngồm bò lên, quấn chặt lấy tay chân hắn.

Hắc ảnh lảm nhảm niệm mấy câu, một quang cầu màu lục to cỡ bồn rửa mặt hình thành. Nhìn Dương Chính đang bị xương trắng quấn lấy, hắc ảnh cười lạnh vùng tay, quang cầu phóng tới chỗ hắn đang vùng vẫy. Ầm một tiếng, lục cầu nổ tung, xương trắng đầy đất nhanh chóng bị ăn mòn, không trung dậy lên mùi hủ nát rất khó chịu.

Nhìn thấy xương cốt đầy đất, hắc ảnh đặc ý cười vang.

Đột nhiên một điểm lục quang từ bóng tối bắn tới, hắc ảnh kinh hãi thối lui, chỉ là lục quang bắn tới giữa chừng đã biến thành dây leo khắp trời, trói chặt hắc ảnh lại, chớp mắt dây leo đó lại nổ tung.

Hắc ảnh lộn mấy vòng trong không trung, còn chưa bình ổn thì khí tức đáng sợ đã xuất hiện phía sau lưng hắn. Ngọn lửa trong mắt hắn nhanh chóng khuếch đại, hắn nghiêng đầu né tránh, tiếng vải rách vang lên, hắn cảm thấy gương mặt mát lạnh, thì ra khăn che mặt đã bị giật mất. Hắc ảnh lộ ra gương mặt trắng bệch, má trái còn bị một vết đao, máu chảy ròng

ròng, vô cùng đáng sợ.

Hắc ảnh phần nộ quay đầu nhìn lại, thấy Dương Chính đứng gần đó, thì ra hắc không hề bị hủ thực quang cầu giết chết.

Còn ở bên kia, Tinh linh vương tử đã phóng ra từ trong rừng.

"Người rốt cục đã phát hiện ra ta vào lúc nào?" Thanh âm của hắc ảnh vang vọng trong đêm, không ngờ lại là Khải Sát Lâm.

Dương Chính bình thản nói: "Từ lúc ta từ tinh giới trở về đã bắt đầu hoài nghi."

Tròng mắt hắc ảnh co rút lại, ngọn lửa

trắng trong đôi mắt bùng cháy, gương mặt kiêu diễm của Khải Sắt Lâm lúc này lại gây cho người ta cảm giác âm hàn hắc ám.

"Khải Sắt Lâm tuy tính tình tùy tiện nhưng tuyệt không phải là người phù hoa phóng đãng, sao có thể chủ động rúc vào lòng ta? Huống gì, nàng ta có ma chú trong người, càng không thể làm những chuyện đó. Sau khi ta từ tỉnh giới trở về, người đột nhiên rất nhiệt tình với ta, tuy che giấu rất tốt nhưng ta càng lúc càng cảm thấy xa lạ."

Hắc ảnh thở mạnh, hắc không ngờ lúc mình dẫn dụ Khải Sắt Lâm phát động xuân tình, sử dụng mỹ nhân kế lại bị phản

tác dụng khiến cho nam nhân này nhìn thấy chỗ sơ hở.

"Ngoài ra, nói thẳng cho người biết, ta còn có năng lực biết được cảm xúc và suy nghĩ của đối phương. Tuy người che giấu rất giỏi nhưng không thể che lấp hoàn toàn ý thức bản thể của Khải Sát Lâm, ít nhất ta cũng thăm dò được một chút ít, nếu như ta đoán không sai thì người chính là Lạc Chân Bạch Tác Lan Hầu tước, tổ tiên của Khải Sát Lâm trước đây 600 năm đã tu luyện Hắc vu yêu."

Nhìn thấy đối phương sắc mặt không chút biểu tình, Dương Chính lạnh giọng nói: "Sao, để ta đoán thử chân tướng của

Hắc vu yêu Hầu tước đại nhân. Nếu như ta đoán không lầm thì Bất tử chi thân của Hắc vu yêu bất quá chỉ là chuyện cười. Bất tử chi thân mà Hắc vu yêu có được, bất quá chỉ là một linh thể ý thức hư ảo, cố nhiên là có lực lượng mạnh mẽ nhưng bản thân lại yếu ớt phi thường. Vì không muốn linh thể tiêu tan, Hắc vu yêu nhất định phải dùng cốt nhục chí thân để kéo dài sinh mệnh của mình. Do đó, từ 600 năm trước người bắt đầu xâm chiếm thân thể của huyết mạch mình không ngừng, đến khi thân thể đó qua thời kỳ mạnh nhất thì lại dùng nó để câu dẫn nam nhân. Cái gọi là Cổ anh ma mẫu chú đáng sợ bất quá chỉ là Linh thể chuyển giá chi thuật mà thôi, hơn nữa người vứt bỏ thân thể đó khiến cho y chịu đựng Linh thể chuyển

giá chi thuật hành hạ đến chết, còn linh thể của mình thì người chuyển sang hài nhi y đang mang thai. Ta nghĩ ta đoán không sai, phải không Lạc Chân Bạch Tác Lan Hầu tước?"

Im lặng, im lặng đáng sợ.

Dương Chính mặt không chút biểu tình nhìn Khải Sát Lâm, hẳn biết lúc này đó chính là một người khác.

Tinh linh vương tử mắt đầy lửa giận, trên đời còn có người độc ác như vậy sao? Vì muốn bắt tử mà dùng cốt nhục huyết mạch của mình làm bình chứa. Lai Qua Lạp Tư vốn căm ghét tà ác lần này thực sự đã động chân hỏa, đôi tay phát xuất

lục quang nhàn nhạt.

"Ca!"

Đột nhiên, Khải Sắt Lâm (Lạc Chân Bạch Tác Lan) mái tóc tung bay như lửa cháy, hai mắt chiếu ra ánh sáng cường liệt, y phục dần dần rách toạt, móng tay móng chân biến thành dài ngoằng, sắc bén như đao, hai cái răng nanh mọc dài ra khỏi miệng.

Khí tức cuồng bạo lưu chuyển khắp không trung.

Lạc Chân Bạch Tác Lan cất tiếng lạnh lùng: "Thực sự là bất ngờ, trong nhân loại còn có hạng cường giả như ngươi, đáng

tiếc, người biết quá nhiều rồi."

Đột nhiên hai bóng người chớp lên, hai quang ảnh giống như lôi đình vạn quân chạm thẳng vào nhau, khí tức cuồng bạo khiến cho cây cỏ xung quanh phải bạt rễ.

Dương Chính lặn ra sau, đưa tay lau máu chảy ra từ hai mép.

Còn bên kia, Lai Qua Lạp Tư đã giương sẵn trường cung, cánh tay phải của y kéo một đường cong quý dị, một mũi trường tiễn màu trắng bạc bắn thẳng lên không trung, đồ án ma pháp phù hiện không ngừng xoay chuyển...

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 12 - Chương 1: Lạc chân bạch tác lan

A

ds Tròng mắt màu lục của Lai Qua Lạp
Tur xoay chuyển mạnh mẽ, nhanh chóng
gia tốc, màu lục che phủ cả tròng mắt.

Dây cung rung lên, ông một tiếng.

Y giống như bị rút hết khí lực, dưới chân
mềm nhũn, cầm cung xuống đất để ổn
định thân hình.

Mũi tên màu xanh sẫm như rút cả không
khí, xé ra một khoảng chân không màu
trắng.

Bùn đất bên dưới không ngừng bị xới lên, giống như bị một mũi câu lật đất lên. Hắc vu yêu Bạch Tác Lan cảm thụ được sức uy hiếp cực lớn, ngọn lửa trong mắt rực lên, thân hình bay lên không, hắc ảnh nháy mắt vạn vạo khắp cả bầu trời, vô số mây đen cuộn cuộn kéo đến, chớp mắt nơi này đã biến thành một màn hắc ám vô biên.

Bạch Tác Lan giống như một con chim dung nhập vào trong hắc ám, biến mất không còn tung tích.

Mũi tên bắn ra bỗng xoay chuyển một đường cong quỷ dị, men theo quỹ tích Bạch Tác Lan vừa biến mất, bắn vào

màn hắc ám vô biên đó.

Dương Chính đã đi tới gần Lai Qua Lạp Tư đang nửa quỳ trên mặt đất, hướng mắt nhìn chăm chú vào bóng tối hư vô yên tĩnh... Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, màn đêm hắc ám như chứa đựng cả lực lượng có thể hủy thiên diệt địa.

Chợt một tiếng gầm trầm đục vang lên trong bóng tối.

Sau đó một hắc ảnh loạng choạng rơi ra ngoài mây đen, máu tươi phun xối xả, còn trên vai hằn một điểm lục quang không ngừng lấp lánh.

Dương Chính mắt lóe lên, xông tới trước

như cơn lốc.

Chớp mắt hấn gia trì thêm mấy ma pháp tăng tốc, thân hình thoảng nhẹ như gió đã xuất hiện trước mặt hắc ảnh, long cốt chủ thủ vẽ thành một đường màu xám vô thanh vô tức đâm vào ngực hắc ảnh.

Hắc vu yêu còn đang trúng tên rú lên, gọn sóng màu đen trước ngực dập dờn, long cốt chủ thủ như đâm sâu vào trong bùn, biến thành rõ ràng dễ thấy, nhưng cùng lúc đó, lục quang trên mũi tên chợt lóe sáng mạnh mẽ. Hắc vu yêu cố gắng xuất lực áp chế chủ thủ nên khó thể áp chế được ma tiễn bạo phát, mấy chiếc cành lá bắt đầu đâm ra từ vết thương trên vai.

Hắc vu yêu vì đau đớn mà ngọn lửa trong mắt lúc cháy lúc tắt.

Mây đen trên bầu trời nhanh chóng xoay chuyển bành trướng, hình thành một lốc xoáy cực lớn.

Nghe thấy tiếng kêu quái dị, Dương Chính chợt cảm thấy chủ thủ không còn bị ngăn trở, nhưng mà ngực nhói đau, giống như có thứ gì đó đang xâm nhập vào trong cơ thể, ma pháp lực lượng bên trong người đang yên tĩnh đột nhiên biến thành cuồng bạo.

Lực lượng đó cuộn trào mãnh liệt như muốn phá vỡ trói buộc của thân thể

Dương Chính, trực tiếp xung kích vào huyết quản, nội tạng của hắn.

Nhất thời Dương Chính gầm lên trầm đục, không thể khống chế được lực lượng ma pháp, từ không trung rơi xuống, không còn năng lực để tiến công tiếp. Hắn bây giờ mới biết lúc ban ngày tên ma pháp sư đó vì sao tự bạo, ma pháp lực trong cơ thể hoàn toàn không thể khống chế được, giống như một bày dã thú muốn phá cũi xông ra ngoài. Các loại ma pháp sinh tính tương khắc sản sinh ra lực bài xích đáng sợ.

Hắc vu yêu ở không trung thở dốc, hắn đã đánh giá thấp thực lực của Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư.

Hắn căn bản không nghĩ tới còn có nhân loại đáng sợ đến cỡ này, còn có một Tinh linh ghê gớm không kém. Hắc vu yêu xưa nay tung hoành bất bại, tự cho mình là thiên hạ vô địch rồi cục cũng cảm thấy khiếp chiến. Hắn cố gắng áp chế ma tiễn trong cơ thể, nhưng lực lượng sinh trưởng lại mạnh mẽ vô cùng, hắn không thể nào bài trừ được.

Làn da Dương Chính giống như đang có một đàn chuột bò lổm ngổm bên dưới, tròng mắt đầy tia máu, khi co khi giãn, tinh thần lực hoàn toàn phát động, ngọn lửa màu vàng máu không ngừng chớp tắt.

Do nguyên tố lực bản thân quá mức hùng

hậu nên Dương Chính lúc này giống như một cái lò lớn có thể nổ tung bất cứ lúc nào, nếu như không áp chế được thì tính hủy diệt do hấn tự bạo nhất định khủng bố hơn tên ma pháp sư lúc sáng rất nhiều.

Từng tơ máu chảy ra mũi hấn.

Dương Chính há to miệng, cánh mũi phập phồng, hô hấp nặng nề giống hệt như dã thú.

Đồng thời, Tinh linh cũng vì tận lực bắn ra một tiễn đó, bản thân tạm thời không còn sức lực hành động.

Hắc vu yêu không còn dám coi hai người

trước mặt như kiến hôi nữa. Vốn ban đầu hắc định không chế Khải Sát Lâm câu dẫn Dương Chính, sau đó sinh ra một đứa con, vì thể phách hơn xa người thường của Dương Chính khiến hắc vu yêu rất có hứng thú với thân thể mới do hai người kết hợp sinh ra.

Bây giờ xem ra, cách tính toán đó đã không còn làm được, sợ là hắc cũng khó giữ tính mạng.

Bạch Tác Lan bây giờ chỉ muốn trốn đi cho xa. Thiên hạ rộng lớn, hắc có thể tung hoành đại lục suốt 600 năm, đối với sinh mạng của mình thì trân quý phi thường, sao có thể mạo hiểm quyết đấu cùng hai tên quái vật này vì một thân thể

mới chưa xác định?

Gắng hết sức áp chế sinh lực của cây cỏ trên vai bành trướng, Bạch Tác Lan hạ xuống đất chạy ra ngoài trang viện.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nhích động thân thể nhưng đều loạn choạng suýt ngã, chỉ có thể giương mắt ngó thân ảnh Bạch Tác Lan càng lúc càng xa.

Ngay lúc Bạch Tác Lan phóng lên trên tường thì một tiếng gấu gầm thê lệ vang lên.

Thân ảnh của Bạch Tác Lan bị một hắc ảnh khổng lồ đánh rớt xuống.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đều ngây người.

Hắc ảnh cất tiếng gầm giận dữ: "Lăn ra khỏi thân thể của Khải Sát Lâm..."

Thanh âm này không ngờ là của Tạt Mông.

Thân hình nhỏ nhắn của Bạch Tác Lan và thân hình khổng lồ của Tạt Mông nhanh chóng rơi bình xuống đất, trong bóng đêm chỉ nghe tiếng hô hấp nặng nề.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư cố sức áp chế nội tâm, một người tụ lực dưỡng thần, một người dùng tinh thần lực đấu tranh với ma pháp nguyên tố trong cơ

thể.

Vì họ đều biết rõ thực lực của Bạch Tác Lan, cho dù bị Tinh linh ma tiễn áp chế không phát xuất được tới một thành lực lượng nhưng Tạp Mông cũng không thể đối phó nổi. Tiếng đánh nhau càng lúc càng nhanh, quả nhiên một tiếng gầm trầm đục đau đớn vang lên.

Thân hình cao hơn 3 mét của Tạp Mông bị đánh bay ra, đập mạnh vào bức tường.

Bạch Tác Lan cũng không dễ chịu gì, vì lực sinh trưởng không ngừng bành trướng nơi vai nên lực lượng vu yêu của hắn nhanh chóng thu sức, độ sức với Tạp Mông cũng khiến hắn hao phí không ít

thời gian, cơ thể khó chịu vô cùng. Hấn biết rất rõ phía sau còn có hai đối thủ đáng sợ phi thường lúc nào cũng có thể khôi phục sức lực.

Hấn cả một giây cũng không dám lưu lại, lập tức vượt tường chạy đi.

Vừa nhảy lên, chợt một cánh tay chụp lấy chân hấn kéo hấn xuống.

Hấn cúi đầu nhìn, giận dữ vô cùng, thì ra chính là con kiến hôi này. Hấn vận sức giãy ra, hai tay công tới như cuồng phong bạo vũ.

Tiếng cơ bắp rách toạt, tiếng xương cốt gãy vỡ không ngừng vang lên.

"Buông tay ra, con kiến hôi đáng chết!"

Thanh âm gấp rút của Bạch Tác Lan không ngừng vang vọng, hấn công kích càng thêm điên cuồng.

Nhưng mà, bất kể hấn công kích thế nào, tên khốn ôm chân hấn giống như kẹo mạch nha dính chặt vào không nhả, thân thể hấn bị đánh đến tơi tả như cái mền rách.

"Người chết đi!"

Bạch Tác Lan nổi điên, móng tay ngón trỏ của hấn đột nhiên dài ra thêm một xích, ánh sáng kim loại bùng lên, đầu

móng bén như mũi dao đâm thẳng vào đầu Tập Mông.

Một tiếng rít vang lên.

Hư không đột nhiên ba động, một thanh chủy thủ đen nhánh vô thanh vô tức xé nát không khí chém tới. Bạch Tác Lan kinh hãi nhìn móng tay chạm vào chủy thủ bị chẻ thành hai nửa. Hắn rú lên thảm thiết, trong hư không chợt xuất hiện một nắm đấm màu đen, đấm mạnh vào bụng hắn, khiến cho hắn lăn đi mấy vòng.

Mọi việc diễn ra giống như ảo giác, lúc Bạch Tác Lan cố sức ngẩng đầu lên nhìn xem là ai công kích hắn thì xung quanh đã không còn động tĩnh gì.

Nhưng một tiếng gầm từ xa vang tới.

Thân hình cao lớn của Dương Chính đã đứng dậy, đầu tóc tán loạn, làn da nứt nẻ đầy vết máu. Hắn giống như dã thú cầm chủ thủ nhìn Bạch Tác Lan đang ngã lộn trên mặt đất, chỉ mấy cái nháy đã đến bên người hắc vu yêu.

Lai Qua Lạp Tư cũng lập tức đến nơi, y tịnh không công kích mà nhanh chóng xem xét Tạp Mông nằm gần đó.

Nhờ vào Tạp Mông không cần sinh mạng giằng co với Bạch Tác Lan nên Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư mới tranh thủ được thời gian hồi phục. Lúc này tình

cảnh của Táp Mông thâm không thể nào tả xiết, toàn thân trên dưới đều là máu bầm màu đen, thân thể sưng phù giống như bong bóng nước lúc nào cũng có thể vỡ nát, cổ bị vẹo hẳn sang một bên, tay chân đều bị gãy. Tinh linh vương tử nhú mày, cúi người xuống bên hắn, sinh trưởng lực trong người vận chuyển hết sức, y đưa tay lên đầu Táp Mông truyền vào, những muốn kéo dài sinh cơ cho hắn.

Dương Chính tiến lên phía trước, đá thẳng vào người Bạch Tác Lan, đá hắn bay ra mấy mét.

Sau đó Dương Chính lại xông tới, tay đâm chân đá mạnh mẽ lên người hắn,

tiếng cơ nhục chạm nhau vang lên không ngừng trong đêm.

Lúc đầu hắc vu yêu còn miễn cưỡng chống đỡ, nhưng Dương Chính càng lúc càng công kích mãnh liệt, hắc chỉ có thể ôm đầu chịu đánh.

Không biết đã bao lâu, hắc vu yêu không áp chế nổi ma tiễn nơi vai, vô số cành lá từ da thịt hắc mọc ra, bao phủ khắp thân thể hắc, giống như một cái kén tằm. Dương Chính dừng tay, lạnh lùng nhìn hắc.

"Người... giết ta thì ... Khải Sát Lâm cũng... chết"

Lúc hắc vu yêu nhân lúc Dương Chính dừng tay vội nói ý nghĩ của mình ra, gương mặt sưng vù khác hẳn với dáng vẻ xinh đẹp bình thường của Khải Sát Lâm.

Dương Chính ánh mắt lóe lên, hắc đột nhiên vươn tay ra, chụp lấy cổ của hắc vu yêu.

"Người nghĩ là ta không dám giết người?"

Dương Chính dần dần gia tăng sức lực, cần cổ thon nhỏ của hắc vu yêu phảng phất bị đai sắt siết vào, huyết quản lộ rõ trên da hắc. Hắc vu yêu há to miệng ngáp ngáp, ánh mắt trợn trừng như cá chết, gương mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn không thể không hoảng sợ.

Ánh mắt của Dương Chính giống như chiến trường tanh máu, trong đó phảng phất có vô số oan hồn khát máu đang kêu gào.

Hắc vu yêu tự nhận mình nhìn rõ sinh tử, 600 năm qua trên tay hắn đã nhuộm không biết bao nhiêu máu tanh, nhưng hắn vẫn chưa từng nhìn thấy ánh mắt nào đáng sợ như thế, ánh mắt này căn bản không hề có khí tức nhân loại, chỉ có sát khí điên cuồng tàn khốc, giống như lưỡi đao cắt nát thân thể hắn.

600 năm rồi!

Lần đầu tiên Hắc vu yêu có bất tử chi thân mới cảm thấy thực sự hoảng sợ.

Hắn thậm chí bắt đầu hồi hận vì sao mình lại nói thế, chính vì câu nói đó đã kích nộ nam nhân trước mặt.

Hắn ẩn tàng trong cơ thể Khải Sát Lâm đã lâu, vì sao không hề phát hiện sự đáng sợ của nam nhân giống như sát thần này?

Hoảng sợ không ngừng bành trướng, phá tan phòng tuyến tâm linh, sau đó một ngọn lửa màu kim huyết đột nhiên xông vào...

Trong mắt Khải Sát Lâm, tròn mắt vốn

có màu đen như đám mây trên trời đột nhiên hiện lên một tia kim huyết.

Tia kim huyết này giống như tướng sĩ dũng mãnh tung hoành sa trường, vùng đao chém nát đám mây, ngọn lửa màu trắng cảm thụ được uy hiếp, điên cuồng bành trướng, gầm rú nhưng tia kim huyết đó chậm rãi kiên định, từng bước từng bước xâm lấn hắc vân.

Thân thể Khải Sát Lâm bị Dương Chính siết cổ đột nhiên run rẩy kịch liệt.

Thân thể nàng lúc thì cứng như cương thi, lúc thì co rút lại.

Tia kim huyết không ngừng lan ra khắp

thân hình Khải Sắt Lâm, từng tia hắc khí không ngừng thoát ra từ tai, mắt, mũi, miệng của nàng.

Hắc khí phảng phất không chịu ly khai, không ngừng xoay chuyển xung quanh thân hình Khải Sắt Lâm, muốn tiến nhập vào trong lần nữa, nhưng mỗi lần tiến vào đều bị ma văn màu kim huyết hiện lên trên lớp da nàng bài xích.

Ngọn lửa màu trắng trong mắt Khải Sắt Lâm càng lúc càng rung động mãnh liệt.

Giống như một con cá mắc lưới vùng vẫy điên cuồng, ngọn lửa trắng cố gắng xung phá ngọn lửa kim huyết càng lúc càng nhiều.

Chỉ là ngọn lửa kim huyết không ngừng bùng sáng, ngọn lửa màu trắng nhanh chóng bị nó nuốt gọn.

Răng nanh, móng tay trên người Khải Sắt Lâm nhanh chóng co rút lại, dần dần khôi phục nguyên trạng, hơn nữa một đám mây mù màu xanh sẫm từ trán nàng bay ra, hội tụ cùng với hắc khí.

Hắc khí và mây mù dần dần hình thành một hắc ảnh dáng vẻ giống như người, hắc ảnh không dám lưu lại, vội vàng bay đi.

Dương Chính buông cổ Khải Sắt Lâm ra, màu kim huyết trong mắt cũng dần dần

biến mất. Vừa rồi giao phong bằng tinh thần lực với hắc vu yêu sống 600 năm thực không dễ dàng, tinh thần lực của hắn hiện giờ đã hao tận, không còn khí lực đuổi theo.

Hắc vu yêu hóa thành trạng thái linh thể, vội vàng hoảng hốt bỏ chạy, chớp mắt đã ra xa mấy trăm mét, mắt thấy sắp đã biến mất.

Ngay lúc này, một đôi mắt màu đỏ máu xuất hiện ngay trước mặt hắn, sau đó một đạo hắc ảnh phá không chém tới, hắc sắc chủy thủ đã chém qua thân thể hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 2:

Lam mộng hải

A

ds Thanh chủ thủ hư vô, lực lượng cũng từ hư vô phát xuất ra.

Chủ thủ rút từng phân tử trong không gian ra, hắc vu yêu nhìn linh thể của mình đang tiêu tan trong không trung, rống lên một tiếng bất cam, hắc mở to cặp mắt có ngọn lửa trắng, chỉ thấy một thân ảnh giống như ma thần từ địa ngục xuất hiện, vung tay chém chết hắc chỉ bằng một đao, sau đó lại nhanh chóng biến mất vào hư không, nhanh đến độ giống như ảo giác, dễ dàng như giết gà.

Hắc vu yêu trước khi chết chỉ nhìn thấy cặp mắt màu đỏ máu vô hồn hiện ra rất rõ ràng.

Theo cái chết của hắc vu yêu, mây đen dày đặc dần dần tiêu tan, ánh sao lấp lánh đầy trời, Dương Chính kéo Khải Sát Lâm đang bị dây leo quấn khắp người ra, đi tới bên người Lai Qua Lạp Tư. Tinh linh vương tử hai tay đặt trên người Táp Mông, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Dương Chính kiểm tra tình trạng của Khải Sát Lâm một lượt, sau khi phát hiện nàng không hề nguy hiểm tính mạng thì im lặng đứng một bên. Không biết bao lâu sau, Lai Qua Lạp Tư cuối cùng cũng

bỏ tay xuống, ánh mắt y thoáng hiện vẻ bi thương, ngẩng lên nhìn được nhẹ lắc đầu.

Dương Chính ngẩn người, sau đó giận dữ đá bay một viên đá, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn sớm đã đoán được kết cục này.

Nhưng hắn cũng không thể cản trở Táp Mông đi theo, cũng giống như hắn tuyệt không buông bỏ tín niệm đi tìm lại Tư Gia Lệ hoặc ngoan cố tìm đường trở về địa cầu. Táp Mông cũng kiên trì giống thế, y một mực thủ hộ bên tử tôn của Lạc Chân gia tộc.

Sự kiên trì đó đã dẫn tới cục diện ngày

hôm nay.

Đó cũng là mệnh vận chú định sẵn, hấn không thể cải biến, Tạt Mông cũng không thể.

Dương Chính hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt ra nói: "Lai Qua Lạp Tư, tiễn hấn đi đi, giúp cho hấn an lòng mà đi."

Tinh linh vương tử gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng búng ra, mặt đất chợt nứt toác. Cành lá xanh tươi chợt quăn lảy thi thể Tạt Mông, sau đó hạ xuống khe nứt đó, một lúc sau mặt đất đã liền lại, trên bề mặt chỉ còn thấy một lùm cây, còn đang ra hoa.

Dương Chính đứng trước lùm cây im lặng hồi lâu, sau đó vác Khải Sắt Lâm lên vai, nhìn Lai Qua Lạp Tư nói: "Bọn ta đi thôi."

.....

Thái Nhĩ Gia, nơi này cách Đồ Lan Đóa hơn 1800km.

Đây là một thành phố cảng, được kiến thiết trên núi, tòa thành tuyền một màu trắng. Dưới chân núi chính là Lam Mộng hải vô tận, màu xanh nước biển cứ trải dài mút tầm mắt, hợp cùng nền trời màu xanh thành một đường chân trời xanh ngát, các cánh buồm chậm rãi qua lại trên biển.

Đi về phương xa, tới tận cùng trời đất, ánh nắng vàng rực rỡ, điểm xuyết thêm những cánh buồm trắng trên nền biển xanh, cảnh vật này nói như Dương Chính thì chính là một bức họa chân chính.

Bức họa đẹp đến mức khiến người ta mê say, khiến người ta ghen thờ.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đứng trên một Vọng hải đài ven thành phố nhìn mặt biển mênh mông vô cùng, ngửa mặt đón làn gió mơn man trên mặt, khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ.

Đột nhiên Dương Chính nhảy lên lan can bằng đá của Vọng hải đài, giang hai tay

ra ngựa mặt lên trời thét lớn.

Aaaaaaa

Lai Qua Lạp Tư bị hấn làm giật mình,
Tinh linh vương tử ngẩng đầu nhìn phát
hiện Dương Chính dưới ánh nắng mặt
trời gương mặt đầy nét trẻ thơ.

Aaaaaaa

Dương Chính thét lớn liên tiếp mấy
tiếng, thanh âm phiêu đảng xông thẳng
lên tận mây xanh.

...

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nhanh

chống đi qua Vọng đài, né khỏi vô số đội tuần tra, sau đó trà trộn vào trong đường phố lát đá của Thái Nhĩ Gia.

Nhớ tới cảnh tượng Dương Chính vừa hét lớn "Ta là vua thế giới", Lai Qua Lạp Tư nhin không được cả cười, thì ra Dương Chính vẫn còn một tính cách trẻ thơ trong lòng.

Mua mấy quả Hồng xà bên đường, Dương Chính đưa cho Lai Qua Lạp Tư một quả, sau đó vừa đi vừa ăn, cảm giác tinh thần rất thoải mái, thân thể cũng thư giãn hơn nhiều, giống như năm xưa hần đứng ở quảng trường Bồ Đạt Lạp Cung Tây Tạng, bên tai nghe tiếng phạn âm du dương, hướng mắt nhìn bầu trời xanh

thăm của Lạp Tát.

Chỉ là nơi này còn chưa tới nửa chặng đường, bọn họ còn phải thông qua cảng Thái Nhĩ Gia đi tới Bắc Yết quần đảo, ở đó Lai Qua Lạp Tư sẽ dùng mật ngữ của Tinh linh tộc liên hệ với Đẳng tháp tinh linh của Ma Huyền quần đảo đang trú thủ ở Bắc Yết, chờ tới đêm trăng tròn thì Nguyệt hạm đội đến từ Ma Huyền quần đảo xuất hiện đưa họ tới Ma Huyền quần đảo.

Vì vậy bọn họ cần phải ra biển.

Vô luận là lưu luyến cỡ nào thì họ cũng không thể lưu lại. Sau khi giết chết Hắc vu yêu, Dương Chính bỏ ra hai ngày để

đưa Khải Sát Lâm đến Khả Khả Tây Lý. Hi Khắc Mạn và Ôn Toa là hai người Dương Chính hoàn toàn tin tưởng ở Bắc đại lục. Hai người đều ra ý sẽ toàn lực chăm sóc cho Khải Sát Lâm còn đang hôn mê.

An bài hết tất cả, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư gấp rút lên đường, ngựa không dừng vó tới được Thái Nhĩ Gia chỉ trong 3 ngày.

Hơn nữa hai ngày sau đã là ngày trăng tròn, nếu như bỏ qua đêm trăng tròn này thì phải chờ đến tháng sau mới có thể lên được Nguyệt hạm, vì vậy Lai Qua Lạp Tư không thể kéo dài thời gian được.

Y cùng Dương Chính tới bến cảng Thái Nhĩ Gia bỏ tiền mua chiếc thuyền Tật tốc phàm tốc độ nhanh nhất do Địa tinh đại sư chế tạo, lại mua một lượng lớn thức ăn và nước uống, xuất phát ngay chiều hôm đó.

Tật tốc phàm thuyền tịnh không lớn, chỉ chứa được chừng 5 người, thân thuyền hẹp dài như cá, buồm một trước một sau, gió biển thổi mạnh, buồm bay phàn phật, thuyền buồm do Địa tinh đại sư chế tạo tự nhiên không giống với thuyền buồm bình thường, chỉ cần có gió lớn thì thuyền sẽ lướt nhẹ như một con cá đuôi trắng, phía sau thuyền để lại vệt sóng dài. Hơn nữa điều khiển rất dễ, thuyền buồm nhỏ nhưng vẫn có bánh lái để điều

khuyến phương hướng, tất nhiên giá tiền cũng làm cho người ta lè lười.

Bất quá tiền đổi với Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư mà nói thì chính là việc dễ dàng nhất.

Gió trên biển tịnh không lớn nhưng Tật tốc phàm thuyền thể hiện tính năng đáng với giá tiền của nó, thuyền cứ lướt như bay trên biển. Lam Mộng hải danh phù kỳ thực, thật sự xanh thẳm vô cùng, thậm chí đứng trên thuyền nhìn xuống ở khoảng cách gần thì nước biển cũng xanh thẳm như ngọc xa-phia.

Nước biển trong sạch phi thường, so với nước biển ô nhiễm nghiêm trọng ở địa

cầu thì không khác gì nước trong với bùn đất.

Dương Chính có thể nhìn thấy đàn cá bơi lượn dưới làn nước trong xanh, các loại cá sặc sỡ đủ màu phảng phất như đang qua lại sát bên người, nếu như không phải là nhìn từ trên xuống thì cơ hồ là hắt đang ở trong một trang viên của thủy tộc.

Dương Chính ở đuôi thuyền nướng cá.

Ngọn lửa ma pháp màu xanh nhạt nướng thịt cá thơm lừng.

Lại rắc thêm gia vị, Dương Chính nhanh chóng chế biến ra món cá nướng chín

vàng ươm rất hấp dẫn.

Dương Chính biết Lai Qua Lạp Tư không ăn thịt nên chỉ ăn một mình, đứng hóng gió biển, nhìn ánh mặt trời ảm áp, tư thái giống như kẻ dạo chơi trên biển.

Sau khi hẩn nướng ăn hết cá trong thùng thì đất liền đã biến mất không còn thấy đâu.

Bốn bề chỉ là mặt biển rộng lớn vô biên, khó mà thấy được một chiếc thuyền nào khác.

Lam Mộng hải tuy nổi danh mỹ lệ huyền ảo nhưng cũng hung hiểm quỷ dị khó dò. Mặt biển xanh biếc phẳng lặng như mặt

đá sa-phia có thể biến thành một ác ma nuốt chửng mặt đất bất kỳ lúc nào.

Lại thêm kỹ thuật đóng thuyền trên Lam Phong đại lục chưa đạt tới trình độ đóng được thuyền lớn đi vượt đại dương, vì vậy rất ít có thuyền ra khơi xa.

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu giúp cho Ma Huyền quần đảo ở sâu trong Lam Mộng hải không bị nhân loại quấy nhiễu.

Bằng không thì với thiên tính của nhân loại, đã biết có một quần đảo mỹ lệ dương danh thiên hạ, họ đã sớm điều động hùng sư đi chiếm mảnh đất cuối cùng của Tinh linh tộc rồi.

Sắc trời dần sụp tối.

Lai Qua Lạp Tư đứng ở đầu thuyền, điều khiển bánh lái, dùng trực giác cường hãn vô cùng của Tinh linh tộc hướng thuyền đi thẳng về Bắc Yết quần đảo.

Bắc Yết quần đảo chính là vùng đất liền xa đại lục nhất mà nhân loại có thể tiến đến được hiện nay.

Đây là một quần đảo rộng lớn phi thường, vốn trên đảo có thổ dân Mã Đặc Đế An, nhưng sau khi nhân loại tới được nơi này thì thổ dân Mã Đặc Đế An hoặc bị giết hoặc bị đuổi đi hoặc bị bán làm nô lệ. Hiện thời khó mà tìm được một người Mã Đặc Đế An chân chính,

ngay cả hậu duệ hai dòng máu của người đại lục và Mã Đặc Đế An cũng bị kỳ thị chủng tộc nên rất khó sinh sống, vì vậy huyết thống của người Mã Đặc Đế An càng lúc càng mỏng manh, chỉ có ở các thành thị ven biển mới có nô lệ vốn là đời sau của họ.

Bất quá người Mã Đặc Đế An vẫn chưa bị tuyệt chủng.

Những người thổ dân này đều có sức sống vô cùng mạnh mẽ, mấy trăm năm trước họ đã từng bạo động một lần, cướp được rất nhiều thuyền của chính phủ và binh dân ở Thái Gia Nhĩ. Sau đó họ dùng những chiếc thuyền này tung hoành hải vực, nhờ vào chém giết mà sinh tồn ở

vùng biển rộng lớn giữa đại lục và Bắc Yết quần đảo.

Mấy trăm năm nay, bọn hải tặc này không những không bị Lam Mộng hải lúc yên bình lúc sóng gió dập vùi mà còn phát triển càng thêm mạnh mẽ.

Chúng trở thành Bắc Yết hải tặc mà ngư dân ven biển và các thành thị phía Đông sợ hãi nhất.

Bất quá Bắc Yết hải tặc phát triển về sau thì không chỉ có người Mã Đặc Đế An mà còn có những ngư dân vì sinh kế bức bách, tội phạm bị truy nã gia nhập thêm. Còn có rất nhiều vì lợi ích mà gia nhập vào băng hải tặc này, khiến cho mặt biển

vốn đã không bình yên càng thêm hung hiểm khó lường.

Kỹ thuật đóng thuyền không đủ và hải tặc hoành hoành khiến cho đi biển cực ly xa trở thành cấm kỵ, thậm chí tuyến đường từ Thái Gia Nhĩ đến Bắc Yết quần đảo cũng rất ít người đi, trừ phi là quân đội chính phủ hoặc thương đội có nhiều thuyền hộ vệ, còn như Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư hai người một thuyền đi trên lộ tuyến này tuyệt đối là không có ai.

Bóng sao chiếu sáng mặt biển.

Bầu trời dần dần chuyển tối, mặt biển màu xanh cũng dần biến thành màu đen bóng óng ánh như mặt kính.

Ánh sao chiếu trên mặt biển, tiếng sóng ì oạp bên mạn thuyền khiến cho không gian càng thêm vắng lặng.

Trời đất tựa hồ như chỉ còn một mình Tật tốc phàm thuyền băng băng lướt sóng mà đi.

Kỹ thuật lái thuyền xuất chúng của Lai Qua Lạp Tư khiến cho tốc độ của Tật tốc phàm thuyền phát huy đến cực hạn, do đã vào đêm nên gió trên biển bắt đầu thổi mạnh, tốc độ của Tật tốc phàm so với ban ngày còn nhanh hơn gấp bội.

Dương Chính nhân nhả nằm chơi ở đuôi thuyền.

Có Lai Qua Lạp Tư làm hoa tiêu hẳn không cần phải lo lắng gặp phải gió lốc gì trên biển.

Những tai nạn thường gặp trên biển đối với Tinh linh hoàn toàn không có gì đáng lo, bọn họ có thể dự đoán khí hậu của hai ngày tới, hơn nữa từ Thái Gia Nhĩ tới Bắc Yết quần đảo, người thường cần đến ba ngày nhưng Lai Qua Lạp Tư đã điều khiển thuyền quá xuất sắc cho nên chỉ trong một ngày một đêm đã có thể tới được.

Còn hải ngư, hải quái hung tàn trong biển thì càng không thể quấy nhiễu được bọn họ.

Lục Tinh tinh tặc có năng lực câu thông với động vật, trừ hải quái khổng lồ sâu trong đáy biển đáng sợ vô cùng thì những sinh vật khác thậm chí còn có thể giúp đỡ bọn họ, ví như bây giờ đang có bảy tám con cá heo nhảy lên nhảy xuống chơi đùa quanh Tật tốc phàm thuyền, kêu lên những tiếng vui vẻ, thỉnh thoảng lại còn từ bên này thuyền nhảy qua bên kia thuyền làm bọt nước bắn tung tóe.

Bọn chúng chính là do Lai Qua Lạp Tư triệu hoán từ đáy biển, có bọn cá heo này dẫn đường không chỉ không bị mất phương hướng mà còn có thể tránh được nguy hiểm.

Vì vậy Dương Chính chỉ nhàn nhã hân thưởng cảnh đẹp trên mặt biển, ngủ một giấc an ổn, ngày hôm sau là có thể tới được Bắc Yết quần đảo.

Có đồng bạn như Lai Qua Lạp Tư trên đường hành trình thực sự khiến người ta thư thái.

Dương Chính còn đang suy nghĩ sau này có nên thương lượng với Lai Qua Lạp Tư rằng nên tìm một bảo mẫu Tinh linh tộc hay không.

Mơ mơ hồ hồ, Dương Chính nhắm mắt lại.

Không biết bao lâu sau, hắn bị đánh thức

bởi những âm thanh khác thường.

Đó đã là thói quen cảnh giác, cho dù một con mèo lại gần thì cũng khiến hắn đang ngủ say tỉnh dậy.

Phát hiện chung quanh vẫn là mặt biển đen kịt, Dương Chính hỏi: "Việc gì thế?"

Lai Qua Lạp Tư chỉ về phía trước.

Một bóng đen to lớn dần dần xuất hiện trên mặt biển.

Dương Chính nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên người Lai Qua Lạp Tư, cầm lấy Viễn vọng kính nhìn về phía trước.

Ra là một chiếc thuyền.

"Hải tặc?" Dương Chính bình tĩnh hỏi.

Lai Qua Lạp Tư lắc đầu: "Không giống thế, nếu là hải tặc thì cá heo đã cảnh báo cho ta rồi."

Tay Dương Chính buông lỏng một thoáng, nhưng tâm trí hắn vẫn chưa lơ lửng. Bắc Yết hải tặc vang danh thiên hạ, Dương Chính tự nhiên đã có nghe qua, hắn vốn có bản tính hiếu kỳ nên không hề sợ hãi, trái lại còn muốn tìm hiểu xem sao.

"Đi thẳng tới, nếu không phải là hải tặc thì chúng ta đi tới Bắc Yết quần đảo."

Lai Qua Lạp Tư gật đầu, thổi còi miệng, cá heo quanh thuyền nhanh chóng tản ra, lặn xuống đáy biển lại.

Tật tốc phàm thuyền nhanh chóng chạy về phía trước.

Sau chừng nửa thời thần, Tật tốc phàm thuyền cách chiếc thuyền lớn đó khá gần, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nhìn nhau, hai người hoàn toàn yên tâm, chiếc thuyền này cao tới 10 mét, dài chừng 40 mét, tịnh không phải là hải tặc.

Thuyền lớn cỡ này chỉ quốc gia mới có năng lực chế tạo, cũng chỉ đại nhân vật mới có thể dùng nó xuất hải.

"Bọn ta tránh ra thì hơn." Dương Chính suy nghĩ một lúc, cảm thấy không nên đa sự thì tốt hơn.

Lai Qua Lạp Tư cũng nghĩ như thế, y nhẹ nhàng điều chỉnh buồm, Tật tốc phàm thuyền nhanh chóng đổi hướng lướt qua phía bên trái thuyền lớn.

Trên khoang thuyền, một tiểu nam hài đang cầm viên vọng kính chơi đùa.

Nó nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ trên mặt biển.

"Tác Mã, ngủ đi." Âm thanh mềm mại nhu hòa đầy nữ tính cất lên bên tai nó.

Tiểu nam hài Tác Mã vùng vằng: "Ta xem thêm chút nữa."

"Nhanh lên, đến giờ ngủ rồi." Tiếng bước chân vang lên sau lưng nó, thanh âm mang vẻ trách móc.

A!

Tiểu nam hài đột nhiên kêu lên hưng phấn.

Đồng thời, một cánh tay trắng nõn đã nhéo vào tai nó, thanh âm trách móc vang lên: "Tác Mã, đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Ban đêm không được kêu lớn, đi ngủ mau."

Tiểu nam hài hai tay hươ loạn trên không, chẳng giống vẻ nũng nịu thông thường mà còn la lớn: "Tỷ tỷ, có thuyền, có thuyền!"

"Người nói linh tinh gì đó? Đã khuya thế này, gần tới Bắc Yết quần đảo, lấy đâu ra thuyền? Nếu có thì chỉ có hải tặc ăn thịt người thôi. Tác Mã, người còn không nhanh đi ngủ thì ta quăng người cho hải tặc ăn thịt." Nữ nhân vừa dọa nạt vừa kéo tiểu nam hài đang vùng vẫy không ngừng lên thuyền.

"Thật mà, trên thuyền còn có hai người nữa."

Tác Mã lần đầu tiên không bị dọa khiếp

mà còn phản bác: "Không tin thì tỷ xem đi, tỷ tỷ xem thử đi."

Nữ hài bị ép quá đành phải cầm lấy viên vọng kính từ tay Tác Mã, nói: "Được rồi, nếu như người nói xạo thì coi mông người nở hoa đó."

Mã Đức Liên Na căn bản không tin lúc này có thuyền xuất hiện trên mặt biển, nếu như có hải tặc hoặc các thuyền đội khác thì chắc chắn là đã bị hộ vệ tuần tra trên thuyền phát hiện ra. Nàng cầm lấy kính nhìn ra ngoài.

Bên ngoài tối đen như mực.

"Thuyền đâu, Tác Mã... Người đúng là

lắm chuyện.... À.." Mã Đức Liên Na vốn đang làm bầm chột im bật, cúi đầu nhìn thật kỹ.

Phía trước bên trái đại thuyền quả nhiên có một đốm trắng ẩn ước như đang đi về phía trước.

Tuy chỉ là một đốm sáng nhỏ nhưng đó rõ ràng là một chiếc thuyền. Mã Đức Liên Na xuất thân thế gia thuyền vương, từ nhỏ đã tiếp xúc với các loại thuyền, thậm chí còn nhận ra đó là một chiếc Tật tốc phàm thuyền do Địa tinh chế tạo.

Loại thuyền này tốc độ và điều khiển linh hoạt nổi danh thiên hạ, nhưng giá cả rất cao, hơn nữa còn rất yếu ớt.

Suy cho cùng chỉ là một chiếc thuyền nhỏ, căn bản không thể nào đi xa.

Nhưng mà... chiếc thuyền phía trước rõ ràng là đang đi xa.

Nó lại có thể xuất hiện trong khu vực biển sâu này.

Mã Đức Liên Na tuyệt đối không cho là mình nhìn sai, chỉ là sự thật này lại quá mức khác thường.

Nàng suy nghĩ giây lát thì chiếc thuyền đó đã nhanh chóng chìm vào màn đêm hắc ám, giống như mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Tác Mã lại léo nhéo, Mã Đức Liên Na ngẩng đầu lên, đưa viễn vọng kính cho đệ đệ xong đẩy cửa ra đi lên boong thuyền. Tuy rất ít khả năng là hải tặc nhưng Mã Đức Liên Na vốn tính cẩn thận vẫn quyết định báo cáo lên cho thuyền trưởng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 3:

Thái lan mẽ á

A

ds Chủ đảo của Bắc Yết quần đảo cuối cùng đã hiện ra trước mắt.

Gần bên chủ đảo, mặt biển gần đó đã xuất hiện vài chiếc thuyền. Quần đảo này thuộc về công hải, các quốc gia đều có quân đội trú đóng, bất quá Thái Gia Nhĩ và Âu Đẳng vương quốc có kỹ thuật hàng hải phát đạt nhất đã chiếm hết ba phần tư lãnh thổ.

Trừ chủ đảo của Bắc Yết quần đảo ra, còn có vô số đảo lớn nhỏ phân bố xung

quanh.

Những tiểu đảo này đa số đều chưa được khai phá, rừng cây nguyên thủy vẫn còn dày đặc, hơn nữa còn có nhiều mãnh thú xuất hiện, vì kỹ thuật hàng hải thô lậu nên không thể vận chuyển đại lượng nhân lực đến khai phá, vì vậy trước mắt trừ mấy đảo diện tích rộng nhất, tài nguyên phong phú ra thì đại đa số đều không có người ở.

Lai Qua Lạp Tư dẫn Dương Chính đi tới một tòa tiểu đảo như vậy.

Tật tốc phàm của Địa tinh chế tạo nhanh chóng tránh né các thuyền trên biển, sau đó xuyên qua các đảo, cuối cùng dừng

lại trên một bãi cát hình bán nguyệt của tiểu đảo.

Đây là một eo biển lõm vào hình bán nguyệt, nước biển bên ngoài đổ vào khiến cho dòng chảy nơi đây rất xiết, những cơn sóng lớn cao mấy mét không ngừng đập vào bờ đá, bọt nước trắng xóa bay tung tóe. Lai Qua Lạp Tư điều khiển Tật tốc phàm đến bên bãi cát, rồi cùng Dương Chính giấu nó vào một lùm cây gần đó.

Lúc Lai Qua Lạp Tư đang ngụy trang cho Tật tốc phàm thuyền, Dương Chính đi dạo quanh bãi cát, đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Loại tập quán này cơ hồ đã trở thành bản năng của hắn. Dương Chính đã trải qua những đoạn đời nhiều sóng gió và hưng phấn, nhiều thói quen đã trở ăn sâu vào xương cốt hắn. Cho dù hắn cố ý che giấu và cũng đã trải qua thời gian dài tu thân dưỡng tính nhưng vẫn giống như một thanh bảo kiếm sau khi trải qua lần tôi luyện cuối cùng, che giấu tất cả phong mang vào bên trong.

Vì vậy Lai Qua Lạp Tư làm xong mọi chuyện trong mấy phút thì Dương Chính cũng đã nhớ rõ hoàn cảnh xung quanh trong đầu, hơn nữa còn đưa ra nhiều phán đoán.

Ví như những sinh mệnh cường hãn tiềm

tàng trong rừng cây rậm rạp đang dùng
mục quang tham lam và tàn nhẫn nhìn
chăm chăm vào hai người mới tới Dương
Chính cũng cảm nhận được.

Hiển nhiên là Dương Chính và Lai Qua
Lập Tư cũng có đủ sức uy hiếp chúng.

Chỉ có trực giác của dã thú mới nhìn thấu
lực lượng mạnh mẽ như núi lửa tiềm tàng
bên trong vẻ bình tĩnh của hai người.

Lai Qua Lập Tư không nói nhiều, y dẫn
đầu đi thẳng vào trong rừng.

Trên đường đi, Lai Qua Lập Tư cũng nói
qua rằng đây chính là điểm kết nối duy
nhất của Ma Huyền quần đảo và thế giới

bên ngoài.

Đặng tháp tinh linh ẩn tàng trên tiểu đảo này, sau khi phát xuất tín hiệu thì đến đêm trăng tròn, Nguyệt hạm đội của Ma Huyền quần đảo mới xuất hiện, đây cũng chính là biện pháp duy nhất có thể đến được Ma Huyền quần đảo.

Vì Ma Huyền quần đảo ở sâu trong Lam Mộng hải, với trình độ khoa kỹ hiện nay của nhân loại còn chưa thể nào chế tạo ra thuyền bè có thể tới được đó. Bằng không thì Nam Bắc đại lục đã không bị phân liệt lâu như vậy. Hôi Tần sa mạc và Lam Mộng hải tới nay vẫn là hai trở ngại ngăn cách sự giao lưu của hai nền văn minh.

Nguyệt hạm của Tinh linh tộc hoàn toàn hơn xa bất kỳ loại thuyền có thể đi đường dài trên biển nào của nhân loại chế tạo ra. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Lai Qua Lạp Tư có thể tùy ý đi lại giữa hai đại lục Nam Bắc.

Dương Chính đi theo sau Lai Qua Lạp Tư, những cây cỏ thụ nguyên thủy đan xen rậm rạp với nhau đột nhiên trở nên sống động, Lai Qua Lạp Tư đi tới đâu thì những lùm cây này đều rẽ ra nhường đường.

Sau khi Dương Chính đi qua thì những cây cối này lại khôi phục nguyên trạng.

Với năng lực của Tinh linh vương tử, Dương Chính cũng không hề lấy thế làm kỳ.

Hắn chỉ hơi bất mãn chính là Lai Qua Lạp Tư dẫn đường đi trước thì trong vòng 100 mét không có con dã thú nào dám lại gần, cho dù là dã thú hung hãn nhất cũng vội vàng đào tẩu.

Điều này khiến cho Dương Chính vốn định bắt vài con dã thú để ăn trưa hoàn toàn không thể nào thực hiện.

Vì mấy ngày nay đều ăn cá, Dương Chính ngoài việc ngán tới tận cổ còn bị Lai Qua Lạp Tư lòng dạ nhân từ trách mắng.

Hai người tốc độ thoát nhìn không nhanh lắm nhưng duy trì ổn định, hơn nữa đi động trong rừng rậm nguyên thủy không có kẽ hở vẫn giống như đất bằng thì tốc độ này cũng đã rất kinh người. Vì vậy sau hai thời thần, hai người đã tới trung tâm đảo.

Sau khi đi qua một hẻm núi, rừng cây bắt đầu thưa thớt hơn.

Ở trung tâm đảo, không ngờ lại có một cái hồ yên tĩnh.

Mặt hồ phẳng lặng giống như chiếc gương nằm trên mặt đất.

Bên hồ vốn có hai con tuần lộc đang

uồng nước, khi bọn Dương Chính tới thì chúng đã chạy đi.

Hai người tới bên hồ, Lai Qua Lạp Tư nói: "Ồ đây này."

Dương Chính nhún vai, lui sang một bên.

Sau đó là chuyện của Lai Qua Lạp Tư, Tinh linh vương tử cúi người xuống bên hồ, chậm rãi đưa một tay vào trong hồ.

Tay của y không ngừng thọc sâu xuống, từng lớp sóng màu lục bắt đầu khuếch tán trong hồ, những phương pháp liên hệ đặc biệt của Tinh linh tộc này Dương Chính tự nhiên không hiểu.

Ước chừng mấy phút sau, giữa hồ cuối cùng cũng có phản ứng, đầu tiên là bọt khí sủi lên, càng lúc càng nhiều, sau đó vụ khí màu trắng dần dần bốc lên ở giữa hồ, chậm rãi ngưng kết thành hình.

Nhìn thấy quả cầu tròn màu trắng đang phát sáng trước mặt Lai Qua Lạp Tư, Dương Chính biết rằng đó chính là Đăng tháp tinh linh.

Trên đường tới đây, vì không muốn để Dương Chính không biết gì về Ma Huyền quần đảo, dẫn tới chuyện gây họa nên Lai Qua Lạp Tư đã dùng phương thức đặc biệt chiếu lên hình ảnh về Tinh linh tộc cho Dương Chính, bao gồm cả thị hiệu, cấm kỵ, lễ tiết, ngôn ngữ... các thứ của

Tinh linh tộc.

Trí nhớ và năng lực học tập của Dương Chính mạnh đến biến thái, cho nên thời gian học tập không dài. Lai Qua Lạp Tư phát hiện, nếu đổi lấy thể xác Tinh linh cho hắn thì hắn sẽ là một Tinh linh hợp cách phi thường.

Nhìn thấy vụ khí màu trắng, Dương Chính liền nhớ tới tất cả những gì Lai Qua Lạp Tư đã nói về Đẳng tháp tinh linh.

Đẳng tháp tinh linh là một loại linh thể không có ý thức tự chủ, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh không hơn không kém.

Đó chính là một loại Tinh linh đẳng cấp thấp nhất, thậm chí còn chưa được coi là Tinh linh.

Chính vì đẳng cấp quá thấp nên chúng là người dẫn đường thích hợp nhất.

Ở Lam Mộ²ng hải, ít nhất cũng có mấy ngàn đảo có loại Đẳng³ tháp tinh linh này, mục đích tồn tại của chúng chính là làm điểm trung chuyển cho Tinh linh đi đến Ma Huyền quần đảo, trong một thời gian ấn định sẵn đưa Tinh linh tộc biết được tín hiệu đến nơi tín hiệu định sẵn.

Vì cho dù có là Tinh linh tộc cũng không thể đi bừa khắp nơi trên Lam Mộ²ng hải mà không úy kị gì.

Lam Mộng hải rộng lớn vô cùng, nguy hiểm khó dò.

Theo ghi chép của các sử liệu cổ lão thì diện tích của Nam Bắc đại lục cộng lại cũng chưa bằng một phần trăm của Lam Mộng hải.

Ở thời đại khoa kỹ lạc hậu này, diện tích Lam Mộng hải được coi như vô cùng vô tận, cả đến da lông của nó nhân loại còn chưa thám hiểm được. Cho dù là Tinh linh tộc có Nguyệt hạm đi nữa cũng không cách nào biết được một góc của Lam Mộng hải.

Vì vậy bọn họ cần phải có Đăng tháp tinh

linh chỉ dẫn phương hướng, giúp cho họ không bị lạc đường.

Lai Qua Lạ Tur giao lưu với Đăng tháp tinh linh.

Đương nhiên đây là loại giao lưu một chiều.

Trừ việc sử dụng tín hiệu đặc thù triệu hoán Nguyệt hạm và chỉ dẫn phương hướng ra, Đăng tháp tinh linh không còn năng lực nào khác.

Đương nhiên là để ngăn cản nhân loại nhờ vào Đăng tháp tinh linh đi tới Ma Huyền quần đảo, thì Đăng tháp tinh linh chính là "tinh linh" hợp cách nhất để làm

công tác dẫn đường này.

Cả nửa ngày sau, Dương Chính phát giác sắc mặt Lai Qua Lạp Tư có vẻ không đúng.

Bất quá hãn vẫn trầm ổn không hề cắt ngang Lai Qua Lạp Tư giao lưu với Đẳng tháp tinh linh.

Hơn nữa trong quá trình giao lưu, Dương Chính tuy không biết được tín hiệu của Đẳng tháp tinh linh nhưng hãn vốn có tinh thần lực cường hãn nên đã cảm giác được không khí đang ba động quỷ dị, lại thêm trong một khoảng thời gian thì loại ba động này rõ ràng là đang mạnh dần lên, còn khuếch tán ra xung quanh.

Rõ ràng là Đẳng tháp tinh linh đang phát xuất tín hiệu.

Sau khi tín hiệu duy trì được một thời gian thì Đẳng tháp tinh linh lại theo lối cũ trở về trong hồ nước, còn Lai Qua Lạp Tư đứng bên hồ, gương mặt vốn ôn thuận lại hiện lên thần sắc ngưng trọng dị thường. Y đứng đó suy nghĩ hơn 10 phút, mới bốt về trầm tư.

Lúc này Dương Chính đã tới bên người y, nhìn vào mắt y nói: "Có phải có phiền phức gì không?"

Lai Qua Lạp Tư vốn không hề biết nói xạo lần này không hề khẳng định hoặc

hay phủ định.

Y giống như gặp phải nghi vấn khó giải, một lúc sau mới nói một câu không hề liên quan gì đến câu hỏi của Dương Chính: "Tín hiệu đã phát ra, bọn ta chờ đến đêm trăng tròn thôi, ta không biết có phiền phức hay không, bất quá tình huống có chút khác thường."

Sau đó hai người tiếp tục chờ đợi.

Họ ẩn tàng trong rừng, trừ chờ đợi ra, bọn họ không còn biết làm gì.

.....

Cùng lúc đó, chủ đảo Bắc Yết cách họ

chưa đầy 50 hải lý, một hải thuyền loại lớn chậm rãi đi vào cảng, trên đầu thuyền có tiêu chí đầu sư tử. Ở Thái Gia Nhĩ không ai không biết ý nghĩa của tiêu chí đầu sư tử này.

Đó là đại biểu cho siêu cấp gia tộc, thuyền vương thế gia Thái Lan Mễ Á khổng chế hết 80% hải thuyền mậu dịch của Thái Gia Nhĩ và ít nhất là 30% số lượng thuyền của Nam đại lục.

Đối với quốc gia ven biển Thái Gia Nhĩ mà nói thì Thái Lan Mễ Á gia tộc mới là người nắm quyền chân chính.

Vì đại bộ phận người dân của Thái Gia Nhĩ đều sống nhờ vào biển, không có

mậu dịch biển thì bọn họ không biết sống bằng gì, mà nếu như muốn tiến hành nghề biển thì cần phải có thuyền của Thái Lan Mễ Á, cho đến tận hôm nay chưa hề có chiếc thuyền đi biển đường dài nào có thể tới được Bắc Yết quần đảo mà không phải do xưởng thuyền Thái Lan Mễ Á chế tạo.

Bọn họ đại biểu cho kỹ thuật đóng thuyền cao siêu nhất Nam đại lục.

Loại lũng đoạn này kiên cố như tường thành, vì vậy thế lực của Thái Lan Mễ Á mạnh mẽ cỡ nào chỉ cần nghĩ là biết.

Hơn nữa Thái Lan Mễ Á cũng tận dụng hết nhân lực, vật lực để duy trì ưu thế kỹ

thuật này. Bọn họ biết một khi ưu thế kỹ thuật bị đả phá thì địa vị siêu nhiên này chớp mắt sẽ bị sụp đổ tan tành. Vì thế họ không hề tiếc rẻ gì mà bỏ ra chi phí rất lớn để nghiên cứu kỹ thuật đóng thuyền.

Do đó, họ mua luôn một hòn đảo có diện tích khá lớn gần chủ đảo của Bắc Yết quần đảo, nghiên cứu chế tạo thuyền trong vùng biển xa này.

Tính bảo mật của loại thuyền mới này cần phải được bảo đảm tuyệt đối.

Thuyền cập vào phía Bắc đảo, trừ bọn thủy thủ trên thuyền đi xuống còn có một thiếu nữ và một nam hài.

Bọn họ hiển nhiên là hai người có thân phận tối cao trên thuyền, được bọn thủy thủ phân tán ra bày thành đội hình hộ vệ. Một nhóm người bước ra nghênh đón, sau khi nói chuyện một lúc thì dẫn đường cho họ đi khỏi bến cảng.

Mã Đức Liên Na nắm tay đệ đệ Tác Mã, vừa đi vừa nói chuyện với quản sự của gia tộc ra nghênh tiếp nàng, ánh mắt thâm đánh giá chiếc thuyền đậu nơi cảng khẩu.

Chiếc thuyền nhỏ hôm qua vẫn còn ám ảnh trong đầu nàng.

Sau khi nàng báo với thuyền trưởng về việc này thì tất cả thủy thủ, kể cả các thủy thủ trên vọng đài đảm nhiệm việc trình

sát đều nói là không nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ đó.

Hơn nữa theo đạo lý mà nói thì Địa tinh Tật tốc phàm thuyền căn bản không thể nào đi được cự ly xa như vậy, cho dù là thuyền trưởng và thủy thủ xuất sắc nhất Thuyền vương thế gia cũng không thể điều khiển Tật tốc phàm thuyền đi xa tới vậy.

Tuy nhiên Mã Đức Liên Na cực lực yêu cầu, thuyền trưởng phải phái một chiếc thuyền nhỏ đi trinh sát phía Mã Đức Liên Na chỉ, bất quá kết quả là không nhìn thấy bất kỳ Địa tinh Tật tốc phàm nào cả.

Đến sau này, Mã Đức Liên Na cũng bắt

đầu hoài nghi có phải đó là ảo giác sai lầm trong đêm hay không.

Đó có lẽ chỉ là một con cá phát sáng hay là một con cá voi trắng, hay là một sinh vật phù du nào đó trên biển.

Đó cũng là lý giải của thuyền trưởng với họ.

Mã Đức Liên Na cũng cho là vậy, bất quá trong lòng nàng vẫn chưa tin chắc vào lý lẽ đó.

Tác Mã nhìn thấy.

Nàng cũng nhìn thấy.

Tuy lúc đó không được rõ ràng nhưng tuyệt đối không đến mức quá tồi, xác suất nhìn lầm thực sự là quá thấp.

Nàng vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, có thể tìm được tung tích Tật tóc phàm ở bên cạnh.

Nhưng nàng vẫn tìm không ra.

Rốt cục nàng vẫn chưa nản lòng, đi hỏi quản sự Thụy Phổ.

Thụy Phổ sau khi nghe nàng kể lại thì cười vang, dùng ngữ khí khẳng định pha lẫn chút châm chọc nói: "Tiểu thư, không thể có chuyện đó xảy ra, trước mắt muốn đi tới Bắc Yết quần đảo chỉ có thuyền do

Thái Lan Mễ Á bọn ta chế tạo mới có thể đi được, Địa tinh Tật tốc phàm chỉ là thuyền nhỏ, chỉ cần một cơn sóng cao chừng hai mét thì đã lật rồi. Ha ha ha, làm sao nó có thể xuất hiện ở đây?"

Mã Đức Liên Na nhìn thấy thần tình của quản sự như vậy cũng không nói gì nữa.

Bất kể chuyện này là thực hay giả thì cũng không quan trọng, nàng tới đảo còn có việc trọng yếu phải làm.

Hoặc có thể nói Thái Lan Mễ Á đang có đại sự kinh thiên động địa sắp phát sinh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 4:

Đánh cướp

A

ds Mã Đức Liên Na lên một chiếc thuyền còn thoải mái hơn, sau khi kiểm tra xong thì đi tới tư đảo của Thái Lan Mễ Á gia tộc.

Vì sao chiếc thuyền lớn này không trực tiếp đi thẳng tới tư đảo của Thái Lan Mễ Á mà phải đi qua trung chuyển ở chủ đảo rồi mới đi tiếp? Điều này tịnh không phải vì tư đảo của Thái Lan Mễ Á không thể có chỗ đậu cho loại thuyền viễn hành cỡ lớn này, sự thật thì bến cảng tư đảo của Thái Lan Mễ Á còn hào hoa hơn chủ đảo

nhieu.

Loại trình tự trung chuyển này hàm nghĩa lớn nhất chính là Thái Lan Mễ Á gia tộc biểu thị lòng trung thành đối với quốc gia.

Vì thế lực của Thái Lan Mễ Á gia tộc phát triển đến hiện tại quá mức mạnh mẽ, mạnh mẽ đến cả Thái Gia Nhĩ cũng không thể khống chế. Xung đột giữa hai bên càng lúc càng phát triển kịch liệt theo tình hình phát triển của Thái Lan Mễ Á gia tộc, cho dù hai bên đều không muốn phân chia nhưng kiểu cách không thể điều đình được này càng lúc càng rõ rệt.

Nếu như không thể khiến cho loại xung đột này trở nên hòa hoãn trở lại thì gia tộc và quốc gia không thể nào bảo trì được quan hệ tương đối bình tĩnh này.

Vì vậy ở rất nhiều phương diện, Thái Lan Mễ Á không thể không thỏa hiệp một số điều ở bề ngoài, suy cho cùng thế lực gia tộc của họ tuy rộng lớn nhưng trên danh nghĩa vẫn thuộc sự thống trị của vương quốc Thái Gia Nhĩ.

Loại hành vi sở hữu tư đảo này thực tế đã xúc phạm đến quyền lợi mà bất kỳ quốc gia nào có thể cho phép gia tộc dưới quyền mình.

Vì không để cho ranh giới cuối cùng này

bốc cháy nên Thái Lan Mễ Á áp dụng một biện pháp trung hòa, chính là mỗi lần lưu thông tới tư đảo thì cần phải thông qua trung chuyển nơi chủ đảo.

Trên sự thật thì Thái Lan Mễ Á đã giao quyền cho Thái Gia Nhĩ vương quốc kiểm tra để tỏ lòng biết ơn.

Tuy loại quyền lợi này chỉ thể hiện một chút trong một vài thành phần, nhưng nó vẫn duy trì được vẻ yên bình tạm thời.

Trong tình huống hai bên đều muốn thôn tính và lật đổ lẫn nhau thì vẻ bình tĩnh bên ngoài ít nhất cũng khiến đại đa số người im miệng.

Mã Đức Liên Na tuổi tác tình không lớn, chỉ mới 20 tuổi nhưng đầu óc nàng ta thành thực, trầm ổn và nhạy bén, nhờ đó nàng có được địa vị ngang ngửa với nam giới trong gia tộc, thậm chí còn được trọng thị hơn, suy cho cùng nàng cũng là huyết mạch đích hệ, là con gái của người nắm quyền Thái Lan Mễ Á gia tộc, hơn nữa còn có một đệ đệ.

Nếu như không có gì ngoài ý liệu thì đệ đệ của nàng sẽ kế thừa địa vị phụ thân.

Vì vậy từ bất cứ phương diện nào thì Mã Đức Liên Na đều có địa vị rất quan trọng trong gia tộc. đây cũng chính là nguyên nhân nàng có thể tham dự kế hoạch cải biến mệnh vận Thái Lan Mễ Á gia tộc

này.

Đứng trên sàn thuyền, đón làn gió ẩm thấp thổi tới, Mã Đức Liên Na đã quên mất mọi chuyện về tiểu thuyền đêm qua.

Hiện tại nàng muốn biết mọi việc đã xảy ra trên đảo hơn.

Từ lúc nàng biết kế hoạch này tới nay, nàng luôn mong chờ chuyến đi này.

.....

Đêm. Sắc trời dần tối, còn bóng trăng từ phía Tây đã bắt đầu tỏa sáng, đêm nay chính là đêm trăng tròn.

"Đừng quá lo lắng, sẽ nhanh chóng có đáp án thôi."

Dương Chính đưa một quả rùng cho Lai Qua Lạp Tư, sau đó lấy một quả khác ăn.

Trong quá trình chờ đợi, Dương Chính đã biết vì sao Lai Qua Lạp Tư lại tâm sự trùng trùng như vậy.

Tin tức từ Đẳng tháp tinh linh phản hồi tuy đơn sơ nhưng có thể cảm giác được điểm khác thường, theo như Lai Qua Lạp Tư nói thì Nguyệt hạm đã lâu chưa từng nhận được tín hiệu nơi đây.

Loại tình huống này tịnh không có nhiều trên sử sách của Tinh linh.

Vàng trắng càng lúc càng đi lên cao.

Lai Qua Lạ Tur lúc này đang đứng trên đỉnh một ngọn cây, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía mặt biển.

Trừ chờ đợi ra thì bọn họ không thể làm gì hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thần tình của Lai Qua Lạ Tur càng lúc càng ngưng trọng.

Loại ngưng trọng này khiến cho người ta cảm giác thời gian trôi qua rất chậm, nhưng Lai Qua Lạ Tur vẫn rất lo lắng, y vẫn mong thời gian trôi chậm hơn nữa.

Cũng không biết đã phải chờ bao lâu.

Lai Qua Lạp Tư chột cất tiếng, thanh âm đầy vẻ mơ hồ và hoảng hốt: "Nguyệt hạm đội không đến!"

Tinh linh vương tử lần đầu tiên lộ vẻ yếu đuối trước mặt Dương Chính, cho dù năm xưa y bị nhân loại cầm tù, bắt làm nô lệ nhưng khi đó y vẫn không mất đáng vẻ ưu nhã vốn có.

Nhưng hiện tại, Dương Chính cảm giác được mê vông trong lòng Lai Qua Lạp Tư.

Hắn bắt đầu biết được mức độ nghiêm

trọng của sự tình.

Lai Qua Lạp Tư trước giờ không phải là người dễ dàng mất khống chế, Tinh linh chính là chủng tộc mẫn cảm nhất, bọn họ có phán đoán trực giác rất tốt đối với mệnh vận.

Dương Chính hét lớn: "Lai Qua Lạp Tư, có thể là tín hiệu có vấn đề, người triệu hoán Đẳng thấp tinh linh lần nữa, phát xuất thêm tín hiệu thử xem!"

Lai Qua Lạp Tư đứng dưới ánh trăng, dáng vẻ như thần linh, gương mặt tuấn mỹ chìm trong ánh trăng, y chậm rãi nhìn xuống, lúc này Dương Chính nhìn rõ đôi mắt y, tròng mắt y vốn tràn đầy khí tức tự

nhiên nhưng giờ đây phảng phất như bị một màn mây mờ che lấp.

Dương Chính lòng thất lại, hấn cảm thụ được nỗi bi thương trong ánh mắt của Lai Qua Lạp Tư.

Dương Chính nhanh chóng phóng lên cây, đi tới bên người Lai Qua Lạp Tư, đỡ lấy vai y lắc nhẹ: "Lai Qua Lạp Tư, Lai Qua Lạp Tư..."

Nỗi đau thương của Tinh linh vương tử cảm nhiễm chung quanh rất mạnh mẽ và trực tiếp, thậm chí rừng cây xung quanh cũng đều lay nổi buồn vương, gió núi ngừng thổi, cây cỏ khóc than...

"Huynh đệ, phần chân lên, còn chưa đến lúc tuyệt vọng." Dương Chính cảm giác được nỗi bi thương đó thậm chí còn ảnh hưởng đến cả hắn, liền vận khởi tinh thần lực quát lớn một tiếng bên tai Lai Qua Lạp Tư.

Màn mây mờ che mắt Lai Qua Lạp Tư bị chân động tản ra.

"Dương, Nguyệt hạm không tới, Ma Huyền quần đảo nhất định đã xảy ra chuyện, người đi đi."

Dương Chính xoa mũi hỏi:"Người tính làm gì?"

Lai Qua Lạp Tư lúc này giống như một

con dã thú bị ép tới vách núi, sắc mặt lộ vẻ quyết tuyệt chưa từng thấy: "Ta phải trở về Ma Huyền quần đảo, bất kể là dùng biện pháp gì."

"Hay lắm, ta cũng có ý đó." Dương Chính nhẹ nhàng nói như không có gì.

Lai Qua Lạp Tư ngăn người, lắc đầu định nói.

Dương Chính chặn trước: "Người không cần khuyên ta, giống như ta cũng không khuyên người đừng mạo hiểm trở về. Bọn ta hiện tại nên nghĩ cách làm sao tới Ma Huyền quần đảo mà không cần tới Nguyệt hạm đội."

Lai Qua Lạp Tư im lặng, một lúc sau y nhỏ giọng nói: "Đa tạ!"

Dương Chính vỗ mạnh lên vai y, cất tiếng cười vang, ngữ khí ngông cuồng nói: "Đừng nghiêm trọng quá như vậy, hai người bọn ta liên thủ thì sự tình có thể làm khó được bọn ta trong thiên hạ cũng không có nhiều đâu."

Tinh linh vương tử nhìn thấy Dương Chính chợt biến thành dáng vẻ hưng phấn, phảng phất cảm giác được lực lượng mạnh mẽ trong đó, tín tâm chợt trở nên cường liệt, y gật đầu một cách dứt khoát.

Lúc bình minh lên, Nguyệt hạm đội vẫn

không tới.

Lai Qua Lạp Tư và Dương Chính ngồi bên hồ, cùng nhìn xuống bãi cát.

Trên bãi cát có vẽ rất nhiều họa tuyến, còn có chữ chú thích bên dưới.

Lai Qua Lạp Tư cố sức nhớ lại đường lối, y từng đi lại Ma Huyền quần đảo và đại lục vô số lần, tuy lần nào cũng được Đăng tháp tinh linh dẫn đường nhưng cũng không phải không biết gì.

Còn Dương Chính tuy chưa có kinh nghiệm trên Lam Mộng hải nhưng lúc ở địa cầu, hắn cũng là nhà hàng hải danh phù kỳ thực.

Nghề nghiệp khảo cổ của hắn khiến hắn thường phải thâm nhập nhiều địa phương ít người lui tới, những hòn đảo giữa biển khơi dĩ nhiên cũng là một trong số đó. Hắn thậm chí từng một mình đi hơn ngàn km, sinh sống trên một hòn đảo không có người đến ba tháng.

Vì vậy nên kinh nghiệm hàng hải thì Lai Qua Lạp Tư còn xa mới bằng hắn.

Suy cho cùng Lai Qua Lạp Tư chỉ là hành khách, mỗi lần đi đều ở trên Nguyệt hạm, còn Dương Chính từng làm thuyền trưởng, thuyền phó, tài công, thủy thủ, nhiều nghề nghiệp thực tế rồi.

Lúc Lai Qua Lạp Tư cố sức hồi tưởng đường lối thì Dương Chính cũng đang nghiên cứu, hơn nữa còn tổng hợp tất cả đường đi lên quyển giấy da dê, ghi cả những vật phẩm trọng yếu nhất cần phải có trên chuyến viễn hành.

"Chỉ có nhiều đây thôi." Lai Qua Lạp Tư bỏ cành cây xuống, y đã nhớ lại tất cả lộ tuyến có thể, thêm nữa thì không thể nào nhớ nổi.

Dương Chính cũng ghi chú một điểm cuối cùng trên giấy da dê, sau đó xem lại một lần.

Hắn ngoài mặt tuy không có biểu hiện gì nhưng thầm cười khỏ.

Hành trình ít nhất 5000 hải lý, hơn nữa lộ tuyến Lai Qua Lạp Tư cung cấp chỉ là lộ tuyến của Nguyệt hạm, cơ hồ là đường thẳng. Tuy tuyến đường này nhìn thì rất hoàn mỹ nhưng cấu trúc trên cơ sở của Nguyệt hạm đội, trạm trung chuyển trên đường chỉ có mấy cái, binh quân 1000 hải lý mới có 1 cái.

Không chỉ như thế mà còn có nhiều khu vực rất nguy hiểm.

Ma nữ Mỹ đồ toa, Đoạt tâm ma quái, Xích sa quần và Chương ngư thành sâu trong biển cả...

Đó chỉ là đi theo lộ tuyến chính xác đã

được tính toán kỹ càng, còn nếu như tính toán mơ hồ, không thể đi đúng hướng đã định thì mặt biển biến ảo vô thường, khả năng nào cũng có thể xảy ra, một khi đi chệch hướng thì bọn Dương Chính phải đối mặt với vùng đất chưa từng biết tới.

Vì Lai Qua Lạp Tư chỉ đi qua lộ tuyến này thì y chỉ biết có một đường đi này thôi.

Dương Chính tính toán thì có khả năng sẽ gặp phải Mỹ đồ sa, Đoạt tâm ma và Xích sa.

Ít nhất thì chúng đều là các mối nguy đã biết trước, Lai Qua Lạp Tư cũng quen thuộc với chúng, cũng có được cách ứng

phó hữu hiệu.

"Dương, có phải tư liệu quá ít không?"
Lai Qua Lạp Tư có vẻ hồ thẹn, y hiểu biết về Lam Mộng hải rất ít.

Dương Chính vỗ vào quyển giấy da dê cười nói: "Đủ dùng rồi!"

Hắn tuyệt không muốn Tinh linh mang bộ dáng uể oải lên đường, hiện nay sĩ khí mới là quan trọng nhất.

"Có địa đồ, bọn ta còn cần phải có thuyền, Địa tinh Tật tốc phàm thuyền không thể dùng được." Dương Chính suy tư, chặng đường siêu dài hơn nữa còn nguy hiểm trùng trùng này cần phải có

đại thuyền. Đi đâu mà tìm đại thuyền đây?

Hắn đứng trên đỉnh một cây đại thụ quan sát xung quanh.

Sau đó, ánh mắt hắn rơi trên một chiếc đại thuyền đang chậm chậm áp cảng Bắc Yết chủ đảo.

"Cướp thuyền?" Lai Qua Lạp Tư trợn mắt.

"Đúng, là cướp thuyền." Dương Chính dáng vẻ giống như đó là chuyện đương nhiên: "Bọn ta hiện tại căn bản không có chỗ để kiếm thuyền, lẽ nào dùng Tật tóc phàm đi tới Ma Huyền quần đảo sao?"

Lai Qua Lạp Tư, làm vậy với đi chịu chết cũng không khác biệt gì."

"Nhưng bọn ta có thể mua."

Dương Chính sờ mũi nói:"Lai Qua Lạp Tư, loại thuyền siêu lớn này không phải chỉ có tiền là mua được, hiện tại loại thuyền đi xa này chỉ có quý tộc mới có thể sử dụng, người thường dù có tiền cũng không thể mua được."

Lai Qua Lạp Tư khổ sở ôm trán.

"Hơn nữa, bọn ta còn phải cần nhân thủ, đại thuyền chỉ dựa vào hai người bọn ta thì không chế không nổi."

"Làm sao đây?"

"Phải đi cướp thuyền, còn phải cướp thêm người."

"Cướp người..." Lai Qua Lạp Tư nghen lời một lúc rồi vội vàng lắc đầu: "Không được, Ma Huyền quần đảo không thể để cho nhân loại tiến vào."

Dương Chính mắt lộ hàn quang, trầm giọng nói: "Ta đương nhiên biết quy củ của ngươi, yên tâm, bọn chúng sẽ không nhớ được lộ tuyến đâu."

Ở chung với Dương Chính đã lâu, Lai Qua Lạp Tư cũng bị ảnh hưởng, cuối cùng y cũng đồng ý với phương án của

Dương Chính, vì y cũng không nghĩ ra được biện pháp hay ho nào. Có lúc lý do duy nhất để phá vỡ nguyên tắc chính là không nghĩ được biện pháp nào tốt hơn.

....

Hồng mao quỷ Tát Phân gần đây rất xui xẻo.

Trước đây không lâu, băng hải tặc Bắc hải đạo của hắn bị hải tặc Sào Bì mới quật khởi gần đây chiếm lấy 13 dặm địa bàn trên biển, cả mấy lão bà của Hồng Bình Quả tửu quán vốn rất chiều chuộng hắn gần đây cũng không thèm nhìn tới hắn, thủ hạ báo cáo với hắn bọn giặc cái đó bây giờ rất thân thiết với lão đại của

Sào Bì.

Điều đó vẫn chưa phải bức dọc nhất.

Lúc đánh cướp một thị trấn nhỏ ven biển, hấn lại bị bắn trúng một mũi tên.

Kết quả là mộng nở hoa, hấn cả ngồi cũng không ngồi được.

Bất quá bây giờ hấn cũng không cần ngồi.

Đến tận bây giờ, chuyện xui xẻo nhất của băng Bắc hải đạo mới phát sinh.

Hấn bị đánh cướp.

Đánh cướp hấn là một chiếc Địa tinh Tật tốc phàm, trên chiếc thuyền nhỏ đó chỉ có hai người.

Trước lúc bị cướp, hấn còn bạt tai cho tên thủy thủ trình sát một cái, sau đó còn mắng y sau này nói giỡn phải có chút sáng tạo.

Hiện tại, hấn đang muốn bạt tai mình một cái.

Vì tất cả thủ hạ của hấn trừ mười mấy tên đang "bơi lò đờ" trong nước ra thì toàn bộ đều nằm dài trên sàn thuyền, đương nhiên có cả hấn trong đó.

Đứng trước mặt chúng chính là hai

người!

Chỉ có hai người!

"Người là lão đại?" Tát Phân cúi đầu nhìn đôi giày da trước mắt hắn, chợt một thanh âm lạnh lẽo vang lên bên tai hắn.

Hắn vội vàng gật đầu, bất kể là ai nhìn thấy mười mấy người ngay cả phản ứng cũng không kịp đã bị ném xuống biển thì đều không còn quyết tâm chống chọi. Bọn chúng tuyệt đối không phải là đội cảm tử cam lòng liều chết, mà chỉ là một bọn ngư dân trà trộn vào ăn cướp mà thôi.

"Ngẩng đầu lên!" Người kia quát.

Tát Phâm run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn thấy cặp tròng mắt màu đen, hấn liền rung người, sợ hãi nhìn đi chỗ khác.

Vừa rồi chính là người này đã xuất thủ, còn có một nam nhân tuấn mỹ đứng bên tịnh không hề xuất thủ.

"Kêu bọn thủ hạ của ngươi vớt lũ dưới nước lên."

"A?" Tát Phâm há miệng ngẩng đầu.

"Còn không mau làm đi?"

"Dạ, dạ." Tát Phân cúi đầu, đá mạnh vào tài công bên người hấn quát: "Còn không nghe tân lão đại phân phó sao? Mau đi

cứu người." Dương Chính nhếch mép, cảm thấy tên hải tặc này cũng có chút ý tứ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 5: Kim tề và tôn nghiêm

A

ds Tát Phân cố sức nuốt nước bọt, run giọng nói: "Lão đại, ông... ông nói là bọn ta đi đánh cướp Bắc Yết đảo sao?"

Dương Chính ừ một tiếng, như không hề biết đến sự lo lắng của Tát Phân, trái lại còn không vừa ý với cách xưng hô của y: "Đừng gọi ta là lão đại, ta đã nói với người rồi, người vẫn là đầu lĩnh của bọn hải tặc, hai người bọn ta chỉ hành khách."

Hành khách? Có loại hành khách cầm thú như vậy sao?

Tát Phân dở khóc dở cười, bất quá y chỉ còn cách dày mặt nói: "Dương tiên sinh, nhưng mà bọn ta chỉ có mấy chục người, còn trên Bắc Yết đảo lại là quân đội chính quy, thuyền của chúng cũng lớn hơn của bọn ta, trên thuyền còn có cao cấp ma pháp sư, bọn ta... bọn ta đánh không lại."

Dương Chính bình thản nói: "Tự nhiên là không bảo các người chơi thắng, ta đã bố trí một kế hoạch, nhiệm vụ chủ yếu của các người là khống chế thuyền, còn tiến công thì để cho ta và tiểu Lai là đủ rồi."

"Mong là như vậy!" Tát Phân thầm nghĩ.

Y chỉ có thể cầu mong cho sự tình thực sự diễn ra thuận lợi như vậy, bất quá hiện tại không phải do y làm chủ.

So với việc tập kích Bắc Yết đảo thì y càng không nguyện ý xung đột với tên "quái vật" trước mặt này.

Mấy tên thủ hạ còn nằm dưới đáy thuyền không dậy nổi chính là bài học sinh động nhất.

Rốt lại, bọn chúng cũng không có cốt khí, chỉ là đổi lão đại khác mà thôi, còn sống mới là quan trọng nhất.

Dương Chính lúc này tự nhiên là không hơi đâu tìm hiểu Tát Phân đang nghĩ gì,

bọn hải tặc này chẳng qua chỉ là ngư dân hoặc bọn lưu lạc không còn đường đi, chỉ có thể cướp bóc người thường, sức chiến đấu cực kỳ thấp.

Lý do duy nhất Dương Chính đánh cướp bọn chúng là bọn chúng dễ khống chế.

Vì đường tới Ma Huyền quần đảo quá xa nên Dương Chính cần phải tìm một bọn thủy thủ giúp hắn điều khiển thuyền.

Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có bọn hải tặc mới là nhân tuyển tốt nhất, một là thực lực chúng thấp kém, hơn nữa còn là tội phạm, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư tránh được việc bại lộ thân phận, hai là bọn hải tặc này hàng năm đều phiêu bạt

trên biển, tuy nói lực chiến đấu không cao nhưng thủy tính không tệ, cũng khá quen thuộc Lam Mộng hải, chỉ cần thao luyện thêm thì có thể làm thủy thủ được.

Dương Chính đã từng làm tướng quân nhiều năm ở Nam đại lục.

Nói về thao luyện thủ hạ thì hắn còn thua ai?

Bất quá chỉ có mấy chục người, Dương Chính chỉ cần một đêm thì đã chế định ra kế hoạch huấn luyện tường tận.

Ngày thứ hai, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư dẫn bọn hải tặc đến một cô đảo.

Sau đó Dương Chính để cho Lai Qua Lạp Tư điều khiển Tất tốc phàm thuyền đi về qua lại Thái Gia Nhĩ để mua một lượng lớn thực vật, y phục và cả những đạo cụ dùng để kích khởi dục vọng của bọn hải tặc này.

Ngày huấn luyện thứ nhất.

Dương Chính lấy một cái rương lớn để trên bãi cát, một tay cầm roi gai dài ba mét.

Tát Phân dẫn thủ hạ tập hợp lại, tổng cộng 45 người.

Bọn chúng xôn xao đứng thành một vòng, không ai dám ngẩng đầu nhìn nam nhân

trước mặt.

Mấy ngày nay, bọn chúng đã hiểu rõ hai người cướp thuyền này. Chỉ có thanh niên tóc đen mới đáng sợ, còn nam nhân tuấn mỹ kia thì rất dễ nói chuyện, không chỉ không đánh mắng chúng mà còn giúp chúng trị liệu thương thế.

Chỉ cần bàn tay nam nhân đó chữa trị qua thì vết thương nghiêm trọng cỡ nào cũng nhanh chóng thuyên giảm.

Bọn hải tặc đã lâu không thấy nữ nhân thậm chí còn cho Lai Qua Lạp Tư là Thiên sứ, người thâm yêu thích y không biết bao nhiêu.

Đương nhiên là không có ai không tiếc mạng mà đi biểu lộ ra ngoài.

Vì bên người Thiên sứ thường thường chính là ma quỷ, Dương Chính so với danh tự này thì còn đáng sợ hơn.

Tịnh không phải là Dương Chính hung tàn. Hắn không giết người nào, hắn chỉ thích cười cười mời người ta xuống biển chơi đùa mà thôi, cho dù thủy tính ghê gớm cỡ nào nhưng bơi liên tục mấy giờ thì...

Ba!

Không khí phảng phất như bị ngọn roi xé rách, mấy tên hải tặc nhát gan run chân

quy xuống đất.

Tên ma quỷ Dương mặt không chút biểu tình nhìn bọn hải tặc lôi thôi trước mắt.

Sau đó hắn vung chân đá vào cái rương phía trước thân người...

Màu vàng chói chói mắt giống như nước triều đập thẳng vào mắt, bọn hải tặc mắt nheo lại, mấy tên đứng trước còn lấy tay che mắt.

Lúc bọn chúng nhìn rõ vật trong rương thì từng người đều không nhận được mà nuốt nước bọt thèm khát.

Cả một rương kim tệ hiện ra, ít nhất cũng

hơn 1 vạn đồng.

Tùng đồng Kim tệ lóe sáng còn hấp dẫn hơn bầu ngực tròn căng của nữ nhân hiện ra, kích thích bọn hải tặc vô cùng, vì ý nghĩa cuộc sống của chúng chính là những thứ trước mặt đây. Hiện tại người áo không đủ ấm, ăn không đủ no, cả đời phiêu bạt trên biển, không có người thân, không có người yêu, thậm chí còn không biết có thể nhìn thấy bình minh ngày mai hay không thì số Kim tệ này ý nghĩa thế nào.

Sinh mệnh cả đời chỉ để truy cầu những thứ này.

Tiền, chỉ có tiền, không có tiền thì lấy

đâu ra nữ nhân, rượu mạnh, thịt nướng?

Những đồng tiền này có thể đổi được vô số cuộc vui chơi khiến người ta chìm đắm.

Chúng có thể giúp người tạm thời quên đi vận mệnh nặng nề.

Chúng có thể giúp người tìm được lạc thú của nhân sinh.

Chúng có thể giúp người... kiếm được vợ!

Nhất thời, cả bãi cát chỉ còn tiếng thở nặng nề, không còn thanh âm nào khác, bọn chúng thậm chí còn quên cả tên ma

quỷ đứng trước mặt, từng tên hải tặc tròn tròn mắt, hau háu nhìn vào đồng tiền trước mắt.

Có mấy tên nỗ lực nuốt nước bọt, tay bắt giắc sờ vào thanh đao đeo trên hông.

Kim tiền có thể biến một dũng sĩ thành tên hèn nhát, cũng có thể biến một tên hèn nhát chớp mắt thành một dũng sĩ, thậm chí còn dám khiêu chiến ma quỷ.

Dương Chính nhếch mép cười, một chân giẫm lên rương tiền, một tay hắn đưa vào lòng. Bọn hải tặc gấp rút nhìn động tác chậm rãi của hắn. Dương Chính lấy ra vô số viên đá nhỏ màu tím trong những bao vải trắng, thả rơi trên đồng Kim tệ.

Những viên đá nhỏ màu tía này nảy lên trên đồng tiền, màu vàng và màu tía giao nhau vô cùng xán lạn.

Nếu như Kim tệ vừa rồi đã làm cho bọn hải tặc mất đi lý trí thì những viên đá nhỏ này còn làm cho bọn chúng triệt để điên cuồng.

Tử toán!

Không ngờ lại là tử toán!

Cho dù là Tát Phân đi nữa thì cả đời cũng chưa từng nhìn thấy mấy khối tử toán.

Cho dù có là Kiệt Khắc thuyền trưởng của bà chủ quán cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Thực sự khiến cho người ta không chịu nổi!

A!

Một tên hải tặc rống lên, hấn rút đao lao tới Dương Chính giống như một con trâu điên. Ánh mắt hấn trở nên tê dại, trờ màu vàng và màu tím ra thì trong đầu hấn không còn gì cả, cho dù trước mặt có là một con cự long thì hấn cũng xông tới chém một đao đứt thành hai đoạn.

Được lắm, nhưng đó chỉ là so sánh mà

thôi.

Hắn chỉ có dũng khí sẵn sàng chiến đấu với cự long... Chỉ có dũng khí mà thôi!

Bốp!

Tên hải tặc điên cuồng đó la thảm, cả người lăn bảy tám vòng trên mặt đất, miệng sùi bọt mép nằm co giật không ngừng.

Ngọn roi trên tay Dương Chính giống như một con độc xà, sau khi cắn một cái liền nhanh chóng lui lại quần trên tay hắn.

Hai phút im lặng tuyệt đối.

Thêm nhiều tiếng rống vang lên, bọn hải tặc toàn thân xú khí, y phục tồi tàn giống như chim cú lao chạy trên bãi cát. Bọn chúng miệng toàn nước dãi, cố sức quát lớn, giờ cao vũ khí sút mẻ lao về đông Kim tệ!

Bốp, bốp, bốp...

Tiếng roi vang lên liên tiếp như pháo nổ!

Tinh linh vương tử đứng cách đó không xa cất tiếng than, nhắm mắt thăm cầu đảo.

Tiếng gió biển mang theo tiếng la thảm truyền tới tai y...

Trên bãi cát, trừ hai người còn đứng, ngoài ra tất cả đều nằm lăn ra đất rên rỉ.

Dương Chính cầm roi nhìn những người còn đang miễn cưỡng chỗi dậy mỉm cười.

Tát Phân cố sức nuốt nước bọt.

Y cố sức cắn đầu lưỡi chảy máu để không chế dục vọng xông tới, hiện tại y cũng sợ y cũng sẽ nằm dài ra đất như bọn thủ hạ ngu ngốc kia.

Lúc này Dương Chính cầm lên một viên tử toản liệng tới chỗ Tát Phân.

Tát Phân sắc mặt kinh hoàng vội chụp

lấy, hiện tại đầu óc y vô cùng thanh tỉnh, tử toán đáng quý nhưng sinh mạng còn quý hơn.

Dương Chính chấp hai tay sau lưng đi lại giữa bọn hải tặc giống như nhà độc tài, thanh âm hồn hậu rõ ràng vang lên khắp bãi cát: "Một bọn phế vật ngu ngốc, thảo nào chỉ có thể làm lưu khẩu trên biển, thảo nào bị người ta đánh đuổi như chó nhà có tang... Mới nhìn thấy một chút tiền đã biến thành thế này... Nói các người đó, nhìn cái gì mà nhìn? Không phục sao?"

Dương Chính vung chân đá một tên hải tặc đang trừng mắt nhìn hắn, bọn hải tặc đang giận dữ vội vàng cúi đầu xuống.

"Bọn khốn các người trong mắt ta còn không bằng cả loài chó, tự thân không có năng lực, còn tự xưng Bắc Yết hải tặc gì chứ? Phì, các người mà là hải tặc sao? Chỉ dám cướp thuyền của ngư dân thông thường, đánh cướp lão bách tính, còn đụng phải thuyền quý tộc thì chạy ra xa. Đây là hải tặc sao? Các người đừng vũ nhục danh từ hải tặc, các người gọi là hải cẩu thì đúng hơn."

Tiếng rên rĩ dần dần không còn nữa, chỉ còn tiếng thở nặng nề cố nén của bọn hải tặc, đồng thời thanh âm của Dương Chính càng lúc càng khắc bạc: "Bọn các người là bọn chó chỉ biết ăn phân, có phải các người nghĩ là mệnh vận bất công, có phải

nghĩ là bọn quý tộc khinh khi đàn áp các người, có phải là nghĩ mình không còn đường sống phải đi làm hải tặc đúng không? Ta biết các người nghĩ vậy, nhưng các người chỉ biết sợ mạnh hiếp yếu, có giỏi thì hạ thủ với bọn quý tộc đi, hoặc là bỏ qua đây cướp tiền của ta?"

Dương Chính lúc này đã đi hết một vòng, trở lại trước đông Kim tệ, ngồi lên đó cười nói: "Các người không dám sao? Vì ta không phải là bọn ngư dân vô dụng, vì các người sợ chết, ta sớm đã sớm nhìn ra các người chỉ là bọn chó ăn phân."

"Chỉ cần các người bắt chước như chó bỏ qua đây, sửa cho ta nghe, liếm giày của ta thì ta sẽ thưởng tiền... Đến đây,

đến đây! Ha ha!"

Dương Chính giẫm lên kim tệ, tiếng vàng chạm vào nhau nghe vô cùng dục hoặc.

"Đừng nhìn ta như thế, ta không phải là bọn chó ăn phân như các người, vì vậy không cần phải hoài nghi lời ta nói, chỉ cần các người bò qua đây, liếm chân ta, sữa như chó thì các người tùy ý lấy đồng tiền này đi." Tiếng cười trào phúng của Dương Chính vang lên nhức tai vô cùng.

Bọn hải tặc sớm đã không còn rên rỉ, Dương Chính hạ thủ rất có chừng mực, tính không tổn hại đến xương cốt của chúng.

Thanh âm của Kim tề và tiếng cười của Dương Chính hòa lẫn vào nhau vang lên bên tai bọn hải tặc.

Chỉ cần học theo chó, chỉ cần học theo chó là được!

Kim tề, còn có tôn nghiêm!

Bọn hải tặc đưa mắt nhìn nhau.

Gâu gâu gâu gâu, một tên hải tặc đột nhiên bắt chước chó, bò bằng tứ chi tới bên người Dương Chính, ánh mắt hấn lóe lên một tia do dự nhưng rồi cũng thè lưỡi ra liếm giày Dương Chính. Sau khi hấn liếm mấy cái, Dương Chính đạp thẳng vào mặt hấn, đá hấn sang một bên, cười

lạnh hắt mấy chục Kim tệ bay lên người hắn.

"Cả một bọn đều là chó!"

Có một người mở màn, hơn hai mươi tên hải tặc lục tục theo sau, bắt chước theo tên đầu tiên, cũng đều được tiền y như vậy.

Còn có mười mấy tên hải tặc thần sắc phức tạp đang còn nằm gục trên bãi cát.

"Còn các ngươi, bọn chó các ngươi sao không qua đây, không nhìn thấy kim tệ sao?" Dương Chính nhìn bọn hải tặc còn lại quát.

"Sao không qua đây?" Dương Chính đá mấy cái lên đồng Kim tệ, hơn trăm đồng bay ra, đụng vào mặt, vào người chúng, sau đó rơi xuống bãi cát.

"A? Các người sao không tới? Bọn chó, chó!"

Thanh âm của Dương Chính càng lúc càng dữ dội.

"Ta không phải là chó!"

Đột nhiên một tiếng thét sắc nhọn vang lên.

Dương Chính ngừng lại, ánh mắt sắc lạnh liếc qua, một tên hải tặc ngẩng đầu lên,

hai mắt đầy lệ, tuy đầy vẻ hoảng sợ nhưng vẫn nhìn thẳng vào mục quang của Dương Chính.

Dưới ánh mắt áp bức của Dương Chính, tên tiểu tử đó cố sức thét lớn: "Ta không phải là chó!"

"Mẹ thằng nào là chó!" Một hán tử râu quai nón bên cạnh tên tiểu tử đó bật dậy, xé toạc ngực áo lộ ra bộ ngực đỏ rần, ngẩng đầu quát lớn.

"Lão tử không phải là chó, ngươi muốn giết thì cứ giết!"

"Con mẹ ngươi, ngươi còn mắng một câu nữa thì ta liều mạng với ngươi."

Mười mấy tên hải tặc vốn đang quy trên mặt đất giống như uống nhằm thuốc đều bật dậy, hai mắt trợn trừng như chuông đồng, ngẩng đầu nhìn Dương Chính, dáng vẻ như nếu hần mắng thêm một câu thì liền liều mạng xông lên. Dương Chính thấy thế, lại nhếch mép cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 6:

Kỳ tích hiệu

A

ds Dương Chính dùng tư thế từ trên ngó xuống mười mấy tên hải tặc còn lại.

Tư thái khinh miệt của hắn vẫn chưa tiêu biến, ngữ khí rất lạnh lùng tàn khốc: "Nếu không muốn làm chó thì ta cho các người một cơ hội làm người. Hoàn thành huấn luyện do ta chế định thì số tiền này cũng vẫn thuộc các người."

Hắn đập lên đồng kim tệ, tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng nghe rất vui tai.

Số kim tệ còn lại vẫn là dụ hoặc cực lớn.

Mười bảy người bao gồm cả Tát Phân trong đó đều cố sức uốn lưng thẳng dậy.

Thậm chí hai mươi mấy người đã nhận tiền cũng lộ vẻ khát vọng mãnh liệt, chúng đang hối hận vì sao vừa rồi lại không gắng chịu đựng thêm chút nữa, bất quá cũng là huấn luyện thôi mà.

Chẳng qua bọn chúng đã không còn cơ hội.

Dương Chính phân phó chúng đi chặt gỗ đốn cây và săn bắt dã thú.

17 người còn lại đã thông qua khảo

nghiệm đầu tiên đứng tại bãi cát ngay giữa trời nắng chói chang.

Dương Chính đứng thẳng người như tiêu thương trước mặt chúng, dưới ánh sáng gay gắt của mặt trời thân hình hắn vẫn tán phát từng tia lãnh khí, cặp tròng mắt màu đen sâu hun hút không thấy đáy.

Bị ánh mắt u ám lạnh lẽo của hắn quét qua, toàn thân như bị rơi vào hố băng, dù đang đứng giữa trời nắng gay gắt nhưng lỗ chân lông toàn thân cũng nở rộng, hơi lạnh như muốn thoát ra ngoài.

Bọn hải tặc bị áp bức đến mức không dám phát ra thanh âm.

"Đứng thẳng!"

Thanh âm rít nhọn như tiếng kim loại
nghiên vào nhau vang lên lồng lộng.

Bóng roi như độc xà xé toạc không khí,
quất thẳng vào người một tên hải tặc vừa
hơi khuyu gối xuống, khiến hắn la thảm
một tiếng, thân hình theo phản xạ vội
đứng thẳng lên.

Khí tức áp bức nghẹn thở lan tỏa trong
không trung, nổi sợ siết chặt lấy tâm
khảm bọn hải tặc, từng giọt mồ hôi lạnh từ
gương mặt đen đúa chảy xuống bãi cát,
da thịt chúng tê rần nhưng không ai dám
đưa tay lau mồ hôi.

"Các người đã không muốn làm chó, muốn làm người thì phải có giác ngộ để làm người. Kể từ giờ không nghe lệnh chỉ huy, giết không tha!"

Thanh âm lạnh lẽo tuy không lớn nhưng không tên hải tặc nào dám hoài nghi, thậm chí cũng không dám oán trách. Thì ra làm người còn thê thảm hơn làm chó, phải đứng giữa trời nắng gắt hơn một thời thần, hơn nữa lại còn phải đứng thẳng bất động.

"Có ai dị nghị không?"

Dương Chính quét mắt nhìn quanh, bọn hải tặc vội cúi đầu.

"Tốt lắm!" Dương Chính vung roi chỉ: "Tát Phân, người làm đội trưởng, còn tên này..." Dương Chính chỉ về tên tiểu tử đầu tiên thét lên phản đối hấn: "Người làm phó đội trưởng."

Tiểu tử này ngắn người, y chỉ là thiếu niên mới gia nhập hải tặc, là thủy thủ thân phận thấp nhất trên thuyền của Tát Phân.

"Nói ta nghe, có hiểu chưa?" Dương Chính thét lớn, vung roi vút 1 đường xé gió ngay trước thân người y.

Y run người, vội lớn tiếng đáp: "Rõ!"

"Tốt lắm!" Dương Chính hung ác

nói: "Nói lại một lần nữa, bọn chó các người nếu muốn làm người thì phải nỗ lực gấp vạn lần người khác, mỗi một người cần phải cố gắng 12 phần tinh thần và nghị lực. Bất cứ ai bỏ trốn, giết! Đây là cơ hội cuối cùng, còn có ai hối hận thì bây giờ rút lui ta cũng không làm khó!"

Thanh âm như kim loại vang vọng trong tai bọn hải tặc.

Dương Chính nhìn chăm chú vào chúng.

Có mấy người không chịu được áp lực tử vong, một hai người nhìn quanh, sắc mặt xanh lè, nếu như bây giờ thối lui, cho dù Dương Chính không xử phạt thì chúng cũng phải chịu đồng bọn khinh bỉ và

mắng chửi.

Dương Chính đưa 1 bàn tay lên, từ từ gập ngón tay xuống: "5... 4... 3..."

"Ta..." Một người từ hàng bên trái kinh hoảng nói: "Ta rút lui..."

"Cát Đức, ngươi đúng là hèn nhát!" Tát Phân đứng bên người hấn giận dữ trừng mắt mắng.

Dương Chính nhìn qua Cát Đức đang run rẩy đứng ở một góc, bình thản nói: "Ta đã nói qua, hiện tại người rút lui ta không làm khó, ngươi đi đi."

Cát Đức nhăn thần phức tạp nhìn Dương

Chính, im lặng đi về phía mấy chục người kia.

"Đứng lại!" Dương Chính đột nhiên quát lớn.

"Bỏ đao và kim tệ lại, con chó như người ta không muốn gặp, nhanh chóng rút cho khuất mắt." Dương Chính lạnh lùng châm biếm, tất cả binh sĩ đều cất tiếng cười vang.

"Người..."

Cát Đức sắc mặt đỏ bừng, tay chụp cán đao, hắn vẫn muốn có thể diện với hai mươi mấy người kia.

"Người muốn khiêu chiến với ta sao?"

Nhãn thần của Dương Chính đầy vẻ khinh miệt, chậm rãi đi về phía Cát Đức, không khí giống như lưới cá siết chặt lại, sắc mặt Cát Đức lúc xanh lúc trắng, cánh tay cầm đao run rẩy kịch liệt.

Dương Chính đứng trước mặt hắn, cúi nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo rơi trên mình hắn.

Mồ hôi lạnh trên mặt Cát Đức không ngừng chảy xuống.

Hắn siết chặt chuôi đao, hơi thở trở nên gấp rút, lồng ngực không ngừng nhô lên hụp xuống, đốt ngón tay bị siết chặt đến

trắng nhợt.

"A..."

Hắn đột nhiên thét lớn, quăng thanh đao xuống, giống như điên cuồng chạy sâu vào trong cô đảo, biến mất khỏi thị tuyến mọi người.

"Còn có ai muốn rút lui không?" Dương Chính xoay người nói, giống như chuyện của Cát Đức chưa từng phát sinh.

"Xem ra không còn ai!"

Hắn cất tiếng cười lạnh, thanh âm đầy vẻ quỷ dị khó diễn tả.

Bọn hải tặc cảm giác như có một ác ma lạnh lùng cười nhạo bọn chúng.

Ác ma đó coi bọn chúng như một món đồ chơi.

Dương Chính giống như là chủ nhân điều khiển những con rối gỗ.

Cảm giác đáng sợ này tràn ngập trong tâm khảm bọn hải tặc, khiến chúng cảm thấy vô cùng khuất nhục nhưng lại không dám phản kháng.

"Bắt đầu từ bây giờ, ai rút lui, chết!"

Dương Chính nhẹ nhàng phát tay nói.

.....

"Chạy nhanh lên, bọn phé vật các người, ăn thứ gì cũng dồn xuống dưới cho nữ nhân sao?" Dương Chính ở phía sau đốc thúc, thỉnh thoảng lại quất một roi lên người tên nào chạy chậm bị rớt lại.

"Chạy không nổi sao? Chạy không nổi thì đêm nay không được ăn cơm."

"Tốt lắm, người về đầu tiên. Cho người ba tử toàn để khích lệ."

"Bơi qua lại 10km, ở vùng biển có cá mập, mỗi người chỉ được mang theo một thanh chủy thủ."

"Lúc Phổ Mã Tư bị cá mập tấn công chỉ có một mình Thụy Ngang tới trợ giúp. Trừ y ra tất cả phải quay lại bơi thêm 10km nữa. Thụy Ngang, 10 tử toản này thưởng cho người."

"Nhớ kỹ yêu quyết xạ tiễn, ta thị phạm lại cho bọn ngu ngốc các người một lần này thôi."

"Đối mặt với địch thủ lợi hại hơn mình, các người cần phải hiểu cách phối hợp! Phối hợp... thực hành cho ta xem!"

"Hay lắm, Thụy Ngang công kích không tệ. Tát Phân, nếu người còn ngu xuẩn như vậy thì để cho Thụy Ngang làm đội trưởng."

"Hôm nay mọi người thể hiện đều không tệ, đây là một ngàn kim tệ cho các người."

"Cuối cùng các người cũng có chút điểm nhân dạng!"

.....

Sau một tháng, Dương Chính tập hợp mười mấy tên hải đạo lại.

Trên người bọn chúng đều mặc bì giáp mới may, mỗi người đều đeo đoản kiếm và trường kiếm bên hông, đầu tóc đều được cạo trọc. Nhìn bọn hán tử râu tóc cạo trọc so với đám hải tặc râu tóc bờm

xòem lưu lãng một tháng trước thì khác nhau một trời một vực.

Dương Chính chấp tay sau lưng, đứng thẳng trước mặt chúng.

Hắn nhìn từ trái qua phải, rồi từ phải qua trái hai lần như vậy.

Dương Chính nhẹ gật đầu: "Tuy còn thua xa chiến sĩ chân chính, bất quá cũng có hình dáng con người."

Nghe hắn nói, bọn hải tặc tuy cố sức kèm chế nhưng gương mặt vẫn hiện ra nét hân hoan khó dấu.

Tên ma quỷ trước mặt thao luyện bọn

chúng một tháng nay vô cùng thâm thẳm.

Cuộc sống giống như địa ngục, hiện giờ nghĩ lại còn toát mồ hôi, không biết làm sao chúng có thể vượt qua được.

Nếu như bản thân không nỗ lực thì bây giờ đã giống Cát Đức, mấy ngày trước có người đã phát hiện thi thể của hắn bị dĩa thú cắn xé ở sâu trong đảo.

Dưới uy hiếp của tử vong, bọn chúng đã bạo phát tiềm lực mà chính mình cũng không dám tin.

Bất quá huấn luyện tàn khốc này cũng giúp cho thực lực chúng mạnh mẽ hơn một tháng trước rất nhiều.

Không chỉ thể lực được nâng cao mà trọng yếu nhất chính là bọn chúng đã phát hiện mình không còn đàn độn như trước, chỉ biết sống ngày nào hay ngày đó, hiện tại bọn chúng tràn trề sĩ khí. Không phải sĩ khí, mà là tín tâm đối với cuộc sống.

Bọn chúng lần đầu tiên phát giác được mục tiêu truy cầu của cuộc sống.

Hoặc giả chính là bọn chúng tìm lại được lý tưởng đã đánh mất ngày xưa.

Hơn nữa, tên ma quỷ này vô tình thì vô tình nhưng thưởng phạt phân minh, xuất thủ rất hào phóng.

Hiện tại bọn chúng ít nhất mỗi người cũng thu được mấy trăm kim tệ, còn như Thụy Ngang, như tên thiếu niên kia đã có tới mấy chục tử toản khiến cho các hải tặc khác phải trầm trồ thêm khát.

Có số tiền này bọn chúng cho dù không làm hải tặc cũng đủ để chúng tự tìm một nơi không ai quen biết để sinh sống giống như người thường.

Vì vậy, chúng đối với ma quỷ Dương còn cảm kích nhiều hơn.

Bất quá chúng hiển nhiên vẫn chưa biết, địa ngục còn xa mới kết thúc.

Trừ Tát Phân còn nhớ những lời ma quỷ

Dương nói ra một thảng, không một ai còn biết tới.

Một con duật điều lông xanh lượn vòng trên không, sau đó nhanh chóng hạ xuống đậu trên tay Lai Qua Lạp Tư.

Sau khi giao lưu với duật điều xong, Lai Qua Lạp Tư đi tới bên Dương Chính thấp giọng nói mấy câu.

Dương Chính nhướng mày: "Một hòn đảo gần Bắc Yết đảo có động loạn, còn có rất nhiều quân đội xuất hiện?"

Lai Qua Lạp Tư gật đầu.

Chuyện gì đã xảy ra?

Dương Chính ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nhìn mười mấy tên hải tặc vừa huấn luyện xong.

Hắn đột nhiên nói: "Tát Phân, chuẩn bị thuyền cho tốt, cắt tất cả thịt rau, khí giới, cung tên, nước uống lên thuyền."

Sau khi phân phó xong, Dương Chính một mình lên Địa tinh Tật tốc thuyền đi về phía Bắc Yết đảo.

Sau hai thời thân, Dương Chính quay trở về.

Lúc này Tát Phân đã dẫn mười mấy tên hải tặc lên thuyền lớn, Dương Chính

nhanh chóng áp Tật tốc phàm vào mạn thuyền lớn, men theo dây thừng leo lên thuyền.

Sắc mặt hần mang một nét cười kỳ quái.

Dương Chính nhìn bọn hải tặc chậm rãi nói: "Cơ hội đánh một trận lớn tới rồi."

.....

Mặt biển rộng 10 hải lý phía Đông Bắc Yết quần đảo.

Từng chiếc hạm thuyền to lớn chạy hết tốc lực tới hòn đảo trước mặt.

Còn trên bến cảng hòn đảo cũng có vô số

chiến thuyền lớn nhỏ.

Ánh lửa chiếu sáng rực như ban ngày.

Tên và kiếm giao nhau, tiếng chém giết vang lên ầm ĩ.

Thỉnh thoảng còn có các loại quang mang lóe lên, rõ ràng là ma pháp sư đang thôi động ma pháp.

Chiến hỏa dần lan rộng, có nhiều chiếc thuyền bị cháy, thuyền viên la lớn nhảy xuống biển.

Hỏa quang chiếu rực cả bến cảng, còn có các loại thuyền không ngừng xông ra ngoài đâm thẳng vào nhau. Mặt biển đầy

dây gỗ thuyền, mũi tên, còn có cả thuyền viên đang vùng vẫy.

Chỉ là thuyền bên ngoài càng lúc càng nhiều, khuyết khẩu bị đánh tan nhanh chóng được các chiến thuyền khác tới bổ sung.

Trên đảo, một bọn võ sĩ hộ vệ cho một thiếu nữ và một nam hài chạy về hướng khác lánh nạn.

Bọn họ chính là người thừa kế của Thái Lan Mễ Á gia tộc, Mã Đức Liên Na và Tác Mã.

Tác Mã sắc mặt kinh hoàng, còn Mã Đức Liên Na vẫn trầm tĩnh dị thường, nàng

vừa chạy vừa hỏi lão quản sự: "Rốt cục là chuyện gì? Tại sao quân đội của Thái Gia Nhĩ vương quốc lại tấn công bọn ta? Lẽ nào bọn chúng điên rồi sao, muốn ngọc đá cùng ra tro với bọn ta?"

Thái Lan Mễ Á gia tộc trên danh nghĩa tuy thuộc về quyền thống trị của Thái Gia Nhĩ vương quốc nhưng vì thế lực của họ quá mạnh mẽ, một quốc gia nhỏ như Thái Gia Nhĩ sao có thể khống chế cho được?

Vì vậy lúc này Mã Đức Liên Na tuy kinh ngạc nhưng không hề hoảng sợ.

Nàng không tin ai có thể chống lại Thái Lan Mễ Á gia tộc ở trên biển, bọn họ là thuyền vương thế gia, là vương gia trên

mặt biển.

Lão quản sự trầm giọng nói: "Nhất định là việc bọn ta chế tạo khóa hải đại thuyền (thuyền lớn vượt biển đường dài) đã bị bọn họ phát hiện.

Mã Đức Liên Na cũng cho rằng lý do sâu xa đúng là như vậy.

Bất quá cho dù như thế thì Thái Gia Nhĩ hành động lỗ mãng thế này cũng quá mức khả nghi.

Thái Lan Mễ Á không hề báo cáo lên cho Thái Gia Nhĩ biết việc bọn họ chế tạo khóa hải đại thuyền, nhưng Thái Gia Nhĩ sao lại không nói gì mà đã tấn công?

Bọn họ bằng vào đâu mà dám tấn công, lẽ nào họ không biết thực lực của Thái Lan Mễ Á gia tộc sao?

Chỉ với lực lượng của họ mà muốn thôn tính Thái Lan Mễ Á thì đúng là nằm mơ.

Mã Đức Liên Na lòng đầy nghi vấn, lúc này có trinh sát tới báo cáo trên bến cảng có xuất hiện thuyền của Âu Đăng vương quốc.

Mã Đức Liên Na kinh hãi, siết chặt nắm tay.

Cả thuyền của Âu Đăng vương quốc cũng tới? Tên quốc vương ngu xuẩn của Thái

Gia Nhĩ này sao lại làm chuyện dẫn sói vào nhà chứ?

Thế lực của Thái Lan Mễ Á càng lúc càng lớn nhưng ít nhất không hề lộ ra ý muốn phản bội, thậm chí còn nhờ có Thái Lan Mễ Á nên Âu Đẳng vương quốc mới không dám khinh cử vọng động.

Tên quốc vương ngu ngốc này, ngay cả đạo lý môi hở răng lạnh cũng không biết, thực đúng là ngu hết chỗ nói.

"Báo, Mã Đức Liên Na tiểu thư, bên cảng sắp bị công chiếm rồi, quân đội địch nhân còn có cả ma pháp sư hỏa hệ, bọn ta sắp chống không nổi."

Nghe trình sát báo cáo xong, Mã Đức Liên Na cơ hồ ngất đi.

Nàng cố gắng trấn định tinh thần, lúc này tuyệt không thể hoảng loạn.

Nàng quay người nói với lão quản sự: "Bồi Căn tiên sinh, xem ra chỉ còn cách sử dụng Kỳ tích hiệu mà thôi."

"Nhưng mà Kỳ tích hiệu vẫn chưa thử nghiệm hạ thủy." Bồi Căn lo lắng nói.

"Kệ nó, tình huống hiện giờ đã không còn biện pháp nào khác, bọn ta nhanh chóng tới bến cảng nhỏ, cho dù chạy không thoát cũng tuyệt không thể để cho thuyền viễn chinh lọt vào tay chúng." Mã Đức

Liên Na sắc mặt kiên nghị nói.

Lão quản sự ngẩng người nhìn tiểu thư, Mã Đức Liên Na lúc này trên người khí chất lộ ra không khác gì gia chủ.

Cả đoàn người được võ sĩ hộ tống đi tới bến cảng nhỏ.

Một thuyền hạm khổng lồ đang đậu ở đó.

Chiếc thuyền này dài hơn trăm mét, sống thuyền làm bằng cương thiết. Trước nay chưa có chiếc thuyền nào dùng cương thiết để đóng, chiếc thuyền này kết cấu khung đều làm bằng thép, lộ hẳn ra ngoài khiến người ta nhìn thấy có cảm giác như đang nhìn thấy một chiếc thuyền máy.

Đường nét chiếc thuyền rất thoải mái, dáng vẻ giống như một con hải thú tiềm phục nơi đáy biển.

Nhìn thấy chiếc thuyền này, tất cả mọi người kể cả Mã Đức Liên Na luôn lãnh tỉnh cũng lộ vẻ kích động và tự hào.

Mỗi một người của Thuyền vương thế gia đều biết ý nghĩa của chiếc Kỳ tích hiệu này.

Nó không chỉ là vô số tiền của cùng công lao nhiều năm của Thái Lan Mễ Á gia tộc mà còn là kết tinh của trí tuệ bao đời.

Một chiếc thuyền có thể cải biến được cả

lịch sử, sáng tạo được lịch sử.

Đó chính là kỳ tích của cương thiết!

Khóa hải đại thuyền, xuyên qua Lam
Mộng hải, đi tới vùng đất chưa biết... Đó
chính là tráng cử vĩ đại khiến người ta
phải phát điên.

Mã Đức Liên Na hít sâu một hơi, cất
tiếng hét vang

"Thái Lan Mễ Á, Kỳ tích!"

Bất kể dùng bất cứ thứ gì, ngay cả sinh
mạng, nàng cũng phải bảo hộ chiếc
thuyền này.

Tất cả hộ vệ đều giơ cao vũ khí thép lớn

"Thái Lan Mễ Á, Kỳ tích!"

Mã Đức Liên Na kéo tay Tác Mã, men theo chiếc thang leo lên thuyền.

Các võ sĩ cũng đi theo sau họ.

Lúc mọi người đều đã lên thuyền, đột nhiên mấy cái lưới lớn từ xung quanh bung ra, không khí chợt có một mùi vị kỳ quái.

Người ngửi thấy mùi vị này đều cảm thấy mất hết sức lực, chỉ còn cách mở to mắt nhìn chiếc lưới trói chặt lấy mình.

Mã Đức Liên Na kinh nộ vô cùng nhìn bọn võ sĩ từ trong khoang thuyền xông ra.

Trên người họ lại mang y phục võ sĩ của Thái Lan Mễ Á.

"Các người làm gì? Muốn tạo phản sao?"

Mã Đức Liên Na và lão quản sự giận dữ quát.

Một tràng cười đắc ý từ khoang thuyền vang tới, một người trung niên y phục hoa lệ từ đó bước ra.

Mã Đức Liên Na nhìn thấy hắc kinh ngạc thốt lên: "Thúc thúc!"

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 12 - Chương 7:

Cướp thuyền

A

ds Tác Bồi La rít một hơi thuốc, dùng dáng vẻ của người thắng lợi nhìn cháu trai cháu gái trước mặt.

Thủ hạ của Mã Đức Liên Na đều bị giam vào đáy thuyền.

Kỳ tích hiệu đã vào tay hắn.

Trang lịch sử huy hoàng nhất trong 500 năm của Thái Lan Mễ Á gia tộc sẽ do hắn mở ra.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi có điểm đắc ý.

Nếu như không phải sợ thất thái với thủ hạ thì hắn đã ôm bụng cười lớn rồi.

"Người vì sao lại làm vậy? Hồn胆, vì sao?" Mã Đức Liên Na nghiêng răng, mắt cơ hồ tóe lửa.

Bất kỳ là ai cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển ra như vậy, vì Tác Bối La chính là tổng công trình sư của Kỳ tích hiệu.

"Vì sao?" Tác Bối La cười ha hả: "Cháu gái thân ái của ta, lẽ nào đến giờ con vẫn còn chưa hiểu rõ sao?"

"Vì kim tiền? Vì địa vị?" Mã Đức Liên Na cho dù lãnh tỉnh nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ chừng 20 tuổi, khó mà kèm chế tình cảm, nàng gắng sức dẩy dụa, bất quá dây thừng trói nàng to bằng ngón tay cái, nàng căn bản không thể nào vùng thoát: "Tác Bối La, người câu kết ngoại địch, dưỡng hủ vi hoạn, người đang đào mồ chôn Thái Lan Mễ Á đó!"

Mã Đức Liên Na rít lên, vì nàng dùng sức quá mạnh nên đầu tóc bay tán loạn, càng khiến cho người ta cảm thấy thê lương.

Tác Bối La trầm mặt quát: "Đủ rồi, người cho là chỉ có phụ thân của người mới có

thể chừng không Thái Lan Mễ Á sao? Y chẳng qua chỉ là may mắn, sinh ra sớm hơn ta mấy tháng, chỉ biết ngoan cố làm ra vẻ, không có chí tiến thủ. Kỳ tích hiệu trong tay y căn bản chỉ là lãng phí, chỉ có ta mới có thể làm cho Thái Lan Mễ Á phát dương quang đại, ta mới là vương giả chân chính của Thái Lan Mễ Á."

"Phì!" Mã Đức Liên Na phun nước bọt mắng: "Người tự đại tự cuồng, chỉ là tên ngốc mục quang thiên cận, hèn gì gia gia không cho người làm người thừa kế. Lẽ nào người không biết Thái Lan Mễ Á gia tộc bất kể lớn nhỏ, chỉ luận tài năng. Người vốn tự đại khinh người, chìm mê trong ảo tưởng của mình. Người cứ chờ coi Âu Đẳng vương quốc qua cầu rút ván

đi..."

"Câm miệng!"

Tác Bội La hiển nhiên là bị đụng chạm đến nỗi đau, hấn nhảy bật dậy, hung hăng tới trước mặt Mã Đức Liên Na tát thẳng cánh vào mặt nàng.

Một bên má của Mã Đức Liên Na tức thì sưng lên, miệng nàng rỉ tơ máu. Tác Mã cất tiếng khóc: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ."

"Bịt miệng chúng lại!" Tác Bội La bực dọc nói.

Hộ vệ liền lấy vải bịt miệng hai người lại.

Không còn tiếng mắng chửi của Mã Đức Liên Na, Tác Mã hít sâu một hơi, bình tĩnh lại nộ khí đang dâng lên trong lồng ngực.

Mã Đức Liên Na đúng là ngoan cố y như cha nó.

Tác Bối La hừ lạnh một tiếng, hắn không tin mình sẽ thua.

Hắn rất tự tin đối với Kỳ tích hiệu, trước đó một năm lúc bắt đầu thiết kế phương án, hắn đã rất kinh ngạc, vì chờ ngày hôm nay, chờ ngày đại công cáo thành này mà hắn đã trù tính kế hoạch cả một năm.

Một năm nay, hấn một mực bình lặng im hơi lặng tiếng, chuyên tâm vào công tác nghiên cứu chế tạo Kỳ tích hiệu trên tư đảo của Thái Lan Mễ Á.

Mỗi một cái chân vịt, đinh vít, bánh răng đều mang không biết bao nhiêu tâm huyết của hấn.

Vì con cương thiết cự thú này, hấn tròn một năm không hề đụng tới mỹ tửu, mỹ nữ, các món sơn hào hải vị, gần như sinh sống ở một thế giới khác.

Tất cả tâm huyết của hấn đều dồn vào Kỳ tích hiệu để mà cảm thụ, để mà hiểu biết về con cương thiết cự thú này.

Chỉ có mình hấn mới chân chính hiểu rõ sự vĩ đại của Kỳ tích hiệu.

Không có ai có thể chống lại Kỳ tích hiệu, nó chân chính là một thành lũy trên biển.

Kỳ tích bằng cương thiết này khiến cho người ta không dám tin nổi, đã hao phí lợi ích thu được trong vòng 5 năm của Thái Lan Mễ Á.

Thái Gia Nhĩ vương quốc!

Âu Đăng vương quốc!

Bọn chúng sẽ bị ta dẫm dưới chân, Tác Bối La gào thét trong lòng, cảm giác tự

tin giống như khí cầu căng cứng khắp toàn thân.

Kỳ tích hiệu được thủ hạ của Tác Bối La điều khiển chậm rãi rời khỏi bến cảng nhỏ, ở dưới đáy Kỳ tích hiệu là hai cái chân vịt khổng lồ.

Đáy thuyền đều là những bánh răng, then khóa to lớn bằng cương thiết, toàn bộ đều thông đến một lò năng lượng lớn. Trong lò năng lượng, nguyên tố hỏa diễm bốc cháy hùng hùng.

So với thuyền nhiều cột buồm chủ yếu nhờ vào nhân lực thì Kỳ tích hiệu đã đi trước cả một thời đại.

Một sản phẩm của thời đại công nghiệp sau này lại có thể sản sinh ra trước đó mấy trăm năm.

Không lạ Tác Bối La tràn trề tin tưởng như vậy. Điều này giống như một người cổ đại đột nhiên có được khẩu AK47, còn xung quanh chỉ toàn là dã nhân dùng gậy gố.

Cảm giác sáng tạo ra khoa kỹ ưu việt này khiến cho người ta tràn đầy lòng tin, thậm chí còn có thể bùng nổ.

Tác Bối La đương nhiên cũng không ngoại lệ, hấn tuy khinh phù nhưng không hề ngu xuẩn, nếu lực lượng của Kỳ tích hiệu không mê người tới vậy thì hấn đã

không liều mạng chơi một ván được ăn cả ngã về không như thế.

Cầu kết Thái Gia Nhĩ? Cầu kết Âu Đăng vương quốc?

Ha ha, bọn chúng chỉ là viên đá lót đường cho ta thôi.

Để ta cho các ngươi xem người thắng lợi cuối cùng là ai.

Tác Bối La cười lạnh hạ lệnh, Kỳ tích hiệu vừa ra khỏi bến cảng không ngừng tăng tốc.

Thanh âm của cơ quan cương thiết rất hùng hồn dưới đáy thuyền, ngay cả Tác

Bồi La ngồi trên khoang thuyền cũng cảm giác được, càng khiến cho hắn thêm tự tin.

Kỳ tích hiệu thân dài trăm mét thừa phong phá lãng, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Mũi thuyền của nó tung tóe đầy những hoa sóng.

Ngay phương hướng bên cảng lớn của tư đảo, ẩn ước có tiếng nổ của ma pháp.

Tác Bồi La không có cơ hội để đến đó xem chiến hướng, hắn cần phải nhanh chóng trở về Thái Lan Mễ Á gia tộc, dùng vũ lực của Kỳ tích hiệu tiếp thu

quyền lợi của gia tộc, hiện tại Thái Lan
Mễ Á gia tộc chắc đã bị lục quân chính
quy công kích.

Nhưng Kỳ tích hiệu đi chưa được bao xa
thì Ứng nhân thủy thủ trong vọng thất trên
đỉnh thuyền báo cáo một tin tức:"Phía
trước có một chiếc thuyền đang nhanh
chóng tiến lại gần Kỳ tích hiệu.

Một chiếc thuyền?

Lẽ nào là một chiến thuyền lạc đàn?

Tác Bối La tiếp lấy vọng viễn kính nhìn
về phía mặt biển.

Hắn quả nhiên phát hiện một điểm đen

nhỏ đang chạy ngược chiều với Kỳ tích hiệu, tốc độ hai bên đều rất nhanh, chốc lát đã có thể nhìn thấy rõ thuyền của đối phương.

Nhìn thấy lá cờ tòi tàn hình khô lâu đang tung bay, Tác Bối La cơ hồ bật cười.

Thuyền của hải tặc?

Ha ha, không ngờ lại là thuyền hải tặc!

Bọn chúng đã nhìn thấy Kỳ tích hiệu, lẽ nào còn dám tới đánh cướp?

Tác Bối La có chút hứng thú nhìn chiếc thuyền hải tặc đó không ngừng lại gần, thậm chí còn không hề gọi bọn thuộc hạ

cảnh giác.

Trước mặt Kỳ tích hiệu chưa từng có trong lịch sử thì chiếc thuyền hải tặc này chỉ là một đốm nhỏ không cần để ý.

Vì vậy Tác Bôi La chỉ nhẹ phát tay, ra hiệu tiến thẳng về phía trước.

Chiếc thuyền đơn giản này ngay cả việc lãng phí ma pháp cũng không có tư cách, chỉ cần dùng Kỳ tích hiệu đâm cho nó nát thành bột phấn là được, vì muốn thể hiện ưu thế siêu trường siêu trọng của Kỳ tích hiệu, Tác Bôi La đã tốn khá nhiều công phu ở đầu thuyền, hẳn không chỉ dùng kim loại tốt nhất, mà còn bỏ ra số tiền lớn mời Đại luyện kim sư và Đại pháp

sư liên hợp chế tạo ma văn phòng ngự.

Chỗ đầu thuyền của Kỳ tích hiệu chính là đầu thuyền, cũng là chỗ hao phí nhiều tiền bạc và công sức nhất.

Hơn nữa, đầu thuyền có thể tùy ý phóng ra thiết thương to như cái thùng, năng lực có thể đâm nát bất cứ chiếc thuyền nào trên đại lục hiện nay.

Cự ly càng lúc càng rút ngắn.

Lúc tới gần chừng trăm mét, Tác Bối La không cần viễn vọng kính cũng có thể thấy rõ.

Bất quá hẳn muốn nhìn xem biểu tình của

bọn hải tặc, chắc là sẽ rất hứng thú.

Viễn vọng kính trong tay hắn không ngừng di chuyển...

Sao không có người nào?

Trên chiếc thuyền hải tặc không nhìn thấy bóng người nào, Tác Bôi La có chút bất ngờ, thậm chí có cảm giác không đúng, nhưng cảm giác này nhanh chóng bị tín tâm của hắn đè nén, vô luận chiếc thuyền này cổ quái đến đâu cũng không thể gây thương hại cho Kỳ tích hiệu.

Bất quá vì lý do an toàn, Tác Bôi La cũng lui vào trong khoang thuyền, đồng thời ra lệnh cho thủ hạ khởi động cự hình

thiết thương.

Ba cái lỗ đen đường kính chừng 1 mét ở đầu thuyền mở ra, ba thanh trường thương dài chừng 10 mét, to cỡ thùng nước chậm rãi đâm ra, trên đầu thương đều có vô số răng cưa lấp lánh, đồng thời đầu thương còn được khảm tinh hạch kim hệ ma thú lĩnh chủ to cỡ trứng gà.

Chỉ ba cây thương này đã có giá trị liên thành, thảo nào Tác Bối La lại có tin tâm và cuồng vọng như thế.

Nhìn thấy thiết thương thò ra đầu thuyền, Tác Bối La không còn chút lo lắng gì, thậm chí còn cầm một ly Lang mỗ tửu ung dung thưởng thức, ngắm Kỳ tích hiệu

giống như một tòa núi lớn đè tới chiếc thuyền hải tặc lênh đênh.

Rắc...

Không có gì ngoài ý liệu, bất kể là thể tích trọng lượng mức độ phòng ngự, hai bên đều cách nhau mấy chục lần, sát na hai chiếc thuyền chạm vào nhau, ba thanh thiết thương đâm vào thuyền hải tặc giống như đâm vào tờ giấy, làm lủng ba lỗ lớn.

Sau đó Kỳ tích hiệu bằng vào trọng lượng áp đảo đã đè chiếc thuyền nát tan tành, ván thuyền, cột buồm, lá buồm bay tứ tán, một chiếc thuyền hoàn chỉnh sát na đã biến thành một đồng phế vật trên

biển.

Kỳ tích hiệu chỉ chấn động nhẹ một chút, sau đó dùng tư thái hoành tảo vô địch lướt qua. Tất cả mọi người, kể cả Tác Bối La đều bị lực lượng khủng bố này làm kinh hãi.

Tuy bọn họ đã vô số lần nghĩ tới sự vĩ đại của Kỳ tích hiệu nhưng lúc sự vĩ đại đó hiện ra trước mắt thì họ đều lệ nóng đoanh tròn.

Vì kỳ tích đó là do họ sáng tạo, hơn nữa còn được bọn họ nắm trong tay.

Tác Bối La nốc cạn rượu trong ly, sau đó quay người, hai mắt đỏ ngầu nhìn Mã

Đức Liên Na và Tác Mã đang ở một góc thuyền.

Hắn kích động và điên cuồng quát lớn: "Thấy chưa, thấy chưa? Đó chính là Kỳ tích hiệu do một tay ta sáng tạo, vô kiên bất tòi (không gì cứng rắn mà không phá hủy được), nó sẽ xưng bá ở thế giới trên biển."

Mã Đức Liên Na cũng bị lực lượng Kỳ tích hiệu triển hiện mới rồi khiến cho kinh hãi.

Nàng biết Kỳ tích hiệu rất cường đại nhưng không ngờ nó cường đại đến mức này.

Nhìn thấy Tác Bôi La thần sắc điên cuồng, nàng bắt đầu lo lắng Kỳ tích hiệu trong tay hắn sẽ làm thế giới này đảo loạn.

Đột nhiên tiếng chuông cảnh báo vang lên.

Đây là phương pháp mới của Kỳ tích hiệu, hệ thống cảnh báo tự động dùng nguyên lý ma pháp tinh mật chế tạo, chỉ cần có người xâm nhập vào thuyền không qua thông đạo bình thường, hoặc lúc hệ thống động lực của Kỳ tích hiệu bị uy hiếp trí mạng thì nó sẽ tự động cảnh báo.

Tác Bôi La nghe thấy tiếng cảnh báo tâm thần chấn động, thu liễm thần thái điên

cuồng, hấn xô cửa khoang thuyền hướng về mấy tên hộ vệ đang chạy tới quát: "Xảy ra chuyện gì?"

Vì Kỳ tích hiệu lần đầu ra biển, đối mặt với cảnh báo bất ngờ này, mọi người đều có chút hoảng loạn.

"Chủ nhân, chân vịt của Kỳ tích hiệu hình như bị quán phải cái gì."

"Sao?"

Tác Bối La kinh hãi la lên, lúc này hấn vừa tới boong thuyền, phát hiện bọn thủy thủ đang hoảng sợ nhìn xuống mặt biển.

Hơn nữa chấn động do vận luật máy móc

của Kỳ tích hiệu đã biến thành rất yếu ớt.

Tác Bối La kinh hoàng phát hiện mặt biển có vô số thực vật phù du, những thực vật này phát triển rất nhanh chóng, tuy tốc độ của Kỳ tích hiệu rất nhanh nhưng tốc độ sinh trưởng của lũ thực vật này còn nhanh hơn, hiện tại trên mấy km mặt biển toàn là màu xanh lục của thực vật.

Chân vịt chính là bị bọn tảo này quần lấy.

Động lực của Kỳ tích hiệu cố nhiên là rất kinh người nhưng tảo biển quần lấy càng lúc càng nhiều.

Tiếng bánh răng và đinh vít ken kết khiến người ta phải ghê răng.

Tác Bối La hét lớn: "Mau dừng động cơ lại, mau lên!"

Hắn tuy không biết rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng nếu không cho chân vít dừng quay thì hệ thống động lực của Kỳ tích hiệu sẽ biến thành một đồng phế liệu.

Hắn không thể để toàn bộ tâm huyết cả đời của mình lần đầu hạ thủy đã bị tiêu hủy.

Chân vít cuối cùng cũng dừng lại.

Tất cả hộ vệ thân sắc khảm trương rút vũ

khí ra, cả Tác Bồi La cũng đã rút đao ra, tình trạng quý dị trước mắt khiến cho hắn không thể không lo lắng.

Không biết bao lâu sau, bốn bề vẫn sóng lặng gió yên.

Không có người, cũng không có thanh âm.

Tim Tác Bồi La cơ hồ vọt lên lồng ngực. Đây nhất định không phải do con người làm ra, bằng không làm sao đáng sợ quá mức như vậy. Hắn đang muốn sai thủ hạ dùng thuyền nhỏ đi thanh lý tảo biên, đột nhiên một tên thủy thủ la lên.

Mọi người đều bị dọa đến nhảy dựng

lên. Nhìn về phía thủy thủ đứng gần mạn thuyền, chỉ thấy hai chân hấn bị dây leo to lớn quấn chặt, dây leo này bò lan ra thuyền, tên thủy thủ kinh hoàng dùng dao chém chặt nhưng bất luận thế nào cũng không chặt đứt được.

Mấy thủy thủ cách hấn không xa vội vàng chạy tới giúp hấn, họ vung mấy dao chém đứt được dây leo nhưng thân sắc họ lại hiện lên vẻ kinh hoàng vô cùng.

Tác Bối La và các thủy thủ khác đều không tự chủ được chạy đến bên mạn thuyền, sau đó... sắc mặt họ biến thành kinh sợ khủng khiếp.

Vô số... vô số dây leo quấn quanh

thuyền, không ngừng leo lên trên, tốc độ nhanh chóng mắt thường có thể thấy được. Hiện tại cả chiếc Kỳ tích hiệu giống như một tiểu đảo bị thực vật phủ trùm lên.

Oa!

Một tên thủy thủ mắt không chế vung đao chém loạn xạ.

Nhưng dây leo nhiều vô số kể, hơn nữa những dây leo bị chém đứt cũng nhanh chóng đâm nhánh mới.

Thuyền viên trong khoang phát động mìn pháp pháo nhưng nòng pháo cũng đã bị vô số dây leo bít chặt.

Vô số dây leo bò lên sàn thuyền trong ánh mắt tuyệt vọng của bọn thủy thủ, sau đó dây leo quấn chặt lấy mọi người, Kỳ tích hiệu đã bị thực vật nuốt chửng.

Rốt cục là chuyện gì?

Rốt cục là chuyện gì?

Là hải thần nổi giận sao? Nhất định là vậy rồi.

Tay chân Tác Bối La bị dây leo quấn chặt không thể động đậy, nhưng toàn thân hần rung động, mọi việc trước mắt thật sự là không thể lý giải.

Có thủy thủ đã sợ đến mức vãi cả cứt đá.

Bọn chúng đều cho là Kỳ tích hiệu đã khiến hải thần nổi giận, con cương thiết quái thú này nhất định đã xúc phạm đến giới hạn của hải thần.

Chiếc thuyền này căn bản không nên xuất hiện trên thế giới.

Bọn thủy thủ kinh sợ cầu xin hải thần tha thứ.

Chợt một thanh âm lạnh lẽo vang lên phá tan bầu không khí đáng sợ đó.

"Không cần cầu đảo, hải thần nhất định

sẽ không tha cho các người!"

Bọn thủy thủ nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy hai thân ảnh cao lớn đứng ở đầu thuyền. Một người thần sắc lạnh lùng, tóc đen mắt đen, còn người kia xinh đẹp đến mức khó tin, cho dù là mỹ nhân đẹp nhất cũng không sánh bằng, nhưng y khơi khơi lại là nam nhân.

Hai người dáng vẻ cổ quái này xuất hiện khiến cho bọn thủy thủ không chỉ không thoải mái, trái lại còn thêm sợ hãi.

"Sứ giả của hải thần, xin tha thứ cho bọn ta, nhà ta còn có mẹ già 80, còn có con nhỏ gào khóc đòi ăn."

Dương Chính phì cười.

Hắn không ngờ những câu như thế cũng xuất hiện ở thế giới này.

Hắn nhẹ nhàng phát tay ra hiệu.

Từng người một lần lượt leo lên thuyền, ai nấy cũng trọc đầu mặc bì giáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 8:

Môi lửa của thời đại công nghiệp

A

ds Những người này không nhẹ nhàng thoải mái như Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư. Ở trong nước biển đã lâu, hơn nữa Kỳ tích hiệu còn cao tới hai mươi mấy mét, bọn chúng cho dù đã trải qua huấn luyện ma quỷ cũng phải thở hồng hộc như chó.

Bất quá Dương Chính kỷ luật quá nghiêm, bọn chúng không dám phóng túng, ai nấy cũng cố gắng phấn chấn tinh thần giữ vững tư thái hào hùng.

"Tiểu Lai, có thể tản bọn thực vật này đi được rồi."

Lai Qua Lạp Tư gật đầu, hai tay giang ra, lăm nhăm niệm chú ngữ của Tinh linh tộc, hai mắt phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bọn thực vật phảng phất như nghe được lời triệu hoán vô thanh, thi nhau rời khỏi Kỳ tích hiệu, thực vật trên mặt biển cũng bắt đầu lặn sâu vào đáy bể, một lát sau mặt biển trở lại màu xanh nguyên thủy vốn có.

Bọn thủy thủ Kỳ tích hiệu nhìn thấy cảnh tượng huyền ảo này thấy đều há miệng trợn mắt.

Ánh mắt chúng nhìn Lai Qua Lạp Tư giống như là một vị thần linh.

Trừ thực vật trổ trên người bọn thủy thủ vẫn còn y như cũ, Kỳ tích hiệu đã khôi phục nguyên dạng, kết cấu kỳ vĩ hùng tráng khiến cho cả Dương Chính cũng tắc lưỡi khen thán.

Lúc này bọn hải tặc đã lấy lại sức lực không ít, Dương Chính phân phó bọn chúng đem toàn bộ thủy thủ bị trổ lên sàn thuyền.

Qua một lúc, Tát Phân đi nhanh tới báo với Dương Chính có người bị trổ dưới đáy thuyền và trong phòng thuyền trưởng,

đường như là bị bọn thủy thủ giam cầm, Dương Chính bảo hấn đem những người đó lên. Chừng 20 phút sau, tất cả mọi người trên Kỳ tích hiệu đều đã tập hợp trên sàn thuyền.

Không ngờ có tới hơn 100 người.

Bất quá trong số người bị cầm tù trên Kỳ tích hiệu còn có một tiểu nam hài và một thiếu nữ.

Theo Tát Phân nói thì hai người này được phát hiện trong phòng thuyền trưởng.

Lúc Dương Chính quan sát họ thì Mã Đức Liên Na cũng cẩn thận đánh giá bọn

xâm nhập xa lạ này, trong đó Dương Chính là nổi bật nhất, vì hắn có vẻ như là đầu lĩnh của nhóm người này, khí thế của người chỉ huy trên thân hắn không phải là người thường có thể có được.

Một trận đột biến khiến cho mọi việc vốn rất rõ ràng trở nên không biết sẽ như thế nào.

Mã Đức Liên Na không biết bọn người này là ai, bọn chúng xem ra thập phần xa lạ, bất quá tính không giống hải tặc.

Vì hải tặc không thể có kỷ luật nghiêm túc chỉnh tề như vậy, biểu hiện của chúng giống với quân đội hơn. Lúc danh từ này xuất hiện trong đầu Mã Đức Liên Na,

nàng lòng trầm xuống, lẽ nào là quân chính quy của Thái Gia Nhĩ hoặc Âu Đăng vương quốc sao?

Nếu như thật sự là vậy thì Thái Lan Mễ Á gia tộc triệt để tiêu tan.

Nhưng quan sát kỹ càng lần nữa thì y phục trên người họ tịnh không phải là quân phục của hai quốc gia kia.

Lúc Mã Đức Liên Na còn đang nghi vấn trùng trùng thì một thân ảnh cao lớn đi tới trước mặt nàng. Mã Đức Liên Na nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nam tử tóc đen lạnh lùng đó đang rút chủy thủ bằng xương màu xám ra cúi xuống quan sát nàng.

Mã Đức Liên Na vì miệng bị bịt lại nên không thể kêu lên, nhưng hai mắt lộ vẻ sợ hãi khủng khiếp.

Nàng mới 20 tuổi, cho dù bình thường trầm ổn bình tĩnh cỡ nào cũng không thể bình tĩnh đối mặt với tử vong.

Chủy thủ căn bản không hề dừng lại, thuận theo tay hấn chém xuống.

Mã Đức Liên Na kinh hoàng trợn mắt, sau đó nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, sau đó cảm thấy gương mặt mát lạnh.

Không hề đau đớn, Mã Đức Liên Na run rẩy mở mắt ra, chỉ phát hiện vải bịt

miệng đã bị chém đứt, sau đó nam nhân kia lại đi tới bên Tác Mã, cũng chém đứt vài bít miệng nó giống thế.

Chỉ có hai đao nhưng Mã Đức Liên Na cảm thấy nam nhân trước mắt này rất cường đại.

Nàng không phải là người không có kiến thức. Loại thủ pháp chém đứt vài bít miệng dính sát vào da này nếu không có nhãn lực siêu cường và cách khống chế lực cổ tay cực tốt thì căn bản không thể làm được.

Bất quá trước đó đã trải qua bọn thực vật khủng bố làm nền, vì vậy nàng không cảm thấy bọn người xâm nhập có được

vũ lực cỡ đó là kỳ quái.

Dương Chính khẽ nhíu mày, hai tù đồ trước mặt rõ ràng là có thân phận đặc thù.

Từ y phục hoa lệ tinh mỹ trên người họ thì có thể phán đoán đây là chính là nhân vật trọng yếu trong đám người bị cầm tù, còn những người khác thì giống với hạ nhân hơn.

Tiểu nam hài kinh sợ đến thần trí không còn sáng suốt, còn nàng thiếu nữ thì có chút khí độ, thần sắc tuy khản trương nhưng không hề sợ hãi. Dương Chính suy nghĩ một lát, nhìn thiếu nữ hỏi: "Nói thân phận của các người cho ta biết, nếu như

ta vừa ý thì sẽ thả các người đi."

Mã Đức Liên Na ngăn người, bọn người này ngay cả thân phận của mình mà cũng không biết sao?

Nàng nghĩ một lát, quyết định nói toàn bộ sự thật, vì ánh mắt của nam nhân trước mặt khiến nàng có cảm giác nội tâm hoàn toàn lỏa lồ trước mắt hắn, do đó nàng không dám giấu diếm, cố sức bảo trì thanh âm bình ổn nói: "Ta tên là Mã Đức Liên Na, là tử tôn đích hệ đời thứ 16 của Thái Lan Mễ Á gia tộc."

"Thái Lan Mễ Á, Thuyền vương thế gia..." Dương Chính im lặng ngẫm nghĩ hai cụm từ này, sau đó thâm so sánh

chiếc thuyền giống như tòa thành trên biển này cảm thán một tiếng: "Thảo nào..."

Tạo vật giống như kỳ tích này nếu như không phải là đại gia tộc hiển hách căn bản không thể phối chế.

"Các người không ngờ có thể chế tạo được thuyền cơ giới, thực sự là kỳ tích khiến người ta thán phục."

Dương Chính vô ý cảm khái, tâm tình này hẳn chỉ có một lần khi nhìn thấy Lô thần pháo do Tả Thanh Tử lưu lại.

Khoa kỹ hơn xa thời đại này?

Vì sao chuyện trái ngược lẽ thường lại xuất hiện ở thế giới này?

Dương Chính là tín đồ trung thành của học thuyết lô-gích, hẳn cho là trên thế giới không có chuyện gì mà không có đạo lý của nó, những sự kiện có thần bí, quỷ dị đến đâu cũng đều có căn nguyên có thể điều tra.

Bất quá bây giờ không phải là lúc điều tra loại vấn đề này.

Hắn hiện tại chỉ muốn tìm cách không chế chiếc thuyền này.

Mã Đức Liên Na khẳng định là không được, hoạt động thể lực kiểu này thì

thiếu nữ thân phận cao quý như nàng chẳng thể nào làm nổi, vì vậy hấn ngừng đầu lạnh lùng nói: "Ở đây ai có thể điều khiển thuyền? Nếu như muốn sống thì tự hiển lộ giá trị cho ta biết, bằng không thì ta cho các người xuống biển nuôi cá hết."

Loại uy hiếp trực tiếp này hiệu quả rất tốt, nháy mắt đã có tiếng kêu: "Hải thần đại nhân, là ta, là ta."

Xem ra bọn chúng đều đã cho rằng bọn Dương Chính là sứ giả của hải thần.

Bằng không chúng chẳng có cách nào giải thích được sự cường đại của họ.

Dương Chính tùy ý chỉ vào mấy người,

bọn hải tặc cỡi trói cho họ.

Nhìn theo mấy thân ảnh dáng vẻ rụt rè này, Dương Chính gọi Tát Phân và Thụy Ngang tới, bảo họ đi theo chúng, một là giám thị chúng, hai là có thể nhân cơ hội học cách điều khiển tòa thành lũy trên biển này.

Tát Phân và Thụy Ngang lĩnh mệnh rời đi.

Một đại thuyền thế này, nếu như là thuyền chạy bằng sức người như trước thì không biết cần phải có bao nhiêu người, nhưng Kỳ tích hiệu là thuyền cơ giới, vì vậy chỉ cần ba bốn người là có thể điều khiển được nó thuận lợi viễn hành trên biển.

Dương Chính hiện tại không còn thời gian thăm vấn bọn thủy thủ này, vì vậy sai bọn hải tặc còn lại giám thị bọn thủy thủ, còn mình thì chuẩn bị đi làm quen với chiếc Kỳ tích hiệu này, suy cho cùng đây chính là căn bản để hấn và Lai Qua Lạp Tư đi tới Ma Huyền quần đảo.

Lúc hấn rời đi, Mã Đức Liên Na la lớn: "Các người rốt cục là ai? Không phải đã nói chỉ cần vừa ý thì sẽ thả bọn ta ra sao?"

Dương Chính đầu cũng không quay lại nói: "Bọn ta là ai cô không cần quản, còn việc thứ hai thì đến lúc ta vừa ý thì tự nhiên sẽ thả cho đi."

Loại đáp án nước đôi này khiến cho Mã Đức Liên Na nổi giận, thậm chí mắng tên khốn một trận toí bời.

Dương Chính gọi một tên thủy thủ, bảo hắn đưa mình đi quan sát khắp nơi Kỳ tích hiệu.

Quan sát đồng thời cũng học tập luôn.

Sự hào hoa của Kỳ tích hiệu khiến cho người ta phải tắc lưỡi, không chỉ có phòng khách hoàn thiện, còn có cả khách thính lớn nhỏ, thậm chí có cả phòng giải trí, phòng huấn luyện ma pháp, phòng luyện kim, ngoài ra còn có phòng để vũ khí và nhiều phòng khác.

Chiếc thuyền này tuy không xa hoa bằng du thuyền hậu thế nhưng ở thế giới này thì chính là một tồn tại không thể nào tưởng tượng được.

Tên thủy thủ này địa vị hiển nhiên không thấp, hiểu biết đối với Kỳ tích hiệu rất rõ, hơn nữa còn kính sợ Dương Chính vạn phần, vì vậy không cần Dương Chính hỏi tới, hắn cũng nói hết tất cả mọi thứ mình biết. Theo hắn giới thiệu thì chiếc thuyền này đủ cho 500 người cùng lên thuyền đi biển 1 tháng, nếu như phối hợp với đội hậu cần chuyên nghiệp thì thậm chí còn có thể đi suốt ba tháng không cần cập bờ.

Nên biết thuyền lớn hiện tại tôi đa chỉ có thể ở trên biển 1 tuần lễ.

Loại khác biệt này thực sự khiến cho Dương Chính không thể nào không kinh ngạc.

Càng làm cho hắn kinh thán hơn nữa chính là Kỳ tích hiệu dùng cương thiết để làm khung, điểm này bảo đảm lực phòng ngự cho Kỳ tích hiệu, cũng là vốn liếng để nó thực hiện những chuyến hành trình vượt biển.

Sau khi đi vào phòng động lực, Dương Chính mới thực sự kinh thán cực điểm.

Nhìn thấy Tinh năng lô và hệ thống động

lực loại lớn mà chỉ có thể xuất hiện ở thời đại công nghiệp, Dương Chính cơ hồ như tưởng mình đã trở về lại thế kỷ 20.

Hắn sờ vào cơ quan máy móc phát ra ánh sáng kim loại giống như sờ vào làn da mỹ nhân, tràn ngập nhu tình.

Thậm chí mắt hắn còn lấp lánh ánh lệ.

Chỉ người xuyên việt từ thời đại khoa kỹ tới đây mới hiểu rõ ý nghĩa của những máy móc cơ khí này, chúng chính là thứ giúp nhân loại thoát khỏi lao tù của cầm thú, trở thành sinh vật đứng trên đỉnh thế giới. Bọn ta lên trời, xuống biển, bước chân thám hiểm của bọn ta xuyên qua sa

mạc, biển băng, sáng tạo rất nhiều kỳ tích trước giờ chưa từng có.

Tất cả những kỳ tích đó không phải do nhân loại bọn ta có siêu năng và siêu cảm đột nhiên tiến hóa.

Mà đó là vì bọn ta có được khoa học.

Trên địa cầu, khoa học có ý nghĩa chân chính chỉ chừng 400 năm mới đây, nhưng 400 năm này thành tựu của nhân loại hơn xa thành tựu của nhân loại trong hơn mười vạn năm trước đó!

400 năm này chính là thời đại công nghiệp, là thiên hạ của thời đại cơ khí.

Khoa học là ánh sáng, một khi hàng lâm nhân gian sẽ tồn tại cùng nhân loại muôn đời, quy luật này chính là chân lý, Dương Chính tin chắc là vậy.

Hắn tin chắc rằng Lam Phong đại lục ngu muội, lạc hậu, hoang dã đều có thể cải biến.

Cái gì là ánh sáng?

Ánh sáng đang ở trước mắt, đây chính là dấu hiệu của cuộc cách mạng cơ khí sắp tới.

Nó hoành không xuất thế, xuất hiện trước mặt Dương Chính, cỗ máy lạnh lẽo này ai có thể biết được nó chính là môi lửa

có thể cải biến cả nền văn minh thế giới.

Dương Chính sòng lòng rào rạt!

Lúc hắn trở lại sàn thuyền, liền trình trọng cớ trời cho Mã Đức Liên Na và Tác Mã.

Vì trong mắt hắn, người có thể sáng tạo được loại máy móc này chính là trân bảo của thế giới, là nhân vật có thể được nhân loại hậu thế kính ngưỡng. Tuy bước chân của lịch sử không vì trở ngại trước mặt mà dừng lại nhưng khoa học phát triển ở địa cầu đã từng chịu vô số bức hại. Tông giáo, phong kiến, quân quyền, mê tín đều muốn bóp chết khoa học từ trong trứng nước.

Dương Chính không biết tình hình Lam Phong đại lục hiện giờ ra sao.

Nhưng hắn tuyệt không tự mình sát hại nhân vật có thể thúc động lịch sử phát triển.

Mã Đức Liên Na thấy Dương Chính thay đổi thái độ thì kinh nghi bất định, Dương Chính không thể giải thích, hắn chỉ có thể bảo đảm không làm hại bọn họ.

Được hắn thuyết phục, Mã Đức Liên Na kể lại nguyên ủy sự tình lại cho hắn.

Dương Chính đối với đấu tranh quyền lực trong gia tộc tịnh không hứng thú, bất

quá hấn chú ý rằng Tác Bồi La chính là tổng công trình sư của Kỳ tích hiệu.

Công tác nghiên cứu chế tạo Kỳ tích hiệu đều do hấn chủ trì tiến hành, vì vậy Dương Chính không nói nhiều lời, lập tức gọi người đi thả Tác Bồi La ra, hơn nữa còn rất lễ phép với hấn. Cử động này khiến cho Mã Đức Liên Na bất mãn vô cùng.

Nhưng điểm này căn bản Dương Chính không để tâm.

Hấn hiện giờ chỉ quan tâm đến việc ai có tài năng, nhân cách khiếm khuyết thì có thể bổ cứu được.

Huông gì Dương Chính đã trải qua nhiều trận tranh quyền đoạt lợi, xem ra những gì Tác Bối La làm hoàn toàn cũng chẳng phải thập ác bất xá, một người có tài hoa, có dục vọng chỉ vì niên kỷ nên không thể được thừa kế, do đó mới nghĩ tới chuyện tranh đoạt quyền lợi, cũng rất phù hợp với quan điểm của thế giới này.

Tác Bối La kinh nghi bất định khi được Dương Chính chào hỏi nhiệt tình. Hiện tại hắn vẫn còn cho Dương Chính là Thần minh, được Thần mời ngồi vào ghế trên thực sự là hắn không thể tiếp nhận nổi được điều đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 9:

Khinh người quá đáng

T

ác Bối La tiên sinh, đừng khẩn trương." Dương Chính phong độ phiên phiên như thân sĩ, cất tay nhắc chân đều không có chút lảng lệ nào như trước, cơ hồ khiến cho Tác Bối La nghĩ rằng mình nhìn thấy ảo giác.

Vẻ cảnh giác trong mắt hắn vẫn chưa tiêu tan, mông đặt ghé vào bên ghế, run rẩy sợ hãi nói: "Ta có thể ra sức gì cho hải thần các hạ không?"

Dương Chính cười ha hả: "Tác Bối La

tiên sinh, ta không phải là hải thần hay hải thần sứ giả gì cả."

Thấy dáng vẻ bán tín bán nghi của Tác Bối La, Dương Chính đứng dậy nhìn ra mặt biển vô cùng tận qua khung cửa thủy tinh nhàn nhã nói: "Tác Bối La tiên sinh đã sáng tạo nên chiếc thuyền giống như kỳ tích này, chính là để vượt biển, vì sao lại sợ hãi thứ gọi là hải thần?"

"Hải thần đại nhân, tiểu nhân không dám." Tác Bối La cho là Dương Chính thử thăm dò hấn, sợ hãi đến nhảy dựng lên, vội vàng rạp xuống đất thi lễ.

Dương Chính có chút đau đầu, vội nâng hấn dậy.

"Xem ra ông nhất định coi ta là hải thần bấy bạ gì đó rồi. Thôi được, ông thích nghĩ gì thì nghĩ, ta cần hỏi mấy việc, ông nên thành thật trả lời."

Tác Bối La vội vàng gật đầu đồng ý.

Xem ra tiểu Lai đã làm cho hấn quá mức sợ hãi, Dương Chính quan sát cục diện từ đầu nên cũng không thấy kinh ngạc trước pháp thuật khủng bố của Lai Qua Lạp Tư, nhưng Dương Chính lại không nghĩ tới pháp thuật này trong mắt nhân loại bình thường thì quá mức đáng sợ.

Kỳ tích hiệu chính là tâm huyết cả đời của Tác Bối La, hấn vô cùng kỳ vọng đối

với nó. Vì vậy nhìn thấy hy vọng cả đời của mình bị bọn Dương Chính đánh bại, khổ tâm và sợ hãi người ngoài không sao biết được, hiện tại Tác Bôi La lòng dạ như tro tàn, căn bản không có ý niệm phản kháng, chỉ cần giữ được tính mạng là được.

Dương Chính thuận miệng hỏi mấy vấn đề về cách chế tạo Kỳ tích hiệu.

Tác Bôi La đối đáp rất nhanh chóng, gặp những chỗ khó hiểu hắn đều tận tâm giải thích cho Dương Chính từ dễ đến khó.

Dương Chính phát hiện hắn quả nhiên thấu triệt cấu tạo của Kỳ tích hiệu vô cùng.

Tác Bối La tinh thông lý luận cơ giới của Kỳ tích hiệu phi thường, vì chiếc thuyền này chính là tâm huyết cả đời hấn chế tạo, có thể nói mỗi một linh kiện đều đã qua tay hấn, dù nhắm mắt vẫn có thể nói ra bộ vị của bất cứ linh kiện nào.

Bất quá hỏi đi hỏi lại, Dương Chính phát hiện ra một vấn đề. Lúc hấn hỏi vào nguyên lý sâu xa bên trong thì biểu hiện của Tác Bối La khiến cho hấn rất thất vọng.

Nên biết cho dù bom nguyên tử chấn động thế giới nhưng lý luận cơ bản nhất của nó vẫn chỉ là công thức $E=mc^2$ của Ái Nhân Tư Thản (Albert Einstein). Ở

chiến tranh thế giới thứ hai nếu không có công thức này thì nước Mỹ không thể nào phát minh được bom nguyên tử, hơn nữa nước Đức cũng nhờ vào công thức này phát minh ra bom nguyên tử để khống chế thế giới.

Vì vậy Dương Chính rất mong chờ Tác Bối La có thể khiến cho hấn kinh hỉ trên những nguyên lý cơ sở này.

Nhưng rõ ràng Tác Bối La chỉ là cơ giới chế tạo sư nhưng không phải là khoa học gia chân chính.

Dương Chính không tin Tác Bối La có thể chế tạo được Tinh năng lô, bánh răng, chân vịt... chỉ nhờ vào tự mày mò tìm

kiểm thông qua kinh nghiệm chế tạo, lại còn có thể khiến cho con cương thiết cụ thứ này nổi trên mặt nước.

Rất nhiều nguyên lý cơ sở liên quan đến chuyện này.

Dương Chính không phải là khoa học gia, hần chỉ hiểu rất ít nguyên lý bên ngoài, ví như dung tích đủ lớn thì cương thiết thuyền có mật độ phân bố nhỏ hơn mật độ nước biển mới có thể nổi trên mặt nước được, còn có định luật chuyển hóa năng lượng của Tinh năng lô.

Nhưng hần chỉ biết sơ sơ về những gì tạo ra nhờ công thức đó.

Hắn còn xa mới có thể gọi là tinh thông những nguyên lý đó, đó cũng là nguyên nhân năm xưa Dương Chính phí tận tâm lực cải tạo Lôi thần pháo chứ không thể nào chế tạo được chúng.

Hơn nữa Tác Bôi La còn không bằng được hắn.

Điều này khiến Dương Chính có chút ảo não, hắn cố gắng áp chế ngũ khí khó chịu hỏi: "Tác Bôi La tiên sinh, kỳ tích ông chế tạo ra đủ để kinh động thế giới, ta rất bội phục, nhưng thứ cho ta nói thẳng, với trình độ của ông nếu không có ai giúp đỡ thiết kế bản phác thảo, truyền thụ khái niệm Kỳ tích hiệu thì ông không thể nào chế tạo được chiếc thuyền này. Hiện tại

ta chỉ muốn biết ai đã cho ông bản thiết kế Kỳ tích hiệu."

Ngữ khí của Dương Chính tuy không hề mang vẻ uy hiếp nhưng ẩn chứa quyền uy không cho phép người khác từ chối.

Tác Bối La vốn rất kính sợ hắn, lúc này lại càng không dám dấu diếm: "Hải thần đại nhân, ngài đúng là sáng suốt. Tuy Thái Lan Mễ Á gia tộc bọn ta trước nay chưa từng bỏ qua kế hoạch chế tạo khóa hải đại thuyền, từ 5 năm trước bọn ta đã suy nghĩ tất cả biện pháp nhưng giống như hải thần đại nhân nói, Khóa hải thuyền chính là cấm vực của Thần, bọn ta gặp phải vô số nan đề, thậm chí đối với kế hoạch chế tạo khóa hải thuyền đã trở

nên tuyệt vọng. Cho đến 1 năm trước đây, có một người đến thăm viếng Thái Lan Mễ Á gia tộc bọn ta..."

Lúc này gương mặt Tác Bối La đầy vẻ kính ngưỡng: "Chính là người đó đã mang lại hy vọng cho bọn ta. Y lưu lại một bản vẽ, hơn nữa bản vẽ này miêu tả nguyên lý kết cấu của khóa hải đại thuyền rất tường tận, hơn nữa còn có đối chiếu với những chiếc thuyền hiện tại, nhờ vào bản vẽ đó bọn ta mới có thể chế tạo ra Kỳ tích hiệu."

"Người đó là ai?" Dương Chính hỏi tiếp.

"Ta không biết."

"Ông không biết?" Dương Chính nhướn mày.

Tác Bối La kinh hoàng nói: "Hải thần đại nhân xin xá tội, người đó chỉ gặp mặt gia huynh, sau này nghe gia huynh kể lại người đó toàn thân mặc áo choàng che dấu diện mục, hơn nữa gia huynh còn thập phần tôn kính với y... Không chỉ là rất thành kính mà mỗi khi đề cập đến người đó gương mặt gia huynh đều không dám có tư hào mạo phạm nào. Loại thần tình này ta chưa bao giờ nhìn thấy trên người gia huynh, vì gia huynh từ nhỏ đã rất dã man, không sợ trời không sợ đất, cũng không tin Thần ma, do đó ta có ấn tượng sâu sắc với điểm này."

Lúc này, Dương Chính chú ý khi Tác Bồi La nói "tha" chứ không phải "tha" (Hai từ này trong ngôn ngữ của Bắc đại lục phát âm không giống nhau) (chữ "tha" trong tiếng Hoa vốn chỉ "người kia" hoặc là chỉ "nữ nhân", hai từ này vốn đồng âm, ở đây chữ "tha" này là chữ "tha" chỉ "nữ nhân" - Người dịch)

"Nữ nhân sao?"

"Gia huynh nói đó là nữ nhân."

Dương Chính sờ mũi, ánh mắt hiện lộ suy tư.

Lúc này thuyền đã đến cô đảo.

Dương Chính thấy Tác Bồi La thực sự không biết danh tự người kia cũng không ép bức, chỉ bảo hắn cùng đi theo mình.

Kỳ tích hiệu dừng lại trên cô đảo mà Dương Chính huấn luyện bọn hải tặc, mọi người đều bị ép phải rời khỏi thuyền.

Tất cả mọi người tập hợp thành 4 nhóm trên bãi cát, 43 người thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc do Mã Đức Liên Na đứng đầu, 61 người "phản đồ" của Thái Lan Mễ Á gia tộc do Tác Bồi La đứng đầu. Hai bên đều không ưa nhau, liên tục châm chích, suýt nữa đã xảy ra ẩu đả. Dương Chính đứng giữa ép buộc nhân mã hai bên phân khai, Tất Phân và Thụy

Ngang dẫn đầu 17 người đứng sau lưng Dương Chính, còn có 21 tên hải tặc lúc đầu chịu làm chó cũng đứng phía sau, chúng được Dương Chính cho làm nô bộc.

Dương Chính bảo 21 tên hải tặc đó đi chuẩn bị thức ăn cho hơn 100 người này.

Sau khi ăn cơm xong, tinh thần mọi người cũng trở nên tốt hơn.

Hơn nữa họ phát giác Dương Chính không có ý giết mình thì đại đa số đều đã phóng tâm, sắc mặt không còn thần sắc hoảng sợ.

Mã Đức Liên Na thậm chí còn dạo quanh

gần chỗ Dương Chính, Dương Chính sớm đã phát hiện thần sắc của nàng ta có chút khác thường, bất quá hắn hiện tại không có hứng chủ động chào hỏi.

Đơn giản là vì hắn biết những gì hắn cần biết thì nàng không thể nói cho hắn biết, còn nàng ta cần gì thì Dương Chính không thể cho nàng được.

Sau khi phát hiện Thái Lan Mễ Á gia tộc không phải là người chân chính sáng tạo ra Kỳ tích hiệu, hắn đã không còn hứng thú gì với gia tộc này.

Dương Chính tính ra cũng không phải người xấu nhưng hắn cũng không thích làm anh hùng hiệp khách chu du bốn biển

giúp đỡ người khác.

Nếu như là người hấn yêu quý thì hấn có thể giao cả sinh mạng cho họ, giống như trước đó hấn vì các huynh đệ báo cừu, vì vương hậu và Tư Đế An mà tranh đoạt vương vị, việc nào cũng sát cơ trùng trùng nhưng hấn vẫn quyết làm cho bằng được, trái lại nếu là người hấn không quen biết thì hấn cũng máu lạnh vô cùng.

Huống gì hiện thời Lai Qua Lạp Tư còn cần hấn giúp đỡ.

Vì vậy hấn không thể có lựa chọn khác.

Kỳ tích hiệu hấn không thể nào trả lại cho Thái Lan Mễ Á gia tộc.

"Ta nói Kỳ tích hiệu ta cần trưng dụng."
Dương Chính nói chậm rãi từng chữ, không có chút hồ thẹn nào.

Tất cả thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc sắc mặt đều đại biến, trong đó Mã Đức Liên Na là người kích động nhất. Thiếu nữ mặt đỏ bừng kích động la lớn: "Vì sao? Kỳ tích hiệu là kết tinh tâm huyết của Thái Lan Mễ Á gia tộc bọn ta. Hiện giờ gia tộc đang hãm nhập nguy nan, bọn ta không thể mất đi Kỳ tích hiệu, nếu không thì gia tộc sẽ bị hủy diệt."

Dương Chính biểu tình vẫn giống như nhàm thạch điêu khắc thành, thanh âm không chút cảm tình: "Loại sự tình này

chỉ nên trách gia tộc các người vô năng, thứ cho ta nói thẳng, chiếc thuyền này nằm trong tay các người thì sẽ làm cho gia tộc các người mau bị hủy diệt."

"Sao có thể? Bọn ta có Kỳ tích hiệu, ở trên biển vốn đã ở thế bất bại."

"Bất bại? Vậy thì vì sao chiếc thuyền này lại rơi vào tay ta?"

"Người..." Mã Đức Liên Na sững sờ, đúng là như vậy, nếu như Kỳ tích hiệu là vương giả bất bại trên mặt biển thì vì sao chỉ có mấy người trước mắt đã có thể đánh bại Kỳ tích hiệu.

"Cổ hương của ta có một câu nói Thất

phu vô tội, hoài bích kỳ tội, ý tứ chính là người mang bảo vật sẽ bị người khác ham muốn, Thái Lan Mễ Á gia tộc các người vốn đã rực rỡ huy hoàng, lại có thêm Kỳ tích hiệu thì sẽ chân chính trở thành công địch." Dương Chính bình thản nói.

"Nhưng mà... đã không còn cách nào lùi bước, hiện tại Thái Gia Nhĩ và Âu Đăng vương quốc liên hợp lại đối phó với gia tộc bọn ta. Kỳ tích hiệu chính là hy vọng cuối cùng, ta van người, đừng đoạt mất hy vọng cuối cùng này đi." Mã Đức Liên Na đột nhiên quỳ xuống, cất tiếng ai cầu.

"Tiểu thư!"

"Tỷ tỷ!"

Nhất thời Tác Mã và bọn thủ hạ nhao nhao chạy đến vây quanh người Mã Đức Liên Na, có mấy võ sĩ của Thái Lan Mễ Á gia tộc ánh mắt đầy lửa giận nhìn trừng trừng vào Dương Chính.

Mã Đức Liên Na quỳ xuống khiến cho bọn võ sĩ trung thành cần cần cảm thấy bị vũ nhục, hiện tại cho dù đối phương là hải thần thì họ cũng liều chết chống lại.

Ở bên kia, Tác Bối La và thủ hạ ánh mắt phức tạp nhìn Dương Chính.

Tuy bọn họ là một nhóm người chuẩn bị tranh đoạt quyền lợi trong Thái Lan Mễ

Á gia tộc nhưng họ vẫn là người trong nhà. Ngay lúc nguy cấp tồn vong của Thái Lan Mẽ Á gia tộc, bọn họ cũng hy vọng Dương Chính không đoạt mất Kỳ tích hiệu.

Dương Chính khẽ nhíu mày.

Tình huống hiện tại cũng không ngoài ý liệu của hắn, hắn thở dài, chuẩn bị động thủ.

"Dương, ngươi định làm gì?" Thanh âm của Lai Qua Lạp Tư đầy vẻ lo lắng.

"Ta không cần giết bọn chúng, chỉ bắt quá ý kiến không thống nhất, xem ra phải bỏ chúng lại hòn đảo này thôi."

"Sao được? Làm vậy thì họ sẽ chết!"

"Trên đảo có nguồn nước, hơn nữa ta còn lưu lại 27 hải tặc, ta nghĩ như vậy chúng có thể sống sót ở nơi này."

"Nhưng mà vạn nhất có hải tặc khác hoặc cừu nhân của họ lên trên hòn đảo này thì sao?"

Dương Chính im lặng một lúc, sau đó không kiên nhẫn nói: "Người định làm gì, tiểu Lai, hiện tại không phải là lúc bọn ta đồng tình với chúng, không có Kỳ tích hiệu, bọn ta rất khó đến được Ma Huyền quần đảo, ta cũng chỉ là nghĩ cho người mà thôi, lẽ nào người không muốn nhanh

chóng trở về Ma Huyền quần đảo?"

Lai Qua Lạp Tư rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này y hận không thể nào trở về Ma Huyền quần đảo xem xem có chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng giáo dục y tiếp thụ từ nhỏ, tín ngưỡng của Tinh linh tộc khiến cho y không thể nào mở to mắt đoạt mất hy vọng duy nhất của hơn trăm người trước mắt, tội lỗi đó cả cuộc đời dài đằng đằng của y cũng chẳng thể nào cứu chuộc được.

"Tiểu thư, không cần cầu xin hấn. Bọn ta

liều với chúng, cho dù địch không nổi, võ sĩ của Thái Lan Mễ Á gia tộc bọn ta tuyệt cũng không chịu khuất phục."

"Tiểu thư, bọn ta thề chết chiến đấu cho Thái Lan Mễ Á gia tộc đến thời khắc cuối cùng..."

"Tiểu thư..."

"...."

Mã Đức Liên Na nhìn bọn võ sĩ đang kích động quanh mình, cảm thụ được sự trung thành của họ, trong lòng càng thêm đau đớn ray rứt.

Nàng không cho là dựa vào tinh thần

không sợ chết thì có thể chiến thắng trận chiến vô vọng này. Nàng đã thấy qua vũ dũng của Dương Chính và bọn người thủ hạ của hắn, hình tượng bất khả chiến thắng đã in sâu vào tim, nàng không muốn để cho bọn võ sĩ hy sinh vô nghĩa như vậy, nếu như cứ chết tại đây thì hy sinh của bọn họ hoàn toàn không có chút giá trị.

Lúc này nàng nhìn thấy Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Loại lãnh tĩnh và khí độ tự tin này khiến nàng phát hiện, trong mắt đối phương bọn người của nàng căn bản không đáng một đồng.

Bởi vì cho dù bọn thủ hạ sau lưng có tỏ vẻ hung hăng nhưng rõ ràng không hề có chút ngưng trọng, nếu như họ muốn giết bọn nàng thì căn bản ở trên thuyền đã động thủ rồi. Người có lòng tự tin tuyệt đối với bản thân như vậy mới có đáng vẻ coi thường đối phương đến thế.

Hơn nữa Mã Đức Liên Na không ngờ lại nhìn thấy chiếc Địa tinh Tật tốc phạm đậu bên cô đảo.

Bóng thuyền trong đêm cách đây một tháng lễ nào chính là đồng bạn của nam nhân này?

Lẽ nào còn có người có thể điều khiển

Địa tinh Tật tộc phạm qua lại ngoài khơi
Lam Mộng hải sao?

Mã Đức Liên Na nghĩ tới đây thì càng
khó biết thân phận bọn họ rốt cục là
cường giả cỡ nào.

Không, nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

Nhất định không thể tiếp tục như vậy, cần
phải đả động bọn họ, cần tranh thủ sự trợ
giúp của họ, đầu óc của Mã Đức Liên Na
xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ.

Đối với nam nhân mà nói Mã Đức Liên
Na rõ ràng là nữ nhân nhiều người thèm
muốn.

Nhưng mà đó là đối với người thông thường, còn với nam tử giống như Thần trước mặt nàng thì sao?

Nàng suy nghĩ tường tận, nghĩ hết tất cả những gì có thể phụng hiến cho nam tử này.

Không đủ, thật sự không đủ.

Những thứ đó còn chưa đủ động được nàng, huống gì là nhân vật siêu phàm như vậy.

Cuối cùng nàng nghĩ tới biện pháp cuối cùng... Nếu như không thể thì mệnh vận bị tiêu diệt hoàn toàn của Thái Lan Mễ Á gia tộc đã chú định sẵn.

Gia gia, phụ thân, tha thứ cho Mã Đức Liên Na, con thực sự không còn biện pháp nào khác... Nàng nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở mắt ra, tròng mắt co rút lại, nhãn thần đầy vẻ quyết tuyệt, đẩy bọn võ sĩ trước mặt ra. Mã Đức Liên Na kéo theo Tác Mã chậm rãi đi tới trước mấy bước, đồng thời ngăn trở thủ hạ theo sau.

Dương Chính cũng đang tìm cách thuyết phục tiểu Lai dẹp bỏ mối đồng tình vô vị này.

Giúp người làm vui thật sự không phải là tập quán tốt.

Lai Qua Lạp Tư cũng đang trải qua trận

chiến nội tâm.

Mã Đức Liên Na và Tác Mã lại gần, hai người đồng thời phát giác được.

Dương Chính ngoảnh đầu sang, nhìn thấy thiếu nữ thần sắc nghiêm túc, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Nàng ta muốn làm gì? Lẽ nào lại đến van cầu ta?

Lúc Mã Đức Liên Na tới gần Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư chừng hai mét thì dừng lại.

Tác Mã rõ ràng là rất kinh hoảng, một mực rúc sau lưng Mã Đức Liên Na,

nhưng nàng ta cứ nắm lấy tay nó không cho nó lui ra sau.

Lúc này, cử động của Mã Đức Liên Na đã hấp dẫn lực chú ý của người khác, mọi người đều thầm đoán xem Mã Đức Liên Na sẽ làm gì, bất quá họ không cho là nàng ta sẽ đi khiêu chiến Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư.

Bãi cát vốn rất huyền ảo nhất thời trở nên rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió biển rì rào và tiếng sóng ầm ào đập vào bờ biển.

Dương Chính khẽ nhích môi, sắc mặt không có chút biểu tình nào.

Còn Lại Qua Lạp Tư có chút bất nhẫn, khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn thân hình run rẩy vì kích động của Mã Đức Liên Na.

"Quy xuống, Tác Mã!"

Mã Đức Liên Na chột quát lớn, sau đó dùng sức ấn mạnh lên vai Tác Mã, khiến cho nó quy xuống bãi cát, Tác Mã nhin không được cất tiếng khóc rống, kinh lịch một ngày này giống như ác mộng, Tác Mã sớm đã không chịu nổi.

"Không được khóc!" Mã Đức Liên Na quát lớn.

Nhìn thấy tử tử phát uy, Tác Mã liền nín

khóc nhưng vẫn còn thút thít, nó mím chặt môi, nước mắt không kèm được rơi xuống má, còn hai vai không ngừng rung động, giống như một con cá trứng lao.

"Tiểu thư, người định làm gì?" Lão quản sự thốt, đang định chạy tới.

"Lùi lại! Ta dùng thân phận người giám hộ của người kế thừa đích hệ Thái Lan Mễ Á gia tộc ra lệnh cho các người, bất cứ ai cũng không được bước lên!"

Thanh âm thê lệ của Mã Đức Liên Na vang vọng trên bãi cát.

Lão quản sự và bọn võ sĩ đều ngăn người, không dám bước lên.

Dương Chính cũng không lưu tâm, hẩn nhướn mày, khẽ nhếch mép cười.

Nữ nhân này rốt cục là tính làm gì đây?

Mã Đức Liên Na đối mắt với Dương Chính.

Sau một lúc, ngọn lửa trong mắt nàng từ từ tắt ngấm, chỉ còn lại vẻ cung thuận và tuyệt vọng.

Nàng lại quỳ xuống.

Thanh âm của nàng chợt biến thành ôn thuận và chân thật: "Người kế thừa đời thứ 16 của Thái Lan Mễ Á gia tộc Tác

Mã và người giám hộ Mã Đức Liên Na, nhân danh hải thần Ba Tắc Đông tuyên thệ trung thành với ngài, cầu xin ngài giúp đỡ Thái Lan Mễ Á."

Nói xong, Mã Đức Liên Na cùng Tác Mã vừa quỳ vừa lết tới hai bước.

Sau đó ... nàng không ngờ lại bò rạp xuống, cúi người muốn hôn vào chiếc giày của Dương Chính.

Dương Chính vì kinh ngạc mà thất thần trong một sát na, vì vậy để cho Mã Đức Liên Na tới gần dưới chân hắn.

Bất quá hắn phản ứng rất nhanh chóng.

Tuy còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng ngay lúc Mã Đức Liên Na vừa cúi xuống chiếc giày hắt liền lùi lại một bước tránh đi.

Mã Đức Liên Na hôn vào khoảng không.

Nàng ngẩng đầu nhìn Dương Chính, lại tiếp tục dùng thanh âm máy móc nói lại một lần nữa: "Người kế thừa đời thứ 16 của Thái Lan Mễ Á gia tộc Tác Mã và người giám hộ Mã Đức Liên Na, nhân danh hải thần Ba Tắc Đông tuyên thệ trung thành với ngài, cầu xin ngài giúp đỡ Thái Lan Mễ Á."

Sau đó nàng lại lết tới lần nữa, muốn hôn vào chân Dương Chính.

Dương Chính lại lui về sau một bước.

Còn Mã Đức Liên Na tiếp tục lết tới không buông, lần này thậm chí nàng còn không nói gì mà trực tiếp hôn vào giày của Dương Chính.

Dương Chính cuối cùng cũng định thần lại, hấn quát lớn: "Dừng lại!"

Hắn cúi người xuống, lấy tay cản đầu của Mã Đức Liên Na lại.

Dương Chính cất tiếng, thanh âm mang vẻ rất sốt ruột: "Cô làm gì vậy, mau đứng dậy"

Mã Đức Liên Na lại tiếp tục dùng thanh âm máy móc nói lại lần nữa: "Người kế thừa đời thứ 16 của Thái Lan Mễ Á gia tộc Tác Mã và người giám hộ Mã Đức Liên Na, nhân danh hải thần Ba Tắc Đông tuyên thệ trung thành với ngài, cầu xin ngài giúp đỡ Thái Lan Mễ Á."

"Cô đứng dậy, ta không tiếp thụ." Dương Chính không chút do dự cự tuyệt ngay.

Còn tất cả mọi người trên bãi cát đều há miệng trợn mắt quan sát.

Tác Bôi La đứng một bên vội chạy qua, vừa chạy vừa quát: "Mã Đức Liên Na, ngươi làm cái gì thế? Ngươi làm sao có thể đại biểu cho Thái Lan Mễ Á gia tộc,

bằng vào đâu đại biểu cho Tác Mã?"

Mã Đức Liên Na lạnh lùng nói: "Ta không thể đại biểu, lẽ nào tên phản đồ dẫn sói vào nhà như người có thể đại biểu sao?"

Tác Bối La đuối lý, nhất thời ngẩn ra ở đó không nói được lời nào, một lúc sau hắn gầm lên giận dữ: "Ta vì tranh đoạt quyền thừa kế gia tộc nên đã làm chuyện sai lầm, hiện tại đã rất hối hận, còn người, người giao cả Thái Lan Mễ Á gia tộc cho người khác thì sao? Người mới triệt để là phản đồ!"

Nếu như người thừa kế Tác Mã tuyên thệ trung thành với Dương Chính thì Thái

Lan Mễ Á gia tộc sẽ trở thành gia tộc phụ thuộc của hắn.

Vì vậy Tác Bôi La mới giận dữ như thế.

Tuy hắn tính không thừa nhận địa vị thừa kế của Tác Mã đối với gia tộc nhưng thân là người của Thái Lan Mễ Á gia tộc, hắn cũng có kiêu ngạo của riêng mình.

Hắn tuyệt không chấp nhận trung thành với người ngoài gia tộc.

"Phản bội? Gia tộc cần phải tồn tại, đó là chính là nghĩa vụ của mỗi một tử tôn trong gia tộc." Mã Đức Liên Na đột nhiên rít lên: "NGười hiểu không? Hiểu không? Hiểu không?"

Ba câu chát vắn thơ tuyệt vô cùng vang lên, Mã Đức Liên Na đôi mắt nhòa lệ.

Tác Bối La bị nàng chát vắn đến cảm bật.

Hắn lơ mờ hiểu được một điểm, Mã Đức Liên Na chịu đựng nỗi khuất nhục đó, thậm chí còn cầu khẩn Dương Chính để hắn thu nàng làm nô bộc, chính là vì bảo tồn huyết mạch của Thái Lan Mễ Á, gia tộc nếu như không còn thì không còn gì cả.

Hơn nữa hiện giờ hiệu trung nếu có thể cứu được gia tộc thì mọi việc đều có giá trị.

Suy cho cùng năm xưa tiền nhân của Thái Lan Mễ Á đã từng tuyên thệ trung thành với quốc vương Thái Gia Nhĩ.

Bọn họ hiện giờ bất quá cũng chỉ là thay đổi đối tượng hiệu trung mà thôi.

"Chủ nhân, xin ngài thu nhận nô tỳ."

Thanh âm của Mã Đức Liên Na yếu ớt như đang ở trong cơn cuồng phong, cơ hồ đã hao tận toàn bộ tâm lực của nàng.

Nàng vươn tay nắm lấy cánh tay đang ấn trên trán của Dương Chính, sau đó hôn lên trên đó.

"Vô luận ngài đối xử với ta thế nào cũng được."

Mã Đức Liên Na thanh âm run rẩy nhưng sau khi nói xong câu này, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch. Đây chính là phản ứng tự nhiên của nữ nhân vốn cao cao tại thượng tự đả phá tôn nghiêm của mình trước mặt thủ hạ, tuy nàng cố hết sức ra vẻ tự nhiên, thậm chí còn biểu hiện giống như một nô tỳ chân chính sẵn sàng chịu trách phạt nhưng khó mà làm được.

Mã Đức Liên Na phảng phất cảm thấy mình giống như bị một bàn tay khổng lồ bóp nghẹt, thậm chí còn tưởng mình đã chết rồi.

Dương Chính ngăn người nhìn Mã Đức Liên Na giống như một con chó nhỏ nằm rạp trước thân mình.

Hắn không ngờ nữ nhân này lại làm như vậy.

Nàng ta không ngờ lại dám làm như vậy!

Tuy hắn không nhìn được mà cảm thấy bội phục nàng nhưng Dương Chính vẫn không cách nào quyết định được, hắn nhìn sang Lai Qua Lạp Tư.

Tinh linh vương tử mới là người làm chủ!

Dương Chính có chút đau đầu, sao nàng

ta không đi cầu xin Lai Qua Lạp Tư, lẽ nào hấn xem ra rất giống ác bá hiếp đáp người ta hay sao? Không ngờ lại dùng nữ sắc dụ hoặc mình...

Lai Qua Lạp Tư cảm động quá không quyết định gì được...

Y cảm thấy nếu mình không giúp đỡ bọn người này thì cho dù trở về được Ma Huyền quần đảo thì cũng mất đi tín ngưỡng của Tinh linh.

Nhìn thấy nhân thần của tiểu Lai, Dương Chính đã biết tên hảo nhân này đã nổi dạ đồng tình. Hấn thở dài: "Tiểu Lai, người không suy nghĩ lại ư?"

"Không cần, giúp họ vượt qua khó khăn trước đã, nếu chỉ muốn cứu vài người thì ta nghĩ cũng không quá khó."

Dương Chính nhún vai, chính chủ đã cất tiếng rồi, hắn cũng không cần làm người xấu, suy cho cùng ép bức nữ nhân đến nước này thì Dương Chính vốn tự cho mình là thân sĩ cũng thấy hổ thẹn.

Hắn rút tay lại, nhìn Mã Đức Liên Na đang quỳ trên mặt đất nói: "Cô đứng dậy đi, bọn ta đáp ứng giúp cô... Đừng cao hứng, nếu như địch nhân của các cô quá cường đại có thể uy hiếp sinh mệnh của bọn ta thì bọn ta sẽ lùi bước, kể cả Kỳ tích hiệu cũng không thể bị hư hao, đó là giới hạn cuối cùng."

Dương Chính nói xong, không lý gì tới Mã Đức Liên Na, cùng Lai Qua Lạp Tư đi về phía Kỳ tích hiệu.

Sau khi hấn đi một đoạn, phía sau dấy lên một trận hoan hô chấn động đất trời.

Dương Chính đưa tay sửa cổ áo, oán giận nói: "Đưa cho ta ít nước..."

Lai Qua Lạp Tư đứng sau lưng hấn cất tiếng cười không nén nổi.

Kỳ tích hiệu thừa phong phá lãng lướt đi trên Lam Mộng hải.

Kỳ tích hiệu đạt đến tốc độ cao nhất thì

nhANH HƠN GẤP BA LẦN THUYỀN KHÁC, HƠN NỮA TRONG TÌNH TRẠNG NGƯỢC GIÓ, NÓ CÀNG HIỆN RÕ VẼ VĨ ĐẠI.

ĐIỂM NÀY CÀNG KHIẾN CHO DƯƠNG CHÍNH THÊM HIẾU KỶ VỀ NGƯỜI THẦN BÍ LƯU LẠI BẢN VẼ KỶ TÍCH HIỆU.

ĐỨNG TRÊN SÀN THUYỀN, GIÓ MẠNH TÁP VÀO MẶT, ĐẦU TÓC HẮN BAY TÁN LOẠN, ÁNH DƯƠNG QUANG CHIẾU TRÊN GƯƠNG MẶT ĐƯỜNG NÉT PHÂN MINH CỦA DƯƠNG CHÍNH, SÁNG TỐI GIAO NHAU GIỐNG NHƯ BỨC TƯỢNG ĐƯỢC ĐẠI NGHỆ THUẬT GIA ĐIÊU KHẮC THÀNH.

VÔ LUẬN GIÓ THỔI LỚN CỠ NÀO, THÂN HÌNH HẮN VẪN CỨ BẤT ĐỘNG KHIẾN CHO NGƯỜI TA CÓ CẢM GIÁC ĐỈNH BẠT KHÔNG THỂ PHÁ HỦY.

Trên Kỳ tích hiệu, thuyền viên phân công hợp tác. Vì để cứu viện Thái Lan Mễ Á gia tộc nên thủ hạ của Tác Bồi La và Mã Đức Liên Na tạm thời bỏ qua cừu hận, toàn lực giúp cho hành trình thêm thuận lợi.

Trước lúc xuất phát, Dương Chính đã thông báo cho bọn hải tặc đến đi tùy ý, nhưng chỉ cần lưu lại thì sẽ có một số tiền lớn. Dương Chính vốn không hề bủn xỉn trong chuyện tiền bạc.

Vì vậy hiện tại hắn không cưỡng ép nhưng bọn hải tặc vẫn cứ theo hắn làm thủ hạ.

Suy cho cùng phải rất may mắn mới có

thể gặp được lão đại vừa cường đại lại vừa nhiều tiền như vậy, dù có đuổi thì chúng cũng không muốn đi.

Bất quá muốn làm thủ hạ cũng không phải dễ, tác phong của chúng hoàn toàn áp dụng theo quân đội, thậm chí còn nghiêm khắc hơn cả quân quy, bọn hải tặc chưa qua huấn luyện căn bản đều ly khai.

Đứng một lát, nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Dương Chính bình thản nói: "Chẳng phải ta đã nói không cần phục dịch rồi sao?"

Thanh âm của hắn theo gió truyền tới tai của người phía sau rất rõ ràng.

Vì gió quá lớn, y phục của người kia bay phần phật, cước bộ khinh phù loạng choạng, nàng ta hiển nhiên không có định lực như Dương Chính nên sau khi tìm chỗ tránh gió sau lưng hắn, nàng mới cất tiếng quát cường nói: "Người đã đáp ứng thỉnh cầu của ta thì ta cần phải thực hiện lời thề của mình."

Tuy nhiên nàng không đủ sức để nói, thanh âm bị gió thổi bạt đi không còn nghe rõ.

Dương Chính quay người lại lạnh lùng nói: "Ta nói không cần là không cần, huống gì nghi thức thệ ngôn còn chưa hoàn thành, vì vậy đừng có tự tác đa tình."

Mã Đức Liên Na chỉ im lặng nhìn hần, sau đó im lặng quỳ xuống đất, cúi đầu xuống giày của Dương Chính.

"Thôi, thôi, thôi." Dương Chính vội kéo nàng lên: "Bà cô à, sợ cô quá rồi, cô thích gì thì cứ làm đi."

Nhìn thấy Mã Đức Liên Na cuối cùng cũng không cố chấp cúi xuống hôn giày, Dương Chính đưa tay lên trán, đúng thật là đau đầu mà.

Biểu tình giống người này của hần khiến cho Mã Đức Liên Na nhếch mép cười.

Dương Chính kéo nàng dậy: "Vào trong,

gió lớn như vậy, lỡ như bị bệnh thì nằm bẹp bây giờ, giữ gìn sức lực chút đi, ngày mai có thể xảy ra chiến tranh đó."

"Chủ nhân" Mã Đức Liên Na khó khăn lắm mới thoát ra được danh từ này: "Nếu như... ta nói nếu như ngài cứu người của gia tộc thì ngài sẽ an trí bọn họ, không, bọn ta thế nào?"

Dương Chính ngăn người: "An trí? An trí gì?"

Hắn có một cảm giác bất tường.

Dự cảm của Dương Chính rất chuẩn xác, quả nhiên Mã Đức Liên Na nói tiếp: "Vì hiện tại chiến tranh bạo phát, với thực

lực gia tộc bọn ta, so với lực lượng quân sự của hai quốc gia thì không có được chút sinh cơ trên lục địa, vì vậy nếu như gia tộc bọn ta có thể may mắn thoát khỏi trận chiến tranh này thì chỉ có thể lưu vong trên mặt biển."

"Cô có ý gì?" Dương Chính sắc mặt trở nên xanh nhợt.

Mã Đức Liên Na không tránh né ánh mắt của Dương Chính, cô lấy dũng khí nói: "Nếu như lưu vong trên biển thì không có Kỳ tích hiệu căn bản là không thể, hơn nữa chủ nhân dường như muốn lấy nó đi, nếu vậy thì cho dù có cứu được người nhà của ta... thì họ cũng chỉ có một con đường chết..."

"Ta khinh!" Dương Chính nhin không được mắg, hấn chỉ vào mặt Mã Đức Liên Na nói:"Xú nha đầu, cô đừng có được đắg chân lán đắg đầu!"

"Xin chủ nhân thu nhận bọn họ!" Mã Đức Liên Na nói xong thì quỳ xuống.

Dương Chính tức đến lui lại mấy bước, giật chân ra khỏi Mã Đức Liên Na. Con nha đầu này, lại sử dụng tiếp chiêu này!

Hấn hất tay một vòng trên không, hơi thở thô trọng, lồng ngực nhô lên hụp xuống, vì không muốn kinh động người trên thuyền, hấn đành thấp giọng quát:"Ta không cần biết... Lão tử không phải là

nhà từ thiện, ta chỉ đáp ứng cứu người nhà cô, sau khi cứu xong thì bọn họ sống chết gì cũng không liên quan với ta."

Mã Đức Liên Na lần này không ép tới, chỉ im lặng đứng một chỗ bình tĩnh nói: "Gia tộc bọn ta chính là gia tộc lớn nhất đại lục chế tạo thuyền bè, bọn ta có được kỹ thuật đóng thuyền tốt nhất đại lục, có được bọn ta chủ nhân cũng có được một chi hải quân vô địch, chỉ cần chủ nhân thu lưu bọn họ, không, bọn ta thì cho dù có hủy diệt thế giới này thì bọn ta cũng đi theo ngài!"

Nhìn thấy ánh mắt điên cuồng của Mã Đức Liên Na, Dương Chính đầu óc chỉ hiện lên có hai chữ: "Ma chương!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 10: Bán nguyệt thành

Đ

ùng, ta không hề có ý đó." Dương Chính vội ngăn cản ý định của Mã Đức Liên Na.

"Gia tộc các người lợi hại đến vậy, tất sẽ có quốc gia muốn thu lưu, hà tất phải dựa vào cái cây nhỏ là ta đây? Ta vốn là miếu nhỏ sao có thể dung nạp được Bồ tát lớn như các người, đến lúc đó há chẳng phải là ủy khuất cho các người sao?"

Dương Chính áp dụng sách lược vu hồi,

dùng sắc mặt hòa hoãn nhất để thuyết phục Mã Đức Liên Na.

Mã Đức Liên Na không hề bị thuyết phục, bình thản nói: "Quốc gia ven biển chỉ có Thái Gia Nhĩ và Âu Đẳng vương quốc là mạnh nhất, các quốc gia khác khẳng định không dám thu lưu bọn ta, còn quốc gia sâu trong đại lục có thu lưu bọn ta cũng không có tác dụng gì lớn. Tuy nghề đóng thuyền có thể đem lại lợi ích cho bọn họ nhưng họ không thể kinh doanh hải mậu, dùng thuyền rất ít, bọn ta không thể đem lại lợi ích lớn cho họ vừa ý được, vậy làm sao họ có thể chiêu cố gia tộc bọn ta? Đến lúc đó Thái Lan Mễ Á gia tộc ăn nhờ ở đậu, sống chết đều nằm trong tay người khác."

"Còn cô cũng không thể không thấy rằng cô không biết gì nhiều về ta. Ta vốn chỉ là một người tự do, ra biển cũng là vì ép buộc, sẽ đến lúc nhất định phải trở về đất liền, khi ấy các người sẽ làm sao?"

"Chủ... nhân, ngài xin hãy nghĩ biện pháp."

Dương Chính cơ hồ ghen thở, nha đầu này sao lại cứng cổ như vậy chứ?

"Được được được, cô nói gì thì làm vậy đi." Dương Chính không muốn nói thêm gì nữa, hắn hiện giờ đánh không được mà mắng cũng không xong.

Trái lại hẳn đã có chủ ý, đến khi đó thì vô mông bỏ chạy, nhiều nhất thì bỏ lại Kỳ tích hiệu cho bọn họ, lẽ nào hẳn muốn đi thì Thái Lan Mễ Á gia tộc có thể giữ lại sao?

"Còn nữa... Đừng gọi ta là chủ nhân, ta tên là Dương Chính, cô gọi ta là Dương cũng được."

"Dạ, chủ..." Mã Đức Liên Na bị Dương Chính trừng mắt nhìn, vội vàng nuốt chữ "nhân" vào bụng, cúi đầu nói: "Dạ, Dương."

Dương Chính lầm bầm: "Không biết ai mới là chủ nhân đây!" Sau đó hẳn trừng mắt bỏ đi.

.....

Kỳ tích hiệu chạy hết tốc lực cả đêm trên biển.

Ngày thứ hai lúc trời còn chưa sáng, Kỳ tích hiệu đã tiến vào trong khu vực gần bờ, tốc độ bắt đầu chậm lại, đồng thời mọi người cũng trở nên cảnh giác hơn.

Phương án chiến đấu đã được Dương Chính nghiên cứu xong ngày hôm qua.

Thái Gia Nhĩ vương quốc và Âu Đẳng vương quốc khẳng định là nhắm vào Kỳ tích hiệu, nó cũng chính là ngòi dẫn nổ gây ra cuộc chiến tranh này, nó cũng là

chiến lợi phẩm không thể thiếu được, ai cũng đều biết khóa hải đại thuyền có ý nghĩa to lớn cỡ nào.

Có được chiếc thuyền cỡ này cũng chính là có được địa vị bá chủ vô địch trên biển.

Vì vậy, Thái Gia Nhĩ và Âu Đăng vương quốc tuyệt không thể bỏ qua Kỳ tích hiệu được.

Hơn nữa hôm qua Kỳ tích hiệu thất tung khiến cho hai nước đều cảm thấy mê hoặc, trước khi tìm được Kỳ tích hiệu thì bọn họ tuyệt không thể hạ sát thủ với Thái Lan Mễ Á gia tộc.

Bất quá, động thủ là điều nhất định phải làm.

Sau khi Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư thương nghị, bèn đưa Kỳ tích hiệu thả neo ở phía Đông Nam Bán Nguyệt thành cách bờ 100 hải lý, còn Dương Chính tự mình đi vào trong, đến lúc phát sinh chuyện gì thì đều có tín hiệu liên hệ.

Bán Nguyệt thành.

Lãnh địa của Thái Lan Mễ Á gia tộc chính là một cảng biển rộng lớn hình bán nguyệt nổi danh đại lục, đồng thời cũng là thành thị hải mậu lớn thứ hai của Thái Gia Nhĩ.

Số lượng thuyền bè thông qua cảng biển này mỗi ngày không biết bao nhiêu mà kể.

Hơn 1 tháng trước, sau khi Tác Bồi La gửi thư mời Mã Đức Liên Na và Tác Mã đi tới tư đảo thì Tác Bồi Áo Phu gia chủ hiện nhiệm của Thái Lan Mễ Á luôn mong chờ tin tức chế tạo Kỳ tích hiệu từ đó truyền tới. Hơn nữa Mã Đức Liên Na mỗi một ngày đều gửi tín kiện miêu tả tường tận chi tiết tình hình trên đảo cho y.

Đối với người con gái này, Tác Bồi Áo Phu thập phần thương yêu, vì vậy dù nàng đã 20 tuổi mà y vẫn không cho nàng xuất giá.

Trừ việc do ý nguyện của Mã Đức Liên Na, còn vì tính cách trầm ổn lạnh lẽo của nàng, có nàng phụ giúp Tác Bối Áo Phu rất là yên tâm. Y thường nghĩ nếu Mã Đức Liên Na là nam nhân thì thật sự là quá tốt, lúc đó thì y có thể giao quyền thừa kế gia tộc cho nàng cũng được.

Y tin rằng Mã Đức Liên Na có thể làm tốt hơn cả y.

Thậm chí những thành viên khác trong gia tộc cũng tin chắc điều này.

Đáng tiếc... đó chỉ là tưởng tượng, sự thật Mã Đức Liên Na là nữ nhân chẳng thể nào thay đổi, sớm muộn gì nàng cũng

phải xuất giá.

Tác Bồi Áo Phu chỉ có thể hết sức kéo dài thời gian nàng xuất giá, đưa Tác Mã cho nàng giám hộ, để nó có được giáo huấn của Mã Đức Liên Na từ nhỏ nên thời gian nó ở bên tỷ tỷ từ lúc 5 tuổi trở đi còn nhiều hơn thời gian nó ở gần mẫu thân.

Nghĩ tới đưa con gái khiến y kiêu ngạo, Tác Bồi Áo Phu hiện có chút nôn nóng.

Hôm qua y không hề có chút tin tức nào.

Vì sớm đã có hẹn ước mỗi ngày một phong thư tín, Tác Bồi Áo Phu tuyệt không tin con gái mình lại quên mất sự

tình quan trọng này, nàng ta xưa nay chưa từng làm cho y thất vọng.

Tình huống khác thường này khiến cho y từ hôm qua tới giờ đứng ngồi không yên, lo lắng không biết có chuyện gì không ổn phát sinh.

Lúc này người hầu canh cổng đột nhiên báo cáo có sứ giả của quốc vương tới.

Tác Bối Áo Phu ngăn người một lúc, sau đó sai người mời sứ giả vào. Sứ giả mang theo một tin tức rằng quốc vương đã lâu không gặp Tác Bối Áo Phu, thậm chí còn nhớ tới y cho nên muốn mời Tác Bối Áo Phu đi vào vương cung tham dự yến hội cung đình.

Tác Bối Áo Phu tịnh không nghĩ nhiều.

Vì quan hệ dựa dẫm vào nhau nên tư giao của Thái Lan Mễ Á gia chủ và quốc vương Thái Gia Nhĩ xưa nay vốn không tệ, bọn họ đa số từ nhỏ đã được an bài học tập chung, Tác Bối Áo Phu cũng không ngoại lệ. Y và Thái Gia Nhĩ quốc vương đời thứ 10 Nã Tát Lôn chơi thân với nhau từ nhỏ.

"Trở về báo với quốc vương bệ hạ, ta sẽ nhanh chóng tới dự."

Sứ giả cung kính hữu lễ nói: "Công tước đại nhân, quốc vương đã phái cả xe ngựa tới, ý tứ của bệ hạ chính là muốn ngài

cùng với ta tới vương đô."

Tác Bối Áo Phu ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Quốc vương bệ hạ phái cả xe tới?"

"Dạ, Công tước đại nhân."

Tác Bối Áo Phu tuy không nói gì nhưng trong lòng phiền muộn. Quốc vương có việc gì chứ? Chỉ là gặp mặt thôi mà, ước định thời gian là được rồi, sự tình gấp rút như vậy thật sự rất ít thấy.

Y nghĩ ngợi một lúc, cũng không cảm thấy gì nguy hiểm, suy cho cùng y cùng Nã Tát Lôn giao tình mấy chục năm, nếu nói hẳn ta đột nhiên muốn đổi phó y thì không có đạo lý.

"Được rồi, quốc vương bệ hạ đã muốn vậy thì ta chuẩn bị một lát rồi sẽ cùng lên đường với người."

Sứ giả được an bài trong phòng khách nghỉ ngơi một lát, còn Tác Bối Áo Phu tiến vào hậu viện của Công tước phủ, đầu tiên bảo hạ nhân chuẩn bị lễ vật, sau đó y còn tạm biệt thê thiếp.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, y gọi Ước Tác quản sự trong phủ tới, phân phó hẳn sau khi mình đi tới vương đô thì sắp xếp mọi chuyện trong phủ, hơn nữa đặc biệt yêu cầu hẳn xử lý tín kiện tới từ tư đảo.

Ước Tác từ nhỏ đã theo bên mình Tác

Bồi Áo Phu giúp y xử lý đa số công việc trong Thái Lan Mễ Á gia tộc, lại trung thành cẩn cẩn, thông minh lanh lợi, có thể nói là tâm phúc đệ nhất của Tác Bồi Áo Phu.

Lúc Tác Bồi Áo Phu nói mình được quốc vương mời đến vương đô thì Ước Tác ánh mắt lộ vẻ suy tính thâm trầm.

Thân là cánh tay trái phải của Tác Bồi Áo Phu, hơn nữa còn là đệ nhất mưu thần, Ước Tác suy nghĩ còn sâu xa hơn cả Tác Bồi Áo Phu.

Trước mặt Tác Bồi Áo Phu, hắn có thể nói bất cứ gì mà không e ngại, vì vậy hắn hoài nghi hỏi: "Đại nhân, quốc vương bệ

hạ đột nhiên mời ngài tới, lẽ nào ngài không thấy kỳ quái sao?"

"Có chút kỳ quái, bất quá đúng thật là bệ hạ và ta đã lâu không gặp."

"Cho dù đã lâu không gặp nhưng đâu cần phải trực tiếp phái xe ngựa đến mời đại nhân lên đường? Ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy."

Tác Bồi Áo Phu nghĩ một lúc, vỗ vai Ước Tác: "Đừng quá lo lắng, bệ hạ và ta giao tình thâm hậu, hơn nữa tính tình của y cũng khá nóng vội, nếu như lúc này ta ra sức khước từ thì không khỏi có chỗ bạc bẽo."

"Đại nhân... Nếu như, ta chỉ nói nếu như việc khóa hải đại thuyền bị bệ hạ phát giác thì sao?"

Ước Tác trầm giọng nói. Tác Bồi Áo Phu nghe vậy liền biến sắc.

"Điều này không thể xảy ra, việc của tư đảo nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài, người biết chuyện đều là kẻ tin cậy trong gia tộc. Tư đảo cũng nghiêm cấm người ngoài đi vào, trước lúc bệ hạ phái người thị sát đều có thông báo trước, họ làm sao có thể biết được?"

"Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, khóa hải thuyền nghiêm chế đã nhiều năm, hơn nữa một năm gần đây

lại có đột phá. Thái Lan Mễ Á bọn ta mua nhiều cương thiết, ván gỗ, tinh hạch số lượng đều hơn xa những năm trước nhưng thuyền bè thông thường đăng ký thì không tăng nhiều. Tuy rằng bọn ta có mua chuộc quan viên của Thuyền ty nhưng sự tình này nói cho cùng cũng không phải ổn thỏa vạn phần. Chỉ cần so sánh số lượng nguyên liệu mua vào và lượng thuyền thành phẩm thì rất dễ dàng phát giác sai lệch trong sổ sách. Hơn nữa trên thế giới này trừ người chết ra thì có ai bảo đảm chắc chắn không tiết lộ chút phong thanh nào? Ta cảm thấy khả năng quốc vương bệ hạ biết được việc chúng ta chế tạo khóa hải đại thuyền tịnh không nhỏ."

Tác Bối Áo Phu càng nghe thì đầu mày

càng nhíu chặt.

Tuy Thái Lan Mễ Á không có ý làm phản nhưng khóa hải đại thuyền quan hệ trọng đại, nếu quốc vương biết được thì thật sự là rất phiền phức.

"Người nói xem phải làm sao mới được? Bọn ta hiện tại còn chưa xác định quốc vương rốt cục đã biết chuyện khóa hải thuyền hay chưa, y lại mời ta tới chơi, ta sao có thể không đi?"

Ước Tác cũng nhíu chặt đôi mày, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển tính toán lợi hại.

"Quốc vương đã mời đại nhân thì có ba

khả năng. Một là chỉ nhớ tình bạn cũ mà mời tới, chỉ là khả năng này rất thấp. Hai là y đã biết chuyện khóa hải thuyền, mời đại nhân tới để hưng sư vấn tội. Khả năng cuối cùng là quốc vương muốn thử lòng đại nhân để xác định chuyện khóa hải đại thuyền, nếu như đại nhân một mực khước từ thì y sẽ có thể xác định được. Nếu đại nhân đi trái lại còn có thể hóa giải mọi nghi ngờ này. Ta cảm thấy khả năng thứ ba là lớn nhất, khả năng thứ hai cũng có thể xảy ra."

Tác Bối Áo Phu cơ hồ mê man:"Ước Tác, hiện giờ sứ giả đang chờ bên ngoài, bọn ta không có thời gian."

"Đại nhân, ngài có thể đi..." Ước Tác

trầm giọng nói: "Bất quá đồng thời bọn ta cũng phải chuẩn bị kỹ càng. Tuy quốc vương đối với đại nhân vẫn còn úy kỵ, ít có khả năng gây bất lợi cho ngài, chẳng qua cũng cần phải chuẩn bị vạn vô nhất thất."

Tác Bối Áo Phu gật đầu, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng: "Khóa hải thuyền liên quan quá lớn, bất quá đó cũng là hy vọng trở thành bá chủ chân chính trên mặt biển của Thái Lan Mễ Á gia tộc, tuyệt không thể phạm bất cứ sai lầm gì, cho dù có bỏ ra cái giá to lớn cỡ nào cũng đáng."

Ước Tác gật đầu, nói nhỏ bên tai Tác Bối Áo Phu một hồi.

Sau khi Tác Bồi Áo Phu nghe xong liền dẫn theo hai thị vệ, cùng sứ giả lên xe đi về vương đô.

Hai thời thần sau, một chiếc Địa tinh Tật tốc phàm nhanh chóng áp vào bên cảng ngoài Bán Nguyệt thành.

Một người tuổi trẻ mang áo khoác từ trên thuyền đi xuống, nhìn thấy Bán Nguyệt thành chưa hề xảy ra chiến sự, trong lòng cũng thâm thở phào một hơi.

Bất quá hần nhanh chóng phát giác bầu không khí có chút khác thường.

Trên đường vào thành, sự khác thường càng lúc càng rõ rệt, tuy bề mặt Bán

Nguyệt thành vẫn phồn hoa huyền ảo như cũ nhưng Dương Chính nhờ có tinh thần lực hơn xa thường nhân thì cho dù một ánh mắt khác thường cũng đủ để hắn cảnh giác, huống gì ánh mắt này lại có ở rất nhiều nơi, lại rất ẩn bí.

Hắn không dám dừng lại, một hơi theo địa đồ của Mã Đức Liên Na đưa cho đi tới Thái Lan Mễ Á Đại công phủ.

Càng tới gần công phủ thì càng nhiều ánh mắt thần bí dò xét hắn.

Dương Chính biết mình đã bị chú ý.

Bất quá luận về thuật truy tung theo dấu thì hắn vốn là lão tổ tông.

Vì vậy Dương Chính đi vào một lỗ điếm, sau đó từ cổng hậu đi ra ngoài, rồi len vào hẻm nhỏ, vượt tường, không những tránh thoát theo dõi chỉ trong vòng mấy phút mà còn đi tới một góc tường nhỏ bí ẩn ở đại công phủ.

Sau khi xác định quanh mình không còn ai theo dõi, hắn mới đi vào bên trong.

Mã Đức Liên Na cũng thật tỉ mỉ, tất cả các nơi cha nàng thường làm việc hoặc hay lui tới đều được nàng ghi chú kỹ càng trong địa đồ.

Nhờ vậy Dương Chính không phí chút sức lực nào đã tránh khỏi người tuần tra

của đại công phủ, giống như u hồn tiềm nhập vào thư phòng.

Nhưng lúc này Tác Bối Áo Phu đã lên đường về vương đô, Dương Chính đương nhiên không thể gặp y.

Dương Chính vừa định ra ngoài tìm những nơi khác thì nghe bên ngoài cửa có tiếng động, sau đó một người thân hình gầy ốm, sắc mặt nghiêm túc, cỡ chừng 30 tuổi bước vào trong.

Dương Chính nấp trên trần nhà quan sát.

Hắn phát hiện người kia đang xử lý văn kiện trên bàn, tuy hình dáng không giống như Mã Đức Liên Na mô tả nhưng rõ

ràng địa vị không nhỏ. Dương Chính bèn nhẹ nhàng tụt xuống sau lưng y, rút chủy thủ kê vào cổ.

Người kia kinh sợ, đang tính quay người lại, Dương Chính lạnh lùng quát: "Không được động đây!"

Cảm giác hơi lạnh trên cổ, người kia liền ngồi im, định lực của y cũng thực đáng bội phục, trừ lúc đầu bị Dương Chính khiến cho kinh ngạc ra thì hiện giờ đã nhanh chóng bình tĩnh lại, cất tiếng nói: "Không kể ngươi là ai, hãy nói ý đồ của ngươi ra, tiềm nhập vào đại công phủ để làm gì?"

Dương Chính chỉ lấy một viên đá màu

trắng có điêu khắc chữ trên đó đưa tới trước mặt y.

"Hộ thân phù của Mã Đức Liên Na tiểu thư?" Người kia kinh ngạc thốt.

Dương Chính lúc này mới cất tiếng: "Xem ra ta tìm đúng người rồi, Mã Đức Liên Na nói người có thể nhận ra tín vật này tuyệt đối là người đáng tin cậy."

Hắn rút chủy thủ lại, còn người kia quay đầu nhìn thân ảnh cao lớn xa lạ trước mặt nói: "Người rốt cục là ai? Sao lại có hộ thân phù của tiểu thư?"

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là tư đảo của gia tộc các người đã bị Âu

Đăng vương quốc và Thái Gia Nhĩ vương quốc liên hợp công hãm, ta chính là người được Mã Đức Liên Na nhờ tới thông tri cho các người."

"Sao?" Người kia không bảo trì nổi vẻ trấn định cất tiếng kêu lên, bất quá y nhanh chóng đè nén cảm xúc, nhỏ giọng nói: "Chuyện này sao có thể xảy ra? Thái Gia Nhĩ sao lại liên thủ với Âu Đăng vương quốc đối phó Thái Lan Mễ Á bọn ta?"

Dương Chính nói khái quát chuyện của Tác Bồi La cho y nghe một lượt.

Người kia nghe xong sắc mặt thoát xanh thoát trắng, sau đó y nghiền răng

nói: "Tác Bối La đáng chết, hắn sao lại đi làm chuyện này chứ?"

Dương Chính bình thản nói: "Chỉ là chuyện tranh quyền bình thường của gia tộc thôi, Kỳ tích hiệu nghiên chế thành công khiến cho hắn ta lạc quan quá mức với tiền đồ của mình, bất quá hiện tại không phải là lúc thảo luận tội lỗi của Tác Bối La, hiện giờ người nên suy nghĩ xem làm cách nào thông tri cho gia chủ của Thái Lan Mễ Á một cách nhanh chóng, để hắn dẫn người nhà trốn chạy. Kỳ tích hiệu đậu cách Bán Nguyệt thành 100 hải lý về phía Đông Nam, Mã Đức Liên Na tiểu thư cũng đang ở đó chờ các người. À, đúng rồi, đây là thư tín của Mã Đức Liên Na, người xem đi!"

Người kia sau khi tiếp lấy bức thư, xác nhận bút tích của Mã Đức Liên Na và cả ám giám (xác định ngẫm) không thể ngụy tạo xong, lại đọc hết nội dung, y hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ lại xảy ra chuyện đáng sợ như thế này.

Y nhìn Dương Chính, ánh mắt đầy vẻ cảm kích: "Ta là tổng quản Ước Tác của Thái Lan Mễ Á gia tộc. Dương tiên sinh ta phi thường cảm kích mọi việc ngài đã làm cho Thái Lan Mễ Á gia tộc, ta sẽ nhanh chóng an bài cho mọi thành viên của gia tộc rời đi."

"Gia chủ các người đâu?" Dương Chính hỏi.

Ước Tác nói:"Hai thời thần trước ông ta đã được mời tới vương đô."

Dương Chính thất kinh:"Bây giờ đi tới vương đô không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?"

Lúc này Ước Tác sắc mặt không chút kinh hoàng thất thố, y mỉm cười nói:"Không sao, nếu như ta suy đoán không lầm thì hiện giờ đại nhân nhà ta đang trên đường trở về..."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 11: Đột kích

K

hông giống như Dương Chính nghĩ, đại công phủ không có chút nào động.

Ám lưu cuộn cuộn chảy phía dưới vẻ bình tĩnh thông thường, Ước Tác trong một thời gian rất ngắn đã triệu tập được các thành viên trọng yếu của gia tộc. Tín kiện Dương Chính mang về chỉ trong một thời gian ngắn đã được các thành viên đó xem hết.

Đối mặt với tin tức bùng nổ cỡ này, Thái Lan Mễ Á gia tộc biểu hiện phong phạm

của một đại gia tộc, bọn họ không hề giống như một con ruồi nhặng bay lung tung mà ngay tức khắc mở cuộc họp. Sau khi họ bắt đầu nghiên chế khóa hải thuyền thì vốn đã có phương án phòng hờ.

Vì để biểu hiện thành ý của gia tộc, bọn họ cũng mời Dương Chính tham gia cuộc họp này.

Tổng cộng các thành viên trọng yếu của gia tộc và thêm những gia thần tin cậy chỉ có bảy tám mươi người.

Ước Tác đem mọi việc kể ra sơ lược, đồng thời còn phân tích tình huống trước mắt cho mọi người. Sau đó y trầm giọng

nói: "Đây chính là nguy cơ lớn nhất của Thái Lan Mễ Á gia tộc kể từ 500 năm nay, vì Tác Bối La quá tham lam nên gia tộc bọn ta hiện giờ đã hãm nhập trong khốn cảnh, bị Âu Đẳng vương quốc và Thái Gia Nhĩ vương quốc liên hợp công kích. Hiện tại tư đảo đã bị chiếm, Bán Nguyệt thành khẳng định cũng đã nằm trong vòng giám thị của chúng. Trừ các thành viên trọng yếu của gia tộc, ta cho các gia thần còn lại 2 lựa chọn, một là rời khỏi Thái Lan Mễ Á gia tộc, hai là đi theo bọn ta trốn ra biển. Các người có một phút để thảo luận, ai chọn lựa rời khỏi Thái Lan Mễ Á thì đứng sang bên trái, còn ai chọn lựa đi theo bọn ta thì đứng sang bên phải. Bất kể chọn lựa thế nào thì ta cũng không làm khó các

người."

Nói xong, Ước Tác im lặng, bình tĩnh nhìn xuống bên dưới.

Còn trong nghị hội thính trừ tiếng hô hấp nặng nề ra thì không còn thanh âm nào khác, không có ai thảo luận với nhau.

Nhiều nhất thì họ cũng chỉ dùng ánh mắt trao đổi với nhau.

Qua một lúc sau, chỉ có mấy người thừa thốt đi sang bên trái.

Hết 1 phút, Ước Tác bình thản nhìn họ phát tay nói: "Các người có thể đi ra."

Mấy người đó nhìn nhau rồi cùng rời khỏi hội thánh.

Lúc này Dương Chính chú ý thấy khoe miệng Ước Tác khẽ nhếch lên, một thân vệ bên người y vô thanh vô tức đi ra ngoài.

Dương Chính là hạng người nào mà không hiểu rõ ý tứ của Ước Tác? Hắn có thể chắc chắn rằng những người ly khai sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt trời ngày mai, thậm chí còn có cả người thân của họ. Tên Ước Tác này thực sự quá mức hiểm ác.

Dương Chính bất động thanh sắc ngồi ngay tại đó xem diễn biến.

Sau đó Ước Tác bắt đầu đề xuất phương án đào vong.

Dương Chính đứng bên nghe một lúc mới biết Thái Lan Mễ Á gia tộc có một thông đạo đi tới xưởng đóng tàu, ở đó còn có một cảng khẩu tư nhân thông ra hải cảng.

Ước Tác suy tính mọi việc đầu ra đó, sau khi nghe ý kiến mọi người, y bắt đầu phân biệt những việc cần chú ý, vì cả gia tộc đều phải trốn ra biển, thậm chí có thể không thể quay lại đất liền, do đó y phải chuẩn bị tất cả những thứ tốt nhất có thể.

Lương thực nước uống không cần phải nói, còn có cả các công cụ thường ngày,

kể cả cuộc chim, chùy tử, thiết lê các loại cần thiết cho công cuộc khai hoang y đều chú ý đến.

Trong gia tộc chỉ còn lại các thành viên cực kỳ quan trọng, ngoài ra những nô bộc, thậm chí cả nữ tỳ và tiểu thiếp toàn bộ đều được cho rời đi.

Bất quá trước khi cho họ rời đi thì tuyệt không thể để họ tiết lộ nửa phần, tốt nhất là phải tập hợp tất cả lại một chỗ.

.....

Từng việc cần chú ý đều được Ước Tác nêu ra, sau 5 phút thì mọi người bắt đầu an bài nhân thủ chuẩn bị ra biển.

Sự tình phức tạp vô cùng nhưng dưới sự bố trí của Ước Tác không có chút nào rối loạn.

Dương Chính không thể không cảm thán, quả nhiên là quản gia của một đại gia tộc, chỉ bằng năng lực xử lý đó cũng đã không thua gì nhân viên công vụ từng được huấn luyện một cách hệ thống thời hiện đại.

Nhân số trong nghị hội thánh càng lúc càng ít, lúc Ước Tác bố trí thì những người được phân phối nhiệm vụ đã lui ra chuẩn bị công tác.

Cuối cùng chỉ còn có rất ít người còn

ngồi lại đó.

Những người còn lại ánh mắt sắc bén, thân thể cường tráng, hoặc là có mặc pháp bào cao cấp.

Ước Tác nhìn họ một cái, bình thản nói: "Điều cuối cùng bọn ta chờ đợi chính là sau khi Thái Lan Mễ Á thuyền đội rời đi an toàn thì bọn ta mới có thể rời đi được."

Những người còn lại đều không có chút dị nghị, tất cả đều đứng lên lĩnh mệnh.

Ước Tác sau khi bố trí hết mọi việc mới phát hiện Dương Chính còn ngồi lại, y hơi ngẩn người nói: "Dương tiên sinh sao

không đi trước một bước tới xưởng đóng tàu..."

"Không cần!" Dương Chính đứng dậy, đi ra ngoài: "Xưởng đóng tàu chắc chắn có người giám thị, bọn ta chỉ là điệu hồ ly sơn mà thôi."

.....

Mặt trời đã lặn về Tây, ánh dương quang nhuộm cả Bán Nguyệt thành một màu vàng rực.

Mọi người đều đang làm công việc cuối ngày, thuyền về trên bến rất nhiều, ngư dân cũng lấy cá ra bán, tự nhiên những người khuân vác cũng bắt đầu công việc.

Mọi việc đều diễn ra giống như cũ, cũng như Bán Nguyệt thành mấy trăm năm về trước.

Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn chột vang lên.

Mặt đất chấn động kịch liệt, mọi người đều đánh rơi hết những thứ cầm trong tay, nhìn về phía thành nội.

Không ít người từ đó nhanh chóng phóng ra, chạy về phía phát ra tiếng nổ.

Sau một lúc, trong thành chột xuất hiện một số hắc y nhân, bọn chúng đều đeo vải đen bịt mặt, hai tay cầm đao, vừa

chạy vừa ném những chiếc bình thủy tinh xuống đất, sau khi những chiếc bình đó chạm đất tiếng nổ liền vang lên, đồng thời từng ngọn lửa trong bình cũng bốc cháy hùng hực, nuốt cả nhà cửa.

Mọi người đều ngơ ngẩn.

Bọn người này xuất hiện đột ngột giống như từ trên trời hiện xuống, hơn nữa còn giống như quái thú, chỉ biết phá hoại tất cả những gì trước mặt.

Bọn hắc y nhân này rõ ràng là những pháp sư pháp thuật cao cường.

Bọn chúng vừa chạy vừa phóng hỏa cầu, hỏa cầu chạm phải những ngôi nhà làm

bằng gỗ tức thì bốc cháy mạnh mẽ.

Nhất thời trên đường mọi người trở nên hỗn loạn, tiếng khóc la vang dậy.

Còn có một số người cố ý rống lên: "Âu Đãng vương quốc đánh tới nơi rồi!"

Lúc này, Bán Nguyệt thành lang yên ngùn ngụt, ít nhất cũng có mấy chục chỗ bị đốt cháy. Kiến trúc trong Bán Nguyệt thành chủ yếu là gỗ, hơn nữa gió gần biển thổi mạnh, thế lửa liền lan ra.

Cũng không biết trong bình phóng ra thứ lửa gì mà khói bay mù mịt khắp nơi.

Người bị khói tấp vào mặt đều ho đến

chảy nước mắt.

Khủng hoảng một khi lan ra căn bản không thể dừng lại, Bán Nguyệt thành vì người người hỗn loạn mà trở nên nhốn nháo như ong vỡ tổ.

Bọn thành vệ không biết phải đến nơi nào để dẹp loạn.

Chỉ có bọn hắc y nhân trong thành vẫn tiếp tục phóng hỏa gây thêm hỗn loạn.

Cảng biển càng thêm hỗn loạn, thủy thủ khuân vác hàng hóa nhìn thấy trong thành ánh lửa khắp nơi, lại thêm người người ùn ùn xông ra, liền vội vàng khiêng hàng hóa lên thuyền lại, không lâu sau những

chiếc thuyền vừa cập bến đã giương buồm rời khỏi nơi này.

Những chiếc thuyền khác cũng làm giống thế, thi nhau giương buồm ra khơi trở lại.

Còn có nhiều ngư dân đã nhảy lên thuyền cũng cố nhảy sang thuyền nhỏ để nhanh chóng bỏ chạy ra khơi.

Lúc này vì đào mệnh nên tình huống càng thêm hỗn loạn, ai cũng gắng sức lên thuyền nên phát sinh tranh đấu cãi vã, nhiều người bị đánh rơi xuống nước càng khiến cho cảng biển thêm hỗn loạn.

Cả cảng biển thuyền đậu dày đặc, căn bản không ai biết là thuyền của người

nào.

Trongn lúc điên cuồng bỏ chạy lên thuyền, không có ai để ý tới nhiều chiếc thuyền vốn của Thái Lan Mễ Á gia tộc, bọn họ bỏ hết cờ xí và tiêu chí, nhờ vào đám thuyền hỗn tạp mà chèo ra biển lớn.

Hỗn loạn kéo dài cho tới tận khi bọn hắc y nhân chém giết đến bến cảng. Sau khi đoạt được một chiếc thuyền trung bình, bọn hắc y nhân cũng vội vàng giơng buồm ra biển.

Sau một lúc lâu, ba bóng người từ căn nhà gần bến cảng đi ra, không ngờ lại là Dương Chính, Ước Tác và một thân vệ thân hình trắng kiện.

Ước Tác nhìn về phía bên cảng, lúc xác định được thuyền đội của Thái Lan Mễ Á đã hỗn nhập vào trong đám thuyền hỗn loạn thì thần tình mới thoải mái, y nhìn Dương Chính nói: "Lần này thật sự đã làm phiền Dương tiên sinh."

"Không cần cảm ơn ta, chính ra cũng do người bên các người ra sức mà thôi." Dương Chính bình thản nói.

"Ta và Trát Cổ còn phải đi tiếp ứng công tước đại nhân, Dương tiên sinh đi đường bảo trọng." Ước Tác vòng tay hành lễ với Dương Chính.

"Cứu người phải cứu đến cùng, đưa Phật

phải đưa đến Tây thiên, ta đi cùng các người một đoạn." Dương Chính cũng không phải là hạng người lấy giúp người làm vui, chẳng qua những gì hắn đã đáp ứng thì phải làm tới cùng, đó chính là nguyên tắc của hắn.

Ước Tác nhìn Dương Chính một lát rồi nói: "Nói vậy thì bọn ta cần ba thớt ngựa."

Bán Nguyệt thành chính là địa bàn của Thái Lan Mễ Á gia tộc, Ước Tác nếu nhận là người quen thuộc thứ hai thì không ai dám nhận đệ nhất.

Ba người tới một cứ điểm bí mật lấy đi ba thớt ngựa.

Sau đó họ hóa trang rồi hòa nhập vào đám người hỗn loạn để ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành, trên đường có rất nhiều người mặc rất nhiều y phục khác nhau, nếu như nhìn kỹ thì có lẽ ai cũng nghĩ họ là lưu dân.

Dương Chính biết đó chính là mật thám của Thái Gia Nhĩ vương quốc, vừa rời trong thành hỗn loạn, bọn chúng chắc chắn là đến Thái Lan Mễ Á đại công phủ, tuy nơi này đã có bố trí nhưng cũng không giấu diếm hành tung bao lâu, vì vậy bọn mật thám đã thông tin cho nhau phong tỏa bên ngoài cổng thành.

Sau khi nhìn thấy ba kỵ sĩ, bọn chúng quả nhiên vung vũ khí lên quát: "Dừng lại!"

Dương Chính và Ước Tác nhìn nhau, căn bản không hề giảm tốc độ, trái lại còn lấy vải bọc mắt ngựa, ra roi cho chúng chạy nhanh hơn.

Ngay lúc bọn kia lao ra chặn đón, ba người đều móc mấy cái bình ra ném về chúng.

"Ầm ầm ầm"

Ba tiếng nổ liên tục vang lên, hỏa quang xung thiên.

Mấy tên lao tới đầu tiên toàn thân đều bị

lửa đốt cháy, còn bọn người truy đuổi phía sau đều bị dính mỗi lửa, ngã lăn ra đất.

Mấy thớt kiện mã xông qua hỏa tuyến.

Dương Chính, Ước Tác và thân vệ đều rút đao ra.

Sau đó Dương Chính chém ngã mấy người, tiếp tục phóng ngựa đi.

Ước Tác và tên thân vệ kia tuy thân thủ không tệ nhưng cũng trúng phải mấy đao, bất quá đã xông thoát ra được.

Dương Chính vung tay ném một cái bình lửa ra sau, giục ngựa chạy nhanh hơn, ba

người vừa chạy vừa đột vây, dần dần đã bỏ đám người truy đuổi lại phía sau.

Ước Tác và thân vệ đều bị thương, thân vệ của y còn bị trúng một mũi tên ngay đùi, máu nhỏ giọt thành đường nhưng không dám xuống ngựa băng bó. Ba người giục ngựa tiến về phía trước, sau khi chắc chắn đã bỏ xa bọn mật thám của Thái Gia Nhĩ mới dám dừng lại băng bó vết thương, sau đó uống mấy ngụm nước.

Hai người đứng thở hồng hộc, cài dao lên lưng, Ước Tác nhìn thấy Dương Chính khí định thần nhàn đứng đó liền cất tiếng tán thưởng: "Dương tiên sinh đúng là võ kỹ cao thâm!"

Dương Chính mỉm cười không nói gì.

Sau khi khôi phục chút thể lực, ba người tiếp tục lên ngựa tiến về phía trước.

Trong kế hoạch của Ước Tác, lúc Thái Lan Mễ Á gia chủ đi tới vương đô đã sắp xếp sẵn một nhóm đạo tặc chặn đường, vì vậy Tác Bối Áo Phu và sứ giả không thể nào đến được vương đô.

Sau khi đạo tặc "cướp" được Tác Bối Áo Phu xong liền an bài y ở một chỗ đã hẹn trước, sau đó y ở đó chờ Ước Tác, cùng nhau tránh ra biển một thời gian.

Kế hoạch này vốn định ra để Tác Bối Áo Phu tạm thời tránh né ý thăm dò của quốc

vương Thái Gia Nhĩ, hơn nữa còn bịt miệng mọi người, đến lúc cần thiết thì đưa ra tin tức, bỏ tiền "chuộc" Tác Bối Áo Phu về lại.

Hiện tại sự tình đã có biến hóa, họ đã xác định Thái Gia Nhĩ quốc vương không phải thăm dò mà đã ra tay, bất quá mọi việc vẫn còn nằm trong tầm khống chế. Chỉ cần tiếp ứng Tác Bối Áo Phu, sau đó ra biển cùng Mã Đức Liên Na hội hợp, cùng nhau đào vong trên biển, đến khi có thể thì vẫn còn cơ hội quyền thổ trùng lai.

Ba người men theo con đường đi suốt không ngừng, Bán Nguyệt thành nghĩ chắc đã không còn hỗn loạn, mật thám

chắc chắn đã phát hiện toàn bộ thành viên trọng yếu của Thái Lan Mẽ Á gia tộc đều biến mất, lúc này hai bên đều phải tranh thủ thời gian.

Kiện mã chạy điên cuồng cả nửa ngày, miệng cũng đã sùi bọt trắng.

Còn cách địa điểm định sẵn chừng mấy ngàn mét, Dương Chính đột nhiên giảm tốc độ lại.

Hai người kia biết có chuyện không hay, đều nhìn về phía Dương Chính.

Dương Chính khoát tay ra dấu bọn họ đừng lên tiếng. Hắn nhảy xuống ngựa, men theo ven đường mà đi, thỉnh thoảng

lại dậm chân xuống đất thăm dò.

Dương Chính đi về phía một lùm cây bên đường, vung kiếm chém mấy nhát, Ước Tác và thân vệ cũng đã nhảy xuống ngựa, bọn họ vừa cảnh giác nhìn xung quanh vừa đi theo bên người Dương Chính, sau đó nhìn theo mục quang của hắn, cả hai đều kinh hãi thất sắc.

Trên mặt đất có mấy cánh tay lộ ra trong lùm cây.

Từ màu sắc của cánh tay và bùn đất có thể thấy những người này đã được chôn cách đây không lâu.

Dương Chính đi tới trước, lấy tay vệt

bùn đất ra, hai người Ước Tác cũng đến trợ giúp, một lát sau, một gương mặt trắng nhợt lộ ra.

"Có phải bọn "đạo tặc" các người phải đi cướp xe không?" Dương Chính vừa hỏi vừa nhìn sắc mặt của Ước Tác đang trở nên rất khó coi.

Y chậm rãi gật đầu.

Dương Chính đưa tay sờ lên mặt thi thể, sau đó dùng tay mở miệng thi thể ra quan sát...

"Xem ra quốc vương của Thái Gia Nhĩ không ngu ngốc như người tưởng tượng, đạo tặc các người phải đi đều đã bị giết

sạch... Thời gian tử vong của chúng t^hì không dài, chỉ chừng trước đây nửa ti^u thì, hiện tại người nói cho ta biết, vương đô còn cách đây bao xa?"

Ước Tác bị sự việc xảy ra trước mặt khiến cho thất thần, y cất giọng khô khan nói: "Còn có 200km"

Dương Chính tính toán cẩn thận một hồi, sau đó nói với Ước Tác: "Đưa địa đồ cho ta."

"Sao?"

"Địa đồ" Dương Chính lạnh lùng quát: "Phần chấn tinh thần lên, còn chưa tới lúc nhận thua."

Ước Tác nhìn ánh mắt sắc bén như mũi dao của Dương Chính, đầu óc chợt run lên, y lấy địa đồ ra, Dương Chính tiếp lấy mở ra trên mặt đất: "Bọn ta hiện tại đang ở đâu?"

Ước Tác vội vàng chỉ vào một điểm trên địa đồ, y phát giác Dương Chính lúc này biến thành một người khác, tác phong lăng lệ, nhãn thần cường hãn như tướng quân trên sa trường.

Dương Chính nhìn vào điểm đó, lãnh tĩnh nói: "Lộ tuyến từ đây đến vương đô có hai đường: một là đi lên phía Bắc hơn 100km, vượt qua Khâm Lạp thành, rồi chuyển hướng sang Tác Áo phía Đông

Bắc, đi thêm chừng 100km là đến vương đô, hai là đi thẳng hướng Đông bắc hơn 80 dặm rồi chuyển sang vịnh biển, đi thẳng hướng Bắc tiến vào Tác Áo, thêm hơn 80 dặm là có thể tới được vương đô."

"Lộ tuyến đầu tiên có trạm trung chuyển ở Kham Lạp, đường đi toàn là quan đạo, thuộc về vùng đất phòng ngự quan trọng, hướng gì phụ cận hai phía Nam Bắc đều là đại bình nguyên, vì vậy nếu đi đường này bọn ta rất có khả năng chạm thẳng chính diện với quân đội của vương quốc."

"Nhưng đi lộ tuyến thứ hai thì có nhiều ưu thế hơn, người xem tiêu chú trên địa

đồ, phía Tây bắc vịnh biển mây dậm chính là rừng rậm, địa hình rất phức tạp, chính là nơi rất tốt để hành quân và tránh khỏi tiềm phục. Bọn ta có thể đi tới đó, tập kích bọn chúng gần Tác Áo."

"Bọn chúng hiện giờ đã đi được chừng nửa tiểu thì, án chiếu tốc độ hành quân thông thường thì đêm nay chúng chỉ có thể tới được Tác Áo nghỉ chân, bọn ta chỉ cần giục ngựa chạy nhanh tới trước, sau khi trời tối nhất định có thể tới được vịnh biển Sa Lý."

Dương Chính càng nói càng thuần thực, trong lúc phân tích quân tình và bố trí kế hoạch hấn phảng phát như trở về thời còn ở Nam đại lục, trở về chiến trường quen

thuộc, ánh mắt sáng rực, ngữ khí kiên quyết chém đing chặt sắt, đầy vẻ tự tin.

Cuối cùng hấn chỉ vào rừng cây rậm rạp gần quan đạo hung ác nói: "Ngay chỗ này bọn ta có thể bố trí kế hoạch đánh giết cho bọn chúng không kịp trở tay, bọn chúng tuyệt sẽ không ngờ tới có kỳ binh mai phục ở đó."

Sau khi Dương Chính nói xong, lại nghĩ tới một điểm: "Đúng rồi, các người có bị quáng gà không?"

Ước Tác và thân vệ Trát Cổ đều lắc đầu, vì thế giới này khá lạc hậu, dinh dưỡng không đầy đủ, nhiều người mắc chứng quáng gà nên Dương Chính mới hỏi thế.

Nhìn thấy họ lắc đầu, Dương Chính vui mừng nói: "Vậy thì tốt, người mắc chứng quáng gà trong quân vương đô không ít, lúc đó bọn ta có thể thừa cơ phóng hỏa."

Ước Tác và thân vệ ngơ ngác nhìn hắn.

Dương Chính nhú mày hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Ước Tác mạnh mẽ lắc đầu, lúc này y đã bị khí thế vô hình trên người Dương Chính cảm nhiễm, tâm tình buồn bã lúc trước giờ đã không còn chút nào. Bất quá... người trước mặt rốt cục là ai? Mã Đức Liên Na tiểu thư sao có thể quen biết hạng người thế này?

Lúc này biểu hiện của Dương Chính giống như một con ác lang hung ác giảo hoạt, tuy giúp cho mình hữu có tín tâm kiên định vô cùng nhưng phong mang của hắn cũng khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Dù vậy Ước Tác vẫn phải nói ra nghi hoặc trong lòng: "Đạo tặc bọn ta phải đi có tới 100 người, nhưng xem ra đã bị tiêu diệt hết, bọn ta chỉ có ba người, cho dù mai phục cũng không thể nào tập kích được."

Dương Chính nhìn vào địa đồ, một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Người từng đánh trận hay chưa?"

"Cái này..." Ước Tác cảm thấy cổ họng phát ngứa.

Dương Chính đứng dậy, đi tới bên mấy thớt ngựa, kiểm tra hành lý ba người.

Lần này bọn họ đem theo khá nhiều thứ, Nhiên thiêu bình (bình đựng dung dịch ném xuống là bùng cháy, giống như bom xăng thời hiện đại - người dịch) có tới 8 bình, còn có Thôi lệ kiên băng (đạn cay mảnh vụn như băng). Hắn tư lự một lát, quay người nói: "Trận chiến này để ta chỉ huy, nếu như các người hoàn toàn chấp hành thì còn có ba phần thắng, còn như để các người tự quyết định thì chỉ là chết

uổng mà thôi."

Ước Tác và thân vệ nhìn nhau, sau đó nhìn về gương mặt không chút biểu tình của Dương Chính, nghiêng răng nói: "Mọi việc đều nghe theo Dương tiên sinh."

Trời dần tối, khí trời cũng trở lạnh, gió biển thổi ào ào vào lục địa.

Chân núi gần vịnh biển Sa Lý có một cánh rừng già, cây cối cao lớn che phủ ánh nắng mặt trời, ban đêm nhìn không rõ cảnh vật, chính là địa hình tiềm phục tốt nhất.

Lúc này bọn Dương Chính ba người sau khi lặn lội đường dài đã tiềm phục trong

cánh rừng.

Tuy rừng rậm về đêm rất lạnh nhưng ba người đều cảm thấy bức bối. Ước Tác và thân vệ đều bị thương, bì giáp cũng đã cởi ra, lấy vải băng kín vết thương, nhìn rất giống xác ướp trong mộ vừa sống dậy. Thanh âm kim loại vỡ nát trong cánh rừng vang lên, Dương Chính trừng mắt nhìn hai người, dưới áp lực to lớn vô cùng, hai người chưa từng trải qua chiến tranh thần kinh hiển nhiên đã căng thẳng cực độ.

Dương Chính khẽ nhắm mắt lại, cảm thụ gió đêm thổi qua mặt...

Chiến đấu kiểu này hẳn đã trải qua rất

nhiều lần, bất quá đó đều là những việc xảy ra đã từ rất lâu.

Hơn nữa hấn ản ước còn cảm thấy hưng phấn.

Không biết đã qua bao lâu, hấn mở to mắt, khẽ chớp mấy cái để thích ứng với hoàn cảnh đêm tối xung quanh. Gió đêm mát lạnh, hấn hít sâu một hơi, xòe năm ngón tay ra rồi lại siết chặt vào. Có ai nghĩ được rằng chỉ một lát nữa thì rừng cây yên tĩnh mỹ lệ này sẽ biến thành chiến trường máu thịt tung bay? Hấn đè nén cảm khái, chú ý vào trận chiến sắp tới.

Lúc này, Ước Tác và Trát Cổ cũng cảm

thấy dị trạng, hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Con đường phía trước chợt vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, lưới đã giăng sẵn, chỉ còn chờ vật sẵn rơi vào mà thôi.

Ánh sáng đỏ rực trên đỉnh gò phía Tây nam dần dần bùng lên.

Cuối cùng... đã tới rồi!

Ước Tác tuy cố gắng dặn mình phải bình tĩnh nhưng cảm giác sợ hãi và khẩn trương cuộn cuộn trong lòng, bất quá cảm xúc hỗn hợp đó nhanh chóng biến thành cuồng loạn.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn, một kỵ binh đã chạy qua gò núi, cờ xí tung bay dưới ánh lửa đỏ lại càng thêm rực rỡ.

Dương Chính giống như một con thần lân nhanh chóng leo lên cây, ánh mắt sáng rực nhìn về chi mã đội mới tới, thầm tính toán nhân số, sau đó rút mấy bình dược tề ra ném xuống cho hai người bên dưới: "Uống đi!"

Địch nhân đã hiện ra trước mắt, đội hình kéo dài, bóng người lơ mờ, chừng hơn 200 người. Bọn chúng lúc hành quân nhịp bước rất đều, bụi đất bay lên từng đụn rõ ràng không loạn, quả nhiên là hùng sư tinh nhuệ quen với sa trường.

Ở giữa đội ngũ chính là một nhóm người mặc pháp bào cao cấp.

Bọn họ được cả đội ngũ bảo hộ, còn có cả một cỗ xe ngựa kèm theo, bên xe có mười mấy kỵ sĩ mặc chiến giáp màu bạc, đội hình nghiêm mật như tường đồng vách sắt... Trên chiếc xe ngựa đó chính là gia chủ Thái Lan Mễ Á.

Theo chỉ lệnh truyền xuống, đội ngũ không chút rối loạn, các ngọn đuốc giống như một con rắn lửa uốn lượn.

Phía trước thỉnh thoảng còn có trinh sát phóng ra kiểm tra, giống như u hồn trong đêm tối.

Dương Chính trong lòng tán thưởng: "Không ngờ Thái Gia Nhĩ vương quốc thủy sư nổi danh cũng có lực quân tinh nhuệ như vậy, nhân số của đội ngũ này tuy không nhiều như hãn ngĩ nhưng thực lực lại rất mạnh, liều mạng đối chọi phần thắng sợ là rất ít.

Con rắn lửa càng lúc càng tới gần.

Ngay lúc gần tới chỗ Dương Chính mai phục, đột nhiên một tiếng còi sắc nhọn vang lên, cả đội ngũ đột nhiên dừng lại, bụi đất cũng không còn tung bay.

Theo như phương án tác chiến của Dương Chính thì chỉ cần quân đội Thái Gia Nhĩ tiếp tục tiến lên phía trước một

chút nữa thôi thì bọn họ có thể xô những thân cây lớn đã được cưa sẵn xuống dưới, chia cắt đội ngũ thành hai phần, sau đó dùng Nhiên thiêu bình đốt cháy cây cối, tiêu diệt và ngăn trở một bộ phận quân đội, lúc này có thể dùng Thôi lệ kiên băng công kích bộ phận còn lại gần xe ngựa, nhờ vào bóng đêm và Thôi lệ khí xông ra chém giết, cứu thoát gia chủ Thái Lan Mễ Á.

Kế hoạch này có thể nói là kín kẽ như áo trời không có đường may, cả Ước Tác chưa từng kinh qua chiến trường đều tin tưởng mười phần.

Đáng tiếc, mọi việc diễn biến không giống như kế hoạch.

Quân Thái Gia Nhĩ không động, lẽ nào chúng phát hiện dị trạng?

Dương Chính nhìn mấy gốc cây lớn đang nghiêng xéo xuống, bên dưới chỉ được chống hờ bằng mấy cây gỗ nhỏ, chỉ cần rút cây chống thì đại thụ sẽ lăn xuống sườn núi.

Lẽ nào bọn chúng thực sự phát hiện ra?

Dương Chính siết chặt tay, còn Ước Tác và Trát Cổ bên dưới khẩn trương đến độ cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Nếu như thực sự bị phát hiện thì chỉ còn cách đánh trực diện.

Dương Chính hít sâu một hơi, cố sức bảo trì đầu óc thanh tỉnh. Địa điểm này chính là chỗ phục kích nổi danh nhất, theo Ước Tác nói thì trong lịch sử nơi này từng có một trận chiến nổi danh, hơn nữa chốn này đạo tặc rất nhiều.

Dương Chính thử đặt mình vào vị trí của đối phương để suy nghĩ, nếu như mình là người cầm quân thì hiện giờ dừng lại chính là để thăm dò.

Nếu là bản thân hắn thì hành tẩu trong đêm khuya ở đây, khẳng định cũng không dám liều lĩnh xông thẳng lên.

Hắn nghĩ thông suốt điểm này, thầm kêu

nguy hiểm, vội vàng ra hiệu với hai người bên dưới, ra ý cho bọn họ dừng cử động, yên tĩnh chờ coi biến hóa.

Thời gian phảng phất ngưng đọng. Một lúc sau, đội ngũ quả nhiên bắt đầu chuyển động.

Dương Chính thở ra một hơi dài, quả nhiên giống như hãn liệu định.

Kinh nghiệm cầm quân nhiều năm xem ra không hề uổng phí.

Lúc này quân đội Thái Gia Nhĩ tiếp tục tiến về phía trước, dần dần đã có hai phần ba số quân đi qua chỗ họ mai phục.

Xe ngựa càng lúc càng lại gần, Dương Chính nhanh chóng leo xuống, phát xuất tín hiệu ước định từ trước với Ước Tác và Trát Cổ.

Ào, ào, ào...

Tiếng cây cối chuyển động vang lên trong đêm tối.

Lúc quân đội Thái Gia Nhĩ còn đang hốt hoảng thì mấy gốc cây lớn ngã ào xuống, thế như sấm sét lăn thẳng xuống sườn núi.

Cây cối trên đường lăn của chúng đều sớm đã được người thiết kế, giống như cỗ bài đô mi nô cùng nhau ngã rạp

xuống...

Ầm ầm...

Tiếng la thảm, tiếng ngựa hí cơ hồ lập tức vang lên, vô luận là quân đội tinh nhuệ cỡ nào, đứng trước uy thế mạnh mẽ như núi đổ này trận hình cũng đều bị nát như đậu hũ... Cây cối không ngừng lăn xuống, chia cắt đội hình thành nhiều mảnh.

Con đường hẹp dài cũng bị khóa chặt lại.

Quân đội bị chia thành hai nửa, quân quan chỉ huy đang lớn tiếng gào thét, đột nhiên mấy cái bình đen kịt từ trong bóng đêm ném ra.

Ngay lúc rơi trên thân cây, mấy chiếc bình đều nổ tung, ánh lửa tức thì bùng lên, cả con đường đều ngập tràn lửa đỏ, có mấy tên binh sĩ bị đốt cháy, la thảm không ngừng, vội vàng lăn lộn trên mặt đất.

Chiếc xe ngựa bị cắt đứt với đội hình, bên cạnh xe chỉ còn có một phần ba quân đội, bất quá ngân giáp võ sĩ không chút rối loạn, lúc này mấy pháp sư đã niệm chú ngữ, dùng Tụ thủy thuật để dập lửa.

Nhưng mấy tiếng nổ vang lên trong bóng đêm, một cụm khói trắng cuộn lên khiến cho bọn pháp sư liên tục ho hắng.

Dương Chính và Ước Tác không hẹn mà cùng xông về phía xe ngựa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 12: Ngân sắc lê minh

T

rong làn khói trắng, ba người Dương Chính không hề lên tiếng, chỉ vung đao kiếm chém giết loạn xạ.

Quân Thái Gia Nhĩ thị lực trong đêm vốn đã không tốt, lúc này khói bốc mịt mù, bọn chúng không ngừng la thảm.

Trong lúc hỗn loạn, bọn chúng phản kích không có nhiều hiệu quả, trái lại còn đánh bị thương người phe mình. Dương Chính xông lên đầu tiên, lúc này Ước Tác mới chân chính nhìn thấy cái gì gọi

là hung hãn. Sau khi lách né và chém giết, Dương Chính lăn một vòng trên đất, đao quang trong tay giống như lưỡi hái tử thần xé toạc đêm đen, một đao chém qua, hai tên binh sĩ gần đó máu tươi phun trào, bị đứt thành hai đoạn. Dưới ánh lửa chiếu rọi, Dương Chính mình mẩy đầu tóc đầy máu tươi, giống như dã ngưu điên cuồng phóng tới, nơi nào hắn đi qua đều trở nên hoang tàn.

Nhìn thấy khí thế xung sát đó, Ước Tác và Trát Cổ máu nóng sôi trào.

Đôi mắt với địch nhân đông hơn mình mấy chục lần, vậy mà không ngờ chiến huống lại trở nên quỷ dị như vậy.

Theo sau ác lang dẫn đầu, bọn họ cảm thấy tay chân tràn đầy sức lực, dục vọng chém giết trào sôi trong lòng.

Ba người xung sát mở ra một con đường máu.

Chiếc xe ngựa càng lúc càng gần lại.

Nơi này cũng gần với chỗ cự mộc đang bốc cháy hùng hực, hơi nóng tấp vào mặt, ánh sáng chói mắt, 10 Ngân giáp kỵ sĩ chia thành hình chữ phẩm vây quanh xe ngựa, mặt mũi chúng cũng đội mũ trụ che kín. Ánh sáng kim loại lạnh lẽo chói sáng dưới ánh lửa tạo cho người ta cảm giác tử vong kỳ dị.

Dương Chính chậm rãi đi ra khỏi đám khói, hắn sớm đã nhìn thấy bọn ngân giáp kỵ sĩ này.

Trong mắt hắn chỉ có bọn này mới có thể là đối thủ xứng tầm.

Hỏa quang xung thiên khiêu động kịch liệt, gương mặt Dương Chính nửa sáng nửa tối giao nhau, sau khi chém giết, hắn cảm thấy máu huyết trong người đang cuộn trào.

Dương Chính khẽ chớp mắt.

Kiểm trong tay chỉ xéo xuống đất, máu tươi chảy xuống dọc theo thân kiếm, đọng lại nơi đầu mũi, dần dần thành một

giọt đầy.

Chiến đấu xung quanh phẳng phất như biển mạt không thấy đâu, gió đêm thổi phàn phật, không khí thê lệ khó thể diễn tả bằng lời.

Giọt máu đầu mũi kiếm không ngừng phình to, rung động, cuối cùng cũng rơi xuống đất... Đồng thời một cỗ sát khí băng hàn ngàn ngút xông lên tận trời.

Dương Chính chạy tới phía trước mấy bước, tay phải cầm kiếm chĩa thẳng tới, mũi kiếm chỉ vào đầu mút của hình chữ phẩm (品).

Đó chính là điểm sắc nhọn nhất của đối

phương, cũng là điểm phòng ngự yếu nhất.

Chiến đấu kiểu này chỉ có thể lấy cứng chọi cứng.

Không gian phẳng phát ngưng kết lại, hai bên không ngừng tiếp cận, không khí ở giữa chừng như bùng cháy.

Ầm một tiếng vang lên, chiến mã bị cát vó bay lên khỏi mặt đất, cát tiếng hí vang, dùng thế lôi đình vạn quân xông thẳng về phía Dương Chính. Người ngựa chớp mắt đã trở nên to lớn trong tầm nhìn của Dương Chính, đầu mũi trường thương chiếu sáng chói lọi như ánh mặt trời khiến cho người ta xốn mắt.

Chiến mã và người, còn thêm trọng giáp, ít nhất cũng hơn ngàn cân.

Dương Chính chỉ có một người một kiếm.

Lúc này không kịp nghĩ nhiều, cũng không cần nghĩ, Dương Chính sớm đã quyết định chọi thẳng từ sớm. Chớp mắt điện quang hỏa thạch, Dương Chính vốn đang lao thẳng tới chợt rùn thấp người xuống, ngay lúc mũi thương đâm tới, hấn vung kiếm hất lên, hoa lửa bay tung tóe, thân kiếm ma sát kịch liệt với mũi thương, kéo thành một đường chạy dọc theo thân thương. Lúc mũi kiếm lướt tới cán thương thì thiết kiếm bị ma sát quá

lớn trở nên đỏ rực, đang thể đâm thẳng tới chột biến thể đâm xéo hất bay cây thương ra, đồng thời thân thể Dương Chính khinh linh giống như hồ điệp lướt qua bụng ngựa.

Bùng một tiếng, cự mã hí thảm, máu tươi tung bay, có điều máu tươi phun ra bị nhiệt độ quá cao của thiết kiếm mà biến thành huyết vụ.

Sát na, một thân ảnh giống như quỷ mị hiện ra trong huyết vụ.

Lúc cự mã chạm xuống đất, bóng người quỷ mị đó đã xuyên ra huyết vụ, còn mang theo một đạo hồng quang.

Tong tong tong...

Một cái đầu đội mũ trụ màu bạc lăn trên không trung mấy vòng rồi rơi xuống đất.

Dương Chính sau khi hạ xuống đất, còn chưa nghĩ nhiều, đột nhiên hỏa quang trở nên ảm đạm, bên tai hắn có tiếng rống lên giân dữ như sấm sét, kinh phong sắc bén chém tới từ trên đầu hắn, chỉ là lần này không ngờ lại phân ra thành ba phương hướng.

Tới hay lắm!

Dương Chính lúc này chiến ý dâng cao ngất, sát khí cuồng loạn xoay chuyển trong tròng mắt.

Hắn rống lên một tiếng giống như dã thú, phóng người lên, thân hình như mũi tên rời dây, không khí xung quanh đều bị hút vào, xoay chuyển...

Sát na, thiết kiếm trong tay hắn biến thành vô số kiếm mang màu đen.

Ba hắc ảnh nặng nề từ trên không phóng tới, khí thế như Thái Sơn áp đỉnh, sát na hai bên chạm vào nhau, quang hoa bốn bề lóe lên, quang tuyến chớp tắt tranh tối tranh sáng khiến cho người ta không mở mắt nổi, vô số tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên.

Thanh âm dày đặc như trời mưa, hoa lửa

bắn ra giống như pháo bông.

Cuộc đổ sức tầng lớp này quá mức tưởng tượng của bọn Ước Tác, bọn họ lui ra xa, chỉ nhìn thấy trong làn khói trắng và hỏa quang đỏ bóng người thỉnh thoảng lại chớp động.

Ngựa hí, người chạy!

Trong ánh lửa không biết có bao nhiêu người.

Đột nhiên một thanh âm thanh thúy vang lên, quang ảnh đang chớp động chợt thu nhỏ lại.

Hồng quang xung thiên chiếu sáng bốn

bề, cự lãng nhiệt độ cao lan ra bốn phương tám hướng, làn khói trắng giống như sóng nhồi không ngừng vỗ ra ngoài...

Một thân ảnh đứng ngay trước cự mộc đang bốc cháy.

Ngoại y của Dương Chính không biết lúc nào đã bị rách nát tàn tạ, hắc lồng ngực để trần, hai chân trầm ổn đứng trên mặt đất, thiết kiếm trong tay chỉ còn có cái chuôi, liệt hỏa chiếu lên cơ nhục cứng rắn như cương thiết của hắn, dáng vẻ phảng phất như ma vương đứng trong ngọn lửa địa ngục.

Mồ hôi óng ánh ngưng tụ trên trán hắn, chậm chậm chảy xuống bên dưới, hình

thành từng dòng nước trên gương mặt, rơi tí tách xuống đất. Gió đêm gào rít thổi bay hết đám khói, cảnh tượng trước người hấn dần dần hiện rõ ra.

Đó chính là tu la trường vô cùng thâm.

Thi thể tàn khuyết không toàn vẹn, đầu lâu vỡ nát và binh khí gãy nằm la liệt khắp nơi.

Ngân giáp cũng rơi khắp mặt đất, cả khái giáp kiên cố nhất cũng bị chém đứt. Mọi người nhìn thấy cơ hồ không dám tin đó là sự thật mà chỉ cho đó là một cơn ác mộng.

Chỉ còn có ba ngân giáp kỵ sĩ có thể cười ngạo!

Nhưng đó chỉ là vẻ ngoài, lúc bọn chúng thối lui, huyết quang chợt lóe lên ngay các khớp trên người chúng.

Sau đó chúng giống như con rối gỗ bị cắt rời ra từng mảnh.

Ước Tác phảng phất nhìn thấy ma vương trong ánh lửa lập lòe... Hai con mắt đỏ hồng nhìn thoáng qua người y, sau đó lại biến mất trong màn đêm.

Lúc này, y hô hấp cơ hồ ngưng lại, lúc tỉnh lại thì toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Dương Chính khẽ nhắm mắt. Dương Thu đáng chết, chưa có mệnh lệnh của hắn mà đã tự xuất hiện.

Hắn ném chuôi kiếm đi, nhìn về phía xe ngựa, ngay rèm xe một tráng hán mặt đỏ đang ngơ ngẩn nhìn hắn, khi thấy Dương Chính nhìn qua, thân thể tráng hán liền run lên cầm cập, dưới chân y chính là một thi thể không đầu của ngân giáp kỵ sĩ.

Việc này là do trong lúc chiến đấu, ngân giáp kỵ sĩ mất thấy đã không còn hy vọng nên quyết định ngọc đá cùng ra tro, xông tới định giết chết người trong xe, kết quả lại bị Dương Thu một đao chém bay đầu.

Dương Chính đi tới cỗ xe, thuận tay ngoắc Ước Tác và Trát Cổ đang ngơ ngẩn ở đó.

Hai người như vừa tỉnh mộng, vội vàng chạy tới cỗ xe, trắng hán mặt đỏ đỏ chính là Tác Bối Áo Phu.

.....

Cướp đường mà chạy!

Binh sĩ xung quanh không còn khả năng ngăn trở, Dương Chính cầm lấy trường thương, mấy lần trùng phong mở ra một con đường máu. Bốn kỵ sĩ biến mất không còn thấy đâu trong bóng đêm.

Lần này lên đường, Ước Tác và Trát Cổ hộ vệ bên Tác Bối Áo Phu, không dám lại gần Dương Chính trong phạm vi 5 mét, trên đường không hề nói gì. Cảnh tượng Dương Chính đã nát thân thể ngàn giáp kỵ sĩ vừa rồi quá mức khủng bố ly kỳ, đến giờ họ vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục vẻ bình thường.

Bốn thớt ngựa chạy điên cuồng cả một đêm, nửa đường một con mệt quá nên chết đi, cuối cùng sau khi trời sáng cũng đã tới được chỗ tiếp ứng.

Họ lập tức lên thuyền, dương buồm ra biển.

Mọi người phảng phất mới hồi tỉnh lại

sau một đêm điên cuồng đó, Ước Tác và Trát Cổ nằm lẫn ra sàn thuyền, thở hồng hộc.

Tác Bối Áo Phu từ đêm qua tới giờ không hề nói gì, lúc này ngồi bên hai người Ước Tác, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn về phía Dương Chính đang điều khiển thuyền.

So với Ước Tác, Tác Bối Áo Phu càng thể hội trực tiếp sự khủng bố của Dương Chính.

Ban đầu lúc Dương Chính bắt đầu giao phong với ngân giáp kỵ sĩ, y đã nhìn thấy tất cả qua song cửa sổ. Nếu như không tận mắt thấy y tuyệt không dám tin có

người có thể ngành kháng với mười Ngân sắc lê minh kỵ sĩ toàn thân vũ trang.

Ngân sắc lê minh chính là vương bài của Thái Gia Nhĩ vương quốc.

Đó chính là quân đoàn bài danh trong năm thứ hạng đầu Lục quân kỵ sĩ đoàn của Bắc đại lục.

Đừng cho Bắc đại lục là vương quốc của ma pháp nên kỵ sĩ vừa ít vừa yếu ớt.

Ít ỏi thì đúng, yếu ớt thì hoàn toàn không phải. Ở Bắc đại lục, võ giả chân chính có thể trở thành kỵ sĩ vương bài đều phải thông qua khảo nghiệm tiến giai của Thánh hỏa giáo. Họ đều giống như Tập

Mông, đều có năng lực dị hóa trong chiến đấu.

Ngân sắc lê minh, lục quân vương bài của Thái Gia Nhĩ nhân số chỉ có 100, nhưng toàn bộ đều là võ giả tiền giai cấp 2.

Thực lực khủng bố của chúng có thể gọi là cỗ máy giết người. Cho dù đại ma pháp sư, chỉ cần bị chúng tiếp cận trong vòng 50 mét thì tuyệt đối không thể nào may mắn sống sót, trên phương diện chiến đấu lực, bọn chúng hoàn toàn đáng sợ hơn đại ma pháp sư nhiều.

Bắc đại lục không có Kiếm thánh, bất quá nếu án theo phẩm cấp mà tính thì

chiến đấu lực của chúng ít nhất cũng nằm giữa khoảng Kiếm thánh và đại kiếm sư.

Sau khi Tác Bối Áo Phu phát giác Ngân sắc lê minh đi chung thì đã hoàn toàn tuyệt vọng, kết quả không khác gì y dự đoán, bọn "đạo tặc" được Thái Lan Mễ Á gia tộc thuê chưa đầy 10 phút đã bị Ngân sắc lê minh giết sạch.

Y thậm chí còn chuẩn bị tự tuyệt bất cứ lúc nào để bảo tồn Thái Lan Mễ Á.

Nhưng mà đêm qua không ngờ lại phát sinh biến động.

Ai ngờ biến động này quá mức quỷ dị đến mức không chân thật, y nhìn thấy nam

nhân giống như ma vương này xuất hiện, dùng một thủ pháp quỷ dị giết chết một tên ngân sắc lê minh kỵ sĩ, khi đó y thậm chí còn không nhìn rõ hẳn xuất thủ thể nào.

Sau đó lại là một trận ác đấu còn đáng sợ hơn cả ác mộng.

Tuy Ngân sắc lê minh nằm ở phe đối lập của y, nhưng đứng bên quan sát thì Tác Bối Áo Phu thậm chí còn cảm thấy bất nhẫn với chúng.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, công kích ép bức, điên cuồng và quỷ dị liên tục gia trì, máu tanh tàn khốc từ các thân thể bị cắt đứt ngập ngụa cả chiến trường.

Từ đầu đến cuối, mùi vị quỷ dị vẫn chưa hề tiêu tán.

Đó chừng như không phải như đối quyết giữa hai dũng giả mà là một u hồn phiêu đảng trong không trung, u hồn đi tới nơi nào thì nơi đó máu thịt tung bay.

Vì vậy Ngân sắc lê minh thực lực siêu cường, chiến vô bất thắng cũng phải sụp đổ, bọn chúng có thể đấu với người nhưng không thể nào chiến đấu với quỷ hồn vô hình vô chất, tất cả Ngân sắc lê minh kỵ sĩ ngay lúc đang dị hoá đều bị cắt đứt, chúng thậm chí còn không thể phát huy được thực lực bản thân.

Cuối cùng một tên Ngân sắc lê minh kỵ sĩ hét lớn xông tới chỗ Tác Bối Áo Phu, chuẩn bị giết chết y, nhưng ngay lúc hấn kéo rèm xe lên thì trong chớp mắt đầu lâu của hấn giống như bị gió thổi bay, suối máu phun trào trước thân hình Tác Bối Áo Phu, Tác Bối Áo Phu chừng như nhìn thấy một đôi mắt đỏ rực cực kỳ lạnh lẽo trong huyết vụ.

Áo giáp đó tới giờ vẫn còn tồn tại trong đầu của Tác Bối Áo Phu, không cách nào tiêu tán.

Từ sau khi được cứu, chạy trốn rồi lên thuyền cho đến hiện giờ, Tác Bối Áo Phu mỗi lần nhắm mắt lại thì đều nhìn thấy cặp mắt màu đỏ máu.

Y vốn cho là đó chỉ là một loại ảo giác nhưng Dương Chính chính là người sống thực sự, chỉ cần nhìn thấy hắn thì Tác Bối Áo Phu lại nhớ tới cặp mắt đó, lại nhớ tới trận chiến thảm liệt đó.

Tác Bối Áo Phu cả đời chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Người loại này, cho dù đến cứu y thì Tác Bối Áo Phu cũng cảm thấy sợ hãi hoang mang.

Dương Chính lúc này tất nhiên không hề để ý đến hắn là ma vương hay thiên sứ trong mắt người khác, những việc đó hắn đều không để tâm, hiện tại hắn chỉ muốn

nhANH chóng hội hợp với Kỳ tích hiệu.

Giờ ngọ ba khắc.

Lam Mộng hải ba đào cuộn cuộn, Kỳ tích hiệu giống như bảo lũy sừng sững trên biển, mấy chục chiếc thuyền tám buồm đang vây quanh nó.

Nhưng so với Kỳ tích hiệu thì những chiếc thuyền này giống như thuyền đồ chơi, Kỳ tích hiệu giống như một cái tổ ong, còn mấy chiếc thuyền buồm kia lại giống như bầy ong vàng bay quanh sào huyệt.

Lúc này, tất cả thành viên trọng yếu của Thái Lan Mễ Á gia tộc đều đã trở về trên

Kỳ tích hiệu.

Người người đều giắt đao bên thân, dáng vẻ sẵn sàng kiếm tuốt cung giương.

Tác Bối La và thủ hạ đứng ở một góc, đang đối trì với các thành viên khác trong gia tộc. Mã Đức Liên Na đứng giữa, đang nói chuyện với một trưởng giả trong gia tộc tuổi cũng khá cao. Ở phía xa, Lai Qua Lạp Tư và bọn hải tặc đứng khoanh tay, ai nấy đều lộ vẻ đứng xem kịch cho vui.

"Thúc công, chuyện này không thể giải thích trong thời gian ngắn được, tóm lại hiện giờ chưa thể xung động với Tác Bối La."

Mã Đức Liên Na cẩn thận nói.

Trưởng giả này chính là đệ đệ của tổ phụ Tác Tư Lan Kỳ của nàng, là trưởng giả thân phận lớn nhất của Thái Lan Mễ Á hiện thời. Lúc này Tác Bối Áo Phu không có ở đây, tự nhiên lão là người quyền uy nhất. Nghe thấy Mã Đức Liên Na nói vậy, Tác Tư Lan Kỳ trầm mặt nói: "Mã Đức Liên Na, Tác Bối La phản bội gia tộc, câu kết Thái Gia Nhĩ vương quốc, tự nhiên phải theo gia quy xử trí, con cần gì phải nói thay cho hắn?"

Mã Đức Liên Na vội nói: "Thúc công, con tuyệt không biện hộ thay cho hắn, Tác Bối La làm ra chuyện đại nghịch bất

đạo này, cho dù xử trí thế nào cũng không quá đáng, nhưng trước mắt bọn ta cần phải chờ một lát, khi phụ thân đến thì sẽ bàn sau, được không?"

Tác Tư Lan Kỳ đã già thành tinh, làm sao không biết bên trong có chuyện kỳ lạ cho được?

Với tội lỗi Tác Bồi La phạm phải thì người của Thái Lan Mễ Á gia tộc ai cũng có thể diệt trừ, bắt hãm trước cũng không có gì sai trái, nhưng Mã Đức Liên Na một mực đòi chờ phụ thân đến, nhất định là có chuyện gì khó nói.

Mã Đức Liên Na trong gia tộc địa vị cũng không nhỏ, trước giờ rất được Tác

Bồi Áo Phu sủng ái, lần này lại lập được đại công, Tác Tư Lan Kỳ cũng phải giữ cho nàng chút mặt mũi.

Lão suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói: "Cháu đã có yêu cầu thì bọn ta chờ thêm một lúc. Hộ vệ, chú ý đến Tác Bồi La và thủ hạ của hắn! Không cho chúng rời khỏi sàn thuyền nửa bước!"

Hộ vệ xung quanh đều cất tiếng vâng lời.

Tác Bồi La sắc mặt yên tĩnh như nước, nhìn không ra trong lòng đang nghĩ gì. Mã Đức Liên Na thậm thở phào, tình huống trước mắt chỉ còn cách chờ phụ thân và người kia trở về rồi mới tính.

Lúc này, Tinh linh vương tử đột nhiên vệt đám người ra đi tới chỗ Mã Đức Liên Na.

Y tuy đã hóa trang thành nhân loại, đem giấu đôi tai dài nhọn của mình, bất quá mặt mũi không cải biến nhiều, gương mặt tuần tú đến mức khó tin nên hấp dẫn tất cả mục quang của mọi người, cả Mã Đức Liên Na nhìn thấy y tim cũng đập liên hồi.

Tịnh không phải là nàng yêu thương Tinh linh vương tử, bất quá vẻ mỹ lệ này ai cũng khó có thể kháng cự được.

Mã Đức Liên Na mặt phớt hồng nhìn Lai Qua Lạp Tư đang tới gần, Tinh linh

vương tử hơi cúi người xuống, cất tiếng nhu hòa nói: "Dương sắp tới rồi."

Nghe thấy y nói vậy, Mã Đức Liên Na vội vàng hỏi: "Ở đâu?"

Lai Qua Lạp Tư nhìn lên bầu trời, lúc này một tiểu điều màu lục bay vòng qua, y bình thản nói: "Ngay trước mặt..."

Trên mặt biển, một điểm đen dần dần xuất hiện...

Ứng nhân thủy thủ trên Kỳ tích hiệu phát xuất tín hiệu.

Mã Đức Liên Na vội bước lên phía trước mấy bước, lấy viễn vọng kính trên

tay một thủy thủ quan sát, nàng cất tiếng kêu kinh hãi: "Phụ thân tới rồi!"

Nghe thấy tiếng kêu của nàng, cả Kỳ tích hiệu đều trở nên nhốn nháo.

Tất cả thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc đều vui mừng hơn hở.

Kỳ tích hiệu thả thuyền nhỏ xuống, qua một lúc họ kéo thúng lên Kỳ tích hiệu. Dương Chính, Tác Bối Áo Phu, Ước Tác, Trát Cổ đều xuất hiện trước mặt họ, mọi người đều hoan hô nhiệt liệt.

Từ những vết thương băng bó trên người Ước Tác và Trát Cổ thì cũng biết được họ đã trải qua chiến đấu nhiều kinh hiểm.

Tác Mã và Mã Đức Liên Na chạy tới đại hán mặt đỏ đi đầu, đại hán ôm lấy Tác Mã, hôn lên mặt nó, sau đó ôm lấy Mã Đức Liên Na, sắc mặt lộ nét cười từ ái: "Mã Đức Liên Na, lần này thực sự đã làm khổ con rồi."

"Phụ thân, gặp lại người con rất vui mừng."

Tác Bối Áo Phu tiếng cười có chút gượng gạo: "Ta cũng không ngờ có thể gặp lại các con."

Chỉ hai đêm ngắn ngủi, Thái Lan Mễ Á gia tộc vốn là Thuyền vương thế gia đã chịu phải biến cố lớn lao, trắng hán hơn

40 tuổi này thực sự là khó lòng chịu đựng nổi.

Mã Đức Liên Na nghe thấy ngữ khí Tác Bối Áo Phu có vẻ tang thương, bèn lên tiếng an ủi: "Phụ thân, chỉ cần còn sống thì còn có hy vọng, hơn nữa khóa hải thuyền không phải đã chế tạo được rồi sao? Người xem Kỳ tích hiệu đi, kiệt tác vĩ đại như vậy đã đản sinh trong tay người."

Không thể phủ nhận Kỳ tích hiệu thực sự là kiệt tác khó bề tưởng tượng.

Mỗi một người đóng thuyền đều cảm động trước kỳ tích này, Tác Bối Áo Phu đương nhiên là không ngoại lệ. Y đứng

trên sàn thuyền, chăm chú nhìn cương thiết quái thú bập bênh trên sóng nước, trong lòng có vô số tư vị. Vì Kỳ tích hiệu này, Thái Lan Mễ Á gia tộc đã bỏ ra cái giá không nhỏ.

Cương thiết, gỗ, tinh hạch hao phí không biết bao nhiêu mà kể.

Cuối cùng, cả gia tộc cũng phải lưu vong vì nó.

Lúc này y không chỉ có mừng vui, mà kích động, lại vừa thương cảm.

Mã Đức Liên Na lúc này khẽ liếc mắt nhìn về phía sau lưng phụ thân, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đang nói

chuyện với nhau, y phục trên người hằn rách nát tả tơi, dính đầy máu, đầu tóc tán loạn, thanh kiếm đeo bên hông không còn thấy đâu, vừa nhìn qua là biết đã trải qua chiến đấu khốc liệt, nhưng dù là vậy gương mặt của hắn cũng rất bình thản, chừng như trên thế giới này không có gì có thể khiến cho hắn động tâm.

Cảm giác được ánh mắt của nàng, Dương Chính quay đầu nhìn lại.

Hắn nhìn thấy Mã Đức Liên Na đang rúc vào lòng phụ thân thì mỉm cười. Lúc này sắc mặt hắn lộ vẻ âm áp.

Mã Đức Liên Na ngo ngắc, sau đó nở nụ cười tỏ vẻ cảm kích.

Kỳ tích hiệu quay đầu tiến ra ngoài khơi Lam Mộ²ng hải.

Đêm lạnh lẽo như nước, sau khi Dương Chính tắm rửa sạch sẽ, mặc y phục rộng rãi hoải mái, để ngực trần, ngồi trên đỉnh thuyền, mái tóc tung bay trong gió. Hắ²n ngắ²ng đầu nhìn vàng trắng sáng trên trời đang bị một lớp mây mờ che phủ, ánh trắng tán lạc mông lung trên mặt biển. Lam Mộ²ng hải gió mạnh thổi qua, lớp lớp sóng bạc lấp lánh dưới ánh trắng, phắ²ng phắ²t như vô số ngôi sao chớp tắt.

Hắ²n thở ra một hơi dài, ngắ² người ra sau, nhắ²m mắt lại hưởng thụ sự an tĩ²nhi hiếm có này.

Một trường chém giết đêm qua khiến cho hấn nhớ lại những gì xảy ra ở Nam đại lục.

Vương hậu tử tử, hiện giờ nàng ra sao?

Còn có Tư Đế An nghịch ngợm, sau khi đăng cơ, thời gian tuổi thơ sớm đã lìa xa nó.

Còn có nha đầu A Tuyết ngu ngốc, mình giả chết chính là né tránh nàng ta... Đúng rồi, còn có Mạc Băng Vân kiêu ngạo, vì sao lại ưa thích mình, hy vọng nàng sẽ sớm được mình...

.....

"Đang nghĩ gì?" Một thanh âm trong vắt vang lên.

Dương Chính không nhìn cũng biết là ai tới.

"Sao không bồi bạn cùng cha cô?"
Dương Chính cất giọng bình đạm.

"Ta muốn cảm ơn người."

Dương Chính ngồi thẳng dậy, lười nhác nói: "Cô không cần cảm tạ ta gì cả, đó chỉ là giao dịch công bằng mà thôi, ngày mai ta lấy Kỳ tích hiệu rồi đi."

Một thân ảnh xinh xắn nỗ lực leo lên mép

thuyền, mạn thuyền của Kỳ tích hiệu cao hơn người khác nhiều, lúc này nàng ta giống như con dơi liêu xiêu sắp ngã.

Nhìn thấy dáng vẻ bất khuất đó, Dương Chính cảm thấy đau đầu, hắn vươn tay kéo cánh tay nàng ta lên.

"Đa tạ!" Mã Đức Liên Na mỉm cười.

Dương Chính đột nhiên nghiêng rằng, ánh mắt lạnh lẽo phủ trùm lấy Mã Đức Liên Na, thanh âm u ám phát ra: "Cô không hiểu sao? Ngày mai ta lấy Kỳ tích hiệu rồi đi!"

Thanh âm của hắn còn lạnh lẽo hơn cả gió biển, Mã Đức Liên Na cần cổ nổi da

gà, trông mắt co rút lại, thân thể run rẩy kịch liệt.

Dương Chính thậm chí còn trực tiếp cảm thụ được nỗi sợ hãi của Mã Đức Liên Na, suy cho cùng tinh thần lực của hắn dùng để đối phó với người thường cũng như lấy đại bác bắn sê. Bất quá nhìn thấy nha đầu quật cường này sợ hãi đến vậy, Dương Chính trong lòng cũng cảm thấy khoái trá.

Nhưng mà Mã Đức Liên Na chỉ run rẩy một lúc, sau đó nàng khó khăn nói: "Người lấy Kỳ tích hiệu cũng được... Ta cũng đi theo người."

Dương Chính kinh dị nhìn nàng: "Cô

không cần gia tộc, không cần phụ thân, đệ đệ, và các thân nhân khác sao?"

Mã Đức Liên Na nói: "Ta không biết người muốn đi đâu, bất quá bọn ta cần phải có Kỳ tích hiệu mới có thể đứng ở vị trí bất bại trên biển. Trước mắt chỉ cần tìm một đảo hoang không có chiếc thuyền có thể tới được, thì để gia tộc ở trên đó nghỉ ngơi, người lấy Kỳ tích hiệu đi đâu cũng được."

"Xem ra cô sớm đã có tính toán." Dương Chính cười vang, áp lực chung quanh liền giảm bớt: "Nếu như cô có thể bảo đảm thuyết phục được gia tộc thì ta không có ý kiến."

Mã Đức Liên Na thâm thở phào.

"Yên tâm, phụ thân đã đáp ứng rồi."

"Phụ thân cô sao lại dễ nói chuyện như thế?" Dương Chính có chút kinh ngạc, suy cho cùng Kỳ tích hiệu là căn bản của Thái Lan Mễ Á gia tộc, cho dù Dương Chính có giúp đỡ họ cỡ nào thì đáp ứng chuyện này một cách đơn giản như vậy thì hẳn cũng thấy bất ngờ.

Mã Đức Liên Na sắc mặt có chút kỳ quái: "Đúng vậy, ta vừa nói người cần Kỳ tích hiệu, phụ thân nhanh chóng đáp ứng ngay."

"Xem ra phụ thân cô cũng có chút ý tứ,

cô có nói cho y biết rằng con gái bảo bối của y hiện giờ là nha đầu của người khác hay chưa?" Dương Chính cố làm ra vẻ lạnh lùng, hấn phát giác dọa khiếp nha đầu quật cường này cũng rất hứng thú.

Mã Đức Liên Na lần này không hề bị hấn hù dọa, chỉ đảo tròn trắng mắt lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 13:

Lữ trình

T

háng 8 ngày 14, lữ trình ngày thứ ba, mọi việc đều bình thường." Mã Đức Liên Na ghi chép vào nhật ký hàng hải, cây bút lông ngỗng trong tay linh xảo chuyển động, tiếp tục viết: "Đông thiên bắc 32 độ, tốc độ 28 hải lý mỗi giờ."

Thanh âm trong trẻo của thiếu nữ vang lên: "Án chiếu tốc độ hiện tại thì trong ba tiểu thì, cũng là một một thời thần sáu khắc theo ngài thì bọn ta có thể tới được đảo trung chuyển đầu tiên, Dương tôn kính."

"Ừ." Dương Chính thuận miệng đáp, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ vùi đầu vào trong đồng giấy tờ trước mặt.

Trạng thái khó xử đó kéo dài trong phòng thuyền trưởng khá lâu.

"Có cần ta giúp ngài sửa đồng hồ ma pháp theo đơn vị thời gian của Nam đại lục không?" Mã Đức Liên Na thấp giọng hỏi: "Như vậy ngài sẽ quen hơn, Dương tôn kính."

"Không cần phải từ hình dung vào tên của ta." Dương Chính còn đang chìm đắm trong cấu trúc phức tạp tinh xảo của Kỳ tích hiệu, không nhận được Mã Đức

Liên Na quấy rầy.

Mã Đức Liên Na lấy đồng hồ ma pháp trên tường xuống, vừa khảy động theo quỹ đạo tinh xảo, vừa tự lầm nhảm: "Một thời thần rương đương tám khắc, mỗi khắc tương đương ba sa lậu..."

Nam nhân lãnh đạm kia chừng như không nghe thấy, chỉ lật từng trang giấy ra xem, sắc mặt còn lạnh lùng hơn cả núi băng, chỉ có tròng mắt thỉnh thoảng lóe lên một tia cuồng nhiệt, biểu thị hẳn không hề bình tĩnh.

Thực sự là một nam nhân cổ quái.

Từ lúc ra khơi, hẳn đã lấy toàn bộ bản

vẽ của Kỳ tích hiệu, sau đó cả thuyền đội đều giao cho đồng bạn tuần mỹ cơ hồ không giống nam nhân xử trí, còn mình trốn trong phòng thuyền trưởng nghiên cứu, cuồng nhiệt như một đứa bé có được đồ chơi mới.

Ba bữa ăn một ngày đều do Mã Đức Liên Na mang tới, bất quá nàng ta cơ bản là đều dọn dẹp thức ăn còn nguyên trở về.

Ba ngày nay hắn không hề ngừng lại nghỉ ngơi, thỉnh thoảng chỉ uống một hợp nước nếu như Mã Đức Liên Na đem tới nhét vào tay hắn.

Mã Đức Liên Na khoanh tay ngồi đối diện hắn, thỉnh thoảng nàng lại có một

suy nghĩ kỳ quái: "Nếu như lúc này hạ độc hấn thì có lẽ hấn không thể nào phát giác..."

Nhiều sự tình xảy ra không thể nào ngờ được, mấy ngày trước nàng còn là trưởng nữ của Thuyền vương gia tộc, được vô số người sùng kính, hôm nay lại trở thành vật sở hữu của nam nhân này, dù cho hấn chưa hề chạm tới nàng.

Lãnh tĩn cương nghị, lại điên cuồng bạo liệt, hai đặc tính tương phản hoàn toàn này khơi khơi lại kết hợp một cách hoàn mỹ trên người hấn.

Hấn rốt cục đang làm gì?

Phải qua bao nhiêu lần tôi luyện và trắctrở mới có được khí chất như vậy?

"Thì ra là vậy! Ma pháp hải thủy đạmhóa khí!" (ma pháp ngọt hóa nước biển)

Dương Chính nhượng mảy, biểu tình bình tĩnh nhưng ánh mắt đầy vẻ kinh hãi. Hắndẩy cửa bước ra ngoài, Mã Đức Liên Navội vàng theo sau, vừa tới khúc quanh hành lang thì đã không thấy bóng dáng hắno ở đâu.

"Tỷ tỷ!" Tác Mã xuất hiện trước mặt nàng, phía sau là Lai Qua Lạp Tư. Tinh linh vương tử trên mặt còn treo một nụ cười khở.

"Tỷ tỷ, dây leo của tiểu Lai thúc thúc rất tốt! Bọn ta đi câu cá nhé!" Tác Mã hưng phấn giơ cần câu trong tay lên.

Từ lúc bắt đầu viễn trình, Lai Qua Lạp Tư đã bị Tác Mã quán lấy, nếu như không phải vì y nhiều chuyện thi triển mấy ma pháp huyền lệ để an ủi nó thì làm gì có tình huống như hiện giờ.

Việc sát lục sinh vật trong biển vô vị này chính là ngược lại tín ngưỡng của Tinh linh, nhưng người đi biển cần phải bắt cá để bổ sung thực phẩm, đây cũng là một việc bình thường nhất của nhân loại.

Lai Qua Lạp Tư bị Dương Chính ảnh hưởng, cũng đã dần dần hiểu được trạng

thái sinh tồn của nhân loại, tình không giống như lần đầu tiên nhập vào xã hội nhân loại.

Y cũng hiểu rõ thằng nhóc vô tư vô lự trước mặt tương lai sẽ đối mặt với gió tanh mưa máu thế nào. Nó là người kế thừa của Thái Lan Mễ Á gia tộc, mệnh vận của nó đã bị chú định sẵn sẽ rất chông chênh vất vả.

Y hiểu vậy nên sinh lòng thương cảm, mỗi lần cảm thấy bất nhẫn đều đưa tên nhóc này lên sàn thuyền, đi câu các sinh vật trong biển.

Y cũng nhân đó giúp cho Thuyền vương tương lai trước khi bị cuốn vào cơn sóng

gió có được chút kỷ niệm ý nghĩa.

Mọi người trên thuyền đều biết vị vương tử mỹ lệ này rất dễ nói chuyện, rất dễ thân cận, ngay cả năng lực một mình y chiếm lĩnh Kỳ tích hiệu cường hân cũng bị ẩn giấu sau vẻ ngoài mỹ lệ và ưu nhã của y.

Mỗi lần nhìn thấy Lai Qua Lạp Tư, Mã Đức Liên Na đều bất giác đỏ mặt. Thiếu nữ cất lời chào hỏi rồi đi vào đáy thuyền nơi cung ứng nước ngọt.

Công cụ ngọt hóa nước biển to lớn nằm ở đáy thuyền giống như một tòa núi nhỏ, Dương Chính đưa tay vốc một bụm nước ở vòi vồ lên mặt.

Cảm giác mát lạnh truyền tới, đầu óc hẳn cũng thanh tỉnh không ít, mỗi một lần có phát hiện mới trên thuyền, hẳn đều rất hưng phấn. Đây chính là mối lửa của nền văn minh mới.

Kỳ tích hiệu chân chính là kỳ tích, không chỉ hơn xa tưởng tượng của người ở thế giới này, thậm chí còn hơn cả dự tính của người đến từ địa cầu Dương Chính.

Nếu như theo phép loại suy của thuyền bè trên địa cầu thì Kỳ tích hiệu chính là tuần dương hạm sử dụng hạch động lực. Tinh năng lô tương đương với cái lò phản ứng nhỏ. Thân thuyền dài đến 150 mét, trọng tải gần vạn tấn xác thật là có

năng lực chạy liên tục và hải chiến vô địch.

Hơn nữa đây không phải là sản vật của thế giới văn minh cơ giới đơn thuần mà là kết quả tổng hợp của ma pháp và văn minh cơ giới tổng hợp lại. Từ bản vẽ lấy được của gia tộc Thái Lan Mễ Á, Dương Chính nhờ vào năng lực qua mắt không quên, chỉ một ngày đã nhớ kỹ càng mọi chi tiết.

Hắn càng nghiên cứu sâu xa thì càng chấn động.

Tinh năng lô thay thế cho hạch động lực để chạy động cơ, ma tinh thạch thay thế hỏa dược để khu động hỏa pháo, ma

pháp trận tinh tế thay thế cho kỹ thuật điện tử để điều khiển chiếc thuyền này.

Pháp tắc vật lý của thế giới này có chút khác với địa cầu, khác biệt này cũng là do sự phát triển của hai nền văn minh khác nhau. Nhưng sản vật văn minh phức tạp như vậy cần phải có nhiều thứ hòa trộn với nhau.

Đó là tổ chức hợp lý của thể hệ khoa học phức tạp hoàn thiện với vận dụng quy mô chúng, công nghiệp phát triển với quy mô lớn.

Cho dù chỉ là một bánh răng đơn giản thì thiết kế và chế luyện ở đâu? Gia công nơi đâu? Công cụ thiết kế nó, chế tác nó

ở đâu? Lại còn phải phối chế những vật cơ khí này như thế nào?

Sau lưng một chiếc thuyền lớn chính là một nền văn minh công nghiệp hoàn chỉnh. Hơn nữa Kỳ tích hiệu đột ngột xuất hiện như vậy trong bản vẽ, chỉ có một cách giải thích là có lực lượng bên ngoài thúc đẩy thế giới này phát triển.

Dương Chính lại nghĩ tới truyền thuyết Vân Trung thành, nền văn minh thế giới này chính là đang có người thúc đẩy phát triển.

Thánh điện và Vân Trung Thành đều là những lực lượng vượt qua tưởng tượng của nhân loại.

Chỉ bọn họ mới có năng lực này, hơn nữa nữ nhân thần bí lưu lại bản vẽ và Tư Gia Lệ mình khổ sở truy tìm có quan hệ gì không?

Nàng ta vì sao lưu lại mỗi lửa văn minh này?

Nghĩ đến mọi việc, Dương Chính cảm thấy đầu óc quay mòng mòng.

Bất kể thế nào, hắn phải đến Ma Huyền quần đảo, thấy được ma kính thì mới có chút manh mối.

Một tuần lễ sau đó, Dương Chính tiếp tục cuộc sống nghiên cứu của mình, thời gian

dài dằng dặc trong tình giới khiến hấn có được khả năng nhẫn nại và chịu đựng tịch mịch hơn xa người thường, hấn càng nghiên cứu càng kinh ngạc vì Kỳ tích hiệu.

Lúc trước hấn và Lai Qua Lạp Tư hai người có thể chiến thắng Kỳ tích hiệu chỉ có hai từ có hể hình dung.

May mắn.

Tác Bối La lần đầu tiên sử dụng Kỳ tích hiệu, hơn nữa hấn chế tạo chỉ án theo bản vẽ mà làm, tuyệt không hiểu rõ nguyên lý của Kỳ tích hiệu.

Nếu để Dương Chính hôm nay điều khiển

chiếc thuyền này thì có tới 10 Lai Qua Lạp Tư cũng dùng hòng tiếp cận!

Mã Đức Liên Na vẫn một bước không rời, đi theo chủ nhân lãnh tuấn này giống như cái đuôi của hổ. Nàng tựa hồ đã hoàn toàn quen với không khí kỳ quái giữa hai người, hoàn toàn không để ý tới sự lãnh đạm của Dương Chính. Bất kể hễ ngồi trên cột buồm chủ giữa gió lốc quan sát ma pháp trận hay xuống nghiên cứu chân vịt chuyển động thì nàng đều theo sát một bên.

Nàng vốn là trưởng nữ của Thuyền vương gia tộc, lấy biển làm sinh kế, những khó khăn đó sao có thể làm khó nàng!

Dương Chính chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái rồi thôi, chỉ cần đừng ai gây ảnh hưởng tới sinh hoạt của hắn thì Dương Chính vẫn cứ để yên.

"Viễn trình ngày thứ 16, giờ Ngọ ba khắc tiến hành bổ sung nước ngọt cuối cùng với phân hạm đội, phân hạm đội đầu tiên rời khỏi thuyền."

Nhật ký hàng hải màu lam dần dần khép lại.

Từ lúc bắt đầu chuẩn bị chế tạo Kỳ tích hiệu, Thái Lan Mễ Á gia tộc đã có tính toán lưu vong trên biển, mọi việc đều án theo kế hoạch dự định mà tiến hành, Kỳ

tích hiệu có hệ thống ngọt hóa nước biển, gần như cung cấp nguồn nước vô hạn cho chuyến viễn hành nhưng đó tịnh không đại biểu cả gia tộc cứ theo nhau lưu lã trên biển.

Mỗi khi phát hiện hòn đảo nào có những điều kiện con người có thể sinh sống được thì họ phái một bộ phận ở lại đó, sau đó đánh dấu trong hải đồ. Vì không ai biết được phía trước còn những nguy hiểm gì, phân tán gia tộc thành nhiều phần nhỏ thì cơ hội tiếp tục sinh tồn sẽ lớn hơn nhiều.

Mỗi lần đến một nơi thì đều lưu lại một hạt giống.

Mã Đức Liên Na thuyết phục phụ thân ra quyết định lý trí và tàn khốc đó.

Vì trong thời đại kỹ thuật hàng hải cực kỳ lạc hậu này, điều này cũng mang ý nghĩa sinh ly tử biệt.

Ai cũng không biết kiếp này liệu có thể gặp lại nhau không?

Chiếc thuyền tám buồm xuất phát theo sau Kỳ tích hiệu, nếu như không có nước ngọt do nó cung cấp thì ra khơi nhiều nhất chỉ được một tuần lễ, từ lúc bây giờ rời khỏi hạm đội, cho dù có người muốn trở về đại lục thì cũng không có cách nào, càng không thể tiết lộ hành tung của gia tộc.

Trong ba ngày, bốn phân hạm đội đã rời đi, chỉ còn Kỳ tích hiệu vẫn tiếp tục hành trình trên Lam Mộng hải.

Đây hoàn toàn là lữ đồ hung hiểm khó biết.

Tiền đưa phân hạm đội cuối cùng đi, trở về phòng thuyền trưởng, Mã Đức Liên Na vành mắt đỏ hoe.

"Bỏ không được sao?" Thanh âm Dương Chính bình thản vang lên, hắn vẫn đang vùi đầu trong đó như cũ.

Đây là lời nói đầu tiên hắn chủ động mở miệng, Mã Đức Liên Na cõi lòng rung

động, nàng biết Dương Chính tịnh không phải vô tình, cảm giác phiền muộn cũng giảm bớt không ít.

Nàng chậm rãi nói: "Tuy biết đây chính là lựa chọn chính xác nhất của Thái Lan Mễ Á nhưng tâm tình khó thể nào vui vẻ cho được."

Dương Chính ngẩng đầu nhìn nàng, ngữ khí đầy vẻ kỳ lạ: "Đây chính là tình cảm thông thường của nhân loại, cô cũng không tệ, rất ít nữ nhân kiên cường lý tính như vậy."

"Ta trái lại còn muốn mình có thể giống như một đứa bé gái không suy nghĩ gì nhiều, có lúc không biết gì mới là hạnh

phúc." Mã Đức Liên Na bình thản tự trào.

Dương Chính nhếch mép cười.

Gạt bỏ tình cảm sang một bên, dùng lý trí tuyệt đối để ra quyết sách, lúc nào cũng bảo trì lãnh tĩnh.

Nếu năm xưa hắn có thể làm được như vậy thì nhiều việc đã không xảy ra. Mã Đức Liên Na này thực sự là nữ nhân khiến người ta kinh diễm.

Dương Chính đứng dậy nhìn mặt biển màu lam thông qua cửa sổ thủy tinh.

"Mã Đức Liên Na, kỳ thật cô cũng biết

rõ cô vĩnh viễn không thể trở thành bé gái như vậy, giống như ta đã từng muốn bỏ ra một ít Kim tệ tìm một thôn trang an dật tường hòa, không có ai biết tới, làm một phú ông an nhàn nhưng rốt cục lại không phù hợp với tính cách sinh hoạt của ta, cho dù đoạn đời đã trải qua có nhiều mệt mỏi chán ngán. Nhân loại vốn là sinh vật mâu thuẫn như vậy."

Mã Đức Liên Na im lặng đứng đó, ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Ngay lúc này nàng mới phát hiện nam tử cường đại thần bí trước mặt kỳ thực cũng chỉ là một con người, hắn cũng có thất tình lục dục, cũng có nhiều phiền não giống như nhân loại.

Những người thông minh đều có nhiều điểm giống nhau.

"Đa tạ ngài, Dương!"

"Muốn cảm ơn thì hãy dùng hành động, ta vẫn muốn trưng dụng Kỳ tích hiệu!"
Dương Chính đứng thẳng người, lưng quay về phía Mã Đức Liên Na, không mảy may rung động.

"Hiện tại 165 người tinh anh của Thái Lan Mễ Á trên Kỳ tích hiệu đều phục tùng mệnh lệnh của ngài, nghe theo lời ngài điều khiển!"

"Dương Chính chậm rãi xoay người lại,

hai mắt khê sáng lên: "Vậy thì tốt rồi, cô đi thông báo cho Lai Qua Lạp Tư cải biến hướng đi. Rẽ sang phía Tây thiên bắc 32 độ, đi thẳng tới!"

Trên sàn thuyền, Lai Qua Lạp Tư nghe tin này lập tức kinh ngạc la lên: "Rời khỏi lộ tuyến sao? Hai bên trái phải đều có bầy xích sa (cá mập đỏ)..."

Mã Đức Liên Na sắc mặt không có chút gì kinh hoảng: "Dương nói làm vậy để có thể mau tới Ma Huyền quần đảo."

Lúc chính Ngọ, từ Kỳ tích hiệu nhìn ra bên ngoài, phương xa chân trời liền với mặt biển thành một đường, cơ hồ không thể phân biệt được mặt biển và bầu trời.

Đứng trước mặt Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư là tất cả nhân vật trung tâm của Thái Lan Mễ Á gia tộc tụ tập lại, tộc trưởng Tác Bối Áo Phu, tổng quản Ước Tác, người thừa kế Tác Mã, đương nhiên còn có Mã Đức Liên Na.

Những người khác, kể cả trưởng lão gia tộc Tác Tư Lan Kỳ cũng đã theo các phân hạm đội rời đi mấy ngày trước, 27 tên hải tặc tạp dịch bất thành khí sớm đã bị Dương Chính đuổi lên hạm đội rời đi.

Đội trưởng Tát Phân và đội phó Thụy Ngang đứng hai bên Dương Chính, gương mặt lộ vẻ cường hãn.

"Cái này chính là ra-đa gì đó mà người nói ư?" Tác Bối Áo Phu hiểu kỳ nhìn chăm chú vào cái cột hình đẹp, cái cột này bề mặt màu xanh nước biển, bên trên có những quang điểm di động không ngừng.

"Lợi dụng ma pháp trận và dụng cụ tiếp khí hình lõm bố trí trên cột buồm có thể cảm ứng được nguyên tố dao động nhẹ ở phương xa, sau đó chuyển hóa tín hiệu về trên bề mặt tinh thể." Dương Chính giải thích, trong ngôn ngữ Bắc đại lục không có từ ra-đa, Dương Chính đưa khái niệm này từ địa cầu tới đây.

"Cái mặt màu vàng này đại biểu..." Mã Đức Liên Na đứng quan sát bên màn

phản quang cả nửa ngày đột nhiên hỏi.

"Là thổ nguyên tố."

"Ồ kia có một hòn đảo." Mã Đức Liên Na hưng phấn nói.

Màu vàng đại biểu cho thổ nguyên tố trên màn phản quang càng lúc càng nhiều, cách đó chừng mấy trăm hải lý rõ ràng phải là một hòn đảo lớn.

Mọi người nhìn nhau, nét mặt lộ vẻ hưng phấn, có đảo là có hy vọng khai sáng một cuộc sống mới.

Bất quá có người nhanh chóng chú ý đến bình phản quang tinh thể có vô số luồng

chạy màu xanh đậm không ngừng tới gần Kỳ tích hiệu. Mọi người đều biết đó chính là ám lưu dưới đáy biển nên cũng không kinh ngạc gì.

Đột nhiên... Âm âm!

Thân thuyền bắt đầu dao động kịch liệt.

Từ mạn thuyền nhìn ra ngoài, nước biển như đang sôi trào, mặt biển giống như bình nước cuộn cuộn sôi sục.

Bầu trời vạn dặm không có cụm mây, ánh dương quang chính ngọ chiếu xuống âm áp, khí trời quang đãng thế này càng thêm quý dị vạn phần.

"Không quan hệ gì, chỉ là Xích sa thôi." Dương Chính ngữ khí bình tĩnh như thường, hoàn toàn không coi Xích sa ra gì, thậm chí tay phải chợt lấy ra hai bình Lang mỗ tửu giống như làm ảo thuật: "Hôm nay cho mọi người nhìn thấy hiệu quả kiểm tra của ra-đa. Hiện tại xem ra đúng là không tệ, vì thành quả nghiên cứu đáng mừng này, mọi người sao không cùng ly?"

Mọi người sắc mặt đều kinh hoảng, đâu còn tâm tình để uống rượu.

Tuy ra-đa thực sự không tệ, nếu là lúc bình thường thì đã là một thành quả trọng đại, có thể biến Thuyền vương thế gia nâng cao thêm một tầng, nhưng thành quả

thì cũng cần phải có mạng để thưởng thức, khu vực màu lam quanh hắc điểm đại biểu cho Kỳ tích hiệu trên bình phản quang tinh thể còn lớn hơn hắc điểm gấp mấy lần, có thể biết được xung quanh có đến bao nhiêu xích sa.

Mọi người trong lòng lạnh toát, thà là không nhìn thấy cảnh tượng trên ra-đa thì còn chút tin tâm chiến đấu.

Thủy hệ ma thú xích sa sống trong biển sâu, bình thường tịnh không xuất hiện chỗ nước nông, thuyền nào gặp nó chính là tai nạn. Xích sa khừu giác linh mẫn, công kích bất cứ cá thể nào có sức sống trên mặt biển, hơn nữa hàm răng chúng có thể cắn thủng cương thiết, đừng nói gì tới

các thuyền binh thường chủ yếu đóng bằng gỗ như hiện nay.

Một con xích sa dễ dàng đánh đắm một chiếc thuyền tám buồm, tuy Kỳ tích hiệu bên ngoài có pháp trận phòng ngự, cũng không ngăn nổi bảy xích sa nhiều đến ngàn vạn như ong vỡ tổ, hơn nữa bọn xích sa trước mắt thật sự là đông đến bất thường, cho dù Lai Qua Lạp Tư có nhiều kinh nghiệm hàng hải cũng chưa từng thấy qua bảy xích sa lớn như vậy, có là Nguyệt hạm của Tinh linh tộc sợ rằng cũng phải quay đầu bỏ chạy.

Dương Chính dốc cạn ly rượu vào miệng: "Mùi vị không tệ, mọi người, mời!"

Lai Qua Lạp Tư định đứng dậy, bị Dương Chính kéo xuống.

"A, ta quên thuyền tròn tròn như vậy mọi người không uống được." Dương Chính vỗ đầu thét: "Khởi động bộ phận giảm xóc."

Cảm ứng được thanh âm ra lệnh của Dương Chính, bình phản quang tinh thạch trong phòng điều khiển liên tiếp chớp lên, đã thực thi mệnh lệnh.

Kỳ tích hiệu tức thì không còn rung lắc, chỉ có tiếng đinh đinh đang đang từ đáy thuyền vang lên, đó chính là thanh âm của răng của Xích sa chạm vào thân

thuyền.

Thanh âm sắc nhọn nhức tai, khó nghe cùng cực, phảng phất tiếng tử thần gõ cửa.

Trên sàn thuyền sớm đã không còn ai.

Tát Phân đứng bên Dương Chính mồ hôi đầm đìa, hai chân không ngừng run rẩy, Thụy Ngang thì đỡ hơn một chút, nhưng hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Dương Chính bỏ ly rượu xuống: "Sao không uống?"

Mọi người đang có mặt đều là kinh qua nhiều việc, tự nhiên là biết Dương Chính

đang thừa nước đục thả câu, nhưng đối mặt với cường địch thế này ai mà không khẩn trương, ai có thể trấn định được?

Mã Đức Liên Na đột nhiên chụp lấy bình rượu, uống cạn một ly, lập tức bị mùi rượu mạnh cay nồng khiến cho nàng ta ho sặc.

Trong mắt thiếu nữ chợt bốc lên ánh lửa, vành mắt ửng hiện tơ máu, không thể nào che giấu vẻ mệt mỏi như nam nhân nhân nhĩ kia.

Nhất định phải thành công.

Nàng tự nhủ với lòng.

Nàng biết Dương Chính mấy ngày khổ công nghiên cứu, tuy nàng không hiểu nhưng chỉ nhìn đống tài liệu to lớn đó thì đầu cũng to ra.

Nhưng nàng tin Dương Chính hiểu được, loại tín tâm này giống như mù quáng, có điều không biết từ đâu ra.

Tác Bối Áo Phu cất tiếng cười dài.

"Đúng là già rồi, cả con gái cũng không bằng!" Tác Bối Áo Phu cuối cùng đã khôi phục vẻ bình tĩnh, cầm lấy bình rượu uống một hớp rồi đưa qua cho Ước Tác đứng bên: "Huynh đệ, người uống 1 hớp đi! Rượu rất mạnh!"

Ước Tác nhìn Dương Chính một cái, cầm lấy bình rượu cười nói: "Cái này giống như Dương tiên sinh trêu đùa chúng ta thay cho mối nhậu." Nói rồi hân uống một hớp, rồi đưa cho Tác Mã.

Tác Mã thấy dáng vẻ trịnh trọng của mấy người lớn, liền cẩn thận uống một ngụm nhỏ, cay nồng đến mức nó phải nhíu mày.

Lúc này thân thuyền rung động kịch liệt, chuông báo động cũng vang lên, mọi người sắc mặt lại trở thành trắng nhợt.

Điều này đại biểu hệ thống dẫn lực cũng bị tấn công.

Dương Chính mỉm cười nói: "Thời gian

cũng không nhiều, khởi động Ma pháp pháo!" Nói xong hắn đi tới trước đài điều khiển.

TRước sau trên sàn thuyền có tổng cộng bốn chủ pháo phân biệt thành bốn phương hướng nhất tề phát động.

Bốn hỏa cầu bắn ra, âm thanh lớn đến đình tai nhức óc.

Tiểu Tác Mã đưa tay bịt tai, rúc vào lòng tỷ tỷ.

Cách đó hơn 1000 mét, bốn cột nước chọt dâng cao tận trời, tới mấy chục mét rồi đổ ập xuống, các đợt sóng phải qua một lúc mới truyền tới Kỳ tích hiệu khiến

thuyền lắc lư tròn trành.

Mọi người mặt mày đầy vẻ nghi hoặc, xạ trình của ma pháp pháo đầu thể nào bắn xuống sát thuyền, thoát nhìn thì uy phong lâm liệt nhưng có thể tiêu diệt được bao nhiêu xích sa?

Đột nhiên trên thuyền vang lên vô số thanh âm kỳ quái, giống như cả vạn con chuột đang cùng nghiến răng khiến cho người nghe nổi da gà.

Qua một lúc, cuối cùng một chút thanh âm cũng không nghe được, mặt biển yên tĩnh như kính.

Tác Mã đột nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ

thét lớn: "Tỷ tỷ, mau nhìn! Màu trắng, là bụng của cá mập!"

Từng cái bụng trắng hếu của cá mập phơi ra trên biển lúc chìm lúc nổi, xích sa toàn thân màu đỏ máu, chỉ có cái bụng màu trắng, trên mặt biển xanh rất nổi bật.

Mắt thấy bụng của xích sa càng lúc càng nhiều, mọi người bắt đầu vui vẻ trở lại, chớp mắt cả mặt biển đều phủ một lớp màu trắng.

"Âm bạo ma pháp trận!" Tổng quản Ước Tác kiến đa thức quảng cát tiếng kêu kinh hãi.

Âm bạo đạn chỉ là phong hệ ma pháp

phổ thông, cao cấp ma pháp sư thi triển cũng chỉ có hiệu quả quấy nhiễu địch nhân, còn muốn sát thương thì phải là Đại ma pháp sư thi triển, hơn nữa chớp mắt phát xuất Âm bạo đạn kết thành pháp trận hỗ trợ lẫn nhau thì cho dù Thánh ma đạo sư cũng phải hao phí chút công lao.

Bốn pháo cùng bắn, khó mà tính toán và không chế tinh chuẩn như vậy, chỉ là trên biển đã bố trí ma pháp trận tăng phúc.

Trong hình thang do 4 Âm bạo đạn tổ thành, tất cả sinh vật trong biển đều bị chấn động ngất xỉu, biến thành miếng thịt tùy người ta cắt mổ, xich sa hung tàn cỡ nào cũng không có cơ hội thi triển thực lực.

Trên thuyền có bốn công chủ pháp, tương đương với 4 Thánh ma đạo sư đỉnh cấp tọa trấn, nhưng Bắc đại lục tổng cộng có được bao nhiêu Thánh ma đạo sư?

Nếu như lúc trước Tác Bồi La hiểu cách sử dụng những thứ này thì bằng vào công thể thực vật của Lai Qua Lạp Tư chẳng thể nào tới gần Kỳ tích hiệu nửa bước.

Mọi người kinh hãi hồi lâu mới sức tỉnh, bản vẽ toàn bộ Kỳ tích hiệu đều do Tác Bồi La nắm giữ, lúc kiến tạo cũng do một tay hãn phụ trách, nhưng đối với các trang bị và vận dụng kỳ quái trên thuyền thì quá nửa hãn cũng cảm thấy xa lạ, hoặc là có hiểu đi nữa thì với trình độ

bản thân hữu hạn cũng không thể nào phát huy được.

Vừa rồi Dương Chính hành động coi rất đơn giản, nhưng sự thật là nếu không có lý giải sâu sắc về ma pháp, cách không chế ma pháp và lòng tự tin mạnh mẽ thì không thể nào chế tạo được Âm bạo trận.

Ấn tượng này khắc sâu vào đáy lòng Thái Lan Mễ Á gia tộc, nam nhân ma quý thâm bất khả trắc mới là người có thể phát huy hiệu quả tối đa của Kỳ tích hiệu.

Đây chính là hiệu quả Dương Chính muốn có!

"Âm bạo trận có thể gây mê xích sa, giờ

đến lúc đi săn chúng, xem xem tốc độ của các vị nhanh tới cỡ nào." Dương Chính khoanh tay lạnh lùng nói: "Săn chúng trước khi bị bọn xích sa đồng loại bên ngoài tới ăn thịt chúng."

Tác Bồi Áo Phu đẩy cửa phòng, nhìn xuống những tinh anh của gia tộc trên sàn thuyền nói: "Nam nhân của Thái Lan Mễ Á, các người có dũng khí đi lấy tặng phẩm của Lam Mộng hải hay không?"

Đám người bên dưới liền nhao nhao đáp ứng.

Không then là tinh anh của đại gia tộc, ứng chiến cấp thời vẫn tổ chức rất tốt, thủy thủ 3 người 1 tổ quăng lưới xuống

kéo xích sa lên, con nào bị kéo lên sàn thuyền liền bị mổ phanh lồng ngực, moi lấy tinh hạch. Hai mươi mấy cao cấp pháp sư đứng thành chữ nhất thi triển ma pháp đóng băng, máu của xích sa còn chưa kịp chảy thì đã bị đông lại, dễ dàng tồn trữ thịt cá, cũng ngăn cản mùi tanh chảy ra dẫn dụ bọn xích sa khác kéo tới.

Mấy trăm con xích sa bên ngoài bắt kể sống chết tiến vào, bắt đầu cắn nuốt đồng loại.

Mặt biển nổi sóng cuộn cuộn, khu vực quanh Kỳ tích hiệu trở thành khu vực tử vong, máu nhuộm đỏ cả mặt biển.

Dương Chính liếc mắt nhìn Tát Phân và

Thụy Ngang ra hiệu.

Mười bảy bóng người từ mạn thuyền nhảy xuống biển, bơi tới bọn xích sa trên mặt biển.

Còn chưa đến một phần mười xích sa đang sống cắn xé đồng loại, 17 người kinh qua huấn luyện điên cuồng của Dương Chính phối hợp rất nhịp nhàng, chỉ giết chết xích sa đang hôn mê, moi lấy tinh hạch, đối với bọn xích sa còn sống nếu tránh được thì tránh, còn không thì cho nó một đao.

17 người chia thành mấy tổ, cảnh giới, yểm hộ, đột kích, đoạn hậu, tổ thành một cỗ máy chém giết, ưu nhã qua lại bên

đường ranh sinh tử.

Dương Chính uống một hơi hết cả bình Lang mỗ tửu, phảng phất như có một ngọn lửa bùng cháy trong cổ họng, cả máu huyết trong người cũng bắt đầu bùng cháy.

Hắn ném bình rượu xuống biển, nắm chặt cốt chủy, nhắm chuẩn bụng của một con xích sa nhảy xuống.

Dương Chính tự nhiên không thèm muốn mấy viên thủy hệ tinh hạch của bọn thủy hệ ma thú này, nhưng tiến hành chiến đấu thảm liệt trong nước thật sự không có nhiều cơ hội.

Nắm lấy tất cả cơ hội để mình càng thêm cường đại.

Không cam chịu để mệnh vận bày bố!

Bộp, một thân ảnh kiêu diễm cũng nhảy xuống phía sau hắn.

Là Mã Đức Liên Na!

"Ta là nữ bộc của ngài, bảo hộ chủ nhân chính là chức trách của ta!"

"Sao? Ai bảo hộ ai?" Dương Chính lần này thực sự nổi nóng: "Ta không rảnh bảo hộ cô! Cô tự nhảy xuống thì tự mình nhận mệnh đi!"

Hắn vùng cốt chỗi lên, rạch bụng của một con xích sa.

"Ta cần được bảo hộ sao?" Thiếu nữ nhô đầu lên từ phía sau Dương Chính, phía sau lưng nàng là một thi thể xích sa.

Thiệt là không ngờ a!

Tiểu nha đầu này ít nhất cũng gần bằng bát phẩm kiếm sư.

Nước biển đầy máu thấm ướt đầu tóc của nàng, thiếu nữ bất giác run lên, vẻ đẹp đầy dã tính chớp mắt hiển lộ ra, dẫn dụ người ta phạm phải tội lỗi nguyên thủy nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 12 - Chương 14:

Yếu ớt và kiên nghị

L

úc chiều tà, mặt trời lặn chiếu ánh sáng đỏ như máu.

Mặt trời lặn xuống tựa hồ như không cam tâm kết thúc lữ trình một ngày của mình, chiếu ánh sáng đỏ máu khắp trên mặt biển, tạo nên một vẻ đẹp mỹ lệ nhưng không kém phần thâm lương.

Dương Chính ở trên chỗ cao nhất của cột buồm, mặc cho gió biển ào ạt thổi tung bay tà áo, thân hình hắn vẫn đứng thẳng băng như một ngọn tiêu thương.

Mã Đức Liên Na kiên trì leo lên theo hấn, đứng im lặng sau lưng hấn, từ sau trận chém giết lũ cá mập không thể tưởng tượng đó, Mã Đức Liên Na tựa hồ như càng quen với thân phận nữ bộc chứ không còn là trưởng nữ của Thái Lan Mễ Á gia tộc. Hiện tại nếu không phải do Tác Bối Áo Phu chỉ đích danh thì nàng cũng rất ít khi tham gia vào hội nghị gia tộc.

Một bóng đen nhô lên khỏi mặt biển từ phương xa, thoạt nhìn có thể đoán định rằng diện tích hòn đảo này thực sự không nhỏ.

Dương Chính nhờ vào mục lục siêu việt,

thậm chí còn có thể nhìn thấy các sườn núi phủ xanh cây cối trên đảo.

Có cây cối tất có nước ngọt, càng có thêm nhiều thức ăn, đối với lưu lã giả trên biển mà nói thì không thua gì thiên đường.

Đương nhiên đó cũng có thể là địa ngục.

Sau khi tiến vào sâu trong Lam Mộng hải, hơn nữa còn cải biến lộ trình, cho dù có xảy ra sự tình kỳ quái gì thì cũng là điều đương nhiên.

Có lúc họ còn gặp phải vật phẩm của con người.

Gió đêm dần trở lạnh, Mã Đức Liên Na rúc người lại ở trên cột buồm nhỏ hẹp, bất giác đã nấp sau lưng Dương Chính để có chút ấm áp.

Kỳ tích hiệu xé gió phá sóng mà đi, chạy tới niềm hy vọng phía trước.

Hơn mười đồng lửa cháy bùng lên trên bãi cát.

Bãi biển trong bóng đêm, rất nhiều người cả nam lẫn nữ đều tụ tập lại đó, thoải mái giữa không gian rộng lớn, quây thành mười mấy vòng tròn, mùi thịt cá nướng bốc lên thơm lừng nức mũi.

Ngày thứ ba sau khi lên hòn đảo lớn này,

mọi việc đều thuận lợi hơn xa tưởng tượng.

Hòn đảo này từ Đông sang Tây chừng bốn năm mươi km, còn từ Nam đến Bắc chừng hơn 200 km.

Lúc đầu Dương Chính suất lĩnh đội tiên trạm đi lên đảo từ phía Bắc, vốn lúc đầu họ cho là hòn đảo này chỉ toàn rừng rậm, không ngờ sau khi ngoặt qua mấy tòa núi, trước mặt chợt hiện lên một bình nguyên mênh mông vô bờ vô bến, chỉ có mấy cụm rừng thưa thớt mà thôi.

Một con sông quanh co uốn lượn như sợi thắt lưng bằng ngọc, phân chia bình nguyên thành hai nửa, hội tụ ngay phía

Nam thành một cái hồ phương viên mây dậm.

Nhìn thấy thảo nguyên xanh mướt này, mọi người trên thuyền kể cả bọn hải tặc đều hưng phấn phóng chạy như trẻ nhỏ, chạy đến khi không còn chạy nổi mới ngưng lại, sau đó nằm lăn trên thảo nguyên, ngửa mặt nhìn trời, không ngừng cười ha hả.

Đây đúng là nơi lưu lãng giả vừa nhìn đã thích.

Bất kể là đã phiêu lưu trên biển bao lâu thì động vật có vú vẫn luôn muốn hướng về đất liền, đây là thiên tính không thể nào thay đổi, giống như cá phải sống

dưới nước mới được.

Mã Đức Liên Na lần đầu tiên nhìn thấy Dương Chính vốn trước giờ lạnh lùng như núi băng lại nở nụ cười, tuy nét cười rất mờ nhạt nhưng trong mắt hiện vẻ ôn nhu hiếm có.

Hơn nữa Dương Chính rất hiếm khi không hề ước thúc thủ hạ như vậy, chỉ một mình ngồi trên tảng đá nhìn cảnh vật xung quanh đến mức ngơ ngẩn xuất thần.

Trên đảo không có ma thú đặc biệt hung ác nào, trong rừng cây phía Bắc có một số ma thú trung cấp, chỉ với ma pháp sư trong gia tộc đã đủ để ứng phó, huống gì hiện tại cũng không cần phải chọc vào

bọn chúng.

Kỳ tích hiệu chạy quanh đảo nửa đêm, tiếp đó lên đảo từ phía Đông.

Hai ngày sau đó mọi người đều bận rộn vô cùng, cả gia tộc không phân già trẻ lớn bé đều được động viên lên Kỳ tích hiệu khuôn vác hàng hóa, sau đó dựng lều trại ở tạm, mọi việc đều do Dương Chính chỉ huy phân phó. Nói tới sinh tồn nơi hoang dã, nếu Dương Chính tự nhận thứ nhì thì trên thế giới này không ai dám nhận mình đệ nhất. Có đại hành gia chỉ điểm, mọi việc tự nhiên thuận lợi hơn nhiều.

Hắn còn sai phát hơn mười chi tiểu đội

tình nhuệ thăm dò các phương hướng khác.

Đến ngày thứ ba thì mọi thứ cơ bản đã hoàn thành. Chiều tối, tiểu đội thăm dò trở về mang theo một tin tức rất tốt, họ đã phát hiện mấy eo biển tránh gió thiên nhiên rất thích hợp.

Gia tộc Thái Lan Mễ Á sống nhờ vào thuyền, mai này có xưởng thuyền và eo biển thì thực sự là quá mức vui mừng.

Khi Tác Bối Áo Phu tuyên bố tin tức này bên đông lửa, niềm vui của mọi người đều như sục sôi òa vỡ.

Vì Lãng mỗ tửu có hạn, trước khi có thể

ủ thêm rượu trên biển thì không thể lấy ra uống hết một lần, bắt quá thịt cá mập nướng và canh vi cá thơm ngon do Dương Chính phát minh cũng đủ để bổ túc phần thiếu sót này.

Nói đến ăn thì ai có thể so với nam nhân đến từ quốc gia có truyền thống "dân dĩ thực vi thiên" như Dương Chính. Hắn thi triển vài thủ đoạn, mấy ngày trước đã cắt vi cá chế biến rất được mọi người hoan hô tán thưởng, ngay cả Mã Đức Liên Na đứng bên phụ giúp cũng bận rộn hết mức.

Phảng phất lên trên đảo, tâm địa mọi người cũng trở nên thuần phác hơn.

Đối với Dương Chính dùng thủ đoạn lôi

đình trấn áp bọn phản loạn Tác Bồi La, giết sạch Ngân sắc lê minh kỵ sĩ cứu thoát tộc trưởng, sau đó điều khiển Kỳ tích hiệu nhẹ nhàng giết sạch bọn xích sa, cả gia tộc đều đã trung thành với ân nhân cứu mạng vũ dũng phi thường này, không chỉ không thấy khuất nhục mà còn cảm thấy rất quang vinh.

Ngày đó sẵn cá mập thu hoạch to lớn vô cùng, được tới mấy trăm tinh hạch của thủy hệ cao giai ma thú, nhờ vậy mà hai ngày trên Luyện kim thất của Kỳ tích hiệu đã chế ra mấy chục cây pháp trượng. Mấy chục cây pháp trượng này đều dùng da xích sa trân quý khó tìm chế thành, chính là dụng cụ ty thủy tốt nhất để sinh nhai trên biển. Răng của xích sa sắc bén

dị thường, lúc thiếu cương thiết có dùng thay được, còn thịt xích sa xông khói chế biến tốt cũng đủ cho cả gia tộc ăn mấy tháng.

Hoàn cảnh này khiến cho bọn họ không sùng bái Dương Chính mới là lạ.

Nhìn thấy những tử muội trong gia tộc như có ý như vô ý qua lại trước mặt Dương Chính, ánh mắt đầy vẻ sùng bái, Mã Đức Liên Na cũng không ngăn trở, bất quá tâm tình không khỏi có chút phiền muộn. Dương nhiên không phải là vì nàng yêu thích Dương Chính mà nhìn thấy Dương Chính đều áp dụng chính sách với những người đó như nhau, tựa hồ cũng giống như nữ bộc trên danh

nghĩa là nằng.

Bất cứ nữ nhân nào cũng có chút vương mắc trong lòng, tâm lý của nữ nhân cổ quái vô cùng, vài từ sao có thể miêu tả được hết.

Hồng mao hải tặc Tát Phân nhìn bờ biển lắm bầm: "Vùng biển này có bao nhiêu cá, mẹ ơi, hôm nay lão tử muốn đánh bắt bao nhiêu cũng được, cũng không cần phải nộp thuế, một lần phải đi cả hai thuyền, một thuyền nấu ăn, một thuyền ướp cá..."

17 hải tặc ngồi thành một nhóm vòng tròn, quá nửa số đó gật đầu lộ vẻ tán thành.

Dương Chính lúc này đang nằm trên bãi cát, nhìn bầu trời đầy sao đến xuất thần, tiếng lẩm nhẩm của Tát Phân hấn cũng nghe được.

Phía xa mọi người đang cười nói huyên náo, vui vẻ vô cùng.

Rời xa chém giết, rời xa đấu tranh, sống những ngày an tĩnh mới là khát vọng lớn nhất của họ!

Còn mình thì sao?

Dương Chính còn chưa nghĩ tới, Tác Bối Áo Phu đã cất tiếng kéo hấn về hiện thực: "Là ai trong thời khắc Thái Lan Mễ

Á nguy hiểm nhất đã thoát về Kỳ tích hiệu? Là ai đánh bại vương quốc Thái Gia Nhĩ phản bội tín nghĩa? Là ai chiến thắng bày xích sa hung ác? Là ai đưa chúng ta đến chốn thiên đường này?"

Y mỗi lần hỏi thì mọi người cùng cất tiếng hô vang: "Dương!"

"Đúng là Dương tôn kính. Đi, bọn ta tới kính ngài dừng sĩ một ly."

"Đi, đi..." Tiếng huyền não vang lên như tiếng sóng biển, Dương Chính không thể không đứng dậy tiếp lấy ly rượu của Tác Bối Áo Phu đưa tới.

"Uống!"

"Uống!"

Rượu uống vào bụng, mọi người đều cất tiếng hoan hô.

Tác Bối Áo Phu vẫy tay, ra hiệu cho mọi người yên lặng: "Được, bọn ta mời chủ nhân tôn quý đặt tên cho ngôi nhà mới của mình!"

Dương Chính đứng thẳng dậy, đi tới vách núi bên bãi biển, mọi người đều dạt sang hai bên nhường đường cho hắn.

Dương Chính vùng Long cốt chủy thủ khắc lên vách núi, mọi người thậm chí còn không nhìn thấy quỹ tích đường đao

như thế nào.

Trên vách núi hiện ra hai văn tự kỳ dị.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, đây không phải là chữ viết của Bắc đại lục.

Đây chính là hai chữ của ngôn ngữ thế kỷ 21 mà cố hương Dương Chính trên địa cầu sử dụng. Đào Nguyên!

"Đào nguyên?" Lúc viết lên hai chữ này, Dương Chính tự mình cũng cảm thấy ngạc nhiên, lẽ nào đó mới là khát vọng chân chính sâu tận đáy lòng mình?

Sâu trong ý thức của hắn, một cỗ nộ ý bạo lệ cuộn cuộn dâng trào, Dương

Chính thậm chí còn cảm giác được thân ảnh màu đen trong tình giới đang cuồng nộ gầm gừ.

"Dương, đây là..." Mã Đức Liên Na cuối cùng không nhìn được lòng hiếu kỳ, thấp giọng hỏi.

"Đào nguyên." Dương Chính quay lưng về phía mọi người, cố sức che giấu bóng đen trên mặt, bằng không biểu tình hung ác kịch liệt sôi trào trên mặt hẳn tuyệt đối sẽ làm cho mọi người kinh hãi.

"Đào... nguyên?" Mã Đức Liên Na bắt chước đọc theo hai chữ vốn không tồn tại trong ngôn ngữ Bắc đại lục, lòng càng thêm nghi hoặc.

Dương Chính hít sâu một hơi, cố gắng áp chế nội tâm xung động, ý chí lực toàn thân đều dùng hết, không để cho thân thể run rẩy một chút nào, điều này so với một trận chiến đấu sinh tử còn gian nan hơn nhiều.

"Đó là một truyền thuyết cổ xưa lưu truyền ở cổ hương của ta. Ở đó không có ma pháp, mọi người đều tu luyện "công phu", một loại khá giống đấu khí. Khi đó có một ngư phủ bình thường đi xuyên qua không gian ma pháp trận trong rừng đào. À, đào là một thứ trái cây giống như hàu quả..." Dương Chính miễn cưỡng giải thích cổ sự đào nguyên ở địa cầu, lúc đầu còn gượng gạo, về sau càng kể càng

lưu loát, tâm tình cũng trở nên bình tĩnh, không ngờ lúc cuối lại trở nên kích động.

"...Cả cố sự đó là như vậy, đảo nguyên là một thế giới an tĩnh không có chiến loạn, không có đau thương, chỉ tồn tại trong giấc mộng và truyền thuyết, một khi bỏ qua thì vĩnh viễn chẳng thể nào quay lại! Đây cũng chính là mong muốn của ta đối với hòn đảo mỹ lệ này của các người, để các người có thể biến nơi này thành một thế giới an bình tường hòa! Hôm nay, cơ hội sáng tạo một thế giới như vậy đang nằm trong tay các người, các người có chịu mở to mắt nhìn cơ hội này trôi qua hay không?"

"Không!" Tát Phân lớn giọng nhất hét

lên, hét xong hắn mới nhớ lại mình cần

bản không phải là người của Thái Lan Mễ Á, ngượng ngừng nhìn chung quanh cười hắc hắc.

Mã Đức Liên Na ánh mắt khác thường nhìn Dương Chính.

"Đào... nguyên?" Thiếu nữ sờ tay vào vách đá lạnh căm, cảm thụ hai chữ xa lạ này.

"Đào nguyên!" Cả gia tộc Thái Lan Mễ Á cùng hét lên.

"Đào nguyên!" Thanh âm vang vọng trong đêm giữa ánh lửa bập bùng.

.....

Dương Chính phóng chạy điên cuồng trên đồng vắng, sau khi hắn xác định đã cách xa chỗ đông người thì từ hư không xuất hiện một cái bóng màu đen, cặp tròng mắt màu máu đỏ rực.

Dương Thu sau khi bị áp chế tạm thời đã xung phá được trói buộc.

Hắn điên cuồng chém đâm loạn xạ, bùn đất bay tung tóe.

Dương Chính ngửa mặt lên trời gào lên, giống như con sói đói bị thương.

Hắn phát hiện một khía cạnh yếu ớt nhất trong lòng mình, phát hiện khát vọng ẩn sâu trong lòng, hơn nữa đó chính là khía cạnh hắn khinh bỉ nhất, lại là khía cạnh mất mặt nhất!

Lúc ở địa cầu, hắn vốn là Dương Chính không chịu sống yên một chỗ, lấy mạo hiểm làm lẽ sống.

Ở Nam đại lục, hắn vốn mười bước giết một người, là Ma thần tướng quân máu lạnh vô tình.

Ở Bắc đại lục, vì sao hắn lại biến thành con trùng yếu ớt đáng thương, chỉ cầu mong an bình như vậy?

Dương Chính! Dũng khí của người đâu?
Người có còn là nam nhân không?

Cũng không biết hấn đã phóng ra bao
nhiêu chiêu số, quyền cước ngoan độc
đánh vào hư không.

Điên cuồng đánh đấm đến mức hấn sức
cùng lực kiệt! Con mẹ nó! Thực sự là
đáng cười mà!

Dương Chính nằm trên thảm cỏ đã bị hấn
đánh tan nát, thở hồng hộc.

Cho dù thực sự có đào nguyên thì đó
cũng không thuộc về người! Người sống
chỉ để chiến đấu và mạo hiểm thôi,
Dương Chính!

Nhưng mà gương mặt tươi cười của Tiểu Nhan vẫn lóe lên trong lòng, sau đó còn có từng gương mặt quen thuộc hiện ra, Nguyệt Như Tuyết, Mạc Băng Vân, còn có vương hậu tỷ tỷ.

Dương Chính, người có phải là mơ tưởng đến nữ nhân đến mức nhũn não hay không?

Hắn liên tục mắng bản thân mình, nhưng thanh âm "đào nguyên" do mấy trăm người trên đảo cất tiếng vẫn vang vọng bên tai.

Dương Chính lòng rối loạn như tơ vò, hẳn trước giờ chưa từng yếu ớt như thế.

Suy nghĩ hỗn loạn hồi lâu, đột nhiên hấn lại nhớ tới dáng vẻ máu thịt mơ hồ của Tư Gia Lệ.

Phảng phất như có lại chút lực khí, Dương Chính cố gắng ngồi dậy, cứng rắn đè ép những tư tưởng hỗn loạn.

Dương Thu cũng đã quay về tỉnh giới.

Cho dù cắt đứt tất cả thì cũng phải hoàn thành tâm nguyện này, hấn phải đi đến Ma Huyền quần đảo tìm ma kính xem xem phải làm gì.

Buổi sáng ngày hôm sau, 17 hải tặc đứng thẳng người thành hàng trước lều của

Dương Chính. Tất Phân và Thụy Ngang đứng đầu sắc mặt nghiêm túc, bọn hải tặc đứng sau cũng không dám lơ là.

Dương Chính thần sắc lạnh lẽo, hoàn toàn không còn vết tích mâu thuẫn gì của đêm qua.

"Các người đều có thể rút hết đi!"
Dương Chính giận dữ nói.

"Lão đại, bọn ta... bọn ta muốn theo ngài ra biển..."

"Không cần! Kỳ tích hiệu chỉ cần ba người là đủ điều khiển, dùng bọn vô dụng các người làm gì?" Dương Chính ném mấy cái túi xuống đất, kim tệ và tử

toản lẫn ra khắp nơi.

"Lấy hết đi! Biến khỏi mắt ta! Sống ở trên đảo cho tốt!"

Mười mấy người nhìn nhau lắc đầu thờ dãi.

Cuối cùng, Tát Phân bước ra đầu tiên, lo sợ lấy mấy tử toán trên mặt đất lên, nhìn thấy Dương Chính không phải là thăm dò bọn chúng, tức thì dần trở nên can đảm.

Chỉ còn một mình Thụy Ngang đứng bất động, hần đột nhiên lấy ra một cái túi, ném lên mặt đất.

Mấy chục tử toán lẫn ra.

"Ta muốn đi mạo hiểm! Ta muốn theo lão đại, oanh oanh liệt liệt làm đại sự!" Ánh mắt thiếu niên rực lên vẻ cuồng nhiệt.

"Không sợ chết thì cứ đi." Dương Chính lạnh lùng quăng lại một câu rồi xoay người bước đi.

Hắn thậm chí có chút sợ hãi khi đối mặt với ánh mắt cuồng nhiệt và thuần chân đó, nhiều năm về trước, khi hắn còn là thiếu niên cũng chính là hạng người như vậy.

Bất kể thế nào, 17 hải tặc thủ hạ của Dương Chính đều đã giải tán. Trải qua nhiều ngày huấn luyện như ma quỷ, dù có

đôi mắt với kim tiền chói mắt thì cũng không bằng mộng ước được sinh sống bình thường.

Mỗi một người rời đi đều có một đồng kim tệ đủ để đê chết người, bất quá tạm thời chẳng có tác dụng gì nhiều. Trên đảo không có gì để mua, bọn hải tặc biến thành cự phú vẫn chỉ phải làm ngư dân bình bình thường thường. Trừ khi gia tộc Thái Lan Mễ Á có thể phát triển được khóa hải đại thuyền thì mới tiến hành mậu dịch, còn như trước mắt mọi chuyện đều không có gì phải nói.

Kỳ tích hiệu chỉ có một chiếc, trước khi có tài liệu đủ thì không thể nào chế tạo chiếc thứ hai.

Dương Chính cần phải lấy Kỳ tích hiệu, hấn còn phải đi tới Ma Huyền quần đảo.

"Cô không cần phải theo ta, ta trước giờ chưa từng nhận cô là nữ bộc." Dương Chính nói.

"Ta phải đi theo ngươi, dù cho có là vì gia tộc thì ta cũng không thể nào để Kỳ tích hiệu biến mất trong tay ngươi." Mã Đức Liên Na vẫn rất kiên trì.

Dương Chính lạnh lùng nhìn nàng mấy giây, khẽ hừ một tiếng: "Xem ra cô quả thật không sợ chết, nhưng trên thế giới này chết tịnh không phải là điều đáng sợ nhất, trên lữ trình bất cứ điều gì cũng có

thể xảy ra, cô có thể làm nam nhân được không?"

"Nam nhân?"

"Đúng, cô cạo trọc đầu đi, mặc nam trang vào, ăn loại thịt to nhất tanh nhất, uống loại rượu mạnh nhất, sinh hoạt bê tha nhất, có lúc mấy tháng liền không tắm rửa được không?"

Mã Đức Liên Na biến sắc, những gì Dương Chính nói nàng chưa từng nghĩ tới.

Nàng vốn là trưởng nữ của gia tộc Thái Lan Mễ Á , từ nhỏ đã sinh sống sung sướng, cho dù lần này trên đường đào

vong cũng chưa gặp phải khó khăn gì về da thịt.

Dương Chính nhếch mép cười thành tiếng: "Ở lại trên đảo cho tốt đi, đừng nghĩ tới chuyện ly khai."

Hắn quẳng lại một câu rồi xoay người đi lên thuyền, Mã Đức Liên Na ngăn người trên bãi cát, một lát sau, nàng đột nhiên chạy lên đảo.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư kiểm tra lần cuối trên Kỳ tích hiệu.

Lần này là lần đi xa nhất kể từ khi Kỳ tích hiệu hạ thủy, hơn nữa trên thuyền chỉ còn ba người bọn họ và Thụy Ngang. Ba

người muốn điều khiển thuyền lớn cỡ này thì thứ gì không cần dùng cứ lược bớt, tinh giản công năng Kỳ tích hiệu, chuẩn bị mọi phương diện trọng yếu nhất trước khi khởi hành.

Phòng điều khiển hoàn hảo.

Ma pháp pháo đã hao tổn 11%.

Tinh năng lô hoàn hảo, Tinh hạch động lực còn tới 8600 viên.

.....

Từng hạng mục đều được ghi lại trên nhật ký hàng hải.

Kỳ tích hiệu quả lớn, chỉ kiểm tra cũng đã mất hết thời gian hai ngày.

Chiều tối, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư, Thụy Ngang ăn uống qua loa, chuẩn bị đi ngủ, ngày mai bắt đầu một hành trình mới, đối với con đường phía trước đang còn mờ mịt, bọn họ cần phải giữ gìn sức khỏe và tinh thần để ứng phó với mọi khiêu chiến đang chực chờ.

Ánh tà dương lặn vào trong biển, chỉ còn lại một cụm mây lửa ngay đường chân trời.

Dương Chính vừa nằm xuống chưa bao lâu thì mi mắt khẽ động, hắn liền nhẹ nhàng bật dậy mở cửa ra.

Một bóng đen đang từ mạn thuyền leo lên.

Dưới ánh trời chiều, thân ảnh này khá nhỏ bé, hơi giống thiếu niên nhưng tuyệt không phải là Thụy Ngang.

Dương Chính nhìn thấy người đó lại gần, sắc mặt lộ vẻ kỳ quái.

"Là cô?"

Người kia tóc ngắn màu vàng chùng một thốn, gương mặt thanh tú, thân vận kinh trang màu đen, hông đeo hai thanh đao, cổ tay cổ chân đều đeo vòng da, chân đi giày da, ăn mặc đúng kiểu võ sĩ tiêu

chuẩn, vô luận là đi trên biển hay trên đất liền cũng đều rất thích hợp.

Chỉ là nếu như trang phục này mặc trên người nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân thân phận cao quý thì vẻ cổ quái càng hiển hiện.

"Mã Đức Liên Na, cô đang làm cái quỷ gì?" Dương Chính ngạc nhiên, tuy đã biết được đáp án nhưng cục diện trước mắt cũng khiến hấn đau đầu.

Mã Đức Liên Na cúi đầu, hai má đỏ bừng, ngang ngạnh nói: "Ta tự biến mình thành nam nhân, không giống sao? Từ giờ trở đi, ta là nam nhân. Dương, xin ngài gọi ta là Mã Tác!"

"Mã Tác?" Dương Chính vuốt mũi thở dài.

"Cô xác định cô nhất định phải làm vậy?"

Mã Đức Liên Na quả quyết gật đầu.

Chợt dáng vẻ Dương Chính biến thành lười nhác, hắn suồng sã nhìn Mã Đức Liên Na. Mã Đức Liên Na chợt cảm thấy Dương Chính đột nhiên biến thành một người xa lạ, hơn nữa còn khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, cảm giác sợ hãi này không phải là cảm giác nguy hiểm của tử vong mà là cảm giác trời sinh của nữ nhân đối với nam nhân.

Dương Chính đứng trước mặt Mã Đức Liên Na, hấn cao hơn nàng gần một cái đầu, Mã Đức Liên Na chợt cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên dâng lên trong lòng, bề ngoài tuy vẫn giữ vẻ trấn định như thường nhưng nắm tay nàng bất giác đã siết chặt lại.

Dương Chính nhếch môi, ánh mắt trở nên khinh bạc đánh giá nữ nhân đang cố gắng trấn định trước mặt.

Lúc mục quang của hấn lướt qua thân thể của Mã Đức Liên Na, Mã Đức Liên Na cảm thấy làn da nàng như bị lửa đốt nóng bừng, nàng muốn cúi đầu xuống nhưng cằm dưới đã bị Dương Chính khế dùng

một ngón tay nâng nhẹ lên. Mã Đức Liên Na không cách nào bảo trì được vẻ trần định, hai gò má từ trắng chuyển thành đỏ, lại từ đỏ chuyển thành trắng.

"Coi cái mặt ngọc của cô kia, cô thực sự muốn làm nam nhân sao?" Dương Chính cất giọng đùa cợt, lại đẩy vẻ phong lưu nói. Mã Đức Liên Na xưa nay chưa từng nghĩ tới Dương Chính có được dáng vẻ này.

Nàng trước giờ vẫn dùng thái độ cố chấp, thậm chí "uy hiếp" Dương Chính, còn làm nữ bộc cho hắn vì nàng cho rằng Dương Chính không phải là hạng người ham mê nữ sắc, nhất định sẽ không đụng tới mình, nhưng biểu hiện hôm nay của

hắn lại còn quen thuộc hơn bất kỳ hoa
hoa công tử nào nàng từng thấy qua.

Ánh mắt đó, ngữ khí đó, khí chất đó
khiến cho Mã Đức Liên Na cảm thấy
mình phảng phất đã trở thành một món đồ
chơi, để cho nam nhân trước mặt tùy ý
giày vò.

Cho dù lúc trước quỳ trước mặt nam
nhân này nàng cũng không có cảm giác
khuất nhục và sợ hãi như vậy, nàng thậm
chí còn cảm thấy một cảm giác kỳ dị dần
dần lan tỏa trong cơ thể mình...

Không, nhất định là không phải vậy! Mã
Đức Liên Na vẫn còn chút lý trí, nàng
thậm la lên, Dương Chính đang thử nàng,

khiến cho nàng rút lui có trật tự thôi.

Không thể rút lui!

Mã Đức Liên Na gắng sức cầu mạnh vào đùi, đau đớn khiến cho nàng ngưng run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn Dương Chính.

Dương Chính cất tiếng cười khinh bạc.

Ngón tay của hắn bắt đầu trượt từ cằm nàng xuống phía dưới...

Làn da nõn nà của Mã Đức Liên Na theo ngón tay hắn mà nổi gai ốc...

Còn cố gắng ư?

Cũng đều vậy cả thôi, Dương Chính nhếch mép cười, ngón tay như linh xà vuốt dọc xuống cần cổ trắng nõn của Mã Đức Liên Na, nút áo của nàng cũng bị cởi bung ra. Mã Đức Liên Na miệng khẽ há ra rồi khép lại, thậm chí cổ họng cũng bật lên tiếng rên.

Đối với người chưa có kinh nghiệm nam nữ như nàng thì thực sự lần này quá mức kích thích.

Nàng cơ hồ cảm thấy thân thể không còn chút trọng lượng nào, bất quá nàng không biết nàng lấy đâu ra sức lực để gắng gượng...

Vành mắt dần dần đã ướt ươn ướt hơi nước,

hô hấp của nàng cũng trở nên nặng nề khó khăn.

Dương Chính khẽ cúi người, hơi thở nóng hổi của hắn thổi vào tai nàng, thấp giọng nói: "Nam nhân không phải dễ làm..."

Bàn tay hắn tiếp tục hoạt động bên trong lần áo của Mã Đức Liên Na...

"Còn gắng gượng nữa sao?"

Dương Chính đã cởi lần nút giữa áo của Mã Đức Liên Na, bàn tay đã chạm vào chỗ đàn hồi nhất của nàng.

Vừa tiếp xúc, Mã Đức Liên Na cơ hồ bật

khóc.

"Như vậy đủ rồi." Dương Chính thầm than, cũng không muốn tiếp tục.

Hắn nhẹ lắc đầu, chậm rãi rút tay ra.

Chợt một bàn tay chụp lấy cổ tay hắn.

Không ngờ là Mã Đức Liên Na, nàng cầm bàn tay hắn áp vào ngực mình, tình không nói gì, cũng không biết phải nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào Dương Chính, ánh mắt đầy vẻ bất cam, phần nộ, quật cường... Dương Chính không ngờ ánh mắt của một người lại có thể biểu thị nhiều tình cảm phức tạp đến thế, thậm chí không cần dùng Thông linh thuật hắn

cũng cảm ứng được tình cảm phức tạp vô cùng của nàng.

Bàn tay hần cảm giác được làn da nóng ấm của nàng.

Còn có tiếng tim đập kịch liệt, và cảm giác mềm mại đàn hồi.

Loại xúc giác này lại không hề khiến cho Dương Chính sinh ra nửa điểm dục vọng.

Hần thở dài: "Cô còn có một đêm để suy nghĩ, nếu như sáng sớm mai cô vẫn giữ nguyên quyết định thì cứ tới đây."

Hần rút tay ra, gài nút áo lại cho Mã Đức Liên Na, vuốt đầu nàng một lúc rồi

quay người đi vào trong khoang thuyền.

Ngày thứ hai, Dương Chính đi ra khoang thuyền liền nhìn thấy một thân ảnh yêu kiều mang theo bồn nước dọn dẹp sàn thuyền, còn Thụy Ngang đang chân tay luống cuống đứng ngay đó.

Chừng như sớm đã dự liệu được kết quả này, Dương Chính không biểu hiện gì, lúc đi qua bên Mã Đức Liên Na, hần bình thản nói: "Quét dọn xong thì đi ăn cơm, sau đó bọn ta xuất phát luôn, không cần phải từ biệt với người trên đảo."

"Dạ!" Mã Đức Liên Na vẫn cúi đầu quét dọn, cất tiếng đáp lời.

.....

"Kéo neo lên!"

Thụy Ngang hét lớn, dây xích sắt chậm chậm được kéo lên thuyền.

Neo được kéo lên xong, cả đại thuyền khễ chấn động, tinh năng lô dưới đáy thuyền bắt đầu phát sáng, trục máy bắt đầu chuyển động, chân vịt dưới nước cũng bắt đầu quay nhanh.

Kỳ tích hiệu bắt đầu khởi động.

"Ngày 28 Sương nguyệt (tháng 7 âm lịch), viễn hành ngày đầu tiên, Kỳ tích hiệu đi về hướng Đông chéch lên phía

Bắc 47 độ, rời khỏi Đào Nguyên... Mục tiêu phía trước còn chưa biết."

Mã Đức Liên Na cải danh thành Mã Tác viết mấy dòng lên trên Nhật ký hàng hải, sau đó buông cây bút lông ngỗng xuống, nhìn ra mặt biển Lam Mộng hải yên bình ngoài cửa sổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 12 - Chương 15: Ái tình của tắc nhâm nữ yêu

N

gày 30 tháng 7, cục diện cuối cùng đã không còn yên tĩnh, buồm bị gió thổi rất mạnh, gió từ phía Tây bắc sang, theo radar thì cách Tây bắc chừng 100km sẽ hình thành một cơn lốc xoáy nhiệt độ cao cực lớn. À, theo như Dương nói thì sức gió mạnh nhất áng chừng cấp 14 đến cấp 16, trung tâm cơn lốc mỗi tiểu thì sẽ di chuyển với tốc độ chừng 20km về phía bọn ta..."

"Mã Tác, người đang làm gì đó? Còn

không nhanh qua hạ buồm?"

Một tiếng thét vang lên bên ngoài.

"À, à, ta tới liền."

Mã Tác vội vàng bỏ bút lông ngỗng xuống, chạy ra ngoài khoang thuyền.

Vừa chạy ra ngoài, mũi của hắn đã bị gió thổi bay.

"Ôi chao, mũi của ta."

Mã Tác vội chạy theo, thậm chí còn nhảy lên chụp cái mũi lại, thân hình gầy nhỏ bị gió lớn thổi bay, cuốn về phía trước.

"Á!" Hấn kinh hoàng thét lên.

Chợt một cánh tay mạnh mẽ chụp lấy hấn từ phía sau giữ lại.

"Người rớt cục đang làm gì đó?" Nam nhân vừa ra tay hai mắt phun lửa, ngoác miệng mắg lớn.

Mã Tác rụt cổ:"Xin... xin lỗi Dương."

Dương Chính bỏ hấn ra, vỗ đầu mắg tiếp:"Ta không phải đã nói với người rồi sao? Làm việc phải chuyên tâm, người hiện tại là thủy thủ? Thủy thủ? Hiểu không? Lúc nào cũng phải biết công việc của mình, chiếc thuyền này chỉ có 4 người. Người làm sai coi chừng bọn ta

phải bồi táng theo người."

Dương Chính thực sự nổi giận, ánh mắt như phun lửa, ý tứ rõ ràng là lúc đầu không nên cho hắn lên thuyền.

Mã Tác biết mình làm sai cúi đầu, đâu dám cãi lại Dương Chính.

Gió càng lúc càng lớn, mặt biển nổi từng cơn sóng lớn, cả Kỳ tích hiệu thể tích to lớn cũng chấn động kịch liệt. Dương Chính nhìn sắc trời tối đen ở phía Tây bắc, bỏ Mã Tác ra: "Mau đi làm việc, nếu như còn không chuyên tâm thì ta trói người quăng xuống đáy thuyền."

Mã Tác hốt hoảng gật đầu, bước vội lên

trên đầu thuyền.

Trên đầu thuyền, Thụy Ngang đang vận sức kéo dây thừng, từ từ hạ buồm xuống. Bất quá lúc này gió thổi quá mạnh, thân thể hắn không ngừng lắc lư, Mã Tác vội vàng chạy đến một bên gỡ nút cột dây thừng khác.

Thụy Ngang quay đầu nhìn lại, thét: "Mã Đức Liên... à, Mã Tác, người không cần lo chỗ đó, để ta làm được rồi."

Nghe thấy hắn nói thế, Mã Đức Liên Na ánh mắt ảm đạm, vẫn còn chưa được a, tuy nàng cố sức làm nam nhân, thay đổi hình dáng, thậm chí còn đổi tên khác nhưng nàng vẫn biết Dương Chính, Lai

Qua Lạp Tư, thậm chí cả thiếu niên chưa trưởng thành này vẫn coi nàng là nữ nhân.

Nữ nhân tịnh không có gì không tốt nhưng ở trong cuộc hành trình gian hiểm này thì thực sự phiền hà.

Nàng nghiêng răng, mở bung nút cột dây thừng.

Vừa mở ra, cuồng phong cuốn thốc lá buồm lên, dây thừng lập tức căng ra thẳng băng.

Một cỗ lực lượng không thể gượng lại từ dây thừng truyền lại, Mã Tác tuy kiếm kỹ cao siêu thập phần nhưng thể lực của nữ

nhân trời sinh vẫn yếu ớt hơn nam nhân không thể cải biến được. Lá buồm kéo luôn nàng bay lên khỏi mặt đất mấy xích, còn chưa kịp kêu lên thì đã bị đập thẳng vào cột buồm.

Àm!

Đau đớn khiến mắt nàng hoa lên, lục phủ ngũ tạng như đảo lộn.

Tai nàng cũng ong ong đau nhức vô cùng.

Tiếng kêu của Thụy Ngang gần đó nhưng lại như từ phương xa truyền tới, hần không thể tiến lại giúp được vì hần vốn đang kéo dây thừng, đã không còn lực khí để ứng cứu, chỉ có thể thét lên, hy

vọng Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nghe được...

Mây đen ngưng tụ trên biển, ánh chớp chói mắt thỉnh thoảng lại rạch phá bầu trời.

Trong cuồng phong, từng giọt mưa lớn như hạt đậu quất vào mặt Thụy Ngang, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư lúc này đã xuống đáy thuyền, tiếng gió quá lớn nên họ cơ bản không nghe thấy tiếng kêu của Thụy Ngang.

"Mã Đức Liên Na, cô sao rồi? Cố gắng lên!" Thụy Ngang chỉ có thể làm tới thế.

Mã Tác bị lá buồm kéo lắc lư qua lại,

nhưng thủy chung vẫn không buông dây thừng đang nắm trong tay, Thụy Ngang thậm chí còn có thể nhìn thấy vết máu trên dây thừng.

Thân hình gầy nhỏ đó lắc lư loạng choạng nhưng không biết sức lực ở đâu ra, nàng vẫn có thể quấn dây thừng lại một vòng... hai vòng...

Trong lúc cuốn dây thừng lại, gió càng thổi mạnh thêm, mỗi lần đều khiến Mã Tác đập mạnh vào cột buồm.

Thân thể hần như bị đập nát tan, nhưng cánh tay run rẩy vẫn cột dây thừng thành nút bướm trói mình vào cột buồm.

Đây chính là nút cột chết độc môn của thủy thủ khi cập bờ, chỉ cần cột xong thì thủy thủ sẽ kéo thuyền vào bờ... Nhiều suy nghĩ lóe lên trong đầu Mã Tác, hắn ta vừa siết xong nút cột thì người đã hết sức ngất đi...

"Mã Tác... Mã Đức Liên Na! Dương ca, Tiểu Lai ca, mau tới đây!" Thụy Ngang nhìn thấy cảnh này tim đập liên hồi, cổ hết sức rống lên.

.....

Cảm giác khó chịu vô cùng!

Mã Tác mở mắt ra, thân thể cảm thấy yếu ớt đến mức hắn phải rên lên.

Trong khoang rất yên tĩnh, thậm chí không có động tĩnh gì, nhưng mùi vị quen thuộc khiến cho Mã Tác biết được mình vẫn đang còn ở trên Kỳ tích hiệu.

Những ký ức riêng lẻ giống như dòng nước tràn vào đầu óc hắn... Gió lốc, buồm thuyền, dây thừng, còn có va đập mạnh mẽ.

Thuyền vẫn còn... Người vẫn còn...

Mã Tác nhắm mắt lại, nặng nề thở ra một hơi dài.

Nằm hồi lâu, tiếng mở cửa vang lên, ánh sáng lọt vào khiến cho Mã Tác biết có

người tiến vào, hẩn chuyển động tròn mắt nhìn về nam nhân đó.

"Tỉnh chưa?" Nam nhân này cất giọng bình thản hỏi, giống như nhìn thấy bệnh nhân tỉnh dậy sau cơn bạo bệnh.

"À!" Mã Tác cất tiếng, không hề có dáng vẻ như người bệnh mới tỉnh dậy.

Người này đến bên giường, đưa tay lên trán hẩn tra xét nhiệt độ cơ thể, rồi lại kéo miệng của hẩn ra coi đầu lưỡi.

"Cũng tốt hơn nhiều rồi, có biết người nằm đây bao lâu chưa?"

Mã Tác lắc đầu.

Dương Chính đưa ra hai ngón tay.

"Hai ngày?"

"Hai tuần lễ!"

"A!" Mã Tác kinh hô: "Sao lâu thế?"

Dương Chính nhếch mép, cất tiếng cười nửa như bội phục nửa như trào phúng: "Người có biết là người suýt chết không?"

Nhìn thấy Mã Tác sắc mặt mê man, Dương Chính cất tiếng, ngữ khí có vẻ trào lộng: "Đúng là tiểu thư không biết chết sống, hoàn toàn không có chút kinh

nghiệm, người có biết lá buồm trong gió lốc tốc độ hơn 50km/h sinh ra lực lượng mạnh cỡ nào không? Cho dù là voi lớn cũng bị đánh bay, người không ngờ không biết chết sống lại dăm cột dây thừng vào người..."

"Nếu không có Lai Qua Lạp Tư thì hiện giờ người đã là người chết."

Mã Tác lúc này mới biết tình huống mình gặp phải như thế nào, lúc đó hắn căn bản không còn ý thức, vì ánh mắt của Dương Chính, Lai Qua Lạp Tư, Thụy Ngang đã kích thích hắn, nên hắn chỉ biết làm sao để cho lá buồm không bị cuốn đi mà thôi.

Hiện tại chỉ có thể dùng cách nói không

biết thì không sợ để giải thích mà thôi.

Lúc này Dương Chính đứng dậy đi ra ngoài.

"Người đi đâu?" Mã Tác hỏi.

"Đi lấy ít thức ăn, người hai tuần chưa ăn gì, lẽ nào không thấy đói sao?"

Mã Tác lúc này mới cảm thấy đói rã ruột, hai tuần lễ không ăn gì, thân thể tuy ở trong trạng thái hôn mê nhưng cũng không thể nào đè nén cảm giác đói bụng.

Dương Chính nhanh chóng chuẩn bị thức ăn cho người bệnh.

Lúc hần quay lại thì có cả Lai Qua Lạp
Tur và Thụy Ngang.

Lai Qua Lạp Tur kiểm tra thân thể Mã
Tác một cách kỹ càng, sau khi xác định
hần không việc gì thì an tĩnh ngồi một
bên. Còn Thụy Ngang hưng phấn vô
cùng, không ngừng tán dương Mã Tác
dũng cảm khiến cho đôi má thiếu nữ của
hần đỏ hồng, hiển nhiên có điểm hỏ thẹn.

Vừa thưởng thức mỹ thực do Dương
Chính chế biến, Mã Tác tâm tình cũng
dần trở nên không tệ.

Tuy vì thiếu hiểu biết mà đã đi một vòng
quỷ môn quan nhưng Mã Tác đã có hy
vọng được mọi người thừa nhận.

Thụy Ngang không cần nói, thái độ lễ phép lúc đầu đã trở thành kính phục thực sự, ngay cả thái độ của Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư cũng dần phát sinh biến hóa.

Hắn tâm tình rất tốt nên ăn uống không ít, nếu không phải do Dương Chính thấy thân thể hắn còn hư nhược thì hắn vẫn còn ăn tiếp được.

Ba ngày sau.

Mã Tác đã trở nên bình thường đi tới phòng điều khiển.

Không thể không nói vận khí của họ

không tệ, sau trận lốc hữu kinh vô hiểm đó, Kỳ tích hiệu không gặp bất cứ phiền phức gì lớn, thỉnh thoảng gặp phải cá mập và vong linh trên biển cũng đều được Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư hóa giải dễ dàng.

Kỳ tích hiệu trong tay Dương Chính phát huy thực lực cường đại phi thường.

Trừ khi gặp phải thiên tai bất khả kháng thì khó có sinh vật nào trên mặt biển đủ sức kháng cự với Kỳ tích hiệu thân dài hơn 150 mét này.

Thời gian viễn trình càng lúc càng kéo dài, phạm vi tiêu chú trên bản đồ ngày càng lớn.

Lúc đầu Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư thảo luận, đã quyết định không hoàn toàn đi theo lộ tuyến của Nguyễn hạm mà có cải biến đôi chút.

Án chiếu theo tốc độ 200 hải lý một ngày của Kỳ tích hiệu thì hiện giờ Kỳ tích hiệu đã đi gần 4000 hải lý, theo tiêu ký trên hải đồ thì cách Ma huyễn quần đảo không đầy 1000 hải lý.

Mấy ngày gần đây, Lai Qua Lạp Tư vốn rất trầm ổn cũng đã trở nên khác thường.

Dương Chính cũng hiểu được tâm tình của Lai Qua Lạp Tư lúc này, trên sự thật từ lúc y đi săn lấy hoàng quan của Thực

nhân ma lĩnh chủ thì đã phát sinh hai ba việc liên tiếp, khiến cho đường về trở nên xa xôi mờ mịt. Thời gian ít nhất mấy tháng đối với Tinh linh tộc vốn rất có ý thức quần thể, mà lại biết nơi ở của mình đang phát sinh sự tình khác thường thì mỗi một ngày chờ đợi đều là một nỗi thống khổ.

Đây cũng là nguyên nhân Dương Chính quyết định đi theo đường khác.

Hắn coi Lai Qua Lạp Tư là bằng hữu, vì bằng hữu mà mạo hiểm cỡ nào cũng đáng giá.

Dương Chính vốn là người ngoài lạnh trong nóng.

Lúc này hắn đang trải bản đồ ra trên bàn, vẽ lại hòn đảo nhỏ trên đó.

Trên bản đồ, lộ tuyến hiện tại khác xa một trời một vực với lộ tuyến của Nguyệt hạm.

Nhìn về Ma huyễn quần đảo không ngừng rút ngắn cự ly, Dương Chính cảm thấy khó hiểu.

Lộ trình thuận lợi như vậy, vì sao Tinh linh tộc lại không chọn lựa?

Mã Tác đưa tới cho hắn một ly trà, Dương Chính cầm lấy hớp một hớp, liếc mắt nhìn: "Sao không ở trên sàn thuyền,

mấy ngày gần đây ta thấy người rất hưng phấn đó."

"À, ta nằm trên giường lâu rồi, hiện tại đi được thì đương nhiên phải hưng phấn rồi." Mã Tác ngã người lên một cái ghế dựa: "Bất quá, dù cho biển có đẹp đến đâu thì ta hiện giờ vẫn muốn nhìn thấy đất liền hơn."

Dương Chính cười cười. Tuy mặt biển trong xanh như lam bảo thạch vô cùng vô tận, khiến cho con người cảm giác tươi đẹp, khâm phục trước thiên công tạo hóa nhưng nhân loại rốt cục vẫn là sinh vật lục địa, ngày ngày đối mặt với biển lớn cuối cùng vẫn cảm thấy tù túng.

"Kiên trì thêm mấy ngày thì tới Ma Huyền quần đảo, người sẽ biết cái gì gọi là Thiên đường."

Nghe tới đó, Mã Tác ngồi thẳng dậy, sắc mặt hưng phấn nói: "Ta cũng nghĩ vậy, chỉ nghe Lai Qua Lạp Tư kể thì đã say mê rồi, cây cao trên trăm mét, mặt hồ trong suốt như kính, còn có vô số hoa cỏ, nhiều tiểu tinh linh bay múa trong rừng, những ngôi nhà nhỏ phong cách hòa nhập với tự nhiên, nhiều pho tượng và suối phun nước tinh mỹ vô cùng... Đương nhiên quan trọng nhất chính là mọi người ở đó đều xinh đẹp giống hệt như Lai Qua Lạp Tư..."

Mã Tác hai mắt đỏ hồng nói ra câu cuối

cùng, bộ dạng đầy vẻ si mê.

"Yên tâm, Lai Qua Lạp Tư là Tinh linh vương tử, đến khi đó người cầu xin hẳn cấp cho người một Tinh linh hậu cung." Dương Chính gương mặt quý dị nói.

Mã Tác rốt cục chưa từng có kinh nghiệm nhân thế, đâu biết Dương Chính nói chơi, sắc mặt đỏ hồng lắm lắm: "Hồ thuyết bát đạo!" rồi đi thẳng ra ngoài.

Chọc ghẹo nàng ta một lúc, Dương Chính tâm tình cũng thoải mái không ít.

Hắn đứng dậy đi ra sàn thuyền, dõi mắt nhìn ra xa. Lúc này Kỳ tích hiệu lướt gió phá sóng băng băng trên mặt biển.

Màu biển xanh ngút ngàn trải dài vô bờ vô bến.

Kỳ tích hiệu giống như một chấm đen di động bập bênh trên biển.

Chợt từ đầu thuyền vang lên một tiếng ca rất lớn.

Dương Chính đưa mắt nhìn lại, thì ra là Thụy Ngang đang đứng trên be thuyền cất tiếng hát, thanh âm tiết tấu rất đơn giản nhưng vận luật đầy vẻ hưng phấn. Đây chính là khúc ca của những người lưu lã trên biển, không có ca từ chỉ có giai điệu dài ngắn không đều mà thôi.

Trên hành trình buồn chán trên biển, nhân loại đều có phương pháp tự điều hòa tâm cảnh.

Bọn thủy thủ đương nhiên không biết sáng tác ca khúc, bất quá giai điệu đơn giản này cũng là trò tiêu khiển giết thời gian họ thích nhất trên biển, thanh âm ca khúc giống như tiếng rít của hùng ưng, kích phát nhiệt tình của nhân loại.

Dương Chính nghe một lúc, đột nhiên lấy ra một cây sáo trúc đeo bên hông đưa lên miệng thổi.

Một khúc nhạc du dương hòa vào khúc ca mạnh mẽ, phối hợp chặt chẽ đến mức thiên y vô phùng.

Thụy Ngang quay đầu lại, thoáng ngán người, Dương Chính vẫy tay ra hiệu cho hắn tiếp tục hát.

Cảm thụ được sự nhiệt tình đó, Thụy Ngang mạnh mẽ gật đầu, cất tiếng ca vang.

Thanh âm sáo trúc và tiếng ca phối hợp càng thêm hoàn mỹ, Thụy Ngang thậm chí còn bắt đầu nhảy điệu nhảy của ngư dân ven biển thích nhất.

Một lát sau, một tiếng nhạc kỳ dị vang lên từ trong khoang thuyền, một thân ảnh lục sắc xuất hiện. Lai Qua Lạp Tư cầm một nhạc khí hình dạng giống như hồ

điệp. Thanh âm của nhạc khí này phát ra lúc nhanh lúc chậm, tự nhiên như gió thổi rì rào. Dương Chính một tay cầm sáo, một tay kia vẫy vẫy Lai Qua Lạp Tư.

Lai Qua Lạp Tư cười cười, tiếp tục tấu nhạc.

Hồ điệp, sáo trúc, tiếng ca.

Ba thanh âm bất đồng lại hợp tấu thành một khúc ca nghe rất hay, vang lên trên khắp Lam Mộng hải.

Thanh âm này cũng hấp dẫn Mã Tác, hắn đi ra khỏi phòng xem thử. Lúc này ba nam nhân kia đã hội tụ lại ở trên sàn thuyền, Thụy Ngang là người hoạt bát

nhất, nhảy nhót như khỉ, hẳn trước đây từng làm giúp việc ở tửu quán, vũ bộ tất nhiên quen thuộc vô cùng.

Dương Chính liếc thấy Mã Tác liền vẫy tay ra hiệu gọi hắn tới.

Mã Tác bị tiếng nhạc cảm nhiễm, không tự chủ được bước tới, Thụy Ngang hưng phấn nắm lấy tay hắn, ra ý muốn cùng hắn khiêu vũ. Mã Tác ngẩn người, trước đây hắn vốn là trưởng nữ của Thuyền vương thế gia, có khi nào nhảy điệu vũ bình dân như vậy. Loại khiêu vũ này vốn xuất thân từ tửu quán cấp thấp nhất, những người khiêu vũ đều là bọn người nghèo hèn.

"Nhảy đi, Mã Tác!" Thụy Ngang hưng phấn cất tiếng mời, cả người nhảy lộn ra sau.

"Nhảy đi!" Thanh âm của Dương Chính cũng vang lên phía sau Mã Tác.

Mã Tác cũng bắt đầu nhảy thử.

Không hổ là tiểu thư xuất thân hào môn, thân thể mềm mại và sức lĩnh ngộ đều siêu quần bạt tụy, huống hồ điệu nhảy clacket này (điệu nhảy dùng bàn chân gõ xuống sàn tạo ra điệu nhạc - người dịch) vốn là điệu nhảy rất đơn giản, Mã Tác chỉ nhảy vài lần thì đã nắm được yếu lĩnh.

Hắn hai tay chống eo, chân đạp xuống sàn thuyền theo tiết tấu, tiếng ca và điệu nhảy phối hợp lưu sướng tự nhiên.

Thân hình kiêu diễm cho dù vận nam trang vẫn không che giấu được phong thái mê người, dáng vẻ phong tình tự nhiên lộ ra liền hấp dẫn mục quang của thiếu niên nhiệt huyết Thụy Ngang.

Điệu nhảy dần trở nên kích động, vũ khúc cũng nhanh hơn, bao nhiêu phiền não cũng xóa sạch. Không còn lễ tiết phiền phức, Mã Tác toàn bộ thân tâm đều hòa nhập vào trong điệu vũ kích động, hắn vừa nhảy vừa nắm tay Thụy Ngang xoay vòng.

Hắn cũng không bỏ qua Dương Chính, chủ động đưa tay kéo hắn cùng xoay.

Sau đó hắn lại kéo Lai Qua Lạp Tư, âm nhạc và điệu vũ khiến cho bọn họ hòa hợp hoàn toàn.

Sau đó, họ lấy mỹ tửu và thức ăn từ đáy thuyền ra, vừa hát vừa nhảy, vừa ca vừa múa, phát tiết hết những phiền muộn trên hành trình dài mỗi một ngày.

Vì hành trình trường kỳ đầy phiền muộn và lo lắng, cả Tinh linh vương tử trước giờ không uống rượu giờ đây cũng phá lệ uống hết một vò, sau đó không còn úy kỵ gì gia nhập cuộc vui cuồng nhiệt này.

Màn đêm dần dần buông xuống, gió biển nhẹ nhàng thổi qua, bọt sóng nổi lên tầng tầng.

4 người nằm la liệt trên sàn thuyền, bên cạnh họ chính là bình rượu và thức ăn tàn dư. Trong đêm tối, Kỳ tích hiệu tự động lướt đi.

Trong gió biển, một tiếng nhạc như có như không vang lên.

Mọi người trên sàn thuyền đều say rượu đến mơ mơ hồ hồ.

Chỉ có một người chậm rãi mở to mắt nhìn trời, vành tai khẽ động, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái...

Tiếng nhạc chừng như gần hơn, như khóc như than.

Hắn cố ngồi dậy, tựa vào mạn thuyền nhìn về mặt biển lấp lánh trong đêm, trong bóng tối vô tận tựa hồ có một hòn đảo ở phía trước. Hắn gắng định thần, đầu óc chợt quay cuồng, lẽ nào là tác dụng của rượu... Hôm nay hắn thực sự uống quá nhiều, vành môi bắt gặp lộ nụ cười khổ.

Hắn xé y phục của mình ra, lộ ra bộ ngực trắng kiêu vô cùng, gió biển lùa vào Dương Chính tinh thần cũng phần chấn động chút.

Hắn quay đầu nhìn lại ba người đang nằm trên sàn thuyền.

Cả đến Lai Qua Lạp Tư vốn là người lãnh tỉnh nhất, hôm nay cũng thập phần khác thường, không ngờ lại uống nhiều rượu tới vậy, nhiều khi y chính là Tinh linh say rượu đầu tiên trên lịch sử không chừng.

Kỳ tích hiệu chậm rãi tiến tới phía trước, càng lúc càng tới gần bóng đen giống hòn đảo đó.

Còn tiếng nhạc như khóc như than cũng càng lúc càng gần.

Đây chính xác là một hòn đảo, bờ biển

màu xanh nổi thành một đường dài hẹp, Dương Chính cảm giác mặt biển trở nên phẳng lặng như mặt nước đầm, gió biển cũng ngừng thổi, Kỳ tích hiệu giống như tiến vào một thế giới tĩnh tại, mất đi sức gió của buồm, Kỳ tích hiệu chậm chậm giảm tốc độ.

Loại bình tĩnh này chừng như ru người ta ngủ say.

Dương Chính khẽ nhú mày, hấn bắt đầu đi về phía khoang thuyền, Kỳ tích hiệu có hệ thống động lực, cho dù mặt biển không có gió thì vẫn có thể đi được.

Lúc hấn quay người lại thì bên bờ biển màu xanh lục ba bóng người màu trắng

đột nhiên xuất hiện trên vách núi.

Gương mặt chúng xinh đẹp yêu mị cơ hồ còn hơn cả Tinh linh, chỉ có nữ thần A Phất Lạc Địch Thắc mới có thể mỹ lệ như vậy, chỉ là thân hình chúng lại đầy lông vũ màu trắng.

Chúng mấp máy môi, thanh âm kỳ đặc vang lên trong gió, không khí cũng như bị rung động, phảng phất như bị thanh âm mỹ diệu này kích động.

Đến đây, anh hùng của chúng ta.

Xin người dừng lại đây, lắng nghe tiếng ca của chúng ta!

Không có chiếc thuyền nào có thể đi qua được Tắc nhâm đảo mỹ lệ.

Trừ khi đà công lắng nghe tiếng ca mỹ diệu của chúng ta.

Tiếng ca ưu nhã sẽ giúp các vị niềm vui và trí tuệ

Giúp đỡ các vị bình an trên đường viễn trình.

Nữ tiên hoàn toàn biết trên cánh đồng Tuyết lan y, cuộc sống của anh hùng cũng rất gian nan.

Trí tuệ của bọn ta chiếu khắp thiên hạ như nhật nguyệt.

Biết rõ chiến tranh và ái tình phát sinh trong nhân gian...

Dương Chính quay phắt người lại, ánh mắt lộ rõ vẻ cổ quái, tiếng ca khiến hắn cảm giác một loại dụ hoặc xung động vô cùng, huyết sắc dần lan trong mắt hắn, cơn lốc dục vọng đang thôn phệ lý trí của hắn. Ba thân ảnh màu trắng bay trên không trung, lượn vòng trên Kỳ tích hiệu.

Tiếng ca trong trẻo và ngọt ngào quán quýt trên thuyền.

Đột nhiên, chúng chậm rãi hạ xuống, giữa lưng chừng trời, thân hình giống chim chột hóa thành mỹ nữ.

Thân hình chúng thon thả mỹ lệ đầy vẻ khiêu khích, ánh mắt màu xanh lục thâm thúy, khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng thoải mái, lý tính và trí mưu xuống thấp, thân hình đầy vẻ sinh thực phồn diễn.

Ba người bay quanh Dương Chính, một nữ nhân thân hình dụ hoặc nhất, cao cơ hồ bằng với Dương Chính, mái tóc màu xanh lòe xòa trước trán, nàng ta đưa một ngón tay trắng như tuyết ra, móng tay sắc lạnh khẽ ve vuốt trên thân người Dương Chính.

Dương Chính khẽ nghiêng đầu, lúc này tròng mắt hắn đã trở thành màu đen kịt.

Dục vọng cường liệt chiếm lấy thân thể
hắn.

Móng tay của nữ yêu chậm rãi hạ xuống
eo của Dương Chính, nhẹ nhàng vỗ vỗ
giống như hồ điệp bay lượn.

Cơ nhục của Dương Chính giống như con
báo căng lên trong đêm tối, mỗi cơ bắp
đều như có lực lượng bộc phát ra... Nữ
yêu tóc xanh ánh mắt lộ vẻ mê say, ả nhẹ
nhàng vươn tay lướt trên người Dương
Chính, lưỡi cũng thè ra liếm khắp người
hắn.

"Tỷ tỷ, hắn thật cường tráng!"

Thanh âm kỳ dị vang lên trong đêm tối,

đáp lại là tiếng ca của Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách.

"Gia tộc Tắc nhâm phiêu đảng trên biển... kiếm tìm ái tình vĩnh viễn không thể nào có được."

"Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?"

Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách không trả lời Tạp Lữ Bố Địch, ả nhẹ nhàng quán lấy cổ của Dương Chính. Trong bóng đêm, thân hình màu xám của hắn và thân hình màu trắng của nữ yêu tạo thành một cảnh trái ngược rất bắt mắt... Tắc nhâm quán đùi vào eo của nam nhân... Cảnh tượng yêu dị giống như một bức họa đầy dục vọng nguyên thủy.

Bức họa này vừa mỹ lệ lại vừa kinh động.

Tính dục và ái tình!

Âm và dương!

Trắng và đen!

Cứng rắn của nam nhân và nhu mỹ của nữ nhân!

Cảm giác kỳ dị hỗn tạp khó thể tưởng tượng khiến cho người ta chấn động...

Đột nhiên, nữ nhân yêu dị này cắn mạnh vào bả vai của Dương Chính, sau đó bay

vút lên trời...

"Tỷ tỷ!"

Tư Cơ Lạp và Táp Lữ Bồ Địch kinh ngạc nhìn nhau, đồng thời cũng hóa thành điều thân bay theo.

.....

Ánh dương quang đầu tiên xuyên thấu mặt biển, xua tan vụ khí chiều tối Kỳ tích hiệu.

Mọi người trên sàn thuyền đều mơ hồ mở mắt ra.

Sau đó, một tiếng thét sắc nhọn của nữ

nhân vang lên.

Thanh âm của Lai Qua Lạp Tư đầy vẻ kinh ngạc: "Dương, người sao vậy?"

Trên sàn thuyền, nam nhân lỏa thể vừa tỉnh dậy cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ vội vàng lấy quần áo quần quanh eo, chiếc khố của hắn không biết thất lạc nơi đâu.

Lúc hắn cử động cánh tay cảm giác bả vai ngâm ngấm đau.

Hắn cúi đầu nhìn, gương mặt chợt đông cứng lại, đó là một dấu răng, nhìn hình dáng thì chính là dấu răng của nữ nhân, điều khiến hắn kinh ngạc nhất chính là

miệng vết thương đã lành nhưng vết răng màu lam nhạt vẫn còn tồn tại.

Trên hải đảo xa xôi kia, Tư Cơ Lạp và Tạp Lữ Bố Địch Tư phát hiện thân ảnh của tỷ tỷ.

Mặt Nhĩ Tắc Lạc Phách đứng trên vách núi cao hơn vạn trượng, dựng đứng như sống đao, bên dưới là mặt biển sóng vỗ ì ầm.

Nàng ta đã biến thành hình người, thân hình xinh đẹp không thua gì mỹ thần A Phất Lạc Địch Thắc.

Ánh dương quang xán lạn chiếu vào thân nàng, mái tóc dài màu lam tung bay trong

gió, tiếng ca mỹ lệ ưu thương vang lên khắp không trung.

"Đến đây, anh hùng của chúng ta.

Xin người dừng lại đây, lắng nghe tiếng ca của chúng ta!

Không có chiếc thuyền nào có thể đi qua được Tắc nhâm đảo mỹ lệ.

Trừ khi đã công lắng nghe tiếng ca mỹ diệu của chúng ta..."

.....

Tiếng ca đầy vẻ thương cảm khiến cho Tư Cơ Lạp và Tạt Lữ Bố Định Tư cảm

thấy bất an vô cùng.

"Tỷ tỷ, tỷ xuống đi."

Bọn họ vỗ cánh bay lên vách núi.

Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách quay người nhìn họ, tiếng ca du dương tiếp tục cất lên: "Gia tộc Tắc nhâm phiêu đảng trên biển, kiếm tìm ái tình vĩnh viễn không thể nào có được."

"Tỷ tỷ, bọn ta không cần ái tình."

Tư Cơ Lạp và Tạp Lữ Bố Định Tư nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trong mắt Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách, trong lòng kinh hãi.

"Năm xưa A Phất Lạc Định Thắc đã đánh cuộc thua tổ tiên bọn ta nên đã cho bọn ta có dung mạo mỹ lệ vô song nhưng lòng đồ kị quá lớn khiến cho bọn ta vĩnh viễn phải chịu trớ chú "không thể nào có được ái tình"... Đây chính là vận mệnh của Tắc nhâm nữ yêu... Ta không cam tâm..." Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách nói, lệ nóng đã dâng lên trong đôi mắt trong suốt như bảo thạch.

"Tỷ tỷ, bọn ta đuổi theo chiếc thuyền đó."

"Không cần, bọn ta không thể rời khỏi nơi này." Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách thanh âm càng thêm tuyệt vọng.

Tập Lữ Bồ Địch Tư chợt cảm thấy có một dự cảm không may: "Tỷ tỷ, đêm qua tỷ có thể không thả cho chúng đi, cho dù cuối cùng chúng vẫn phải chết nhưng ít nhất tỷ có thể lưu thi thể của chúng lại."

"Không!" Thanh âm của Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách chợt trở nên nhạt nhẽo, phảng phất nàng ta không còn tha thiết gì.

Chỉ có nàng mới có thể cảm thụ được trong hư không còn có một cặp mắt lãnh khốc vô cùng đang nhìn ngó họ, nếu như không buông bỏ chiếc thuyền đó thì bọn họ chỉ còn con đường chết.

Tư Cơ Lạp và Tập Lữ Bồ Địch Tư nhanh chóng bay lên đỉnh núi.

Nhưng chớp mắt họ chớp lấy Mặt Nhĩ Tắc Lạc Phách thì nàng ta cất tiếng cười thê lương, cả người ngã ra sau, thân hình tuyệt mỹ liền rơi xuống vách núi vạn trượng, biến mất trong mê vụ...

"Tỷ tỷ!"

Tư Cơ Lạp và Tạt Lữ Bố Địch Tư phóng xuống núi, cất tiếng kêu lên.

Nhưng dưới vách núi cao vạn trượng đã không còn thấy thân ảnh của Mặt Nhĩ Tắc Lạc Phách.

Còn chiếc thuyền phía xa vách núi cũng chậm rãi biến mất...

Chú thích: Cố sự của Tắc nhâm nữ yêu xuất hiện sớm nhất trong thần thoại Hy Lạp (chi tiết mời xem Thú Huyết Phi Đăng).

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 13 - Chương 1: Tinh Linh Tộc biến mất

D

ương Chính tắm rửa xong xuôi, lỏa thể đứng ngắm mình trong ma pháp kính.

Hắn nhìn chăm chú vào dấu răng trên vai cả nửa ngày, đến giờ hắn vẫn chưa biết vì sao trên bả vai lại có dấu răng này. Đêm qua đã phát sinh chuyện gì, chừng như chỉ uống rượu, nhảy múa... sau đó thì bất tỉnh nhân sự.

Mọi việc chỉ có thể coi như là say quá để giải thích mà thôi.

Lẽ nào là tiểu nha đầu đó cắn? Vết răng này khá giống vết răng của nữ nhân.

Nhưng mà chuyện này không thể xảy ra, thân thể của Dương Chính sớm đã được Ba Bỉ cải tạo, dấu răng bình thường không thể nào lưu lại trên người hắn. Dương Chính nhẹ đưa tay sờ vào dấu răng, giống như đang chạm vào đôi môi mềm mại của nữ nhân. Dấu ấn này... Một thân ảnh yêu kiều vô cùng đột nhiên lóe lên trong kính.

Hắn nhẹ lắc đầu, ảo giác đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

Dương Chính mặc y phục vào đi ra ngoài.

Đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng, hiện tại quan trọng nhất là phải tới được Ma huyền quần đảo.

Hắn đến phòng điều khiển, Mã Tác nhìn thấy hắn liền cúi đầu trốn sang 1 góc, cảnh tượng Dương Chính lỏa lồ sáng sớm nay vẫn còn in trong óc hắn.

Hiện tại nhìn thấy Dương Chính, hắn bất giác tim đập mạnh, trước đây hắn cũng đã từng nhìn thấy tiểu đệ lỏa thể nhưng thân thể của đứa nhỏ không thể nào so với thân hình tráng kiện của nam nhân thành thực này được. Thị giác kích thích mạnh mẽ, đến giờ còn khiến cho toàn thân hắn nóng ran.

Dương Chính đi thẳng tới bên Lai Qua Lạp Tư. Lúc này y đang nhìn địa đồ, thần sắc khẩn trương và kích động, Dương Chính tới gần y vẫn không phát giác ra.

"Sao rồi, bọn ta hiện tại đã tới đâu?"
Dương Chính hỏi.

Lai Qua Lạp Tư nhìn Dương Chính, chỉ vào địa đồ: "Người xem, bọn ta đang ở phía Bắc Ma Huyền quần đảo chừng 300 hải lý. Vùng này ta đã từng đi qua, đó là Lạc Anh đảo, ta không nhớ sai đâu."

Dương Chính nhìn lên ra-đa, trên bề mặt nó quả nhiên có một khu vực màu vàng.

"Nói vậy thì hôm nay bọn ta chạy hết tốc lực, tranh thủ tới được Ma Huyền quần đảo trước bình minh ngày mai."

Lai Qua Lạp Tư gật đầu.

Dương Chính liền ra lệnh cho Thụy Ngang lấy động lực thương bỏ đây lò đốt.

Tốc độ của Kỳ tích hiệu gia tăng hết mức, bọt sóng tung tóe quanh thân thuyền dài hơn trăm mét, cho dù đứng trên thuyền cũng có thể cảm nhận được động lực mạnh mẽ phát ra.

Bình minh ngày mai, khi mặt trời vừa ló dạng.

Tinh linh vương tử cả đêm không ngủ cuối cùng cũng cất tiếng hét vang.

Bọn Dương Chính vội chạy ra khỏi phòng.

Ngay chỗ mặt trời vừa mọc, đường chân trời màu đen dần dần hạ xuống, trên mặt biển vô bờ hiện ra một hòn đảo mơ hồ.

Dương Chính cảm thấy đó chính là nơi sinh sống của Tinh linh trong truyền thuyết, chỗ Hải thần cư ngụ, Ma Huyền quần đảo thông qua tiếng hét của Tinh linh vương tử.

Dương Chính leo lên cột buồm, cầm viên

vọng kính nhìn về hòn đảo cực lớn đang
hiện lên dần dần ở phía chân trời.

Thụy Ngang và Mã Tác cũng cố dỗi mắt
nhìn theo.

Nhất thời, mọi người đều cảm thấy hưng
phấn!

Đến rồi! Trải qua cuộc hành trình dài
dằng dặc này, rốt cục họ cũng đã đến nơi.

Lữ đồ này đã tới điểm cuối cùng!

Cây cao 100 mét, ta đến rồi đây!

Mặt hồ trong như gương, ta đến rồi đây!

Các tiểu tinh linh bay lượn trong rừng, ta đến rồi đây!

.....

Mọi người hưng phấn hò hét, nhưng Dương Chính lại chú ý rằng Lai Qua Lạp Tư đang trầm mặc trên mạn thuyền.

Hắn nhảy xuống, đi tới bên cạnh Tinh linh vương tử, hiện tại Lai Qua Lạp Tư toát ra khi tức bất an rất nồng đậm.

"Tiểu Lai, đã xảy ra chuyện gì?" Tinh thần lực của Dương Chính tuy cường hãn nhưng Ma huyền quân đảo cách đó ít nhất cũng 10 hải lý, hắn chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dạng của đảo nhưng Lai Qua

Lập Tư lại không như thế, Tinh linh tộc trời sinh mẫn cảm, giữa đồng loại với nhau có phương thức liên hệ rất thần kỳ.

Lai Qua Lập Tư nhắm chặt mắt, hồi lâu sau y đột nhiên mở to mắt ra, sắc mặt biến thành trắng bệch, người lắc lư chực ngã.

Dương Chính nhìn thấy vẻ sợ hãi chưa từng có trên gương mặt y.

"Tiểu Lai, đã xảy ra chuyện gì?" Hắc vội vàng đỡ lấy Tinh linh vương tử.

"Ta không biết... ta không biết..." Lai Qua Lập Tư lâm nhâm, khác xa với dáng vẻ bình tĩnh thường ngày.

Dương Chính hiện tại không biết phải làm gì, chỉ đành gắng sức an ủi y.

Kỳ tích hiệu vẫn cứ lướt tới, cuối cùng, hòn đảo đã lọt vào phạm vi quan sát của viễn vọng kính.

Dương Chính nhìn thấy đá đen nằm la liệt trên mặt đất.

Hòn đảo này khác xa với Ma Huyền quần đảo được miêu tả cây cối xanh mướt, cả ánh mặt trời cũng rực rỡ nhiều sắc màu. Thụy Ngang và Mã Tác nhìn thấy liền cảm thấy thất vọng... Ma Huyền quần đảo là thế này sao?

Kỳ tích hiệu chậm rãi giảm tốc, bọn họ tìm chỗ cập bờ.

Còn chưa tìm được chỗ thích hợp để lên bờ, Lai Qua Lạp Tư đột nhiên giằng thoát khỏi tay Dương Chính, huyền hóa thành một đạo quang ảnh màu lục xông lên Ma Huyền quần đảo.

Chỉ một giây ngắn ngủi, Lai Qua Lạp Tư đã xông qua hơn 100 mét, nhấp nháy mấy cái y đã lên tới bờ, hơn nữa còn không ngừng tiến vào trong đảo. Thụy Ngang và Mã Tác nhìn thấy há hốc mồm kinh ngạc, bọn họ đều biết Lai Qua Lạp Tư rất mạnh nhưng không ngờ y mạnh đến mức này. Loại tốc độ này thực sự không thể tưởng tượng được.

Dương Chính thực lực tuy không kém Lai Qua Lạp Tư nhưng tốc độ của hắn không thể nào so được với y.

Lúc này hắn chỉ có thể phân phó Thụy Ngang và Mã Tác tìm chỗ nào thích hợp để thả neo lên bờ, hơn nữa còn căn dặn họ không được tự ý ly khai khỏi thuyền, sau đó thì triển Lạc vũ thuật phóng lên đảo.

Lúc hắn lên tới đảo thì Lai Qua Lạp Tư đã biến mất không còn thấy đâu.

Dương Chính giống như thần lằn, nhanh nhẹn bám trên vách núi, di chuyển nhanh chóng như đang ở trên đất bằng.

Cuồng phong thổi ào ạt bên tai, lúc này Dương Chính lòng dạ đã trầm xuống.

Trong khi chạy, hắn nhìn thấy những gì? Cự thụ cao trăm mét, mặt hồ trong như gương, tiểu tinh linh bay múa trong rừng... suối phun... thụ ốc?

Không hề!

Không có gì cả, chỉ có màu đen vô tận, đại địa như bị một cánh tay khổng lồ vận sức chà xát, tất cả sinh vật đều biến mất...

Chỉ còn có mặt đất nứt nẻ, chỉ còn có nham thạch không chút sinh cơ.

Vùng núi đất rộng rãi không có gì ngăn trở. Mọi vật đều ngưng kết lại, không có khí tức tử vong, không có khí tức băng lãnh gì cả.

Cảnh vật trống rỗng đó khiến cho người ta cảm thấy thê lương.

Sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Nơi này có phải là Ma huyệt quần đảo hay không?

Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu Dương Chính, hắn không thể giải đáp, chỉ có thể tìm Lai Qua Lạp Tư mới có thể hiểu rõ những việc kỳ dị này.

Không biết đã chạy bao lâu, truy tung thuật của Dương Chính tuy rất tinh diệu nhưng không cách nào đuổi kịp Lai Qua Lạp Tư. Vết tích của Tinh linh vương tử để lại cho thấy y hiện giờ giống như một người điên, cước bộ phiêu hốt bất định, hơn nữa mặt đất còn bị y dậm nát nhiều chỗ.

Cuối cùng, Dương Chính vẫn tìm được Lai Qua Lạp Tư.

Y vô lực nằm gục dưới một gốc cây khổng lồ màu đen ở giữa vùng bồn địa lồm xồm.

Dương Chính kinh hãi, vội vàng phóng tới.

Nhìn rõ tình huống trước mặt, Dương Chính tạm thời thở ra một hơi. Lai Qua Lạp Tư không có chuyện gì, chỉ là cả người quy trên mặt đất, hai vai rung động chứng tỏ y đang khóc.

Dương Chính lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ tuyệt vọng, bi thương như thế hiển hiện trên người Lai Qua Lạp Tư.

Dương Chính im lặng đứng sau lưng y. Lúc này hắn không thể quấy rầy y. Hắn có thể lý giải loại bi thương minh tâm khắc cốt này, nếu như hắn một ngày nào đó trở về quê hương, lại phát hiện gia viên biến thành phế khu, cha mẹ anh em người yêu đều biến mất thì hắn sợ là còn

điên cuồng hơn cả Lai Qua Lạp Tư.

Vì vậy hắn không muốn nói gì để an ủi Lai Qua Lạp Tư.

Hiện tại Lai Qua Lạp Tư muốn làm gì hắn cũng không ngăn trở, hắn chỉ có thể đứng im lặng bên người y, chỉ trì cho y là đủ.

Phía trước Lai Qua Lạp Tư là một cọc gỗ đường kính tới 50 mét.

Nếu như bình thường thì Dương Chính nhìn thấy cây đại thụ này, hắn nhất định sẽ rất hưng phấn đi tới nghiên cứu, bất quá hiện tại hắn không còn lòng dạ nào làm vậy.

Hiện tại hắn có thể khẳng định nơi này chính là Ma huyệt quần đảo, vì Lai Qua Lạp Tư từng nói với hắn ở giữa quần đảo này có một cây tri thức cổ thụ, phù hộ chở che cho cả Tinh linh tộc, đường kính chừng 50 mét, cao đến chín tầng mây. Đại thụ này cành lá che mát cả mấy km, chính là khí vận của Tinh linh tộc.

Tinh linh nữ vương An Cát Lý Na cũng hoài thai từ trung tâm cây đại thụ này, Tinh linh thần điện trước giờ cũng được xây dựng trên cây.

Nhưng đại thụ hùng vĩ này hiện giờ chỉ còn lại một cọc gỗ màu đen, cành lá che khuất mặt trời, Thần điện tinh xảo hoa lệ

giờ đây chỉ còn trong ký ức.

Màn đêm dần buông xuống.

Dương Chính đứng sau lưng Lai Qua Lạp Tư đến nửa đêm.

Hắn cứ đứng mãi như thế, cho đến khi Lai Qua Lạp Tư phản chân lại.

Chợt có thanh âm vang lên trong đêm tối.

Dương Chính bùng ra một ma pháp quang cầu, nhìn thấy hai người toàn thân bùn đất xuất hiện trước mặt.

Hắn nhíu mày bước tới kéo họ ra xa thấp giọng quát: "Ai cho các người tới đây?"

Thụy Ngang cúi đầu không dám nói, Mã Tác không phục cong môi cười: "Hai người các người đi lâu như vậy, bọn ta đương nhiên là muốn đi tìm các người, vạn nhất các người gặp phải nguy hiểm..."

Dương Chính vốn muốn nói: "Nếu cả bọn ta cũng gặp nguy hiểm không thể giải quyết thì thêm các người không phải chỉ là chết thêm hai người ư?"

Nhưng lời vừa ra đến miệng thì hắn ngưng lại, vốn không nên nói với đồng bạn như thế.

Hắn vỗ nhẹ đầu Mã Tác thở dài: "Tới thì đã tới rồi, đừng quấy nhiễu Lai Qua Lạp

Tư."

Mã Tác trên đường đi đã nhìn thấy Ma Huyền quần đảo hoang lương không có sinh khí, bèn nhỏ giọng hỏi: "Dương, đã xảy ra chuyện gì? Đây là Ma huyền quần đảo sao?"

Dương Chính đưa mắt nhìn xung quanh, hàn quang chợt lóe: "Đây chính là Ma huyền quần đảo, đã xảy ra chuyện gì thì ta cũng không rõ, bất quá sớm sẽ biết thôi."

Lúc này, Lai Qua Lạp Tư ở dưới cự mộc đã đứng dậy.

"Các người đi đi, mang theo Kỳ tích hiệu

luôn!" Thanh âm của Lai Qua Lạp Tư vang lên, ngữ điệu vốn rất nhu hòa không ngờ lần này lại có vẻ tàn khốc lạnh lẽ.

Dương Chính bình thản trả lời: "Nếu người muốn một mình đối diện với tai ách diệt tộc thì ta không đáp ứng."

Lai Qua Lạp Tư hai mắt lóe lục quang, nhìn thẳng vào Dương Chính.

"Dương, ta rất cao hứng khi có dạng bằng hữu như người, nhưng người có thể hủy diệt Ma Huyền quân đảo căn bản ta không thể đối phó được, thêm người vào thì chỉ thêm người chết mà thôi."

Dương Chính nhếch mép, không ngờ câu

nói hẳn định nói vừa rồi thì giờ đây phải nghe người khác nói. Dương Chính bình thản đáp: "Những câu nói như vậy, ta không muốn nghe lần thứ hai. Tiểu Lai, người không thích hợp để làm thuyết khách, hiện giờ ta còn đang nóng lòng muốn gặp địch nhân đáng sợ đó."

Lai Qua Lạp Tư cúi đầu.

4 người nghỉ qua 1 đêm dưới gốc cây.

Lúc bình minh sáng hôm sau, Dương Chính đã bật dậy, hẳn leo lên cây. Cây có màu đen kịt, thân lại cứng rắn phẳng phất như hóa thạch vạn năm, hoàn toàn không còn chút sinh cơ nào.

Dương Chính ở giữa thân cây rùn người xuống, áp tay vào cây.

Hắn im lặng nhắm mắt, tinh thần lực toàn bộ phát tán.

Lúc này hắn toàn thân đều rơi vào trong cảnh giới của Thông u nhiếp linh.

Đây chính là thủ pháp bậc cao của Thông linh thuật năm xưa Tư Gia Lệ đã dạy hắn, nhưng đến hôm nay hắn mới có năng lực sử dụng.

Hơn nữa hắn còn bị hao phí tinh lực toàn thân, so với thủ đoạn tùy tay phát xuất như Tư Gia Lệ thì còn thua xa, điểm này cũng đại biểu trình độ hai người vẫn còn

cách biệt rất xa.

Bất quá đối với người bình thường thì những gì Dương Chính đang làm cũng đã quá sức tưởng tượng.

Sau nửa ngày, hắc mở to mắt, vành mắt chỉ còn lại màu đen tán phát quang mang huyền bí quý dị, cơ hồ chỉ nhìn một cái thì cũng có thể hấp thu hồn phách của người khác, thậm chí còn có thể biến người ta thành người thực vật không còn ý thức.

Lúc này những gì Dương Chính nhìn thấy không giống như người thường.

Hắc khí vô biên lan tỏa, bốc lên nghi

ngút.

Sát khí bao trùm cả Ma Huyền quần đảo cuối cùng đã hiển hiện trước mắt Dương Chính, chỉ là hắn không hấp thu được bất kỳ khí tức nào của Tinh linh tộc, bọn họ phảng phất như đã tan biến vào thinh không. Điều này vốn không thể nào xảy ra, nơi đây chính là nơi Tinh linh tộc cư trú nhiều năm, mỗi phân mỗi tấc đất đá lẽ ra đều phải triêm nhiễm khí tức Tinh linh mới đúng.

Ai có thể xóa sạch hết mọi khí tức đó?

Tinh thần lực của Dương Chính đảo quanh khắp Ma Huyền quần đảo.

Cuối cùng hấn dán mắt vào Tri thức cổ thụ.

Cổ thụ rõ ràng đã chết khô nhưng Thông u nhiếp linh của Dương Chính vốn là vô thượng tuyệt học của Thánh điện nên hấn vẫn tìm thấy một tia khí tức khác thường ba động, đây không phải là khí tức của sinh vật nhưng cũng không giống như những vật chết thông thường khác.

Dương Chính xác nhận một lúc, nhận định rằng tia ba động khác thường đó nằm giữa trung tâm cổ thụ.

Hấn ngừng thi triển Thông u nhiếp linh, chỉ mấy giây ngắn ngủi nhưng trán đã đầm đìa mồ hôi, hấn nhanh chóng nhảy

xuống lay Lai Qua Lạp Tư dậy.

Dương Chính lắc tay y thấp giọng nói: "Ta đã tìm thấy một điểm khác thường, không biết có phải là đầu mối hay không.

Hắn chỉ vào cây đại thụ: "Người có cách nào phá khai đại thụ này không?"

Lai Qua Lạp Tư ánh mắt lóe lên một tia do dự.

Dương Chính biết ý nghĩ của hắn, lạnh lùng nói: "Tiểu Lai, nếu người muốn vén màn bí mật này thì cần phải bỏ qua một số nguyên tắc."

Lai Qua Lạp Tư ánh mắt lộ vẻ tang thương, đi tới trước đại thụ. Sau đó, mặt đất bắt đầu rung động, ngay cả Thụy Ngang và Mã Tác cũng bị thức tỉnh, mặt đất chấn động liên hồi, đột nhiên đại thụ cứng rắn vang lên tiếng gãy nát.

Từng vết nứt trên đại thụ dần lan ra, sau đó cành lá bên trong bay ra ngoài, một lúc lâu sau mặt đất mới không còn chấn động.

Đại thụ đã bị vỡ nát thành từng khối, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nhảy lên trên cây, đi tới chỗ có một tia ba động đó. Lai Qua Lạp Tư đột nhiên biến sắc kinh hô: "Ma kính!"

Một chiếc kính to chừng chậu rửa mặt phát ra bạch quang nằm trong góc của đại thụ.

Từng tầng thủy văn không ngừng lưu động trên mặt kính, Lai Qua Lạp Tư nhảy xuống lấy ma kính lên.

.....

Trên Kỳ tích hiệu, mọi người đều vây quanh ma kính được đặt trên bàn.

Lúc này mặt kính vẫn có quang trạch lưu động như thủy ngân, không giống với mặt kính thông thường, ma kính không hề bị ánh sáng ảnh hưởng, nó giống như một khối bảo thạch thuần túy.

Tìm thấy ma kính cũng là tìm thấy hy vọng. Lai Qua Lạp Tư từng nói ma kính có thể đáp lời triệu hoán của tế tự Tinh linh tộc, chỉ dẫn cho người cầu đảo đạt thành nguyện vọng. Dương Chính chính vì công năng kỳ diệu này mới không nề thiên tân vạn khổ đi tới đây. Không có ai cự tuyệt được sức dụ hoặc của ma kính, chính vì không ai không có nguyện vọng khó thể đạt thành giấu sâu trong tận đáy lòng.

Chỉ là có ma kính không thôi thì chưa đủ.

"Tiểu Lai, người có thể cầu đảo ma kính không?" Dương Chính gõ gõ ngón tay trên mặt bàn hỏi.

Lai Qua Lạp Tư sắc mặt lộ vẻ thúc thủ: "Ma kính chỉ có thể thông qua tế tự triệu hoán mới hồi ứng thỉnh cầu của người cầu đảo, ta không phải là tế tự."

Dương Chính có chút thất vọng, hắn nhìn vào ma kính không biết là đang nghĩ gì.

Lúc này một thanh âm trong trẻo vang lên: "Bọn ta thử nhìn vấn đề từ mặt khác xem. Bảo vật như ma kính vì sao không biến mất? Người khiến cho Tinh linh tộc thất tung lẽ nào không muốn cướp lấy nó? Ta nghĩ nhất định đã có người giấu ma kính đi.

Dương Chính giật mình, nhìn về phía Mã

Tác, người vừa cất tiếng.

Chỉ thấy tiểu cô nương lúc này đang nhíu mày suy nghĩ.

Có người bắt đầu, Dương Chính cũng nhanh chóng hưởng ứng: "Đây không phải là xảo hợp, ma kính nhất định là đầu mối do Tinh linh tộc lưu lại."

Mã Tác lúc này đã suy nghĩ thấu đáo, hắn ta trước đây vốn là trưởng nữ của Thuyền vương thế gia, năng lực suy đoán tốt hơn người thường nhiều. Hắn gật đầu nói: "Căn cứ tình hình người và Lai Qua Lạp Tư gặp nhau ta có suy đoán này. Người vốn là chỗ quen biết cũ với Lai Qua Lạp Tư, hơn nữa Lai Qua Lạp Tư vì

muốn giúp nữ vương mới ly khai Ma Huyền quần đảo... Vì sao phải phái y rời khỏi Ma Huyền quần đảo? Trước đây Lai Qua Lạp Tư đã nói chính là do ma kính chỉ dẫn y, như vậy ma kính đã lựa chọn Lai Qua Lạp Tư. Hơn nữa căn cứ vào lời nói của Lai Qua Lạp Tư thì ma kính tịnh không hề đưa ra nội dung cụ thể, chỉ dẫn của nó rất mơ hồ, vì vậy ta cho rằng... Tinh linh nữ vương bọn họ tịnh không hề biết đến tai ách đáng sợ sẽ xảy đến cho Ma huyền quần đảo, hơn nữa ma kính chỉ dẫn Lai Qua Lạp Tư rời khỏi đây không phải là vì hoàng quan của Thực nhân ma lĩnh chủ mà là vì để cho Lai Qua Lạp Tư gặp được Dương, vì các người vốn là bạn cũ. Theo tính cách của Dương thì hẳn nhất định sẽ theo Lai Qua Lạp Tư đi

tới Ma Huyền quần đảo... Do đó, ta cho rằng người ma kính chọn lựa không phải là Lai Qua Lạp Tư mà là Dương!"

Mã Tác vừa nói dứt, ba cặp mắt đều nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

Hắn sắc mặt có chút cứng ngắc, sờ mũi một hồi, có vẻ không dám tin nói: "Đây... cái này không phải là quá kỳ lạ sao?"

Lai Qua Lạp Tư đôi mày thoát nhú thoát buông, ánh mắt nhìn Dương Chính vô cùng phức tạp.

Mã Tác vô cùng tự tin với phán đoán của mình, hắn trấn định nhìn Dương Chính, đáy mắt lóe lên ngọn lửa cuồng nhiệt.

Đêm. Yên tĩnh.

Nhìn thấy thiên đường đã biến thành chốn đau thương chất ngất, ai cũng chỉ có thể nhanh chóng rời đi để giải tỏa bớt thống khổ trong lòng.

Kỳ tích hiệu lúc này không dừng ở Ma Huyền quần đảo mà đã tới Lạc Anh đảo, cách xa chốn đau lòng đó. Lai Qua Lạp Tư một mình dưới trăng, ngồi bên mạn thuyền, gần đó còn có bảy, tám vò rượu không. Ánh trăng kéo bóng y dài ra, nhìn càng thêm vẻ thê lương.

Lúc này gương mặt anh tuấn của y đã đỏ bừng, cặp mắt say ngầu đục đầy vẻ

thương cảm và tuyệt vọng, còn có cả chút hung ác.

Dương Chính nhìn về phía y, hẳn cảm thụ được một khí tức hắc ám quỷ dị đang bao bọc quanh người Lai Qua Lạp Tư, hơn nữa khí tức này hẳn không hề xa lạ.

Khí tức này giống với khí tức trên người của Hắc ám tinh linh Mạc Á Nhĩ, có điều lúc này nó còn nồng đậm hơn cả hắc ám tinh linh kia.

Dương Chính im lặng đi tới.

Hắn mở nút bình rượu, ngửa đầu nốc cạn một hơi, sau đó ném bình rượu không ra xa, bình rượu rơi xuống tạo thành một

đóa hoa nước nhỏ.

Hắn đá bình rượu không trên mạn thuyền đi, ngồi xuống trước mặt Lai Qua Lạp Tư.

"Phóng túng một chút cũng không tệ!"

Đôi mắt say của Lai Qua Lạp Tư chăm chú nhìn vào Dương Chính, y đột nhiên cười lạnh nói: "Ta biết ngươi đang định nói gì với ta."

Thái độ hung hăng này Tinh linh trước giờ chưa từng biểu lộ ra. Dương Chính bình thản nói: "Ngươi biết thật sao? Ngươi cho là ta sẽ an ủi ngươi, khuyên ngươi phấn chấn, khuyên ngươi ức chế tà

niệm sao? Yên tâm, ta không hề muốn khuyên người, cho dù người đọa lạc thành hắc ám tinh linh ta vẫn coi người là hảo huynh đệ, còn người thích làm gì thì cứ làm."

Nói xong, hắn mở 1 bình lang mỗ tửu ra, đưa lên mời Lai Qua Lạp Tư rồi nốc cạn.

Lai Qua Lạp Tư im lặng nhìn hắn uống cạn bình rượu, âm thầm thở dài, ánh mắt đục ngầu trong sáng lại mấy phần.

.....

"Ma kính, ma kính, người nói cho ta biết, rốt cục ta phải làm gì tiếp theo đây?"

Mã Tác ngồi bên bật cười.

Dương Chính bức tức trừng mắt nhìn hắn.

"Người là mụ vương hậu tà ác sao? Nói vậy mà cũng muốn ma kính trả lời ư?"
Mã Tác cười ha hả.

"A, Bạch Tuyết công chúa thân ái, không bằng người nói cho ta biết ta phải làm gì đi?"

Mã Tác ra vẻ lười nhác, phát tay nói: "Đợi ta tâm tình tốt chút đã."

Dương Chính bật dậy lao tới, Mã Tác

sớm đã phòng bị, nhảy ra xa tránh né, nhìn Dương Chính làm mặt quỷ.

"Xú nha đầu, ngươi đừng đắc ý, lọt vào tay ta thì biết."

"Hi hi..." Tiếng cười càng lúc càng xa.

Giờn chơi một lúc, Dương Chính cũng thoải mái hơn, quay lại ngồi trước mặt ma kính.

Hắn đưa tay áp lên mặt kính, bắt đầu chậm rãi phóng thích tinh thần lực ra. Tinh thần ti giống như tảo biển quần quanh mặt kính, sau đó thử xâm nhập vào bên trong.

Mấy ngày nay, Dương Chính không lúc nào không tiến hành thí nghiệm, tuy ma kính không đáp lời nhưng hắn vẫn cảm giác được nó có chút phản ứng yếu ớt.

Lần này hắn hy vọng mình có thể tìm được đáp án.

"Ma kính, người đã tuyển chọn ta thì nên để cho ta biết một tia manh mối."

Tinh thần lực của Dương Chính lưu động trên mặt ma kính...

Không biết bao lâu, Dương Chính đầu óc chấn động, một cảm giác kỳ dị khó diễn tả chợt hiện lên, giống như sâu trong đầu óc có gì đó đảo lộn, Dương Chính bật

dậy cất tiếng hét: "Ta nghĩ ra rồi."

Mã Tác thò đầu vào: "Người nghĩ ra cái gì?"

Thì ra tiểu nha đầu này không hề chạy đi xa.

Dương Chính sai bước đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta nghĩ ra chỉ dẫn của ma kính rồi."

"Là gì? Nói mau lên!" Ở Lạc Anh đảo cả tuần lễ, bọn họ không biết đi đâu, cũng không dám đi loạn xạ trên Lam Mộng hải, Mã Tác thực sự đã rất phiền muộn.

Dương Chính cười thần bí, bảo hắn gọi

Lai Qua Lạp Tư và Thụy Ngang tới.

Ở khoảng trước, Dương Chính chỉ vào địa đồ, nhìn ba người phát tay nói: "Hôm nay bọn ta xuất phát!"

"Xuất phát? Ma kính rốt cục đã nói gì với ngươi?" Lai Qua Lạp Tư liền hỏi.

Dương Chính lắc đầu: "Không có nói gì hết!"

"Nhưng mà ta nghĩ ra rồi, nếu như ma kính lựa chọn ta, mà ta lại không thể cầu đảo được câu trả lời của ma kính thì vì sao nó lại tuyển chọn ta? Bất kể thế nào thì ma kính cũng có năng lực đoán trước tương lai, vì vậy không cần nghĩ nhiều, ta

cứ theo cảm giác mà đi là được, ta không cần dựa vào ma kính, ma kính cũng không thể giúp gì cho bọn ta nhưng ta có thể, vì ma kính lựa chọn ta."

Dương Chính nói một tràng dài không đầu không đuôi, khiến mọi người chẳng hiểu gì cả.

Ba người suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Mã Tác vỗ đầu nói: "Nói phức tạp như vậy, rốt cục ý người là ma kính chọn lựa người, tự nhiên bọn ta sẽ theo ý chí của người mà đi?"

Mã Tác giải thích xong hai người kia mới có phản ứng.

Dương Chính cười cười bẹo má Mã Tác: "Người thông minh lắm, hiện giờ bọn ta xuất phát thôi."

"Đi đâu?" Ba người cùng hỏi.

Dương Chính nhìn địa đồ nói: "Lúc trước ta không tin vào vận mệnh, hiện tại vẫn còn hoài nghi nhưng lần này ta phải đánh cược một phen. Bọn ta xuất phát về phía Nam!"

"Nam?"

Ba người ngạc nhiên.

"Đúng, phía Nam, đi về Nam đại lục!"

Dương Chính nhìn về nơi mờ mịt chưa biết trên địa đồ, ánh mắt bình tĩnh nhưng trong lòng dậy sóng.

Băng Vân, A Tuyết, vương hậu tử tử...

Bọn ta lại có thể gặp nhau.

Kỳ tích hiệu quay đầu, tiến vào hải vực chưa ai khai phá.

Lai Qua Lạp Tư không có gì lạ lùng, y cũng từng nhờ vào Nguyệt hạm đi tới Nam đại lục, nhưng đối với Mã Tác và Thụy Ngang thì vùng đất trong truyền thuyết đó phảng phất như Thần điện hư vô phiêu miêu trong mây mờ.

Một đại lục khác sao?

Mã Tác sắc mặt hưng phấn đến đỏ bừng, nội tâm kích động vô cùng, cũng không biết là do kích động, bàng hoàng, hưng phấn hay là sợ hãi.

"Dương, thực sự có đại lục khác sao?"

"Người sẽ được thấy, Mã Tác!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 13 - Chương 2:

Hải yêu Mỹ Đỗ Toa

N

gày 21 tháng 11, đã đi trên biển 45 ngày, cả ngày đều nhìn thấy màu xanh biển vô bờ vô bến, đến mức ta muốn buồn nôn... Bọn ta không gặp phải phiền phức gì lớn, gió lốc và hải thú đều bị Kỳ tích hiệu đánh lui. Lữ trình rất an toàn, nhưng cũng là lữ trình khó chịu nhất. Vì hành trình quá lâu quá chậm, giống như vĩnh viễn chẳng thể nào tới được điểm cuối cùng. Hôm nay Dương nói cho ta biết bọn ta chỉ mới đi được 1 phần ba đoạn đường, ta còn phải ở trên biển bao lâu nữa đây..."

Mã Tác buồn chán cầm bút lông ngỗng viết mấy dòng, sau đó đóng Nhật ký hàng hải lại rồi nằm xuống giường.

Buồn chán, buồn chán, buồn chán đến chết được!

Trong lòng hẫng như bị ngàn vạn móng vuốt cào cấu, mệt mỏi vô cùng.

Một lúc sau, hẫng lấy một bình rượu từ đáy thuyền ra lắc lắc thử, bên trong chỉ còn chừng một phần ba. Hẫng mở nút dốc hết vào miệng. Chất lỏng cay nồng tiến vào cổ họng, hẫng nghiêng chặt răng, nước mắt cơ hồ chảy ra, bất quá như vậy cũng tốt, cuối cùng hẫng cũng có thể chịu đựng

được.

Nhiệt lưu xông vào thân thể, tứ chi bách hải đều nóng bừng lên.

Da của hắn dần đỏ lên, hắn thoải mái đá bình rượu văng đi, mơ hồ nhắm mắt lại ngủ.

Cảm giác mơ hồ do say rượu cuối cùng cũng quét sạch những gì phiền não, hắn lật người nằm ngủ say sưa.

Không biết bao lâu, trên sàn thuyền chợt vang lên tiếng rít sắc nhọn như vật gì đứt gãy.

Sau đó một loạt tiếng rống vang lên.

Mã Tác đang ngủ say vội vàng bật dậy, sau khi xác định đây không phải là ảo giác, hắn liền chụp lấy kiếm xông ra ngoài.

Vừa mở cửa, một đạo ánh sáng lóe lên ngay trước mắt, hắn kinh hãi thét lên cúi đầu xuống, quang mang đó bắn thẳng vào cánh cửa gỗ, rắc một tiếng, mùi khét bốc lên.

Tử ý còn sót lại trong người Mã Tác liền biến thành mồ hôi lạnh, hắn ngẩng đầu nhìn lên, cách hắn chưa đầy một xích, một lỗ cháy đen trên cánh cửa hiện ra. Hắn vội vàng lăn vào phòng, thở hổn hển mấy hơi rồi mới quan sát bên ngoài

thông qua song cửa sổ.

Trời ạ, đây là quái vật gì?

Từng con quái vật giống như rắn phiêu phù trên biển, đầu cổ chúng toàn là vảy, mái tóc lòa xòa như từng con độc xà đang cử động, răng nanh giống như heo rừng, còn có một đôi tay thép và cặp cánh màu vàng, hai mắt sáng như điện, tia chớp vừa rồi chính là phát xuất từ hai mắt chúng.

Mã Tác còn đang suy tính xem có nên xông ra ngoài hay không, chợt cửa phòng bị tông bật ra. Một bóng người ôm gì đó trong tay chạy vào.

Mã Tác rú lên, vội vàng rút kiếm.

"Là ta!" Thanh âm của Dương Chính vang lên.

Mã Tác tâm tình cũng chùng xuống, vội hỏi: "Bên ngoài là quái vật gì?"

"Nghe tiểu Lai nói là Mỹ đồ toa."

"Hải yêu?" Mã Tác hít một hơi khí lạnh: "Hai người kia đâu?"

Dương Chính lúc này mới đứng thẳng dậy, Mã Tác liền trông thấy thứ mà hắn ôm trong lòng, không ngờ lại là hai thạch tượng.

"Thụy Ngang, Lai Qua Lạp Tư?" Mã Tác nhìn thấy hai người đã bị biến thành đá, chỉ còn tròng mắt động đậy, thanh âm cũng trở nên run rẩy: "Sao lại trở thành như vậy?"

"Ánh mắt của chúng có thể bắn ra thiểm điện, người nào bị thiểm điện đánh trúng thì sẽ biến thành đá."

"Vậy... phải làm sao?" Mã Tác bày mưu tính kế thì còn được nhưng kinh nghiệm chiến đấu thì hẳn vẫn còn quá ít ỏi.

Dương Chính bỏ hai tượng đá lên giường, nói với Mã Tác: "Người ở lại đây, ngàn vạn lần không thể ra khỏi phòng. Ta đi tới phòng điều khiển, xem

xem có thể diệt được bọn hải yêu này hay không."

"Dương... ngươi... cẩn thận đó!" Mã Tác nhìn thấy bọn hải yêu xung quanh đã bắt đầu bò lên Kỳ tích hiệu.

Dương Chính vẫy tay ra hiệu an tâm, rồi xé một mảnh vải quấn quanh mắt, rùn người lên ra ngoài, chớp mắt đã biến mất trong bóng tối. Mã Tác chỉ có thể nắm chặt đoản kiếm trong tay chờ đợi...

Dương Chính nhờ vào linh thức nhạy bén, phóng chạy trong bóng tối, tinh thần lực phát tán khắp nơi, chú ý tình huống xung quanh.

Lúc này bốn năm mươi con Mỹ đồ toa đã leo lên thuyền, không ngừng di chuyển.

Mục đích của Dương Chính là phòng điều khiển, hắn men theo vách tường của khoang thuyền đi về phía phòng điều khiển. Ngay phòng điều khiển có hai con Mỹ đồ toa ánh mắt sáng rực như bóng đèn đang án ngữ phía trước, Dương Chính giống như loài dơi từ trên không phóng xuống, thân hình linh hoạt uốn lượn, long cốt chủ thủ vẽ nên một đạo ánh sáng màu trắng bạc.

Một con Mỹ đồ toa ngay cả kêu lên cũng không kịp, cái đầu xấu xí đã bị Dương Chính chém bay.

Còn con Mỹ đồ toa kia nhanh chóng quay đầu, ánh mắt phóng ra một đạo thiểm điện nhưng Dương Chính vốn đã bịt mắt nên liền đưa tay trái ngăn đỡ, tay phải đâm thẳng vào tim của Mỹ đồ toa.

Hai con Mỹ đồ toa trong thời gian điện quang hỏa thạch đã bị giết chết, Dương Chính phóng nhanh vào trong phòng điều khiển, gỡ băng vải bịt mắt xuống, đi tới trước đài điều khiển. Lúc này trên ra-đa hiển thị điểm sáng dày đặc hơn cả ngàn điểm, tay trái Dương Chính đã tê dại, hiện tại hẳn chỉ có thể dùng tay phải để thao tác.

Ma pháp pháo từ hai bên thân thuyền nhô ra.

Dương Chính không chế bốn cỗ pháo bắn ra liên tiếp, âm thanh chấn động gào rú trong phạm vi một km.

Mấy pháo bắn xong, Mỹ đồ toa bên ngoài thuyền quả nhiên bị chấn động đến hôn mê nhưng hơn trăm Mỹ đồ toa trên thuyền đã cảm thụ được nguy hiểm, vội vàng xông tới phòng điều khiển.

Phòng điều khiển bị mấy đôi thiết thủ phá nát.

Những chiếc thân rắn của Mỹ đồ toa ủa vào, Dương Chính vội vàng kéo vải lên bịt mắt, ai ngờ một đạo thiểm điện bắn tới, khiến cho mảnh vải rách tan tành.

Lúc này bên ngoài phòng điều khiển càng lúc càng nhiều Mỹ đồ toa tụ tập.

Một con phóng ra một đạo thiểm điện, Dương Chính cũng ngăn không nổi, vì loại thiểm điện này không phải là ma pháp bình thường, mà thuộc về công kích trớ chú, Dương Chính dù thực lực có mạnh hơn cũng không thể nào ngăn đỡ.

Hắn có chút tuyệt vọng lui về phía sau, thậm nghĩ lẽ nào lần này táng mạng trong tay bọn quái vật này?

Mấy con Mỹ đồ toa xông tới phóng thiểm điện điên cuồng, Dương Chính nhắm mắt lần tránh trong phòng điều khiển, hốt

hoảng chụp đại bất cứ thứ gì đưa lên ngăn đỡ. Lúc này một đạo thiểm điện bắn tới từ sau lưng hắn, hắn chụp lấy ma kính thuận tay đưa lên cản, lòng thầm mắng: "Ma kính này đúng là xui xẻo!"

Chẳng qua sự việc diễn ra thật sự ra ngoài ý liệu.

Thiểm điện lóe lên trên ma kính, không ngờ lại bắn ngược về sau, trực tiếp kích trúng Mỹ đồ toa vừa phát xạ, tức thì biến nó thành tượng đá.

Dương Chính vui mừng, vội cầm lấy ma kính, dùng nó phản xạ mấy cái, mở ra một khuyết khẩu, sau đó phóng chạy ra khỏi phòng điều khiển. Bọn Mỹ đồ toa rít

lên đuổi theo.

Lúc này Mỹ đồ toa có trên trăm con đang ở trên thuyền, Dương Chính vì lo cho an nguy của Mã Tác nên chạy vội về phía đầu thuyền, dẫn dụ bọn Mỹ đồ toa rời khỏi Kỳ tích hiệu. Hắn tả xung hữu đột một lúc, sau khi biết chắc tất cả Mỹ đồ toa đều đã chạy theo sau hắn, tức thì nhảy ngay xuống biển.

Vừa xuống biển hắn vội vàng lặn ngay xuống đáy.

Hơn trăm Mỹ đồ toa điên cuồng đuổi theo.

Vì muốn dẫn dụ chúng ra xa, Dương

Chính gắng hết sức bơi trong biển, thỉnh thoảng lại quay đầu phản kích khiến cho lũ hải yêu này nổi giận, truy theo không rời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Dương Chính đã dẫn dụ bọn Mỹ đồ toa khá lâu, hẳn tin rằng Mã Tác đủ thông minh để hiểu được ý đồ của hắn.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một rặng đá san hô.

Dương Chính quyết định đánh lạc hướng bọn Mỹ đồ toa nhờ địa hình nơi đây.

Hắn giống như một con cá chơi trò trốn

tìm với bọn Mỹ đồ toa.

Rặng san hô này rộng lớn phi thường, hẳn có lòng tin sẽ làm cho chúng lạc hướng.

Nhưng mà sự thật lại khác xa với cách nghĩ của hẳn, năng lực truy tung của Mỹ đồ toa có thể so với chó săn linh mãnh nhất, ngay lúc hẳn cho là đã bỏ rơi được chúng thì ai ngờ chúng lại mò ra từ một góc khác, phiền phức vô cùng.

Nên biết Dương Chính tuy có thể lực cường hãn hơn xa người thường, cũng có thân thể mạnh mẽ khác lạ nhưng suy cho cùng hẳn vẫn là nhân loại.

Nếu như tiếp tục như vậy thì Dương Chính sẽ bị hao sức đến chết.

Ngay lúc hần quyết định xung đột chính diện với Mỹ đồ toa thì phía trước xuất hiện vụ khí màu trắng mênh mang.

Vụ khí từ trong rừng san hô lan ra, khiến cho rừng san hô vốn đã mỹ lệ dị thường lại càng thêm diễm lệ như mộng như ảo. Dương Chính nhanh chóng lặn tới gần chỗ vụ khí, tới gần hần mới phát hiện vụ khí này không phải chỉ một màu trắng còn có cả màu xanh nhàn nhạt.

Hơn nữa vụ khí này rõ ràng là có biên giới, không giống như vụ khí thông thường càng lan ra càng nhạt không hề có

giới hạn rõ rệt.

Dương Chính đứng cách biên giới của vụ khí hơn 10 mét, không dám tiến vào.

Đáy biển xuất hiện vụ khí thực sự là khó thể tin được, hắn đang lo lắng vụ khí này có độc, hơn nữa vụ khí lưu động khiến cho hắn có cảm giác quỷ dị.

Điểm này hoàn toàn là trực giác.

Vụ khí hư vô lan tỏa, Dương Chính nghe thấy tiếng rít gào của Mỹ đồ toa từ sau lưng, hắn vùng chúi thủ đâm vào vụ khí, ngay lúc mũi kiếm chạm vào thì vụ khí màu lam nhạt đột nhiên rút lại phía sau, né tránh mũi kiếm.

Dương Chính ngẩn ra, lại chạy tới trước một bước.

Vụ khí lại tản ra hai bên.

Dương Chính kinh nghi bất định, vụ khí này không ngờ lại giống như có sinh mệnh. Hắn không kịp do dự đi thêm một bước về phía trước, lúc này bất giác đã tiến vào trong vụ khí.

Chợt một tiếng rú đau đớn vang lên sau lưng.

Dương Chính ngoảnh nhìn, sắc mặt đại biến, chỉ thấy một con Mỹ đồ toa bị vụ khí nuốt chửng, vụ khí giống như cái

miệng không lồ của hải thú không ngừng cắn nuốt.

Dị tượng này khiến cho Dương Chính kinh hãi vội vàng lui về phía sau.

Vụ khí màu lam lần này lại trái ngược với lần trước, nó giống như sóng lớn cuốn qua, trong mắt Dương Chính chợt biến thành một cái miệng to như chậu máu. Dương Chính kinh hãi, phản ứng của hắn tuy nhanh nhưng cái miệng đó còn nhanh hơn. Dương Chính còn chưa kịp lui thì trước mắt đã tối sầm.

Trong bóng tối Dương Chính tỉnh lại, sự thật là hắn không hề hôn mê, sát na vụ khí thôn phệ khiến cho hắn cảm giác mình

vừa tiến nhập vào một thế giới khác, bốn bề không còn là nước, bất quá vụ khí màu lam vẫn nồng đậm như cũ khiến cho thị tuyến của hắn trở nên thấp kém hơn rất nhiều. Dương Chính thử kêu lên nhưng hắn phát giác thanh âm của mình giống như đang phát ra từ dưới nước, căn bản không thể truyền ra xa.

Mọi thứ đều quỷ dị vô cùng khiến cho thần kinh Dương Chính căng thẳng đến cực điểm, hắn cẩn thận mò mẫm trong vụ khí màu lam, tinh thần lực phát tán hết mức, đề phòng sinh vật đáng sợ nào xuất hiện trong mê vụ, nhưng khác với suy nghĩ của hắn, trừ mê vụ thôn phệ hắn ra thì Dương Chính không cảm thấy được bất kỳ khí tức sinh mệnh nào.

Thậm chí bọn Mỹ đồ toa bị thôn phệ cũng không biết đã biến đi đâu.

Mọi thứ bình lặng như mặt hồ không chút gợn sóng, còn Dương Chính trở thành sinh vật sống sót duy nhất xông vào thế giới chết này.

Hắn tận lực giữ bình tĩnh, đi lại trong mê vụ, hiện tại hắn căn bản không thể nào suy xét quá nhiều, thậm chí cũng không thể nghĩ tới những gì phát sinh bên ngoài.

Dương Chính đi trong mê vụ không biết bao lâu. Hắn cưỡng ép mình phải giữ bình tĩnh, xung quanh đều là vụ khí, không có chút thanh âm nào khiến cho

hắn cảm giác như mình trở về trong Tỉnh giới, chỉ là hắn không thể không kiên trì tiếp tục, lần lượt tìm đường thoát ra.

Lúc này, ma kính trong tay hắn đột nhiên phát ra ánh sáng.

Dương Chính sờ lên mặt ma kính, trong đầu chợt chấn động, cảm giác huyền diệu xuất hiện lần nữa, mê vụ trong mắt hắn lúc này vẫn lưu chuyển nhưng không phải là không có quy tắc gì như lúc trước.

Hắn nhắm mắt lại, đi theo phương hướng ma kính chỉ dẫn.

Đây là cảm thụ khó thể hình dung được,

trong bóng tối chừng như có một bàn tay vô hình kéo hắn đi, đưa hắn tới nơi cần đến.

Hắn bước đi không biết bao lâu, đến lúc mở mắt ra thì một cánh cửa phát ra ánh sáng màu trắng giống như cánh cửa thời không hiện lên trước mắt, ánh sáng không ngừng lưu chuyển giao ánh với ma kính trong ngực hắn. Hắn đi thẳng vào quầng ánh sáng đó, trực tiếp xuyên qua nó, cảnh tượng hiện lên trước mặt khiến cho hắn chẳng thể nào tưởng tượng được.

Một tòa thành bảo đen tối cổ xưa hiện lên sừng sững ngay trước mặt Dương Chính.

Bầu trời âm ám, mê vụ, đá vụn, mạng nhện, tất cả đều toát lên vẻ lạnh lẽo cổ xưa, giống như cổ堡 thời Trung cổ.

Tâm tình hưng phấn của Dương Chính như bị dội một gáo nước lạnh.

Rốt cục hắn đã tới nơi nào?

Vì sao đi theo mê vụ dưới đáy biển lại đến thế giới cổ xưa này, hiện tại ma kính lại trở nên ảm đạm, còn cánh cửa thời không hắn vừa đi qua cũng đã biến mất không thấy đâu.

Dương Chính định thần, bắt đầu đi về phía cổ堡, ít nhất nơi này cũng tốt hơn là mò mẫm trong mê vụ, coi như đây là

một lần thám hiểm kỳ quái mà thôi. Mặt đường rất khô ráo nhưng lại có cảm giác mềm mại khó diễn tả bằng lời. Cổ bảo giống như gần ngay trước mắt nhưng lúc Dương Chính bước đi thì mới phát giác nó ở xa hơn mình tưởng nhiều.

Bầu trời màu xám xịt như đèn thấp xuống, tưởng chừng như có thể vươn tay là chạm tới được.

Dương Chính đột nhiên cảm thấy khẩn trương, chỉ dẫn mơ hồ của ma kính khiến cho hắn cảm giác mình đang bị một bàn tay vô hình khống chế, cảnh tượng thê lương cổ lão trước mặt càng khiến cho người ta buồn bực không thôi.

Đẹp hết mọi suy nghĩ vẫn vơ, Dương Chính cuối cùng cũng bước đến trước cánh cổng lớn của cổ堡.

Cổ堡 còn lớn hơn hẳn tưởng nhiều.

Tường thành nổi dài liên tiếp không thấy bến bờ, giống như một con cự long đang cuộn mình trên mặt đất.

Cổng thành dài rộng hơn cả 30 mét, mặt tường màu đen loang lổ, cánh cổng làm bằng sắt đã sét rỉ nhiều chỗ.

Hoang lương, vắng lặng!

Thông qua hàng rào sắt, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng tàn tạ bên

trong, cây cối hoa cỏ không còn gì cả, cỏ dại mọc tràn lan khắp nơi, đó đây vương vãi nhiều đoạn tàn hài, nhiều khối đá không biết đã qua bao nhiêu năm tháng gió mưa tẩy lể, thoạt nhìn giống như xương cốt đã hóa thạch.

Trong cổ堡 không có một tiếng động nào, sự an tĩnh dị thường này khiến cho Dương Chính tim đập nhanh hơn.

May mà hắn lớn gan, chỉ suy nghĩ một lát liền thử đẩy cửa, nhưng cánh cửa không chút chuyển động, cơ hồ hàng rào sắt rỉ này đã mọc rễ trong lòng đất.

Có người không?

Có người không? ... Có người không?....Có người không?

Tiếng vọng lại của Dương Chính vang lên không ngớt.

Không gian vắng lặng bị tiếng kêu của hắc chấn động một hồi nhưng không có ai trả lời. Bất quá điểm này cũng đã nằm trong dự liệu của Dương Chính, địa phương này nếu có người ở thì mới là lạ.

Hắn rút chủy thủ, chuẩn bị chém đứt hàng rào sắt.

Thiết môn phát ra tiếng kêu cọt két, Dương Chính cảnh giác quan sát, chỉ thấy thiết môn không ngờ lại tự động mở

ra vào bên trong.

Tiếng ma sát của cánh cửa vang lên chói tai khiến cho không khí càng thêm phần khủng bố, Dương Chính không tự chủ được mà nhớ tới U Linh cổ bảo trong truyền thuyết Trung cổ.

Hắn còn nghĩ tới cả Hấp huyết quỷ có tuổi thanh xuân vĩnh cửu, thức ăn là máu thịt của con người, còn cả lũ dơi hắc ám trong truyền thuyết, mọi thứ khiến cho Dương Chính chợt cảm thấy sợ hãi.

Suy cho cùng người và quỷ vốn khác nhau, nhiều sự kiện nhuộm màu sắc tôn giáo càng khiến cho người ta thêm phần sợ hãi.

Dương Chính đứng ngẩn ra tại chỗ, nhìn cánh cổng chậm rãi mở ra, do dự không biết có nên tiến vào hay không.

Bất quá chỉ chưa đầy ba giây, hắn chợt nở nụ cười tự trào.

Hắn không ngờ mình lại sợ hãi những thứ hư ảo, trải qua nhiều trường mưa máu gió tanh, hắn vốn đã cho mình trở thành người máy không còn cảm giác gì.

Nghĩ tới đây, Dương Chính sờ mũi, hừ nhẹ mấy tiếng.

Hấp huyết quỷ cũng tốt, hay thứ gì kỳ quái cũng hay, để mình mở rộng tầm mắt

một phen.

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Dương Chính sai bước tiến vào bên trong. Vừa bước qua cánh cổng hắn cảm thấy toàn thân mát lạnh, men theo con đường lát đá đã vỡ nát không hề có sinh vật nào, ngay cả chuột cống cũng không có.

Cỏ dại khô héo nằm rạp trên mặt đất, những khối đá vỡ trên mặt đất đa số đều là thạch tượng bị bể nát.

Đi chừng 100 mét, một bồn phun nước to lớn hiện ra trước mắt hắn, bên trong bồn phun thủy tảo dĩ nhiên đã khô héo, chính giữa bồn phun còn có một cái đầu.

Không cần khẩn trương!

Là đầu của thạch tượng, vốn là thạch tượng cự đại nằm giữa bốn phun.

Giờ đây thạch tượng đã biến thành một đồng đồ nát, chỉ cái đầu còn tương đối hoàn hảo, nằm trên đồng đá vỡ nát. Cái đầu này điêu khắc gương mặt của một nam nhân uy nghiêm, cho dù chỉ là một thạch tượng, hơn nữa còn trải qua bao nhiêu năm mưa gió nhưng gương mặt thương tang vẫn thể hiện vẻ uy nghiêm như cũ.

Khí chất hoàng giả, khí thế ưu nhã mà bá đạo hiển hiện trên thạch tượng.

Dương Chính dừng lại giây lát phía trước bồn phun, sau đó vòng qua nó đi vào bên trong, thêm chừng 50 mét hắn đã đến trước kiến trúc chủ thể của thành bảo.

Chỉ tự thân đứng trước toà thành bảo cổ lão khổng lồ này mới có thể thể hội được khí thế hoàng vĩ của nó.

Bề ngoài rong rêu của nó không hề khiến cho người ta có cảm giác tồi tàn, trái lại giống như một cự nhân trải qua tháng năm lịch sử tang thương, khiến cho người ta không tự chủ được nghĩ tới lịch sử huy hoàng ngày trước. Tường thành màu xám đen, vọng tháp cao sừng sững dưới cảnh trời âm ám càng lộ vẻ thần bí, nhưng lại

khiến người ta nẩy lòng kính sợ. Đứng giữa hai tường thành phẳng phất như còn nghe được tiếng hò hét chém giết trắng liệt giữa hai bên công thành và phòng ngự từ thời viễn cổ.

Dương Chính trước đây là nhà khảo cổ, hẳn đối với di tích cổ xưa này có một niềm si mê gần như cuồng nhiệt.

Chớp mắt hắn thậm chí đã quên mất mục đích của chuyến đi này, ngo ngoe ngẩn ngẩn nhìn thành bảo trước mặt.

Hắn có thể khẳng định trước đây chưa từng thấy qua tòa cổ bảo nào của châu Âu có khí thế hoành đại như tòa cổ bảo này.

Dương Chính đứng yên suy nghĩ một lúc, hiện tại cảm giác sợ hãi hoàn toàn biến mất, hắn thậm chí còn muốn gấp rút tiến vào bên trong quan sát.

Dần bước trên bậc thang bằng đá của công cổ bảo, hắn phảng phất như nghe được tiếng vọng của dòng sông dài lịch sử.

Dương Chính bước từng bước, lên tới bậc thang trên cùng, thiết môn đã hiện ra ngay trước mắt, hai bên là hai thạch trụ cao ngất.

Phảng phất như biết được có người đến, thiết môn chậm rãi mở ra, âm thanh cánh

cửa ma sát vang vọng khắp cổ bảo.

Dương Chính không chút do dự tiến vào bên trong.

Hắn không biết những gì bên trong đang chờ đợi hắn nhưng hắn biết nếu như bỏ qua cơ hội này thì chắc chắn hắn sẽ hối hận.

Không gian bên trong cổ bảo rất lớn, sau khi Dương Chính tiến vào mới phát hiện nơi đây chẳng qua chỉ là bên ngoài cổ bảo. Phía trong cổ bảo đường ngang lối dọc dày đặc, giáo đường bên trong thành bảo, vùng đất trung tâm, đường chính, các hàng quán bày san sát với nhau, bất quá tất cả hiện nay chỉ còn là di tích lịch

sử.

Dương Chính không hề quan sát kỹ, hẳn biết bên trong cổ bảo có thứ gì đó đang kêu gọi hắn, bằng không thì cánh cổng đó sẽ không mở ra, vô luận đối phương có ác ý hay không thì hắn nhất định phải tiến vào, bởi vì hắn còn phải thoát khỏi mê vụ, còn phải quan tâm đến Kỳ tích hiệu bên ngoài.

Một ngọn âm phong thổi qua, Dương Chính khẽ nheo mắt lại.

Lúc này hắn đang đứng sâu trong cổ bảo, nhiều con đường lát đá ngang dọc đan xen lẫn nhau, không biết có bao nhiêu lối đi, nếu hắn không biết cách phân biệt

phương hướng thì hiện tại đã lạc lối.

Tòa cổ bảo này là một thành thị cỡ nhỏ, mọi thứ nơi đây đều mang khí tức thương tang và thần bí. Dương Chính lại đi tới một con đường lát đá dài, trước mặt là hai hành lang dẫn đến chỗ tối tăm không quan sát được, mặt tường xung quanh điêu khắc nhiều bích họa tinh mỹ, tuy có nhiều dấu vết của năm tháng in hằn lên nhưng vẫn lộ vẻ huy hoàng thừa xưa.

Trong hành lang rất tối, nơi đây đã là bên trong thành bảo.

Đèn chiếu sáng ven đường sớm đã tắt ngúm từ lâu, Dương Chính đứng trên hành lang, không biết nên đi lối nào mới

đúng.

Lại một ngọn gió thổi đến, lần này có lần tiếng cười nhẹ bên trong.

Dương Chính cảm thấy lông tóc trên người dựng ngược lên.

Hắn không phải là người nhát gan nhưng tiếng cười nhẹ vang lên trong cổ bảo u tĩnh khiến cho hắn không thể nào không rùng mình.

Hắn chuyển người quan sát chung quanh/

Mọi thứ xung quanh vẫn như cũ.

Không hề có người nào!

Dương Chính hoài nghi mình vừa có ảo giác vì bốn bề vẫn rất yên tĩnh.

Nếu như không phải là người có tâm chí kiên định thì một mình đứng trong cổ堡 tối đen cảm giác cũng đã sợ đến run người.

Dương Chính liếm môi bước tới 1 bước, tiếng bước chân của hắn vang lên trên hành lang nghe rất rõ ràng.

Một ngọn gió không biết từ đâu thổi đến khiến cho mồ hôi lạnh trên người Dương Chính toàn bộ đều bốc lên, cảm giác lạnh lẽo đến rợn người. Dương Chính men theo hướng gió đi tới, phía trước càng

lúc càng hắc ám, trong hành lang chỉ còn có tiếng bước chân của hắn không ngừng vang lên.

Hành lang dài đẵng đẵng, tựa hồ như không có điểm tận cùng.

Ven đường còn có nhiều bộ khôi giáp đầy vết nứt vỡ tay cầm cự kiếm, góc tường mạng nhện giăng đầy.

Nơi này u ám giống như ở giữa đường hầm thời không.

Đột nhiên phía trước có một tia sáng.

Sau đó tiếng cười vang lên trong bóng tối, thanh âm trong trẻo như chuông gió,

lại ần ước như có như không.

Dương Chính chợt cảm thấy khẩn trương.

Hắn đưa mắt nhìn tới, phía trước không biết đã xuất hiện một cánh cửa từ lúc nào, ma kính trong lồng ngực cũng rung động kịch liệt, tựa hồ muốn nhảy ra ngoài.

Tiếng cười từ bên đó ần ước vang ra, hắn nghiêng răng, đột nhiên vọt nhanh về cánh cửa phía trước. Cánh cửa này giống như cánh cửa cung điện, điêu khắc bằng hồng mộc, bọc ngoài bằng da thú lấp lánh ánh sáng, tay nắm cửa màu vàng chạm khắc rất nhiều hoa văn.

Hắn cơ hồ dùng toàn lực đẩy mạnh cửa.

"Ầm" Cánh cửa mở tung sang hai bên, cảnh tượng hiện lên trước mắt khiến cho Dương Chính cả đời không thể nào quên được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 13 - Chương 3:

Đất nước thất lạc

T

iếng âm nhạc, tiếng cười đùa vui vẻ, tiếng sàn nhà rung động vang lên. Dương Chính nhìn lại, thì ra hắn vừa tiến vào trong một đại sảnh rộng mấy ngàn mét vuông, kiến trúc hoa lệ giống như đấu thú trường La Mã cổ đại, có cầu thang vòng quanh đi xuống dưới, màn trướng tinh mỹ treo bốn phía, màu sắc huy hoàng, hỏa diễm hùng hùng chiếu đỏ cả đại sảnh.

Xuất hiện trước mặt Dương Chính là hơn ngàn nam nữ quý tộc, trên những cái bàn dài bày la liệt trái cây, mỹ tửu thức ăn,

không khí ngập tràn mùi phấn son của nữ nhân và thịt nướng.

Những người này đều tự nhiên như không hề có người bên cạnh, thoải mái chuyện trò, ăn uống khiêu vũ.

Đây nhất định là thịnh yến cung đình.

Dương Chính đứng ngẩn ra ở đó, nhìn mọi việc kỳ quái đang diễn ra trước mắt.

Không có ai chú ý đến hắn, chừng như coi hắn như không khí.

Dương Chính cảm thấy môi khô lưỡi nóng. Sao lại thế này, đây không phải là một tòa cổ bảo hoang phế sao? Những

người trước mặt rốt cục là ai. trường thịnh yển rốt cục là chuyện gì? Hấn cố gắng kìm nén nội tâm kinh ngạc, dần bước tiến vào trong, xuyên qua đám người, biểu tình trên gương mặt họ đều rất sinh động, hấn thậm chí còn giơ tay sờ vào thân hình mềm mại của một quý phụ.

Mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi cáo tổ hấn tất cả những điều này đều chân thật vô cùng.

Nhưng không có ai lý gì đến hấn, cho dù hấn đứng trước người ta, thử ngăn cản nụ hôn của cặp nam nữ thì hấn vẫn giống như u linh phiêu du trong đại sảnh nhiệt náo này không hề có chút cản trở gì.

Hắn bị cảnh tượng trước mắt khiến cho thần kinh thác loạn.

Hắn là người vô hình sao? Hay là u hồn?

Lúc này, một nam nhân cao lớn nhìn khá quen mắt xuất hiện trong tầm mắt hắn. Người này gương mặt râu ria xồm xoàm, tuy không anh tuấn nhưng khí thế uy nghiêm, đặc biệt nhất là đôi mắt y có màu vàng. NGười này xem ra còn cao lớn hơn cả Dương Chính, toàn thân cơ thịt phát đạt, uy vũ phi thường, đầu đội hoa quan màu vàng, người vận khôi giáp màu vàng chói mắt, eo lưng có đeo một thanh đại kiếm, phía sau y là một lá cờ lớn màu đỏ.

Lúc này nam nhân đó đang ngồi trên một cái ghế màu vàng rất cao, bên người y là một nữ nhân tuyệt sắc, vận y phục bằng tơ lụa rất hoa lệ, đầu đội thúc quan màu bạc, trên thúc quan có khảm một bảo thạch to chừng trứng gà màu đỏ. Nữ nhân này tay cầm một pháp trượng dài hai xích, trên đầu pháp trượng có khảm một khóa tinh hạch màu vàng.

Ngoài ra, bên chân nam nhân còn có một tiểu nữ hài da trắng như tuyết. Bé gái này xinh xắn giống như búp bê, các đường nét rất rõ ràng, tròn mắt màu vàng chuyển động không ngừng, thân người vận váy dài màu trắng càng khiến cho nó thêm khả ái.

Từ gương mặt và trông mắt có thể dễ dàng nhận ra bé gái này chính là con của đôi nam nữ cao quý đó.

Bé gái đang ăn đùi gà, dầu mỡ dính đầy mép, còn hai phu phụ cao quý đó nhìn nó đầy vẻ yêu thương.

Dương Chính tới gần, rốt cục đã phát hiện ra nam nhân này chính là nguyên mẫu của thạch tượng ở bồn phun nước bên ngoài.

Tuy pho tượng đã bị phong hóa chỉ còn có cái đầu nhưng nam nhân này vốn có khí thế oai hùng, Dương Chính chỉ liếc mắt nhìn liền nhận ra nam nhân này vốn

là nam tử được điêu khắc bên ngoài.

Những người này rốt cục là ai?

Dương Chính càng lúc càng nghi hoặc, bất tri bất giác đã tới gần chỗ phu thê cao quý đó.

Vũ hội vẫn cứ cử hành như cũ, rất nhiều nam nữ hành lễ với nam nhân ngồi trên kim y. Từ thần tình cung kính của họ có thể suy ra nam nhân này chính là chủ nhân của thành bảo.

Dương Chính quan sát hồi lâu, ánh mắt rốt cục lạc trên người bé gái.

Bé gái này xác thực rất khả ái, nó xem ra

niên kỷ còn rất nhỏ, tuyệt không lớn hơn 5 tuổi, vụng về dùng cánh tay trắng nõn chụp lấy đùi gà, gương mặt lúc ăn rất chăm chú, so với dáng vẻ ấu trĩ của nó càng thêm vẻ đáng yêu, cả Dương Chính cũng nhìn không được phát sinh hảo cảm, nếu như không phải là không thể tiếp xúc với những người này thì hẳn nhất định sẽ tới ôm lấy nó.

Tuy Dương Chính không thể nào tham gia vào cảnh tượng náo nhiệt này của đại sảnh nhưng khung cảnh này khiến cho Dương Chính có cảm giác rất thoải mái, đặc biệt là động tác của bé gái ngây thơ, còn có vẻ ái hộ của đôi phu thê cao quý đối với nó càng khiến cho hắn cảm giác rất ấm áp.

Hắn giống như đang ngắm nhìn một bức họa mỹ lệ.

Nhưng lúc Dương Chính mỉm cười thì hắn phát hiện bé gái đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn cười cười.

Dương Chính kinh ngạc vô cùng, lấy tay dụi mắt.

Ngay lúc hắn muốn đi tiến lên phía trước nghiệm chứng mọi việc có phải là ảo giác hay không thì mặt đất đột nhiên chấn động mãnh liệt.

Đột nhiên, nam nữ đang ca hát khiêu vũ trong đại sảnh sắc mặt trở nên kinh

hoàng.

Đôi phu thê cao quý cũng đứng dậy, nữ nhân ôm lấy bé gái vào lòng, bé gái chưa biết chuyện gì xảy ra, hiếu kỳ ngẩng nhìn mẫu thân. Còn nam nhân uy nghiêm kia cất tiếng quát mấy câu. Dương Chính không hiểu được ngôn ngữ của y nhưng ý tứ bất quá cũng chỉ là kêu gọi mọi người đừng hoảng loạn.

Nam nhân rút đại kiếm ra.

Bên ngoài vang lên nhiều tiếng bước chân gấp rút, hình như có rất nhiều hộ vệ chạy tới.

Mặt đất chấn động càng lúc càng mãnh

liệt.

Đột nhiên, cửa bị tông bung ra, sóng lớn cuộn một đám binh sĩ phun máu tươi vào trong đại sảnh, người trong sảnh càng thêm hỗn loạn, tiếng kêu rú không ngừng vang lên.

Dương Chính phát hiện bầu trời bên ngoài không biết từ lúc nào đã tối đen.

"Âm..."

Thủy lưu cường đại từ bên ngoài thành bảo cuốn vào, cả đại sảnh trở thành biển cả ngập nước.

Một đám hắc ảnh dần dần trở nên rõ ràng

trong thủy lưu.

Dương Chính nhìn rõ những hắc ảnh này, bọn chúng toàn thân đều là quái vật nửa người nửa cá, lân phiến phủ khắp thân hình.

Bọn quái vật này tay cầm ngư xoa sắc bén, cổ họng phát ra tiếng kêu khàn khàn khó nghe. Lúc xông vào đại sảnh, bọn chúng liền tiến hành tập kích tàn nhẫn vô cùng, máu tươi phun ra phút chốc đã nhuộm đỏ dòng nước.

Dương Chính đứng giữa đại sảnh nhìn từng người vừa mới cao hứng bị bọn ngư quái dùng ngư xoa đâm thủng ruột.

Hắn dường như đang xem một vở kịch kinh dị.

Mọi thứ trước mắt đều rất chân thật, hắn còn cảm giác được dòng nước và máu tươi thấm vào cơ thể nhưng vẫn chỉ có thể đứng nhìn, bọn ngư nhân này không hề nhìn thấy hắn.

Dương Chính khẽ há miệng, hắn không thể nào giải thích được cảnh tượng trước mắt.

Đột nhiên, một tiếng nổ hồng vang lên khiến hắn giật mình.

Dương Chính quay đầu phát hiện ra nam nhân cao lớn lúc này hoa quan đã rơi

xuống nước, y vùng đại kiếm lên, trên kiếm liền lóe quang mang của liệt hỏa, liễu mạng chém giết bọn ngư nhân lại gần. Phía sau y chính là phu nhân đang ôm bé gái, bé gái khóc lóc rút đầu vào ngực mẹ.

Nữ nhân lúc này huy động pháp trượng, từng vòng quang mang phù hiện trên pháp trượng bảo hộ cho bé gái.

Nhưng mà ngư nhân thực sự quá nhiều, chớp mắt đã giết sạch người trong đại sảnh.

Bọn chúng bắt đầu nhao nhao xông tới tấn công nam nhân.

Lúc này, nam nhân cất tiếng hét gì đó, rồi bảo hộ cho nữ nhân chạy về phía sau đại sảnh.

Lực lượng của nam nhân này thực sự rất mạnh, kiếm quang của y bùng cháy như lửa đỏ, ngư nhân chạm vào ánh sáng lửa đều lăn ra chết nhưng nước càng lúc càng ngập khiến cho y khó thể thi triển hết thực lực. Còn nữ nhân hiển nhiên là một pháp sư cao cường, nàng ta huy động pháp trượng, dòng nước bên người nàng liền rẽ sang hai bên.

Lúc ba người bọn họ thiên tâm vạn khổ đi tới bên tường, nơi này không ngờ có treo một mặt kính.

Là ma kính! Dương Chính vô cùng ngạc nhiên!

Hắn cúi đầu nhìn lại, ma kính trong ngực đã không cánh mà bay.

Nữ nhân gỡ ma kính xuống, trên mặt kính phát ra một vòng ba văn bành trướng, đánh bay mấy chục ngư nhân đang vây quanh. Nam nhân đưa tay ấn lên thiết hoàn trên mặt tường, mặt tường liền xuất hiện một động nhỏ đủ cho một người đi qua.

Ngay lúc này, đột nhiên một đoàn hắc ảnh khổng lồ từ mặt nước hiện lên, vô số xúc tu từ đáy nước nhô lên quấn lấy ba người, bé gái cơ hồ khóc không ra tiếng,

còn nam nhân sức cùng lực kiệt không ngừng vung kiếm chém những xúc tu to lớn.

Nam nhân cuối cùng bị những xúc tu quấn lấy thân thể, càng lúc càng nhiều ngư nhân xông lên, ngư xoa đâm vào trong thân thể cường tráng của y.

Y gầm lên giận dữ bất cam, chùng như không chịu chấp nhận mệnh vận.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Chính nộ hỏa bùng lên, rút long cốt chủ thủ ra liều mạng xông tới chém bọn ngư nhân, hy vọng có thể trợ giúp bọn họ nhưng hấn vô pháp tham gia vào vở kịch này, chủ thủ vừa chém qua bọn quái vật này thì

chúng liền khôi phục nguyên trạng.

Nam nhân cuối cùng cũng ngã xuống, ánh mắt nhìn ái thiê và hài tử đầy vẻ quyền uy sâu sắc.

Đầu lâu của y bị một ngư nhân chém đứt.

Nữ nhân cất tiếng rú tuyệt vọng và điên cuồng, chớp mắt thân thể nàng ta phát xuất vô số quang mang, pháp trượng cũng phóng ra một đạo kim quang, trực tiếp đánh trúng hắc ảnh khổng lồ đó, xúc tu to lớn liền bị cắt đứt. Nữ nhân lại nhét pháp trượng vào người bé gái, đẩy nó vào tiêu động.

Cổng liền đóng lại.

Thân thể của nữ nhân dần dần khí hóa trong ánh sáng kịch liệt...

Dương Chính thống khổ nhắm mắt lại, hắn không nỡ nhìn cảnh này.

Một lúc sau, hắn phát giác toàn thân trên dưới đầy mồ hôi lạnh.

Lúc hắn mở mắt ra thì đột nhiên phát hiện mọi cảnh vật vừa rồi đã biến mất đâu không thấy, còn ma kính lại xuất hiện trong tay, ánh sáng như trong màn hình tivi thu súc vào trong mặt kính, chớp mắt đã trở thành bình thường như cũ.

Không, không phải là hắn không thấy mà

là hấn phát hiện chỗ hấn đang đứng và chiến trường đồ sát vừa rồi như đã cách cả ngàn vạn năm.

Xung quanh đều là tàn tích đoạn hài, còn chút vết tích huy hoàng của đại sảnh thuở xưa. Dương Chính cũng nhìn thấy chiếc ghế màu vàng, tuy rằng bụi đóng dày, mạng nhện giăng đầy nhưng đúng thực là chiếc ghế mà nam nhân kia đã từng ngồi. Hấn quét mắt nhìn quanh đại sảnh, tìm bất giác đập mạnh.

Hài cốt, trên ngàn hài cốt nằm la liệt.

Từ những hài cốt này Dương Chính có thể xác nhận đó chính là những người xuất hiện trong mộng.

Trên người họ còn có ngư xoa đã mục nát.

Dương Chính đi lại trong đại sảnh một cách máy móc, trừ hai cốt của nhân loại hẳn còn phát hiện được hai cốt của bọn ngư quái. Bọn quái vật nửa người nửa cá này thân hình cơ bản cao hơn 3 mét, cấu tạo cốt cách cũng đặc biệt vô cùng, cho dù chỉ còn là hai cốt cũng khiến cho người ta tưởng tượng được lực lượng cường hãn trên người chúng.

Bọn chúng khiến Dương Chính nhớ tới bọn biến dị nhân gặp trên Phong sào đảo, nhưng bọn quái vật trước mắt rõ ràng là tiến hóa hoàn mỹ và cường hãn hơn

nhiều.

Dương Chính cầm một thanh ngư xoa lên, vũ khí này chế tạo tinh cương, trải qua nhiều năm không ngờ vẫn còn bảo trì khá tốt.

Ánh mắt Dương Chính rơi trên một bộ hài cốt lớn nhất ở đại sảnh.

Đó chính là quái vật cuối cùng bị nữ nhân đó dùng cường quang đánh chết, một con chương ngư quái khổng lồ, thân hình cao hơn 3 mét. Sau đó Dương Chính nhìn thấy một bộ hài cốt nhân loại cách đó không xa, hài cốt này trên người cầm ít nhất cũng phải 10 thanh ngư xoa, tay hài cốt còn nắm chặt một thanh cự kiếm,

đầu lâu nằm rơi ở một góc.

Là hài cốt của nam nhân đó!

Dương Chính nhanh chóng bước tới, cẩn thận cúi người xuống.

Đối với nam nhân này, hắn vẫn đem lòng kính sợ, cúi đầu nhìn các khớp xương, phát hiện thấy chúng vẫn còn bảo tồn hoàn hảo dị thường, Dương Chính nghĩ một lúc, rồi quét dọn sạch cái ghế vàng, cẩn thận khiêng hài cốt đến đặt trên đó, còn chắp đầu lâu vào trên cổ bộ xương, còn thanh kim kiếm trân quý Dương Chính cũng không hề lưu luyến, nhẹ nhàng đặt trên đầu gối hài cốt.

Sau cùng hắn cung kính thi lễ với bộ hài cốt đó.

Không biết có phải là ảo giác hay không, lúc hắn hành lễ thì cảm giác đại sảnh chợt nổi lên một luồng gió nhẹ.

Sau khi làm xong mọi việc, Dương Chính đi xuống cầu thang, hắn muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng một loại cảm giác cổ quái chợt sản sinh ra trong tâm trí hắn, hắn nhìn lên vòng sắt trên tường, bé gái trong "mộng" vừa rời chính là bị mẫu thân đẩy vào nơi đây.

Đối với bé gái khả ái này, Dương Chính

có hảo cảm đặc biệt tốt.

Nó sau khi bị mẩu thân đẩy vào cánh cửa, rốt cục đã ra sao?

Dương Chính rất muốn biết, tuy rằng hầu như nó đã chết nhưng Dương Chính vẫn không tự chủ được đi tới bên vòng sắt, hẳn muốn xem xem bé gái đó ra sao, cho dù có là hài cốt cũng phải xem qua.

Dương Chính nhẹ nhàng kéo vòng sắt, tiếng cọt két vang lên, cánh cửa nhỏ lại xuất hiện ngay trước mặt Dương Chính.

Mùi mực nát ẩm mốc bên trong ủa ra xộc vào mũi hắn.

Cảm giác này rất khó chịu, tuy bé gái đó căn bản không thể nào sống sót nhưng đối mặt với sự thật Dương Chính vẫn cảm thấy ưu thương.

Hắn tiến vào trong cánh cửa, phía trong tĩnh không tối đen, vách tường khảm từng viên bảo thạch to bằng mắt rồng, ánh sáng phát ra tuy không nhiều nhưng đối với Dương Chính có mục lực hơn xa người thường thì cũng quá đủ, Dương Chính bước từng bước lên trên cầu thang hẹp dài bên trong.

Sau khi ngoặt qua mấy khúc quanh, một con đường nhỏ thẳng tắp xuất hiện trước mắt Dương Chính.

Trên con đường này có rất nhiều gian phòng.

Những gian phòng này tài phú kinh người, vàng bạc, đá quý, vũ khí, dược tài, còn có cả nhiều quyển thư tịch trân quý chất đầy bên trong.

Nơi này chắc chắn là tàng kim khố của tòa thành.

Nếu như những thứ này xuất hiện bên ngoài thì cho dù kiến tạo một quốc gia cũng còn dư, nhưng đáng tiếc Dương Chính không hề có dã tâm đó.

Sau khi nhìn thấy số tài phú đó, Dương Chính chỉ kinh ngạc một lúc rồi nhanh

chóng đi tìm bé gái đó.

Trên đường đi, hắn quan sát tất cả các gian phòng nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh của bé gái đó.

Cuối cùng hắn đã đi hết con đường nhỏ này.

Dương Chính đẩy cánh cửa lớn chế bằng thủy tinh ở cuối đường ra.

Một trận hàn khí ủa ra khiến cho Dương Chính nhin không được mà hàm răng đánh bò cạp.

Hàn khí băng lãnh tới mức Dương Chính có tố chất thân thể cường tráng hơn

người cũng lạnh đến không chịu nổi, hắt
chỉnh lại y phục đứng ngoài cửa nhìn vào
trong.

Đây là một căn phòng hình tròn, diện tích
khá lớn, chừng hơn trăm mét vuông, sàn
lót gạch màu xanh, bên trên có một lớp
phần trắng dày, lớp phần này xem ra rất
giống lớp tuyết đông, lại giống như tơ
nhện đứt, chậm rãi lưu chuyển giống như
làn nước.

Giữa phòng có hai cây trụ giống như
thạch nhũ, giữa trụ là một cái đài nửa
trong suốt giống như hàn băng vạn năm
chưa tan, trong đài Dương Chính tựa hồ
nhìn thấy gì đó ẩn hiện.

Trên mặt đất của bình đài có điêu khắc hoa văn rất phức tạp, chủ yếu là khắc hình từng ngôi sao nhỏ hợp lại mà thành.

Hoa văn này phát ra ánh sáng nhàn nhạt, cấu tạo của nó Dương Chính cảm thấy có chút quen thuộc.

Ngoài ra trong phòng không còn gì cả.

Hàn khí màu xanh lưu chuyển trong phòng phát ra cảm giác cổ quái vô cùng.

Dương Chính lạnh đến run người, hấn dùng sức chà sát lên mặt một lát, sau đó quyết định vào bên trong phòng xem xét.

Vừa bước vào phòng, bụi phấn trên sàn

tản sang hai bên, Dương Chính trong lòng dấy lên cảm giác kỳ dị, hần hơi dừng lại, sau đó tiếp tục bước vào, nhưng vừa bước vào mấy bước thì thanh âm cánh cửa đóng lại vang lên sau lưng hần.

Dương Chính nhanh chóng quay người nhưng đã chậm một bước, cửa đã đóng lại. Hần chạy đến bên cửa vận sức kéo ra nhưng cánh cửa vẫn y nguyên không nhúc nhích, với sức lực của hần mà nói thì chuyện này quá mức tưởng tượng.

Hàn khí vây quanh thân thể Dương Chính khiến cho hần bắt đầu lo lắng.

Trong gian phòng này hần duy trì không

được bao lâu.

Dương Chính thầm mắng mấy câu, không ngừng đi tới gần bình đài.

Lúc vật bên trong bình đài rơi vào mắt hắn thì Dương Chính nhất thời quên cả cảm giác lạnh lẽo. Không ngờ bên trong bình đài lại là nữ hài đó. Nó bị đông kết trong khối băng đó, trên ngực có để một cây pháp trượng nhỏ dài, các ngôi sao trên đầu pháp trượng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, từng luồng sáng nhỏ dài từ pháp trượng chảy ra tương ứng với hoa văn các ngôi sao trên mặt đất.

"Thân thể" của nữ hài được bảo tồn rất hoàn hảo.

Trừ làn da trong suốt như thủy tinh ra thì tất cả hình dạng của bé gái đều giống hệt như Dương Chính thấy trong mộng, cái buộc tóc màu lam, mắt mũi miệng giống như búp bê, chiếc váy trắng đều không khác chút gì, nó giống như đang say ngủ.

Dương Chính nhìn không được đưa tay ra.

Tay hắn chạm vào thân thể bé gái, một cỗ hàn ý lạnh buốt xương thấu vào cơ thể.

Dương Chính chỉ có thể sờ vào lớp băng bên ngoài, tịnh không thể chạm vào thân thể nó nhưng tất cả những điều này đều khiến cho hắn cảm thấy rất thần kỳ.

Ít nhất kết cục thế này cũng còn tốt hơn xa đối với những gì Dương Chính tưởng tượng.

Hắn cúi người, cẩn thận quan sát thân thể của bé gái, cảm giác thật sự rất hoàn hảo, giống như nó vẫn đang còn sống.

Ánh mắt của hắn nhìn bé gái thật ôn nhu, nó như đang ngủ, hắn thà là tin rằng nó thực sự đang ngủ....

Sát na Dương Chính rút tay về, đột nhiên hàn khí trong phòng cuộn lên, nhiều sợi tơ trắng bay múa trong không trung, ma pháp trượng đặt trên ngực bé gái chợt phát ra ánh sáng chói mắt, hoa văn hình

sao sáu cạnh trên mặt đất không ngừng lan ra. Dương Chính kinh ngạc lùi lại mấy bước, hàn khí không ngừng xoay chuyển, cuối cùng ngưng tụ thành một người giống như sương khói lơ lửng giữa không trung.

Thân thể của "người này" lại chính là sương khói.

Sau khi ngũ quan của người này dần dần trở nên rõ nét thì Dương Chính nhận không được mà cất tiếng kêu lên kinh ngạc.

Người này không ngờ lại là mẫu thân của bé gái trong "mộng", là nữ pháp sư dụng hết năng lượng để tự bạo.

Tuy rằng sương khói màu lục khiến cho vẻ mặt của nàng ta không còn vẻ nhu hòa như lúc còn sống, hơn nữa còn mang dáng vẻ âm lệ lạnh lẽo, nhưng Dương Chính vẫn nhận được nàng ta.

Khí chất cao quý trên người nàng vẫn không thay đổi, dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng dầu đã tàn phai vẫn hiển hiện trên người nàng.

"Người xa lạ... Ta chờ người đã rất lâu..."

"Chờ... ta?..." Dương Chính cố gắng dằn nén cảm giác kinh hãi cất tiếng hỏi, hơn nữa hẳn vốn vẫn có ba phần hảo cảm đối

với cả nhà ba người này nên cảm giác vẫn không giống như lâm đại địch.

Thân ảnh sương khói đó cất tiếng, thanh âm không theo vận luật nào: "Nói đúng ra thì ta chờ người được Thiên quang bảo kính chỉ dẫn, có thể tiến vào trong thành bảo mật tích này, cũng như có thể nhìn thấy bọn ta..."

Thiên quang bảo kính? Dương Chính nhìn vào Ma kính, trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

Hắn sớm đã nhìn thấy liên hệ giữa ma kính và tòa thành bảo này, hiện tại hắn chỉ muốn biết rõ mọi việc.

"Các người là ai? Trận chiến tranh đó rất cục là chuyện gì?"

Nghe thấy Dương Chính nhắc tới trận chiến đó, gương mặt yên vụ nữ lộ vẻ thống khổ, thanh âm chợt biến thành kích động, đầy vẻ hung ác: "Đó là hải tộc ác độc. bọn chúng hủy diệt văn minh, bọn ta chính là công quốc Bành Thụy Tư, một bộ phận nhỏ trong nền văn minh ngày đó."

Hàn khí xung quanh xoay chuyển theo sự phần nộ của yên vụ nữ, nhiệt độ liền hạ xuống tới mấy chục độ, khi nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của Dương Chính, yên vụ nữ bình tĩnh trở lại, bắt quả thanh âm của nàng ta đầy vẻ bi thương: "Xin lỗi, ta

quá kích động rồi!"

Dương Chính lắc đầu, biểu thị vẻ không có gì.

"Công quốc Bành Thụy Tư?" Hấn cảm giác không có chút ấn tượng nào.

Quốc gia trên Lam Phong đại lục rất nhiều, những nước nhỏ hấn chưa nghe qua cũng không ít.

"Người có thể nói rõ hơn không?"
Dương Chính hỏi.

"Người xa lạ, cố sự nơi này rất nhiều, ta không thể nói cho người biết nhiều hơn được, những gì lịch sử ghi lại người có

thể tự mình đi xem những thư tịch ở gian phòng cách vách này, lịch đại lục và nền văn minh đã tiêu thất vẫn còn bảo tồn hoàn hảo, bất quá ta có thể nói cho người biết một điều là Hải tộc lại xuất hiện! Tinh linh tộc cũng bị bọn chúng đánh cướp!"

"Sao?" Dương Chính không thể nào giữ được bình tĩnh, hắn hít sâu một hơi hỏi lại: "Sao người biết?"

Yên vụ nữ đột nhiên phát tay, ma kính trong ngực Dương Chính bị hút ra, lơ lửng ngay trước mặt nàng.

"Thiên quang bảo kính có thể lưu giữ hình ảnh, hơn nữa nó còn là lễ vật hoàng

đề Vu Lợi Tư An tặng cho ta, có được dị lực khó dò, thậm chí nhờ có nó nên hồn linh của ta có thể chuyển hóa thành Sương chi ma nữ, vì vậy ta có thể cảm thụ được tất cả những gì ma kính cảm thụ, ta chính là nhờ nó mà biết được những biến hóa của thế giới bên ngoài."

"Cũng do đó mà ta biết được lý do vì sao Tinh linh tộc biến mất..." Ngọn lửa màu trắng trong mắt ma nữ cháy bùng lên, Thiên quang bảo kính bắt đầu chấn động, sau đó từng hình ảnh trong đó chiếu ra. Dương Chính lại cảm thấy mình có những cảm thụ giống như vừa ở trong đại sảnh vừa rồi, bất quá cảnh vật lại trở thành Ma Huyền quần đảo chưa bị hủy diệt!

Cây cỏ thụ, hoa tươi, suối phun, tượng đài, Tinh linh...

Mọi thứ đều giống như hắc tướng tượng!
Chỉ là... ác mộng nhanh chóng giáng xuống, mặt đất khế chấn động, gương mặt Tinh linh lộ vẻ hoảng sợ chưa từng thấy!

Thú triều (thú tràn dâng từ bờ biển) từ bờ biển hiện lên đen kịt!

Vô số ngư nhân điên cuồng xông lên, giống như thủy triều cuộn qua Ma Huyền quần đảo, hoa tươi, cự thụ, suối phun... tất cả những gì tốt đẹp đều bị hủy diệt chỉ trong chớp mắt. Ngư nhân giống như bầy châu chấu thôn phệ hết tất cả, hủy diệt

sạch sẽ nền văn minh. Sau khi chúng tràn qua, đất đai trở nên giống như Ma Huyền quần đảo mà Dương Chính từng thấy.

Hoang tàn! Đồ nát! Không còn chút khí tức sinh mệnh, phẳng phất như nơi đó đã trở thành một thế giới không có chút sinh cơ.

Tinh linh bị chúng vác trên vai, biến mất trong mặt biển.

Không ai nhìn thấy bọn chúng tới bằng cách nào, biến mất ở nơi đâu...

Dương Chính toát mồ hôi lạnh, hần lần này mới thấy rõ được sự đáng sợ của bọn ngư nhân, ma pháp và thần tiên của

Tinh linh trước mặt bọn ngư nhân này trở nên yếu ớt vô cùng.

Ánh sáng thu lại, ma kính trở thành hình dạng bình thường như cũ, Sương chi ma nữ phát tay, ma kính bay về trong tay Dương Chính.

"Bọn quái vật này từ đâu tới?" Thần sắc Dương Chính đầy vẻ kinh sợ và phẫn nộ. Hắn có thể không sợ chết nhưng đối mặt với lực lượng có thể hoàn toàn hủy diệt thế giới bằng bạo lực thì hắn không thể bình tĩnh được, nhất thời vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu.

"Ta không biết chúng từ đâu tới, hình như chúng đã từng hủy diệt nền văn minh Tát

Đức. Chúng tựa hồ không có dục vọng, chỉ là cỗ máy giết người và hủy diệt, năm xưa sau khi ngư nhân hủy diệt thế giới thì bỗng biến mất, ta hoàn toàn không thể lý giải được hành vi của chúng, chúng không vì danh, không vì lợi, không tranh đoạt địa bàn, hơn nữa còn có trí tuệ, người có thể tưởng tượng sự đáng sợ của chúng!" Sương chi ma nữ sau khi phần nộ cũng tỏ ra rất kinh ngạc.

Dương Chính im lặng không nói, Sương chi ma nữ cũng tĩnh lặng lơ lửng trên không, hai người vẫn còn chưa hồi tỉnh lại.

"Tạm thời không nhắc tới việc đó" Sau một hồi lâu, Dương Chính cất tiếng, nói

sang việc khác: "Người có thể nói cho ta biết người là ai được không?"

Yên vụ nữ cười nói: "Đương nhiên là được, ta là thê tử của Tát Mạn Tra đại đế của Bành Thụy Tư công quốc, ma pháp hoàng hậu Vi Kỳ. Thế giới ma pháp thâm ảo khó dò, tất nhiên người cũng biết ta đã chết, cũng đã thấy lúc cuối cùng ta bị năng lượng ma pháp phân giải, vốn ta ôm quyết tâm đồng quy ư tận với bọn ngư nhân, trượng phu ta đã chết, ta cũng không còn muốn sống, nhưng ta vẫn còn có 1 đứa con... Người coi, Mật Tuyệt nhi bảo bối của ta đáng yêu chừng nào, ta không thể nào buông bỏ nó, ngay lúc ma pháp năng lượng phân giải ta, tinh thần bốn nguyên của ta cố gắng lưu lại..."

Người cũng biết, lực lượng tinh thần của ma pháp sư cường đại hơn người thường nhiều, tuy ta không phải là vong linh pháp sư chuyên môn nghiên cứu linh hồn học nhưng ta cũng biết chút ít về nó... Ngay lúc ta chết đi thì lệ khí đã bao bọc tinh thần bốn nguyên của ta, ta buông bỏ tín ngưỡng vốn có, biến thành Sương chi ma nữ, vì chỉ có Sương chi ma nữ mới có thể bảo tồn thân hình của con ta một thời gian dài. Người cũng thấy rồi, Bành Thụy Tư công quốc đã bị diệt vong 1 vạn năm nhưng con ta vẫn còn sống."

"1 vạn năm?" Thời gian này tuyệt đối hơn xa Dương Chính tượng tượng.

Hắn vốn cho rằng đây nhiều nhất chỉ là

đoạn lịch sử cách đây mấy trăm năm, không ngờ tòa thành bảo đó đã trải qua hơn 1 vạn năm.

Không thể! Thành bảo 1 vạn năm sao có thể bảo tồn hoàn chỉnh đến thế, tuy dấu vết phong hóa rất nghiêm trọng nhưng Dương Chính có kinh nghiệm khảo cổ phong phú, nhìn qua đã phán định những kiến trúc này nhiều nhất chỉ chừng mấy trăm năm! Một vạn năm tuyệt đối có thể biến thành bảo thành bụi phấn, những hài cốt và đao kiếm toàn bộ đều trở thành hóa thạch.

Hơn nữa, điều làm hấn nghi hoặc nhất chính là lịch sử ghi lại của Lam Phong đại lục cũng không lâu đến thế.

Một vạn năm trước liệu có phải là nhân loại đã tiến hóa hoàn toàn hay không?

"Người không cần hoài nghi!" Sương chi ma nữ Vi Kỳ bình thản nói:"Nền văn minh hiện nay của đại lục chính là mới kiến tạo lại, nền văn minh của bọn ta sớm đã bị hủy diệt."

"Người nói các người chính là nền văn minh đã biến mất, chính là người dân trước đây ở Lam Phong đại lục?" Dương Chính kinh hãi vô cùng.

"Có thể nói như vậy."

"Nhưng mà nói như người thì 1 vạn năm

đủ để cả đại lục biến hóa phi thường, người làm sao có thể bảo tồn tòa thành bảo này, lịch sử nơi đây tựa hồ còn chưa lâu lắm."

Sương chi ma nữ gương mặt thoáng hiện nét cười, ánh mắt nàng ta đầy vẻ cao quý và kiêu ngạo: "Người có nghi vấn này cũng bình thường, nền văn minh hiện tại đã đánh mất truyền thừa của ma pháp. Một vạn năm trước, quốc gia của ta tồn tại căn bản là nhờ ma pháp, nó bao hàm quang, âm, phong, thủy, hỏa, thổ, linh hồn bảy nguyên tố cấu thành văn minh ma pháp vĩ đại, trình độ phát triển ngày đó hơn xa hiện nay, nếu như văn minh ma pháp hiện nay chỉ là một đốm lửa đom đóm thì ta có thể không tự khiêm mà nói

rằng bọn ta so với ánh trăng còn sáng hơn nhiều. Tất cả những gì người nhìn thấy đều là hiệu quả của ma pháp tạo nên, là ta dùng ma pháp lực lượng bảo tồn tòa thành bảo này, làm cho con gái ta ngủ một giấc cả vạn năm."

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Dương Chính, thanh âm của Sương chi ma nữ trở nên nhu hòa: "Ta biết người rất khó hiểu được những chuyện này, yên tâm đi, ta có thể đưa những tri thức này làm lễ vật tặng cho người."

Dương Chính tâm tư linh mẫn, lập tức hiểu ý của nàng ta.

Hắn liền hỏi: "Có phải người cần ta giúp

gì không?"

Sương chi ma nữ thanh âm đầy vẻ kinh ngạc: "Người biết?"

"Không, đương nhiên là không biết." Dương Chính nhún vai nói: "Như người vừa nói, hình như ta là nhân loại đầu tiên tiến nhập vào tòa thành bảo này trong 1 vạn năm, ta nghĩ người bảo tồn thân thể của con gái 1 vạn năm, đồng thời cũng chờ đợi nhân loại tiến vào như vậy lẽ nào không có mục đích gì."

"Người rất thông minh." Sương chi ma nữ ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

"Người nói xem, nếu như trong khả năng

thì ta sẽ giúp người."

Sương chi ma nữ liếc nhìn hấn, lơ lửng trước bình đài hàn băng, lúc này lệ khí trên gương mặt nàng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nét ôn nhu của người mẹ, nhìn chăm chú vào bé gái trong băng bình tĩnh nói: "Ta muốn người giúp ta lay tỉnh con gái."

Dương Chính ngăn người, hấn bước tới mấy bước, quan sát bé gái trong bình đài, thanh âm cũng trở nên nhu hòa: "Nó tên là Mật Tuyết Nhi?"

Sương chi ma nữ gật đầu.

"Nó rất đáng yêu!"

"Nó là thiên sứ của ta." Sương chi ma nữ cười nói: "Ta không thể để cho nó bị thương tổn gì." Sương chi ma nữ thanh âm trở nên rất kiên định.

"Đối với tao ngộ của các người ta rất đồng tình, nhưng mà..." Dương Chính dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Vì sao người lại muốn thức tỉnh nó? Hiện tại thế giới đã thay đổi hoàn toàn, hơn nữa ta vừa nghĩ tới nếu như hải tộc từng hủy diệt văn minh của các người thì lần này chúng xuất hiện có phải đại biểu cho việc hủy diệt nền văn minh này không?"

Sương chi ma nữ thần sắc lộ vẻ kinh dị, chừng như rất kinh ngạc với khả năng suy

luận của Dương Chính.

"Hơn nữa cho dù nó tỉnh lại thì người làm sao để cho nó đối mặt với thế giới này? Nó đã mất hết cha mẹ, tuy người còn đó nhưng lại..." Dương Chính nói tiếp.

Sương chi ma nữ ánh mắt lộ vẻ buồn thương: "Ta biết, nhưng Mật Tuyết Nhi đã nằm đó 1 vạn năm, cuộc đời của nó không được hoàn chỉnh, nó còn nhỏ tuổi, ta không thể nào để nó vĩnh viễn như vậy... Hơn nữa nếu như nó tỉnh lại thì ta sẽ làm cho nó quên hết những hồi ức đáng sợ, ta có biện pháp để cho nó trùng sinh giống như một đứa bé vừa mới ra đời, thuần khiết vô cùng."

"Người nói là người đã chuẩn bị biến mất khỏi ký ức của nó sao?"

"Đúng!"

Dương Chính chấn động, hắn không ngờ Sương Chi ma nữ vì thủ hộ cho con gái 1 vạn năm mà lại còn hy sinh cái giá quá lớn tới vậy.

Lòng mẫu ái vô tư đó khiến hắn cảm động vô cùng.

Dương Chính hít sâu một hơi: "Ta có thể giúp người! Nhưng người cần ta làm gì đây?"

"Máu tươi của người."

"...."

"Đừng khẩn trương!" Sương chi ma nữ ánh mắt lộ vẻ cười cợt: "Chỉ mấy giọt máu thôi, vì Mật Tuyết Nhi đã đóng băng 1 vạn năm, để nó không bị chết ta đã dùng ma lực phong tồn sinh mệnh ấn ký của nó, ấn ký này cần huyết dịch đặc thù của nhân loại mới có thể hoán tỉnh, người cũng biết ta chỉ là linh thể không thể nào làm được chuyện này."

Nghe ma nữ nói vậy, Dương Chính thở phào một hơi, đồng thời hắn cũng tự cười mình quá khẩn trương. Bất quá nhìn thấy nét cười của Sương chi ma nữ hắn lơ mờ

cảm thấy nàng ta còn có ý khác nhưng tình không phải ác ý.

Hắn nhìn nàng ta gật đầu: "Nếu như người đã quyết định thì không vấn đề gì."

Sương chi ma nữ chậm rãi nói: "Ta sớm đã quyết định rồi, vì để Mật Tuyết Nhi có cuộc đời hoàn chỉnh, ta đã chờ ngày này từ rất lâu rồi."

Sương chi ma nữ nói rất bình tĩnh nhưng lời nói đầy vẻ thâm tình khắc cốt. Sau đó nàng ta không ngừng đọc ra những âm tiết phức tạp khó nghe, theo thanh âm của nàng ta, nhiệt độ trong phòng không ngừng hạ xuống nhưng Dương Chính nhanh chóng cảm giác quanh thân thể

mình có một tầng ánh sáng quái dị, những ma pháp phù hiệu ẩn hiện giúp hắn không bị khí lạnh xâm hại.

Cả gian phòng phút chốc đầy tuyết rơi.

Hoa văn ma pháp trên mặt đất không ngừng lan ra, thạch trụ bên bình đài phát ra ánh sáng cường liệt.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Dương Chính cuối cùng đã hiểu được sự thần kỳ và vĩ đại của ma pháp, tất cả ma pháp lực lượng trước đây hắn từng thấy qua, bao gồm cả ác ma thuật sĩ so với ma pháp lực lượng mạnh mẽ này hoàn toàn chỉ là điều trùng tiểu kỹ, chỉ có những người tầng lớp cỡ Tư Gia Lệ mới có thể

sánh được.

Hàn băng trên người Mật Tuyết Nhi không ngừng tan ra.

Chất dịch trong suốt như thủy tinh chảy trên mặt đất dần dần hình thành một ngôi sao ma pháp sáu cánh màu trắng.

Mật Tuyết Nhi nằm trên ngôi sao đó, đầu tóc và y phục tung bay, pháp trượng trên ngực phát ra lưu quang màu vàng hội tụ trên trán của nó, hình thành một ngôi sao nhỏ sáu cánh phát sáng chói mắt.

Thanh âm trầm khàn gấp rút vang lên: "Nhanh, mau nhỏ máu tươi vào trán Mật Tuyết Nhi."

Thanh âm của ma nữ lúc này nghe có vẻ rất mệt mỏi.

Dương Chính vội vàng cắn ngón tay, nhỏ máu tươi vào ngôi sao đó.

Sau khi giọt máu đầu tiên rơi vào ngôi sao, đôi má Mật Tuyết Nhi vốn không có chút máu bắt đầu hiện lên màu đỏ, giọt máu thứ hai nhỏ vào thì đôi môi nó dần dần hồng nhuận trở lại, đến giọt máu thứ ba thì làn da nó bắt đầu phát ánh sáng lưu động....

Sau khi nhỏ xong ba giọt máu, thanh âm của Sương chi ma nữ đột nhiên vang lên: "Đa tạ người, người trẻ tuổi, tất cả

những gì ở tòa thành bảo này đều tặng cho người để báo đáp."

Lúc này, Dương Chính đột nhiên phát hiện thân thể của Sương chi ma nữ dần dần trở nên mờ nhạt... Hắn chợt có dự cảm bất tường.

"Người sao vậy?"

"Ta sẽ nhanh chóng biến mất... Hoán tỉnh sinh mệnh của Mật Tuyết Nhi đã tiêu hao hết lực lượng của ta."

"Người không thể biến mất, Mật Tuyết Nhi sẽ làm sao... Lẽ nào người bỏ rơi nó?" Dương Chính vội vàng kêu lên.

"Mật Tuyết Nhi..." Ánh mắt ma nữ lộ vẻ ôn nhu, đồng thời nhìn về phía Dương Chính có ý xin lỗi: "Ta không nói cho người biết, dùng máu tươi dẫn động ấn ký sinh mệnh sẽ có hậu quả là sinh mệnh giữa người và nó sẽ liên hệ với nhau, người phải bảo vệ nó an toàn, bằng không nó chết thì người cũng không sống nổi."

"Sao?" Dương Chính càng thêm kinh hãi, tuy rằng có cảm giác bị lừa gạt nhưng tính không giận dữ lắm.

Cũng vì hấn đối với Mật Tuyết Nhi cũng có nhiều hảo cảm.

"Mật Tuyết Nhi sẽ nhanh chóng tỉnh lại,

ta đã đưa tất cả lực lượng bốn nguyên của mình cho nó, tin ta đi, người đối xử tốt với nó thì người cũng được lợi không nhỏ. Mật Tuyết Nhi chính là pháp sư vĩ đại nhất, là người truyền thừa chân chính của ma pháp, hơn nữa còn là người thân cận nhất của người..."

Lúc ma nữ nói câu này ngữ khí có chút quái dị, Dương Chính còn chưa hiểu rõ thì nàng ta đã biến mất, chỉ còn lại một quang cầu nhỏ bé, tiến vào trong trán Mật Tuyết Nhi.

Ma nữ tiêu tán, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên, băng tuyết bắt đầu tan ra.

Ma pháp hoa văn trên mặt đất cũng co

rút lại, ánh sáng cũng trở nên âm đạm.

Ánh sáng từ ngôi sao sáu cánh trên trán Mật Tuyết Nhi cũng dần tiêu tán, Dương Chính khẩn trương quan sát nó.

Ma nữ nói bé gái này là pháp sư vĩ đại nhất, còn nói nó là người thân cận nhất với mình, rốt cục là có ý gì?

Bất quá những chuyện đó đều không quan trọng, nó vẫn còn chưa tỉnh lại.

Dương Chính thậm chí không phát giác ra, tại sao hắn lại khẩn trương đến thế, cảm giác lúc này cũng rất kỳ quái.

Tim hắn cũng đập nhanh hơn, cảm giác lo

lẳng và mong chờ này vô cùng lạ lẫm.

Chỉ ba phút sau, lông mi của bé gái bắt đầu chớp chớp, cuối cùng nó cũng mở mắt ra. Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của nó, Dương Chính thở phào một hơi, hắn không phát hiện ánh mắt của Mật Tuyết Nhi nhìn hắn đầy vẻ hân hoan.

Bé gái giơ cánh tay trắng nõn nắm lấy Dương Chính, sau đó cất tiếng gọi khiến cho hắn sửng sờ.

"Ba ba!"

Thì ra đây là ý tứ "người thân cận nhất" mà Vi Kỳ nói.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 13 - Chương 4:

Con gái

D

ương Chính hiện giờ dở khóc dở cười, bất kỳ ai lúc này nhìn thấy hẳn chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc.

Trên đầu hắn có một "tiểu ba trùng" (bò sát nhỏ), tiểu ba trùng này không ngừng nắm lấy tai Dương Chính chỉ huy: "Ba ba, đi tới kia xem xem."

"Ba ba, đi phía này."

"Ba ba, cha đưa con đi tới chỗ nào đẹp hơn đi."

"Ba ba..."

Hiện tại Dương Chính mới biết được nỗi khổ của người cha, Mật Tuyết Nhi thực sự là tiểu yêu tinh, không có chút an tĩnh nào giống như vẻ ngoài.

Vừa tỉnh dậy được hai thời thần thì nó đã dùng vai của Dương Chính làm tọa kỵ.

Dương Chính xưa nay vốn lãnh khốc vô tình nhưng đối mặt với Mật Tuyết Nhi mắt nhòa lệ nũng nịu thì cũng không có cách nào. Hắn đương nhiên có thể hung ác nhưng vẫn chưa đến mức độ máu lạnh vô tình đó, thân thể của Mật Tuyết Nhi khiến hắn không nỡ khiến cho nó phải

thương tâm, hơn nữa Mật Tuyết Nhi còn có một tầng liên hệ tâm linh với hắn, có lẽ là vì ba giọt máu đỏ nên Dương Chính có cảm giác nó thực sự là con ruột của mình.

Hồ dữ không ăn thịt con!

Huống gì Dương Chính vốn là một nam nhân, tuy bình thường đối đãi với người khác lạnh nhạt nhưng đối với con của mình thì cũng chỉ là một nam nhân vừa mới được làm cha, yêu thương còn chưa đủ, nói gì đến hung ác. Mật Tuyết Nhi hình như đã thực sự quên hết ký ức, nó từ lúc bắt đầu tỉnh lại thì không hề hoài nghi gì cả mà cứ nhận định Dương Chính là phụ thân.

Đặc biệt là nó không hề hoài nghi vì sao nó không có mẹ, Dương Chính cảm thấy điểm này chính là do Sương chi ma nữ làm ra, nàng ta khẳng định đã sử dụng ma pháp gì đó để Mật Tuyết Nhi cho rằng mình không có mẹ.

Bất quá những chuyện này đều không trọng yếu, điều làm cho Dương Chính thất kinh chính là hắn bắt đầu hiểu được vì sao Sương chi ma nữ gọi Mật Tuyết Nhi là người truyền thừa ma pháp chân chính.

Trong phòng trữ sách của cổ bảo, Dương Chính đã nhìn thấy được vẻ huy hoàng của vương quốc này 1 vạn năm trước.

Thư tịch nơi này so với Đại Anh Bác Vật quán còn phong phú hơn, Dương Chính đương nhiên đọc không hiểu được những quyển sách này nhưng Mật Tuyết Nhi có thể, hơn nữa còn hạ ấn ký ma pháp Tri Thức Ấn Ký cho hắn.

Nhờ ma pháp này, Dương Chính nhanh chóng hoàn thành việc học tập những văn tự cổ lão đó.

Bất quá thư tịch chỗ này quá nhiều, thiên văn, địa lý, số học, lịch sử... trong đó nhiều nhất chính là thư tịch về ma pháp thể hệ.

Chỉ thư tịch về ma pháp đã chiếm hết 50

tủ sách, trong đó ghi lại sự khởi đầu và phát triển của bảy thể hệ ma pháp, hơn nữa kiến thức rộng lớn của những quyển sách đó khiến cho Dương Chính vốn tự hào trí tuệ hơn người cũng phải đau đầu nhức óc. Hắn chỉ giờ xem một quyển sách tóm tắt về khởi nguồn của ma pháp thì đã phát giác nội dung trong đó hơn xa những gì hắn tưởng tượng. Nhiều thành quả nghiên cứu của ma pháp bao gồm số học, thiên văn, vật lý, hóa học, nguồn gốc không gian ba chiều khiến cho Dương Chính cảm thấy mình trước giờ có chút vô tri.

Vì vậy hắn tạm thời bỏ qua những thư tịch này.

Lịch sử liên quan đến Bành Thục Tư công quốc khiến hắn cảm thấy hứng thú, suy cho cùng khảo cổ chính là nghề nghiệp của hắn, lịch sử mới là thứ hắn thích thú nhất. Nghĩ tới việc nghiên cứu xem vương quốc 1 vạn năm trước so với Kim tự tháp Ai Cập còn cổ lão hơn mấy lần, Dương Chính không khỏi máu nóng sôi trào.

Quyển sách Tắt Đức văn minh đại sự ký lọt vào ánh mắt của Dương Chính.

Hắn ngồi trong tòa cổ bảo hôn ám, một hỏa cầu phát sáng lơ lửng trên không trung, đây chính là Chiêu minh thuật của Mật Tuyệt Nhi, trên bàn còn có mấy chén canh ăn dở, cũng là công lao của Mật

Tuyết Nhi dùng Thực vật chế tạo thuật biến hóa ra, tuy rằng thức ăn do ma pháp chế ra không có mùi vị gì ngon nhưng Dương Chính cũng chẳng quan tâm lắm.

Hắn ôm Mật Tuyết Nhi, tay lần giở quyển sách Tát Đức văn minh đại sự ký.

Tốc độ giở sách của hắn rất nhanh, Khoái tốc duyệt độc của Mật Tuyết Nhi giúp cho Dương Chính có thể đọc lướt rất nhanh, hơn nữa còn ghi nhớ lại nội dung trong đầu.

Lịch sử không giống như số học, hóa học... Hắn có thể ghi nhớ được.

Hai thời thần sau, Dương Chính đã đọc

xong quyển sách dày nửa xích đó.

Mật Tuyết Nhi lúc đầu còn nằm trong lòng hăn quậy phá nhưng về sau cũng mệt mỏi quá nên đã ngủ thiếp đi.

Gấp quyển sách lại, Dương Chính trong lòng vừa phấn chấn vừa hoảng hốt.

Đây thực sự là tư liệu lịch sử rất trân quý, những gì ghi chép lại nhờ công hiệu của ma pháp không chỉ hoàn chỉnh mà thậm chí còn có cả từng hình ảnh ma pháp, giống như tư liệu bằng hình ảnh thời xưa.

Dương Chính nhờ đó có thể chứng kiến nền văn minh quật khởi, phát triển và hủy

diệt.

So với nền văn minh ở Lam Phong đại lục hiện tại thì nền văn minh Tát Đức đi theo một con đường khác, ma pháp phát triển cao độ khiến cho những khoa kỹ khác trở nên rất yếu ớt, còn đấu khí thì không hề có. Ở nền văn minh Tát Đức căn bản không có đấu khí, Dương Chính cũng đã xem qua phần giới thiệu về các lưu phái chiến sĩ.

Chiến sĩ Tát Đức không giống như chiến sĩ hiện tại, nam nhân trong ảo tượng đó, phụ thân chân chính của Mật Tuyết Nhi chính là một chiến sĩ dũng mãnh dị thường, lực lượng của y rõ ràng đã kết hợp cùng ma pháp, kiếm pháp giống như

liệt hỏa, cho dù là ngư nhân cũng không thể nào ngăn cản, nếu như không phải bị nước biển vây khốn thì y cũng không dễ dàng chết đi như vậy.

Đấu khí tịnh không phải là phương thức chiến đấu cao minh, tất nhiên không đáng nhắc tới trong nền văn minh Tát Đức.

Chỉ là văn minh ma pháp phát triển quá cao nên mọi thứ sinh hoạt thường ngày của họ đều có quan hệ với ma pháp, tỷ lệ ma pháp sư cơ hồ chiếm tới 99% trong quý tộc, 60% trong dân chúng bình thường.

So với hiện tại, cho dù ở khu vực Áng Cách Tát, văn minh ma pháp tương đối

phát triển thì cũng chỉ có chừng 30% pháp sư, hơn nữa những pháp sư này kém cỏi đến đáng thương, ngay cả sử dụng Chiêu minh thuật cũng phải niệm chú ngữ cả buổi. Như vậy đủ biết văn minh ma pháp Tát Đức cường đại tới cỡ nào.

Còn danh tự của Vi Kỳ, so với tượng tượng của Dương Chính còn đại danh鼎鼎 hơn nhiều.

Ma pháp hoàng hậu Vi Kỳ, mẫu thân của Mật Tuyết Nhi không ngờ lại là một trong 18 vị ma đạo sĩ xuất hiện trong lịch sử mấy ngàn năm của nền văn minh Tát Đức, hơn nữa lúc nàng ta trở thành ma đạo sĩ thì niên kỷ chỉ thua kém thiên tài ma pháp vĩ đại nhất Tát Đức, ma pháp

hoàng đế Vu^u Lợi Tư An có hai tuổⁱ.

Từ đó có thể thấy địa vị của ma pháp hoàng hậu Vi Kỳ cường đại cỡ nào.

Nếu ở thời hiện tại thì nàng ta cơ hồ là một tồn tại bán thần.

Hơn nữa nàng ta trở thành Sương chi ma nữ, lại qua 1 vạn năm nhưng vẫn có thể hoán tỉnh con gái rồi mới tiêu tan.

Điểm này khiến cho Dương Chính không hiểu được, theo như trình độ ma pháp gần như là Thần của Vi Kỳ thì sao có thể dễ dàng chết đi như vậy.

Lẽ nào là vì nàng ta đem hết lực lượng

ma pháp bốn nguyên toàn bộ chuyển sang cho Mật Tuyết Nhi, hy sinh bản thân mình sao? Dương Chính rất muốn biết ma pháp bốn nguyên rốt cục là gì, đáng tiếc với trình độ ma pháp kém cỏi của hắn thì nàng ta dù có nói ra hắn cũng chưa chắc đã hiểu được.

Dương Chính cúi đầu nhìn bé gái ngủ trong lòng mình, gương mặt nó thuần khiết giống như thiên sứ, ngôi sao sáu cánh trên trán phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đôi môi cong lên, xem ra đang có một giấc mơ đẹp.

Nhìn nó, Dương Chính cảm thấy lòng như mềm lại, hiện giờ hắn đã biết cảm giác bất an lúc chờ đợi Mật Tuyết Nhi

tĩnh lại là gì.

Đó cũng là cảm giác một nam tử lần đầu tiên chờ thê tử sinh con trong sản phòng.

Cũng là cảm giác một nam tử lần đầu chờ đợi hài tử gọi mình "ba ba".

Nhiều cảm giác đan xen khiến cho hấn vừa cảm thấy chờ mong vừa thấy lo lắng.

Hấn thậm chí còn sợ rằng mình không chiều cố tốt cho nó, Dương Chính đưa tay vuốt nhẹ lên làn da mềm mại trắng nõn như sữa dê của nó.

Bất kể thế nào hấn cũng không thể để cho nó bị thương hại.

.....

Trên Kỳ tích hiệu, Mã Tác vừa điều khiển thuyền đi theo phương hướng trên tiêu chú của địa đồ vừa gấp rút ngóng nhìn ra mặt biển.

Đã 1 ngày 1 đêm Dương Chính không về rồi.

Kết quả xấu nhất chính là hãn đã bị Mỹ đồ toa biến thành đá rồi giết chết, nhưng Mã Tác không muốn tin vào việc đó, nam nhân cường hãn như vậy, lẽ nào lại chết thảm lạng đến thế. Tuy Lai Qua Lạp Tư và Thụy Ngang đã tỉnh lại nhưng mất đi Dương Chính Kỳ tích hiệu giống như

mất đi phương hướng.

Kỳ tích hiệu được hấn không chế, không hề chạy ra xa hải vực của Mỹ đồ toa.

Hiện tại hấn chỉ có thể chờ... chờ đợi mà thôi.

.....

Trong thư quán, Dương Chính chợt giật mình tỉnh lại.

Hấn đột nhiên nghĩ đến Kỳ tích hiệu bên ngoài. Đáng chết! Hấn vỗ mạnh đầu, mình sao có thể quên mất chuyện này được chứ? Tuy vẫn mình Tát Đức huy hoàng, di sản để lại phong phú đủ làm

hắn mê say nhưng hiện giờ không phải lúc.

Nhìn Mật Tuyết Nhi đang ngủ say, Dương Chính lắc lắc tay, lay nó tỉnh dậy.

"Ba ba... a" Mật Tuyết Nhi còn đang ngái ngủ, lau nước bọt chảy ra miệng rồi rúc vào lòng Dương Chính định ngủ tiếp.

"Mật Tuyết Nhi, Mật Tuyết Nhi!" Dương Chính không thể chờ thêm được, hắn muốn đi khỏi mê vụ thì chỉ có thể nhờ vào Mật Tuyết Nhi.

Mật Tuyết Nhi bị lay tỉnh trở nên tức giận, chu miệng không nói gì.

Dương Chính còn chưa có kinh nghiệm la rầy trẻ nhỏ, nhìn thấy bộ dáng vùng vằng của Mật Tuyết Nhi, hấn chỉ có nước gãi đầu gãi tai ấp úng nói: "À, à... Mật Tuyết Nhi... Bọn ta cần rời khỏi chỗ này, đi ra ngoài được không?"

Lời nói thần thái mất tự nhiên khiến cho Dương Chính dáng vẻ trở thành ngốc nghếch vô cùng, hấn sờ cằm, nhin không được thẳm mẳng bản thân mình.

Tròng mắt màu vàng của Mật Tuyết Nhi chuyển động, ánh mắt nó rất trong trẻo, lại mang dáng vẻ trẻ con.

Đối với lời nói của Dương Chính, Mật Tuyết Nhi không hề măn ý.

Dương Chính bình thường lạnh lùng, nếu như là người khác thì hẳn ngay cả nói cũng còn không muốn nói.

Nhưng Mật Tuyết Nhi lại không phải như vậy.

Dương Chính bị thăm phát hiện mình hoàn toàn không thể nào hạ ác tâm, hẳn ở phương diện này thì kinh nghiệm ít ỏi đến đáng thương. Không thể không nói Dương Chính lúc còn ở địa cầu thì vốn rất lười nhác rất ngại mấy đứa nhỏ làm phiền, hẳn từng nói nuôi con rất là phiền phức, thậm chí có một thời gian hẳn muốn làm một cặp vợ chồng không con, sau này bị Tiểu Nhan rất thích trẻ con

giận dỗi mấy lần hấn mới bỏ qua ý định đó.

Vì vậy hiện giờ đối với dáng vẻ giận dữ của Mật Tuyết Nhi thì hấn thúc thủ vô sách.

"Mật Tuyết Nhi... ta... Ba ba dẫn con đi chơi được không?" Dương Chính mặt hơi đỏ, hấn tự xưng là "ba ba", cảm giác này vừa lạ lẫm vừa bối rối, ta vẫn chưa kết hôn mà, hấn có chút tự trào nghĩ.

Nghe nói đến chơi đùa, sắc mặt bé gái rớt cục cũng lộ vẻ hưng phấn.

Nó đưa bàn tay mũm mĩm ra nắm lấy tai Dương Chính, rúc đầu vào dưới cằm

hắn, râu hắn cạ vào đầu nó khiến nó cảm giác rất thoải mái.

"Được lắm, ba ba, bọn ta đi đâu chơi?"

Dương Chính ôm nó đứng dậy, đi ra ngoài cửa thư khố: "Đi ra ngoài xem xem đã."

Trên đường đi ngoài thư khố còn có kim khố, vũ khí khố.

Dương Chính quyết định trước hết phải võ trang cho mình đã.

Hắn đẩy cánh cửa sắt nặng nề ra, bụi bay mù mịt, một phòng chất đầy vũ khí hiện ra trước mắt..

Đây có thể là vũ khí do hoàng thất Bành Thục Tư công quốc tàng trữ, tự nhiên không phải là thứ phẩm. Dương Chính để Mật Tuyết Nhi cười trên vai đi qua lại trên những giá vũ khí cực lớn. Số lượng vũ khí nhiều đến kinh người, ít nhất cũng đủ trang bị cho mấy ngàn người.

Dương Chính cầm lấy một thanh thiết kiếm trên giá thử, cảm thấy cổ tay hơi trầm xuống, trong lòng thoáng ngạc nhiên, hấn ước lượng thanh kiếm này nặng chừng hơn 50 cân, quang mang màu đen mờ mịt khiến cho thanh kiếm càng thêm vẻ thô trọng, trên thân kiếm có khắc nhiều chữ viết nhỏ, Dương Chính đã xem qua mấy quyển thư tịch ma pháp, nhớ

rằng văn tự này cũng cùng loại với văn tự trong đó.

Dương Chính xoay tay chém lên không trung, tiếng gió rít ào ào, hắc quang lăm liệt, hàn khí bức người.

Suy nghĩ một thoáng, hấn bỏ Mật Tuyết Nhi xuống, bảo nó đứng bên cạnh.

Dương Chính lại vận dụng tinh thần lực, vung kiếm đâm mạnh, không khí chợt xuất hiện một mũi nhọn bằng băng, thanh kiếm này quả nhiên là vũ khí ma pháp.

Hơn nữa vũ khí loại này lại được quặng tùy tiện bên giá đỡ, có tới mười mấy thanh kiếm giống thế nằm la liệt.

Quả nhiên là di chỉ của vương quốc ma pháp, một thứ quặng tùy tiện cũng là bảo vật có giá trị liên thành.

Dương Chính nhẹ nhàng búng vào thân kiếm, kim loại màu đen không biết là chất nào chế tạo thành, bất quá chất lượng rõ ràng hơn xa hắc thiết vốn rất hiếm có ở Lam Phong đại lục, hơn nữa còn lại có thêm hiệu quả đóng băng, loại vũ khí này nếu xuất hiện ở bất cứ nơi nào trên đại lục thì đều có thể dẫn lên một trường sóng gió.

Sau khi vung kiếm thử mấy cái, Dương Chính bỏ kiếm vào giá đỡ, vũ khí nơi này rất nhiều, thanh kiếm này chẳng qua

chỉ là một vũ khí rất phổ thông.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng hẳn chọn một cây nỏ chữ thập, hai thanh loan nguyệt chủy thủ. Trước đây điều duy nhất Dương Chính tiếc nuối là trừ một kiện vũ khí hẳn mang từ địa cầu tới thì không còn loại vũ khí sát nhân nhất kích trí mệnh vô thanh vô tức nào khác, hai thanh chủy thủ này không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là chọn lựa tối ưu.

Long cốt chủy thủ tuy cũng tốt nhưng kỳ thật chỉ có thể sử dụng như đoản kiếm.

Thập tự nỏ (nỏ hình chữ thập) dáng vẻ đơn giản chỉ to chừng hai ngón tay cũng không ngoại lệ, chính là loại vũ khí hẳn

thích sử dụng nhất.

Mũi tên dùng cho thập tự nổ dài chỉ nửa xích, nhỏ như sợi tóc, chất liệu giống như thiết kiếm vừa rồi, chỉ khác là phía sau thân mũi tên có một tinh thể to chừng hạt gạo màu lam, nhiều lớp phù văn ma pháp vây quanh. Thập tự nổ xem ra rất đơn giản nhưng dây bắn màu lửa đỏ không biết rút từ gân sinh vật mà sức bắn lại dễ dàng xuyên qua được tường dày một xích.

Mũi tên còn có hiệu quả phụ trợ nào khác Dương Chính còn chưa thử ra.

Còn hai thanh chủy thủ không ngờ lại có thể khớp vào nhau giống như cặp sinh tử

kiếm, thân chủy thủ trong suốt, cong như vành trăng non, ngay sống chủy thủ có hàng răng cưa nhỏ, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, kiến huyết phong hầu, còn một thanh kia bên ngoài màu đỏ như lửa, điêu khắc một con rồng đỏ uốn lượn quanh, rõ ràng hàm ẩn lực lượng cường đại phi thường.

Vũ khí cần tinh không cần nhiều, trang bị trong kho vũ khí này dù không tới mấy trăm loại thì cũng chừng mấy chục, hơn nữa toàn bộ đều được ma pháp gia trì, tùy tiện lấy ra một loại thì cũng thuộc hàng cực phẩm, nhưng Dương Chính chỉ chọn có hai loại rồi thôi. Đối với cấp bậc chiến sĩ như hắn thì không chỉ đơn thuần truy cầu vũ khí cường đại, vũ khí thích hợp nhất mới là mạnh nhất.

Trừ vũ khí ra, khôi giáp còn rất trọng yếu.

Dương Chính dễ dàng tìm được một bộ nhuyễn giáp bằng da ở chỗ hộ cụ (dụng cụ phòng hộ).

Dương Chính tịnh không thích những loại khôi giáp nặng nề che phủ toàn thân, nó sẽ ảnh hưởng đến sức phán đoán và tốc độ của hắn, so ra thì nhuyễn giáp lại là thứ hắn thích nhất. Bì giáp cũng giống như vũ khí, xuất sắc phi thường, kiện bì giáp màu đen hắn chọn có cầu vai xéo lên cao, còn có mấy gai nhọn, chất liệu bó sát người rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn rất đàn hồi, mặc lên người Dương Chính

có cảm giác như đang mặc đồ bơi, nhưng thoáng khí hơn rất nhiều, ở ngực và lưng đều có ngân kính bằng nhuyễn ngân, bề mặt cũng điêu khắc những hoa văn phức tạp.

Ngoài ra, ở cổ tay, đầu gối đều có kim loại đặc chế, hoa văn ma pháp có khắp bì giáp.

Dương Chính cảm giác thân thể còn nhẹ nhàng hơn khi chưa mặc giáp.

Kiện bì giáp này chắc chắn đã có giá trị Khinh linh thuật.

Dương Chính vốn muốn cho Mật Tuyết Nhi tìm một loại hộ giáp nhỏ, ai ngờ đưa

nhóc này lại không chịu mặc vào, hấn chỉ còn cách buông xuôi.

Thực lực ma pháp của Mật Tuyết Nhi rõ ràng rất cường đại, ít nhất Dương Chính từng thấy nó thi triển ma pháp chỉ cần bắt quyết, ngay cả chú ngữ cũng không cần niệm, kim tinh pháp trượng trở thành pháp khí chuyên dụng của nó.

Sau khi mặc bì giáp vào, Dương Chính chuẩn bị dẫn Mật Tuyết Nhi rời khỏi nơi đây.

Một chiếc rương lớn lớn ở góc tường khiến hấn chú ý, nó được tạo thành từ loại gỗ màu vàng óng, trên mặt gương cũng khắc hoa văn ma pháp, ngay chỗ mở

khóa có một viên bảo thạch tỏa ra u quang màu đen giống như ánh mắt của ác ma đảo nhìn xung quanh, dù ở xa nhưng Dương Chính vẫn cảm giác được chiếc rương giống một con mãnh thú còn sống đang nằm nghỉ.

Loại lực lượng này khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Dương Chính muốn đưa tay mở rương nhưng vừa đụng vào viên bảo thạch màu đen thì một lực lượng mạnh mẽ đẩy văng cánh tay hắn ra, Dương Chính thử mấy biện pháp liên tục nhưng vẫn không thể mở được.

Lúc này Mật Tuyết Nhi cất tiếng

cười: "Hi hi, ba ba tẻ quá, đó là khóa An ca lập ma, có thể phong bế thời gian và không gian, làm vậy sao có thể mở được?"

"Khóa An ca lập ma lực?" Dương Chính xoay người, nghi hoặc nhìn con gái: "Mật Tuyết Nhi, con có thể mở được không?"

Con nhóc bĩu môi, đắc ý nói: "Đương nhiên có thể."

"Giúp ba mở ra đi."

Đứa nhóc này ôm chặt lấy cổ Dương Chính, kéo dài giọng: "Không... chịu..."

"Không chịu?" Dương Chính khước môi lộ

nét cười cợt.

"Đúng, không chịu giúp cho ba ba ngốc mở ra đâu..."

Dương Chính đột nhiên thò tay thọc vào nách Mật Tuyết Nhi, nó bị nhột liền cười ha hả, thân hình cố gắng tránh xa cánh tay Dương Chính.

"Có chịu giúp không, tiểu quý?"

"Không... hi hi.. không chịu... hi hi... Thôi, được, ba ba xấu, ba ba ngốc... hi hi..."

Dương Chính ưỡn ngực nó ra, đét vào mông nó: "Tiểu quý nghịch ngợm..."

Mật Tuyết Nhi bị hấn chọc cười đến chảy nước mắt, cuối cùng liều mạng ôm chặt lấy cổ Dương Chính, rúc đầu vào lòng hấn.

Dương Chính sợ con nhóc này cười đến ngất người nên dừng tay lại, vỗ nhẹ lưng nó, giúp cho nó hít thở dễ dàng.

Một lát sau, Mật Tuyết Nhi mới hồi khí, thò đầu ra, vươn tay nhéo mũi Dương Chính.

Dương Chính cười ha hả, vuốt ve gương mặt trắng nõn của Mật Tuyết Nhi: "Được rồi, ta biết Mật Tuyết Nhi không biết mở, thôi, ba ba không làm khó con."

Nói xong, hắn ôm lấy Mật Tuyết Nhi chuẩn bị đi ra ngoài.

Mật Tuyết Nhi vội kêu lên: "Con mở được mà, ba ba! Mở được, mở được!"

Dương Chính nén cười, hắn chừng như đã tìm ra cách đối phó với tiểu quỷ này.

Mật Tuyết Nhi nhảy xuống người Dương Chính, đi tới trước cái rương, đưa kim tinh đính tại đầu pháp trượng ra, trông mắt màu vàng chợt lưu chuyển từng vòng hoa văn quỷ dị, gương mặt vốn đang tươi cười cũng biến thành nghiêm trang vô cùng. Tư thái này hết như ma pháp hoàng hậu năm xưa, nó niệm khế mấy âm tiết

khó biết, rồi trầm giọng quát một tiếng, đầu kim tinh pháp trượng chọt bốc lên ngọn lửa màu trắng, viên bảo thạch màu đen bên trong ngọn lửa càng giống như con mắt đang lóe sáng rực rỡ.

Dương Chính thậm chí có thể cảm giác được bảo thạch đang chuyển động giống như tròng mắt, trong lòng không khỏi lạnh toát. Cảnh tượng này quá quỷ dị, hắn còn muốn gọi Mật Tuyết Nhi thôi đừng mở rương ra.

Nhưng Dương Chính chưa kịp làm gì thì đầu óc đột nhiên chấn động mạnh mẽ, ánh mắt của hắn chọt trở nên sắc bén như đao.

Mật Tuyết Nhi đã quay người lại, giọng cao pháp trọng nói: "Coi đi, con mở nó ra rồi."

Viên bảo thạch màu đen vẫn còn y chỗ cũ nhưng nắp rương đã mở ra.

Dương Chính kéo Mật Tuyết Nhi lại bên mình, cảnh giác quan sát chiếc rương, cảm giác bất an giống như một luồng uy áp vô hình mạnh mẽ úp chụp lấy đất trời, nhưng Mật Tuyết Nhi lại không hề có chút cảm giác đáng sợ nào với nó.

Mạch của Dương Chính, cả tim của hắn cũng đập mạnh.

Yên lặng một lúc sau, chiếc rương cũng

không có động tĩnh gì.

Dương Chính chậm rãi rút một thanh kiếm trên giá ra, từ từ lại gần cái rương.

Hắn giống như đang đối mặt với đại địch, vùng kiếm hất nắp rương ra, tức thì trở nên ngây ngốc.

Bên trong không hề có ác ma gì cả, chỉ có ... một cái trứng.

Một cái trứng to chừng quả bóng rổ.

Bề mặt quả trứng có màu lam, chói sáng vô cùng, bên dưới lớp vỏ lộ ra lớp màng trong suốt, dưới quả trứng còn có những tảng đá phát ánh sáng yếu ớt.

Dương Chính nhìn về Mật Tuyết Nhi, nó lắc đầu, ngay cả nó cũng không biết đây là gì sao?

Lẽ nào lại sợ một quả trứng sao? Dương Chính lại gần, dùng thanh kiếm gõ nhẹ lên nó, tiếng cộp cộp vang lên, phía dưới rương chắt đầy những viên đá phát sáng.

Dương Chính sờ vào quả trứng, cảm giác mát rượi như ngọc, rất là thoải mái.

Đột nhiên tiếng răng rắc vang lên.

Dương Chính khẩn trương đến mức suýt nhảy dựng lên, nhưng đến lúc hắn nhìn rõ âm thanh đó phát ra từ quả trứng thì hắn

vội vàng lúi lúi lại, vung kiếm nhắm chuẩn vào nó.

Lúc này, quả trứng chọt lắc lư, tiếng rắc rắc vang lên liên tục, vỏ trứng hiện lên mấy vết nứt, quả trứng không ngờ bắt đầu trở nên giống như da người nứt nẻ.

Dương Chính thần sắc càng thêm lạnh lùng, kéo Mật Tuyết Nhi ra sau lưng, ai biết được trong quả trứng này nở ra quái vật gì chứ.

"Rắc..." một cái đầu nhỏ đen thui lộ ra ngoài, sau đó cả quả trứng xoay một vòng, nở ra một loài vật gì đó.

Con vật này trên người còn dính chất

nhờn, kêu lên mấy tiếng, nó cuốc bộ không vững, ngã lăn xuống đáy rương. Mật Tuyết Nhi mở to đôi mắt màu vàng, hiếu kỳ quan sát nó.

"Ba ba, chúng ta giúp nó đi, con thấy nó rất đáng thương."

Con vật trong rương kêu lên mấy tiếng thảm thiết, cái đầu nhỏ xoay vòng vòng, thân hình nó vẫn còn dính trong chất nhầy, đáng vẻ như có thể chết bất cứ lúc nào.

Dương Chính vốn không muốn đề ý đến nó, bản năng hấn cảm thấy được uy áp không cách nào giải thích được từ con thú nhỏ này. Biện pháp tốt nhất chính là

nhân lúc nó còn nhỏ chém một kiếm cho nó chết phứt.

Nhưng mà...

"Ba ba, chúng ta giúp nó đi, con thấy nó rất đáng thương!"

Mật Tuyết Nhi nắm lấy cổ áo của Dương Chính lắc lắc.

Dương Chính suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng hạ quyết định.

Giết chết con vật nhỏ thì không thỏa đáng, bằng không làm sao qua được ải của Mật Tuyết Nhi, huống gì nếu chỉ vì một cổ uy áp không biết tên mà ra tay

tước đoạt một sinh mạng bé nhỏ thực sự không phải là tác phong của Dương Chính.

Được rồi, mặc kệ người có là cái gì!

Dương Chính đi tới, nhắc con vật đó lên, lấy vải lau khô thân thể nó, lúc này hình dạng của nó mới hiện rõ ra.

Đầu con vật này khá dài, có điểm giống như Dực long thời kỳ viễn cổ, tròn mắt màu xanh lục nhạt, chớp sáng phi thường, hai cánh còn có vuốt nhọn, toàn thân đen kịt, vì mới sinh ra nên làn da khá mềm mại, tuy không được khả ái nhưng Dương Chính nhìn vào mắt nó thì chợt giật mình kinh hãi.

Chùng như bản năng của nó bài xích Dương Chính, chỉ thân thiết với Mật Tuyết Nhi.

Mật Tuyết Nhi đưa tay sờ cái đầu nhỏ của nó, con vật này vươn mỗ mỗ lại, Mật Tuyết Nhi bị nhột cười lên khanh khách.

Nhìn thấy Mật Tuyết Nhi cười vui vẻ, Dương Chính đột nhiên cảm thấy khả năng con vật này sau khi lớn lên sẽ gây nguy hiểm tính không cao.

.....

"Ba ngày rồi, còn chưa có bóng dáng của hấn, Lai Qua Lạp Tư và Thụy Ngang mấy

ngày nay rất trầm mặc, một mực trốn trong hầm uống rượu. Bọn họ cho là mình đã làm hại Dương, suốt hai tháng trời từ khi bắt đầu hành trình đến nay, sĩ khí bọn ta chưa từng thấp kém thế này, cho dù đối mặt với Ma huyền quân đảo hoang lương, bọn ta vẫn còn có dũng khí chiến đấu nhưng hiện tại dũng khí đã không còn. Không có ai muốn rời đi, không ai tin rằng Dương đã chết, bọn ta đều đang chờ đợi... Dương, ngài mau trở về đi." Mã Tác viết xong chữ cuối cùng, tròng mắt chợt cảm thấy cay xè, một giọt nước mắt đọng trên vành mi.

Hắn cố sức gạt lệ, lầm bầm: "Ta không thể khóc, ta phải cố chống chọi."

Hắn bỏ Nhật ký hàng hải xuống, đi ra khỏi khoang thuyền.

Trên sàn thuyền không có ai, Lai Qua Lạp Tư và Thụy Ngang chắc chắn đang ở hầm rượu.

Mã Tác đi vào phòng điều khiển, quan sát kỹ trạng thái của Kỳ tích hiệu, trên radar vẫn một màu xanh biếc, cho thấy xung quanh không có sinh vật nào.

Hắn lại kiểm tra Kỳ tích hiệu, mọi thứ vẫn vận hành bình thường.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế, cầm lấy một xấp giấy lên xem, đây chính là bút ký do Dương Chính ghi lại sau khi nghiên cứu,

khi Dương Chính còn ở đây, Mã Tác không hề nghĩ tới việc phải xem những thứ này, nhưng khi hẩn ly khai thì Mã Tác mới phát hiện những ghi chép này vô cùng đáng quý.

Trên đó ghi lại những tài liệu quý giá về cách điều khiển Kỳ tích hiệu, rất nhiều nội dung khiến cho hẩn phải mở rộng tầm mắt.

Mấy ngày nay, hẩn nỗ lực học tập, càng ngày hẩn càng điều khiển Kỳ tích hiệu thêm dễ dàng.

Kỳ tích hiệu cứ an tĩnh vận hành.

Ai cũng không biết những ngày tháng như

vậy liệu sẽ kéo dài bao lâu... Bất quá, người họ chờ đợi giờ đang ở đâu?

Trước mắt chỉ có thể hy vọng, nhưng hy vọng ngày càng khô héo.

Dương Chính đột ngột xuất hiện.

Sau giờ Ngọ, Dương Chính từ mặt biển nổi lên, hắn tìm một hòn đảo gần nhất, đốt một đồng lửa cháy cả ngày lẫn đêm, khói trắng đương nhiên sẽ bay khắp nơi trên mặt biển.

Lúc Mã Tác điều khiển Kỳ tích hiệu tìm kiếm hắn, Dương Chính cũng chỉ có thể dựa vào biện pháp này để tìm kiếm Kỳ tích hiệu.

Lam Mộng hải quá rộng lớn, hai người đều không thể cử hành hoạt động tìm kiếm nào vô nghĩa được, càng không thể nào rời xa hải vực của Mỹ đồ toa, một khi đi sai phương hướng thì vĩnh viễn chẳng thể tìm lại được nhau.

Dương Chính không hề gấp rút.

Chỉ cần Kỳ tích hiệu còn tồn tại, hắn tin chắc bọn họ sẽ tìm thấy mình.

Hắn cũng tin chắc họ không tử vong... Đây chính là lòng tin vô điều kiện đối với đồng bạn.

Sau một tuần lễ, thân ảnh hùng vĩ của Kỳ

tích hiệu xuất hiện trên mặt biển.

Mã Tác nhìn thấy khói trắng, kích động điều khiển Kỳ tích hiệu đi về phía tiểu đảo, lúc còn chưa tới nơi thì một hỏa cầu to lớn đã bay vút lên trời nổ tung ra.

Là Dương!

Nhìn thấy cảnh này, Mã Tác trong lòng vui mừng khôn xiết.

Hắn chạy lên sàn thuyền, cầm lấy viễn vọng kính, nhìn thấy một bóng người đang vẫy tay trên bãi cát ở tiểu đảo phía trước.

"Dương quay lại rồi, tìm thấy Dương

rồi!"

Mã Tác nhảy lên reo hò trên sàn thuyền, hấn nghĩ một chút, lại chạy xuống hầm rượu.

Tinh linh vương tử gương mặt say sưa đang tựa vào cửa, Mã Tác xông tới chụp cổ áo y quát lớn: "Dương quay lại rồi, không được uống rượu nữa!"

Tinh linh vương tử hớp thêm một ngụm rượu, tựa hồ không nghe thấy gì.

Nhìn thấy dáng vẻ như người chết rồi của y, bao nhiêu ủy khuất dồn nén hơn 1 tuần chợt tuôn trào, Mã Tác vung tay tát mạnh vào mặt Lai Qua Lạp Tư.

"Ta nói Dương trở về rồi, các người phần chần một chút được không?"

Lai Qua Lạp Tư lắc lư cái đầu: "Dương?"

Mã Tác không lý gì đến y nữa, đi thẳng ra ngoài, ném lại một câu: "Đề Dương tới thu thập các người."

Dương Chính leo lên thuyền, liền thấy ngay Mã Tác mắt lấp lánh ánh lệ, thân hình gầy ốm đang đứng.

Hắn đi tới vỗ vai Mã Tác: "Khổ cực cho người rồi!"

Mã Tác vùi đầu vào lòng hấn, nước mắt tuôn trào, hơn 1 tuần lễ chờ đợi tình không lâu nhưng vì hai người suy sụp, một mình hấn phải gánh lấy mọi việc trên Kỳ tích hiệu, nổi gian nan và tịch mịch đó người ngoài khó mà hiểu thấu.

Dương Chính vỗ nhẹ vào lưng hấn mấy cái, ánh mắt lướt nhìn lên Lai Qua Lạp Tư đang ngồi trên cột buồm, nhẹ gật đầu.

Lúc này Tinh linh vương tử hoàn toàn tỉnh táo, với năng lực của y thì có đến một vạn biện pháp để tỉnh lại trong nháy mắt, hơn 1 tuần đắm chìm trong men rượu chỉ vì y muốn say mà thôi, y không muốn tỉnh táo để tâm ma hành hạ dày vò mình, bằng không Lai Qua Lạp Tư cũng

không dám xác định mình có thể bảo trì được tín ngưỡng của Tinh linh hay không.

Dụ hoặc của đọa lạc thực sự quá lớn.

Y không muốn, cũng không thể biến thành Hắc ám tinh linh, chỉ có thể dựa vào thứ ma túy này để trốn chạy.

Bất quá hiện tại đã không cần nữa, Dương đã trở về!

Cho dù là đọa lạc thì Dương cũng ở bên cạnh giúp đỡ y, đó là bằng hữu, là đồng bạn, cũng là huynh đệ của y.

Thụy Ngang ở bên cạnh y vẫn còn vẻ say,

bất quá lúc này hắn đang cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt Dương Chính, hắn đang tự trách mình quá mức suy sụp trong hơn 1 tuần lễ đó.

Dương Chính lúc này không nghĩ tới chuyện trách ai.

Hắn cảm giác thân thể Mã Tác dần trở nên nặng nề trong lòng mình, biết rằng hắn vì căng thẳng quá độ, giờ đây đột nhiên được giải tỏa nên trở thành rất mệt mỏi.

Hắn cúi người ôm Mã Tác lên, nhìn Lai Qua Lạp Tư nói: "Bọn ta vào khoang thuyền nói chuyện, ta có chuyện quan trọng muốn thông báo, ta đã biết được

nguyên nhân Tinh linh tộc biến mất.

Lai Qua Lạp Tư hai mắt sáng lên, hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Y cố gắng đè nén hơi thở phập phồng của mình, đi theo Dương Chính.

Dương Chính dùng Thông linh thuật để Mã Tác ngủ say một giấc.

Sau đó hấn ngồi xuống ghế, Lai Qua Lạp Tư và Thụy Ngang ngồi đối diện, Dương Chính suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Tiểu Lai, việc này phức tạp hơn bọn ta nghĩ rất nhiều, vì vậy lúc các người lắng nghe đừng ngắt lời ta, cũng không cần hoài nghi, vì ta bảo đảm rằng tất cả

những việc này ta đều tận mắt chứng kiến, hơn nữa các người sẽ nhanh chóng nhìn thấy tất cả những gì ta thấy.

"Được, Dương, người nói đi!"

Dương Chính nhìn Lai Qua Lạp Tư gật đầu, nói tiếp: "Việc này bắt đầu từ lúc ta bị Mỹ đồ toa truy đuổi, vì để dẫn dụ chúng rời xa Kỳ tích hiệu, ta lặn sâu trong đáy biển rất lâu, sau đó khi xuyên qua một rặng san hô thì gặp phải một màn mê vụ kỳ quái..."

Sau nửa thời thần, Dương Chính mới kể tường tận mọi chuyện đã xảy ra...

Hai người nghe đến xuất thần, ánh mắt

lấp lánh, mờ hôi lạnh đầm đìa.

Bất quá từ đầu đến cuối họ đều không hề ngắt lời Dương Chính, nhưng vẫn bị những gì hắn kể khiến cho kinh ngạc không thôi.

Dương Chính kể xong, một lúc sau Lai Qua Lạp Tư hỏi: "Người nói Tinh linh tộc bọn ta bị hải tộc cướp đi sao? Bọn chúng vì sao lại làm vậy, Tinh linh tộc bọn ta trước nay không tranh giành với đời..."

Dương Chính nhú mày nói: "Đó cũng là vấn đề ta suy nghĩ, lúc hải tộc hủy diệt nền văn minh tuyệt đối rất hung tàn, bất quá bọn chúng tịnh không đồ sát Tinh

linh tộc mà chỉ đưa họ đi, ta nghĩ là...
bọn chúng có thể bị người ta không chế."

"Ai có thể không chế được lực lượng có thể hủy diệt thế giới?"

"Ta không biết!" Dương Chính chợt nghĩ tới một việc, dạng tồn tại như vậy đương nhiên là có, từ khi hắn nhìn thấy Ba Bì , trải qua những chuyện tranh đấu vượt quá sự tưởng tượng của nhân loại thì hắn đã biết thế giới này còn có một lực lượng rất đáng sợ.

Dương Chính nhìn sắc trời bên ngoài nói:"Hiện tại còn kịp đi tới di tích thành bảo đó một chuyến, các người ở đây chờ ta, ta đã để lại ký hiệu, đến lúc có thông

đạo không gian mở ra thì bọn ta có thể đi vào trong thành bảo, các người có thể nhìn rõ chân tướng."

"Không gian ma pháp?" Lai Qua Lạp Tư ngạc nhiên.

"Đúng vậy, là không gian ma pháp, một vạn năm trước, đó tịnh không phải là cấm kỵ mà là lĩnh vực nhân loại có thể đạt tới" Dương Chính đi ra ngoài:"Ở trên đảo đợi ta, mang theo cả Mã Tác."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 13 - Chương 5: Thanh kiếm của đạt ma khắc lợi tư

T

ới rồi!

Lai Qua Lạp Tư ở trong bóng tối chờ đợi, hai mắt chợt sáng lên, đứng phắt dậy.

Y cảm giác được ma pháp nguyên tố đang chuyển động nhanh chóng quanh thân mình theo quỹ tích không thể nắm bắt được, cứ liên tục tụ tập vận chuyển.

Không gian vặn vẹo uốn khúc giống như

xoáy nước, trên mặt đất, ngôi sao sáu cánh làm tiêu ký chớp lóe, năng lượng từ những viên ma pháp tinh hạch phun ra ào ạt, càng lúc càng có nhiều ma pháp nguyên tố tụ tập, vô số đạo năng lượng va chạm vào nhau, đột nhiên một đạo quang mang xông thẳng lên trời, trong ánh sáng hai bóng người một lớn một nhỏ dần dần xuất hiện.

Tuy đã nghe Dương Chính nói qua hẳn có thêm một đứa con gái, hơn nữa còn ngủ say 1 vạn năm, nhưng đến lúc thực sự nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé trốn sau người Dương Chính thì mọi người vẫn cảm thấy kinh ngạc. Dương Chính kéo Mật Tuyết Nhi ở sau lưng ra, đưa tay nhéo mũi nó: "Vừa rồi còn nghịch ngợm, bây giờ

lại sợ rồi sao?"

Mật Tuyết Nhi rúc vào lòng Dương Chính, đầu lắc lư không ngừng, bất quá đôi mắt màu vàng linh động vẫn cẩn thận quan sát những người lạ mà nó lần đầu tiên nhìn thấy trừ Dương Chính.

Lai Qua Lạp Tư hiển nhiên có hình dáng dễ gần đối với cả già lẫn trẻ, lúc Mật Tuyết Nhi nhìn y thậm chí còn mỉm cười.

Bất quá ánh mắt hiếu kỳ của hai người kia khiến cho nó rất sợ hãi, đặc biệt ánh mắt đầy vẻ kinh dị và nóng lòng của Mã Tác càng khiến cho Mật Tuyết Nhi cảm thấy mình là đồ chơi.

Thực sự, Mã Tác rất ủy khuất, hẳn chỉ là thấy Mật Tuyết Nhi rất đáng yêu nên động đến mầu tính trời sinh trong người.

Bất kể thế nào, mọi người đều rất ái hộ Mật Tuyết Nhi, cho nên không lâu sau Mật Tuyết Nhi đã nhanh chóng giao lưu với họ.

.....

Thành bảo là một thế giới khác.

Lúc đoàn người thông qua thông đạo không gian tiến vào di tích cách tuyệt thế giới một vạn năm thì họ đều giống như Dương Chính lúc đầu, chấn động mãnh liệt, đúng thực sự là trăm nghe không

bằng một thấy.

Cổ bảo hoành vĩ, vũ khí, tài phú số
lượng kinh người.

Nếu như để người có dã tâm lấy được thì
tuyệt đối có thể kháng cự với bất kỳ quốc
gia nào trên Bắc đại lục.

Dương Chính thậm chí còn tin rằng nếu
như nền văn minh ma pháp của Bành
Thụy Tư vương quốc có thể trùng kiến
thì đủ sức thay đổi bố cục của toàn đại
lục.

Văn minh ma pháp hiện tại của Bắc đại
lục đại biểu cho cảnh giới tối cao của
văn minh ma pháp hiện thời.

Nhưng so với văn minh ma pháp của Bành Thụy Tư công quốc thì nền văn minh đó chỉ là ánh sáng của đom đóm so với trăng rằm.

Vì văn minh ma pháp suy bại dẫn đến truyền thống ma pháp sư rất ít ỏi trên đại lục, luyện kim thuật sĩ đã trở thành một môn học mới mẻ. Còn ở Bành Thụy Tư thì luyện kim thuật sĩ giống như khoa học gia hơn, lại thêm số lượng khoa học gia cũng rất ít ỏi.

Một vạn năm trước, đại lục còn chưa chia cắt, hai đại lục Nam Bắc phát triển không ngừng hình thành nên nền văn minh Tắt Đức.

Quá khứ huy hoàng khiến cho người ta đắm say.

Dương Chính đã biết qua sự vĩ đại của vương quốc ma pháp Bành Thụy Tư thì không lý do gì không tin nó còn cường đại hơn cả quốc gia ma pháp cường đại nhất hiện nay trên thế giới.

Ma pháp trận đồ phức tạp, vũ khí ma pháp cường đại, ma pháp quyền trức khiến cho người ta kinh hãi, nó có thể giúp cho người bình thường sử dụng được ma pháp, quân đội chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng nhục thể hiện nay sao đủ sức chống lại.

Theo ghi chép trong Tát Đức văn minh đại sự ký, Bành Thụy Tư công quốc chẳng qua chỉ là một công quốc không lớn mạnh gì.

Như vậy có thể tưởng tượng mức độ huy hoàng của nền văn minh Tát Đức một vạn năm trước như thế nào.

Nhưng người ta kinh hãi vì nền văn minh Tát Đức bao nhiêu thì còn hoảng sợ đối với lực lượng hủy diệt nó gấp cả chục lần.

Nền văn minh cường đại như vậy lại bị hủy diệt trong tay bọn Ngư nhân xấu xa đó.

Lai Qua Lạp Tư nhìn thấy cảnh tượng Ngư nhân hủy diệt Ma Huyền quần đảo trong chớp mắt, uy thế mạnh mẽ như đập đầu hủ thì y trốn trong phòng suốt 1 ngày 1 đêm. Sau khi trở ra, y hai mắt đỏ ngầu, tiến vào Đồ thư quán trong thành bảo, bắt đầu điên cuồng học tập.

Đối với Ngư nhân thì Dương Chính ngoại trừ có gặp cá thể giống vậy ở Phong sào đảo ra thì không còn mạnh mẽ gì khác.

Bọn Ngư nhân này với bọn Ngư nhân hấn gặp ở Phong sào đảo tuyệt không hề giống nhau. Bọn chúng cường đại vô cùng, nếu như năm xưa Dương Chính gặp phải chúng thì giờ đây đã trở thành một

cổ thi thể.

Bất quá hấn có thể khẳng định bọn quái vật cường đại này chắc chắn sau lưng còn có người thao túng, bằng không hành động tàn ác của chúng không thể lý giải được, bất cứ cá thể có trí tuệ độc lập nào tuyệt đối không thể hủy diệt nền văn minh mà không có chút lý do, trừ phi đó là công cụ của người khác. Bọn chúng nhất định là công cụ của một dạng tồn tại cường đại hơn.

Hấn hiện tại chỉ muốn biết người điều khiển bọn Ngư nhân này rốt cục là ai.

Hiện tại Dương Chính đã dần dần hòa nhập vào thế giới này, cũng không thể

nào dùng ánh mắt lãnh đạm bàng quan nhìn thế giới này nổi cơn mưa gió.

Bọn Ngư nhân đáng sợ và người điều khiển sau lưng chúng đều là thanh kiếm của Đạt ma khắc lợi tư (*) đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu thế giới này. Dương Chính hiện tại có khá nhiều bằng hữu, A Tuyết, vương hậu, Mạc Băng Vân, mục sư Hi Khắc Mạn, tu nữ Ôn Toa, Lai Qua Lạp Tư...

Bọn họ đều sống trên thế giới này, đều tùy lúc nào cũng có thể bị thanh kiếm này chém chết.

Thậm chí ngay cả hắn, còn có Mật Tuyết Nhi khả ái đáng yêu cũng chẳng phải

đang sống dưới bóng tối của lưỡi gươm đó sao?

Nếu như chỉ vì tồn tại đó quá cường đại nên hẳn chỉ còn cách ngây ngô sống qua ngày, chờ đến khi thanh kiếm Đạt ma khắc lợi tư chém chết thì liệu sống còn gì lạc thú, liệu đó có còn lại Dương Chính hẳn hay không?

Hắn cười lạnh, bi thương có, phần nộ có, tự trào có...

Cho dù là thiêu thân đâm vào lửa thì đó cũng là bản tính của hắn, thiêu thân trong lúc lao đầu vào lửa mà chết thì có hối hận không?

Ai biết được?

Nhưng mà không thử qua thì con thiêu thân đó chắc chắn sẽ hối hận.

Sau khi hiểu rõ tư tưởng của mình, Dương Chính tự nói một mình, còn chưa tới lúc hết cứu, Dương Chính, đến giờ người vẫn còn là thanh niên trẻ tuổi dốc bầu nhiệt huyết, sớm muộn gì cũng vỡ đầu mà.

Hắn vừa suy nghĩ vừa nhẹ vuốt ve làn da mịn màng của Mật Tuyết Nhi đang nằm trong lòng hắn.

Bất quá, thế giới này cũng phải cần người ngu ngốc.

Không phải sao?

.....

.....

"Lai Qua Lạp Tư, người quyết lưu lại nơi này sao?"

"Đúng, ta cần lực lượng." Lai Qua Lạp Tư yên lặng ngồi ở một góc thư quán, trước mặt hắn có một đồng sách ma pháp, chúng đều là di sản của nền văn minh Tát Đức huy hoàng.

Dương Chính gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn đi ra khỏi đồ thư quán. Mã Tác, Thụy Ngang, Mật Tuyết Nhi đều đi theo sau hắn.

Hắn ôm Mật Tuyết Nhi lên, nhìn hai người gật đầu: "Bọn ta xuất phát, trước tiên hãy mang Kỳ tích hiệu trở về Đào nguyên."

Mã Tác hưng phấn gật đầu, từ lúc ly khai gia tộc đi theo Dương Chính hắn không hề nghĩ tới sẽ có thể trở về, nào ngờ... lại nhanh chóng gặp được phụ thân như vậy.

Dương Chính quyết định như vậy chính vì trước mắt bọn họ không hề biết gì về Hải tộc, hơn nữa với lực lượng hiện tại

của họ thì gặp phải chúng chỉ còn đường chết, ngay cả Lai Qua Lạp Tư cũng không nhắc tới chuyện đi tìm Tinh linh tộc. Vì vậy Dương Chính cần phải làm vậy để tích sức lực lượng, cho dù nhiều thêm một phân một điểm thì sau này đối mặt với hải tộc cũng có thêm được chút hy vọng.

Dương Chính nghĩ tới Đào nguyên, nghĩ tới những người may mắn sống sót của Thái Lan Mễ Á gia tộc.

Hắn cần phải tập hợp lực lượng.

Dương Chính tịnh không phải là người có dục vọng mạnh mẽ, càng không có hứng thú trở thành thao khống giả, nhưng

tình thế bức bách nên hẳn cần phải tích lũy lực lượng, đối mặt với Hải tộc, lực lượng của 1 người thực sự rất có hạn, cho dù có đạt đến trình độ cỡ nào. Từ xưa đến nay, nhân loại chính là sinh vật quần cư, con người có thể thống trị thế giới cũng nhờ vào lực lượng tập thể.

Dương Chính trước giờ đều tin chắc vào điều này.

Kỳ tích hiệu phá sóng lướt nhanh trên biển, từ Đào nguyên tới hải vực hiện tại Dương Chính đều đã ghi chép thành hải đồ hoàn chỉnh, cho nên lần trở về này tương đối nhẹ nhàng.

Bọn họ né tránh hải vực nguy hiểm, Kỳ

tích hiệu chạy hết tốc lực cả đêm lẫn ngày trở về Đào nguyên đảo.

Mật Tuyết Nhi giống như con khỉ con quần lầy cổ Dương Chính, đối với tất cả những gì bên ngoài nó đều cảm thấy mới mẻ, trong hai tháng nay nó đã học được ngôn ngữ mới. Mã Tác cũng thành công trong việc lập quan hệ tốt đẹp với Mật Tuyết Nhi. Hiện tại trừ Dương Chính ra thì người hay ôm lấy đứa nhóc này chính là Mã Tác. Điều này khiến cho Dương Chính cảm kích vô cùng, hẳn tất nhiên không thể hung dữ với Mật Tuyết Nhi, bất quá nữ hài này thực sự phiền đến chết người.

Có Mã Tác phụ giúp trông coi Mật Tuyết

Nhi, Dương Chính cũng có thể tranh thủ nghiên cứu thêm một ít.

Kiến thức lưu lại của văn minh Tát Đức khiến cho hắn được mở mang đầu óc rất nhiều, đối với ma pháp đã kiến giải tới lĩnh vực mới, đặc biệt là không gian ma pháp, hắn không còn thuộc dạng không biết gì cả, hơn nữa Mật Tuyết Nhi thực sự là bảo khố ma pháp, nó kế thừa được lực lượng bốn nguyên của ma pháp hoàng hậu Vi Kỳ, có lực lý giải ma pháp hơn xa người thường.

Vi Kỳ nói Mật Tuyết Nhi là pháp sư vĩ đại nhất tịnh không phải là vọng ngôn.

Hai tháng sau, Đào nguyên đảo đã xuất

hiện trước mặt mọi người.

(*) Sword of Damocles: Thanh kiếm của Damocles: Điển này bắt nguồn từ truyền thuyết Hy Lạp. Toàn văn như sau:

Vua Dionysius trị vì ở Syracuse, thành phố giàu nhất trên đảo Sicily thuộc nước Ý ngày nay. Vừa giàu, vừa có quyền lực, nên Dionysius bị nhiều người ganh tị. Trong số đó có Damocles; mà Damocles cũng là một trong những người bạn thân nhất của vua Dionysius. Lúc nào Damocles cũng nói: "Ngài thật là người may mắn! Ngài có đủ mọi thứ mà ai cũng mong ước. Ngài là người hạnh phúc nhất thế gian."

Nghe riết, Dionysius thấy nhàm, bèn gọi:

- Này Damocles, có thật không còn ai hạnh phúc hơn ta chẳng?

Damocles vội vàng tâu:

- Chắc chắn không còn ai hạnh phúc hơn ngài! Nhìn kho tàng vĩ đại và quyền lực tối cao của ngài đang nắm trong tay. Ngài không phải lo lắng một điều chi, thì cuộc đời còn gì đẹp đẽ hơn nữa?

Dionysius hỏi:

- Thế nhà ngươi có muốn thay thế địa vị của ta không?

Damocles giả vờ kinh ngạc:

- Ôi...dầu có nằm mơ hạ thần cũng không dám ao ước như vậy! Nhưng...nếu được hưởng sự giàu sang và những điều khoái lạc của ngài chỉ trong một ngày thì hạ thần không còn muốn gì hơn thế nữa!

- Rất tốt! Nhà ngươi sẽ được toại nguyện đổi địa vị với ta trong một ngày.

Ngày hôm sau, Damocles được đưa vào hoàng cung, mặc cẩm bào và đội vương miện bằng vàng. Damocles ngồi ở bàn tiệc thưởng thức rượu thơm và các món ăn ngon lạ. Chung quanh có vô số kẻ hầu hạ, lại có gái đẹp đằm bốp, và ca múa dịu dàng trong tiếng nhạc êm ái...Ngồi

trên nệm bông, cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trần gian, rồi nhìn Dionysius ngồi lặng lẽ ở cuối bàn ăn, Damocles nở nụ cười sáng khoái, "A...thế này mới là cuộc đời! Ta chưa bao giờ được hưởng hương vị của bậc đế vương như hôm nay..."

Thốt xong, Damocles ngửa cổ uống một hớp rượu, bất chợt Damocles lạnh người. Vật gì đang đu đưa trên trần nhà chĩa mũi nhọn xuống ngay đầu Damocles?

Damocles sửng sò, mặt xanh lè, tay chân run rẩy, và nụ cười đã biến mất trên môi. Damocles hết muốn ăn uống, hết muốn vượt ve cười đùa với mỹ nữ, chỉ muốn

thoát ra khỏi hoàng cung ngay lập tức. Vì ngay trên đầu Damocles, một lưỡi gươm to lớn sắc bén ghê gớm treo lơ lửng bằng một sợi lông đuôi ngựa. Damocles muốn xô ghế đứng dậy chạy, nhưng chỉ sợ một cử động nhỏ thôi cũng đủ đánh rớt lưỡi gươm chém phập vào đầu! Damocles ngồi chết lặng trên ghế...

Dionysius ngạc nhiên hỏi:

- Damocles làm sao thế? Dường như bạn có điều gì lo lắng?

Damocles thì thào:

- Lưỡi gươm! Lưỡi gươm! Ngài không thấy đó sao?

Dionysius bật cười:

- Dĩ nhiên ngày nào ta cũng thấy nó ở đó, treo ngay trên đầu ta mà lúc nào cũng có cơ hội tốt cho một kẻ nào hay một cái gì đó có thể cắt đứt sợi dây mỏng manh. Kẻ đó có thể là một trong những thuộc hạ ghen tức quyền lực tìm cách giết ta; hay là tìm cách tuyên truyền nói xấu ta để xúi giục đồng bào nổi loạn chống đối; mà cũng có thể là vua các nước lân bang xua quân đội chiếm đoạt vương quốc ta; hay bất cứ một quyết định kém khôn ngoan nào của ta trong việc cai trị cũng có thể kéo cả triều đình sụp đổ. Nếu bạn muốn làm một nhà lãnh đạo, bạn phải chấp nhận tất cả mọi rủi ro rình rập đi đôi với

quyền lực. Bây giờ bạn đã thấy chưa?

Damocles tỏ vẻ xấu hổ, thở dài:

- Hạ thần đã sáng mắt, vì suy nghĩ nông cạn mà ganh tị địa vị giàu sang, quyền lực, và danh tiếng của ngài. Xin ngài tha tội cho hạ thần được trả lại áo mão trở về làm một công dân bình thường!

Thuyền trinh sát quanh quần bên đảo phát xuất tín hiệu, tất cả người trong tầng lớp cao của Thái Lan Mễ Á gia tộc, bao gồm cả Tác Bối Áo Phu đều tự mình chạy đến cảng biển Đào nguyên đảo.

Thời gian mấy tháng này nhờ vào các thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc nỗ lực

nên Đào nguyên đảo đã biến đổi rất nhiều. Một bến cảng mới được kiến tạo ở phía Đông, tuy diện tích không lớn nhưng mọi người đều là tinh nhuệ của Thuyền vương thế gia nên đã thiết kế hợp lý vô cùng, thậm chí có thể dung nạp Kỳ tích hiệu to lớn.

Dương Chính gặp các thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc ở bến cảng mới, Mã Tác nhào vào lòng Tác Bối Áo Phu, hai cha con nước mắt tuôn trào.

Nhìn thấy nhiều người như vậy Mật Tuyết Nhi càng thêm không dám ra ngoài.

Dương Chính biết tính tình nó, chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ, lại ôm nó thật chặt

vào lòng.

Mã Tác rời khỏi phụ thân, xấu hổ nhìn Dương Chính thè lưỡi.

Dương Chính bước lên nói chuyện với Tác Bối Áo Phu, hai người tạm thời không nhắc tới lễ trình của Kỳ tích hiệu. Trên đường vào đảo Tác Bối Áo Phu nhất nhất giới thiệu cho Dương Chính tình huống phát triển hiện tại của Đào nguyên đảo.

Thái Lan Mễ Á gia tộc đã phát hiện ra một loại gỗ rắn chắc vô cùng, chính là vật liệu xây dựng tốt nhất.

Bọn họ đặt tên cho nó là Đào nguyên

mộc.

Bến cảng này cũng được xây dựng từ loại gỗ đó, hơn nữa một loạt thuyền trên đảo đều dùng loại gỗ này chế tạo, hôm qua mới vừa hạ thủy.

Họ cứ vừa đi vừa nói chuyện, Dương Chính phát hiện hán tử cường tráng lúc trước lúc này tóc mai đã điểm bạc.

Hắn nhớ tới biến cố cực lớn mấy tháng trước của gia tộc khiến cho nam nhân này phải chịu đựng nhiều thống khổ, lại thêm công tác kiến thiết Đào nguyên đảo cũng khiến y phải khổ tâm không ít.

Bất quá xem ra tâm tình của y cũng không

tệ, đối với mỗi hạng mục tiến triển mới của Đào nguyên đảo cũng đều quyền luyến và nhiệt tình giống như hải tử.

Dương Chính thâm cảm khái, càng thêm có thiện cảm với nam nhân này.

Đi tới nơi cư trú của Thái Lan Mễ Á gia tộc, đó chính là bình nguyên ngày trước bọn họ tụ họp. mấy tháng trước khi bọn Dương Chính nhìn về đại bình nguyên này cũng giống như đàn ông gặp gái đẹp, mới thấy đã mê mết. Một con sông uốn lượn như một chiếc thắt lưng bằng ngọc chia bình nguyên thành hai nửa, chệch về phía Nam dòng sông hội tụ thành một cái hồ nhỏ rộng chừng mấy dặm. Lúc này dòng sông và hồ nước phản chiếu ánh

dương quang lấp lánh, quanh hồ cây cỏ xanh tươi, từng đàn động vật chạy nhảy, các loại chim chóc bay lượn nhón nhơ không hề có chút đề phòng.

Hai bên bờ sông có vô số nhà cửa dựng lên san sát.

Giống như đồng quê Tô Cách Lan, những căn nhà nhỏ này đan xen chằng chịt với nhau, vì đang giờ nấu ăn nên khói bếp bốc lên nóc các căn nhà đó, còn có mấy đứa trẻ đang nô đùa. Một nhóm chiến sĩ đang đứng thẳng tắp thủ hộ ở ngay đó, khôi giáp chiếu sáng dưới ánh mặt trời, rực rỡ vô cùng.

Dương Chính nhìn thấy cảnh tượng trước

mắt, đột nhiên có chút cảm động.

Thế giới mỹ lệ như vậy, sao có thể không công hiến tất cả sức lực để bảo hộ chứ?

Nhớ tới Ma Huyền quần đảo mỹ lệ như vậy cũng đã bị hủy diệt, Dương Chính trong lòng run rẩy.

Tình hình đáng sợ như vậy, hẳn tuyệt không muốn thấy lại lần nữa.

.....

Đêm tĩnh lặng như nước.

Dương Chính ngồi trên đỉnh một tháp canh, tay cầm hồ rượu, nhìn ánh trăng

trải dài trên thảo nguyên trắng lệt.

Mật Tuyết Nhi trong lòng hấn đang cất lực đối phó với một cái chân gà, tay dính đầy dầu mỡ, thỉnh thoảng nó lại chùi tay vào áo Dương Chính. Thảo nguyên bên dưới đang đốt lửa cháy bùng bùng. Mọi người vẫn đang vui chơi cuồng nhiệt, hưởng thụ giây phút tươi đẹp của đời người. Dương Chính chỉ đến ứng phó cho qua rồi ôm Mật Tuyết Nhi lên trên tháp canh ngắm trăng.

Hấn còn chưa nói cho Thái Lan Mễ Á gia tộc cảnh tượng đáng sợ đó. Nếu như mọi thứ trước mắt đều là giấc mộng ngọt ngào thì hấn hy vọng bọn họ có thể kéo dài lâu hơn một chút.

Chợt sau lưng hắn có thanh âm vang lên.

Dương Chính không cần quay đầu cũng biết là ai, người kia nắm tay hắn kéo hắn đứng dậy.

"Sao không gặp gỡ phụ thân nhiều hơn chút nữa, Mã Đức Liên Na?" Dương Chính đầu vẫn không quay lại, cất tiếng hỏi.

"Không sao, chỉ là ta biết có cặp mắt đáng sợ đang quan sát chúng ta thì ta không thể nào dung nhập vào cuộc cuồng hoan đó." Mã Đức Liên Na khi trở về đảo đã quay về thân phận thực sự, dùng khăn quấn đầu, mặc váy màu tím, so với

lúc mặc y phục võ sĩ thì anh khí vẫn đầy
dẫy nhưng có thêm phong tư mê người.

Hành trình mấy tháng đã khiến cho làn da
trắng của nàng trở thành màu bánh mật,
mắt môi cũng thêm dáng dấp phong tình
kỳ dị, Mã Đức Liên Na giờ đây dáng vẻ
thành thực lạnh lùng, đối với nam nhân
mà nói thì có sức hấp dẫn rất lớn.

"Lý trí có lúc thực sự dày vò người ta rất
nhiều, nữ nhân không cần thông minh mới
tốt." Dương Chính bình thần cười nói.

"Đó là suy nghĩ của nam nhân các người,
muốn cho nữ nhân càng đơn thuần chất
phác chẳng qua là để nam nhân các
người dễ dàng khống chế mà thôi" Mã

Đức Liên Na phản bác chẳng chút lưu tình, sau đó nàng cúi đầu nói với Mật Tuyết Nhi: "Mật Tuyết Nhi, con sau này nhất định không thể làm dạng nữ nhân như thế."

Mật Tuyết Nhi vừa mới ăn xong cái chân gà, mở to mắt ngơ ngác nhìn Mã Đức Liên Na.

Dương Chính cười vang, hớp một ngụm rượu, sau đó đưa bình rượu cho nàng: "Uống không?"

Mã Đức Liên Na tiếp lấy bình rượu, không khách khí uống một hớp lớn, không hề ho sặc gì cả, nàng lúc giả nam trang đã học được cách uống rượu mạnh.

Bất quá dưới ánh trăng nhu hòa, Dương Chính dễ dàng phát hiện hai gò má nàng ửng hồng, tuy nàng không sợ rượu mạnh nhưng mà tử lượng cũng không dễ luyện thành.

Nàng hướng mắt nhìn bình nguyên rộng lớn dưới ánh trăng thần bí, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay là ngày giỗ của mẹ ta, nhưng hình như cha đã quên rồi..."

Tác Mã và nàng là chị em cùng cha khác mẹ, Dương Chính cũng đã nghe nàng kể qua, mẹ của Mã Đức Liên Na lúc sinh nàng ra thì đã chết.

Dương Chính cảm giác vẻ bi thương

trong ngữ ý của nàng, nhẹ đưa tay ra ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn, ánh mắt hướng về thân ảnh cao lớn ở gần đồng lửa cháy bập bùng trên bình nguyên.

"Mã Đức Liên Na, vĩnh viễn không nên bị vẻ bề ngoài che mắt, hãy nghĩ cho phụ thân nàng. Ta cho là nàng vốn thông minh tất cũng hiểu, phụ thân nàng yêu quý nàng không phải là vì quá yêu mẫu thân nàng sao? Vì vậy, nữ nhân thông minh không nên vì thân nhân đã mất mà đi trách móc thân nhân còn sống."

Mã Đức Liên Na nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Dương Chính: "Ta chỉ hy vọng tương lai người ta yêu thích vĩnh viễn không bao giờ quên ta...."

.....

Cái gì đến thì rốt cục vẫn phải đến.

Mộng có đẹp đến đâu thì cũng tới lúc tỉnh lại, Dương Chính muốn phát triển Thái Lan Mễ Á thì hẳn phải nói tường tận mọi việc cho Tác Bôi Áo Phu biết.

Nhìn thấy cảnh tượng trong ma kính, không ai có thể thản nhiên, Tác Bôi Áo Phu cũng không ngoại lệ.

Nam nhân này can đảm hơn xa người thường, sau khi chấn động bởi những hình ảnh đó thì y không hề trốn tránh, thậm chí còn bỏ qua quốc cừu gia hận.

Đào nguyên đảo cần phát triển, còn cần nhiều nhân lực vật lực., may mà bọn họ còn có cổ bảo, còn có những thứ ma pháp hoàng hậu Vi Kỳ khẳng khái tặng cho.

Nhờ Mật Tuyết Nhi giúp đỡ, bọn họ mất hết 1 tháng thời gian cuối cùng đã tạo xong không gian thông đạo đi tới trước cổ bảo.

Kim thiết, vũ khí, khôi giáp, tài bảo mọi thứ đều vận chuyển ra khỏi cổ bảo.

Đồng thời, Kỳ tích hiệu cũng không ngừng di chuyển ngang dọc trên Lam Mộng hải, đưa những người còn sống sót

của Thái Lan Mễ Á gia tộc đến Đào nguyên đảo.

Hai tháng sau.....

Một con sói từ trong rừng xông ra, liều mạng chạy trốn.

"Tiểu Hắc, bắt lấy nó!" Mật Tuyết Nhi đang ở không trung múa kim tinh pháp trượng, từng đạo thiểm điện phóng ra, phủ chụp phải trái trước sau của con sói.

"Chi" một tiếng rít lên, một đạo hắc ảnh bay từ trong rừng ra, tuy còn chưa thể bay cao nhưng nhờ lực đạo của đôi cánh phụ trợ nên tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã phóng tới lưng của con sói, sau

đó quật nó ngã xuống đất.

Con sói tru lên thảm thiết, liều mạng dẫy dựa nhưng đã bị một con quái điều to chùng con chó siết ngay cổ không thể động đậy.

Sau một lúc, con sói co giật mấy cái, một mạng ô hô.

Quái điều ngẩng đầu, há mồm lộ hàm răng lởm chởm kêu lớn với tiểu nữ hài, hiển nhiên đắc ý phi thường. Mật Tuyết Nhi cũng cao hứng hạ từ trên không xuống.

Nó xoa đầu quái điều, cười hi hi nói: "Hay lắm, tối nay sẽ cho ba ba kinh hỉ một phen."

Tiểu Hắc kêu lên mấy tiếng, ánh mắt nhìn về con sói chết, nước dãi chảy đầy miệng.

"Quý tham ăn, không được ăn, cái này để cho ba ba!" Mật Tuyết Nhi cười hi hi vỗ lên cái đầu giờ đã trở thành rất cứng của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc kêu lên mấy tiếng ghen ngào, vốn đang nhìn con sói chết, đột nhiên nó ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt màu lục lóe hung quang, hàm răng lởm chởm trắng ớn nhe ra, bước mấy bước tới trước Mật Tuyết Nhi, nhìn chăm chú vào một cây đại thụ cao bằng mấy người cách đó không xa.

"Gràooooo..."

Cánh rừng rung động, một tiếng gầm cực lớn vang lên, chấn động khiến cho bầy chim đều bay lên xao, lá cây rơi ào ào xuống. Tiểu Hắc rít lên mấy tiếng, hai cánh chưa phát triển hoàn toàn giang hẳn ra giống như một gà tây đang giận dữ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía phát ra tiếng gầm.

Mật Tuyết Nhi bị tiếng gầm này làm cho kinh hãi, luống cuống đứng nguyên tại chỗ không biết làm gì.

"Gràooooo..." Một tiếng gầm lại vang lên, sau đó một thân ảnh đỏ rực hiện ra.

Một cánh tay gấu khổng lồ gạt cây cối ra, sau đó một thân hình to như ngọn núi xuất hiện.

Trời ạ... Con gấu này cao phải chừng 4 mét, lớp da lông bên ngoài màu đỏ rực như lửa lóe sáng, đôi mắt hung tàn phát ra ánh sáng đỏ rực nhìn chăm chú về phía Mật Tuyết Nhi và Tiểu Hắc, sau đó lại gầm lên một tiếng. Mật Tuyết Nhi sợ đến rú lên, cả người ngã lăn ra đất.

Đứng trước cự thú khủng bố này, Mật Tuyết Nhi dù có năng lực hơn người cũng bị sợ đến mất hết chủ ý.

Nó hiện tại cỡ hòng như bị tắt nghẹn, nói

gì đến phóng ra ma pháp.

Trái lại Tiểu Hắc chiến ý xung thiên, cất tiếng rít dài, không ngờ lại chủ động phóng tới trước.

Cự hùng đâu có coi nó ra gì, đập mạnh xuống một cái, thân hình to như ngọn núi xông thẳng tới.

Nó bước mấy bước đã tới trước người Mật Tuyết Nhi chừng 5, 6 mét.

Đột nhiên hắc quang lóe lên, Tiểu Hắc chợt bay vút lên, trong một sát na, cự hùng cất tiếng rú lên, đưa tay ôm mặt. Nó trong lúc vô ý đã nuốt phải trái đặng, Tiểu Hắc trong chớp mắt đã móc một

tròng mắt của nó ra, máu tươi phun ào ạt, cự hùng trở nên điên cuồng.

Nó dùng hai tay quơ chụp Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc rút cục vẫn còn quá nhỏ, sau khi bay lượn né tránh một lúc cũng không tránh thoát, cuối cùng bị đánh trúng một cú, rít lên thảm thiết, bay như đạn bắn đập mạnh vào tảng đá gần đó.

"Tiểu Hắc!"

Mật Tuyết Nhi nhìn thấy cảnh này, cất tiếng kêu khóc, cũng không biết lực lượng ở đâu ra, một đạo thiểm điện đánh xuống, khiến cho cự hùng cháy đen nửa thân người. Một đòn này cũng khá nặng,

cự hùng thân hình run rẩy, cất tiếng gầm vang.

Không khí xung quanh đột nhiên sôi trào, cự hùng há to miệng, một đạo hỏa long bay ra.

Nhìn thấy hỏa lãg nóng rực ập tới, Mật Tuyết Nhi hoàn toàn không còn ý niệm phản kháng gì, đầu óc chợt trở nên trống rỗng.

Mắt thấy nó sắp táng mạng trong tay cự hùng, chợt Mật Tuyết Nhi mắt hoa lên.

Tốc độ này còn nhanh hơn cả phản ứng của thần kinh con người.

Hỏa lãng chột biến thành một đóm lửa nhỏ, sau đó thân thể cự hùng xuất hiện vô số huyết tuyến. Nói thì chậm chứ mọi việc diễn ra còn chưa đầy thời gian một cái chớp mắt, máu từ thân thể cự hùng phun trào ra ngoài như suối.

Cự hùng ngã ầm xuống đất, sau đó một bóng người xuất hiện sau lưng nó.

Dương Chính hai tay cầm hai thanh chủy thủ, bề mặt máu tươi chảy ròng ròng.

Mật Tuyết Nhi ngơ ngẩn hồi lâu mới cất tiếng khóc òa, lập vấp chạy về phía Dương Chính. Dương Chính ôm nó vào lòng, đánh mạnh lên mõng nó một cái: "Nói con đừng chạy lung tung, sao

lại không nghe lời?"

Thanh âm của hắn từ trước đến nay chưa từng nghiêm nghị như vậy.

Mật Tuyết Nhi chỉ biết khóc, Dương Chính mắng thêm mấy câu rồi cũng bất nhẫn, chậm rãi an ủi nó.

Lúc này không ít người mặc đồ săn bắn xuất hiện xung quanh khu rừng. Họ đều là chiến sĩ của Thái Lan Mễ Á gia tộc. Họ nhìn xác cự hùng trên mặt đất, hết thảy đều run sợ. Đây chính là ma thú cấp cao Hỏa hùng vương, may mà Dương Chính tới kịp thời bằng không để con ác thú này hoành hoành thì đoàn săn sẽ tổn thất nặng nề.

Bọn họ trước giờ chưa thấy qua thực lực của Dương Chính lần này đều phục sát đất.

Có được con vật này thì nhiệm vụ săn bắn hôm nay coi như đã thành công rực rỡ, mọi người xúm lại khiêng xác nó về.

Lần này Tiểu Hắc lập đại công, Dương Chính cũng không còn bài xích nó nữa.

Tiểu Hắc da dày thịt rắn, bị Hỏa hùng vương đánh trúng một đòn nặng, nào ngờ mới ngày thứ hai thì đã khỏe mạnh như thường. Chỉ là tiểu gia hỏa này cũng là quái thai, trừ Mật Tuyết Nhi ra thì nó nhìn ai cũng bằng ánh mắt hung tợn và

khinh thường. Từng có một chiến sĩ Thái Lan Mễ Á sờ vào nó, bị nó quất đuôi đánh gãy cánh tay, từ đó về sau không còn ai dám tới gần nó.

Có lần Dương Chính nhìn thấy Tiểu Hắc lúc ăn thì thực vật trở thành hòn đá phát quang.

Hắn cũng tra cứu tư liệu trong di tích thành bảo, có ghi chép rằng chỉ có một loại sinh vật là sử dụng tinh thể do nước bọt ngưng kết của mẫu thể để thúc đẩy quá trình sinh trưởng... Đó chính là tộc cự long.

Nhưng mà Tiểu Hắc tịnh không giống như cự long trong lịch sử.

Vì một ngàn năm trước cự long vẫn còn sống sót, thi ca, tiểu thuyết liên quan đến chúng rất nhiều, vì vậy tư liệu về chúng còn khá hoàn chỉnh, nếu như Tiểu Hắc thực sự là cự long tộc thì đừng nói là Dương Chính, ngay cả Tác Bối Áo Phu cũng không thể không biết.

Không phải rỗng sao?

Cũng chưa chắc, lúc một vạn năm trước, nền văn minh Tát Đức còn tồn tại, có chủng cự long tộc này hay không cũng khó nói.

Bất kể thế nào, Tiểu Hắc xem ra đối đãi với Mật Tuyết Nhi không tệ, có con thú

bảo hộ hung mãnh như vậy bên cạnh nó thì Dương Chính cũng yên tâm không ít. Mật Tuyết Nhi sau lần ngộ hiểm đó thì càng quần quýt với Dương Chính, Tiểu Hắc, Mã Đức Liên Na cũng thường sang chơi với nó.

Mọi người dần dần hòa nhập vào cuộc sống náo nhiệt.

Dương Chính tự nhiên có phân phối: Săn bắn, xây dựng, trồng trọt, huấn luyện.

Thê hệ Thái Lan Mễ Á gia tộc vốn đã hoàn chỉnh rồi, Dương Chính chỉ cải tiến và giúp đỡ thêm mà thôi.

Ba tháng sau, số người trên Đào nguyên

đảo đã tăng đến một ngàn người.

Toàn bộ thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc lưu lạc trên biển đều đã tụ hội lại.

Thành trấn quy mô lớn cũng đã bắt đầu xây dựng.

Còn có xưởng đóng thuyền, hải cảng mới, xưởng quân công... từng loại đều được xây dựng.

Tư nguyên của Dương Chính và tài phú của di tích thành bảo đã phát huy tác dụng rất lớn, cung cấp cho mọi người số lượng nguyên vật liệu và tiền bạc khổng lồ.

Dương Chính bắt đầu tuyển chọn những người ưu tú đưa vào trong di tích ma pháp huấn luyện, vì ở đó thông qua tác dụng ma pháp thì thời gian so với bên ngoài chậm hơn nhiều. Hơn nữa nếu muốn Thái Lan Mễ Á ngày càng cường đại thì cần giúp đỡ của di tích ma pháp huy hoàng này rất nhiều.

Ma pháp thể hệ hiện tại không thể nào sánh bằng ma pháp thể hệ trong thành bảo.

Chỉ có người chiến đấu thì không đủ, còn phải có hậu cần, tình báo, quản lý, các phương diện này đều phải làm một cách chuyên nghiệp, Dương Chính hiểu rõ rằng chuyên nghiệp hóa, hiện đại hóa

chính trị và quân sự đều sẽ mang lại lực lượng hùng mạnh. Đây chính là lý do quốc gia hiện đại hóa không ngừng khuếch trương.

Vì vậy hần sử dụng những kiến thức đã biết từ địa cầu, không ngừng mài mò khám phá thêm, bắt đầu bồi dưỡng một tập đoàn tình báo hiện đại, và các mô hình quản lý, hậu cần.

Phát triển không ngừng như vậy, rốt cục thì nhân thủ không đủ.

Sau khi thấy thời cơ chín mùi, Dương Chính quyết định không chỉ bó hẹp với người trên Đào nguyên đảo, hần bắt đầu hướng mắt về đại lục. Kỳ tích hiệu trở

thành trạm trung chuyển tốt nhất, sau nửa năm kiến thiết đồng thời nhờ tác dụng của không gian ma pháp, hần đã tạo thành một nhịp cầu nối trên mặt biển thông với đất liền.

Có được nhịp cầu này, Đào nguyên đảo càng có quan hệ gắn bó với đại lục.

Không ít nhân tài được huấn luyện chuyên nghiệp thông qua nhịp cầu này tiềm nhập đại lục, dùng tài phú cực lớn của di tích kiến lập tửu điểm, lầu điểm, tạp hóa các loại, đều lấy tên là Đào nguyên, bọn họ vùng tay rộng rãi, dùng kim tiền nối liền trời đất, hơn nữa thân thể thanh bạch, trở thành người thân thiết với quan viên các nơi.

Một mạng lưới tình báo vô hình không ngừng trải dài ra.

Ở thế giới ngầm, bọn họ thông qua mạng lưới tình báo này, tìm kiếm người có thân phận trong sạch và có tài năng tiềm ẩn trong bọn nô lệ, tù phạm, sau đó dùng thủ đoạn kim tiền đả thông tất cả cửa quan, đưa họ lên một hòn đảo nhỏ, lại dùng trọng kim mời thỉnh nhân tài mọi mặt, đưa lên một hòn đảo nhỏ khác, giảng dạy một khóa chuyên nghiệp cho họ.

Ngoài ra, Dương Chính tự mình lên đại lục tìm kiếm tuyển chọn nhiều cô nhi nhỏ tuổi, tư chất không tệ đưa lên một hòn đảo nhỏ khác tiến hành huấn luyện

ng nghiêm khắc, bí mật tẩy não chúng. Khóa dạy này do hấn đích thân chủ trì. Hấn vốn muốn dùng những đứa trẻ này làm lực lượng nòng cốt tương lai.

Nhờ vào phương thức đơn giản mà hữu hiệu này, thế lực bên ngoài của Đào nguyên bắt đầu phát triển mạnh mẽ.

Lấy Đào nguyên đảo làm trung tâm, ưu thế chiếm cứ trên biển của bọn họ dần lan ra xa...

Một năm nhanh chóng trôi qua...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 13 - Chương 6: Cửu hào

M

ột tòa cô đảo sâu trong Lam Mộng hải...

Với trình độ hàng hải của thế giới hiện tại thì tòa cô đảo này chính là cấm địa nhân loại không thể nào đặt chân đến được.

Hơn vạn năm không có vết tích con người, 95% các hòn đảo trong Lam Mộng hải đều bị rừng cây nguyên thủy che phủ, tòa cô đảo này cũng vậy, rừng cây dày đặc, dốc đá dựng đứng.

Ngày hôm nay tuyết vừa mới rơi.

Nhiều dấu chân loạn xạ kéo dài từ dưới chân núi men theo sườn phía Tây mà leo dần lên.

Rừng cây tĩnh mịch vô cùng, hơi lạnh ngày đông khiến cho đa số dã thú đều rúc trong sào huyết của mình, thỉnh thoảng trong khu rừng mới vang lên một hai tiếng gầm quái dị.

Lúc qua ngo, sắc trời chợt biến chuyển.

Ba con sói hoang từ trong tuyết vọt ra, ngửi ngửi khắp nơi, men theo ngọn núi để tìm thức ăn, khi đến mặt sau của ngọn núi thì thấy được một con thỏ. Chúng

hung phần đuổi theo, con thỏ chạy trời chết. Cảnh tượng này hơn một vạn năm nay cứ diễn đi diễn lại không ngừng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Con thỏ cố gắng tìm cái cây nào có thể trốn tránh được.

Nhưng trời tuyết rơi đã che phủ hết những cây nhỏ thấp, trừ cây lớn ra thì ngay cả một cái huyệt nhỏ cũng không có.

Tốc độ của ba con sói cũng rất nhanh, chớp mắt đã bao vây phía trước phía sau của con thỏ.

Con thỏ kinh hoàng lăn mấy vòng trên

mặt tuyết, ba con sói đều há miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn xông tới.

Ngay lúc này, lỗ tai của chúng rung động, chúng nghe thấy tiếng sột soạt chung quanh, phảng phất như là ảo giác nhưng cũng khiến chúng dừng lại giây lát.

Tiếp theo, mấy tiếng rít gió vang lên.

Sói hoang chưa từng nhìn thấy loại công kích như thế này bao giờ, chỉ theo bản năng tránh né.

"Phập!" Một đóa huyết hoa nở rộ trên mặt tuyết nổi bật vô cùng.

Năm mũi tên đều bắn tạt, chỉ có một mũi

duy nhất bắn trúng chân sói hoang.

Xung quanh ba con sói, tiếng động vang lên không ngừng.

Mười mấy hắc ảnh từ trong rừng phóng ra. Ba con sói cất tiếng tru thảm thiết, vội quay đầu bỏ chạy.

Một bóng đen tốc độ nhanh hơn mọi người mấy phần phóng tới, mục tiêu của hắn chính là con sói hoang trúng tên chạy ở cuối cùng. Tuyết rơi rất dày nhưng vẫn không ngăn được cước bộ của hắn. Hắn giống như một con báo nhanh nhẹn chạy trên mặt tuyết, dậm vào thân cây xung quanh để tăng tốc, không lâu sau đã đuổi kịp.

Biết không thể tránh né được, con sói bị thương tru lên tuyệt vọng, quay đầu lại, hai mắt lóe ánh sáng đỏ ngầu, xông tới phản công.

Bóng đen kia cất tiếng rít quái dị.

Hai chân hấn đạp mạnh lên thân cây mượn lực, một chân co một chân duỗi phi tới, một đạo ngân quang chói mắt chớp lóe giữa không trung, thân hình hai bên giao nhau, sau đó con sói tru lên thảm thiết, máu phun như suối, cái đầu nó đã lặn lông lốc ở một bên.

Bóng đen lặn mấy vòng trên mặt đất rồi mới nhanh chóng ngồi dậy, cất tiếng thở

nặng nề.

Hai con sói kia đã chạy rất xa, những bóng đen còn lại đuổi theo không kịp, đều hội tụ lại bên chỗ con sói chết. Chúng cởi bỏ lớp cây lá ngụy trang trên người ra, lộ những gương mặt còn rất non trẻ.

Đây là một bọn thiếu niên chừng hơn mười tuổi, bọn chúng thần sắc hăm mộ nhìn về thiếu niên đang ngồi trên mặt đất.

"Cửu Hào, ngươi thật lợi hại, có thể giết được một con!"

Thiếu niên tên gọi Cửu Hào thần sắc không chút vui mừng, hắn im lặng đứng

dậy, trên người băng bó khắp nơi. Hắn vốc một nắm tuyết rửa sạch vết máu trên thanh kiếm, sau đó đi qua xách con sói hoang lên, cất giọng bình tĩnh lạnh lùng không chút phù hợp với tuổi tác nói: "Đi tiếp, ta không muốn tối nay phải thiếu ăn đâu!"

Nghe Cửu Hào nói vậy, mấy thiếu niên nghĩ tới gì đó đều run lên, vội vàng lấy đồ ngự trang khoác lên người, rồi sau đó lại đi vào rừng.

Ở một eo biển bên cô đảo, một chiếc thuyền cỡ trung chế tạo bằng thép rỗng đang đậu.

Tuy không to lớn hùng vĩ như Kỳ tích

hiệu nhưng thuyền được cấu tạo thép rỗng màu đen nhánh thế này thì cho dù thuyền khác có to lớn hơn cũng không dám động vào, ở Lam Phong đại lục thuyền chủ yếu được chế bằng gỗ, chiếc thuyền này thực sự là bảo vật vô giá. Trên sàn thuyền phía trước có hai thân ảnh một cao một thấp đang đứng.

Thanh niên cao lớn lãnh tuấn có mái tóc đen nhánh, trên người mặc bì giáp màu đen, lưng đeo đoản kiếm. Đó chính là Dương Chính.

Thời gian một năm tịnh không lưu bất kỳ dấu vết nào trên gương mặt hắn. Sự thật là từ lúc rơi vào thế giới này trừ thân thể xuất hiện vết sẹo ra thì thân thể của hắn

đều ở trạng thái không bị lão hóa. Kiến thức nhân loại trước mắt không thể nào giải thích được hiện tượng kỳ dị này, bất quá Dương Chính đã từng thấy qua tầng lớp tồn tại như Ba Bỉ nên đối với biến hóa của thân thể cũng coi như bình thường.

Bên người hấn, tên tiểu tử Thụy Ngang giờ đã trưởng thành, từ thiếu niên biến thành thanh niên.

Mái tóc dài màu đỏ tùy ý xõa xuống vai, tháng năm đã khiến gương mặt vốn non nớt của hấn trở thành góc cạnh, từ cổ tới mang tai có một vết sẹo dài càng khiến cho hấn thêm vẻ lẳng lệt tàn khốc. So với một năm trước hấn đã còn vẻ sợ sệt nữa,

thân thể cũng rất cường tráng, tuy không cao nhưng lại nhanh nhẹn mạnh mẽ như báo, mang đến một cỗ áp bức cho người khác.

Một năm qua nhờ Dương Chính chiếu cố, hắn đã trở thành tâm phúc bên cạnh Dương Chính, thực lực nhanh chóng phát triển.

Vì vậy trong kế hoạch này của Dương Chính, nhóm bộ đội hạch tâm tinh nhuệ nhất sẽ do hắn lãnh đạo.

Bình thường huấn luyện sẽ do Thụy Ngang giám sát.

Qua một thời gian Dương Chính sẽ xuất

hiện, khảo hạch bốn người đến từ đại lục, hơn nữa còn lần lượt tuyển lựa lại.

KHảo hạch thế này đến nay đã là tám lần.

"Tám tiểu đội, tổng cộng là 328 người, hy vọng chúng có năng lực sẵn đủ thức ăn về trước khi mặt trời lặn." Thụy Ngang cất tiếng trầm đục nói, ngữ khí có chút bông đùa. Trong một lần chiến đấu với hải tặc, hắn bị công kích mãnh liệt, cổ họng bị trúng một đao, suýt chút đã rời đời, về sau tuy được Dương Chính cứu sống như thanh đới bị thương tổn không thể phục nguyên, thanh âm biến thành như vậy.

Bất quá Thụy Ngang không để ý chuyện đó, hắn thậm chí còn cảm thấy thanh âm như vậy mới đúng là nam nhân. Hơn nữa lúc tán gái cũng có thể thêm dầu thêm mỡ, thổi phồng câu chuyện... Thụy Ngang tuy chỉ 17 tuổi nhưng ở thế giới vốn có tục tảo hôn này thì hắn sớm đã không còn là xử nam.

Dương Chính bình thản nói: "Chưa chắc không có người, ta cược với người tiểu đội số 7 có thể quay về."

"Tiểu đội số 7? Bọn tiểu quỷ đó sao?"
Thụy Ngang kinh hãi, gương mặt lộ vẻ không tin.

Bọn thiếu niên được huấn luyện ở đây thì

tiểu đội số 1 đến số 4 là những thiếu niên từ 10 đến 16 tuổi, sau khi trải qua mấy tháng huấn luyện và thi tuyển, chúng có thể cùng hành động với người trưởng thành trên thuyền đội, chấp hành công tác trinh sát, canh gác, tiểu đội số 5 đến số 8 là những thiếu niên từ 10 đến 13 tuổi. Những hài tử này tuy có chút sức chiến đấu nhưng rõ ràng cần phải mài giũa nhiều, Dương Chính tuy không cấp nhiệm vụ cho chúng nhưng nói rõ với chúng rằng thức ăn của chúng không được tính chung với đại đội, muốn ăn thì phải tự đi săn, còn bọn hài tử 10 tuổi thì còn quá nhỏ nên Dương Chính chỉ có thể tập hợp chúng lại tiến hành huấn luyện.

Lần tới cô đảo này thực tế là để huấn

luyện bọn thiếu niên trên 14 tuổi, bất quá Dương Chính không biết vì sao lại yêu cầu Thụy Ngang đưa luôn bọn hải tử 13 tuổi đi cùng.

"Người không? Bọn đánh cược đi, nghe nói người còn có mấy bình Tuyệt ngọc quỳnh điêu."

Thụy Ngang nhanh chóng im miệng, cho dù hấn nửa tin nửa ngờ cũng không dám đưa mỹ tửu bảo bối ra đánh cược... Huống gì, một năm nay hấn sớm đã biết một việc, đánh cược với nam nhân này rất thê thảm, cho dù đã chọn bên có phần thắng nhiều hơn đi nữa.

Đêm tới quả nhiên có mấy chi đội ngũ

đem đủ liệt vật về.

Tiểu đội số 7 mà Dương Chính nói không ngờ lại nằm trong số đó, hơn nữa còn hơn cả tiểu đội có tuổi bình quân gần tới 14, liệt vật chúng mang về thậm chí còn có một con Xích vĩ hổ.

Thụy Ngang kinh ngạc vô cùng, Dương Chính lại rất bình tĩnh, chỉ đơn giản khích lệ chúng vài câu, sau đó thì giải tán.

"Sao có thể?" Thụy Ngang nhìn bọn thiếu niên đang vây quanh đồng lửa sưởi ấm nói.

Bọn thiếu niên này gương mặt vẫn còn vẻ

ầu trĩ.

Cho dù chúng đã trải qua 3 tháng huấn luyện, so với những người bằng tuổi thì thông minh, linh mẫn, cường đại hơn nhưng rốt cục vẫn chỉ là những đứa nhỏ mới 12 tuổi.

Săn mãnh thú trên cô đảo này tịnh không đơn giản như tưởng tượng, mãnh thú phổ biến ở Lam Phong đại lục hung tàn,狡 hoạt hơn xa ở địa cầu, những hài tử của tiểu đội số 7 tuy sức chiến đấu không tệ nhưng chúng chưa từng đơn độc đi săn, muốn săn được mãnh thú tịnh không dễ dàng, huống hồ chúng lại không quen với địa hình trên cô đảo.

Dương Chính chỉ về phía xa, một thiếu niên đang ngồi tựa lưng vào cây, cả người nằm khuất trong bóng cây, so với đám người đang náo nhiệt quanh đồng lửa thì hẳn lộ rõ vẻ cô tịch bất quần.

"Có thấy tên Cửu Hào đó không? Nếu như ta đoán không sai thì lập vật của tiểu đội số 7 ít nhất cũng có hơn 1 nửa do hắn săn được."

"Mới tới sao?" Thụy Ngang nhìn về thiếu niên, xác định rằng chưa từng nhìn thấy hắn. Máy tháng nay hắn phụ trách huấn luyện bọn thiếu niên hơn 14 tuổi vì sắp tới thời kỳ phát triển chủ lực nên phải gấp rút để cho một lứa này có thể nhanh chóng đưa vào đội ngũ ảnh tử.

"Còn nhớ 1 tháng trước ta tập kích một thuyền đội hải tặc không? Lúc đó Cửu Hào đang bị cầm tù trong một chiếc thuyền, khi ta để cho hắn đi thì hắn lại thỉnh cầu ta đưa cho hắn một thanh kiếm, nói với ta rằng hắn không có nhà để về, sau đó mới đi theo ta lên ngoại đảo, khi đó trên đảo còn có một nhóm thiếu niên cùng tuổi đang chờ thi tuyển. Ta công việc bề bộn nên đã quên hắn, kết quả Cửu Hào đã có thể gia nhập vào đội ngũ này."

"Nội dung thi tuyển hôm đó cũng là săn bắn giống hôm nay, ta quy hoạch một phạm vi tương đối an toàn, chủ yếu là khảo hạch năng lực cơ biến đồng thời

kích phát đầu chí của chúng. Ta hạn định bữa cơm tối chúng chỉ có thể ăn bằng vật mình săn được. Vì đang tiết đông nên tung tích dã thú rất ít, kết quả ngày đó đại bộ phận hài tử đều ôm bụng đói. Bất quá ngày đó ta nhìn thấy Cửu Hào mang về mấy con gà rừng, hơn nữa tay của hắn bị cắn nghiêm trọng, hắn lại không ăn miếng nào, đem gà rừng chia cho mấy đứa nhóc khác, lúc đó ta bắt đầu chú ý đến hắn, vì phạm vi ta quy hoạch không hề có mãnh thú, mà vết thương của hắn rõ ràng là bị mãnh thú to lớn cắn trúng. Ta từ miệng của mấy đứa trẻ khác mới biết ngày đó Cửu Hào đi ra ngoài phạm vi ta hạn định, tiến vào trong rừng, suýt chút nữa đã giết được một con báo nhưng rốt cục vì lần đầu đi săn, kinh nghiệm không đủ

nên bị cắn một cái, con báo kia bị thương bỏ chạy."

"Ta cũng không nói gì, ngày thứ hai tiếp tục khảo hạch, Cửu Hào bị thương vẫn xuất phát, đến tối không ngờ hắn lại đem về một con dã lang."

"Lần này trên người hắn có đến 7, 8 vết thương, cả y phục cũng bị xé rách nhưng thần tình thì... Người xem, chính là đáng vẻ này, cô tịch, lạnh lùng. Ngày thứ ba ta cũng không nói gì, Cửu Hào tiếp tục đi săn, quả nhiên đem về hai con dã lang. Bên người hắn có mấy đồng bạn cố định, hơn nữa ngay cả bọn thiếu niên vì muốn ăn no nên cam lòng chịu nghe lời hắn."

"Một tuần lễ sau đã không còn hài tử nào bị đói nữa."

Dương Chính nhếch mép, nhìn về phía thiếu niên, bên cạnh hắn có một mớ lập vật tùy ý bỏ đó, có một dĩa lang bị chém bay đầu, cả xương cũng bị chém cong vào, rõ ràng lực chém mạnh mẽ vô cùng.

"Đó chính là Cửu Hào săn được"

"Thủ kinh mạnh thật!" Thụy Ngang mở to mắt, một đao chém bay đầu dĩa lang thì hắn cũng làm được, bất quá vào lúc hắn 12 tuổi thì tuyệt đối không thể.

"Hài tử này rất có tiềm lực. Ta rất thích đưa hắn vào nhóm tử bộ đội."

"Dạ, đại nhân!"

Tu Lạc năm nay mới 12 tuổi, xuất thân từ ngư thôn Tân Bộ ven biển của vương quốc Âu Đăng.

Hắn có mái tóc ngắn màu xanh, tứ chi khá dài, hai mắt hẹp dài lấp lánh, linh hoạt phi thường.

Mẫu thân của hắn lúc sinh hắn ra thì đã chết, phụ thân hắn chính là quý tộc lụn bại. Thê tử y cho dù cảnh nhà sa sút vẫn đi theo y nên hai người yêu thương nhau rất thắm thiết. Thê tử khó sinh mà chết khiến cho y tính tình trở nên nóng nảy. Y cảm thấy Tu Lạc chính là người hại chết

thê tử mình nên vô cùng ghét bỏ oán hận đưa con này. Lúc còn nhỏ, Tu Lạc một ngày chỉ được ăn một bữa cơm, lại thường bị đánh đập. Do không được nuôi dưỡng đầy đủ nên lúc lớn lên so với lúc còn nhỏ còn yếu ớt hơn.

Lúc còn nhỏ nó đánh không lại bọn trẻ cùng thôn, về nhà không những không được phụ thân an ủi mà còn bị thêm 1 trận đòn.

Nhuyễn hà tử (con tôm mềm) chính là câu mắng phụ thân hắn thường mắng.

Vì ăn không no nên Tu Lạc rất hâm mộ những người trong phường săn, thú vui lớn nhất của hắn chính là xem họ huấn

luyện, bất quá phường săn thì ít nhất phải 16 tuổi mới có thể gia nhập. Thiên tính thích có thức ăn khiến cho Tu Lạc lúc nào cũng mong mình mau lớn lên.

Từ lúc năm tuổi, hắn mỗi ngày đều dùng gậy gỗ mô phỏng ngư xoa của phường săn tập luyện. Vì phải chống lại hải tặc và mãnh thú dưới đáy biển nên thành viên phường săn ai nấy đều có võ kỹ không tề.

Phụ thân hắn có kiếm thuật gia truyền, hơn nữa còn biết vài ma pháp nhỏ, cũng khá hiếm thấy trong giới bình dân, vì vậy là chủ lực của phường săn thôn Tân Bộ, Tu Lạc mắt thấy tai nghe nhiều nên tiến bộ nhanh chóng phi thường.

Hắn lén lút tập luyện, giấu diếm không cho phụ thân biết, trừ việc muốn tìm thức ăn, Tu Lạc còn muốn chứng minh cho phụ thân thấy hắn không phải là Nhuyễn hà tử, mà là con cháu ưu tú nhất gia tộc.

Từ tám tuổi, sau khi gia nhập vào đợt huấn luyện của phường săn thì Tu Lạc tiến bộ còn nhanh hơn nữa.

Hắn kiên trì khắc khổ luyện tập hơn xa người thường.

Đến năm nay hắn đã đánh bại được thiếu niên 16 tuổi cường tráng nhất của phường săn.

Nhưng người cha luôn gọi hắn là Nhuyễn hà tử đã chết.

Y chết trong một trận đại chiến với hải tặc Phong Ma.

Tu Lạc không có cơ hội tham gia trận chiến đó. Tuy hắn sớm có vũ lực tương đương với người thành niên nhưng vì vấn đề tuổi tác nên vẫn không thể ra biển. Sau khi hắn đánh bại đại thúc khuyển hắn về nhà thì đã tận mắt nhìn thấy thi thể phụ thân, y không thể nào mở mắt được nữa, cũng không thể nào mắng hắn là Nhuyễn hà tử.

Tu Lạc không khóc, vì từ nhỏ phụ thân đã không cho hắn khóc, mỗi lần khóc thì y

đều đánh hấn.

Tu Lạc đã quên mình từ bao giờ đã không còn khóc nữa.

Hấn trầm mặc suốt mấy ngày.

Cái chết của phụ thân tạo nên đả kích rất lớn với hấn, lúc trước khi phụ thân hay đánh đập hấn thì hấn chỉ hận sao y không chết sớm, nhưng đến lúc phụ thân nằm trước mặt, bất kể hấn hô hoán thế nào cũng không dậy thì Tu Lạc cảm giác cõi lòng trống rỗng.

Tất cả nỗ lực của hấn đã không còn đối tượng để chứng minh thì còn ý nghĩa gì?

Hắn lén trón vào một chiếc ngư thuyền ra biển.

Mấy tháng chờ đợi, cuối cùng hải tặc Phong Ma cũng xuất hiện, Tu Lạc tham gia chiến đấu, tự tay giết chết hai tên, cuối cùng bị bắt làm tù binh.

Lúc hắn bị hải tặc nhốt vào đáy thuyền chờ chết thì hải tặc Phong Ma đột nhiên bị một nhóm thuyền chặn đánh, đại bộ phận đều chết chìm đáy bể. NGày đó Tu Lạc nhìn thấy nam nhân tóc đen mắt đen kia, hắn tay cầm trường kiếm, ánh mắt lãnh đạm nhìn tất cả mọi việc diễn ra.

Hắn cũng không biết vì sao lại chọn lựa đi theo nam nhân này.

Cũng có thể do nam nhân này dễ dàng kết liễu mối thù giết cha của hắn, tuy rằng nam nhân này không hề biết tới quá khứ của hắn. Bọn hải tặc Phong Ma cường đại nhưng nam nhân này chỉ trở tay là dễ dàng tiêu diệt.

Nam nhân này còn lợi hại hơn phụ thân hắn vô số lần.

Chỉ cần được y thừa nhận thì phụ thân không thể nào gọi hắn là Nhuyễn hà tử.

Hiện tại Tu Lạc cảm thiết kiếm, im lặng ngắm nhìn bọn tiểu hài đang ăn uống.

Hắn bỏ hết quá khứ, bỏ luôn cái tên Tu

Lạc.

Hiện tại hấn tên Cửu Hào.

Tương lai sẽ ra sao, Cửu Hào không hề nghĩ tới.

Hấn chỉ biết, sẽ có một ngày hấn sẽ trở thành người mà không ai có thể khinh thị, thành người mà phụ thân cũng phải ngưỡng vọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 13 - Chương 7:

Khái niệm mới

S

au khi chuẩn bị hết mọi thứ, Dương Chính bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi mới.

Hôm qua, Đào nguyên đảo có 36 đứa bé được sinh ra, nhân số đã tăng đến 3000 người.

Đây cũng chỉ là nhân số của các thành viên Thái Lan Mễ Á gia tộc và những thành viên nòng cốt đủ tư cách tiến vào Đào nguyên đảo, hơn nữa Đào nguyên đảo cũng chiếm cứ tới 130 hòn đảo nhỏ

ở phía ngoài, không chế hải vực diện tích gần 3 vạn km vuông, cho dù so với diện tích của quốc gia lớn nhất Nam đại lục thì cũng không thua kém bao nhiêu.

Nhờ vào kỹ thuật hàng hải và thuyền đội tinh lương, sau một thời kỳ tích lũy, mọi thứ đã đi vào quỹ đạo chính, thế lực của Đào nguyên đảo phát triển với tốc độ kinh người, đó còn vì thiếu hụt nhân số chứ không thì tốc độ còn nhanh hơn nữa.

Nhân viên dưới quyền lên tới hơn 3 vạn nhưng đều phân bố ở trong hải vực rộng lớn, nhân thủ của Dương Chính thiếu hụt rất nhiều.

Bất quá thành tích như vậy cũng đã là sự

nghiệp vĩ đại kinh thiên rồi.

Cả Tác Bối Áo Phu cũng không dám tin gia tộc có thể phát triển nhanh như vậy, chỉ gần 1 năm mà thế lực lấy Đào nguyên đảo làm trung tâm hướng ra ngoài cho dù có lập quốc cũng dư sức, hơn nữa quá nửa đều là công lao của Dương Chính. Hắn và cỗ bảo thần bí cung cấp tài phú kinh người, sự huấn luyện chuyên nghiệp của hắn khiến người ta tắc lưỡi thầm khen phục.

Cho dù Dương Chính rất khiêm tốn, năng lực thủy thủ do hắn huấn luyện cũng không bằng thế gia hàng hải chuyên nghiệp Thái Lan Mễ Á, nhưng tạo nghệ trong chỉ huy tác chiến và huấn luyện lực

quân thì với nhãn quang của Tác Bối Áo Phu cũng nhìn ra hần vô cùng chuyên nghiệp.

Tên này chắc chắn có một quá khứ không hề đơn giản, Tác Bối Áo Phu phán đoán.

Bất quá cho dù y có suy đoán thế nào cũng không thể nghĩ tới Dương Chính có danh vọng cao đến cỡ nào ở Bắc đại lục. Danh hiệu Ma thần tướng quân đâu phải chỉ là nói chơi?

Lực lượng như vậy, cục thế phát triển như vậy vẫn chưa đủ.

Biết được uy thế đáng sợ của ngư nhân, Dương Chính biết Đào nguyên đảo có thể

bá chiếm một phương ở thế giới nhân loại cũng không thể nào chịu được một kích.

Hắn còn phải phát triển, còn phải khuếch trương.

Theo tin tức từ đại lục báo về, sản nghiệp dưới quyền Đào nguyên đã khuếch trương với tốc độ khủng bố, bất quá trước mắt Dương Chính vẫn còn chưa muốn khuếch trương ở phía đại lục.

Lam Mộng hải rộng lớn vô biên, chinh phục nó cũng khiến Dương Chính hao phí hết tâm tư.

Huống gì Đào nguyên lấy biển làm nhà,

ưu thế của họ chính là thuyền hạm vô địch, Dương Chính hiểu rất rõ điều này nên hẳn tuyệt không buông bỏ.

Hiện tại Đào nguyên thiếu hụt nhất chính là nhân thủ, nếu như lén lút tuyển người từ đại lục thì quá chậm. Bắc đại lục không giống như Nam đại lục chiến tranh liên miên, tín ngưỡng cũng tương đối thống nhất, giáo nghĩa của Thánh hỏa giáo đã lan truyền khắp thiên hạ. Vì vậy một lượng lớn nhân khẩu biến mất tuyệt đối sẽ khiến người ta cảnh giác. Tuy Dương Chính tự tin không có quốc gia nào có thể tiến vào biển tìm Đào nguyên đảo tra xét nhưng Dương Chính cũng không muốn bộc lộ thế lực ngầm của Đào nguyên.

Thế gian này có rất nhiều việc Dương Chính không thể khống chế được.

Ví như đang tồn tại cỡ Ba Bể, ví như người thần bí cấp bản vẽ cho Thái Lan Mễ Á gia tộc. Rừng lớn thì loại chim nào cũng có, ai có thể bảo đảm việc gì cũng không thể xảy ra? Sau khi biết qua bọn NGư nhân thì cho dù thế giới có bị hủy diệt Dương Chính cũng không lấy làm kỳ quái.

Đào nguyên còn chưa đủ mạnh.

Vì vậy hắn chỉ có thể chọn lựa con đường thâm lặng.

Đã không thể gây chú ý cho đại lục, hải tặc biến thành lựa chọn duy nhất của Dương Chính.

Hắn chiếm cứ Lam Mộng hải, đi đánh cướp hải tặc khắp nơi, cho dù không có năng lực tiến nhập thâm hải như Đào nguyên nhưng ở vùng duyên hải, hải tặc cũng hung hăng vô cùng.

Thời gian 1 năm, Dương Chính xuất kích khắp nơi, ít nhất cũng đã hủy diệt hơn trăm chi thuyền đội hải tặc, cầm tù mấy ngàn tên, nhốt chúng ở ngoại đảo làm công tác. Ở Lam Mộng hải rộng lớn nguy hiểm khó dò này, không có thuyền giống như mất đi hai chân, vì vậy Dương Chính không lo bọn hải tặc có thể lẩn trốn.

Mỗi hải đảo đều có một đội cảnh vệ chuyên nghiệp, hơn nữa trừ một số thuyền có hạn mỗi tháng vận chuyển lương thảo đến thì trên hải đảo không có chiếc thuyền nào.

Nếu không muốn chết đói thì bọn hải tặc chỉ có thể khuất phục.

Không phải Dương Chính tàn nhẫn, những tên hải tặc này đều phạm những tội cho dù bị giam cầm cả đời cũng còn nhẹ.

Bất quá Dương Chính không muốn làm thế.

Không chế nhân tâm thế nào cũng là một

môn học vẫn, cho dù chỉ là bắt giữ bọn hải tặc làm khổ sai thì Dương Chính cũng phải lợi dụng hợp lý.

Không thể để cho bọn chúng cảm thấy cuộc sống không còn chút hy vọng gì thì nô lệ mới nỗ lực làm việc.

Dương Chính áp dụng cách quy trách nhiệm sản xuất cho bọn hải tặc trên đảo.

Hắn đem công tác sản xuất phân phó lại, trả theo lương khoán, thống nhất chế độ ăn mặc.

Thức ăn tịnh không có nhiều, mà bọn hải tặc phải tự mình dùng tiền lương để mua, ai làm nhiều thì có nhiều tiền, tất sẽ có

cuộc sống tốt hơn.

Hơn nữa trên đảo cũng không phải không có thú vui, Dương Chính mỗi thời gian lại phái một đội giải trí chuyên nghiệp đến hải đảo diễn xuất, ngoài ra Dương Chính còn thành lập ban học tập trên mỗi hòn đảo, giúp cho bọn hải tặc không biết 1 chữ có cơ hội tiếp xúc với văn học thi ca các loại nghệ thuật.

Tuy không có nữ nhân thì rất dễ xảy ra phiền phức nhưng phong cách ngoan độc của Dương Chính đã được bọn chúng quán triệt. Hắn tính không cần để ý để ra tay giết gà dọa khỉ, dưới áp bức tử vong thì dục vọng thực sự không đáng kể. Dương Chính tin rằng chỉ cần vận dụng

thủ đoạn hợp lý thì bọn hải tặc có kiệt ngạo bất thuần hơn nữa cũng phải hòa nhập vào sinh hoạt bình ổn này.

Bọn chúng lảng tích trên biển, đánh cướp khắp nơi không phải vì miếng cơm manh áo sao?

Suy cho cùng người trời sinh thích tác ác cũng rất ít, cho dù thực sự có một hai tên thì chỉ cần lộ mặt liền bị Dương Chính giết sạch.

Sự thật không ngoài dự liệu của Dương Chính, trong cuộc sống an bình trật tự hàng ngày, bọn hải tặc càng lúc càng trở nên thật thà. Dương Chính đối với chúng cũng khá quảng đại, trừ mỗi tháng phải

hoàn thành công việc thì còn có 5 ngày đi chơi bởi thỏa thích. Chúng có thể đi khắp nơi trên đảo, muốn bắt cá hay săn thú gì cũng được.

Ban học tập có hiệu quả không tệ, trong bọn hải tặc không phải là không có kẻ thông tuệ, nhiều người tiến bộ phi thường.

Người có cơ hội học tập, thậm chí có nhiều người giỏi hơn còn được tuyển chọn để huấn luyện riêng, lại còn được tiền lương cao hơn kẻ khác.

Điều này đã kích phát nhiệt tình của bọn hải tặc đến cực điểm.

.....

Đó chỉ mới là bước khởi đầu, Dương Chính còn nhiều kế hoạch phía sau, hẳn chuẩn bị phát hành giấy chứng nhận thân phận trong Đào nguyên đảo, giống như tiền thân của giấy chứng minh nhân dân thời hiện đại.

Cần phải tạo cảm giác cho người dân rằng họ thuộc về một quốc gia, thế lực của Đào nguyên ngày càng cường đại, nhân số càng lúc càng nhiều, nếu như chỉ dựa vào lợi ích trước mắt để duy trì thì cơ cấu to lớn này không thể duy trì được lâu. Lịch sử đã chứng minh bất cứ vương quyền, quân quyền nào đều không phải là vũ khí tốt nhất để khống chế dân chúng.

Chỉ có cách làm cho người dân có cảm giác đây là quốc gia của mình, không cần đến lợi ích kim tiền mới có thể khiến họ có tinh thần phấn đấu vô tư, đó mới là nguồn lực cường đại nhất.

Vì vậy, Dương Chính cần phải khai sáng một chế độ chưa từng có trước đây.

Hắn phải bồi dưỡng tinh thần dân tộc cho người dân nơi đây, khiến họ yêu quý mảnh đất này.

Cho dù con đường này rất dài nhưng hắn tin rằng đây là quy tắc duy nhất có thể đối kháng với ngu nhân.

"Đào nguyên là nhà ta, ta yêu quý nhà ta."

"Mọi người vì mình, mình vì mọi người."

"Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách."

.....

Những khẩu hiệu hình thức này lần đầu xuất hiện trên đại địa.

Đừng coi nhẹ chúng, đừng cười chê chúng, ở thế giới mà tinh thần rất nghèo nàn này, những khẩu hiệu đơn giản đó lại có lực lượng người thường khó lòng

tưởng tượng được. Dương Chính tin rằng chỉ cần mỗi ngày đều niệm câu ma chú này vài lần thì sớm muộn gì những khẩu hiệu đó sẽ bắt rễ trong lòng người ta, dù rằng 1 ngày 2 ngày, 1 năm 2 năm vẫn còn chưa thấy được tác dụng.

Nhưng 10 năm, 20 năm thì sao?

Loại giáo dục tẩy não này chính là một loại văn hóa mới, đặt ra nền móng cho một nền văn minh mới.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói thì nhân loại phát triển phải trải qua giai đoạn này, Dương Chính chẳng qua chỉ đi trước một bước. Tuy hướng đi cuối cùng của nhân loại là dung hợp, không còn giới hạn

giữa quốc gia này với quốc gia kia
nhưng trước mắt mục tiêu đó còn quá xa
vời.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 13 - Chương 8:

Kim khô lâu

M

ấy tháng gần đây Bắc Yết hải vực gió lặng sóng yên.

Các thương đội thường bị hải tặc đánh cướp trên đường hàng hải hiện nay hiếm khi nhìn thấy hải tặc, các thôn trang ven biển còn yên bình hơn cả nửa năm trước.

Trong 1 năm nay, hơn trăm chi thuyền đội hải tặc không ngừng thất tung một cách quỷ dị, bọn hải tặc còn lại giống như một bầy dê bị sói đuổi, chỉ có thể run rẩy nằm phục trong biển không dám khinh

suất ra ngoài.

Chúng đến hiện giờ cũng không biết là lực lượng nào đã không ngừng hủy diệt bọn hải tặc.

Đến nay những thuyền đội hải tặc không có một người chạy thoát khiến cho bọn chúng không biết gì về tình hình hiện tại, gần đây có vô số truyền ngôn phát tán rộng rãi trong nội bộ bọn chúng, có người nói là Hải thần nổi giận, có người nói là quân chính quy ven biển tổ chức hoạt động tiêu diệt hải tặc với quy mô lớn...

Rốt lại bất kể là lưu ngôn gì đều là chỉ những dấu hiệu bất tường về ngày tàn của

hải tặc.

Khi lưu ngôn giống thế ngày càng trở nên trầm trọng thì tất cả thuyền đội hải tặc đều bị lực lượng bên ngoài đàn áp, quan hệ với nhau vốn rất phức tạp nhưng giờ đây chúng không còn lòng dạ nào tự tàn sát lẫn nhau... Cho dù đầu lĩnh hải tặc ngu ngốc đến cỡ nào cũng không muốn hao tổn thực lực, bằng không sẽ bị diệt vong.

Vì vậy chúng không hẹn mà cùng nghĩ tới truyền kỳ trên biển: Kim khô lâu.

Kim khô lâu là một danh hiệu, đại biểu cho hải tặc cường đại nhất của Bắc Yết hải vực, bọn chúng có quy mô hơn 1000

người, còn có 3 chiếc Bát ngôi thuyền, thậm chí còn có cả cao cấp ma pháp sư.

Lực lượng như vậy rất hiếm thấy trong hải tặc. Khác với các thế lực hải tặc lâu đời khác, Kim khô lâu quật khởi đây về thần bí và truyền kỳ. Thời gian chúng quật khởi chỉ trong ba năm ngắn ngủi, hơn nữa còn phát triển một cách mạnh mẽ nhanh chóng, thậm chí còn đồ diệt hải tặc Trảm phong mạnh mẽ nhất trong Bắc Yết hải vực.

Sau khi đồ diệt Trảm phong, chúng chiếm cứ quần đảo Huyết san hô, tự nhiên đứng vào vị trí thủ tịch của liên minh hải tặc.

Cho dù Bắc Yết hải tặc là một lũ ô hợp rời rạc như cát biển, cái gọi là liên minh hải tặc chỉ là một danh từ trống rỗng, nhưng thuyền trưởng của Kim khô lâu chấp hành vị trí chủ tịch càng giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, từ trước đến nay không hề xuất hiện trước mặt mọi người lần nào.

Nhưng lần này, áp lực bên ngoài quá lớn khiến cho bọn hải tặc cuối cùng phải liên hợp dâng thư cầu cứu Kim khô lâu.

Tình trạng trước mắt chỉ có Kim khô lâu mới có tư cách liên hợp hải tặc, điểm này không ai có thể hoài nghi.

Ngày 15 tháng giêng, đảo Huyết san hô.

78 chi hải tặc còn lại của liên minh đều tụ tập tại nơi đây.

Cuối cùng Kim khô lâu cũng có một hồi đáp khiến chúng cảm thấy ấm áp trong mùa đông giá này, Kim khô lâu đáp ứng chủ trì bọn hải tặc liên thủ.

Cũng có thể là Kim khô lâu đã cảm thấy áp lực đến từ bóng tối.

Quần đảo Huyết san hô địa hình phức tạp nổi danh trên biển. Nơi này có mấy ngàn hòn đảo lớn nhỏ, đá ngầm rất nhiều, thậm chí còn có xoáy nước ngầm trong quần đảo, thuyền bình thường không quen địa hình nếu như lỡ tiến vào thì rất ít khả

năng có thể còn sống thoát ra.

Huống gì, chiếm cứ quần đảo huyết san hô chính là hải tặc Kim khô lâu, bọn chúng đã trú đóng nơi này ba năm, đã cải tạo quần đảo huyết san hô thành tường đồng vách sắt. Không thể không nói người lãnh đạo của Kim khô lâu chính là một thiên tài, biến quần đảo huyết san hô thành một thể thống nhất, một khu vườn khoái lạc tiêu diêu trên biển.

Nơi này vốn là cấm địa, hôm nay chủ nhân Kim khô lâu lần đầu tiên mở ra cho bọn hải tặc tiến vào.

Bất quá Kim khô lâu cũng chỉ cho những người đầu lĩnh của hải tặc tiến vào mà

thôi, tất cả thuyền hải tặc và hải tặc thông thường đều bị giới nghiêm ở ngoài.

Lúc bọn đầu lĩnh hải tặc theo sứ giả Kim khô lâu đi vào thì bọn chúng ai nấy đều kinh hãi.

Đã lâu không tới nơi này kể từ khi quân đảo Huyết san hô bị Kim khô lâu chiếm đóng, giờ đây hiện lên trước mắt chúng một tòa bảo lũy vững chắc trên biển giống như mê cung.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại thấy thuyền tuần tra qua lại, hơn nữa ở mấy tuyến đường trọng yếu, xoáy nước, đá ngầm, thậm chí còn bố trí cả hàng rào, chông nhọn, thế mà thuyền của Kim khô

lâu qua lại quần đảo Huyết san hô dễ thủ khó công này vô cùng nhẹ nhàng, giống như u linh, thậm chí không biết lúc nào nó đã xuất hiện phía sau mình.

Bọn đầu lĩnh hải tặc đều kinh hoàng trước thực lực cường đại của Kim khô lâu, thầm nhủ mình may mắn không chọc vào con hung thú trên biển này.

Hiện tại chúng chỉ hy vọng Kim khô lâu thực sự có thể đáp ứng liên hợp, như vậy chúng coi như đã tìm được một tòa núi chắc chắn để dựa vào.

Thuyền sứ giả đi cả một thời thần thì chủ đảo Huyết san hô mới hiện trước mắt mọi người.

Quần đảo Huyết san hô kéo dài liên tiếp đến mấy chục km, diện tích rộng lớn kinh người, rừng cây dày đặc, quái thạch vươn cao, địa thế theo hình bậc thang dần dần hướng lên cao, hơn nữa còn có sơn động thiên nhiên, hiện tại đã được cải biến thành mật đạo đi khắp quần đảo, thực sự có thể gọi là một tòa thành kiên cố trên biển.

Người dẫn đường trên thuyền sứ giả đưa tay giới thiệu với 78 đầu lĩnh hải tặc: "Chủ đảo Huyết san hô đã được Phó tướng quân bọn ta đặt tên là Thập tự đảo, tất cả thành viên Kim khô lâu đều được gọi là Thập tự quân.

Phó tướng quân? Thập tự đảo? Thập tự quân?

Là thứ quỷ quái gì chứ?

78 tên đầu lĩnh hải tặc đầu óc đều trở nên mơ hồ.

Con mẹ ngươi, một tên hải tặc lại tự xưng Phó tướng quân? Còn có Thập tự quân? Bộ thực sự cho mình là quân chính quy hay sao, chẳng qua cũng chỉ có vài chiếc thuyền rách nát. Bọn đầu lĩnh hải tặc trong lòng khinh bỉ nhưng ngoài mặt chẳng tỏ vẻ gì, trái lại còn nhao nhao tán dương Phó tướng quân anh minh thần võ, đúng là lão đại của Kim khô lâu.

Còn có mấy tên mặt dày tán dương: "Ta thấy nên gọi là tướng quân!"

Vỗ mông ngựa rân trời như vậy, ngờ đâu tên dẫn đường sắc mặt trầm xuống, thấp giọng quát: "Im. để Phó tướng quân biết thì coi chừng cái đầu của các ngươi."

Bọn đầu lĩnh hải tặc ngẩn ngơ, người dẫn đường nói tiếp: "Danh hiệu tướng quân các ngươi ai cũng không được nhắc tới, càng không được nói tới Phó tướng quân nên là Tướng quân rầm chó gì cả. Năm xưa huynh đệ ta có người nói câu này liền bị Phó tướng quân rút đi nửa cái mạng. Các ngươi nên biết, chức vụ tướng quân chỉ thuộc về một người nhưng y hiện không ở đây, vì vậy phó tướng quân

tạm thời thống lĩnh bọn ta."

Lúc người dẫn đường giải thích thì thần sắc của hắn cũng lộ vẻ kỳ quái.

Bởi vì "tướng quân" mà phó tướng quân nhắc tới đó là ai?

Cho dù là người trong Thập tự quân cũng đều mơ hồ không rõ.

Cho dù Thập tự quân từ đầu đến cuối đều do phó tướng quân sáng tạo ra nhưng y tuyệt không tự xưng mình là lão đại. Lão đại... chỉ có một người, là đại ca của ta, các người phải hiểu rõ chuyện này!

Đó chính là câu mà phó tướng quân hay

nói nhất, hiện tại bất kỳ ai cũng đều hiểu người có thể không tôn kính ai nhưng tuyệt không thể bất kính với tướng quân hư vô mờ mịt đó, bằng không thì sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Thuyền sứ giả đã cập bờ cảng Thập tự đảo.

Thập tự đảo hôm nay đã phát triển ra một thể hệ thành trấn hoàn thiện phi thường.

Đảo không chỉ có bến cảng hoàn bị, thậm chí còn có xưởng đóng thuyền quy mô không nhỏ.

Hơn nữa khi người dẫn đường đưa bọn hải tặc đi vào trong đảo thì chúng phát

hiện trên đảo giới bị sâm nghiêm, cứ cách 100 mét thì có 1 trạm canh, còn có đội tuần tra tuần phòng khắp nơi, bất kỳ nơi nào phát sinh tình huống khác thường thì đều có thể nhanh chóng chi viện.

Bọn binh sĩ đều mặc trang phục như nhau, tiêu chí trừ khô lâu màu vàng ra còn có một cây thập giá nhỏ máu cực lớn cắm trên khô lâu.

Bọn hải tặc trên đường đi, không ngờ binh sĩ không nhìn chúng nửa mắt, chỉ làm thủ tục giao tiếp thông thường, kỷ luật nghiêm mật tuyệt không thua gì quân chính quy.

Bọn hải tặc lúc này kinh hãi vô cùng.

Thậm chí chúng còn cảm thấy khùng bố, trước nay chúng chỉ cho Kim khô lâu là một chi hải tặc thực lực mạnh hơn mà thôi nhưng dù có xuất chúng tới đâu thì cũng chỉ là hải tặc, cũng có dáng vẻ hải tặc, mặt đầy râu, quần áo lam lũ, đầu tóc rối bù, ô ngôn uế ngữ. Nào ngờ...

Con mẹ nó!

Bọn khốn này là con mẹ gì đây?

Chúng nghi hoặc không biết mình có đi lầm vào doanh trại quân chính quy hay không.

Khi chúng đi tới trung tâm hòn đảo thì

mắt cơ hồ muốn lọt khỏi tròng.

Mẹ nó! Thành trấn!

Đúng là thành trấn!

Một tòa thành trấn "hoành vĩ" thực sự, tuy không bằng đại thành trên đất liền nhưng một tòa thành cỡ này xuất hiện trên biển thực sự cơ hồ là ảo giác.

Bọn hải tặc đều dụi mắt, không dám tin những gì trước mắt là sự thật.

Còn người dẫn đường vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng khóe môi hơi nhếch biểu lộ y đang rất kiêu ngạo.

Y có lý do kiêu ngạo, một tòa thành thị trên biển cũng có một phần công lao của y, đây chính là kết quả ba năm nỗ lực không ngưng nghỉ của Thập tự quân.

"Đi thôi, phó tướng quân đang chờ các người trong thành, sau khi ngài gặp các người xong thì ta sẽ đưa các người đi tham quan Thập tự thành, suy cho cùng các người đã nhiều năm chưa từng có cảm giác đi dạo chơi trong thành trấn, chắc cũng có chút mong chờ."

Đúng vậy! Là hải tặc, chúng đã mất đi tư cách hành tẩu trên đất liền.

Thế giới phồn hoa như vậy đã lìa xa chúng từ rất lâu, không ngờ còn có thể tự

thân trải nghiệm qua, hơn nữa chúng còn có thể ung dung không sợ đội cảnh vệ lúc nào cũng có thể xông ra bắt giữ.

Bọn hải tặc đi theo người dẫn đường vào trong thành trấn.

Trên đường đi, Thập tự thành phần hoa đã khiến chúng đại khai nhãn giới, thương điểm, tửu quán, quán cơm, đồ trường đều có đủ. Nơi này không chỉ có Thập tự quân mặc quân phục mà còn có rất nhiều lão nhân, tiểu hài, phụ nữ. Nơi đây thực sự đúng là một thành thị, nếu như không phải đi thuyền đến đây quá lâu thì bọn chúng tuyệt không dám tin có một địa phương giống như kỳ tích này.

Phủ phó tướng quân ở trung tâm thành thị.

Nhưng phủ phó tướng quân tịnh không lớn, chỉ chừng mấy trăm mét vuông, hơn nữa bên cạnh đó còn có một tòa phủ tướng quân hùng vĩ dị thường, diện tích đến mấy ngàn mét vuông, đình đài lầu các, cầu nhỏ suối phun, xa hoa tinh mỹ vô cùng, so ra thì phủ phó tướng quân nghèo hèn giống như ô chó.

Bất quá tòa phủ tướng quân hoành vĩ này tới nay vẫn chưa có ai vào ở, chỉ phái người quét dọn định kỳ.

Bên phủ tướng quân chính là sảnh nghị sự.

Bọn hải tặc theo chân người dẫn đường căng thẳng bước vào. Trên đường đi nhìn thấy thực lực khủng bố của Kim khô lâu, bọn chúng không còn dám nghĩ tới thân phận liên minh. Bọn chúng nhìn ra Kim khô lâu căn bản không cần kết minh với chúng, cho dù 78 chi hải tặc liên hợp lại cũng không có thực lực khiêu chiến với Kim khô lâu, huống chi bọn chúng mỗi người đều có toan tính khác nhau, cừu hận trong nội bộ cũng rất nhiều.

Lúc này chúng chỉ sợ Kim khô lâu nhất cử diệt hết bọn chúng, thống nhất Bắc Yết hải vực.

Tâm tình thắc thỏm bất an, bọn hải tặc đi

vào trong sảnh nghị sự kết cấu đơn giản nhưng mang khí thế bất phàm.

Lúc này 28 cột đuốc trong sảnh nghị sự đều được đốt lên, ánh lửa bùng bùng, chiếu rọi mặt thảm đỏ tươi lót bên dưới.

Cả tòa sảnh nghị sự tuy rộng lớn nhưng lại hoàn toàn tách biệt với thế giới lạnh lẽo bên ngoài.

Phía đối diện cái bàn dài bằng đá, một người toàn thân vận áo bào màu trắng, thần sắc an định, dáng vẻ trẻ tuổi đang tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi toàn bộ hải tặc đều vào trong, người tuổi trẻ này mới chậm rãi mở mắt

ra.

Tim mọi người đều đập mạnh, người tuổi trẻ này diện mạo tuấn tú nhưng nửa gương mặt đã bị một cái mặt nạ bằng bạc che khuất, ánh mắt đỏ rực như nhuộm bằng máu.

Thoạt nhìn hắn ta nửa giống như nhân loại, nửa giống như ác ma.

Cho dù lúc này hắn đang mỉm cười nhưng bọn hải tặc đều cảm thấy hoảng sợ đến mức muốn quay đầu bỏ chạy.

.....

Đào nguyên đảo.

"Đa đa!" Dương Chính vừa bước trong nhà, một bóng người màu trắng giống như hồ điệp bay tới/

Dương Chính vừa đưa tay đón lấy thì môi cảm thấy bị một làn môi mềm mại khác bịt lấy.

"Chụt!" Một tiếng vang lên.

Dương Chính thần sắc ngại ngùng, còn bé gái trong lòng hắn lại cười hi hi, ôm lấy cổ hắn không buông.

Mấy tên hộ vệ theo sau Dương Chính nhin không được đều bật cười.

Dương Chính mắng: "Trái dưa ngốc này, học đâu ra cái trò đó?"

Mật Tuyết Nhi nói tỉnh bơ: "Lần trước con thấy Vi Lạp tỷ tỷ và Ca Đạt Nhĩ ca ca lén lút làm vậy trong rừng."

Một tên hộ vệ tuổi trẻ đứng phía sau Dương Chính sắc mặt tức thì đỏ bừng.

"Sau đó con hỏi Mã Đức Liên Na tỷ tỷ hôn môi hay hôn má thân mật hơn, Mã Đức Liên Na tỷ tỷ nói hôn môi là thân mật nhất. Đa đa, chúng ta thân mật đi." Mật Tuyết Nhi nhập gia tùy tục, hiện tại đã gọi Dương Chính là đa đa.

Mã Đức Liên Na vừa đẩy cửa phòng

bước ra nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Dương Chính hết biết nói gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn Mã Đức Liên Na, sau đó ôm Mật Tuyết Nhi vào trong, vừa đi vừa dạy bảo: "Mật Tuyết Nhi, con nhớ rõ, không thể tùy tiện hôn môi, hôn má là lễ tiết, hôn môi... à, rốt cục thì không được tùy tiện hôn môi người khác, biết không, đặc biệt là nam hài tử thì càng không được phép!"

Dương Chính ngữ khí hơi nghiêm khắc, những chuyện loại này nhất định phải dạy dỗ cho kỹ càng.

"Yên tâm, con chỉ hôn môi một mình ba

ba thôi, ba ba không cần ganh tỵ đâu!"
Mật Tuyết Nhi nét mặt đầy vẻ ngây thơ.

"....."

Dương Chính đầu óc choáng váng. Cái này... rốt cục là ai dạy dỗ Mật Tuyết Nhi?

Xem ra gần đây mình quá bận, đợi sau này rảnh rồi nhất định tự mình dạy dỗ lễ nghi cho Mật Tuyết Nhi.

"Tiểu Hắc đâu?"

Ôm Mật Tuyết Nhi chơi đùa một lát, Dương Chính chợt nhớ tới Tiểu Hắc.

Mật Tuyết Nhi miệng méo xệch, mắt lóng lánh ánh lệ: "Đa đa, cha lâu rồi không ở nhà, Tiểu Hắc gần đây không hay về nhà."

Dương Chính lòng trầm xuống, nhìn không được ôm chặt Mật Tuyết Nhi vào lòng. Tuy gần đây Mật Tuyết Nhi đã hòa nhập vào Đào nguyên nhưng người thân mật chỉ có mình hắn, Tiểu Hắc cũng là loài khác, còn người khác thì không tiện thân cận, cho dù là Mã Đức Liên Na cũng không thể quá gần gũi với Mật Tuyết Nhi.

Gần đây hắn đã sơ ý với nó.

"Được rồi, Mật Tuyết Nhi đừng khóc!

Mấy ngày này ta sẽ ở cùng con, sau khi sắp xếp xong, ta đưa con về thành bảo chơi đùa một thời gian được không?"

"Thật không?" Mật Tuyết Nhi ánh mắt sáng lên, Đào nguyên tuy đẹp nhưng thành bảo mới chân chính là nhà của nó, ở đó mọi thứ nó đều quen thuộc.

"Đương nhiên là thật!"

"Đa đa, cha thật tốt!" Mật Tuyết Nhi phá lên cười, đột nhiên dùng sức hôn môi Dương Chính.

"Quả dưa ngốc!" Dương Chính xoa đầu nó.

.....

"Liên minh hải tặc? Kim khô lâu?"

Trong sảnh hội nghị ở trung tâm Đào nguyên, Dương Chính và mấy nhân vật trọng yếu đang ngồi bàn bạc với nhau.

Tát Phân, Tác Bối Áo Phu đều có mặt ở đó.

Đến nay Đào nguyên tuy không an bài vị trí rõ ràng nhưng vị trí lãnh đạo của Dương Chính tựa hồ không ai thách mắc, cả Tác Bối Áo Phu cũng cố ý ngồi bên dưới hắn. Tuy Thái Lan Mễ Á gia tộc nội bộ vẫn còn bất hòa nhưng không ảnh hưởng gì tới đại cục.

Ảnh tử bộ đội sớm đã hoạt động trong bóng tối.

Thụy Ngang là người chấp hành trong bóng tối của Dương Chính, trung thực hoàn thành nhiệm vụ tình báo.

Đây vốn là loại tổ chức tình báo kiểu như Khắc Cách Bột (KGB).

Đối nội đối ngoại đều phải giám sát, Dương Chính một mực nắm giữ đại quyền trong tay, Đào nguyên tuyệt không thể đi chệch hướng hấn vạch ra.

Hắn nắm tường tận tư liệu của người Đào nguyên, đương nhiên tình báo nội bộ

từ bọn hải tặc cũng là công lao của Ảnh tử bộ đội.

78 chi hải tặc đó sớm đã có người của Ảnh tử bộ đội tiềm phục, hành tung của chúng Dương Chính đều nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ hơi phiên toái là khi kết minh thì chỉ có đầu lĩnh mới được tiến vào trong Kim khô lâu, vì vậy tư liệu có được ít đến đáng thương.

Đây là một chi hải tặc thần bí không thể nào đoán định thực lực.

Đây cũng là một địch thủ xứng tầm kẻ thù khi Đào nguyên bắt đầu khuếch trương.

Bất quá Dương Chính tuy trọng thị địch

nhân nhưng tư thái lúc nào cũng quán triệt việc tiêu diệt chúng. Kim khô lâu không thể nào ngăn cản được bước chân của Đào nguyên.

Quyển 13 đã kết thúc. Liệu Dương Chính có thể đánh bại được Kim khô lâu hay không? Phó tướng quân thần bí đó là ai? Còn vị tướng quân y nhắc tới rốt cục là ai? Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết sau bao năm si mê tìm kiếm, bây giờ hai nàng ra sao? Liệu sau khi đạp nhập Thánh vực, trở thành Kiếm thánh nhưng hai nàng có cắt đứt được tơ tình ngày trước không? Dương Chính trở về Nam đại lục sẽ gây ra những phong ba gì. Mời các bạn đón xem quyển 14

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 14 - Chương 1: Trước trận chiến

T

ình trạng ở quần đảo Huyết san hô cũng giống thế.

Cái gọi là liên minh chỉ trong một đêm đã hoàn thành.

78 tên đầu lĩnh hải tặc đứng trước ưu thế áp đảo của Kim khô lâu căn bản không có chút tư cách nào để đàm phán.

Hơn nữa sau khi Kim khô lâu đưa ra đề nghị quá mức dụ hoặc thì bọn đầu lĩnh hải tặc liền thông minh chọn lựa quy

phục. Đây kỳ thực chính là một giao dịch rất đơn giản. Kim khô lâu có thể cho tiền cho thuyền để cho 78 chi hải tặc sinh sống đầy đủ, bọn chúng thậm chí không cần phải tiếp tục mạo hiểm đánh cướp thương đội, điều kiện hậu hĩ như vậy chúng sao có thể không đáp ứng?

Mặc dù trên danh nghĩa chúng vẫn còn độc lập nhưng bọn hải tặc đều ngầm hiểu rõ chúng đã nằm trong tay của Kim khô lâu.

Thành viên của chúng đều bị cải tổ lại, do giáo quan của Thập tự quân huấn luyện nghiêm khắc. Chiến thuyền của chúng sau khi được tuyển lựa thì chỉ có những chiếc thuyền nào từ bốn cột buồm

trở lên mới có thể gia nhập biên chế thuyền đội chiến đấu. Loại huấn luyện này hoàn thành trong thời gian cực ngắn.

Không giống như Đào nguyên, huấn luyện của Thập tự quân nghiêm khắc đáng sợ hơn nhiều.

Hơn nữa bọn hải tặc phản kháng đều bị trấn áp bằng bạo lực. Sau khi tên giáo quan Thập tự quân sử dụng một thanh đao kỳ quái triển hiện một loại đao pháp hung mãnh vô cùng đánh gục mười mấy tên hải tặc thì thanh âm phản kháng cũng trở nên yếu ớt.

Phụ trọng bào, bơi lặn cự ly dài, tiên thuật, còn có đao thuật hung mãnh kỳ

quái kia... Các loại huấn luyện này so với quân chính quy còn phức tạp và nặng nề hơn.

Quá trình huấn luyện cũng là quá trình tuyển lựa, ai có năng lực thì được lưu lại, tệ hơn thì tiến nhập vào cơ cấu hậu cần, đãi ngộ giữa chúng cũng khác nhau, bất quá so với lúc làm hải tặc ăn 1 bữa biết 1 bữa thì còn tốt hơn rất nhiều.

Đợt liên minh này chính là Kim khô lâu nhất thống Bắc Yết hải vực. Hậu quả trực tiếp nhất chính là lần tới Dương Chính đánh cướp hải tặc thì phải đụng độ với Kim khô lâu.

Ngày đó tình không còn xa.

Đào nguyên phát triển đến mức cực hạn, nhân thủ đã quá mức thiếu thốn.

Dục vọng khuếch trương tràn đầy trong lòng người Đào nguyên, quân đội chiến ý ngất trời.

Sau khi đào tạo được một lớp ma pháp sư thủy hệ từ trong di tích ma pháp ra, Dương Chính cuối cùng đã quyết định hành động.

Thuyền đội chiến đấu nhỏ của Đào nguyên đã tiến gần đến quần đảo Huyết san hô, hơn nữa còn giao phong mấy trận với thuyền đội hải tặc bên ngoài.

Mấy chục trận chiến đấu nhỏ khiến hai bên hiểu biết nhất định về thực lực đối phương.

Dương Chính và phó tướng quân của Kim khô lâu đều kinh ngạc vì lực lượng mạnh mẽ của đối phương, những gì họ tiếp xúc khiến cho hai bên đều hiểu rõ thực lực đối phương đều không phải thuộc về một quốc gia nào, mà là một lực lượng độc lập mạnh mẽ.

Người có thể phát triển lực lượng mạnh mẽ như vậy trên biển rất cực là ai?

Vấn đề này đồng thời khiến cho hai bên đều nhúc óc, hơn nữa quá trình chiến đấu không ngừng gia tăng, trận chiến quy mô

lớn cơ hồ không thể tránh khỏi.

Nếu đã biết trên Lam Mộng hải còn có một thế lực có thể uy hiếp đến mình thì hai bên đều không thể tính toán nhiều, rốt cục phải phân định rõ ràng ai mới là bá chủ trên biển trước đã.

Ngày 28 tháng 3.

Đại quân Đào nguyên đảo đã tập kết xong xuôi. Lần này Kỳ tích hiệu trước giờ chưa xuất hiện cuối cùng đã phải dùng đến.

Kể cả Kỳ tích hiệu thì thiết giáp thuyền có 8 chiếc, Bát ngôi thuyền có 22 chiếc, Lục ngôi thuyền có 73 chiếc, ngoài ra

còn có vô số thuyền hậu cần làm đội quân nhu, cơ hồ đã dốc hết toàn lực của Đào nguyên tập kết ở hòn đảo nhỏ gần quần đảo Huyết san hô nhất.

Đây chính là lần tổng công kích quần đảo Huyết san hô, cũng là để xác định xem ai mới là bá chủ trên biển.

Chỉ cần đánh thắng trận này thì công tác khuếch trương Đào nguyên coi như hoàn thành, sau đó Dương Chính sẽ bắt đầu kế hoạch hoành vĩ, nối liền Nam đại lục và Bắc đại lục.

Dương Chính tuyệt không thể để kế hoạch này xuất hiện bất kỳ sơ sót nào.

Hắn đứng trên chỗ cao nhất của Kỳ tích hiệu, rút bội kiếm chỉ huy trên hông giơ lên cao, cất tiếng quát vang.

"Đào nguyên tất thắng!"

Thanh âm hùng tráng xuyên thấu hải vực.

"Đào nguyên tất thắng! Đào nguyên tất thắng!" Tiếng gầm thét át cả sóng biển sôi trào vang lên từ những chiếc thuyền vây quanh Kỳ tích hiệu.

.....

Sảnh nghị sự trong Thập tự đảo.

Lúc này trong sảnh người ngồi khắp cả,

bao gồm 78 đầu lĩnh hải tặc, đây cũng là lần thứ hai liên minh hải tặc tụ họp lại.

Sau khi liên minh 2 tháng, bọn đầu lĩnh hải tặc đều bị những hình thức khác nhau thu tóm quyền lực, chiến thuyền của thủ hạ bọn chúng đều được biên chế lại. Hơn nữa 2 tháng này chúng được ăn ngon mặc đẹp, chơi đùa đủ loại, sinh hoạt còn hủ bại hơn cả bọn quý tộc. Cho dù bọn chúng có người suốt 2 tháng không hề gặp mặt thủ hạ của mình nhưng đối mặt với loại thu quyền này thì không ai dị nghị gì cả.

Suy cho cùng, hai tháng ăn chơi hủ bại, khoái cảm đọa lạc đã hoàn toàn ăn mòn nội tâm của chúng.

Hiện tại bọn chúng ngay cả đao cũng không cầm vững.

Hội nghị quân sự hôm nay, mọi người cơ hồ đã quên mất tử vong đang uy hiếp bên ngoài, mọi người vẫn cười nói rôm rả như không có chuyện gì.

Hiển nhiên bọn đầu lĩnh hải tặc này đã hoàn toàn không thể thoát khỏi sinh hoạt trầm mê đó.

Phó tướng quân của Thập tự đảo khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười lạnh lẽo, nhìn bọn đầu lĩnh hải tặc trước mặt, mọi việc đều là kết quả hấn muốn thấy, không còn gì có thể ngăn cản hấn thống nhất

Bắc Yết hải vực.

"Các vị thống lĩnh, trước đây nửa tiểu thì, bên ta có tin tức đưa về. Cách đây 120 hải lý có một hạm đội to lớn đang tập kết."

Thanh âm trầm thấp của phó tướng quân vang lên, mọi thanh âm nhốn nháo khác đều đoạn tuyệt.

Bất quá, bọn hải tặc vẫn không có chút tinh thần nào, tựa hồ như không coi "hạm đội to lớn" đó ra gì. Trong mắt chúng không có gì có thể chống lại lực lượng của Kim khô lâu.

Phản ứng của chúng đã nằm trong ý liệu

của Kim khô lâu, y cười bình thản, nói tiếp: "Lần này quy mô hạm đội to lớn phi thường, ta muốn thuyền đội của các vị đầu lĩnh liên hợp lại tham gia chiến đấu, không biết ý các vị thế nào?"

Liên hợp? Làm vậy chẳng phải là giao thuyền đội cho các người sao?

Bọn thống lĩnh hải tặc đều biết vậy nhưng không tỏ thái độ gì, nhất nhất đều nghe theo sự an bài của mình chủ, cùng hô vang chúc mình chủ kỳ khai đắc thắng.

Nghe ngữ khí của chúng, tựa hồ trận chiến này không dính dáng gì đến chúng.

Bất quá đó cũng là những gì phó tướng

quân, hấn cất giọng nói: "Các vị thống lĩnh đã không dị nghị gì thì để dễ chỉ huy, tất cả các thuyền đều do ta thống lĩnh, các vị có thể đi trước, ta dọn sẵn mấy bàn tửu yến ở Hồng lâu, mời các vị uống rượu chờ tin khai hoàn.

"Chúc mừng chủ kỳ khai đắc thắng!"

78 tên hải tặc cùng nhau hô vang, khí thế hùng hồn, sau đó phân nhau ra đi.

Đến lúc bọn chúng bỏ đi xong, gương mặt phó tướng quân biến thành ngưng trọng vô cùng.

Y nhìn vào tin tình báo của trinh sát, hai mày nhíu chặt, hơn nữa mười mấy quan

viên cao cấp của Thập tự quân cũng đang cùng nhau phân tích tin tức.

"Các vị đại nhân, tình báo nói đối phương ít nhất cũng có trên trăm thuyền hạm chiến đấu, hơn nữa thấp nhất là Lục ngôi thuyền. Hạm đội hùng hậu cỡ này ta thực sự khó bề tưởng tượng, dù cho Thái Gia Nhĩ và Âu Đẳng vương quốc muốn tập kết cũng khó mà làm được, bọn chúng rốt cục là ai?"

Đến bây giờ, Kim khô lâu vẫn không có cách nào tra ra thân phận của đối phương.

Nhiều lần giao phong, hai bên chỉ đều thăm dò thực lực của nhau, không ai bắt

sống được địch nhân.

Chỉ là hai bên cũng có một số kiến giải nhất định về nhau. Kim khô lâu có tình báo ít hơn đối phương nhiều, ít nhất đối phương còn biết Kim khô lâu ở quần đảo Huyết san hô nhưng bên Kim khô lâu thì ngay cả đại bản doanh đối phương ở đâu cũng không biết. Gần đây, Kim khô lâu đã phái xuất vô số thuyền viên hành để thăm dò nhưng không tìm được gì. Đối phương giống như từ dưới đáy biển hiện lên hoặc từ trên trời rơi xuống.

Khó chịu nhất là đối phương không giống quân chính quy của quốc gia ven biển, cũng không giống như hải tặc. Kim khô lâu đã thần bí thì bọn chúng còn thần bí

hơn nữa.

Phó tướng quân gõ 1 ngón tay xuống mặt bàn.

Lúc này, người ngồi bên phải y, ngoại hiệu Hải hồ ly, là quân sư của Kim khôi lâu, Phạm Ngõa nghi hoặc nói: "Ta vẫn hoài nghi chúng có năng lực viễn hành hơn xa bọn ta, có thể chúng đến từ thâm xứ trong Lam Mộng hải."

Suy đoán này khiến cho mọi người nhảy dựng, lập tức có mấy quan viên thất thanh nói: "Sao có thể?"

Phó tướng quân không nói tiếng nào, chỉ là tròn mắt co rút, một lát sau y bình

thần nói: "Chưa chắc không thể, đại ca ta từng nói qua cổ sự "ếch ngồi đáy giếng" cho ta nghe. Con ếch ngồi dưới đáy giếng chỉ có thể nhìn thấy khoảng trời nhỏ bé trên đầu, không biết bầu trời rộng lớn bao nhiêu. Ta không hy vọng các người là con ếch đó... Kinh thị đối thủ chính là tự hủy diệt chính mình."

Mấy quan viên vừa cất tiếng đỏ mặt sượng sùng.

"Nếu như bọn chúng có loại thuyền đó thì lần này sợ rằng bọn ta nguy hiểm rồi, ít nhất ta không thể giết chết được chúng, chúng chỉ cần chạy sâu vào biển thì bọn ta chỉ có nước dương mắt mà ngó."

Nghe Hải hồ ly nói, ánh mắt đỏ ngầu của phó tướng quân lóe lên, y nở nụ cười kỳ dị, ngữ khí tự tin khiến cho người khác không thể phủ nhận: "Cũng chưa chắc, Huyết san hô là địa bàn của bọn ta. Phạm Ngõa, hiện tại hạm đội tập kết sao rồi?"

"Đã tập hợp hoàn tất, lúc nào cũng có thể xuất phát!"

Phó tướng quân cất tiếng cười dài, đứng dậy: "Lâu rồi không gặp địch nhân làm ta hưng phấn đến vậy, hy vọng lần này chúng không làm ta thất vọng. Người đâu, mang bì giáp cho ta!"

Nghe thấy phó tướng quân nói vậy, tất cả quan viên đều đứng dậy, ánh mắt cuồng

nhiệt nhìn về y.

Bao nhiêu lo lắng vừa rồi đã biến mất hết.

Phó tướng quân thân chinh khiến cho bọn họ vừa kích động vừa tin tưởng, vì họ tin chắc rằng phó tướng quân nhất định sẽ dẫn dắt bọn họ thắng lợi, giống như năm xưa y dẫn dắt họ sáng lập ra quốc gia trên biển này. Ai cũng không thể ngăn cản bước chân của phó tướng quân. Trong mắt họ, phó tướng quân chính là Thần, chiến vô bất thắng!

Hoặc là trừ tướng quân hư vô mờ mịt mà phó tướng quân hay nhắc tới...

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 14 - Chương 2:

Bạch cốt đảo

1

2 chiếc Bát ngôi thuyền suất lĩnh 73 chiếc Lục ngôi thuyền chậm rãi tiến lại gần quần đảo Huyết san hô.

Lúc này Dương Chính đang đứng trên một chiếc Bát ngôi thuyền, cho dù bọn người Tác Bối Áo Phu khuyên hấn không nên thân chinh ra tiền tuyến nhưng Dương Chính vẫn quyết ý tự mình dẫn quân đi trước.

Trận chiến mang tính quyết định này hấn không thể thất bại, bằng không sẽ gây đả

kích cực lớn cho Đào nguyên.

Hạm đội tới gần quần đảo Huyết san hô, trước mặt bọn họ xuất hiện rất nhiều hòn đảo đan xen vào nhau, địa thế cực kỳ phức tạp. Các hòn đảo dày đặc, xen lẫn vào nhau giống như một mê cung, hơn nữa còn có nhiều xoáy nước phức tạp hình thành dưới đáy biển. Chiến đấu ở hải vực gian hiểm như vậy chính là khảo nghiệm cực lớn với hạm đội Đào nguyên.

"Dừng lại!"

Dương Chính ra lệnh, lập tức một tràng hán đề trần thân trên, cao chừng 2 mét, cầm dùi đánh mạnh vào trống. Tiếng trống sung mãn khí thế vang lên, truyền

đạt mệnh lệnh của Dương Chính không sai không lệch lên trên. Một tên lính truyền lệnh vung cờ chỉ huy, cả trăm chiến thuyền nghe thấy tiếng trống, nhìn thấy kỳ lệnh, nhanh chóng dừng lại, chậm rãi phân tán, đội hình không chút rối loạn.

Hạm đội Đào nguyên đã trải qua vô số lần chiến đấu và diễn luyện, sớm đã trở thành một đội ngũ thuyền viên tinh anh.

Hạm đội chỉnh tề như vậy, cho dù quân chính quy cũng khó mà so sánh được.

Dương Chính và các thuyền viên đều vận nhũn giáp bằng da Hải tích, cả đầu tóc cũng bao lại, thoát nhìn rất giống Oa

nhân (người Nhật). Đây chính là quân phục của Đào nguyên khi chiến đấu trên biển do Dương Chính thiết kế. Da Hải tích chắc chắn vô cùng, lại có thể kỵ nước, chính là tài liệu tác chiến trên biển tốt nhất.

Nhưng Hải tích hung mãnh vô cùng, lại sống trong khu vực sâu hút, chỉ có Đào nguyên thế lực hùng mạnh mới có thể lấy được nhiều da Hải tích như vậy.

Lúc này, Dương Chính cảm viễn vọng kính quan sát phía xa.

Mặt biển yên tĩnh dị thường nhưng hẳn không tin hải tặc Kim khô lâu không hề chuẩn bị gì, hạm đội Đào nguyên quy mô

to lớn như thế, Kim khô lâu không biết mới là chuyện lạ.

Huống gì hấn còn bắt được một tên trinh sát của Kim khô lâu.

Dương Chính trực tiếp dùng Thông linh thuật nắm bắt ký ức của hấn, vì vậy hiện tại hấn đối với địa hình của quần đảo Huyết san hô rõ như lòng bàn tay.

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu hấn nhất định thân chinh, không có hấn thì hạm đội Đào nguyên cũng mất đi đôi mắt, chắc chắn sẽ phải thiệt thòi lớn ở hải vực phức tạp này.

Lúc này, Lai Qua Lạp Tư đứng bên

người Dương Chính. Hơn 1 năm qua, Lai Qua Lạp Tư kiên nhẫn bế quan tu luyện, y thậm chí không bước khỏi thành bảo 1 bước, sinh sống còn khổ sở hơn cả Khổ tu sĩ. Bề ngoài khí thế của y không có chút biến hóa gì, trái lại còn biến thành hư ảo như không hề tồn tại, nhưng Dương Chính từng đối luyện với Lai Qua Lạp Tư mới biết thực lực của y thực sự quá mức khủng bố.

Lai Qua Lạp Tư đưa hai ngón tay lên miệng huýt sáo một tiếng.

Mặt biển đột nhiên nổi bọt khí, một lát sau, một bầy cá heo thò đầu lên, cất tiếng kêu vang.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư nhìn nhau, sau đó hai người đồng thời nhảy xuống. Hai con cá heo trắng thể hình cực lớn tiến đến đón lấy họ.

Nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, tất cả thuyền viên đều cất tiếng hoan hô vang trời. Cá heo trắng ở quốc gia tín phụng hải thần được người đời cho là con gái của biển cả, người có thể cưới lên chúng cũng là con dân được Thần tuyển chọn.

Dương Chính không hề bỏ qua lực lượng tông giáo này.

Ở thế giới khoa kỹ kém phát triển, nhiều hiện tượng không thể giải thích này thì lực lượng của tông giáo chính là cường

đại nhất.

Ví như hiện tại, hẳn nhờ Lai Qua Lạp Tư triệu hoán hai con cá heo trắng thì dễ dàng có được tín niệm của bọn thuyền viên, sĩ khí liền được đề cao đến mức chưa từng có.

Dương Chính vung tay, cá heo trắng phóng nhanh về hải vực Huyết san hô.

Mấy trăm con cá heo cũng bơi theo, làm người dẫn đường cho hạm đội.

.....

Hải cảng Thập tự đảo.

"Đại nhân, bọn chúng đã đột phá phòng tuyến đầu tiên, đã tới gần Bạch cốt đảo!"

Trình sát phóng nhanh về báo cáo chiến huống.

"Sao có thể nhanh như vậy?" Lần đầu tiên phó tướng quân kinh ngạc, tuy phòng tuyến đầu tiên chỉ là thiên hiểm nhưng thiên hiểm của quần đảo Huyết san hô đối với hạm đội lần đầu xâm nhập cũng hung hiểm dị thường.

"Thương vong của chúng thế nào?"

"Báo tướng quân, không có thương vong... Thuộc hạ... thuộc hạ nhìn thấy hạm đội của chúng có rất nhiều cá heo

dẫn đường!"

"Cá heo?" Mọi người đều ngạc nhiên.

Luyện thú sư xuất sắc có thể thuần phục cá heo nhưng có thể huấn luyện số lượng nhiều thì rất khó tưởng tượng. Trông mất phó tướng quân co rút lại, hấn nhìn về phía hải vực rộng lớn, lạnh lùng nói: "Nhanh chóng tập hợp!"

Bạch cốt đảo.

Phòng tuyến thứ hai của quần đảo Huyết san hô.

Bạch cốt đảo hẹp dài, khí thế bàng bạc, thế núi uốn lượn trên hải vực. Bạch cốt

đảo án ngữ thông đạo duy nhất tiến vào Thập tự đảo, vì gần đó đều có vô số xoáy nước ngầm, trừ phi dùng thuyền nhỏ và tài năng khiến thuyền thần kỳ thì mới có thể xuyên qua bình chương thiên nhiên này. Nếu như thuyền lớn đi tới Thập tự đảo thì chỉ còn cách xông thẳng qua Bạch cốt đảo.

Trên thủy đạo hẹp dài có một hàng rào dài hơn 500 mét. Lúc này phía sau hàng rào thuyền buồm dày đặc, cờ xí rợp trời, quân dung đỉnh thịnh, cả Dương Chính cũng phải tắc lưỡi khen thắm.

Hắn đã từng nghĩ Kim khô lâu rất cường đại nhưng không ngờ chúng lại cường đại đến thế. Một chi hải tặc thế này, thì cho

dù là quân chính quy không bằng.

Xông thẳng vào là biện pháp duy nhất.

Đối mặt với đối thủ cỡ này thì âm mưu quỷ kế gì cũng vô dụng, chỉ có thể dựa vào thực lực, đánh một trận oanh liệt trên chiến trường.

Dưới sự chỉ huy của Dương Chính, tiếng trống vang trời dậy lên, nhất thời cục thế biến thành khẩn trương vô cùng, sát khí lan khắp hải vực.

Cuồng phong thổi mạnh, trống trận vang như sấm!

Tất cả thuyền hạm chậm rãi vào vị trí

chiến đấu, giống như một con sứa khổng lồ bao vây lấy hàng rào.

Lúc này, quân đội Bạch cốt đảo chiếm cứ địa lợi bắt đầu hành động. Trên trăm tảng đá từ máy bắn đá bắn ra, bay vào hạm đội Đào nguyên.

"Pháp sư, chuẩn bị!"

Mỗi chiến thuyền đều có 1 pháp sư ngồi trên đỉnh, họ nghe thấy mệnh lệnh, không chút hoảng hốt lấy ra ma pháp dược phấn, ma pháp nguyên tố cường liệt xé toang mặt biển, gió thổi càng thêm mãnh liệt nhưng bên cạnh thuyền hạm một vòng thủy văn xoáy mạnh, hóa thành một con thủy long bao quanh thuyền.

Đá lớn ở cự ly xa vốn đã không có độ chính xác, lại thêm bị thủy long kích trúng, phương vị liền lệch đi.

Hạm đội Đào nguyên không hề tiến công, chỉ giữ vững đội hình chậm rãi rút ngắn cự ly.

Tới khi hai bên còn cách nhau chừng trăm mét, Dương Chính cất tiếng quát lớn: "Cung tiễn thủ, bắn hỏa tiễn! Pháp sư, Lưu tinh hỏa vũ tán xạ!"

Theo lệnh của Dương Chính, cung tiễn thủ trên thuyền đều lắp tên, mũi tên đầu quấn vải tẩm dầu, ma pháp sư cũng bắt đầu chuẩn bị phóng ra ma pháp.

"Bắn!"

Một trận mưa tên bắn ra, ngàn vạn đóm lửa bắn tới hàng rào.

Cùng lúc đó, bầu trời cũng bắt đầu tối mù, cho dù hỏa nguyên tố trên biển ít đến đáng thương nhưng bọn ma pháp sư dùng tinh hạch hỏa nguyên tố làm nguyên liệu, cường hành ngưng tụ Lưu tinh hỏa vũ. Kiểu tấn công này chỉ sợ có mỗi Đào nguyên tài lực hùng hậu mới dám làm.

Nếu pháp sư đại lục nhìn thấy nhất định sẽ đau lòng phát khóc, thi phóng ma pháp kiểu này chính là đốt tiền con mẹ nó mà.

Quân trú thủ Bạch cốt đảo hiển nhiên bị tình huống trước mắt khiến cho ngây người. Bọn chúng tuy phối hợp với ma pháp sư nhưng số lượng pháp sư thua xa Đào nguyên, cho dù thực lực cỡ nào thì ma pháp thủy hệ phòng hộ cũng không cản hết được lưu tinh hỏa cầu và tên lửa.

Chỉ mới mấy giây sau đợt công kích này, hàng rào đã có mấy chỗ bùng cháy đổ sụp.

Nhìn thấy hỏa lực viễn trình căn bản không phải là đối thủ, chủ tướng Bạch cốt đảo rút đao quát lớn: "Toàn thể xuất kích, đánh chết con mẹ chúng!"

Hàng rào bị kéo bung ra, thuyền của quân

đội Bạch cốt đảo điên cuồng xông ra, có mấy chiếc đã bốc cháy nhưng vẫn liều mạng tiến lên.

Dương Chính nhìn thấy lửa cháy ngút trời, khói dâng mù mịt, che lấp cả hải vực gần Bạch cốt đảo, lại thêm đôi phương hung mãnh xông tới, hắn liền rút trọng thiết kiếm lấy trong thành bảo ra quát lớn: "Toàn thể binh sĩ Đào nguyên, chuẩn bị chiến đấu! Giết!"

Trống trận thúc điên cuồng!

Tất cả chiến sĩ Đào nguyên, trừ ma pháp sư ra, ngay cả cung tiễn thủ cũng rút trường đao đeo bên hông, đồng loạt rống lên: "Giết!"

Hai chi thuyền đội nhanh chóng xông thẳng vào nhau.

Tiếng chém giết vang lên khắp nơi....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 3:

Nghi hoặc

C

ánh quân chủ lực của Kim khô lâu cuối cùng đã tập hợp xong, hơn 300 chiến thuyền lớn nhỏ giống như bầy cá ăn thịt người xông ra ngoài Thập tự đảo.

Nửa đường, chợt từ phương xa một đạn pháo tín hiệu màu đỏ nổ bung trên trời cao.

Toàn thể Thập tự quân đều ngạc nhiên.

"Mẹ nó! Phòng tuyến thứ hai tan vỡ rồi!"

"Bạch cốt đảo thất thủ rồi!"

"Sao có thể chứ?"

Phảng phất nghiệm chứng suy đoán của chúng, một chiếc thuyền con rách nát bơi nhanh về phía chúng. Khi tên Thập tự quân toàn thân đầy máu được đưa đến trước mặt phó tướng quân thì bọn chúng cuối cùng đã biết được tình huống chân chính trước mắt. Phòng tuyến toàn bộ Bạch cốt đảo đã tan vỡ, hỏa lực của đối phương quá mạnh, ít nhất cũng có đến 100 ma pháp sư, hơn nữa đều là ma pháp sư có năng lực thi phóng hỏa hệ ma pháp giữa biển.

Điều này nói lên chuyện gì?

Cho dù ma pháp sư thủy hệ có thể dễ dàng thi phóng pháp thuật thủy hệ vượt cấp trên biển nhưng cũng chỉ tương đối, thủy nguyên tố tràn ngập trên biển có thể áp chế hỏa hệ ma pháp đến mức đỉnh điểm, cho dù là đại ma pháp sư hỏa hệ cũng không thể thi triển hỏa hệ ma pháp một cách thoải mái trên biển. Lúc này bọn chúng hoàn toàn không ngờ tới đối phương hoàn toàn sử dụng ma pháp đốt tiền.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lần này thực sự không xong!

Hơn nữa trận đánh giáp lá cà sau đó, Thập tự quân xưa nay vốn tự hào hung

mãnh hơn người cũng tan vỡ. Điều khiến khiến cho toàn thể chiến sĩ không dám tin, cả phó tướng quân cũng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không tin đây là sự thật.

Chiến thuật và năng lực chiến đấu của Thập tự quân đều do tự thân y dạy dỗ, huấn luyện.

Y đương nhiên biết năng lực của họ đến đâu, y năm xưa cũng nhờ vào năng lực này mà suất lĩnh mười mấy người phát triển thành hải tặc mạnh nhất Bắc Yết hải vực. Y tự tin rằng kỹ thuật đánh giáp lá cà của Thập tự quân còn hơn cả quân chính quy, vì đây chính là những gì "đại ca" đã dạy y.

Sao có thể bại?

Ngón tay của y siết chặt chuôi đao đến mức trở thành trắng nhợt.

Y phần nộ vô cùng, cặp mắt phía sau mặt nạ phẳng phất như đang nhỏ máu tươi.

Ai cũng không được xúc phạm đại ca, dù đó là lý do không có chút khách quan gì.

"Toàn hạm đội, toàn tộc tiên tiến!" Y cơ hồ gầm lên, vung đao chỉ huy hướng về phía trước.

.....

Ở Bạch cốt đảo, Dương Chính cơ hồ

không dám tin vào thanh đao đang cầm trong tay.

Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra? Sao có người sử dụng loại đao này?

Dưới chân hắn là một chiếc thuyền của Kim khô lâu, chiến đấu xung quanh đã đi đến hồi kết thúc. Đánh giáp lá cà còn khó khăn hơn hắn tưởng, đao pháp của bọn Kim khô lâu này hung mãnh vô cùng, không hề sợ chết. Dưới tình huống binh lực ngang nhau, binh sĩ Đào nguyên thậm chí còn ở thế hạ phong. Dương Chính vốn muốn huấn luyện lực chiến đấu của binh sĩ hơn nữa, nhưng tình thế bức bách đành phải đem quân đánh trận trước.

Vì vậy, cho dù binh lực của Đào nguyên có thể chiến thắng đối phương nhưng cũng là thảm thắng. Dương Chính hiện tại rất thiếu nhân thủ, hẳn tuyệt không thể đề tình huống này diễn ra tiếp.

Do đó, hẳn và Lai Qua Lạp Tư cùng xuất thủ, Kim khô lâu đứng trước áp lực cực lớn, cuối cùng không thể chống nổi.

Nhưng khi Dương Chính cướp được một thanh đao của binh sĩ Kim khô lâu thì hẳn cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Là Liệp huyết!

Hắn không thể nào quên được loại đao này. Nó chính là loại đao tự thân hắn cải

tiên, chế tạo căn cứ theo võ sĩ đao lúc suất lĩnh Tích huyết thập tự tiểu đội ám sát Tả Thanh Tử. Thanh đao hấn cướp được ngay cả huyết tào ở sống đao cũng y như đúc.

Chiến sĩ Đào nguyên xông lên Bạch cốt đảo. Vì bọn hải tặc này tuyệt không đầu hàng, hoàn toàn khác biệt với phong cách hải tặc thường thấy nên Dương Chính chỉ có thể nhờ vào Lai Qua Lạp Tư mới có thể bắt giam được chúng, bằng không trên chiến trường đao thương không có mắt, hấn chỉ có thể giết sạch chúng.

Phòng ngự Bạch cốt đảo đều bị binh sĩ Đào nguyên chiếm giữ, Lai Qua Lạp Tư trói chặt bọn tù binh lại, sau đó binh sĩ

Đào nguyên giải chúng ra bãi cát tập hợp.

Mặt biển trôi nổi đầy tàn thi đoạn hài, huyết thủy khắp nơi, không khí tiêu điều lan khắp mặt biển sau cuộc chiến.

Binh sĩ Đào nguyên tuy chiến thắng nhưng không hề vui mừng. Đây là một trường chiến đấu phi thường gian nan, tàn khốc, sự cường hãn của đối phương khiến họ phải hổ thẹn. Hơn nữa đây chỉ là một đạo phòng tuyến, đại bộ đội của Kim khô lâu còn chưa xuất kích, huyết chiến chân chính vẫn còn chưa diễn ra.

Tất cả binh sĩ Đào nguyên đều tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Dương Chính cầm Liệp huyết đao đi tới chỗ tù binh tập hợp. Hắn chỉ đao vào mặt một tên tù binh quát hỏi: "Thanh đao này ai chế tạo ra?"

"Cút!"

Tù binh phun một bãi nước bọt, hung hăng nhìn Dương Chính, nam nhân này vừa rồi đã tàn sát rất nhiều huynh đệ của hắn.

Dương Chính nghiêng đầu né bãi nước bọt, hiện tại hắn hoàn toàn không còn lòng dạ nào để lảng nhảng, trực tiếp vươn tay chụp lấy cổ tên tù binh, tròng mắt hiện lên đốm lửa màu tím.

Chớp mắt tên tù binh ánh mắt đờ đẫn, thân hình run rẩy không ngừng.

Tù binh xung quanh thấy thế đều ngoác miệng mắg lớn.

Nhưng khí tức của Dương Chính càng lúc càng quý dị, toàn thân trên dưới giống như không còn là con người, thậm chí đầu tóc không gió cũng tự tung bay.

Sau chừng 5 phút, Dương Chính buông tay ra, tên tù binh sớm đã hôn mê, ngã gục trên mặt đất, thân hình không ngừng run rẩy, khóe miệng sùi bọt trắng.

U vân màu tím trong mắt Dương Chính

dần dần tiêu tan, thần thái lại trở nên như thường nhưng ánh mắt hẩn đầy vẻ kích động.

"Lai Qua Lạp Tư, triệu hoán cá heo trắng cho ta. Thụy Ngang, người tới đây, hiện tại toàn quân nghe lệnh, bảo trì cảnh giới, không có lệnh ta bất kỳ ai cũng không được chủ động xuất kích."

"Tướng quân!" Mọi người phát hiện Dương Chính chuẩn bị một thân một mình đi tới quần đảo Huyết san hô, vội vàng ngăn cản.

"Đây là quân lệnh, không cần nói nhiều."

Dương Chính quát lên, sau đó nhảy lên

lưng cá heo trắng, nhanh chóng phóng về phía Thập tự đảo.

Trên đường, Dương Chính siết chặt Liệp huyết đao, trong đầu nhớ tới ký ức mà hắn thu lấy từ tên tù binh Kim khô lâu. Người kia, phó tướng quân đã cầm một cây thập giá nhỏ máu trên đầu lâu màu vàng!

Mọi việc chừng như đang tuyên cáo gì đó...

Cá heo trắng giống như một mũi tên, lúc này tốc độ của nó cho dù Kỳ tích hiệu cũng không thể đuổi kịp nhưng Dương Chính vẫn còn hận là quá chậm, hắn hận không chấp cánh bay ngay đến gặp tên

phó tướng quân của Kim khô lâu. Hẳn nhất định phải biết người đó rốt cục là ai.

Là ai mà lại sử dụng biểu tượng Tích huyết thập tự?

Trên mặt biển cuối cùng đã xuất hiện một hạm đội to lớn, cột buồm cơ hồ che lấp tầm mắt, nhìn thấy hạm đội mạnh mẽ không thua gì Đào nguyên này, Dương Chính khẽ hít một hơi khí lạnh.

Nếu như thực sự khai chiến, cho dù sử dụng Kỳ tích hiệu thì hậu quả Đào nguyên cũng không chịu nổi. Không phải là không thắng được mà là có thắng thì cũng bị tổn hao nguyên khí, nỗ lực 1 năm

qua của Dương Chính coi như uổng phí.

Dương Chính không chế cá heo dừng lại, nhìn thấy hạm đội dần dần tiến lại gần, vô số tiếng sóng vỗ mạn thuyền vang bên tai hắn.

Mấy thuyền tuần tra nhìn thấy trang phục của Dương Chính là người lạ, liền phát tín hiệu cảnh báo chói tai, sau đó chúng xếp thành hình rẽ quạt bao vây lấy hắn. Dương Chính không hề cử động, giữa lúc bọn hải tặc giương cung lắp tên thì hắn chậm rãi đưa tay lên, cao giọng nói: "Ta muốn gặp thủ lĩnh các người!"

"Ngông cuồng, thủ lĩnh bọn ta đâu phải muốn gặp thì gặp!" Một tên hải tặc mắng

lớn, sau đó thuyền tuần tra bắt đầu tiến lại gần Dương Chính, hòng bắt giữ hắn.

Dương Chính chậm rãi lắc đầu, chân khễ nhún, cá heo trắng giống như tên rời dây lao thẳng ra ngoài vòng vây, tốc độ này căn bản tên bắn theo không kịp, đến khi bọn hải tặc bắn rả kinh tiền thì cá heo trắng đã lướt đi rất xa. Thuyền tuần tra cất tin hiệu cấp báo, cật lực truy đuổi nhưng thân ảnh Dương Chính càng lúc càng xa, hơn nữa còn xông thẳng vào chủ hạm của Kim khô lâu.

Lúc này toàn bộ Kim khô lâu đã được cảnh báo, thuyền đội trở nên náo động.

Lính canh trên sàn thuyền vội vàng trình

báo trưởng quan, càng lúc càng nhiều thuyền tuần tra được phái ra, muốn bắt lấy Dương Chính nhưng không có tác dụng gì.

Nhiều hải tặc dùng ánh mắt như xem người điên nhìn điểm trắng trên biển càng lúc càng lại gần chũm hạm.

Phó tướng quân cũng nhận được tin báo, hấn bèn đi tới sàn thuyền.

Mấy chục thuyền tuần tra giống như cá ăn thịt người đuổi theo điểm trắng. Trên đường, tên bay dày đặc.

Nhưng bọn chúng rõ ràng đã coi thường tốc độ và sự linh hoạt của cá heo cùng

vũ dũng của Dương Chính. Dương Chính bóp nát một quyền trọc, một vòng phù văn màu vàng lưu chuyển trên da cá heo và trên người hấn, thỉnh thoảng có mấy mũi tên bắn tới đều bị dội ra ngoài.

Cá heo trắng tựa hồ xông thẳng vào chủ hạm.

Lúc gặp phải thuyền tuần tra, cá heo đột nhiên nhảy lên, còn nam nhân đã biến mất... Nhìn thấy cảnh này, Kim khô lâu cuối cùng không dám khinh thường, nhao nhao rút vũ khí ra, còn những hải tặc thủy tính cực tốt cũng phóng xuống nước, tìm cách truy tung Dương Chính.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 14 - Chương 4: Đào nguyên lập quốc

C

hỉ vì Dương Chính là đại ca của hắn, vĩnh viễn là đại ca."

Lúc cá heo phóng lên mặt nước thì chỉ còn cách chủ hạm của Kim khô lâu chừng 50 mét.

Hiện tại thì ai cũng biết Dương Chính muốn xông tới chủ hạm.

Mọi người trên chủ hạm thi nhau rút binh khí ra quát lớn:"Bảo hộ phó tướng quân!"

Mấy quan viên cao cấp bên người phó tướng quân cũng khuyên y đi vào trong khoang thuyền ẩn nấp nhưng đều bị y đẩy ra. Phó tướng quân cất tiếng cười dài: "Nực cười, ta lẽ nào là sắt vụn sao? Lẽ nào các người cho rằng ta không hề tham gia chiến đấu một thời gian dài thì đã mất đi lực chiến đấu, hay là các người đã quên năm xưa người dạy đao thuật cho các người là ai?"

Phó tướng quân rút thanh đao đeo ở hông ra, không ngờ đó cũng là một thanh Liệp huyết đao, nhưng toàn thân đao màu đỏ máu, khí tức hầm liệt như lửa nóng.

Đây rõ ràng là ma pháp vũ khí được chế

tạo tình mỹ, so với Liệp huyết đao thông thường thì tốt hơn rất nhiều.

Thủy long thuật và Đại toàn qua thuật của mấy cao cấp ma pháp sư đều không thể ngăn trở được cước bộ của nam nhân đó. Khi còn cách chủ hạm chừng hơn 10 mét, nam nhân đó hú một tiếng dài, phóng tới chủ hạm giống như viên đạn rời nòng, sau khi vượt qua cự ly mười mấy mét, hấn bám vào bên ngoài chủ hạm như thần lặn, sau đó nhanh chóng leo lên.

"Đề hấn lên, đề ta xử lý." Phó tướng quân quát lớn, ngăn cản các thủ hạ đang định leo xuống thuyền công kích.

"Mọi người không được cử động..."

Y chưa nói xong thì Dương Chính đã giống như một con cự điều phóng tới, tốc độ nhanh như ánh chớp, người trên chủ hạm căn bản còn chưa kịp phản ứng thì Dương Chính đã rút thanh Liệp huyết đao lấy từ trên người tên lính Kim khô lâu đánh ra một chiêu Lục phách Hoa Sơn, chém thẳng tới phó tướng quân.

Phó tướng quân nhìn thấy đao thế cơ hồ ngây ngốc.

Nhưng hàn phong ập vào mặt khiến cho y kịp thời xuất đao chém xéo lên.

Đinh!

Hoa lửa tung tóe, phó tướng quân bị cự lực đẩy lui ra sau một bước, lúc y chuẩn bị phản kích thì đao thứ hai đã chém tới, khí thế cuồng mãnh bá đạo khiến cho người ta phải kinh hãi.

Đinh đinh đinh đinh...

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, phó tướng quân bị đánh lui liên tiếp, vô luận y biến chiêu thế nào thì thanh đao của Dương Chính vẫn chém đúng vào một bộ vị trên đao của y. Nếu như không phải đao của phó tướng quân tốt hơn đao của đối thủ quá nhiều thì chỉ sợ y cả người lẫn đao đều bị chặt thành 2 khúc.

Còn mọi người tựa hồ đều bị cảnh tượng

này chân nhiếp đến nỗi không thốt nên lời.

Đây rõ ràng là Liệp huyết đao pháp!

Trên đời này sao lại có người sử dụng Liệp huyết đao pháp áp chế phó tướng quân?

Người có vũ lực cường đại hơn phó tướng quân tịnh không kỳ quái nhưng ai cũng biết phó tướng quân đã tu luyện Liệp huyết đao pháp đến cảnh giới siêu phàm. Người có thể sử dụng võ kỹ chiến thắng y nhưng tuyệt không thể nào dùng Liệp huyết đao pháp chiến đấu với y.

Nhưng mà, chuyện không thể này hôm

nay đã hiển hiện trước mắt họ.

Cuối cùng, ầm một tiếng vang lên, phó tướng quân không thể chống đỡ nổi nhiều đao mãnh liệt chém xuống, dưới chân mềm nhũn, quy xuống dưới đất.

Đồng thời, những tướng sĩ vây quanh cuối cùng cũng phản ứng kinh hãi kêu lên: "Mau cứu phó tướng quân!"

Chúng vội vàng xuất đao nhưng đã không kịp, vũ khí của phó tướng quân đã bị đánh bay, còn thanh đao kia chém thẳng vào thiên linh cái của phó tướng quân với tốc độ không thể tin nổi.

Xong rồi!

Hầu như tất cả những người ở đó đều nghĩ vậy.

Nhưng mà... thanh đao đột ngột dừng phất lại ngay da đầu phó tướng quân.

Sau đó mọi người nhìn thấy hắc y nhân gỡ mũ trụ ra, cất giọng hồn hậu nói: "Còn nhớ ta không, tiểu Lôi?"

Im lặng...

Không khí chợt trở nên kỳ quái vô cùng.

Mọi người xung quanh không tự chủ được đều hạ vũ khí xuống, còn phó tướng quân quỳ trên mặt đất tròn mắt nhìn lên,

ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc không thể hình dung được, sau đó toàn thân y run rẩy kịch liệt.

Không biết bao lâu sau, lệ nóng lăn tròn trên gương mặt phó tướng quân.

Thanh âm run rẩy, nghẹn ngào phát xuất ra từ cổ họng phó tướng quân: "Ca, tiểu Chính ca, là người sao?"

Dương Chính đưa một cánh tay ra, mặc dù hấn cố sức giữ bình tĩnh nhưng cánh tay run run khiến cho thanh đao rơi xuống đã cho thấy nội tâm hấn đang cuộn trào, hấn khòe miệng run run, lúc lâu sau mới thốt được hai tiếng cứng nhắc: "Là ta!"

Phó tướng quân nắm chặt lấy tay Dương Chính, sau đó y đứng bật dậy ôm lấy hắn, sau đó cất tiếng khóc lớn.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế cơ hồ làm cho tất cả mọi người đều nhìn không được phải khịt mũi. Phó tướng quân lãnh khóc, cường đại, cơ trí, dũng cảm, gần như hoàn mỹ trong mắt họ đột nhiên là khóc lóc mất hình tượng như vậy, trong lòng họ cảm giác vô cùng phức tạp.

Cảm giác này giống như một hài tử lạc đường đột nhiên trở về nhà.

Cảm giác này không thể hình dung bằng ngôn ngữ được, chỉ lúc này họ mới cảm thụ được nội tâm của phó tướng quân. Y

không còn là thủ lĩnh đánh đâu thắng đó mà cũng là người thường, cũng có lúc mềm yếu, nhưng loại mềm yếu này khiến cho họ càng hiểu thêm về con người y.

Tiếng khóc của phó tướng quân càng lúc càng vang xa, thuyền đội xung quanh đã hội tụ lại.

Dương Chính cũng rơi lệ nóng, hấn vĩnh viễn không thể quên được những huynh đệ này... Hồng Thạch, Mông Tâm, Lưu Nhược Phi, La Thập...

Còn có cả thân ảnh đang khóc, đang còn cất tiếng gọi: "Tiểu Chính ca!" trước mặt hấn.

Rốt lại trời cao vẫn còn chưa tàn nhẫn
thái quá, còn lưu lại cho hã¹n một người
huynh đệ.

Vũ Lôi, huynh đệ!

"Tiểu Lôi, đừng khóc, người năm xưa
không phải tên binh sĩ thích cười đùa
sao? Người xem người giờ đây có nhiều
thủ hạ như vậy, cả người làm anh như ta
cũng thấy kiêu ngạo, đừng để thủ hạ
người chê cười!"

"Ta quản con mẹ chúng!" Vũ Lôi vẫn
khóc, không chỉ nước mắt mà nước mũi
cũng trào ra.

"Tích huyết tiểu đội, tam đẳng kỵ sĩ Vũ

Lôi nghe lệnh!" Dương Chính quát lớn.

Vũ Lôi giật mình, buông Dương Chính ra đứng thẳng dậy, cố gắng không khóc nữa, lớn tiếng hô:"Có!"

"Tốt, tốt lắm!" Dương Chính đâm mạnh vào ngực Vũ Lôi một quyền, bước lên khoang thuyền:"Đi!"

Vũ Lôi nhanh chóng theo sau, Thập tự quân xung quanh đều há mồm tròn mắt, không biết làm sao mới phải. Lát sau, Dương Chính đã lên tới khoang thuyền, Vũ Lôi lớn tiếng quát:"Các người không được đến làm phiền lão tử, đứng nguyên tại chỗ cho ta!"

Mọi người chỉ có thể nhìn trời ngo ngác...

.....

Không biết bao lâu sau, Vũ Lôi ra khỏi khoang thuyền, nhìn bọn hải tặc đang nhìn nói: "Toàn thể trở về, trở về, con mẹ nó, lần này bọn ta hiểu lắm rồi!"

Sau đó y gọi thủ hạ bỏ 1 chiếc thuyền nhỏ xuống, rồi cùng Dương Chính nhảy xuống.

"Các người đi về trước, ta còn có việc với đại ca."

"Tướng quân..." Mọi người đều cảm thấy

không thỏa đáng.

"Toàn bộ trở về, các người thông tri cho tửu lâu ngon nhất trên đảo, tối nay bày tiệc, mau đi nhanh!"

Dương Chính ở một bên dờ khóc dờ cười, không biết nói sao mới phải, cho dù Thập tự quân bất kể quân dung hay thực lực đều không dưới quân chính quy nhưng đáng về Vũ Lôi bây giờ thực sự y chang 1 tên hải tặc.

Thuyền nhỏ được cột vào cá heo trắng, nó kéo thuyền đi tới Bạch cốt đảo.

Hai nam nhân ngồi hai bên mạn thuyền, mở hai bầu rượu ra cùng thẳng với nhau

rồi hóp một hóp lớn. Vừa rồi trong khoang thuyền hai người đã nói chuyện không ít, chủ yếu là ký ức năm xưa bị Thương Nguyệt quốc truy sát, rồi kể về hoàn cảnh sau khi thất tán. Dương Chính cũng đã biết được những gì Vũ Lô đã trải qua từ ngày trốn thoát. Năm đó Vũ Lô khi bị lạc mất đã tự đào một cái hố chôn mình lại để ẩn nấp, vì hấn vốn xuất thân từ giặc đào trộm mộ nên tinh thông cách đào huyệt ẩn mình, nhờ đó mà tránh được quân Thương Nguyệt truy sát. Hơn nữa Dương Chính lúc đó đã thu hút đại bộ phận quân chủ lực của Thương Nguyệt quân rồi.

Vì vậy Vũ Lô được an toàn, đêm mới trèo ra tìm kiếm bọn Dương Chính, ban

ngày thì ẩn nấp trong bùn để né tránh truy sát.

Chỉ là cuối cùng hấn vẫn không gặp được bọn họ, đến lúc hấn nghe được tin Dương Chính đã chạy thoát, còn bọn Mông Tâm toàn bộ chết hết thì tự biết mình không thể báo cừu, hấn nhờ vào bản lĩnh đào hầm, đào luôn một địa đạo thoát khỏi Thương Nguyệt Tây tuyến.

Dương Chính bỏ bình rượu xuống, nhìn chiếc mặt nạ che nửa mặt của Vũ Lô hỏi: "Mặt ngươi xảy ra chuyện gì?"

Vũ Lô nhún vai, dừng dừng đáp: "Bị hủy dung thôi, đành phải mang mặt nạ, bằng không thì đại kế tán gái của ta sẽ bất ổn."

Hắn lúc này dáng vẻ cười đùa cợt nhả hết như lúc ở Tử vong doanh, năm xưa ngay cả thân vệ của công chúa còn dám trêu đùa, thực sự nghịch ngợm hết mức... Nhưng Dương Chính biết rõ, Vũ Lô có thể thống lĩnh hải tặc truyền kỳ này thì hoàn toàn khác với Vũ Lô năm xưa, những vết sẹo lộ ra dưới mặt nạ chứng tỏ ngày tháng qua hắn cũng chẳng dễ dàng gì.

Chỉ là Dương Chính là đại ca của hắn, vĩnh viễn là đại ca.

Cho nên trước mặt đại ca, tiểu đệ vĩnh viễn là tiểu đệ năm xưa, vô luận đã biến thành phong quang cỡ nào, cường đại cỡ

nào thì vẫn không thay đổi trước mặt đại ca.

Dương Chính nheo nheo mắt, đột nhiên cất tiếng cười vang: "Hay lắm, bằng vào câu tán gái đại kế thì coi như ngươi đã thành tên mặt trắng năm xưa rồi."

"Tiểu Chính ca, ngươi không biết ta có rất nhiều nữ nhân hoan nghênh sao?" Vũ Lô đắc ý khoa trương.

"Nói lại thì ngươi sao có thể đến được Nam đại lục, lẽ nào ngươi cũng đi qua Hôi tần sa mạc?"

Vũ Lô cười khô nói: "Tiểu Chính ca, ngươi đừng so ta với loại quái vật là

người chứ. Hôi tần sa mạc con người sao có thể xuyên qua? Ta chính là bị bọn người Hắc pháp sư tháp mang tới."

"Hắc pháp sư tháp? Hắc pháp sư tháp ở Bắc đại lục?"

"Đúng vậy!" Thanh âm Vũ Lôi trầm hẳn xuống, ánh mắt lóe huyết quang:"Nói ra thì gương mặt này cũng do bọn chúng ban cho, năm xưa ta bị chúng bắt làm vật thí nghiệm, biến dị thất bại, nửa gương mặt thành ra thế này... Bất quá cũng không phải chuyện xấu, lực lượng, sức bền của ta đều biến thành cường đại hơn trước nhiều, hơn nữa còn có thể kháng ma, một con mắt còn có công hiệu nhìn kếp, mục lực hơn thường nhân ít nhất 10 lần. Ta

tình không muốn chết sớm, còn có mỗi thù huynh đệ phải báo, đành phải ủy khuất cầu toàn, được sự tín nhiệm của Nghị hội trưởng Hắc pháp sư tháp, sau một năm được lão cho làm tùy tùng bên người. Ba năm trước Nghị hội trưởng mới xuyên qua Hôi tần sa mạc trở về Nam đại lục. Tiểu Chính ca, người biết không? Nghị hội trưởng Hắc pháp sư tháp từng là Kim bào ma kỵ sĩ của Thánh hỏa u lam của Nam đại lục, vì phản bội nên mới chạy đến Bắc đại lục làm chúa tể Hắc pháp sư tháp. Lão thường qua lại giữa hai đại lục, nhân lần đó lão trở về, ta nắm lấy cơ hội lão bị Thánh hỏa giáo vây chặn mới trốn thoát được."

"Hắc pháp sư tháp!" Dương Chính nhẹ

thở dài: "Cũng là biến dị nhân, nói ra thì ta cũng đã từng giao thủ với chúng một lần."

"Người đã gặp chúng sao?"

Dương Chính gật đầu, kể sơ lược mọi việc từ khi hắn trở thành Ma thần tướng quân, sau đó chưởng khống Uy Cổ Lan quân, tiêu diệt thủy đạo biến dị nhân cho Vũ Lô.

"Nguyên lai Ma thần tướng quân là người, ta ở Hắc pháp sư tháp cũng đã nghe tới đại danh, lần đó người phá hủy cơ địa thủy đạo biến dị nhân khiến cho Hắc pháp sư tháp phải thiệt thòi, lại còn suất lĩnh Vệ Nhung quân đánh bại Khâu

Viễn Sơn. Quả nhiên là lão đại của ta lợi hại, ha ha ha ha..." Vũ Lô đắc ý cười vang.

"Đều là quá khứ rồi, cừu hận của bọn Hồng Thạch coi như đã báo xong, sau này người định thế nào, lẽ nào tiếp tục làm hải tặc?"

"Đương nhiên là đi theo tiểu Chính ca rồi!"

"Còn Kim khô lâu thì sao?"

Vũ Lô ngồi thẳng dậy nhìn Dương Chính trầm giọng nói: "Tiểu Chính ca, đời này chỉ có hai huynh đệ, người muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, Vũ Lô ta nếu như

nhieu mây thì không phải là huynh đệ của Tích huyết thập tự."

Quả nhiên đã trưởng thành, Dương Chính biết Vũ Lô đã nhìn ra gì đó, hấn quyết định không giấu diếm: "Ta nói tất cả mọi việc sau khi đến Nam đại lục cho người biết rõ, nghe xong thì tùy người lựa chọn. Suy cho cùng điều này quan hệ đến mệnh vận của rất nhiều người trong Kim châu, hiện tại người đã là đầu lĩnh, bất cứ việc gì cũng không thể chỉ nghĩ đến mình."

"Người nói đi!" Vũ Lô thần sắc trở nên ngưng trọng.

Dương Chính giảm tốc độ của cá heo

trắng lại, rồi kể tất cả mọi chuyện cho Vũ Lôi nghe, nói rõ nguyên nhân xây dựng Đào nguyên cho hắn nghe một cách tường tận.

Khi Dương Chính nói xong thì Vũ Lôi hít một hơi khí lạnh: "Mẹ nó, thực sự có sinh vật cường hãn như vậy sao?"

"Chỉ sợ là còn cường hãn hơn cả người tưởng tượng, đến lúc thì ta sẽ đưa người tới chỗ bảo xem qua một lần!"

Vũ Lôi trở nên yên lặng.

Lúc này Bạch cốt đảo đã hiện ra trong tầm mắt. Dương Chính vỗ nhẹ lên vai Vũ Lôi: "Chuyện này người suy nghĩ cho kỹ,

có để Kim khô lâu tham gia trận chiến hầu như không có chút phần thắng nào hay không. Còn bây giờ thì ta dẫn người đi gặp các tướng sĩ Đào nguyên."

"Nam nhân có ai không muốn khai thiên tích địa, sáng lập cơ đồ bá nghiệp, tự mình trở thành khai quốc nguyên huân, từ tặc khẩu biến thành đại lãnh chủ của một quốc gia."

Lúc tướng sĩ Đào nguyên biết được lão đại Kim khô lâu chính là huynh đệ thất tán nhiều năm của Dương Chính thì mọi người đều cảm thấy hoang đường.

Một trận chiến dốc hết toàn lực giữa hai bên chỉ là hiểu lầm?

Nhất thời, mọi người khó mà tiếp nhận.

Đặc biệt là những tàn quân còn sống sót của quân thủ vệ Bạch cốt đảo.

Dương Chính biết việc này không thể gấp rút, hai bên vừa mới chém giết kịch liệt đột nhiên hoà giải thực sự khó mà làm được.

Bất quá nhờ Vũ Lô ra sức đàn áp nên thủ quân Bạch cốt đảo tuy mặt mày giận dữ nhưng cuối cùng vẫn không xung đột với quân Đào nguyên.

Dương Chính sai người trả lại chiến thuyền cướp được của thủ quân Bạch cốt đảo.

Sau đó Vũ Lôì và Dương Chính suất lĩnh bộ đội đi tới Thập tự đảo.

Trên đảo đã chuẩn bị yến tiệc cho quân sĩ hai bên, hơn nữa Dương Chính còn phái xuất mấy chiếc thuyền tiếp dẫn, đưa Kỳ tích hiệu và thiết giáp thuyền tới. Những chiến thuyền này vốn là vũ khí bí mật cuối cùng, hiện giờ đã không còn tác dụng.

Dương Chính theo Vũ Lôì tới mỗi bàn Thập tự quân đều uống một ly, thứ nhất là để giảm không khí khẩn trương hai quân,

hai là không muốn làm Vũ Lôi khó xử.

Thập tự quân hy sinh trong chiến dịch Bạch cốt đảo Dương Chính đều phủ tuất cho người nhà họ đầy đủ.

Vũ Lôi lúc đầu thà chết cũng không chịu lấy tiền của Dương Chính nhưng Dương Chính kiên trì làm vậy. Nhìn thấy sắc mặt binh sĩ vẫn còn âm trầm, hấn nổi nóng đi vào trong, ném một bình rượu xuống đất, quát lớn: "Đây là chiến tranh. Con mẹ nó, trước lúc đánh nhau có ai biết là hiểu lầm chứ? Đánh trận thì phải chết người, bọn ta chiến bại, chết người là chuyện thường! Đại ca ta đã bồi tội rồi, bây giờ hiểu lầm đã giải khai, người của đại ca cũng là huynh đệ của ta, các người nếu

còn coi ta là tướng quân thì dẹp cái thái độ rầm chó đó đi. Còn không phục thì đấu rượu, thua trên chiến trường thì thắng lại trên tử trường. Ai mà còn lằm bằm thì lăn ra khỏi đây, đừng có như cái kiểu đàn bà!"

Phạm Ngõa hiểu rõ thủ lĩnh của mình, cũng đã nhìn ra địa vị của Dương Chính trong lòng hắn.

Y thừa cơ đứng dậy, cầm bình rượu đi tới chỗ binh sĩ Đào nguyên hét lớn: "Ai dám đấu rượu với ta?"

Binh sĩ Đào nguyên còn đang ngơ ngẩn thì Dương Chính đã mắng lớn: "Nhát gan! Sợ đấu không lại họ sao, lên ngay cho

lão tử!"

"Uống thì uống, ai sợ chứ?"

Binh sĩ Đào nguyên huyết khí nổi lên,
mấy tên binh sĩ cầm bình rượu tiến lên.

"Cạn!"

"Cạn!"

.....

Có 1 người thì sẽ có 2 người, 3 người...
Bất kể tâm lý thế nào thì càng lúc càng
nhiều Thập tự quân cầm bình rượu đi về
phía quân Đào nguyên. Bọn họ đều là
người trong quân, tính tình hào phóng,

tửu kinh mạnh mẽ, thi uổng đến quên trời quên đất.

Dương Chính tới bên Vũ Lô:"Tiểu Lô, cho người tuần tra xung quanh, ta lo uống nhiều quá sẽ có chuyện!"

Vũ Lô hung hăng nói:"Không sao, mấy tên thổ đế này, không gây náo loạn đâu, đợi khi uống nhiều một chút thì bọn ta lại tiến hành tử võ cho nhiệt náo, để chúng quen biết với nhau hơn!"

Dương Chính gật đầu, xem ra Vũ Lô cũng rất có tâm cơ.

Đêm đó, hai bên đều uống say mèm, Thiết giáp thuyền cũng đã đến Thập tự

đảo.

Kỳ tích vĩ đại hơn xa phạm vi con người nhận thức khiến cho toàn bộ Thập tự quân đều kinh hãi.

Lúc này họ mới có nhận thức sâu sắc về binh lực của Đào nguyên. Chiến đấu lực cỡ này thì cho dù chiến tranh tiếp diễn, Thập tự đảo sợ rằng cũng không thể chống nổi.

Vũ Lôi theo Dương Chính tham quan Kỳ tích hiệu, không ngừng tán thán.

"Tiểu Chính ca, người thực có bản lĩnh. Cương thiết quái vật này cũng có thể chế ra, chỉ bằng một cỗ thuyền này thì Lam

Mộng hải đã không có ai là đối thủ."

Dương Chính khẽ thở dài: "Đây là kỳ tích vĩ đại nhất của nhân loại hiện nay, nhưng bọn quái vật kia vẫn có năng lực hủy diệt kỳ tích này."

Vũ Lôí mắt lóe tinh quang: "Nghe người nói vậy, ta lại càng cảm thấy máu nóng sôi trào, hận không thể được chém giết một trận với bọn chúng!"

Dương Chính nhìn ra xa, bình tĩnh nói: "Người nhất định sẽ có cơ hội."

Quân Đào nguyên ở trên đảo 3 ngày. Sau đó, Kỳ tích hiệu chở tướng lĩnh trở về Đào nguyên đảo, Vũ Lôí giao hết sự vụ

cho Phạm Ngõa, dẫn theo những quan viên trọng yếu đi theo.

Lúc tới Đào nguyên đảo, Tác Bôi Áo Phu dẫn rất nhiều người ra hải cảng nghênh tiếp.

Sau khi nhìn thấy kiến thiết của Đào nguyên đảo, khách đến từ Thập tự đảo hoàn toàn kính phục thể lực hùng mạnh này.

Đào nguyên đảo chiếm cứ 338 hòn cô đảo, khống chế hải vực gần 200 vạn km vuông, nếu nhân thủ đầy đủ thì số lượng sợ là còn nhiều hơn.

Vũ Lô thống lĩnh hải tặc Kim khô lâu

chiếm cứ quần đảo Huyết san hô, tuy xưng là thế lực cát cứ một phương nhưng thực lực vẫn còn thua xa Đào nguyên, cũng giống như so sánh giữa một thành trì và 1 quốc gia. Kim khô lâu phát triển theo kiểu kiến thiết thành trấn, còn thế lực Đào nguyên lại nhắm tới mục tiêu hoành vĩ hơn - dựng nước lập nghiệp.

Đào nguyên đều án chiếu mô thức của quốc gia mà vận hành ở rất nhiều phương diện, hơn nữa họ còn có năng lực viễn hành trên biển, điểm này giúp cho Đào nguyên có thể phát triển mạnh mẽ trên Lam Mộng hải bao la.

Nếu như lúc đầu Vũ Lôi chỉ vì nể mặt Dương Chính mà chuẩn bị giao Kim khô

lâu tự mình sáng lập cho Dương Chính thì giờ đây hẳn đã biết muốn để Kim khô lâu phát triển thì đó chính là con đường duy nhất. Vì Kim khô lâu đã phát triển đến cực hạn, bọn họ không có kỹ thuật viễn hành như Đào nguyên chi trì, chỉ có thể phát triển thế lực ở quốc gia ven biển, chiếm cứ được quần đảo Huyết san hô là hết mức, nếu như muốn phát triển thêm thì sớm muộn gì cũng bị các quốc gia ven biển cảnh giác, hơn nữa còn phát động quân chính quy tiêu diệt.

Nói một cách thông tục thì họ vĩnh viễn chỉ là một bọn tặc khấu, tuyệt không thể hơn.

Nhưng Đào nguyên thì khác, căn cứ của

họ ở sâu trong biển, trước mắt bất cứ quốc gia nào cũng không thể xâm nhập, lại thêm chiến lược hùng hậu, tài nguyên khoáng sản phong phú.

Hơn nữa Vũ Lôì và Dương Chính vốn là huynh đệ, căn bản không có tình huống tranh quyền.

Có thể nói điều kiện để Đào nguyên lập quốc đã chín muồi, chỉ thêm chút ít ngày tháng mà thôi.

Nam nhân có ai không muốn khai thiên tích địa, sáng lập cơ đồ bá nghiệp, tự mình trở thành khai quốc nguyên huân, từ tặc khẩu biến thành đại lãnh chủ của một quốc gia. Vũ Lôì ánh mắt cũng sáng lên.

Dã tâm này cũng giống với những tên Thập tự quân cùng tham quan Đào nguyên với hắn.

Có lúc dẫn dụ tự nhiên so với cưỡng bức còn hữu hiệu hơn, lúc này không phải là Dương Chính muốn liên hợp mà là bọn chúng muốn thế.

Vũ Lôi cũng đã mấy lần thử đề xuất ý niệm này.

Nhưng Dương Chính vẫn kéo dài chưa trả lời hắn vì còn một vướng mắc trong đó chưa giải tỏa được. Hắn sáng lập Đào nguyên không thuần túy vì dã tâm mà chỉ vì muốn tiêu diệt hải tộc, bất quá việc

này không thể chỉ dựa vào khẩu hiệu là thành công được, vì vậy hấn cần phải cho mọi người đủ dụ hoặc, Đào nguyên cũng chính là dụ hoặc, hấn không chỉ tập kết lực lượng mà còn muốn mọi người có động lực phấn đấu.

Hấn muốn mọi người biết, người bỏ sức thì sẽ có được hồi báo đầy đủ.

Hơn nữa trước lúc đó, người còn phải có dũng khí hơn xa thường nhân.

Do đó, hấn quyết định để cho Vũ Lôì và Thập tự quân xem cảnh hải tộc tà ác hủy diệt nền văn minh thế nào.

Hôm nay, Dương Chính bảo Vũ Lôì tập

hợp tất cả quan viên Thập tự quân.

Thiên quang bảo kính chiếu ra cảnh tượng hải tộc khủng bố tà ác dùng lực lượng không gì địch nổi điên cuồng hủy diệt nền văn minh ma pháp cổ...

Mọi người đều bị cảnh tượng trong Thiên quang bảo kính chấn động đến không thốt nên lời. Không khí cũng biến thành áp bức, u ám, nặng nề.

Loại lực lượng hủy diệt tất cả này không tận mắt thấy thì không thể nào thể nghiệm được.

Khi cảnh tượng dần tan biến trong Thiên quang bảo kính, Dương Chính nhìn Vũ

Lôi. Lúc này, nam nhân mấy ngày gần đây rất hưng phấn, không sợ trời chẳng sợ đất mặt mày cũng lộ vẻ hoang mang, trán toát mồ hôi lạnh, còn những người khác thì không cần phải nói cũng biết.

Dương Chính trầm giọng nói: "Ta không phải hư ngôn gạt người. Nền văn minh bị hủy diệt vừa rồi trong bảo kính chính là văn minh cổ ma pháp cách đây vạn năm, lúc đó văn minh còn cường đại hơn bây giờ, sử sách tuy không ghi lại nhưng ta đã từng thấy qua, vì ta đã tìm ra di tích của nó. Ta có thể khẳng định thành tựu của nền văn minh cổ ma pháp đó hơn xa nền văn minh trước mắt, nhưng bọn hải tộc vẫn dễ dàng tiêu diệt. Chúng cường đại tới mức nào thì các người cũng có

thể biết. Có thể các người cho rằng hải tộc đã biến mất rất lâu nhưng ta nói cho các người biết, hơn 1 năm trước hải tộc đã hủy diệt Ma Huyền quần đảo của Tinh linh tộc. Nếu như các người muốn biết thảm trạng của Ma Huyền quần đảo ta có thể dẫn các người tới đó tham quan."

"Vũ Lô!" Dương Chính đột nhiên cất tiếng quát.

"A, có!" Vũ Lô giật mình đáp lời.

"Mục đích ta sáng lập Đào nguyên không phải là tranh bá thế giới, thống nhất toàn đại lục gì cả. Mục đích cuối cùng của Đào nguyên chính là chống lại hải tộc, vì vậy người hiểu rõ vì sao ta kéo dài

không đáp ứng người rồi chứ? Người có thể đại biểu cho thủ hạ người quyết định gia nhập vào cuộc chiến chống lại hải tộc hay không?"

"Ta..." Vũ Lô chậm rãi quét mắt nhìn bọn thủ hạ đang mồ hôi lạnh khắp người, trong lòng hoang mang.

"Các người suy nghĩ cho kỹ!" Dương Chính nói xong, chuẩn bị rời đi.

Lúc hắn vừa bước tới cửa phòng, Vũ Lô chợt kêu lên: "Tiểu Chính ca, chúng ta là huynh đệ phải không?"

"Đương nhiên!" Dương Chính quay đầu lại.

"Vậy được rồi, ta tuy không thể đại biểu cho Kim khô lâu gia nhập Đào nguyên nhưng ta có thể đại biểu cho ta. Hiện tại ta tuyên bố rời khỏi Kim khô lâu, gia nhập Đào nguyên!" Vũ Lôi vung tay nói lớn.

"Phó tướng quân!" Các tướng sĩ Thập tự quân thấy đều kinh ngạc.

Vũ Lôi nhìn chúng:"KHông cần khuyên ta, việc mà ta đã quyết định thì các người khuyên không được đâu. Ngày mai ta cùng các người về đảo, đến lúc đó ta sẽ giao phó mọi việc. Các người ai nguyện ý đi theo ta thì đi, còn không nguyện ý thì cứ tiếp tục làm hải tặc. Vũ Lôi ta xưa nay

không hề cưỡng ép thủ hạ. Ta chỉ cảm thấy cuộc đời này ngoài ăn uống chơi bời ra thì phải làm một chuyện có ý nghĩa thì mới là một đời người. Nửa đời trước, những gì cần hưởng thụ đã hưởng thụ rồi, hiện tại nửa đời sau ta cảm thấy đấu tranh với hải tộc chính là việc nên làm... Tuy ta không quản con bà nó chết sống của người khác, nhưng bọn khốn đó giết hết thế giới thì thật độc ác, ít nhất chúng phải để lại nữ nhân cho ta chứ, phải không?"

Câu nói cuối cùng của Vũ Lô khiến cho mọi người cười vang, nổi áp bức đáng sợ do hải tộc mang tới cũng tiêu tan không ít.

1 tên Thập tự quân đột nhiên vung tay hô lớn: "Cướp lại nữ nhân, giết sạch hải tộc!"

Mấy tên khác cũng hô vang: "Cướp lại nữ nhân, giết sạch hải tộc!"

"Cướp lại nữ nhân, giết sạch hải tộc!
Cướp lại nữ nhân, giết sạch hải tộc!"

.....

Nhìn thấy căn phòng đột nhiên trở nên náo nhiệt, Dương Chính lắc đầu cười cười rồi bỏ đi.

Vô luận xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần kết quả giống nhau là đủ.

Vì nữ nhân, vì tài phú, vì quyền vị đều được cả!

.....

Nửa tháng sau, tuyệt đại đa số Kim khô lâu đều theo Vũ Lô gia nhập Đào nguyên, cơ hồ không có ai muốn tiếp tục làm hải tặc.

Đây là một tin tốt, đại biểu rằng Đào nguyên cuối cùng đã trở thành một thế lực cường đại và duy nhất trên biển, hơn nữa có người Kim khô lâu gia nhập, nguy cơ thiếu hụt nhân thủ cũng tạm thời giảm đi không ít.

Uy tín của Vũ Lô trong Kim khô lâu rất

lớn, Dương Chính quyết định để Thập tự quân chính thức trở thành một chi quân đội, phiên hiệu vẫn là Thập tự, để cho Vũ Lôi quản lý và huấn luyện.

Quyết định này khiến cho họ vô cùng hài lòng. Suy cho cùng họ cũng là người ngoài đến, đối với Đào nguyên vẫn còn lòng phòng bị, nếu như bị phân tán vào đội ngũ quân Đào nguyên thì khẳng định sẽ khó mà tiếp thụ. Vì không muốn nội bộ mâu thuẫn, Dương Chính chọn biện pháp giải quyết cục bộ dần dần.

Hắn có lòng tin tương lai sẽ dung hợp toàn quân.

Dân chúng lúc trước ở trên quần đảo

Huyết san hô có rất nhiều, trong đó một số cũng có sức chiến đấu, ngoài ra còn có khá nhiều người có tay nghề thủ công.

Vũ Lôi đã phát triển Huyết san hô tương đối tốt, Dương Chính quyết định rút những người này bổ sung cho Đào nguyên.

Ưu thế hỗ trợ cho nhau, khuyết điểm dần khắc phục, Đào nguyên và Kim khô lâu dung hợp, thế lực cứ thế phát triển.

Một năm trôi qua...

Lúc này, sản nghiệp của Đào nguyên ở Bắc đại lục đã đạt tới trình độ phi thường, mạng lưới tình báo trải khắp Bắc

đại lục, thậm chí còn có thành viên trà trộn vào trong Thánh hỏa giáo, nhân số trên biển tăng lên nhanh chóng, hiện nay Đào nguyên mỗi ngày đều có hài nhi mới sinh ra.

Thế lực trên biển của Đào nguyên khuếch trương đến một ngàn vạn km vuông, không chế hơn 600 hòn đảo.

Đầu năm nay, Đào nguyên lập quốc.

.....

Đào nguyên sử ký ghi lại, năm 7896 lịch đại lục, Đào nguyên vương quốc thành lập. Quyền lực cao nhất nước là nghị hội, vua là người đứng đầu, quân chính

chia ra, Binh bộ là bộ phận đứng đầu quân đội, dưới đó là ba loại quân, Đào nguyên lục quân, Đào nguyên hải quân, Đào nguyên Thập tự quân, ngoài ra còn có tình báo bộ, công trình bộ, nông nghiệp bộ, lễ nghi bộ... Sử gọi năm đó là Đào nguyên nguyên niên (năm thứ nhất Đào nguyên).

Nghị trưởng nhiệm kỳ đầu là Tác Bôi Áo Phu, binh bộ thống soái là Dương Chính thống lĩnh toàn quân, còn lại thì Tát Phân thống lĩnh Đào nguyên lục quân, Dương Chính kiêm thống lĩnh Đào nguyên hải quân, Vũ Lô thống lĩnh Thập tự quân, Bộ trưởng Bộ tình báo là Thụy Ngang (kiêm thống lĩnh Ảnh tử bộ đội), Ước Tác là Bộ trưởng Bộ công trình, Cách Lý

Cao Lợi là Bộ trưởng Bộ nông nghiệp,
Mã Đức Liên Na là Bộ trưởng Bộ lễ
nghĩ...

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 14 - Chương 5:

Tắc nhâm tộc

D

ương Chính nhìn lại họ, một yêu nữ tóc trắng dài chấm hông hé miệng nói: "Bọn ta là yêu vương trong Tắc nhâm nữ yêu, ta là Táp Lữ Bố Định Tư, còn y là Tư Cơ Lạp!"

Sau khi Đào nguyên lập quốc, lần Nam chinh đầu tiên liền được đưa vào chương trình nghị sự hàng ngày.

Nam Bắc phân cách mấy ngàn năm, nhờ có Kỳ tích hiệu đản sinh nên viễn chinh không còn là mong ước xa vời nữa.

Lúc này Đào nguyên đảo dựa vào các loại khoáng sản, chế phẩm hải sản bán khắp Bắc đại lục, mạng lưới thương nghiệp phát triển to lớn phi thường, Đào nguyên đã có một lượng kim tiền khổng lồ.

Bắc đại lục vì có Thánh hỏa giáo thống trị nhân tâm, hơn nữa cũng rất hòa bình, tín ngưỡng đã ăn sâu vào lòng người trên ngàn năm, trừ khi có ngoại lực cường đại phi thường đả phá còn không thì Đào nguyên chỉ có thể phát triển đến mức cực hạn này thôi. Thế lực Đào nguyên hiện nay tuy mạnh mẽ, nhưng chỉ bằng vào một thế lực mới nổi mà mưu đồ đối kháng với giáo phái có tín đồ khắp nơi

thì chỉ là si tâm vọng tưởng.

Huống chi Dương Chính cũng không có ý muốn đối kháng, giáo nghĩa Thánh hỏa giáo tuyên dương còn có ý nghĩa ngưng kết lực lượng nhân loại.

Dương Chính hướng tầm mắt về Nam đại lục, nơi hắn từng có vô số hoài ức.

Vũ Lôi đối với Nam đại lục cũng đầy kỳ vọng, nơi đó chính là nơi hắn sinh trưởng, vô luận hoài ức có đau thương thống khổ đến đâu thì hắn cũng đều hy vọng có một ngày trở về. Chỉ là lần này hắn quay về với thân phận cường giả, không còn là tên lính đỡ đạn có cũng như không ngày xưa.

Viễn chinh được gấp rút chuẩn bị.

Trừ Kỳ tích hiệu ra, còn có 18 cự hình thiết giáp thuyền gia nhập vào lần viễn chinh này. Vì chuẩn bị cho kế hoạch Nam chinh, Đào nguyên đã chế tạo ra một hạm đội viễn chinh vô cùng hoàn mỹ.

Hơn nữa ý nghĩa của lần viễn chinh này quá mức trọng đại, trừ việc nối kết hai đại lục lại với nhau thì còn là bước tiếp theo của kế hoạch hoành vĩ theo dự tính của Dương Chính. So với Bắc đại lục thì Nam đại lục mới là trọng tâm trong kế hoạch của hắn, ở nơi loạn thế mới có thể bồi dưỡng Đào nguyên lớn mạnh hơn.

Trước mắt, trừ hải tộc thần bí khó dò thì không có lực lượng nào có thể vượt biên uy hiếp Đào nguyên, vì vậy Dương Chính không cần lo lắng về việc phòng vệ. Hắn mang theo những lực lượng mạnh nhất của Đào nguyên đi viễn chi, trừ Lai Qua Lạp Tư mà Dương Chính cũng không nhìn thấu thực lực, Vũ Lô và bộ đội Thập tự quân tinh nhuệ ra còn có những thành viên cấp cao của Ảnh tử bộ đội, ba vị cao cấp pháp sư.

Tất nhiên, Mật Tuyết Nhi cũng được mang theo.

Sau khi tiết xuân vừa qua, viễn hành cuối cùng đã chuẩn bị xong, Dương Chính thống lĩnh toàn quân lên đường Nam

chinh.

Vì đã có kinh nghiệm đi tới Ma Huyền quần đảo lần trước, lại còn có hải đồ khá hoàn chỉnh nên đường đi ban đầu rất thuận lợi, Kỳ tích hiệu và 18 thiết giáp thuyền đều chạy rất nhanh.

Ở giữa Kỳ tích hiệu có thiết lập một ma pháp trận đồ tinh trí phức tạp vô cùng.

Đây là cải tạo vĩ đại nhất trong hai năm qua của Kỳ tích hiệu, ma pháp trận đồ này chính là kết tinh hoàn mỹ của không gian ma pháp, là không gian thông đạo nối kết Kỳ tích hiệu và di tích cổ bảo. Đây là do Dương Chính sợ là khi viễn chinh gặp phải sự cố thì có thể nhờ vào

thông đạo thần kỳ này, tùy lúc tiến vào trong di tích cổ bảo, cho dù gặp phải tai nạn hủy diệt thì chỉ cần thông qua thông đạo này thoát đi.

Hơn nữa trong di tích còn có không gian thông đạo kết nối với Đào nguyên đảo. Nếu cần bọn Dương Chính có thể quay về Đào nguyên đảo chỉ trong thời gian rất ngắn.

Loại văn minh ma pháp này không thể dùng 2 từ thần kỳ đơn giản để hình dung. Nó còn vĩ đại hơn cả Kỳ tích hiệu, đại biểu cho cảnh giới cao nhất của cổ ma pháp.

Cho dù hao phí vô số tâm huyết chế tạo

ma pháp trận đồ này nhưng Dương Chính vẫn thấy đáng giá phi thường.

Khuyết điểm duy nhất chính là ma pháp trận đồ hao phí năng lực vô cùng lớn, hơn nữa một lần truyền tống không được nhiều người, vì vậy Dương Chính tịnh không khinh suất sử dụng, đây chính là vũ khí bí mật của hắn.

Lúc này Dương Chính đang ôm Mật Tuyết Nhi đứng trên sàn thuyền, vì trước mắt đều là những điểm mốc đã được ghi lại trên bản đồ nên hắn không sợ có gì phát sinh ngoài ý muốn.

Buổi chiều, một tiếng gầm dài vang lên trên không.

Một chấm đen ở bầu trời phía sau thuyền nhanh chóng bay tới.

Chấm đen đó nhanh chóng hiện rõ thân thể to lớn trước mặt mọi người, đó là một mãnh thú phi hành khổng lồ.

Người trên sàn thuyền vội vàng trốn vào trong khoang, chỉ có Mật Tuyết Nhi vùng bàn tay trắng nõn như ngó sen chỉ vào phía sau.

Tốc độ của phi hành thú quá nhanh, nó bổ nhào xuống, chớp mắt đã hạ xuống hơn 1000 mét, phóng xuống biển bên cạnh Kỳ tích hiệu, khiến cho bọt nước văng tung tóe lên thuyền, cả Kỳ tích hiệu

cũng lắc lư mấy cái. Không lâu sau, từ một phía khác của Kỳ tích hiệu, phi hành thú lại phóng lên, khi bay qua Kỳ tích hiệu, nó vỗ mạnh hai cánh, lơ lửng trên không, sau đó song trảo buông ra, hai con cá biển dài hơn 3 mét bị ném lên sàn thuyền. Lúc này, thân hình cự thú hoàn toàn lộ rõ, nó dài hơn 10 mét, hai cánh mọc hai bên thân hình khổng lồ đó, lớp da bên ngoài phát ánh sáng mờ mờ giống như vỏ loài giáp xác, trên đầu có một cái sừng cong kỳ lạ, hướng xéo về phía sau, tỏa ra khí tức phiêu hân khiến người ta phải ngộp thở, mỏ nó khá dài, nhìn hơi giống dực long, nhưng hàm răng nhọn hoắc như đao phát ra hàn mang màu lam, chỉ nhìn cũng biết trên đó phủ toàn độc dịch. Khiến người ta sợ hãi nhất chính là

đôi mắt nó, chúng tinh không hung hăng như đôi mắt dã thú mà phát ánh sáng nhàn nhạt quý dị giống như hai viên bảo thạch to cỡ nắm tay, cảm giác như nó có trí tuệ giống như con người.

Uy áp trời sinh của cự thú này khiến cho nhân loại phải run rẩy, đặc biệt khi nó lơ lửng trên đầu thì giống như một quả núi đang đè ép trên đầu.

Bất quá hai người trước mắt hoàn toàn không cảm thấy gì, Mật Tuyết Nhi còn vỗ tay quát lên: "Tiểu Hắc, ngươi nghịch ngợm quá!"

Thì ra đó chính là tiểu thú ở trong di tích hơn hai năm về trước, lúc này đã lớn

thành quái vật đáng sợ như vậy.

Tiểu Hắc khịt mũi, lắc đầu, thủy châu trên người rơi xuống ào ào, ướt hết cả người của Mật Tuyết Nhi và Dương Chính.

Mật Tuyết Nhi ré lên, băng lăng dài một xích trong tay lóe ánh sáng phóng ra.

Tiểu Hắc cất tiếng kêu quái dị, vỗ mạnh cánh bay lên tránh né, sức gió khiến cho đầu tóc Dương Chính bay tán loạn, băng lăng truy theo Tiểu Hắc lên cao cả ngàn mét, sau đó mới vang lên tiếng Tiểu Hắc rú lên đau đớn.

Dương Chính cười cười xoa đầu Mật

Tuyết Nhi đang còn bấu môi, nhìn về phía Vũ Lôì đang thò đầu ra ngoài khoang thuyền kêu lớn: "Còn trốn trong đó làm gì, không gọi người tới đem hai con cá đi xuống?"

Vũ Lôì gãi đầu, vẫy tay gọi mấy tên thủ hạ phía sau tới, sau đó hắn mới đi ra khỏi cửa, không ngừng liếc mắt nhìn lên trời, lúc này Tiểu Hắc đã bay lên tận mây, không còn thấy tung tích đâu nữa.

"Hừ, mỗi lần nhìn thấy con vật to xác đó chân tay ta đều run lẩy bẩy, sợ muốn chết không biết vì sao?"

Vũ Lôì còn nói vậy, chứ mấy tên thủy thủ phía sau càng thêm sợ hãi, ai nấy mặt

mày xanh mét, hiển nhiên sợ hãi không ít.

Dương Chính nói: "Đó là sợ hãi trời sinh đối với sinh vật cao giai, nhân loại tuy là động vật linh trưởng, có thể áp chế bản năng đến mức thấp nhất nhưng vẫn bị ảnh hưởng. Nếu là sinh vật thông thường như ma thú cấp thấp thì đã sợ đến không dám phản kháng."

"Cha con hai người đều là quái thai, chuyện gì cũng không sợ."

"Tiểu Lô thúc thúc, thúc nói gì vậy?"
Mật Tuyết Nhi cảnh giác ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy ánh mắt nó bất thiện, Vũ Lô vội vàng khoát tay: "Không nói gì, không

nói gì... Ta chỉ là nghĩ hôm nay thiên khí không tệ thôi..."

"Dáng vẻ của thúc rất giả tạo..."

Nghe Mật Tuyết Nhi đột nhiên nói một câu già dặn như vậy, Vũ Lô cười khổ không thôi.

Ở bên ngoài thời gian dài, thiên tính thông minh của Mật Tuyết Nhi đã phát huy đến đỉnh điểm, đừng nhìn dáng vẻ nó khả ái vô hại, kỳ thực tâm tư thành thực khiến người kinh ngạc. Hơn nữa Mật Tuyết Nhi thiên sinh lĩnh ngộ đối với ma pháp hơn xa thường nhân, Dương Chính dần dần đã lý giải được ý tức khi xưa Vi Kỳ nói nó là ma pháp truyền thừa giả.

Mật Tuyết Nhi đang dần dần bước lên con đường đại ma pháp sư khủng bố, mà hiện tại nó chỉ mới vừa 9 tuổi.

"Tiểu Chính ca, án chiếu theo hải đồ trước mắt, qua một ngày nữa thì sẽ đến được Ma Huyền quần đảo."

Ma Huyền quần đảo cho dù đã bị tận diệt nhưng Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đã thiết lập một tiền đồn ở đây, cũng là địa phương xa nhất mà Đào nguyên có thể đến được.

Dương Chính gật đầu: "Đến đó bọn ta tu chỉnh một chút, hành trình sau đó bọn ta giảm tốc độ lại."

Ngày thứ hai thuyền đội đã tới được Ma Huyền quần đảo, lúc này Ma Huyền quần đảo thê lương hoang vắng vô cùng, sau khi bị hải tộc hủy diệt thì đất đai không thể nào mọc được một ngọn cỏ. Dù là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh này nhưng Vũ Lôi trong lòng vẫn rất khó chịu, lại càng thêm lòng thù hận với hải tộc.

Ánh mắt của Lai Qua Lạp Tư càng thêm thâm trầm đáng sợ.

Vì không muốn kích thích tinh linh vương tử, sau khi tu chính một ngày, Dương Chính liền hạ lệnh lên đường.

Đêm... Kỳ tích yên tĩnh phá sóng mà đi.

Dương Chính nhẹ nhàng gỡ tay Mật Tuyết Nhi đang ôm cổ ra, đỡ chần cho nó ngủ âm áp rồi rời khỏi phòng.

Gió biển thổi qua, trời đêm lúc này trong vắt như mặt kính, sao trời lấp lánh, mặt biển sóng nước lấp loáng, cảnh tượng vô cùng mỹ lệ.

Dương Chính cởi trần thân trên, nằm trên một bình đài của Kỳ tích hiệu.

Hắn nhắm mắt lại hưởng thụ không gian yên tĩnh này, tinh thần lực phát tán khắp nơi, cảm giác như đang ngao du trong vũ trụ rộng lớn vô biên, thoát khỏi giới hạn của nhục thể, dung hợp cùng với tự nhiên

thành một thể, cảm thụ quy luật vận chuyển kỳ diệu của thiên địa vạn vật.

Chớp mắt hần cảm giác như lên tới đỉnh cao nguyên, hoặc tới vùng rừng núi sơn cước, hoặc rong chơi trong đại sa mạc, hoặc tiềm nhập vào đáy biển sâu vạn trượng.

Tinh thần lực vận chuyển càng lúc càng viên mãn.

Có thể tương lai hần sẽ lãnh hội được cảnh giới mới của nhân loại, đạt tới tầng lớp như Tư Gia Lệ, Ba Bỉ.

Đột nhiên, bả vai lại có cảm giác đau nhức.

Dương Chính thoát khỏi cảm giác tỉnh thần ngao du, đưa tay sờ vai, dấu răng nơi đó đang phát ánh sáng mờ nhạt.

Hắn nhú mày nhìn ra xa, lúc này mặt biển cơ hồ tĩnh chỉ, dưới màn đêm, bờ biển màu xanh kéo thành một đường dài, gió biển cũng ngừng thổi, Kỳ tích hiệu giống như đã tiến vào một thế giới tĩnh tại. Mất đi sức gió buồm, tốc độ của nó cũng dần chậm lại.

Loại yên tĩnh này giống như giấc mộng, bất quá lại khiến Dương Chính nghĩ tới sự việc quái dị trong lần lữ trình trước.

Hắn nhẹ nhàng sờ vào dấu răng trên vai,

nhảy xuống bình đài, Kỳ tích hiệu yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Giống như mọi người đều đã ngủ say, chỉ còn riêng Dương Chính còn thức.

Tiếng nhạc ai oán lại vang lên trong đêm.

Chỉ là lần này Dương Chính ánh mắt thanh tỉnh, hẳn có thể cảm giác được dấu rãnh này đang đề tỉnh hẳn.

Sau lưng Dương Chính, một thân ảnh màu đen dần dần phù hiện, khí tức u minh tán phát ra, tròng mắt màu máu sâu hút giống như ác ma vượt thoát cữu u mà tới.

Dương Chính vẫy nhẹ tay phải, ánh mắt của ác ma chợt rực lên, giống như bắt cam rồi dần dần biến mất.

Lúc này trên không quả nhiên xuất hiện dị vật, hai điểm trắng từ bờ biển màu xanh phía xa bay tới, lát sau đã hiện rõ chúng gương mặt yêu dị, lông vũ màu trắng bao phủ khắp cơ thể.

Dương Chính tuy không hề hành động gì nhưng cơ bắp toàn thân đều bảo trì trạng thái nhất xúc tức phát.

Khi hai bóng trắng đáp xuống sàn thuyền thì thân thể vốn thuộc loài chim chợt biến thành thân hình yêu điệu động lòng người, dung mạo so với Tinh linh còn

hoàn mỹ hơn, cả Dương Chính cũng kinh thán không thôi.

Hai nữ nhân nhìn dấu răng trên vai Dương Chính, rồi lại nhìn nhau.

Sau đó họ đưa tay lên, móng tay dài nhọn trong suốt như thủy tinh, dưới ánh đèn giống như thanh đao bén. Thanh âm ngọt ngào trong trẻo vang lên giữa trời đêm.

"Tìm hắc hữu dụng không?"

"Tỷ tỷ vì sao lại chọn nhân loại này, hắc tuy rất cường tráng nhưng sợ là cũng không phải đối thủ của Uy tư dã man nhân..."

Dương Chính nhìn không được hỏi: "Các người rốt cục là ai?"

Hai nữ nhân lúc này mới nhìn lại Dương Chính, đôi mắt màu lục phản phát như có thể hấp thụ linh hồn của nam nhân, cả Dương Chính năng lực tự khống chế siêu cường cũng cảm giác huyết dịch toàn thân sôi trào, hạ thể cũng có phản ứng. Hai yêu nữ giống người mà không phải người này có sức dụ hoặc trời sinh khiến nam nhân khó mà chịu nổi.

Dương Chính nhìn lại họ, một yêu nữ tóc trắng dài chấm hông hé miệng nói: "Bọn ta là yêu vương trong Tắc nhâm nữ yêu, ta là Táp Lữ Bố Định Tư, còn y là Tư Cơ Lạp!"

"Tắc nhâm nữ yêu... Tắc nhâm nữ yêu..."
Dương Chính lẩm nhẩm, đột nhiên đầu óc chấn động.

Tuy hắn chưa gặp qua nhưng đã từng đọc thấy ghi chép về sinh vật trong truyền thuyết này ở trong cổ tịch của cổ bảo..

Bọn họ đâu cần biết nữ yêu hay không nữ yêu, chỉ đơn thuần dung mạo tuyệt mỹ của họ đã khiến cho quân Đào nguyên thiếu thốn nữ sắc không còn năng lực suy nghĩ rồi.

Trong truyền thuyết xa xưa thì trên mặt biển có 1 hòn đảo, ven núi có ba tỷ muội Tắc nhâm nữ yêu cư trú, bọn họ luôn ở trên một phiến rừng mà cất tiếng ca mê hoặc nhân tâm, tiếng ca ngọt ngào thu hút thuyền qua lại đi tới hòn đảo đó, để rồi đụng phải đá ngầm thuyền hủy nhân vong. Những thuyền bè qua lại đều mất hết phương hướng, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Xem dáng vẻ đặc trưng của họ, còn cả hình dạng mặt người thân chim lúc mới tới thì đúng là Tắc nhâm nữ yêu trong truyền thuyết.

Dương Chính tức thì giật mình, nhớ tới

truyền thuyết đáng sợ đó, tay liền ấn lên chuôi đao, ánh mắt cũng biến thành sắc bén vô cùng.

"Các người muốn làm gì?"

Hắn đã phát giác dị trạng xung quanh, nữ yêu này không biết đã dùng biện pháp gì mà khiến cho Kỳ tích hiệu và 18 thiết giáp thuyền đều dừng lại, còn các nhân viên trên thuyền không còn chút khí tức nào.

Cảm giác được áp bức cuồng mãnh, Tắc nhâm nữ yêu lộ vẻ kinh ngạc.

"Tỷ tỷ quả nhiên không nói sai, nam nhân này không bị mê hoặc bởi Thực tâm

khúc." Tư Cơ Lạp, yêu nữ tóc vàng u oán nói.

Dương Chính trầm giọng nói: "Ta không quản các người là yêu vật gì, mau chóng giải thoát thuyên đội bọn ta ra khỏi ảo giác!"

Nữ yêu Tạp Lữ Bồ Địch Tư chậm rãi nói: "Muốn bọn ta giải thoát họ cũng được, trừ phi người giúp chúng ta đuổi bọn Uy tư dã man nhân đi."

Dương Chính sao có thể chịu đựng loại uy hiếp này, tay trái vung lên, trọng kiếm rời vỏ, một đạo kiếm phong màu đen chém tới. Nữ yêu rít lên một tiếng, bay thẳng lên không, thân hình yêu điệu động

nhân chớp mắt đã biến thành thân chim, bay thẳng lên trời.

"Còn muốn chạy?" Dương Chính mắt lóe hung quang.

Nữ yêu lúc này đã bay lên cao chừng trăm mét, đột nhiên một đạo hắc ảnh từ hư không xuất hiện.

Hắc quang chớp lóe, hai nữ yêu cùng cất tiếng la thảm, máu và lông vũ tung bay, cả hai đều rơi thẳng xuống, chớp mắt đã lặn sâu xuống biển.

Hắc ảnh trong hư không cũng lao vào trong biển, Dương Chính quát lớn: "Đừng giết chúng!"

Mấy phút sau, Dương Chính đang mất kiên nhẫn chuẩn bị nhảy xuống biển thì mặt biển cuối cùng đã có động tĩnh. Một ma ảnh màu đen chậm rãi bay lên, hai tay chụp hai nữ yêu, hấn phiêu phù trên thuyền, ánh mắt đỏ máu không chút cảm tình nhìn Dương Chính, ném hai nữ yêu chỉ còn thoi thóp xuống sàn thuyền, rồi lại biến mất trong hư không.

Dương Chính bước tới, hai nữ yêu lúc này vẫn còn bảo trì nguyên hình, một bên cánh đã bị chém đứt, vết thương nhìn vô cùng kinh tâm đang còn chảy máu màu lam, toàn thân run rẩy, hiển nhiên đã mất đi năng lực hành động.

Họ nhìn Dương Chính bằng ánh mắt vô cùng sợ hãi, hiển nhiên không ngờ tới đã chọc phải ma ảnh đáng sợ như thế.

Lúc này Dương Chính trong mắt họ cũng không khác gì ác ma.

Dương Chính cúi người xuống, trọng kiếm để ở một bên, trầm giọng nói: "Nếu bây giờ các người giải trừ trở chú cho thuyền viên thì ta vẫn tha cho các người, bằng không..."

Ánh mắt Dương Chính đã biểu thị ý tứ của hắn.

Tạp Lữ Bố Địch Tư và Tư Cơ Lạp hoàn toàn tin rằng nam nhân này có thể làm ra

bất cứ chuyện gì, nhưng mà cho dù còn sống thì cũng còn ý nghĩa gì? Tắc nhâm tộc không thể rời khỏi hải vực này, bọn họ rốt cục vẫn phải đối mặt với một trường hủy diệt.

Tạp Lữ Bồ Địch Tư run giọng nói: "Người đã hại tử tử bọn ta thì giết luôn bọn ta đi, hơn nữa bọn ta cũng không còn muốn sống."

Dương Chính nhíu mày: "Là ý gì? Ta hại tử tử các người khi nào?"

Tạp Lữ Bồ Địch Tư nói: "Vết răng trên vai người chính là tử tử bọn ta Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách lưu lại. Nàng ta yêu thương người nhưng không thể lưu người

lại, chỉ còn cách nhảy núi tự sát."

Dương Chính ngạc nhiên nhìn dấu răng trên vai, hấn đưa tay sờ thử, lúc này đầu óc chợt chấn động, một thân ảnh tuyệt mỹ lóe lên trong đầu, nữ nhân đó mái tóc màu lam dài chấm vai, đôi mắt màu lục đầy vẻ bi thương và tuyệt vọng.

Dương Chính cố sức lắc mạnh đầu.

Đây chính là dấu ấn để lại, là tinh thần ấn ký của Tắc nhâm nữ yêu.

Dương Chính nhớ lại truyền thuyết liên quan đến Tắc nhâm nữ yêu, bọn họ dùng tiếng ca ngọt ngào dẫn dụ thuyền bè qua lại đi tới hòn đảo, sau đó đụng phải đá

ngâm thuyền hủy nhân vong, bất kỳ ai cũng không thể nào thoát được.

Trong ghi chép, Tắc nhâm hoàn toàn là một sinh vật đáng sợ trên biển, bọn họ có dung mạo xinh đẹp còn hơn cả Tinh linh nhưng cũng tà ác phi thường.

Nhưng mà bọn họ cũng rất bi ai, không thể nào rời khỏi hải đảo, cả đời bị trớ chú vĩnh viễn không thể nào có được ái tình.

"Vì sao chọn lựa ta?" Dương Chính trầm giọng hỏi.

"Chỉ có người không bị Thực tâm khúc dụ hoặc, bọn ta cần một lực lượng cường

đại giúp đỡ để đánh bại Uy tư dã man nhân."

Thuật dụ hoặc của Tắc nhâm nữ yêu tuy vô địch thiên hạ nhưng bản thân lại không có chút lực lượng nào.

"Ta cứu các người, sau đó các người lại hại chết những người lữ giả trên biển sao?" Dương Chính cười lạnh nói.

Tạp Lữ Bồ Địch Tư run giọng nói: "Tắc nhâm đảo hơn 1 vạn năm chưa có dấu chân người, bọn ta tịnh không cố ý dụ hoặc, chỉ là không thể kèm chế được, bọn ta cũng là bị trở chú vậy khốn."

Nữ yêu nói chính là sự thật, trước mắt

thuyền của đại lục không thể nào tới được Tắc nhâm đảo, Kỳ tích hiệu chính là duy nhất.

"Chỉ cần người giúp đỡ Tắc nhâm tộc thì ta có thể lập huyết khế cùng người, như vậy ta có thể thoát khỏi trở chú vây khốn." Táp Lữ Bố Địch Tư cẩn thận nói.

Lúc này, một tiếng gầm vang lên trên bầu trời.

Một thân hình to lớn xuyên phá tầng mây, đôi mắt to bằng nắm tay phát xuất lục hỏa mịt mờ lao xuống Kỳ tích hiệu.

"Ma long!" Táp Lữ Bố Địch Tư và Tư Cơ Lạp sợ hãi la lớn.

Lúc này cự thú đã xông tới sàn thuyền, Dương Chính nhìn nó vung tay, lạnh giọng quát: "Tiểu Hắc!"

Tiểu Hắc đột ngột dừng lại, lơ lửng cách sàn thuyền chừng 5 mét, nhìn chăm chăm vào hai nữ yêu, cái miệng to lớn đầy răng nhọn ngoác ra, nước dãi màu vàng nhỏ giọt, rơi trên người nữ yêu.

Hai nữ yêu run sợ co rúc lại, hiển nhiên chịu không nổi uy áp của Tiểu Hắc.

Ma long chính là sinh vật sớm đã tuyệt diệt, nghe nói đó là sinh vật ác ma siêu giai đến từ Thâm uyên vị diện. Tắc nhâm nữ yêu vốn là yêu vật cấp thấp sao có thể

chịu nổi uy áp của ma long, hưởng hồ trên người còn đang bị trọng thương.

"Người tránh xa một chút, Mật Tuyết Nhi không sao." Dương Chính nhìn thấy hai nữ yêu đang run rẩy thì nhìn Tiểu Hắc quát lên.

Tiểu Hắc bắt cam khịt mũi, ngọn lửa trong mắt càng rực lên, nó gầm lên một tiếng, cơ hồ muốn rách màng nhĩ Dương Chính. Dương Chính thâm sợ hãi, ma vật này càng lúc càng đáng sợ, mới chỉ gần gũi hai năm, còn xa mới thành niên, không biết lúc thực sự trưởng thành thì nó sẽ đáng sợ tới cỡ nào.

Tiểu Hắc cuối cùng cũng bay lên, nó tuy

chỉ thủ hộ Mật Tuyết Nhi nhưng cũng biết Dương Chính là người thân cận nhất với Mật Tuyết Nhi, cũng cảm thụ được khí tức trên người hắn giống với Mật Tuyết Nhi nên đành chịu nghe lời.

Tỷ muội Tắc nhâm nữ yêu run rẩy cả mấy phút sau mới có thể mở mắt, lúc này ánh mắt nhìn Dương Chính của hai nàng đầy vẻ kính sợ.

Nam nhân có ác ma khôi lỗi, lại còn có thể ra lệnh cho ma long, Tắc nhâm nữ yêu sao có thể chọc đến?

Dương Chính suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hỏi: "Huyết khế là gì, làm sao lập?"

"Dùng máu tươi hoán đổi trung thành, tiêu trừ mọi ảnh hưởng phụ, đó chính là pháp tắc chí cao của huyết khế." Tập Lữ Bố Định Tư cuối cùng cũng căng

thẳng nói ra.

"Tắc nhâm đảo còn bao nhiêu nữ yêu?"

"721 người."

"Nếu có được sự trung thành của các người thì ta nguyện ý giúp các người 1 lần, chỉ là đừng làm ta thất vọng, bằng không Tắc nhâm tộc sẽ biến mất trên thế giới này."

Dương Chính thanh âm đầy vẻ áp bức,

còn Tắc nhâm nữ yêu đã thấy qua thực lực của hắn, tuyệt không nghi ngờ gì hắn có đủ lực lượng tiêu diệt hoàn toàn Tắc nhâm tộc.

"Xin ban cho bọn ta một giọt máu tươi... Đại nhân." Táp Lữ Bố Định Tư cúi đầu nói.

Dương Chính cắn ngón tay, nhỏ máu tươi vào miệng hai nữ yêu, một lát sau tròng mắt của nữ yêu hiện lên đốm lửa màu máu, sau đó trên trán bắt đầu lóe lên huyết văn, từ cổ đến tận chân, huyết văn đến đâu thì thân thể của loài chim dần biến thành thân người, huyết quang nhàn nhạt phủ lên người họ một lát sau mới biến mất.

Lúc này, trên trán nữ yêu hiện lên dấu xăm hình lưỡi câu màu đỏ, vết thương trên người họ hoàn toàn bình phục.

Còn Dương Chính cảm thấy cảnh tượng kỳ quái xung quanh liên biến mất, Kỳ tích hiệu cũng đã khôi phục được động lực.

Hơn nữa tinh thần lực của Dương Chính cũng cảm giác được gì đó, hắn nhìn về phía Tắc nhâm nữ yêu, cảm giác đó càng thêm mãnh liệt, một thanh âm chột vang lên trong đáy lòng hắn: "Chủ nhân..."

Đó là thanh âm của Tắc nhâm nữ yêu.

"Đây chính là huyết khế sao?"

"Dạ!"

Thanh âm trực tiếp vang lên trong đầu Dương Chính đã chứng minh điểm này, hơn nữa Dương Chính còn cảm thấy mình có thêm nhiều ký ức liên quan đến Tắc nhâm.

Hắn vào phòng lấy ra hai bộ y phục để họ che giấu thân hình bốc lửa.

Hôm sau, toàn bộ thành viên thuyền đội đều theo lệnh Dương Chính cập bờ Tắc nhâm đảo.

Bờ biển hẹp dài có vô số đá ngầm, bên dưới không biết đã có bao nhiêu thuyền

đội nằm xuống.

Nhờ Tắc nhâm tử muội dẫn đường, Kỳ tích hiệu và 18 thiết giáp thuyền đều dừng lại ở eo biển nước sâu gần Tắc nhâm đảo, sau đó nhờ thuyền nhỏ chở tất cả chiến sĩ Đào nguyên lên đảo. Hòn đảo này tịnh không mỹ lệ, thực vật rất ít, rất nhiều vách núi, xem ra khá là hoang lương.

Bất quá khi chiến sĩ Đào nguyên nhìn thấy vô số tử muội Tắc nhâm thì động lực liền tăng đến gấp 10 lần.

Dương Chính tịnh không đem truyền thuyết đáng sợ kể ra, hơn nữa dung mạo của Tắc nhâm dư sức kích phát dục vọng

của bất kỳ nam nhân nào.

Vũ Lôi lúc này đều quanh quẩn bên người hai tử muội Tắc nhâm, trông mắt cơ hồ lọt ra ngoài, dáng vẻ xinh đẹp hơn xa nhân loại thực sự khiến người ta không thể nào cưỡng nổi.

Trái lại ánh mắt của Mật Tuyết Nhi nhìn Tắc nhâm nữ yêu lại có phần bất thiện, một mực ôm chặt lấy cổ Dương Chính, giống như sợ hấn bị họ cướp đi.

Sau hơn 1 tiểu thì đi đường, quân Đào nguyên cuối cùng đã tới bờn địa, chỗ Tắc nhâm nữ yêu tụ tập.

Bất quá bọn họ chỉ nhìn thấy Tắc nhâm

nữ yêu mặt người thân chim.

Hai tử muội Tắc nhâm an ủi bọn Tắc nhâm nữ yêu kia, họ thân là nữ vương, nên cần phải giải thích rõ cho những người kia biết.

Hơn nữa lúc đầu Dương Chính đã nói với quân Đào nguyên, kể rõ nguồn gốc của Tắc nhâm cho họ nghe.

Bất quá hẳn không nói tới những chi tiết như Tắc nhâm dụ hoặc thuyền đội khiến họ bị hủy diệt, mà chỉ nói Tắc nhâm bị trớ chú nên suốt đời chỉ có thể ở trên hòn đảo này, lại còn bị dã man nhân đánh cướp, cần họ đến giúp đỡ. Đương nhiên, hẳn cũng nói luôn Tắc nhâm có thể hóa

thành hình người, hơn nữa lại có nhan sắc tuyệt trần.

Nghe Dương Chính nói xong, quân Đào nguyên đều máu nóng sôi trào.

Bọn họ đâu cần biết nữ yêu hay không nữ yêu, chỉ đơn thuần dung mạo tuyệt mỹ của họ đã khiến cho quân Đào nguyên thiếu thốn nữ sắc không còn năng lực suy nghĩ rồi.

Cả Vũ Lô cũng vung tay: "Mẹ nó, đi thôi. Tiểu Chính ca, người nói xem, người đã lấy 2 người đẹp nhất trước rồi, còn lại thì để ta chọn trước."

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 14 - Chương 6: Tiêu diệt dã man nhân

C

ồ tịch ghi lại Tắc nhâm tộc trong truyền thuyết không có nam nhân nên phải nhờ vào năng lực dụ hoặc nam nhân mới có thể duy trì nòi giống.

Hiện tại, Dương Chính có được ký ức của Tắc nhâm tộc, đương nhiên biết đó là giả dối. Tắc nhâm tộc thực sự không có nam nhân bất quá bọn họ truyền thừa chỉ cần mẫu thể là đủ. Sau khi truyền thừa, mẫu thể có thể chết đi cho nên nhân số của Tắc nhâm tộc tịnh không nhiều, bất quá tuổi thọ của họ rất dài, giống như

Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tử và Tử Cơ Lạp bị khốn trên đảo cả vạn năm.

Những Tắc nhâm nữ yêu khác tuy mới sinh ra nhưng tuổi tác ít nhất cũng đã 1000 năm, theo niên kỷ mà luận thì họ đều là lão bà cả.

Bất quá, những nữ yêu này tâm trí còn chưa được khai hóa, trừ Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tử và Tử Cơ Lạp, còn có Mạt Nhĩ Tắc Lạc Phách đã tuần tình ra thì họ thậm chí còn chưa nhìn thấy nam nhân.

Vì vậy khi nam nhân chỉ tồn tại trong ký ức truyền thừa xa xôi xuất hiện trước mắt, hơn nữa còn là một nhóm người đông đúc, bọn họ đều rất hiếu kỳ.

Dương Chính chú ý đến một chi tiết trong ký ức Tắc nhâm.

Tổ tiên của Tắc nhâm vì đánh cược thắng A Phát Lạc Địch Thắc nên A Phát Lạc Địch Thắc đã cho họ dung mạo mỹ lệ vô song, đồng thời vì đồ kỵ nên nàng ta cũng khiến cho Tắc nhâm chịu trố chú vĩnh viễn không có được ái tình... Hơn nữa còn phải ở trên biển, không thể nào đi ra ngoại giới.

Loại truyền thuyết này Dương Chính bán tin bán nghi.

Tin là vì Tắc nhâm thực sự có dung mạo mỹ lệ vô song, cũng không thể rời khỏi

hòn đảo này giống như truyền thuyết.

Nhưng trên đời này thực sự có thần linh sao? Mỹ thần A Phất Lạc Địch Thắc trong truyền thuyết rốt cục là thần thánh phương nào?

Hắn tìm tới bức họa điêu khắc trên tường, khi nhìn thấy diện mục mỹ thần, Dương Chính đột nhiên giật mình.

Không ngờ là nàng ta! Là nữ nhân trong bức họa của Tả Thanh Tử.

Nàng ta cũng là Vân Trung quân.

Thật sự đáng sợ! Vân Trung Thành rốt cục tồn tại bao lâu, ngay cả truyền thuyết

cổ xưa sớm đã tiêu thất này cũng có dấu vết của họ. Dương Chính lại nghĩ tới Ba Bỉ, Thanh Liên. Trong ký ức của hắn cũng có một phần ký ức của hai người cho nên đối với Vân Trung Thành cũng không quá xa lạ.

Nhưng mà hiện tại Dương Chính phát giác mình giống như hãm nhập trong mê vụ.

Ngay lúc hắn tưởng mình hé được một góc thì thật ra hắn lại lún vào mê vụ sâu hơn.

Vân Trung Thành tồn tại từ thời thượng cổ, còn có Thánh điện đối lập với Vân Trung Thành, hải tộc hủy diệt nền văn

minh, còn có Ma thần pháp, Kỳ tích hiệu
hơn xa trình độ khoa kỹ của thế giới này.

Mọi thứ đều là mê vụ mịt mờ, rốt cục
chúng có liên hệ với nhau hay không,
Dương Chính nhủ mảy trăm tư.

.....

Chiến đấu với dã man nhân cuối cùng đã
diễn ra.

Vũ lực của Tắc nhâm tộc rất kém, chỉ
nhờ vào thuật mị hoặc để kiếm cơm, Uy
tư dã man nhân trí lực rất thấp, hoàn toàn
không bị ảnh hưởng, vì vậy Tắc nhâm tộc
bị chúng khi nhục trường kỳ, nhiều nữ
yêu bị chúng cướp đi trở thành công cụ

tiết dục và thức ăn.

Đáng tiếc nhân loại không thể đến được
Tắc đảo, Tắc nhâm tộc không có anh
hùng đến giải cứu.

Lần này, rốt cục đã có Dương Chính và
quân Đào nguyên.

Dương Chính liếc mắt nhìn xuống Uy tư
dã man nhân dày đặc dưới núi.

Bọn chúng dáng người lom khom, lưng
gồ lên giống như bị gù, bất quá cơ bắp
phát triển vô cùng, trên người đầy lông,
khiến người ta có cảm giác chúng là tinh
tinh.

Nơi này là sơn cốc cách bờn địa không xa lắm, Uy tư dã man nhân thường hoành hoành tại đây. Mấy ngày dò thám nên quân Đào nguyên cũng biết rõ về lực lượng của chúng, đối với họ mà nói thì trận chiến này tịnh không khó khăn gì. Suy cho cùng họ vẫn là quân chính quy, còn dã man nhân tuy lực lượng cường hãn nhưng không có tổ chức.

Sau khi bị khiêu khích, Uy tư dã man nhân bắt đầu xông lên điểm cao mà bọn Dương Chính tập kết.

Nhân số của chúng rất đông, tuy chúng hình dạng giống tinh tinh nhưng không hề yếu ớt như tinh tinh mà lại có lực lượng bạo phát cường đại kinh người, qua lại

giữa sườn núi khúc khuỷu như đất bằng, cự nham cao mấy mét chúng chỉ cần nhún người nhảy qua dễ dàng.

Tứ chi chúng thô tráng, lực bạo phát cường đại, dễ dàng thấy được lực lượng mạnh mẽ tới cỡ nào, tuyệt đối là một bọn đại lực sĩ đáng sợ. Thảo nào Tắc nhâm tộc không có biện pháp chống đỡ chúng.

Lúc này quân Đào nguyên mai phục ở đầu núi đều nghiêng răng cắn tức.

Nghĩ tới bọn dã man giống như tinh tinh này lại có thể cướp đi vô số nữ yêu xinh đẹp, bọn họ bức tức và phẫn nộ vô cùng, mẹ nó, Tắc nhâm nữ yêu vốn là trân phẩm, sao có thể để bọn khốn này hưởng

thụ chứ? Đúng là giận đến chết người mà.

Lại nghĩ tới thân thể xấu xí dè lên thân hình mỹ miều của Tắc nhâm nữ yêu thì quân Đào nguyên hận không thể xé xác bọn chúng ra.

Lúc này, Táp Lữ Bồ Địch Tư đang bay trên không cất tiếng huýt sáo miêng.

Nàng ta rút trường cung ra, nhanh chóng lấp một mũi tên vào.

Chớp mắt, tiếng mũi tên rít gió phá không vang lên khắp nơi, bắn về phía bọn Uy tư dã man nhân.

Nhưng trừ tên của Táp Lữ Bồ Địch Tư và Tư Cơ Lạp ra thì những mũi tên khác nhiều nhất chỉ làm trầy da bọn chúng.

Bọn chúng phóng chạy trên sườn núi, nhanh chóng tìm nơi ẩn nấp, trừ hai tên bị bắn chết ra thì những tên khác đều đã rút ngắn cự ly thêm mấy chục mét.

Táp Lữ Bồ Địch Tư rít lên một tiếng sắc nhọn.

Tắc nhâm nữ yêu nhanh chóng bắn liền ba đợt tên.

Trên sườn núi tức thì ngập tràn tên bắn, Uy tư dã man nhân cũng bị bắn chết 5, 6 người.

Chiến quả như vậy thực sự khiến người ta không thể hài lòng, bất quá điểm này vẫn nằm trong ý liệu của Dương Chính. Lúc này, cự ly hai bên chỉ còn cách nhau trong vòng trăm mét.

Uy tư dã man nhân đột nhiên bắt đầu ném đá.

Tập Lữ Bố Định Tư gấp rút quát lên: "Rút lui!"

Bọn nữ yêu vội vàng bay lên, đá do Uy tư dã man nhân ném ra dày đặc khắp trời.

Vù vù vù vù...

Mấy hòn đá này tốc độ rất nhanh, bọn nữ yêu bị ném trúng kêu thảm không ngừng, mười mấy người bay lên quá chậm bị ném rơi xuống.

Lực lượng và kỹ xảo quá mạnh, Dương Chính trông mắt hơi co lại.

Uy tư dã man nhân đều ném những hòn đá to bằng bàn tay, khi ném ra đá xoay chuyển với tốc độ nhanh tạo thành lực sát thương vô cùng đáng sợ.

Vèo... Vèo... Vèo...

Đá không ngừng lướt sát bên tai Dương Chính và quân Đào nguyên, khi nó vụt qua tạo thành cảm giác lạnh lẽo đáng sợ.

Nữ yêu bị ném trứng chộp mắt đều xuất hiện vết thương vô cùng khủng bố, mùi máu tanh lan dần khắp nơi, hô hấp của quân Đào nguyên càng lúc càng thêm nặng nề, vành mắt cũng biến thành đỏ hồng. Trong lòng họ thì những nữ yêu này chính là thuộc riêng về họ, không ai có thể chiếm giữ.

Không thể tha thứ được!

Quân Đào nguyên siết chặt vũ khí, nhìn bọn dã man nhân càng lúc càng tới gần... 50 mét... 40 mét... 30 mét...

"Sát!"

Dương Chính đột nhiên quát lớn, thân hình giống như tia chớp phóng ra. Hắn đạp mạnh lên một khối đá, xông thẳng vào bọn dã man nhân, trọng kiếm trong tay vẽ lên một đường cong màu đen, hai tên dã man nhân xông lên trước tiên liền bị chém thành 4 mảnh, máu tươi tung tóe. Dương Chính gầm lên một tiếng khiến người ta phải lạnh mình.

Quân Đào nguyên sớm đã nhin không nổi xông lên như hổ đói sút chuồng.

Vũ khí của họ không giống nhau. Một nhóm dùng trường thương dài 3 mét cùng rống lên: "Sát", hơn trăm thanh trường thương đâm ra, mười mấy tên dã man nhân bị đâm thủng, ngã lăn ra đất.

Quan sát bọn Uy tư dã man nhân ở cự ly gần mới phát giác chúng xấu xí vô cùng, lớp da nứt nẻ như ruộng khô thiếu nước, miệng đầy răng nhọn màu vàng lờm chớm, nước dãi chảy ròng ròng, lông trên người rất nhiều, tanh hôi vô kể.

Quân Đào nguyên dầm lên thi thể chúng, né xéo sang bên, một hàng binh sĩ phía sau xông lên.

"Sát!"

Lại một tiếng rống vang lên, hơn trăm cây trường thương lại đâm nát như thêm mười mấy tên dã man nhân.

Quân Đào nguyên giống như hoàn thành huấn luyện thương trận, lực lượng tập thể cường đại như vậy, ở thế trận này thì đã man nhân cho dù có cường đại hơn nữa cũng không thể phát huy được sức lực, từng tên ngã gục xuống.

Dương Chính và Vũ Lô hai người tự do xuất kích, Vũ Lô cầm Liệp huyết nhanh nhẹn chém giết, vừa cắt đứt cổ họng tên này thì đã đâm chết thêm 1 tên khác.

Bọn đã man nhân này thuần túy dựa vào sức lực trời sinh để chiến đấu, tịnh không có chút kỹ xảo nào.

Chúng gặp phải Dương Chính và Vũ Lô tốc độ và sức lực không hề thua kém, lại

thêm kỹ xảo cao siêu thì giống như bày gà chờ giết mổ.

Một bên là quân đội chính tề, một bên là Dương Chính và Vũ Lôi hung hãn chém giết, ngay cả pháp sư cũng không cần ra mặt, Lai Qua Lạp Tư, Tiểu Hắc và Mật Tuyết Nhi đều đứng xem, chiến hướng cũng thành một bên đồ sát.

Tắc nhâm nữ yêu bay trên không nhìn thấy cảnh tượng này đều phi thường mãn ý, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị.

"25 tên." Dương Chính rút trọng kiếm trong người 1 tên dã man nhân ra nhìn Vũ Lôi nhẹ nhàng nói.

Vũ Lôì tức thì bắt cam, xông tới chỗ Uy tư dã man nhân đông nhất, Liệp huyết vung lên, đao quang đỏ lửa lóe sáng, hai cái đầu lâu xấu xí liền bị hấn chém bay: "20, 21..."

Kiểu đồ sát này thực sự không chút hứng thú.

Lúc bắt đầu Dương Chính tịnh không muốn giết nhiều, bắt quá Vũ Lôì mỗi lần giết 1 tên đều quay sang nhìn hấn chĩa 1 ngón tay lên, ra ý tỷ thí coi ai giết được nhiều hơn, vì vậy mới xuất hiện cảnh tượng vừa rồi.

Ngay lúc Vũ Lôì giết đến gần một rừng cây, Dương Chính vốn đang trấn định ánh

mắt chột biến, hấn quát lên: "Tiểu Lô, cẩn thận!"

Ầm một tiếng vang lên.

Gương mặt lãnh tuấn của Dương Chính rốt cục đã biến sắc, Vũ Lô giống như bị một vật nặng đập trúng, cả người bay ra hơn 10 mét, miệng phun máu tươi.

Một cự nhân thân cao hơn 3 mét từ trong rừng xông ra, trên tay còn cầm một cây gậy to bằng cổ tay.

Cơ bắp khủng bố của hấn giống như ngàn vạn rễ cây chằng chịt quấn quanh người, mái tóc rối bù, cặp mắt một con màu vàng chói một con đen kịt sâu hút không

thấy nhân cầu đầu, một vết sẹo lớn kéo từ con mắt đỏ chạy xéo ngang mặt, cơ hồ cắt gương mặt hẳn thành hai mảnh, dáng vẻ giống như một quái vật xuất hiện từ địa ngục.

Dương Chính khóe mắt lay động, đang muốn xông qua xem thử Vũ Lôi thế nào.

"Con mẹ nó!"

Một tiếng mắng lớn vang lên, Vũ Lôi lăn mấy vòng trên mặt đất, lật người đứng dậy, mắt lóe hung quang, nhìn chăm chăm vào cự nhân vừa xuất hiện.

tlbdt đang bay trên không kinh hãi hô lên: "Cổ Tư Đạt!"

Cổ Tư Đạt chính là vua của Uy tư dã man nhân.

Hắn không giống như dã man nhân thông thường, mà có huyết mạch của dã man nhân vương, lực lượng cường đại vô cùng, một cú đánh vừa rồi khiến cho Vũ Lô vốn là quái vật hình người cũng phải thiết thòi. Lúc này, Vũ Lô khòe miệng vẫn còn ứa máu, hắn khoát tay nhìn Dương Chính nói: "Tiểu Chính ca, tên khốn này để cho ta! Con mẹ nó mà!"

Hắn hung hăng phun ra một búng máu, tay phải cầm Liệt huyết hất lên, chĩa về Cổ Tư Đạt đầy vẻ thách thức.

Cổ Tư Đạt hơi thở trở nên nặng nề, yên vụ từ lỗ mũi hắt phun ra hơi thổi vô cùng.

Tròng mắt màu vàng nhìn chăm chú vào Vũ Lô, hắt tuy là quái vật xấu xí nhưng ít nhất trí tuệ cũng cao hơn bọn thủ hạ nhiều.

Hắn không chế Uy tư dã man nhân chiến đấu cùng Tắc nhâm tộc nhiều năm như vậy, nếu như không có chút đầu óc thì sợ là đã không phải đối thủ của Tắc nhâm nữ yêu.

Chính vì có Cổ Tư Đạt nên Tắc nhâm tộc mỗi năm đều bị Uy tư dã man nhân cướp đi hơn 50 người.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến cho nhân số Tắc nhâm tộc trở nên ít ỏi.

Cổ Tư Đạt đại biểu cho người mạnh nhất của Uy tư dã man nhân. Hắn vừa xuất hiện đã khiến chiến cục phát sinh biến hóa, bọn Uy tư dã man nhân vốn bị quân Đào nguyên áp đảo đều ngửa mặt lên trời gầm rống, chiến ý đại tăng, không chút sợ sệt lao thẳng vào quân Đào nguyên khiến họ nhất thời tay chân lúng túng, chiến trận đã trở lại vạch xuất phát.

"Gào..."

Cổ Tư Đạt gầm lên, bốn chân vọt nhanh tới, mặt đất cũng bị chấn động, mỗi lần

hắn bầu vào mặt đất đều lưu lại mấy cái lỗ lớn, khí thế như lôi đình khiến người ta cảm thấy áp bức vô cùng.

Vũ Lôi không chút cử động, nhìn chăm chú vào thân hình to lớn của Cổ Tư Đạt đang lao tới, hắn nghiêng người tạo thành một góc độ vô cùng quỷ dị, giống như một cái lò xo bị nén tới cực hạn.

Vù!

Tốc độ của Cổ Tư Đạt quá nhanh, lôi mộc khổng lồ đã ném tới Vũ Lôi.

Trong thời gian điện quang hỏa thạch, Vũ Lôi giống như con cóc búng người lên, sát na lôi mộc lướt sát qua bụng hắn, hắn

hai tay chụp xuống, thân hình giống như thần lặn lướt đi trên lôi mộc.

Liệp huyết đao phát ra hồng quang chói mắt, đâm thẳng vào con mắt còn lại của Cổ Tư Đạt.

Phập!

Đao đâm vào thịt nhưng Vũ Lôi gương mặt không chút vui mừng.

Vì đao không đâm vào tròng mắt hắn được, mà chỉ xuyên qua tai hắn. Cổ Tư Đạt giống như trâu điên lao tới, ném bay lôi mộc đi, nắm tay to như trái dưa hấu vung cao lên đập thẳng xuống Vũ Lôi.

Vũ Lôi chỉ có thể buông bỏ Liệp huyết, đập thẳng vào mũi Cổ Tư Đạt lấy đà vọt ra né tránh.

Hai nắm tay đập thẳng xuống mặt đất, "ầm" một tiếng vang lên, đá vụn bay tung tóe, một hố sâu xuất hiện, cát bụi mịt mờ.

Rất nhiều đá vụn bắn trúng người Vũ Lôi giống như đạn bắn, trên người hắn lờ mờ xuất hiện nhiều vết máu.

Vũ Lôi liên tiếp búng người, nhảy lui ra hơn 30 mét mới dám quay đầu lại.

Hắn thở dốc, nhìn Cổ Tư Đạt, cơ hồ không dám tin tên thủ lĩnh dã man nhân này cường hãn đến thế, hắn thực sự quá

khinh địch và sơ ý rồi.

Cổ Tư Đạt một kích không trúng tịnh không truy kích, mà vươn tay rút Liệp huyết dính trên tai xuống, dùng lực vận mạnh, thanh bảo đao Vũ Lôi đã sử dụng nhiều năm chớp mắt biến thành sắt vụn.

Cơ bắp toàn thân hấn chuyển động, những sợi gân thô to phập phù khiến cho người ta cảm giác được sức lực vô cùng đáng sợ ẩn sau vẻ xấu xí đó. Cổ Tư Đạt quăng thanh đao xuống đất, nhìn Vũ Lôi rống lên một tiếng, con mắt duy nhất của hấn đầy vẻ tàn khốc và khinh miệt

"Con mẹ ngươi!"

Vũ Lôi rõ ràng đã bị chọc giận, thanh âm phát ra lạnh lẽo buốt xương.

Hắn đột nhiên giật tung mặt nạ, Dương Chính cũng hít một hơi khí lạnh, hắn cũng là lần đầu tiên thấy gương mặt của Vũ Lôi.

Đây cơ bản không phải là gương mặt của nhân loại, vậy như vậy rắn che lấp cả khuôn mặt, răng nanh mọc ra lờm chờm một bên, so với mãnh thú còn tàn nhẫn hơn, con mắt màu đỏ máu hoàn toàn không có chút khí tức nhân loại.

Nửa bên người Vũ Lôi cũng bành trướng, một cánh tay cũng xuất hiện lân giáp, cơ bắp cánh tay nổi vòng lên, đầy khí tức

kim loại, lồng ngực hấn phảng phất như máy phát điện công suất lớn, mấy giây sau hấn đột nhiên tru lên một tiếng giống như sói gào, điên cuồng phóng tới Cổ Tur Đạt.

Cổ Tur Đạt cũng không gầm rú nữa mà cũng xông thẳng tới Vũ Lôi.

Lúc này Vũ Lôi thân hình rõ ràng là nhỏ hơn Cổ Tur Đạt nhiều nhưng khí thế cuồng bạo tuyệt không thua kém khiến người ta hoài nghi lần va chạm này sẽ tạo thành thương hại đáng sợ cỡ nào.

Vũ Lôi hiển nhiên chiếm cứ ưu thế tốc độ và linh hoạt, ngay lúc sắp tông vào nhau, hấn đột nhiên cải biến phương hướng,

lách người sang bên đến sát người Cổ
Tur Đạt. Cổ Tur Đạt đang chạy với tốc độ
rất cao nhưng vẫn có người kịp thời
dừng bước, Dương Chính đứng ngoài
quan sát cũng thậ̀m kinh hãi.

Vũ Lội nắm bắt cơ hội, tay trái đâm
mạnh một quyền vào dưới mạn sườn Cổ
Tur Đạt.

Cổ Tur Đạt la thặ̉m, một quyền này không
ngờ đã đánh cho mạn sườn hặ́n lõm sâu
vào, sức lực của Vũ Lội dư sức phá
được phòng ngự của hặ́n.

Ánh mắt mờ đục của Cổ Tur Đạt chợt lóe
lên, hặ́n ngoác miệng gầm lớn, tay phải
đánh mạnh xuống. Vũ Lội đưa tay gạt đỡ,

cả người bắn tung về sau mấy bước rồi
ổn định lại cước bộ.

Vũ Lôì khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo,
xem ra thập phần quỷ dị.

Hắn liếc xung quanh chiến trường rồi đột
nhiên chạy lui về sau, lúc này Cổ Tư Đạt
đã phát cuồng liên đuổi theo không bỏ.

Dương Chính nhìn về phía Vũ Lôì chạy,
lại liếc nhìn Cổ Tư Đạt, không còn chút
hứng thú nào để tiếp tục quan sát. Tên
khốn to xác này xong rồi!

Cổ Tư Đạt phần nộ đuổi theo, hắn bị gãy
3 rễ xương sườn tịnh không ảnh hưởng
tới sức chiến đấu, trái lại còn tăng thêm

sát tính khát máu, hẳn nhất định phải
ghiền nát tên khốn giáo hoạt trước mặt
thành bụi phấn.

Vũ Lôi chạy vào trong rừng, Cổ Tư Đạt
đuổi sát theo sau, lúc này nhiều cây cối
không lồ xuất hiện trước mắt, trong đó có
một chạc cây rất thấp, cơ hồ bị chẻ thành
hai nửa, Vũ Lôi thân thể nhỏ bé phóng
vào trong chạc cây đó, ẩn sau tán lá sum
suê.

Cổ Tư Đạt phần nộ nhảy lên chạc cây,
chỗ hờ này tịnh không lớn nhưng hẳn
dùng man lực xé toạc ra.

Đại thụ phát ra tiếng rãg rãc khiến
người ta lạnh mình, bất quá cuối cùng nó

cũng cản trở được Cổ Tur Đạt một chút thời gian.

Cổ Tur Đạt không hề phát hiện lúc hắn xé chạc cây ra thì Vũ Lô đã biến mất ở phía trước.

Hắn hoàn toàn không chú ý đến một bóng đen từ trên không phóng xuống.

Vũ Lô từ trên nhánh cây cao mười mấy mét nhảy xuống, vừa hay rơi xuống vai của Cổ Tur Đạt. Hắn vung tay trái siết chặt lấy cổ Cổ Tur Đạt, vận sức vận mạnh...

Cổ Tur Đạt rống lên một tiếng kinh thiên động địa.

Vì rừng cây dày đặc nên không ai nhìn rõ cảnh tượng trong rừng, bất quá tiếng rống giận liên tiếp và mặt đất chấn động khiến cho người ta phải kinh tâm.

Thanh âm này chỉ tiếp tục một lát rồi im bật. Mọi người chừng như cảm thụ được điều gì, ngơ ngác dừng lại, chú mắt nhìn vào rừng, tim đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra ngoài.

"Soạt, soạt..."

Trong rừng rột cục đã có động tĩnh.

Cây rừng bị vệt ra, dã man nhân rú lên, còn Tắc nhâm nữ yêu trên không cất tiếng

hoan hô vang dội. Dương Chính trái lại giống như không có chuyện gì nhìn người đang chậm rãi bước ra từ trong rừng.

Người đó đương nhiên là Vũ Lô.

Hắn tay trái nắm một thi thể khổng lồ, chính là vua của Uy tư dã man nhân, Cổ Tư Đạt.

Cổ Tư Đạt vẻ ngoài không có thương tích nhưng cái đầu xấu xí quay ngược một góc 180 độ như tuyên cáo chiến tranh đã kết thúc.

"Oa ô..."

Dã man nhân cất tiếng kêu quái dị, vội

vàng chạy trốn.

Dã man nhân hung mãnh tịnh không sợ chết, bọn chúng sợ chính là những tồn tại chiến vô bất thắng.

Cái chết của Cổ Tư Đạt khiến cho nỗi sợ bùng lên, lan tỏa khắp nơi, bọn dã man nhân vội vàng chạy xuống núi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 7: Rời khỏi tắc nhâm đảo

L

úc này, nếu còn do dự thì thực sự không phải là nam nhân.... Hạ thể của nữ yêu vương giống như một xoáy nước, cơ hồ hút cả thân thể hắn vào trong.

Lãnh địa của Tắc nhâm nữ yêu đàn hát vui chơi khắp chốn.

Trời là chăn, đất là giường, lãnh địa của Tắc nhâm nữ yêu tuy thô lậu nhưng có nhiều mỹ nữ tuyệt diễm phục thị ở bên thì

bất kỳ nam nhân nào cũng có cảm giác như đang ở thiên đường.

Lửa trại cháy bùng bùng, bên trên còn có các vật sẵn do quân sĩ Đào nguyên sẵn được, họ còn lấy rượu trên thuyền đội xuống, hoặc ngồi hoặc đứng ngón ngang khắp núi đá, mỗi tên binh sĩ bên người đều có 1, 2 Tắc nhâm nữ yêu kề cận.

Bọn họ ân cần phục thị cho những vị anh hùng của mình.

Tắc nhâm nữ yêu bản tính yêu mỹ, đối với nam nhân lại rất hiếu kỳ. Bọn binh sĩ Đào nguyên tuy không phải ai cũng anh tuấn bất phàm nhưng không thể phủ nhận rằng chúng rất có khí khái nam nhân, làn

da ngăm đen, thân thể cường tráng, hơn nữa nhiệt tình vô hạn, ít nhất cũng thuận mắt hơn bọn dã man nhân rất nhiều.

Vì vậy chúng nữ yêu đều phục thị một cách cam tâm tình nguyện.

Còn như Dương Chính, Vũ Lô, Lai Qua Lạp Tư thì càng là đối tượng Tắc nhân nữ yêu nhắm tới.

Bất quá Dương Chính ôm Mật Tuyết Nhi, hơn nữa còn có Tạt Lữ Bố Địch Tư và Tư Cơ Lạp phục thị bên người nên không nữ yêu nào dám lại gần.

Vũ Lô mang mặt nạ trở lại, khôi phục cá tính phóng đảng, cầm bầu rượu cùng mấy

nữ yêu rúc vào góc tôi chơi đùa. Nữ yêu tuy không có kinh nghiệm phục vụ nam nhân nhưng ký ức truyền thừa giúp họ nhanh chóng nắm được thủ đoạn khiến người ta vui vẻ.

Nếu như không phải Vũ Lôi sợ ảnh hưởng không tốt, lại sợ hiện giờ không phải lúc chơi đùa thì đã dùng "đao thật thương thật" mà "chiến đấu" rồi.

Đối mặt với cảnh tượng này, Dương Chính thân là nam nhân cũng không còn gì để nói, ăn uống qua loa rồi bế Mật Tuyết Nhi về một sơn động nghỉ ngơi.

Trước khi đi hẳn còn dặn dò hai yêu nữ vương cẩn thận, đừng làm nên động tĩnh

quá lớn.

Tập Lữ Bộ Định Tư và Tư Cơ Lạp u oán phi thường gật đầu, Dương Chính nhìn thấy lòng cũng run lên, bất quá còn bạn đưa nhỏ bên người thực sự không thể làm được gì, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn dục hỏa đi về ngủ.

Ngày thứ hai...

Dương Chính đi ra khỏi động, liền nhìn thấy binh sĩ và yêu nữ lỏa thể nằm ngón ngang, vai trần chân dài, núi đồi chập chùng lộ ra ngồn ngộn, khung cảnh hương diễm mê ly, trái ngược với chiến tranh tàn khốc vừa rồi.

Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tử im lặng xuất hiện phía sau hắn, Dương Chính nhíu mày nói: "Người không nên để cho bọn nữ yêu phóng túng như vậy, hôm nay ta dự định sẽ dẫn thủ hạ rời đi."

Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tử ánh mắt lộ vẻ buồn thương, cố gắng trấn tĩnh tinh thần nói: "Yên tâm! Bọn họ chỉ truy cầu tình duyên một đêm, hưởng thụ khoái lạc nam nữ, quyết không phiền nhiễu đến thủ hạ của người đâu."

Dương Chính cười khổ nói: "Ta hiện giờ lo rằng thủ hạ của ta có thể thoát khỏi dục vọng hay không, người đã đánh giá quá thấp my lực của Tắc nhâm tộc rồi."

Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tư u oán: "Cho dù có
mỹ lực cỡ nào cũng không làm động lòng
người máu lạnh như ngươi."

Câu nói này khiến cho Dương Chính thở
gấp, hẳn đương nhiên không phải là nguy
quân tử, chỉ là đối với chuyện nam nữ
không còn khao khát như tiền thế. Bất
quá đối mặt với vưu vật tuyệt mỹ như nữ
yêu vương này, nếu như nói không động
tâm thì chính là giả dối. Huống gì "yêu
đương" với Tắc nhâm nữ yêu không hề
có chướng ngại tâm lý gì, bọn ta vốn là
chủng tộc đa tình hào phóng. Dương
Chính sờ mũi: "Sao ngươi biết là ta
không động tâm?"

Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tư mắt sáng lên, thân

thể như con rắn không xương quăn lầy Dương Chính, móng tay dài nhọn như đao bầu chặt vào ngực hắn, cảm giác lạnh lẽo này khiến hắn kích thích vô cùng.

Hơi thở nóng bỏng phập phù bên tai Dương Chính, bàn tay lạnh lẽo lần mò khắp nơi, Dương Chính cảm giác cổ mình ươn ướt, dục hỏa cháy lên bùng bùng, hắn đưa tay thò vào bộ ngực trắng nõn cao vút của Tạp Lữ Bố Địch Tư, thân hình nóng bỏng của nàng ta khẽ run rẩy.

"Tỷ tỷ, tỷ đang làm gì đó?"

Thanh âm của Tư Cơ Lạp đột nhiên vang

lên.

Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tư giật mình, thò đầu ra nhìn thử, cũng không nói gì, chỉ thè lưỡi làm mặt quỷ, ánh mắt uơn ướn yêu mỹ long lanh.

Tư Cơ Lạp ánh mắt cũng sáng lên, cho dù Dương Chính quay lưng về phía nàng nhưng nàng vẫn tìm đáp án từ thần thái của Tạp Lữ Bồ Đề Thích Tư.

"Chủ nhân..." Tư Cơ Lạp rên lên, ôm lấy Dương Chính từ phía sau.

Đêm qua hai nữ yêu vương nhìn thấy tộc nhân quan hệ với quân Đào nguyên đến long trời lở đất, ái ý cuồng dã kích thích

bọn họ đến mức dục hỏa thiêu đốt cả người.

Nhưng mà Dương Chính khơi khơi lại đi ngủ.

Hai nữ yêu vương đã nhận Dương Chính là chủ nhân, tự nhiên không thể phát sinh quan hệ với người khác, một đêm vừa rồi thực sự nhin không nổi, lúc này tình dục bộc phát so với núi lửa còn mạnh hơn.

Dương Chính bị Tạp Lữ Bố Địch Tư và Tư Cơ Lạp bao vây trước sau, cũng đã nhin hết nổi, bất quá hấn còn chút lý trí, khó khăn nói: "Tìm chỗ khác!"

"Tới huyết động của bọn ta đi, chỗ đó không có ai tới." Táp Lữ Bố Định Tư tự nhiên hiểu rõ tâm ý của Dương Chính liền nói.

Mấy phút sau, bọn họ đã tìm đến một huyết động khá lớn, bề mặt rải cỏ khô, còn có mùi hương đặc trưng của nữ yêu. Lúc này, nếu còn do dự thì thực sự không phải là nam nhân, huống gì Dương Chính đã hai năm chưa từng biết tới nữ nhân, hấn xé toạc y phục trên người hai nàng, dùng thân thể hùng tráng của mình thâm nhập vào bên trong hai nàng.

Nhưng hấn nhanh chóng cảm thấy không đúng.

Bên dưới cuộn cuộn không ngừng, giống như Dương Chính tiến vào trong một suối nước nóng, khoái cảm cực độ thâm nhập vào cốt tủy.

Dương Chính tỉnh không phải là thằng ngốc chưa biết mùi đời nhưng vẫn chưa từng trải qua cảm giác kích thích mãnh liệt như vậy.

Hạ thể của nữ yêu vương giống như một xoáy nước, cơ hồ hút cả thân thể hắn vào trong.

Cảm giác kỳ diệu không thể hình dung được, Dương Chính cảm thấy mọi cái tên thư sách đã đưa ra đều không thể diễn tả cảm giác kích thích này.

Quả nhiên là yêu tinh, Dương Chính thâm rên lên.

Trên người nữ yêu vương xuất ra mồ hôi trong suốt, những giọt mồ hôi này trơn bóng giống như mật ong, khi ba người ma sát với nhau, chất dịch đó cũng dính sát lên người hắn.

Mùi vị của loại mồ hôi này rất kỳ quái.

Nó kích thích tình dục của nam giới phi thường, Dương Chính nhận không nổi hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Hắn không thể hình dung được cảm thụ của mình lúc này, nhưng hắn cảm giác rõ

ràng là mình đang hãm nhập vào trong
đầm lầy dục vọng, cho dù Dương Chính
phản kháng thế nào thì đầm lầy đó vẫn
chậm rãi nuốt chửng lấy hắn.

Ánh mắt Dương Chính hiện lên ngọn lửa
đề nén lý trí, khẽ rên lên một tiếng, động
tác càng thêm cuồng mãnh.

Huyệt động vang lên những tiếng động
tiêu hồn không ngừng.

.....

Dương Chính thoát khỏi cơ thể thơm tho
của nữ yêu vương, đưa tay lau mồ hôi
trán.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, Tạt Lữ Bố Địch Tư và Tư Cơ Lạp đều vô lực nằm ngửa say sưa ở đó. Hắn trong lòng thâm sợ, cảm giác thất không vì dục vọng vừa rồi tuy khiến cho nam nhân hưởng thụ khoái cảm giống như thiên đường nhưng cũng như ma túy, có thể dễ dàng hủy diệt ý chí, chỉ cần trải qua một lần thì sẽ bị trầm mê.

Nếu như nữ nhân của Tắc nhâm tộc đều "lợi hại" như nữ yêu vương thì Dương Chính càng thêm lo lắng về các binh sĩ của mình.

Hắn vội vàng mặc lại y phục đi ra ngoài.

Lúc hắn nhìn thấy Lai Qua Lạp Tư đang

ôm Mật Tuyết Nhi, hơn nữa vành mắt Mật Tuyết Nhi đỏ hoe, hiển nhiên nó vừa mới khóc.

Hắn vội vàng đi tới hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lai Qua Lạp Tư kỳ quái nhìn hắn, sắc mặt có chút ngại ngùng.

Nhìn thấy thần sắc cổ quái của y, Dương Chính tức thì hiểu ra, cũng chỉ đành giả vờ như chưa có chuyện gì, cúi người ôm lấy Mật Tuyết Nhi.

Mật Tuyết Nhi lắc đầu né tránh, tuyệt không cho Dương Chính ôm lấy.

Dương Chính sờ mũi, trực tiếp đưa tay ôm lấy Mật Tuyết Nhi từ chỗ Lai Qua Lạp Tư. Mật Tuyết Nhi khóc ré lên, bắt đầu dẫy dụa.

Dương Chính tự nhiên không thể buông tay, chỉ có thể dùng lời ngon ngọt khuyên dụ.

"Đa đa là người xấu!" Mật Tuyết Nhi nước mắt chan hòa.

Dương Chính cũng hiểu được tâm lý của nó, Mật Tuyết Nhi vốn coi Dương Chính là người thân cận duy nhất, cho dù nó không biết Dương Chính và nữ yêu vương có chuyện gì nhưng đối với việc hấn bỏ nó lại mà đi tới chỗ nữ yêu vương

tự nhiên ủy khuất vạn phần.

Dương Chính lòng đầy khổ sở, bất quá hẳn rất yêu thương Mật Tuyết Nhi. Nhìn thấy dáng vẻ nó như vậy, hẳn chỉ biết tự mắng mình uống lộn thuốc, không cách nào cự tuyệt được dụ hoặc của nữ yêu vương.

Đỗ dành hồi lâu, Mật Tuyết Nhi mới thôi vùng vẫy.

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư đi xuống núi.

Lúc này khung cảnh hương diễm hỗn loạn vừa rồi đã không còn nữa.

Nữ yêu không biết đã đi đâu, chỉ còn lại quân Đào nguyên dáng vẻ bản thân ngồi lại đó.

Đến khi Dương Chính tới gần họ mới phát giác, lác đác đứng dậy, Dương Chính trợn mắt quát: "Vũ Lôi!"

Hắn quát liền ba tiếng thì Vũ Lôi thân trên đang ở trần mới mơ hồ đi tới, vừa đi vừa khoác áo vào, đầu tóc tán loạn, trên mặt trên người đầy dầu rã, đủ biết đêm qua hắn đánh trận "giáp lá cà" kịch liệt cỡ nào.

"Tiểu Chính ca!" Vũ Lôi gương mặt vẫn còn nét cười bỉ ổi.

"Đứng thẳng người, coi dáng vẻ của người bây giờ đi! Có còn giống quân nhân hay không?" Dương Chính quát lớn.

Mật Tuyết Nhi trong lòng hấn giật mình, nước mắt lại tuôn trào.

Vũ Lôi kinh hoảng đứng ngẩn ra, ánh mắt dần dần thanh tỉnh, lúc này hấn mới cảm thấy mình hành xử không đúng.

Tâm tính của hấn vốn kiên nhận hơn người thường nhiều, lúc này đang hồ thẹn chỉ đứng ngơ ngẩn tại chỗ. Dương Chính liếc nhìn hấn, thầm nghĩ cả mình cũng chưa thể kháng cự được dụ hoặc, cũng không cần phải trách cứ thêm, lỡ như Mật Tuyết Nhi lại khóc lóc thì phiền.

Hắn nhìn Vũ Lôì vung tay: "Người chinh bị quân đội, hôm nay bọn ta khởi hành."

Vũ Lôì hơi nhướn mày, trong lòng có chút không nỡ, tư vị đêm qua thực sự quá mức tiêu hồn.

Bất quá hắn liền tự tát mình một cái, hô lớn: "Dạ, tướng quân!"

Vũ Lôì xoay người, khôi phục lại dáng vẻ lãnh khốc bình thường, nhìn thấy mấy tên thủ hạ đang uể oải, nổi giận quát lớn: "Tập hợp, toàn quân tập hợp, ai dám chậm trễ xử theo quân pháp!"

Đến khi Vũ Lôì tập hợp quân đội xong, Dương Chính an ủi Mật Tuyết Nhi rồi

giao nó lại cho Lai Qua Lạp Tư.

Hắn đi tới trước hàng ngũ binh sĩ Đào nguyên, nghiêm túc nhìn họ, trầm giọng nói: "Chuyện đêm qua ta cũng có trách nhiệm. Thân là tướng quân ta đã không làm tròn trách nhiệm. Thân là nam nhân, ta không kháng cự nổi dụ hoặc. Vì vậy, ta không muốn truy cứu thêm, nhưng mà..."

Dương Chính cao giọng: "Bắt đầu từ bây giờ, tất cả quân viên chính đều phải cấm dục. Từ giờ cho đến khi viên chinh kết thúc ai cũng không được chạm đến nữ nhân. Các ngươi là binh sĩ tinh nhuệ nhất của Đào nguyên mà ta chọn ra, nếu như chỉ 1 điểm này cũng không làm được thì ta cho các ngươi 1 cơ hội, lập tức lăn về

Đào nguyên, còn như muốn ở lại thì phải tuân lệnh. Ai phá hoại quy củ, giết không tha!"

Quân Đào nguyên vốn đang lơ đãng nghe xong thần sắc đại biến, không còn ai dám cười đùa.

Bọn họ biết Dương Chính trước giờ nói 1 là 1, quân luật nghiêm cần không ai dám phá hoại.

"Không ai đi sao?" Dương Chính hỏi lại 3 lần.

Những binh sĩ này đều là quân tinh nhuệ của Đào nguyên, ngày thường luyện tập cực kỳ gian khổ, vô luận ý chí hay năng

lực đều hơn xa quân bình thường. Lúc này không có ai bước ra, vô luận đêm qua Tắc nhâm nữ yêu đã cho họ kích thích hưởng thụ cỡ nào thì rốt lại vẫn không thể khiến cho họ buông bỏ tôn nghiêm để mà hưởng lạc.

"Tốt lắm!" Dương Chính vung tay: "Hiện tại thu thập hành trang, chuẩn bị lên thuyền."

Quân Đào nguyên chuẩn bị hành trang xong, đội ngũ chỉnh tề trở về bãi cát.

Thuyền nhỏ đưa từng đội binh sĩ lên hạm đội, Dương Chính đang muốn khởi hành thì vô số thân ảnh màu trắng bay lượn trên không, từ trong Tắc nhâm đảo bay

ra, lúc đáp xuống các bãi đá đều cất tiếng hô hoán đầy bi thương.

Tắc nhâm nữ yêu không thể rời khỏi Tắc nhâm đảo, chỉ có thể cất tiếng hô hoán như khóc như than. Quân Đào nguyên trên sàn thuyền không tự chủ được dừng động tác lại, gương mặt thường ngày kiên nghị lúc này cũng lộ vẻ cảm thương và không nổi.

Tình duyên 1 đêm, ai có thể dễ dàng buông bỏ, Tắc nhâm nữ yêu đa tình và ôn nhu sớm đã khắc sâu ấn tượng trong lòng họ.

Trong bọn Tắc nhâm nữ yêu có hai thân ảnh đặc biệt hiển lộ bay ra khỏi đảo, đó

chính là nữ yêu vương Táp Lữ Bồ Đề
Tur và Tur Cơ Lạp.

Họ bay lượn vòng quanh Kỳ tích hiệu,
cất tiếng hô hoán với Dương Chính.

Tiếng hô bi ai khiến người ta không
nghe.

Dương Chính lòng dạ sắt đá nhưng chỉ là
vẻ bề ngoài, cánh tay hắn run run đã tiết
lộ nỗi cảm thương trong lòng hắn.

Chỉ là bước chân của hắn vẫn không
dừng lại, sứ mệnh của hắn vẫn còn ở trên
con đường viễn chinh.

Dùng sức vung mạnh tay, Dương Chính

gắng đè nén nội tâm sôi sục cất tiếng quát: "Đi ngay, tất cả thuyền giương buồm lên, mục tiêu 23 độ phía Nam, lập tức khởi hành!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 8:

Hạo nhiên liên minh

K

hi thuyền đội dần rời xa, bỏ lại Tắc nhâm đảo ở chân trời thì tất cả mọi người trên Đào nguyên hạm tuy vẫn làm việc bình thường nhưng vành mắt đều hoe hoe đỏ.

Cả tên Vũ Lô không chút lương tâm lúc này cũng im lặng.

"Có phải ngươi cho là ta quá độc ác không?" Dương Chính thanh âm cũng đầy vẻ cảm thán.

Vũ Lô lắc đầu: "Ta biết tiểu Chính ca

cũng không nữ, bất quá nam nhân không nên lưu luyện nữ sắc, đặc biệt bọn ta là quân nhân, ôn nhu hương cũng là ôn nhu trung, ta lẽ nào không hiểu rõ?"

Dương Chính vỗ nhẹ lên vai hắn, Vũ Lô có thể nói như vậy chứng tỏ hắn đã trưởng thành.

Một lúc sau, hắn cất tiếng cười: "Kỳ thật bọn ta cũng không cần phải cảm thương như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại, đến lúc đó ta sẽ không cản trở người khoái lạc."

Vũ Lô mắt sáng lên, cười hắc hắc nói: "Chỉ sợ đại ca vẫn đang còn nhớ hai vụ vật kia, cảm giác một rỗng hai

phượng thế nào?"

"Tên xú tiểu tử nhà ngươi!" Dương Chính gõ mạnh lên đầu hấn: "Làm việc đi!"

Vũ Lôì cười ha hả bước đi, trêu chọc được Dương Chính khiến nổi phiền muộn vừa rồi đã tan biến mất.

.....

Mùa hạ năm 7897 lịch Đại lục.

Hạo nhiên liên minh, liên minh thương nghiệp lớn nhất Nam đại lục đang vào mùa làm ăn phát đạt nhất.

Ở Nam đại lục quốc gia thể chế phức tạp, chiến tranh không ngừng xảy ra, Hạo nhiên liên minh có địa vị khá đặc thù. Đó không đơn thuần là một quốc gia mà là một cơ cấu liên hợp của các thương nghiệp hợp thành. Người không chế họ chính là một tổ chức thương hội.

Cứ ba năm họ lại tuyển chọn 50 người điều hành, lại tuyển ra một chính một phó hai Chấp nghị trưởng. Hơn nữa Chấp nghị trưởng không thể làm liên tục hai nhiệm kỳ, nhờ vậy Hạo nhiên liên minh càng thêm dân chủ, càng thêm công bằng.

Cơ cấu này bắt nguồn từ đâu không ai có thể biết được.

Bất quá địa vị trung lập của nó vĩnh viễn được các nước công nhận.

Vì Hạo nhiên liên minh trừ chấp pháp đội nhân số không nhiều duy trì trị an thì không hề có quân đội.

Hơn nữa Hạo nhiên liên minh tề tụ thương nhân, cung cấp hàng hóa cho đại lục hơn 30%, thực lực thương nghiệp cường đại của nó và tính phân bố rộng rãi khiến cho bất kỳ quốc gia nào cũng không thể cố ý làm khó.

Suy cho cùng Hạo nhiên liên minh không chế số lượng vật tư quá lớn, nếu như không muốn kinh tế quốc gia phát sinh nguy cơ thì tốt nhất đừng đi chọc giận cự

thú thương nghiệp này.

Thế chế chính trị của Hạo nhiên liên minh cũng không hề có tính chất xâm lược nên các nước đều không coi nó là đối thủ.

Hạo nhiên liên minh dựa núi nhờ biển diện tích không lớn, bất quá trình độ phồn hoa thực sự khiến cho người ta kinh thán. Bất kỳ vật gì trên thế giới đều có thể tìm được ở Hạo nhiên liên minh, không chỉ như vậy mà bất kỳ thú vui nào ở đây cũng đều có, vô luận là quyết đấu trường mờ ám tanh máu hắc ám hay các kỹ viện đầy mỹ nữ, hoặc đồ trường lớn có thể biến ăn mày thành bạo phú trong một đêm và ngược lại cũng đều có đủ.

Ở đây đối với người có tiền thì chính là thiên đường, giấy thông hành ở quốc gia này chính là Tiền!

Có tiền thì người sẽ là thượng đế của Hạo nhiên liên minh, không tiền, xin lỗi, vô luận người hiền hách cỡ nào ở quốc gia thì Hạo nhiên liên minh cũng không có chỗ cho người đứng chân.

Chủ nghĩa kim tiền hoành hoành vô ky nơi đây.

Nghe qua có vẻ bỉ lậu nhưng không có gì không đúng.

Hạo nhiên liên minh vào tiết hè chính là

tiết mà lượng cá biển xuất khẩu lớn nhất, cũng là thời gian thương nghiệp thịnh vượng nhất.

Vì vậy Hạo nhiên liên minh một năm đều mở ra Hạo nhiên thị một lần vào tiết hè. Hội chợ của tổ chức thương nghiệp lớn nhất đại lục đâu thể coi nhẹ, vì trong thời gian mở ra Hạo nhiên thị thì thuế suất của Hạo nhiên liên minh giảm đến 60% nên lượng hàng hóa thời gian này rất nhiều.

Thương nhân các nơi mỗi năm đều đóng một số thuế cực lớn cho Hạo nhiên liên minh.

Huống gì Hạo nhiên thị vừa mở, hàng

hóa các nơi trên thế giới đều tập trung về nơi đây, vô luận người cần gì thì cũng có thể tìm được.

Tình huống này khiến cho những người có nhu cầu mua sản phẩm đều ào ào đổ tới.

Hơn nữa cơ cấu Hạo nhiên liên minh cũng là đầu não thương nghiệp, trong thời gian Hạo nhiên thị đều bình chọn Hạo nhiên mỹ nhân một năm một lần, Hạo nhiên đấu giá trường năm nào cũng đấu giá những vật phẩm trân quý cực điểm, còn có Hạo nhiên lệnh thần bí khiến cho ai có tiền cũng đều đổ mắt.

Còn một tuần lễ là đến ngày khai mạc

Hạo nhiên thị.

Lúc này trong Hạo nhiên liên minh đã hội tụ vô số thương nhân các nơi trên thế giới.

Ở cảng biển Hạo nhiên, mua bán cá biển đã tiến nhập giai đoạn phồn thịnh nhất, mùa hè chính là mùa nhiều loại cá sinh sản, ví như Mã lý cáp hải ngư chẳng hạn. Loài cá này sau mùa đông và mùa xuân ở vùng biển sâu thì mùa hè lại bơi ra khu biển cạn đẻ trứng, sau khi đẻ trứng xong thì chết đi, rồi đến mùa thu, cá con nở ra lại bơi về biển sâu tiếp tục chu kỳ như vậy.

Vì vậy lúc mùa hè, vùng biển nước cạn

hội tụ vô số Mã lý cấp hải ngư, đương nhiên còn có nhiều loại khác, so với những mùa khác thì mùa hè ngư thuyền không cần phải ra khơi xa, chỉ cần đánh bắt gần bờ đã có được rất nhiều cá, hơn nữa còn tiết kiệm không ít thời gian.

Lại thêm mùa này cá có rất nhiều trứng, vị ngon thịt ngọt, cơ hồ lúc thịt cá thơm ngon nhất trong năm.

Không cần mạo hiểm cũng có thể thu hoạch được nhiều cá biển vị ngon hơn hẳn các mùa khác nên mùa hè trở thành mùa mua bán cá biển mạnh mẽ nhất cũng không có gì kỳ quái.

Hơn nữa những năm gần đây đại lục

chiến tranh liên miên, khí trời phức tạp
đa biến, không đại hạn thì cũng lũ lớn,
bách tính sinh sống càng thêm khốn khổ,
vì vậy cá biển càng lúc càng bán chạy.
Quốc gia ven biển ở Nam đại lục tịnh
không nhiều, nghề đóng thuyền tịnh không
phát đạt, cá biển của Hạo nhiên liên
minh sản lượng đã chiếm hơn một nửa.

Từng thuyền đầy ắp cá biển đậu ken dày
ở bến cảng, sau khi sơ chế thì lại vận
chuyển từ Hạo nhiên liên minh đi khắp
nơi.

Vì mùa hè khí hậu nóng bức, lại thêm cá
biển chất đông nên cảng biển tanh hôi vô
cùng, vô số ruồi nhặng bay qua bay lại,
chỉ là bọn thương nhân sớm đã quen với

chuyện này, một mục thôi thúc công nhân chế biến cá cho nhanh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 9:

Người đại diện

H

ải Đồ Lạp là một thương nhân ngư nghiệp của Hạo nhiên liên minh.

Dưới tay hắn có 5 chiếc ngư thuyền sáu buồm, 13 chiếc ngư thuyền 4 buồm.

Đừng coi nhẹ đội ngư thuyền nhỏ bé này, ở Nam đại lục kỹ thuật hàng hải lạc hậu hơn Bắc đại lục thì cỡ này đã là quy mô cỡ trung trong mua bán đường biển, gia sản của Hải Đồ Lạp cũng khá kinh người.

Lúc này hai mắt hắn đầy tia máu, miễn

cường chống chọi sau mấy đêm không ngủ.

Từng thuyền cá đều là kim tệ, Hải Đồ Lạp đương nhiên không thể bỏ qua thời gian kiếm tiền quý giá nhất năm này.

"Tránh ra, tránh ra!"

Một chiếc Bát ngôi ngư thuyền hung hăng tông vệt Lục ngôi thuyền của Hải Đồ Lạp tiến vào cảng biển.

Con mẹ nó!

Hải Đồ Lạp nắm chặt tay bước ra.

Bát ngôi thuyền này đã lát ván lên bến

thuyền, mấy tên ngư dân cường tráng bước xuống, phía sau là một người trung niên gầy ốm, làn da vì gió biển thổi nhiều nên đã biến thành màu đồng hun, gương mặt đầy vẻ phong sương.

Hải Đồ Lạp quát lên: "Tập Lộ Đặc, người đừng khinh người quá đáng!"

Người trung niên gầy ốm nhìn Hải Đồ Lạp cười lạnh: "Tên phế vật của Mã Tư Lan Gia, lẽ nào người muốn động thủ với ta sao? Còn không biết điều lệ của liên minh ư? Để thuyền lớn vào cảng chính là luật lệ!"

Ở Hạo nhiên liên minh, ai có nhiều tiền thì sẽ có địa vị, làm sinh ý chính là như

vậy. Hạo nhiên hải cảng tuy là cảng biển lớn nhất Nam đại lục nhưng vào quý này ngư thuyền quá nhiều, vì để bảo đảm số lượng hàng hóa thu mua, cũng để có được lợi nhuận lớn nhất từ thương nhân, suy cho cùng thuyền càng lớn thì thuê thu được càng nhiều, vì vậy đã quy định điều luật cho thuyền lớn được quyền vào cảng trước.

Điểm này tuy rất bất công với thương nhân nhỏ nhưng xem xét lợi ích toàn thể thì đây đúng là điều lệ phù hợp nhất.

Hải Đồ Lạp nhìn thấy bọn ngư dân thủ hạ bên người Tạp Lộ Đặc ai nấy đều cường tráng, hông còn dắt đao, chỉ có thể nuốt giận, phát tay áo đi xuống. Lúc này không

phải lúc tranh hơi, dưới tình trạng khí hậu nóng bức này, hải thuyền vào cảng chậm 1 phân thì càng cá trên thuyền càng thêm nguy hiểm, hấn không thể để hàng hóa trên thuyền hư hỏng được.

Hấn vừa đi vừa nguyên rửa, bất kể thế nào hấn cũng phải mua một chiếc bát ngôi thuyền, bằng không ngày tháng này khó mà qua được.

Đang làm bầm chọt bên ngoài cảng truyền tới một loạt âm thanh nhón nháo.

Sau đó tiếng va chạm kịch liệt vang lên, Hải Đồ Lạp trợn tròn mắt, hấn nhìn thấy một chiếc lục ngôi thuyền phía sau mình chạm phải 1 chiếc thuyền nhỏ không biết

ở đầu ra.

Thuyền nhỏ đâm thẳng vào đuôi chiếc Lục ngôi thuyền, lục ngôi thuyền không ngừng nghiêng xuống, ngư dân trên thuyền thấy thế vội vàng nhảy xuống nước, bơi về phía bến cảng.

(Mất mấy đoạn trong bản gốc)

Trang viện nhỏ bên trong Hạo nhiên thành, gần mé trái mặt đường.

Hải Đồ Lạp mời mấy vị khách nhân y phục kỳ quái vào bên trong, lại bảo thị nữ nhanh chóng nấu nước pha trà.

Những người này thân hình cao lớn, sắc

mặt âm trầm, thân mình mặc thủy giáp quý giá bó sát người, trong đó vị thủ lĩnh khí chất lại càng xuất chúng. Cho dù diện mạo rất bình thường nhưng khí thế hào hùng của người bề trên tỏa ra không qua được mắt thương nhân dày dạn như Hải Đồ Lạp.

Cho dù vừa rời thuyền của hắn bị thuyền họ phá hủy, nhưng lúc nhìn thấy họ, Hải Đồ Lạp nhanh chóng chào hỏi ân cần.

Chỉ bằng vào thần sắc tư thái của mấy người này thì Hải Đồ Lạp đã biết mình không thể trêu vào, hướng gì đối phương xuất thủ rất rộng rãi, đưa ra một viên trân châu quý giá đủ để đổi lấy hai chiếc lục ngôi thuyền để bồi thường, vì vậy Hải

Đồ Lạp càng thêm ân cần.

"Không biết các vị đại nhân từ đâu tới?"
Sau khi trà nước được đưa lên, Hải Đồ Lạp cẩn thận nhìn người có dáng vẻ giống như thủ lĩnh hỏi.

Người này trầm tư một lát mới trả lời: "Bọn... ta... từ... Thanh Tur quốc tới..."

Giọng nói của hắn ta thoát đầu có chút quái dị, bất quá những từ lúc sau thì đã thông suốt hơn, còn những người thủ hạ chỉ ngồi im lặng không nói câu nào.

Thậm chí từ lúc hải cảng tới đây, Hải Đồ Lạp cũng chưa từng thấy họ mở miệng.

"Thì ra là đại nhân từ Thanh Tư quốc tới." Hải Đồ Lạp đầu óc xoay chuyển, Thanh Tư quốc trước nay là đất nước nổi danh về các loại nghệ thuật trên đại lục. Hắn sắp xếp suy nghĩ trong đầu, cười nói: "Đại nhân có phải muốn đến Hạo nhiên thị hay không?"

Người thủ lĩnh kia nhẹ gật đầu.

"Vậy thì được rồi, không biết các vị đại nhân cần gì, kẻ hèn này ở trong Hạo nhiên thành đã nhiều năm, tuy không ghê gớm gì nhưng cũng khá hiểu biết về các loại tình huống trong thành, nếu như cần gì thì có thể tìm ta."

Thủ lĩnh nhìn hấn, đột nhiên vẫy tay, thủ hạ liền mang tới một cái bao, sau đó hấn bỏ lên bàn, mở ra. Hải Đồ Lạp cặp mắt đang đầy tia máu cũng mở to ra, hô hấp cũng ngưng lại.

Trong bao chất đầy trân châu và san hô hiếm có.

"Người có thể xem xét." Thủ lĩnh bình tĩnh nói.

Hải Đồ Lạp khước môi giần giật, cẩn thận đưa tay ra cầm lấy một viên trân châu to cỡ mắt rồng, chậm rãi vuốt ve, cảm giác bề mặt nó trơn láng như làn da thiếu nữ, sau đó hấn lại cầm một khối đá san hô to cỡ bàn tay lên, căn cứ vào hoa văn và

chất liệu Hải Đồ Lạp liền đoán chắc nó là Lam tinh san hô ở trong biển sâu.

Hơn nữa những thứ ngày thường khó kiếm lấy 1 không ngờ lại có tới 1 bao lớn.

Cả một bao lớn báu vật xuất hiện trước mắt, Hải Đồ Lạp cố gắng khắc chế tham niệm muốn vợ lấy tất cả tài vật này vào lòng.

1 bao cực phẩm trân châu và san hô trị giá bao nhiêu tiền hắn không dám khẳng định, nhưng hắn dám chắc nếu bỏ ra số báu vật này thì có thể ngồi lên địa vị nhất đẳng hầu trong Hạo Nhiên Liên Minh.

Thương nhân trong Hạo Nhiên Liên Minh chia thành công, hầu, bá, tử, nam, trong đó mỗi tước vị lại chia thành ba cấp. Tuy loại tước vị này không giống như quý tộc thế tập ở quốc gia quân quyền nhưng trong Hạo Nhiên Liên Minh thì nó đại biểu cho việc thông thương cực kỳ tiện lợi.

Đây chính là thế giới phân chia đẳng cấp bằng kim tiền.

Hơn nữa Hải Đồ Lạp cũng gần tới mức Tam đẳng bá tước..

Cổ họng hắn chuyển động một lát, lưu luyến không rời, bỏ san hô và trân châu vào bao, ngược mắt nhìn nam nhân xa lạ

trước mặt.

Hắn nhìn ra mấy người này thực lực bất phàm, nhưng không ngờ bọn họ bất phàm tới cỡ này.

Người thế này hắn tuyệt không thể đắc tội.

Lúc này, thanh âm của hắn càng thêm cung kính, thậm chí còn mang chút sắc thái nịnh bợ: "Đại nhân, ngài chuẩn bị đưa thứ này ra bán sao?"

"Người tên Hải Đồ Lạp phải không?" Thủ lĩnh nhìn Hải Đồ Lạp gật đầu, nói tiếp: "Hải Đồ Lạp, ngươi có muốn trở thành người giàu có nhất Nam đại lục

hay không?"

Hải Đồ Lạp tròn mắt co rút, cổ họng càng thêm nghẹn lại, bất quá tính cảnh giác trời sinh vẫn khiến hắn đè nén tâm tư, cẩn thận hỏi lại: "Đại nhân, ngài nói vậy là có ý gì?"

"Vừa rồi trên bến cảng, ta thấy người và một thương nhân khác xung đột, ta cũng hiểu chế độ của Hạo Nhiên Liên Minh, cũng thấy rõ khát vọng kim tiền trong mắt người. Điểm này rất tốt, vì ta đang cần 1 người đại diện, một người say mê kim tiền nhưng vẫn có thể bảo trì lý trí. Ấn tượng của người đối với ta không tệ, vì vậy ta mới tới tìm người."

Hải Đồ Lạp không thể hiểu hết ý tứ của đối phương chỉ đành hỏi lại: "Người đại diện?"

"Đúng, đại diện cho ta buôn bán ở Nam đại lục, để người có thể chiếm lấy tài phú người không thể tưởng tượng được, trở thành thương nhân giàu có nhất đại lục."

Nói xong, thủ lĩnh đứng dậy: "Cho người thời gian 2 ngày để suy nghĩ, ta ở lữ điểm Kim sắc phù hoa chờ tin người."

Sau đó hắn dẫn mấy thủ hạ rời khỏi.

"Chờ chút, đại nhân, còn thứ này..."

"Đề đó đi, đó cũng là lựa chọn."

Hải Đồ Lạp cầm bao san hô và trân châu giá trị liên thành, ngơ ngẩn nhìn

theo...

.....

Lữ điểm Kim sắc phù hoa.

Trong căn phòng tầng ba, Dương Chính di ngón tay trên tờ giấy, trên đó là

những tư liệu liên quan đến Tam đẳng bá tước Hải Đồ Lạp.

Hải Đồ Lạp xuất thân từ gia tộc Mã Tư

Lan danh tiếng vang lừng. Gia tộc này từng là gia tộc giàu có nhất Hạo nhiên liên minh, tầng tổ của Hải Đồ Lạp thậm chí từng là chấp nghị trưởng của nghị hội Hạo nhiên thương nghiệp, nhưng mà trong một trận chiến tranh thương nghiệp tàn khốc, gia tộc Mã Tư Lan đã bị đánh bại, từ đó trở đi sa sút vô cùng, chẳng thể ngóc đầu lên nổi. Cha của Hải Đồ Lạp vì say rượu nên đã bị ăn cướp đâm chết trong hẻm nhỏ, Hải Đồ Lạp lúc nhỏ còn phải đi xin ăn sống qua ngày.

Hải Đồ Lạp nhiều năm lưu lãng, nhiều kỹ xảo trong cuộc sống hẳn đều được tôi luyện qua, trong đó đánh bắt cá là ngón nghề độc đáo của hắn. Khi hắn mới 18 tuổi, không ngờ lại dùng một chiếc

thuyền nhỏ rách nát ra biển, cuối cùng đã kiếm được khá nhiều tiền. Lần ra biển đó đầy sắc thái truyền kỳ, nghe nói hấn gặp phải lốc xoáy, thuyền nhỏ bị vỡ tan, nhờ vào ý chí kiên cường và vận khí may mắn nên hấn ôm lấy một khúc gỗ bập bênh trôi trên biển ba ngày, không ngờ lại tìm được một chiếc ngư thuyền bị chìm, kiếm được một ít kim tệ và trân châu, sau khi trở về đại lục, hấn dùng số tiền đó mua lấy một chiếc tứ ngôi thuyền, trải hơn 20 năm phấn đấu mới có thành tựu như hiện nay.

Người quen biết Hải Đồ Lạp đều biết hấn có 1 câu cách ngôn: "Trước khi vượt qua thành tựu của tầng tổ thì ta tuyệt đối không kết hôn. Nếu như vận mệnh chú

định gia tộc Mã Tư Lan phải khôn cùng thì ta để cho nó hủy diệt trong khôn cùng."

Chính vì chấp niệm đối với kim tiền mạnh mẽ như vậy nên tới giờ Hải Đồ Lạp vẫn chưa kết hôn, cũng không có con cái.

Dương Chính rất hâm thưởng tính cách này.

Một người cho dù sùng bái tiền bạc, nhưng mà nếu như quyết chí tiến lên, lấy kim tiền làm tín ngưỡng duy nhất, là tôn nghiêm của đời người thì người đó cách cơ hội thành công không xa.

"Tiểu Chính ca, người nói để lại một bao châu bảo thì hẳn có đến không?"

"Hắn sẽ đến, bao châu bảo đó tuy nhiều nhưng không đủ để hắn khôi phục gia tộc Mã Tư Lan huy hoàng như trước. Người này đối với kim tiền có khát vọng mãnh liệt hơn người thường rất nhiều, bất kể thế nào hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này."

Dương Chính đưa xấp giấy cho một thủ hạ của Ảnh tử bộ đội.

Sau đó hắn lại lấy thêm 1 xấp tư liệu lên xem.

Mất hết 3 tuần gian khổ, cuối cùng hạm

đội Đào nguyên cũng đã đến được Nam đại lục.

Dương Chính để những chiến thuyền lớn ở ngoài một đảo nhỏ trong biển khơi, hắn tự suất lĩnh một bộ phận chiến sĩ đi tới gần Hạo Nhiên Liên Minh, lấy nơi này làm cơ sở để thu thập nhiều tin tức trọng yếu ở Nam đại lục.

Tính ra thì Dương Chính đã rời khỏi Nam đại lục hơn 3 năm.

Ba năm này, Nam đại lục tuy không yên bình nhưng chiến trận ngày xưa của hắn vẫn còn oanh động thiên hạ, bức ép 3 nước Thương Nguyệt, Vệ Nhung, Lưu Vân đều ký kết hiệp nghị Lam Quang,

giúp cho cục thế cũng dần ổn định.

Nhưng 3 năm trôi qua, cho dù không phát sinh chiến tranh quy mô lớn nhưng ám lưu trong đó vẫn còn, nhiều việc cũng phát sinh.

Ví như Nhiếp chính nữ vương Thụy Thu của Vệ Nhung quốc nhờ các tỉnh Tây nam phát động chính biến, tập hợp được đại quyền, phế trừ chế độ nghị hội trước đó, tập trung quyền hành về hoàng gia.

Hơn nữa Lưu Vân quốc không ngừng phát sinh nội loạn, Mạn Kỳ của Thiên chích tộc mấy lần dẫn quân bình loạn nhưng trong một trận chiến bị trúng tên, tính mạng dù còn giữ được nhưng bệnh

căn vẫn còn, tinh lực không được như xưa, địa vị thủ lĩnh của Thiên chích tộc vì thế mà lâm vào tình trạng nguy ngập. Nếu như không phải Mạn Kỳ đã tham gia vào định chế Lam quang hiệp nghị thì sớm đã bị phế trừ.

Còn Thương Nguyệt quốc trái lại khá là ổn định, thất bại hơn 3 năm trước cho dù đã khiến họ nguyên khí đại thương nhưng Mạc Luyện Ngọc vốn là bá chủ kiêu hùng, năng khuất năng thân, sau khi Dương Chính "chết" đi, mấy lần xung đột nơi biên giới Mạc Luyện Ngọc hung hăng phản kích hòng nhân lúc ném đá xuống giếng, điểm này cũng chứng tỏ là Thương Nguyệt quốc tuy thụ thương nhưng lão hồ rết cục vẫn là lão hồ.

Ba năm co cụm phát triển nên quốc lực của Thương Nguyệt dần dần hồi phục.

Lúc này, ai hiểu biết đều rõ đến lúc mãnh hổ mài răng xong thì một trường chiến tranh giành lại thế cục sẽ diễn ra.

Hiệp nghị Lam quang vốn chẳng phải vạn năng.

Giờ đây, người ta bắt đầu nhớ tới Ma thần tướng quân, tuyệt thế lương tài đã đánh Thương Nguyệt quốc tới tở.

Ca dao ngợi khen Ma thần tướng quân vẫn còn lan truyền trong dân chúng. Thơ ca, tượng vẽ, thậm chí miếu đền vẫn

được lập ra trong Vệ Nhung quốc. Lòng dân thực ra rất đơn giản, ai có thể cho họ sinh sống đầy đủ, ai có thể bảo đảm tháng ngày sinh sống yên ổn thì người đó là anh hùng. Ở Uy Cổ Lan quận, nơi Dương Chính từng chấp chương còn lưu truyền thần thoại rằng Ma thần tướng quân là thiên thần hạ phàm.

Những loại truyền ngôn này nếu như lưu truyền ở Bắc đại lục chắc chắn sẽ bị phán định là dị giáo đồ.

Nhưng Nam đại lục vốn có truyền thống cường giả vi tôn, cũng không có tín ngưỡng đặc biệt gì, đã vậy Thụy Thu là Nhiếp chính nữ vương của Vệ Nhung quốc còn có thái độ khuyến khích nên

những loại truyền ngôn này càng thêm khoa trương, phạm vi ảnh hưởng càng lúc càng lớn, hình tượng của Dương Chính thậm chí còn hơn cả Trì Vân và Tả Thanh Tử.

Tất cả những chuyện này Dương Chính đều biết sơ bộ trong thời gian ngắn.

Ảnh tử bộ đội lần này đến đây có tới hơn 100 người, hơn nữa bọn họ đều tới từ Bắc đại lục, vốn không quen thuộc Nam đại lục, vì vậy những tư liệu lấy được trong vòng hai tuần này cũng không dễ gì tìm được.

Dương Chính trước mắt đang muốn khuếch trương mạng lưới tình báo nơi

đây.

Hạo Nhiên Liên Minh chính là nơi thử nghiệm tốt nhất, nơi này nhân khẩu phức tạp, quan hệ lại rất đơn giản, chỉ cần có tiền là được.

Dương Chính tự làm ra 1 thân phận cự thương đến từ Thanh tư quốc, thậm chí còn có tộc huy và gia phả. Thân phận này tuyệt không chút sơ sót, vì Thanh tư quốc bí ẩn phi thường, gia tộc này chỉ có mấy thành viên ngoại hệ, đều bị Dương Chính dùng tiền mua chuộc, cho nên cũng là 9 thật 1 giả.

Hắn vốn luôn ẩn nấp phía sau, người chân chính đứng ra đều là người đại

diện, hơn nữa nếu có người điều tra thân phận thì cũng chẳng có gì sai sót.

Lại thêm hẳn có thuật dịch dung quán tuyệt thiên hạ nên càng không phải lo lắng gì.

.....

"Đại nhân, Hải Đồ Lạp cầu kiến!" Một binh sĩ giả làm người hầu báo cáo.

"Cho hẳn vào."

Hải Đồ Lạp đi vào trong gian phòng thượng hạng của Kim sắc phù hoa, Dương Chính đang ngồi chờ sẵn, hẳn thấy tên này cẩn thận tiến vào, trong tay

còn cầm cái bao giá trị liên thành.

Dương Chính khước miệng khẽ nhếch lên, lúc này hấn đang vận y phục rất hoa lệ, khí chất càng thêm xuất chúng.

"Hải Đồ Lạp bá tước, xem ra ngươi đã lựa chọn xong rồi."

Hải Đồ Lạp nhìn nam nhân thân bí này, khẽ cúi người, ngữ khí bình ôn nói: "Sự khẳng khái của Phổ Lợi Mã Tư đại nhân khiến ta kinh ngạc, là thương nhân ta không thể nào từ chối được dụ hoặc ngài ban cho."

Dương Chính cười nhẹ, bảo người hầu mang ghế cho Hải Đồ Lạp.

Hắn bình thản nói: "Hải Đồ Lạp bá tước, mấy năm sau người sẽ thấy quyết định hiện giờ của người là rất sáng suốt, thậm chí nó còn đáng giá hơn lần người mạo hiểm ra biển đầu tiên."

Hải Đồ Lạp ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, bất quá hắn nhanh chóng đè nén, chuyện phát tài của hắn cho dù rất ít người biết thì kẻ này có biết được cũng chẳng có gì là lạ.

"Được rồi, Hải Đồ Lạp bá tước, trước tiên người theo thủ hạ của ta đi xem thử hàng hóa người cần phải đại diện!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 10: Thương nghiệp khuếch trương

V

ị đại ca này, chúng ta còn bao xa nữa mới tới?" Hải Đồ Lạp ngồi trên thuyền nhỏ hỏi người trước mặt.

Lúc này thuyền nhỏ đã rời xa bờ, thậm chí còn tới gần hải vực nguy hiểm, bốn bên không còn bóng ngư thuyền nào, chỉ còn có mặt biển Lam Mộng hải xanh ngắt và ba nam nhân không thích nói cười mà thôi. Hải Đồ Lạp thậm chí còn tự nghĩ liệu mình có quá mạo hiểm hay không.

Cho dù Phổ Lợi Mã Tư đại nhân (thân phận giả của Dương Chính) nói họ chỉ là ngư dân thông thường nhưng Hải Đồ Lạp vẫn cảm giác bọn họ giống như quân nhân nhiều hơn, khí thế phiêu hân trên người họ khiến cho hắc phải run sợ.

Một người quay người lạnh lùng nói: "Sẽ tới mau thôi."

Hải Đồ Lạp nuốt nước bọt, những lời định nói cũng nuốt xuống bụng.

Sau một thời thần đứng ngồi không yên, lại chuyển sang mấy lượt thuyền, đến lúc Hải Đồ Lạp chuyển tới một chiếc bát ngôi thuyền thì trên thuyền cũng đã có 20 tên "ngư dân", hơn nữa hắc cũng lạc mất

phương hướng, không biết mình đang ở đâu. Nơi này sớm đã được công nhận là cấm địa hải vực, cho dù là ngư dân liều mạng nhất cũng không dám tới vùng biển xa xăm này đánh bắt.

Hải Đồ Lạp mấy lần nhìn thấy cá mập bơi dưới thuyền, bắt quá trông đáng vẻ lạnh lùng của những người trên thuyền thì hấn cố gắng bảo trì bình tĩnh, không dám la lên.

Cuối cùng phía trước đã xuất hiện một hòn đảo.

Bát ngôi thuyền tới gần đảo, Hải Đồ Lạp căng thẳng đi theo những "ngư dân" đi vào trong đảo.

Lúc này hắn đã bị tình huống quỷ dị trước mắt chấn kinh, tuy Hải Đồ Lạp yêu tiền nhất nhưng mạng cũng không phải nằm ở vị trí thứ hai, hắn chẳng thể nào hồ đồ bỏ mạng.

Hắn tuyệt đối không tin rằng những người này là thương nhân thông thường.

Men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo tới một cao điểm trên tiểu đảo, từ phía này nhìn xuống chính là một hải cảng bí ẩn.

Hải Đồ Lạp bị cảnh tượng trước mặt khiến cho ngây người. Trời ạ, trên đời sao có thể có chiếc thuyền khổng lồ như

vậy!

Kỳ tích hiệu đậu ở một góc trên đảo, thân thuyền khổng lồ dài đến 150 mét, thoát nhìn giống như một hòn núi nhỏ, ngay cả cột buồm thậm chí còn cao hơn cả chỗ Hải Đồ Lạp đang đứng, vô số cương thiết phản xạ dưới ánh dương quang khiến cho người ta chói mắt.

Hơn nữa phía sau Kỳ tích hiệu còn có mười mấy chiếc thiết giáp thuyền đậu san sát.

Chỉ những chiếc thiết giáp thuyền thì ít nhất cũng lớn bằng ba chiếc bát ngôi thuyền, hơn nữa thân thuyền làm bằng cương thiết hần căn bản vẫn còn chưa

nghe nói tới.

Hải Đồ Lạp kinh ngạc tới mức suýt ngất đi.

Loại khoa kỹ hơn xa trình độ hiện tại thực sự vô cùng khó tin giống như nhân loại nhìn thấy phi thuyền.

Hải Đồ Lạp lúc này hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể ngơ ngẩn đứng nhìn mọi thứ trước mặt.

Một tên quân sĩ Đào nguyên đi tới vỗ nhẹ lên vai hắn: "Đi xuống đi, lên thuyền xem thử."

Hải Đồ Lạp cũng không biết mình làm

sao lên tới Kỳ tích hiệu, hấn hồn vía đều lên mây, đến khi phản ứng lại thì đã đứng trên cương thiết cự hạm khổng bố đó rồi. Hấn dùng sức tát mạnh vào mặt bảy tám cái để hồi tỉnh lại.

Lúc này, trên Kỳ tích hiệu có 200 binh sĩ Đào nguyên đứng thành hai hàng, trên người mặc y giáp giá trị kinh người, hông còn đeo ma pháp vũ khí chói mắt, ánh mắt ai cũng lạnh như băng, tuy chỉ đứng yên nhưng khí thế khiến cho người ta cảm giác đây chính là một chi quân đội bất khả chiến bại.

Hải Đồ Lạp bị bọn họ nhìn chăm chú nhưng không ngờ lại chẳng chút kinh sợ.

Vì tới giờ hăn vẫn cho là những gì nhìn thấy đều là giấc mộng, cho dù hai má còn đau rát nhưng hăn vẫn không dám tin.

Vũ Lôi từ khoang thuyền bước ra.

Hăn theo chỉ thị của Dương Chính, ban đầu dùng khí thế mạnh mẽ chấn nhiếp Hải Đồ Lạp.

Hăn tin chắc rằng khí thế bách chiến của quân sĩ Đào nguyên và Kỳ tích hiệu khủng bố nhất định sẽ khắc sâu dấu ấn vào lòng Hải Đồ Lạp, khiến Hải Đồ Lạp cảm giác quân Đào nguyên là một hình tượng cao lớn vĩ đại tuyệt không thể thua.

"Hải Đồ Lạp bá tước." Thanh âm Vũ Lôi

tĩnh không cứng rắn, thậm chí còn mang vẻ kính trọng, hẳn tin rằng chân nhiếp nhiều đó cũng đủ, Hải Đồ Lạp vốn là thương nhân coi trọng lợi ích sẽ biết cách lựa chọn chính xác, cương nhu cùng thi triển mới là vương đạo.

Hải Đồ Lạp cũng từng gặp qua Vũ Lôi, ấn tượng đối với nam nhân âm lãnh này ấn tượng rất sâu đậm, hẳn vội vàng cúi người: "Lôi đại nhân."

Vũ Lôi mỉm cười, phong độ hòa nhã nói: "Hải Đồ Lạp bá tước, ta đưa ngài đi tham quan một lát."

Hải Đồ Lạp theo Vũ Lôi đi tham quan khắp Kỳ tích hiệu, cương thiết quái vật

này giống như một tòa bảo lũy trên biển, Hải Đồ Lạp càng xem càng kinh hãi không thôi.

Những hình ảnh mà vị cự thương đến từ Thanh Tur quốc khắc sâu vào tận đáy lòng Hải Đồ Lạp.

Rốt cục là thế lực hùng mạnh nào mới có thể chế tạo được kỳ tích cường thiết này?

Hắn không dám thăm dò, lòng thầm run sợ, đồng thời một cảm giác hưng phấn cũng tràn ngập. Một tổ chức hùng mạnh như vậy mà lại tuyển chọn hắn làm người đại diện sao? Hắn đương nhiên hiểu hàm nghĩa của người đại diện, đó chính là hắn đã có một ngọn núi lớn để dựa vào.

Địa vị hần sẽ có được so với thời kỳ đỉnh cao của gia tộc Mã Tư Lan chừng như chỉ cần với tay là lấy được.

Chỉ là trên đời này không có cái gì cho không, hần tuy hưng phấn nhưng cũng vẫn thấy rất hoảng sợ, tổ chức thần bí hùng mạnh thế này rốt cục là muốn làm gì, bọn họ giết chết hần cũng dễ dàng như giết 1 con kiến.

Vũ Lôỉ phảng phất hiểu được cảm thụ của hần, dùng ngữ khí ôn hòa nói: "Hải Đồ Lạp bá tước, chỉ cần ngài tận tâm tận lực thì ngài sẽ có được tài phú không thể tưởng tượng, hơn nữa bọn ta chỉ cần ngài trung thành và có năng lực là được... Chỉ

là, ngài có biết ý nghĩa của trung thành hay không? Đó là phục tùng tuyệt đối, dung nhập vào tổ chức bọn ta, mọi hành vi đều lấy tổ chức làm trọng, chỉ cần ngài thông qua khảo hạch thì đối với người của mình bọn ta sẽ giống như gió xuân ấm áp, nhưng với người phản bội thì..."

Vũ Lô không nói thêm nữa, gương mặt vẫn tươi cười như cũ, chỉ là đôi mắt màu máu sau lớp mặt nạ lại sắc nhọn như cương châm.

"So với tài phú vô tận thì mọi thứ có tính là gì..." Vũ Lô lại nhẹ nhàng nói tiếp.

Câu nói này giống như tia chớp đột ngột

đánh vào nội tâm Hải Đồ Lạp, đúng rồi, tài phú vô tận chỉ cần trung thành thì trở tay là có. Giao dịch kiểu này xem ra rất thích hợp, Hải Đồ Lạp hẳn chỉ là một thương nhân không có gì phải lo nghĩ, lấy kim tiền làm tín ngưỡng, giờ đây có người cho mình tài phú vô tận thì lẽ nào mình không coi y giống như thần thánh.

Hải Đồ Lạp cúi đầu, ngữ khí trầm trọng: "Ta sẽ tuyệt đối trung thành, đối với ta mà nói thì cho dù là tính mạng cũng có giá, tài phú vô tận mua lấy tính mạng Hải Đồ Lạp cũng không thiệt gì."

"Đúng là một thương nhân thực tế đến trần trụi, bất quá... ta thích" Vũ Lôi cười ha ha.

"Đến đây, Hải Đồ Lạp bá tước, hiện tại ta cho người thấy lễ vật bọn ta chuẩn bị cho người."

.....

18 chiếc thiết giáp thuyền chở đầy những vật trân quý Hải Đồ Lạp chưa từng thấy qua, trân châu, hải lệ thạch, san hô, bạch tinh sa...

Đó chính là tài phú vô tận đến từ đáy biển, nhưng cũng chỉ mới là một phần tài sản rất nhỏ của Đào nguyên.

Bọn họ có cả Lam Mộng hải, cũng như có cả một kho bảo tàng lớn nhất thế giới.

Hải Đồ Lạp cuối cùng đã khôi phục sự tinh minh vốn có của thương nhân, nếu như hẳn trước giờ cứ ngơ ngẩn thì đã không được Dương Chính nhìn trúng. Thân là một người đại diện và là một thương nhân xuất sắc, Hải Đồ Lạp hiểu rõ địa vị của mình, trừ trung thành ra thì phải có năng lực, như vậy mới có giá trị tồn tại.

Loại khoái cảm vận chuyển tài sản khổng lồ này thực sự khiến cho người ta sáng khoái vô cùng.

.....

Ngày hôm sau, Hải Đồ Lạp trở về Hạo

Nhiên thành, dùng cực phẩm trên châu và san hô để mở cánh cổng lớn vào nhà chấp nghị trưởng đương nhiệm, đến lúc hấn bước ra thì đã là Hầu tước nhất đẳng của Hạo Nhiên Liên Minh.

Ở khu vực Bạch sắc lưu ly giá trị nhất ở Hạo Nhiên thành, trong vòng 1 đêm đã xuất hiện mấy dãy gian hàng châu bảo tên gọi Đào nguyên, hơn nữa ở những khu vực khác thì quán ăn, tiệm vũ khí mang tên Đào nguyên cũng đã xuất hiện.

Vì để mở thị trường, Đào nguyên dùng phương pháp trực tiếp lấy tiền bạc đê người, cường hành xông thẳng vào Hạo Nhiên thành.

Hơn nữa cách làm độc đáo của Đào nguyên, trong một đêm chiếm cứ nhiều tử điểm, lỗ điểm lớn ở nơi tiền bạc là vua như Hạo Nhiên thành lại thích hợp phi thường. Dùng kim tiền mở lối, những gì không thể đều biến thành có thể, danh tiếng Đào nguyên trong vòng một đêm đã nổi như cồn ở Hạo Nhiên Liên Minh.

Về mặt giá cả và chất lượng thì Đào nguyên có thể nói là làm tốt đến cực điểm.

Thế mạnh của nó khiến cho những thương nhân kinh doanh cùng mặt hàng đều lâm vào khủng hoảng cực lớn.

Ban đầu những thương nhân này đối với

Đào nguyên rất là coi thường, thậm chí còn trào phúng vì hệ thống kinh doanh Đào nguyên có quá nhiều hàng hóa và giá bán không thể nào tin nổi, đừng nói là kiếm tiền, thậm chí đừng để lỗ vốn thì đã là may lắm rồi. Vì vậy tất cả thương nhân đều cười chế giễu, thậm chí còn khinh rẻ Hải Đồ Lạp bá tước, không, Hải Đồ Lạp hầu tước, chân chính là hầu tước, chẳng qua họ đều coi Hải Đồ Lạp là khỉ đội mũ người, căn bản không hiểu cách làm ăn, khẳng định không qua được mấy ngày thì Đào nguyên sẽ sụp đổ.

Nhưng mà tình cảnh này lại tiếp tục duy trì cho đến ngày khai mạc Hạo Nhiên thị.

Vô số thương gia đổ dồn về Hạo Nhiên

Liên Minh.

Lúc này Đào nguyên sớm đã dùng tiền mở ra thị trường rộng lớn, tất cả thương nhân đều biết đến hệ thống Đào nguyên "mua bán lỗ vốn".

Mọi người đều có ý đến Đào nguyên cướp tiền, chỉ sợ chậm chân thì bị người khác cướp hết, đua nhau đi tới Đào nguyên, mua sắm hàng hóa.

Bọn thương nhân đều chờ đợi, Đào nguyên còn chưa sụp đổ sao?

1 ngày, 2 ngày, 1 tuần, 2 tuần...

Đào nguyên vẫn kiên định, hơn nữa phân

điểm của nó tăng gia với tốc độ kinh hồn.

Có thương nhân thức dậy vào ngày hôm sau thì chợt phát hiện cách nhà mình hai căn chính là cửa hiệu của Đào nguyên, hơn nữa còn bán sản phẩm giống mình, nhưng giá bán thì rẻ hơn nhiều.

Cảnh tượng này kéo dài đến 1 tháng.

Bọn thương nhân cuối cùng nhin không được, vì họ phát hiện Đào nguyên không biết từ lúc nào mà đã ngăn chặn hết sinh ý của họ, bọn họ chỉ còn cách đóng cửa chờ thời.

Lúc này là thời gian diễn ra Hạo Nhiên thị, là thời gian sinh ý thịnh vượng nhất

trong năm nhưng hiện nay sinh ý của họ lại điều linh cực điểm, còn thua cả những thời gian làm ăn khác. Bọn họ bỏ công chuẩn bị rất nhiều thương phẩm, thậm chí còn có cả những thương phẩm trái mùa chất thành đống trong kho, hiện nay họ lại không thể bán ra, mỗi ngày đều tổn rất nhiều tiền nhân công, và còn cả nhiều khoản chi phí khác.

Bọn thương nhân đã hết chịu nổi.

Hạo Nhiên Liên Minh chính là đô thị thương nghiệp đầu tiên, bọn họ muốn sử dụng thủ đoạn ngầm nhưng hộ vệ của Đào nguyên quá mức khủng bố, thậm chí còn có cao cấp ma pháp sư tọa trấn.

Mấy lần quấy phá đều bị đánh tơi bời.

Bọn thương nhân không còn lối đi đành đi tới liên danh thương nghiệp tổ cáo, yêu cầu chấp nghị hội cấm chỉ Đào nguyên, ít nhất cũng không thể để cho nó điên cuồng khuếch trương như vậy, bọn chúng có điên cũng không sao nhưng không thể để cho các thương nhân khác chết đói.

Rất nhiều chấp nghị viên của Hạo Nhiên Liên Minh đương nhiên cũng bị công kích.

Vì vậy vấn đề này được đưa lên chương trình nghị sự hàng ngày, sau hơn 1 tuần tranh cãi, chấp nghị hội tiến hành bỏ

phiếu.

Nhưng kết quả bỏ phiếu cơ hồ ra ngoài ý liệu của các thương nhân, nghị án này không được thông qua, điều này cũng có nghĩa hành động của Đào nguyên hợp pháp hợp lý.

Nhất thời cả thương nghiệp liên minh đều hỗn loạn.

Ở một góc khác, Hải Đồ Lạp hầu tước cầm một ly rượu quý ưu nhã uống vào, mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát, lúc trước Đào nguyên lựa chọn tuyệt không buôn bán ảnh hưởng hơn 1 nửa ngành nghề trong chấp nghị hội, chỉ cần không quá số lượng này thì Đào nguyên

có thể dùng số tiền không lồ để biến hơn nửa chấp nghị viên còn lại đứng về phía mình.

Trọng yếu nhất chính là lão gia hỏa chấp nghị trưởng tham lam thu lấy 1000 viên hỏa nhãn toàn thạch, nếu như những thứ này không đủ để lão không giúp bên nào thì còn có nhiều thứ khác để lão thực sự nhìn thấy thần tài.

Trên thế giới này tuyệt không thiếu người tham lam.

Cái gì trung thành, trung thành chẳng qua là vì giá trị để phản bội không đủ mà thôi!

Phổ Lợi Mã Tư đại nhân nói nghe ra thật xấu xa, đen tối, chẳng qua... ta thích!

Hải Đồ Lạp hầu tước cười ha hả đi ra khỏi chấp nghị thính, không lý gì đến bọn chấp nghị viên đang hỗn loạn phía sau.

.....

Quy luật kinh tế kỳ thật rất đơn giản, có đủ tiền thì nó sẽ thành lợi khí trong tay để người làm cá mập càn quét.

Còn như phản kháng không được thì chỉ còn cách thần phục mà thôi.

Đào nguyên tìm đến mấy thương nhân sắp phá sản, đề xuất giá cả hợp lý để

mua lại hàng hóa, đồng thời bảo chứng cho họ có thể cung cấp hàng hóa với giá rẻ để họ có thể bán được ra thị trường, nhưng hàng hóa chỉ có thể do Đào nguyên cung cấp, nếu như phát hiện họ còn mua hàng hóa nơi khác thì Đào nguyên sẽ không tiếc gì mà làm cho họ phá sản.

Giá cả của Đào nguyên rất hợp lý và dự hoặc.

Đồng thời thái độ của Đào nguyên cũng rất cứng rắn, bọn thương nhân chẳng thể nào cự tuyệt được.

Sau cuộc chiến giá cả điên cuồng kéo dài 2 tháng, thị trường cuối cùng cũng dần ổn

định, giá cả của Đào nguyên bắt đầu thống nhất với những gian hàng khác.

Chỉ là lúc này cơ hồ tất cả các gian hàng đều có thân ảnh của Đào nguyên phía sau...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 11: Cố nhân

T

iếng sáo thấm vào đáy lòng, Mạc Băng Vân vốn xưa nay cho mình kiên cường, nội tâm đột nhiên sụp đổ, khóe mắt không biết lúc nào đã trở nên cay cay, nàng nhắm mắt lại, tay ấn nơi hông, nơi đó cũng có treo một cây sáo dài, cũng treo mối tâm kết ngàn đời khó giải...

Băng Vân, đừng khóc...

A Tuyết, đừng khóc....

Vệ Nhung quốc...

Trải qua 3 năm thay đổi, Vệ Nhung vương quốc năm xưa giờ đã trở thành Vệ Nhung đế quốc.

Ở trận chính biến điên cuồng đầy máu tanh, mọi người đều đã nhìn thấy một khía cạnh ngoan độc khác của nữ nhân ưu nhã đoan trang Thụy Thu.

Nhiếp chính nữ vương Thụy Thu vào năm thứ hai của Lam quang hiệp nghị đã nhờ vào lực lượng của các tỉnh Tây Nam trực tiếp phế trừ nghị hội.

Nghị hội lúc đó vì đại vương tử Lô Mông Tư Đặc âm mưu soán vị, cho nên

đại bộ phận nghị viên đều vong mạng, hơn nữa sau khi Ma thần tướng quân phá tan âm mưu của đại vương tử, còn thống lĩnh Vệ Nhung quân đột tập Thương Nguyệt tây tuyến, sáng tạo kỳ tích kinh thiên, do đó lực lượng của nghị hội đã ở bên bờ sụp đổ.

Sau khi Dương Chính "chết" đi, lão hồ ly Tiểu Ân thừa cơ muốn trùng kiến nghị hội nhưng lúc này lực lượng quân đội đều bị Thụy Thu không chế, nhờ vào dư uy của Ma thần tướng quân nên quân Đông tuyến và Ma thần quân cơ hồ không chút do dự chọn lựa trung thành với Thụy Thu, "tỷ tỷ" của Ma thần tướng quân. Lại thêm quân đội các tỉnh Tây Nam đều vì quan hệ với Trì Vân lão tướng quân tự

nhiên càng thêm coi trọng con gái duy nhất của ông.

Thụy Thu nắm giữ quân quyền trong tay, dùng thủ đoạn sắt đá trực tiếp phế trừ nghị hội, đuổi lão Tiêu Ân về quê dưỡng lão.

Quân quyền của gia tộc Khuê Bắc Đặc một thời bị ép xuống cực điểm, sau hơn trăm năm lại chói sáng trên người của một nữ nhân, quyền hành rốt cục lại rơi vào tay vương thất.

Ở trong thâm cung...

Thụy Thu thân vận nhung trang ngồi ở thư phòng, gương mặt tú lệ giờ đây góc cạnh

rõ rệt hơn ba năm trước nhiều, càng thêm đáng vẻ hiên ngang cao quý.

Từ khi Dương Chính rời đi, nàng cơ hồ dùng hình ảnh này đối đãi người ngoài, hơn nữa phong cách của Vệ Nhung quốc cũng bắt đầu cường ngạnh hơn, quốc gia bắt đầu đi theo con đường quân sự hóa theo sự chuyển biến của nữ vương sắt máu này.

Chợt có người tiến vào bẩm báo.

"Bệ hạ, quận Uy Cổ Lan truyền mật báo về, mấy vị đại công tước đại biểu là Lô Đặc Lâm muốn giành quyền khai khoáng từ tay gia tộc Hắc Diệu, theo như bọn họ nói thì quặng mỏ lớn có thể nắm giữ

mệnh mạch nền kinh tế phải do quân đội không chế, hơn nữa không nên giao cho một tiểu gia tộc."

Thụy Thu mặt không chút biểu tình, nghe xong mặt báo, bút lông ngỗng trong tay nhẹ nhàng xoay chuyển.

Nói ra thì đây chính là tập quán năm xưa của Dương Chính, Thụy Thu nhìn thấy cũng cảm thấy hứng thú, cũng bắt đầu tập xoay bút, mấy năm nay xoay bút đã trở thành thói quen của nàng.

Xoay bút chính là đang suy nghĩ.

Mặt vệ trước mặt nàng hiểu rõ điểm này, vì vậy y đứng im lặng tại chỗ, chờ đợi

chỉ thị của nữ vương.

"Lôi Đặc Lâm thúc thúc... ông cũng già rồi!"

Thụy Thu đột nhiên thở dài: "Già mà không chết thì chính là giàc!"

Mi mắt mật vệ giật mạnh, bất quá hắn đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc nên không hề lộ vẻ gì.

Thụy Thu rút ra một cuộn giấy da dê, dùng bút lông ngỗng viết mấy phù hiệu phức tạp lên đó, rồi niêm phong lại đưa cho mật vệ: "Đi đi, giao phong thư này cho Hắc Diệu Hoa."

Mặt vệ tiếp lấy thư tín, cung kính lui khỏi thư phòng.

Nhìn thấy y rời khỏi, gương mặt Thụy Thu cuối cùng cũng lộ vẻ mệt mỏi, đầu mày cũng có nét tang thương. Nàng nhẹ đưa tay bóp trán, lúc này dáng vẻ nàng mới tỏ ra giống như nữ nhân yếu đuối, nàng nhẹ giọng than: "Dương, những gì người dạy ta đều làm hết nhưng mà ta thực sự quá mệt... Người sao có thể rời đi như vậy..."

Mặt đất chợt có mấy giọt nước trong vắt rơi xuống...

.....

Thiên hoa bảo các của Nguyệt gia chính là thương nghiệp kinh doanh châu bảo lớn nhất đại lục.

Hạo Nhiên thị khai mạc tự nhiên không thể thiếu họ, bất quá nghiệp vụ của Thiên hoa bảo các chủ yếu chỉ là buôn bán với quý tộc thượng tầng và đại phú hào, cho nên hội đấu giá trân phẩm của Hạo Nhiên thị mới là mục tiêu quan trọng nhất với họ.

Cho dù như vậy thì thương nghiệp Đào nguyên khuếch trương mạnh mẽ trong Hạo Nhiên Liên Minh như vậy cũng khiến Thiên hoa bảo các chú ý.

Các cửa hàng châu bảo của Đào nguyên

tuy đều là nguyên liệu thô, chưa từng qua gia công, nhưng chất lượng của chúng rất tuyệt vời, giá cả lại quá thấp, thực sự là phá hoại quy củ của nghiệp châu bảo.

Thiên hoa bảo các cũng phái người mua châu bảo của Đào nguyên, không thể không nói cho dù tư nguyên và nhân mạch tích lũy cả trăm năm của Thiên hoa bảo các mà bán nguyên liệu thô với giá đó thì cũng không thể có được lợi nhuận, vì vậy cho dù Thiên hoa bảo các chủ yếu là bán châu bảo thành phẩm nhưng đối với Đào nguyên chỉ trong một đêm quật khởi thì cũng có đôi phần cảnh giác.

Ai biết được Đào nguyên có ngày nào đó công nhập vào thị trường châu bảo thành

phẩm.

Với thực lực họ thể hiện ra trong mấy tháng này, nếu muốn tìm vài đại sư gia công châu bảo thì dễ như trở bàn tay, nếu như bọn họ và Thiên hoa bảo các triển khai chiến tranh giá cả thì Thiên hoa bảo các tuy không sợ nhưng chắc chắn giết địch 1 vạn, mình cũng hao hết 8 ngàn.

Sự tình như vậy Nguyệt gia tất nhiên không nguyện ý.

Do đó Thiên hoa bảo các đã tiếp xúc với Hải Đồ Lạp hầu tước mấy lần.

Hơn nữa họ còn âm thầm điều tra bối cảnh của Đào nguyên, bối cảnh của Hải

Đồ Lạp tự nhiên dễ dàng tra ra nhưng không ai tin Đào nguyên là sản nghiệp của hắn, Thiên hoa bảo các cũng tra ra tới gia tộc Phổ Lợi Mã Tư thần bí đến từ Thanh Tur quốc nhưng tới đó thì thông tin cũng đứt đoạn.

Mà tư liệu về gia tộc Phổ Lợi Mã Tư ít ỏi đến đáng thương, cho dù có tộc phổ và tộc huy thì có muốn tìm hiểu tường tận thêm 1 bước cũng không có cách nào.

Bọn họ giống như từ trên trời rơi xuống.

Cho dù rất khả nghi nhưng lại không có chứng cứ khả nghi.

Trong tiểu lâu tại Hạo Nhiên thành của

Thiên hoa bảo các, một thiếu nữ đang ngồi.

Thiên hoa bảo các có sản nghiệp khắp nơi trên thế giới, sản nghiệp trong Hạo Nhiên Liên Minh đương nhiên là có rất nhiều.

Thiếu nữ mặt che khăn lụa trắng, bàn tay trắng như ngọc cầm sách, trên bàn có một chung trà, lại còn có... một thanh kiếm.

Mưa rơi tí tách bên ngoài song cửa.

Mấy ngày nay trên biển chợt nổi gió bão, cảng khẩu gần biển đều ngưng làm việc, trong Hạo Nhiên thành cũng có mưa lớn mấy ngày nay, bất quá hiện tại mưa chỉ

còn day dứt, như tơ như khói khiến cho người ta muốn ngủ an một giấc.

So với cảnh sắc bên ngoài thì tư thái của bạch y thiếu nữ càng toát lên vẻ siêu phàm thoát tục, phảng phất như tiên nữ không ăn thức ăn của nhân gian.

Không biết đã qua bao lâu, cửa chợt bị xô nhẹ ra.

Một thân ảnh u tĩnh lặng lẽ tiến vào, đó cũng là một nữ nhân, bất quá so với bạch y thiếu nữ thì nàng ta toàn thân màu đỏ nhạt, mái tóc màu đỏ, khăn cũng màu đỏ giống như lửa cháy bên trong.

Nàng ta đến trước mặt bạch y thiếu nữ,

nhẹ nhàng kéo quyển sách trong tay nàng ấy ra, thanh âm hiền hòa: "A Tuyết, không cần xem nữa, ta xem ra muội sắp thành tiên rồi."

Bạch y thiếu nữ ngẩng đầu, chân mày cong vút như vầng trăng, ánh mắt trong suốt ơ hờ không lộ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, sau đó cầm chung trà lên, vén khăn che mặt lộ ra đôi môi nhỏ nhắn, nhẹ hớp một ngụm.

"Gần đây bên ngoài rất náo nhiệt, một tổ chức Đào nguyên đột nhiên xuất hiện, sản nghiệp của gia tộc muội cũng bị ảnh hưởng." Hồng y thiếu nữ xem ra cũng không hứng thú gì với việc này, chỉ là tùy tiện nói chơi.

Bạch y thiếu nữ bình thản nói: "Những việc kiểu này cần gì phải nhọc lòng lo nghĩ?"

Hồng y thiếu nữ nhìn nàng ta, cho dù nàng cũng rất đau lòng, ba năm trước khi được tin tức đó, cảm giác đau nhói tim gan tới nay vẫn còn rõ rệt, chỉ là nhìn thấy hảo hữu duy nhất tính cách đại biến, lãnh đạm cơ hồ đến mức không ăn thức ăn của nhân gian thì nàng không nhận được mà mừng nàng ta là ngu ngốc.

Hắn làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Ba năm trước họ đều không dám tin hắn

đã chết, cùng nhau rời nhà tìm kiếm.

Một người là công chúa, một người là cự
thương thiên kim, cả hai đều bỏ hết vinh
hoa phú quý mà đi.

Chờ đợi, tu hành, cũng chỉ là chấp niệm,
dùng kiếm để ký thác nỗi buồn thương,
ba năm chớp mắt đã qua, lúc này hai
người họ đều trở thành cửu phẩm kiếm
thánh.

Nhưng mà... người kia vẫn không xuất
hiện.

Bọn họ đi khắp đại lục, hành tung mờ mịt
nhưng tìm không thấy chút vết tích nào
của người kia, lẽ nào hẳn thực sự đã chết

sao... Mạc Băng Vân cuối cùng trong lúc tuyệt vọng đã nghĩ tới khả năng này, nhưng A Tuyết vẫn cố chấp không tin, hơn nữa càng lúc càng trở nên lãnh đạm.

Hai tháng trước, họ cuối cùng cũng trở về Thương Nguyệt quốc.

Buông bỏ không được thì sao, cũng phải tiếp tục sống mà thôi. Nàng vẫn là công chúa, nàng ta vẫn là thiên kim.

Biến hóa duy nhất chính là họ đã trở thành những tồn tại mạnh nhất trên đời này, cả phụ vương cũng không thể ước thúc.

Ở vương thành 1 tháng, nàng không chịu

được buồn chán, vừa hay biết được Thiên hoa bảo các sẽ tới Hạo Nhiên Liên Minh tham gia Hạo Nhiên thị nên rủ A Tuyết cùng đi giải sầu.

Đang suy nghĩ, chợt bên tai Mạc Băng Vân vang lên tiếng sáo du dương...

Mạc Băng Vân ngẩng đầu lên, chỉ thấy A Tuyết tay cầm ống sáo, tiếng sáo ưu thương từ ống trúc phát ra, ống sáo này ai đem buộc nó cùng mối tâm kết ngàn đời khó giải...

Tiếng sáo thấm vào đáy lòng, Mạc Băng Vân vốn xưa nay cho mình kiên cường, nội tâm đột nhiên sụp đổ, khóe mắt không biết lúc nào đã trở nên cay cay, nàng

nhắm mắt lại, tay ấn nơi hông, nơi đó cũng có treo một cây sáo dài, cũng treo mỗi tâm kết ngàn đời khó giải...

Băng Vân, đừng khóc...

A Tuyết, đừng khóc....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 12:

Hội đấu giá

C

uối cùng gió bão cũng tan.

Hạo Nhiên Liên Minh sau cơn bão càng trở nên tráng lệ, thanh tân hơn trước.

Hạo Nhiên thị cũng khai mạc lại.

Hiện giờ Hạo Nhiên thị cũng tiến nhập vào giai đoạn trọng yếu nhất, lúc này hội đấu giá trân phẩm đã được cử hành trong Bạch điều vũ thính xa hoa nhất Hạo Nhiên thành. Tòa nhà này hình dáng giống như chim bồ câu trắng, dùng

Nguyệt nha thạch đất tiền nhất xây nên, chính là tiêu chí đặc biệt của Hạo Nhiên thành, trừ khi có hoạt động trọng đại đặc biệt thì Bạch điều vũ thánh rất hiếm khi nào mở cửa.

Mấy ngày trước ở đây cũng đã cử hành bình tuyến Hạo Nhiên mỹ nhân, cũng khiến cho mọi người khá vui vẻ.

Những mỹ nhân đó hôm nay đa số đều trang điểm lộng lẫy tới tham gia, bất quá bên người họ chính là các đại gia.

Vô luận những đại gia này mặt mũi khó coi, đầu to tai lớn, cổ xệ tới ngực, vô luận dân chúng cảm thán hoa nhài cấm bãi phân trâu thì kim tiền vẫn triển hiện

uy lực vô cùng của nó.

Mọi người đều thi nhau theo đuổi, Hạo Nhiên mỹ nhân cũng giống như minh tinh, cuối cùng cũng bị thế công của kim tiền đánh gục, từ đó áp trên người họ chính là những thân thể phì nộn xấu xa, hoặc là những nam nhân đáng tuổi cha họ.

Hôm nay Hạo nhiên tổ chức đấu giá, các đại gia bỏ tiền mua được người đẹp đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội khoe của.

Bọn họ đều mang theo những thiếu nữ vừa thành thiếu phụ đi tham gia trường thịnh hội 1 năm 1 lần này.

Hội đấu giá trân phẩm Hạo nhiên tịnh không phải mở cửa tự do, trừ bậc hầu tước trở lên, hoặc người phụ trách cơ cấu thương nghiệp danh vang đại lục có được thiệp mời ra thì những người khác muốn vào thì phải bỏ ra 200 kim tệ để mua trường khoán, giá cả kinh người này đủ khiến cho thương nhân thông thường điêu đứng, hơn nữa thịnh hội cỡ này thì bọn họ cũng không đủ tư cách cạnh tranh.

Vì thế nên lúc này có thể tiến vào Bạch điều vũ thánh đều là những người phú hào, gia tài cự vạn.

Một nam nhân cao lớn cường tráng đứng bên đường, niên kỷ độ chừng 30, phúc sức xem ra rất bình phàm nhưng tiểu nữ

hài trong lòng hẳn xinh đẹp đáng yêu khiến người ta thập phần chú ý. Nữ hài xinh đẹp thế này thực sự rất hiếm thấy, làn da mịn màng như tuyết, tròng mắt màu vàng, mái tóc màu lam buông dài như dòng nước, hơn nữa trên người ẩn ước toát ra khí tức hoa quý thần bí, ai đi ngang qua cũng đều phải liếc nhìn.

Nếu như không phải nữ hài ôm chặt lấy cổ nam nhân bình phàm, dáng vẻ lại thân mật mười phần thì mọi người đã hoài nghi tên nam nhân này có phải là dụ dỗ tiểu la li (*) hay không, suy cho cùng nhìn dung mạo thì bọn họ không giống cha con.

"Được rồi, được rồi, bọn ta đi vào thôi."

Mật Tuyết Nhi nũng nịu hồi lâu cuối cùng đã có tác dụng, Dương Chính đành phải ôm nó đi vào trong Bạch điều vũ thính.

Vốn loại đấu giá hội này hẳn đã không có chút hứng thú, hơn nữa Hải Đồ Lạp đã vào đó, hẳn vốn là lão bản phía sau hoàn toàn không thích hợp vào đây.

Bất quá Mật Tuyết Nhi nhìn thấy tòa nhà hình bồ câu này thì thích thú phi thường, nhất định đòi vào xem, Dương Chính thương yêu nó, đành phải chiều theo.

Lúc này hội đấu giá đã bắt đầu.

Người có thiệp mời cơ bản đã vào trong,

Dương Chính tới cổng Bạch điều vũ thính thì bị chặn lại.

Thân phận của Dương Chính rất bí ẩn, tới nay vẫn chưa có ai biết hẳn, hơn nữa trên người hắn lại không có thiếp mời.

Tên gác cửa nhìn thấy hắn ăn mặc bình thường, tuy không lộ vẻ khinh miệt nhưng biểu tình cũng rất lạnh nhạt.

Dương Chính lấy ra một viên trân châu to bằng mắt rồng, lắc trước mắt y: "Để ta vào thì trân châu này là của ngươi, hoặc là ngươi mời Hải Đồ Lạp hầu tước ra đây, ta là khách mời của hắn."

Kim tiền có thể thông thần.

Một phút sau, tên gác cửa cúi người mời Dương Chính ôm Mật Tuyết Nhi vào.

Bên trong tuyệt không chút huyền ảo.

Trong đại sảnh rộng cả ngàn mét vuông chỉ có tiếng của phách mại sư (người bán đấu giá) vang lên sang sảng: "Đây là Thất tinh thái bình đến từ Long môn diêu, dùng đựng Thất tinh sa, Bạch lạc nham... Giá khởi điểm 300 kim tệ, mỗi lần đấu giá ít nhất phải 10 kim tệ một lần!"

Đại sảnh nhờ dùng ma pháp cải biến nên ánh sáng rất nhu hòa.

Hơn nữa vật bán đấu giá bị quang tuyến

khúc xạ phóng đại khiến mọi người đều nhìn rõ hơn.

Người trong sảnh ngồi không hết ghế, đại đa số người đều chọn ngồi hàng ghế phía trước, còn như Hải Đồ Lạp hầu tước thì được mời tới ngồi ở vị trí quan sát tốt nhất.

Dương Chính không kinh động ai, chỉ tìm một vị trí phía sau ngồi xuống.

Hội đấu giá mới bắt đầu chưa lâu, vì vậy vật đấu giá cũng không thu hút nhiều, Dương Chính cơ bản không coi vào mắt.

Mật Tuyết Nhi ngồi trong lòng Dương Chính, lúc đầu còn quan sát, sau một lúc

thì ngồi không yên, đòi chạy đi chơi. Dương Chính tuy thương yêu nó nhưng không để cho nó quá quắt, thấp giọng nói: "Chơi 1 mình, bắt quá không được chạy lung tung, càng không được chạy ra ngoài."

Mật Tuyết Nhi làm mặt quỷ rồi chạy khắp đại thính giống như con mèo nhỏ.

Dương Chính cũng không để ý, chỉ lưu một tia thần niệm trên người nó. Hắc và Mật Tuyết Nhi huyết mạch tương liên, vì vậy cho dù nó ở đâu thì hắc vẫn cảm ứng được, lại thêm ở trong trường đấu giá cũng chẳng sợ nó xảy ra chuyện.

Từng loại vật phẩm dần dần được người

khác mua hết.

Trên phẩm chân chính còn chưa xuất hiện, vì vậy không khí không quá nóng.

Mật Tuyết Nhi thò đầu quan sát phía trước hội đấu giá, lúc này trên đài cũng không có gì quá mức quý giá nên đại đa số người ở trong sảnh đều bị vẻ xinh đẹp thuần khiết của Mật Tuyết Nhi chấn kinh.

Hải Đồ Lạp hầu tước cũng nhìn thấy nó, hắn liền quay đầu nhìn lại thân ảnh đang ngồi 1 góc phía sau.

Vì thân phận của Dương Chính phải tuyệt đối bảo mật nên Hải Đồ Lạp không dám chú ý quá, bất quá khi nhìn ánh mắt bỉ ổi

của 1 số tên đang nhìn Mật Tuyết Nhi thì đầu mày hấn chau lại.

Hải Đồ Lạp gọi hộ vệ tới phân phó, bảo hấn ngằm coi sóc Mật Tuyết Nhi.

Chú:

(*) Tiểu la li: Cô gái nhỏ, thường là chỉ những kẻ biến thái thích quan hệ tình dục với bé gái chưa thành niên, nghĩa từ này tương đương với từ péde trong tiếng Pháp (Người dịch)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 14 - Chương 13:

Hải dương chi tâm

T

iếp theo sẽ là một kiện trân phẩm của Đào nguyên, Hải dương chi tâm, mọi người đều biết hải dương chi lệ vốn là bảo thạch hiếm có phi thường ở sâu trong Lam Mộng hải, hơn nữa loại bảo thạch này chỉ lớn cỡ hạt gạo giống như một giọt lệ. Nhưng chắc chắn các vị chưa từng thấy qua hải dương chi lệ nào lớn cỡ quả trứng chim câu."

Lúc phách mại sư nói xong, tất cả thương nhân đều hít sâu một hơi, hơn nữa những nữ nhân bên cạnh họ gò má đều ửng đỏ,

hồ hấp trở nên gấp rút.

Hải dương chi lệ (giọt lệ của biển) vì xinh đẹp và hiếm có nên được tôn xưng là A Phất Lạc Dịch Thắc (nữ thần nhan sắc) trong giới châu bảo, hơn nữa bên trong còn bao hàm lực lượng kỳ dị có thể điều tiết cơ năng thân thể của nữ nhân, có ánh sáng bảo trì làn da cho họ, vì vậy bị những quý phụ thượng tầng khát cầu tìm kiếm, giá trị càng lúc càng được đẩy lên cao.

Còn như Hải dương chi lệ to bằng quả trứng chim câu thì chỉ nghe thôi cũng đủ khiến nữ nhân phát cuồng.

Phách mại sư sau khi nói xong, liền vỗ

tay, hai trợ thủ đẩy một chiếc xe nhỏ cao chừng nửa thân người phủ vải đỏ lên trên ra, sau đó y dùng ngân bồng nhẹ nhàng vệt tấm vải đỏ ra...

Tức thì, toàn trường náo động...

Trên tiểu xa không ngờ lại là một nữ nhân gần như lỏa lồ, hơn nữa nữ nhân này chính là bán tinh tinh mấy ngày trước đoạt danh hiệu Hạo Nhiên đệ nhất mỹ nhân.

Các đại gia ngồi đó đều chột hiệu ra, thảo nào ngày đó sau khi cuộc thi Hạo nhiên mỹ nhân kết thúc thì không biết bán tinh linh đoạt danh hiệu đệ nhất đi đâu, bất kể dùng phương pháp gì cũng không

tìm ra, khiến cho họ than tiếc vô cùng, chỉ đành tìm tới những mỹ nhân thứ hạng thấp hơn, không ngờ Bán tinh linh hôm nay đột nhiên xuất hiện ở đây.

Lúc này nàng ta đại biểu cho Đào nguyên xuất trường, hiển nhiên đã vật trong túi của Đào nguyên.

Lúc này bọn đại gia ai cũng nhìn Hải Đồ Lạp ngồi phía trước đây vẻ hăm mộ lẫn ganh ghét.

Bán tinh linh hạ thân chỉ có một chiếc nội khố nhỏ xíu vừa đủ che chỗ kín, bộ ngực đầy đặn cao vút mang chiếc áo nịt khảm đầy bảo thạch, tay chân cũng đeo rất nhiều vòng bảo thạch, nhiều loại bảo

thạch chiếu ra ánh sáng chói mắt, đương nhiên còn có cả ánh sáng của Hải dương chi lệ đeo ngay cổ bán tinh linh, mà ngay cả nhan sắc tuyệt trần của nàng cũng không che được.

Dùng tơ thủy tinh chế thành một cái túi tam giác đựng hải dương chi lệ, ánh sáng tỏa ra càng thêm chói lọi, bất quá ánh sáng phát ra từ hải dương chi lệ lại có màu lam dịu nhẹ, nhìn kỹ lại thì chừng như có đốm lửa đang di động bên dưới, phảng phất ẩn tàng mặt biển mênh mông, chỉ cần liếc qua liền bị thu hút.

Bán tinh linh dùng thân hình giống như không xương múa những động tác thanh tú, châu quang bảo khí trên người hiển

hiện ánh sáng xa hoa mỹ lệ, khiến người ta cảm giác được lực lượng vô cùng tận của kim tiền, cũng đưa cái đẹp đến cực hạn.

Hơn nữa thanh âm của phách mai sư lại vang lên, nghe ra giống như đang thổ lộ tâm tình: "Viên hải dương chi lệ to cỡ trứng chim câu này không chỉ có cái tên động lòng người là hải dương chi tâm mà còn có một truyền thuyết bi thương mỹ lệ. Truyền thuyết rằng trước đây rất lâu, Bắc đại lục đã sáng tạo ra một chiếc thuyền khổng lồ hoàn mỹ, bất kỳ ai thấy qua chiếc thuyền này đều gọi nó là kỳ tích của nhân loại. Trước khi thuyền hạ thủy, mọi người đặt cho nó cái tên Lam Mộng hiệu "vĩnh bất lạc mạc". Chuyến đi của

nó chính là tráng cử vĩ đại, xuyên qua Lam Mộng hải xa xăm. Năm đó, một vị tiểu thư quý tộc tên gọi La Ti xinh đẹp cao quý cùng mẫu thân và vị hôn phu Tập Nhĩ Hoắc Lợi vương tử đi trên chuyến đi đó, đồng thời có một họa gia lưu lãng tên gọi Kiệt Khắc Đạo Sâm nhờ may mắn thắng bạc nên đã mua được vé thuyền hạng ba, vừa kịp lên thuyền vào giờ khắc cuối cùng. Khi đó chàng ta đã la lớn: "Ta chính là người may mắn nhất thế gian..." Lam Mộng hiệu đi mãi trên biển, Kiệt Khắc hưng phấn vô cùng, phảng phất như cảm giác cả thế giới này thuộc về chàng..."

"Khi La Ti chán ghét cuộc sống quý tộc buồn chán vô vị bèn đến đáy thuyền chơi

bài tiêu khiển, mệnh vận khiến cho nàng ta gặp được Kiệt Khắc. Kiệt Khắc cứu được La Ti đang muốn nhảy xuống biển, bọn họ cũng giống như những cặp tình nhân trong đồng thoại, biết nhau và yêu nhau thắm thiết. Sự thuần chân và ngay thẳng của Kiệt Khắc đã giúp cho La Ti tìm lại niềm vui đánh mất từ lâu. Nhưng đến khi Táp Nhĩ phát hiện sự tình, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, y liền tặng cho La Ti viên hải dương chi tâm giá trị liên thành, cũng là biểu thị ý muốn của mình để La Ti vui vẻ. Nhưng trong mắt La Ti thì Táp Nhĩ chỉ là một tên tiểu nhân háms lợi tầm thường, nàng không hề nguyện ý gả cho y. Từ lúc biết nhau cho đến khi yêu nhau chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng La Ti và Kiệt Khắc không thể xa

rời nhau. Trong phòng ngủ, La Ti đeo hải dương chi tâm, làm mẫu cho Kiệt Khắc vẽ cho nàng một bức tranh kỷ niệm cả đời không quên. Lúc này bọn họ không biết tử thần đang rình rập trong bóng tối, núi băng khổng lồ chột va phải Lam Mộ²ng hiệu. Lam Mộ²ng hiệu nổi danh vĩnh bất lạc mạc nhanh chóng chìm xuống, mà lúc đó trên khoang thuyền chỉ còn có một nửa thuyền cứu sinh cho hành khách sử dụng. Trên thuyền tức thì hoảng loạn, còn Kiệt Khắc trước đó bị Táp Nhĩ bày mưu hãm hại, vu cho chàng tội ăn cắp hải dương chi tâm nên chàng bị nhốt dưới đáy thuyền, không thể nào theo mọi người lên thuyền cứu sinh. La Ti tuyệt không tin Kiệt Khắc tham lam, bất kể tất cả trở về chiếc thuyền không người, tìm

lấy búa cứu sinh trong khoang thuyền cứu thoát Kiệt Khắc vào lúc khẩn yếu quan đầu. Hai người chạy lên thuyền, Mộng ảo chi thuyền bắt đầu chìm xuống, một màn bi kịch bắt đầu khai diễn. Mặt biển đen kịt hòa với nền trời thành một dải, vô tình thôn phệ tất cả hành khách tuyệt vọng. Kiệt Khắc đưa La Ti chạy đến đuôi thuyền cố gắng kiên trì tới lúc cuối cùng. Khi Lam mộng hiệu chìm xuống, hai người cố gắng thoát khỏi một xoáy nước, Kiệt Khắc đẩy La Ti lên một tấm ván gỗ, còn mình đắm mình trong nước biển lạnh giá. Sau đó La Ti được thuyền cứu viện cứu được, còn Kiệt Khắc sớm đã bị băng hải vô tình nuốt chửng. La Ti giữ lời hứa với Kiệt Khắc phần đầu sống tiếp... Sau đó, nàng đến ngay điểm Kiệt

Khắc chìm xuống, thả hải dương chi tâm vào để cúng tế linh hồn Kiệt Khắc..."

Một khúc bi ca tình ái xúc động được phách mại sư kể lại vô cùng tình cảm, đầy nước mắt, thậm chí cả Hải Đồ Lạp vốn biết rõ chân tướng cũng xúc động đến sổng mũi cay cay.

Hắn không nhịn được thăm mắng tên phách mại sư này không đi theo nghề diễn kịch đúng là đáng tiếc.

Cảm giác bị ai bao trùm khắp trường đấu giá, mọi người bị cổ sự cảm nhiễm đều không muốn hỏi cho rõ sự thật, tính hy hữu của hải dương chi tâm và cổ sự ly kỳ của nó thực sự quá mức động lòng.

Lúc phách mại sư tuyên bố giá ban đầu thì giá trị của hải dương chi tâm tăng vùn vụt như hỏa tiễn.

Giá cả tăng đến một mức độ khủng bố.

Lời người dịch: Cố sự này y chang phim Titanic, tên Dương Chính đúng là không biết tôn trọng bản quyền :d

Không thể không nói Hạo Nhiên Liên Minh không then với danh xưng là vương quốc thương nghiệp, nơi đây đúng là ngọa hổ tàng long, cả Hải Đồ Lạp gần đây đã mở mang tầm mắt cũng cảm thấy kinh hãi với những con số những thương nhân ngồi đó đưa ra, lúc này tiền thực sự

giống như cỏ rác.

Hải Đồ Lạp hé mắt, lòng thầm kính phục lão bản sau lưng, tùy tiện viết một cổ sự so với bất kỳ cách tuyên truyền nào cũng có hiệu quả hơn hẳn, lại dùng bán tinh linh giá cả cao quý để làm quảng cáo càng hiệu quả mười phần, lúc này giá của hải dương chi tâm cũng đã đủ mua về 100 bán tinh linh.

Đây mới chân chính là hoạt động thương nghiệp.

Cuối cùng, hải dương chi tâm đạt tới mức giá điên cuồng 88 vạn kim tệ, được một lão đầu gương mặt gầy ốm mua lấy, những người tinh mắt đều biết lão là nhị

đương gia của Thiên hoa bắc các.

Thân là đệ nhất phú thương của Thương Nguyệt quốc, giá tiền này tuy khủng bố nhưng bọn họ vẫn có thể chịu được, hải dương chi lệ lớn như vậy, cho dù cố sự kèm theo nó có thật hay không chỉ giá trị đơn thuần của nó cũng không thể đánh giá được, suy cho cùng nếu có thêm một viên hải dương chi tâm lớn giống thế thì chỉ có mình nó có cố sự kèm theo mang tính độc nhất vô nhị, Thiên hoa bảo các sao có thể bỏ qua.

Tuyệt thế kỳ trân hải dương chi lệ xuất hiện rồi, tất cả những trân phẩm đem ra sau đó đều không khiến người ta có nhiều hứng thú.

Thiên hoa bảo các đưa ra mấy loại trân phẩm để làm hàng hóa áp chót, bất quá năm nay cũng không dẫn lên sóng gió gì, sau một đợt cao trào, tựa hồ mọi người cũng mệt mỏi.

Mật Tuyết Nhi lén lút đi khắp đấu giá trường, khi tới một cánh cửa gần đó, nó thò đầu quan sát.

Tên hộ vệ được Hải Đồ Lạp sai khiến bảo vệ Mật Tuyết Nhi vừa đi theo, chợt thấy có hai người vô thanh vô tức tiến vào, lại thêm ánh sáng trong đấu giá trường cũng không rõ, hai người này giống như u hồn lướt vào, không bị ai phát giác.

Họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Tỷ tỷ, vào đây làm gì?" Một thanh âm mỏng mảnh đăm bạc như tơ vang lên, đồng thời thân ảnh của A Tuyết cũng xuất hiện.

"Muội xem lại đi, suốt ngày buồn bã, ta thấy muội nấp trong phòng cả ngày buồn đến chết được." Thanh âm trong trẻo hào khí cùng thân ảnh màu đỏ của Mạc Băng Vân hiện ra.

Nghe thấy ý trách cứ hàm lẫn quan tâm, A Tuyết nói giọng biết lỗi: "Xin lỗi tỷ..."

"Giữa bọn ta còn phải nói những lời đó

làm gì... À, mọii xem, đứa bé kia thật đáng yêu."

Nghe thấy giọng điệu kinh ngạc của Mạc Băng Vân, Nguyệt Như Tuyết liếc mắt nhìn qua, ánh mắt cũng chợt sáng lên, một đứa bé đáng vẻ cao quý như công chúa, thuần khiết như thiên sứ, hơn nữa tròng mắt màu vàng và lác ẩn màu lam trên trán khiến cho nó đầy vẻ thần bí.

Mặt Tuyết Nhi chớp mắt, đôi mắt long lanh hiếu kỳ nhìn hai nữ nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 1: Thiết giáp y nhiên tại

M

ật Tuyết Nhi chớp chớp mắt, cặp tròng long lanh như có nước, nhìn vào hai nữ nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Thần tình của nó đáng yêu như mèo con, hồng y thiếu nữ càng nhìn càng thấy khả ái, bước lên hai bước, cúi người đưa tay xoa đầu Mật Tuyết Nhi.

"Không được chạm tới!" Hộ vệ vừa chạy đến trầm giọng quát, hấn vung tay muốn hất tay hồng y nữ ra.

Hồng y nữ nhẹ nhàng nghiêng tay né tránh, hơi nhướn mày lên, ngẩng nhìn hộ vệ.

Tên hộ vệ đột nhiên đầu óc như bị sét đánh, phản phát như vô số mũi châm đâm vào cơ thể, khớp xương toàn thân đều bị ngưng trệ, ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra. Hắc kinh hãi vô cùng, thực lực đối phương quá mức đáng sợ, chỉ bằng vào khí thế phát ra đã khiến cho người vừa tiến nhập cảnh giới kiếm thủ như hắc mất đi lực khống chế toàn thân, hơn nữa mọi việc chỉ diễn ra trong một sát na khiến cho không ai phát giác được.

Bạch y nữ đi tới, nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ đừng lo lắng, ta thấy hắc chính là hộ vệ

của nữ hài này."

Hồng y nữ nhìn Mật Tuyết Nhi chớp mắt mấy cái, Mật Tuyết Nhi cũng chớp mắt nhìn lại khiến cho nàng ta bật cười, nhẹ nhàng ôm lấy nó. Mật Tuyết Nhi vốn rất sợ người lạ nhưng lần này chẳng ngờ lại không né tránh.

Nhìn dáng vẻ lạnh lợi của nó, hồng y nữ mẫu tính đại phát, vừa xoa đầu nó vừa nhẹ nhàng hỏi: "Nói tử tử biết muội tên gì?"

"Mật... Tuyết... Nhi..." Mật Tuyết Nhi kéo dài giọng như con mèo lười, vì còn chưa thông hiểu ngôn ngữ Nam đại lục nên nó nói rất chậm.

"Mật Tuyết Nhi, Mật Tuyết Nhi, cái tên thật đáng yêu." Hồng y nữ lẩm bẩm, sau đó chỉ về tên hộ vệ: "Mật Tuyết Nhi có biết hẩn không?"

Mật Tuyết Nhi nghiêng đầu nhìn qua, xem ra cũng đang suy nghĩ.

"Xem đi, Mật Tuyết Nhi không biết hẩn." Hồng y nữ nói với bạch y nữ.

Bạch y nữ lúc này cũng có chút nghi hoặc, nhìn tròn mắt tên hộ vệ xoay chuyển liên tục xem ra không phải giả vờ, bất quá nàng cũng thấy đáng vẻ yêu quý của hồng y nữ với Mật Tuyết Nhi, không nỡ ngăn cản, chỉ nhẹ giọng nói với

tên hộ vệ: "Bọn ta không phải người xấu, chỉ là thấy đứa bé này khả ái nên muốn thân cận chút thôi. Ta bảo đảm nó không có chuyện gì, hiện tại ta thả người ra, người không được la lên, tạm thời ở đây chờ nó chứng thực người là hộ vệ của nó thì ta sẽ thả đi, người đồng ý thì chớp mắt một cái."

Bạch y nữ nói rất nhẹ nhàng, không như hồng y nữ khí thế bức người, thậm chí tên hộ vệ lúc này còn có cảm giác an bình. Nhưng hắn tuyệt không phủ nhận bạch y nữ này và hồng y nữ đều là nhân vật siêu tuyệt như nhau, hơn nữa hắn cũng nhìn ra bằng vào năng lực của họ, nếu như muốn gây bất lợi cho Mật Tuyết Nhi thì không cần phải coi sắc mặt tiểu nhân vật như

hắn, vì vậy hắn liền chớp mắt.

Sau đó dường như ánh mắt của bạch y nữ lóe lên ánh sáng, cảm giác toàn thân thật không biến mất, hắn ngã ngối trên mặt đất.

Bên này xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng không ai trong trường phát giác, trừ nguyên do hai nữ nhân này thực lực thâm bất khả trắc ra thì còn do phách mại sư nói một câu khiến cho mọi người đều chú ý, ngay cả Dương Chính dù có liên hệ huyết mạch với Mật Tuyết Nhi nhưng không hề phát giác chuyện gì dị thường nên cũng hướng mắt lên đài.

"Kiện vật phẩm tiếp theo nghĩ chắc mọi

người sẽ rất hứng thú. Đây cũng là một truyền thuyết, hơn nữa không xa xôi giống như hải dương chi tâm mà ở ngay bên cạnh chúng ta."

Sau mấy đợt vật phẩm không có gì đột phá, một câu nói này của phách mại sư đã đẩy không khí lên cao trào.

Tên phách mại sư này quả nhiên hiểu rất rõ nghệ thuật đấu giá, không then đứng ở vị trí thủ tịch phách mại sư trong Hạo nhiên liên minh, trong trường đấu giá lúc lên cao lúc xuống thấp liên tiếp không chế tình cảm của mọi người tại trường.

Mọi người đều kinh hãi vì hải dương chi tâm, sau khi nghe phách mại sư nói vậy,

quả nhiên vốn đang mệt mỏi tinh thần cũng trở nên phấn chấn.

Các quý phụ vừa rồi buồn bã vì để mất hải dương chi tâm cũng nỗ lực ngồi thẳng dậy, kỳ vọng phách mại sư sẽ đem lại sự ngạc nhiên thú vị.

Phách mại sư cười bình thản, hiển nhiên rất mãn ý với hiệu quả mình tạo nên.

Hắn vỗ tay một cái, một nữ nhân xinh đẹp đẩy một chiếc xe nhỏ ra, từ bên ngoài ruộng phủ vải đỏ thì có thể chắc chắn là không thể có một nữ nhân trốn trong đó.

Hắn ho khẽ mấy tiếng, đột nhiên giật tấm

vải đỏ ra.

Không ngờ đó là một bức họa, vẽ một nam nhân giống như thiên thần mang mặt nạ khô lâu hung ác, cưỡi một con ngựa lông đỏ như máu, vó trước vươn cao phảng phất như một cụm hỏa vân, hơn nữa nam tử cưỡi ngựa mặc khải giáp màu đen, tay vung thiết kích màu đen hình dạng cổ quái chỉ thẳng về phía trước, họa giả trình độ rất cao, nam nhân trong bức họa giống như muốn xông thẳng ra ngoài, hai mắt đỏ máu khiến cho người ta rét lạnh, một cỗ sát khí cường liệt lan tỏa xung quanh.

Không khí toàn trường nhất thời đều trở nên ngưng trọng.

Mọi người đều nhận ra nhân vật trong bức họa, dù không nhận biết thì cũng nghe người khác nói lại.

Đối với nhân vật trong truyền thuyết này, cho dù là những thương nhân cũng đều rất kính trọng.

Hồng y nữ đang nói chuyện với Mật Tuyết Nhi cảm giác được không khí có điểm cổ quái, ngẩng đầu liếc nhìn, đột nhiên ngăn người ra.

Còn bạch y nữ đột nhiên lệ nóng đoanh tròn, tên hộ vệ thấy thế trở nên ngơ ngác.

Mật Tuyết Nhi lúc lắc đầu, kỳ quái nhìn tỷ tỷ đang ôm nó, sau đó lại nhìn lên khán đài.

Chỉ nhìn một cái, Mật Tuyết Nhi đột nhiên la lên: "Đa đa!"

Thanh âm của nó tịnh không lớn nhưng rất trong trẻo, hơn nữa lúc này đấu giá trường rất yên tĩnh, nhất thời thu hút không ít ánh mắt của người khác.

Dương Chính cũng nghe thấy thanh âm của Mật Tuyết Nhi, hắn quay đầu nhìn qua.

Nhìn thấy Mật Tuyết Nhi ngồi trong lòng một nữ nhân, hắn nhướng mày, hắn không

hề lo lắng, chỉ là ngạc nhiên, vì tính cách của Mật Tuyết Nhi cơ bản không thể nào chào hỏi người lạ trong lần đầu gặp mặt, càng đừng nói tới chuyện để người ta ôm.

Hơn nữa tiếng la của Mật Tuyết Nhi cũng làm cho hai nữ nhân đang ngo ngoe đột nhiên định thần lại, sau đó nhìn nó kinh ngạc.

Vì Mật Tuyết Nhi không phải hô hoán Dương Chính mà là hô hoán với người trong bức họa.

Đây chính là trực giác trời sinh sao?

Nam nhân trong bức họa, nhờ vào kỹ xảo

cao siêu của họa sư nên khí chất của Dương Chính biểu hiện ra lâm ly tận trí, vì vậy Mật Tuyết Nhi mới có thể liếc mắt là nhận ra, cho dù nó chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Dương Chính.

"Đây chính là bức họa Thiết giáp y nhiên tại, do Thiên Thảo đại sư đến từ Thanh Tur quốc vẽ ra. Còn người trong bức họa nghĩ chắc các vị cũng đã nhận ra, đó chính là tướng quân truyền kỳ của Vệ Nhung quốc, ba năm trước từng phá Thương Nguyệt tây tuyến, định ra thế cục Lam quang hiệp nghị, Ma thần tướng quân! Đối với người có hiểu biết về họa giới đều biết rằng Thiên Thảo đại sư năm năm trước đã phong bút không vẽ nữa, nhưng lần này lão gia phá lệ sáng

tác, có thể nói là giá trị liên thành, không thể nào đánh giá được."

Phách mại sư tịnh không cần nói nhiều lời như trân phẩm hải dương chi tâm vừa rồi, vì chỉ hai cái tên Thiên Thảo và Ma thần tướng quân thì cũng đã đủ phân lượng, vô luận đưa ra cái giá nào cũng không có chi là ly kỳ.

"Giá khởi điểm 50 vạn kim tệ, mỗi lần kêu giá ít nhất 1 vạn."

Phách mại sư trực tiếp gõ búa.

Hội đấu giá nhất thời tiếng hô giá vang lên liên tiếp.

Hồng y nữ và bạch y nữ đều nhìn chăm chu vào Mật Tuyết Nhi khiến cho nó cũng cảm thấy sợ hãi.

Qua lúc lâu sau, hồng y nữ lòng đầy phức tạp và không tin, nhưng vẫn ôm một niềm hy vọng nhìn Mật Tuyết Nhi hỏi: "Mật Tuyết Nhi, con vừa rồi kêu cái gì? Con biết người trong bức họa đó sao?"

Mật Tuyết Nhi sợ hãi đáp: "Đó là đa đa của con."

Hồng y nữ và bạch y nữ đều nín lặng không nói được gì.

Bức họa đó là Dương Chính, hẳn sao có thể có con gái lớn ngàn này.

Điều này rõ ràng là không thể xảy ra, đứa bé này không hề có nét gì giống hẳn.

Lúc này, hai người từ hàng ghế đầu đi tới, một người trong đó cất tiếng: "Tiểu thư, nhị lão gia bảo bọn tôi sang mời người qua."

Còn một người khác hung hăng giáo huấn tên hộ vệ một lúc, rồi xoay người nói: "Ta nghe Nguyệt Hải tiên sinh nói, thì ra là tiểu thư của Nguyệt gia, ta là chương quỹ của Đào nguyên thương phố, Hải Đồ Lạp."

"Xin chào!" Bạch y nữ đứng dậy, nàng cũng đã đoán được ý định của đối

phương.

Quả nhiên hdl cười chỉ Mật Tuyết Nhi nói: "Xin lỗi, hài tử này là con gái của một vị khách nhân quan trọng, ta phải phụ trách an toàn của nó... Cho nên..."

Ý đồ của hdl rất rõ ràng, hẳn muốn mang Mật Tuyết Nhi đi.

Nhưng lời nói của Mật Tuyết Nhi vừa rồi khiến cho hai nữ nhân khổ công tìm kiếm ba năm không thể không hỏi cho rõ, cho dù họ cảm thấy sự tình quá mức hoang đường, bất quá dù chỉ một tia hy vọng thì họ cũng không thể buông bỏ.

"Xin lỗi, hdl tiên sinh, ta mạo muội hỏi

một câu, phụ thân của hài tử này là ai?" Sau khi hỏi xong, hai nàng khẩn trương nhìn chăm chú vào hdl.

Nếu như Hải Đồ Lạp biết được hiện tại mình đang bị hai kiếm thánh nhìn chăm chặp, nhất định hẳn sẽ không thấy thoải mái như vậy, may mà hai nàng cũng không có ác ý.

Chỉ là chuyện này hẳn đành lắc đầu: "Xin lỗi, bọn tôi không thể tiết lộ thân phận khách nhân, thực có lỗi quá, Mật Tuyết Nhi, đi với thúc thúc, ba ba con đang chờ đó."

Mật Tuyết Nhi cũng biết Hải Đồ Lạp nên không cự tuyệt, lễ phép vẫy tay với hồng

y nữ.

Vốn còn muốn nói thêm, bạch y nữ nhìn thấy người hộ vệ của nhị thúc chớp mắt với mình, nàng kéo tay hồng y nữ lại nói: "Bọn ta không làm khó Hải Đồ Lạp tiên sinh, để nó đi đi."

Hồng y nữ nhận được ám hiệu, có chút bất cam nhìn Hải Đồ Lạp dắt tay Mật Tuyết Nhi rời đi, tên hộ vệ kia cũng đi theo.

Bạch y nữ lúc này nhìn thủ hạ của nhị thúc: "Bạch tổng quản, hình như ông biết được gì đó?"

Người được gọi là Bạch tổng quản thấp

giọng nói: "Tiểu thư, bọn ta đã tra ra lão bản đứng sau của Đào nguyên, phụ thân của đứa bé đó chính là lão bản của Đào nguyên."

"Sao? Là ai?" Bạch y nữ gấp rút hỏi.

"Là người của gia tộc Phổ Lợi Mã Tư nước Thanh Tư."

"Phổ Lợi Mã Tư..."

Bạch y nữ và hồng y nữ nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt nhau, Dương Chính và gia tộc Phổ Lợi Mã Tư chắc chắn không thể có quan hệ gì.

Nhưng cũng chưa chắc, hẳn xưa nay vốn rất thần bí, hơn nữa thời gian 3 năm đủ để cải biến bất cứ việc gì.

Hơn nữa hồng y nữ nghi hoặc nói: "Bức họa vừa rồi hình như là do Thiên Thảo đại sư của Thanh Tur quốc vẽ... Muội xem... trong đó có thể..."

Nếu như Dương Chính nghe được chắc hẳn sẽ phải dở khóc dở cười, nhiều khi xảo hợp ngẫu nhiên lại khiến cho con người mất phương hướng.

Bạch y nữ phân chấn tinh thần: "Có thật vậy không cũng chưa biết được."

Nàng nhìn Bạch tổng quản nói: "Bạch

tổng quản, bức họa đó phiên ông mua lại giúp ta."

Bạch tổng quản ngăn người, trì nghi một chút: "Tiểu thư, bọn ta vừa mới mua hải dương chi tâm, tư kim lần này không đủ để mua bức họa đó."

Hồng y nữ đột nhiên nói chen vào: "Không kể giá cao cỡ nào cũng phải mua lấy, nếu không đủ thì ta sẽ nghĩ biện pháp, tổng hội đấu giá lớn cỡ này cũng không cần bọn ta phải bỏ trăm vạn kim tệ đâu."

Bạch tổng quản biết thân phận của hồng y nữ, ông ta không dám nói gì, cung kính đáp lời rồi rời đi.

Bức họa Thiết giáp y nhiên tại cuối cùng vẫn bán cho Thiên hoa bảo các với giá 23 vạn kim tệ.

Tới hiện nay, Thiên hoa bảo các đã bỏ ra hết 211 vạn kim tệ, con số này thật sự rất dọa người, sau khi bức họa bị Thiên hoa bảo các mua lấy, tất cả cự thương đều đứng dậy vỗ tay, phóng tay lớn cỡ này, cho dù là Hạo nhiên liên minh nổi danh tập hợp tất cả phú hào đại lực cũng đã 10 năm chưa thấy qua.

Các cự thương tại trường đối với thực lực kinh tế của Thiên hoa bảo các đều hiểu rõ, lần đấu giá này Thiên hoa bảo các quả thật đã làm mạnh tay nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 2: Gặp lại

G

ởi tình vào kiếm, phá kén phi thăng, đập nhập Thánh vực. Hai nàng trong ba năm đã đột phá giới hạn cả đời người thường không thể đột phá, có thể thấy thanh kiếm này chính là thanh kiếm hữu tình, bên trong hàm chứa biết bao tư niệm và đợi chờ.

Dương Chính có chút suy tư nhìn về phía hai thiếu nữ ở xa.

Vì vừa rồi hắn chăm chú quan sát Mật Tuyết Nhi nên cũng nhìn rõ hai nàng.

Chỉ là hai nàng trên mặt đều che khăn, Dương Chính nhìn không rõ được, nhưng trong lòng cũng có chút suy đoán.

Lúc này Hải Đồ Lạp đã bảo hộ vệ đưa Mật Tuyết Nhi tới, Dương Chính hỏi hẳn hai người đó là ai?

Hộ vệ đáp là người có quan hệ với Thiên hoa bảo các, một người trong đó hình như chính là tiểu thư của Thiên hoa bảo các.

Dương Chính ngăn người.

Hắn nhìn họ mấy lần rồi ôm Mật Tuyết Nhi nhẹ nhàng rời khỏi sảnh đấu giá.

"Như Tuyết!"

"Nhị thúc!" Ở hậu sảnh hội đấu giá, bạch y nữ khẽ khom người thi lễ với một người trung niên gầy ốm đáng vẻ tinh minh.

Người này nhìn hồng y nữ, đang định nói gì đó, hồng y nữ nhẹ khoát tay, người trung niên thần sắc cung kính không hề lên tiếng chào hỏi, chỉ gọi thủ hạ mang tới một cái rương lớn.

"Bức họa ở đây!"

Hồng y nữ gật đầu: "Đa tạ Nguyệt Hải thúc thúc, sau khi về nước ta sẽ mang

tiền đến Nguyệt gia."

"Sao dám làm phiền ngài, chỉ là một lễ vật nhỏ, Nguyệt gia tịnh không thiếu chút tiền này." Nam tử trung niên có chút kinh hoảng.

"Tỷ tỷ, không cần nói những lời này. Nhị thúc, bọn ta đi trước."

Nguyệt Hải gật đầu: "Vây thôi, nhị thúc cũng không khách khí, ta còn phải ở đây xử lý những giao dịch tiếp theo. Nguyệt Khánh, đem bức họa lên xe cho tiểu thư."

Nguyệt Như Tuyết và hồng y nữ đi khỏi Bạch điều vũ thính, sau khi lên xe hai nàng vội vàng mở rương ra, kéo tấm vải

phủ trên bức họa xuống, ký sĩ sống động như thật lại xuất hiện trước mắt.

Vừa rồi hai nàng nhìn ở khoảng cách xa nên không nhìn rõ lắm, lần này ở ngay trước mắt, cảm thụ cũng không giống thế.

Từng nét bút của Thiên Thảo đại sư vô cùng lưu sướng tự nhiên, nhân vật trong bức họa phảng phất như muốn xông phá ra ngoài.

"Ca..." Nguyệt Như Tuyết run giọng, ngón tay nhẹ đặt lên bức họa, khe di ngón tay từ trên xuống dưới, cảm giác này giống như gặp lại người thật.

Hai hàng lệ tuôn rơi ướt cả khăn che mặt.

Hồng y nữ phản ứng tuy không kịch liệt như vậy nhưng thân hình kiều diễm chấn động và ngón tay siết chặt đến trắng bệch đã tiết lộ nội tâm bất loạn của nàng.

Không khí trong xe như đông lại, hai nàng đều bị ký ức không thể quên đó hấp dẫn, suy cho cùng đó cũng là nam nhân đầu tiên tiến vào lòng hai nàng ở đời này. Dù tâm tư có cứng rắn đến đâu thì người đầu tiên sợ rằng cũng là người duy nhất.

Gởi tình vào kiếm, phá kén phi thăng, đạp nhập Thánh vực.

Hai nàng trong ba năm đã đột phá giới hạn cả đời người thường không thể đột

phá, có thể thấy thanh kiếm này chính là thanh kiếm hữu tình, bên trong hàm chứa biết bao tư niệm và đợi chờ.

Tâm tính đã được mài luyện giúp cho hai nàng không còn xung động như ba năm trước.

Nhưng mà mỗi tình xem ra đã quên gởi gắm vào trong kiếm cũng chỉ là chôn giấu mà thôi.

Loại tình cảm này giúp họ dung hợp với kiếm ý thành một, cũng trở thành một bộ phận của sinh mệnh. Vì vậy đời này trừ khi người đó chết đi, bằng không họ chẳng thể nào quên được hình bóng đã dung hợp vào sinh mệnh của mình.

Nhưng nếu người đó chết đi thì kiếm ý này cũng sụp đổ, vì trong lòng hai nàng, Dương Chính vẫn còn chưa chết.

Ý niệm này cũng sắc bén giống như kiếm của họ, trừ khi Dương Chính chết trước mặt họ, bằng không họ không thể nào tin hắn đã chết.

Thót ngựa đột nhiên hí dài một tiếng.

Cỗ xe chấn động, hai nàng định thần lại, cơ hồ theo bản năng siết chặt thanh kiếm.

Bên ngoài vang lên tiếng xa phu: "Ai? Không thấy đường sao?"

"Vị tiểu ca này, làm phiền người thỉnh

Nguyệt tiểu thư ra gặp mặt, ta có việc cần truyền đạt."

Xa phu giận dữ quát:"Tiểu thư bọn ta người muốn gặp là gặp sao?"

Nói xong, hắn đang muốn vung roi đánh xuống, chợt trong xe vang lên tiếng của A Tuyết:"Dừng tay!"

Nguyệt Như Tuyết vén rèm xe, nhìn mấy nam tử cản trước xe, trong đó có một người y phục hoa lệ, nàng ngạc nhiên:"Thì ra là Hải Đồ Lạp tiên sinh."

Hải Đồ Lạp lễ mạo hành lễ:"Mạo muội quấy rầy tiểu thư, kỳ thật có người muốn gặp ngài, nên nhờ ta đến truyền tin."

"Gặp ta?"

Nguyệt Như Tuyết hôm nay mới gặp Hải Đồ Lạp, cũng là lần đầu tới Hạo nhiên liên minh, nàng ngược mắt nhìn lên, trong mắt Hải Đồ Lạp không có chút gì khẩn trương và né tránh, nàng nhẹ giọng nói: "Không thể báo danh tính sao?"

"Xin lỗi, Nguyệt tiểu thư, bằng hữu của ta nói rằng, gặp hay không tùy ngài, ta chỉ đến chuyển lời."

"Ta cũng chỉ làm giúp, nếu tiểu thư không muốn đi thì tại hạ cáo từ."

Nguyệt Như Tuyết nhướng mày

nói: "Thôi, được rồi."

Hồng y nữ trầm giọng nói: "Ta đi với muội."

Hải Đồ Lạp đột nhiên nói: "Nguyệt tiêu thư, bằng hữu của ta chỉ muốn gặp một mình ngài."

"Làm trò ma quỷ tất không phải người tốt." Hồng y nữ bản tính kiêu ngạo, nhúu mày mắng ngay.

Nguyệt Như Tuyết cản tay hồng y nữ lại, cầm kiếm nhảy xuống xe, bình thản nói: "Ta đi, Nguyệt Khánh, người đưa đại tiêu thư về trước."

"A Tuyệt!" Hồng y nữ thò đầu ra, có chút lo lắng.

"Không cần lo lắng cho ta." Nguyệt Như Tuyệt nhẹ lắc thanh kiếm, mặt mày bình thản nhưng đáng vẻ khiến người ta không thể can ngăn.

Hồng y nữ cong môi, nghĩ tới kiếm thuật của Nguyệt Như Tuyệt so với nàng chỉ cao hơn chứ không yếu hơn, trong trăm vạn quân muốn đi là đi, cường giả Thánh vực chính là lực lượng mạnh nhất của nhân loại hiện nay, chỉ đi gặp một người chứ đâu phải lâm đại địch, hồng y nữ cảm thấy mình quá khản trương, cười nhẹ nói: "Muội cần cẩn thận đó."

Nguyệt Như Tuyết gật đầu, nhìn Hải Đồ Lạp nói: "Hải Đồ Lạp tiên sinh, mời."

Khi đi gần, Hải Đồ Lạp cảm giác được khí chất hơn người của Nguyệt Như Tuyết, tính không phải là áp bức mà là sâu thẳm như biển, thần bí như sương khói. Hắn tuy không phải là võ giả nhưng cũng cảm giác được lực lượng phi thường của nàng, thần sắc liền nghiêm túc, cung kính đưa tay: "Tiểu thư, mời!"

Nguyệt Như Tuyết bước lên cỗ xe Hải Đồ Lạp chuẩn bị sẵn.

Sau khi đóng rèm, nàng nhắm hờ hai mắt, phẳng phất như tất cả những gì bên ngoài không quan hệ gì với nàng, còn Hải Đồ

Lập cười ngửa đi bên cạnh xe cũng không nói gì.

Không biết bao lâu, xa phu dừng xe lại.

"Nguyệt tiểu thư, đến rồi."

Hải Đồ Lạp nhìn cỗ xe cất tiếng nhưng không nghe thấy gì.

Hắn quay người, sắc mặt chợt biến, Nguyệt Như Tuyết không biết từ khi nào đã đứng sau lưng hắn, hành tung giống như quỷ mị.

Nguyệt Như Tuyết đứng sau lưng hắn im lặng xem xét chung quanh, nơi này là một tòa nhà rộng lớn, tường bằng đá bạch

ngọc, ven tường còn có trúc xanh và chuối, gió mát thổi qua, bốn bề vô cùng u nhã.

Đi theo con đường rải đá vụn mấy chục mét thì đến trước một ngôi tiểu lâu xây bằng bạch ngọc, bên phải tiểu lâu có ao hồ và lầu các, còn có một bánh xe gỗ hình tròn khá quái dị xoay chuyển khiến cho nước từ hòn giả sơn chảy xuống chậm rãi, trong suối nước của hòn giả sơn có cả mấy con cá đang đớp bóng.

Với tính cách đậm nhã của Nguyệt Như Tuyết thì nơi này rất phù hợp với mỹ học quan của nàng, không biết có phải chủ nhân nơi đây cố tình làm vậy hay không, nàng cũng sinh ra mấy phần hiếu kỳ.

Đưa Nguyệt Như Tuyết vào ngôi trong tiểu lâu xong, Hải Đồ Lạp cung kính rời đi, với tu vi của Nguyệt Như Tuyết thì có thể cảm giác được trong ngoài tiểu lâu, gồm cả tòa nhà không nhỏ này đều không có ai. Bọn Hải Đồ Lạp ra khỏi đại môn có phải đại biểu cho người muốn gặp nàng không muốn cho ai quấy nhiễu hay không.

Chỉ là nàng dùng thần niệm tra xét, không ngờ lại chẳng cảm giác được có người nào trong tiểu lâu.

Lẽ nào trên đời còn có người có thể tránh né được tinh thần thám tra của cường giả Thánh vực, trừ phi đối

phương cũng là cường giả ở trên Thánh vực.

Nguyệt Như Tuyết là người cẩn thận, cho dù xác suất xảy ra chuyện này không lớn thì nàng vẫn vận chuyển lực lượng liên tục, bảo trì thể trạng ở trạng thái đỉnh cao.

Nàng chờ đợi hồi lâu....

Đột nhiên tiếng sáo từ trên lầu vang tới, Nguyệt Như Tuyết toàn thân rung động, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Tiếng sáo này không thể lường giống như nàng thôi, trái lại có cảm giác du dương uyển chuyển, tiêu sái vô cùng... Nguyệt

Như Tuyết đứng bật dậy, không thấy nàng có động tác gì, thân hình đã bay lên nửa thang lầu, lại điểm chân một cái, bay lên trên tầng hai của tiểu lầu. Tiếng sáo vẫn đang du dương trên cao, Nguyệt Như Tuyết lại bay lên tầng trên cùng.

Ở tầng trên cùng, một thân ảnh cao lớn đang đứng đó, tay cầm sáo dài, tiếng sáo chính là do hắn thổi.

Nguyệt Như Tuyết giống như bị trúng định thân thuật, đứng ngơ ngẩn ở đó.

Trên đời này còn có người có thể sử dụng nhạc khí này sao?

Đây là tiếng nhạc chỉ người trong mộng

của nàng thối được, từ lần hấn cứu nàng thì tiếng nhạc đó đã khắc sâu trong lòng nàng, vĩnh viễn không thể nào phai nhạt.

Một hồi lâu sau, tiếng nhạc dừng lại, người đó bỏ sáo xuống, quay đầu nhìn nữ nhân lệ đang tuôn như suối nhẹ nhàng nói: "Tiểu quý, đã lâu không gặp!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 3:

Trù trừ

C

hỉ một tiếng đó giống như sấm vang chớp giật, Nguyệt Như Tuyết phóng tới như mũi tên, tư thái đậm bạc vừa rồi quăng lên tận chín tầng mây.

Dương Chính ôm lấy nữ nhân lao vào lòng hắn.

Tiểu quỷ trưởng thành rồi, cảm giác lồng ngực nhấp nhô động nhân trong lòng ngực Dương Chính, hắn cảm thụ được nữ hài này đã có nhiều đường cong thành thực, đã không còn là nữ hài nhút nhát

hay khóc năm xưa nữa.

Hơn 3 năm rồi, lần gặp mặt này giống như trong mộng, Nguyệt Như Tuyết lúc này không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt tình cảm, chỉ có thể ôm chặt lấy hân bật khóc.

Dương Chính nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, thanh âm nhu hòa trước giờ chưa từng có: "Tiểu quý, hình như ta không nên gặp ngươi, mỗi lần gặp đều khiến ngươi khóc lóc."

"Không!" Nguyệt Như Tuyết thân hình chấn động, ngược mặt nhìn lên nhưng tay vẫn siết chặt, giống như chỉ cần buông ra thì Dương Chính lại sẽ biến mất.

Khăn lụa che mặt bị nước mắt thấm đẫm dán vào sát mặt, Dương Chính có thể nhìn rõ diện mạo của nàng, so với 3 năm trước càng thêm thâm thúy, càng thêm thanh nhã.

Dương Chính đưa tay gỡ khăn che mặt xuống, vừa gỡ vừa nói: "Đeo cái này làm gì, không phải là A Lạp Bá Nhân (người Ả Rập) sao? Chà..."

Gương mặt Dương Chính bỗng lộ vẻ cổ quái.

Thần sắc hắn vừa có vẻ kinh ngạc, vừa có vẻ không tin, lại vừa có vẻ hân thưởng.

"Sao vậy, ca?"

Dương Chính xoa mũi, không chút tâm cơ nào tán thưởng: "A Tuyết thật sự trưởng thành rồi, đã là đại mỹ nhân, so với 3 năm trước thì xinh đẹp hơn nhiều..."

Sau khi đạp nhập Thánh vực, khí chất và tâm tính của Nguyệt Như Tuyết biến thành giống như mây khói, có dáng vẻ xuất trần như tiên tử. Ba năm nay không biết bao nhiêu người khen ngợi, lúc ra ngoài cũng thường bị phiền nhiễu, vì vậy nàng mới mang khăn che mặt, đối với người khác khen ngợi nàng sớm đã miễn dịch, chỉ là lúc này nghe Dương Chính

tán dương thì gương mặt nàng đỏ bừng, có chút thẹn thùng cúi đầu xuống.

"Đáng chết thật, cả lão ca ca cũng dám câu dẫn!"

Dương Chính cười nói, Nguyệt Như Tuyết nghe thế vội vàng đẩy khế, lui lại hai bước.

Dương Chính cất tiếng cười vang, hắc hắc qua chỉ muốn trêu chọc nàng ta, cho dù dung mạo và khí chất của nàng so với năm xưa thì hơn xa thì hắc vốn chỉ coi nàng như muội muội, trêu chọc vài câu để giảm phần thương cảm và kích động mà thôi.

"Ca, huynh..." Nguyệt Như Tuyết giậm chân, lại không nỡ rời đi, tư thái này giống hệt như nữ hài thuần chân ba, bốn năm trước.

Cảnh tượng này nếu để người khác nhìn thấy tất sẽ kinh ngạc vô cùng.

Dương Chính cũng không biết biến hóa ba năm nay của Nguyệt Như Tuyết, chỉ biết là nàng đã trở nên cường đại hơn xưa nhiều.

"Tới đây ngồi đi!"

Trong đình có một cái bàn đá, ba cái ghế nhỏ, trên bàn còn để một bộ trà cụ.

Lần tái kiến này, nhiều đó cũng quá đủ.

Nguyệt Như Tuyết ngồi trên ghế, mắt nhìn Dương Chính pha trà một cách thành thạo không hề chớp.

Đây chính là độc môn tuyệt học của Dương Chính. Vì tu thân dưỡng tính nên ba năm nay hắn đã diễn dịch trà đạo đến mức lâm ly tận trí. Lúc này Nguyệt Như Tuyết cảm thấy Dương Chính giống như một bậc trưởng giả, dùng đôi mắt tang thương nhìn thấu thế gian, chăm chú nhìn lá trà bập bênh trong nước, tâm cảnh nàng dần dần đắm chìm vào đó, an tĩnh thoải mái vô cùng.

Dương Chính rót đầy một chén trà đưa

tới trước mặt Nguyệt Như Tuyết: "Tiểu quý, uống thử đi"

Nguyệt Như Tuyết đưa chung trà lên môi, nhẹ hớp một ngụm, chỉ cảm thấy một cổ hương khí ấm nồng dễ chịu từ cổ họng lan ra tứ chi bách hài, thần thanh khí爽.

Bỏ chung trà xuống, tâm tình của Nguyệt Như Tuyết cũng dịu đi nhiều, không còn kích động như vừa rồi, lúc này khí chất của nàng dần dần tỏ lộ, đầy vẻ đằm đằm thanh nhã, ánh mắt thâm thúy nhìn Dương Chính u oán nói: "Ca, ba năm trước huynh đi đâu? Bọn ta đi khắp Nam đại lục vẫn không tìm được."

Dương Chính chùng trà đưa lên môi chọt
dừng lại, hẩn trầm ngâm một lúc rồi
đáp: "Ta đến Bắc đại lục."

Nguyệt Như Tuyết dù tâm tính thanh đạm
nhưng vẫn không nhìn được, ánh mắt
chiếu kỳ quang, nàng hiển nhiên vô cùng
tín nhiệm Dương Chính, chỉ nói: "Thì ra
truyền thuyết ghi chép trong sử liệu là có
thật, trên đời quả nhiên có hai khối đại
lục."

Dương Chính bình thản nói: "Năm xưa ta
vì thoát ly cục thế tam quốc phân tranh
nên dùng kế kim thiên thoát xác, giả chết
rồi xuyên qua Mạt Lan sơn mạch, đến
Hôi Tần sa mạc, sau mấy tháng trời thì
tới được Bắc đại lục ở đầu bên kia sa

mạc."

Hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng sự hiểm ác của Hôi Tần sa mạc sớm đã lưu truyền khắp đại lục, bằng không hai khối đại lục sao có thể chia cắt mấy ngàn năm.

Ngay cả cường giả Thánh vực như Nguyệt Như Tuyết cũng không có dũng khí khiêu chiến với ôi Tần sa mạc, Dương Chính mấy tháng trời gian hiểm thế nào nàng sao không thể không hình dung được. Nàng nhìn nam tử trước mặt, cho dù dung mạo hắn vẫn như xưa không chút thay đổi, nhưng khí chất trở nên ôn hòa nội liễm, chứng tỏ hắn đã trải qua rất nhiều việc.

"Ca, ta trước nay biết rõ huynh rất chán ghét và mệt mỏi cuộc sống chém giết không ngừng, cho dù ba năm trước huynh lãnh khốc trên sa trường tàn sát ngàn vạn người nhưng ta vẫn nhìn ra huynh tịnh không vui vẻ gì, do đó ta biết huynh nhất định sẽ ra đi, ta cũng tin chắc huynh không thể dễ dàng chết đi như vậy, nhưng mà... trước khi huynh rời đi không hề cho ta biết tin tức gì." Cho dù nàng nguyện ý đợi chờ nhưng ngũ khí cũng không khỏi có chút ai oán, ba năm vốn không phải là một thời gian ngắn, đối với nữ nhân mà nói thì lại càng dài hơn.

Dương Chính nhìn nàng, hắn tịnh không phải là thiếu niên cái gì cũng không hiểu, tình cảm A Tuyết đối với hắn đã vượt

hơn tình cảm huynh muội, điểm này ba năm trước hắn cũng đã đoán ra.

Lúc này, hắn vừa cảm động, lại vừa thấy có lỗi, vô luận là lý do gì, ít nhất đối với nữ nhân đã trưởng thành trước mặt hắn cũng đã khiếm khuyết rất nhiều, khiếm khuyết với sự tín nhiệm của nàng, khiếm khuyết với tình cảm của nàng.

Giải thích?

Hắn có thể có rất nhiều lý do, ví như không thể tiết lộ tin tức nên tình trạng ba năm trước hắn buộc phải làm thế. Đối mặt với sự uy hiếp của 3 nước Thương Nguyệt, Vệ Nhung, Lưu Vân, muốn rời đi an toàn, khiến cho 3 nước không còn

cảnh giới với hắn thì giả chết rồi đi chính là con đường duy nhất, vì vậy hắn thăm lặng ra đi cũng không có gì quá mức, huống gì A Tuyết còn là nhân vật rất trọng yếu của Thương Nguyệt quốc.

Nhưng Dương Chính không thể nói thế, giải thích đối với ba năm đợi chờ của A Tuyết chính là xúc phạm, hắn cảm thấy lúc này chỉ nên thành khẩn nhận lỗi.

"Xin lỗi..."

A Tuyết đối với thái độ trịnh trọng của Dương Chính có chút hoảng hốt:"Ca, ta không phải oán trách huynh... Thực đó..."

Dương Chính khoát tay, mỉm cười:"Ta

biết tiểu quỷ người rất nghe lời, vì vậy ta thành thật xin lỗi người, ba năm trước các món nợ nhân tình còn thiếu đã không còn, chỉ là không ngờ cuối cùng lại làm người thương tâm đến thế."

"Ca..." Nguyệt Như Tuyết ánh mắt ẩn ước lệ quang, hơn 3 năm nàng chưa từng rơi nước mắt, chỉ là hôm nay...

Nữ nhân gần như là tiên tử này chỉ lúc đối diện với Dương Chính thì cảm tình mới không thể đè nén, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, chỉ cần nghe hắn gọi mình là tiểu quỷ thì đã cao hứng dị thường.

"Đừng nói những chuyện này nữa, hôm

nay là ngày vui ta gặp lại người, nên nói những chuyện vui tươi hơn. Tiểu quý, xem ra người tiến bộ rất nhiều đó." Dương Chính lại châm thêm cho nàng 1 chung trà.

A Tuyết lấy chiếc khăn lụa lau nước mắt, gương mặt ẩn ước nụ cười, đồng thời còn có chút kiêu ngạo nói: "Nửa năm trước ta đã đột phá đỉnh giai, đạp nhập Thánh vực."

"Tiểu quý, người thật lợi hại, còn nhớ năm xưa lúc được ta cứu thì một ngày khóc từ sáng đến tối không ngừng, lại còn rất nhút nhát..."

"Ca..." A Tuyết hờn dỗi, thần thái này

khiến cho Dương Chính dù đã gặp nhiều mỹ nữ cũng khó mà nhận được.

"Không được nói tiếp." A Tuyết vùng nắm đấm lên, tỏ ý uy hiếp.

Dương Chính mỉm cười nhìn nàng, cố nhân ba năm trước, bây giờ gặp lại thực sự rất vui vẻ.

"Đúng rồi, ca, huynh sao tìm được ta, huynh có quan hệ gì với Hải Đồ Lạp hầu tước? Nghe nói Đào nguyên của hắn ở Hạo nhiên liên minh thế lực hùng mạnh phi thường, thời gian quật khởi lại ngắn đến kinh người. Ta tuy không lý đến việc trong gia tộc nhưng cũng nhiều lần nghe thúc thúc nói đến Đào nguyên, họ nói

Đào nguyên thể lực sâu không thể dò, tài phú lại càng kinh người."

Dương Chính bình thản nói:"Đào nguyên là sản nghiệp của ta, Hải Đồ Lạp chỉ là giúp ta làm việc mà thôi."

A Tuyết chỉ hơi hoảng hốt chứ không hề kinh hãi, trong lòng nàng Dương Chính là người không có gì không thể làm được, vì vậy từ một tướng quân chiến vô bất thắng đột nhiên biến thành một đại phú thương thân bí cũng không lấy gì làm kỳ.

Dương Chính nói tiếp:"Kỳ thật vừa rồi trong hội đấu giá ta đã nhìn thấy ngươi."

A Tuyết kinh ngạc:"Huynh ở đâu mà ta

không nhìn thấy?"

"Ta ở góc phía sau, đứa bé đó không quấy rầy các người chứ?"

Đứa bé? A Tuyết tâm tư mãi tiếp, lập tức nhớ tới Mật Tuyết Nhi, lần này nàng thực sự kinh hãi: "Bé gái đó... lẽ nào... lẽ nào là con gái của huynh?"

Dương Chính đưa tay bóp trán, cười khỏ nói: "Nghĩ đi đâu vậy? Bất quá nó cũng coi như là con gái của ta, điểm này xác thực không nghi ngờ gì."

"A?" A Tuyết trong lòng chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Đột nhiên nàng nghĩ tới chuyện gì đó, gương mặt lộ vẻ kỳ quái: "Ca, huynh nhìn thấy ta, tất cũng đã thấy người đi cùng ta, Băng Vân tỷ tỷ nàng ta..."

Dương Chính dùng ngón tay miết vào chung trà, ánh mắt lộ vẻ phức tạp: "Ta biết ngươi muốn nói gì... Nhưng mà ngươi nên biết thân phận của ta phải tuyệt đối bảo mật, Mạc Băng Vân ... nàng ta là công chúa của Thương Nguyệt quốc, bất kể nhìn nhận từ góc độ nào thì bọn ta không nên gặp nhau..."

"Băng Vân tỷ tỷ khẳng định sẽ giữ bí mật!" A Tuyết gấp rút nói: "Ba năm nay không có ai hiểu rõ sự cô tịch trong lòng nàng ta hơn ta, nàng ta luôn chờ đợi

huynh, mòn mỏi đợi chờ."

Dương Chính trầm mặc không nói.

Hắn đứng dậy, đi tới lan can, từ trên cao nhìn xuống, Lam Mộng hải rộng lớn mênh mông như bảo thạch màu lam phát sáng rực rỡ ngay trước mắt, gió thoảng nhẹ qua mang theo vị mặn nồng của biển.

A Tuyết vô thanh vô tức đi tới bên người hắn, tựa vào hắn đưa mắt nhìn mặt biển phía xa.

"Tiểu quý, có biết vì sao ta trở về không?"

Nguyệt Như Tuyết im lặng chờ hắn nói

tiếp.

"Ta trước giờ không tốt như người nghĩ đâu, thậm chí ta rất tự tư, vì chấp niệm của mình mà đã làm rất nhiều chuyện thương hại đến người khác, ví như năm xưa ta một lời không nói đã rời xa người, nếu như hôm nay không nhìn thấy người thì ta không nghĩ là mình đã thương hại tới người nhiều như vậy, thậm chí ta còn cho rằng người đã quên ta. Ta luôn đứng ở góc độ của mình mà suy nghĩ, cho dù không thể trách được vì đó chính là tự do lựa chọn của cá nhân nhưng nhìn thấy người khóc lóc vì ta, ta mới cảm thấy mình làm vậy không tốt, tiêu quý, người còn tín nhiệm ta không?"

"Ta vĩnh viễn tín nhiệm huynh, ca, cho dù ta không biết đã phát sinh chuyện gì trên người huynh nhưng ta biết ba năm trước mỗi một ngày huynh đều sống rất gian khổ dần vật, vì vậy hiện tại biết huynh còn sống ta rất cao hứng. Hơn nữa giờ đây huynh có vẻ thoải mái hơn 3 năm trước nhiều, do đó huynh không cần phải cảm thấy áy náy với ta, huynh sống an ổn thì ta đã hạnh phúc lắm rồi."

"Dưa ngốc!" Dương Chính nhin không được ôm lấy vai A Tuyết.

Nhìn tròn mắt vàng nhạt của nàng, Dương Chính than: "Tiểu quý, ta đáp ứng ngươi, sau này ta sẽ không vô duyên vô cớ rồi đi. Ba năm nay ta suy nghĩ rất

nhiều, đúng là ta đã mất đi nhiều thứ, nhưng ta cũng đạt được không ít, chỉ là vì ta quá cố chấp, quá ngoan cố mới nhìn không thấy những gì ta đạt được mà chỉ nhìn thấy những gì ta đã mất."

A Tuyết im lặng nhìn hấn hồi lâu, đột nhiên bước tới trước một bước, ôm lấy Dương Chính, cúi đầu vào ngực hấn: "Ca, huynh nói vậy thì ta yên tâm rồi, ta biết huynh xưa nay là một nam nhân một lời hứa đáng giá ngàn vàng."

Đột nhiên Dương Chính đẩy nhẹ A Tuyết ra, ánh mắt nhìn về phía Nam, cười khỏ: "Hảo tử muội của ngươi còn chưa yên tâm về ngươi."

A Tuyết ngăn người, một lúc sau gương mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc: "Là Băng Vân, tử ấy đến rồi."

"Ca, huynh gặp tử ấy đi, tử ấy thực sự đã rất đau khổ." A Tuyết nhìn thần sắc trù trù của Dương Chính liền lên tiếng van cầu, vì hơn 3 năm nay nàng cùng với Mạc Băng Vân đồng bệnh tương liên, thậm chí cảm giác đó còn bao trùm cả nỗi ngượng ngùng khi hai người đều yêu thích 1 nam nhân. Tình cảm của họ trước đó cũng rất kỳ quái, cho nên không hề có chút cảm giác gì là tình địch với nhau.

Dương Chính khẽ nhú mày, nếu như đứng ở góc độ an toàn thì hiện tại gặp Mạc Băng Vân xác thật là không thích

hợp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 4:

Băng vân

N

àng ta không giống như A Tuyết, nàng là công chúa Thương Nguyệt, hơn nữa cảm tình giữa nàng và Dương Chính cũng không quá sâu đậm, từ đối lập trở thành hòa giải, hắn và nàng cũng không có hiểu lầm gì, nhưng rốt lại cũng không gì thân mật. Hắn biết Mạc Băng Vân yêu thích hắn nhưng 3 năm rồi, loại yêu thích này liệu có hơn được lòng trung thành với quốc gia của nàng ta hay không?

Cho dù Mạc Băng Vân không bán đứng hắn nhưng chỉ bất cẩn tiết lộ thì sẽ mang

lại hậu quả rất nghiêm trọng, Thương Nguyệt quốc hiện nay chính là cường quốc mạnh nhất Nam đại lục, Dương Chính tạm thời còn chưa đủ bản lĩnh khiêu chiến.

"Ca, không cần phải cứng rắn như vậy, kỳ thật Băng Vân tử so với ta còn thống khổ hơn, năm xưa vì huynh mà tử ấy không tiếc thoát ly vương thất cả ba năm, thế còn chưa đủ sao? Huynh không thể đối với tử ấy như vậy, ta xin huynh đây, ca..." Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy thần sắc Dương Chính, đoán biết hắn muốn tránh né, liền nắm chặt cánh tay hắn không chịu buông.

Một đạo hồng ảnh từ phương xa phóng

tới.

Nhìn thấy nàng ta càng lúc càng tới gần, Dương Chính có chút khổ não, thật ra so với mỗi nguy bại lộ thân phận thì hẳn thực sự không biết phải đối mặt với nàng ta như thế nào.

Mạc Băng Vân nếu như thực sự yêu thương hẳn thì sao?

Hắn làm sao hồi đáp? Hay lại lãnh đạm cự tuyệt, khiến cho nàng ta thương tâm thêm lần nữa?

Nếu vậy chẳng thà hẳn để cho nàng ta nghĩ là hắn đã chết rồi còn hay hơn.
Hải Đồ Lạp hầu tước và một bọn binh sĩ

Đào nguyên cũng có cảm ứng, ủa ra ngăn trở Mạc Băng Vân.

"Băng Vân tử, ở đây!" A Tuyết đột nhiên cao giọng kêu lên.

"Tiểu quý, ngươi..." Dương Chính không ngờ A Tuyết lại làm vậy.

Binh sĩ ngoài cửa đầu thể ngăn trở được Mạc Băng Vân, nàng ta chẳng tốn chút sức lực nào đã xông phá vào trong nhà.

Dương Chính biết lúc này cũng không thể tránh né, hấn thét lên:"Hải Đồ Lạp, để nàng ta vào, các ngươi lui hết đi."

Mạc Băng Vân ánh mắt nhìn thẳng lên

tiểu lâu... Khi nhìn thấy hai thân ảnh trên đó, thân hình kiều diễm của nàng run lên, cơ hồ không dám tin.

Dương Chính nhìn nàng, nàng cũng nhìn lại Dương Chính.

Mấy năm không gặp, gương mặt nét cười của đối phương vẫn rõ ràng như xưa.

A Tuyết nhẹ nhàng phóng xuống, đáp lên một cụm trúc, chân nhẹ nhàng dùng sức, cả người đã hạ xuống bên Mạc Băng Vân. Nàng nắm lấy tay Mạc Băng Vân, kéo nàng công chúa quật cường kiều ngạo đi lên tiểu lâu.

Một bước, một bước, một bước...

Mỗi một bước đều dài đằng đẳng, mỗi một bước đều khiến Mạc Băng Vân nội tâm dậy sóng.

Ba năm đợi chờ, nàng mong chờ hấn, nhớ hấn, đêm ngủ vẫn còn mộng thấy hấn.

Nhưng mà loại tình cảm đó chỉ đơn phương 1 mình nàng, đến lúc nàng thực sự nhìn thấy hấn nàng mới phát hiện những tư niệm cuồng liệt đó đều hóa thành mây khói.

Nàng không giống như A Tuyết không chút câu thúc lao vào lòng hấn, dung hóa trong vòng tay nồng nàn ấm áp của hấn. nàng không biết phải đối mặt hấn như thế

nào, vì nàng chưa từng được hẳn đáp ứng tình cảm của mình, ký ức ngọt ngào duy nhất giữa hai người chỉ là một đoạn lữ trình gian nan ở Hỏa Liên Hoa sơn mạch.

Chỉ vốn vẹn nhiều đó mà thôi.

Mạc Băng Vân vốn kiêu ngạo sao có thể thổ lộ tâm tình với 1 nam nhân chưa từng biểu đạt tình cảm với nàng.

Vì vậy, sau khi nàng lên tới đỉnh tiểu lâu thì chỉ yên lặng đứng nhìn nam nhân đó.

Dương Chính cảm thấy mình là nam nhân thì phải chủ động, hẳn chào hỏi đầy vẻ thân sĩ: "Đã lâu không gặp, Băng Vân!"

Mạc Băng Vân mỉm cười nhìn hắn, nhìn gương mặt khắc sâu vào đáy lòng mình, trong lòng chột chua xót, cố gắng đáp lễ: "Dương Chính, đã lâu không gặp!"

A Tuyết ngẩn ngơ nhìn hết người này đến người kia...

Nàng không ngờ hai người gặp nhau lại... bình tĩnh như vậy...

Nàng biết tính cách của Mạc Băng Vân ngoài lạnh trong nóng, so với nàng còn nóng bỏng hơn nhiều, nàng cho rằng Mạc Băng Vân sẽ khóc lớn hơn mình, bất chấp tất cả chạy tới ôm lấy Dương Chính... Nhưng mà, mọi thứ diễn ra đều không đúng, đều rất không đúng...

.....

Cuối cùng hai nàng đã rời khỏi tiểu lâu.

Ngồi trên xe ngựa, Nguyệt Như Tuyết đối diện với Mạc Băng Vân vẫn đang trầm mặc, cuối cùng nhin không được hỏi: "Băng Vân tử, tử có chuyện gì không?"

Mạc Băng Vân vẫn còn ngơ ngẩn, lúc này mới giật mình, miễn cưỡng cười nói: "Chuyện gì?"

Nguyệt Như Tuyết than: "Tử còn giả vờ tới khi nào? Vừa rồi vì sao tử không nói rõ với Dương đại ca, hai người bọn tử..."

Không phải tỷ rất yêu thích huynh ấy hay sao?"

Ba năm nay chỉ có Nguyệt Như Tuyết biết Mạc Băng Vân thâm thương trộm nhớ Dương Chính.

Nhưng vừa rồi ở tiểu lâu hai người giống như bằng hữu thông thường gặp lại sau mấy năm, chào hỏi chẳng có gì nồng nhiệt.

Hai người vừa rồi chỉ nói chuyện phiếm, không có chút gì khác lạ.

Nguyệt Như Tuyết ở bên cũng thấy nóng lòng, nàng biết tính tình Dương Chính, nếu như Mạc Băng Vân không chủ động

thì Dương Chính sẽ càng không chủ động.

Mạc Băng Vân đan những ngón tay vào nhau, cúi đầu xuống, thần tình vô cùng phức tạp.

"Ài... Ta không hiểu được tử, rõ ràng yêu thích Dương đại ca, ly biệt ba năm giờ gặp lại thì làm ra dáng vẻ đó."

"Ta yêu thích thì đã sao? Người không thấy hấn..." Mạc Băng Vân đau khổ vô cùng.

"Y làm sao?" Nguyệt Như Tuyết bình thản nói: "Tử cũng biết Dương đại ca ba năm trước có nhiều việc phức tạp với

quốc gia tử, lại còn phải xuất Sư thứu đội truy sát huynh ấy... Tử lại là công chúa của Thương Nguyệt quốc, lẽ nào tử còn muốn Dương đại ca gặp tử phải nhiệt tình hơn sao?"

Mạc Băng Vân toàn thân rung động: "Muội nói gì? Cái gì ám sát? Sư thứu đội ám sát y sao?"

"À, ca ca không cho ta nói, ba năm trước mặc dù cả ba quốc gia đều muốn đôi phó y, nhưng chân chính xuất thủ chính là Sư thứu đội do Á Ca Nhĩ thống lĩnh, nếu như không phải y sớm đã dùng khôi lỗi thuật chế tạo thể thân thì sợ là bây giờ y đã chết."

Mạc Băng Vân đứng phắt dậy: "Phụ vương sao có thể ti bỉ như thế?"

Nguyệt Như Tuyết kéo nàng lại, bình thản cười nói: "Năm xưa Dương đại ca đánh bại quân đội của phụ thân tử, ông ta sớm đã hận y đến tận xương tủy, hành động như thế có gì kỳ quái? Huống gì còn có Vệ Nhung quốc và Lưu Vân quốc ở phía sau tương trợ, ông ta chắc chắn càng không thể bỏ qua cơ hội đó."

Hơn ba năm, tiểu nha đầu vô tư vô lự đã biến thành người nhìn xa trông rộng, chỉ là càng biết nhiều thì nàng ta càng thêm chán ghét bóng tối tà ác, nếu như có thể thì nàng càng muốn rời xa tất cả.

"Phụ vương tử rốt cục vẫn là phụ vương, vì vậy chuyện này tử đừng để trong lòng, Dương đại ca bảo ta giữ bí mật, chắc tử cũng không có chi làm lạ."

Mạc Băng Vân ngồi xuống, hít sâu một hơi, nàng tính không phải là đồ ngốc, giữa lợi ích giao nhau thì phụ thân nàng làm vậy về mặt đạo nghĩa tuy không tốt lắm nhưng tính lại thì cũng không sai gì. Dương Chính năm xưa đã giết biết bao quân sĩ Thương Nguyệt, hành động ti bỉ đó cũng không có gì khó đoán.

Hơn nữa, Thương Nguyệt vương chính là cha nàng, nàng liệu có thể làm gì được? Đó cũng là điều khiến nàng thống khổ nhất.

Yêu phải người không nên yêu, nhưng lại không thể không chế tình cảm của mình.

Nguyệt Như Tuyết nhìn thần sắc của Mạc Băng Vân, trong lòng bất nhẫn, tới ngồi bên cạnh nàng, ôm vai nàng ôn nhu nói: "Băng Vân tử, hiện tại Dương đại ca đã trở về, cũng không còn là Ma thần tướng quân gì nữa, tử đâu cần phải để ý những chuyện xa xưa, phụ thân tử là phụ thân tử, còn tử là tử, Băng Vân tử là cân nhắc nữ nhân tự nhiên phân biệt rõ lợi hại, Dương đại ca cũng không phải là hạng người tiểu nhân so đo, chỉ cần y không xung đột với phụ thân tử thì tử cần gì phải lo?"

Mạc Băng Vân được nàng an ủi, trong lòng lại nhen nhóm hy vọng.

"Bất quá..." Nguyệt Như Tuyết nói: "Việc Dương đại ca trở về bọn ta cần phải giữ bí mật, tuyệt không thể lộ ra ngoài, thân phận trước đây của y quá nhạy cảm, trong 3 năm nay đã có sắc thái truyền kỳ, lúc này y đột nhiên "sống lại" thì sẽ gây sóng gió rất lớn, phụ vương tử nhất định sẽ không bỏ qua. Vì vậy tử không thể tiết lộ bất cứ phong thanh gì, bằng không thì sẽ gây hại đến y, tới lúc đó... ta... ta sẽ không thể đứng nhìn."

Nguyệt Như Tuyết ngưng thần liễm khí, thần tình nghiêm túc vô cùng.

Mạc Băng Vân trình trọng gật đầu: "Ta nhất định sẽ không tiết lộ!"

.....

Có Nguyệt Như Tuyết là người trung gian, Đào nguyên và Thiên hoa bảo các đã đạt thành một loạt hiệp nghị đầu tiên.

Là đệ nhất phú thương Thương Nguyệt quốc, Thiên hoa bảo các có kênh thị trường quen thuộc và mạnh mẽ, hơn nữa cho dù Đào nguyên có tư sản không thể đong đếm thì cũng là người mới trong thương trường, về phương diện con người không thể so với họ. Đào nguyên và Thiên hoa bảo các liên hợp cũng là lợi ích cho cả hai bên.

Dương Chính cấp cho Hải Đồ Lạp tất cả quyền lợi, để hắn ra mặt tiếp xúc với Thiên hoa bảo các.

Đào nguyên cung cấp tài liệu thô cho Thiên hoa bảo các, điều kiện chính là Thiên hoa bảo các phải bao tiêu tất cả sản phẩm của Đào nguyên.

Có được hiệp nghị này, Đào nguyên đã vươn ra khỏi Hạo nhiên liên minh, thành lập cơ sở cho đế quốc kinh doanh sau này.

Ngoài ra, xưởng đóng thuyền đầu tiên của Đào nguyên cũng đã thành lập trong Hạo nhiên liên minh.

Cho dù không kể Kỳ tích hiệu là một bảo lũy trên biển khó thể định giá, nhưng các chiếc thuyền khác kết cấu bằng kim thiết so với bát ngôi thuyền thì còn rộng lớn hơn nhiều, tải trọng cũng hơn xa, kỹ thuật chế tạo nó cũng tương đối thành thực.

Xưởng đóng thuyền thành lập, Đào nguyên tất sẽ lũng đoạn nghề đóng thuyền trên toàn Nam đại lục.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 5:

Quân thần

V

ệ Nhung quốc, Cự Mã tỉnh, Uy Cổ Lan quận.

Một đội kỵ sĩ huy hiệu màu đỏ đặc biệt phóng nhanh trên đường quan đạo, bọn họ thân hình gọn ghẽ nhưng không giống như nam nhân, không ngờ lại là một đội nữ kỵ sĩ.

Hơn nữa khôi giáp trên người ngay ngực trái có một cái đầu lâu hung ác, chính là tiêu chí của Ma thần quân đỉnh đỉnh đại danh.

Đây cũng đại biểu cho chi bộ đội tinh nhuệ nhất Vệ Nhung quốc.

Kỵ sĩ phóng thẳng tới đại môn của Uy Cổ Lan quận, một đội cảnh vệ mặc quân phục Vệ Nhung đứng đó nhìn thấy đội hồng y kỵ sĩ phóng tới liền quát lớn: "Người tới dừng bước, hiện tại Uy Cổ Lan quận giới nghiêm, không được vào thành!"

Hồng huy kỵ sĩ giống như không nghe thấy gì, vẫn giục ngựa phóng nhanh tới.

Càng lúc càng đến gần, một nữ kỵ sĩ dẫn đầu đội mũ trụ có đính tua đỏ, mình vận nhuyễn giáp bó sát vào người lộ ra

những đường cong hấp dẫn kinh người, chân mang hộ cụ chỉ dài một phần ba, lộ ra cặp đùi tròn lẳn dài miên man. Dung mạo nàng ta không đẹp, thậm chí khóe mắt còn có một vết sẹo nhưng ngũ quan cân đối khiến cho người ta cảm thấy đẹp một cách kỳ dị, phảng phất như nữ chiến thần trong thần thoại.

Lúc này nữ kỵ sĩ dẫn đầu cũng không thèm nhìn tới tên quân sĩ đang la hét, tuấn mã đang cưỡi không hề giảm tốc xông thẳng tới.

"Dừng... dừng lại...."

Tên quân sĩ nhìn thấy tuấn mã cất cao hai vó trước dậm thẳng vào đầu hấn liền la

lên kinh hoảng, lăn sang một bên tránh né, thân hình dính đầy bùn đất.

Bọn quân sĩ Vệ Nhung phía sau vội vàng rút vũ khí ra.

Nữ kỵ sĩ dẫn đầu hừ lạnh một tiếng: "Toàn quân xung phong, để ta xem có ai dám ngăn trở? Không biết Uy Cổ Lan là địa bàn của ai sao?"

Những nữ kỵ sĩ phía sau cũng vùng trường thương lên.

Các nàng thân thủ nhanh nhẹn kinh người, số lượng kỵ sĩ cũng nhiều hơn, hơn trăm thốt tuần mã xung kích căn bản không thể nào có bất kỳ ảo tưởng gì, quân sĩ Vệ

Nhung đâu thể nào ngăn trở, bị hất bay mấy tên, nếu như không phải những nữ kỵ sĩ này niệm tình đồng bào thì có lẽ chúng không chỉ đơn giản là bị hất bay như vậy.

Những nữ kỵ sĩ giống như gió lốc xông qua cổng thành, không hề dừng lại mà tiến thẳng tới phủ thành chủ.

Những quân sĩ Vệ Nhung vừa rồi tránh né được vội chạy đến đỡ những binh sĩ đang ngã lăn ra đất lên, hồ thẹn nhìn về hướng những nữ kỵ sĩ đang chạy thốt lên: "Bọn giặc cái này ở đâu tới mà lợi hại đến thế?"

Lúc này một người dáng vẻ như tiểu đội trưởng chạy tới cổng thành thét: "Nhanh

chóng tới báo cáo cho công tước đại nhân, bọn nữ kỵ sĩ này chính là thân vệ đội của Ma thần tướng quân năm xưa."

Đội hồng huy kỵ sĩ một đường chạy thẳng tới phủ thành chủ liền thấy Hắc Diệu Hoa dẫn quan viên Uy Cổ Lan ra đón tiếp.

"Hong nương tử tướng quân, cuối cùng ngài cũng đã tới!"

Hắc Diệu Hoa nhìn nữ kỵ sĩ đứng đầu hành lễ, Hồng nương tử năm xưa được Dương Chính thu lưu giờ đây đã trở thành một tướng quân, trực thuộc Ma thần quân, thống suất một đội Nương tử quân do thủy đạo Thiết nương tử phát triển thành. Trong Vệ Nhung quốc trước

giờ không có tiền lệ nữ tướng quân, sau khi Dương Chính rời đi, những thân vệ còn lại đều lưu thủ nơi Uy Cổ Lan quận, đến lúc tin tức Dương Chính chết đi truyền tới thì đội thân vệ này cơ hồ tan vỡ, những người theo Dương Chính tới nơi đây đều là những binh sĩ tinh nhuệ nhất của Ma thần quân, nào chịu phục ai thống lĩnh mà chỉ muốn báo cừu cho tướng quân, đến khi Thụy Thu không biết có được tin tức từ đâu, đã dùng thân phận tỷ tỷ của Dương Chính đến an phủ họ, hơn nữa còn trọng dụng. Ma thần quân lúc đầu chỉ là một ngoại hiệu do người đời tán tụng, không có biên chế, Thụy Thu đè ép tất cả thanh âm phản đối, trực tiếp biên chế thành một chi Ma thần quân, sau đó lại dung hợp thêm Đông

tuyển quân, lấy mặt nạ khô lâu năm xưa của Dương Chính làm tiêu chí. Hôm nay những thân vệ này đều nhậm chức trong Ma thần quân, ít nhất cũng là trung đội trưởng, còn có không ít người trở thành tướng quân, hơn nữa Nương tử quân do Hồng nương tử suất lĩnh đã phát triển đến 3000 người, nàng tự nhiên trở thành quân quan tối cao của chi Nương tử quân này, vì chiến công hiển hách nên hàm quý tộc cũng tăng lên nhị đẳng hầu tước.

Hắc Diệu Hoa tuy tiếp nhậm Dương Chính trở thành lĩnh chủ của Uy Cổ Lan quận, hàm quý tộc chỉ là tam đẳng hầu tước, cho dù hai bên thuộc hệ thống quân chính khác nhau nhưng Hắc Diệu Hoa vẫn phải dùng lễ thuộc hạ đối đãi.

Hồng nương tử cho thủ hạ đi theo những quan viên do Hắc Diệu Hoa dẫn tới thu xếp ổn thỏa.

Sau đó nàng theo Hắc Diệu Hoa đi vào trong phủ lĩnh chủ, so với thời Dương Chính rời khỏi Uy Cổ Lan thì nơi đây đã hoàn toàn thoát khỏi thủy hoạn, thành thị phát triển thịnh vượng, lại có thêm tư nguyên khoáng sản lớn nhất Vệ Nhung quốc, thành quận không muốn phát triển cũng khó. Dương Chính quả thật nói không sai, đánh trận thì hắn giỏi hơn, nhưng luận về trị lý thành quận thì Hắc Diệu Hoa chuyên nghiệp hơn hắn nhiều.

Hôm nay Uy Cổ Lan đã trở thành mệnh

mạch kinh tế của Vệ Nhung quốc.

Mỗi năm Uy Cổ Lan đều cung cấp cho Vệ Nhung quốc 80% thành thiết và 20% thuế thu của quốc khố.

Thành trấn như vậy thật sự khiến cho người ta thêm muốn đồ mắt.

Phủ lĩnh chủ so với lúc Dương Chính rời đi cũng giống hệt như vậy, Hắc Diệu Hoa cho dù mỗi năm đều có được lợi ích kinh người từ giao dịch quặng sắt thép nhưng hắn đều bỏ hết vào công cuộc cải tạo thành quận, hắn và tộc nhân sinh sống cũng không khá người thường bao nhiêu.

Sau khi ngồi trong tiểu thính, Hắc Diệu

Hoa bảo những người khác thôi lui, một thị nữ từ bên hông tiểu thính bung khay trà ra.

Nhìn thấy Hồng nương tử, người thị nữ kinh ngạc lẫn hoan hỉ hô: "Hồng nương tử tử tử!"

"Kỳ Kỳ!" Gương mặt lạnh lùng của Hồng nương tử cũng thoáng hiện nét cười: "Đã lâu không gặp, sao muội còn ở đây làm những công việc này?"

Kỳ Kỳ chính là thị nữ năm xưa của Dương Chính, quan hệ với Hồng nương tử không tệ, sau khi Dương Chính "chết đi" nàng không có chỗ nào để đi, Hồng nương tử nhờ cậy Hắc Diệu Hoa chiếu

cô nàng nhưng không ngờ nàng ta lại ở đây làm thị nữ, trong lòng Hồng nương tử không khỏi cảm thấy khó chịu. Hắc Diệu Hoa vừa muốn giải thích thì Kỳ Kỳ đã nói trước: "Là muội muốn làm thôi, lĩnh chủ đại nhân mỗi tháng đều cho muội không ít tiền, muội cũng nhàn rồi, làm chút chuyện cũng nên mà."

Hồng nương tử nhìn Hắc Diệu Hoa, chỉ thấy đối phương cười khỏ nói: "Ta từ trước đến nay chưa từng đối đãi nàng ta như hạ nhân, đã là thị nữ của tiên lĩnh chủ thì ta nhất định sẽ an bài cho nàng ta sinh sống thoải mái, không để nàng phải chịu ủy khuất."

Nói đến ba chữ "tiên lĩnh chủ", ba người

trong nhà gương mặt đều ảm đạm.

Kỳ Kỳ khỏe mắt thậm chí còn có ánh lệ.

Hắc Diệu Hoa thở dài:"Kỳ Kỳ, đừng thương tâm, cô đi nghỉ trước đi!"

Hồng nương tử nhìn nàng ta rời đi, lẩm bẩm:"Tiểu nha đầu này cũng là người trung thành..."

Nhớ tới thân ảnh cao lớn như ngọn núi đó, Hồng nương tử trong lòng không khỏi chua xót, nam nhân như vậy, sao có thể nói đi là đi?

"Tướng quân..."

Hồng nương tử tức thì trấn định trở lại, sắc mặt lạnh lùng hỏi: "Hắc Diệu đại nhân, tình huống trước mắt rốt cục thế nào? Bệ hạ... mật tín ngài đưa cho ta không đề cập nhiều, chỉ đề cho ta kiến cơ hành sự!"

Nói tới chính sự, Hắc Diệu Hoa thần sắc thu liễm, ngưng trọng nói: "Bắt đầu từ nửa tháng trước, Cự mã tỉnh không ngừng phái quân đội tiến nhập Uy Cổ Lan quận, thậm chí còn có lần bao vây ba quặng mỏ, ta tuy là lĩnh chủ của Uy Cổ Lan quận nhưng phương diện phòng ngự thì đều do Cự mã tỉnh tiếp quản, hiện nay bọn chúng ngày càng gia tăng nhân số, dần dần thay thế những người ta tín nhiệm, xem ra chúng muốn hất ngã ta."

Uy Cổ Lan quận thuộc về Cự mã tỉnh, lĩnh chủ tuy có vệ đội tư nhân nhưng số lượng ít ỏi, năm xưa Dương Chính phá cách mới có được vệ đội 1000 người, so với 1 quận thì thật sự là quá ít, vì vậy phòng ngự của cả quận đều thuộc về Cự mã tỉnh, về phương diện quan viên thì đó chính là đề đề phòng lĩnh chủ các nơi dẫn quân tự lập.

Chỉ là phát triển tới bây giờ, tình huống không còn đơn giản như bề ngoài.

Hồng nương tử hừ lạnh một tiếng: "Năm xưa nơi này thủy hoạn triền miên, thủy đạo tung hoành không thấy Cự mã tỉnh phái một binh một tốt đến, hiện tại thủy

hoạn đã trị lý xong, quặng mỏ vận hành bình thường thì bọn quý tộc phân chó đó giống như ruồi nhặng bu tới thịt ôi."

Hắc Diệu Hoa có chút ngạc nhiên, Hồng nương tử giờ cũng là quý tộc vậy mà mấy năm nay tính tình vẫn không thay đổi.

Bất quá cũng đúng như nàng ta nói, lợi ích mới là nhân tố căn bản khiến cho bọn quý tộc tranh giành.

Uy Cổ Lan quận hiện nay giống như một cỗ máy in tiền, ba quặng mỏ lớn vận hành bình thường, lại thêm buôn bán binh khí, lợi nhuận béo bở vô cùng.

Nếu như năm xưa Dương Chính không

rời đi, Cự mã tỉnh do hấn tiếp quản thì sự tình như hiện giờ chắc chắn sẽ không xảy ra.

Vì Dương Chính có đủ thế mạnh, nhưng sau khi hấn "chết" thì vương quốc biến động mạnh mẽ, lão Tiểu Ân vốn không chế Cự mã tỉnh bị Thụy Thu và Lôi Đặc Lâm đại biểu cho quân hệ Tây Nam đánh rơi đài, lúc này quốc gia khôi phục đế chế, Thụy Thu cũng đã đạt được quyền lợi đỉnh cao, hơn nữa Lôi Đặc Lâm cũng là công thần lớn nhất.

Chia rẽ cũng bắt đầu từ đó.

Lôi Đặc Lâm đại biểu cho quân hệ Tây Nam ủng hộ Thụy Thu, hơn nữa còn là

lão thuộc hạ của phụ thân Thụy Thu, Trì Vân tướng quân, công huân quá lớn, mấy năm nay phát triển quá độ, trước mặt Thụy Thu bọn họ ỷ mình có công, mấy lão già tự cho là trưởng giả, mà thế hệ thứ hai của Tây Nam quân đều đã ba, bốn mươi tuổi, dần dần tiếp quản quyền lực, họ đối với Trì Vân tướng quân năm xưa không hề trung thành một cách cuồng nhiệt, lại nhờ dư âm của cha ông, không ý thức được vấn đề, dần dần khiến cho quân hệ Tây Nam càng lúc càng độc lập, nghiêm nhiên có thái độ phiến trấn cát cứ một vùng, ần ước không nghe theo quân lệnh vương quyền của Thụy Thu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 6:

Xung đột

L

oại tình hình này cũng giống như Tam phiên thời Mãn Thanh.

Nhưng khả năng bọn Lô Đặc Lâm phản không cao, suy cho cùng lòng trung thành của bọn họ đã chuyển từ Trì Vân lên người Thụy Thu, có điều bọn Lô Đặc Lâm giỏi tài đánh trận nhưng chính trị lại không thông hiểu, chẳng hề ý thức rằng mọi chuyện phát triển theo tình huống cực kỳ nguy hiểm. Quân quyền, thần quyền vốn là quan hệ phụ thuộc, một khi thần quyền quá lớn thì cán cân lực lượng

sẽ bị lệch đi.

Nếu như một ngày bọn Lô Đặc Lâm chết đi, lúc đó quân hệ Tây Nam sẽ không còn ai tiết chế, tình huống phát triển đến mức độ nào khó thể dự liệu trước được.

Thụy Thu một mực nỗ lực cân bằng quyền lợi giữa vương thất và quân hệ Tây Nam, nói cho cùng thì nàng vẫn kính trọng bọn người Lô Đặc Lâm.

Nhưng mà cục thế Uy Cổ Lan hiện tại dần dần đã phá vỡ thế cân bằng đó.

Vì Cự mã tinh ở gần Tây Nam, sau khi lão Tiểu Ân bị hạ đài thì đã rơi vào tay quân hệ Tây Nam.

Hơn nữa Uy Cổ Lan quận do Hắc Diệu Hoa tiếp nhiệm, tương đối độc lập với Cự mã tỉnh, trong hai năm đầu Dương Chính mới ly khai thì còn chưa thấy gì nhưng năm nay quân hệ Tây Nam đầu óc đều đã phát nóng, nhìn thấy cỗ máy kiếm tiền khổng lồ nhất vương quốc ở ngay trước mắt mà không tóm được, bọn họ cũng đã vờn vời bạch tuộc đến đây hòng kiếm chác.

Đối mặt với tình huống này, Thụy Thu nhiều lần tỏ ý ám thị nhưng quân hệ Tây Nam không ngờ lại chẳng thềm đề ý.

Thậm chí Lô Đặc Lâm không biết đã uống nhầm thuốc nào, lại dám dăng biểu

lên vương thất, trình bày rằng kinh tế mệnh mạch như Uy Cổ Lan quận không thể để trong tay một quý tộc nhỏ bé sa sút, mà chỉ có quân hệ Tây Nam mới có lý do chương không, lão lại còn đề xuất yêu cầu đòi Cự mã tỉnh quản chế Uy Cổ Lan.

Đối mặt với lão tướng quân "trung tâm căn căn, ngôn từ khản thiết" này, Thụy Thu không biết lão hồ đồ này rốt cục là muốn làm gì.

Ai cũng biết rõ người sau lưng Hắc Diệu Hoa là nàng, là vương thất.

Đây là lời tuyên chiến sao?

Thụy Thu không tin đây là chủ ý của Lôi Đặc Lâm, hiện tại quân hệ Tây Nam rất phức tạp, Lôi Đặc Lâm đã già, ở trong một tập đoàn chỉ vì lợi ích của chính mình, lão cũng mất phương hướng. Lòng trung thành của lão đối với Trì Vân thì không cần phải nghi ngờ nhưng lòng trung thành này lại bị người lợi dụng, cái đó mới thực sự là đáng sợ.

Quân hệ Tây Nam chính là đang thăm dò nàng, một khi nàng dùng ngôn từ sắc bén cự tuyệt thì lão tướng quân không biết tình hình có thể sẽ vì đại nghĩa mà hiên ngang đáp trả, thậm chí còn bị thống cho rằng nàng không tin lão.

Hơn nữa Thụy Thu căn bản không thể

nào giải thích với 1 lão nhân.

Đến khi đó thì cho dù nàng ân cừ tương báo thì cũng không được lòng người.

Trường đấu tranh chính trị phức tạp này, góc tối của nó khó mà tưởng tượng cho được.

Thụy Thu tự nhiên không thể bó tay chờ chết.

Nàng chỉ sợ Vệ Nhung xảy ra bạo loạn, khiến cho người khác nhân cơ hội, Thương Nguyệt quốc hôm nay ảm ước đã có tư thái trùg khởi, Vệ Nhung quốc tuy quốc lực cường thịnh hơn xưa nhưng chưa có tướng quân nào thiên tài như

trước.

Điều duy nhất khiến nàng an ủi chính là một chi Ma thần quân năm xưa tạo lập bất kể áp lực cỡ nào, hiện nay lực lượng đó đã trở thành một chi quân đội hùng mạnh, hơn nữa còn nằm trong tầm khống chế của nàng. Chi quân đội này tuổi trẻ nhiệt huyết, tín ngưỡng Dương Chính một cách cuồng nhiệt, nòng cốt đều là Ma thần quân do một tay Dương Chính đào luyện.

Hơn nữa chủ thể của đạo quân này chính là Đông tuyến quân từng được Dương Chính thống lĩnh khi xưa.

Chi quân đội này chiến lực cường đại

phi thường, cũng là quân bài lớn nhất trong tay Thụy Thu.

Tranh giành ở Uy Cổ Lan chính là trận chiến của quân hệ Tây Nam và quân hệ Ma thần, nếu như mọi việc không thể khống chế được thì Thụy Thu cũng không ngần ngại sử dụng Ma thần quân dùng thế lôi đình quét sạch chướng ngại.

Đương nhiên việc này trừ khi tới lúc tối hậu, bằng không nàng cũng không muốn nó xảy ra, vô luận thắng bại thì đều là đả kích cực lớn đối với Vệ Nhung quốc, có thể tái hiện tình trạng mưa gió tiêu điều lúc Lôi Mông Tư Đặc soạn vị.

Lúc này, Hồng nương tử đi tới Uy Cổ

Lan tự nhiên là đại biểu cho Thụy Thu.

Trong Ma thần quân chỉ có Hồng nương tử xuất thân từ Uy Cổ Lan, đối với tình huống nơi đây cũng hiểu biết hơn nhiều, Thụy Thu sai nàng ta đến cũng rất có tâm cơ.

Hồng nương tử hỏi: "Số người cụ thể bọn chúng phái đến là bao nhiêu?"

Hắc Diệu Hoa nói: "Gần trong huyện thành Uy Cổ Lan hơn ngàn người, ta đã tập trung tất cả thân vệ đến ba mỏ quặng lớn nhất, nhưng ở ba quặng mỏ lớn quân đội của chúng cũng không ít, hơn nữa nhân số ngày càng gia tăng, áp lực hiện nay của ta rất lớn, sợ rằng thân vệ không

ngăn nổi chúng."

Hắc Diệu Hoa đang nói, chợt ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, còn có một tiếng la thảm, một người hầu bước vào báo: "Đại nhân, bọn chúng lại đến, lần này rất nhiều người bao vây cả phủ thành chủ."

Hồng nương tử lạnh lùng nói: "Chuyện gì?"

Hắc Diệu Hoa cười khỏ: "Vì không để quặng mỏ lọt vào tay chúng nên ta đã phái toàn bộ binh lực đi, thành nội không có thân vệ, bọn chúng ba ngày nay đều quấy nhiễu, ta cũng không có cách nào."

"Sao lại thế được?" Hồng nương tử đập

bàn đứng dậy: "Còn vương pháp không, người là lĩnh chủ được vương thất sách phong, là chủ nhân của quận này, bọn chúng là cái thá gì mà dám tới đây làm càn, để ta ra xem thử."

Hồng nương tử và Hắc Diệu Hoa mấy người vội đi ra cổng lớn, lúc này hai tên hộ vệ phủ thành chủ một tên tay đã bị trúng thương, máu tươi ướt đầm, còn một tên hộ vệ khác cầm vũ khí đang bị một quân sĩ mặc quân phục Tây Nam đánh dạt ra, ngoài ra còn có một bọn người hầu không ngừng lùi lại, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Hồng nương tử quát lên 1 tiếng, thân hình xông thẳng tới như gió lốc, chớp mắt 5

tên Vệ Nhung quân sĩ trên ngực đều có dấu chân của nàng đá trúng, chúng phun máu tươi ngã nhào khỏi cửa.

Hồng nương tử đứng tại bậc thang ngay công lĩnh chủ, rút Liệp huyết đao ra, hai mắt sáng như điện, lúc này mấy tên quân sĩ bị đánh bay ra khiến cho bọn quân sĩ đang bao vây cũng trở nên hỗn loạn, bọn chúng còn chưa kịp phản ứng thì Hồng nương tử lạnh giọng quát: "Ai dám tiến vào phủ lĩnh chủ một bước thì lập tức chém đầu."

Lúc này nàng ta gương mặt đầy sát khí, một mình đối mặt với mấy trăm quân sĩ mà không hề sợ sệt, trái lại mấy trăm quân sĩ nhất thời bị chấn nhiếp không

dám bước lên.

Đồng thời, những Nương tử quân đã tiếp được báo cáo vội vàng chạy tới.

Nhất thời, Hồng nương tử xông ra, Liệp huyết đao vung múa khí thế kinh người, quân sĩ chặn nơi cửa không cản nổi, nhanh chóng lùi lại lộ ra một khoảng trống, hơn nữa Nương tử quân đã kịp ủa tới hội hợp, đứng trước phủ lĩnh chủ, đối trận với bọn quân hệ Tây Nam cách đó mấy chục mét.

Tây Nam quân không ngừng kéo tới, dựa vào nhân số hình thành cục diện bao vây Nương tử quân.

Hồng nương tử đứng đầu đội hình, hơn trăm Nương tử quân phía sau đối mặt với quân Tây Nam đông hơn gấp mấy lần vẫn không hề có chút sợ hãi.

Đến khi quân Tây Nam toàn thành tiến đến, đối phương cảm thấy chiếm cứ ưu thế tuyệt đối thì một tên quân quan mới từ đội ngũ bước ra hung hăng nói: "Bản nhân là Cao Đức, trưởng quan bộ đội phòng vệ Uy Cổ Lan quận, các người là chi bộ đội nào? Mắt không quân kỷ, vô cớ xông vào Uy Cổ Lan? Mau xuống ngựa chịu trói, bằng không... hừ..."

Hắn vung tay, một hàng binh sĩ tức thì giương cung lắp tên, cục thế trở thành hiểm ác phi thường.

Hồng nương tử cười lạnh: "Ta tiếp nhận mật lệnh của vương thất, đến đây tiếp nhận nhiệm vụ phòng thủ Uy Cổ Lan."

"Vương thất mật lệnh?" Cao Đức cười ha hả: "Đưa đây, cho ta xem thử."

Hồng nương tử sắc mặt không chút biểu tình hỏi lại: "Người có tư cách hay sao?"

Cao Đức tức thì sắc mặt đại biến, cảm giác đối phương đang miệt thị mình cực độ, tức thì then quá hóa giận: "Thật là không biết chết sống, người đâu..."

"Người dám tạo phản?" Hồng nương tử ngữ khí lạnh lùng, phảng phất như hơi

lạnh từ hàm băng phát ra, khiến cho người ta không rét mà run.

Từ "bắn" Cao Đức chưa kịp thốt ra đã nghẹn lại trong cổ họng, Hồng nương tử lạnh lùng nói tiếp: "Mặt lệnh của vương thất, người chỉ là một quan phòng ngự nhỏ bé đủ tư cách để xem hay sao? Muốn xem thì đi gọi chủ tử của người tới đây!"

"Người..." Cao Đức sắc mặt đỏ bừng, môi run rẩy kịch liệt, tuy thấy đối phương không nể mặt mũi nhưng vẫn không thể hạ lệnh khiến cho cá chết lưới rách.

Nhìn thấy đối phương rút đi, Hồng nương tử quay người đi vào trong phủ

thành chủ.

"Thật sự có mật lệnh vương thất?" Hắc Diệu Hoa nhỏ giọng hỏi.

Hồng nương tử lắc đầu.

Hắc Diệu Hoa cười khỏ:"Vậy chúng ta rõ rồi quay lại thì sao?"

Hồng nương tử bình thản nói:"Cùng lắm thì đánh nhau, ta chỉ là đội quân đầu tiên, hai ngày nữa sẽ có đại quân hơn 2000 người đi tới, lúc đó cũng có sức đánh nhau một trận."

"Nhưng các vị danh bất chính ngôn bất thuận..."

"Vậy thì đã sao? Người là lãnh chủ của Uy Cổ Lan, bọn chúng chỉ là bộ đội phòng ngự, lẽ nào bọn chúng danh chính ngôn thuận bá chiếm quặng mỏ, hai bên đều danh bất chính ngôn bất thuận thì xem coi nắm tay ai cứng hơn là được." Hồng nương tử thở nhàn.

Hắc Diệu Hoa im lặng, xem ra trước mắt cũng chỉ có biện pháp này.

Đấu tranh chính trị thượng tầng còn chưa đến một tên tam đẳng hầu tước như hấn xen vào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 7: Xưởng đóng thuyền

X

ưởng đóng thuyền cứ thế mà kiến tạo.

Hơn nữa trước đó Thiết giáp thuyền đã xuất hiện trước mắt mọi người, Đào nguyên cũng mang 3 chiếc thuyền trong số 18 chiếc tiến vào cảng biển Hạo Nhiên.

Nam đại lục tịnh không coi trọng lực lượng trên biển, thậm chí còn không có hải quân chuyên nghiệp, nhưng thiết giáp thuyền xuất hiện đã chấn kinh vô số người. Loại cương thiết quái vật hơn xa

bát ngôi thuyền này đã khiến mọi người đại khai nhãn giới, càng giúp cho thanh danh của Đào nguyên được đẩy lên cao trong thương giới. Cho dù trên phương diện phát triển thuyền bè không được trọng thị nhưng thương nhân vốn là những người đi trước thời đại, bọn họ nhìn thấy sức xung kích mãnh liệt của thiết giáp thuyền đối với thương giới.

Hoặc giả nói loại thuyền này xuất hiện có thể giúp cho nhiều loại hình kinh doanh khác.

Ví dụ như ra khơi đánh bắt cá.

Thiết giáp thuyền sức chứa khổng lồ, hàng trình siêu viễn sẽ đánh bắt được

những loại cá không hề có ở vùng biển cận, hơn nữa thiết giáp thuyền kiên cố vô cùng, giúp cho tỷ lệ nguy hiểm khi viễn trình trên biển giảm xuống cực lớn.

Thuyền đội Đào nguyên nhanh chóng gia nhập mậu dịch hải ngữ, hơn nữa chỉ trong thời gian ngắn đã chiếm cứ hơn nửa mậu dịch của Hạo nhiên liên minh.

Đây chính là kết quả của việc khuếch trương thị trường, vì mấy năm gần đây Nam đại lục mưa không thuận gió không hòa, lại thêm chiến loạn liên miên khiến cho lương thực giảm xuống rất nhiều, nhu cầu xuất khẩu cá biển càng lúc càng lớn, loại thực phẩm thiên nhiên có độ dinh dưỡng cao mà lại không đắt rất được dân

chúng ưa chuộng.

Đào nguyên mạnh bạo gia nhập cũng không đụng chạm gì tới những thương nhân ngư nghiệp khác, suy cho cùng nhu cầu cá biển rất lớn, sự thiếu hụt trước mắt không chỉ tăng thêm mấy chiếc thuyền thì có thể giải quyết được.

Những thương nhân khác chỉ còn biết thềm thuồng nhìn Đào nguyên bán từng chuyến hàng lớn cho các thương nhân ngư nghiệp.

Đương nhiên thềm muốn thì thềm muốn nhưng hiện nay không có ai dám trêu vào Đào nguyên, thế lực của nó hùng mạnh hơn sự tưởng tượng của bất kỳ ai, căn

bản không phải là thương nhân có thể
đụng tới, trước mắt hơn nửa nghị viên
của Hạo nhiên liên minh đều có quan hệ
chặt chẽ với Đào nguyên, gần đây Đào
nguyên còn liên thủ với đệ nhất phú
thương Thương Nguyệt quốc, Thiên hoa
bảo các.

Đối mặt với tổ chức cỡ này, thương nhân
chỉ có một ý nghĩ duy nhất, mong chờ
xưởng đóng thuyền của Đào nguyên
nhANH chóng hoàn công, đến lúc đó vô
luyện bỏ ra giá cả cỡ nào thì họ cũng phải
mua mấy chiếc thiết giáp thuyền về, sau
đó tranh đoạt mỗi lợi béo bở từ nghề
biển.

Cho dù xưởng đóng thuyền không chân

chính hoàn công thì số lượng thuyền đặt hàng trước của Đào nguyên cũng đã đạt tới hơn trăm chiếc.

Con số này còn không ngừng tăng lên, Dương Chính tin chắc rằng càng lúc càng nhiều người ý thức được vận tải đường biển, đường sông. Vận tải đường thủy đem tới rất nhiều lợi ích, lợi ích từ xưởng đóng thuyền của Đào nguyên đem lại sẽ biến thành thập phần kinh người.

Hơn nữa Dương Chính còn có mục đích quan trọng hơn ở phía sau lợi ích đó.

Thiết giáp thuyền duy tu và vận hành tương đối phồn thịnh, đến lúc đó Dương Chính có thể mượn cơ đưa nhiều nhân

viên của mình lên hải thuyền, hơn nữa còn với danh nghĩa cho mượn nhân viên miễn phí, không chỉ vậy mà còn có thể cho thủ hạ theo những chiếc thuyền đó xâm nhập khắp Nam đại lục, dần dần hoàn thành mạng lưới tình báo khổng lồ.

Điểm này đơn thuần chỉ nhờ vào thương nghiệp khuếch trương hoàn thành tình báo thu thập tin tức toàn Nam đại lục, cũng là kết quả mà Dương Chính và thủ hạ nghiên cứu gần đây.

Vì Nam đại lục không giống như Bắc đại lục, quan hệ giữa các nước còn phức tạp hơn, đối địch với nhau quá nhiều, nếu như chỉ dựa vào thương nghiệp khuếch trương thì rất dễ dẫn đến sự cảnh giác

của các nước, nhưng làm theo cách trên thì có thể xâm nhập dễ dàng và bí ẩn hơn nhiều.

Một thương đội thì thân phận gì cũng được, con đường thâm nhập vào một số quốc gia sớm đã được thông suốt, ở các nước đều có các mạng lưới, bất cứ nước nào cũng không hề hoài nghi với những thương đội quen thuộc, nhân viên hàng hải của Đào nguyên trà trộn trong đó thì càng thêm an toàn, thứ nữa là thương đội bản thân nó chính là nơi dễ dàng thu thập tình báo, bọn họ xuôi Nam ngược Bắc, tin tức linh thông, chuyện lớn chuyện nhỏ gì đều không lọt khỏi mắt.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một đợt thuyền chế tạo xong đã hạ thủy 2 tháng.

Cho dù mỗi một chiếc thiết giáp thuyền đều có giá cả 300 vạn kim tệ nhưng vẫn cung không đủ cầu.

Mỗi tháng xưởng đóng thuyền đều sản xuất không đủ một nửa đơn đặt hàng, án chiếu tốc độ đóng thuyền hiện tại thì đơn đặt hàng còn phải sản xuất cho tới 2 năm sau mới đủ.

78 chiếc thiết giáp thuyền đưa ra thị trường, bắt đầu vận chuyển rất nhiều hàng hóa đi khắp nơi, khiến cho rất nhiều người biết đến cương thiết quái vật do

Đào nguyên sản xuất.

Dương Chính đương nhiên không phải thẳng ngực, lợi nhuận khổng lồ từ việc đóng thuyền đủ khiến cho bất kỳ thương nhân nào phát cuồng, kim tiền đối với Dương Chính mà nói tịnh không quan trọng, vì tiền của Đào nguyên đã quá nhiều, hiện giờ hắn cần nhân thủ, cần thế lực nhiều hơn, vì vậy hắn cần thận tìm kiếm tập đoàn nào có thể cung cấp quyền lợi và thế lực cho mình.

Thiên hoa bảo các, chấp nghị trưởng của Hạo nhiên liên minh đều là tập đoàn có quốc gia hậu thuẫn phía sau, có thể chấp thuận đề nghị của Dương Chính một cách đơn giản, nếu muốn cùng hợp tác đóng

thuyền thì có thể cung cấp đủ nhân lực vật lực cho Đào nguyên, còn giúp Đào nguyên ổn định thế trận ở nhiều nơi.

Có được những tập đoàn to lớn giúp đỡ, các cơ cấu thương nghiệp của Đào nguyên bắt đầu bám rễ ở nhiều nước, nghề cá, tằm lâu, trạm duy tu sửa chữa thuyền, tiệm châu bảo, Dương Chính đều chú trọng tinh chứ không cần nhiều, mỗi một phân điểm của Đào nguyên đều là tinh phẩm.

Lợi ích giống như một lốc xoáy khổng lồ.

Đứng trước lợi ích đó, càng lúc càng nhiều người bị hút vào xoáy nước do Đào nguyên tạo ra, các nhân vật tinh anh

thương tầng các nước không ai không thích tiền, Đào nguyên có thể cho họ lợi ích lớn, bọn họ tất phải đảm bảo cho sự phát triển của Đào nguyên...

.....

Đế quốc thương nghiệp của Dương Chính ngày càng bành trướng.

Nguyệt Như Tuyết, Mạc Băng Vân cũng lưu lại Hạo nhiên liên minh.

Thân phận của bọn họ vì đã trở thành kiếm thánh nên cũng không còn nhiều trói buộc. Bất kỳ ai đạp nhập vào lĩnh vực cường giả Thánh vực đều không thể nào ảnh hưởng đến họ. Thánh vực cường giả

trước giờ rất ít, cho dù là cường quốc như Thương Nguyệt cũng ít đến đáng thương. Sau khi trở thành Thánh vực cường giả thì rất nhiều pháp luật thế gian ước thúc vô hiệu đối với họ.

Nguyệt Như Tuyết và Mạc Băng Vân trước đây một là thiếu nữ hào môn, một người là công chúa đế quốc.

Nhưng lúc họ đạp nhập Thánh vực thì thân phận trước đây không còn hiển hách mà mọi người chỉ nhìn thấy vòng sáng quang vinh của Thánh vực cường giả mà thôi, cũng vì đó mà ước thù của gia tộc đối với họ biến thành rất yếu ớt, Nguyệt gia và vương thất đã coi họ là một loại biểu tượng, hơn nữa cũng không cưỡng

ép họ phục vụ cho gia tộc.

Trừ khi bọn họ làm việc tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của gia tộc, bằng không Nguyệt gia gia chủ và Thương Nguyệt vương cũng không quản đến.

Vì vậy hai nàng ở lại Hạo nhiên liên minh cũng không khiến cho những người trong gia tộc phản đối.

Dương Chính biết mình không thể nào che dấu quá lâu, hơn nữa hắn cũng không muốn che dấu.

Nguyệt Như Tuyết và Mạc Băng Vân đều là người rất có thân phận, trong quá trình phát triển của Đào nguyên, có hai người

giúp đỡ thì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Hôm nay, họ lại đến tiểu lâu tìm Dương Chính như thường lệ.

Với năng lực hai người họ, người khác đừng hòng nghĩ tới chuyện theo dõi, vì vậy tiểu lâu của Dương Chính tới nay vẫn chưa bị ai chú ý.

Hai nàng vừa bước vào tiểu lâu, một thân ảnh thấp bé xuất hiện.

Mạc Băng Vân nhìn thấy nó, gương mặt anh khí凛冽 cũng lộ vẻ nhu hòa mẫu ái, đưa tay ôm bé gái vào lòng.

Mật Tuyết Nhi cười hi hi nói: "Mẹ, mẹ

tới gặp đa đa sao?"

Nghe nữ hài nói, Mạc Băng Vân ngẩn người, mặt cũng nóng lên.

Nguyệt Như Tuyết ở bên che miệng cười, nói ra cũng lạ Mật Tuyết Nhi thập phần sợ người lạ, luôn bài xích người ngoài nhưng lại rất có hảo cảm với Mạc Băng Vân, ngày đó vừa mới gặp ở hội đấu giá thì nó đã cho nàng ta ôm lấy, cũng nhờ vậy mà quan hệ giữa Dương Chính và Mạc Băng Vân cũng được cải thiện. Nguyệt Như Tuyết cũng cố ý để cho Mạc Băng Vân nhận Mật Tuyết Nhi làm con gái nuôi.

Mạc Băng Vân biết Nguyệt Như Tuyết

làm vậy là muốn tốt cho nàng, lại thêm nàng cũng yêu thích Mật Tuyết Nhi nên chỉ trừ trừ một chút đã quyết định nhận nó làm con nuôi.

Chỉ là mỗi lần Mật Tuyết Nhi gọi nàng là "mẹ" thì nàng đều đỏ mặt, lúc gặp Dương Chính có chút ngại ngùng.

Bất quá nàng không thể không thừa nhận tận đáy lòng không hề có chút ý phản đối nào, trái lại còn có chút hoan hỉ.

Có Mật Tuyết Nhi khả ái ở giữa, nàng và Dương Chính quan hệ cũng trở nên mật thiết hơn trước nhiều.

"Mật Tuyết Nhi, đa đa con ở đâu?"

Nguyệt Như Tuyết hỏi.

"Cô cô, đa đa ở trong thư phòng."

Quen biết lâu rồi, Mật Tuyết Nhi cũng rất nghịch nghợm với hai tỷ tỷ khí chất xuất chúng, xưng hô không chút chương pháp nào, một người mẹ nuôi, một người cô cô, muốn nói gì thì nói.

Bước vào thư phòng, hai nàng nhìn thấy Dương Chính đang viết gì đó.

Hắn nghe tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: "Hai nàng ngồi xuống trước đi, chờ ta một lát."

Trong thư phòng có hai giá sách lớn

chiếm hết mặt tường, mấy tháng nay hai nàng cơ hồ ngày nào cũng tới, cũng đã quen thuộc, không cần Dương Chính chiêu đãi, Nguyệt Như Tuyết tự đi tới giá sách lấy ra một quyển ngồi xem, còn Mạc Băng Vân thì lại chơi đùa với Mật Tuyết Nhi.

Chừng mười phút sau, Dương Chính bỏ bút lông ngỗng xuống, đứng dậy nói: "A Tuyết, Mạc Băng Vân, hôm nay bọn ta ra biển."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 8: Ra biển

N

guyệt Như Tuyết bỏ quyển sách trong tay xuống, nhìn Dương Chính không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu.

Mật Tuyết Nhi nghe đến ra biển liền cao hứng cất tiếng hoan hô.

Mạc Băng Vân cong môi, tính hỏi gì đó, rốt cục cũng im lặng, mấy người cùng ăn điểm tâm sau đó rời khỏi tiểu lâu đi tới một cảng biển tư nhân thuộc về Đào nguyên. Đào nguyên thế lực càng lúc càng lớn, đã xây dựng 3 cảng biển tại

Hạo nhiên liên minh dọc theo bờ biển, hai cái mở cho người ngoài sử dụng, còn lại cái thì chỉ dùng cho người trong Đào nguyên, bên ngoài còn có quân sĩ canh giữ.

Bọn họ đi lên 1 chiếc thiết giáp thuyền.

Vũ Lô từ khoang thuyền đi ra, nhìn thấy Mạc Băng Vân, chỉ khẽ nhún vai rồi đi né sang một bên.

Cho dù hắn biết những chuyện trước đây không quan hệ gì với Mạc Băng Vân nhưng vì nàng ta là công chúa Thương Nguyệt nên Vũ Lô cực kỳ chán ghét, vì vậy bình thường gặp mặt cũng không nói gì. Mật Tuyết Nhi đi theo hắn đến đuôi

thuyền câu cá chơi.

Dương Chính mang hai nữ nhân đi vào khoang thuyền.

Chiếc thiết giáp thuyền này chính là thuyền viễn chinh của Đào nguyên năm xưa, so với thiết giáp thuyền được đóng tại xưởng ở Hạo nhiên liên minh thì trang bị tốt hơn nhiều, bên trong bài trí rất hào hoa, ra đa khá lớn biểu thị rõ những biến hóa trong hải dương thâm sâu khó dò.

Hai nàng lần đầu tiên theo Dương Chính ra biển.

Trước đây Dương Chính rất ít nói tới Đào nguyên, tình không hề đưa tình hình

Đào nguyên chân chính nói với hai nàng. Cho dù hai nàng cố gắng áp chế hiếu kỳ, nhưng cũng có lúc muốn biết những chuyện phát sinh trong hơn 3 năm qua với Dương Chính.

Hơn nữa họ cũng hoài nghi với hành động đột ngột thâm nhập thương nghiệp với quy mô lớn ở Nam đại lục của Dương Chính.

Theo họ biết thì Dương Chính vốn không phải là người ham kim tiền quyền lực, hẳn làm vậy tất có mục đích khác.

Hai nàng đều có dự cảm mạnh mẽ rằng Dương Chính có thể sẽ nói cho họ biết trong ngày hôm nay.

Thiết giáp thuyền an ổn chạy trên mặt biển hiền hòa không chút sóng gió, bầu trời trong xanh, ngàn dặm không thấy cụm mây, chính là một ngày tươi đẹp phi thường. Hai nàng xưa nay chưa từng ra biển đều tán thưởng và mê luyến cảnh đẹp với Lam Mộng hải.

Dương Chính đứng trước ra đa ma pháp, nói cho họ biết màu sắc hiện lên trên ra đa biểu thị cho cái gì.

Màu vàng biểu thị nham thạch, màu xanh lục biểu thị thực vật, màu đỏ biểu thị sinh vật, màu lam tự nhiên là nước biển... Mỗi lần xuất hiện đảo hay thuyền bè phía trước thì trên ra đa đều có những

điểm màu sắc khác nhau xuất hiện.

Hai nàng đều cảm thấy rất thần kỳ.

Nhìn ngấm một hồi, chờ đến khi hai nàng nguôi dạ hiếu kỳ, Dương Chính mới chuyển đề tài qua chính sự: "Băng Vân, A Tuyết, hôm nay ta đưa hai nàng đến một chỗ, đó chính là cơ địa bên ngoài của Đào nguyên ở Nam đại lục, cũng là trạm trung chuyển gần Nam đại lục nhất, gần đây ta đều sống ở đó."

"Ca, ta trước giờ đều không hỏi, Đào nguyên của người rốt cục là tổ chức gì, ta nhìn không giống như tổ chức thương nghiệp thông thường." Nguyệt Như Tuyết hỏi.

"Hôm nay ta muốn nói rõ cho hai nàng biết." Dương Chính nói: "Nói đúng ra thì Đào nguyên chính là một quốc gia, nhưng quốc gia này khác với những quốc gia khác, bọn ta lấy biển làm nhà, chính là quốc gia chân chính sống dựa vào biển. Nghĩ hai nàng cũng đã thấy thuật đóng thuyền thần diệu của bọn ta, hơn nữa ta nói cho các nàng biết bọn ta từ Bắc đại lục trực tiếp vượt biển qua đây, ta đã có biện pháp lưu thông giữa hai khối đại lục, chỉ cần nhờ vào thuyền mà đi, không cần phải vượt qua Hôi Tần sa mạc, có thể thay đổi cục diện mấy ngàn năm không thể qua lại của hai khối đại lục."

Lời nói của Dương Chính khiến cho hai nàng kinh hãi.

Xuyên qua Lam Mộng hải vô cùng vô tận, nối liền hai khối đại lục, sáng tạo sự nghiệp vĩ đại chưa từng có trong mấy ngàn năm lịch sử nhân loại.

Thành tựu này đủ để bất kỳ ai phải lễ bái.

Chỉ nghĩ tới đó thì Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết đều lộ vẻ kích động.

"Ca, huynh thật lợi hại, ta kiêu ngạo vì huynh đó, ta không biết huynh làm cách nào, bất quá những gì huynh nói ra ta đều không thấy có gì kỳ quái, ta cảm thấy

huynh làm được mọi chuyện cũng là việc đương nhiên."

Nguyệt Như Tuyết sắc mặt đầy vẻ sùng bái nhìn Dương Chính.

Hắn sờ mũi: "Kỳ thật việc này cũng có nỗ lực của rất nhiều người, không phải là công lao của một mình ta."

"Ca, huynh cũng hồ thẹn sao?" Nguyệt Như Tuyết cười phá lên.

"Tiểu quỷ nhà ngươi." Dương Chính vuốt mũi nàng ta, ánh mắt cũng trở nên âm áp.

Mạc Băng Vân nhìn cảnh đó có chút hâm mộ, nếu như có ngày Dương Chính đối

đãi với nàng cũng vô câu vô thúc như vậy thì nàng có bỏ ra cái giá lớn cỡ nào cũng đáng.

Nói chuyện một lát, thiết giáp thuyền đã tới hòn đảo căn bản của Đào nguyên.

"A, chiếc thuyền này lớn quá!"

Hai nàng nhìn từ cửa sổ ra, thấy Kỳ tích hiệu đang đậu gần đó.

Kỳ tích hiệu thân dài hơn trăm mét, bọn họ ở chiếc thuyền này nhìn lên càng giống như một hòn núi nhỏ, phía dưới Kỳ tích hiệu có vô số thuyền chờ hàng, vì Kỳ tích hiệu chỉ có thể đậu ở cảng nước sâu, không thể tiến vào cảng biển, vì vậy hàng

hóa trên thuyền phải đưa xuống thuyền nhỏ chở vào.

"Ca, đây chính là chiếc thuyền huynh nói có thể xuyên qua hai khối đại lục phải không?"

Dương Chính gật đầu: "Đúng!"

Nếu như không có Kỳ tích hiệu chi viện thì những chiếc Thiết giáp thuyền khác không có năng lực viễn hành, chỉ thức ăn và nước ngọt thì đã không thể nào giải quyết được.

"Ta lên trên xem thử!"

Nguyệt Như Tuyết kéo Mạc Băng Vân

lên sàn thuyền, Dương Chính đi theo, lúc thiết giáp thuyền đi qua Kỳ tích hiệu, Dương Chính lớn tiếng gọi thuyền viên ném một sợi dây thừng xuống, Dương Chính cầm sợi dây cột vào thiết giáp thuyền, Nguyệt Như Tuyết và Mạc Băng Vân hai người phóng lên không, nhẹ nhàng như chim yến điểm nhẹ vào dây thừng vài lượt đã mau chóng bay lên trên Kỳ tích hiệu, Dương Chính cũng theo đó mà phóng lên.

So với thiết giáp thuyền thì Kỳ tích hiệu giống như một tòa thành bảo di động trên biển.

Trải qua Đào nguyên nhiều năm cải tạo, Kỳ tích hiệu càng thêm hoàn thiện,

Dương Chính đưa thêm rất nhiều công năng vào nó khiến cho Kỳ tích hiệu càng giống như hàng không mẫu hạm, phía trên không chỉ có phòng công tác, phòng ngủ mà còn có phòng giải trí, phòng thực nghiệm, thao luyện trường. Nguyệt Như Tuyết và Mạc Băng Vân lần đầu nhìn thấy đều kinh hãi không thôi.

Tham quan Kỳ tích hiệu xong, Dương Chính đưa họ lên đảo.

Mấy tháng cải tạo, hiện này hòn đảo này đã có một bộ mặt mới hoàn toàn, trừ cải tạo cảng biển ra còn quy hoạch doanh trại quy mô, ở hai dãy trại cách bờ biển 500 mét, Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy quân sĩ Đào nguyên đang

thao luyện.

Bọn họ trang bị tinh lương, thao luyện thuần thục, toát lên khí thế cường đại.

Cho dù đại quốc quân sự như Thương Nguyệt quốc, Mạc Băng Vân cũng cảm thấy khó mà tìm thấy đội ngũ binh sĩ nào tinh nhuệ hơn, tất nhiên không kể loại bộ đội đặc chủng Sư thứu kỵ sĩ.

Bất quá hai nàng đều đã biết qua năng lực của Dương Chính, hơn nữa Dương Chính bản thân cũng là tướng quân chiến vô bất thắng lừng danh ở Nam đại lục, vì vậy chi bộ đội tinh nhuệ này xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ quái, chỉ là hai nàng không biết mục đích Dương Chính

làm tất cả những chuyện này, không ai hiểu Dương Chính chán ghét chiến tranh hơn họ.

Nhưng mà lúc này Dương Chính lại làm những việc mà trước đây hắn tuyệt không bao giờ làm.

Mỗi một bước của hắn, mỗi một sự kiện đều ghi ấn tượng sâu đậm cho hai nàng, lực lượng tích sức của hắn, vô luận là thương nghiệp khổng lồ, hay là dùng Kỳ tích hiệu nối liền hai đại lục đều khiến họ không hiểu được.

Dương Chính chắc chắn có mục đích, nhưng bọn họ hiện nay nghĩ không ra.

Tranh bá đại lục sao?

Đây xem ra là đáp án tốt nhất nhưng cũng là đáp án bọn họ nghi ngờ nhiều nhất.

Trừ quân doanh, còn có xưởng chế biến thực phẩm đang vận hành, thuyền đánh bắt đưa cá về, gia công xong lại vận chuyển về Nam đại lục buôn bán, xưởng vũ khí, xưởng gia công châu bảo cũng đang được kiến tạo.

Những người nơi đây đều nói một ngôn ngữ xa lạ, theo Dương Chính nói thì bọn họ đến từ Bắc đại lục.

So với người Nam đại lục, người Bắc đại lục gầy ốm hơn, phong cách cũng

khác, Nam đại lục trước giờ là thiên hạ của võ giả, còn Bắc đại lục lại có thành tựu đỉnh cao ở nền văn minh ma pháp.

Cho dù đối với Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết thì thực lực ma pháp sư nơi đây triển hiện ra vẫn chưa đủ tạo nên uy hiếp, nhưng Dương Chính nói đây chỉ là người bình thường, có điều ở Nam đại lục luôn thiếu ma pháp sư thì đây cũng là điều khó thể tin được.

Mạc Băng Vân vốn hiếu chiến đã xuống trường chiến đấu với một cao cấp ma pháp sư.

Phương thức chiến đấu khác biệt quá lớn khiến cho Mạc Băng Vân chân tay rối

loạn một hồi, suýt chút nữa đã bị thương, nhưng nhờ vào đấu khí cường hoành đã cứng rắn đánh bại tên pháp sư đó.

Mạc Băng Vân lau mồ hôi, không thể không nói nếu như ma pháp sư tổ chức thành quân đoàn thì lực sát thương trong quân tuyệt đối hơn xa võ giả.

Còn đang nói chuyện, nàng và Nguyệt Như Tuyết cơ hồ đồng thời nhìn lên bầu trời, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng. Vật có thể khiến cho hai Thánh vực cường giả đồng thời cảnh giác tất phải đáng sợ phi thường. Quả nhiên, một lát sau, một tiếng gầm vang lên vọng khắp đất trời.

"Có sinh vật rất cường đại đang tiến lại

gần." A Tuyết lo lắng nhìn Dương Chính, phát giác hắc gương mặt không chút biến hóa nào.

Lúc này, trên trời xuất hiện một điểm đen, chấm đen đó bay xuống, lộ ra thể hình khổng lồ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 9:

Di tích

L

à... là rỗng sao?" Mạc Băng Vân không sợ trời không sợ đất cũng cảm thấy cổ họng khô khốc.

Sinh vật hình rỗng này còn to lớn hơn Sư thú gấp mấy lần, toàn thân trên dưới đều lấp lánh kim quang, hiển lộ thực lực cường hoành bá đạo, hai mắt đỏ ngầu nhìn hai nàng, dù còn cách xa nhưng họ vẫn cảm thấy áp bức vô cùng khủng bố.

Đó cũng là vì đối phương cảm ứng được khí tức cường đại của Mạc Băng Vân và

Nguyệt Như Tuyết nên gâm lớn, xoay người xông tới, tỏ ra địch ý nồng liệt.

Hai nàng cơ hồ cùng bạt kiếm.

Khoảng cách quá gần, khí tức của sinh vật khổng lồ ép họ phải xuất kiếm chống lại.

Chỉ bằng vào điểm này, hai nàng đều cảm thấy nếu như đơn độc xuất chiến thì tuyệt đối không thể chống nổi quái vật này, bất quá hai người cùng xuất kiếm thì áp lực lập tức thuyên giảm.

Dương Chính thấy thế đang định lên tiếng ngăn cản.

Chợt một thanh âm trẻ nít trong trẻo vang lên: "Tiểu Hắc, người làm gì đó?"

Tiếp ngay thanh âm đó, một băng trùy màu vàng lam phóng thẳng lên trời, Mật Tuyết Nhi chạy tới, băng trùy đánh vào người Tiểu Hắc, nó đau đón la lên, đang lao xuống chợt dừng lại, không ngừng xoay chuyển trên không, phát ra những tiếng kêu đầy ury khuất.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết ngẩn ngơ nhìn Mật Tuyết Nhi đang la lối với Tiểu Hắc trên không, sau đó Tiểu Hắc chậm rãi hạ xuống cách Mật Tuyết Nhi chừng 10 mét.

"Dương Chính, nó... việc này là sao?"

Mạc Băng Vân không tin nổi cảnh tượng quái dị trước mắt.

Dương Chính cười nói: "Kỳ thật nó là sủng vật của Mật Tuyết Nhi, sao nào, rất có bộ dáng phải không?"

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết cảm thấy chuyện này không có gì đáng cười.

Tiểu Hắc gục đầu xuống trước mặt Mật Tuyết Nhi, cái đầu của nó còn lớn hơn cả thân thể của Mật Tuyết Nhi. Mật Tuyết Nhi gõ đầu Tiểu Hắc mấy cái như để cảnh cáo, sau đó quay lại nhìn hai nàng nói: "Mẹ, cô cô, đừng sợ, Tiểu Hắc rất láu lỉnh..."

Láu lỉnh?

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, thực sự là nhìn không ra con quái vật này láu lỉnh đáng yêu ở chỗ nào.

"Đến đây, con giới thiệu nó cho hai người."

Đối với lời mời của Mật Tuyết Nhi, hai nàng cẩn thận tiến lại gần, từ khi họ đáp nhập Thánh vực đến nay rất hiếm khi phải căng thẳng như vậy.

Tới cách quái vật chừng 5 mét, hai nàng không dám lại gần, hơn nữa quái vật cũng tỏ ra rất bức tức, không ngừng thở

phì phì, găm lên trăm đục, cho dù Mật Tuyết Nhi áp chế nhưng nó giống như con trâu điên có thể vượt rào công kích bất kỳ lúc nào.

Đó cũng vì khí tức cường giả trên người hai nàng khiến cho Tiểu Hắc phải cảnh giác, nó có thể cho người thường tiếp cận, vì trong mắt nó người thường cũng giống như sâu kiến, có tới gần cũng không thể gây th²ng hại cho nó. Nhưng đối với hai nàng có đủ năng lực đối kháng với nó thì Tiểu Hắc theo bản năng rất không muốn họ lại gần.

Mật Tuyết Nhi có la mắ²ng thế nào thì cũng không làm Tiểu Hắc bình tĩ²nh lại, nó bực bội đập mạnh tay lên đầu Tiểu

Hắc.

Mạc Băng Vân nói: "Mật Tuyết Nhi, như vậy được rồi, đừng có đánh nó nữa."

Cho dù Tiểu Hắc thực sự giống như sủng vật của Mật Tuyết Nhi nhưng nàng ta vẫn thấy căng thẳng, nàng sợ con quái vật này không cẩn thận làm hại đến Mật Tuyết Nhi, còn Dương Chính trái lại như không chút lo sợ gì đứng ở xa mà ngó.

Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi: "Mật Tuyết Nhi, đây là bạn con sao?"

"Dạ!" Mật Tuyết Nhi có chút khổ não nhìn Tiểu Hắc không chịu an tĩnh: "Bình thường nó rất đáng yêu mà. Tiểu Hắc,

mau chào hỏi đi!"

Tiểu Hắc có chút bất cam nhìn hai nàng cúi đầu hai lượt.

Thực sự là sủng vật! Hai nàng nhìn thể hình to lớn của Tiểu Hắc và Mật Tuyết Nhi nhỏ bé, không cách nào tưởng tượng được sinh vật đỉnh cao như Tiểu Hắc sao có thể thần phục Mật Tuyết Nhi. Từ xưa đến nay chỉ có cường giả mới có thể thuần phục cường giả, ngay như Sư thú cũng chỉ lựa chọn kỹ sĩ vô cùng cường đại, còn quái vật này rõ ràng mạnh hơn Sư thú không biết bao nhiêu lần... Mật Tuyết Nhi làm cách nào thuần phục được nó?

Dương Chính đi tới, Tiểu Hắc biết hần nên không động tĩnh gì. Dương Chính ôm lấy Mật Tuyết Nhi, vỗ nhẹ vào đầu Tiểu Hắc: "Đi đi, ta thấy ngươi không muốn ở đây rồi!"

Tiểu Hắc tức thì như được đại xá, hai cánh vươn ra, bay lên không, chớp mắt đã không thấy tung tích.

"Đó là ma long!" Dương Chính giải thích: "Một loại ma vật tiên sử cường hãn phi thường, so với cự long trong lịch sử còn cường hoành hơn, nếu như không phải lúc nó còn chưa nở đã nhận biết được Mật Tuyết Nhi, sau đó vừa sinh ra đã đi theo Mật Tuyết Nhi thì nó nhất định sẽ hoành hoành vô pháp vô thiên. Hiện

nay nó còn chưa hoàn toàn trưởng thành, một khi nó trưởng thành chắc chắn sẽ cường đại hơn gấp mấy lần!"

Hai nàng kinh hoàng, con quái vật đó còn có thể cường hoành hơn nữa sao?

Hiện tại bọn họ đơn đả độc đấu tuyệt không phải là đối thủ của nó, nếu như nó còn mạnh hơn thì trên đời này còn có ai có thể chế ngự được?

.....

Ma pháp di tích.

Thành bảo của Bành Thục Tư công quốc đã được tu sửa, tường thành giống như

cự long trải qua vạn năm đã được cải tạo như mới, cỏ dại đều bị phát quang sạch sẽ, bia đá cũng trở nên chỉnh tề, trong thạch lũy đã dọn dẹp thành một thạch đài rộng lớn, những bức tượng bị tàn phá đều đã được thanh lý, Dương Chính không muốn để cho Mật Tuyết Nhi xúc cảnh sinh tình mà nhớ lại những hồi ức bi thương.

Trên thạch đài, sáu cây cột đường kính 5 mét dựng lên, cấu thành một đại trận khổng lồ hình sao sáu cánh.

Lúc này, mấy ma pháp sư đang bổ sung tinh thạch cho đại trận, trên những cây trụ to lớn đều điêu khắc hoa văn ma pháp bằng mật ngân, hoa văn tán phát quang

mang đưa lực lượng từ ma pháp tinh thạch ào ạt nhập vào bên trong, cả bình đài rung động kịch liệt, lực mang tinh phát ra ánh sáng chói mắt, trong ma pháp trận, không khí dần dần bị uốn khúc, quang tuyến phản chiếu đều bị một hố sâu hút hết.

Chấn động kịch liệt liên tục 5 phút.

Trong trận trở thành một thế giới hắc ám, phẳng phất như đã tách riêng thành một thế giới khác.

Sau đó, nhiều phân tử chậm rãi tụ hội trong không trung, dần hợp thành hình người.

Hắc sắc dần dần tan đi, hình người càng lúc càng hiện rõ, chính là có 5 người.

2 nam 3 nữ... Dương Chính, Lai Qua Lạp Tư, Mạc Băng Vân, Nguyệt Như Tuyết, còn có cả Mật Tuyết Nhi.

Bình đài dần trở nên bình ổn, sau khi quang mang từ thạch trụ biến mất, năm người gương mặt mới lộ ra tình cảm của nhân loại, phảng phất như linh hồn mới trở về thể xác.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều im lặng, hôm nay họ đã thấy nhiều thứ rất thần kỳ, lúc này chỉ muốn nhìn thấy bí mật mà Dương Chính đề cập.

5 người đi xuống bình đài, những ma pháp sư đứng bên nhìn Dương Chính hành lễ.

Dương Chính dẫn đoàn người đi vào trong thành bảo, lúc này thành bảo không còn chút vẻ nào là từng trải qua khổ nạn tang thương, dấu vết năm tháng chỉ còn sót lại trong những góc khuất nhỏ khó mà phát hiện. Đi vào cổ bảo, tiếng người huyên náo vang lên, các loại thiết bị của thành bảo sau vạn năm lại được sử dụng trở lại.

Thành bảo là một thành trấn, năm xưa người của Bành Thục Tư công quốc đều ở nơi này, các loại kiến trúc vẫn còn tồn

tại.

Cửa hiệu, nhà dân, xưởng vũ khí, tửu điếm, chuồng ngựa, trường dạy ma pháp, trường dạy kiếm sĩ, thư viện... Dương Chính tuyển chọn những người kiệt xuất trong các loại nghề nghiệp đưa họ vào trong đó, để họ an tâm nghiên cứu, vì thời gian trong di tích chậm hơn bên ngoài, nên những người này có thể sử dụng thời gian hợp lý hơn.

Ngoài ra, đây cũng nơi bồi huấn ma pháp sư.

Thứ quý nhất trong di tích thực ra chính là đồ thư quán, nơi này ghi lại rất nhiều thành tựu huy hoàng của nền văn minh ma

pháp cổ.

Dương Chính cũng đang thí nghiệm, thử xem có thể đưa được nền văn minh này trở về nguyên vẹn hay không.

Trên đường đi tham quan, Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết cảm thấy hoa mắt, trong lòng rối loạn.

So với Kỳ tích hiệu thì nền văn minh từng huy hoàng vô kể này càng khiến họ trầm mê. Nhìn thấy khôi giáp 1 vạn năm trước, nhìn thấy bích họa đẹp đẽ thần bí, còn có thành bảo cổ xưa hoàng vĩ, những điều này chính là một thế giới hoàn toàn mới, có thể hấp dẫn bất kỳ ai.

Mật Tuyết Nhi có chút mệt mỏi, nhờ Lai Qua Lạp Tư đưa về nghỉ ngơi.

Dương Chính đưa hai nàng vào sâu trong thành bảo, đến chỗ tửu yến hoàng cung năm xưa.

Đến nơi này, thần sắc Dương Chính không còn nét thoải mái, mà biến thành ngưng trọng phi thường. Hai nàng cảm giác được nên đều im lặng.

Dương Chính chỉ lên bảo tọa trên đài cao, nghiêm túc nói: "Các nàng nên biết đây từng là một nền văn minh huy hoàng, lịch sử của nó có đến 1 vạn năm, đã vượt qua những gì xa xưa nhất mà lịch sử chúng ta từng ghi lại. Hai nàng có muốn

nhìn thấy nền văn minh huy hoàng 1 vạn năm trước không?"

Dương Chính rút trọng kiếm đeo bên người ra đưa cho hai nàng:"Các nàng xem đi, thanh kiếm này chính là đồ vật của nền văn minh đó, kỹ thuật luyện khí của họ hơn xa hiện nay, hơn nữa về phương diện ma pháp thì đại lục hiện nay quát ngựa cũng theo không kịp."

"Đến đây, hiện tại ta muốn cho hai nàng biết bí mật vì sao nền văn minh này lại biến mất."

Cuối cùng hắn cũng nói ra chân tướng sao?

Hai nàng tim đập dồn, họ sớm đã dự liệu Dương Chính sẽ vén màn bí mật này cho họ.

Từ đế quốc thương nghiệp đến Kỳ tích hiệu, từ không gian ma pháp đến di tích ma pháp cổ, bọn họ cũng biết Dương Chính rất cực muốn nói gì với họ, chứ tuyệt không phải là huênh hoang thể lực hùng mạnh.

Bọn họ rất hiếu kỳ, đồng thời có chút bất an đi theo Dương Chính vào mật đạo năm xưa Mật Tuyết Nhi từng trốn trong đó, đi tới phòng thực nghiệm ma pháp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 10: Biết nhau

T

hiên quang bảo kính được đặt trên một cái đài làm bằng mật ngân.

Dương Chính đi tới, quay đầu nhìn hai nàng: "Tất cả những gì hai nàng nhìn thấy đều rất đáng sợ, nhưng cũng rất chân thật, ta hy vọng hai nàng có thể an tĩnh xem hết, sau đó ta sẽ giải thích!"

Sau khi hai nàng trịnh trọng gật đầu, Dương Chính đưa tay đặt lên Thiên quang bảo kính, tức thì phòng thực nghiệm giống như thay đổi thành một

cảnh trí khác.

Chính là đại sảnh huy hoàng, còn là tửu yến tưng bừng...

Họ nhìn thấy Mật Tuyết Nhi, nhìn thấy cha mẹ chân chính của nó...

Đang lúc ca vũ thanh bình, đại nạn đột nhiên hàng lâm...

Ngư nhân khủng bố, tàn sát, máu tanh...

Tất cả đều chết, văn minh bị hủy diệt....

.....

Quang mang của Thiên quang bảo kính

biên mất, Dương Chính nhìn hai nữ nhân còn đang rơi lệ.

Mạc Băng Vân dù kiên cường nhưng lúc này cũng nắm chặt hai tay, không biết đang suy nghĩ gì mà hàm răng nghiến chặt. Nguyệt Như Tuyết vừa bị thương vừa sợ hãi, thấy Dương Chính đang nhìn mình, lẩm bẩm nói: "Đã phát sinh chuyện gì?"

Đoạn ký ức trong Thiên quang bảo kính quá mức chân thật, khiến cho người ta phảng phất như đang ở trong đồ trường đầy máu tanh.

Dương Chính đi qua, ôm vai hai nàng, lúc này họ quá kích động, quay lại ôm

chặt lấy hân, thân thể không ngừng run lên.

Một lúc lâu sau, hai nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Lòng ngực Dương Chính to rộng có lực, khiến cho hai nàng an tĩnh, Dương Chính nói: "Các nàng thấy rồi, Mật Tuyết Nhi chính là công chúa cuối cùng của nền văn minh đó, mẫu thân nó hy sinh tính mạng làm cho nó ngủ say một vạn năm, là ta dùng máu tươi để hoán tỉnh nó, nên sản sinh huyết mạch tương liên, vì vậy có thể coi như nó là con gái của ta."

"Nền văn minh cổ ma pháp này bị hải tộc hủy diệt, hai nàng biết mục đích phát

triển lực lượng của ta chưa?"

"Đó là vì hải tộc lại xuất hiện!"

Hai nàng run lên, đều ngẩng đầu nhìn hấn, kinh hãi nói: "Người nói gì?"

Nền văn minh cổ huy hoàng như vậy chớp mắt đã bị xóa tan, hai nàng vừa nhìn thấy cảnh chiến đấu ban nãy, cũng biết mẫu thân và phụ thân của Mật Tuyết Nhi có thực lực hơn xa họ nhưng vẫn không phải là đối thủ của ngư nhân, hiện giờ phải đối mặt với lực lượng có thể phá hủy thế giới, làm sao không kinh sợ cho được?

"Hơn 1 năm trước, Ma Huyền quần đảo

của Tinh linh tộc đã gặp phải hải tộc, kết quả toàn tộc tiêu thất, các nàng cũng đã thấy Lai Qua Lạp Tư, y chính là người cuối cùng của Tinh linh tộc."

Hai nàng sắc mặt tức thì biến thành trắng bệch.

A Tuyết run giọng nói:"Ca, bọn quái vật đó vừa xuất hiện, vậy chúng từ đâu tới?"

Dương Chính lắc đầu đáp:"Ta không biết, ta thậm chí còn không rõ động cơ chúng hủy diệt nền văn minh cổ. Với lực lượng của chúng, nếu như muốn chiếm cứ thế giới này thì căn bản không để cho nhân loại có cơ hội quật khởi. Nhưng mà, người cũng thấy đó, bọn ta có thể an

nhân đứng ở đây, nhân loại vẫn là bá chủ thế giới như trước."

"Sao lại như vậy?" Hai nàng đều trầm tư, ở trong lòng Dương Chính, họ không có gì phải sợ.

Hồi lâu sau, Mạc Băng Vân đột nhiên ngẩng đầu nói: "Lẽ nào chúng là công cụ của thần linh hiện xuống trừng phạt người đời?"

Trong thần thoại truyền thuyết, quả thật có thần thánh nổi giận hàng lâm nhân gian, hoặc gây thiên tai, hoặc để ác linh xuống hủy diệt nhân loại, nhưng truyền thuyết suy cho cùng vẫn là truyền thuyết, chưa có ai biết được chân tướng, hơn

nữa cái được gọi là thần linh cũng chưa từng xuất hiện trước mặt người đời.

Dương Chính tán thưởng: "Nàng có thể nghĩ tới điểm này cũng không dễ, ta cũng đoán rằng chúng là công cụ của một loại tồn tại cao cấp, nhưng ta không tin trên thế gian này có thần, ta chỉ hoài nghi là rốt cục tồn tại cỡ nào mới có thể sai sử được lực lượng khủng bố đến vậy. Chúng có năng lực chế ngự lực lượng này thì bản thân cũng chẳng khác gì thần."

Được hấn tán dương, Mạc Băng Vân thầm hoan hỉ, chợt định thần lại thấy mình đang ở trong lòng hấn, thân thể đều cảm nhận được khí tức nóng bỏng truyền sang.

Mạc Băng Vân trổng ngực đập dòn, muốn đẩy ra nhưng lại không nổi.

"Ca, huynh tích trữ lực lượng chính là để đối kháng loại tồn tại này sao?" Nguyệt Như Tuyết đột nhiên hỏi.

"Đúng!" Dương Chính ánh mắt lóe tinh quang: "Ta đã biết loại tồn tại này, hơn nữa hải tộc có thể xuất hiện bất cứ lúc nào thì không thể không chuẩn bị. Nhân loại tuy có nhiều khuyết điểm, tham lam, dã man, bạo ngược nhưng cũng có nhiều đức tính tốt. Vì những gì ta yêu quý, ta phải chuẩn bị, khi hải tộc cướp đường hủy diệt bọn ta thì ta tuyệt không bó tay chờ chết."

Dương Chính giọng nói đầy hào khí, khiến hai nàng đắm say.

Không có nữ nhân nào không thích anh hùng, Dương Chính phù hợp với ảo tưởng của nữ nhân, hấn trẻ tuổi, anh tuấn, sức lực mạnh mẽ, hơn nữa còn có khí chất tính cách quyết đoán.

"Ca, ta đi cùng huynh, ta không để huynh chiến đấu 1 mình, lần này huynh đừng hòng bỏ rơi ta." Nguyệt Như Tuyết ôm chặt lấy Dương Chính, phảng phất như muốn dung nhập vào cơ thể hấn.

Mạc Băng Vân ngẩng đầu nhìn gương mặt đường nét rõ ràng của Dương Chính,

lúc này ánh mắt hắn kiên nghị thâm thúy, phẳng phất như một cái lốc xoáy cuốn hút tất cả những thứ bên ngoài.

Nàng đột nhiên nhón chân, hôn nhẹ vào mặt Dương Chính, Dương Chính ngạc nhiên cúi đầu nhìn gương mặt e thẹn của nàng, chỉ là lúc này nàng dừng cảm đối mắt nhìn hắn, sau khi nhìn thấy dũng khí tử chiến với hải tộc của Dương Chính, Mạc Băng Vân đột nhiên bỏ hết những gì chướng ngại, nàng yêu thích tính cách bất khuất và kiệt ngạo của hắn, yêu thích tinh thần không sợ gì của hắn.

Cho dù có chết thì nàng cũng ở cùng với hắn.

"Ta vĩnh viễn sẽ ở bên ngươi..."

.....

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết đều yêu cầu ở lại di tích để giúp Dương Chính huấn luyện quân đội.

Họ đều là kiếm sĩ thiên tư xuất chúng, hơn nữa lại đột phá vào Thánh vực, trên đời này nếu muốn tìm lão sư kiếm thuật nào giỏi hơn thật sự là khó thể.

Dương Chính không giấu diếm bọn họ, hướng gì họ đều bị nền văn minh này thu hút, hai nàng một năm trước đã đáp nhập Thánh vực, kiếm thuật khó thể tiến thêm, nhưng trong di tích có nhiều phương

pháp tu luyện ma kiếm sĩ, giúp họ tìm ra 1 con đường khác, nếu như có thể dung hợp được ma pháp và đấu khí thì có thể đột phá bình cảnh Thánh vực.

Hai người tuyệt không thể bỏ qua cơ hội tiến thêm một bước, một nhóm Ảnh tử bộ đội do Dương Chính tuyển chọn theo hai nàng học tập kiếm thuật, vì chúng đều là nhân viên tình báo, yêu cầu tố chất thân thể rất cao, vì vậy ma pháp đối với chúng chỉ là thứ yếu. Lần này, Cửu Hào không ngờ cũng nằm trong số đó.

Thiếu niên này trong một năm tốc độ trưởng thành vô cùng nhanh chóng, đã trở thành nhân vật đầu lĩnh của Ảnh tử bộ đội.

Dương Chính và hai nàng ở đó hơn 1 tháng.

Lúc hấn quay lại Nam đại lục thì thời gian bên ngoài đã gần hết 1 năm.

Mạc Băng Vân và A Tuyết vẫn còn bế quan, Dương Chính đi ra xử lý một vài việc cần thiết, hôm nay ở Nam đại lục, hấn chỉ mới bắt đầu giai đoạn phát triển, chưa đến lúc tọa hưởng kỳ thành, còn rất nhiều chuyện Dương Chính phải tự thân đi.

Mùa nước lũ tháng 8 đã đến, khiến cho xưởng đóng thuyền càng thêm bận rộn.

Nhưng chế tạo thiết giáp thuyền hao tổn lượng sắt thép rất lớn, hơn nữa thời đại này kỹ thuật luyện kim còn kém cỏi, Đào nguyên lại ở quá xa Nam đại lục, nước xa chẳng thể nào giải được cơn khát trước mắt. Lượng sắt thép tồn trữ đã gần hết, quặng mỏ lại là trọng quang quân sự của các nước, trước giờ đều nghiêm cấm xuất khẩu, đối mặt với tình hình này, Đào nguyên đã bó tay không còn cách nào.

Dương Chính trái lại không hề để ý đến xưởng đóng thuyền đình công mấy tháng, nhưng những tài đoàn lớn bỏ cổ phần vào trong đó lại không chịu bỏ qua con gà đẻ trứng vàng này, bọn họ thi nhau phái những thương nghiệp đoàn đội chuyên nghiệp nhất đi tìm kế sách.

Sau khi lựa chọn quặng mỏ các nước, cuối cùng họ quyết định liên hệ với Uy Cổ Lan quận của Vệ Nhung quốc.

Nơi này có 3 dải quặng mạch lớn nhất đại lục, xưa nay vốn là của tư nhân, hơn nữa Vệ Nhung quốc cũng không quá nghiêm khắc trong việc xuất khẩu thành thiết như các nước khác.

Cho dù Uy Cổ Lan quận trị lý thủy hoạn rất tốt nhưng đến tháng 8 thì các dòng chảy của những con sông lớn như mạng nhện giao nhau, cả quận trở nên giống như một quốc gia đầm lầy, nơi này vốn là địa phương rất phát đạt về vận tải đường thủy, lúc lũ dâng lên rừ việc dùng thuyền

vận chuyển ra thì chẳng còn cách nào khác. Thiết giáp thuyền chính là lựa chọn tốt nhất, vì vậy việc đàm phán với Uy Cổ Lan quân ngay lập tức được đưa vào chương trình nghị sự.

Dương Chính nhìn thấy báo cáo cũng không nói gì.

Kèm theo việc buôn bán Thiết giáp thuyền thì kế hoạch phát triển tình báo cũng được triển khai. iMấy tháng nay hãn có được khá nhiều tin tức, nhất cử nhất động của Vệ Nhung quốc hãn đều biết rõ. Lại thêm hãn rất quen thuộc với Uy Cổ Lan, nơi đó từng là lãnh địa của hãn, Vệ Nhung quốc cũng là nơi hãn ở đó lâu nhất.

Bề ngoài Vệ Nhung quốc rất yên bình, nhưng bên trong ám lưu cuộn chảy.

Quyền lực của quân hệ Tây Nam càng lúc càng lớn, khiến cho Thụy Thu giống như đang ngồi trên thảm gai.

Dương Chính không giống như dân chúng bình thường, hắn có thể nhìn ra nội dung ẩn sâu trong những tin tình báo sơ sài, hắn vốn xuất thân từ chính trị, lại có điển tích của mấy ngàn năm lịch sử địa cầu, đối với tình huống hiện giờ vô cùng quen thuộc.

Loạn An Lộc Sơn, Khang Hy bình Tam phiên trong lịch sử địa cầu cũng đều là

vì chính quyền địa phương lớn mạnh quá mức mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 11: Tiến nhập Uy Cổ Lan

T

ây Nam quân hệ ý mình già lão nên có tính độc lập lớn, trước đây không coi quyền lực trung ương ra gì, chỉ là năm xưa có nghị hội của lão hồ ly Tiểu Ân kèm chế nên không thể tung hoành thái quá, hôm nay Nghị hội bị phế bỏ, thế lực kèm chế duy nhất không còn, Tây Nam quân hệ không bành trướng mới là lạ.

Tình huống này năm xưa Dương Chính từng phân tích cho Thụy Thu, hẳn tin rằng nữ nhân thông minh này tuyệt không thể không hiểu.

Uy Cổ Lan là đầu mối then chốt, cũng là trọng trấn kinh tế quân sự, vị trí lại ở chỗ nhạy cảm, ở chỗ giáp giữa chính quyền trung ương và Tây Nam quân hệ, nếu như không bị tranh giành mới là lạ.

Dương Chính đưa tay bóp nhẹ mi tâm.

Trong đầu hần hiện lên một bóng dáng mỹ nữ phong cách rất đặc biệt.

"Tỷ tỷ" của hần!

Năm xưa ba nước liên hợp mật mưu trừ diệt hần, hần vốn đã dự liệu từ trước, thậm chí còn ẩn ước tự đặt mình vào trong thế cục đó, vì vậy hần biết Vệ

Nhung quốc đã dấu diêm Thụy Thu, sau khi hắn "chết" đi thì từ phản ứng của Thụy Thu cũng có thể hiểu được nàng đối với hắn vừa thương tâm vừa giận dữ.

Cũng vì thế nên Ma thần quân hệ của Vệ Nhung quốc ngày càng hùng mạnh, tín ngưỡng của dân chúng đối với Ma thần tướng quân cũng được đẩy lên cao.

Ma thần quân hệ hiện nay là một quân hệ duy nhất trong Vệ Nhung quốc có thể chống lại được Tây Nam quân hệ, Thụy Thu chính là y trượng vào chi quân hệ này để chiến đấu với Tây Nam quân hệ.

"Thụy Thu..." Dương Chính khẽ lâm bầm, rốt cục hắn đã hạ quyết tâm.

.....

Một chiếc thiết giáp thuyền di chuyển trong mưa giữa con sông uốn khúc lớn nhất Uy Cổ Lan.

Trên sàn thuyền, một người toàn thân mặc áo khoác màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn về phía Uy Cổ Lan đang chìm trong mưa gió.

So với mấy năm trước thì Uy Cổ Lan lúc này đã không còn cảnh tượng hoang lương xơ xác, cho dù mưa rơi theo lũ định kỳ rất lớn nhưng đại lượng nước mưa đều hình thành những dòng sông nhỏ, sau đó hội tụ về sông lớn, ào ạt chảy

vào hồ nước lớn bên dưới.

Hơn nữa trong quận còn kiến tạo 8 đập chứa nước diện tích rộng lớn, có thể chứa được thể tích nước lớn gấp mấy lần trước đây.

Theo quy hoạch thành trấn, nhà cửa của dân chúng đều được trắc địa, xây dựng ở những chỗ cao, lại dùng xi măng xây đắp nên kiến trúc càng thêm kiên cố, cho dù lũ quét định kỳ 3 năm thì cũng không khỏi tránh được tổn hại, bất quá so với năm xưa thủy đạo hoành hoành, Uy Cổ Lan điêu tàn hoang phế thì những tổn thất nhỏ nhoi này thật sự không đáng kể.

Thỉnh thoảng lại có thuyền qua lại trên

sông, nhìn thấy thiết giáp thuyền đều vội vàng né tránh.

Thiết giáp thuyền đi thẳng tới Tiêu Lan, đó chính là cảng khẩu lớn nhất Uy Cổ Lan hiện nay, cũng là trọng địa quan trọng nhất để xuất khẩu thành thiết.

Thiết giáp thuyền đậu ở cảng khiến cho vô số người Tiêu Lan chăm chú quan sát.

Còn có cả những tên thích nói khoác: "Người xem, đó là chính thuyền đội của Đào nguyên, nghe nói loại thuyền này đã bán khắp đại lục, người có loại cương thiết đại thuyền này mới có tư cách tự xưng là thương đội lớn."

Dân chúng nhìn thấy chiếc thuyền bằng cương thiết khác hẳn với thuyền chế bằng gỗ, ngạc nhiên hỏi nhau: "Vì sao cương thiết có thể nổi trên mặt nước, chúng không bị rỉ sét sao?"

Không ai có thể trả lời, đây cũng chính là nan đề khiến các xưởng đóng thuyền khác nhúc ọc mà không giải quyết được, vì vậy nên thiết giáp thuyền của Đào nguyên mới có thể nổi danh toàn đại lục, có thể kinh doanh độc quyền.

Trong đám người đó cũng có phú hào kinh doanh quặng sắt nhìn thấy thiết giáp thuyền kiên cố to lớn liền hạ quyết tâm mua một chiếc.

Một đoàn người từ trên thiết giáp thuyền đi xuống, những người này thân thể cao lớn cường tráng, hơn nữa còn được huấn luyện, bì giáp và đao kiếm trên người nhìn là biết không phải là loại binh khí thông thường, hơn nữa trong lúc đi đứng rất có phong thái quân nhân.

Bọn phú hào Tiêu Lan đứng ở cảng khẩu nghênh tiếp những người này, dẫn vào trong thành.

Ở trên một chiếc xe ngựa, Hải Đồ Lạp hầu tước và hội trưởng Tiêu Lan thiết khí hội Bạch đầu ông Cát Tư nói chuyện rôm rả. Tên "tiểu nhân" ngày xưa nhờ vào đấu tranh nội bộ không ngờ đã nắm giữ được Thiết khí hội, đủ thấy hẳn không phải là

thằng ngốc không có đầu óc, chỉ biết hung hăng đầu đá như bê ngoài.

Diện tích của Tiêu Lan khuếch đại gấp đôi mấy năm trước, đường lớn lát đá xanh đủ để sáu chiếc xe cùng đi, hai bên đường đều có những tiệm rèn phát ra âm thanh đinh đang vang dội, cho dù lúc này trời đang mưa rơi nhưng vẫn không che dấu được cảnh tượng nhiệt hỏa bốc trời, quặng sắt chính là ngành nghề làm ăn mang lại lợi nhuận rất lớn, trừ phi xảy ra tình huống bất khả kháng thì không có ai muốn đình công.

Bạch đầu ông Cát Tư ân cần giới thiệu những cảnh tượng bên đường cho Hải Đồ Lạp hầu tước.

Danh tiếng của Đào nguyên thương hành hiện đã lan truyền khắp các nước, đặc biệt là thiết giáp thuyền xuất thế, Đào nguyên được người đời gọi là Thuyền vương. Hải Đồ Lạp hầu tước hôm nay đã là nghị viên của Hạo nhiên thương nghiệp, là người đại diện duy nhất đối ngoại của Đào nguyên nên càng được những tài phiệt các nước tôn kính.

Bạch đầu ông Cát Tư tự nhiên biết được đại danh của hắn.

Nghe nói hắn cần tới Uy Cổ Lan để buôn bán lớn, y vốn trước giờ chưa tìm được cách nào xâm nhập vào sinh ý của thiết giáp thuyền, hiện nay đã có thể đặt chân

vào liền vui mừng đến phát cuồng.

Hai người vừa đi qua một góc đường, chợt tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên.

Một chi kỵ binh từ phía đường đối diện phóng tới, bọn chúng dù đang ở trong thành nhưng vẫn không giảm tốc độ, khiến cho cả đường gà bay chó chạy.

Nhìn thấy quân phục của chúng, Cát Tư thâm mắng, gọi mã phu tránh đường.

"Hu..." Kỵ binh dừng lại bên đội xe ngựa của Bạch đầu ông, tên kỵ binh trưởng quan đứng đầu tay cầm trường tiên cũng không xuống ngựa, chỉ đảo mắt nhìn về phía xa đội của Bạch đầu ông.

Cát Tư cười nói: "Thì ra là Lan Đặc đội trưởng, sao hôm nay trời mưa lớn mà vẫn đi tuần vậy? Thực sự là cực khổ rồi, Phúc Lan Khắc, mau mời Lan Đặc đội trưởng và huynh đệ vào Mộng Trà lâu trong thành uống trà sưởi ấm!"

Phúc Khắc Tư quản gia liền xuống xe, lấy một bao kim tệ trong lòng ra đưa tới.

Lan Đặc cũng không khách khí, hẩn nhìn về phía những hộ vệ phía sau Hải Đồ Lạp, mắt nhướng lên, lộ một tia hàn quang: "Những người này là ai? Lại mặc khôi giáp, đeo đao kiếm, xem ra không phải người tốt, không biết Uy Cổ Lan đang giới nghiêm hay sao?"

Hải Đồ Lạp không chờ Cát Tư lên tiếng đã vòng tay nói: "Vị trưởng quan này, ta là đại chương quỹ Hải Đồ Lạp của Đào nguyên thương hành, hôm nay vừa đến Tiêu Lan, chính là muốn làm ăn với Cát Tư hội trưởng."

"Đào nguyên, Hải Đồ Lạp..." Lan Đặc thấp giọng lầm bầm: "Nghe cũng khá quen tai."

Một tên quân sĩ đi tới, nói nhỏ vào tai hắn.

Lan Đặc ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Hải Đồ Lạp lạnh lùng nói: "Thì ra là Thuyền vương đại giá, bất quá chỉ là

người làm ăn, thủ hạ sao lại ăn mặc như vậy?"

Hải Đồ Lạp ngạc nhiên, cười nói: "Ta không biết Uy Cổ Lan có quy củ này."

Cát Tư dàn hòa: "Lan Đặc đội trưởng, Hải Đồ Lạp hầu tước và thương đội hôm nay mới đến Uy Cổ Lan, không biết tình huống nơi đây."

"Hiện tại đã biết rồi, toàn bộ vũ khí đều phải bị tịch thu." Lan Đặc vung tay, mấy kỵ sĩ theo sau hắn liền xuống ngựa.

Hải Đồ Lạp hầu tước sắc mặt tức thì biến thành âm trầm, ánh mắt bất thiện nhìn Cát Tư.

Cát Tư đầu toát mồ hôi lạnh, đại tài chủ này hôm nay vừa đến, lại bị con mẹ nó những tên không có nhân lực đặc tội.

Y nhanh chóng xuống ngựa, đi tới giữa mấy tên kỵ binh và hộ vệ Đào nguyên lớn tiếng nói: "Lan Đặc đội trưởng, họ là khách thương, không cần phải làm vậy."

Lan Đặc cười lạnh: "Cát Tư, người bất quá chỉ là hội trưởng thương hội, có tư cách gì mà ở đây hoa tay múa chân?"

Cát Tư tức đến sắc mặt phát xanh, giận đến mức muốn xông lên.

"Thôi được, đưa vũ khí cho họ!" Hải Đồ

Lập đột nhiên quát lớn.

Những hộ vệ Đào nguyên đều tháo vũ khí, ném xuống đất.

Lan Đặc cười ha hả, bảo thủ hạ đi gom hết vũ khí rời đi.

Cát Tư nhìn theo chúng, bực tức nhỏ một bãi nước bọt.

Y leo lên xe, nói với Hải Đồ Lạp với vẻ biết lỗi: "Thực sự xin lỗi, hầu tước tiên sinh, lại để xảy ra chuyện thế này."

Hải Đồ Lạp mặt không chút biểu tình hỏi: "Bọn chúng là ai? Sinh ý của Đào nguyên bọn ta trải khắp đại lục, chưa

từng gặp phải tình huống này."

"Chúng không phải nhằm vào ông, mà nhằm vào ta." Cát Tư nói: "Bọn người này đến từ Cự Mã tỉnh để phòng vệ... Bọn chúng..."

Cát Tư đột nhiên im bật, lắc đầu: "Thôi, đừng nhắc tới chuyện này, vũ khí bị tịch thu ta nhất định sẽ rèn một loạt vũ khí tinh lương khác bồi thường cho các vị. Ta đã bày sẵn yến tiệc trong thành, chỉ bằng bọn ta đến đó trước."

.....

Sau khi dự yến tiệc xong, Đào nguyên thương đội đi vào một trang viện do Cát

Tư chuẩn bị sẵn.

Hải Đồ Lạp say rượu bảo hai hộ vệ đưa vào phòng, thị nữ do Cát Tư phái tới đều bị chặn lại bên ngoài.

Sau khi quan sát gian phòng, vẻ say sưa trên mặt Hải Đồ Lạp tan biến, hắn đứng dậy, thần sắc cung kính mời một tên hộ vệ đến ngồi.

"Phổ Lợi Mã Tư đại nhân..."

Tên hộ vệ bỏ áo khoác ra, không ngờ lại là Dương Chính đã dịch dung.

Hải Đồ Lạp mang trà tới cho hắn, Dương Chính khoát tay ra ý bảo hắn ngồi xuống.

Hải Đồ Lạp thấp giọng hỏi: "Đại nhân, vì sao vừa rồi ngài lại ra ám hiệu cho bọn ta bỏ vũ khí, ta xem ra Cát Tư sẽ ra mặt, hà tất phải để binh sĩ chịu nhục."

"Nơi này có ẩn tình, bọn ta tới đây để làm ăn, tịnh không nên ham tranh đấu." Dương Chính nói, ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Một lát sau, hắn nói tiếp: "Hải Đồ Lạp, mua cho ta một bộ y phục bình thường, mấy ngày ở đây đều do người chủ trì đàm phán với Cát Tư, điểm này giao cho người là nắm chắc nhất."

"Đại nhân, ngài muốn đi sao?"

"Ta còn có việc quan trọng hơn." Dương

Chính nói xong đứng dậy, vỗ vai Hải Đồ
Lập rồi đi ra cửa...

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 15 - Chương 12: Thần y

D

ương Chính còn đang nhìn về tường thành phía xa thì đã có một đạo binh sĩ từ cổng thành tiến ra.

Trên quan đạo thỉnh thoảng lại có một nhóm kỵ sĩ mang thương cầm kiếm phóng qua, không ngờ cục thế Uy Cổ Lan lại trở nên tồi tệ đến vậy.

Hắn mang một túi vải lên lưng, đi tới cổng thành, lúc này gương mặt hắn đầy vẻ tang thương, dịch dung thuật đã biến hắn thành một lão già năm sáu mươi tuổi.

"Đứng lại! Kiểm tra!"

Binh sĩ ở cổng thành cản hẳn lại.

Dương Chính cất giọng trầm đục nói: "Quân gia, lão hủ là y quan, đến đây để coi bệnh cho đứa cháu."

Vì Dương Chính thân hình cao lớn nên tên binh sĩ đó phải ngược đầu lên quan sát hẳn, y bực bội dùng thương đâm vào túi vải quát: "Lão già, mở bao ra!"

Dương Chính "run rẩy" mở túi vải ra, bên trong có một ít ngân tệ, còn có mấy bao thuốc và sáu khối thịt trâu sấy khô vuông vức.

Tên binh sĩ này ánh mắt sáng lên, đi tới chụp lấy một miếng thịt trâu, nhìn về phía sau cười nói: "Hắc, các huynh đệ, có thịt này, mấy ngày nay miệng đã nhạt như nước ốc rồi!"

Tức thì bốn năm tên binh sĩ chạy tới, giật lấy túi vải trong tay Dương Chính, ăn sạch thịt trâu, cả mấy đồng ngân tệ cũng không bỏ qua, còn mấy bao thuốc thì vắt sang một bên. Dương Chính mấp máy môi, nhưng không nói gì, chỉ lượm mấy bao thuốc lên.

Mấy tên binh sĩ vừa nhai vừa nói: "Thiếu chút rượu, phải như có thêm hồ rượu thì hay biết bao!"

"Đúng vậy, có thịt mà thiếu rượu."

"Không ngờ lão già này có thịt khô ngon như vậy." Một tên binh sĩ vừa ăn vừa nói.

Dương Chính nói: "Quân gia, lão hủ có thể vào thành không?"

"Không bằng để cho lão già này vào thành mua rượu cho ta." Một tên binh sĩ kia mắt cũng sáng lên.

"Lão hủ không có tiền."

"Con mẹ ngươi, không thức thời!" Một tên binh sĩ dùng sức đẩy mạnh, Dương

Chính sao có thể chịu được khuất nhục này, hấn vung tay chụp lấy tay y.

Tên binh sĩ này đau đớn rú lên, mấy tên binh sĩ kia liền xông tới, vung thương muốn đâm vào Dương Chính.

"Dừng tay!"

Một chi kỵ binh từ trong thành xông ra, dừng lại ngay cổng, người dẫn đầu hiên ngang mạnh mẽ, vung chiếc roi ngựa trong tay cuốn mất binh khí từ tay một tên binh sĩ.

Người đến không ngờ lại là một đội nữ kỵ sĩ, áo choàng màu đỏ, khuôn ngực đầy đặn có đính huy hiệu hình ác ma.

"Lại là mấy con mụ này... Á!"

Tên lính vừa mắng ngay lập tức bị đánh trúng 1 roi, mấy nữ kỵ sĩ phía sau thấy thế liền rút kiếm xông lên, bọn binh sĩ nhếch nhác bỏ chạy, còn hung hăng mắng: "Có giỏi thì chờ ở đó, lão tử sớm muộn gì cũng giết hết các ngươi!"

"Lão nhân gia, còn không mau đi?"

Nữ kỵ sĩ nhìn Dương Chính đang "ngơ ngẩn" cất tiếng kêu.

Dương Chính liền đáp lời, chạy vào trong thành. Lúc này, quân doanh gần cổng thành có một nhóm binh sĩ đông đúc

xông ra, bọn nữ kỵ sĩ thấy thế địch đông quá không dám dừng lại, giục ngựa chạy vào trong.

Nữ kỵ sĩ đi đầu nhìn thấy Dương Chính bước thấp bước cao chạy hốt hải, sợ hãi bị binh sĩ đuổi kịp, liền phóng ngựa đến gần kêu lớn: "Lão nhân gia, lên ngựa!"

Nàng ta đưa tay ra, Dương Chính biết nàng có hảo ý, liền chụp tay nàng, sau đó nàng ta kéo hắn lên ngựa, không ngờ nữ kỵ sĩ này sức lực khá mạnh, Dương Chính thuận thế nhảy lên lưng ngựa, ôm lấy eo nàng, nữ kỵ sĩ quát mạnh roi, thót ngựa tức thì phóng nhanh.

"Lão nhân gia thân thủ cũng không tệ a!"

Truy binh phía sau đuổi tới nhưng nữ kỵ sĩ này vẫn nhàn nhã nói chuyện với Dương Chính, hiển nhiên tình huống này không phải xảy ra lần đầu tiên.

Dương Chính ôm lấy vòng eo thon gọn hữu lực của nàng, cười ha hả nói: "Lúc còn trẻ ta đã từng tòng quân."

"Thảo nào, lão nhân gia, lần tới ông nên đi cổng Nam, nơi đó do bọn ta khống chế, tất sẽ không làm khó ông."

"Một tòa thành sao chia thành hai bên quân đội quản lý? Còn bọn binh sĩ đó là ai mà hoành hoành ngang ngược như thế?"

"Quân Tây Nam, trước giờ chúng luôn cho mình là cao nhân, kỳ thật chỉ là rác rưởi." Nữ kị sĩ vừa giục ngựa vừa thao thao bất tuyệt.

"Còn các cô?"

"Lão nhân gia, ông không biết bọn ta sao?" Nữ kị sĩ ngạc nhiên.

Dương Chính đáp ứng nói:"Ta từ Hạo nhiên liên minh đến đây, nơi này vốn là cố hương nhưng đã lâu chưa về, ta ở Hạo nhiên liên minh sinh nhai nhờ vào nghề y."

"Bọn ta là đệ tứ phiên doanh, đệ tam quân của Ma thần quân, đại danh Ma

thần tướng quân chắc ông đã nghe qua?"
Nữ kỵ sĩ uốn ngực kiêu hãnh nói.

"À, ta có nghe qua..."

Vì tuần mã đang chạy, đường đi lại không tốt, vó ngựa đột nhiên trật đi, tay của Dương Chính trượt lên ngực nàng ta, vô ý bóp nhẹ, hắn cảm thấy bộ ngực nàng đàn hồi vô kể.

Nữ kỵ sĩ liếc mắt nhìn hắn, cũng không trách gì, nói cho cùng đối phương cũng là một lão già.

Hơn nữa hắn cũng không cố ý, lại thêm bọn họ là tử muội trong quân, cũng không lấy làm phiền. Dương Chính thầm kêu

đắc tội, bỏ tay xuống nói: "Ta thấy đã bỏ rơi được chúng, không bằng để cho lão hủ xuống đây."

"Ông thật sự là y quan?" Nữ kỹ sĩ giảm tốc độ, nhìn hắn hỏi.

"Đúng vậy."

"Vậy ông theo ta đi tới quân doanh, mấy ngày trước mấy tỷ muội xung đột với Tây nam quân hệ nên bị thương, tiện đường ông xem giúp."

Dương Chính không có lý do gì để từ chối, đành phải gật đầu.

Nữ kỹ sĩ đưa hắn tới một tòa nhà lớn, sau

khi xuống ngựa, hai người vừa đi vừa nói chuyện: "Lão nhân gia, còn chưa biết tên họ của ông?"

"À, gọi ta là Diệp Chính là được!"

"Diệp Chính?" Nữ kỵ sĩ chợt dừng bước, nhìn chăm chú vào Dương Chính, ánh mắt đầy vẻ cổ quái.

"Tên của ông lại giống với Ma thần tướng quân!"

"Trùng hợp thôi, ha ha!" Dương Chính cười nói: "Tiểu cô nương, cô tên gì?"

"Thụy Lê Táp Á, ông gọi ta là Thụy Lê là được!"

Dương Chính mỉm cười, quan sát xung quanh, khu nhà này rộng lớn phi thường, chuồng ngựa ở một bên, mấy nữ kỵ sĩ đang tắm cho ngựa, còn có một số đang luyện kiếm, nhìn thấy Thụy Lệ thì thấy đều thi lễ.

Đi vào bên trong, tình cảnh các nữ binh bị thương trần trụi hiện ra trước mắt Dương Chính.

Vì Dương Chính niên kỷ đã cao, lại thêm Thụy Lệ cũng giải thích trước nên họ không hề trốn tránh.

Dương Chính cũng nhìn thấy vài người quen, năm xưa hắn từng làm lĩnh chủ Uy

Cổ Lan, họ đã làm thân vệ cho hấn, cũng là thành viên thủy đạo của Hồng nương tử.

Thụy Lệ đẩy vệt cánh cửa ở cuối hành lang phía đông, Dương Chính vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc.

Mười mấy nữ binh nằm trên một dãy giường, mấy người này bị trọng thương, không thể dậy nổi, vừa rồi bên ngoài là những người bị thương nhẹ đã được băng bó, có thể thấy làn xung đột này kịch liệt cỡ nào.

Dương Chính đi tới một cái giường đầu tiên, giở mền đắp trên người nữ binh ra.

Nữ binh này lưng và vai bị trúng một tiễn, nằm sấp trên giường đến giờ có thể vết thương đã bị viêm, hiện tại đang phát sốt. Dương Chính lại giở quần lót của nàng ra xem thử, quả nhiên ở đó đang mưng mủ, hắn rút tiểu đao ra hơ trên lửa nói: "Gắng chịu một chút!"

Hắn dùng đao cắt phần thịt thối rữa đi, cho đến khi máu chảy ra không còn mủ mới thôi, nữ binh toát mồ hôi lạnh, cắn chặt khăn, thân hình run rẩy nhưng không hề kêu la.

Dương Chính ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, lấy thuốc đắp lên, băng bó cẩn thận, rồi nắm cổ tay nàng ta truyền vào một đạo dị lực hắn có từ Ba Bể. Năm xưa nhờ vào

dị lực của Ba Bử cải tạo thân thể nên hẳn nhiều lần vùng vẫy thoát được tử vong, Dương Chính biết rõ dị lực này đối với liệu thương có hiệu quả rất tốt.

Nữ binh dần dần cảm thấy bớt đau, bắt giác ngủ thiếp đi.

Dương Chính đắp chăn cho nàng ta, nhìn Thụy Lệ nói: "Ngủ một giấc thì sẽ khỏe thôi!"

Thụy Lệ đi tới nhìn thấy nữ binh này hô hấp bình thường, gương mặt cũng đã có huyết sắc, mắt lộ vẻ mong chờ nhìn Dương Chính: "Ông thật là thần y."

Thời đại này trình độ y học rất thấp kém,

rất nhiều binh sĩ không chết trên chiến trường nhưng bị vết thương nhỏ làm độc mà chết. Dương Chính có thể nhanh chóng ổn định vết thương nặng như vậy, có xưng là thần y cũng không có gì quá đáng.

Dương Chính mỉm cười, đi sang giường thứ hai.

Thụy Lệ đứng bên quan sát, thỉnh thoảng lại giúp hắn đưa khăn, đưa thuốc tới. Mất hết nửa ngày thì những người bị trọng thương đều được cứu trị xong xuôi. Thụy Lệ lúc này tin chắc Dương Chính là thần y, y thuật và sự chuyên chú của hắn khiến nàng khâm phục, nhiều nữ binh bị thương ngay ngực, ngay đùi nhưng

Dương Chính lúc trị liệu vẫn không hề lộ vẻ gì khác lạ, Thụy Lệ thấy thế càng cảm thấy hắn là một lão nhân đáng kính.

Nếu như biết được bình phẩm của Thụy Lệ về mình thì Dương Chính nhất định sẽ rất hổ thẹn, hắn chỉ biết một vài cách trị liệu đơn giản, còn như diệu thủ hồi xuân thì chỉ là nhờ vào dị lực trong cơ thể hắn mà thôi.

Thụy Lệ kéo tay Dương Chính đi ra cửa, giới thiệu với một nhóm Ma thần nữ kỹ sĩ rằng nàng ta đã tìm được một thần y.

Nhất thời, vô số nữ kỹ sĩ biết tin đều vây quanh Dương Chính, hơn nữa vì thấy hắn niên kỷ khá cao nên họ cũng không e ngại

gì, phô bày thân thể, để lộ vết thương cho hắ¹n xem, trái lại Dương Chính có chút ngượng ngùng, nhưng hắ¹n lại không thể nào nói cho họ biết mình thật ra không phải là lão nhân, hơn nữa còn là một nam nhân đang tuổi sung sức nhất..

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 13:

Mai phục

T

hần y, xem giúp ta cánh tay!"

"Thần y, còn đùi của ta nữa!"

"Thần y, mấy ngày nay ta có nguyệt sự, bụng rất đau, có biện pháp nào bớt đau không?"

Dương Chính mồ hôi lạnh toát khắp người.

May mà được Thụy Lệ giải vây, bằng không Dương Chính đã thở không ra hơi.

"Thần y, ánh mắt của ông thật mê người, giống như màu mắt của Ma thần tướng quân trong truyền thuyết, lúc còn trẻ chắc rất được nhiều nữ nhân hoan nghênh." Thụy Lệ đưa cho Dương Chính một cốc nước, nhìn thấy tròng mắt màu đen của hắn thì toát lên vẻ sùng bái và yêu thích.

Đổi mặt với lời khen ngợi đơn thuần không chút tâm cơ này, Dương Chính chỉ còn biết cười khỏ.

Bọn họ nhiệt tình lưu Dương Chính lại ăn trưa, sau đó mấy người trọng thương đều tỉnh lại, hơn nữa miệng vết thương cũng đã khép miệng, cả tòa nhà lớn đều cất lên vô số tiếng hoan hô, Dương Chính trở

thành người được nữ nhân quốc này hoan
nghênh nhất.

Bọn họ quân lấy Dương Chính không cho
hắn đi, đến chiều lại có một đội nữ kỵ sĩ
đến khiêu chiến với quân hệ Tây Nam.

Theo như họ nói thì có thần y ở đây, họ
có thể phóng tâm đánh một trận với Tây
Nam quân hệ.

Dương Chính cũng không biết phải làm
sao.

Tối đến, những nữ kỵ sĩ trở về hoan hỉ
vô cùng, miêu tả trận đánh ban chiều rất
sinh động, hôm nay bọn họ phát huy hơn
mức bình thường, đánh bại cả một trung

đội của đôi phương, còn Dương Chính lại ra tay trị thương cho những nữ binh.

Đến giờ Dương Chính đã khiến cho các nữ binh hoàn toàn khâm phục, y thuật của hắn quá kinh người, thương thế nặng đến đâu chỉ cần qua tay hắn thì ngủ một giấc sẽ hồi phục.

Có được tòa bảo sơn này, bọn nữ binh mắt sáng lên, đâu chịu để cho hắn đi, bọn họ nói bóng nói gió, dò hỏi biết được Dương Chính hắn không có gì để lo, chỉ là ngẫu nhiên về quê nên càng thêm quân quít lấy hắn, mỗi ngày đều dùng hết tâm tư chiêu đãi, có nữ binh nghịch ngợm thậm chí còn đòi nhận hắn làm gia gia, muốn Dương Chính lưu lại bên mình.

Thời loạn thế này, trong quân có một thần y diệu thủ hồi xuân thực sự quý giá vô cùng, mỗi một lần xung trận đều có thể khiến cho thương vong giảm xuống thấp nhất, cũng khiến cho họ dũng cảm hơn.

Dương Chính đã không muốn bạo lộ thân phận, ở lại nơi này thì có thể có được nhiều tin tức hơn, vì vậy hẩn tạm thời ở lại đây.

Mỗi ngày y phục thay ra đều có người giặt, ăn cơm có người đưa tới, chỉ cần ngồi xuống thì đã có 4, 5 cô nương bưng rót tận miệng, trừ việc giả trang làm lão già, chịu khổ nhân nhin dụ hoặc hương diễm thì những ngày này thực sự còn hơn

cả thiên đường.

Dương Chính ở lại đây 1 thời gian, cũng đã hiểu rõ biên chế của Ma thần quân.

Ví dụ như chi nữ kỵ binh này thuộc về đệ tứ phiên doanh, đệ tam quân của Ma thần quân, nhân số chừng 400 người, chủ yếu phụ trách phòng vệ huyện Uy Cổ Lan, đối kháng với Tây Nam quân hệ. Còn cả đệ tam quân tổng cộng có 8 phiên doanh, nhân số hơn 3000 người đều là nữ binh, tướng quân là Hồng nương tử, vốn đang ở trong Uy Cổ Lan quận.

Xem ra nhiệm vụ của đệ tứ phiên doanh là nhẹ nhàng nhất, tranh đấu ở ba quãng khoáng sản lớn mới thực sự kịch liệt,

Hồng nương tử đã dẫn theo sáu phiên doanh trường kỳ cứ thủ ở đó, rất thường xảy ra xung đột. Cho dù cùng là quân Vệ Nhung, hai bên đều cố gắng không giết người nhưng cũng có rất nhiều người bị thương phát chứng mà chết.

Dưới tình huống này, một y sinh giỏi trở nên trọng yếu phi thường, cũng không lạ đệ tứ phiên doanh không cho thần tiên sống Dương Chính rời đi.

Trong huyện Uy Cổ Lan, vì có Dương Chính nên mỗi ngày đệ tứ phiên doanh xuất kích đều áp chế được người của Tây Nam quân hệ. Hai bên vốn ngày nào cũng có người bị thương, nhưng bên Ma thần quân thì cho dù bị thương nhưng ngày

hôm sau thì đã như sinh long hoạt hổ xông lên chiến trường, chiến trận như thế thì làm sao mà đánh?

Tây Nam quân hệ vốn có đại đội ngàn người trú thủ, kết quả là bị đệ tứ phiên doanh chỉ có hơn 400 nữ nhân đánh cho tơi tả.

Đệ tứ phiên doanh có được chiến quả huy hoàng này tự nhiên khiến cho những phiên doanh khác chú ý, tất cả họ rất cục đều biết đệ tứ phiên doanh có một thần y.

Sau đó, hễ có người trọng thương thì họ đều đưa về Uy Cổ Lan, mấy lần như vậy, y thuật của Dương Chính tự nhiên khiến cho các nữ binh Ma thần quân kính phục,

danh tiếng rền vang, cả Hắc Diệu Hoa cũng đến gặp. Chẳng qua Dương Chính cố ý che giấu khiến Hắc Diệu Hoa không nhận ra, hiện tại cục thế vi diệu, Dương Chính cảm thấy hắc ở trong bóng tối ra tay thì tốt hơn nên không muốn bại lộ thân phận.

Chỉ là chiến hướng nghiêm ngặt khiến cho hắc bận rộn luôn tay.

Người của Ma thần doanh biết thần y lợi hại nên khiêu chiến khắp nơi, đánh cho Tây Nam quân hệ gà bay chó chạy, còn bọn họ thì chỉ cần còn hơi thở thì đã có thể sống lại.

Về sau, vì dễ dàng trị liệu, Dương Chính

thường qua lại ba quặng mỏ lớn trị
thương cho các nữ binh, cho nên Tây
Nam quân hệ biết được.

Hiện nay, người mà chúng hận nhất
không phải là Hồng nương tử mà là
Dương Chính.

Ngày hôm nay, Dương Chính lại cùng
Thụy Lệ và mười mấy nữ binh hộ tống đi
tới quặng mỏ Đức Khắc Lan.

Thụy Lệ nhìn dáng Dương Chính ngồi
thẳng người trên lưng ngựa, vừa kinh dị
vừa lo lắng nói: "Thần y gia gia, hiện tại
một ngày phải đi từ sáng đến tối, còn
phải trị bệnh cứu người, liên tục một tuần
không ngủ, liệu ông có chịu nổi không?"

Dương Chính cười nói: "Ta có công phu dưỡng sinh, tịnh không cần ngủ, người xem ta có mệt mỗi gì không?"

Thụy Lệ nhìn Dương Chính, không cảm giác rằng hắn là lão nhân năm sáu chục tuổi, rõ ràng ánh mắt hắn rất sắc bén, tinh lực mạnh mẽ, hơn nữa mấy lần nàng tiếp xúc với thân thể hắn, cảm thấy thân thể hắn cường tráng hữu lực, cho dù là người trẻ tuổi cũng hiếm khi có được.

"Thần y gia gia thực sự lợi hại, ta chưa từng thấy ai lợi hại như ông."

Ánh mắt của Thụy Lệ có chút không tự nhiên.

Ánh mắt này khiến cho Dương Chính giật mình, thậm kê không đúng, mình hóa trang thành lão già sao vẫn có thể hấp dẫn được nữ nhân? Làm nam nhân rác rưởi quả nhiên là khó mà.

Lúc này đường đi đã đến lúc hẹp lại, đây là sơn đạo, bên cạnh còn có một cánh rừng rậm.

Tròng mắt Dương Chính đột nhiên co rút lại, hẩn tính nói gì đó mà lại thôi, hẩn nhìn vào cánh rừng, hai chân thúc vào bụng ngựa, phóng đến bên Thụy Lệ nhỏ giọng nói: "Cẩn thận, có thể có mai phục."

Thụy Lệ ngạc nhiên nhìn hấn, thấy thần sắc hấn không có vẻ như nói chơi tức thì bắt đầu cảnh giác.

Nàng ngẫm ra dấu cho tất cả nữ binh giới bị, ánh mắt sắc bén quan sát một vòng chung quanh.

Cánh rừng bên đường chợt vang lên tiếng bật nỏ.

Hơn trăm mũi tên bay ra, Dương Chính quát lớn: "Xuống ngựa!"

Hấn kéo Thụy Lệ nhảy xuống đất, những nữ kỵ sĩ khác vì đã phòng bị sẵn nên vùng kiếm ngăn đỡ. Họ tịnh không xuống ngựa, vì trong lòng họ chiến mã là đồng

bạn, không nỡ dùng nó làm thuần bài. Kết quả có hai nữ kỵ sĩ bị bắn trúng mấy mũi tên, ngã xuống đất chết ngay, còn có 3 người bị thương, những người còn lại vội giục ngựa đến bên Dương Chính.

Dương Chính búng người bật dậy quát: "Không nghe sao? Xuống ngựa tránh né, bọn chúng có nỏ."

Thanh âm của Dương Chính đầy vẻ uy nhiếp, hơn nữa nỏ tiễn của đối phương quá nhiều, những nữ kỵ sĩ còn lại cuối cùng đều miễn cưỡng xuống ngựa, co cụm lại, Dương Chính chỉ đám loạn thạch phía trước nói: "Mau lui về chỗ đó."

Hắn kéo hai nữ binh chạy đến đám loạn thạch, nấp sau mấy khối đá lớn.

Lúc này một đợt tên lại bắn tới, bắn chết toàn bộ chiến mã, hiển nhiên là muốn cắt đứt đường chạy của họ, những nữ binh hai mắt như phun ra lửa, muốn xông vào trong rừng.

Dương Chính quát: "Bọn chúng mai phục trong đó, nhân số phải hơn trăm, ngang nhiên xông vào chính là tìm chết. Nghe lời ta, nấp ở đây! Thụy Lệ, đưa cung tiễn cho ta!"

Bọn họ chưa từng nhìn thấy Dương Chính lạnh lùng như vậy, hắn trước giờ là một lão nhân từ hòa nhưng hiện tại còn lãnh

khôc hơn cả Hồng nương tử tướng quân, ngũ khí của hắn căn bản không cho người khác cự tuyệt.

Dương Chính cầm lấy cung, lắp tên bắn ra, nhìn cũng không nhìn, trong rừng truyền ra 1 tiếng la thảm.

Dương Chính căn bản không hề dừng lại, cứ thế mà bắn, một mũi tên là có một tiếng la thảm.

Bắn liền năm mũi, trong rừng vang lên 5 tiếng la thảm, hơn nữa tên từ trong rừng bắn ra chỉ toàn bắn vào đá.

Bọn Thụy Lệ nhìn Dương Chính như thấy quái vật. Trời ạ, lão nhân gia này sao có

thể làm được, đôi phương nấp trong rừng, căn bản không thể nhìn thấy, hơn nữa còn có cây cối che phủ, hẳn làm sao có thể bắn trúng? Họ không biết Dương Chính căn bản không dùng mắt nhìn mà dùng tinh thần ti tra hết tình cảnh trong rừng, mũi tên bắn ra giống như có mắt.

Trong rừng bắt đầu hỗn loạn, Dương Chính bắn sạch ống tên 15 mũi, trong rừng có đúng 15 tên ngã xuống.

Chúng cuối cùng cũng phát hiện đôi phương tiến thuật như thần, nếu trốn trong rừng thì chắc chắn không thể nào thoát được.

Một đám người đông đúc xông ra, toàn

thân chúng đều mặc quần áo màu đen, cả gương mặt cũng dùng khăn đen che lại, hiển nhiên không muốn cho người ta nhận ra.

Dương Chính quay đầu lại nhìn, lúc xác định trong rừng không còn ai thì cười lạnh: "Ăn mặc giống cướp, tuyệt không phải người tốt."

Hắn rút kiếm, nhìn nữ binh bên người nói: "Ai bị thương ở lại, không bị thương theo ta giết sạch bọn chúng."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 14: Gặp lại Hồng nương tử

H

ấn phóng ra, bọn Thụy Lệ tới giờ mới kịp phản ứng, vội vàng rút kiếm xông ra theo.

Dương Chính cầm Liệp huyết đao, dùng Liệp huyết đao pháp năm xưa từng chỉ dạy cho Tích huyết tiêu đội chém giết. Lộ đao pháp này rất thích hợp cho lúc liều mạng chốn sa trường, khi xuất thủ truy cầu một cỗ khí thế quyết tiến không lùi, đủ ba yếu tố nhanh, độc, chuẩn, đánh cho địch nhân phải khiếp đảm. Dương Chính vung đao chém giết như mãnh hổ

sút chuồng, vừa xông ra đã chém hai tên hắc y nhân thành hai mảnh, máu tươi tung tóe, vừa khai trường chém giết đã khiến cho bọn chúng chấn động đến ngơ ngẩn.

Lúc chúng còn ngơ ngẩn thì Dương Chính đã chém chết thêm mười mấy người.

Tốc độ của hắn giống như cuồng phong, quét qua chỗ nào thì chỗ nấy máu thịt tung bay.

Không chỉ bọn hắc y nhân hồn phi phách tán, mà ngay cả bọn Thụy Lệ theo sau cũng lạnh run.

Dương Chính lúc này không giống như

con người mà giống như một con mãnh thú cắn xé tất cả, loại sát lục chi khí này người thường căn bản không thể chịu được.

Chỉ ngắn ngủi có mười mấy giây, bọn hắc y nhân đã phát ra âm thanh kêu cha gọi mẹ liên tục, vội vàng quăng bỏ ba bốn chục thi thể chạy trốn khắp nơi, Dương Chính cũng không truy đuổi, chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Sơn đạo lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại mặt đất nhuộm đầy máu tươi và những đoạn thi thể tàn khuyết.

Dương Chính lau sạch vết máu trên Liệp huyết đao vào một thi thể, sau đó tra đao

vào vỏ, quay người nhìn những nữ binh đang mắt chữ A mồm chữ O, thậm chí ánh mắt còn lộ vẻ khiếp sợ.

"Có phải cảm thấy ta quá tàn nhẫn không?" Dương Chính bình thản hỏi.

Bọn nữ binh cứng nhắc lắc đầu, từ dáng vẻ cũng biết họ không nói thật lòng mình.

Dương Chính cười vang: "Chinh chiến sa trường vốn là chuyện người chết ta sống, cái nhân của đàn bà không thể tồn tại được. Người đâm vào tim cũng là giết người, chém bay đầu địch nhân cũng là giết người. Vì sao ta lại chọn phương thức tàn nhẫn này? Vì lộ đao pháp này chủ yếu là một cỗ khí thế, cần phải hung

hăng bạo lực. Dưới cổ khí thế này đè ép, buộc đối phương phải chết một cách tàn khốc nhất, chấn nhiếp tinh thần địch nhân, có thể đả kích hai tầng, vừa trên nhục thể vừa trên tinh thần. Vì vậy, một khi sử dụng lộ đao pháp này cả bản thân ta cũng không thể khống chế được mình, không thể chọn lựa cách chết cho đối thủ, ta chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp chém nát địch nhân trước mắt."

Bọn Thụy Lệ chừng như vỡ ra gì đó.

Dương Chính đề cho họ suy nghĩ, tự mình đi cứu trị cho mấy nữ binh bị thương.

Sau khi trị liệu xong, bọn Thụy Lệ lập bắt hỏi: "Thần y gia gia, ông có thể dạy bộ đao pháp này cho bọn ta không?"

"Các người muốn học? Không sợ nó quá tàn ác sao?" Dương Chính biết lộ đao pháp này đối với nữ nhân mà nói thì quá mức bạo lực.

Thụy Lệ ánh mắt lộ vẻ kiên nghị: "Ta cảm thấy thần y gia gia nói rất có đạo lý, nếu như hôm nay không có ông thì sợ rằng người chết thảm chính là bọn ta, muốn giữ mạng trên chiến trường thì máu tanh một chút bọn ta nào có ngại gì."

"Bọn ta cũng thế!" Những nữ binh khác cũng thét lên.

Dương Chính gật đầu: "Các người muốn học thì ta sẽ dạy, nhưng bây giờ phải đi nhanh lên, ta sợ bọn người đào tẩu đó sẽ dẫn đại quân đến."

"Bọn chúng rốt cục là ai?"

"Còn có thể là ai? Chúng là binh sĩ của Tây Nam quân hệ, ngoài sáng không thể giết người thì chỉ có thể âm thầm giết chết thần y ta đây mà thôi." Dương Chính giống như vô sự nói, hiện tại hắn hiện diện đủ để ảnh hưởng đến thế lực hai bên.

Đoàn người chôn cất cho những tử muội đã chết xong, vội vàng lên đường đi tiếp.

Họ không đi đường thẳng mà chọn con sông lớn gần đó, thuê một chiếc thuyền hàng đi tới Đức Khắc Lan.

Trên thuyền, Thụy Lệ ngồi bên Dương Chính, hôm nay Dương Chính khiến cho bọn họ ngạc nhiên vô cùng, một y sinh từ hòa cứu người vô số chợt biến thành một ma vương sát nhân đáng sợ, hai hình ảnh trái ngược này khiến cho người ta có cảm giác rất hoang đường.

"Trên mặt ta nở hoa sao?" Dương Chính cười hỏi.

Thụy Lệ mặt nóng ran, nhin không được nói: "Thần y gia gia, ông nói ông từng

tòng quân, ta đoán ông lúc trước nhất định là một tướng quân."

Trực giác của nữ nhân thực là đáng sợ.

Dương Chính lần này lại nghiệm ra điểm này, hắn im lặng không nói gì, chỉ nhìn dòng sông nước chảy vàng đục...

.....

Đức Khắc Lan, Dương Chính đang cứu trợ cho những người bị thương chột nghe tiếng huyền ảo.

Hồng nương tử thân vận nhung trang bước vào.

Đây chính là lần đầu tiên hắn gặp Hồng nương tử sau ba năm, cho dù hắn đi về ba quãng mỏ lớn nhiều lần nhưng đều chỉ nhìn lướt qua.

Cho dù sớm biết sẽ gặp lại nàng ta ở Uy Cổ Lan này nhưng sát na gặp mặt Dương Chính cũng không khỏi thất thần.

So với Hắc Diệu Hoa thì mỹ nữ tính cách đặc biệt này tự nhiên có một vị trí quan trọng hơn nhiều.

Gặp lại nàng ta cũng có thể coi như gặp lại cố nhân, chỉ là không gặp nhau với thân phận ngày xưa.

Khôi giáp và thanh đao trên người Hồng

nương tử rất quen thuộc, chúng chính là năm xưa hắc dùng Hắc huyền tinh chế thành. So với 3 năm trước thì anh tư hào sảng đặc biệt của Hồng nương tử vẫn không chút biến đổi, lại còn có dáng vẻ tướng quân thống lĩnh hơn 3.000 người, gương mặt không còn chút gì giống như đạo tặc, mà lại còn có khí chất của những người luôn ở trên, khiến cho những nam nhân nhìn thấy đều muốn chinh phục.

Nghĩ đến chuyện nữ nhân giống như chiến thần này bị đè xuống dưới thở hổn hển, thực sự là một dự hoặc không nhỏ.

Lúc nhìn thấy bóng lưng Dương Chính, nàng ta sát na cũng thất thần.

Dương Chính quay đầu lại, nàng ta ánh mắt có chút thất vọng, dịch dung thuật của hắn đã đến mức thật giả khó phân, Hồng nương tử không thể nào nhận ra,

"Ông là thần y Diệp Chính?" Hồng nương tử trấn định tâm thần, ôn nhu hỏi.

Tư thái này nàng chưa từng hiển lộ với bất kỳ nam nhân nào, chỉ là những gì Dương Chính đã làm cho Ma thần quân đủ khiến cho nàng tôn trọng.

"Đúng vậy, tướng quân chắc là Hồng nương tử? Ta sớm đã nghe thấy đại danh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên phong thái kinh người."

"Lão tiên sinh cười chê rồi, ta sớm đã muốn gặp ông, chỉ là chiến sự bận rộn, hôm nay mới rảnh rồi một chút, nghe nói lúc lão tiên sinh trên đường tới đây đã bị bọn Tây Nam quân tập kích."

"Một bọn phế vật, không có gì đáng nói."
Dương Chính mỉm cười nói.

"Lão tiên sinh nghỉ ngơi một lúc!"

Lúc Hồng nương tử ngồi xuống, nàng ta như sương khói, Dương Chính nhìn ra được dáng vẻ mệt mỏi của nàng, quan tâm hỏi: "Tướng quân bị thương phải không?"

"Cũng không phải bị thương, chỉ là bệnh cũ, mỗi lần trời mưa lạnh lẽo thì xương

sống của ta rất đau."

"Không bằng để lão hủ xem thử." Dương Chính đoán rằng ta chính là do bệnh tình tích lũy từ lâu, khả năng lớn là bị viêm khớp.

Đại danh thần y của Dương Chính sớm đã truyền khắp Uy Cổ Lan, Hồng nương tử suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy phải làm phiền lão tiên sinh rồi."

Dương Chính giúp nàng cởi bỏ khôi giáp. Hồng nương tử chỉ mặc nội y, dáng vẻ càng thêm bốc lửa, Dương Chính không thể không thừa nhận thân thể nàng ta mang một vẻ đẹp hoang dã, giống như một con báo đang nghỉ ngơi, các đường

cong đều rất động lòng người.

Dương Chính nhẹ nhàng cởi áo lót của nàng ra, các đường cong phía sau lọt vào mắt hắn, thân thể thon dài gọn ghẽ, eo mỏng cong vút giống như hồ lô, làn da màu lúa mạch trơn mịn như đang phát sáng. Hắn trấn định tinh thần, đưa tay lên sờ thử, nhưng Dương Chính vẫn cảm giác thân thể Hồng nương tử khẽ run lên.

Nếu như không phải Dương Chính dáng vẻ giống như một lão nhân hiền hòa thì Hồng nương tử tuyệt không chịu cho hắn chạm vào người, cho dù như vậy thì sức nóng trong bàn tay Dương Chính cũng khiến cho có cảm giác khó tả.

Dương Chính nhẹ nhàng vuốt dọc sống lưng nàng, sau đó hỏi cảm giác của Hồng nương tử, nếu chỗ nào nàng cảm thấy đau thì hắn lại xoa bóp ngay chỗ đó, dị lực ấm nồng theo ngón tay hắn tiến vào trong cơ thể Hồng nương tử, nàng tức thì cảm thấy như đang ngâm mình trong suối nước nóng, cả người thoải mái vô cùng.

Hồng nương tử chinh chiến nhiều năm, bệnh tật chồng chất, Dương Chính đả thông xương cốt cơ hồ khiến cho xương sống nàng biến đổi hoàn toàn, nếu như không phải thủ pháp của Dương Chính khiến nàng rất thoải mái, hiệu quả lại rất tốt thì nàng đã ngã hất lại.

"Ta xem ra ta phải khám toàn thân ngài,

tướng quân ngài nằm lên giường đi." Dương Chính cảm thấy Hồng nương tử không chỉ có bệnh cũ mà thôi.

"Ta... Sao... Toàn thân?" Hồng nương tử cảm thấy hồ thẹn.

"Tướng quân, ta là y sinh, lúc trị bệnh ngài đừng nghĩ nhiều, bệnh căn của ngài nếu như không trừ thì tương lai sẽ rất nghiêm trọng." Dương Chính ôn hòa nói.

Hồng nương tử nhìn ánh mắt Dương Chính, đột nhiên nói: "Lão tiên sinh rất giống một vị cố nhân của ta, đặc biệt là đôi mắt."

Dương Chính kinh hãi, lúc này hắn không

dám tránh né ánh mắt đôi phương, bằng không thì sẽ làm gia tăng hiềm nghi.

May mà Hồng nương tử nói xong thì cũng nằm xuống giường.

Dương Chính đưa tay vuốt dọc xuống dưới, lúc vuốt qua cặp mông cong vút như vàng trắng khuyết thì hấn nhẹ nhàng ấn xuống, dị lực tiến vào, Hồng nương tử nhin không được rên nhỏ một tiếng, cảm giác này khó thể hình dung, nàng sắc mặt đỏ bừng, cắn lấy chiếc khăn, không dám nhìn Dương Chính.

Dương Chính không hề cố ý chiếm tiện nghi, chỉ là xoa bóp toàn thân tất khó mà không đụng tới những chỗ nhạy cảm, hấn

lấy câu "lòng thầy thuốc như cha mẹ" để tự an ủi mình. Sau một thời thần, Dương Chính mới tiêu trừ hết bệnh tật trên người Hồng nương tử, lúc này nàng ta quá mức thoải mái nên đã ngủ đi, phần nữa cũng do Dương Chính dùng dị lực thôi miên. Đến khi tỉnh lại, nàng ta nhất định sẽ thoát thai hoán cốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 15: Dạy dỗ

Ở

lại Đức Khắc Lan ăn tối xong, Thụy Lệ lại tìm tới Dương Chính xin được học lộ đao pháp đó.

Nói ra thì đại khái vì năm xưa Dương Chính sử dụng thanh đao này nên Ma thần quân tựa hồ đều dùng Liệt huyết đao để làm vũ khí.

Vào trong viện, một nhóm nữ binh vây quanh, chào hỏi thần y gia gia rất là thân thiết. Dương Chính đi lại nơi này nhiều lần, cơ hồ mỗi nữ binh đều đã được hấn

cứu trị, vì thế rất là thân cận.

Thụy Lệ yêu cầu mọi người tránh ra, để thần y dạy đao pháp. Sớm đã nghe thần y lần này đến đây, trên đường đã đánh giết khiến cho hơn trăm người phải bỏ chạy, bọn nữ binh vốn tôn sùng cường giả đều khát khao muốn biết.

Mọi người vây quanh thành một hình tròn, Dương Chính rút đao ra.

Tức thì khí thế của hắn liền cải biến, cả người hắn giống như một thanh đao vừa xuất vỏ, sắc bén vô cùng.

Nữ binh đứng đối diện hắn thậm chí còn không dám nhìn vào mắt hắn, mọi người

đều bị khí thể sát phạt kỳ diệu vây khốn, mọi tiếng thì thâm đều tan biến, khu nhà biến thành yên tĩnh vô cùng.

Dương Chính đưa tay vuốt nhẹ lên lưỡi đao sáng lóa lạnh lẽo, người ngoài đứng xem có cảm giác như hấn dung hợp với đao thành một thể. Dương Chính chậm rãi cất tiếng, thanh âm không từ hòa như bình thường mà lạnh lẽo như tiếng kim loại va vào nhau: "Bình lính sa trường chiến đấu khác với đơn độc chiến đấu, đơn đả độc đấu cần phải nghiên cứu kỹ xảo, thực lực cao thấp mới là nhân tố quyết định, nhưng binh lính sa trường thì khác hẳn, trong thiên quân vạn mã thì lực lượng của 1 người rõ ràng không đủ, vì vậy phải truy cầu lực lượng của "thể",

thuận thể mà làm, vô luận đao thể, kiếm thể và nhân thể gì cũng vậy!"

"Gào!" Hắc đột nhiên quát lớn, hai tay cầm đao giơ lên quá đầu chém mạnh xuống!

Chớp mắt đao như vàng trắng tròn chiếu rọi, đao quang soi sáng khắp khu nhà!

Nữ binh đứng đối diện hắc cách chừng hơn 10 mét phảng phất như bị hút vào trong dòng xoáy do đao quang hình thành, cảm thấy toàn thân lạnh toát như rơi vào hố băng, tê dại đờ đẫn, cả nói cũng không ra hơi, sắc mặt biến thành trắng nhợt.

Một đao này giống như từ trời vụt qua, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Mấy nữ binh đôi diện đao quang như bị rút hết khí lực ngã lăn ra đất.

Những nữ binh đứng xem xung quanh sắc mặt đều xanh lè, hiển nhiên là bị một đao này chấn nhiếp.

Nữ binh ngã xuống được đồng bạn đỡ lên, nhưng mồ hôi lạnh toát khắp người, giống như vừa lâm bệnh nặng. Dương Chính nhìn bọn họ, bình thản nói: "Đây chính là cách vận dụng đao thế, mọi người có thể thấy một đao này rất đơn giản, không có chút kỹ xảo hoa mỹ nào, nhưng các người nghĩ xem có đao thuật,

kiếm thuật nào hoa mỹ mà có thể ngăn đỡ được một đao này hay không?"

Bọn nữ binh đều trầm tư suy nghĩ.

Dương Chính nhẹ nhàng nói: "Các người lui lại một chút, đừng đứng trước mặt ta."

Mấy nữ binh vừa rồi khiếp sợ vội vàng lùi ra.

Dương Chính nhẹ nhàng giơ đao lên, một động tác vô cùng đơn giản nhưng những người bên ngoài không thấy được chỗ hờ nào có thể công kích, chỉ một thế khởi đao mà Dương Chính đã như một cây đại thụ sừng sững, tư thái đơn giản mà không

ai có thể phá hủy.

Trong mắt mọi người, vẻ già lão của Dương Chính hoàn toàn biến mất, hiện tại toàn thân hắn tán phát khí thế sắc bén không ai có thể ngăn trở.

" Binh lính sa trường dùng lực thủ thắng, hợp cùng khí thế dũng mãnh để phá khí thế đối phương, ép bức sức lực đối phương. Trong lúc xung phong giữa ngàn vạn người, chỉ một tiến không lùi, không thể có chút cảm giác khiếp sợ hay thương cảm nào, cần phải biết đối phương là người muốn lấy mạng người, cái thói nhân từ của đàn bà tuyệt không thể có. Một trận thắng bại có thể quyết định tính mạng đồng bào huynh đệ, phụ mẫu của

người, vì vậy trên chiến trường người chỉ cần nhớ một chữ!"

"Sát!"

Dương Chính lạnh lùng quát lên.

Cả người hấn chớp mắt đã biến mất, trong tay chỉ còn một phiến đao quang.

Bộ đao pháp này thập phần đơn giản, bất kể bổ thẳng, chém ngang, đâm xéo đều không chút kỹ xảo nhưng liên tiếp với nhau, đao thế cuồn cuộn như mây, không hề dừng lại chút nào.

Nếu như đứng trước đao thế này, bất kỳ thứ gì cũng đều bị chém nát tan thành tro

bụi, bất kỳ kỹ xảo nào cũng không có tác dụng, vì lúc người đang suy nghĩ xem nên dùng chiêu số nào thì đao thế đã như hoàng hà tuôn đổ, nuốt gọn người, trừ việc ngạnh công mãnh tiếp, so lực so thế thì không còn cách nào khác.

Hơn nữa, trong lúc chiến đấu, nếu có chút phân thần, hoặc có chút khiếp sợ tất sẽ bị chém thành bụi phấn.

Chớp mắt, Dương Chính đã đánh ra hơn trăm đao, cả người đã phóng về phía trước mấy chục mét, đao quang lướt qua một cây đại thụ, Dương Chính thu đao xoay người, cây đại thụ đó chậm chậm ngã xuống.

Trong trường bụi bốc mù mịt, mọi người im lặng hồi lâu không nói, phảng phất tất cả ngôn ngữ đều bị đao quang chí bá chí cường này đánh tan nát.

Dương Chính đi về chỗ nữ binh, trầm giọng nói: "Lộ đao pháp này xem rất đơn giản nhưng nếu không có tâm tính kiên định và dũng khí coi chết như về thì căn bản không thể nào tạo thành "thế", vì vậy muốn lĩnh ngộ tinh túy của lộ đao pháp này thì phải mài luyện tâm tính, lại dành thêm thời gian vẽ ra họa đồ về kết cấu cơ thể..."

"Xuất đao mạnh mẽ thần tốc tịnh không phải thuần túy đâm chém loạn xạ, phải đánh vào đúng chỗ trí mệnh của đối

phương. Trước đây ta từng gặp một người mổ trâu tên là Bào Đình, lúc hăn mổ trâu thì tay, vai, chân, đầu gối cùng động, cả một con trâu đều bị cắt ra từng phần da xương riêng biệt, âm thanh của lưỡi đao vang lên rất lớn, nhưng lại hợp với âm luật. Ta hỏi các người hăn kỹ thuật đã cao minh tới trình độ nào, lại nói hăn nghiên cứu quy luật của sự vật đã vượt quá yêu cầu của việc mổ trâu. Năm xưa hăn bắt đầu mổ trâu thì do không biết kết cấu thân thể của con trâu, chỉ nhìn thấy một con trâu hoàn chỉnh, ba năm sau hăn nhìn thấy được cơ thịt gân cốt bên trong nó chứ không còn nhìn thấy cả một con trâu. Hiện tại lúc mổ trâu hăn chỉ cần dùng tinh thần tiếp xúc với thân thể của trâu là có thể ra tay, tuyệt không cần dùng

mắt nhìn. Bất kỳ đao nào xuất ra đều thuận theo kết cấu của cơ thể con trâu, men theo những chỗ trống giữa những khớp xương mà rọc, tất cả đều y như kết cấu cơ thể ban đầu. Con dao mổ trâu không hề chạm đến những chỗ kinh mạch tương liên, đừng nói gì tới chạm vào xương cốt, trù công kỹ thuật cao minh mỗi năm đổi một thanh đao khác vì bọn họ chỉ dùng đao để cắt thịt, trù công kỹ thuật kém thì mỗi tháng đổi một thanh đao, là vì họ dùng đao chém vào xương. Còn đao của Bào Đình sử dụng suốt 19 năm, mổ mấy ngàn con trâu nhưng lưỡi đao lại sắc bén như được mài vào đá. Thanh đao của hắn chỉ cần cắt nhẹ trên thân trâu thì cốt nhục liền tách ra giống như bùn đất, mổ trâu lấy hết thịt mà

xương cốt vẫn được bảo toàn. Đó cũng là cảnh giới tối cao của đao pháp, các người cần phải luyện cho đến khi đối thủ trước mặt dù biến hóa thân hình thế nào thì người chỉ cần xuất một đao liền chém đúng vào chỗ trí mệnh của y, đao tùy tâm động, căn bản không cần phải rắp tâm trước, đến lúc đó thì đao pháp đại thành!"

"Tự mình lĩnh ngộ đi!" Dương Chính nói xong liền đi về phòng, mặc bọn nữ binh vẫn còn đang kinh hãi.

Thụy Lệ đi tới cây đại thụ vừa bị chặt ngang, tức thì kinh ngạc la lên.

Bọn nữ binh vây lại quan sát, nhìn thấy

vết cắt đều kinh hãi, vết cắt ngang thân cây trơn láng như kính, không có chút thô nháp nào.

Loại cây này là gỗ đào, nổi danh cứng rắn, nếu như họ dùng toàn lực, cho dù có cả đầu khí thì vết chém cũng lồi lõm không đều, không thể nào có được hiệu quả như vậy.

Dương Chính đi vào trong phòng, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Nhìn thấy người này, Dương Chính vòng tay thi lễ: "Tướng quân, ngài tỉnh rồi sao? Thân thể thế nào?"

Hồng nương tử lạnh lùng nhìn hấn, ánh mắt như lưỡi đao muốn xuyên thấu gan ruột hấn, Dương Chính kinh hãi, hấn tự tin dịch dung thuật của mình diệu tuyệt thiên hạ nhưng hấn cũng biết trực giác của nữ nhân đáng sợ vô cùng.

"Người đi theo ta!"

Hồng nương tử không kể gì tới Dương Chính, quay người đi lên Thanh Triều lâu.

Tới một gian thư phòng, Hồng nương tử đợi Dương Chính tiến vào xong thì đóng cửa lại.

Lúc này, trời đã tối, lại không có ánh

trắng, trong phòng càng thêm tối tăm, Dương Chính không biết Hồng nương tử muốn làm gì, hấn đi tới song cửa sổ, im lặng nhìn nàng.

"Niêm hoa bá tước đại nhân, ngươi còn dấu ta tới chùnh nào?"

Dương Chính giật mình, thực sự đã bị nàng ta nhìn thấu rồi sao? Hấn miễn cưỡng cười nói: "Tướng quân, Niêm hoa bá tước gì chứ?"

"Còn giả vờ? Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?" Hồng nương tử cười lạnh: "Năm xưa ngươi đưa ta vào Uy Cổ Lan cũng đã dịch dung, không ai biết rõ bản lĩnh cải sửa dung mạo của người bằng ta. Nhưng

dung mạo thay đổi nhưng thân hình vẫn không đổi, huống gì một lộ Liệp huyết đao pháp đó sao có thể gạt người? Đáng cười nhất là người lấy tên chỉ khác một chữ với tên thật, ta mà nhận lầm thì để cho người tùy nghi xử trí."

Dương Chính đau đầu, không ngờ mình trước mặt Hồng nương tử lại để lộ sơ hở liên tiếp, cũng do hấn vốn không muốn dấu diếm nàng, suy cho cùng thì người có thể biết được nhiều bí mật của hấn cũng đều là người mà hấn tín nhiệm.

Hồi lâu sau, hấn thở dài nói: "Hồng nương tử, nhiều năm không gặp, nàng vẫn như xưa!"

Thanh âm của hắn không còn cố ý tỏ ra trầm đục, nghe thấy thanh âm vừa lạ vừa quen này, thân hình kiều diễm của Hồng nương tử run lên, ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Cho dù nàng đã đoán ra, cho dù Dương Chính chính miệng thừa nhận nhưng nàng vẫn có cảm giác không dám tin, hơn ba năm trước, sau khi hắn sáng tạo nên kỳ tích thì đột nhiên "chết đi".

Nàng là người đầu tiên không tin, sự hùng mạnh của Dương Chính đã ăn sâu trong lòng nàng, nàng cho là không ai có thể giết được hắn.

Chỉ là truyền ngôn về sau càng lúc càng khoa trương, Dương Chính lại không còn tung tích, Hồng nương tử mới miễn

cường tiếp thụ sự thật này.

Nhưng nàng cũng chỉ nửa tin nửa ngờ, nàng vẫn mong chờ ngày Dương Chính xuất hiện.

Chỉ là "ngày đó" đột nhiên đến, Hồng nương tử lại cảm thấy tay chân luống cuống, không biết làm sao.

Chú:

Câu chuyện dùng đao Dương Chính kể chính là câu chuyện ngụ ngôn Bào Đình giải ngư của Trang Tử, ý tứ là đầu bếp mổ trâu khi đạt tới đỉnh cao thì trong mắt cũng không còn trâu nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 15 - Chương 16: Đi tới Tác La Đồn

D

ương Chính tới gần nàng, từ lúc cứu nàng trên Phong sào đảo, hình ảnh đặc biệt của nàng đã khắc sâu trong lòng Dương Chính. Hồng nương tử vốn là nữ nhân khiến cho người ta đã gặp khó quên, cho dù giữa họ không thể phát sinh bất cứ ái tình dung tục gì, nhưng Dương Chính cũng rất thích cảm giác hân thưởng nàng ta.

"Ta trở về rồi, bất quá tạm thời không thể tiết lộ thân phận, cô cũng biết ta bị rất nhiều người quyền thế cố kỵ, bằng không

hơn 3 năm trước đã không có nhiều người muốn lấy mạng ta, vì vậy cô tạm thời giúp ta giữ bí mật được không?"

Hồng nương tử nhìn sâu vào mắt hắn, đột nhiên vùng quyền đánh thẳng vào bụng Dương Chính.

"Người là một nam nhân không có trách nhiệm!"

Nàng ta thấp giọng mắng.

Dương Chính cố chịu một quyền của nàng, miệng cũng méo xệch, năm xưa hắn bỏ thân vệ đội ở Uy Cổ Lan, một mình đi tới Lưu Vân quốc mượn Hoàng dương kỵ giết sạch Thương Nguyệt Tây tuyến quân,

nói cho cùng thì thật sự hồ thẹn với những thân vệ cùng mình vào sinh ra tử.

Dương Chính từng nói rằng hấn nợ nhân tình của Nguyệt Như Tuyết, nhưng thật ra lẽ nào hấn không nợ những thân vệ này sao?

Bọn họ tôn sùng hấn, bỏ qua cơ hội tấn thối, cùng hấn đi đến vùng đất loạn lạc lũ lụt này mà không hề than oán, hấn lại vì thù riêng của mình mà bỏ rơi họ, đi trên con đường khác!

"Ta đúng là không có trách nhiệm, nếu cô còn giận thì cứ đánh ta cho hả giận, ta tuyệt sẽ không hoàn thủ!" Dương Chính thành khẩn nói.

Hồng nương tử liếc nhìn hấn, vung tay: "Da người vừa dày vừa cứng, có đánh chỉ đau tay!"

Dương Chính bật cười, đột nhiên vươn tay ôm lấy Hồng nương tử. Cái ôm này tuyệt không bao hàm chút tính dục nào, mà bao hàm tình cảm huynh đệ tử muội thân nhiệt vô cùng.

Hồng nương tử sống mũi cay cay, đẩy hấn ra: "Đừng có vừa về đã muốn chiếm tiện nghi của ta!"

Dương Chính cười ha hả: "Bọn Huyết Lang đâu? Hiện tại thế nào rồi?"

Hồng nương tử nói: "Năm xưa tin người chết truyền tới, bọn họ đều náo động, gây sự khắp nơi, hoài nghi Thương Nguyệt quốc hạ thủ, còn đòi đi ám sát Thương Nguyệt vương, hỗn loạn vô cùng... Về sau, vương hậu... à, thái hậu bệ hạ đi tới rồi về. Họ biết nàng ta là tỷ tỷ của người nên cũng nghe lời. Nàng ta khuyên nhủ bọn Huyết Lang không nên nhắm mắt đi chết, còn nói tương lai sẽ vì người báo thù, bọn Huyết Lang mới chịu thôi. Còn hôm nay trong Ma thần quân, hắc chính là thống lĩnh của Ma thần đệ nhất quân, ta là thống lĩnh đệ tam quân. Ma thần quân tổng cộng có 12 biên chế, nhân số hơn sáu vạn, đệ tam quân của ta vì chỉ thu nữ binh nên nhân số khá ít, còn những quân khác đều có hơn 5000 người. Hiện

tại Ma thần quân cũng là một trong 2 chi quân đội lớn nhất nước. Chắc người cũng biết hiện nay bọn ta cũng đang đấu với Tây Nam quân hệ."

Dương Chính thở phào, còn sống là tốt rồi, những huynh đệ của hắn còn có thể xuất đầu thì càng tốt, xem ra Thụy Thu đối đãi bọn họ cũng không tệ.

"Mấy năm nay người đi đâu?" Hồng nương tử hỏi điều nàng canh cánh trong lòng.

Dương Chính kéo Hồng nương đến ngồi một bên hắn.

"Tình huống của ta rất phức tạp, mấy

năm nay ta trải qua rất nhiều chuyện, từ từ ta sẽ kể cho nàng nghe..."

.....

Sáng sớm hôm sau, mấy tên nữ binh lén lút nhìn về phía thư phòng trên lầu ba.

"Tướng quân và thần y ở trong phòng cả 1 đêm mà còn chưa ra ngoài..."

"Người nói xem bọn họ liệu..." Nữ binh thanh âm chợt nhỏ lại.

"Đừng nói vậy, sao có thể, tuổi của thần y đủ để làm gia gia của tướng quân..."

"Ha ha, ta thấy thần y tuổi già chứ tâm

chưa già, người không thấy hôm qua lão sử đao hay sao, ta thấy lão còn mạnh hơn cả nam binh cường tráng nhất..."

"Hừ... con hồ ly nhà người... Tướng quân mà biết coi chừng sẽ lột da người..."

Cửa thư phòng chợt mở ra.

Mấy nữ binh vội vàng quay đầu đi tránh né.

Tiếng bước chân vang lên trên cầu thang, bọn nữ binh đang lén lút lui ra, chợt một thân ảnh xuất hiện ngay trước mặt khiến họ giật mình.

"Mấy người các người ở đây làm gì?"

Dương Chính mặt cười lòng không cười nhìn họ.

"À... à à... Thần y gia gia... Bọn ta chỉ vô tình đi qua..." Một nữ binh áp úng, mấy nữ binh kia vội vàng phụ họa.

Dương Chính cốc mạnh một cái lên đầu nàng ta, cười mắng: "Tuổi thì chưa lớn, mà tâm tư đã lớn."

Nữ binh bị cốc đầu chỉ đưa tay ôm đầu, cười hề hề nhìn Dương Chính.

"Đứng đây làm gì, còn không đun nước pha trà cho gia gia, ta còn chưa ăn sáng đây."

"Dạ, dạ..." Mấy nữ binh chạy đi còn nhanh hơn thỏ.

Dương Chính quay đầu nhìn Hồng nương tử hai mắt còn đỏ tia máu, đi tới vỗ vai nàng: "Cô đi nghỉ trước, nên nhớ, chuyện ở đây ta sẽ giúp cô giải quyết."

Hồng nương tử ừ một tiếng rồi đi về phòng mình, đi được mấy bước nàng lại quay đầu hỏi: "Những gì đêm qua người nói là thật sao? Thực sự có những thứ đáng sợ đó sao?"

"Bất kể thật giả, hiện tại cô không cần phải lo, mọi việc đã có ta!" Dương Chính ngữ khí rất kiên định.

Hồng nương tử nhìn hẩn một lúc rồi bước vào trong phòng.

.....

Phân tranh ở Uy Cổ Lan đã tiến vào giai đoạn giằng co lẫn nhau, cho dù có Dương Chính ở đó nhưng hai bên vì không thể hủy bỏ mặt mũi nên cũng không thể thẳng tay chém giết.

Dương Chính chỉ phụ trách luyện binh, mỗi ngày trừ mưu tính kế cho Hồng nương tử, để nàng dẫn các loại chiến thuật quấy nhiễu đối phương, tuy không thể tiêu diệt chúng nhưng cũng làm chúng thương cân động cốt, khó không biết bao nhiêu mà nói. Hơn nữa chiến lược của bộ

đội Hồng nương tử cũng được đề thăng.

Cứ thế đến nửa tháng sau.

Danh tiếng của thần y đã truyền đến tai của Thụy Thu.

Lại đúng dịp Tư Đế An đang bị bệnh, Thụy Thu liền muốn triệu tập thần y đột nhiên xuất hiện này vào cung xem thử.

Hồng nương tử dấu diếm không tiết lộ thân phận của Dương Chính, khi biết Thụy Thu triệu tập hẳn thì vội vàng đi tới.

"Nếu người vào cung thì sẽ không thể giấu được bệ hạ, cả ta người còn không

dầu được."

Dương Chính bình thần cười nói: "Cần gì phải dầu nàng ta? Lần này vào cung vừa hay giúp nàng ta giải quyết vấn đề Tây Nam quân hệ, hiện tại chính là thời cơ."

"Người có biện pháp?" Hồng nương tử thấy Dương Chính mỗi ngày chỉ thao luyện binh sĩ, nàng cho rằng hắn đối với cục thế Uy Cổ Lan trước mắt đã thúc thủ vô sách.

"Thiên cơ bất khả tiết lộ." Dương Chính thần bí nói.

"Hừm" Hồng nương tử liếc hắn, căn bản không hề hỏi thêm, nàng không phải là trẻ

con hiếu kỳ.

Một lúc sau, Hồng nương do dự hỏi: "Có cần ta hộ tống người không?"

"Không cần, làm vậy thì mục tiêu quá lớn, hơn nữa cô cũng biết dịch dung thuật của ta không tệ, ẩn trong đám người bình thường có thể đến được Tác La Đồn thần không hay quỷ không biết."

Hồng nương tử thấy hấn nói có lý nên cũng không ép.

Lúc Dương Chính rời đi chỉ mang theo một túi hành lý, vì bảo mật nên Hồng nương tử cũng không nói thật cho thủ hạ biết, chỉ nói Dương Chính có việc cần

làm, sẽ nhanh chóng trở về, bọn nữ binh tuy buồn bức hấn không từ mà biệt nhưng cũng không còn cách nào.

.....

Tác La Đôn giữa làn mưa nhỏ bay bay vẫn hùng vĩ tráng lệ như xưa.

Thành tường màu đen liên tiếp, các thành trấn vệ tinh, còn có cổng thành luôn có người ra vào tấp nập cơ hồ không chút gì thay đổi so với ba năm trước.

Hắn nhớ lại năm xưa tới đây, chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, trong lòng không khỏi cảm khái, khoác áo tơi, đội mũ rộng vành đi vào cổng thành.

Ở đây đương nhiên hẳn không gặp phải bọn quan binh bá đạo Tây Nam, Dương Chính ăn mặc như người bình thường, đi vào trong thành.

Đi trên con đường lát đá xanh, nước mưa từ các mái nhà bên đường chảy xuống, hội tụ trên mặt đất hình thành những "dòng suối" nhỏ. Dương Chính không đi xe ngựa, một mình đi bộ trong mưa, hân thưởng các loại kiến trúc khác nhau.

Trên đường náo nhiệt, xe ngựa tới lui, người người che dù qua lại, khung cảnh giống như bức họa khắc sâu vào mắt Dương Chính.

Dương Chính lần này hóa trang thành một người trung niên, mặt mũi bình phàm, tự nhiên không bị ai chú ý.

Hắn tìm một lữ điểm, thay đổi y phục khô ráo, mượn chiếc dù của chủ quán rồi nhàn nhã hòa nhập vào dòng người. Đi qua mấy con đường quanh co, hắn tiến vào trong một ngõ nhỏ, bốn bên đều rất yên tĩnh, trong làn nước mưa càng thêm thanh tân, thỉnh thoảng tiếng nước mưa rơi trên lá tí tách nghe vô cùng êm tai, tiếng huyền não như đã lùi ra xa tít.

Dương Chính bước đi, chỉ có hắn mới có thể cảm giác được mấy sinh mạng rất cường đại đang ẩn tàng gần đó.

Hắn thu liễm khí tức, giống như người qua đường, men theo con đường lát đá mà đi.

Dương Chính đi mãi, đến cách một tòa nhà màu xanh không xa lắm mới dừng lại.

Hắn vốn thính tai, ắt ước nghe được tiếng đàn từ căn nhà đó truyền ra...

Vận khí đúng là không tệ, 4 năm rồi, vậy mà thói quen của nàng vẫn chưa đổi...
Hắn mỉm cười.

Chỉ là càng tới gần tòa nhà xây bằng đá xanh đỏ thì mấy sinh mệnh cường hoành đó tỏa ra khí tức trối buộc trên người

hắn, một khi hắn có cử động khác thường thì sẽ phát động công kích sắc bén, đủ khiến cho bất kỳ ai ở dưới cấp bậc kiếm thánh chết ngay tại chỗ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 17: Mê luyện

D

ương Chính không tới gần, mà lại đi tới ven đường, bứt một chiếc lá, rũ sạch nước mưa rồi đưa lên môi... Thanh âm du dương dìu dặt từ chiếc lá vang lên, giữa trời mưa gió càng hiển lộ vẻ cô đơn.

Từng đợt sóng âm cứ thế vang lên.

Tiếng đàn trong nhà đột nhiên ngưng bật... Sát khí xung quanh cũng chậm chậm tan đi.

Cửa tòa nhà đột nhiên mở ra, một nữ nhân trang phục thị nữ nhìn ra, sau đó rảo bước đi về phía Dương Chính.

"Tiên sinh." Người thị nữ này rất lễ phép chào hỏi Dương Chính, phong độ khí chất đều không chê vào đâu được.

Dương Chính nhìn nàng cười nói: "Cô nương, có chuyện gì sao?"

Thị nữ chớp mắt, thanh âm mềm mại khiến cho người ta động lòng thương: "Tiểu thư nhà ta muốn gặp tiên sinh, tiên sinh có thể đi giá tới đó được không?"

"Nữ sĩ đã mời, ta sao có thể cự tuyệt?"

Dương Chính tỏ ra rất phong độ.

Thị nữ mỉm cười, chậm rãi dẫn đường cho Dương Chính đi vào trong. Dương Chính đi vào hậu viện, qua con đường rải đầy đá vụn thì tới một căn lầu gỗ quen thuộc, hẩn hít sâu một hơi, không khí toàn là mùi hương hoa quả.

Thị nữ đưa Dương Chính vào trong lầu rồi nhẹ nhàng rời đi.

Bài trí trong lầu không khác gì với mấy năm trước, bàn ghế màu đỏ sậm, đơn giản tự nhiên, còn có cả những chậu hoa nhỏ làm bằng trúc, cấu tạo của cửa sổ giống như giếng trời, dùng một cây gỗ đẹp để chống lên, còn có nhiều hoa lan

vây quanh, bên ngoài là một hồ nước sóng nổi dập dềnh, bên hồ là mấy cánh đồng, không khí lãnh đẵng mùi quả đầu mùa.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ cầu thang gỗ truyền tới.

Thân ảnh màu trắng đỏ phảng phất như từ trong mộng đi tới, hơn 4 năm rồi Dương Chính mới nhìn thấy bóng dáng ung dung này. Thụy Thu mặc áo gai màu trắng, thắt lưng cũng màu trắng, mái tóc xanh chỉ dùng một cây trâm bằng trúc đơn giản vấn lại, đôi mắt sáng ngời như nước, lại sâu thẳm như giấc mộng khiến cho người ta muốn đắm chìm vào đó...

Hắn nhớ lại vô số lần gặp nhau trước đây, chỉ là lúc này đối diện với thân ảnh xinh đẹp này thì lại không nói được lời nào.

Dương Chính đứng bật dậy.

Ánh mắt của Thụy Thu nhìn về hắn, đầy tình cảm nồng nhiệt, nhưng lại biến thành không dám tin.

"Tỷ!" Dương Chính nhẹ hô, bước tới trước mấy bước.

Thụy Thu lão đảo lúi lại, đưa tay ra quát: "Dừng lại!"

Thanh âm run rẩy vì quá kích động, môi

nàng cũng tái nhợt.

Thụy Thu hít sâu một hơi nói: "Ta không muốn nhìn thấy người thế này!"

Người khác không biết nàng muốn nói gì nhưng Dương Chính hiểu, hấn bước tới một bồn nước, lấy bình thuốc xoa lên mặt, rồi lại lấy nước rửa lại.

Lúc hấn quay người lại thì gương mặt bình phàm biến đổi hoàn toàn, lộ ra gương mặt đường nét phân minh, đôi mắt đen thâm thúy, hai hàng lông mày xéch ngược cùng chiếc mũi cao giống như được điêu khắc. Từng trải qua nhiều mưa gió, gương mặt vốn đã xuất chúng càng thêm vẻ thành thực mà chỉ nam nhân thực

thụ và rất tự tin mới có được, tình không quá đẹp nhưng càng nhìn càng hấp dẫn.

Nước chảy trên gương mặt hấn xuống đất tí tách.

Tia hoài nghi cuối cùng trong mắt Thụy Thu cũng tiêu tán, hai hàng lệ trào ra.

Nàng bước từng bước tới gần, gương mặt lộ vẻ vui mừng và kích động, Thụy Thu đưa ngón tay như ngọc thạch ra sờ vào mặt Dương Chính, nhẹ nhàng ve vuốt như muốn dung hợp gương mặt này vào gương mặt tường chừng như đã biến mất bốn năm.

Nước mắt nàng càng lúc càng chảy

nhiều.

Dương Chính đột nhiên xung động vô cùng, hắn cũng không biết vì sao lại xung động như thế. Hắn vươn tay ôm chặt Thụy Thu vào lòng.

Nhìn dung nhan tuyệt sắc kề bên, nhìn chiếc mũi dọc dừa cao vút, đôi môi kiều diễm đỏ, hắn đột nhiên cúi đầu xuống hôn vào môi nàng. Thụy Thu trợn mắt, lộ vẻ kinh hoảng, ngạc nhiên, và còn có chút hổ thẹn.

Nàng muốn đẩy Dương Chính ra nhưng căn bản không đẩy được, thân thể Dương Chính nóng bừng như núi lửa.

Hơi thở nặng nề phả trên mặt nàng, Dương Chính cơ hồ bạo lực "hành hạ" đôi môi nàng.

Cánh tay Thụy Thu dần dần trở nên vô lực, ngón tay vùi vào tóc Dương Chính, miệng phát ra âm thanh mê hồn, ánh mắt cũng lộ vẻ mê man. Dương Chính động tác cũng nhu hòa hơn, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi thơm, sau đó nhẹ nhàng hút lấy những giọt nước mắt Thụy Thu vừa khóc, chậm rãi hôn thương như là trân phẩm thế gian hiếm gặp.

Đôi mi cong dài của Thụy Thu cũng nhẹ nhàng rung động, không biết là sợ hãi hay là thẹn thùng.

Cảm giác này thật sự rất khó tả.

Dương Chính hút hết giọt lệ cuối cùng, lại cụng trán vào trán nàng, bốn mắt gần nhau tới mức khó mà nhìn thấy được nhau, hơi thở phả lên mặt đối phương, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của nhau. Lúc lâu sau, hai người đều im lặng nhìn nhau.

"Xin lỗi... tỷ tỷ...."

Lời nói của Dương Chính còn chưa dứt thì đã bị Thụy Thu cản vào môi.

Nhãn thần của nàng cuối cùng đã trở nên trong trẻo, hung hăng nói: "Người đi một hơi hơn 3 năm, vừa về tới nơi thì đã khi

phụ ta sao?"

Nàng giãy giụa nhưng Dương Chính vẫn ôm chặt không buông.

"Ta nhớ nàng!"

Dương Chính thấp giọng nói, ánh mắt ngập vẻ nhu tình, Thụy Thu thân hình chột cứng đờ, khẽ cúi đầu xuống, hai tai cũng đỏ bừng lên.

Dương Chính cũng không biết vì sao lại sản sinh tình cảm mê luyến với Thụy Thu. Hắn tới dị thế giới này đã gặp nhiều nữ nhân xuất sắc nhưng vẫn không hề yêu thích, hơn nữa hắn trước nay đều cố giữ khoảng cách, nhưng đối với Thụy Thu lại

có phần mê luyện, cảm giác này càng lúc càng dày đặc, sau khi trùng phùng thì trở nên vô cùng rõ ràng.

Thụy Thu nghiêng người, búi lại mái tóc tán loạn, ống tay áo rủ xuống lộ ra cổ tay trắng như tuyết, khí tức ung dung mê người.

Dương Chính nhìn chăm chú vào từng động tác của Thụy Thu, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy được bộ ngực trắng nõn cao vút của nàng ta. Hắn càng tham lam nhìn ngó thêm.

Thụy Thu bình tĩnh lại, suy cho cùng nàng cũng là nữ vương chấp chính một nước lớn hơn 3 năm, nhờ đó nên cử chỉ

của nàng so với khi xưa càng thêm ung dung cao quý, giờ tay nhắc chân đều khiến cho người ta có cảm giác rằng mình ô uế.

Nhìn thấy Dương Chính ngó nàng như thế, Thụy Thu lấy tay che ngực, liếc hần nói: "Người coi đủ chưa?"

"Tỷ, nàng thật đẹp!"

Thụy Thu giận dữ trừng mắt: "Người còn dám nói?"

Dương Chính đưa tay lên trời, tỏ ý đầu hàng, mỉm cười nói: "Tỷ, ta nghe nói Tư Đế An bị bệnh nên vội vàng tìm đến."

"Người là thần y?" Thụy Thu nghe một suy được 10, lập tức đoán ra.

Dương Chính gật đầu: "Ta cũng nghe qua tình trạng của nàng hiện nay, vội vàng chạy đến, cũng đã ở lại Uy Cổ Lan một thời gian."

Thụy Thu nghe vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lộ vẻ oán trách, bữu môi nói: "Coi như người cũng còn chút lương tâm."

Sắc mặt nàng nhanh chóng biến chuyển, trở thành mạnh bạo vô cùng: "Người nói xem, hơn 3 năm nay một mình người tiêu điều khoái hoạt, bỏ lại một đống bùng nhùng cho ta, hôm nay còn về đây làm

gì? Ta cần người quản sao?"

Dương Chính đau đầu, Thụy Thu trước mắt giống như trẻ con đang tức giận, không có chút bá đạo nào, nhưng hắn vẫn cảm giác được nàng rất quan tâm đến mình, giống như mẫu thân, giống như tỷ tỷ, giống như thê tử, đó cũng là nguyên nhân hắn mê luyện nàng ta, lúc mới gặp thì nàng đã thu hút hắn.

"Tỷ, hơn 3 năm trước ta đúng là không nên bỏ đi, lúc đó ta cũng quá tùy hứng, bất quá ta bảo đảm đó cũng là lần cuối."

Ánh mắt Dương Chính lộ vẻ kiên định.

Thụy Thu nhìn thấy thần thái và khí chất

của hắn nội liêm hơn 3 năm trước, lại càng trầm ổn hơn, có thể để cho người ta dựa vào. Nàng chỉ giận hắn không từ mà biệt, hơn 3 năm nay vì hắn mà nàng đã đổ không biết bao nhiêu nước mắt, hiện tại thấy hắn hứa như vậy, lòng dạ cũng mềm nhũn, không nỡ trách hắn nữa.

Dương Chính dùng dao nhỏ gọt 1 quả táo đưa cho Thụy Thu nói: "Mấy năm nay ta đến Bắc đại lục."

"Sao?" Thụy Thu vô cùng kinh ngạc.

Dương Chính nói tiếp: "Cơ sự của ta rất dài, tạm thời khoan nhắc tới, trước mắt cần phải giải quyết phiền phức của nàng đã. Ta ở Uy Cổ Lan cũng đã thu thập

được một chút tình báo, đối với tình huống của Tây Nam quân hệ cũng có chút hiểu biết, ta có biện pháp khiến chúng phải giao quyền."

Thụy Thu mất lộ dị quang, phiên hà của Tây Nam quân hệ không phải ngày một ngày hai, nàng cũng vì nó mà héo cả ruột gan, không ngờ Dương Chính vừa đến là nói có biện pháp, nàng vội vã nói: "Người nói xem."

Dương Chính ghé sát tai nàng nói nhỏ: "Nàng làm thế này, trước mắt cứ...."

.....

Nghe xong kế hoạch của Dương Chính,

Thụy Thu ngờ ngẩn nhìn hần than: "Có địch nhân đáng sợ như người thì không biết khi nào sẽ bị trúng kế đây."

Dương Chính cười hắc hắc: "Nhưng có đồng bạn là ta thì rất tốt, bất cứ việc gì cũng có thể giải quyết."

Thụy Thu đối với việc Dương Chính "lớn lối không biết hổ thẹn" cũng không biết phải nói gì. Nam nhân này thực sự có bản lĩnh... Nàng cầm lấy quả táo đã gọt vỏ bỏ vào miệng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 18:

Thiên thi cổ

T

a chỉ sợ bọn chúng lúc cuối cùng liều mạng khiến cho cá chết lưới rách."

Dương Chính lắc đầu:"Không đâu, Tây Nam quân hệ cũng không phải một khối thép, vốn là mấy thế lực lớn hợp lại, huống gì chỉ luận về quân lực thì bọn chúng không nhất định là đối thủ của nàng, nếu như bọn chúng thực sự muốn cá chết lưới rách thì ta sẽ giúp nàng. Nàng yên tâm đi, ta nhất định không để cho nàng phải tổn hại gì."

Hắn nắm tay Thụy Thu, cảm giác ấm áp khiến cho nàng ta muốn khóc.

"Tư Đế An đâu? Nó bệnh tình thế nào?"
Nói chính sự xong, Dương Chính bắt đầu nói chuyện riêng.

"Có thể là bị cảm mạo, ta thấy mấy ngày nay nó rất buồn ngủ, thái y cũng nói không có vấn đề gì."

"Đêm nay ta sẽ vào cung xem thử, chỉ là thân phận của ta hiện tại không thể để lộ, nàng cũng biết năm xưa có rất nhiều người muốn giết ta, khi đó Sư thứu đội của Thương Nguyệt quốc truy tung được ta cũng là vì ta bị phóng dược phản trên người. Loại dược phản này chỉ có thể do

người bên cạnh ra tay, nghĩ lại thì rất có khả năng là Lôi Đặc Lâm và Mạn Kỳ."

Thụy Thu biết rõ đấu tranh chính trị rất phức tạp, thở dài nói: "Năm xưa người thật sự quá to gan, một mình mượn binh đánh một trận chấn động đại lục. Người không phải là phụ thân ta, không có cơ sở như ông ấy, công lao vĩ đại này thực sự khiến người ta cổ ký, ta căn bản không có cơ hội khuyên người, may mà người vẫn còn sống."

Dương Chính cười khổ: "Ta đã nói năm xưa ta còn rất tùy hứng, có nhiều chuyện ta không chịu bỏ qua, vì vậy mới làm ra những chuyện đó, bất quá tới nay ta vẫn không hề hối hận."

"Người không đếm xỉa gì đến những người quan tâm mình, có biết có người vì người mà thương tâm hay không?" Thụy Thu ngữ khí bất thiện, hiển nhiên nhớ tới ủy khuất của mình.

"Vì vậy ta quay về để sửa chữa sai lầm." Dương Chính cười nói.

Thụy Thu tức giận, nàng biết tên khốn này giả vờ không hiểu.

Xe ngựa đưa Thụy Thu vào cung trước.

Dương Chính theo đường khác về lữ quán, sau đó cải trang thành thần y.

Giờ Ngọ 3 khắc, Thụy Thu phải thị vệ đến đón hấn vào cung.

Có vết xe đỗ từ Hồng nương tử trước đó, Dương Chính lần này cải trang rất kỹ lưỡng, dùng dị lực ép thân hình thấp xuống, lại dùng ma pháp cải biến màu mắt, cho dù là người quen cũng không nhận ra hấn.

Vào trong cung, Thụy Thu đang chờ sẵn, nhìn thấy dáng vẻ của hấn giật mình kinh hãi.

Hai bên chào hỏi theo lễ tiết để che giấu những người khác, sau đó Dương Chính theo Thụy Thu vào tầm cung. Cung điện năm xưa bị thiêu cháy giờ đã được tu

sửa, hơn nữa khí thế còn hoảng vĩ hơn trước. Đi vào một gian phòng rộng lớn, mấy thị nữ bước ra hành lễ: "Thái hậu bệ hạ."

"Quốc vương bệ hạ đâu?"

"Ngài đã ngủ rồi."

Thụy Thu gật đầu, bước vào trong, Dương Chính mỉm cười nhìn hai thị nữ đang hiếu kỳ quan sát hẩn, cũng bước theo Thụy Thu vào trong phòng.

Một thiếu niên đang nằm trên một cái giường to lớn xa hoa màu vàng. So với hơn 3 năm trước thì thiếu niên này đã không còn bộ dạng trẻ nít, gương mặt trẻ

tuổi bắt đầu có góc cạnh, tay chân cũng to lớn hơn, cổ họng cũng đã có yết hầu chứng tỏ nó sắp trưởng thành.

Lúc này nó nằm trên giường, da dẻ có chút trắng nhợt, nhìn không ra người lãnh đạo tối cao trên danh nghĩa của quốc gia.

Dương Chính quan sát bốn bề căn phòng rộng lớn quá mức này, gió thổi vào phòng còn vang vọng, nằm trong phòng này đêm đến liệu có còn cảm giác ấm áp hay không? Chăn đắp có dày đi nữa cũng không che được tâm linh cô tịch.

Đây chính là cái giá phải trả để trở thành người đứng trên, nó không thể tuyển chọn được, Thụy Thu cũng không thể.

Nó quả nhiên đang ngủ, cả Thụy Thu và Dương Chính đứng bên giường vẫn không phát giác ra.

Thụy Thu cho hai thị nữ lui ra, Dương Chính ngoẹo đầu, đứng thẳng lên, giả làm lão nhân thực rất khổ sở.

"Có cần kêu nó dậy không?" Thụy Thu nói.

"Không cần." Dương Chính ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy cổ tay nó.

Câu đầu tiên hấn nói không ngờ lại là: "Nó gây quá!"

Thụy Thu nghe thấy thanh âm của Dương Chính có hàm ý trách móc, mũi nàng cay cay, vành mắt cũng đỏ hoe: "Mấy năm nay An tử rất đáng thương, ta bận việc công căn bản không có thời gian chiếu cố nó, nó là một đứa trẻ, lại ngồi ở vị trí này, hạ nhân sợ hãi nó, kính trọng nó, nhưng nó lại không có bằng hữu. Người biết mấy năm nay nó hay làm gì nhất không? Chính là tự nói chuyện với mình, nó rất nhớ những tháng ngày có người dạy bảo, nhưng ngay cả lạc thú duy nhất đó nó cũng không thể có, cho dù nó không hiểu quốc sự nhưng sợ ta lo lắng nên nỗ lực giả vờ như người thành thực."

Dương Chính thất tim, đưa cánh tay còn

lại nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt thiếu niên, cuộc sống của đế vương đối với một đứa trẻ mười mấy tuổi thực sự quá mức tàn nhẫn.

Một lát sau, hai đầu mày của hắn đột nhiên chau chặt lại, thần sắc càng lúc càng thêm lạnh lùng.

Thụy Thu thấy có điểm không đúng, khẩn trương hỏi: "Sao vậy?"

Dương Chính ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Nó bị bệnh khi nào?"

"Một tháng trước nó bắt đầu thèm ngủ, ngoài ra vẫn bình thường, chỉ là thân thể càng ngày càng gầy ốm, hơn nữa không

còn tinh thần. Ta cho thái y xem bệnh nhưng thái y vẫn không nhìn ra, chỉ nói là có thể bị hoảng sợ mà thôi, cần điều dưỡng dần dần thì ổn."

"Tư Đế An bị người ta hại cổ trùng."

"Sao?" Thụy Thu kinh hãi.

Thanh âm khá lớn, Tư Đế An giật mình tỉnh lại, nó mở mắt nhìn thấy lão nhân xa lạ ngồi bên giường, sau đó nhìn về Thụy Thu, cố gắng ngồi dậy: "Mẫu hậu."

Thụy Thu vội vàng ngăn lại: "An tử, đừng ngồi dậy, vị... gia gia này đang coi bệnh cho con đó."

"Xin chào, bệ hạ."

Dương Chính chào Tư Đế An, hấn nhìn thẳng vào mắt nó, khiến cho nó có cảm giác ấm áp, thông linh thuật của Dương Chính có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình người khác, lấy hảo cảm không có gì khó khăn.

Tư Đế An đương nhiên cũng không ngoại lệ, gương mặt trắng nhợt của nó lộ nét cười: "Chào ông, lão nhân gia."

"Hiện tại ta muốn trị bệnh cho ngài, có thể sẽ hơi đau, bệ hạ có sợ không?"

"Trị bệnh thì có gì đáng sợ?" Tư Đế An lộ vẻ kiên nghị, lúc này có thể nhìn ra nó

kiên cường hơn người thường nhiều, cô độc trường kỳ khiến cho tâm tính của nó được mài luyện rất cứng cáp.

"Tốt!" Dương Chính cười nói: "Bệ hạ rất dũng cảm, hiện tại ta cần ngài há to miệng ra."

Tư Đế An nhìn Thụy Thu, thấy nàng gật đầu liền há to miệng ra.

Dương Chính đặt 1 tay vào bụng nó, một cổ dị lực tức thì tiến vào trong cơ thể Tư Đế An, sau đó từng cơn đau liên tiếp truyền tới, giống như sóng dậy trong bụng, Tư Đế An mồ hôi đầm đìa, khổ sở chịu đựng, Thụy Thu đứng bên cũng lộ vẻ gấp rút nhưng không dám quấy nhiễu

Dương Chính.

Dương Chính trông mắt hiện lên màu đen sâu thẳm, hiển nhiên hẳn đã xuất toàn lực.

Đột nhiên trong bụng Tư Đế An vang lên tiếng kêu thê lệ, mắt nó trợn tròn, sau đó từ cổ họng bắn ra một chấm đen, Dương Chính vốn đã chuẩn bị trước, liền vươn tay chụp lấy.

"Thụy Thu, lấy một cái bình tới đây."
Dương Chính trong lúc vô ý gọi thẳng tên Thụy Thu.

May mà Tư Đế An lúc này còn chưa định thần, Thụy Thu vội vàng chạy lấy

một bình đựng được phân, đổ hết ra ngoài rồi đưa cho Dương Chính.

Dương Chính bỏ thứ trong tay vào bình, đẩy nút thật chặt.

Thụy Thu và Tư Đế An lúc này mới nhìn rõ vật trong bình, đó là một con côn trùng thuộc loại giáp xác, chỉ to cỡ ngón tay cái nhưng hắc khí nồng nặc, trên lưng có một dãy mắt, thoạt nhìn hung ác đáng sợ vô cùng. Tư Đế An nhìn thấy nó, nhớ lại vừa rồi nó tác quái trong bụng mình, tức thì nôn khan.

"Đây là thứ gì?" Thụy Thu sắc mặt trắng bệch.

"Thiên thi cổ trùng, một loại vu thuật của Á Lô Đức tăng lữ." Năm xưa Dương Chính từng thu phục được Kim trượng tăng lữ La Tổ Đạt Lạp Nhiên, đã từng thỉnh giáo vu thuật của lão, vì vậy đối với những thứ này không hề xa lạ: "Loại cổ trùng này có thể hút tinh khí của người ta, người bị hạ cổ sẽ ăn rất nhiều nhưng toàn bộ đều bị cổ trùng hấp thu, vì vậy ngày càng gầy ốm, hơn nữa tinh lực suy thoái, thêm ngủ vô cùng. Vì loại cổ trùng này ẩn nấp kín đáo, người không hiểu vu thuật căn bản không thể tra ra nguyên nhân, do đó nó thần bất tri quỷ bất giác hại chết người ta, cho dù người trúng cổ độc bị chết thì loại cổ trùng này cũng không rời thi thể mà dần dần ăn sạch thi thể rồi mới trở về bên người hạ cổ, cho

nên người không biết căn bản không biết lý do người bị hại chết đi."

Thụy Thu mặt lộ sát khí, siết chặt năm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Là ai độc ác như vậy, dám phóng thứ này vào người hoàng nhi?"

Dương Chính nhìn Tư Đế An sắc mặt xanh lè, nắm lấy cổ tay nó truyền vào một cỗ dị lực, gương mặt nó dần dần hồng nhuận trở lại.

"Người có thể thi triển Thiên thi cổ trùng ít nhất phải có cấp bậc Ngân trượng tăng lữ, chỉ là hiện tại tăng lữ cực kỳ hiếm hoi, không biết ai lại tu luyện loại vu thuật hung tàn này. Thái hậu bệ hạ, ngài

có nhớ ai đã từng tiếp xúc với quốc vương bệ hạ hai, ba tháng trước không?"

"Hai, ba tháng trước..." Thụy Thu suy nghĩ, thấp giọng nói: "Ba tháng trước vì để hòa hoãn với Tây Nam quân hệ, ta đã mang An tử đi tới đó thị sát. Lẽ nào là... nhưng mà ta không nhớ có tăng lữ nào xuất hiện."

"Người hạ cổ rất bí ẩn, bất quá không cần gấp." Dương Chính lắc cái bình trong tay, cười lạnh nói: "Cổ trùng đã bị ta bắt ra, người sau lưng đó ta cũng có thể tra ra, Thiên thi cổ và người hạ cổ có liên hệ... Thời gian này phiên quốc vương bệ hạ giả vờ bệnh, như vậy mới không đánh cỏ động rắn." Thụy Thu biết

bản lĩnh của Dương Chính nên chỉ nhìn
hắn, ánh mắt lộ vẻ cảm kích.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 15 - Chương 19: Biến loạn

M

ột tháng sau.

Dương Chính tới 1 thôn làng nhỏ không xa Tiêu Lan lắm gặp mặt Vũ Lô.

Thôn làng này bí ẩn phi thường, Ảnh tử bộ đội của Dương Chính sớm đã gây dựng nơi đây.

Ngoài trời mưa rất lớn, trong nông xá, Vũ Lô đang chờ đợi, nhìn thấy hắn, hai người nhiệt tình ôm nhau thân thiết.

"Việc đó làm thế nào rồi?" Dương Chính nói ngay vào việc chính.

Vũ Lô thấp giọng nói: "Không vấn đề gì, ta không chế toàn gia kẻ đó, lại đáp ứng cho y 10 vạn kim tệ, hơn nữa thê tử của y thực sự bị tên tham tướng đó cưỡng gian nên y cũng đã đáp ứng."

Dương Chính gật đầu: "Tốt lắm, còn nữa, gần đây cục thế đột nhiên xấu đi, người nhanh chóng triệu tập nhân mã, bảo bọn họ hóa trang trà trộn vào Vệ Nhung quốc."

"Cần đánh trận sao?" Vũ Lô hai mắt phát sáng, giống như đã mong chờ từ lâu.

Dương Chính gõ đầu hấn: "Đừng có cả ngày đòi đánh đòi giết, có thể không đánh là tốt nhất, chỉ là đề phòng vạn nhất."

"Dạ biết, tiểu Chính ca!" Vũ Lô cười khổ nói.

.....

Nửa tháng sau, tham tướng của Tây Nam quân hệ đồn trú ở Uy Cổ Lan và một tiểu đội hộ vệ bị giết trên đường đi tới Cự Mã tỉnh, chỉ có 1 người chạy thoát.

Tức thì, cả Tây Nam quân hệ chấn động, cho dù chỉ là một tham tướng nhỏ bé nhưng đó là con một của một lão làng

trong Tây Nam quân hệ, hơn nữa lại bị giết tại Uy Cổ Lan trong thời kỳ nhảy cảm này, Ma thần quân ngay lập tức được liệt vào đối tượng hoài nghi trọng điểm.

Thậm chí nội bộ họ còn nhận định là Ma thần quân làm, cho dù hung thủ lai vô ảnh khứ vô tung, không để lại dấu vết gì nhưng ở trong Vệ Nhung quốc trừ Ma thần quân ra thì còn ai có đủ năng lực vào sâu trong nước mà giết chết 1 tham tướng và 1 tiểu đội. Hơn nữa người chạy thoát còn kể lại nhiều điểm khả nghi có liên quan đến Ma thần quân.

Chỉ là không có chứng cứ xác thực, đại lão của Tây Nam quân hệ mất đi nhi tử

tức giận điên cuồng, nếu như không bị Lôi Đặc Lâm áp chế, hứa sẽ lôi chuyện này ra thì lão có thể đã dẫn quân tiến vào Uy Cổ Lan.

Tình hình ở Uy Cổ Lan càng lúc càng căng thẳng đến cực điểm.

Mỗi ngày hai hệ quân đội đều phát sinh nhiều việc đổ máu, cơ hồ đứng ở biên giới bạo phát nội chiến.

Qua mấy ngày, chuyện không ai ngờ lại xảy ra, Ma thần từ ở Cự Mã tỉnh bị Tây Nam quân hệ thiêu hủy. Việc này đã đụng chạm đến cả ổ ong vò vẽ, không ai hoài nghi uy tín của Ma thần tướng quân trong Ma thần quân, cho dù hắn đã "chết"

nhưng vẫn là cột trụ của Ma thần quân. Hơn nữa trong dân chúng, ba năm nay nhờ truyền miệng nhiều người, nên Ma thần tướng quân trong nước không thua kém gì vị Phi tướng quân trong truyền thuyết.

Không chỉ Ma thần đại quân ở Đông tuyến phát động mà cả dân chúng đối với hành vi này cũng bất mãn phi thường, cho dù có tranh đấu thế nào, nhưng đụng chạm đến anh hùng thì đều bị sỉ vả.

Đệ nhất quân, đệ nhị quân, đệ tam quân của Ma thần quân hệ giận dữ kéo binh tiến đến Uy Cổ Lan.

Trưởng quan của ba chi bộ đội này có rất

nhiều người từng là thân vệ năm xưa của Dương Chính, vì hấn mà chết tuyệt không chầu mày, sao có thể để chuyện này phát sinh, ngay cả Thụy Thu cũng không thể áp chế.

Động tác của họ tự nhiên cũng khiến Tây Nam quân hệ phản kích, họ phái 2 vạn người đến chi viện cho Tây Nam quân ở Cự Mã tỉnh.

Một tháng sau hai bên giằng co nhau ở ngoài Cự Mã tỉnh.

Ngoài mặt thì không tranh đấu nhưng ngầm ngầm ám sát, hạ độc thì diễn ra vô số lần.

Dưới tình huống này, một trường nội chiến cơ hồ khó thể tránh được.

Thụy Thu liền gửi thư cho Lôi Đặc Lâm, bảo lão áp chế không để tình hình diễn ra quá mức, lúc này nếu xảy ra bạo động thì tất sẽ khiến cho Vệ Nhung quốc lâm vào tai kiếp. Một trường nội chiến bất kể bên nào thắng cũng tạo thành đả kích mang tính hủy diệt cho Vệ Nhung quốc, hôm nay Thương Nguyệt quốc lại bắt đầu quật khởi, sao chịu đứng yên ở ngoài.

Nhưng lúc này Lôi Đặc Lâm đã choáng váng đầu óc, lại thêm tên tham tướng bị giết cũng là thế hệ con cháu của lão, vì thế lão giận dữ Ma thần quân không nhân đạo, ra tay tàn sát đồng liêu, nhất định

đòi Thụy Thu phải có giao phó rõ ràng.

Đó cũng vì Ma thần quân trực tiếp nằm dưới quyền không chế của Thụy Thu.

Mất thấy sự tình đang phát triển theo chiều hướng xấu nhất, Thụy Thu liền gửi thư hồi âm, lúc này nàng đứng ở góc độ nữ vương, lời lẽ vô cùng nghiêm khắc, yêu cầu Tây Nam quân hệ phải tới Uy Cổ Lan gặp mặt, giải quyết hết mọi khúc mắc.

Ba ngày sau, Thụy Thu mang theo Tư Đế An đi tới Uy Cổ Lan.

Lúc này, cả Uy Cổ Lan đều nồng nặc mùi thuốc súng, dân tâm hoảng loạn, cả quặng

mỏ cũng không còn vận hành.

Một tháng trước, thống lĩnh đệ nhất quân Huyết Lang, thống lĩnh đệ nhị quân Áo Tháp, thống lĩnh đệ lục quân Anh Cách Mã cũng đã tới Uy Cổ Lan.

Thống lĩnh đệ tam quân Hồng nương tử vốn ở nơi này ra thành nghênh tiếp, vì nàng đến trước nên đã chiếm lấy quận thủ huyện Uy Cổ Lan.

Hơn nữa Tây Nam quân trú đóng ở Ngưu đầu sơn cách huyện thành không đầy 10 dặm. Chân núi Ngưu đầu sơn là một con sông, hiện nay đã bị quân Tây Nam trưng dụng, bài trí thuyền đội tạo thành cầu nổi rộng 50 mét, dài hơn 1000 mét. Thoạt

nhìn cờ xí tung bay, thiết giáp lăm liệt, oai phong khôn tả.

Quan đạo đã bị phong tỏa, dân chúng của huyện Uy Cổ Lan nội bất xuất, ngoại bất nhập, trên đường chỉ có quân mã kỵ sĩ.

Thụy Thu tiến vào trong thành, đầu tiên liền đến gặp Hắc Diệu Hoa, mấy ngày nay Hắc Diệu Hoa ăn không ngon ngủ không yên, mái tóc cũng bạc nhiều, hấn sợ chiến tranh bạo phát trong quận không chỉ tổn thương quốc lực nghiêm trọng mà đối với Uy Cổ Lan chiến trường chính cũng tạo thành hủy diệt khó thể bù đắp, sau cuộc chiến thì mấy năm nỗ lực của hấn hoàn toàn trôi theo dòng nước, Uy Cổ Lan lại tái hiện tình cảnh nước lũ

ngập trời, dân tình khôn khổ.

Hắn có cảm tình sâu đậm với mảnh đất này, tuyệt không muốn chuyện này xảy ra.

Hiện nay thấy Thụy Thu đến, hắn phảng phất như tìm thấy một hòn núi để dựa vào, nước mắt tuôn trào, quỳ xuống đất hồi lâu không dậy.

Uy Cổ Lan có thể phát triển như ngày hôm nay, công lao của Hắc Diệu Hoa tuyệt không kể xiết, lại thêm gần đây Uy Cổ Lan bị Cự Mã tỉnh giám thị, hắn cũng nhần nhục gánh vác, Thụy Thu bước tới đỡ hắn dậy: "Hầu tước đại nhân mau đứng dậy, mấy năm nay ông phải khổ sở rồi."

"Bệ hạ..."

"Không cần nói nhiều, ta đã hiểu tình cảnh nơi này. Có ta ở đây hầu tước đại nhân không cần lo lắng, cứ an tâm nghỉ ngơi, đợi ta giải quyết ổn thỏa thì sẽ giao lại Uy Cổ Lan cho ông giúp cô quản lý."

"Thần sẽ tận hết sức lực, muôn chết không từ." Hắc Diệu Hoa phát lời trọng thệ.

Thụy Thu lại an ủi vài câu, ánh mắt khẽ liếc nhìn Dương Chính đang đứng bên Hồng nương tử.

Lúc này Dương Chính đã khôi phục lại

dáng vẻ thần y, cả bọn Huyết Lang cũng không nhận ra, tại trường chỉ có Hồng nương tử và Thụy Thu biết được thân phận của hắn.

Thụy Thu cũng không nói gì, hạ lệnh khởi giá.

Những ngày ở Uy Cổ Lan chờ Lôi Đặc Lâm đến, Thụy Thu tiếp kiến "thần y", lại truyền ra tin tức quốc vương bệ hạ thân thể hư nhược, cho Dương Chính ở bên chăm sóc.

Trong hành cung lâm thời, Dương Chính, Thụy Thu sau khi đuổi hết hạ nhân ra ngoài, Dương Chính thấp giọng hỏi: "Tu Đế An hiện tại thế nào?"

"Đã tốt hơn nhiều, hiện tại có thể ăn uống bình thường, khí sắc cũng khôi phục."

"À, mấy ngày nay phải nói nó ở trên giường giả bệnh, tuyệt không để tin tức nó hồi phục truyền ra ngoài. Gần đây cổ trùng có chút khác thường, ta dự cảm rằng người hạ thủ với Tư Đế An đang ẩn nấp trong Tây Nam quân."

Thụy Thu ánh mắt lộ vẻ hung ác: "Nếu thực sự là chúng thì ta tuyệt không bỏ qua."

Bất kỳ người mẹ nào cũng đều không thể để cho con mình bị thương hại, Thụy Thu đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Tình huống hiện tại đều do bọn ta không chế, chỉ cần làm theo lời ta thì mọi việc sẽ nhanh chóng qua đi thôi." Dương Chính ôn hòa nói.

Thụy Thu ngơ ngẩn nhìn hắn, đột nhiên bật cười: "Người quay về thật tốt, bất kỳ chuyện gì ta cũng không cần dụng tâm, đã lâu ta khó mà có được giấc ngủ ngon."

Nàng vặn người, các đường cong động lòng người hiển lộ càng thêm dụ hoặc, lại thêm dáng vẻ mệt mỏi, hơi thè lưỡi ra khiến cho Dương Chính xung động vô cùng.

.....

Lôi Đặc Lâm cũng đã tới Uy Cổ Lan.

Lão nhân tóc bạc như sương, gương mặt như đao khắc so với 3 năm trước thì già hơn nhưng thân hình vẫn thẳng tắp.

Lão bất chấp tất cả những lời phản đối của người khác trong quân hệ, nhất định đòi một mình dẫn theo nhân mã đi vào Uy Cổ Lan.

Tư thái này biểu thị Lôi Đặc Lâm vẫn rất trung thành, lão tuyệt không thể phản bội con gái của Trì Vân tướng quân, phản bội Vệ Nhung quốc, chỉ là lòng trung thành của lão lại bị lợi dụng, khiến cho người ta càng thêm thương cảm.

Lôi Đặc Lâm và mấy vị đại lão mang theo một trung đội tiến vào Uy Cổ Lan đang bị bao vây trùng trùng.

Lão không tin Thụy Thu lại làm chuyện bất lợi với mình, vì làm như thế thì Tây Nam quân hệ mất đi không chế, đối với nàng mà nói thì cũng không có gì tốt đẹp.

Trong nghị sự sảnh của Uy Cổ Lan, Lôi Đặc Lâm nhìn thấy Thụy Thu, còn có cả Tư Đế An sắc mặt vàng vọt đang ngồi tựa vào ghế da hổ, hình như đang ngủ.

"Quốc vương bệ hạ, thái hậu bệ hạ." Lôi Đặc Lâm cùng những quan viên Tây Nam quân hệ quỳ 1 chân xuống, vòng tay

ngang ngực hành lễ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 15 - Chương 20: Bình định

T

hụy Thu đưa mắt nhìn Lôi Đặc Lâm, thấy sắc mặt của lão, trực giác nàng cảm thấy lão thực sự rất kinh ngạc về tình trạng của Tư Đế An, hiển nhiên lão không biết việc nó bị hạ cổ. Nàng trong lòng cũng cảm thấy được an ủi phần nào, lão tướng này suy cho cùng cũng là thủ hạ trung thành nhất của phụ thân nàng năm xưa, cũng là tam biểu thúc của nàng, nếu như trong những năm tháng cuối đời mà lại làm ra chuyện này thật sự khiến người ta đau lòng.

Thụy Thu đứng dậy, hai tay ra dấu đỡ dậy, bình thản nói: "Các vị tướng quân xin đứng lên, gió lạnh đường dài, còn phải để cho mấy vị tướng quân tới đây, thật là có lỗi."

Bên ngoài trời vẫn còn mưa, bọn người Lô Đặc Lâm đầu tóc đều bị ướt, nàng bảo người đem trà nóng và khăn lên cho bọn họ.

Tu chinh một lúc rồi tất cả mọi người cùng ngồi nghị sự.

Bên trái Thụy Thu là mấy nhân vật đầu lĩnh của Ma thần quân, đại biểu là Huyết Lang, bên phải là những đại lão của Tây Nam quân hệ, đại biểu là Lô Đặc Lâm.

Dương Chính thân là thân y đứng ở một bên Tư Đế An, mắt lim dim giống như lão tăng nhập định.

Lôi Đặc Lâm nhìn Tư Đế An hỏi: "Thái hậu bệ hạ, quốc vương bệ hạ là bị...?"

Thụy Thu nhìn qua đám quan viên cùng hệ với Lôi Đặc Lâm, không nhìn ra nơi này có ai là hung thủ, trầm giọng nói: "Hoàng nhi bị người ta ám toán."

"Sao? Ai to gan như vậy?" Lôi Đặc Lâm đứng phắt dậy, quan viên Tây Nam quân hệ cũng kinh hãi. Đây chính là những quan viên từng là thủ hạ của Phi tướng quân năm xưa, đối với ngoại tôn duy nhất của ông cũng rất trọng thị.

Thụy Thu khoát tay: "Lão tướng quân đừng gấp, may mà có thần y ở đây, hoàng nhi cũng tốt hơn nhiều rồi."

Người gần đây được xưng tụng là thần y không nhiều, Lôi Đặc Lâm nhìn về phía Dương Chính, trầm giọng nói: "Vị này là thần y Diệp Chính thanh danh hiển hách ở Uy Cổ Lan thời gian gần đây sao?"

Vì có thần y nên thời gian trước quân Tây Nam bị quân Ma thần áp chế đến thở không ra hơi, Lôi Đặc Lâm cũng đã nghe qua.

Dương Chính vòng tay: "Chính là lão hủ."

Lôi Đặc Lâm mắt lóe tinh quang, đánh giá hần hồi lâu rồi cao giọng nói: "Nếu thần y cứu được bệ hạ thì thật là công đức vô lượng, Lôi Đặc Lâm ta cảm kích vạn phần."

Lão hành đại lễ với Dương Chính, chỉ một điểm này cũng đủ để Dương Chính tăng thêm hảo cảm với lão. Người này thị phi phân minh, chỉ là quá cổ hủ, hơn nữa niên kỷ đã cao, trà trộn trong trường đấu tranh chính trị thì khó mà giữ khí tiết.

Thụy Thu nói: "Bệnh của hoàng nhi đề sau hãy nói, lão tướng quân lần này đến đây, ta cũng muốn đứng giữa phân giải cho quân Tây Nam và quân Ma thần, hy vọng có thể hòa giải được."

Nhắc tới chuyện này, một đại lão quân Tây Nam đứng dậy, lớn tiếng nói: "Ta chỉ hy vọng biết được chân tướng cái chết của con ta, tra ra hung thủ, báo thù cho nó."

Lão già này hai mắt như phun lửa, nhìn chòng chọc vào mấy tướng lĩnh Ma thần quân đối diện, Huyết Lang cũng đứng dậy quát: "Con người chết thì liên quan gì đến bọn ta? Lão tử còn muốn hỏi ai dám thiêu cháy Tướng quân từ của bọn ta, con mẹ nó, ta mà tìm được thì diệt sạch cả nhà y."

"Người!" Lão này giận đến râu tóc dựng ngược, rút kiếm toan chém.

Không khí tức thì trở nên căng thẳng vô cùng.

Thụy Thu đập bàn, nghiêm giọng nói: "Đủ rồi! ta nhất định tra ra chân tướng cho các người. Táp Nhược Tư công tước, Huyết Lang hầu tước, hai người ngồi xuống đi!"

Lôi Đặc Lâm cũng quát lên: "Táp Nhược Tư, ngồi xuống!"

Táp Nhược Tư và Huyết Lang hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống.

Thụy Thu lạnh lùng nói: "Chuyện gì cũng phải có trình tự, lão tướng quân, nghe nói

lúc tham tướng ngộ nạn thì còn có một tên hộ vệ chạy thoát, có thể đưa hấn tới đây kể lại mọi việc lúc đó hay không?"

Lôi Đặc Lâm hạ lệnh cho mấy tên hộ vệ ngoài cửa, một lát sau một tên binh sĩ mặc quân phục Tây Nam được đưa vào.

Tên này quỳ trên mặt đất, ánh mắt sợ hãi nhìn về Thụy Thu và Tư Đế An hành lễ.

"Hạ ... hạ quan Cự... Cự mã tỉnh ... tiểu đội trưởng đệ lục phân đội... quân phòng vụ Cao... Cao Bá Đặc.. khấu kiến thái hậu bệ hạ, quốc vương bệ hạ, các vị đại nhân."

Hấn cả đời chưa từng bị nhiều nhân vật

lớn như vậy quan sát, nói cơ hồ không rõ tiếng.

Thụy Thu ôn hòa nói:"Cao Bá Đặc, người đứng dậy đi."

Cao Bá Đặc đứng dậy, cúi đầu, Thụy Thu nói:"Người kể lại đầu đuôi câu chuyện tiểu Tịch Nhược Tư tham tướng bị tập kích cho ta."

Cao Bá Đặc nói:"Lúc... lúc đó, thần đang theo tham tướng đi tới Cự Mã tỉnh hội báo chiến hướng... Khi lên Trường Dương sơn gần huyện Uy Cổ Lan đột nhiên mấy tấm lưới từ trong rừng quăng ra, thần kinh hãi ngã xuống sườn núi, sau đó thần nhìn thấy một bọn hắc y nhân

xông ra... Thần lặn xuống xong thì đã hôn mê, đến lúc tỉnh lại, leo lên trên núi thì đã thấy tất cả mọi người đã chết."

Hắn lấp ba lấp bắp một hồi cũng kể xong, mọi người đều nhíu mày, Táp Nhược Tư lạnh giọng nói: "Nói những thứ vô nghĩa này làm gì? Máy ngày trước người không phải nói rằng ngựa của bọn hắc y nhân có tiêu chí Ma thần quân hay sao?"

Huyết Lang chẹn ngang: "Khoan, Cao Bá Đặc, người có thật sự nhìn thấy ngựa của Ma thần quân hay sao?"

"Tiểu nhân... tiểu nhân..." Cao Bá Đặc trù trù.

"Người quát nạt cái gì? Cao Bá Đặc, người đừng sợ, kể hết những gì người nhìn thấy cho ta." Táp Nhược Tư đập bàn, nhìn Cao Bá Đặc quát.

"Tiểu ... tiểu nhân... nhìn... nhìn thấy..." Cao Bá Đặc nói chưa xong thì đã run lên, ngã lảo ra.

"Người xem, hấn thừa nhận rồi!" Táp Nhược Tư chiếm ưu thế, tức thì trở nên hưng phấn.

Thụy Thu phát tay, bình thản nói:"Hiện tại người nói người nhìn thấy tiêu chí Ma thần quân, ta muốn biết người cách đó bao xa mà có thể nhìn thấy ẩn ký nhỏ

bằng đồng tiền trên cổ ngựa?"

"Thần... thần..."

"Nói!" Thụy Thu hai mắt chợt lóe hàn quang, khí thế uy nghiêm khiến cho mọi người kinh khiếp.

"Lúc thần lăn xuống sườn núi thì nhìn thấy..."

"Người đang cưỡi ngựa, lại kinh hãi ngã xuống, lẽ nào lại đi chú ý đến cổ ngựa của bọn thích khách sao?" Thụy Thu không đợi hắn nói xong đã hỏi tiếp.

"Thần... thần..."

"Nói mau!" Thụy Thu đứng bật dậy quát.

"Thần... thần... Đừng ép thần..." Cao Bá Đặc toàn thân run rẩy, cơ hồ sụp đổ.

Dương Chính mi mắt nhẹ rung, thậm chí nói tên khốn này không đi diễn kịch cũng thật là uổng phí.

Hiện tại ai cũng nhìn ra có chỗ không đúng, Lôi Đặc Lâm ánh mắt ngưng trọng: "Cao Bá Đặc, người mau nói thật ra, nếu mà che giấu, ta tra ra thì đừng hòng sống sót."

Cao Bá Đặc đột nhiên ngẩng đầu, chỉ vào Tạp Nhược Tư hầu tước, hai mắt lộ vẻ buồn thảm tuyệt vọng rống lên: "Đều

là do con của ngươi, hấn bắt kể tình đồng chí, cường gian thê tử đang mang thai của ta, hại con ta bị sinh non, trở thành ngu ngốc. Bọn ta trong quân đã chịu nhiều vũ nhục, sớm đã hận hấn đến xương tủy... Chính ta cho người hạ độc chúng, khiến cho đầu khí của chúng tiêu tan. Ha ha ha, là ta gọi người giết sạch chúng, giết rất hay, giết rất hay... Ha ha ha..."

Cao Bá Đặc giống như phát điên, những lời hấn nói ra khiến cho mọi người kinh hãi, cả Táp Nhược Tư đôi môi cũng run rẩy, khó thốt nên lời.

Nhìn thấy dáng vẻ của Cao Bá Đặc, mọi người đều tin đó là sự thật.

Lôi Đặc Lâm buồn bã thở dài ngồi xuống, không nói lời nào. Thụy Thu cho hạ nhân lôi Cao Bá Đặc xuống thăm vãn.

Tạp Nhược Tư giống như già thêm 10 tuổi.

Bọn Huyết Lang lại lạnh lùng nói: "Việc đó thanh toán xong rồi, đến việc Ma thần tướng quân của bọn ta. Các người vô có miệt thị Ma thần quân bọn ta, ta cũng không chấp, nhưng dám thiêu Tướng quân tử của bọn ta thì thiên vương lão tử ta cũng phải bắt bồi hoàn."

Người của Tây Nam quân hệ ngồi đối diện giống như con gà chọi thua, không

thể nào trả lời Huyết Lang.

Lôi Đặc Lâm cuối cùng cũng đứng dậy, lão là thống soái Tây Nam quân, việc này chỉ có lão mới ra mặt được, lão nói: "Việc này, bọn ta nhất định sẽ có giao phó cho các vị đồng liêu Ma thần quân, để người thiêu Ma thần từ cho các vị xử trí, ta cũng sẽ công khai xin lỗi, trừng kiến Ma thần từ, điển tể tướng quân."

Hôm nay danh tiếng Ma thần tướng quân không chỉ là anh hùng trong quân, mà còn là một tấm bia lớn trong dân gian. Lần này thiêu hủy Ma thần từ vốn đã làm dân chúng bất mãn vô cùng, nếu như tra rõ chân tướng là Tây Nam quân vu khống

Ma thần quân giết chết tham tướng của họ, rồi lại thiêu cháy Ma thần từ thì thanh danh của Tây Nam quân sẽ hoàn toàn mất trắng. Với tính cách của Lôi Đặc Lâm thì chắc chắn không còn mặt mũi nào lưu lại Uy Cổ Lan, càng không thể nói chuyện Thụy Thu giao ba quặng mỏ lớn cho một tiểu lĩnh chủ là bất trí được.

Lôi Đặc Lâm hiện tại chỉ muốn cáo từ.

Dương Chính đột nhiên bước lên phía trước, cất giọng già nua nói: "Mời các vị đại nhân dừng bước, bệnh tình của quốc vương bệ hạ có chút nghi vấn, muốn các vị chứng kiến."

Lôi Đặc Lâm trầm giọng nói: "Thần y,

mời nói."

Dương Chính đi bên Tây Nam quân hệ, lấy một cái bình ra, đề lên bàn, nói: "Đây là thứ lấy ra từ trong bụng của quốc vương bệ hạ."

Nhìn thấy Thiên thi cổ trùng đáng sợ trong bình, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, Lôi Đặc Lâm kinh ngạc nói: "Đây là gì?"

"Thiên thi cổ trùng!" Dương Chính đem lai lịch và sự đáng sợ của loại cổ trùng này nói qua một lần.

Bọn người Lôi Đặc Lâm biến sắc, Lôi Đặc Lâm càng phần nộ, quát lớn: "Ai to

gan như vậy? Dám dùng thủ đoạn ác độc này mưu sát quốc vương bệ hạ. Thái hậu bệ hạ, bọn ta nên thông báo toàn quốc, bắt hết tăng lữ về tra vấn, tuyệt không thể để hung thủ lọt lưới."

Dương Chính bình thản nói:"Kỳ thật lão hủ có một biện pháp có thể bắt được hung thủ ngay bây giờ."

Lôi Đắc Lâm mắt sáng lên, cho dù lời nói của Dương Chính có thâm ý nhưng lão không để ý, hỏi ngay:"Thần y có biện pháp gì?"

"Ta từ nhỏ học y, lúc bé từng có bằng hữu thân nhân bị cổ trùng hại chết, đối với loại vu thuật này căm ghét cực độ,

mấy chục năm nay dốc lòng nghiên cứu, cũng có chút thành tựu. Cổ trùng bình thường đều được người hạ cổ nuôi dưỡng trong thân thể mình. Cổ trùng này sau khi bị ta bắt ra từ bụng quốc vương bệ hạ đã dùng thủ đoạn đặc thù không chế. Chỉ cần thả nó ra, nó nhất định sẽ chạy về chỗ người hạ cổ, hiện nay nó đã đói đến phát cuồng, tất nhiên sẽ ăn sạch tâm tạng của người đó."

Thần y lời nói tuy bình thản nhưng nội dung lại khiến cho người khác lông tóc dựng ngược.

"Hung thủ đại nghịch bất đạo, chết chưa hết tội, thần y người nên mau thả cổ trùng ra, ta cũng đang muốn xem thử là tên nào

lòng lang dạ chó, mưu đồ ám sát quốc vương bệ hạ."

Dương Chính nhìn mấy người đại lão quân hệ Tây Nam, gỡ nút bình, ông một tiếng cổ trùng bay ra khỏi miệng bình, lơ lửng trên không một lúc rồi bay ra khỏi cửa, chớp mắt đã không thấy đâu.

Dương Chính bình tĩnh nói:"Ta có biện pháp truy tung cổ trùng, các vị tướng quân không cần lo lắng, chỉ cần theo ta là được."

"Đi mau!"

Lôi Đặc Lâm kéo tay Dương Chính đi ra khỏi sảnh nghị sự. Thụy Thu đề Tư Đế

An lại cho Hồng nương tử chăm sóc, còn mình thì dẫn mấy tướng lĩnh Ma thần quân đi theo. Tất cả mọi người đều cưỡi ngựa đi theo Dương Chính.

Một đoàn người ra khỏi Uy Cổ Lan, theo Dương Chính chạy về phía bắc.

Đi tới chân núi Ngưu đầu sơn, lại thấy Dương Chính giục ngựa chạy lên núi, sắc mặt mấy lão Tây Nam quân hệ đều biến thành khó coi vô cùng, Lôi Đặc Lâm lạnh lùng hỏi: "Thần y, ông xác định ở đây sao?"

Dương Chính bình tĩnh nói: "Ta lấy tính mạng đảm bảo!"

Mọi người không nói gì nữa, chạy lên núi, tới gần đại doanh quân Tây Nam, liền nghe tiếng kêu la thê thảm từ trong đó vang ra.

Lôi Đặc Lâm nhớ lại câu nói vừa rồi của Dương Chính, loại cổ trùng đó sẽ cắn xé nội tạng của người hạ cổ, sắc mặt xanh lè, vung tay chụp lấy một tên binh sĩ quát hỏi: "Xảy ra chuyện gì, ai đang la hét đó?"

Tên này run rẩy đáp: "Tướng quân, là tiểu tướng quân, ngài tự nhiên đau bụng, y sinh cũng đã tới cứu trị!"

Nghe thấy ba chữ "tiểu tướng quân", Lôi Đặc Lâm gương mặt biến thành trắng

xám, tựa hồ sinh khí bị rút hết, lão loạn choạng bước tới đại doanh phía Đông.

Ở doanh trại không xa trung quân, tiếng la thảm vang lên liên tục không ngừng.

Lôi Đặc Lâm xông vào, Dương Chính vội theo sau, bọn Thụy Thu cũng nối nhau theo vào.

Chỉ thấy trên giường có một thanh niên đang giãy dụa, gương mặt méo mó, mồ hôi ướt đầm toàn thân, không ngừng la thảm, hiển nhiên đang bị hành hạ khô sở vô cùng, y sinh xung quanh đều bó tay, thấy Lôi Đặc Lâm tiến vào đều nói tra không ra nguyên nhân.

Dương Chính bước tới phía trước, một tay ấn lên đầu thanh niên, u quang hiện lên trong mắt, tên này mới dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng thân thể không ngừng run rẩy.

Lôi Đặc Lâm liếc nhìn Dương Chính, rồi bước tới nhìn thanh niên đó, lúc đó ai cũng nhìn ra hai người diện mạo giống nhau đến 5, 6 phần.

Người trong trường sắc mặt thay đổi biến thành cổ quái.

Dương Chính lạnh lùng nói: "Người hạ cỗ bệ hạ chính là hấn!"

Thanh niên vừa bình tĩnh lại tức thì kinh

hãi, mở to hai mắt.

Lúc này hắn nhìn thấy những nhân vật cao tâng của Vệ Nhung quốc đều ở đây, ánh mắt của hắn rớt cục rơi trên người Lôi Đặc Lâm, khoe môi nhếch một nụ cười khổ nói: "Phụ thân!"

"Chát!"

Lôi Đặc Lâm tát vào mặt hắn, quát: "Nói, có phải ngươi hạ cổ trên người quốc vương hay không?"

Thanh niên này biết âm mưu đã bại lộ không thể vãn hồi.

Hắn cũng không hề kêu la gì cả, chỉ bình

thần nhìn Lôi Đặc Lâm, ánh mắt đầy vẻ thương xót: "Là con, phụ thân, cổ trùng là con nuôi dưỡng, muốn mưu sát quốc vương cũng là con. Phụ thân, người đừng gấp, nghe con nói hết đã. Người biết không, người rất đáng thương, nửa đời trước đã làm trâu làm ngựa cho Trì Vân, nửa đời sau Trì Vân ra đi người lại vì con cháu của y mà ra sức, chỉ vì một lời thề ngu ngốc có đáng không? Vừa nhìn thấy tín vật thì đã xuống ngựa thề trung thành, cung tay đưa hết quân hệ Tây Nam ra, thực sự là rất đáng thương. Cũng giống như một con chó, cả đời không hề làm bất cứ chuyện gì vì mình, không có sở cầu, không có hy vọng, không có lý tưởng. Con khác hẳn, con có lý tưởng, con có cơ sở, chỉ cần người đưa quyền

không chế quân hệ Tây Nam cho con thì con có thể không chế quốc gia này, con có thể đứng ở chỗ mà người cả đời ngưỡng vọng. Nhưng con biết chỉ cần Trì Vân còn có hậu nhân thì cả đời người sẽ không truyền lại quyền lực quân hệ Tây Nam cho con. Người thực là ngu ngốc, giống như một con chó đi theo liếm mông Trì Vân, lại còn ép con phải liếm theo. Tư Đế An chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ ngu ngốc, chỉ có huyết thống Trì Vân thì có thể ngồi trên ghế quốc vương, nó có bản lĩnh gì chứ? Vì sao con vừa sinh ra thì đã bị chú định là nô tài của nó... Khụ khụ khụ..."

"Hồn đản, súc sinh, nghiệt tử... Ta phải giết ngươi." Lôi Đặc Lâm hai mắt đỏ

ngẫu, không biết nói gì, rút đao ra.

Thanh niên ho kịch liệt, chột bật cười ha hả: "Phụ thân, Ngải Tát La con tuyệt không chết trong tay người vô năng như cha đâu..."

Ngay lúc Lô Đặc Lâm rút đao chém hấn thì hấn búng người lên không, phun ra một khẩu máu tươi kèm theo nội tạng tan nát, sau đó nặng nề rơi xuống, nhẫn thần trở nên mờ đục....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 1:

An ủi

H

ành cung lâm thời trong Uy Cổ Lan...

Phòng phía Đông, Thụy Thu đang cầm một chén thang, múc từng muỗng dứt vào cho Tư Đế An.

Tư Đế An mặt đỏ bừng, nhìn Dương Chính giống như vô sự, thấp giọng nói: "Mẫu hậu, con tự ăn được."

Nó hiện tại đã 13 tuổi, trước mặt người ngoài đương nhiên hồ thẹn khi được mẫu thân dứt cho ăn.

Thụy Thu ôn hòa nói: "An tử, đừng bướng bỉnh, mau uống đi."

Lúc này nàng ta tư thái và sắc mặt vô cùng ôn nhu, khác hẳn với hình tượng nữ vương quyết đoán sát phạt. Tư Đế An miễn cưỡng nuốt hai ngụm, rồi lại nói: "Mẫu hậu, con uống được rồi, người nên nghỉ ngơi chút đi."

Thụy Thu và Dương Chính ra khỏi phòng.

Dương Chính nhìn dáng vẻ mất mát của nàng, bình thần nói: "Có phải cảm thấy An tử không còn nhu thuận như xưa nên khó chịu hay không?"

Hắn không chờ Thụy Thu đáp lời, tiếp tục nói: "Kỳ thật cũng không cần để ý, nó không phải ngộ nghịch gì, ta nhớ lại trước đây lúc ta cũng cỡ tuổi An tử, tính cách cũng thập phần bướng bỉnh, quậy phá khắp nơi, mẹ ta cũng không quản được, hơn nữa bà càng nói thì ta càng phẫn, thường làm cho bà ta phát khóc, bất quá hiện tại ta chỉ muốn bà ta vĩnh viễn quan tâm đến ta, la mắng ta..."

Dương Chính thở dài, ngữ khí đầy vẻ bi thương và mất mát.

"An tử biết nàng yêu thương nó, cũng giống như ta biết mẹ ta cũng yêu thương ta, nó chỉ là muốn chứng minh mình đã

trưởng thành, nàng thoải mái chút đi."

Thụy Thu dừng bước, nhìn vào ánh mắt đầy vẻ tịch mịch của Dương Chính, liền hiểu đời này hẳn vĩnh viễn không thể gặp lại mẫu thân nên mới nói thế. Nàng không nỡ khơi vết thương lòng của hắn, nhẹ nhàng nắm tay hắn: "Người lúc nào cũng an ủi người khác, hơn 3 năm trước người cũng đã từng an ủi ta, chỉ là ta muốn nói cho người biết, cũng có người yêu thương người giống như mẫu thân."

Nắm lấy bàn tay mềm mịn, Dương Chính cúi đầu nhìn vào mắt Thụy Thu, cảm thấy ấm áp giống như ánh mắt mẫu thân năm xưa nhìn hắn, đây cũng là nguyên nhân hắn mê luyến nàng.

Bị Dương Chính nhìn, Thụy Thu có chút mất tự nhiên, nàng cúi đầu xuống nhưng tay vẫn không buông ra. Trong mắt nàng, Dương Chính không phải là Ma thần tướng quân cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình, đã lâu rồi, từ ngày mới gặp nàng đã bị khí chất ưu thương trên người hắn mê hoặc, nhìn không được mà muốn giúp hắn giảm đi thống khổ trong lòng.

.....

Thư phòng, Dương Chính ngồi trên vị trí Thụy Thu thường ngồi, chiếc ghế này trải da bạch hổ trên gỗ đỏ, phía sau là một giá sách sát tường, trên đó có đủ các loại điển tịch, trên bàn trước mặt Dương

Chính cũng có mấy xấp tư liệu dày, hấn vốn đang giở tư liệu ra xem.

Thụy Thu tự châm một chung trà đưa tới cho Dương Chính, ánh dương quang từ cửa sổ chiếu vào, rơi trên bàn lấp lánh ánh vàng.

Thụy Thu đứng sau lưng Dương Chính nhẹ nhàng đưa tay bóp vai cho hấn, nàng nhẹ cúi người, đầu tóc một nửa rũ xuống, mấy lọn tóc phủ lên vai hấn, mang theo khí tức mê người.

Dương Chính khẽ nghiêng đầu, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc.

"Sao, ta xoa bóp không thoải mái à?"

Thụy Thu tròn mắt, giống như thê tử đang chăm sóc chồng.

Dương Chính cười cười lắc đầu: "Không tệ, bất quá được nữ vương bệ hạ ngài bóp vai, thực sự là được thương mà sợ..."

Hắn ra vẻ run rẩy sợ hãi, nhưng biểu tình và thân thể lại không giống nhau, xem ra đang rất hưởng thụ.

Thụy Thu nhéo mạnh vào vai hắn, thấp giọng nói: "Niêm hoa bá tước đại nhân, có phải ngài không chọc bốn cung thì không được hả?"

Nghe thấy biệt danh ngày trước, Dương

Chính nghĩ lại những ngày phóng đảng đó, lại thêm mùi hương dịu ngọt của nữ nhân bên cạnh, tâm thần lãng đãng, vươn tay kéo Thụy Thu vào lòng, mặc nàng kinh hãi la lên.

Dương Chính ôm chặt lấy nàng ta, không cho nàng vùng dậy, bộ ngực cao vút cùng cặp mông tròn lẳn ép sát vào người Dương Chính. Hắn cười tà ác cúi xuống, Thụy Thu vùng vẫy nhưng càng vùng vẫy thì lại càng bị hắn ôm chặt. Nàng vốn là nữ nhân thành thực khỏe mạnh, lại đang độ tuổi khát cầu nhất, cho dù hàng ngày tỏ vẻ lạnh lùng nhưng thân hình của Dương Chính cường hãn như ma thú toát ra nhiệt khí khiến cho nàng nóng ran cả người.

Huống gì nam nhân này nàng sớm đã dựa vào, nàng tin hẳn kính hẳn, chỉ là chưa từng nghĩ sẽ yêu hẳn, nhưng ở tình huống này, nàng đột nhiên phát hiện mình không thể chống cự được hẳn.

Đó cũng là do nàng cố ý ngăn cách với hẳn, vì thân phận nàng hiện tại không thể nào yêu thích nam nhân, chỉ là lần này cảm giác đã phá cấm kỵ khiến nàng mê thất, vừa có chút sợ hãi, lại như con nai nhỏ bị thương, chỉ biết rúc đầu tránh né.

Dương Chính đưa môi hôn nhẹ lên cổ nàng.

Nhiệt lượng từ đôi môi hẳn lan tỏa khắp

người nàng, một cánh tay Dương Chính đang đặt trên đùi nàng, nhẹ nhàng ve vuốt, chỉ cách một lớp lụa mỏng khiến cho Thụy Thu cảm thấy như bị điện giật, cả người run rẩy, đôi chân ngọc ngà thon dài cũng nhẹ mở ra, thậm chí nàng còn cảm giác được từ sâu thẳm thân thể dần trở nên yếu ớt tê dại.

Một cánh tay kia của Dương Chính cuối cùng cũng cởi y phục của nàng ra, ngang nhiên tiến vào bên trong.

Cảm giác trơn láng đàn hồi thấm khắp những đầu ngón tay, Dương Chính đưa tay mân mê nhũ phong to lớn mà cả bàn tay hăn cũng không che được hết, làn da trắng nõn trơn láng như mỡ đông giữa

bàn tay hấn chọt một điểm nhọn từ từ cứng lại, cảm giác mỹ diệu khó thể diễn tả, Dương Chính tiếng thở cũng trở nên nặng nề và hưng phấn.

Lúc này Thụy Thu hai má đỏ hồng như muốn xuất huyết ra ngoài, mắt hơi nhắm lại.

Nhưng trong sát na, Thụy Thu lại đưa tay cản bàn tay của Dương Chính đang hoành hoành trên ngực nàng, thanh âm tựa hồ như đang khóc: "Đừng!"

Động tác của Thụy Thu kịch liệt dị thường, khiến Dương Chính ngạc nhiên dừng lại, hấn cảm thấy Thụy Thu đã động tình, chỉ không biết vì sao nàng lại chặn

hắn, với kinh nghiệm trêu hoa ghẹo nguyệt trước đây của mình thì hắn biết Thụy Thu có tình ý với mình, phát triển đến mức độ này thì cho dù hắn có chút "cưỡng bức" nhưng với tính cách của Thụy Thu, nếu chỉ xem hắn là huynh đệ thì tuyệt sẽ không có chuyện này.

Trải qua nhiều thăng trầm sóng gió, Dương Chính đã không còn chấp ý trở về địa cầu, cũng không muốn bỏ qua vụ vật động lòng khiến hắn mê luyến này.

Thụy Thu ngẩng đầu, tròn mắt đầy lệ, tình ý vẫn còn chưa tan, âm thanh não lòng khiến người ta khó thể cự tuyệt: "Ta không thích người cải trang như vậy chạm vào ta, cảm giác như ta đang cùng

với một người khác."

Dương Chính bật cười, hắn hiện tại đang giả làm thần y, giống như lão nhân sắp chết, thảo nào Thụy Thu không thích.

"Không được thì để ta tẩy đi..." Dương Chính ngữ khí đầy vẻ ám thị, khiến cho Thụy Thu vừa bình tĩnh cõi lòng lại nổi sóng, Dương Chính cảm thấy trái tim dưới hai ngọn núi cao đang đập mạnh, không nhận được khoái cảm nhẹ nhàng bóp vào.

Thụy Thu rên lên, hung hăng nhìn Dương Chính: "Người còn trêu đùa ta nữa thì ta... ta vĩnh viễn không thềm nhìn người."

Nhìn thấy ánh nước trong mắt nàng cơ hồ trào ra, Dương Chính không nỡ trêu đùa, rút tay ra nói: "Được rồi, tử tử ngoan của ta."

Hắn chỉnh lại y phục cho nàng, Thụy Thu ngồi thẳng dậy, không nhìn hắn, cũng không nói gì. Dương Chính cười khỏ, hắn biết Thụy Thu tuy vẻ ngoài ôn nhu nhưng bên trong tâm cao khí ngạo, so với Mạc Băng Vân lúc nào cũng rõ vẻ sắc bén còn cao ngạo hơn, hơn nữa nàng ở địa vị nữ vương tối cao, nhiều cường giả cũng bị nàng nắm trong tay, vừa rồi Dương Chính làm vậy hiển nhiên khiến nàng luống cuống không kịp phản ứng, với tâm tính của nàng thì cho dù trong lòng có yêu thích Dương Chính cũng khó mà chịu bẽ

mặt.

Đối với loại tâm tình này, Dương Chính tất nhiên hiểu rõ.

Hắn không bỏ Thụy Thu xuống, chỉ ôn nhu ôm lấy nàng ta, một tay vòng qua eo nắm lấy tay nàng, vừa rồi hắn bá đạo quá mức, hiện giờ cần phải ôn nhu bù đắp.

Dương Chính để nàng tựa vào lòng, cũng không nói gì, lấy những văn kiện chưa xem im lặng đọc tiếp.

Cục thế của Vệ Nhung quốc đã bắt đầu nổi sóng.

Cái chết của Ngải Tát La, Lôi Đặc Lâm

ngoài thông khổ ra còn phải thu xếp mâu thuẫn.

Tây Nam quân hệ đã ngầm lộ ản hoạn, vì Ngải Tát La mưu đồ ám sát Tư Đế An nên đã lộ rõ phi thường, bất kỳ ai cũng nhìn ra Tây Nam quân hệ đã trở thành chướng ngại lớn nhất của Vệ Nhung quốc, Lôi Đặc Lâm cũng hiểu rõ điều này.

Cho dù nội tâm tràn đầy mâu thuẫn và thông khổ nhưng Lôi Đặc Lâm cuối cùng vẫn trung thành với Trì Vân, một bọn đại lão mà đứng đầu là lão ta cũng đều như thế.

Giao quyền, đó chính là thỏa hiệp của

Lôi Đặc Lâm và những lão công tước kia.

Trình độ chính trị của họ tịnh không cao, nhưng đều đã là những lão già sống 7, 8 mươi năm, cũng nhìn ra được nếu như một ngày nào đó họ không còn tại thế thì thế hệ thứ hai của Tây Nam quân hệ sẽ xuất hiện NGải Tát La thứ hai, thứ ba... Một khi loại dã tâm này bộc phát thì cũng là lúc Vệ Nhung quốc tan tành.

Cuối cùng, những lão nhân này lợi dụng lúc còn khổng chế quân Tây Nam quyết định giao quyền cho Thụy Thu.

Tất cả những chuyện này đều nằm trong dự liệu của Dương Chính.

Kế hoạch của hắn nhờ vào việc của Tư Đế An nên càng thêm hoàn mỹ, hắn liền nói Thụy Thu đáp ứng với Lôi Đặc Lâm là không đem tin tức Ngải Tát La ám sát Tư Đế An lộ ra ngoài, bảo tồn danh tiết cho lão.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 2: Quan hệ

T

ây Nam quân lúc này cũng bị áp lực của dân chúng đè nặng, từ lúc tên tham tướng bị giết, chúng từng bước bị rơi vào kế hoạch của Dương Chính, cho dù chúng có bạo loạn thì Thụy Thu cũng đã chiếm ưu thế dân tâm, lại có chính quyền quốc gia, phản kháng mà không được lòng người thì kết quả thế nào không nói cũng biết.

Lôi Đặc Lâm cũng hiểu rõ, chỉ còn cách giao quyền cho Thụy Thu mà thôi.

Chỉ là việc tiếp thu quân quyền này cũng khiến Dương Chính đau đầu nhất. Quân Tây Nam phức tạp hơn xa tưởng tượng của Dương Chính. Là một đại quân hệ cát cứ tám tỉnh Tây Nam suốt mấy chục năm, quân đội và dân chúng sớm đã khăng khít với nhau, các loại quan hệ lợi ích cũng đan xen chằng chịt, khu vực phân chia giữa đại quân hệ và tiểu quân hệ, còn phải trừ tính những chuyện lớn nhỏ, mỗi một thứ đều khiến người ta hôn mê đầu não.

Nếu như không thể nhanh chóng chinh hợp Tây nam quân hệ thì Vệ Nhung quốc không thể nào đi vào quỹ đạo đúng đắn.

Lúc này, Lôi Đặc Lâm đã nhượng quyền

được nửa tháng, Dương Chính và Thụy Thu hai người cũng đã nghiên cứu tư liệu do quân Tây Nam đưa tới nửa tháng.

Ở phương diện không chế quân đội, Dương Chính rất tâm đắc, vì vậy công việc của hắn là nhiều nhất, mỗi ngày ngủ không quá hai thời thân, nếu đổi lại là người khác thì sớm đã ngã gục.

Thụy Thu ngồi trong lòng Dương Chính, khước mắt còn có thể nhìn thấy gương mặt đường nét phân minh của hắn.

Lúc hắn an tĩnh tuyệt không có chút khinh bạc tà ác nào, gương mặt dù đã dịch dung nhưng vẫn còn những nét cương ngạnh, đặc biệt là hai mắt, chuyên chú,

thâm thúy khiến cho người ta cảm thụ mị lực ẩn trong đó. Lòng ngực của hắn cũng rất ấm áp, Thụy Thu có thể cảm giác rằng hắn cẩn thận bảo hộ cho nàng, nàng đưa tay trái nắm tay hắn, cảm giác thoải mái an toàn vô cùng.

Loại ấm áp này nàng chưa từng được trải qua, nhưng đó chính là khát vọng từ trước đến nay nàng luôn giấu kín.

Tâm tình dần dần bình tĩnh, Thụy Thu cố gắng không nghĩ tới những chuyện đó, chú ý nhìn vào những văn kiện.

Qua nhiều ngày tham khảo, hai người có thể hiểu được bảy tám phần về Tây Nam quân hệ, đề tài nói chuyện cũng chuyển

sang việc làm thế nào để sắp xếp biên chế quân Tây Nam.

"Vấn đề lớn nhất của Tây Nam quân chính là họ độc lập quá lâu, họ chỉ trung thành với Vệ Nhung quốc một cách tương đối, nhưng lại rất trung thành với bọn quân phiệt như Lôi Đặc Lâm. Một khi Lôi Đặc Lâm trao quyền, quân quan mới tới không chế họ khẳng định sẽ gặp chướng ngại rất lớn."

Thụy Thu nhú mày, thở dài nói: "Lôi Đặc Lâm thúc thúc đã quyết định liên hợp những đại công khác lại để thanh minh, rút hết tử đệ trong quân đi, hiện tại trong quân Tây Nam đại bộ phận cốt cán đều là tử đệ của bọn họ. Một khi những

người này hoàn toàn thoát ly quân đội, Tây Nam quân lập tức biến thành một nắm cát rời, ta thật sự không biết phải làm sao, Lôi Đặc Lâm thúc thúc lần này rất kiên quyết, ta nghĩ ông ta nhất định biết những chuyện thế này sẽ phát sinh, nhưng lại không biết mở lời nhờ ông giúp mình trải qua thời kỳ quá độ thế nào."

Dương Chính nói: "Đây cũng là điểm tự tôn cuối cùng của lão, cũng vì lão không thể nào phát tiết oán khí, Ngải Tát La nói cho cùng cũng là con trai lão. Hắn chết đi, lão sao không đau lòng cho được, lúc này lão không chịu đứng ra cũng là lẽ thường."

"Nếu như người dùng thân phận Ma thần tướng quân ra mặt thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể giải quyết, thanh danh vinh diệu của người đủ để chi phối bất kỳ chi quân đội nào." Thụy Thu mong chờ nhìn Dương Chính.

"Nàng đó, lúc nào cũng không chịu buông tha cho ta!" Dương Chính cười khổ nói, mấy ngày nay Thụy Thu đã nói câu này với hắn rất nhiều lần, muốn Ma thần tướng quân hắn lại xuất sơn lần nữa.

Thụy Thu nắm cổ áo hắn kéo mạnh, ai oán nói: "Người lo cái gì, ba năm trước vì người căn cơ chưa ổn, công lao lại quá lớn, không thể giao cho địa vị gì mới khiến cho người muốn giết người. Hiện

tại không giống thế, ta đã vì người mà kiến tạo một chi hùng sư, trong Vệ Nhung quốc cũng có tử dân tín ngưỡng người, chỉ cần người chịu xuất sơn, cả Vệ Nhung quốc sẽ đứng sau lưng người. Người sợ gì chứ? Hơn 3 năm trước người có thể đánh bại Thương Nguyệt quốc 1 lần, hiện tại vẫn có thể đánh bại chúng, người là chiến thần, một khi có được lực lượng thì có ai ngăn trở được bước chân của người?"

Thụy Thu ánh mắt đầy vẻ kích động và sùng bái.

Dương Chính bị nàng nhìn đến hổ thẹn, hắn không ngờ hình ảnh của mình lại vĩ đại trong lòng Thụy Thu đến thế.

Nàng ta nói đúng, hấn không cần trốn tránh, Thụy Thu hiện tại đã khống chế hoàn toàn Vệ Nhung quốc, hấn lại có Đào nguyên, hai thế lực hùng mạnh sau lưng như thế thì thân phận của Dương Chính xuất hiện trước mặt người đời có vấn đề gì chứ? Cho dù là Thương Nguyệt quốc cũng không thể động tới hấn, chỉ là phiền phức duy nhất...

Dương Chính sờ mũi cười khỏ:"Ta hình như chưa nói cho nàng biết, việc ta giết Tả Thanh Tử những người từng tham dự Lam Quang hiệp nghị đều có biết, Mạn Kỳ, Lôi Đặc Lâm, Quy Tàng...."

"Sao?" Thụy Thu trừng mắt nhìn

hắn: "Bọn họ làm sao biết?"

"Năm xưa ta một lòng muốn rời đi, cũng không nghĩ tới báo phục gì, vì vậy mới nói rõ tất cả cho họ nghe."

"Người sao lại ngu ngốc như vậy?" Thụy Thu đứng bật dậy, gương mặt đầy vẻ giận dữ: "Năm xưa là người cố ý, rõ ràng sớm đã tính chuyện rời đi. Vậy còn quay lại làm gì?"

Dương Chính đương nhiên không thể nói là hắn muốn Đào nguyên phát triển hùng mạnh ở Nam đại lục, hội tụ tất cả lực lượng để đối phó với hải tộc trong tương lai.

Nữ nhân thì cần vồ về, hấn mặt dày nói: "Đương nhiên ta quay về là vì nhớ tỷ tỷ thôi!"

Thụy Thu đỏ mặt không nói được gì, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: "Quả thật không có biện pháp nào, nếu thân phận người bị tiết lộ, ta cũng không thể giết hết những người biết chân tướng, bọn họ ai nấy đều là những nhân vật thanh danh hiển hách."

Dương Chính lòng chột động, nắm lấy tay nàng: "Kỳ thật cũng không phải là không có biện pháp."

"Người có biện pháp?" Thụy Thu mặt lộ một tia hy vọng.

Dương Chính thấp giọng nói kế hoạch cho nàng nghe.

Thụy Thu nghe xong sắc mặt biến hóa mấy lần, nghi ngờ hỏi: "Làm vậy được sao?"

"Lực lượng của tôn giáo rất vĩ đại, nàng tuyệt không thể xem nhẹ." Dương Chính mỉm cười nhìn Thụy Thu, trầm giọng nói: "Quan trọng nhất là làm thế nào chế tạo đủ truyền kỳ..."

.....

Đào nguyên và Uy Cổ Lan chính thức đạt thành hiệp nghị, xưởng đóng thuyền cần thành thiết của Uy Cổ Lan, còn Uy Cổ

Lan cần một bộ phận cổ phần của xưởng đóng thuyền, đồng thời xưởng đóng thuyền còn ưu tiên cung cấp cho Uy Cổ Lan 5 chiếc thiết giáp thuyền.

Điều kiện này đối với hai bên đều có lợi phi thường, không ai nghĩ là có tác động từ phía sau của Dương Chính.

Việc Đào nguyên tồn tại Dương Chính nói hết cho Thụy Thu, hiện tại cơ hồ tất cả những cơ sở tốt nhất trên Vệ Nhung quốc đều có chi nhánh Đào nguyên, Dương Chính quyết định lấy nơi này làm trọng tâm phát triển của Đào nguyên.

Có được lợi khí kinh tế, lại được cung cấp nhân lực vật lực, thì có ai dám ngăn

cước bộ của Vệ Nhung quốc?

Việc sắp xếp biên chế quân Tây Nam gấp như lửa cháy ngang mày, Lô Đặc Lâm lui về ở ẩn, quân quyền lọt vào tay vương thất, tử đệ của các đại công đều triệt xuất khỏi quân đội, tôi đa thì chỉ làm chủ trình chính nghị ở trong quận tỉnh, làm một phú ông an nhàn. Dân chúng và binh sĩ dưới quyền đều không biết chân tướng, những quân quan rời đi đều mang theo những quân quan cấp thấp hơn, chỉ còn lại những binh lính cấp thấp nhất còn ở lại, ngay cả cấp bậc tiểu đội trưởng cũng ít ỏi hiếm hoi, quân Tây Nam biến thành hỗn loạn phi thường.

Đối mặt với tình hình này, Thụy Thu đau

đầu vô cùng, bọn Lôi Đặc Lâm lại không chịu ra sức.

Do quân tịch hỗn loạn, mỗi ngày đều có số lượng lớn binh sĩ đào ngũ, doanh trại không có trưởng quan thống lĩnh, gây hấn đánh nhau diễn ra liên miên.

Thụy Thu đưa hai vạn Ma thần quân đến Tây Nam áp chế cục thế tạm thời.

Vì Ma thần từ các tỉnh Tây Nam bị hủy, Thụy Thu quyết định kiến tạo lại Ma thần từ trên đỉnh Mã Nhã thần sơn tại biên giới tỉnh Lạc Thập.

Mã Nhã thần sơn chính là di chỉ của chiến thần Nhật Diệu, trong truyền thuyết là nơi thái dương mọc lên, sau được tu

bổ thành Chiến thần từ, những tướng lĩnh công lao trác việt bài vị đều được đưa lên đó thờ cúng, lại đắp tượng cho hậu nhân nhang khói, đến nay chỉ có bảy bảy bốn mươi chín bài vị. Mã Nhã thần sơn được công nhận là thánh sơn, không chỉ người trong Vệ Nhung quốc triều bái mà còn có nhiều dân chúng các nước mỗi năm đều đến bái tế các vị anh hùng trong lịch sử.

49 vị tướng này được gọi là chiến thần trong lịch sử, bất kỳ ai cũng từng là cường giả phong vân, cải biến cục thế của đại lục, gần đây nhất chính là phụ thân của Thụy Thu, Phi tướng quân Trì Vân.

Với danh tiếng Ma thần tướng quân của Dương Chính, được đưa vào Chiến thần từ còn bị nhiều người tranh cãi, lần này Thụy Thu lại giương cờ giống trống chuẩn bị kiến tạo Ma thần từ trên đỉnh Mã Nhã thần sơn, tức thì truyền khắp đại lục, dẫn đến vô số lời bàn tán.

Mã Nhã thần sơn tuy ở trong Vệ Nhung quốc nhưng lại là cấm địa để nhân dân các nước triều bái các vị thánh.

Thụy Thu làm việc này thực sự quá kinh thế hãi tục, cho dù danh tiếng Ma thần tướng quân từ lúc hấn công nhập Thương Nguyệt Tây tuyến, lập ra Lam Quang hiệp nghị, lưu danh sử sách, danh khí trong nước thật sự không thua gì Trì Vân

nhưng hấn rốt cục chưa từng làm trắng cử
hợp liên quân năm nước công đả Thương
Nguyệt. Luận địa vị quốc tế thì hấn vẫn
còn thua xa Trì Vân, lại thêm mấy năm
nay Thương Nguyệt quốc và Lưu Vân
quốc đều có tư tâm, một mực cố ý che
lấp hào quang của Ma thần tướng quân.
Thụy Thu nếu chỉ xây miếu từ cho Ma
thần tướng quân thì còn được, nhưng đưa
vào Chiến thần từ trên Mã Nhã thần sơn
thì dân gian sẽ có nhiều ý kiến phản đối.

Không chỉ dân gian phản đối, quan
phương các nước trừ Hạo nhiên liên
minh và Thanh Tư quốc trước nay không
để ý việc đời ra thì đều phát ra tín hàm
cảnh báo, nhất là tín hàm của Thương
Nguyệt quốc ngôn từ nghiêm khắc, cương

ngành, ra ý rằng nếu Vệ Nhung quốc không hủy bỏ việc này thì sẽ hủy bỏ Lam Quang hiệp nghị.

Thanh âm phản đối trong nước không nhiều, trước đây Tây Nam quân hệ thiêu hủy Ma thần từ vốn đã đuối lý, Lôi Đặc Lâm sau khi gọi tín hàm, nhận được thái độ kiên quyết của Thụy Thu thì không nói gì nữa. Cái chết của Ngải Tát La đối với lão đả kích rất lớn, Lôi Đặc Lâm đã được chú định rời khỏi vũ đài lịch sử. Lịch sử sẽ dành cho những người tuổi trẻ quật khởi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 3: Tế lễ

T

hụy Thu không tiếc trả giá để tạo thế cho Ma thần tướng quân.

Nàng tự mình tuần du các nơi, đồng thời biên soạn những sự tích huy hoàng của Ma thần tướng quân thành sách, phân phát khắp nơi, trẻ con ngâm xướng những ca dao truyền tụng về Ma thần tướng quân, ngâm du thi nhân diễn kịch về Ma thần tướng quân, còn trong quân đội thì đó là tín ngưỡng duy nhất.

Đồng thời Thụy Thu phê các hạng mục,

cưỡng ép tất cả các huyện đều phải xây một tòa Ma thần từ, cho người lễ bái.

Truyền thuyết truyền bá rộng rãi, lại được thế lực quan viên cố ý tương trợ, Ma thần tướng quân đã trở thành tín ngưỡng cuồng nhiệt.

Thanh âm phản đối trong nước bị tín ngưỡng cuồng nhiệt này nuốt mất, Ma thần từ gấp rút kiến tạo trên Mã Nhã thần sơn.

.....

Y Kỳ Lan, Thương Nguyệt quốc.

Thương Nguyệt vương Mạc Luyện Ngọc

nhìn báo cáo thủ hạ đưa tới, hừ lạnh: "Nữ nhân ở Vệ Nhung quốc này điên hay sao? Vì cái gì mà phải giương cờ giống trống cho một người chết?"

Những quan viên đều nhao nhao nói: "Vệ Nhung quốc phạm vào điều kỵ của thiên hạ, thực sự là tự tìm đường chết, chỉ bằng bọn ta lấy danh nghĩa bảo hộ thánh sơn, rửa sạch sỉ nhục 3 năm trước."

Mạc Luyện Ngọc nhíu mày trầm tư, y là kiêu hùng dã tâm rộng lớn, rửa nhục không quan trọng, quan trọng là làm sao để Thương Nguyệt quốc trở thành bá chủ Nam đại lục.

Hơn 3 năm nghỉ ngơi dưỡng sức, hôm

nay Thương Nguyệt quốc đã khôi phục chiến lược, liệu có nên hủy Lam Quang hiệp nghị, biến Vệ Nhung quốc thành một khối đá mài?

Ánh mắt y rơi về phía Tu Tư này giờ vẫn im lặng không nói gì.

Đó là Ma tể tướng đại nhân, luyện kim thuật sĩ nổi danh nhất Nam đại lục.

Phảng phất cảm thụ được nghi ngờ trong lòng Mạc Luyện Ngọc, Tu Tư không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Đợi đã, mọi việc trên thế gian này đều có nguyên do, ngài có thể nhìn rõ, lẽ nào nữ nhân ở Vệ Nhung quốc đó không thể nhìn rõ?"

Mạc Luyện Ngọc chân động tâm thần.

Đúng rồi, nữ nhân đó vì sao lại làm vậy?

.....

Mạn Tề Tháp, Lưu Vân quốc.

Trong cung điện xây dựng theo phong cách thảo nguyên, Mạn Kỳ im lặng nằm trên một chiếc ghế dựa bọc da hổ, cho dù trời đang nóng chảy mỡ nhưng trên người hắn vẫn đắp hai cái chăn dày, sắc mặt hắn trắng bệch, môi không còn huyết sắc, xương gò má nhô cao, hai tay ôm tong teo thò ra ngoài chăn đang cầm lấy một quyển giấy da dê.

Trên một cái ghế cách hán không xa, một tráng hán đang ngồi.

"Mạn Tháp, đối với hành động gần đây của Vệ Nhung quốc người thấy thế nào?"
Mạn Kỳ âm thanh cực kỳ hư nhược.

Tráng hán gãi đầu: "Nhị ca, huynh nói là bọn họ muốn xây dựng Ma thần từ trên Mã Nhã thần sơn hay sao?"

"Ừ..." Mạn Kỳ hừ nhẹ.

"Ta cảm thấy họ thích thì làm thôi, Ma thần tướng quân cũng rất lợi hại, ta rất bội phục y." Mạn Tháp cười nói.

Mạn Kỳ lạnh giọng nói: "Lẽ nào người

không nghĩ tới chuyện khác sao?"

"Nhị ca, huynh biết ta ngu xuẩn hơn huynh mà, huynh cần gì phải chọc ta." Mạn Tháp nghĩ cả nửa ngày cũng không hiểu ý Mạn Kỳ.

"Người..." Mạn Kỳ sắc mặt trở bên kỳ dị, hấn vung tay: "Thôi được, người đi ra ngoài"

Mạn Tháp vừa rời đi, Mạn Kỳ lại cầm lấy một chiếc khăn treo trên ghế, che miệng ho kịch liệt.

Đến khi hấn lấy khăn ra thì trên đó không ngờ lại máu tươi lấm tẩm.

Mạn Kỳ mệt mỗi năm bẹp trên ghế, thâm nghĩ thân thể mình càng lúc càng tệ, Mạn Tháp lại hồ đồ như vậy, lẽ nào trời diệt Thiên chích tộc sao, một khi hấn chết đi thì Thiên chích tộc còn có ai có thể thay thế hấn, đến khi đó thì những đại thị tộc đang rình rập sẽ quần công.

Thụy Thu, người rốt cục muốn làm gì?

Mạn Kỳ bỏ cuộn giấy da dê xuống, mệt mỗi nhắm mắt lại.

Thôi được, không nghĩ nữa, đi bước nào hay bước nấy thôi.

.....

Cho dù nhiều làn sóng phản đối kịch liệt dấy lên, nhưng Ma thần từ vẫn được Thụy Thu đốc thúc hoàn thành nhanh chóng. Ở trên đỉnh Mã Nhã Thần Sơn, bên phải Chiến thần từ, một tòa miếu to lớn rộng đến một vạn mét vuông đã được xây xong.

Ngày trọng thu.

Trời còn chưa sáng, trên sơn đạo của Mã Nhã thần sơn đã có đại đội nhân mã chùng vạn người vây quanh, men theo sơn lộ cách mỗi mười mấy mét thì đều có binh sĩ canh gác, muốn lên Thánh sơn phải đi qua ba cửa tuần tra, dù vậy nhưng hôm nay người đến thần miếu trên đỉnh núi vẫn liên miên bất tuyệt.

Đại bộ phận đều là con dân Vệ Nhung quốc, ai nấy đều mặc áo mới, mang theo tế phẩm đi lên đỉnh núi.

Sau khi Ma thần từ xây xong, đây là lần mở cửa đầu tiên, Thụy Thu nữ vương cùng Tư Đế An bệ hạ cũng đến đây cử hành tế lễ cực lớn.

Quy mô cuộc tế lễ này cơ hồ không thua kém gì lễ thụ phong quốc vương.

Thụy Thu không kể các nước đại lục phản đối, khẳng khẳng xây dựng Ma thần từ, hơn nữa còn mời các nước tới dự tế diễn.

Người người khắp nơi đều đến đây tham

quan, có người khinh bỉ, có người phần
nộ, cũng có người bâng quan, cả những
người trong lòng có quỷ cũng cùng đến
hội tụ ở Mã Nhã thần sơn.

Quân chính các nước tuy không tự thân
đến nhưng cũng phái tâm phúc đến.
Nhất thời, toàn đại lục đều chú mắt về
Vệ Nhung quốc, khiến Vệ Nhung quốc
đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Mọi người đều muốn xem Vệ Nhung
quốc làm cách nào thu trường, trừ những
tín đồ của Ma thần tướng quân, mọi
người đều muốn xem màn kịch vui này,
hoặc là một mối lửa dẫn đến cục thế của
đại lục biến chuyển.

Dòng người lên núi liên miên bất tuyệt nhưng đều rất trật tự.

Dưới sự chỉ huy của Hồng nương tử, Huyết Lang, Anh Cách Mã ba người, hơn 1 vạn thiết kỵ Ma thần quân toàn thể đều xuất động, duy trì trật tự trên đường.

Những chỗ có thể xảy ra bạo loạn đều có trọng quân trấn giữ, giới bị sâm nghiêm.

Trong 3 người chỉ có mình Hồng nương tử biết Dương Chính còn sống nhưng đối với màn thịnh hội này nàng cũng không biết gì, vì vậy cũng mong chờ màn kịch này diễn ra như thế nào.

Thụy Thu và Tư Đế An dẫn theo một

nhóm quan viên trọng yếu của Vệ Nhung quốc, được trọng quân bảo hộ lên thần sơn trước một ngày. Để đề phòng có người mưu sát, trời còn chưa sáng Thụy Thu và Tư Đế An đã được mật vệ bảo hộ nghiêm ngặt đi tới Chiến thần từ, bái tế 49 vị danh tướng từng khiến đại lục nổi phong vân.

Sau khi bái tế xong, hai người mới tới Ma thần từ.

Chỗ xây Ma thần từ tương đương xảo diệu, vừa ngay một cái đài cao chừng 10 mét, cái đài này được đục thành một cầu thang rất rộng rãi, trên cầu thang chính là một quảng trường nhỏ phía trước Ma thần từ, phía dưới cầu thang chính là

quảng trường lớn của Ma thần từ.

Quảng trường nhỏ diện tích gần ngàn mét vuông, ở giữa chính là một bức tượng Ma thần tướng quân cao đến 20 mét.

Quảng trường nhỏ được trọng quân trấn giữ xung quanh, trong lúc tế điển chỉ có Thụy Thu, Tư Đế An, các nhân vật trọng yếu của Vệ Nhung quốc và vài người danh tiếng trong các nước mới có thể lên trên.

Quảng trường lớn diện tích đến mấy ngàn mét vuông, có sức chứa gần vạn người, sớm đã có vô số bách tính Vệ Nhung đi vào, đương nhiên trong đó cũng có mật vệ và quân sĩ Ma thần quân trà trộn vào

để không chế cục thế.

Thụy Thu và Tư Đế An đi trên xe bạch mã, từ con đường lát thảm đỏ ở giữa quảng trường lớn đi lên quảng trường nhỏ.

Nhân dân ven đường đều cất tiếng hoan hô, biểu thị lòng kính yêu đối với quân chủ.

Khi Tư Đế An, Thụy Thu và một nhóm đại thần đi lên tể đài, tiếng trống nhạc liền vang lên, gần vạn dân bên dưới đều quỳ xuống hô vang: "Bệ hạ!"

Tiếng hô sang sảng vang vọng chín tầng mây, âm ba chấn động cả toàn Thánh sơn.

Những người trong lòng có quỷ biến sắc, không ngờ Thụy Thu lại được ủng hộ đến thế.

Ngày hôm nay, Mã Nhã thân sơn vân vụ bao quanh, phảng phất như thánh cảnh thiên quốc.

Trong làn vụ khí, bức tượng Ma thần tướng quân như ẩn như hiện, hai viên bảo thạch làm mắt chiếu ra u quang, khiến người ta có cảm tưởng Ma thần thân lâm, dân chúng bất giác sản sinh cảm giác kính sợ.

Các đồ cúng tế như thịt trâu thịt dê đều được đặt trước bức tượng, xung quanh

hoa tươi vẫy phũ, còn có một cái đỉnh lớn cao 5 mét đặt trên bình đài.

Tur Đế An mặc khải giáp hoàng kim, ngực mang tiêu chí khô lâu của Ma thần, sắc mặt nghiêm nghị, ẩn ước hiển lộ bá khí vương giả. Nó nhận ngọn đuốc từ tay Thụy Thu, từng bước đi tới đài cao, đứng trên đài nhìn xuống cảnh tượng vạn dân triều bái, lòng không khỏi kích động.

Cảm giác đứng trên thế nhân ăn vào đầu óc Tur Đế An, lúc này nó chợt cảm thụ được sứ mệnh quốc vương của mình, đến hiện tại nó mới chân chính cảm thụ được nỗi tự hào và kiêu ngạo của mình: "Ta là vua!"

Bùng!

Ngọn đuốc châm lửa vào, liệt diễm xung thiên, khói bay mù mịt.

Đồng thời, nó rút Liệt huyết kiếm ra, hô vang: "Ma thần!"

Ầm ầm ầm

Ầm ầm ầm...

Vô số ánh lửa từ xung quanh quảng trường bốc lên tận trời, hỏa cầu khổng lồ xông lên tận mây, tám cổ Lôi thần pháo cùng nổ vang.

"Ma thần!"

"Ma thần!"

"Ma thần!"

Trên thần sơn, hơn vạn Ma thần quân rút vũ khí, nhất tề hô vang, thần sắc anh dũng, bá khí xung thiên.

Chú:

Lúc dịch chương này tại hạ đã xem lại phần I Ma thần tướng quân, thấy Mạn Tháp đã chết, cũng mở lại bản gốc phần I thì lão Đại Ma Thần dịch không sai. Hơn nữa trong phần I thì Mạn Kỳ là tam ca của Mạn Tháp, không hiểu sao phần này lại thành nhị ca. Có lẽ tác giả nhầm, hoặc

là nhâm tên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 4:

Ma thần chiếu rọi

T

iếng hô như sóng gào, tín ngưỡng cuồng nhiệt khiến cho người ta đều nổi bầu nhiệt huyết, tất cả đều hướng lên trời hô lớn... Thụy Thu liếc mắt nhìn qua những người trọng yếu ở các nước tới. Bọn họ đều lòng dạ sâu thẳm, tuy thần tình như thường nhưng thỉnh thoảng lại có những động tác nhỏ biểu thị đang bất an. Nàng thấy thế liền hiểu bọn họ đối với tín ngưỡng cuồng nhiệt ngưng tụ lại có thể quét sạch tất cả này rõ ràng là rất hoang mang không biết làm gì.

Tư Đồ An đứng trên đài cao, bắt đầu đọc văn tế.

Nó hai mắt chăm chú, khí độ hiên ngang, bắt đầu có uy nghi của bậc quân lâm thiên hạ.

Thời gian cũng không chế rất tốt.

Lúc văn tế vừa đọc xong thì một tia dương quang đầu tiên cũng xuyên qua vụ khí.

Mã Nhã thần sơn chính là nơi mặt trời bay lên trong truyền thuyết, tia nắng đầu tiên cũng là tia sáng chiếu rọi thế giới đầu tiên.

Trên không chợt vang lên một gầm du dương.

Thanh âm này vang vọng không dứt, phảng phất như cự long thời viễn cổ thức tỉnh cất tiếng gầm lên.

Mọi người còn đang cuồng nhiệt, không để ý gì.

Nhưng Thụy Thu lộ ra vẻ kinh ngạc, lúc này chính là lúc cao trào, Dương Chính rốt cục đã làm gì?

Đến nay nàng vẫn chưa biết Dương Chính sẽ dùng phương thức gì đăng trường.

Đột nhiên có người ngẩng đầu lên nhìn về phía mặt trời mọc hô lớn: "Trời ơi, đó là gì vậy?"

Vụ khí buổi sáng khá dày, mặt trời mới mọc ánh nắng vẫn chưa gay gắt, người ta có thể miễn cưỡng nhìn thẳng được. Chỉ thấy một chấm đen từ chín tầng trời bay xuống, vụ khí bàng bạc cuộn cuộn sôi trào, sát khí xung thiên.

Mọi người phát hiện dị trạng, kinh hãi chỉ trỏ lên trời.

Tất cả người trên đài, kể cả Thụy Thu đều ngo ngẩn, nhìn về chấm đen càng ngày càng tới gần.

Bọn Ma thần quân bảo hộ giống như lâm đại địch, chiến mã không ngừng hí vang, lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

Một tiếng rống gầm vang lên đè nén tất cả âm thanh.

"Trời! Là rống!"

Cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy lò mờ, tuy chỉ suy đoán nhưng thân hình khổng lồ cùng tiếng gầm miệt thị thiên hạ này ngoài rống ra thì còn loài vật nào nữa.

Không khí như sôi trào.

Mọi người trên quảng trường lớn và

quảng trường nhỏ đều kinh hãi, tiếng kêu thét vang lên khắp nơi.

Lúc cự long lọt vào tầm mắt mọi người, thân hình nó phủ chiến giáp màu xanh, ánh mắt chiếu hồng quang như thiêu cháy tất cả, có người sợ đến chân nhũn ra, hoặc quỳ hoặc ngã ngổ ra đất. Ma thần quân bên tàu khắp nơi hòng không chế cục diện, bằng không mọi người bạo loạn thì trên đỉnh núi đông đúc này không biết sẽ có bao nhiêu người chết.

Huyết Lang cũng xông lên quảng trường nhỏ, hạ lệnh binh sĩ cầm vũ khí lên hòng đối kháng với cự thú thời tiền sử này.

Thụy Thu lòng chột máy động, cản

lại: "Dừng tay!"

Lúc này cự long chỉ cách mặt đất chừng trăm mét, hai cánh nó vươn dài đến 40 mét, chiếc đuôi khổng lồ quét ngang, gió lốc nổi lên ào ào, bóng đen khổng lồ trên đầu mọi người giống như một tòa núi cao, khí thế hùng mạnh khó thể diễn tả bằng lời, cả chiến mã của Ma thần quan cũng khiếp vía không dám động đậy.

Mọi người đều sợ hãi vô cùng.

Tư Đế An đột nhiên hô lớn: "Sur phụ!"

Nó đứng ở chỗ cao nhất, vừa hay nhìn thấy một người đang đứng trên cự long, cho dù nhìn không rõ nhưng người này

mang mặt nạ khô lâu, dáng vẻ đó sớm đã khắc sâu vào lòng mỗi người dân Vệ Nhung quốc.

Loại khí thế này, Tư Đế An không thể nghĩ ra ai khác có thể có được.

Thụy Thu nghe thấy tiếng hô của Tư Đế An, liền đoán ra Dương Chính đang cười trên cự long, hẳn từng nói với nàng Ma thần tướng quân sẽ xuất hiện một cách oanh liệt, khắc sâu ấn tượng trong lòng mọi người, nhưng nàng không ngờ hẳn lại xuất hiện chân động cỡ này... Đó là cự long, một sinh vật cường đại nhất đã biến mất trong lịch sử, sao giờ đây có thể xuất hiện?

Hắn thực sự là thần sao?

Cả Thụy Thu là người đạo diễn nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng không khỏi dâng lên niềm kính ngưỡng và sợ hãi cực độ. Người trên cự long giống như thần linh, từ trên cao nhìn xuống thế gian đầy khinh miệt.

Còn những người không hề biết gì, không cần nói cũng biết là chấn kinh cực độ.

Mấy vạn quân dân ở Mã Nhã thần sơn đều ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời.

Một tiếng rống gầm lại vang lên, đôi cánh khổng lồ phá tan vụ khí, hắc sắc thần long giống như ma thần vùn vù trên

không.

Thanh âm của Dương Chính từ trời vọng xuống: "Thần long xuất thế, Vệ Nhung hưng thịnh!"

Thụy Thu linh cơ nhất động, leo lên đài hô vang: "Ma thần tái hiện!"

"Quỳ xuống!"

Nàng kéo Tư Đế An quỳ xuống, sau đó tất cả mọi người đều bắt chước quỳ xuống, còn các quan viên những nước khác cũng kinh hãi đến nhũn chân, thấy mọi người ai cũng quỳ, đành phải quỳ theo.

Không khí trở nên an tĩnh, trên thân sơn mọi người đều quỳ phục.

Binh sĩ Ma thần quân quỳ rạp xuống, Hồng nương tử hô vang: "Tướng quân trở về!"

Ma thần quân ai nấy nhiệt huyết sôi trào.

Cự long vẫy đuôi, gầm lên một tiếng kinh thiên động địa...

Thất sắc thần quang mạnh mẽ chiếu ra, sau đó một người từ trên cao trăm mét phóng xuống.

Àm!

Phiên đá xanh nứt vỡ, Dương Chính thân vận hắc huy chậm rãi đứng dậy, ánh mắt từ sau mặt nạ khô lâu quét qua xung quanh, hồng mang trong mắt như thực chất khiến cho không ai dám đối nhãn.

Huyết Lang ánh mắt lộ vẻ không dám tin, chạy lên mấy bước hô lớn: "Tướng quân!"

Tất cả Ma thần quân đều định thần lại hô vang: "Tướng quân!"

Dương Chính vung tay, bước tới mấy bước, trầm giọng quát: "Ta trở về đây!"

"Tướng quân về rồi!"

"Ma thần tướng quân về rồi!"

Ma thần quân nước mắt đầy mặt, tiếng hô lan nhanh như thủy triều, dội vào vách núi vang vọng không ngớt, vạn người đều máu nóng sôi trào đến cực điểm.

Những người biết Dương Chính đã chết đều kinh hoàng tròn mắt, một người đã chết sao có thể sống lại, hơn nữa còn cười trên thần long mà tới? Bọn họ không biết phải đối đãi với dị sự này như thế nào, càng không dám phân biệt Dương Chính là thật hay giả. Bất kể thật hay giả thì trong không khí cuồng nhiệt này, ai dám nghi ngờ tất sẽ bị những tín đồ Ma thần nghiền nát.

Tư Đế An bất kể thân phận, nhảy xuống đài cao, đi tới gần Dương Chính.

Lúc này, nó không còn là quốc vương, mà chỉ là một đứa trẻ sùng bái nhìn sự phụ mình.

Dương Chính vỗ đầu nó, nhìn về Thụy Thu đang đi tới.

Cho dù hấn mang mặt nạ nhưng Thụy Thu vẫn nhận ra, nàng ta lệ nóng đoanh tròn, đây mới thực sự là Dương Chính trở về!

Đại anh hùng trong lòng nàng đã trở về!

Dương Chính và mẹ con Thụy Thu đi xuống quảng trường nhỏ, lúc này vô số

người cuồng nhiệt xông lên, muốn tận tay
lễ bái Ma thần....

.....

Cuồng hoan, đây là một trường cuồng
hoan của quốc gia.

Tin tức Ma thần tướng quân trở về trên
Mã Nhã thần sơn nhanh chóng lan truyền
khắp Vệ Nhung quốc, khắp Nam đại lục.

Dân chúng Vệ Nhung quốc tràn ra đường
ca múa hoan hô, vương đô Tác La Đôn
tổ chức tiệc mừng 3 ngày 3 đêm, tất cả
rượu đều uống sạch hết.

Dương Chính cười thần long đi tuần khắp

nước.

Ở thời đại văn minh còn chưa khai hóa này, nhân loại rất sùng bái thế giới thần bí cổ lão, diễn xuất của Dương Chính đầy sắc thái truyền kỳ, cơ hồ thu trọn nhân tâm, trong Vệ Nhung quốc những thanh âm phản đối vốn không ít cũng bị nghiền nát, Thụy Thu nhân thế sáng lập Ma thần giáo, đưa Dương Chính thành thiên thần thức giấc từ thiên quốc hàng lâm.

Không ai nghi ngờ gì, mọi người đều tiếp thụ, mọi người đều tín ngưỡng Ma thần.

Cho dù là người tín ngưỡng thần linh khác kiên định đến đâu, đứng trước "thần

tích" này cũng thay đổi triệt để, hướng về Ma thần mà sám hối, đầu nhập vào Ma thần giáo.

Ma thần giáo được lập thành quốc giáo của Vệ Nhung, nhanh chóng chiếm hết 80% dân số tín ngưỡng.

Có thể nói, Dương Chính ở Vệ Nhung quốc đã trở thành Thần.

Dưới ảnh hưởng của Thần tích, không chỉ Vệ Nhung quốc, những nước khác cũng bắt đầu có người lên lút thờ phụng Ma thần.

Tây Nam quân được sắp xếp lại, Dương Chính tiếp nhận cơ hồ không tổn chút sức

lực nào.

Trước thần tích của Ma thần, những binh sĩ bình thường há không bái phục sao?

Cả Dương Chính cũng không ngờ, Thần tích lần này lại mang đến hiệu quả kinh người đến thế. Dương Chính có thể tin chắc, chỉ cần hấn cát tiếng thì cả nước Vệ Nhung trên dưới sẽ vì Ma thần mà chiến đấu. Lực lượng tôn giáo ngưng tụ được vô cùng đáng sợ, tín ngưỡng của tín đồ cơ hồ mù quáng.

Quan viên các nước trở về đều tường thuật rõ ràng Thần tích cho chủ tử quốc gia họ nghe.

Những người cao tằng của Thương Nguyệt quốc, Lưu Vân quốc, Lô Thiết vương quốc... đều kinh nghi bất định, tuy nghi ngờ Ma thần tướng quân này là giả nhưng đều thúc thủ vô sách.

Huống gì, cho dù là giả thì cường giả có thể điều động thần long, so với Ma thần tướng quân là người bình thường năm xưa còn đáng sợ hơn. Lúc này Ma thần tướng quân là thật hay giả đã là thứ yếu, tín ngưỡng đã hình thành, muốn phá đi thì cần phải dùng lực lượng mạnh hơn, tín ngưỡng mạnh hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 5: Cung yển

N

hung mà Thần tích đâu phải ai cũng có thể đạo diễn, thần long thì càng không thể tìm thấy.

Mã Nhã thần sơn vì Ma thần tướng quân xuất thế nơi được tín đồ gọi là Thánh sơn.

Ma thần giáo cũng có giáo nghĩa của riêng mình.

Dương Chính thuộc lâu Thánh kinh, Phật kinh, tự nhiên là không bỏ qua loại mê

hoặc nhân tâm này.

Dương Chính lấy những yếu nghĩa trong đó thay hình đổi dạng, sàng lọc những gì cần thiết, loại bỏ những thứ không cần, tự mình biên soạn một bộ giáo nghĩa, phát tán rộng rãi cho giáo đồ, tử đệ trong quân còn phải học tập định kỳ.

Có thứ này giáo hóa, lại đưa tư tưởng của mình vào trong đó, tương lai sẽ thay đổi đầu óc của một thế hệ một cách âm thầm, hơn nữa loại tư tưởng này còn được truyền thừa xuống đời sau.

Giáo huy, giáo phục, giáo đường.

Những gì nên dùng Dương Chính đều lấy

tiền từ Đào nguyên ra trang trái.

Giáo đường ngoài việc tuyên truyền giáo nghĩa định kỳ cho giới bình dân ra còn kiêm luôn việc làm phúc lợi và giáo hóa, thu lưu những người già và trẻ nhỏ không có năng lực kiếm sống, dạy dỗ trẻ con bình dân học tập tri thức miễn phí.

Âm nhạc, số học, văn học, kiếm thuật...

Những thứ này vốn chỉ có quý tộc mới được hưởng, Dương Chính thông qua giáo đường giúp cho giới bình dân cũng được hưởng thụ quyền lợi này.

Dương Chính cũng không ngu ngốc đến mức muốn làm cho chúng sinh bình đẳng.

Suy cho cùng thế giới này còn quá lạc hậu, cho dù là địa cầu thế kỷ 21 cũng còn chưa có người người bình đẳng, hấn sao có thể bằng vào khả năng một người mà đối kháng với cả giai tầng quý tộc hùng mạnh.

Nhưng trong giáo nghĩa hấn tuyên truyền có việc người lương thiện sau khi chết sẽ được vào thiên đường, người độc ác phải vào địa ngục, còn tuyển chọn những giáo đồ siêu quần bạt tụy trong giới bình dân lên làm thần chức cao cấp.... Nhiều việc hấn làm giúp cho giới bình dân xưa nay lầm lũi kiếm sống nhìn thấy được hy vọng trong cuộc sống hàng ngày.

Thuận thế thì đạo hưng vượng.

Dương Chính tin chắc rằng Ma thần giáo sẽ nhanh chóng phát triển.

Ở thế giới này, không có gì có thể ngưng tụ nhân tâm bằng tôn giáo.

Hắn cần phải nắm được lực lượng này, vô luận là để đối kháng với người muốn lấy mạng hắn hay là hải tộc như ẩn như hiện gì cũng thế.

Sau khi Dương Chính xuất hiện 1 tháng, Thụy Thu đột nhiên tuyên bố rời khỏi vũ đài chính trị.

Nàng tuyên cáo Dương Chính là thúc thúc của Tư Đế An, lại là sư phụ của

quốc vương nên phong hiệu Quốc phụ cho hắn.

Dương Chính nắm giữ Kim xà ấn, đeo Tử kim thụ, giúp đỡ Tư Đế An xử lý chính sự.

Tuổi của Tư Đế An không đủ để coi sóc quốc gia, điều này khiến cho Dương Chính trở thành quốc vương thực sự của Vệ Nhung quốc, hưởng gì hắn còn là thống soái tối cao của quân đội toàn quốc. Tây nam quân và Ma thần quân đều nằm dưới quyền chỉ đạo trực tiếp của hắn, quân đội Vệ Nhung lần đầu tiên có chỉ huy thống nhất.

Tình huống này nếu như là hơn 3 năm

trước thì tuyệt không thể phát sinh.

Nhưng trước mắt Vệ Nhung quốc do một mình Thụy Thu càng đáng hơn nữa Dương Chính thanh uy hiển hách nên không có ai dám phản đối.

Tín đồ của Ma thần giáo còn tán dương Thụy Thu hiểu rõ đại nghĩa, hành động này sẽ khai sáng thời thịnh thế cho Vệ Nhung.

Vương cung Vệ Nhung.

Cung yến thịnh soạn đang được cử hành, những thị nữ mỹ lệ đi qua lại giữa đám đông, các loại thức ăn ngon miệng được đưa ra liên tiếp như nước chảy, màn

trường sắc sở treo khắp nơi.

Trong cung đình, hoa viên đâu đâu cũng có người, quý tộc, cự phú, các nhân vật danh tiếng các giới đều thoải mái ăn uống.

Dương Chính mặc áo bào thụ kim màu đen, đầu đội lưu kim, bên cạnh hẳn là Tư Đế An và Thụy Thu, bọn họ đi khắp nơi trong đại sảnh, kính tửu với các danh nhân thân sĩ.

Mỗi một người đều cung kính hành lễ với họ.

Một tay đưa lên ngực, cúi người 90 độ chính là lễ tiết của Ma thần giáo, những

người ở đây đều là tín đồ của Ma thần, ai nấy đều hướng về thần tử thiên quốc tối cao hành lễ.

Dương Chính đi tới khu sảnh ngoài trời, nơi này tập hợp một đám quân quan của Ma thần quân.

Nhìn thấy hắn đi tới, bọn Huyết Lang đều nhao nhao vây quanh.

Vệ Nhung quốc hôm nay hai đại quân hệ hợp lại, đều xưng là Ma thần quân, quân chế từ 12 quân đoàn biến thành 25 quân đoàn.

Trong 25 người thống lĩnh thì cố nhân của Dương Chính đã có tới 16 người,

đều là quân quan năm xưa dưới trướng Dương Chính, còn lại 9 người kia ai nấy cũng đều sùng bái Dương Chính vô cùng.

Bọn Huyết Lang vô cùng kích động. Huyết Lang nói: "Ta sớm đã nói qua tướng quân là thiên thần sao có thể chết được, hôm nay cuối cùng lại có thể ra sức vì ngài."

Tát Lạc Đặc đứng bên cười nói: "Huyết Lang, năm xưa người chính là người đầu tiên đòi đi báo cừu đó."

Huyết Lang đá một cước vào hông hắn, Tát Lạc Đặc cười vang tránh né.

Đây đều là những thân vệ năm xưa của

Dương Chính, họ ở trước mặt hẩn tỉnh không câu thúc gì.

Dương Chính cùng uống rượu với họ, kể lại sự tình ly biệt.

Lúc này Dương Chính vẫn chưa nói cho họ biết rất nhiều việc, kể cả việc hẩn từng đến Bắc đại lục, Đào nguyên, hải tộc tà ác.

Chỉ có Hồng nương tử biết được những chuyện này, nàng ta im lặng ngồi một bên, cặp mắt sáng như sao nhìn vào Dương Chính. Nàng là nữ nhân rất trực tiếp, không biết cách che giấu tình cảm nội tâm.

Dương Chính nhanh chóng chú ý đến nàng, nâng ly đi tới.

Sau khi uống với nhau một ly, Dương Chính cúi người đưa tay nói: "Có thể mời nữ tướng quân mỹ lệ của chúng ta nhảy bài đầu tiên của đêm nay không?"

Bên ngoài tiếng nhạc đã vang lên, bọn quân quan đứng bên cạnh tiếng cười vang.

Hồng nương tử mặt nóng ran, nàng không ngờ Dương Chính lại đưa vinh dự nhảy bài đầu tiên cho nàng. Thân phận của Dương Chính hiện nay đã không giống như trước, là tín ngưỡng của dân chúng Vệ Nhung, cả nàng đối với hắn cũng có phần kính sợ.

"Ta không biết khiêu vũ."

"Rất đơn giản, ta chỉ cho nàng, nàng sẽ học nhanh thôi."

"Hong nương tử, mau đáp ứng tướng quân đi."

"Mau, đáp ứng đi!"

.....

Trong tiếng la hét của bọn quân quan Ma thần quân, Hong nương tử cuối cùng cũng đặt tay vào trong tay Dương Chính.

Dương Chính dẫn nàng tới vũ trì, lúc này

Hồng nương tử vẫn mặc kinh trang, tịnh không mặc váy dài của nữ nhân đến dự yến hội.

Nàng ta thật sự không biết khiêu vũ, vừa đi được 2 bước thì đã đạp vào chân Dương Chính.

Dương Chính mỉm cười, nhìn Hồng nương thần tình nghiêm túc, cơ bắp căng thẳng nói: "Thư giãn đi, ta dạy nàng vũ bộ đơn giản nhất, nàng xem chân của ta... Một một một hai hai hai... xoay vòng tròn, đúng rồi, hay lắm, rất đơn giản phải không? Kỳ thực nàng rất có thiên phú, nữ nhân mà, sao lại không khiêu vũ chứ?"

Hồng nương tử vốn là người luyện võ,

thân thể linh hoạt vô cùng, điệu nhảy tam phách vũ (vanxơ) rất đơn giản này nàng nắm được rất nhanh, lại thêm Dương Chính vốn là người nhảy dẫn đường rất giỏi, một lát sau nàng đã có thể phối hợp cùng Dương Chính.

Một khúc hát kết thúc nhưng Dương Chính không buông nàng ra.

Hơn nữa hắn vẫn tiếp tục nhảy với nàng, vừa nhảy vừa thấp giọng hỏi: "Xem ra nàng có rất nhiều nghi vấn?"

Hồng nương tử nhìn Dương Chính, bình thản nói: "Ta chỉ là nghĩ, người đã trở về, vì sao còn không sử dụng gương mặt thật, lại còn bộn quái vật người nói, còn

những sự việc người trải qua ở Bắc đại lục, nếu như cần thiết ta nghĩ bọn Huyết Lang có đủ tư cách để nghe."

Dương Chính trầm ngâm: "Không phải ta không thích dùng mặt thật mà có một đoạn cổ sự nên ta không thể, còn bọn quái vật kia vốn không phải là địch nhân của một mình ta mà là địch nhân của toàn nhân loại. Không chỉ bọn Huyết Lang cần biết mà bất kỳ ai cũng phải biết, nhưng mà ta không thể nói trắng ra, chỉ thông qua tư tưởng tôn giáo truyền bá. Nếu nàng đã đọc Thánh kinh ta biên soạn ắt sẽ thấy "Mặt nhật chi luận", trong đó nhân loại vì phạm quá nhiều tội nghiệt nên một nền văn minh cổ đại đã bị hồng thủy nhấn chìm, hải tộc hung tàn từ vực

sâu địa ngục cũng xông ra hủy diệt nhân loại."

Tư tưởng Mạt nhật luận Dương Chính sớm đã nghĩ tới.

Hắn không biết nguyên nhân chân chính hình thành hải tộc nhưng thông qua tôn giáo truyền bá hải tộc thành một loại quái vật hủy diệt nhân loại, cho dù tương lai hải tộc có xuất hiện thì nhân loại cũng có thể thông qua tôn giáo mà tụ hợp lại đối kháng với chúng.

Hồng nương tử còn chưa hiểu rõ thâm ý của hắn nhưng nàng thấy Dương Chính chưa từng coi trọng bất kỳ ai như hải tộc, thậm chí hắn còn coi việc đối kháng với

chúng là lý tưởng tối cao.

Mặc khải cuối cùng của Thánh kinh chính là: "Con dân thiên quốc từ nơi mặt trời thức tỉnh sẽ thống lĩnh mọi người chống lại sinh vật địa ngục mưu đồ hủy diệt nhân loại."

Nhảy xong hai khúc, Dương Chính buông Hồng nương tử đang còn suy tư ra.

Hồng nương tử vừa học khiêu vũ xong liền bị một nhóm quân quan Ma thần bao vây, có thể thấy Hồng nương tử trong Ma thần quân rất được lòng người.

Dương Chính nhìn Thụy Thu đang vận đồ dạ hội màu tím, thần bí thâm thúy như đóa hoa bách hợp về đêm, khiến cho

người ta có cảm giác đẹp đẽ mà không thể với tới.

Lúc này bên Thụy Thu lại là một người Dương Chính tuyệt không muốn gặp: Quy Tàng.

Vị tướng thống lĩnh Đông tuyến quân ngày xưa, hắn cũng biết chuyện Dương Chính giết chết Tả Thanh Tử, hơn ba năm không gặp, hắn đã già đi nhiều, râu tóc bạc quá nửa, gương mặt cũng có nhiều nếp nhăn, hiển nhiên những năm gần đây hắn sống tịnh không thoải mái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 6: Vương giả chi tâm

N

ăm xưa vì Dương Chính bị ám sát, Thụy Thu trút giận sang những người từng tham gia Lam Quang hiệp nghị, lão hồ ly Tiểu Ân bị đánh rơi đài, bọn Quy Tàng, Mục Phi Vân đều bị trục xuất trực tiếp khỏi quân Đông tuyến. Hiện tại tuy quan chức của Quy Tàng không nhỏ nhưng chỉ là một tướng quân không có thực quyền.

Lúc Dương Chính nhìn qua thì Quy Tàng cũng đang nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ phức tạp pha lẫn chút không tin.

Dương Chính lấy hai ly rượu từ tay thị nữ thần tình thản nhiên đi về phía y.

Hắn đưa ly rượu cho Quy Tàng, nói thoải mái: "Đã lâu không gặp, Quy tướng quân!"

Quy Tàng nhìn hắn một lúc, thấp giọng nói: "Đã lâu không gặp, tướng quân, có thể gặp riêng ngài không?"

Thụy Thu ánh mắt lảng lệ nhìn về phía Quy Tàng, Dương Chính liếc mắt ra hiệu cho nàng, mỉm cười nói: "Mời Quy tướng quân!"

Đến một tiểu thính tĩnh mịch, Dương Chính dặn dò hộ vệ không được cho ai

tiến vào.

Hai người đóng cửa, Quy Tàng lạnh lùng nhìn hấn, Dương Chính thản nhiên như không thấy gì.

"Nếu như ta đoán không sai thì Quy tướng quân có phải đang nhớ tới chuyện ta năm xưa giết chết Tả Thanh Tử hay không?"

Quy Tàng ánh mắt lộ vẻ kinh nghi, hiển nhiên không ngờ Dương Chính lại chủ động như vậy, y trầm mặc một lúc, lạnh giọng nói: "Người quả nhiên là hấn? Ta từng nghi ngờ là nhân vật như ngươi sao có thể dễ dàng chết đi, quả nhiên là người còn sống!"

Dương Chính đi tới song cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bầu trời đêm trong suốt như pha lê, trăng khuyết cong cong và rất nhiều ngôi sao sáng.

Hắn nói: "Ta còn sống thì lẽ nào người cho ta quay lại phục cừu hay sao?"

"Lẽ nào không phải?" Quy Tàng cười lạnh: "Với tính cách của người, năm xưa Thương Nguyệt quốc bán rẻ người, người đem lòng thù hận, sử dụng tất cả lực lượng có được, đánh cho Thương Nguyệt quốc rơi bời hoa lá, Khâu Viễn Sơn cũng bị tức chết, hơn 3 năm trước ta tuy không trực tiếp tham gia mưu sát người nhưng cũng biết rõ tất cả những

nhân vật cao tăng của các nước đều không muốn người sống, hiện nay người quay lại không biết dùng phương pháp gì mê hoặc bệ hạ, chẳng phải vì phục cừu thì là gì?"

"Xem ra người cũng hiểu ta." Dương Chính cười tự trào, uống cạn ly rượu đỏ như máu trong tay, quay người lại: "Người nói ta phải làm sao đây, Quy tướng quân, hay là người nói cho ta biết, ta nên làm thế nào mới thích hợp đây?"

Quy Tàng không ngờ hắn lại hỏi như vậy.

Nhìn thấy đôi mắt màu đen không chút biểu tình nào của Dương Chính, Quy Tàng đột nhiên cảm giác tất cả những gì

muốn nói lại không thể nói ra lời.

Dương Chính phảng phất như có thể nhìn thấu nội tâm của y, bình tĩnh nói: "Lúc đến đây, có phải ngươi nghĩ sẽ dùng chuyện của Tả Thanh Tử uy hiếp ta, ép ta phải rời đi phải không?"

Quy Tàng cuối cùng cũng cảm thấy có chút không đúng.

Lúc đối mặt với Dương Chính, y phát giác nam nhân này căn bản không thể bị uy hiếp, bất kể là về mặt tinh thần hay thể xác, Dương Chính đều không phải là người y có thể đối phó. Dương Chính nhìn y, dáng vẻ như không phải là bề trên nhưng Quy Tàng lại phát hiện mình chỉ

có thể ngưỡng vọng hần. Đó chính là phong phạm ung dung, khiến cho người ta sinh ra cảm giác tự ti.

Dương Chính sớm đã đoán biết những gì Quy Tàng định uy hiếp nhưng hần không hề để ý.

"Quy tướng quân, ta biết ngươi là người thẳng thắn, đáng tiếc lại không thích hợp với quan trường." Dương Chính đi tới, vỗ vai y: "Ngươi đã biết con người của ta, chắc biết ta không hề ăn nói hoang đường. Ta tịnh không sợ ngươi đem chuyện ta giết Tả Thanh Tử lưu truyền ra ngoài, vì hiện nay ở Vệ Nhung quốc không ai tin chuyện này. Ta có thể nói cho ngươi biết, lần này ta trở lại không

phải vì báo cừu, nghĩ cho kỹ đi, nếu người nhất định muốn dùng chuyện này uy hiếp ta thì cứ việc."

Dương Chính thản nhiên đi ra ngoài.

Thụy Thu chờ hẩn ở đầu hành lang, thấy hẩn đi tới liền tới hỏi: "Sao?"

"Quy Tàng không phải là địch nhân, không cần lo lắng, huống gì địa vị của hẩn hiện tại cũng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào với ta, chỉ có Thương Nguyệt vương và Mạn Kỳ là có chút phiền phức." Dương Chính bình thản nói.

Qua mấy tháng truyền bá, Ma thần giáo uy lực sơ hiện, địa vị của Dương Chính

đã được đưa lên cao tột, không thể xô ngã, ít nhất ở trong Vệ Nhung quốc thì hẳn không khác gì Thần!

Hiện tại nếu muốn uy hiếp Dương Chính thì trước hết phải san bằng Vệ Nhung quốc.

Trước mắt, Nam đại lục còn chưa có quốc gia nào có thể làm được chuyện đó, kể cả Thương Nguyệt quốc.

Chỉ là, Vệ Nhung đứng ở đầu sóng ngọn gió, khiến cho người ta còn úy kỵ hơn cả Thương Nguyệt quốc, Thục Thu chỉ sợ những quốc gia trong lòng có quỷ liên hợp lại đối phó với Vệ Nhung. Nghe nói hiện tại Lôi Thiết quốc và Thương

Nguyệt quốc đã ra lệnh cấm chỉ lưu truyền Ma thần giáo, các tín đồ thờ phụng Ma thần đều bị coi là dị đoan.

Dương Chính ánh mắt sắc bén, phảng phất như nhìn xuyên qua nội tâm của Thụy Thu.

Hắn đưa tay nắm lấy tay nàng: "Không cần lo lắng, ta có thể đứng ở vị trí đỉnh cao này, tự nhiên đã có tính toán đến bất kỳ công kích nào. Yên tâm, ta tịnh không phải quay lại một mình, cố sự của ta sẽ kể cho nàng nghe. Nếu như luận về chiến đấu thì còn có đội quân nào hơn được Ma thần quân?"

Thụy Thu ánh mắt sáng lên, Dương Chính

nói vậy nàng cũng an tâm hơn nhiều, nàng
tĩnh không hỏi dồn, vì nàng biết Dương
Chính chắc chắn sẽ nói cho nàng biết.

Thịnh yến cung đình đã kết thúc.

Tư Đế An không chịu cho Dương Chính
rời đi, kéo hắn đòi hắn dạy kiếm thuật.

Mấy năm chưa gặp, tiểu gia hỏa này cố
nhiên đã trở thành thiếu niên nhưng vẫn
không quên được vị sư phụ này. Ngày đó
Dương Chính chân đạp thần long xuất
hiện ngay vùng đất mặt trời thẳng khởi đã
lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa
trong lòng nó.

Lứa tuổi này thường sùng bái anh hùng,

Tư Đế An từ nhỏ đã thiếu tình thương của người cha, vì vậy trước khi Dương Chính xuất hiện cũng cảm thấy cô tịch và yếu ớt.

Dương Chính xuất hiện đã bổ sung được khoảng trống trong lòng nó, đối với nó, Dương Chính không chỉ là sư phụ, mà còn là phụ thân, bù đắp cho những ngày thiếu thốn tình thương.

Trong thâm cung, Dương Chính thay áo bào hoa lệ, chỉ mặc y phục đơn giản.

Thụy Thu an tĩnh ngồi trong đình nhìn hai nam nhân đang luyện kiếm, hai người đều là những người quan trọng nhất đối với nàng.

Mọi việc diễn ra y hệt mấy năm trước.

Dương Chính cầm mộc kiếm, tùy ý đứng đó cho Tư Đế An phát động công kích.

So với 4 năm trước, Tư Đế An kiếm thuật tiến bộ rất lớn, vô luận là sức lực, kỹ xảo, tốc độ đều hơn xa ngày xưa.

Lúc nó công kích ẩn ước có oai phong của chúa tể, thậm chí còn có đấu khí, các chiêu thức đánh ra không còn phiêu phù như cũ, Dương Chính tiện tay ngăn đỡ, xem ra vô cùng kịch liệt.

Chỉ là nhìn kỹ thì mới thấy Dương Chính thậm chí chân còn không thềm di chuyển,

một mực đứng yên ngăn đỡ công thế của Tư Đế An, sau 10 phút Tư Đế An bắt đầu thở dốc, mồ hôi ướt khắp người, còn Dương Chính thần sắc vẫn như thường, cả mồ hôi cũng không có 1 giọt.

Hô!

Thanh kiếm của Dương Chính nhẹ nhàng vạch lên một đường, đánh trúng chuôi kiếm của Tư Đế An khiến cho kiếm của nó bay ra ngoài.

Tư Đế An thở dốc, hồ thẹn nói: "Sư phụ, con thật vô dụng."

Dương Chính thần tình thản nhiên, nói: "Vương giả không cần áp chế người

mà cũng không bị người áp chế. Vương giả thành công không hề cầm tù trái tim người khác, mà khiến cho họ tự giác thần phục mình, đi theo mình, nhưng những người đi theo vĩnh viễn không thể tiếp cận y, hiểu được cảm thụ chân thật của y. Tư Đế An, con là vua của Vệ Nhung, là người nắm giữ vùng đất này, con phải có được tấm lòng của bậc đế vương, bác ái khoan hậu, đồng thời không chịu khuất phục bất kỳ ai. Cho dù là ta thì con cũng không cần phải sợ hay phải khuất phục, kiếm thuật của con không phải là quan trọng nhất, thân là vua của 1 nước, con có thể sai sử những kiếm thủ đỉnh cấp, nhưng trước khi làm được chuyện này, đầu tiên con phải trưởng thành, trở thành một bậc vương giả chân chính. Nhớ

lấy..."

Dương Chính đưa tay đặt lên trái tim mình: "Tâm lòng của con!"

"Được rồi, , đi nghỉ thôi, kiếm thuật hôm nay luyện tới đây thôi!"

Dương Chính đi lên đình, bỏ một kiếm xuống, Thụy Thu rót cho hắn một chung trà, liếc nhìn Tư Đế An nói: "Người hiện nay sao nghiêm túc thế? Ta nhớ 4 năm trước người còn chơi bời vui vẻ với nó, còn chơi đá dế với nó nữa!"

Dương Chính uống cạn chung trà nói: "Hiện tại Tư Đế An đã lớn, sớm muộn gì nó cũng phải gánh vác trách

nhiệm, nàng và ta đều không thể chiếu cố cho nó cả đời, đúng không? Con đường của vương giả là con đường chông gai, nó vừa ra đời thì đã bị chú định đi con đường đó, ta chỉ có thể tận tình chỉ dẫn nó nhưng ta không thể bầu bạn cùng nó. Vương giả, trời sinh vốn phải cô độc!"

Thụy Thu nhìn Tư Đế An đang đứng ở luyện võ trường, nó chỉ yên lặng cảm kiếm suy tư, nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác nó đang dần dần thay đổi.

Nó không còn ốm yếu, đáng thương mà phảng phất như một tòa cô sơn lạnh lẽo.

Lần đầu tiên, Thụy Thu cảm thấy mình không thể tiến nhập vào nội tâm của nó.

.....

Nàng thở dài, đây chính là con đường nàng đã chọn cho Tư Đế An.

Nàng không thể quay đầu, cũng không thể hối hận, chỉ là khi Tư Đế An bước lên con đường vương giả thì nó cũng từng bước, từng bước rời xa nàng.

Nó không còn là An tử đáng yêu của nàng, cũng không còn là bảo bối của nàng ngày xưa.

Nó là vua, nó thuộc về quốc gia này, thuộc về những thần dân của nó.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, nội tâm của nàng đều đau đớn, chua xót vô cùng.

Dương Chính nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

"Đừng thương tâm, nàng là mẹ của vua, điều này không thể thay đổi, huống gì nàng còn có ta, nàng không hề cô độc."

"Dương!" Thụy Thu rơi lệ, ôm chặt lấy hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 7:

"Xô ngã" tỷ tỷ

L

úc Tư Đế An nhìn thấy Dương Chính ôm mẫu thân, nó tịnh không có phản ứng gì.

Dương Chính trong lòng nó vốn vừa là thầy vừa là cha, đối với nó trên đời này trừ Dương Chính ra thì không còn ai có thể xứng với mẫu thân.

Nó đã 14 tuổi, vốn là giai tầng quý tộc, đối với việc nam nữ sớm đã có hiểu biết.

Nó thậm chí còn nháy mắt tỏ vẻ khuyến khích với Dương Chính, nhẹ nhàng theo

cửa nhỏ ra khỏi luyện võ trường.

Đến khi Thụy Thu định thần lại thì phát hiện luyện võ trường chỉ còn có hai người nàng và Dương Chính, có chút kinh ngạc và thẹn thùng hỏi: "An tử đâu?"

"Nó vừa mới đi."

"A... vừa rồi nó nhìn thấy chúng ta..."
Thụy Thu đôi má ửng hồng.

"Thấy rồi, bất quá nó cũng không bất ngờ gì, xem ra sư phụ này cũng không tệ, nó giao nàng cho ta rất yên tâm." Dương Chính cười gian.

"Đi chết đi!" Thụy Thu da mặt không

được dày như hắc, nàng đẩy Dương Chính ra, quay người định đi.

"Khoan!" Dương Chính ôm lấy nàng, mỉm cười nói: "Đêm nay hình như ta chưa mời nàng khiêu vũ."

Trong thịnh yến, Dương Chính và Thụy Thu đều phải thù tiếp khách nhân, rất ít có cơ hội để nhảy với nhau.

Lúc này luyện võ trường yên tĩnh vô cùng, bốn bề hương hoa thoang thoảng, ánh trăng sáng rõ, trong thiên địa chỉ có hai người.

Thụy Thu còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bị Dương Chính ôm siết vào lòng.

"Ai thềm khiêu vũ cùng ngươi?"

Nàng ngoài miệng cự tuyệt, tay lại nhẹ nhàng đặt lên vai Dương Chính.

Dương Chính ôm lấy vòng eo thon của nàng, tay kia nắm lấy tay nàng, bắt đầu vũ điệu.

Thụy Thu tịnh chưa thay đổi trang phục, đầu tóc vẫn cao, trên búi tóc có cài một cây trâm trắng sáng, chiếc áo hở vai, lộ ra một khe hở mê hồn, bộ ngực vun cao, Dương Chính từ góc độ này nhìn xuống càng thêm thất hồn lạc phách.

Giữa gò núi cao trắng, một chấm đỏ hồng

hiện rõ, giữa đêm khuya càng thêm nổi bật.

Thụy Thu cúi mắt xuống, thân hình xinh đẹp lả lướt theo điệu nhạc.

"Vì sao không dám nhìn ta?" Dương Chính nhẹ nhàng nói.

Thụy Thu ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Dương Chính một lúc, cuối cùng chùng như không chịu được ánh mắt nóng rực của hắn, nàng lại cúi đầu xuống.

"Sợ ta ăn thịt nàng sao?"

Sau khi gặp lại mấy tháng, vì Dương Chính từng bước bức bách, quan hệ giữa

họ đã không còn đơn thuần như trước.

Thụy Thu chìm đắm trong đó, vừa lo sợ lại vừa có cảm giác hưởng thụ.

Nàng không có cách gì thoát được lưới tình của Dương Chính, ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu: "Đừng ép ta!"

Nhìn thấy nữ vương cao cao tại thượng lộ vẻ yếu đuối, Dương Chính cũng dâng lên khoái cảm giống như bất kỳ nam nhân thông thường nào.

"Không muốn nghe ta kể lại cố sự ư?"

"Cố sự gì?"

"Cô sợ sau khi ta rời đi, đi đâu và làm những gì?"

"Muốn!" Thụy Thu không chút do dự ngẩng đầu lên, ánh mắt như phát sáng. Nàng sớm đã muốn biết Dương Chính 4 năm nay đi đâu, chỉ là nàng chờ hắn tự nói ra mà thôi.

Dương Chính cười cười, kéo Thụy Thu lại gần, hai tay ôm eo nàng, cảm thụ được sức nóng từ thân hình kiều diễm động lòng, nhẹ giọng nói: "Ta từ từ nói."

Xung quanh tĩnh thoảng có tiếng côn trùng vang lên, ánh trăng ôn nhu chiếu xuống hoa cỏ, khiến người ta lưu luyến không rời.

Thụ Thu hai tay ôm lấy cổ Dương Chính, nhắm mắt lại chậm rãi hưởng thụ cảm giác an tĩnh hiếm có này, bên tai nàng, thanh âm trầm trầm hấp dẫn của Dương Chính từ từ vang lên. Nghe đến đoạn khẩn trương, tim nàng đập kịch liệt, nghe đến chỗ sảng khoái, gương mặt nàng chùng như giãn ra rất thoải mái.

Dương Chính không muốn phá vỡ bầu không khí này, chỉnh sửa nhiều việc, tuyệt không nghe ra bất kỳ chỗ nào thảm liệt trong quá trình mạo hiểm mấy năm.

.....

"Đào nguyên, cái tên thật hay, địa điểm

cũng rất đẹp." Thụy Thu lẩm nhẩm.

"Tương lai ta sẽ đưa nàng tới đó, bọn ta có thể cùng nhau ngắm nhìn mặt trời mọc trên biển, có thể săn bắn trên biển, nàng nhất định chưa biết Lam Mộng hải rộng lớn đến cỡ nào đâu, nhìn không thấy tận đâu, trời màu xanh, biển cũng màu xanh, đó là một thế giới sạch sẽ thanh tịnh, nàng nhất định sẽ yêu thích nó..."

Thụy Thu mở to mắt, giận dữ nói: "Người không cần mê hoặc ta, bây giờ ta muốn đi."

Nghe thấy thanh âm nũng nịu của nàng, Dương Chính mỉm cười, tinh nghịch nói: "Hiện tại còn sợ ta không?"

Thụy Thu tức giận cắn vào vai hấn, đáng tiếc Dương Chính da dày cũng không có cảm giác.

"Ta hôm nay muốn ở lại đây." Dương Chính mơn man bên tai Thụy Thu.

Thụy Thu thân hình rung động không ngừng.

Một tầng ngăn cách mỏng manh giữa hai người đã bị phá tan, đã đến nước này Thụy Thu tuy khản trương nhưng cũng khó mà cự tuyệt.

"Đừng... làm vậy... Dương!"

Cả nàng cũng cảm thấy thanh âm của mình quá yếu ớt, không có chút sức kháng cự, phảng phất lại như dẫn dụ.

Dương Chính đưa tay ve vuốt lưng và eo của nàng, ánh mắt lộ nét cười tà ác, hấn cúi người chiếm lấy cặp môi đỏ mọng của Thụy Thu. Ánh trăng bạc chiếu xuống chỗ hai người dung hợp, tạo thành một cái bóng dài.

Cánh tay của Dương Chính nhanh nhẹn cởi những hàng nút phía sau của lễ phục trên người Thụy Thu.

Thụy Thu gần như mê man, cố gắng dùng một tia linh trí cản tay hấn lại, van cầu: "Đừng ở chỗ này..."

"Không có ai tới gần đâu!" Dương Chính nhẹ nhàng an ủi: "Ta có thể cảm giác được động tĩnh của một con kiến trong vòng trăm mét..."

Bàn tay hắn đột nhiên dùng sức, lễ phục trên người Thụy Thu tuột xuống, cặp nhũ hoa căng phồng cao vút lộ ra, hai chấm đỏ hồng phát xuất ánh sáng mê người trên làn da trắng như tuyết. Dương Chính ánh mắt như bị dán chặt vào đó, nhìn không được thốt lên: "Thật đẹp!"

Thụy Thu cổ họng bật lên tiếng rên, nước mắt chừng như trào ra, nàng đưa tay muốn ngăn lại nhưng đã bị Dương Chính nhanh mắt ôm lấy.

Dương Chính ôm lấy người nàng, ngồi ở một chiếc ghế dựa có lót da, một tay ấn lên bầu ngực trắng như tuyết, một tay thâm nhập vào từ bên dưới, thân hình Thụy Thu run lên không ngừng.

Cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, Thụy Thu vẫn bị cảm giác chưa từng có này khiến cho toàn thân căng cứng, trong lòng cảm thấy sợ hãi và kích thích, dòng điện như những ngón tay của Dương Chính không ngừng xung kích đầu óc nàng, đôi môi mím chặt không nén được, cuối cùng cũng hé ra, thốt lên tiếng rên khiến nàng hổ thẹn.

Nàng càng lúc càng ôm chặt lấy Dương

Chính.

Cảm giác ngón tay càng lúc càng ẩm ướt, Dương Chính rút tay ra, nhẹ lắc lắc trước mắt Thụy Thu, Thụy Thu cơ hồ phát khóc.

Xoay người đè nàng lên ghế, Dương Chính cười cười: "Tỷ tỷ thân ái, trò chơi chỉ mới bắt đầu, đêm còn dài lắm..."

Trong luyện võ trường, tiếng rên của Thụy Thu bắt đầu vang vọng không ngừng...

.....

Đợt tuyết đầu tiên của tiết đông đã rơi

trên Vệ Nhung quốc.

Ở vương thành, nhà nhà giăng đèn kết hoa, chuẩn bị ăn mừng tiết Thụy tuyết mỗi năm một lần này.

Ở thế giới này, cách phân chia ngày tết chính là lấy lúc tuyết rơi mà làm hạn mức.

Đợt tuyết rơi đầu tiên đại biểu cho một năm mới lại đến, dân chúng đoàn viên, thỉnh thần bái thần, cầu khẩn năm tới mưa thuận gió hòa, có được thu hoạch tốt.

Đặc biệt giai cấp quý tộc cũng tổng kết thành quả một năm, hy vọng năm sau có được thành quả tốt hơn.

Ma thần giáo hưng khởi khiến cho tiết Thụy tiết năm nay của Vệ Nhung không giống như những năm trước.

Giáo đường các nơi đều nhận được thông báo mở hết cửa trong tiết Thụy tuyết cho tín đồ cầu đảo, giáo đường cũng chuẩn bị lượng lớn thức ăn, tín đồ có thể tự do vào đó lấy ăn, hơn nữa còn được thần phủ chúc phúc.

Trẻ con mới sinh hoặc người mới thành niên đều được tẩy rửa do thần phủ chủ trì.

Giáo nghĩa Ma thần giáo lưu truyền rộng rãi, càng lúc càng có nhiều người tín

ngưỡng.

Giáo nghĩa tuyên truyền thiên đường tự do, mỹ lệ, không có tật bệnh tai nạn khiến cho dân chúng một lòng hướng về. Vì để lên được thiên đường sau khi chết, dân chúng không còn sinh hoạt nhàm chán như trước, bắt đầu thường làm việc thiện, người làm sai vì sợ sau khi chết phải vào địa ngục đáng sợ, đều tới giáo đường sám hối, lại còn cải tà quy chính, phong khí dân gian cải thiện rất nhiều.

Dương Chính bốn ba khắp nơi.

Ma thần quân hôm nay đã đi đúng quỹ đạo, Đào nguyên thương hành ở nở rộ khắp nơi trong Vệ Nhung quốc.

Vô luận là quốc lực của Vệ Nhung hay tài lực của Đào nguyên thì đều phát triển mạnh mẽ trong vòng nửa năm.

Bên ngoài, Dương Chính là Ma thần giáo hoàng của Vệ Nhung quốc, thống lĩnh của Ma thần quân, Vệ Nhung quốc phụ, bên trong hấn lại là ông chủ phía sau của Đào nguyên.

Chỉ luận về thực lực thì hấn chính là người có thể lực mạnh nhất Nam đại lục.

.....

Đường Tuyết Lan trong vương đô, người người qua lại, các quý tộc phu nhân tay

cầm dù nhỏ, đi trên con đường tuyết mới rơi, vệ đường có rất nhiều trẻ con dùng tuyết đắp thành người tuyết, lấy trúc làm tay, lấy cà rốt làm mũi, lấy đá đen làm mắt, vừa làm vừa cười.

Một chiếc xe ngựa bình thường dừng lại ven đường, một cặp nam nữ từ trên xe bước xuống...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 8: Yêu nhau bên lửa trại

N

am nhân thân hình cao lớn hiên ngang, vận áo bào màu đen, khí chất vô cùng cao quý. Nữ nhân mặc áo da màu đen, trên cổ còn quấn một cái khăn làm bằng đuôi cáo màu đỏ rực, làn da trắng vì lạnh đang ửng hồng, sống mũi thon cao, đôi môi mọng đỏ, mái tóc dùng trâm đá vấn lại, xinh đẹp cao quý không gì bằng. Một đôi khang lệ xuất chúng vừa xuất hiện tức thì thu hút không ít ánh mắt của người ta.

Sau khi xuống xe, nam tử và nữ tử nắm

tay nhau, phân phó cho xa phu vài tiếng rồi đi vào Tuyết Lan nhai đạo chơi.

"Nói ra thì lần trước ta đi dạo trên con đường này cũng cách đây 5, 6 năm rồi. Lúc đó ta vừa tới vương đô, cũng mới gặp nàng lần đầu. Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã qua thêm 1 năm."

Nữ nhân nhìn người người qua lại trên đường, nghe thấy nam nhân nói ngắc đầu lên hỏi: "Có phải ta đã già rồi không?"

"Ngu ngốc." Nam nhân cả cười, mỗi một nữ nhân đều không quá tự tin vào bản thân mình, cho dù là người đẹp cũng không ngoại lệ.

"Nói đi!" Nữ nhân vung tay đâm nhẹ vào lòng nam nhân.

Nam nhân chỉnh sắc lại nói: "Trong lòng ta thì nàng là người có một không hai."

Nữ nhân sắc mặt phớt hồng, bất quá lời nói tiếp theo của nam nhân khiến cho vẻ mặt tươi cười của nàng ta cứng lại: "Cho dù sau này nàng mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc da mồi, thân thể phát phì, lưng cũng còng xuống... À, ta không cũng khi phụ nàng đâu."

"Xấu xa!" Nữ nhân đẩy mạnh nam nhân.

Nam nhân cất tiếng cười vang, ôm nàng

ta vào lòng, nhìn gương mặt nàng ôn nhu nói: "Đùa với nàng thôi, ta sao có thể để nàng có bất kỳ nếp nhăn nào chứ..."

Ngón tay hắn nhẹ mơn man trên má nàng ta, cả trái tim nữ nhân chừng như tan chảy, bất quá ngoài miệng vẫn nói: "Chỉ biết dỗ dành nữ nhân, thảo nào năm xưa mượn gió bẻ hoa, những lão gia quý tộc thấy người đều như thấy đại địch, sợ người kéo con gái và lão bà đi mất."

Nam nhân cười khỏ: "Ta sớm đã cải tà quy chính, nữ vương đại nhân, xin đừng trêu đùa ta nữa."

Hai người vừa đi vừa đùa giỡn, tâm tình cũng rất thoải mái, mọi thứ trên đường

đều khiến họ cảm thấy mới mẻ. Đây chính là quãng thời gian khó mà có được trong sinh mệnh hai người, vì vậy họ trân quý từng khoảnh khắc ở bên nhau vô cùng.

Lạc nhật bì thảo.

Nam nhân kéo nữ nhân đi vào tiệm da thú nổi danh đại lục, nơi này bán y phục bằng da thú trân quý nhất, mỗi một bộ y phục đều cắt may theo dáng người, trên thế giới tuyệt không có bộ thứ hai, cho nên mỗi một nữ nhân đều muốn tới đây mua một bộ y phục.

Đôi khang lệ xuất chúng này tới nơi đây khiến cho mọi người đều bị thu hút.

Cho dù hai người không hề đeo phù hiệu quý tộc nhưng điểm viên có thể ở trong Lạc nhật bì thảo ánh mắt tất nhiên phải có điểm hơn người, thập phần khẳng định hai người này đều là người có địa vị cực cao, đại tài chủ cỡ này ghé qua, Lạc nhật bì thảo sao dám tiếp đón chậm trễ.

Hai người vừa ngồi uống nước hoa quả nóng vừa chờ điểm viên đem một kiện da thú ra.

"Tiên sinh, đây là loại da tốt nhất của bọn ta hiện nay."

Nhìn thấy hai người chỉ tùy ý lật da thú lên xuống hai lần, căn bản không hề muốn mặc thử, điểm viên có chút ngạc

nhien, rõ ràng y phục y đem ra họ không để vào mắt. Nếu như là người khác, điểm viên nhất định sẽ cười khinh bỉ họ ra vẻ, nhưng hai người trước mặt khí chất cao quý khiến cho y không dám sinh lòng khinh thị, huống gì y phục da thú trên người họ còn tốt hơn bất kỳ bộ y phục nào ở đây.

Nam nhân mỉm cười: "Thành phẩm không có thì vẫn may được mà, tiệm da thú của các người không phải là tiệm may nổi danh đại lục sao?"

Điểm viên xin lỗi nói: "Tiên sinh, hôm nay là đầu năm, thợ may đều về nhà đoàn tụ, hơn nữa cho dù là may thì cũng phải mất 3 ngày."

Nam nhân nhún vai, nhìn nữ nhân bên cạnh cười cười: "Xem ra bọn ta tới không đúng lúc, vốn còn muốn tặng cho nàng một lễ vật đầu năm."

"Người có thể trở về thì ta đã vui lắm rồi." Nữ nhân nắm tay hắn.

Ôn tình giữa hai người khiến cho những nữ điếm viên hâm mộ vô cùng, đây mới là ái tình mà nhân loại mong ngóng. Quý tộc tới Lạc nhật bì thảo rất nhiều nhưng xinh đẹp xứng đôi như cặp nam nữ này không hề có, đa số đều là những lão già quý tộc dẫn những thiếu phụ trẻ đẹp đến khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

"Tiên sinh, cảm tình giữa ngài và phu nhân thật tốt." Nữ điểm viên liền tăng bốc.

Nữ nhân gương mặt nóng ran, lén nhìn nam nhân, đáy mắt thoáng hiện một tia ảm đạm. Nam nhân nhìn thấy, ôm eo nàng cười nói với nữ điểm viên: "Tiểu nha đầu người thật khéo nói, cái này cho người!"

Nữ điểm viên kinh ngạc, đó là một viên trân châu to cỡ trứng gà, đủ để mua hết tất cả da thú nàng ta vừa đem lên.

"Đa tạ tiên sinh, đa tạ tiên sinh." Nàng ta vội vàng khom người thi lễ.

"Cảm ơn phu nhân ta mới đúng." Nam

nhân cười ha hả, hôn mạnh lên mặt nữ nhân.

Thấy hấn vui đùa, tia ảm đạm trong mắt nàng ta cuối cùng cũng biến thành vui vẻ.

Hai người nắm tay nhau rời đi, ra đến cổng gặp một thiếu nữ tóc xanh tai dài, thiếu nữ này nhìn thấy họ đi xa, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn dõi theo bóng lưng họ hồi lâu.

Điểm viên vừa được thưởng trên châu cung kính cúi người chào: "Tiểu thư, ngài tới rồi/"

"Có biết đôi nam nữ vừa đi kia là ai không?" Thiếu nữ hỏi.

Điểm viên lắc đầu, đưa viên trân châu ra: "Bọn họ không nói, bất quá nam nhân đó ra tay thật rộng rãi, cho ta một viên trân châu thật lớn."

Đạt Phù Lệ nhìn viên trân châu, dáng vẻ trầm tư...

.....

Xe ngựa từ cửa nhỏ đi vào trong vương cung.

Đôi nam nữ vừa rời ở Tuyết Lan nhai xuống xe, đi vào thâm cung.

Sau khi tẩy rửa lớp hóa trang đi, hai

người không ngờ lại là Dương Chính và Thụy Thu.

"Chơi vui không?" Dương Chính hỏi.

Thụy Thu đứng trước song cửa, vắn người, quay đầu cười nói: "Đã lâu không rời cung thể nghiệm sinh hoạt của người bình thường. Đa tạ người, Dương, đây chính là lễ vật sinh nhật tốt nhất với ta."

Dương Chính bước tới trước, ôm lấy nàng từ phía sau, cúi đầu xuống mái tóc xõa hít sâu một hơi: "Còn khách khí với ta làm gì? Nàng vui là được rồi."

Thụy Thu tựa vào hắn, hơi ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt màu đen của hắn, đưa tay ra

sau ôm lấy cổ hần, chủ động hiến dâng một nụ hôn nồng cháy.

Ba ngày trước Dương Chính mới từ Hạo nhiên liên minh trở về.

Từ đêm hai người phát sinh quan hệ thì mấy tháng nay thời gian ở cùng rất ít, đa số là xa nhau.

Vĩnh viễn luôn có nhiều việc chờ họ giải quyết, đây chính là nỗi bi ai của người ở trên, lúc này, tiểu biệt thắng tân hôn, Dương Chính có chút tham lam áp lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, một tay cũng đưa vào trong lồng ngực Thụy Thu, sờ soạng bộ ngực mịn màng của nàng.

Thụy Thu hơi thở cũng trở nên gấp rút, mắt cũng lộ ánh nước...

Đột nhiên, Dương Chính bỏ Thụy Thu ra, nhìn nữ nhân đang động tình cười khỏ nói: "Tư Đế An đến!"

Thụy Thu tức thì dục niệm biến mất, vội vàng thoát ra khỏi người Dương Chính, tay chân rối loạn chĩnh lý y phục.

"Nhanh lên, xem đầu tóc ta có rối loạn hay không?"

Nhìn thấy cảnh này, Dương Chính cười gian, liếc Thụy Thu mấy cái.

"Sur phụ!" Tư Đế An tiến vào.

Dương Chính ngồi ngay ngắn, Thụy Thu ở bên đang so phím đàn. Người ngoài nhìn vào tuyệt không thể tin được vừa rồi hai người có vụng trộm với nhau một cách nhiệt tình như vậy.

Dương Chính nén cười nói: "Hoàn thành bài học rồi chứ?"

Tư Đế An gật đầu: "Xong rồi!"

"Nghe nói đêm nay có đại hội lửa trại, sư phụ còn chuẩn bị tiết mục thần bí phải không?"

Dương Chính gật đầu.

Tur Đế An vội chạy tới trước mặt Dương Chính, kéo tay hắn nói: "Tiết mục gì nói cho con nghe đi!"

"Tiểu tử, đầu tiên để ta kiểm tra bài học của ngươi hôm nay đã, nếu không đạt thì đừng hòng dự phần vào lửa trại." Dương Chính kéo Tur Đế An đi ra ngoài.

"Sư phụ, đừng đùa vậy mà... Cứu mạng, mẫu hậu..."

.....

Trên quảng trường lớn của vương thành Tác La Đôn có đến mấy vạn người đang ngồi bên hơn ngàn đồng lửa uống rượu ngon, nước quả và thức ăn. Vô luận là

quý tộc hay bình dân, ít nhất trong ngày hôm nay bọn họ đều bình đẳng, nam nữ cùng nhau khiêu vũ, tiếng nói cười vang lên không ngớt, khung cảnh vui vẻ vô cùng.

Việc cung cấp thức ăn và rượu ngon miễn phí giúp cho vương đô hăm nhập vào hải dương hoan lạc.

Đãi ngộ chưa từng có này khiến cho dân chúng càng thêm cảm kích Ma thần tướng quân đã giúp cho Vệ Nhung quốc biến hóa đến mức này.

Bên quảng trường có rất nhiều gian hàng bán mặt nạ, bất kể nam nữ già trẻ đều mua một cái, trong đó mặt nạ khô lâu

biểu trưng cho Ma thần tướng quân tất nhiên là được bán nhiều nhất.

Tiếng nhạc du dương, mọi người đều cất tiếng chúc mừng năm mới.

Khi cổng vương cung mở ra, Dương Chính giục ngựa chạy trước, Thụy Thu và Tư Đế An ngồi xe đi sau, mọi người đều cất tiếng hoan hô như sóng triều, các tín đồ nhiệt thành đều thi nhau quỳ xuống bái lạy, ca tụng thần linh trong lòng họ.

Đi tới đồng lửa trại lớn nhất ở giữa quảng trường, Dương Chính và bọn Tư Đế An bước lên đài cao chuẩn bị sẵn.

Trên đài cao có các loại thịt heo, trâu, dê

và vô số mỹ tửu cùng hoa quả.

Tư Đế An trước tiên quỳ hướng về phía Đông tế bái tổ tiên, sau đó mở một cuộn giấy dài, cao giọng đọc một bài văn, đại loại là nhìn lại mức phát triển năm trước và hy vọng năm sau sẽ có được triển vọng phát triển tốt hơn.

Sau khi nó đọc xong, quảng trường lại trở huyên náo sôi sục.

Tập thể ca đoàn mặc giáo bào màu đen của giáo đường cùng hát vang bài ca Phúc âm.

Âm nhạc thần thánh vang lên cảm nhiễm mọi người, tiếng nhạc vang xa, dân

chúng cùng nhau cất tiếng hát theo, rất nhanh toàn Tác La Đồn đều vang lên tiếng Phúc âm.

Từng đợt, từng đợt sóng âm vang lên mang theo tín ngưỡng chân thành.

Tín ngưỡng không ngừng trào dâng mạnh mẽ, cơ hồ không gì phá được.

Trong tiếng nhạc du dương, Dương Chính cảm thấy một lực lượng xưa nay chưa từng có đang ần nấp, thai nghén, dần lớn mạnh lên.

Hắn đưa cao tay, phảng phất như cảm thụ được lực lượng vĩ đại nhất của nhân loại.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy tự tin chưa từng có, nhân loại tuyệt không thể diệt vong!

Phúc âm hoàn tất, xung quanh nổi lên vô số ma pháp lễ hoa, các loại các kiểu ánh sáng rực rỡ xông lên tận chín tầng trời, liên miên không dứt nổ tung thành cơn mưa ánh sáng.

Cảnh tượng chấn động này khiến mọi người thà đều ngơ ngẩn trong chốc lát.

Sau đó, mọi người đều cất tiếng hoan hô vang dậy.

Ma pháp lễ hoa biến cả không gian rộng

lớn thành một bức họa bảy màu rực rỡ, mọi người như đang ở trong một thế giới đồng thoại.

"Đẹp thật!"

Thụy Thu nhìn lên trời, đây là lễ vật năm mới do Dương Chính đem tới.

"Chúng ta cùng nhảy, cùng hát, không phân biệt sang hèn, địa vị, hãy cùng cuồng hoan!"

Dương Chính lớn tiếng hô.

Tất cả mọi người đều mang mặt nạ, gia nhập dòng người ca hát vui chơi.

Nhảy, múa, hát...

Dương Chính cùng Tư Đế An và Thụy Thu đã mang mặt nạ, được hộ vệ nhẹ nhàng đi đi xuống đài.

"Đi thôi, không có ai nhận ra các người đâu!"

Dương Chính dùng mặt nạ do ma pháp chế ra có thể khiến cho mọi người thị giác bị lệch đi, tuyệt đối không thể nhận ra thân phận của họ. Tư Đế An sớm đã rất hưng phấn liền nhập vào dòng người.

Dương Chính kéo Thụy Thu sang một chỗ khác.

Lúc này, trên quảng trường, bất kể nam nữ già trẻ đều nắm tay nhau, nhảy múa vòng quanh đồng lửa, thỉnh thoảng lại giơ cao chân dậm xuống một cách chinh tề làm thành nhịp điệu, khắp nơi hoan ca tiểu ngữ. Dương Chính và Thụy Thu cũng gia nhập vào một vòng tròn, họ cảm thụ được lực lượng của dân chúng, cảm thụ được niềm vui của họ.

Nhờ mặt nạ che dấu, không ai nhận ra ai, cũng không có giới hạn giữa bình dân và quý tộc.

Quý tộc và bình dân cùng nắm tay nhau vui đùa, đây là điều chưa từng xảy ra trước đây.

Mọi người cùng nhảy múa, cùng uống rượu, cùng ăn thịt nướng, nam nhân tìm nữ nhân để cùng khiêu vũ theo thiên tính.

Dương Chính ôm Thụy Thu nhảy múa giữa biển hoan lạc này.

"Cảm ơn người, Dương. Cảm ơn người rất nhiều!"

Thụy Thu nói nhỏ bên tai Dương Chính.

Nàng không thể nào áp chế niềm vui trong lòng, cảnh tượng này nếu không tự thân ở trong đó tuyệt không thể nào cảm thụ được, vô câu vô thức, chỉ có ca hát nhảy múa, những gì xấu xa đều biến mất, chỉ còn lại mỹ lệ. Nội tâm nàng chấn

động vô cùng, nàng cảm kích Dương Chính đã mang lại hoan lạc cho Vệ Nhung, cảm kích những gì hắn đã làm cho mảnh đất này.

Còn ai có thể sáng tạo được hòa bình và hạnh phúc như vậy, trừ nam nhân trước mắt ra?

Từ những điều hắn đã làm, nàng càng thêm yêu hắn.

Bọn họ ôm nhau, hôn nhau, khiêu vũ cùng nhau.

Cho dù mang mặt nạ, hai người họ vẫn thu hút không ít ánh mắt của dân chúng.

Nhiều nam tử và nữ tử tuổi trẻ đều chủ động mời họ khiêu vũ.

Dương Chính và Thụy Thu thoải mái cùng họ nhảy múa, những người này sợ là có nghĩ bề đầu cũng không biết quốc phụ Dương Chính và nữ vương cao cao tại thượng đang nhảy múa cùng họ.

Dương Chính và Thụy Thu cũng không có gì mất tự nhiên.

Đây đều là con dân khả ái của họ, đều là tương lai của Vệ Nhung quốc, tương lai của nhân loại.

Hát đi, nhảy đi!

Quên hết ưu thương, quên hết phiền não,
để sinh mệnh nở đóa hoa thanh xuân.

.....

Cuồng hoan kéo dài đến sáng sớm, rất
nhiều người say ngủ bên đồng lửa, bọn
họ lấy trời đất là giường chiếu, thoải mái
nằm ngủ.

Dương Chính kéo Thụy Thu lặng lẽ rời
khỏi nơi đó.

Bọn họ đi lên đài cao của vương cung.

Trước mắt họ một nửa là bầu trời rộng
lớn thâm thúy, một nửa là bóng người
đang ở nơi ánh lửa lấp lánh không ngừng,

tiếng cười nói cùng tiếng nhạc, tiếng ca hát ẩn ước vang bên tai.

Họ bỏ mặt nạ, vừa hôn nhau vừa bỏ hết những thứ nguy trang trên người.

Dương Chính có chút thô bạo tiến nhập vào trong thân thể Thụy Thu, từng đợt xung kích đưa cả hai lên tới cao trào.

Đến lúc mọi thứ bình tĩnh trở lại, Dương Chính nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đầy lệ của Thụy Thu, thân thể của hắn vẫn còn nằm trong cơ thể nàng, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng trong đó, hai người đồng thời nghe được tiếng tim đập của nhau.

Thụy Thu ngược nhìn lên bầu trời.

Nàng đưa ngón tay lướt nhẹ trên lưng Dương Chính, bi thương nói: "Ngày mai phải đi sao?"

Dương Chính không nỡ nhìn vào vẻ lưu luyến trong mắt nàng, hấn sợ ánh mắt đó sẽ làm trái tim mình tan chảy.

Hắn nhẹ giọng nói: "Thời gian quá khẩn cấp, không biết vì sao ta có dự cảm không hay, cần phải gia tăng cước bộ."

Thụy Thu nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm của Dương Chính.

Nỗ lực của hắn, sự kiên trì của hắn khiến nàng đau lòng nhưng nàng không thể ngăn

trở cước bộ của hắn, tất cả những gì đêm nay càng khiến cho nàng hiểu rõ hòa bình đáng quý đến đâu, nàng không thể vì tư tâm của mình mà lưu nam nhân này lại. Hắn chính là hy vọng của tất cả mọi người.

"Huynh an tâm đi đi, nơi này mọi thứ đã có ta." Thụy Thu mạnh mẽ nói.

"Ngốc à, ta sẽ nhanh chóng trở về." Dương Chính hôn nhẹ lên môi nàng.

"Dương, yêu muội đi, yêu muội đi!" Thụy Thu nước mắt rớt cục đã trào ra, nàng không muốn hắn đi, không muốn rời xa hắn kể cả chỉ một khắc.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 16 - Chương 9: Thập vạn chiều trạch

V

ùng đất phía Nam, Thập vạn chiều trạch.

Cổ lão tương truyền nơi này chính là vùng đất khởi nguyên của vu thuật Á Lô Đức, trong Thập Vạn chiều trạch này Á Lô Đức tăng lữ sinh trưởng rất nhiều, sáng tạo nên văn minh huy hoàng của chủng tộc.

Nhưng mà không biết từ khi nào, Hắc pháp sư không ngừng xâm nhập vào nơi này, Á Lô Đức tăng lữ và Hắc pháp sư triển khai vô số tranh đấu. Vì cả hai đều

có phong cách âm ám huyết tinh nên chiến tranh giữa bọn họ khiến cho Nam bộ biến thành chướng khí dày đặc, cỏ không mọc được, trừ những sinh vật tà ác thì nơi này đã là cấm địa của nhân loại và động vật.

Sau khi trải qua nhiều cuộc chiến tranh kéo dài, Á lộ đức tăng lữ dần dần rơi rụng, vùng đất này dần dần bị Hắc pháp sư nắm giữ.

Giống như những người chủ trước, Hắc pháp sư cũng là một quần thể tà ác.

Họ ở vùng đất này tiến hành các loại thí nghiệm phản đạo đức, khiến cho sinh linh đồ thán.

Có điều không ai có thể phủ nhận sự cường đại của họ. Họ ngoan cường tồn tại đã mấy ngàn năm, nhiều lần nhân loại thế giới vây diệt nhưng vẫn không thể khiến họ diệt vong, vùng đất hoang vu phía Nam vẫn là cấm địa của nhân loại như xưa.

Thành trấn gần nhất vùng đất tà ác này là Vạn Ma trấn.

Đây cũng là bộ lạc ở gần vùng đất hoang vu này nhất. Ngày hôm nay, trên con đường ngoài trấn, một đội kỵ sĩ kỳ quái phóng nhanh tới.

Vạn Ma trấn đã nhiều năm chưa từng có

người ngoài tới đây.

Con đường hoang phế, nhà cửa phòng ốc bụi phủ tàn tạ, người sống nơi đây ai nấy lớp da đều đen cháy, khô quắt.

Con đường dẫn vào Vạn Ma trấn bùn đất hôi thối, người dân nơi đây nhìn thấy đội kỵ sĩ tiến vào, ai nấy đều kêu lên quái dị, chạy vào những căn nhà liêu xiêu, từ kẽ hở nhìn ra ngoài, nhãn tình ai nấy đều sáng lên quỷ dị.

Mã đội dần dần giảm tốc độ trên con đường của Vạn Ma trấn.

Đây là một nhóm kỵ sĩ vận hắc bào, ngựa họ cưỡi đều màu lông đen nhánh không

chút tạp sắc.

Bọn họ đều mang nón che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén, nhìn không rõ diện mạo.

Hắc bào kỵ sĩ đi đầu thân đeo hắc sắc trọng kiếm, ôm một đứa bé gái nhỏ, hẩn đảo mắt nhìn quanh rồi đưa tay phải lên ra hiệu.

Tất cả kỵ sĩ đều dừng lại vây quanh hắn.

Bọn họ đều kéo nón xuống để lộ gương mặt, không ngờ lại là nhóm người Dương Chính.

Dương Chính, Mật Tuyết Nhi, Mạc Băng Vân, Nguyệt Như Tuyết, Lai Qua Lạp

Tư, Vũ Lôi, còn có 22 ma pháp sư ưu tú nhất trong di tích ma pháp, mỗi một người đều có năng lực của cao cấp ma pháp sư, trong đó đều có 3 người là đại ma pháp sư.

Nơi này cơ hồ đã tập trung tất cả lực lượng mạnh nhất của Dương Chính.

Mạc Băng Vân, Nguyệt Như Tuyết đều là kiếm thánh. Vũ Lôi nếu như bỏ mặt nạ biến thân thì sức lực có thể so với quái thú. Dương Chính, Lai Qua Lạp Tư thực lực càng thâm bất khả trắc. Chỉ có một mình Mật Tuyết Nhi chiến lực không cao cũng có thân phận là người truyền thừa ma pháp, hơn nữa nó còn có sủng vật ma long đáng sợ đến cực điểm.

Nhóm người này cho dù ở bất kỳ nơi đâu ở đại lục cũng có thể tung hoành.

Cho dù là cấm địa của nhân loại, trong mắt họ cũng không có gì đáng sợ, trái lại còn cảm thấy hưng phấn.

Những thớt ngựa đều được Dương Chính dùng dị lực cải tạo, dù ở nơi khí tức tà ác như Vạn Ma trấn mà vẫn không chút bất an, chỉ an tĩnh vung vẩy đuôi đuổi ruồi muỗi.

Dương Chính lạnh lùng nói: "Cư dân Vạn Ma trấn này quý dị thập phần, ta thấy không giống như nhân loại thông thường chút nào."

Vũ Lôi đôi mắt lóe hồng quang tàn nhẫn, hiển nhiên rất hưởng thụ khí tức tà ác nơi này. Hắn hít sâu một hơi nói: "Tiểu Chính ca, người ở đây đều là vật thí nghiệm thông thường của Hắc pháp sư tháp, bọn lão quái vật đó dùng nơi này làm chỗ nuôi dưỡng, những vật thí nghiệm thứ phẩm đều ở đây giao phối xem có sinh ra thứ gì biến dị hay không."

Mạc Băng Vân đứng bên thân hình hơi run rẩy, vì nàng vừa mới thấy một đứa bé hai đầu ló ra song cửa, gương mặt nó đầy những nếp nhăn khiến cho người ta lông tóc dựng ngược.

"KHôn kiếp! Trên đời sao lại có thứ người tàn nhẫn như vậy chứ?"

Vũ Lôi cười lạnh: "Hắc pháp sư vốn không phải nhân loại thông thường, bọn chúng là một đám cuồng nhiệt vô cùng, đạo đức loài người đối với chúng mà nói thì cực kỳ đáng cười. Tín ngưỡng của chúng đối với lĩnh vực của mình làm vô cùng quá khích, vì nghiên cứu Hắc ma pháp thì không có gì không thể cải tạo, kể cả bản thân chúng."

Vũ Lôi từng trải qua cải tạo phi nhân ở Hắc pháp sư tháp, lực lượng khủng bố hiện nay của hắn cũng là từ ma pháp biến dị, đối với những chuyện này hắn cảm thụ rất sâu sắc.

"Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu chúng

ta đến nơi này. Gương mặt của hải tộc khiến ta nhớ tới bọn ngư nhân trên Phong sào đảo..."

"Lũ quái vật đó tuy không đáng sợ như hải tộc, nhưng thân thể cứng rắn căn bản cũng hơn xa người thường, hơn nữa chúng bất kể là trên bộ hay dưới nước đều là cỗ máy giết người đáng sợ. Ta có trực giác là có thể tìm được căn nguyên bí mật của hải tộc ở Hắc pháp sư tháp này." Dương Chính nhìn màn khói xanh lơ lững phía sau Vạn Ma trấn chậm rãi nói.

Phía sau Vạn Ma trấn là Thập Vạn chiều trạch đầy ảm đạm, tăm tối.

Cảm giác âm u, chết chóc chính là cảm giác duy nhất khi họ tiến nhập vào Thập Vạn chiểu trạch một ngày một đêm này.

Tọa kỵ hiện nay đã đổi thành Thực nhân ngục, bọn quái thú thân dài 5 mét này biến thành giống như chó nhà chính là công lao của Lai Qua Lạp Tư.

Vũ Lôi cưới một con cự ngục đi đầu, hẳn là người duy nhất trốn thoát khỏi Hắc pháp sư tháp, đối với nơi này tương đối quen thuộc hơn người khác, nhưng chỉ trải qua một lát thì Thập Vạn Chiểu Trạch đã thay đổi thiên biến vạn hóa, Vũ Lôi trước đây chỉ là vật thí nghiệm, sao có thể hiểu rõ được vùng đầm lầy quỷ dị này.

Vì vậy trên đường, Dương Chính đều rất cẩn thận, lưu lại dấu vết, điểm này tình không khó, với kinh nghiệm của Dương Chính lộ tiêu hấn lưu lại khẳng định sẽ không sai lệch, đây vốn là kinh nghiệm quý giá hấn nhiều năm thám hiểm có được, nhưng mà càng dần vào sâu thì không khí trong Thập Vạn Chiêu Trạch đầy mùi hôi thối khiến cho hấn cảm giác như đang bị một cái lồng úp chụp lấy, khó chịu vô cùng.

Cho dù trong đầm lầy không có sinh vật nào có thể uy hiếp tới những cường giả mạnh nhất nhân loại này nhưng sau một đêm thì bọn họ đã hoàn toàn mất phương hướng.

Đầm lầy quá rộng quá phức tạp, Dương Chính cảm giác mình giống như một ruồi bị nhốt trong một cái lồng, cảnh tượng xung quanh đều giống hệt nhau, cho dù tinh thần ti phát tán ra cũng chỉ cảm giác được chết chóc và tà ác không ngừng vây khốn thần kinh phán đoán của hắn.

Hắn không dám phái xuất mấy người đi dò thám xung quanh, nơi này mỗi một người đều trân quý phi thường, nếu như lạc lối trong đầm lầy này rồi bị chết đói sẽ thành chuyện đáng cười.

Trước sau trái phải đều là đầm lầy và sương mù che lấp đất trời.

Thập Vạn Chiếu Trạch giống như một

chỉnh thể liên hợp với nhau.

Cảm giác này khiến cho Dương Chính thấy mình giống như đang bị nó cắn nuốt, hần và đội ngũ của hần chính là "thức ăn" trong phiến rừng này.

Hần tuyệt không thích cảm giác đó.

.....

Hắc pháp sư tháp, trọng tài trưởng gây đét nhỏ bé ngồi trong chiếc ghế dựa to lớn chột mớ to đôi mắt màu xám. Hỏa diễm màu lục sâu thẳm lượn vòng trong mắt lão, càng lúc càng lớn, lưu động không ngừng, tròn mắt lão giống như mặt kính dần dần phản xạ ra hình ảnh,

một nhóm người đang chậm rãi bước đi trong đầm lầy...

.....

Lai Qua Lạp Tư nhú mày: "Tình tình điều chết rồi!"

Sương mù dày đặc lưu động trên không đè ép khiến người ta hít thở không xong, mấy ma pháp sư thực lực hơi kém đã bắt đầu sử dụng ma pháp hoàn.

Vũ Lô đi đầu cũng xé mặt nạ quăng đi, nửa gương mặt tà ác của hắn nhìn chăm chú vào đầm lầy tối đen.

Đột nhiên Dương Chính hai mắt lóe lên

hỏa diễm màu tím, hai mắt hấn như nhìn xuyên qua hắc ám, lạnh lẽo nói: "Có người giám thị bọn ta."

.....

Trọng tài trưởng hô hấp chợt trở nên gấp rút, lục hỏa trong mắt đột nhiên tán loạn, hình ảnh trong mắt lúc tụ hợp lúc ly tán.

Lão vốn trước nay vô cùng bình tĩnh cũng đứng phắt dậy, hắc miêu có lai gien của hổ rãnh kiếm cũng bị lão ném lên trên trần nhà, nó cong người chạm phải một thủy tinh cầu trên bàn khiến thủy tinh cầu vỡ tan.

Tức thì, cả tòa Hắc pháp sư tháp đều

chân động, tiếng cảnh báo thê lệ khiến cho tất cả Hắc pháp sư đang chìm đắm trong thí nghiệm đều thức tỉnh.

Vô số tiếng mở cửa phòng vang lên.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên khắp một lầu.

Không lâu sau, vô số huyết biên bức từ cửa sổ của Hắc pháp sư tháp bay về phía Thập Vạn Chiêu Trạch.

.....

Cả đàn lay giống như một con mãnh thú vừa thức giấc, điên cuồng cắn nuốt mọi thứ.

Thực nhân ngạc khổng lồ, sài lang hoang dã tụ thành bầy, nhện Hắc quả phụ to bằng nắm tay, măng xà da xanh.... Tất cả sinh vật tà ác bình thường khó thấy đều từ bốn phương tám hướng đổ dồn tới, chúng cùng nhắm tới một mục tiêu.

Sinh vật tà ác giống như nước lũ tràn tới khiến cho mọi người trong lòng không khỏi sợ hãi.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết sắc mặt trắng cơ hồ trong suốt, thân là nữ nhân, cho dù là Kiếm thánh cũng không thể không sợ những sinh vật xấu xí này.

Dương Chính lui lại mấy bước đứng bên

họ, vỗ vai khích lệ họ, rồi ngẩng đầu quát lớn: "Tất cả pháp sư, phóng hỏa cầu."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, 9 hỏa cầu to lớn đã vụt lên.

Những ma pháp sư này được học tập trong ma pháp di tích, đã học được cách thi pháp trong thời gian rất ngắn.

9 hỏa cầu khổng lồ bay vòng khắp bốn phương tám hướng, nổi lên một trận hỏa vũ, quái vật trong hỏa vũ đều biến thành than.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 10: Tam đầu khuyến vương

M

ấy đại ma pháp sư vung cao pháp trượng, pháp bào không gió mà lay động, không gian vặn vẹo uốn khúc như bị một bàn tay khổng lồ bóp mạnh.

Lực lượng của đại ma pháp sư tuyệt đối là vô cùng khủng bố.

Đột nhiên, mặt đất xung quanh đều gãy vỡ rã rạc, hỏa diễm hoành hoành khiến cho nước bùn cũng sôi sùng sục, khói mù bốc lên dày đặc.

Địa ngục phần thiêu tuyệt đối là sát chiêu có phạm vi sát thương lớn nhất.

Vô số sinh vật tà ác trong vòng 1km đều giống như đang ở trong luyện ngục trường, phát xuất tiếng rú thê lệ, sau đó chỉ mấy giây, cuồng phong cuốn qua, tất cả ma vật đều hóa thành bụi phấn bay theo gió.

Lấy bọn Dương Chính làm trung tâm, bán kính 1km bên ngoài đều trở nên điêu hiu, không có bất kỳ sinh vật nào.

Vô số sinh vật tà ác vẫn còn bay lượn bên ngoài nhưng mặt đất nóng rực khiến cho chúng một bước cũng khó đi.

"Chi chi chi..."

Trên trời đột nhiên xuất hiện một đợt huyết lãng dày đặc xông tới.

Bọn huyết biên bức hung ác nhe răng, hai mắt đỏ rực giống như một bầy máy bay oanh tạc cảm tử xông đến.

Huyết lãng ngập trời khiến người ta tuyệt vọng, đại ma pháp sư cố thôi thúc ma lực để tái chiến nhưng Dương Chính khoát tay ngăn cản, ánh mắt không chút khăn trương.

Lai Qua Lạp Tư lấy một cái bình nhỏ trong ngực ra, sau khi bóp nát thì phóng một nắm hạt giống màu xanh ra khắp nơi.

Toàn thân y đều được ma văn màu lục bao phủ, Tinh linh ma ngữ phát ra từ trong miệng.

Tức thì, vùng đất cháy xung quanh lại bùng nổ, vô số thực vật dây leo màu lam nở rộ, tốc độ tăng trưởng của bọn thực vật này nhanh chóng kinh người, chớp mắt đã hình thành một cụm rừng dày đặc, bên trong dây leo xuất hiện nhiều đóa hoa rực rỡ bảy màu như cầu vồng, phảng phất như đang hướng về phía mặt trời. Lúc huyết biên bức diên cuồng xông đến thì những đóa hoa này đột nhiên bành trướng, ở giữa ngoác ra thành một cái miệng lớn.

Đại luân chuyển thực nhân hoa! Những đóa hoa này bề ngoài mỹ lệ, không chút tương xứng với cái tên đầy máu tanh đó.

Đây là loại thực vật đáng sợ nhất trên đời, bất kỳ sinh vật nào đến gần nó trong vòng ba mét thì sẽ bị nuốt chửng.

Từng đóa hoa to bằng cái châu rửa mặt giống như những tên thợ săn làm việc năng suất rất cao, hơn vạn huyết biên bức bay rợp trời đều bị chúng liều mạng cắn nuốt, hơn nữa mỗi khi nuốt được một con thì lại nở thêm một đóa hoa.

Dần dần, yêu hoa từ màu lam đã biến thành màu đỏ máu.

Dây leo không ngừng khuếch trương, những sinh vật tà ác bên ngoài bị cắn nuốt liên tục.

.....

"Đại luân chuyển thực nhân hoa! Thao khổng sư nào có thể khống chế được loài thực vật đáng sợ này chứ?"

Hơn trăm hắc pháp sư ở trong nghị hội thánh nhìn hình ảnh trong thủy tinh cầu, không ngừng cất tiếng hô lên kinh hãi.

"Trọng tài trưởng, không thể chờ được nữa, cứ tiếp tục như vậy thì tất cả sủng vật trong đầm lầy sẽ bị Thực nhân hoa nuốt hết." Một tên đại chấp sự vội vàng

lên tiếng.

Trọng tài trưởng gương mặt co rút, ánh mắt lạnh lẽo, dáng vẻ nghiêm túc chưa từng thấy.

"Ta cảm ứng được lực lượng của Thánh điện."

Một câu này của lão khiến cho mọi người lao nhao như sóng vỗ.

Tất cả hắc pháp sư trong tháp thần sắc đều trở nên khẩn trương: "Sao có thể? Thánh điện sao có thể nhúng tay vào chuyện riêng của bọn ta?"

Trọng tài trưởng gõ ngón tay gầy guộc

xuống bàn, thanh âm trầm đục vang lên: "Nếu như là sứ giả đến từ Thánh điện thì bọn ta còn có cơ hội để bàn bạc ở đây hay sao? Thật là thần kỳ! Trên đời này không ngờ lại có nhân loại nắm giữ được Thông linh thần thuật của Thánh điện."

Mọi người tức thì trở nên yên tĩnh.

Thanh âm xa xăm của trọng tài trường vang lên trong lòng mỗi người: "Bất kể phải trả giá cỡ nào cũng phải bắt lấy hắn, đó chính là vật thí nghiệm tốt nhất."

.....

Một đoàn hắc ảnh từ khô lâm bay ra,

nhanh chóng phóng lên trên đám lầy
giống như một làn khói xanh.

Gió thoảng nhẹ qua, một bóng dáng dần
dần trở nên rõ ràng, đoàn hắc ảnh đó khá
giống con báo.

Rừng cây Thục nhân hoa nhanh chóng
xuất hiện trước mắt nó.

Hắc ảnh phóng lên cao, ở trên không dần
dần biến ảo thành hình người.

Bào phục màu đen, khói xanh mờ mịt, lại
còn đôi tay trắng bệch cầm quyền trượng
tỏ ra thân phận của hắn là một hắc pháp
sư chân chính.

Nhưng tốc độ vừa rồi hẳn thể hiện căn bản không giống như những pháp sư yếu ớt thông thường có thể sở hữu.

"Tu Ba Nhĩ..."

Thanh âm xa xăm từ dưới chân hẳn truyền tới, nước đầm màu đỏ máu đột nhiên cuộn sóng bốc lên cao, dần dần ngưng tụ thành một hắc pháp sư khác.

"Cổ Phí Tư!"

Nhìn thấy dị trạng của đôi phương, Tu Ba Nhĩ cười lạnh nói: "Năng lực dịch hóa không tệ."

Cổ Phí Tư hít sâu một hơi, thân thể của

hắn vẫn ở tình trạng nửa trong suốt như cũ, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành chất lỏng.

"Cảm giác tiến giai thật mỹ diệu..."

Phía sau hắn vang lên tiếng âm âm, một thân ảnh cao lớn bước tới, phảng phất giống như một tòa bảo lũy di động.

"Con Sa la thú Hưu Bĩ Đặc này cũng tự tiến giai thành nham thạch chiến sĩ, nhìn dáng vẻ của nó đâu còn ưu nhã của pháp sư." Cổ Phí Tư cất tiếng, cổ họng vang lên nước chảy òng ọc.

Tu Ba Nhĩ thâm cười lạnh, bộ dạng của người cũng có tốt đẹp gì hơn ai chứ.

Từ sau khi ma pháp dị hóa tiền giai được nghiên cứu ra, ba người họ chính là người đầu tiên thông qua thí nghiệm tiền giai.

Biến dị cuối cùng chính là mục tiêu của họ, thậm chí họ cũng không tiếc đem bản thân mình ra làm vật thí nghiệm. Ba người bọn họ may mắn thành công, có được lực lượng mà pháp sư không thể nào có được.

Tu Ba Nhĩ là cao giai Tùng lâm chi vương, Cổ Phí Tư có được hình thái dịch hóa và nham thạch chiến sĩ Hưu Bử Đặc.

Ở trong Hắc pháp sư tháp, họ đã trở thành tồn tại chỉ đứng sau trọng tài

trưởng.

Thanh âm của trọng tài trưởng vang lên từ hư không: "Tu Ba Nhĩ, Cổ Phí Tư, Hưu Bĩ Đặc, bài trí phần cốt tế đàn cho ta."

Ba người chấp sự nhìn nhau, cúi đầu đáp: "Dạ!"

Phần cốt tế đàn dùng xương cốt làm nguyên liệu, lấy máu tươi thiêu đốt, chính là một trong tam đại tế đàn triệu hoán của Hắc thuật.

Tế đàn này chỉ có người nắm giữa hắc ám ma pháp mới có thể khởi động.

Ba người chia ra đứng ở 3 phương

hướng.

Đây cũng không phải lần đầu tiên họ làm chuyện này, 3 người nhanh chóng thi triển ma pháp.

Bột nghiền từ xương được vẽ thành từng phù hiệu ma pháp phức tạp trên mặt đất. Bọn họ không chế ma pháp vô cùng tinh diệu, khói đen từ mặt đất nứt nẻ bốc lên từng đụn, mặt đất được vẽ bằng bạch cốt phân thụt sâu xuống.

Sau khi vẽ xong, một giọt chất lỏng tanh hôi nhỏ xuống, chỗ mặt đất lún xuống lập tức biến thành hố sâu tung hoành giao nhau, xương người được dồn lại thành một chỗ.

49 bát máu tươi được đặt vào vị trí tạo thành một tế đàn cổ quái vô cùng.

Thực nhân yêu hoa không ngừng lan rộng, càng lúc càng nhiều hướng về phía hắc pháp sư, các hiệu ứng của ma pháp khiến cho Thực nhân hoa bị đốt khô héo nhưng chỉ cần còn lại hạt giống thì nó lại nhanh chóng sinh trưởng.

Trọng tài trưởng đứng bên phần cột tế đàn, không chút để tâm đến Thực nhân hoa đang lan tràn khắp nơi.

Lão giơ cao hắc hoàng trượng đầy xương trắng lên, triệu hoán hỏa diễm từ địa ngục. Ngọn lửa địa ngục màu lam đầy khí

tức tử vong từ trung ương tế đàn bùng lên, âm một tiếng, cả tòa tế đàn đều bị bao phủ bởi một cái lồng lửa màu xanh.

Ngọn lửa này thiêu cháy xương trắng, ba chấp sự đứng bên tế đàn rắc bột phấn vào, bột phấn này chính là dùng bạch mã não, lục tàn thạch, thiên tinh, nội tạng người trộn lại mà thành.

Bột phấn chạm vào ngọn lửa màu lam lập tức biến thành một thứ giống như dung nham, hài cốt vốn đã vỡ nát đều dính đầy thứ dung nham nhân tạo này.

Trọng tài trưởng đứng trên đầu gió của tế đàn, hai mắt nhắm lại, quyền trượng để ngang ngực, âm thầm tụng niệm chú ngữ

cổ quái.

Cứ một lúc lão lại vung hắc hoàng trượng quét ngang một lần, ngọn lửa trên tế đàn càng lúc càng đậm.

Ngọn lửa không ngừng rực cháy, đồng xương trắng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Ngọn lửa màu lam đã biến thành màu lam thẫm.

Oán linh hình người không ngừng thành hình trong không trung cất tiếng kêu gào thảm thiết, trên trời mây đen kéo tới phảng phất nhuộm đen cả đất trời.

Trọng tài trưởng vẫn đứng bên tế đàn

không chút cử động.

Gương mặt nhăn nheo như vỏ cây lâu năm của lão đã biến thành trắng thắm, mồ hôi ướt đầm cả y phục khiến người ta không ngờ cơ thể khô quắt đó còn có thể có nhiều nước đến thế, nhưng biểu tình của lão đầy vẻ cuồng nhiệt quỷ dị, ngọn lửa cũng biến thành màu trắng cực độ.

Tam đại chấp sự đứng bên lo lắng quan sát.

Bọn họ lòng thầm kinh hãi, trọng tài trưởng chắc chắn là điên rồi, không ngờ lại chú nhập ma lực hùng hậu cỡ này vào trong tế đàn.

Địa ngục ma thú triệu hoán từ phần cốt tể đàn tình không cố định.

Địa ngục ma thú xuất hiện chủ yếu nhờ vào tâm huyết và lòng thành của triệu hoán giả, trọng tài trưởng thân là người nắm giữ Hắc pháp sư tháp, thực lực chắc chắn mạnh mẽ vô cùng.

Cả lão cũng phải chú nhập tâm huyết cực độ như vậy, liệu tể đàn sẽ xuất hiện thứ gì đây, điểm này thật khiến người ta lo nghĩ.

Hỏa diễm đã biến thành màu đen kịt cuối cùng cũng tắt, nhiệt độ của nó khiến cho đất đai quanh đó nóng rực, nóng đến nổi ánh sáng chiếu vào cũng bị uốn khúc,

cảnh tượng phía xa không ngừng run rẩy, mặt đất nứt nẻ, nham thạch vốn có màu xám xanh cũng biến thành màu đỏ tươi, khói trắng bốc lên tanh tươi vô cùng.

Trên mặt đất, một cái hố lớn phẳng phát như xuất hiện từ hư không, rung động không ngừng giống như sóng nước.

Một cỗ năng lượng hùng mạnh khiến người ta khiếp đảm tự hồ như đang tiềm phục trong đó.

Trọng tài trưởng mở to đôi mắt đầy tia máu, lão nghiêng răng, vung mạnh tay, cuồng phong nổi lên, cái hố chợt rách ra một khe hở, khe hở này càng lúc càng lớn, sau đó hai cái đầu có cặp sừng dài

từ đó ló ra, rồi lại thêm một cái đầu nữa, chỉ là trên cái đầu thứ ba thì chỉ có gai nhọn dài chừng hai mét dựng ngược lên.

Lúc cái đầu thứ ba ló ra, tam đại chấp sự giật mình thối lùi mấy bước, đôi mắt mở to đầy vẻ sợ hãi. Hơn 10 sinh vật hắc ám ở bên họ chợt giống như bị ngắt đầu ngã lăn ra đất, run rẩy phát ra những tiếng kêu sợ hãi.

Quái vật rút cục cũng ra khỏi khe hở đó, lớp da của nó màu xám đục, trên da đầy những chất dịch tanh hôi.

Cả tể đàn chợt vỡ vụn.

Con quái vật cao chừng 3 mét, dài chừng

5 mét, ba cái đầu cùng cất tiếng rống chấn động đất trời, cả Thập Vạn Chiếu Trạch đều rung động.

Địa ngục tam đầu khuyến vương!

Ba chấp sự kinh hãi thốt lên.

Ma thú lĩnh chủ đến từ thâm uyên địa ngục khiến cho họ sợ hãi vô cùng, đôi mắt màu xanh lục của nó quét qua người họ, cả ba đều cảm thấy đôi chân trở nên mềm nhũn.

Trọng tài trưởng lắc lư thân hình gầy ốm đến gần Địa ngục khuyến vương.

Ba cái đầu không lồ cúi xuống, nước bọt

tanh hôi chảy ròng ròng, ăn mòn tạo thành nhiều hố nhỏ trên mặt đất.

Gào gào gào!

Địa ngục khuyến vương thân hình rung động, ba cái miệng răng nhọn lồm chồm phát ra tiếng rống giận dữ.

Thân hình nhỏ bé của trọng tài trưởng đứng trước nó phảng phất như có thể bị xé nát bất kỳ lúc nào.

Nhưng đôi mắt xám của lão vẫn không có chút biểu tình nào, lão run rẩy đưa cao hắc hoàng trượng lên, hồi lâu sau trong cổ họng chợt phát xuất một tiếng gầm cuồng bạo.

Tròng mắt lão thoáng hiện đám mây màu lục, Địa ngục khuyến vương chột nằm phục xuống, bộ dạng không còn chút hung bạo nào.

Tam đại chấp sự hồn phi phách tán, cơ hồ vái lạy trọng tài trưởng ngay tại chỗ. Ba người họ sau khi tiến giai tự cho rằng khoảng cách giữa mình và lão rất nhỏ, hôm nay mới biết ý nghĩ đó hoang đường đến cỡ nào. Trọng tài trưởng không ngờ có thể không chế ma thú đỉnh cấp đến từ thâm uyên địa ngục, Địa ngục khuyến vương.

Có thể trở thành bá chủ một phương ở Ác ma thâm uyên máu chảy thành sông thì

đều là quái vật thực lực cường hãn vô cùng, ma thú lĩnh chủ thông thường ở Lam Phong đại lục không thể nào so sánh được.

Ít nhất tam đại chấp sự liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của khuyến vương này.

Trọng tài trưởng gõ nhẹ hắc hoàng trượng lên đầu Địa ngục khuyến vương, u vân trong mắt lóe lên, chỉ tay về giữa đám Thực nhân hoa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 11: Địa ngục hỏa diễm

Đ

ịa ngục khuyển vương đứng thẳng người, ba cái đầu ngẩng về phía trước, cổ họng phát tiếng gầm trầm đục, giống như chó hoang nổi giận, nếu như trên thân nó có lông khẳng định chúng sẽ dựng ngược lên.

Gào!

Nó xông thẳng tới!

Địa ngục khuyển vương chẳng tốn chút sức lực nào mở ra 1 con đường giữa

đám Thực nhân yêu hoa.

Thân hình khổng lồ và sức lực cuồng mãnh của nó căn bản Thực nhân yêu hoa không thể ngăn trở được.

Trọng tài trưởng liếc mắt về mặt đất, một con cá sấu to lớn từ đầm lầy nổi lên, lão cười lên lưng nó theo sau tam đầu khuyển xông vào đám Thực nhân hoa. Tu Ba Nhĩ hóa thân thành báo, móng tay của hắn biến thành móng vuốt sắc bén, cũng phóng nhanh theo, Hưu Bĩ Đặc thể hình chợt tăng lên gấp đôi, tay cầm trường thương dài 5 mét, từng bước đi theo trọng tài trưởng, Cổ Phí Tư thân thể dung nhập vào trong đầm nước, theo dòng nước chảy xuôi tới, thỉnh thoảng giữa khe

hở hai lùm cây lại ló lên cái đầu hẹp dài, lưỡi thè ra ngoài liếm môi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước.

Ngoài ra còn có khá đông hắc pháp sư theo sau.

Càng lúc càng có nhiều Thực nhân hoa như người thấy mùi máu đồ xô tới.

Bọn chúng há to "miệng hoa" phún ra mũi tên nước màu đỏ, cho dù những thứ này không gây tổn thương cho Địa ngục khuyển vương, nhưng nhiều chất dịch chua cũng khiến cho nó cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Khuyển vương nổi giận, ngẩng đầu lên

trời rộng lớn.

Sau một lúc, nó há to miệng, một hỏa cầu màu lam bắn thẳng tới một cây đại thụ.

Àm!

Một loạt yêu hoa căn bản không hề có vẻ như bị đốt cháy mà trực tiếp biến thành không khí.

Địa ngục khuyến vương giận dữ điên cuồng phun Địa ngục hỏa cầu khắp nơi, hắc pháp sư phía sau vội vàng lùi lại, kinh hãi không thôi.

Địa ngục hỏa diễm có thể thiêu cháy tất cả, cho dù là bọn họ chỉ dính một chút

thì cũng chết ngay.

Hỏa cầu vốn chỉ to bằng quả bóng rổ, sau khi chạm vào đóa hoa chột nỏ mạnh, trên diện tích một sân bóng bất cứ cơ thể nào đều nhanh chóng hóa thành khí. Yêu hoa, nham thạch, nước đầm căn bản không thể nào ngăn trở được nhiệt độ quá cao của ngọn lửa này.

Hỏa cầu chói mắt không ngừng bắn ra, từng đợt bay lượn, biến mất, rồi lại bay ra...

Trước địa ngục hỏa diễm đáng sợ này, ngay cả mặt đất yêu hoa bám rễ cũng bị nung thành than.

Đất đai khô cháy khiến cho Thực nhân
hoa bị ức chế không thể sinh trưởng.

Chợt một tiếng rít gió vang lên, một mũi
tên lóe ánh sáng màu lục bắn tới Địa
ngục khuyển vương.

Bụp, mũi tên bắn trúng một cái đầu của
khuyển vương.

Dịch thể tanh hôi từ vành mắt nó chảy ra,
khuyển vương cất tiếng gào giận dữ.

Mũi tên chợt nổ bung một phiến lá xanh,
chớp mắt đã bao phủ cái đầu của khuyển
vương, hơn nữa còn không ngừng sinh
trưởng, khuyển vương đau đớn gào rú,
hai cái đầu kia cũng quay ngoắt lại cắn

xé thực vật đang tràn trên cổ xuống, tinh huyết màu đen không ngừng chảy ra, hai cái đầu kia đã cắn đứt cổ của cái đầu bị thực vật quấn lấy.

Những hắc pháp sư phía sau nhìn thấy tức thì da đầu cũng phát ngứa.

Sinh vật địa ngục này thực sự không thể dùng những từ đơn giản là hung tàn bạo ngược để hình dung, nó không hề e ngại tự tàn hủy thân thể mình để cắn nuốt thực vật đang công kích.

Khuyển vương chỉ còn lại hai đầu trở nên hoàn toàn điên cuồng, toàn thân bành trướng giống như khí cầu, cơ hồ như muốn nổ tung.

Cả trọng tài trưởng cũng không thể áp chế được, chỉ có thể ra lệnh cho bọn hắc pháp sư tùy cơ hành sự.

Gào, Địa ngục khuyến vương phát cuồng xông tới.

Bốn chân nó dậm mạnh, bụi đất xung quanh cuộn lên ào ạt.

Thập Vạn Chiếu Trạch vang lên tiếng gào rống khiến người ta phải đình tai nhức óc.

Giữa vùng đất trống đột nhiên xuất hiện mấy thân ảnh.

Lai Qua Lạp Tư bay lên lưng chừng trời, lật tay bắn ra mười mũi tên liên tiếp.

Lần này Địa ngục khuyên vương đã có phòng bị, hỏa diễm từ thân thể nó bùng lên, thân hình khổng lồ như hỏa cầu thiên tan tã cả mũi tên bắn tới.

12 pháp sư tụ họp lại thành một vòng tròn, lấy 3 đại ma pháp sư làm chủ đạo cấu thành một tầng phòng ngự màu vàng, sóng đất cuộn cuộn đánh vào tầng phòng ngự này nhưng 12 pháp sư thực lực cao cường liên thủ vẫn có thể chống đỡ được đợt công kích này, xung quanh họ bụi đất mịt mù, lồm xồm xuống chừng 1 mét, đủ thấy lực lượng của khuyên vương cường bạo tới cỡ nào.

Dương Chính quay người dặn dò mấy câu, rồi phóng người tới trước.

Hắn rút trọng kiếm vung lên, đất đá cuốn tới thấy đều bị gạt văng.

Dương Chính nhanh chóng rút ngắn cự ly với Địa ngục khuyển vương, nhiệt độ quá cao khiến cho y phục của hắn bắt đầu bốc cháy.

Nhưng Dương Chính gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không lộ bất kỳ biểu tình nào.

Khuyển vương cảm thụ được lực lượng cường đại của Dương Chính, nó cúi một

cái đầu xuống phun ra Địa ngục viêm đạn về phía hắn.

Lai Qua Lạp Tư vốn đang chờ đợi cơ hội liền dương trường cung bắn một mũi tên. Mũi tên này khác với những mũi tên trước, chỉ cách đầu khuyên vương 1 xích liền nổ tung, bụi phấn màu đỏ tức thì che lấp cái đầu của khuyên vương, nó giận dữ rống lên thê lệ.

Bụi phấn màu đỏ bị địa ngục hỏa diễm đốt cháy, thuận theo cơ thể khuyên vương mà bùng lên, cả người nó tức thì bốc mùi khét lẹt.

Đầu của khuyên vương máu thịt bầy nhầy, thậm chí một con mắt đã lọt khỏi tròng,

chỉ còn dính lại nhờ một sợi dây thần kinh.

Khuyển vương thống khổ vạn phần không ngừng run rẩy.

Lúc này, Dương Chính đã vung trọng kiếm phóng tới, hấn dùng toàn lực phóng kiếm ra, hô một tiếng đã xuyên qua cái đầu bên trái của khuyển vương.

Ma vật đáng sợ của địa ngục bị công kích liên tiếp đến mức choáng váng, nó không ngờ mấy con côn trùng nhỏ bé trước mặt lại có thể dùng những vũ khí khắc chế mình.

Dù nó có nghĩ bể đầu cũng không nghĩ ra

vừa từ địa ngục xuất hiện đã gặp phải những cường giả đỉnh cấp của thế giới.

Khuyển vương dù mạnh mẽ cũng sinh lòng khiếp sợ, Địa ngục ma thú lĩnh chủ cũng có trí tuệ, bọn chúng tàn bạo chủ yếu là vì có thể đánh bại đối phương, một khi gặp phải nguy hiểm sinh tử thì trốn tránh chính là lựa chọn duy nhất của chúng.

Khuyển vương bắt đầu lựa chọn chạy trốn.

Hắc pháp sư tuyệt không thể để chuyện này xảy ra.

Một đám pháp sư đông đảo nhân cơ hội

này áp vào bao vây bốn mặt.

Một hắc ảnh lóe lên từ hư không, Dương Chính lật tay đánh ra một quyền.

Ầm một tiếng, hắc ảnh la thảm.

Tu Ba Nhĩ đánh lén bị Dương Chính đánh cho ộc máu tươi. Lực lượng và tốc độ của Dương Chính căn bản đã hơn xa giới hạn của nhân loại, Tu Ba Nhĩ vì thấy hắc tay không vũ khí, liền lén lút tập kích không ngờ lại là tự tìm đường chết.

Vô số hủ thực quang cầu bắn tới Dương Chính.

Lai Qua Lạp Tư quát lên một tiếng, Thập

Vạn Chiêu Trạch lại chấn động mạnh mẽ, dây leo như trường xà xông thẳng về phía hắc pháp sư.

Dương Chính tránh phải né trái, dùng quỹ tích khó tin tránh hết những hủ thực quang cầu bay tới.

Hưu Bĩ Đặc tiến hóa thành nham thạch chiến sĩ xông lên, cánh tay dài cứng rắn như nham thạch vùng trường thương dài 5 mét đâm tới Dương Chính.

Đột nhiên một bóng người vượt lên, cản thanh trường thương lại.

"Hưu Bĩ Đặc, còn nhớ gia gia người không?"

Vũ Lôi cất tiếng cười quái dị, hấn vung cánh tay trái đã hóa thân thành ma thú bóp nát đầu thương.

"A, là tên Sa la thú đáng chết nhà ngươi, không ngờ ngươi còn dám quay lại đây." Hưu Bĩ Đặc nhìn thấy Vũ Lôi, cất tiếng gầm giận dữ.

Vũ Lôi từng là vật thí nghiệm của hắn, cũng là một trong những tác phẩm thành công nhất của hắn, không ngờ lúc đi cùng trọng tài trưởng đến Bắc đại lục thì Vũ Lôi lại đào tẩu, giờ đây gặp mặt, cả hai đều giận đến mắt vằn tia máu.

Vũ Lôi chụp lấy cán thương, thuận thế

nhảy vọt tới.

Hưu Bĩ Đặc bỏ trường thương, vung nắm tay to như cái thúng đâm tới.

Vũ Lô gầm lên một tiếng, không ngờ lại không né tránh, nắm tay siết chặt chọi thẳng với Hữu Bĩ Đặc.

Hữu Bĩ Đặc toàn thân chấn động, Vũ Lô thối lui ba bước. Cho dù xem ra Vũ Lô lạc vào thế hạ phong nhưng thể hình hai bên chênh lệch gấp đôi, Hữu Bĩ Đặc bất cam rống lên: "Tên La sa thú nhà ngươi sao có thể xứng với lực lượng này?"

"Con mẹ ngươi!"

Vũ Lôi lại dậm chân xông lên, sau khi thử sức, hắn đối với tiến bộ của mình mấy năm qua mãn ý phi thường.

Hắn nhờ vào thân hình nhỏ bé linh hoạt, chụp lấy cánh tay Hưu Bĩ Đặc, cả người rùn thấp xuống dưới xương sườn y, đâm mạnh vào nách y liên tiếp mười mấy quyền. Hưu Bĩ Đặc cất tiếng la thảm, khớp xương tay cũng vỡ vụn, Vũ Lôi lại phóng người nhảy lên, toàn thân xoay chuyển 360 độ đáp xuống phía sau Hưu Bĩ Đặc, mạnh mẽ bẻ gãy cánh tay y.

"Aaaa..." Hưu Bĩ Đặc đau đến trào nước mắt.

Toàn thân hắn bốc lên khói đen, hiển

nhiên là chuẩn bị liều mạng.

"Vũ Lôi, tránh ra!"

Dương Chính quát lớn, phóng qua đỉnh đầu Hưu Bĩ Đặc, chụp lấy Vũ Lôi né sang một bên.

Hưu Bĩ Đặc trở nên điên cuồng, hoàn toàn mất đi ý thức, khí tức cuồng bạo lan tỏa khắp nơi.

Đột nhiên trên không vang đến một tiếng gầm cực kỳ du dương.

"Hưu Bĩ Đặc, mau tránh ra." Bọn hắc pháp sư cách đó không xa la lớn.

Nhưng lúc này Hưu Bĩ Đặc đã không kịp phản ứng, một ngọn lửa màu lam chớp mắt đã nuốt chửng nửa thân trên của Hưu Bĩ Đặc.

U Lam Địa Ngục Hỏa!

Hỏa diễm chỉ kéo dài vài giây thì Hưu Bĩ Đặc đã ngã lặn ra đất.

Chính xác là nửa thân dưới của hắn ngã lặn ra, còn nửa thân trên đã hoàn toàn khí hóa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 12:

Ma long chi uy

C

ồ Phí Tư từ trong đáy nước thò đầu lên quan sát, cổ hắn sau khi dịch hóa đã có thể quay được góc 360 độ.

Hắn rút cục đã nhìn thấy quái thú giết chết Hưu Bử Đặc.

Ánh mắt hắn liền trở nên sợ hãi vô cùng, Địa ngục khuyến vương hoành hoành vô kỵ hiện giờ đang bị một con phi thiên quái thú truy đuổi, quái thú này toàn thân màu xanh đen, da cứng như giáp sắt, đang bay lượn trên bầu trời Thập Vạn

Chiều Trạch, đôi cánh không lồ vũ động liên hồi, trên đầu còn có một cái sừng nhọn thập phần nổi bật.

Nó cất tiếng rít lên sắc nhọn, mặt nước cũng bị dậy sóng, Cổ Phí Tư cảm thấy cuồng phong tấp vào mặt, gương mặt đã dịch hóa bị chấn tan.

Địa ngục khuyến vương bị bức ép chạy tán loạn, đột nhiên dừng lại ngẩng đầu lên trời rống giận.

Cái đầu còn lại của nó há to mồm, hỏa cầu màu lam phóng lên trên trời.

Phi hành cự thú dương cánh, cất cao thân hình, đôi cánh vẫy mạnh, nó há miệng

gầm lên, một luồng hỏa diễm màu lam lớn hơn phóng xuống.

Bùng, hỏa diễm nở xòe ra như cây dù ép xuống.

Hỏa cầu màu lam của Địa ngục khuyển vương lúc chạm vào cây dù này thì giống như giọt mưa rơi vào dòng nước, cây dù càng hạ xuống nhanh hơn, chớp mắt đã vây lấy Địa ngục khuyển vương.

Gào...

Khuyển vương rống lên bi thảm, thân hình khổng lồ dựa dựa không ngừng trong đám lửa màu lam, nó không ngừng lăn lộn trên mặt đất hầu dùng lớp dịch cùng

mặt đất dập tắt lửa, nhưng mà đám lửa như hấp thụ vào cơ thể nó, bất kể nó lăn lộn thế nào cũng vẫn cháy bùng bùng.

"Ma long!"

Hắc pháp sư là những người có kiến thức rộng rãi nhất trên đời, tất nhiên đối với sinh vật khủng bố nhất thời thượng cổ này phải có ấn tượng sâu đậm.

Nhưng mà ma long biến mất hơn vạn năm lại xuất hiện khiến cho đầu óc bọn họ cơ hồ ngưng trệ, không thể suy nghĩ được gì.

Đến lúc ma long xoay người phun ra một luồng hỏa diễm tới, mấy chục hắc ám pháp sư chỉ giậm chân cũng đủ làm chấn

động đại lực chớp mắt liền bị khí hóa.

Còn mấy hắc pháp sư khác cuối cùng cũng phản ứng trở lại, vội vàng tản ra.

Bọn họ không dám bảo lưu một chút thực lực nào vì đối phương quá mạnh.

Trọng tài trưởng gầm lên giận dữ, gương mặt càng thêm trắng nhợt, triệu hoán Địa ngục khuyển vương đã hao phí hết nửa tinh lực của lão, không ngờ khuyển vương lại bị tiêu diệt, đối phương còn có thượng cổ ma long trợ giúp, xem ra thân phận người tới đã rõ ràng.

Ma thần tướng quân!

Người năm xưa từng diệt sạch bọn ngư nhân thí nghiệm.

Tròng mắt màu trắng của lão nhìn chăm chú vào Dương Chính, phảng phất như muốn xuyên qua thân thể hắn.

Gào...

Địa ngục khuyến vương rống lên tiếng cuối cùng, dưới sự thiêu đốt của Địa ngục hỏa, lớp da cứng rắn như cương thiết của nó bắt đầu tan chảy, ma long trên không bay xuống, dùng lợi trảo xé đứt cái đầu cuối cùng của khuyến vương.

Khuyến vương giống như một con cá bị thả lên bờ, không ngừng dẫy dụa điên

cuồng.

Sinh mệnh lực của nó thật sự mạnh mẽ, ba cái đầu đã bị rụng xuống nhưng vẫn không chết ngay.

Khuyển vương toàn thân bị lam diễm che phủ, lúc sinh mệnh lực hao tận bạo phát một kích mạnh nhất.

Chớp mắt, Địa ngục hỏa cầu không ngừng tung bay khắp trời.

Tình cảnh giống như một con nhím trong cơ thể nó nổ tung ra.

Hỏa cầu phóng ra khắp nơi, đốt cháy những gì nó đụng phải.

Hỏa diễm cự lãng xô tới, cả phòng ngự của 12 pháp sư cũng bị nứt vỡ.

Mật văn ấn trên đầu của Mật Tuyết Nhi lóe sáng.

Khí tức mát mẻ từ người nó tỏa ra, cách trở nhiệt độ nóng bức bên ngoài...

Cổ Phí Tư cuối cùng đã tìm thấy mục tiêu.

Khói mù bốc lên, chỗ Địa ngục khuyến vương vừa cuồng nộ hoành hoành chỉ còn lại đất cát cháy đen thui, cả bùn cũng bị cháy khô, chất dịch chảy ra đông lại che phủ trên lớp đất.

Không khí vẫn nóng bức như cũ.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết đột nhiên quất lớn, trường kiếm bên hông rút ra khỏi vỏ đâm tới như cầu vồng ngang trời.

Kiểm khí xé gió chớp mắt đã bao phủ Mật Tuyết Nhi. Kiếm mang sáng như tuyết lướt sát bên làn da nó nhưng tuyết không chạm vào da thịt, kiếm thuật hai người rõ ràng đã đạt tới cảnh giới siêu phàm.

Cổ Phí Tư cảm thấy thân thể chớp mắt đã biến thành băng, sau đó nhanh chóng bị thiêu cháy, từ khi hấn dịch hóa tiến giai

đền nay vẫn chưa từng chịu đựng hành hạ đau khổ đến thế.

Hắn tuyệt đối không ngờ mình có vinh hạnh được hai đại kiếm thánh đồng thời xuất thủ đối phó.

Cổ Phí Tư cố gắng chịu đựng kiếm mang hành hạ, quán lấy Mật Tuyệt Nhi lui lại mấy bước.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyệt tức thì kinh hãi, toàn lực công tới.

"Dừng tay, ta giết nó!"

Cổ Phí Tư hét lớn, nhưng thanh âm đã bị kiếm mang nén lại.

Toàn thân hắn đều biến thành chất lỏng, bao phủ lấy thân hình của Mật Tuyết Nhi.

Hắn còn chưa thét xong thì mũi tên từ xa đã bắn tới.

Cảm giác nóng rực đau rát truyền tới, Cổ Phí Tư phản nộ nhìn về phía mũi tên bắn ra.

Chợt một hắc ảnh giống như mãnh hổ xông tới trước mặt hắn, đôi mắt như ngọn lửa âm u màu tím chiếu thẳng vào hắn, Cổ Phí Tư đầu óc như bị sét đánh, hô hấp ngưng trệ trong chốc lát.

Chớp mắt, tầm nhìn của Cổ Phí Tư đã bị

ánh sáng chói lòa che lấp.

Viu viu viu...

Vô số tiếng gió vang lên gấp rút, Cổ Phí Tư vừa định thần lại thì cảm thấy thân thể mình không ngừng lạnh cóng, chớp mắt đã vỡ tan thành ngàn vạn giọt nước.

Hắn tuyệt không ngờ lần này xuất thủ lại vượt phải râu hùm. Hắn thấy Mật Tuyết Nhi là người thực lực yếu nhất, chỉ cần chế trụ được nó thì có thể uy hiếp đoàn người Dương Chính được, nhưng lại không ngờ nó chính là cái vảy nghịch (*) của đội ngũ này, tất cả mọi người đều không do dự nhắm về hắn xuất thủ. Hai đại kiếm thánh, còn có Lai Qua Lạp Tư

và Dương Chính thực lực mạnh nhất bốn người liên thủ giáp công.

Cho dù hấn là không khí thì cũng bị nung thành chân không.

Mọi việc diễn ra trong thời gian điện quang hỏa thạch, cả Mật Tuyết Nhi còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã được Dương Chính ôm vào lòng.

Cổ Phí Tư không ngừng nhúc nhích trên mặt đất, Dương Chính lấy chân dẫm lên.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết đồng thời hô lớn: "Dương đại ca, cẩn thận!"

Dương Chính lùi lại một bước, đột nhiên phát hiện chân của mình đã bị quán lại.

Chỉ thấy thân thể tan nát của Cổ Phí Tư lại kết dính, giống như thủy xà quấn chặt lấy người Dương Chính.

Dương Chính vội vàng vùng kiếm chém.

Trong màn kiếm quang, thân thể Cổ Phí Tư nhanh chóng bị chém đứt rồi lại ngưng kết liên tục không ngừng.

Nước chảy không thể nào bị chém đứt.

Cổ Phí Tư hoàn toàn dịch hóa miễn dịch với toàn bộ công kích vật lý.

Hắn nhanh chóng quần lấy ngực của Dương Chính.

Cổ Phí Tư cất tiếng cười đắc ý: "Ta bắt tử, con La sa thú hèn mọn nhà ngươi hãy nhận lấy hơi thở tử vong của Cổ Phí Tư đại nhân ta đi, ha ha ha ha..."

Dương Chính vội vàng đưa Mật Tuyết Nhi cho Mạc Băng Vân.

Cổ Phí Tư chớp mắt đã "nuốt" lấy hắn.

Tiếng cười trào phúng của Cổ Phí Tư không ngừng vang lên bên tai Dương Chính, thông qua thân thể trong suốt của hắn, Dương Chính có thể nhìn thấy gương mặt bị uốn khúc của Mật Tuyết Nhi.

Nhìn thấy gương mặt Dương Chính càng lúc càng xanh, Cổ Phí Tư cảm thụ được khoái cảm ngược đãi địch nhân.

Nhưng dần dần hắn phát hiện có điểm không đúng, Dương Chính không ngờ vẫn đang cười, Cổ Phí Tư dùng sức vẫn không siết chết được hắn. Một cổ hấp lực hùng hậu từ trên tay Dương Chính chợt truyền ra, Cổ Phí Tư kinh hoàng nhận thấy hắn hoàn toàn không thể ngăn trở được nguồn hấp lực đó, chỉ cảm thấy thân thể mình không ngừng bị hút vào trong một không gian kỳ quái.

Lòng bàn tay Dương Chính hình thành một cái lỗ xoáy màu đen kỳ quái.

Cổ Phí Tư nhanh chóng bị lốc xoáy đó hút vào hết nửa người, hắn quay đầu hoảng sợ kêu lên: "Phóng trục thuật, a a a..."

Tiếng kêu của hắn cũng theo thân thể hắn bị hút vào trong lốc xoáy.

Dương Chính sắc mặt trắng bệch, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Lốc xoáy biến mất khỏi tay hắn.

Một bì quyền xuất hiện trên tay hắn, trên bề mặt vẫn còn hoa văn ma pháp mờ nhạt, chỉ là ánh sáng không còn, hiển nhiên năng lượng ma pháp đã hao tận.

Trọng tài trưởng ngăn cản bọn hắc pháp sư tiến công, lão nhìn không thấy hy vọng thắng lợi, thực lực của đối phương hơn xa lão tưởng tượng. Hắc pháp sư tháp đã tổn thất tam đại tiến giai chấp sự, mấy chục hắc pháp sư, cả Địa ngục khuyến vương lão triệu hoán cũng bị giết chết, vậy mà đối phương thậm chí còn không có ai bị thương.

Cho dù bọn họ liều mạng giết chết một hai người bên đối phương thì hắc pháp sư tháp cũng bị xóa tên khỏi thế giới này.

Đây không phải là kết quả lão muốn thấy, cho dù lão không để tính mạng của bất kỳ sinh vật nào vào mắt nhưng sinh mệnh

của chính mình thì không thể lãng phí được.

Lão cất giọng trầm đục: "Ma thần tướng quân..."

Lai Qua Lạp Tư từ không trung hạ xuống, Dương Chính lại dường như không nghe thấy gì, ma long Tiểu Hắc vẫn gầm rú điên cuồng, hỏa cầu màu lam sẫm tung bay tứ xứ, khiến cho bọn hắc pháp sư bỏ chạy tứ tán.

"Ma thần tướng quân, xin ngài cản sủng vật lại, lẽ nào ngài đến đây chỉ để hủy diệt bọn ta thôi sao?" Trọng tài trưởng cao giọng thốt.

Dương Chính phảng phất vừa mới nghe, bình thần liếc nhìn lão.

Hắn tới nói nhỏ với Mật Tuyết Nhi mấy câu, tiểu nữ hài vẫy tay nhìn Tiểu Hắc. Tiểu Hắc bắt cam lao thẳng xuống đất, thân hình dài 30 mét như một tòa bảo lũy khiến cho mặt đất chấn động.

(*) Câu này vốn lấy từ điển cổ: "Long hữu nghịch lân, xúc chi tất nộ" có nghĩa là rồng có cái vảy nghịch, ai đụng tới thì nó sẽ nổi giận

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 13: Bí ẩn

D

ương Chính đi về phía trọng tài trưởng.

Chiến đấu tới giờ phút này nhưng hắn vẫn chưa nhìn ra nông sâu của lão già gầy ốm này.

Dương Chính trong lòng có trực giác, nếu như khiến đối phương phát cuồng, lại thêm bảy tám mươi hắc pháp sư sau lưng lão thì đủ để khiến cả Thập Vạn Chiếu Trạch thành luyện ngục, cho dù bên Dương Chính có đủ thực lực để diệt sạch đối phương nhưng cũng phải trả một cái

giá thể thâm phi thường.

Hắn tới đây để tìm bí mật, bọn hắc pháp sư này cho dù không còn nhân tính nhưng họ trước nay vẫn ẩn trong Thập Vạn Chiếu Trạch không ra ngoài gây hại.

Dương Chính không đủ thực lực tuyệt không chạm đến bọn họ, hiện tại sau khi chấn nhiếp họ thì mới là lúc đàm phán chính sự.

"Ma thần tướng quân, xin nói rõ mục đích tới đây của ngài. Nếu như chỉ là chém giết thì bọn ta tuyệt không khuất phục." Trọng tài trưởng thân là cường giả đỉnh cấp của thế gian, cũng có lòng tự tôn của mình, tuyệt không thể cúi đầu quá

mức.

Nhưng trong lời nói của lão cũng có ý cầu hòa: "Nếu như người không phải đến đây chỉ để giết bọn ta thì những chuyện khác có thể bàn bạc được."

Dương Chính đối nhãn với trọng tài trưởng, hai bên đều không nhìn ra nông sâu của đối phương. Nhưng trọng tài trưởng càng thêm kinh hãi, Thông linh thuật của đối phương quá là đáng sợ, thế nhưng đáng cười là vừa rồi lão còn muốn bắt hắn làm vật thí nghiệm.

"Ông chính là chương khổng giả của Hắc pháp sư tháp?" Dương Chính trầm giọng hỏi.

"Đúng vậy, ta chính là Trọng tài trưởng Nghị hội của hắc pháp sư tháp."

Dương Chính bình thản nói: "Nếu ta nhớ không lầm thì bọn ta không phải lần đầu tiên giao thủ, lúc ta chấp chương Uy Cổ Lan có đụng độ một bọn ngư nhân biến dị, chúng chính là "kiệt tác" của hắc pháp sư tháp các ngươi."

Trọng tài trưởng ánh mắt chớp động, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Ta không phủ nhận, nói vậy thì Ma thần tướng quân tới đây là để phục cừu sao?"

Dương Chính cả cười: "Trọng tài trưởng các hạ, ông không cần phải thăm dò ta,

nói ra thì ngư nhân toàn bộ đều đã bị giết, ta và ông đều không có thù hận gì, hôm nay ta đến đây chỉ muốn hỏi ông vài việc."

"Hỏi đi!"

Trọng tài trưởng bất động thanh sắc.

Dương Chính xoay người vẫy tay, Lai Qua Lạp Tư đem Thiên quang bảo kính tới.

Mặt kính bắt đầu phát sáng, ánh sáng chiếu từ kính ra mắt thường cũng có thể thấy được, trời đất trong đó biến sắc, hình ảnh hải tộc xuất hiện trong hư không.

Vì không muốn khơi gợi hồi ức của Mật Tuyết Nhi, lần này Dương Chính chỉ chiếu ra cảnh Ma Huyền quần đảo bị hủy diệt.

Lai Qua Lạp Tư nhắm mắt lại, sắc mặt âm trầm đứng qua 1 bên.

.....

"Quả nhiên trên thế giới này còn có tiên hóa hoàn mỹ như vậy." Trọng tài không giữ nổi vẻ thần bí bình tĩnh đó, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về cảnh tượng trên không.

Bọn Hắc pháp sư cũng phát tiếng kinh

hồ, bọn họ cả đời chỉ nghiên cứu biên dị cuối cùng, lần này nhìn thấy hình tượng hung mãnh của hải tộc, nhìn không được mà than thở.

"Thần Đình tại thượng, đúng là kiệt tác của thần linh."

Trọng tài nhắm chặt hai mắt, đôi môi run run, thân hình không ngừng lắc lư, kích động vô cùng.

Lão đột nhiên mở to mắt nhìn Dương Chính nói lớn: "Nói cho ta biết, những sinh vật hoàn mỹ này ở đâu?"

Đúng như Dương Chính dự liệu, Hắc pháp sư tháp tuyệt không có năng lực chế

tạo chủng tộc đáng sợ này, bằng không thì cả thế giới sớm đã bị bọn điên biến thái này chiếm giữ.

Dương Chính nhìn hình ảnh trên không lạnh lùng nói: "Ta cũng đang tìm chúng, vì vậy bọn ta có thể hợp tác."

Trọng tài trưởng bình tĩnh lại, hít sâu một hơi nói: "Người muốn biết gì?"

Dương Chính thu hồi bảo kính, nhìn thẳng vào mắt trọng tài trưởng, mục quang của hắn sắc bén như xuyên thấu lòng người, cả trọng tài trưởng sống đã mấy trăm năm cũng cảm thấy không được thoải mái.

"Ngư nhân biến dị của các người cũng khá giống với hải tộc, có thể nói chúng là cơ thể chưa được hoàn thành, ta muốn biết căn nguyên và tiến độ của ngư nhân biến dị."

"Theo ta!" Trọng tài trưởng chỉ về phía Hắc pháp sư tháp.

"Lai Qua Lạp Tư, người và ta đi vào, những người khác lưu lại bên ngoài."

"Dương đại ca." Bọn Mạc Băng Vân lo lắng Hắc pháp sư giả trá, nói cho cùng thì đây cũng là địa bàn của họ.

Dương Chính thân nhiên cười nói: "Không cần lo, trọng tài trưởng đại

nhân, ông nói có phải không?"

Trọng tài trưởng sắc mặt có chút mất tự nhiên, không nói gì chỉ đi về phía hắc pháp sư tháp.

.....

Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư im lặng bước chậm rãi lên trên cầu thang gỗ cũ kỹ của Hắc pháp sư tháp, nơi này đầy khí tức tử vong, trừ những con nhện vằn vện không ngừng chuyển động và thỉnh thoảng có vài tiếng mèo kêu thì không có bất kỳ tiếng động nào.

Trọng tài trưởng dẫn bọn họ lên phòng thí nghiệm ở tầng trên cùng.

Vừa bước vào cửa, Dương Chính và Lai Qua Lạp Tư bất giác cảm thấy nổi giận.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nhìn thấy những động vật và người đang còn sống nằm trên bàn phẫu thuật hoặc đã bị mổ xẻ không thành hình dạng gì, Dương Chính vẫn cảm thấy xung động, muốn hủy diệt hết thảy. Tử hỏa trong mắt hần lóe lên, hần cố dùng Thông linh thuật để trấn tĩnh lại, đồng thời vươn tay nắm lấy tay Tinh linh vương tử để ngăn y nổi giận đánh trọng tài trưởng.

Trọng tài trưởng đi tới một cái bàn, ấn vào một cái nút, tiếng cơ quan chuyển động vang lên, vùng đất ở giữa bàn lộ ra

một cái động lớn, có ngăn lại bằng những thanh thép to bằng cổ tay.

Ở trong đó có một sinh vật hình người, thân thể cao lớn, đặc biệt là eo và tay chân rất to, ở giữa các ngón tay có màng, toàn thân đều bị vảy cá che phủ, chất dịch trơn láng chảy quanh, đôi mắt màu vàng sẫm lóe lên vẻ tàn nhẫn và cảnh giác quan sát xung quanh, thỉnh thoảng lại dùng sức đập vào chấn song, miệng gầm gừ những tiếng quái dị.

Ngư nhân này so với những ngư nhân trên Phong sào đảo thì không khác gì mấy, so với hải tộc thì còn kém hơn rất xa.

Dương Chính nói: "Nghien cứu của các người vẫn không có tiến triển."

Đôi môi khô héo của trọng tài trưởng mím lại, gương mặt lộ vẻ khổ sở: "Xác thật là đang đình trệ, đây chính là lĩnh vực của thần linh, có thể làm tới mức này chính là cực hạn của bọn ta."

"Cho ta biết cơ sở nghiên cứu của các người." Dương Chính không muốn lãng phí thời gian.

Trọng tài trưởng nhìn sâu vào mắt hắn, rồi đi tới một vách tường.

Ở vách tường này có một vòng sắt hoen rỉ, lão xoay trái xoay phải mấy lần, tiếng

cơ quan rít lên ken két, trên tường xuất hiện một ngăn ngầm, trọng tài trưởng đưa tay lấy cái rương bằng mật ngân từ trong đó, để lên bàn rồi mở ra.

Lão lấy từ trong rương ra một quyển giấy da dê đã ngả vàng, bề mặt lổ chỗ những vết ố.

Lão mân mê một hồi mới đưa cho Dương Chính, dáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Dương Chính cầm lấy, nhìn thấy nội dung của quyển giấy, ánh mắt biến thành kinh dị vô cùng.

Nội dung trên quyển giấy này rất ít nhưng đề xuất đến một khái niệm mới, đây

chính là học thuật đỉnh cao của biến dị
gien, trước đây Dương Chính tuy không
học sinh vật nhưng nghề nghiệp của hắn
khiến hắn cũng hiểu biết đôi chút về sinh
vật học. Nội dung ghi trên cuộn giấy này,
kỹ thuật gien của địa cầu tuyệt không thể
so sánh được. Đây chính là khoa kỹ còn
cao cấp hơn, khiến cho Dương Chính
chấn động vô cùng.

Văn minh của thế giới này vì sao lại hỗn
loạn như vậy?

Văn minh hiện đại, lạc hậu đan xen, rồi
lại có rất nhiều kỹ thuật ly kỳ.

Lôi thần pháo, Kỳ tích hiệu trên lý thuyết
không thể tồn tại trên thế giới này, rồi

bây giờ lại xuất hiện kỹ thuật biến dị gen đỉnh cao này.

Dương Chính không hiểu được nội dung trong đó, đây vốn là lĩnh vực hẳn không đủ học thức nghiên cứu, điểm duy nhất có thể khẳng định là những nghiên cứu của hắc pháp sư xuất phát từ quyển giấy da dê này.

Chỉ là quyển giấy này rách nát tả tơi, cả Dương Chính vốn là dân ngoài ngành cũng dễ dàng nhìn ra nội dung trên đó không đầy đủ. Nhưng nếu không có nó thì loại kỹ thuật đỉnh cao này bọn Hắc pháp sư tuyệt không thể nghiên cứu ra, cơ sở khoa học của thế giới này còn quá lạc hậu.

"Quyển giấy này từ đâu mà có?"

Trọng tài trưởng im lặng không nói.

Dương Chính nhìn thẳng lão, lạnh lùng nói: "Xem ra bọn ta không thể hợp tác được."

Trọng tài trưởng thở dài nói: "Ta từng là Kim bào ma kỵ sĩ của Thánh Hỏa U Lam ở Bắc đại lục, tàn quyền này chính là mật bảo trấn giáo của Thánh Hỏa U Lam. Năm xưa ta trộm được tàn quyền này trốn ở Nam đại lục, hai trăm năm thoáng chốc trôi qua nhưng ta vẫn không thể nào chế tạo được người biến dị trên tàn quyền, hơn nữa ta hao phí vô số tâm cơ

cũng vẫn không tìm ra phần còn thiếu của tàn quyền này."

Hao phí 200 năm thời gian đối với trọng tài trưởng chính là đả kích cực lớn, trọng yếu nhất chính là lão cảm thấy thể lực của mình đang mất đi từng ngày, cho dù Hắc pháp sư có rất nhiều mật pháp kéo dài sinh mệnh nhưng lão đã quá già, nội tạng và huyết dịch đều đã thay đổi nhiều lần, hiện tại đại não cũng suy thoái, nhưng não người thì không thể thay được.

Cả đời lão đều vì nghiên cứu tàn quyền này mà phấn đấu, giờ đây sắp tử vong lại không thấy được tia hy vọng nào, đây chính là điều hối tiếc lớn nhất đời lão.

Dương Chính mang tới cho lão một tia hy vọng, để cho lão nhìn thấy người biến dị hoàn mỹ vẫn tồn tại, lão không ảo tưởng chế tạo ra người biến dị hoàn mỹ đó nhưng vẫn mong muốn có được cơ hội nhìn thấy thực thể của hải tộc trong những năm còn lại của đời mình.

Vì vậy lão mới hợp tác cùng Dương Chính, chỉ là trong lòng lão vẫn còn chút hoài nghi.

"Người và Thánh điện có quan hệ gì?"

"Ông biết Thánh điện?" Dương Chính đầu óc chấn động, bên tai phảng phất như nghe thấy thanh âm của người áo tím, tâm thần hoảng hốt hỏi lại: "Ông biết Thánh

điện ở đâu sao?"

Trọng tài trưởng kỳ quái nhìn hắn, trầm giọng đáp: "Ta chỉ biết Thánh điện tồn tại, ngoài ra không biết gì cả."

Dương Chính nhìn chăm chú vào trọng tài trưởng, sau khi xác định lão không gạt mình, ánh mắt hắn không khỏi thoáng lên một tia thất vọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 14: Chiếc hộp Phan Đa Lạp

B

ọn Mạc Băng Vân thấy Dương Chính bước ra đều thở phào một hơi.

"Bọn ta rời khỏi nơi đây."

Dương Chính đã có được những gì hắn muốn biết, không còn muốn ở lại đây, tất cả những thứ ở đây đều khiến cho hắn cảm thấy không thoải mái, những người khác cũng cảm giác giống thế. Trọng tài trưởng triệu hoán một con sói hoang dẫn đường cho họ.

Nhìn thấy đoàn người Dương Chính biến mất, trọng tài trưởng thở dài một hơi.

Bọn hắc ám pháp sư cũng tràn ra, cất tiếng nói: "Trọng tài trưởng đại nhân, sao lại để chúng đi như vậy, thực sự là quá tiện nghi cho chúng, vừa rồi vì sao ngài lại ngăn cản bọn ta đối phó với nam nhân đó?"

Trọng tài trưởng lạnh lùng nhìn bọn họ, căn bản lão không muốn giải thích gì. Lẽ nào lão lại nói cho họ biết vừa rồi lão cảm giác một bóng đen vô cùng đáng sợ ẩn nấp sau lưng họ, cho dù lão không biết đó là gì nhưng lực lượng tà ác từ bóng đen đó tán phát ra khiến cho lão không thể có chút ý niệm phản kháng

nào.

.....

Vùng đất cực Bắc...

Một thân ảnh yếu điệu lướt nhanh trên mặt đất.

Mỗi một bước đều như gió thoảng, trong cuồng phong hoành hoành, thân hình này cứ bốc lên cao rồi lại hạ xuống, rồi lại bốc lên...

Không ngờ đó là một nữ hài khả ái vận áo đơn màu vàng.

Khí lạnh thấu xương vùng cực Bắc này

không ngờ lại không hề ảnh hưởng gì tới thân hình đơn bạc của nàng, gương mặt trắng nõn và đôi mắt màu đen của nàng toát lên nét cười cợt, bất quá ánh mắt có vẻ lạnh lùng mà nữ hài độ tuổi này tuyệt đối không thể có.

Băng Ma cô sơn sừng sững ngay đường chân trời đã hiện ra trước mắt nàng.

Vân Trung Thần Điện nguy nga hùng vĩ hiện ra trong băng tuyết.

Nàng ta bấu môi nhìn đỉnh núi, đột nhiên vươn hai tay ra, cả người như mũi tên rời dây cung xé tán băng tuyết, chớp mắt đã biến mất trên không...

.....

Bình đài khổng lồ giống như mặt biển, tán phát ánh sáng xanh nhàn nhạt, chân trời mênh mông nối nhau liên tiếp.

Đây không phải là tạo hóa tự nhiên, vô số ánh sáng bảy màu chiếu sáng trên trời, khiến cho người ta có cảm giác huyền lệ vô cùng.

Thân ảnh màu vàng dần dần hiện lên trên bình đài màu lam.

Nàng để chân trần đạp nát sóng biển, đôi mắt thuần chân phát ra ánh sáng mật mờ.

Cánh tay nõn nà nhẹ nhàng chạm vào màn

sáng phiêu đảng quanh người, dáng vẻ vô cùng nũng nịu.

"Phụ thân, con về rồi." Nữ hài cất tiếng cười nói giòn tan.

Chân trời vô tận vẫn cứ yên lặng.

Nữ hài vân vê tóc mai, lẩm bẩm: "Lần nào cũng ra về..."

Hư không rớt cục cũng vang lên tiếng hồi đáp.

Thanh âm hoành vĩ mạnh mẽ chấn động cả không gian: "Nhan Ngọc, con của ta, con đã tìm thấy Tử Tâm chưa?"

"Phụ thân, Tử Tâm tỷ tỷ trốn rất kỹ, hài nhi mấy lần cơ hồ bắt được nhưng đều bị nàng ta trốn thoát, lần gần đây nhất nghe nói nàng ta xuất hiện ở Bán Nguyệt thành."

"Kỹ thuật đóng cương thiết thuyền cũng là bị nó tiết lộ?"

"Hi hi, phụ thân anh minh."

"Thánh Hỏa Giáo của Bắc đại lục gần đây càng lúc càng bất an, Nam đại lục vẫn hỗn loạn như cũ, theo tin tức của Tu Tur truyền tới thì vừa mới xuất hiện một giáo phái mới. Nhân loại xem ra đã quên mất lịch sử... Thế giới ngu muội này cần phải bị trừng phạt..."

Thanh âm trong hư không không có chút tình cảm nhân loại nào.

Một cái hộp nhỏ màu đen dần dần hiện ra trên bình đài.

"Đi đi, mở chiếc hộp Phan Đa Lạp này ra, cảnh tỉnh thế nhân!"

Nhan Ngọc nhẹ nhàng sờ vào chiếc hộp, vẻ ngoài xinh đẹp và một con mắt lớn được điêu khắc chính giữa khiến cho nàng vốn là Vân Trung Quân cũng bị thu hút cực độ.

"Đi đi, hài tử..."

Thanh âm trong hư không dần dần trở nên xa xăm...

Nhan Ngọc cầm lấy chiếc hộp đen, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc và hiếu kỳ.

.....

Xe ngựa yên ổn đi trên đường.

Mật Tuyết Nhi giống như mèo con rúc trong lòng Dương Chính, ánh mắt màu vàng lười biếng ngược nhìn hắn.

Dương Chính vừa xoa đầu nó vừa nói.

"Hôm nay kể tiếp cố sự thần thoại, con của Đề Thản Thần là anh hùng Phổ La

Mễ Tu Tư đánh cắp lửa từ trên trời xuống cho nhân loại sử dụng, khiến cho vị thần chí cao vô thượng này tức giận vô cùng vì lửa đem đến rất nhiều lợi ích cho loài người. Do đó, Trạ Tư quyết định giáng tai nạn xuống nhân gian. Ông ta trước tiên trộn lẫn đất, lửa, nước thành một khối hỗn hợp, rồi lại cấp cho nó một hình dạng đáng yêu giống như nữ thần, lại ra lệnh cho Thần ái tình thêm vào hương vị khiến nam nhân điên cuồng theo đuổi, sai nữ thần trí tuệ và công nghệ dạy nữ nhân dệt may, chế tạo các loại y phục xinh đẹp, khiến cho nữ nhân càng thêm xinh đẹp mê người, lại cho nữ nhân có được thiên phú ngôn ngữ..."

"... Sau khi hoàn thành, chúng thần lại

cấp cho nữ nhân quần áo xinh đẹp, đặt tên là Phan Đa Lạp, tặng cho nhân loại."

"Tôi cao thần sai sứ giả đưa Phan Đa Lạp đến tặng cho đệ đệ của Phổ Lạc Mễ Tu Tư là Ai Tí Mễ Tu Tư làm thê tử. Ai Tí Mễ Tu Tư hoàn toàn khác hẳn với Phổ Lạc Mễ Tu Tư, hẳn vốn là một tên khốn ngu xuẩn. Phổ Lạc Mễ Tu Tư từng khuyên hẳn: "Nếu như tôi cao thần tặng gì cho người thì người tuyệt không thể nhận lấy, vì y vốn không có ý tốt..."

"Nhưng Ai Tí Mễ Tu Tư vốn là người ngu dốt, lại thêm Phan Đa Lạp quá hoàn mỹ nên hẳn đã quên mất lời khuyên của huynh trưởng, vui mừng nhận lấy lễ vật của tôi cao thần."

"Phan Đa Lạp cùng sống với Ai Tí Mễ Tu Tư. Không lâu sau, Phổ Lạc Mễ Tu Tư đưa cho Ai Tí Mễ Tu Tư một cái hộp lớn, dặn kỹ hấn không được mở ra, nhưng Phan Đa Lạp vốn là một nữ nhân rất hiếu kỳ, thị nghĩ:"Một cái hộp bình thường thì cần gì phải giấu diếm như vậy? Đáo để là vì sao?" Thị nhân lúc Ai Tí Mễ Tu Tư ra ngoài, Phan Đa Lạp mở cái hộp ra, kết quả là trong đó tịnh không có những thứ thị mong chờ mà là vô số mầm họa hại. Trước khi Phan Đa Lạp mở cái hộp ra thì nhân loại sinh sống rất yên ổn vì tất cả mầm họa hại đều bị nhốt trong cái hộp đó. Lần này do Phan Đa Lạp hiếu kỳ và vô tri nên họa hại mới được thả ra, bắt đầu từ đó tai họa ngày

ngày đêm đêm khiến cho nhân loại chịu khổ khắp nơi. Nhưng cho dù nhân loại bị hành hạ khổ sở thì vẫn còn một tia hy vọng đáng quý, có thể khích lệ bản thân mình. Đứng trước tử vong, hy vọng vĩnh viễn tồn tại, đời người luôn đầy ắp những hy vọng tươi sáng..."

Mật Tuyết Nhi ánh mắt mệt mỏi, nhỏ giọng hỏi: "Thực sự có ma hạp sao?"

"Không ai biết cả... Được rồi, cố sự hôm nay cũng kể xong, con ngủ đi."

Dương Chính nhẹ nhàng vỗ lưng Mật Tuyết Nhi.

Xe ngựa vẫn tiếp tục hành trình...

.....

Bắc đại lục.

Chủ phong Bắc Cách Mễ Á, giữa dãy núi có một thiên trì khổng lồ.

Nơi này là chỗ khởi nguyên của dòng sông Mộng Lan Giang, từ miệng thiên trì chảy xuống là thác nước Lạc Soa Đạt cỡ chừng trăm mét, thác nước ào ạt chảy xuống bên dưới, chuyển qua 18 khúc quanh mới tới chân núi, dòng sông uốn khúc chảy xuôi giống như một con cự long chuyển mình trên mặt đất.

Vùng đất gần thiên trì có độ cao tuyệt đối

5000 mét, quanh năm đầy tuyết.

Vách núi lởm chởm đá, phía dưới là khu rừng nguyên thủy, cùng với thác nước, suối chảy, đá thạch, cây cối tạo thành tứ tuyệt.

Tứ tuyệt này không hề có chút dấu tích con người.

Trong thiên trì có một loại ngân liên ngư đặc biệt, thân hình trong suốt, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng, lúc chúng bơi lội trong đáy nước phảng phất như mang theo những dải ánh sáng huyền lệ vô cùng.

Trên tuyết địa này, một thân ảnh màu

trắng đang truy đuổi bầy cá.

Không ngờ lại là một nữ nhân, nàng ta ở trong nước linh hoạt vô cùng, y hệt như một mỹ nhân ngư, không bị ảnh hưởng gì bởi thời tiết giá lạnh của thiên trì.

Sau khi đùa giỡn một hồi, nữ nhân mới thò đầu lên khỏi mặt nước, từng giọt nước trong vắt chảy xuống từ đầu tóc của nàng, nhẹ nhàng lăn trên làn da trắng như tuyết.

Nàng ta không ngờ lại là Vân Trung Quân Nhan Ngọc.

Nàng ta chậm rãi cất người lên mặt hồ, dẫm lên ngọn sóng, làn da trắng nõn

không chút tì vết, bộ ngực cao vút dưới ánh dương quang như được nhuộm vàng chói mắt.

Thiếu nữ khỏa thân đi về phía bờ.

Chiếc hộp màu đen vẫn còn để trên mặt đất, con mắt màu đen giữa nắp hộp lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Rốt cục là thứ gì?

Nhan Ngọc đưa tay vẫy nhẹ, chiếc hộp bay lên không, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Nàng nhú mày suy nghĩ, do dự không biết nên mở hộp ra hay không.

Đột nhiên, một đám mây lửa màu đen từ thác nước bay tới.

Chớp mắt, hắc hỏa đã bắn tới mặt hồ, ngọn lửa tắt ngấm lộ ra một nữ tử thiên kiều bách mị.

Nhan Ngọc tuy xinh đẹp nhưng cũng không thể so với nữ nhân này. Sắc đẹp của nàng ta cơ hồ nhân gian không thể có được, gương mặt thánh khiết như mộng ảo chừng như không hề chân thực, đôi mắt màu đen sâu thăm thẳm, tựa hồ có thể nhìn xuyên qua cả giấc mơ.

Chú:

Phan Đa Lạp: Đây chính là chiếc hộp Pandora trong truyền thuyết. Sự tích của

nó cũng giống với cổ sự Dương Chính kể
cho Mật Tuyết Nhi nghe ở trên. Chi tiết
mời xem (Người dịch)

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 16 - Chương 15: Tà ác

N

han Ngọc không hề để ý đến mình đang
lỏa thể, cười vui vẻ nói: "Đã lâu không
gặp..."

Thánh điện Hắc nguyệt sứ mấy năm
không xuất hiện và Vân Trung Quân mới
vốn là cừu địch trong vận mệnh không
ngờ lại gặp nhau ở đây, hơn nữa thần thái
của cả hai cũng không giống như chuẩn
bị xuất thủ.

Tích Nguyệt nở nụ cười kiều my, cơ hồ
khiến cho vạn vật đều đắm đuối.

"Tiểu Nhan nhi, tử tử ta làm phiền người sẽ tắm gội ở đây rồi."

Nhan Ngọc cười cười ngồi lên một tảng đá.

"Gần đây buồn chán quá, Tích Nguyệt tử tử có gì chơi đùa không?"

"Đây là cái gì?" Tích Nguyệt chú ý đến cái hộp đen đang lơ lửng trên không, vừa nhìn thấy nó tâm thần nàng liền bị hấp dẫn, điều này khiến cho Tích Nguyệt rất ngạc nhiên, bọn họ vốn là tồn tại tiếp cận với thần linh, sớm đã không bị những đồ vật trên thế gian thu hút, nhưng cái hộp này lại khiến nàng cảm thấy hiếu kỳ, đủ

thấy nó không phải là vật phạm.

"Lão gia hỏa cho ta." Nhan Ngọc đắc ý nói.

Tích Nguyệt cả cười: "Đúng là quái dị, Vân Trung Quân truyền thừa không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng chưa hề có ai dám gọi "phụ thần" sáng tạo ra họ như vậy cả, con nhóc nhà ngươi rốt cục là bị gì mà dám xưng hô như thế? Ta thật sự muốn xem dáng vẻ của lão bất tử ở Vân Trung Thành khi nghe ngươi gọi lão như thế ra sao."

Nhan Ngọc bĩu môi, tỏ vẻ lười nhác không thèm trả lời.

Từ hai năm trước bọn họ gặp nhau, một Vân Trung Quân tính cách đại biến, một yêu nữ khó lòng nắm bắt sau khi xác định không làm gì được nhau thì đã có quan hệ kỳ quặc như thế.

Họ không giống bằng hữu, cũng không giống địch nhân.

Cũng giống như người ở trên đỉnh núi cao tịch mịch gặp được người khác, cho dù là xa lạ nhưng vì quá tịch mịch nên vẫn có giao tình.

Tích Nguyệt tới gần chiếc hộp, vừa nhìn thấy con mắt trên hộp đầu óc chợt chấn động.

Đến lúc nàng phản ứng trở lại thì phát hiện tay của mình cơ hồ đang muốn mở chiếc hộp ra. Tích Nguyệt kinh hãi, nhảy lui lại một bước, không dám nhìn vào con mắt trên đó nữa.

Nàng ta thần sắc ngưng trọng: "Chiếc hộp này thật cổ quái, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn mở ra."

Nhan Ngọc cười ha hả: "Vậy thì cứ mở ra đi."

Nàng nói vậy càng khiến cho Tích Nguyệt hoài nghi hỏi: "Lão gia hỏa không nói cho người biết trong đó có gì sao?"

Nhan Ngọc cười hi hi: "Có, nhưng ta

không nói cho người biết."

"Thôi được, tỷ tỷ cũng không muốn biết..." Tích Nguyệt phất tay áo, tránh xa chiếc hộp.

Cho dù nàng nói vậy nhưng cảm giác hiếu kỳ càng lúc càng tăng lên, bất quá nàng vốn là Thánh điện Hắc nguyệt sứ, lập tức cảm giác được có điểm không hay, liền quyết định không chạm tới chiếc hộp đó. Nàng vốn đã sống hơn vạn năm, sớm đã qua cái tuổi xung động rồi.

Nhan Ngọc nhìn thấy nàng không lý tới, đưa tay hút chiếc hộp tới, cảm giác lạnh lẽo từ chiếc hộp truyền tới xúc giác của nàng.

Ánh mắt Nhan Ngọc càng lúc càng sâu
thẳm...

Đột nhiên nàng vung mạnh tay phải, ném
chiếc hộp đi. Chiếc hộp đen vẽ thành
một đường cong, rơi xuống thác nước,
tức thì bị cuốn phăng đi.

"A, người..."

Tích Nguyệt cơ hồ muốn vung tay đoạt
lấy chiếc hộp, bất quá cuối cùng nàng
vẫn khắc chế được xung động kỳ dị đó.

Nhìn dáng vẻ không chút biểu tình của
Nhan Ngọc, Tích Nguyệt thực sự không
rõ nàng ta có biết thứ gì có trong hộp hay

không.

.....

Môn Đức cúi người đi trên đường, đôi mắt nhỏ dài cẩn thận quan sát xung quanh.

Lúc y đi vào thành trấn, những người gặp y đều hành lễ, vì Môn Đức chính là thân phủ của giáo đường duy nhất của 3 trấn gần đây.

Vì địa vị siêu nhiên của Thánh Hỏa Giáo ở Bắc đại lục nên những nhân viên giáo chức đều được mọi người tôn trọng và kính sợ vô cùng, thậm chí ngay cả nhân viên chính phủ gặp họ cũng phải lễ

nhượng ba phần.

Nhưng cũng vì sự tôn kính quá mức mù quáng này nên đã khiến một số nhân viên thần chức phẩm hạnh suy đồi.

Môn Đức là kẻ tham vật, lòng dạ cũng không hề rộng rãi.

Sắc trời dần tối, Môn Đức rút cục đã về tới cổng lớn của giáo đường.

Y vội vàng tiến vào, sau đó đóng chặt cửa.

Tu nữ Toa Lạp nhìn thấy Môn Đức đi vào gọi: "Môn Đức thần phủ, ông cầm gì đó?"

"Không có gì..."

Môn Đức cước bộ có chút rối loạn, đi về phòng mình.

Toa Lạp và Môn Đức là hai nhân viên thần chức của giáo đường sở tại, cho dù Toa Lạp thân hình có chút mập mạp, gương mặt cũng đầy tàn nhang, tuổi tác cũng không còn nhỏ nhưng cô nam quả nữ sinh sống với nhau lâu dài thì bọn họ cũng đã phát sinh quan hệ.

Nếu như bình thường Môn Đức về giờ này, hơn nữa xung quanh còn không có ai thì y nhất định sẽ chọc ghẹo Toa Lạp vài câu.

Môn Đức hôm nay có chút khác thường.

Toa Lạp nhìn thấy rõ ràng y ôm một cái bao lớn trong lòng.

"Lẽ nào tên này lén lút lấy được hồi lộ, muốn nuốt một mình sao?" Toa Lạp giận dữ.

Môn Đức vốn tham vật, một ít tiền thu về không nói với mục ta thì còn được, đằng này cả một bao lớn mà y lại không hề hé răng, Toa Lạp càng nghĩ càng giận.

Toa Lạp gác cây chổi phía sau cổng, chờ một lát rồi lén bước nhẹ theo Môn Đức về phòng y.

Mụ đã hạ quyết tâm, nếu như Môn Đức thật sự có được một bao lớn đựng tiền, hơn nữa còn định ăn một mình thì sẽ cướp lấy, mụ ta không sợ y, Môn Đức thân thể gầy ốm, sức lực không bằng mụ.

Đến bên ngoài phòng thần phủ của Môn Đức, cửa chính và cửa sổ đều bị đóng kín, Toa Lạp tịnh không gấp gáp, bình thường mụ phụ trách quét dọn giáo đường, đối với kiến trúc tòa giáo đường này thì nắm rõ như lòng bàn tay, mụ biết gian phòng của Môn Đức có một cái lỗ khóa sét rỉ.

Toa Lạp tới lỗ khóa đó, cúi người quan sát tình cảnh bên trong.

Trong phòng chỉ đốt một cây nến.

Môn Đức đứng trước cái bàn duy nhất trong phòng, hai má đỏ bừng, đôi mắt như lòi ra, dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

Trên bàn là một cái hộp màu đen mà y vừa mới lấy ra trong cái bao lớn.

Nhìn thấy chiếc hộp đó, Toa Lạp đột nhiên cảm thấy đầu óc chấn động, hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Khi Môn Đức run rẩy đưa tay cầm chiếc hộp lên thì Toa Lạp đã nhin không nổi, xô mạnh cánh cửa gỗ ọp ẹp xông vào. Môn Đức giật mình đến nhảy dựng lên,

quay đầu nhìn lại, đôi mắt y vẫn lên những tia máu, lồng ngực lép kẹp cũng phập phồng, quát lớn: "Ai cho bà vào đây?"

Toa Lạp căn bản không coi lời nói của y ra gì, xông thẳng tới giật lấy chiếc hộp.

Lúc này mục ta giống như một con mèo cái phát điên xông tới, Môn Đức vội vàng giữ cứng chiếc hộp lại.

Bốn bàn tay cơ hồ đồng thời nắm lấy hai góc của chiếc hộp giằng co lẫn nhau. Môn Đức đã cố hết sức, gân xanh nổi lên khắp mặt và tay nhưng sức lực của y vẫn không bằng Toa Lạp, dần dần đã bị sút tay.

"Con mẹ người!"

Môn Đức đá thẳng vào bụng của Toa Lạp, mục ta bất ngờ, bị đá trúng đau điếng gập người lại, Môn Đức nhân cơ hội giật lấy chiếc hộp chạy ra ngoài cửa.

Toa Lạp chụp lấy chiếc ghế ném về phía Môn Đức.

Chiếc ghế đập thẳng vào lưng Môn Đức, y ngã lăn ra đất như chó ăn phân, chiếc hộp cũng bị sút tay văng ra.

Toa Lạp xông ra ngoài, tròn mắt khuếch tán giống như linh hồn đã thất tán.

Lúc暮 ôm lấy chiếc hộp chuẩn bị chạy thì chợt lưng nhói đau.

Toa Lạp ngã lăn ra, trên lưng máu tươi như suối. Môn Đức hai mắt đỏ ngầu điên cuồng cầm chủy thủ đâm vào lưng暮, vừa đâm vừa gầm: "Dám cướp đồ của ta, dám cướp đồ của ta..."

Máu tươi theo lưỡi chủy thủ phun trào, ướt đẫm cả thân hình mặt mũi của Môn Đức.

Môn Đức lúc này giống như đã phát điên, đâm nát lưng của Toa Lạp rồi mới thôi, y lại gỡ tay Toa Lạp lấy lại chiếc hộp. Không ngờ Toa Lạp dù chết, hai mắt trợn tròn nhưng vẫn siết chặt lấy chiếc

hộp, Môn Đức gỡ ra mấy lần đều không được, bèn dùng chủy thủ chặt luôn hai tay của Toa Lạp.

Lúc y lấy lại được chiếc hộp thì cất tiếng cười như điên dại.

Con mắt trên chiếc hộp dính đầy máu tươi, lấp lánh ánh sáng yêu dị.

Môn Đức run rẩy mở chốt khóa hộp.

Coong một tiếng vang lên.

Chiếc hộp mở bung ra, tim của Môn Đức chợt đập mạnh, một cơn gió chợt thổi tung mái tóc của y.

Lúc y nhìn kỹ lại thì chiếc hộp đã trống không, y đưa tay sờ soạng bên trong nhưng vẫn không có gì...

Hơn nữa, lúc này hai mắt y dần dần thanh tỉnh, tâm tình kích động vừa rồi cũng tiêu tan.

Y nhìn Toa Lạp gục ngã trong vũng máu, kinh hoàng la lên...

.....

Bên ngoài giáo đường, người vây quanh dày đặc, quan trị an dẫn quân đội tiến vào trong, bắt Môn Đức theo tội mưu sát.

Môn Đức hai mắt đờ đẫn, cơ hồ sụp đổ

bị trời giải ra khỏi giáo đường.

Đụng tới án kiện của thần phủ, quan viên địa phương đều không thể tự quyết định, chỉ có thể chờ quan viên cao tầng của Thánh Hỏa Giáo tới giải quyết.

Trên ngọn cây lớn cách giáo đường không xa, hai thân ảnh sáng như ánh trăng thủy chung vẫn quan sát từ đầu đến cuối.

Một người trong đó nói: "Không phải người nói người biết thứ có trong hộp sao? Vì sao vẫn tới đây xem?"

Thân ảnh kia cười nói: "Tỷ tỷ không phải là chẳng quan tâm sao? Vì đâu mà tới đây quan sát?"

Thanh âm ban đầu nói: "Người có nhìn thấy thứ gì trong hộp không?"

Thanh âm nhỏ hơn đột nhiên trầm xuống: "Tà ác..."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 16: Bệnh dịch

N

gày hôm sau, Môn Đức đột nhiên chết đi.

Không ai biết nguyên nhân cái chết của y, tin tức đã bị quan phương phong tỏa, nhưng nghe nói rằng y đã chết rất thê thảm...

Một tuần lễ sau, những binh sĩ canh giữ Môn Đức đột nhiên phát bệnh.

Không có ai tìm ra chứng bệnh này, bọn họ bắt đầu ho, ói mửa, trên người nổi lên những nốt đỏ...

Ba tháng sau.

Trên cây đại thụ bên ngoài giáo đường, hai nữ nhân đứng trên ngọn nhìn về thành trấn hoang lương.

Không có một người nào trên đường, gió thổi qua con đường trống trải, khiến cho bảng hiệu của tử quán rơi âm xuống đất.

Âm thanh này khiến cho một con chó nhỏ kinh sợ chạy ra từ một góc, trên miệng nó còn lủng lẳng xác một đứa trẻ đang rửa nát...

.....

Hoàng hôn phủ xuống giống như từng ngọn nến giữa trời chiều.

Ôn Toa mặc áo tu nữ, đưa tay cầm lấy viên quang hệ tinh hạch đeo trên người như muốn tìm chút ấm áp.

Gian phòng nhỏ hẹp, cửa sổ cửa chính đều đóng kín nhưng vẫn không ngăn cản được hắc ám xâm chiếm.

Ôn Toa tu nữ cầm lấy bút lông ngỗng, mở một cuộn giấy da dê cũ nát ra bắt đầu viết lên đó.

"Tà ác chợt đến một cách bất ngờ như vậy khiến cho người ta không kịp đề phòng.

Ta không biết tà ác xuất phát từ đâu, nhưng từ lúc bắt đầu thì đã lan khắp đại lục với tốc độ vô cùng đáng sợ, nhân loại trải qua một trường hạn kiếp vô cùng thảm khốc, không còn tiếng ca hát vui cười, tất cả mọi người đều khóc than, nỗi bi thương lan tràn khắp đại địa.

Bất kể ngôn từ bi thương đến đâu cũng không tả hết được những gì diễn ra nhưng ta thật sự tuyệt vọng với cảnh tượng đang bày ra trước mắt.

Thánh quang cũng không thể ngăn trở tà ác xâm nhập. Lẽ nào thần cũng bỏ mặc con dân của ngài sao?

Ta âm thầm cầu đảo, chân thành hết mức cầu xin thần linh khu trục tà ác, trả lại thế giới an bình tường hòa cho nhân loại nhưng vẫn không có bất cứ hồi âm nào.

Sau đó ta đành chép lại những gì ta mắt thấy tai nghe.

Vì ta cũng không biết mình có thể chống lại sự xâm nhập của tà ác hay không, có thể hôm nay, có thể ngày mai nó sẽ nuốt chửng lấy ta.

Ta chỉ có thể chép lại tất cả.

Ta không tin nhân loại sẽ đánh mất hy vọng như thế.

Ta hy vọng những gì ta ghi chép lại, người đời sau có thể nhìn thấy và biết được khổ nạn mà thế giới này đã trải qua.

Vào năm 97281 theo lịch Thượng đế giáng sinh, nhân loại bọn ta đang thoi thóp, đại lục mỹ lệ đang trải qua tai nạn tầy lể, tà ác đáng sợ khiến con người chỉ còn biết tới hắc ám và tử vong, thời kỳ này ta tạm gọi là Hắc tử chi tai. Bệnh dịch lan tràn khắp nơi, không biết có phải là thần linh đã bỏ rơi con dân của ngài không, hay là vì nhân loại đã phạm quá nhiều tội lỗi, bệnh dịch xuất phát từ đâu đến nay vẫn chưa ai biết được, tin tức đáng tin cậy nhất là bệnh dịch xuất phát từ một vị thần phủ ở giáo đường một

tiểu trấn vùng Nam bộ nước An Lạp, y đã xúc phạm thần linh cho nên tà ác bắt nguồn từ trên thân thể y. Ta vốn không muốn tin những lời như thế nhưng cũng không thể phản bác, tội nghiệt có thể tồn tại trên bất kỳ người nào, chẳng phải là giáo đồ thì có thể tránh né, ngay cả bản thân ta cũng vậy.

Từ lúc bệnh dịch xuất hiện cho đến khi bạo phát, chỉ mấy tháng thời gian mà người ở tiểu trấn đó đều chết sạch, hơn nữa trường hạo kiếp này không ngừng lan ra khắp nơi, hiện tại hơn nửa đại lục đều phát hiện bệnh chứng này, khu vực truyền nhiễm không ngừng gia tăng. Mọi người đều thúc thủ vô sách, không có chút biện pháp phòng tránh. Những nơi ô uế đều có

người đến dọn dẹp, cũng cấm bệnh nhân tiến vào thành, cố gắng bảo hộ cho người còn chưa nhiễm bệnh. Ngoài ra, những giáo dân chân thành cũng tới giáo đường cầu đảo, nhưng mà họ cũng giống ta, rất cực bệnh dịch vẫn tiếp tục lan tràn, số người bị nhiễm bệnh càng lúc càng nhiều.

Vì chức nghiệp của ta, ta đã từng cứu trợ một số bệnh nhân, triệu chứng của bệnh như sau. Nam nữ nhiễm bệnh, đầu tiên nổi một mụn nhỏ ở nách hoặc hõm ngực, sau đó cái mụn này càng lúc càng lớn, cỡ chừng một trái táo nhỏ hoặc một quả trứng gà, người ta gọi là "dịch lự", chẳng bao lâu sau dịch lự này giống như dấu hiệu tử thần bắt đầu lan khắp các bộ

phận trên thân thể, sau đó bệnh lại biến chứng, tay, chân, thân thể của bệnh nhân và các bộ phận khác đều xuất hiện đốm đen hoặc tím, có khi thì chỉ lác đác vài đốm lớn, có khi thì vừa nhỏ vừa dày đặc, bất quá chúng đều y hệt như độc lưu ban đầu, đều là dấu hiệu tử vong.

Đến này vẫn chưa có ai có biện pháp trị được bệnh này, cho dù có mời thầy bốc thuốc thì vẫn không chữa khỏi, ta dùng Thánh quang thì có thể giúp cho da thịt lở loét của bệnh nhân lành lặn lại nhưng chẳng bao lâu sau thì họ cũng chết. Khi giải phẫu tử thi thì mới thấy nguyên nhân là do nội tạng của họ đều bị rữa nát, tất cả y sinh cao minh cũng đều không tìm thấy nguyên nhân chân chính của bệnh

này, trái lại rất nhiều y sinh và mục sư vì cứu trợ bệnh nhân mà bị lây nhiễm, đau đớn chết đi.

Bệnh dịch quá mức đáng sợ, không chỉ vì người nhiễm phải chắc chắn sẽ chết mười phần mà hiệu suất truyền nhiễm của nó cũng nhanh đến kinh người. Người mạnh khỏe chỉ cần tiếp xúc với nạn nhân một lần thì cũng có thể bị lây nhiễm, giống như củi khô để gần lửa, lúc nào cũng rất dễ bùng phát. Nói chuyện với bệnh nhân, mặc y phục của họ, sờ vào những gì họ đã sử dụng, nếu như sơ ý thì sẽ bị nhiễm bệnh.

Ngoài ra, còn có rất nhiều sự kiện đáng sợ được lưu truyền, bệnh dịch này không

chỉ truyền nhiễm giữa người và người mà ngay cả loài vật tiếp xúc với bệnh nhân, hoặc ăn nhấm vật chết có mang bệnh thì cũng bị nhiễm bệnh, không lâu sau cũng phải chết. Có lần ta tận mắt chứng kiến mấy con chó cắn rách y phục của bệnh nhân sau đó không lâu thì cũng lăn lộn giống như trúng phải độc dược, rồi gục chết nhanh chóng.

Bệnh dịch hoành hoành, hơn nữa còn đem tới vô số di chứng đáng sợ đến con người.

Bệnh chứng đáng sợ khiến cho nhân loại mất hết lòng tin.

Rất nhiều người sụp đổ, bọn họ vì mỗi

ngày phải đối diện với vô số thống khổ tử vong, kể cả thân nhân và bằng hữu của mình, trong lòng sinh ra nhiều ý nghĩ cổ quái đáng sợ.

Sau đó, bọn họ sợ bệnh dịch đến mức điên cuồng, mất hết cảm tình, lạnh lùng vứt bỏ những thân nhân và bằng hữu nhiễm bệnh của mình, phàm thứ gì người bệnh đã dùng qua họ đều không tiếp xúc tới, họ làm tất cả để giữ cho mình được an toàn.

Đứng trước họa kiếp đáng sợ, không sợ dây đạo đức nào có thể trói buộc, con người bắt đầu biến thành giống như dã thú, chỉ hành sự theo dục vọng của mình.

Rất nhiều người tận tình hoan lạc, tung âm cuồng ca, thỏa mãn tất thảy dục vọng của mình, cái gì đáng cười đáng khinh họ đều bất kể, chỉ ngày đêm say sưa, từ tửu điểm này tới tửu điểm khác, thậm chí hứng chí nhất thời còn xông thẳng vào nhà người khác, thích làm gì thì làm. Nhưng cũng không có ai ngăn trở họ, vì mọi người đều tự lo không xong, đâu ai quan tâm đến tài sản còn mất, vì vậy đa số nhà cửa đều trở thành tài sản công cộng, bất kỳ ai đi ngang đều có thể tự tiện tiến vào chiếm dụng, chỉ là họ có hoành hoành ngang ngược tới đâu thì đối với bệnh nhân cũng đều sợ hãi không dám lại gần.

Rất nhiều người vì bảo vệ an toàn của

mình, đã có kiến giải tàn nhẫn. Họ cho rằng đối kháng bệnh dịch chỉ có một biện pháp duy nhất là tránh né nó, càng lúc càng nhiều người chỉ quan tâm đến chính bản thân mình, còn bất kỳ thứ gì khác cũng không để tâm, họ quay lưng với quê hương, vứt bỏ cha mẹ, thân nhân và tài sản, trốn đến một chỗ khác tạm thời còn an toàn, đến lúc bệnh dịch lan đến thì họ lại tiếp tục trốn đi nơi khác, bất quá có một số người đã nhiễm bệnh mà chưa biết, vì thế đã mang mầm bệnh lây lan đến những địa phương khác.

Ta nghĩ đó mới chính là nguyên nhân khiến mầm bệnh lan tràn nhanh chóng đến thế.

Đầu óc của họ đã mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ biết hành sự theo bản năng.

Bọn họ không biết làm vậy tuyệt không có tác dụng nào, bệnh chứng tịnh không vì biến mất vì họ chạy trốn, bệnh dịch còn đó thì sớm muộn gì nó sẽ lan khắp đại lục, tới lúc đó thì họ biết trốn vào đâu?

Bọn họ trong lúc mạnh khỏe đã vứt bỏ hết tình yêu, tình bạn, tình thân nhưng không nghĩ tới lúc bản thân họ bị nhiễm bệnh thì sẽ bị người ta ruồng bỏ, không ai quan tâm, cô độc thống khổ mà chết.

Đối với ta mà nói, điểm này mới khiến cho ta ghét bỏ loại bệnh dịch này.

Không còn tình yêu thì thế giới này có nên tồn tại hay không?

Mọi người đều cẩn thận xa lánh nhau, người tránh né ta, ta né tránh người, chòm xóm láng giềng không ai để ý tới ai, bằng hữu thân thích cơ hồ đoạn tuyệt không hề qua lại, cho dù nói chuyện cũng phải đứng cách xa. Ca ca bỏ rơi đệ đệ, thúc bá bỏ rơi con cháu, tỷ muội bỏ rơi huynh đệ, thê tử bỏ rơi trượng phu cũng đều là việc thường thấy. Thương tâm nhất là cả cha mẹ cũng không đoái hoài gì tới con mình, giống như đó không phải là con mình sinh hạ.

Theo phong tục thì người chết rồi, nữ

quyên, lảng giềng đều tụ tập tại nhà có tang để mà phúng điếu, nam tử của nhà có tang và lảng giềng cùng tụ tập ở cổng, sau đó chờ Thân phủ tới xem xét bài trí tình hình, quan tài sẽ do bằng hữu của người chết mang đi, mọi người đều thấp nển cầm tay, còn có ca xướng, nhiệt náo phi thường cho đến khi người chết được mang tới giáo đường đã chỉ định sẵn khi còn sống. Nhưng vì bệnh dịch càng ngày càng dữ dội nên khi bệnh nhân chết đi thì không những không có ai điếu tang mà chỉ rúc ở nhà hưởng lạc, khó có mấy người đến nhỏ lệ khóc than cho người chết, hơn nữa bọn họ còn ở nhà tranh thủ chơi bời.

Thành trấn thi thể la liệt khắp nơi, những

người còn sống gần đó đều thuê người dọn dẹp thi thể, nếu như tìm không được người thuê thì họ tự mình ra tay, họ làm vậy không phải vì lòng trắc ẩn mà do thi thể rữa nát uy hiếp sự sống của họ, mỗi ngày khi trời sáng thì trước cửa từng nhà đều chất đầy thi thể, những thi thể này đều được để lên giá ném ra ngoài, nếu như không có thi giá thì dùng ván gỗ để đẩy đi.

Một chiếc thi giá thường thường mang được hai hoặc ba cỗ thi thể, hai vợ chồng, hai cha con hoặc hai ba huynh đệ cùng nằm trên một cái thi giá trở nên phổ biến, có lúc vừa đào huyệt mai táng mấy người thì lại có thêm mấy cỗ thi thể đem tới, kết quả là phải tiếp tục đào huyệt.

Mỗi ngày, thậm chí mỗi tiểu thì đều có 1 lượng lớn xác chết được đưa tới giáo đường, nghĩa trang của giáo đường đã không còn chỗ, chỉ đành đào hố sâu gần đó để mai táng một lần mấy trăm người. Thi thể giống như hàng hóa trên thuyền, nằm xếp lớp lên nhau trong mộ, rồi đắp lên một lớp đất mỏng, sau đó vun thành một cái gò nhỏ là xong.

Thành thị còn như vậy, mấy thị trấn và hương thôn bên ngoài cũng không tránh được trường hạn kiếp này, bất quá ở những nơi hẻo lánh thì còn thê thảm hơn. Nông dân đáng thương ở quê nhà hoang vắng, giữa nơi đồng không mông quạnh, một khi trúng bệnh thì không có y sinh,

cũng không có ai chăm sóc, lúc nào cũng có thể chết dọc đường, chết ở ruộng hay chết ngay cửa nhà... Con người chết đi cũng chẳng khác gì súc sinh..."

"Ôn Toa tu nữ, Ôn Toa tu nữ!"

Tiếng gõ cửa gấp rút cắt đứt những trang viết của Ôn Toa.

Nàng ta đứng dậy mở cửa, bên ngoài là một nữ tử xinh đẹp, không ngờ lại là Khải Sát Lâm, Khải Sát Lâm nói như khóc: "Ôn Toa tu nữ, Hi Khắc Mạn mục sư đột nhiên hôn mê..."

Nghe Khải Sát Lâm nói, Ôn Toa trước mắt tối sầm, cơ hồ ngất xỉu.

Nàng siết chặt tràng hạt trong tay, đi ra cửa nói: "Đưa ta đi xem..."

.....

Nam đại lục, mùa hạ.

Dương Chính mang Mật Tuyết Nhi đi tới Vệ Nhung quốc.

Lúc này Đào nguyên đã trở thành thương hành lớn nhất Vệ Nhung quốc, cho dù ở các nơi trên thế giới thì Đào nguyên cũng được tính là số 1 số 2.

Đào nguyên thương đội từ Lam Mộng hải mang đến các loại tài nguyên, sau đó từ

tổng bộ ở Hạo Nhiên Liên Minh vận chuyển đến Vệ Nhung quốc.

Vì có quan hệ với Thụy Thu, Dương Chính lưu lại trong Vệ Nhung quốc trường kỳ.

Do đó trọng tâm của Đào nguyên sớm đã nhập vào trong Vệ Nhung, tổng bộ ở Hạo Nhiên Liên Minh chỉ là một cái xác không, dùng để thu hút sức chú ý của người khác.

Số lượng vật tư lớn giúp cho Vệ Nhung quốc thay đổi cực lớn, mức độ sinh hoạt của người dân cũng được nâng cao, dân tâm tất nhiên càng thêm quy phục, Ma thần giáo thế lực càng lúc càng bám rễ

sâu trong Vệ Nhung quốc, Dương Chính càng lúc càng được nhiều người yêu mến.

Đó cũng là vì có Đào nguyên.

Lúc Đào nguyên và thương nhân thế giới làm ăn cũng thuận tiện đưa hình ảnh tốt đẹp của Vệ Nhung tuyên dương ra ngoài.

Dương Chính cũng không phải nói chơi, Vệ Nhung quốc phát triển thực sự rất nhanh, giúp cho vô số thương nhân có được chén cơm.

Dương Chính xưa nay tin rằng chiến tranh chỉ là cánh tay nối dài của dài chính trị, không có chính trị thì không thể

có chiến tranh, hơn nữa chính trị là gì? Chẳng phải là vì dân sinh, vì kinh tế sao?

Đào nguyên đem nhiều thương phẩm giá rẻ bán ra, từ dân sinh kinh tế ăn mòn những quốc gia khác, kết nối lợi ích của những nước đó với Đào nguyên thành một khối. Một khi lượng đã đủ thì chất cũng sẽ biến, đến lúc đó những nước này tuyệt không thể rời khỏi Đào nguyên, Dương Chính không cần chiến tranh cũng có thể chinh phục được trên phương diện kinh tế.

Đây mới là nghệ thuật chiến tranh hiện đại.

Đánh đánh giết giết trong mắt Dương

Chính không đáng một đồng.

Ai có tiền nhiều thì người đó là lão đại.

Dùng thủ đoạn kinh tế vận dụng trong thế giới chưa phát triển này, Dương Chính hy vọng có thể không đánh mà phục được người, tập hợp tất cả lực lượng nhân loại.

Đoạn thời gian này là những ngày tháng ngọt ngào nhất của Dương Chính từ khi đến thế giới này.

Cảm tình của hắn với Thụy Thu cuối cùng đã công khai với nhau, hắn có được hương vị ngọt ngào của ái tình mà đã từ lâu chưa được nếm trải.

Cho dù ngày thường hai người bận rộn vô cùng nhưng chỉ cần có thời gian thì đều tìm cách để gặp nhau.

Tịnh không nhất định phải "yêu" mà chỉ cần nhìn thấy đối phương, cùng nói chuyện cũng khiến hai người cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Dương Chính và Thụy Thu đều không dám tin mình lại mạnh động như thời thanh xuân đã qua như vậy, họ giống như thiếu niên nam nữ yêu nhau kích động vô cùng, chỉ vì một ánh mắt của người kia, một động tác nhỏ của đối phương họ cũng trân quý vô cùng, những giây phút ở cùng nhau đều khắc sâu trong óc, trong

tim cũng ngập tràn hình bóng người kia.

Tình cảm đè nén quá lâu lúc phát xuất ra nồng cháy vô cùng, cũng giống như rượu chung cất quá lâu, ủ càng lâu thì càng nồng đượm.

Mật Tuyết Nhi cũng đã đến ở trong vương cung Vệ Nhung.

Thụy Thu yêu thích nó vô cùng, xưa nay nàng vẫn muốn có một đứa con gái, hôm nay đã thành sự thật.

Vì Tư Đế An đã bước chân lên con đường vương giả, dần dần đã rời xa nàng, Mật Tuyết Nhi xuất hiện chính là lấp đầy chỗ trống trong lòng, mẫu tính

vốn có lộ hết ra ngoài không chút giấu diếm.

Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết cũng rất thường đến Vệ Nhung quốc.

Đây là nơi đã lưu giữ hồi ức đau thương của hai nàng năm xưa.

Nhưng hiện nay tất cả đều đã biến mất, không còn chút bi thương nào.

Dương Chính cũng không biết họ có nhìn ra cảm tình của hắn đối với Thụy Thu hay không, bất quá ái tình thực sự là mù quáng.

Hắn cũng không biết phải lựa chọn thế

nào, hơn nữa dưới tình huống này cũng không cần lựa chọn. Đây không phải địa cầu, hán cũng không cần tuân thủ nguyên tắc một vợ một chồng.

Hà tất phải khiến người yêu mình phải thương tâm?

Cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên thôi.

Trong đời người dài đằng dặc, ái tình chỉ là một đoạn ngắn ngủi, yêu mà quá khổ sở thì chẳng thà đừng yêu còn hơn.

Chi bằng tận tình hưởng thụ những khoái hoạt trong cuộc đời này.

Dương Chính đã nhìn ra, vì vậy hán rất

là tiêu sái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 17: Anh hùng

D

ương Chính lúc nghe được tin tức bệnh dịch bạo phát ở Bắc đại lục thì vội vàng bỏ hết tất cả, chuẩn bị đi tới Đào nguyên đảo.

Thụy Thu và hấn rời xa nhau đã thành thói quen, nàng chỉ dặn hấn cẩn trọng rồi thôi, nàng suy cho cùng cũng không phải là nữ nhi thường tình.

Không phải nàng không nhớ hấn, mà là không thể ở gần nhau mãi.

Hai người đều hiểu rõ nhau, tương tư năm tháng dài đằng đẳng cũng là một loại sinh sống, hợp ít tan nhiều cũng là một cách sống mà thôi.

Cho dù lòng không nở, họ cũng cười nói hẹn ngày gặp lại.

Dương Chính lên đường trở về Đào nguyên.

Một tháng sau, Dương Chính đã đến Đào nguyên đảo.

Hiện tại tuyến đường hàng hải thông thương Nam Bắc đại lục bằng Kỳ tích hiệu thì thời gian này là nhanh nhất.

Tác Bồi Áo Phu dẫn quan viên ở Đào nguyên ra bến cảng nghênh tiếp.

Vì sự vụ ở Nam đại lục nên Dương Chính đã lâu chưa trở về đây, nhưng hẳn thông qua tin tức từ Ảnh tử bộ đội cũng biết được tình hình phát triển của Đào nguyên, bất quá loại phát triển này nếu không tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi.

Lúc này Đào nguyên đã được cải tạo hoàn toàn thành một thành thị trên biển.

Bến cảng mở rộng gấp đôi, xung quanh đều dùng đá xanh để chắn gió chắn sóng, cấu trúc bên ngoài của Đào nguyên là một con đê dài, bên trong đê đã khai

khăn thành từng mảnh ruộng, giờ đây đã trở lúa xanh mướt, trái dài ngút ngàn. Bốn con đường rộng đủ để xe tứ mã từ bốn phía tiến vào trong Đào nguyên đảo, cứ cách 300 mét lại có một bảo lũy nhỏ, hộ vệ sâm nghiêm.

Trên bình nguyên mỹ lệ năm xưa, rất nhiều nhà cửa được xây dựng, nhiều tòa kiến trúc hoành vĩ cũng đã được dựng nên.

Tảng cự thạch năm xưa Dương Chính dùng kiếm khắc lên hai chữ "Đào nguyên" đã được tôn tạo thành một cái gò cao, chỉ cần đi qua đường thì thứ đầu tiên người ta nhìn thấy chính là khối đá này.

Dương Chính gấp gáp nên không kịp thăm thú phong quang của thành thị, chỉ thấy nơi nơi nhiệt náo phồn hoa, không thua gì bất kỳ thành thị nào của Bắc đại lục.

Ở trung ương Đào nguyên thành có một tòa Thần điện hoành vĩ, trên quảng trường chính là một bức tượng Ma Thần Tướng Quân khổng lồ, Ma Thần giáo tịnh không chỉ phát triển ở Vệ Nhung quốc mà cũng không ngừng khuếch trương ở tại nơi này.

Thần dân đón đường hoan nghênh, tịnh không vì Dương Chính đã rời đi rất lâu mà quên nam nhân đã sáng tạo kỳ tích

này.

Dương Chính cùng một số quan viên Đào nguyên tiến vào trong đại sảnh nghị sự ở bên Thần điện.

Đây là nơi cơ cấu lãnh đạo cao nhất của Đào nguyên nghị sự, đại sảnh toàn bộ đều dùng Hán bạch ngọc điêu khắc thành, chỉ cầu thang cũng đã hơn trăm bậc.

Dương Chính hoàn toàn dùng thiết kế Thượng pháp viện của địa cầu xây dựng nơi này, ở giữa đại sảnh trang trọng có một tiêu ký của Đào nguyên, chính là một thanh kiếm rực cháy trên cái đế màu lam sẫm, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy kính sợ.

Mọi người lần lượt đi vào bên trong.

Sau khi ngồi xuống mọi người không còn khách sáo, trái lại vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

Dương Chính nói ngay vào việc: "Nói cho ta biết tình hình dịch bệnh hiện tại."

Một đại pháp sư ở bên Tác Bồi Áo Phu mang một quả Ký ức pháp cầu để trước mặt Dương Chính, ma lực dừng đọng, trên pháp cầu xuất hiện từng tình cảnh vô cùng thâm thúy.

Thôn trang bị diệt tuyệt, thi thể rửa nát chất đông, người người bị truyền nhiễm

gào khóc thông khổ...

Dương Chính đôi mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

Đại pháp sư nói: "Tướng quân, hiện nay Bắc đại lục trừ Tây bộ còn chừng 1/3 địa phương là chưa phát hiện dịch bệnh, ngoài ra chỗ nào cũng có, nhân số tử vong không thể đoán được, hạ quan ước tính ít nhất cũng hơn 100 vạn người..."

"3 tháng... 3 tháng đã chết trên 100 vạn người..." Dương Chính kinh hãi vô cùng.

Hắn trước đây sinh sống ở địa cầu, y học phát triển có thể giúp nhân loại nhanh chóng khống chế dịch bệnh một cách hữu

hiệu, căn bản bệnh dịch chỉ bùng phát trong 1 phạm vi nhỏ, vì vậy hẳn chưa từng trải qua trận ôn dịch nào khủng bố như vậy.

Nhưng lịch sử địa cầu thực sự đã xảy ra rất nhiều ôn dịch quy mô lớn, người Mông Cổ dùng bệnh dịch hạch giết sạch hơn nửa nhân khẩu châu Âu vào thế kỷ 13, thế kỷ 18 Tây Ban Nha lại gieo rắc bệnh đậu mùa ở châu Mỹ khiến cho nhiều chủng tộc bị diệt tuyệt, chỉ là Dương Chính chưa từng trải qua nên cũng không ghi nhớ nhiều.

Dương Chính cố sức nhớ lại các bệnh truyền nhiễm trong ký ức.

Xuất hiện mụn nhỏ, xuất hiện các đốm, toàn thân rữa nát.

Bệnh dịch tả? Đậu mùa? Sốt xuất huyết?

Hắn không phải y sinh chuyên nghiệp, căn bản không thể xác nhận, chỉ có thể tìm cách ngăn chặn bệnh dịch phát triển nhanh chóng, tuyệt không thể để nó lan ra, càng không thể để cho nó lan đến Đào nguyên đảo.

"Tình hình Đào nguyên hiện tại thế nào?"

"Trước mắt chưa hề phát hiện bệnh dịch."

"Không được lơ đãng, phải kiểm tra mỗi

ngày, còn phải không chế lượng người ra vào, tất cả hoạt động thương nghiệp với Bắc đại lục đều phải dừng lại, những người hiện tại đang ở Bắc đại lục đều phải tiến hành kiểm tra thân thể nghiêm ngặt, không cho bất kỳ ai vào biển, lấy Đào nguyên đảo làm trung tâm, mỗi hòn đảo bên ngoài đều phải tiến hành cách ly quan sát trong 1 tuần lễ xem trước khi có người lên và sau khi có người lên không ai phát bệnh thì mới cho tiến nhập Đào nguyên..."

Dương Chính đưa những phương pháp dự phòng hẳn có thể nghĩ ra chỉnh lý tất cả, sau đó ban bố điều lệ, nhanh chóng thông báo cho từng người ở Đào nguyên.

Trước mắt, bệnh dịch lần này còn chưa tìm được biện pháp trị liệu.

Hơn nữa thời gian trôi qua, càng có nhiều loại bệnh sinh ra, Dương Chính không ở lại Đào nguyên bao lâu thì đã đi đến Huyết san hô đảo.

Tình hình trước mắt, hẳn trước tiên không thể để cho bất kỳ ai mang bệnh tiến nhập Đào nguyên, bằng không bao nhiêu tâm huyết cùng bao nhiêu hy vọng về mái nhà tươi đẹp của mọi người ở đây sẽ nhanh chóng tiêu tan.

Đây là một trận chiến gian nan phi thường, Dương Chính không thể thất bại được.

Huyết san hô là hòn đảo cách xa Đào nguyên nhất, người nơi này toàn bộ đều di tản sang những hòn đảo khác của Đào nguyên, Dương Chính tập hợp một số y sinh và mục sư ở Đào nguyên tới nơi này.

Hắn bảo bọn họ để lại di thư trước, đây là khảo nghiệm gian nan với họ, đây cũng là một trận chiến lâu dài, hơn nữa Dương Chính cũng ở cùng họ, mọi người đều ôm quyết tâm không thành công cũng thành nhân.

Dương Chính trước tiên thiết kế các loại trang phục phòng hộ, găng tay, khẩu trang, sau đó dùng cao su chế biến, cho

công nhân Đào nguyên liên tục chế tạo.

Một ngàn bộ trang phục phòng hộ đầu tiên được đưa đến Huyết san hô đảo.

Dương Chính đưa cho những nhân viên y hộ mỗi người một bộ, lại bắt phải tiêu độc hàng ngày.

Lúc này nhân thủ Đào nguyên ở đại lục đã nhận được tin tức, bắt đầu rút lui.

Ở một ngư thôn nhỏ tại Âu Đẳng vương quốc, mỗi ngày đều có người Đào nguyên từ các nơi ở Bắc đại lục đi đến, Dương Chính phái y sinh ở đây tiến hành kiểm tra cách ly, chỉ những người nào trong một tuần lễ không phát bệnh mới được đưa đến Huyết san hô đảo, sau đó

tất cả đều ở trên Huyết san hô đảo 1 tháng.

Sau khi xác nhận những người này không mang mầm bệnh thì mới đưa họ tới những phân đảo của Đào nguyên, hơn nữa trên những đảo này cũng tiến hành kiểm tra cách ly y như lần trước một lần nữa để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Sau 1 tháng, trong những người bị cách ly ở Huyết san hô đảo cuối cùng đã có một người bị bệnh.

Dưới nách y có một mụn cứng.

Dương Chính liền ra lệnh cách ly người này, hấn mỗi ngày đều mặc trang phục

phòng hộ tới quan sát y.

Hắn biết được nguyên nhân người này bị bệnh là do bất cẩn bị chó hoang cắn trên đường.

Lúc đó y ở trong ngư thôn nhỏ cách ly rất lâu cũng không phát bệnh, cứ ngỡ đã qua khỏi kiếp nạn, nào ngờ cuối cùng bệnh lại phát ở Huyết san hô đảo.

Từ lúc bị chó hoang cắn tới nay đã chừng 2 tháng, Dương Chính ngạc nhiên vô cùng, xem ra loại mầm bệnh này cuối cùng đã biến chủng, tiềm phục trong người một thời gian dài.

Hắn liền ra lệnh Đào nguyên cảnh giới

hơn nữa, từ giờ trở đi bất kỳ ai trở về cũng không được tiến nhập phân đảo, tạm thời cứ cư trú ở trên Huyết san hô đảo.

Vì Dương Chính rất có uy vọng, không ai dám dị nghị gì, những người Đào nguyên này hiểu rõ, nếu như chính mình mang mầm bệnh tiến vào Đào nguyên thì sẽ mang lại tai nạn chết người cho thân nhân bằng hữu của mình, tội danh không thể nào tha thứ được, cho nên rất nhiều người dù thông qua kiểm tra vẫn chủ động ở lại, gia nhập vào đội ngũ giúp việc.

Bệnh nhân bị chó hoang cắn chống chọi chưa đến 1 tháng thì đã bắt đầu xuất hiện bệnh chứng, bệnh tình của y nhanh chóng

vô cùng, vô luận Dương Chính hay y sinh nghĩ hết biện pháp thì một tháng sau, bệnh nhân vẫn đau đớn chết trên giường bệnh.

Toàn thân y đầy những khối u cứng, lúc chết còn kêu rên một ngày một đêm.

Tất cả y sinh đều rơi lệ, vì giận mình vô năng, vì khổ nạn đồng bào phải gánh chịu.

Dương Chính bỏ trang phục phòng hộ và khẩu trang vào nước sôi, im lặng đi ra ngoài, đứng trên một khối nham thạch tựa vào bờ biển nhìn ngắm Lam Mộng hải, hấn chợt cảm thấy cổ họng đầy uất khí muốn thổ ra.

Một tuần trước, bệnh nhân không chịu khổ đau đón hành hạ đã không ngừng van xin hấn: "Tướng quân, ta chịu hết nổi rồi... Cho ta được chết thống khoái đi, ta chịu hết nổi rồi... Giết ta đi, giết ta đi!"

Nếu như không dùng dây trói y lại thì y sớm đã tự sát rồi.

Vì để kiểm tra bệnh nhân triệt để, Dương Chính chỉ có thể rơi lệ nắm tay y khuyến khích: "Huynh đệ, cố lên! Cố lên..."

Hấn ép huynh đệ của mình cố gắng chịu đựng, nhưng cuối cùng vẫn không tra được manh mối nào, trái lại còn phải chống mắt xem y đau đón rữa nát mà

chết.

"A a a aa a...."

Dương Chính ngẩng lên trời gầm lớn, hấn hai tay ôm đầu, đau xót cực điểm.

"Dương..." Có người từ phía sau tới ôm lấy hấn, thanh âm rung rung: "Đừng vậy mà, Dương, đừng vậy mà."

Dương Chính bỏ tay ra, nhìn lại nữ nhân đang ôm hấn, khóe miệng cười đầy vẻ mê lương: "Mã Đức Liên Na, không cần lo cho ta, ta chỉ là hơi khó chịu một chút. Ta không ngã gục đâu, bọn ta đã phấn đấu rất lâu, trừ tử vong ra thì ta không nghĩ ra bất kỳ lý do nào để bỏ cuộc."

Hắn vuốt mái tóc ngắn màu vàng của nàng nói: "Về Đào nguyên đi, phụ thân cô rất lo lắng cho cô đó."

"Ta không đi!" Mã Đức Liên Na quyết liệt.

"Cô đúng là dura ngốc!" Dương Chính cũng không khuyên nhủ thêm.

Lúc này bất kỳ người Đào nguyên nào cũng có quyền chọn lựa, bọn họ chọn lựa đối diện với tai nạn càng khiến cho Dương Chính cảm thấy an tâm hơn.

Đứng trước những dịp khiến cho những mặt trái tà ác xấu xa của nhân loại thể

hiện bộc phát này, nếu như Đào nguyên có thể vượt qua được lần nhân tính tảo lữ này thì chắc chắn lợi ích về sau sẽ không nhỏ.

"Quay về, bọn ta cần làm gương, không thể làm dao động nhân tâm được." Dương Chính vỗ đầu nàng, đi xuống khỏi khỏi đá.

Nhờ Dương Chính một mực chấp hành chính sách dự phòng nghiêm mật nên bệnh dịch ở Đào nguyên không hề phát sinh, bất quá số người bị lây nhiễm trên Huyết san hô đảo vẫn tiếp tục xuất hiện, thậm chí còn có cả một y sinh bị nhiễm bệnh.

Sớm đã dự liệu mình sẽ chết, người y sinh đó chủ động yêu cầu để mình làm vật thí nghiệm, mỗi ngày đều miêu tả lại tình huống thân thể bị đau đớn tổn thương của mình cho người khán hộ chép lại.

Y bắt đầu phục dụng các loại dược vật, tự tiến hành các loại thí nghiệm cho chính bản thân mình, lại đem phản ứng của các loại dược vật với cơ thể ghi chép, chỉnh lý lại thành sách cho người khác nghiên cứu.

Mỗi một ngày, bệnh trạng của y càng thêm kịch liệt, y sinh sau này cả người lúc nào cũng run rẩy, lảo lộn, y dùng khăn nhét vào miệng, đấu tranh kịch liệt với ma bệnh, dùng sinh mạng của mình

để mở ra một con đường sống cho người khác.

Đến lúc chết đi, người y sinh này vẫn không tự sát hoặc dùng ma túy để giảm cơn đau.

Ngay lúc y biết mình sắp chết, y gọi Dương Chính đến trước giường, hừnhược nói: "Tướng quân, ta rất hổ thẹn, chỉ có thể làm đến bước này..."

Dương Chính nghe hấn nói, đau lòng nhắm mắt lại.

Dương Chính nhớ rõ tên của y, Tác Nam Cách Nhĩ!

Nhân cách như thể vĩ đại đến cỡ nào, để cho hắn nhìn thấy một mặt khác huy hoàng của nhân tính.

Hắn quỳ lạy ba lạy trước thi thể của y.

Hắn tập hợp tất cả người trên Huyết san hô đảo lại, tự mình viết điều văn cho Tác Nam Cách Nhĩ, tự thân châm lửa đốt thiêu thi thể y.

"Tác Nam Cách Nhĩ kiên cường, vĩ đại, mằm bệnh tuy đoạt mất sinh mệnh của ông nhưng không thể nào đoạt được linh hồn cao quý. Ta kiêu ngạo vì đã từng được làm bạn với Tác Nam Cách Nhĩ, ông là anh hùng của Đào nguyên, mỗi một người Đào nguyên đều nhớ tới ông,

ông đã dùng cái chết của mình để tẩy lẽ
linh hồn chúng ta, nếu như chúng ta ai
cũng đều có phẩm cách cao quý như vậy
thì còn gì không thể chiến thắng? Xin
được hành lễ tỏ lòng kính trọng với ngài,
anh hùng Tác Nam Cách Nhĩ!"

Ngọn lửa thiêu đốt di thể của Tác Nam
Cách Nhĩ...

Dương Chính nhìn thấy gương mặt của
từng người Đào nguyên đều biến hóa
trong ánh lửa.

Từ ánh mắt, biểu tình của họ, Dương
Chính biết cái chết của Tác Nam Cách
Nhĩ không phải là không có giá trị!

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 16 - Chương 18: Kháng thể

S

ố người chết vẫn cứ tăng lên nhưng bệnh dịch không hề khuếch tán.

Người trên Huyết san hô đảo sau khi Tác Nam Cách Nhĩ chết đi thì càng thêm chuyên chú, bọn họ hợp thành thành một nhóm, Dương Chính nhìn ra được gương mặt họ đầy niềm tin và hy vọng, tuyệt không chút gì sợ sệt.

Bọn họ nỗ lực làm việc, không ai than oán, không ai nói nhớ nhà.

Có được bút ký do Tác Nam Cách Nhĩ dùng tính mạng đổi lấy, nghiên cứu cuối cùng đã có chút đột phá.

Dược tề mới được nghiên cứu ra, có thể trì hoãn thời gian phát bệnh và làm giảm đau đớn.

Cho dù nó căn bản vẫn chưa giải quyết được bệnh dịch nhưng mọi người đều được cổ vũ rất lớn, ít nhất cũng có thể giúp cho bệnh nhân bớt thống khổ.

Liên hệ giữa Huyết san hô và ngư thôn nhỏ càng lúc càng siết chặt, dược tề thường được đưa tới tiền tuyến.

Ngày hôm nay lại có một bệnh nhân

được đưa tới, nói chính xác thì đó là một người sắp phát bệnh.

Khi Dương Chính biết đó là một thành viên của Ảnh tử bộ đội, hắn vội vàng mặc đồ phòng hộ đi tới. Ảnh tử bộ đội là chi bộ đội trực thuộc hắn, mỗi một người đều là tinh anh trong tinh anh, Dương Chính cơ hồ nhớ rõ tên của mỗi người.

Lúc hắn nhìn thấy người đó thì kinh ngạc vô cùng.

Hắn bảo những y sinh rời đi, chỉ để lại vài người có thể biết bí mật.

"Cửu Hào, ngươi sao vậy?"

Thiếu niên chính là Cửu Hảo năm xưa được Dương Chính tự thân đề bạt, vô luận tâm tính, tư chất, cho dù ở trong Ảnh tử bộ đội cũng rất xuất chúng. Dương Chính rất hy vọng về y, không ngờ y lại nhiễm bệnh. Dương Chính có chút giận dữ, Ảnh tử bộ đội không giống như những chi bộ đội khác, cho dù bệnh dịch lan tràn nhưng đã lâu vẫn không hề có ai trong đó nhiễm bệnh. Dương Chính đã đưa cho mỗi người đồ phòng hộ, dặn dò bọn họ cẩn thận, tỷ lệ nhiễm bệnh rất nhỏ.

Cửu Hào cúi đầu: "Xin lỗi, tướng quân, ta vốn tiềm phục ở gần tỉnh Hồng Nguyệt, một tháng trước ta thấy một nữ hài bị giặc cướp đuổi giết, ta bèn xuất thủ cứu

nó, cũng không ngờ là nữ hài đó trong cơ thể có mầm bệnh tiềm phục, sau khi được cứu nó mới nói cho ta biết là toàn gia nó đều đã bị nhiễm bệnh chết. Quả nhiên không lâu sau nó cũng bắt đầu phát bệnh, ta tự biết không hay nên quay về thỉnh tội với tướng quân, ta không muốn chết một cách vô ích, ta muốn trở về giúp đỡ cho việc nghiên cứu."

Cửu Hào nói ra tình huống xong, Dương Chính không nói gì cả.

Hắn sao có thể trách mắng người chiến sĩ trung tâm căn cứ này cho được?

Hắn thở dài:"Cửu Hào, ta xưa nay vẫn muốn bồi dưỡng cho người trở thành

thống lĩnh Ảnh tử bộ đội, người là chiến sĩ xuất sắc nhất ta từng biết..."

"Tướng quân, xin lỗi!" Cửu Hào gương mặt vẫn cứ thản nhiên, dù cho ngày tháng của y không còn bao lâu.

Năm xưa Dương Chính nhìn thấy y thì đã có cảm giác thân thiết, trên người Cửu Hào có nhiều điểm rất quen thuộc với hắn. Ngoài lạnh trong nóng, kiên cường, bất khuất, những tố chất của y giống hệt như hắn. Dương Chính tuy không nói ra nhưng hắn đã thầm có ý để Cửu Hào kế thừa địa vị của hắn ở Đào nguyên trong tương lai.

Đúng là tạo hóa trêu người, anh tài như

vậy, chỉ vì một lúc sơ suất mà phải chết yếu. Dương Chính cười khổ: "Cửu Hào, nói đi, người còn nguyện vọng nào không? Chỉ cần ta có thể làm thì tuyệt không từ chối."

Cửu Hào bình thản nói: "Ta là cô nhi, không câu không thúc, ngày tháng ở Đào nguyên là đoạn đời vui sướng nhất của ta, có thể chết vì Đào nguyên ta không có gì hối hận."

Lời này do một thiếu niên chưa trưởng thành nói ra càng khiến cho người ta động dung.

Dương Chính im lặng bước tới ôm chặt Cửu Hào.

"Ta hy vọng người có thể chiến đấu tới giờ phút cuối cùng, đừng bỏ cuộc."

Cửu Hào im lặng gật đầu.

.....

Một tuần lễ sau, Cửu Hào bắt đầu phát bệnh.

Y tự giam mình trong phòng, người ngoài không nghe được động tĩnh gì.

Mỗi lần y sinh tới giúp y kiểm tra thân thể, y đều phối hợp, không ai nhìn thấy y tỏ vẻ thống khổ và bi thương.

Lúc rảnh rỗi, Cửu Hào vẫn rèn luyện thân thể giống như trước đây, phảng phất bệnh tật không hề có.

Bất kỳ ai nhìn thấy đều cảm động vì ý chí kiên cường của y.

Vì y đã nhiễm bệnh, nên thỉnh thoảng y cũng đi tới chỗ những người nhiễm bệnh khác nói chuyện chơi.

Trong những người nhiễm bệnh, Cửu Hào là người trấn định nhất, cũng là người trẻ tuổi nhất.

Dần dần, những người nhiễm bệnh đã không còn mỗi ngày than oán sinh mệnh bất công, lúc Cửu Hào rèn luyện càng

lúc càng nhiều người bệnh gia nhập hàng ngũ của y, đám mây sầu não không còn phủ trùm lên gương mặt những con người đang đứng trên bờ tử vong.

Nếu như mệnh vận chú định họ phải chết sao không cười vui mà đi.

Bệnh chứng trên thân thể Cửu Hào càng lúc càng nặng nề.

Thân thể y bắt đầu rữa nát, những mụn cứng càng lúc càng nhiều.

Vì sợ bệnh khuẩn thông qua không khí truyền nhiễm cho người khác, Cửu Hào nhờ người giúp y chuẩn bị những khí cụ rèn luyện thân thể bằng thép, ngay cả lúc

bệnh phát đau đớn vô cùng y vẫn không
hề bỏ việc rèn luyện bản thân.

Dương Chính mỗi ngày đều đến dạy dỗ
võ kỹ cho y một tiểu thi.

Một người dốc lòng dạy, một người dốc
lòng học.

Sư phụ và đệ tử đều không thềm nhìn tới
tử thần đang quanh quẩn trên đầu.

1 tháng!

2 tháng!

Nhiều bệnh nhân nhiễm bệnh cùng lúc
với Cửu Hào đã chết.

Cửu Hào không ngờ vẫn còn sống, cho dù thân thể y không còn lớp da nào lành lặn, lại thường ho ra máu đen.

"Ta rất tốt, ta còn sống!" Mỗi lần Dương Chính gặp y, y đều nói thế.

Sự ngoan cường của y khiến người ta phải chấn động.

.....

3 tháng sau, Dương Chính phát hiện Cửu Hào bắt đầu ho ra máu tươi.

Sau đó, y sinh phát hiện những mụn cứng trên người y bắt đầu mềm lại.

Đây là kỳ tích sao?

Tất cả y sinh đều háo hức, mỗi ngày họ đều đến quan sát tiến triển của Cửu Hào.

Cửu Hào vẫn tiếp tục làm việc của mình, trừ việc trị liệu và kiểm tra thì y cứ luyện công, y không hề mệt mỏi, giống như một cỗ máy không hề ngưng nghỉ.

Hai tuần sau, y đã không còn thổ huyết.

Một tháng sau, những mụn cứng trên người y cũng dần dần biến mất...

Kỳ tích phát sinh rồi!

Dương Chính vẫn không thấy Cửu Hào tỏ vẻ hân hoan, nhưng hắn nhìn ra một tia hoan hỉ trong mắt y.

Thiếu niên này thật kiên cường.

Kỳ tích tuyệt không phát sinh trên người những ai không có chuẩn bị.

Cửu Hào hồi phục hoàn toàn.

Hắn sống lại rồi! Cả Huyết san hô đảo đều sôi sục, thắng lợi của Cửu Hào không phải là thắng lợi của một cá nhân, sau đêm dài tăm tối, mọi người cuối cùng đã nhìn thấy một tia sáng.

Từ khi bệnh dịch bùng phát, Cửu Hào là

người đầu tiên bình phục được.

Y đã cho mọi người nhìn thấy hy vọng chiến thắng bệnh dịch.

.....

"Trong cơ thể hấn có kháng thể." Dương Chính bình tĩnh nói.

"Kháng thể là cái gì?"

Dương Chính trầm ngâm hồi lâu, hấn không thể nói kháng thể là thứ cơ thể khi bị kháng nguyên kích thích thì sinh ra từ tế bào lympho B và những tương bào biệt hóa từ tế bào lymphoB, có thể cùng với kháng nguyên tương ứng kết hợp

phản ứng sinh ra Globulin miễn dịch. Nơi này không phải địa cầu, không ai có thể nghe hiểu (tui ở địa cầu mà còn không hiểu đây). Hấn suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Kháng thể thực ra là một loại vật chất đề kháng khi cơ thể bị bệnh tật bên ngoài xâm nhập."

Hấn chỉ Cửu Hào nói: "Ví dụ, y đã vượt qua loại bệnh dịch này, trong cơ thể y sẽ sinh ra loại vật chất đề kháng, sẽ không mắc phải loại bệnh này nữa, trong cơ thể y sinh ra thứ có thể diệt được mầm bệnh này."

Y sinh tuy không biết rõ nguyên lý này nhưng nghe thấy "vật chất đề kháng" và "không bị lây nhiễm lại" thì ánh mắt đều

sáng lên, nhìn chăm chú vào Cửu Hào.

Cả Cửu Hào tính tình trầm ổn cũng cảm thấy không thoải mái.

"Ý của tướng quân có phải là để chúng ta chế luyện loại vật chất đề kháng đó không?"

Dương Chính thật sự không nỡ tạt gáo nước lạnh vào họ, kháng thể mà dễ luyện chế như vậy thì địa cầu đâu còn tuyệt chủng ung thư và AIDS nữa. Tuy có người đặc biệt vượt qua được bệnh này nhưng y học vẫn không có cách nào chiết xuất được kháng thể, hơn nữa nhiều loại bệnh phải qua mấy chục hoặc cả trăm năm mới có thể chiết xuất được.

Bằng vào khoa học kỹ thuật thô sơ của thế giới này, muốn chiết xuất kháng thể thực sự là nói chuyện trong mơ.

Hắn im lặng hồi lâu mới nói: "Ta không muốn đả kích các người nhưng luyện chế kháng thể khó khăn phi thường, cơ hồ không thể làm được, các người có thể thử xem nhưng ta không muốn các người chỉ tập trung vào đó. Trước mắt bảo hộ, cách ly mới là căn bản sinh tồn của Đào nguyên chúng ta, mọi người làm công việc dự phòng cho tốt thì vẫn hay hơn."

.....

Mọi việc quả nhiên không ngoài dự liệu

của Dương Chính, Cửu Hào mỗi ngày đều trích một ít máu cho y sinh nghiên cứu nhưng vẫn không có gì tiến triển.

Chế tạo kháng thể ở thế giới này cũng giống như chế tạo vệ tinh bay ngoài vũ trụ.

Kỳ tích trên thế giới này cũng có, nhưng nếu như tất cả điều kiện tiên quyết đều không có thì tạo ra kỳ tích chỉ là người si nói chuyện mơ.

Dương Chính từ đầu đã không hy vọng gì về điều này, theo kinh nghiệm lịch sử, đối mặt với đại dịch như thế trị liệu chỉ là phụ trợ, công tác dự phòng và cách ly so với thứ gọi là "vắc xin" thì hữu hiệu

hơn nhiều.

Ví dụ như Đào nguyên, đến nay còn chưa phát sinh tình huống nhiễm chéo, đó chính là tác dụng của công tác dự phòng.

Chỉ cần chấp hành nghiêm túc công tác dự phòng thì tỷ lệ Đào nguyên vượt qua họa kiếp này rất cao.

Đáng tiếc, người của Bắc đại lục căn bản không hiểu đạo lý này, dẫn tới bệnh dịch khuếch tán rất rộng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 16 - Chương 19:

Dạ lang

M

ột ngày kia, Dương Chính sau khi có được một quyển bút ký, hắn quyết định không thể để mặc Bắc đại lục diệt vong.

Dương Chính còn nhớ tiểu trấn Khả Khả Tây Lý, còn nhớ Ôn Toa tu nữ và Hi Khắc Mạn mục sư hai người đã trợ giúp hắn khi hắn vừa mới đến Bắc đại lục. Hắn vốn là người ngoài lạnh trong nóng, đối với cảm tình rất coi trọng. Hơn nữa còn những cư dân khả ái ở tiểu trấn, Tát La Hán đại thúc, Lạp Thiển thăm thăm, Mục Tư đại thúc... Họ đều rất nhiệt tình,

đều đã cho hắn cảm giác âm áp, hắn không thể nào ngồi nhìn bọn họ chết đi.

Hắn sớm đã phái người đi tới Khả Khả Tây Lý, hy vọng có thể cứu trợ họ, đưa những người chưa bị nhiễm bệnh sinh sống.

Nhưng hắn cũng đã hơi chậm, hơn nửa số người Khả Khả Tây Lý đã chết.

Ngay cả Hi Khắc Mạn mục sư mà Dương Chính tôn kính cũng đã chết vì nhiễm bệnh trong một lần đi cứu trợ.

Ôn Toa tu nữ và Khải Sát Lâm không biết ở đâu, hiện tại Dương Chính mới biết Khải Sát Lâm mới tỉnh lại, hơn nữa đã

quên hết mọi việc, trở thành một tu nữ.

Người của Ảnh tử bộ đội tìm được quyển bút ký của Ôn Toa tu nữ viết.

Quyển Tai nạn nhật ký này thuật lại những biến hóa đáng sợ từ khi bệnh dịch lan đến Bắc đại lục.

Nhân loại mất đi đạo đức, mất đi tín ngưỡng, Dương Chính hiểu được cảm giác xót thương và vô năng của Ôn Toa tu nữ đối với thế giới này. Cô ta chỉ đành trơ mắt ngó nhân loại từng bước đi đến diệt vong.

Vốn Dương Chính muốn chỉ bảo tồn Đào nguyên của chính mình mà thôi.

Nhưng quyền Tai nạn nhật ký của Ôn Toa tu nữ đã cho hắn thấy tình cảm bác ái cao thượng trong đó, cho dù Dương Chính không bác ái được như thế nhưng hắn cũng không phải là người tự tư, vào lúc nhân loại tử vong, hắn không thể thông tay đứng nhìn, có thể làm được bao nhiêu thì làm, cho dù cứu thêm một người cũng tốt.

"Ta phải đi Bắc đại lục." Lúc Dương Chính đưa ra quyết định này cơ hồ tất cả mọi người đều phản đối.

Dương Chính là cột trụ tinh thần của Đào nguyên, hắn không thể có chuyện gì ngoài ý muốn, hiện tại toàn bộ Bắc đại lục đều

bị ôn dịch hoành hoành, hơn nữa còn sản sinh chiến tranh, cướp bóc, giết người nhiều vô số kể, nơi đó đã biến thành địa ngục.

"Không cần lo lắng cho ta, ta miễn nhiễm với chứng bệnh này."

Dương Chính thật sự không hề nói ngoa, hắn không bị nhiễm mầm bệnh này, lực lượng kỳ dị của Ba Bử và Thanh Liên lưu lại trong cơ thể hắn giúp hắn miễn dịch với bệnh tật và suy lão, ngay cả Dương Chính cũng không hiểu mình đã trở thành dạng người thế nào.

Chỉ là những dị lực đó lại thúc thủ đối với loại hắc tử bệnh này, trừ việc giúp

cho Dương Chính không bị nhiễm ra thì dị lực có thể trị bá bệnh của hắn không hề trị liệu hiệu quả với nó.

Nghe hắn nói thế, mọi người đều yên tâm.

Cửu Hào bước ra nói: "Tướng quân, ngài nói cơ thể ta có kháng thể đối với chứng bệnh này phải không? Để ta đi với ngài!"

Dương Chính suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, Cửu Hào đúng là người thích hợp đi cùng hắn nhất.

Việc đi tới Bắc đại lục đã quyết định xong, hai tháng sau, Cửu Hào học xong khóa huấn luyện đặc biệt cùng Dương

Chính ngôi thuyền đi tới Bắc đại lục.

.....

Thời gian trôi nhanh, hắc tử bệnh bạo phát đã một năm.

Vì phải chịu tai nạn hành hạ dai dẳng nên tín ngưỡng của Thánh Hỏa Giáo tràn ngập nguy cơ.

Mọi người khẩn cầu thần linh cứu vớt nhưng Thánh Hỏa Giáo lại không thể ngăn trở bệnh dịch lan tràn, một thời gian dài trôi qua, tín ngưỡng dần sụp đổ, mọi người đều không muốn tin vào thần linh không hề cứu vớt mình, hơn nữa nhân viên thần chức cũng bị bệnh chết giống

như họ, bắt đầu có người rêu rao Thánh Hỏa Giáo làm thần linh tức giận nên mới dẫn đến tai nạn hàng lâm.

Càng lúc càng có nhiều dị giáo đồ sinh ra, trong đó giáo phái trứ danh nhất chính là Kim Mạt Lan Hội.

Giáo hội này thu lưu, cứu trợ nạn dân, rất được lòng người, dần dần đã trở thành thế lực tông giáo thứ nhì sau Thánh Hỏa Giáo.

Hơn nữa lúc này, vùng đất Áng Cách Tát trung ương của Bắc đại lục chiến hỏa mù trời, bệnh dịch lan tràn khiến cho vô số quốc gia hủy diệt, các thế lực theo nhau hạ đài, cả địa khu Áng Cách Tát hỗn loạn

vô cùng, rất nhiều quốc gia phân liệt dẫn đến tình trạng có nhiều thế lực lớn nhỏ cát cứ chiếm núi xung vương.

Dạ Lang quốc là một nước nhỏ trong khu vực Áng Cách Tát.

Tuy quốc gia lớn nhất Áng Cách Tát so với những nước như Thương Nguyệt, Vệ Nhung thì nhỏ đến đáng thương nhưng Dạ Lang quốc dù là nước nhỏ ở Áng Cách Tát vẫn có diện tích cỡ chừng một quận của Vệ Nhung quốc.

Có điều quốc gia nhỏ bé như thế lại là một trong ba công quốc lớn ở gần Áng Cách Tát.

Hơn trăm quốc gia ở Áng Cách Tắt vì hắc tử bệnh và chiến tranh nên đã hoàn toàn phân liệt.

Những thế lực lớn nhỏ theo đó sinh ra, nhiều năm chiến tranh và tai nạn mới giáng xuống khiến cho khu vực Áng Cách Tắt trở nên sôi sục, đánh đánh giết giết, cướp bóc gian dân trở thành thông thường cực điểm, trong hoàn cảnh biến thái này những mặt xấu xa của nhân loại phát huy cực độ.

Vì sinh tồn, người ta đã trở thành dã thú.

Không có quản hạt của cơ cấu quốc gia nào, các loại thế lực đều chiếm núi xưng vua hoặc chiếm thành trấn làm cứ điểm.

Người không quy phục thể lực nào trở thành vật hy sinh.

Đâu đâu cũng là thi thể rữa nát, người người không còn cái ăn, đói đến mức phải ăn thịt người chết, thân tình, hữu tình đều biến mất, loài người đã điên loạn đến mức phá hủy tất cả văn minh, tôn nghiêm.

Tai nạn hủy diệt không thể nào đoán được.

Thánh Hỏa Giáo vốn là giáo phái thể lực mạnh nhất ở đây, nguyên có thể dễ dàng tập hợp các thể lực lại, nhưng vì Mạt Lan Hội quật khởi và nhân loại nổi cơn

thú tính nên lực lượng tông giáo đã không thể nào sử dụng được giống trước.

Vì giáo nghĩa tuyên dương thật sự không sánh nổi với dụ hoặc của hắc ám, hiện tại người chết vì đói còn nhiều hơn người chết vì bệnh dịch.

Khu vực Áng Cách Tát có rất nhiều người, Thánh Hỏa Giáo không thể nào chiếu cố được hết, huống gì chính bản thân nó còn phải chịu nhiều sự khiêu chiến khắp nơi.

Đương nhiên, lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa béo, hiện tại bọn họ nắm giữ chừng Thánh thành chừng một phần ba của vùng trung tâm Áng Cách Tát. Diện

tích họ không chế cơ hồ ngang bằng với
Thương Nguyệt và Vệ Nhung cộng lại.

Sau đó là ba công quốc độc lập không
chế một phần năm diện tích Áng Cách
Tát.

Kim Mạt Lan Hội đã liên minh với tam
đại công quốc.

Mục đích của Kim Mạt Lan Hội đều trái
ngược với Thánh Hỏa Giáo, người của
giáo phái này tự nguyện gia nhập, vì vậy
thành viên của Kim Mạt Lan Hội không
chỉ có một thân phận, bọn họ hoặc là đội
lót thương gia, hoặc ẩn tàng dưới vỏ bọc
vương công quý tộc, chỉ bí mật liên hệ
với Kim Mạt Lan Hội.

Thánh Hỏa Giáo và tam đại công quốc tạm thời giữ trạng thái cân bằng, đồng thời dần dần thôn tính những thế lực nhỏ lẻ phụ cận.

Chỉ là tốc độ thôn tính khá chậm, vì hai bên nhiều năm tranh đấu, thật sự đã tiêu hao quá nhiều vật tư tâm lực.

Hiện tại Áng Cách Tát không còn bao nhiêu ruộng đất, các loại thủ công nghiệp càng thêm ít ỏi.

Cả nền văn minh thụt lùi cả trăm năm.

Lúc điên cuồng công kích nhau, bọn họ chỉ muốn hủy diệt đối phương, nhưng đến

một ngày hai bên chợt phát hiện nông dân toàn bộ đều biến thành thổ phỉ hoặc binh sĩ, hơn nữa thủ công nghiệp cũng không ngừng biến mất trong chiến tranh, trừ thợ rèn chế tạo vũ khí còn tồn tại, những ngành nghề khác như dệt may, vẽ tranh, nghề mộc toàn bộ đều ít ỏi đến đáng thương, nhiều loại kỹ thuật cũng đã thất truyền trong chiến tranh.

Người ta bắt đầu phát hiện trên người dù có tiền cũng khó mà mua được một mảnh vải, càng khó mua được lương thực.

Bọn họ càng lúc càng giống như người nguyên thủy.

Tam đại công quốc và Thánh Hỏa Giáo

đều kinh sợ, bắt đầu cùng nhau ngừng chiến.

Bọn họ cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng bọn họ ngừng, còn những thế lực lớn nhỏ bên ngoài lại không dừng.

Bọn thủ lĩnh đó đều là những man phu chỉ biết vũ lực, vì ở Áng Cách Tát nắm tay lớn mới là đạo lý.

Bọn họ chỉ muốn cướp lương thực và nữ nhân.

Muốn bọn họ ngừng tay thật sự là không thể.

Vì vậy khu vực Áng Cách Tát vẫn hỗn loạn như cũ.

Thời kỳ này hậu thế gọi là Hỗn loạn niên đại!"

Dạ Lang quốc khác hẳn, đó là một quốc gia nhỏ đến đáng thương, trước khi Hỗn loạn niên đại bắt đầu thì Dạ Lang quốc là một nước phụ thuộc vào một nước lớn. Nhưng sau này tình hình càng lúc càng căng thẳng, nhiều quốc gia sụp đổ tan tành, Dạ Lang quốc vốn là một nước phụ thuộc đương nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Ở cục diện hỗn loạn này, Dạ Lang quốc không ngừng kết minh với lực lượng

chung quanh.

Lúc thế lực khác phân liệt, quốc vương Dạ Lang quốc dùng nhân lực sắc bén và tài ăn nói của mình thiết lập nhiều mối quan hệ với những quốc gia xung quanh.

Hơn nữa công tác dự phòng bệnh dịch cũng rất tốt, trong nước không hề phát hiện bệnh dịch lây lan.

Cuối cùng, khi các quốc gia ở Áng Cách Tắt đều phân liệt, Dạ Lang quốc vẫn bảo trì lãnh thổ hoàn chỉnh, quốc vương Dạ Lang quốc cũng là một trong những quốc vương tài giỏi giữ được quyền vị.

Hiện tại, Dạ Lang quốc đã là quốc gia có

thế lực mạnh nhất gần đó.

Bảo trì chủ quyền hoàn chỉnh, văn minh không bị tàn phá, Dạ Lang quốc nhờ vào quân đội chính quy có thể ngạo thị những thế lực gần đó.

Suy cho cùng những thế lực đó chỉ là thổ phỉ chiếm núi xưng vương, Dạ Lang quốc tuy nhỏ nhưng cũng là quốc gia tồn tại hơn trăm năm, vũ lực và nhân loại các loại hoàn toàn hơn xa những thế lực nhỏ yếu đó.

Hơn nữa Dạ Lang quốc nằm ở khá xa tầm khống chế của tam đại công quốc và Thánh Hỏa Giáo.

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 16 - Chương 20: Xông qua biên giới

H

iện tại bọn họ tự mình còn lo chưa xong, sao có thể để ý tới quốc gia vừa nhỏ vừa xa xôi như Dạ Lang quốc này.

Sơn trung vô lão hồ, hầu tử xưng đại vương (tạm dịch: Xứ mù thàng chột làm vua, hehehe).

Vì Dạ Lang quốc không hề trải qua chiến hỏa đáng sợ tây lễ nên nền văn minh của nó vốn là lạc hậu nhất giờ lại trở thành tiên tiến ở khu vực Áng Cách Tát.

Rất nhiều thế lực nhỏ gần đó không sống nổi, sau này cũng không còn người ngoài để cướp, chỉ đành cố gắng công kích lẫn nhau.

Nhưng cho dù hạ được thế lực khác, bọn chúng cũng phát hiện ra đối phương so với mình còn cùng khổ hơn, căn bản không có lương thực, thuốc men để sinh sống.

Con người cho dù tàn nhẫn, hung hăng đến đâu thì vẫn cần phải ăn cơm.

Khi hết đường xoay trở, ngay cả rễ cây cũng không có mà ăn, các thế lực đều nhắm vào Dạ Lang quốc "giàu mạnh".

Đầu tiên, quốc vương Dạ Lang quốc anh minh vô cùng, chỉ cần những người bên ngoài đến chịu thần phục, hơn nữa trên người không có mầm bệnh thì y đều tiếp nạp.

Cứ như thế, càng lúc càng nhiều lưu dân thổ phỉ cường đạo đều tiến vào Dạ Lang quốc, nhưng không ngờ như vậy lại dẫn đến căn nguyên động loạn. Bọn cướp này đối mặt với người Dạ Lang quốc ăn no mặc ấm thì bản tính tham lam không thể nào kiềm chế được, muốn chúng cày ruộng làm thuê kiếm tiền như người thường thì chúng sao có thể cam tâm?

Sau cùng, mâu thuẫn không thể giải quyết cũng đã sinh ra.

Khi bọn lưu dân tứ xứ này phá phách cướp bóc, sự yên bình của Dạ Lang quốc đã bị mất đi.

Dạ Lang quốc vương vốn là người hùng tài đại lược, tức thì giận dữ, sai quân trấn áp, phong tỏa biên giới, không cho bất kỳ lưu dân thổ phỉ nào tiến vào Dạ Lang quốc nữa.

Cả quốc gia trải qua một cơn cơn mưa máu, tất cả thành phần bất an trong nội bộ đều bị quét sạch.

Chỉ là bên ngoài, vì biên giới phong tỏa nên mâu thuẫn giữa Dạ Lang quốc và các thế lực bên ngoài biến thành kịch liệt vô

cùng, Dạ Lang quốc vương đã rút kinh nghiệm, tuyệt không mở cửa biên giới, cũng không tiếp thụ bất kỳ thế lực nào đầu hàng.

Tia hy vọng cuối cùng đám người đói đến phát điên rốt cục cũng đã bị dập tắt.

Cho dù chúng sợ quân chính quy của Dạ Lang quốc, nhưng chết đói cũng là chết, huống gì còn có ôn dịch uy hiếp, bọn người này ôm tâm lòng liều chết bắt đầu tụ tập ở biên giới Dạ Lang quốc, hơn nữa các thế lực lớn đều bỏ hết ân oán ngày trước, liên hợp với nhau bí mật dự mưu chuẩn bị tiến đánh Dạ Lang quốc.

Những thế lực này phân tán thì tuyệt

không phải là đối thủ của Dạ Lang quốc, nhưng liên hợp lại thì trở thành một lực lượng không thể coi thường.

Hơn nữa còn có lưu dân khắp nơi nghe tin không ngừng kéo đến.

Nhân số lưu dân tụ tập ở biên ải tăng lên gấp mấy lần, quốc vương Dạ Lang quốc cũng nhìn ra tình hình không ổn, cơ hồ động viên toàn quốc phòng thủ ở biên giới.

Lưu dân tuy nhân số hơn nhiều nhưng vũ khí và mức độ huấn luyện thì binh sĩ Dạ Lang quốc hiển nhiên chiếm cứ ưu thế.

Nhưng mà không biết tên thủ lĩnh giặc

cướp nào nghĩ ra một chiêu âm độc, hẳn không ngờ lại tổ chức một đội quân toàn người bị nhiễm bệnh, chuẩn bị xông vào phòng tuyến. Đây là chiêu số đồng quy ư tận, nên biết bệnh dịch một khi lan ra thì cả Dạ Lang quốc cũng sẽ bị hủy diệt.

Dạ Lang quốc vương nhanh chóng tổ chức một đội quân cảm tử.

Vì ngăn trở dịch nhân xâm nhập, những quân nhân này đều quyết tử chống lại đám quân bị bệnh.

Một cơn lốc xoáy mạnh mẽ sắp dấy lên.

Ngày hôm nay, biên giới Dạ Lang quốc chợt xuất hiện hai người kỳ quái, họ thoát

nhìn thì giống cha con, nhưng cũng giống anh em, bất quá khi tới gần thì thấy rõ họ tính không có quan hệ huyết thống, vì màu tóc và màu mắt của hai người hoàn toàn khác nhau.

Hai người này đều mặc bì giáp cổ xưa, mái tóc dài buộc ra sau đầu, hông đeo đại kiếm, hơn nữa thần sắc đều thản nhiên giống nhau.

Nhãn thần của họ không có chút tình cảm nào, tuy không có vẻ gì hung ác nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác áp bức và sợ hãi.

Người có niên kỷ lớn hơn tóc đen mắt đen, thân hình cao lớn trắng kiện, giống

như một cái đầm sâu không thấy đáy khiến người ta không thể nào đoán ra thân phận của hắn.

Thiếu niên còn lại thì tóc xám mắt vàng sẫm, thân hình gầy ốm trầm tĩnh, ánh mắt trấn định và điềm tĩnh mà ở lứa tuổi đó không ai có được.

Trừ khí chất và y phục ra, điềm làm bọn lưu dân chú ý nhất chính là bọn họ cưỡi ngựa.

Trời a, năm nay ngựa đã sớm trở thành sinh vật trong truyền thuyết.

Cho dù là đầu lĩnh bọn thổ phỉ cũng không thể có được ngựa.

Lúc nhìn thấy hai người cưỡi ngựa tới, tất cả ánh mắt của bọn lưu dân đều chăm chú trên thân hình con ngựa họ cưỡi.

Nước dãi chảy từ miệng chúng xuống.

Đáng chết, thịt ngựa!

Từng cặp mắt tham lam nhìn chòng chọc vào hai người giống như bày sói đói, nhưng hai người vẫn bình thản như không có chuyện gì, vẫn bình thản thúc ngựa đi chậm rãi, người thiếu niên thậm chí còn lấy trong túi treo bên yên ngựa ra một khối thịt, nhai xong y còn lấy bình rượu hớp một ngụm.

Mùi rượu nồng nặc, tiếng nuốt nước bọt của bọn lưu dân xung quanh cũng theo đó vang lên.

Mỹ tửu, mỹ thực.

Bọn lưu dân bị đói nhiều ngày, bụng dạ cơ hồ đầy vỏ cây và cỏ dại, hiện giờ mắt ai cũng đỏ vằn lên.

Thiếu niên nhắc túi rượu ra khỏi miệng, nhìn về phương xa, lắc lắc túi rượu, ánh mắt lộ vẻ thèm khát, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nhắc bình rượu lên uống ừng ực, bọn lưu dân xung quanh đều tròn mắt thòm thèm. Thiếu niên uống sạch túi rượu, gương mặt hơi đỏ, y quay người treo túi không bên yên ngựa, đưa tay lau

miệng, dáng vẻ thoải mái vô cùng. Nam nhân tóc đen chợt nói: "Uống hết rượu rồi thì không mua được, người đừng có cầu xin ta."

Thiếu niên ngượng ngùng nói: "Tướng quân, đi lâu rồi mà không có chỗ nào nghỉ chân, nơi nào cũng đều là giặc cướp, phía trước đã là Dạ Lang quốc, nghe nói trong vòng ngàn dặm có thể mua được ít thức ăn."

Thiếu niên vuốt ve con ngựa thân hình trắng kiện của mình, hắc mã tức thì thở phì phò.

Ngay lúc này, bọn lưu dân xung quanh không ít kẻ cùng hung cực ác đã âm thầm

nháy mắt với nhau, từng bước vây lại.

Hai con ngựa vẫn cứ thong dong đi về phía trước, phảng phất như chúng chỉ là tượng đất.

Bọn lưu dân càng lúc càng tiến tới gần.

Trên tay bọn lưu dân này đều là côn gổ, đá cứng, một vài kẻ đầu lĩnh cầm thiết kiếm rỉ sét, bất quá thiết kiếm rỉ sét cũng là vũ khí tốt nhất nơi này.

Bọn này đều là lưu dân, cho dù làm cường đạo thì cũng chỉ là một lũ ô hợp.

Vì vậy chúng thấy hai người khí độ bất phàm nên không dám khinh suất xông lên.

Ngựa vẫn đi tiếp, một người tới gần nhất chỉ còn cách ngựa 3 mét, hấn ta rống lên: "Dừng lại!"

Nhiều ngày đói khát khiến cho thanh âm của hấn khàn đục, khó nghe vô cùng.

Thế nhưng thanh âm này lại mang theo vẻ điên cuồng chấn nhiếp lòng người.

Hai thớt ngựa hí vang, hiển nhiên rất bất mãn với người vừa xuất hiện.

Thiếu niên khóe môi chột nhếch lên, như cười mà không cười.

"Bỏ thức ăn, vũ khí và ngựa lại!"

Bọn chúng nói những lời thông dụng của sơn tặc, đồng thời vung vũ khí trong tay: "Mau xuống ngựa, bằng không thì coi chừng!"

Người tóc đen chừng như không nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn về phương xa.

Phía hắ nhìn chính là biên giới của Dạ Lang quốc, trên biên giới bố trí rất nhiều hàng rào, mặt đất có đào một con hào sâu dài tới mấy chục dặm, đến tận một ngọn núi. Trên núi phong hỏa đài ẩn hiện, còn phía sau hàng rào là những binh sĩ Dạ Lang quốc đang phòng ngừa cẩn thận.

So với những thứ vũ khí mục nát của bọn

cường đạo lưu dân thì áo giáp, vũ khí của những binh sĩ dù đã cũ xưa vẫn còn hơn xa, hơn nữa họ còn là quân đội chính quy, hợp cùng một chỗ tạo thành một cỗ sát khí cường hãn.

Sau đội quân mộc thuẫn trường mâu là một hàng cung tiễn thủ, nếu như lưu dân dám vượt biên thì tuyệt đối sẽ bị bắn thành tổ ong.

Hiện tại, dưới chân hàng rào đã có mấy chục tên lưu dân bị bắn như con nhím.

Binh sĩ Dạ Lang quốc kiên thủ, lưu dân không dám vượt biên.

Nhưng cơn đói, bệnh tật và nhiều người

cổ động, không khí càng lúc càng thêm nặng nề, hai bên đối mặt với nhau càng thêm căng thẳng, nhiều ngày kiên thủ, tròng mắt binh sĩ Dạ Lang đầy những tia máu, huống gì trong quân đội đã có quân nhân vì đám lưu dân nhiễm bệnh này lây lan mà chết, trong lòng họ càng thêm nóng nảy tức giận, hận không thể xông ra giết sạch bọn người trước mắt.

Lúc này, chỉ cần một động tĩnh nhỏ cũng có thể dẫn phát một trường đại chiến đầy máu tanh.

"A, các người điếc hả? Ta bảo hai người xuống ngựa, đồ khốn!" Lại có người rống lên.

Dương Chính thu hồi mục quang, phát hiện xung quanh mình toàn là lưu dân ánh mắt hung hãn vậy chặt.

Cho dù chúng không phát động tiến công nhưng cự ly vòng vây càng lúc càng siết chặt, ánh mắt bọn lưu dân càng lúc càng điên cuồng.

Nam nhân đầu lĩnh gầm lên, bọn lưu dân cũng cất tiếng mắng chửi.

Tiếng mắng chửi khiến cho những tên lưu dân khác chú ý, bọn chúng vốn đang nằm dưới gốc cây cũng nhìn qua, càng lúc càng nhiều tên xông về phía này.

Nam nhân tóc đen khểnh mày.

Ánh mắt bình thản lóe lên vẻ thương cảm.

Khác với hấn, gương mặt thiếu niên lộ nét cười cổ quái. Lúc nhìn thấy biểu tình hai người khác nhau, tên đầu lĩnh không biết vì sao mà lại cảm thấy có cảm giác bất an, nhưng hấn đứng trước mặt bọn lưu dân, tham dục và đói khát đã khiến hấn điên cuồng.

Hấn nhìn nét cười của thiếu niên, bỗng dựng đầu óc chấn động.

Hấn vùng kiếm đâm vào y.

Nhìn thấy thanh thiết kiếm rỉ sét không

chút sức lực, nét cười trên mặt người thiếu niên càng thêm lạnh lẽo.

Chợt một bóng đen đè tới tên đầu lĩnh, người xung quanh chưa kịp nhìn thấy gì thì tên đầu lĩnh giống như bị tê giác húc, dội ngược về phía bọn lưu dân, đè ngã năm, sáu người.

Người bị đè dưới đất vùng vẫy đứng dậy, lúc nhìn kỹ mọi việc vừa xảy ra, tức thì kinh hoàng la lên.

Tên đầu lĩnh vừa vùng thiết kiếm đâm tới đã biến thành một xác chết, đầu lâu bị lõm vào một nửa, hiển nhiên đã bị một cú đánh rất mạnh.

Chợt một tiếng ngựa hí vang khiến chúng bừng tỉnh.

Chỉ thấy thót ngựa thiếu niên đang cười màu lông lóe lên ánh sáng đen, nó không ngừng giậm mạnh hai vó trước xuống đất, mặt đất cứ mỗi lần bị nó đập xuống đều xuất hiện một đường máu dài, hơn nữa đôi mắt nó đỏ rực đầy vẻ cuồng nộ.

Bọn lưu dân đều lạnh buốt cõi lòng.

Tên đầu lĩnh vừa rồi đã bị con ngựa đá chết.

Thiếu niên vẫn không chút biểu tình, chừng như con ngựa vừa đá bay một khối gỗ đá, chứ không phải là đá chết một con

người.

Nam nhân tóc đen chột lên tiếng, thanh âm bình thản mang vẻ trách móc: "Tu Lạc, người tuổi trẻ nên học cách khắc chế, người sát khí quá nặng, giống như một thanh hung đao, cứng tất dễ gãy, nhớ kỹ những gì ta đã nói với người trước khi đi, lúc nào cũng phải có một chiếc vỏ đao. Đao không vỏ sớm muộn gì cũng gây hại cho người, cho mình."

Thiếu niên giật mình, vẻ lạnh lẽo trên mặt tan biến, ánh mắt lộ vẻ suy tư, sau đó y cung kính nói: "Tướng quân, ta nhớ rồi!"

Nam nhân tóc đen khoe miệng lộ nét

cười hài lòng, xoa đầu thiếu niên: "Đi đi, hy vọng hôm nay có thể tìm được chỗ nghỉ chân..."

Hắn thở dài, không ngờ có chút vẻ như có mấy phần thương cảm.

Lúc này, hoàng phiếu mã của hắn bước tới, cũng không thấy hắn có động tác gì mà lưu dân thấy đều bị bức lui.

Một tên lưu dân điên cuồng xông tới: "Lão tử liều chết với ngươi."

Trên người hắn đều có nốt ban đỏ, hiển nhiên là đã bị nhiễm bệnh.

Nam nhân trên ngựa vùng roi, hắn ta liền

bị cuốn bay ra 5 mét.

Hai thớt ngựa mạnh mẽ rẽ một lối đi trong vòng vây của bọn lưu dân, lúc đến gần biên giới Dạ Lang quốc, chợt tiếng tên rít gió vang lên.

Lập tức mấy chục tên lưu dân trúng tên ngã lăn ra, thanh âm đau đớn trước khi chết giống như người chết ngạt, bầu không khí đang khản trương tức thì cháy bùng lên, giống như thêm một bó cỏ nhẹ lên lưng con lạc đà đã kiệt sức.

Bọn lưu dân tụ tập gần biên giới gầm lên giận dữ xông tới, binh sĩ Dạ Lang quốc cũng nổi còi báo động.

Tiếng còi cảnh báo lan xa.

Tất cả Dạ Lang quân, kể cả những người đang nằm nghỉ cũng đều bật dậy xông tới.

Nhất thời tên bay mù trời, đao kiếm vung loạn xạ, huyết quang lóe lên khắp nơi, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt.

Đôi đầu căng thẳng thời gian dài cuối cùng đã bùng phát mà không có chút dấu hiệu báo trước.

Lưu dân chết càng lúc càng nhiều, nhưng bọn chúng giống như châu chấu bay ngập trời, điên cuồng tiến lên phía trước.

Lùi cũng chết, tiến lên còn có một phần

hy vọng.

Giống như dã lang đã bị đói đến cực điểm, căn bản chúng không thể dùng lý trí khống chế hành vi, chúng xông thẳng vào làn mưa tên, xô mạnh vào hàng rào, từng người một bị đâm chết trên hàng rào sắc nhọn nhưng những người phía sau nhanh chóng đạp lên thi thể chúng hòng vượt qua phòng tuyến biên giới.

Binh sĩ Dạ Lang cũng tuyệt không thể để cho bầy dã thú này tiến vào đất nước.

Tình cảnh đáng sợ khi bọn lưu dân vào trong đất nước họ đã trải qua, bọn người này căn bản không phải là người, chúng so với dã thú còn tàn nhẫn hơn, quốc gia

còn có cha mẹ, thê tử, con cái của họ, nếu như để chúng tiến vào thì sẽ ra sao?

Tất cả binh sĩ Dạ Lang đều chung mối thù, trên dưới một lòng ôm quyết tâm thà chết không lùi.

Thuần mâu thủ ở hàng đầu tiên, trường mâu đâm ngập vào thân thể bọn lưu dân.

Cung tiễn thủ phía sau không ngừng phóng tiễn.

Biên giới tức thì máu chảy thành sông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 1: Ác lang

D

ương Chính và Tu Lạc ở phía sau cũng gặp phải bọn lưu dân điên cuồng xông tới. Lúc này nếu như chiến sự ở biên giới không bạo phát thì bọn chúng còn không dám hạ thủ, nhưng sát lục phía trước khiến cho máu tanh lan ra, lại thêm chúng ôm tấm lòng tuyệt vọng nên tất cả đều biến thành dã thú.

Cũng không biết ai là người đầu tiên xông tới hai người họ.

Sau khi bị nam nhân tóc đen dùng roi

đánh dạt sang một bên, những tên lưu dân này không hề cảm kích vì hấn hạ thủ lưu tình mà cảm kích, trái lại chúng lại càng liều mạng xông lên.

Nam nhân tóc đen một tay gạt mạnh, tất cả khối đá ném tới đều bị văng ra.

Hấn giục ngựa xông tới, vung roi quét ngang, lưu dân hai bên liên tiếp bị đánh dạt ra, tuy hấn hạ thủ lưu tình nhưng những tên bị hấn đánh trúng đều bị tổn thương đến gân cốt, nằm gục trên mặt đất không dậy nổi.

So với nam nhân tóc đen thì thủ đoạn của thiếu niên hung tàn hơn nhiều, lưu dân bị hấn đánh trúng không gãy tay cũng bị gãy

chân.

Hai thớt ngựa không ngừng tiến về phía trước, nhất thời tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, dọc đường tiến đều là lưu dân gục trên mặt đất rên rỉ.

Chỉ là lưu dân đã điên cuồng không còn lý trí, nam nhân tóc đen và thiếu niên xuất thủ càng khiến chúng thêm hung tàn, càng lúc càng nhiều người vây chặt bốn bề nước chảy không lọt, như một bầy châu chấu bay tới từ bốn phương tám hướng, sức người căn bản không thể nào đè ép được.

Ánh mắt của nam nhân tóc đen rốt cục đã xuất hiện một tia ngưng trọng, hắn đã

đánh giá thấp sự điên cuồng của lũ lưu dân này.

Khổ nạn Bắc đại lục phải chịu quá nhiều, trừ khi vạn bất đắc dĩ, bằng không hãn tinh không muốn ra tay giết người, hãn đến đây là vì muốn giải quyết vấn đề, nếu như chỉ để chém giết thì hãn cần gì phải đi tới nơi này?

Nhưng mà tình hình trước mắt tựa hồ không thể dùng thủ đoạn ôn hòa ứng phó, hoàng phiếu mã xông thẳng tới trước, hát văng mấy người nhưng lớp người phía sau giống như sóng triều lại ào lên lấp chỗ trống, vô số vũ khí thô sơ hướng về hai người.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt thiếu niên càng lúc càng dày đặc.

Y hạ thủ càng nặng tay thì lại càng kích thích huyết tính của bọn lưu dân này, cuối cùng một phút sơ hở, con hắc mã y cười chột hí lên đau đớn.

Thiếu niên biến sắc nhìn về phía sau, chỉ thấy mộng ngựa đã bị chém một đao, vết thương tuy không sâu nhưng lại dẫn phát cơn cuồng nộ của thiếu niên. Thốt ngựa này là đồng bạn tốt nhất của y, chém nó bị thương còn khiến y phần nộ hơn là chém trúng bản thân mình.

Keng một tiếng.

Thanh đại kiếm cuối cùng đã xuất vỏ, thanh kiếm này rộng chừng 10 phân, dài 1 thước ba, có màu đen nhánh, nằm trên tay thiếu niên bình ổn giống như bị cố định vào trụ cương thiết.

Hắc kiếm không biết được chế bằng chất liệu gì, khi vừa rút ra không khí xung quanh chợt chấn động, ngọn gió vô hình từ bốn bề chợt hội tụ lại.

Bọn lưu dân đang còn điên cuồng chưa tỉnh thì thanh kiếm này đã biến thành một đạo ô quang chém xuống, động tác lại không có chút động tĩnh, quỷ dị vô cùng.

Chớp mắt, máu tươi chảy đầy mặt đất.

Bốn, năm người khoanh khắc đã bị hắc kiếm chém thành thịt vụn, ô mang lạnh lẽo hơi ra rụt về trên thân kiếm. Vũ khí của đế quốc ma pháp bạo phát lực lượng khiến cho bọn lưu dân chiến lực yếu ớt không có cách nào chống lại. Thiếu niên gương mặt bình thản, máu tươi không dính một giọt trên người nhưng mái tóc theo kiếm phong lạnh lẽo tung bay càng thêm vẻ sát khí.

Uy thế của một kiếm này khiến cho vòng vây của bọn lưu dân giãn ra.

Máu tươi thịt nát đầm đìa, mấy tên lưu dân bị máu tươi bắn vào mặt, đầu cổ đều đỏ lôm.

Máu nóng bắn vào mặt giống như một gáo nước lạnh tạt vào, tức thì chúng đang điên cuồng bạo phát trở lại bình tĩnh.

Có kẻ nhát gan toàn thân run rẩy, sắc mặt phát xanh.

Thiếu niên mặt không biến sắc, thúc ngựa đi tới mấy bước, bốn vó ngựa đạp xuống chỗ máu thịt bầy nhầy đó.

Y cử kiếm chỉ lên, xông thẳng về phía trước, trên lối y đi qua máu thịt tung bay, bọn lưu dân rú lên kinh hoàng, nhìn thấy sát thần trên lưng ngựa tiến tới thì không ngừng lùi tránh.

Việc tới nước này, nam nhân tóc đen

cũng không muốn nói nhiều, tuy y đã làm sai bản ý của hắc nhưng bọn bạo dân này không giết thì không thể chán nể, hắc quày đầu ngựa, đi theo con đường thiếu niên vừa mở ra.

Còn mấy tên không sợ chết xông tới, thiếu niên đã khai sát giới không chút do dự vung kiếm chém liên, kiếm khí và mũi kiếm sắc bén quyện vào nhau xé nát da thịt, mỗi một kiếm chém xuống, người trúng phải tức thì biến thành thịt vụn.

Đây hoàn toàn là một bên đồ sát.

Thiếu niên mạnh mẽ mở ra 1 con đường máu.

.....

Chiến sự ở biên giới phía trước đã đi vào giai đoạn nóng bỏng nhất.

Hàng rào cuối cùng đã bị bọn lưu dân giống như châu chấu phá được một lỗ hổng, bọn chúng quá đông, hàng rào dài mấy chục dặm đều có người xung phong, Dạ Lang quốc tuy chiếm cứ ưu thế binh lực nhưng người ít, cũng không thể nào ngăn chặn hoàn toàn bọn chúng.

Đường biên giới chung quy vẫn không thể so với thành trì.

Sau khi hàng rào bị phá một lỗ hổng, từng đợt sóng người tràn tới giống như

hồng thủy phá tung đê lớn, bọn lưu dân nhanh chóng tiến vào biên giới Dạ Lang quốc.

Trận chiến giáp lá cà tanh máu cuối cùng đã triển khai.

Binh sĩ Dạ Lang quốc tổ thành đội hình dùng trường mâu và đại đao liều mạng chém giết, trưởng quan đã hạ lệnh, cho dù chỉ còn lại một người cũng không thể cho một tên bạo dân vào được Dạ Lang quốc.

Biên giới Dạ Lang quốc tức thì máu chảy thành sông.

Lưu dân tay không tác sát liên tục chết

dưới tay binh sĩ Dạ Lang, chỉ là chúng vẫn ùn ùn kéo đến, số lượng cơ hồ không giảm, trái lại còn tăng lên, tất nhiên là tin tức xung phá được một khuyết khẩu vừa lan ra thì vô số lưu dân từ những chỗ khác cũng tụ tập về đây.

Bọn lưu dân đói khổ đến phát điên giống như bầy ruồi nhặng bầu vào một chỗ.

Số lượng chúng càng ngày càng tăng lên nhưng số lượng binh sĩ Dạ Lang càng lúc càng ít lại.

Họ suy cho cùng vẫn là tám thân máu thịt, hưởng hồ kiến nhiều có thể cắn chết voi.

Khi sắc trời dần tối, sau mấy tiểu thì không ngừng chém giết, bức tường thịt nơi biên giới đã có lỗ hổng, những tên lưu dân cũng không phải máu nóng ngu ngốc, sau khi xung phá được phòng tuyến thì không đại đột quyết chiến với những binh sĩ trang bị đầy đủ, huấn luyện nghiêm ngặt mà lại nhanh chóng chạy trốn, nhờ vào bóng đêm tiến sâu vào trong Dạ Lang quốc.

Kỵ binh Dạ Lang quốc cũng đã xuất hiện, bọn họ từ bốn phương tám hướng xông tới truy sát bọn lưu dân vừa xâm nhập biên giới.

Đại bộ phận lưu dân may mắn chạy vào trong Dạ Lang quốc đều bị vó sắt cùng

đồ đao của kỵ binh giết chết.

Chỉ là trời tối, lưu dân phân tán, trốn Đông núp Tây, kỵ binh sao có thể giết hết?

Lưu dân xông vào trong Dạ Lang quốc càng lúc càng nhiều.

Phong hỏa đài cũng được đốt lên, tiếng còi báo động khẩn cấp cũng lan truyền khắp Dạ Lang quốc, cổng thành các chôn đều bị đóng kín, ngay cả những tiểu thôn hương trấn không có tường thành thì cũng tổ chức phòng vệ đội từ các tráng đinh bắt đầu tuần tra, lệnh cảnh giới của thời chiến cũng được ban hành, chỉ cần là người lạ không rõ thân phận thì người Dạ

Lang quốc có thể tùy ý xử quyết, tình không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

.....

Đêm tối gió mạnh.

Nông trang Trạch Hồi Thành cách biên giới trăm dặm.

Lúc này đã là ngày thứ ba lưu dân xông qua biên giới, cho dù lúc trời sáng ngày thứ hai, tất cả binh sĩ Dạ Lang toàn quốc đều được lệnh điều động, biên giới cũng có hơn vạn cỗ thi thể, nhưng đêm đó vẫn còn có một số lượng không rõ bao dân tiến vào được Dạ Lang quốc, trong đó

rất có thể có người mắc phải hắc tử bệnh, hiện tại Dạ Lang quốc nơi nào người dân cũng đều sợ hãi.

Hơn nữa tin tức một thôn trang cách biên giới không xa đã bị đánh cướp, bất luận già trẻ lớn bé đều bị tàn sát đã truyền ra, chứng tỏ số lượng bạo dân trà trộn vào Dạ Lang quốc không ít.

Dạ Lang quốc diện tích không lớn, nhân khẩu không nhiều, binh lực toàn quốc chỉ gần 2 vạn, chỉ phòng ngự tuần tra biên giới thì đã không đủ, không thể nào phái xuất đại quân truy quét lưu phi.

Dưới tình cảnh ác liệt này, Dạ Lang quốc người người đều là binh sĩ, cho dù phụ

nữ trẻ em cũng bắt đầu đảm nhiệm việc bảo vệ gia viên.

Trạch Hôi Thành là một thành trì khá lớn của Dạ Lang quốc, trong thành có không ít quý tộc, tường thành khá cao, ngay lúc lưu dân xông phá phòng tuyến thì thành trì liền phong bế, cho nên bên trong thành vẫn còn khá an toàn.

Ngoài thành toàn là nông dân làm công cho bọn quý tộc.

Vì để phòng ngừa bạo dân trà trộn vào thành, những nông dân địa vị thấp kém này cũng bị cấm vào thành.

Dưới tình huống này, người ở nông trang

không thể tránh đi nơi khác, chỉ đành ở lại xây đắp những công sự phòng ngự thô sơ, tự thành lập đội tuần tra, đêm ngày đi tuần, phòng ngừa bọn lưu phi xông vào nông trang.

Nghiêm phòng tử thủ suốt mấy ngày, sau khi đánh lui mấy bọn bạo dân quy mô nhỏ, đêm nay, trong rừng vang lên vô số tiếng chân, từng đôi mắt tàn bạo rực lửa, tiếng thở nặng nề vang lên rõ rệt.

Nông trang này vì Trạch Hôi Thành giàu có mà đã dẫn tới tai họa.

Những nông trang này toàn người làm thuê cho bọn quý tộc, tích trữ số lượng lớn lương thực, khiến cho bọn lưu dân

đói khát tụ tập lại, sau mấy lần công kích đã tổ thành một lực lượng nhất định. Bọn lưu dân sống nhờ chém giết này cử ra một thủ lĩnh mạnh mẽ nhất, trí tuệ nhất, bọn dã lang này đã đói khát đến cực độ, quyết tâm hạ được nông trang này.

Không có đuốc, trời đêm càng thêm tối, những tên lưu dân cường tráng thì cầm vũ khí cướp được mấy ngày nay, còn những tên gầy yếu thì cầm cây nhọn hoặc đá, tiềm phục trong rừng không ngừng tiến đến gần nông trang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 2: Tàn sát

N

ghe thấy tiếng gà gáy chó sủa từ nông trang vang lại, bọn lưu dân đều nuốt nước bọt, bọn chúng khẩn trương và kích động vô cùng.

Thủ lĩnh bọn lưu dân này thân cao hơn hai mét tay cầm trường thương, hắn vốn là một tướng quân của một quốc gia gần Dạ Lang quốc, vì quốc gia tan nát nên phải lưu lạc, nhân vật vinh quang ngày trước giờ đây đành phải lưu lạc làm thổ phỉ cướp bóc khắp nơi.

Tất cả cao ngạo hấn đều buông bỏ, chỉ mong có thể sinh tồn.

Hấn thậm chí còn không muốn nhắc tới tên mình, tròng mắt màu xám lóe lên ánh sáng sắc nhọn, nhìn chăm chăm vào vầng trăng tròn trên trời... Mây đen di động dần dần che khuất ánh trăng... Ngay lúc mặt đất trở nên tối sầm, hấn nhảy bật dậy, vung trường thương gầm lên: "Xông lên! Cướp lương cướp tiền, giết sạch nam nhân, để lại nữ nhân."

Lưu dân gào lên từng đợt như sói tru, lập tức xông lên.

Vùng rừng núi vừa rồi yên tĩnh chớp mắt đã biến thành ngọn hỏa sơn sôi sục,

người người giống như thác đổ tràn xuống bên dưới.

Thủ lĩnh lưu dân tốc độ nhanh nhất, cho dù hãn từng bị những ngày tháng màn trời chiếu đất khiến cho thân thể tàn tạ nhưng dục vọng sinh tồn khiến hãn phát huy thực lực cường hãn, giống như con báo sẵn mỗi phóng xuống núi.

Nông phu tuần tra nhìn thấy bọn lưu dân giống như bầy sói xông tới, hoảng hốt lui về.

Thủ lĩnh phóng chạy như bay, hãn cất người lên như chim ưng, trường thương trong tay biến thành một tia chớp đen, đâm xuyên qua người một nông phu đang

cưỡi ngựa, sau đó hấn phóng người nhảy lên lưng ngựa, rung thương hất thi thể văng đi, giật cương ngựa xông thẳng về phía cổng nông trang.

Mấy động tác giết người cướp ngựa nhanh chóng liên lạc khiến cho bọn lưu dân găm lên cuồng nộ.

Bọn chúng lập tức theo thót ngựa xông thẳng tới tàn sát nông trang.

Tiếng phèng la cảnh báo vang lên chói tai, những nông phu vừa cởi áo ra phơi vôi vàng mặc áo vào, không kịp nhìn vợ con run rẩy, đã cầm lấy cuốc, đinh ba các loại nông cụ sau cửa, chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói với lại: "Mẹ nó, đóng

cửa lại, chui xuống dưới hầm."

Thủ lĩnh lưu dân vùng thương đâm chết mấy nông phu canh gác ngay trước cửa thôn, những tên nông phu này chỉ biết cày cuốc sao có thể là đối thủ của một người từng là tướng quân như hắn.

Trường thương biến thành hắc quang múa lượn, máu tươi từ trên người bọn nông phu bắn ra, bọn lưu dân phía sau theo nhau xông vào đại môn, chớp mắt đã đập nát bảy thi thể của bọn nông phu.

Tên thủ lĩnh tịnh không gấp rút xung phong mà dùng trường thương hất hai ngọn đuốc ngay cửa thôn vào hàng rào.

"Ai không có vũ khí thì lấy đuốc đi đốt nhà, ai có vũ khí thì đi theo ta."

Rốt cục hấn cũng xuất thân là tướng quân, không chỉ biết đánh cướp giống như bọn lưu dân, hấn chỉ cần hai ngày ngắn ngủi đã huấn luyện bọn lưu dân ngu dốt này có chút tổ chất của giặc cướp chuyên nghiệp. Dưới sự chỉ huy của hấn, bọn lưu dân gầy ốm cầm lấy cây gậy châm lửa, chia nhau đi đốt hết những gian nhà cỏ.

Còn những tên lưu phi cường tráng hơn thì đi theo tên thủ lĩnh, men theo con đường xông thẳng vào trong nông trang.

Cổng nông trang hỏa quang bùng bùng.

Nông phu tán lạc không ngừng bị giết chết, tiếng kêu thảm giữa đêm khuya vang lên càng thêm thê lệ.

Những nông phu tráng kiện dần dần tập trung lại, nghe thấy từng tiếng kêu thảm, lại nhìn khói lửa mịt mù, thân thể họ không ngừng run rẩy.

Họ đều là người thường, trừ thân thể cường tráng ra thì hoàn toàn không có võ kỹ, cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng khốc liệt như vậy. Bọn giặc cướp tạo thành cảnh lửa cháy rực trời khiến họ không biết đối phương có bao nhiêu người, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều có tiếng la hét của phỉ đạo,

lòng không khỏi run sợ.

Nhìn thấy những nông dân kinh hoàng thất thố, vị trưởng thôn từng tòng quân vẫn bình tĩnh nói: "Giặc cướp thế đông, Ba Lỗ, người chọn một con ngựa nhanh nhất mau chạy tới Trạch Hôi Thành cầu viện!"

Một tráng hán liền đáp lời, dắt ngựa đi từ một con đường khác ra khỏi thôn trang.

Trưởng thôn giờ cao thiết kiếm hô vang: "Dân làng, đã không còn đường lùi, bọn ta không thể thỏa hiệp với bầy ác lang này, lùi bước không những khiến chúng ta mất đi nhà cửa mà còn mất đi

vợ con! Giết, liều với chúng!"

"Liều!" Nông phu gầm vang.

Bọn họ đã không còn đường lui, chỉ còn cách chiến đấu.

Nông phu xông ra cuối cùng đã gặp phải lưu dân, bọn chúng đang đánh cướp từ trên đường vào thôn tới, nhà cửa từng cụm đã bị thiêu hủy.

Cho dù thủ lĩnh cố sức áp chế, bọn lưu dân này sau khi tiến vào nông trang liền mất đi tổ chức, bắt đầu tự đi đánh cướp.

"Đúng là một bọn ô hợp!" Thủ lĩnh ngồi trên ngựa giận dữ bọn chúng không chịu

nghe lời chỉ huy, hấn cũng không buồn nhìn tới chúng nữa.

Nông phu xông ra gặp phải bọn lưu dân đang cướp bóc tức thì mắt trợn to như muốn rách, xông lên vùng cuộc, vùng đing ba đánh tới. Dù bọn nông phu không hề có võ kỹ nhưng bọn lưu dân này bất quá cũng là người thường, trừ việc chúng hung hăng không sợ chết ra thì chiến lực cũng không có gì xuất sắc.

Càng lúc càng nhiều nông dân và lưu dân cuốn vào chém giết.

Trận chiến đầy máu tanh này là thấp kém nhất, không có tổ chức, không có phương pháp, chỉ dùng vũ khí thô sơ lao vào

nhau mà thôi.

Các nông phu cùng chung kẻ địch dần chiếm ưu thế, lưu dân khắp nơi dần bị vây lại, từng người bị cuộc hoặc đình ba giết chết.

Trưởng thôn là người đi đầu, dù ông đã 55 tuổi nhưng đã từng tham quân nên công phu so với người thường thì còn mạnh hơn nhiều, chém chết năm sáu tên lưu dân. Nông phu càng đánh càng hăng, bọn lưu dân bị lạc xuống hạ phong ngăn chống không nổi, dần dần lùi bước.

Thủ lĩnh cười lạnh đứng nhìn, tịnh không có ý xông lên giúp đỡ. Bọn phé vật không nghe lời chỉ huy chết đi càng tốt,

càng đỡ phải chia phần.

Bên người hấn còn có hơn mười người thân thể cường tráng tuân thủ kỷ luật, những người này vốn thông minh lạnh lẽ, chúng biết thời loạn thế cần phải dựa vào cường giả nên theo sát thủ lĩnh, chờ đợi thời cơ xuất thủ.

Trên thôn đạo đầy những thi thể, bọn lưu dân bị đánh lúi tới cổng nhìn thấy thủ lĩnh, tức thì kêu khóc chạy tới.

Trong ánh lửa, nét cười trên mặt thủ lĩnh càng thêm đáng sợ.

Hấn giọng cao trường thương quát: "Giết!"

Những lưu dân cường tráng sau lưng hăn cũng rút vũ khí gầm lên: "Giết!"

Thủ lĩnh vỗ mạnh vào cổ ngựa, tuần mã bị đau hí vang chạy tới như bay, thủ lĩnh trường thương chỉ thẳng, kỹ thuật xung sát đã được thiên chùy bách luyện khiến cho hăn phảng phất như hòa cùng một thể với ngựa, trong bóng đêm chỉ thấy một cự ảnh nhanh như ánh chớp.

Trưởng thôn cũng là người có nhãn lực, vừa thấy thủ lĩnh lưu dân xung phong thì trợn to mắt, ông cơ hồ máy móc vung thiết kiếm lên, kinh hãi hô lên: "Mọi người mau... A!"

Câu nói của ông bị trường thương cắt

đứt, thủ lĩnh rung mạnh thương, thân thể trường thôn bay lên không trung, đập mạnh vào mái một gian nhà cỏ.

"Trường thôn!" Tất cả nông phu đều cất tiếng hô bi thảm..

Thủ lĩnh lưu dân chỉ liếc mắt nhìn qua, cất tiếng cười lạnh, trường thương phóng thành một đóa thương hoa, chớp mắt đã đâm ra bảy tám thương, bảy tám nông phu đứng trước ngựa đều bị cổ họng, máu tươi từ kẽ ngón tay của họ chảy ra, ánh mắt tuyệt vọng nhìn vào nam nhân đang cưỡi ngựa cười lạnh rồi ngã xuống.

"Ta liêu với ngươi!"

Bọn nông phu hai mắt đỏ ngầu xông tới, chỉ là những người không có võ kỹ này sao có thể là đối thủ của thủ lĩnh, đây hoàn toàn là một trường đồ sát.

Thủ lĩnh đâm chết mấy chục nông phu, cả trường thương cũng cùn nhụt.

Bọn lưu dân dưới sự thống lĩnh của hắc dân dần vây lấy những nông phu.

Giết nhiều người như thế, thủ lĩnh cũng khá mệt mỏi, hiện tại đại cục đã định, bọn nông phu chỉ có thể giãy giụa, không thể là đối thủ của bọn lưu dân. Hắc lấy nước và thức ăn từ tay một tên lưu dân đưa tới, vừa ăn uống vừa thưởng thức trường sát lục này, vòng vây của bọn lưu

dân càng lúc càng siết chặt...

Tử vong sớm đã trở thành chuyện tầm thường nhất, đại lục này mỗi ngày có thành có hơn vạn người chết, có chết đói, có chết vì bệnh dịch, con người đã không còn sợ chết, giết người hoặc bị giết đã thành mệnh vận.

.....

Ba Lỗ chạy tới cổng Trạch Hôi Thành, lớn tiếng kêu cầu cứu.

Quân sĩ trên tường thành sớm đã nhìn thấy ánh lửa từ phía nông trang nhưng cổng thành vẫn đóng chặt như cũ.

"Trưởng quan, cứu mạng! Có quân phi rất đông tấn công nông trang, mau phát binh cứu viện chúng tôi!"

Bất kể hấn kêu gào bẽ hợng, cổng thành vẫn đóng im ỉm, binh sĩ tuần tra trên tường thành ánh mắt phức tạp nhìn về thân ảnh đang cầu cứu bên dưới nhưng không ai đi mở cửa. Họ đã tiếp được quân lệnh, ban đêm nghiêm cấm xuất binh.

Lương thực ở nông trang đại bộ phận đã được chuyển đến trong thành, bọn quý tộc nơi này không thể vì bọn người hạ đẳng ở nông trang mà giữa đêm khuya xuất binh mạo hiểm, ai biết được trong đám lưu phi có tên nào bị hắc tử bệnh

hay không, chỉ cần một người bị nhiễm thì cả Trạch Hôi Thành đều có thể bị diệt vong.

Cổng thành bị Ba Lỗ đập mạnh, trên tường thành rốt cục cũng có người nhìn xuống quát: "Đừng kêu nữa. Bọn ta không thể xuất binh đêm tối, người về đi."

"Không thể, trưởng quan!" Ba Lỗ nghe thấy, gấp rút khấn cầu: "Trưởng quan, nông trang có hơn ngàn người, hơn nửa là phụ nữ và trẻ em, van cầu các vị, xin cứu mạng đi!"

Binh sĩ trên tường thành đều im lặng, binh lực của họ đại bộ phận đều bị điều tới biên giới, binh sĩ trong thành chỉ có

thể miễn cưỡng phòng thủ, đối mặt với tình huống này, bọn họ chỉ có thể tàn nhẫn chọn lựa cách đóng cửa không ra mà thôi.

Cuối cùng khi phát giác không thể mời được viện binh, Ba Lỗ tuyệt vọng gầm lên, giục ngựa chạy về phía nông trang.

Vợ hấn, con hấn còn ở đó, cho dù có chết thì hấn cũng phải chết cùng một chỗ với họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 3:

Loạn định

B

a Lỗ xông thẳng vào thôn trang, không khí nóng hực ập vào mặt hần, xung quanh đều là tiếng người la hét. Vì nhà cửa đều đang bốc cháy, rất nhiều phụ nữ phải chạy ra ngoài, bọn lưu dân liền đuổi theo họ.

Nhìn thấy một tên lưu dân đang đè một nữ nhân xuống, xé bỏ y phục của cô ta, Ba Lỗ giận dữ gầm vang, giục ngựa xông tới, thanh đao chém xéo lên, đầu lâu của tên lưu dân văng bắn lên không trung, còn nữ nhân cất tiếng khóc òa.

Ba Lỗ không hề dừng lại, thôn trang chỗ nào cũng tang thương, thi thể khắp nơi, không khí đầy mùi máu tanh và mùi thịt cháy, mùi gỗ, cỏ cháy.

Tất cả những cảnh tượng này đập vào mắt mũi Ba Lỗ, hấn cơ hồ muốn nôn vọt ra ngoài.

Hắn một đường chém giết, lúc đến được giữa thôn thì thanh đao đã cùn mẻ.

Các nông phu tráng đinh còn lại vẫn đang bị vây đánh, Ba Lỗ gầm lên, ném đao, chụp lấy một thanh côn gỗ to lớn xông tới bọn lưu dân. Hắn dùng mộc côn đánh bay mấy tên, nhưng hắn chỉ có một mình,

dùng thân dũng hơn nữa thì sao? Bốn vó ngựa bị lưu dân chặt đứt, Ba Lỗ lăn xuống ngựa, giống như một con dã thú phát cuồng, vung mộc côn đánh loạn, nhất thời bọn lưu dân không dám lại gần, còn những nông phu bị vây nhìn thấy Ba Lỗ như thế, máu nóng sôi trào, cùng xông phá vòng vây.

Thủ lĩnh lưu dân ngoác miệng mắng chửi, ném lương khô trong tay đi, cầm lấy trường thương giục ngựa xông tới chỗ Ba Lỗ.

Hắn lại sử dụng một chiêu đơn giản như trước, trường thương biến thành tia chớp đen đâm tới, thân thể nặng hơn hai trăm cân của Ba Lỗ bị đánh bay bảy tám mét,

một côn trong tay cũng bị gãy thành ba đoạn. Ba Lỗ giãy dựa dưới đất, loạng choạng đứng lên.

Nếu không phải con ngựa đang cưỡi quá yếu thì một thương vừa rồi đã đâm xuyên qua cả côn lẫn người, thủ lĩnh lưu dân không hề mất ý với hiệu quả của một kích này, hấn rung tay tạo thành một đóa thương hoa, gầm lên một tiếng, trường thương chỉ thẳng lao tới Ba Lỗ. Lần này hấn đã dùng toàn lực, cả người nghiêng một góc 45 độ về phía trước, mũi thương rít lên xé gió, phá tan không khí.

Trong tiếng vó ngựa, thủ lĩnh lưu dân nở nụ cười tàn khốc.

Hắn rất thích dùng nét mặt này đoạt lấy sinh mệnh của đối thủ, cảm thụ khoái cảm khi mũi thương đâm xuyên qua thân thể địch nhân, rút đi sinh lực của y.

Lần này... cũng không thể ngoại lệ.

Mũi thương hướng thẳng về cổ họng của Ba Lỗ, hắn thậm chí còn nhìn thấy cả vết hầu đang chuyển động của Ba Lỗ, chớp mắt thôi, chỗ đó sẽ vỡ tan, máu tươi sẽ phún ra.

Hô...

Mũi thương của thủ lĩnh lưu dân trượt qua vai Ba Lỗ, hắn đâm trượt rồi.

Hắn gấp rút giật mạnh dây cương, kéo ngựa tránh qua, con ngựa vốn không cường tráng bị kéo đau đến bốn vó đập loạn trên mặt đất, nhưng lúc này thủ lĩnh lưu dân không hề để ý, hắn nhìn thấy một kỵ sĩ đang đứng sau lưng Ba Lỗ.

Ánh lửa bập bùng, người kỵ sĩ đó chỉ là một thiếu niên, đôi mắt màu xám của hắn bắn ra hàn quang giống như dã thú khiến cho thủ lĩnh lưu dân lòng bàn tay rướm mồ hôi lạnh.

Cảm giác đáng sợ vừa rồi còn khiến hắn kinh sợ không thôi, nếu như hắn không có trực giác thiên chùy bách luyện nơi chiến trường thì sợ là giờ này hắn đã chết. Hắn thậm chí còn không nhìn rõ quỹ tích xuất

kiếm của đôi phương.

"Người là ai?"

Đáp lời hần là tiếng vó ngựa rầm rập, thiếu niên thúc ngựa xông thẳng tới, thót ngựa của y cao hơn ngựa của bọn lưu dân đến nửa mét, thể hình tráng kiện hơn nhiều, thế phóng tới nhanh như chớp, nháy mắt đã đến sát bên, thủ lĩnh lưu dân chỉ kịp cử thương nghênh đỡ.

Đại kiếm màu đen chém xuống, không ngờ lại không có chút tiếng gió nào.

Từ mũi thương đến tận cán đều bị chẻ nát, kinh lực đi theo đường lóc xoáy khiến cho hồ khẩu của thủ lĩnh rách toát,

hắn kinh hãi ngửa người ra sau, đại kiếm lướt qua mũi hắn. Thủ lĩnh lưu dân chỉ cảm thấy mát lạnh, đưa tay sờ thử thì cánh mũi đã bị chém phăng, máu tươi phun ra ào ạt.

Hắn đau đến rú lên, hai tay không ngừng vỗ mạnh xuống cổ ngựa, cướp đường mà chạy.

Đối phương chỉ là một thiếu niên nhưng thực lực lại rất đáng sợ, hắn không quan tâm đến những lưu dân đang há mồm trợn mắt nhìn hắn, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

Thót ngựa đau đớn phóng chạy như bay về phía cổng thôn trang, thủ lĩnh lưu dân

ngồi thẳng người quay đầu nhìn lại thấy thiếu niên tịnh không đuổi theo, hắn tâm tình cũng buông lỏng, nhưng lúc nhìn lại phía trước thì trông mắt đột nhiên giãn ra, một thớt ngựa đang chạy tới, lúc hai ngựa chạy lướt qua nhau thì nửa thân trên của thủ lĩnh lưu dân bay lên không trung, trước khi rơi xuống hắn còn nhìn thấy một mái tóc đen tung bay trong gió.

Dương Chính vẩy những giọt máu tươi dính trên lưỡi kiếm, không hề nhìn lại tên thủ lĩnh lưu dân, hoàng phiêu mã tốc độ chậm lại, đi tới bên người thiếu niên, hắn nhíu mày nói: "Xuất kiếm cần phải có kỹ xảo, không phải lúc nào cũng dùng蛮 lực, một kiếm vừa rồi vốn có thể chém đầu hắn nhưng vì người ngạnh tiếp

thương của hắn nên hắn mới có được một tuyến sinh cơ."

Tu Lạc hơi cúi người:"Ta nhớ rồi!"

Dương Chính gật đầu, nhìn về bọn lưu dân lạnh giọng nói:"Bỏ vũ khí xuống hết cho ta."

Bọn lưu dân vì thủ lĩnh vừa bị giết nên đều bị chấn nhiếp, chỉ là vẫn còn chút bất cam, có một tên ngoác miệng mắng:"Con mẹ...."

Nói còn chưa dứt, một mũi tên đã xuyên qua cổ họng hắn, Tu Lạc lạnh lùng nói:"Nghe chưa? Đừng để ta nhắc lại, lập tức bỏ vũ khí, quỳ xuống đất."

Mấy tên lưu dân phía ngoài lén lút chạy về phía sau, vốn muốn tránh khỏi thị tuyến của đối phương, sau đó cướp đường mà chạy, nào ngờ mấy tiếng xé gió vang lên, toàn bộ đều bị tên bắn chết sạch. Tu Lạc ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, dương cung lấp tên quát: "Ai dám không nghe?"

Không có lưu dân nào dám phản kháng, chúng nhao nhao quăng bỏ vũ khí, quỳ xuống đất.

Dương Chính nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt Ba Lỗ nói: "Mau đi cứu trị người trong thôn, Tu Lạc, người gom bọn lưu dân này lại một chỗ."

Thiếu niên đáp lời, cất tiếng quát: "Không phải người nông trang đứng qua bên này."

Hắn thanh âm lạnh lùng, ánh mắt sắc nhọn, xuất thủ lại hung tàn, nhiếp phục tất cả bọn lưu dân, chúng nhanh chóng kéo nhau sang một bên tập hợp.

Ba Lỗ cảm kích nhìn Dương Chính, vội vàng tập hợp lại các nông phu, rất nhiều người bị trọng thương cần được cứu trị, người chết cần phải mai táng, làm việc mệt nhọc đến tận sáng sớm.

Trưởng thôn trúng một thương không ngờ lại không chết, ông ta được thôn dân cứu

sống, nhờ con trai Ba Lỗ đỡ dậy đến bái tạ Dương Chính.

Cho dù nông trang trở nên tang tóc, nông phu chiến tử hơn 30 người, trọng thương bảy tám mươi người, nhưng trong tình huống đó mà vẫn bảo trì được thôn trang thì đã là may mắn lắm rồi. Dương Chính ra tay ổn định thương thế cho những người bị trọng thương, càng được người trong nông trang cảm tạ ơn đức.

Đến khi Dương Chính cứu trị xong, trưởng thôn sai người mang thức ăn đến, với lịch duyệt của ông mà vẫn chưa từng thấy qua vũ khí và khôi giáp của Dương Chính, ông cẩn thận hỏi: "Đa tạ đại nhân ra tay trợ giúp, không biết ngài từ nơi

nào đến?"

Dương Chính nói: "Bọn ta là người mạo hiểm đến từ phương xa, vì bị bọn lưu dân truy cản, vô tình tiến vào quý quốc, vì thiếu thức ăn nước uống, hiện tại còn chưa vào được thành, vì vậy bắt đắ dĩ muốn tới đây mua một ít."

"Người nơi khác?" Sắc mặt của trưởng thôn và Ba Lỗ hơi biến, bọn họ hiện giờ là chim sợ cành cong, đối với người bên ngoài đến đều rất sợ hãi và khản trương.

Dương Chính biết ý, nói: "Vị đại thúc này, bọn ta tịnh không phải lưu dân, cũng không phải lấy nghề cướp bóc để sinh nhai, các vị không cần khản trương, chỉ

là hiện nay thế đạo hỗn loạn, tìm một nơi để mua lương thực và nước uống mà không có, như vậy đi, giá tiền có thể thương lượng, ta không để các vị phải chịu thiệt thòi đâu."

Nói xong, hắn lấy một túi nhỏ ra, cầm một viên đá sáng lấp lánh đưa tới.

"Tử toản!" Trưởng thôn kinh ngạc.

Cho dù thế đạo hỗn loạn vô cùng, nhiều thứ mất đi giá trị nhưng loại bảo thạch quý hiếm hơn cả vàng này vẫn thập phần quý giá.

Dương Chính đưa viên tử toản đến trước mặt trưởng thôn cười nói: "Ông có thể

kiểm tra thật giả, nếu như có thể đưa cho ta lương khô và nước uống thì ta sẽ đưa thêm hai viên để đổi lấy."

Ba viên tử toản, cho dù mua cả nông trang này cũng còn dư nhiều.

Trưởng thôn kinh ngạc nhìn nam tử khí chất cao quý này, đối phương rốt cục là ai, lưu dân tuyệt không thể giàu có như vậy được.

Nhìn viên đá phát sáng lấp lánh trong tay Dương Chính, ông nuốt nước bọt nói: "Đại nhân cứu giúp toàn bộ người dân thôn trang chúng tôi, cho dù tan xương nát thịt cũng không đền đáp được, huống gì chỉ là một chút thức ăn và nước

uống, tử toản này ta tuyệt không thể nhận."

Dương Chính gật đầu, có chút hân thưởng cốt khí của lão già này, ba viên tử toản dù hoặc không nhỏ, có thể giúp họ thoát khỏi kiếp nô lệ, còn có thể mua thêm điền sản, nhưng đối phương vẫn có thể kìm được lòng tham.

Hắn không miễn cưỡng lão, chỉ nói:"Ta đã thấy qua những người chết và lưu dân, dù không có hiện tượng nhiễm bệnh, nhưng ta khuyên các vị nên thiêu xác họ, sau đó lại dùng nước tử ngải thảo để tiêu độc khắp thôn trang một lần."

Nước tử ngải thảo chính là dung dịch

tiêu độc thô sơ nhất thế giới này, Dương Chính nhanh chóng nói cho trưởng thôn biết, ông ta biết Dương Chính không gạt mình, vội vàng sai người thi hành.

Lúc giữa Ngọ, binh sĩ Trạch Hôi Thành mới tới, bọn họ hiển nhiên là đã biết tin tức lưu dân bị tiêu diệt rồi mới đến làm anh hùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 4:

Mưu sách

T

oàn bộ lưu dân đầu hàng đều bị binh sĩ bắt đi, kết cục của chúng không cần nhắc tới.

Vì không muốn cho người khác chú ý, hãn bảo trưởng thôn che dấu thân phận của mình, tịnh không để cho bọn binh sĩ tra ra chân tướng.

Ở một tòa viện nhỏ, bên đồng lửa cháy hùng hực, bốn người Dương Chính, Tu Lạc, trưởng thôn, Ba Lỗ đang ngồi quanh. Trên đồng lửa có một con dê

được nướng gân vàng, thỉnh thoảng mỡ lại chảy xuống xèo xèo, mùi hương bốc lên nghi ngút.

Không ít người xung quanh nhìn thấy đều nuốt nước bọt, mấy đứa nhỏ đều tròn xoe mắt thèm thuồng.

Một phụ nhân trung niên châm rượu cho bốn người, rượu màu vàng đục, thiếu niên vừa uống 1 hớp, tức thì đầu mày nhú lại, hấn nhìn sang nam nhân tóc đen, chỉ thấy hấn ta cũng uống hết ly rượu, bất quá gương mặt không có chút biểu tình khó chịu nào, trái lại còn mím môi, tựa hồ như đang hân thưởng mùi rượu cay nồng.

Thiếu niên thấy thế cũng cố gắng uống cạn ly rượu.

Lúc phụ nhân định châm rượu thì thiếu niên lắc đầu, tỏ ý không uống nữa.

Hắn vốn thích rượu nhưng rượu ở đây đục, không hề nồng, khó uống vô cùng.

Trưởng thôn ngồi ngồi đối diện tỏ vẻ có lỗi nói: "Thực sự xin lỗi vị tiểu huynh đệ này, rượu bọn ta uống bình thường đều dùng hoa màu phơi khô chưng cất, hương vị rất tệ, nếu như thành không bị phong bế thì ta có thể sai người đi tới đó mua rượu ngon về uống."

"Thời loạn thế hiện nay, uống được hợp

nước còn khó, lẽ nào còn tư cách đòi hỏi sao?" Dương Chính nói rồi uống cạn thêm 1 y rượu.

Ba Lỗ cầm ly rượu phụ nhân đưa cho cười nói: "Tiên sinh đã không chê thì xin đừng khách khí."

"Thịt nướng chín rồi." Dương Chính bỏ ly rượu xuống, lấy chủy thủ cắt thịt, đưa một miếng lớn cho thiếu niên: "Người ăn đi."

Tu Lạc cầm lấy nhai ngấu nghiến.

Hắn vốn là người trầm mặc nhưng vẻ mặt cho thấy rất hài lòng với hương vị thịt nướng này.

Dương Chính lại cắt thêm mấy miếng thịt, đưa cho trưởng thôn, Ba Lỗ, hai người đều ăn vào khen ngon không ngớt.

"Hôm nay các vị đã giúp đỡ bọn ta rất nhiều, nhưng ta vẫn còn chưa biết các vị xưng hô thế nào?" Ăn mấy miếng thịt, uống mấy bình rượu, không khí cũng thêm phần thân thiết, trưởng thôn mới hỏi chuyện ông thả mắc từ lâu.

Dương Chính ngẩng đầu cười nói: "Ta là Dương Chính, còn hắc tên Tu Lạc, là cháu ta."

"Ta mạo muội nói 1 câu, thế đạo hiện nay, Dương tiên sinh là người tài năng,

vô luận ở đâu cũng có thể làm nên sự nghiệp... À, ta thấy cách sống lưu lãng thế này thực sự làm lãng phí tài năng của Dương tiên sinh." Trương thôn tuy hỏi vậy nhưng ông ta vẫn cảnh giác không thôi, kinh nghiệm tòng quân năm xưa giúp ông có được lịch duyệt hơn người. Ông cảm thấy trên người Tu Lạc có một cỗ huyết tinh mà chỉ có người vào sinh ra tử mới có thể có được.

Hơn nữa Dương Chính tuy dáng vẻ rất lễ độ, nói chuyện ung dung ôn hòa nhưng không biết sao lại khiến ông có cảm giác không thể nhìn thấu.

Trực giác cho ông biết người này còn nguy hiểm hơn thiếu niên Tu Lạc xa.

Dương Chính nghe vậy chỉ nói: "Bọn ta không phải người Áng Cách Tát, trước giờ quen sinh sống kiều du hiệp, vì vậy nên mới ra ngoài để hiểu biết thêm về thế giới bên ngoài, không ngờ trong lúc lưu lãng thì hắc tử bệnh bạo phát, khi về quê hương thì đã không còn thân nhân nào, cho nên chỉ có thể phiêu lưu khắp nơi."

Trưởng thôn nói: "Dương tiên sinh, hiện tại trừ Tam đại công quốc và Thánh Hỏa Thành thì chỉ có Dạ Lang quốc bọn ta không có hắc tử bệnh, hiện giờ lưu lạc bên ngoài thực sự là quá mạo hiểm, các vị có tiền, lại có tài năng, muốn tìm một chỗ để an ổn cũng rất dễ."

"Ta cũng có ý này, chỉ là không biết đường lối, lão nhân gia có thể chỉ điểm chăng?"

Trưởng thôn vội nói: "Chỉ điểm thì không dám, chẳng qua ta có chút quen thuộc với nơi này mà thôi."

Dương Chính hỏi thêm về tình hình Dạ Lang quốc, trưởng thôn đều không giấu diếm gì.

Đêm đó, Dương Chính và Tu Lạc ngủ lại ở thôn trang.

Ngày thứ hai, họ chắt thức ăn nước uống lên lưng ngựa rồi lên đường, trước khi đi Dương Chính còn để lại ba viên tử toản.

Đi qua một ngọn núi gần Trạch Hôi Thành, phía trước là một bình nguyên rộng lớn, đi thêm không lâu thì đã đến thượng lưu một con sông lớn. Con sông này là con sông lớn nhất chảy xuyên qua cả Dạ Lang quốc, tên là Khắc Tô Nhĩ, năm ngoái vào thời gian này chính là thời gian phồn thịnh nhất, thuyền buôn xuôi ngược trên sông vận chuyển các loại hàng hóa, nhưng giờ đây thì đường sông lại vắng vẻ lạnh tanh.

Vô số quốc gia Bắc đại lục sụp đổ, khiến cho vô số nền kinh tế cũng bị tan rã, cả nền văn minh đảo ngược tới mấy trăm năm.

Trên dòng sông Khắc Tô Nhĩ, cứ cách mấy ngày thì lại có quân đội dùng thuyền chở binh sĩ qua sông.

Dương Chính và Tu Lạc từ phương xa đến, dừng lại nghỉ ngơi ở ngôi đình ven sông.

Hai người xuống sông tắm rửa sạch sẽ, rồi lấy lương khô ra ăn.

Dòng sông chậm rãi chảy trên bình nguyên, tịnh không mạnh mẽ, mặt sông rộng lớn thảnh thơi lại có một con chim bói cá vụt xuống làm bọt nước tung tóe, khi nó bay lên thì đã quắp lấy một con cá nhỏ.

Gió mát thổi qua, trời vừa vào hạ, thời tiết rất thoải mái.

Không ai biết là nơi đại địa cảnh sắc ưu mỹ như vậy lại xảy ra một trận tai kiếp lớn đến thế.

Dương Chính đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc êm đềm, không nói lời nào.

Tu Lạc nhìn thấy thần thái của hấn cũng đưa mắt nhìn về mặt sông, lúc đầu thì còn hứng thú, nhưng chỉ một tiểu thì sau, do tâm tính hấn vẫn chưa thành niên nên không còn kiên nhẫn, lắc đầu thầm nghĩ cảnh sắc này có gì mà phải quan sát, chỉ là hấn không dám quấy rầy Dương Chính.

Mấy năm nay, Dương Chính đối với việc tu luyện của hắn rất kỳ vọng, đồng thời cũng rất nghiêm khắc.

Cho dù Tu Lạc thông minh và kiên trì cũng thường bị huấn luyện tàn khốc của Dương Chính khiến cho gần như sụp đổ, vì vậy cho dù nhìn thấy dáng vẻ Dương Chính rất an bình nhưng Tu Lạc biết rõ chỉ là vì vị tướng quân này không để những việc con con này vào trong tầm mắt, đạt đến trình độ như Dương Chính thì đã nhìn ra rất nhiều điều, hắn tính không dễ dàng nổi giận, mấy tháng ngao du, tổ chức lực lượng của Đào nguyên ở Bắc đại lục, thống lĩnh Kim Mạt Lan Hội Tu Lạc đã học được rất nhiều điều từ Dương Chính.

Qua đó Tu Lạc càng thêm kính phục phong phạm của Dương Chính, hiện tại hắn giống như một thanh trọng kiếm không hề sắc nhọn nhưng có thể phá hủy tất cả, đạt tới mức vụng về thặng xảo diệu, giống như lần trước độn độ bọn lưu dân, Dương Chính không hề ra tay, đáng vẻ như nhân từ, kỳ thật cũng là một loại khinh miệt của những người bậc cao nhìn sâu kiến dưới đất.

Đó giống như thái độ của một con voi nhìn thấy đáng vẻ khoa trương của sâu kiến, sâu kiến cuồng vọng trong mắt voi chỉ là một trò hề.

Vì vậy hắn không hề giận dữ, Tu Lạc

hiều rất rõ, nếu như thực sự khiến cho tướng quân nổi giận thì hậu quả sẽ khủng khiếp hơn cả ác mộng.

Lúc Tu Lạc đang nhìn ngó xung quanh chợt có tiếng động vang lên.

"Tướng quân, gì thế?"

Nghe thấy tiếng Tu Lạc, Dương Chính thu hồi mục quang, nhìn về khúc sông chảy quanh, ánh mắt chợt lóe lên, kéo lấy Tu Lạc: "Lui lại!"

Hai người nhanh chóng lui về một lùm cây, cả 2 thót ngựa cũng co người lại.

Trên đường sông, một chiếc thuyền gỗ

chậm rãi xuất hiện, đi ngược lên hướng Bắc.

Dương Chính ánh mắt sắc bén, cho dù khoảng cách còn xa nhưng vẫn nhìn rõ trên thuyền bố trí quy mô khá lớn, không ít hộ vệ đi lại trên sàn, thuyền tuy không lớn nhưng kiên cố phi thường, hai đầu trước sau đều bịt thép. Loại thiết giáp thuyền này chính là sản phẩm của Đào nguyên, trong đại lục cũng là loại không rẻ, ở nước nhỏ như Dạ Lang quốc khó mà có được.

Hơn nữa chiếc thuyền này xem ra đã được nguy trang thành rất bình phàm, Dương Chính suy đoán trên thuyền nhất định phải có người thân phận trọng yếu

hoặc là hộ tổng vật gì trên quý.

Chiếc thuyền chậm rãi ngoặt qua khúc quanh, dần dần trở thành một chấm nhỏ rồi biến mất.

Dương Chính và Tu Lạc bước ra khỏi lùm cây.

"Tướng quân, đây là thuyền gì, xem ra dáng vẻ rất là cổ quái" Tu Lạc kinh nghiệm tuy không phong phú bằng Dương Chính, nhãn lực cũng thua xa nhưng ngày thường được hấn dạy dỗ nên cũng có chút đầu óc suy nghĩ.

Dương Chính nghĩ một lúc rồi nói: "Xem ra không giống thuyền thông thường, phía

Bắc là đô thành của Dạ Lang quốc, có lẽ là đại nhân vật nào đó bí mật tiến vào hoặc là ai đó lén lút vận chuyển thứ gì đến."

Tu Lạc gật đầu hỏi tiếp: "Thúc, tiếp theo bọn ta nên làm gì?"

Dương Chính nói: "Hiện tại Kim Mạt Lan Hội phát triển khá mạnh mẽ, lại liên hợp cùng tam đại công quốc, thế lực như mặt trời giữa ngọ, chỉ là so với Thánh Hỏa Giáo sâu gốc bền rễ vẫn còn khiếm khuyết, căn cơ của bọn ta vẫn chưa vững chắc bằng họ. Bây giờ Kim Mạt Lan Hội đã khiến cho Thánh Hỏa Giáo cảnh giác, nơi đâu cũng bị khống chế, tình thế này sớm muộn gì cũng bị Thánh Hỏa Giáo

ngịch chuyển, nếu muốn đánh bật Thánh Hỏa Giáo thì phải tìm nơi nào Thánh Hỏa Giáo không chú ý để chiếm lấy. Dạ Lang quốc ở nơi xa xăm, vô luận chính trị kinh tế đều nằm nơi biên tái, Thánh Hỏa Giáo cũng không hề coi trọng, vì vậy dân chúng nơi đây tín ngưỡng tịnh không chân thành như những nơi khác, chính là nơi tốt nhất để chúng ta thâm nhập, hơn nữa những nước lân cận đều đã tan rã, chỉ cần có thời cơ thích hợp thì nhất thống Dạ Lang quốc chỉ là vấn đề thời gian."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 5:

Điện hạ

D

ịch bệnh bạo phát, Dương Chính không muốn Bắc đại lục phải trầm luân nên mới dựa vào thế lực của Đào nguyên sáng lập Kim Mạt Lan Hội, bản ý của hắn chỉ là muốn lập ra một tổ chức từ thiện giống như Chữ thập đỏ, không ngờ lại có được lòng người, Kim Mạt Lan Hội phát triển mạnh mẽ hơn xa hắn tưởng, hơn nữa còn khiến cho Thánh Hỏa Giáo cảnh giác, không ngừng đè ép.

Tình hình này, Dương Chính không thể không phản kích, vì ban đầu hắn chỉ cốt

cứu trợ là chính, sau này những ý niệm của Kim Mạt Lan Hội không ngừng xung đột với giáo lý Thánh Hỏa Giáo, đã hình thành thế tranh đoạt giữa các giáo phái với nhau, càng lúc càng thêm khốc liệt, Dương Chính cũng lâm vào thế cưỡi hổ khó xuống. Nếu như muốn diệt trừ cục thế hỗn loạn của bắc đại lục thì tất cả mọi người phải cùng đồng tâm hiệp lực. Thánh Hỏa Giáo không thể buông bỏ địa vị thống trị cố hữu, cũng không thể liên kết với Kim Mạt Lan Hội, Dương Chính bị ép phải tìm cách tranh đấu để giáo lý của Kim Mạt Lan Hội có thể truyền bá.

Rốt cục Thánh Hỏa Giáo thế lực lớn mạnh, Kim Mạt Lan Hội trong thời gian ngắn muốn giành thế thượng phong cơ hồ

không thể, cho dù có hợp tác với tam đại công quốc thì mỗi bên đều có lòng dạ khác, Dương Chính không thể tìm được điểm đột phá từ họ.

Dạ Lang cơ hồ là lựa chọn tốt nhất, chỉ là hắn có quá nhiều việc phải làm, không thể nào trói tay trói chân ở quốc gia nhỏ bé này.

Hắn chỉ có thể chọn một người đại diện để đột phá ở Dạ Lang quốc, cuối cùng người được hắn chọn là Cửu Hào.

Vì Cửu Hào thông minh cơ trí, kiên nhẫn phi thường, có những đặc tính của người thành công, quan trọng nhất chính là trên người hắn có kháng thể hắc tử bệnh, hắn

chính là người duy nhất không sợ hắc tử bệnh trừ Dương Chính ra.

Do đó, Dương Chính khôi phục tên cũ Tu Lạc cho hắn, mấy tháng nay Dương Chính đưa hắn theo cùng, dạy dỗ hắn chuyển biến từ một nhân viên tình báo đơn thuần thành một nhân vật lãnh đạo. Dương Chính còn hệ thống nhiều ý niệm cho hắn, hy vọng hắn có thể thay mình trở thành một quân cờ trọng yếu mang tính đột phá ở Dạ Lang quốc.

Lúc này, quân cờ đó đã đến lúc tung ra sử dụng.

Không có huấn luyện nào hiệu quả hơn hoàn cảnh thực tế.

Phân chi của Đào nguyên rải khắp đại lục, cho dù là vùng đất biên viễn Dạ Lang cũng không ngoại lệ.

Dương Chính lúc đầu định tiến vào phân chi Đào nguyên ở thủ đô Sâm Tuyết Thành hội tụ rồi mới định ra mưu sách, nhưng cuối cùng hấn lại cải biến hành trình.

"Bọn ta theo sau chiếc thuyền đó rồi tìm cơ hội." Dương Chính cảm thấy chiếc thuyền này không hề đơn giản, nếu có cơ hội tiếp xúc cũng có thể nắm được thời cơ.

Tu Lạc gật đầu.

Thiết giáp thuyền chậm rãi chạy ngược dòng trên sông Khắc Tô Nhĩ.

Hơn nửa thời thần sau, nó đã tiến vào nhánh sông chảy tới đô thành Dạ Lang quốc.

Thuyền bắt đầu tăng tốc, mặt trời bắt đầu ngả về Tây nhưng trên sàn thuyền mười mấy tên hộ vệ toàn thân vũ trang vẫn đứng thẳng, bọn hộ vệ này ánh mắt sắc bén, thân hình cường tráng gọn gàng, hơn nữa thế đứng của họ cách nhau một khoảng rất hợp lý, toàn bộ đều không có chút gì mệt mỏi.

Đây tuyệt không phải là hộ vệ thông

thường, bọn họ giống như người trong quân đội hơn.

Lại qua thêm nửa thời thần, ánh sáng mặt trời cuối cùng đã biến mất sau ngọn núi xa, chỉ còn lưu lại ánh rắng chiều mỹ lệ, mặt đất cũng bắt đầu nổi gió lạnh.

Bọn hộ vệ mặt không chút biểu tình nhìn về đường sông, đây chính là con đường thủy duy nhất tiến vào trong Sâm tuyết thành.

Lúc này, từ trong khoang thuyền một đại hán thân mặc liên giáp màu bạc bước ra, lưng hắn đeo một cây đại phủ lấp lánh hàn quang, lưỡi búa to chừng cái bồn rửa mặt, trên đó khắc đầy những hoa văn màu

đỏ máu, gương mặt ngăm đen của đại hán có một vết sẹo từ trán bên phải chạy dài xuống cằm trái, giống như chẻ đôi gương mặt hán thành hai nửa, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Đại hán cất bước, thân hình to lớn như thiết tháp phát ra tiếng động ầm ầm như trống đánh.

Hộ vệ trên sàn thuyền đều thi lễ.

Đại hán mặt sẹo vung tay, cất giọng trầm đục: "Vào sông nhánh thì cập bờ nghỉ ngơi một chút."

Bọn hộ vệ không chút dị nghị.

Bọn họ đối với thực lực của mình rất tự tin, đủ sức đối mặt với bất kỳ tình huống nào.

Thiết bị thuyền sau khi ngoặt qua một eo sông, tiến vào nhánh sông chảy đến Sâm Tuyết thành thì đi thêm chừng 10 phút, phía trước xuất hiện một bến sông rộng lớn. Thuyền viên cho thuyền chậm rãi cập bờ, bọn hộ vệ một số ở lại trên thuyền thủ vệ, một số nhanh chóng đi xuống. Mấy tên hộ vệ thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn phân thành ba hướng chạy đi, vài giây sau, bốn bề vang lên tiếng huýt gió đặc biệt, biểu thị ở đây không có gì đặc biệt.

Bọn thuyền viên và hộ vệ còn lại bắt đầu

đánh lửa nấu ăn, trên thuyền có đầy đủ vật dụng nên chưa đầy một khắc bọn họ đã nhóm lửa xong.

Ánh lửa rùng rục, mùi hương nước mũi chộp mắt đã bốc lên.

Đại hán mặt sẹo đi tới khoang thuyền gõ cửa nói: "Điện hạ, bữa tối đã làm xong, để ta cho người đưa vào."

Bên trong im lặng, đại hán cũng im lặng đứng chờ.

Một lát sau, thanh âm hư nhược bên trong truyền ra: "Để ta ra đó, trong thuyền quá ngột."

Cánh cửa mở ra, một người tuổi trẻ hai mắt xanh đen, làn da trắng nhợt xuất hiện, y rất gầy ốm, phảng phất như gió thổi cũng ngã. Cửa vừa mở, gió ập tới, y nhăn mặt, đưa bàn tay trắng nhợt lên che miệng ho.

Y ho mấy tiếng, gương mặt cũng đỏ hồng một cách kỳ dị, khi y bỏ khăn tay ra, trên khăn tay ẩn ước có mấy điểm đỏ tươi.

Đại hán gương mặt chuyển động, ánh mắt lộ vẻ suy tư, trầm giọng nói: "Điện hạ không cần phải đi ra, mặt trời đã lặn, gió cũng khá lớn."

Người tuổi trẻ lắc đầu, khoác áo lạnh dày cộm lên người, đồng thời kéo chiếc

mũ phía sau lên đầu rồi đi ra ngoài.

Đại hán bước theo sau, thần sắc vô cùng cảnh giác.

Người tuổi trẻ chậm rãi đi xuống, khi tới bãi sông, y vừa hiện thân, hộ vệ xung quanh đều bỏ thức ăn xuống, đứng dậy cung kính hành lễ, đồng thời tụ lại thành vòng tròn vây quanh lấy y.

Nhìn thấy thần sắc khản trương của bọn hộ vệ, người tuổi trẻ vung tay, há miệng định nói gì đó, nào ngờ lại bị gió lạnh thổi vào khiến y phải ho sù sụ. Lần này y ho rất dữ, gương mặt đang trắng nhợt cũng đỏ lên một cách kỳ dị, giống như một tờ giấy trắng chợt nhiễm máu đỏ, y

gượng không được, há miệng phun ra một khẩu máu tươi lên chiếc khăn.

"Điện hạ!" Đại hán khấn trương đỡ lấy y: "Lên thuyền trước đi"

Người tuổi trẻ lắc đầu, một người ăn mặc giống y quan lấy một bình thuốc trong cái tráp ra, dốc lấy mấy viên thuốc đưa tới bên người tuổi trẻ.

Y uống thuốc bằng mấy ngụm nước ấm, rồi nhắm mắt một lúc, màu đỏ trên mặt mới dần dần biến mất.

Đến khi bình thường lại, y cười khỏ nói: "Bệnh cũ mà, mọi người ngồi xuống ăn đi, đừng đứng nữa, nơi này rất yên

tĩnh, xem ra sẽ không có ai tới quấy nhiễu đâu."

Giống như đáp trả lời y nói, bọn thị vệ vừa ngồi xuống thì khu rừng gần đó vang lên tiếng la thảm.

Bọn hộ vệ sắc mặt đại biến, cùng nhau rút vũ khí ra đứng phắt dậy, đại hán mặt sẹo cũng rút cự phủ ra, cả người khí thế tức thì bạo phát, giống như một tòa núi nhỏ hộ vệ phía sau người tuổi trẻ.

Thanh âm vang tới từ phía Tây, nơi đó là một cánh rừng dày đặc, mọi người đều đã trải qua huấn luyện, không dễ dàng gì xung động, tất cả đều thủ hộ nghiêm mật tại chỗ.

Một tên hộ vệ cất tiếng: "Nghe tiếng hình như là Y Mạc."

Y Mạc chính là tên trính sát vừa rồi đi về phía Tây.

Đại hán mặt sẹo da mặt hơi nhúc nhích, đang định hạ lệnh cho mấy tên hộ vệ qua đó xem xét, chợt một đạo hắc ảnh từ trong rừng xuất hiện, trên tay hắn ta còn xách theo một người.

Sắc trời vẫn còn chưa tối hẳn, tuy còn cách 3, 4 trăm mét nhưng đại hán mặt sẹo vẫn có thể nhìn rõ.

Một thiếu niên y phục rách nát, một tay

cầm cung, tay kia xách Y Mạc.

Đại hán đột nhiên nghe thấy thanh âm hư nhược của người tuổi trẻ ra lệnh: "Trát Đế, mang theo mấy người đến xem thử chuyện gì."

"Điện hạ, bảo vệ ngài là chức trách của ta, để Lý Tư Đặc và Mã Thụy mấy người đó đi là được."

Mấy tên hộ vệ rời hàng ngũ đi ra, chỉ là thiếu niên ở phía xa chừng như cũng phát hiện ra bọn họ, không ngờ vẫn cứ đi thẳng tới, không hề coi phe đối phương đông người ra gì.

Thiếu niên tới gần, mọi người cũng nghe

thấy tiếng rên rỉ của Y Mạc. Khi thiếu niên đến gần hơn, họ phát hiện trên đùi Y Mạc có 1 mũi tên, hơn nữa gáy của hắn bị thiếu niên chụp lấy xách đi, trên đường máu tươi từ đùi hắn nhỏ ròng rọc trên đất đá.

Nhìn thấy dáng vẻ đau đớn và nhếch nhác của Y Mạc, bọn hộ vệ sắc mặt biến thành lãnh khốc vô cùng, nếu như không phải Y Mạc vẫn còn nằm trong tay thiếu niên thì sợ là họ đã xông lên băm vằm hắn thành vạn khúc.

Khi thiếu niên còn cách chừng 50 mét thì mấy tên hộ vệ đã xông lên cản lại, quát lớn: "Dừng lại!"

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 17 - Chương 6:

Gia nhập

L

úc này họ mới nhìn rõ hình dạng của thiếu niên, hấn ta để mái tóc dài cột lại, gương mặt vẫn còn non trẻ, nhưng dù dáng vẻ gầy ốm nhưng đôi mắt sắc bén, thân hình hoàn mỹ như một con báo khiến cho không ai dám hoài nghi thực lực của hấn.

Y phục của thiếu niên rách rưới vô cùng, cung cầm tay và mũi tên dắt nơi eo đều rất thô lậu.

Chân hấn thậm chí còn không có giày,

thoạt nhìn rất giống một người lưu lạc.

Nhưng mà Y Mạc thân thủ mãi tiếp lại bị trúng tên ở ngay chân, thiếu niên lạnh lùng nhìn bọn họ, không biết vì sao người nào bị hắn nhìn qua đều cảm thấy giống như bị dã thú nhắm vào, lỗ chân lông không khỏi co rút lại.

Thiếu niên vung tay, thân hình nặng hơn trăm cân của Y Mạc bị hắn quăng ra xa hơn 10 mét như một đứa trẻ, tới ngay trước mặt bọn họ vệt.

Thanh âm lạnh lẽo của thiếu niên không hề có chút tình cảm nào cất lên: "Trả lại người của các ngươi đó!"

Nói xong, hắn quay đầu đi về rừng cây.

"Đứng lại!" Một tên hộ vệ nhìn thấy thần sắc trong mắt không người của thiếu biên đều giận dữ, rút kiếm xông tới: "Đánh bị thương người của bọn ta còn muốn đi sao? Đúng là tiểu tử không biết trời cao đất dày!"

Một tên hộ vệ tốc độ rất nhanh, mũi chân vừa điểm thì đã phóng tới mấy mét, những vầng sáng lan tỏa ra, phân biệt thành ba màu lam, vàng, đỏ.

Không ngờ đây chính là ma pháp kiếm sĩ cực kỳ hiếm thấy ở Bắc đại lục, hiện tại cả ba người đều xông thẳng vào phía thiếu niên.

Mắt thấy ba thanh kiếm sắp đâm xuyên qua người thiếu niên, hắn thậm chí còn không thể quay đầu lại, kiếm thanh phá không rít lên, đầu tóc của hắn tung bay tán loạn, ba thanh kiếm phương hướng đâm tới phối hợp rất nhịp nhàng, phong toả mọi đường lui của thiếu niên, ngay lúc đó, thiếu niên chột rùn thấp người xuống, cả người giống như cá lội, thân hình vặn vẹo né tránh, hai đạo kiếm quang màu đỏ và màu xanh sượt qua cổ và eo hắn khiến cho y phục trên người hắn một chỗ bóc cháy một chỗ đông lại. đủ thấy hai kiếm này nguy hiểm đến chừng nào. Còn thanh kiếm cuối cùng thuận thế đâm vào lưng của thiếu niên, lúc này cả người hắn một nửa đã nằm

dưới đất, xem ra không thể nào tránh né, nhưng chợt một điểm thanh quang lóe lên, tên hộ vệ cầm kiếm cơ hồ không kịp phản ứng thì đã cảm thấy cổ tay đau nhói, thanh kiếm trong tay vượt ra ngoài.

Lúc y nhìn kỹ lại cánh tay mình thì mới phát hiện một mạch máu của thiếu niên đã xuyên qua cổ tay mình.

Lúc y còn đau đớn đến toát mồ hôi lạnh thì thiếu niên rút mạnh một mạch máu, máu thịt theo đó tung bay, tên hộ vệ đau đến cơ hồ ngất đi, thiếu niên vung một mạch máu lên vô cùng nhanh chóng, bình bình hai tiếng, hai tên hộ vệ kia cần cổ bị đánh trúng ngã nhào ra mặt đất.

Đại hán mặt sọc Trát Đê đứng bên người tuổi trẻ gầy ốm mắt lóe tinh quang, vẻ mặt lộ vẻ hiếu chiến.

Cao thủ như y thì vừa nhìn đã thấy được thực lực của đối phương.

Y nhìn ra được thực lực của thiếu niên đáng sợ phi thường, nhãn lực cùng thủ đoạn đó rất cao minh. Cho dù những hộ vệ kia thực lực không phải là cao thủ đỉnh cao nhưng chúng từ nhỏ đã được hoàng thất huấn luyện, thuật hợp kích chặt chẽ vô cùng, cho dù là y thì cũng chưa chắc có thể dễ dàng đánh gục họ như thiếu niên, huống hồ thiếu niên này chỉ cỡ chừng mười mấy tuổi.

Đáng tiếc thật, cao thủ như vậy...

Vì bảo hộ điện hạ, y chỉ đành dùng thủ đoạn dê hèn mà giết đi thôi.

Trát Đế cao giọng: "Giá nỗ!"

Bọn hộ vệ vốn phòng ngự rất nghiêm ngặt đều rút cơ nỗ ra, những cơ nỗ (nỏ máy) này đều là đồ quân dụng, dùng những tài liệu thượng hảo chế thành, mũi tên làm bằng tinh thiết, có khoét rãnh máu, lực sát thương mạnh mẽ dị thường, cùng bắn ra ở cự ly gần thì dù có là siêu cấp kiếm thủ cũng không thể thoát được mà không chút thương tích gì.

Thiếu niên nhìn thấy động tác của bọn

họ, vội vàng chụp lấy một tên hộ vệ hôn mê che trước người.

Trát Đế ánh mắt lóe lên, chỉ suy nghĩ một thoáng, thần sắc liền trở nên lạnh lẽo vô cùng, quát lớn: "Bắn tên!"

"Chờ đã... khụ khụ khụ..."

Người tuổi trẻ mà Trát Đế đang bảo hộ chợt quát lên, vì quá gấp rút nên ho sù sù không ngừng.

Y vừa lên tiếng, bọn hộ vệ tức thì đều không bắn tên, chỉ vây thành vòng tròn xung quanh thiếu niên, tên lấp sẵn trên dây sẵn sàng bắn ra.

Người tuổi trẻ nhìn Trát Đế rồi đưa tay gạt những người đang ngăn trở thị tuyến của y.

"Điện hạ!" Trát Đế gấp rút hô lên.

"Không sao, ta còn chưa đến mức quá yếu ớt... Huống gì thiếu niên này không giống như thích khách." Người tuổi trẻ phát tay, thần sắc thoải mái, Trát Đế lúc này mới chợt nhớ ra vị chủ nhân này của mình kỳ thật cũng là một cao thủ, chỉ là vì địa vị và thân thể yếu ớt của y nên người ta mới không nhìn ra được thực lực.

Người tuổi trẻ gạt bọn hộ vệ ra, quan sát thiếu niên.

Thiếu niên ánh mắt lảng lệ, căn bản không giống như nhân loại mà giống hệt như mãnh thú, đầy vẻ kiết ngạo và lãnh tĩnh.

Người tuổi trẻ có chút hứng thú nhìn hấn, hấn không ngờ lại hung mãnh nhìn lại, cất tiếng hỏi: "Đánh hay không? Không đánh thì ta đi đây, ta đói rồi."

Nghe thấy ngữ khí cuồng vọng này của thiếu niên, bọn hộ vệ giận đến mức cơ hồ muốn bắn chết hấn ngay lập tức.

Người tuổi trẻ cười cười nói: "Vì sao người lại đánh bị thương người của ta, lẽ nào đánh người khác bị thương mà cả

một câu xin lỗi cũng không nói sao?"

Thiếu niên khinh miệt nói: "Tên khốn kiếp này lén lén lút lút, ta vốn không để ý gì đến hắn, nào ngờ hắn lại muốn đánh lén ta, hại ta làm mất con mồi cho bữa tối, ta bắn hắn một mũi tên là còn nhẹ đó."

Nghe thấy lời thiếu niên nói, Y Mạc đang nằm trên mặt đất thần sắc lộ vẻ hồ thẹn.

Còn người tuổi trẻ và những hộ vệ khác tức thì hiểu ra mọi việc.

Tên thiếu niên này nhất định là đang đi săn ở gần đây, Y Mạc làm trinh sát, vốn không thể cho người lạ lại gần bãi sông,

cho dù đôi phương còn nhỏ tuổi hẳn công kích cũng là chuyện bình thường.

Đây cũng chính là cách suy nghĩ của người ở tầng lớp trên.

Còn thiếu niên không hề có lỗi gì, vô duyên vô cớ bị đánh lén, lẽ nào hẳn không phản kích?

Mọi người tức thì im lặng, nếu như thiếu niên là người bình thường, bị Y Mạc giết chết thì trên thế giới này chỉ là thiếu mất một người, Áng Cách Tát mỗi ngày đều có không biết bao nhiêu người chết, ai mà đi chú ý đến một hài tử. Nhưng mà hôm nay bọn họ lại gặp phải một người lợi hại ngoài sức tưởng tượng.

Bọn hộ vệ đỏ mặt tía tai nói không ra lời.

Còn người tuổi trẻ kia lại phong độ vô cùng, y thốt: "Thì ra là vậy, xem ra chúng ta hiểu lầm, gần đây Dạ Lang quốc không yên bình, có nhiều lưu dân xâm nhập biên giới, cho nên thủ hạ của ta cũng hơi khẩn trương. Tiểu huynh đệ, ta xin lỗi cậu vậy."

Người tuổi trẻ không ngờ lại cúi người xin lỗi thiếu niên, hộ vệ xung quanh nhìn thấy đều kinh ngạc biến sắc.

Chủ nhân có thân phận thế nào, không ngờ lại cúi đầu xin lỗi tên tiểu tử này?

Trát Đế thấp giọng nói: "Điện hạ... ngài..."

Người tuổi trẻ vung tay ngắt lời Trát Đế, nói với thiếu niên: "Vì để tỏ ý xin lỗi, ta mời cậu ăn tối được không? Vừa rồi cậu nói cậu rất đói, bọn ta có rất nhiều thức ăn, tuyệt đối không thua thịt thú rừng cậu săn được."

Người tuổi trẻ vừa nói vừa chỉ vào thức ăn đang bày ra trên mặt đất.

Quả nhiên thức ăn bày ra đều là thịt nướng, gà hầm... còn có cả các loại nước trái cây điểm tâm, hương vị thơm phức khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Thiếu niên vừa nhìn ra thì đã không rời mắt ra được.

Dáng vẻ này lọt vào mắt bọn hộ vệ tức thì họ đều thoải mái, đối phương dù có mạnh đến đâu thì chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, hẳn không chịu được dụ hoặc của thức ăn ngon, tính tình nhất định cũng rất thuần phác.

"Sao nào, tiểu huynh đệ? Bất cứ thứ gì cậu cũng có thể ăn, không đủ thì ta sai thủ hạ làm thêm cho cậu." NGười tuổi trẻ vẫn cười tươi tỉnh như trước, nói xong y còn lấy một cái đùi gà đưa lên nhai, mùi hương toát ra ngào ngạt.

Thiếu niên nuốt nước bọt, cả bụng cũng

sôi lên.

Nghe thấy tiếng bụng hấn sôi rột rột, bọn hộ vệ vốn đang giới bị nghiêm ngặt cũng cả cười.

Thiếu niên gương mặt đỏ bừng.

Hắn nhìn người tuổi trẻ, thanh âm tuy vẫn lạnh lùng nhưng có chút xung động: "Người rất tốt, ta ăn, nhưng phải bắt họ lui lại."

Thiếu niên chỉ vào những hộ vệ, hấn vừa nói câu này, bọn hộ vệ vừa mới thoải mái một chút liền trở nên căng thẳng vô cùng, Trát Đế bước tới ngăn trước mặt người tuổi trẻ quát: "Xú tiểu tử, ngươi là

cái thá gì? Chủ nhân bọn ta mời người ăn, người còn..."

"Khụ..." Người tuổi trẻ vỗ vai Trát Đế: "Người lui ra."

Trát Đế vội vàng quay đầu lại, trán toát mồ hôi, bất quá thân là hộ vệ hấn không thể lùi lại mà thấp giọng khuyên: "Điện hạ, thiếu niên này lai lịch không rõ, ngài nói hấn là thợ săn thì vì sao lại chạy đến nơi này, hơn nữa thân thủ còn cao minh như vậy?"

Người tuổi trẻ không để tâm nói: "Trát Đế, người càng lúc càng nhát gan, một đứa trẻ mười mấy tuổi lẽ nào có thể lại gần ta làm gì sao?"

"Nhưng mà điện hạ..."

"Không nhưng gì cả, lui lại hết cho ta, ta tin rằng nếu hấn tới đây ám sát ta thì không cần phải giả vờ ngây ngô chờ ta mời tới gần như thế."

"VẬY... Xin ngài cho ta ở lại bên ngài làm phòng tuyến cuối cùng được không?"
Trát Đế nhượng bộ.

Nhìn thấy dáng vẻ của Trát Đế, người tuổi trẻ không còn cách nào bèn gật đầu, nhìn thiếu niên nói: "Tiểu huynh đệ, đến ăn cùng hai người bạn ta được không?"

Thiếu niên nhìn Trát Đế đang cảnh giác,

lại nhìn thức ăn trên mặt đất, cuối cùng không nhìn được con đoi, gật đầu đồng ý.

Mấy chục tên hộ vệ đều lui ra ngoài 50 mét, bốn người bị thương cũng được đưa cho y quan trị liệu.

Thiếu niên đi tới bên Trát Đế và người tuổi trẻ, cũng không nói gì, cầm thấy một con gà nướng ăn ngấu nghiến, dáng vẻ của hắn giống như quỷ đói, chưa đầy một phút thì con gà đó chỉ còn lại xương.

Sau đó, hắn lại dùng dao cắt thịt heo ăn tiếp.

Người tuổi trẻ ngồi xuống, y phục bao

khắp người, tay cầm ly sữa dê đã được hâm nóng chậm rãi uống.

Nhìn thiếu niên ăn uống như rồng cuốn, y lộ vẻ hứng thú, thậm chí ản ước còn có một tia hâm mộ.

Có thể ăn to uống lớn cũng là một loại hạnh phúc, y nghĩ lại mình từ nhỏ đã có quái bệnh, nhiều thứ không thể ăn được, hơn nữa cũng không thể ăn nhiều mà chỉ có thể ăn một chút. Y dù rất đói nhưng cũng không dám ăn, vì ăn vào sẽ phải ói ra rất mệt mỏi, vì vậy đối với y, nhìn thấy thức ăn ngon mà không ăn được chính là một chuyện thê thảm nhất trên đời.

Trát Đế một mực theo sát phía sau người tuổi trẻ.

Hắn không thể an nhàn như người tuổi trẻ, hắn là thị vệ thân cận, cùng lớn lên với y, chính vì thân phận đặc thù của chủ nhân nên từ nhỏ hắn đã được huấn luyện chỉ để bảo hộ y, bảo vệ sinh mệnh của chủ nhân chính là tín điều đã khắc sâu vào trong lòng hắn, cho nên hắn không thể buông lỏng, cũng không dám buông lỏng.

Thực lực của thiếu niên khiến hắn cảm thấy bất an.

Tuy hắn cảm thấy thiếu niên không có ác ý, nhưng hắn lơ mờ nhận thấy người có

thực lực cao cường như thiếu niên lại xảo hợp xuất hiện ở nơi này thật sự có vài phần cổ quái, chỉ là chủ nhân lại có hứng thú với thiếu niên nên hắn không thể chen vào.

Hơn một nửa thức ăn bày ra đã bị thiếu niên dọn sạch, nên biết đây chính là thức ăn dành cho năm người a.

Thiếu niên lau cái miệng đầy dầu mỡ của mình, khoe miệng lộ nụ cười hài lòng. Nụ cười thuần chân xuất hiện trên gương mặt lãnh khốc của hắn khiến người ta rung động vô cùng.

"Ăn no chưa? Nếu chưa thì ta có thể bảo họ mang thêm." Người tuổi trẻ cất tiếng.

"Không cần, ăn no rồi." Thiếu niên no bụng rồi, thanh âm cũng trở nên nhu hòa.

"Nếu không ngại thì có thể cho ta biết tên của cậu hay không?"

Thiếu niên im lặng một lúc mới nói: "Tu Lạc, Dương."

"Tu Lạc, Dương..." Người tuổi trẻ lắm nhảm, thần sắc lộ vẻ suy tư: "Họ này rất ít thấy, cậu là người Dạ Lang sao?"

Tu Lạc bình thản nói: "Thế đạo hiện nay, người nơi nào còn quan trọng ư?"

Lời nói của hắn khiến người ta dễ dàng

nghe đến hắn là người quốc phá gia vong, hiện tại ở khu vực biên giới chỉ có một mình nước Dạ Lang, người ở đâu thật sự không quan trọng, quan trọng là có uy hiếp đối với Dạ Lang hay không mà thôi.

Trát Đế đột nhiên hỏi: "Người chỉ còn một mình?"

Tu Lạc nhìn hắn gật đầu.

"Võ kỹ của người là học từ ai?"

Trát Đế lại hỏi, ngữ khí bất thiện, Tu Lạc lần này không trả lời chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn, đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn người tuổi trẻ nói: "Thôi được, cảm ơn ông đã khoản đãi, ta đi đây."

Hắn xoay người bước đi.

Người tuổi trẻ đột nhiên gọi giật lại: "Chờ chút!"

Thiếu niên quay đầu, không hề làm động tác gì nhưng cơ bắp trên tay chợt săn cứng lại.

Người tuổi trẻ dừng một lát mới nói tiếp: "Tu Lạc, cậu chỉ có một mình, hơn nữa năng lực không tệ, hoàn toàn không cần phải săn bắn để sinh sống, hiện tại biên giới Dạ Lang quốc tình hình căng thẳng, trong nước đao tặc hoành hoành, với năng lực của cậu thì có thể lập được công trạng trên chiến trường, đến lúc đó

số thức ăn thể này cậu muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

Y chỉ vào số thức ăn Tu Lạc vừa "giải quyết" xong, mỉm cười nói:"Sao? Cậu suy nghĩ đi."

Thiếu niên sờ đầu, lại nhìn số thức ăn trên mặt đất, ánh mắt cũng nóng lên, thấp giọng nói:"Ông nói là tông quân sao?"

"À, vừa hay ta có quen đoàn trưởng của Chiến hổ đoàn. Cậu có biết Chiến hổ đoàn không? Đó là đệ nhất quân đoàn của Dạ Lang quốc, đãi ngộ rất hậu hĩnh, cơ hồ tất cả những binh sĩ ưu tú nhất đều lấy việc tiến nhập vào trong Chiến hổ đoàn làm vinh, nhưng người từ các quân

đoàn tiến nhập vào trong Chiến hồ đoàn chưa được 1%, nhân số chưa hề vượt quá 1000 người, nếu như cậu có hứng thú thì ta sẽ trực tiếp tiến cử cậu vào Chiến hồ đoàn."

Điều kiện này khiến cho Trát Đế cũng động dung.

Chiến hồ đoàn uy danh lừng lẫy, cho dù không bằng quân đội vương bài của Tam đại công quốc nhưng chính là căn bản giúp cho Dạ Lang quốc đứng vững không ngã, thành viên trong đó đều là ma kiếm sĩ cao cấp.

Là quân đoàn vương bài của Dạ Lang quốc, Chiến hồ đoàn từ khi thành lập đến

ngày chưa từng thất bại. Chiến dịch kinh điển nhất chính là 3 năm trước họ với binh lực chỉ 800 quân mà tập kích 2 vạn đại quân của Phong Kiều quốc trong đêm, chém đầu nguyên soái của Phong Kiều quốc, trận chiến đó chính là trận đại chiến lớn của các nước tam lưu gần khu vực này.

Quân đoàn uy danh hiển hách này tự nhiên đủ để người ta động lòng.

Chỉ là Tu Lạc biểu hiện khác xa với người khác.

Hắn không hề kích động, bình tĩnh hỏi: "Thức ăn như vừa rồi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu phải không?"

Người tuổi trẻ bật cười: "Đúng vậy, ta bảo đảm."

"Vậy thì ta gia nhập." Thái độ của thiếu niên vẫn cứ bình thản như cũ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 7: Chiến hổ

T

rất Đế không hiểu vì sao chủ nhân lại khách khí với tiểu tử này như vậy.

Y không chỉ giúp hắn tiến nhập vào Chiến hổ đoàn vô điều kiện mà còn làm ngơ với dáng vẻ cuồng vọng vô lễ trong mắt không người của hắn ta.

Thậm chí y còn đặc biệt dặn dò thuộc hạ không được tìm hắn gây phiền phức.

Điều này thực sự khiến người ta khó chịu, nhìn thấy Tu Lạc ngồi ở mạn thuyền

vừa ăn chân gà vừa uống loại mỹ tửu ngon nhất, Trát Đế phải dùng hết sức lực mới không chế mình không đi tới đá hấn xuống sông.

Trát Đế cũng dặn dò thủ hạ, chỉ cần tên tiểu tử này có chút vọng động thì lập tức ném hấn xuống sông nuôi cá.

Nhưng mà từ khi Tu Lạc lên thuyền thì rất an tĩnh bình thường, ngay cả một mẩu thịt và trúc cung thô lậu bị lấy đi cũng không hề có ý kiến, hấn ta hoàn toàn không giống như thiếu niên thông thường, hành động khiến cho người ta không thể nào nhìn thấu.

Không thể có đứa trẻ nào giống như hấn,

có thể ngồi hàng giờ một chỗ ăn thịt uống rượu.

Khi hấn ăn hết 5 cái chân gà và uống cạn hai vò rượu lớn thì Sâm Tuyết Thành đã hiện ra trước mắt.

Đô thành của Dạ Lang quốc tịnh không hoành vĩ nhưng tú mỹ dị thường. Giống như tên của nó, Sâm Tuyết Thành bên trong có rất nhiều cây cối xanh tươi, nhưng tường thành dùng một loại đá tên là Bạch lộ thạch xây nên. Loại đá này kiên cố vô cùng, cơ hồ không thua gì Thanh cương thạch, hơn nữa dưới ánh mặt trời chiếu rọi tỏa ra ánh sáng màu trắng rực rỡ chói mắt.

Cái tên Sâm Tuyết cũng từ đó mà có.

Tu Lạc đứng trên thuyền chậm rãi vào thành.

Không ai biết được lúc này hắn đang nghĩ gì.

Chiếc thuyền này quả nhiên thân phận bất phàm, hiện nay Sâm Tuyết thành đang giới nghiêm nhưng không ngờ chẳng hề kiểm tra mà lại đi theo một thông đạo đặc biệt vào thành.

Từ đây trở đi, người phải gánh lấy trọng trách đưa Kim Mạt Lan Hội quật khởi ở vùng biên viễn Bắc đại lục.

Đó chính là câu nói Dương Chính đã nói với hắn trước khi ra đi.

Tu Lạc trước nay chưa từng cảm thấy trách nhiệm trên vai mình nặng nề đến thế, cho dù có là nhân viên tình báo xuất sắc nhất của Ảnh tử bộ đội thì cũng không khỏi cảm thấy nặng nề.

Mọi thứ hắn làm đều vì sinh tồn nhưng trong thời gian theo Dương Chính dần dần hắn cảm thấy mình phải có trách nhiệm.

Nếu như chỉ vì sinh tồn thì di tích cổ bảo không phải là nơi tốt nhất sao?

Ở đó tuyệt không thể có người khác tới

được, hắn đã biết qua lực lượng ma pháp thần bí nơi đó, hơn cả bất cứ lực lượng nào hắn từng biết qua, hắc tử bệnh cũng tuyệt không thể xâm nhập vào trong cổ bảo.

Nhưng Dương Chính cũng đã từng cho hắn nhìn thấy cảnh tượng cổ bảo bị hủy diệt.

Hải tộc đáng sợ đó, bí mật từ thời thượng cổ đó...

Dương Chính đã nói cho hắn biết, bọn chúng không gì không thể phá hủy, cho dù là cổ bảo cũng chỉ cho hắn cảm giác an toàn hư ảo mà thôi.

Đôi mặt với tai nạn, chỉ có thể dùng cảm đấu tranh, không thể chạy trốn.

Vì vậy, hấn hiện tại đã nhận lãnh trách nhiệm đầu tiên trong đời.

"Người chỉ cần tận sức mà làm, nhất định sẽ thành công."

Lời của Dương Chính còn vang vọng bên tai hấn, Tu Lạc sờ vào sợi dây bện bằng cỏ đeo ở cổ tay.

Đây chính là hạt giống có thể phóng ra ma pháp, là vật phẩm của cổ bảo, người bên ngoài tuyệt không thể phát giác ra.

Đùng một tiếng.

Chiếc thuyền chấn động, cắt đứt luồng suy tư của Tu Lạc, hấn ngẩng đầu lên mới phát hiện thuyền đã cập bờ.

"Hắc, tiểu tử, đừng có ngẩn ra đó, xuống thuyền."

Trát Đế rống lên, hộ vệ xung quanh cũng cất tiếng cười, Tu Lạc giống như không có chuyện gì nhìn về phía bến tàu, ven bờ quân đội dày đặc, hai đội kỵ binh màu đen đứng hai bên đường, hai tên binh sĩ đứng đầu cầm cờ giơ cao, lá cờ đỏ rực tung bay trong gió.

Tu Lạc nhìn thấy hình đầu hổ đang nhe nanh gầm thét thêu trên lá cờ, răng hổ

thêu bằng chỉ bạc lấp lánh ánh hào quang.

Sâm Tuyết thành! Ta đến đây!

.....

"Giết sạch chúng!"

"Đến đây, em nhỏ!"

"Đốt, đốt sạch toàn bộ nhà cửa!"

Cả thôn trang chìm trong hỏa ngục, tiếng la hét thê thảm, tiếng cười dâm ô cùng tiếng gầm gừ lẫn nộ trộn lẫn vào nhau, còn có khói lửa, máu tanh toàn bộ cuộn vào nhau thành một phiến hỗn loạn.

Đây là một thôn trang cách Sâm Tuyết thành 50 dặm, nông trang gần đô thành sung túc giàu có vô cùng, tổng số có hơn vạn người chuyên nghề trồng trọt cung cấp cho bốn đại quý tộc ở đô thành các loại nông sản, hoa quả.

Đây là một trong những nông trang cỡ vừa hôm nay bị hủy diệt.

Sự giàu có của khiến cho nhiều ác lang ngửi mùi tìm đến.

Mấy ngàn tên lưu dân tụ tập đánh cướp, sau khi chúng vượt qua hàng rào lỏng lẻo, né tránh tuần tra, trực tiếp xông vào thôn trang bắt đầu một trận đánh cướp

đầy máu tanh.

Nam nhân, trẻ nhỏ đều bị giết sạch, vài nữ nhân có chút nhan sắc bị mấy chục tên thay phiên cưỡng gian.

Tiếng thở nặng nề mang theo khoái cảm vô cùng vang lên không ngớt.

Bọn lưu dân này hoàn toàn đã trở thành dã thú, mặt đen tối nhất của nhân loại đã hoàn toàn hiển lộ.

Gió nhẹ thoảng qua, đưa tiếng kêu la thảm thiết vang vọng khắp đồng trống.

Trong một khu rừng nhỏ cách đó không xa, một thiếu niên nhìn trừng trừng về

phía trước.

Khi nghe thấy tiếng dây cung bắn, hắn nhanh chóng nhảy xuống cây.

Đồng thời, từng đạo nhân ảnh trong rừng cũng lao ra.

Bọn họ thân mình chỉ mặc khôi giáp chế tạo giản tiện, tay cầm thiết đao hàn quang lấp lóe, phóng chạy nhanh mạnh như hổ.

Chốc lát, họ đã tới cửa thôn.

Tốc độ của thiếu niên nhanh nhất, người thứ hai còn cách hắn đến mấy chục mét, lúc này bọn lưu dân đang luân phiên cường gian một thiếu nữ, hoàn toàn

không biết một nhóm người đang lại gần.

Thiếu nữ đã bị hành hạ không còn hình người, dịch thể từ trên người cô chảy tràn.

Cô ta miệng cũng không còn sức kêu lên, hai mắt trợn tròn, tròng mắt khuếch tán, bên mép một dòng máu tươi chảy ra.

Lúc đại hán đang cười trên người cô định dùng sức đẩy mạnh một cái cuối cùng, đột nhiên trước mắt hắn lóe huyết quang, máu tươi phun ra trên thân thể trắng nõn của thiếu nữ, tạo thành một bức tranh yêu dị, rồi đầu hắn chợt rơi xuống một bên.

Sau đó mấy tiếng binh khí chém vào cơ thể người vang lên.

Cả một tiếng la thảm cũng không có, bảy tám cái đầu đã lăn lông lốc dưới đất.

Cảnh tượng tanh máu cực độ này khiến cho thiếu nữ vốn đã cận kề bờ vực đồ sập có lại ý thức, cô chỉ nhìn thấy một thiếu niên lạnh lùng cầm thanh đao dính đầy máu, dưới ánh dương quang, huyết mang chói lóa, cực kỳ bắt mắt.

Thiếu niên liếc nhìn cô, một đao vung lên.

Dây thừng trói trên tay thiếu nữ đã bị chém đứt.

Cô dẫy dựa muốn ngồi dậy nhưng hạ thể đau đớn kịch liệt khiến cô không thể nào gượng nổi, chỉ đành giương mắt sợ hãi nhìn thiếu niên xông thẳng vào trong thôn.

Tiếp theo, thiếu nữ thấy càng lúc càng nhiều người mang thiết đao xông vào thôn.

Trên áo giáp họ chỉ thấy thêm một con mãnh hổ nhe nanh múa vuốt bằng chỉ bạc.

Cho dù cô ngu xuẩn hơn nữa cũng không thể không nhận ra đây là quân đoàn Chiến hổ.

Vương bài của Dạ Lang quốc!

Thiếu nữ khoe miệng chợt vẽ thành một
nụ cười tàn khốc, nhìn từng thành viên
trong quân đoàn Chiến hồ tiến vào trong
thôn trang.

Đồ sát bắt đầu triển khai!

Máu thấm ướt đầm mặt đất, cho dù ngay
dưới ánh sáng mặt trời gay gắt nhưng
thôn trang vốn trù phú cũng đầy tử khí
lạnh lẽo, giống như Tu la địa ngục.

Bọn đạo phỉ trong thôn không một ai
chạy thoát!

Dưới sự vây công chặt chẽ của Chiến hồ doanh, tất cả bọn chúng đều chết dưới thiết đao.

Chiến trường cuối cùng giao lại cho những thôn dân may mắn sống sót.

Những thôn dân vừa trải qua một trận chiến tanh máu này đối với từngt cổ thi thể bị chém nát không hề sợ hãi, hơn nữa còn phần nộ, có người còn dùng đao thương phát tiết lên xác chết của bọn lưu dân.

Thi thể toàn bộ đều được kéo đến quảng trường giữa thôn.

Khác với những thi thể kia, có ít nhất hơn

trăm thi thể không đầu.

Chiến hỏ đoàn chỉ có mười mấy người bị thương nhẹ, những người khác đều tập trung ở giữa thôn.

Tuy đôi phương chỉ là bọn giặc cướp thông thường không có thực lực, nhưng một tiểu đội 100 người có thể chém sạch 2000 tên cướp, bình quân một người phải giết hơn 20 người, thể lực cũng tiêu hao khá nhiều.

Vì vậy, họ đều ngồi nghỉ ngơi ở một góc, mắt nhìn 2000 thi thể rách nát, ăn uống mạnh bạo, những thi thể máu thịt mơ hồ đó chừng như có thể kích thích cơn thèm ăn của họ.

Một thành viên trong đó uống một hớp lớn, rồi đưa tay chùi ngang miệng.

Vừa ngay lúc đó, thôn dân đã dồn đám thi thể không đầu lại.

Nhìn thấy số lượng thi thể này, tên đó cười mắg: "Tên tiểu biến thái, hắh không ngờ lại giết nhiều người như vậy."

Bên cạnh có người khẽ huých hắh, thấp giọng bảo: "Đừng nói lớn tiếng, coi chừng hắh nghe được!"

Người vừa nói tức thì im lặng, lát sau mới đáp: "Không sao, hắh không để ý đến chuyện này đâu... A, hắh đến kìa!"

Hắn nhanh chóng im miệng, thần sắc cũng biến thành nghiêm túc, lúc này toàn bộ thành viên Chiến hổ đoàn đều ngưng ăn uống, nhìn về thiếu niên đang chậm rãi đi từ góc bên kia quảng trường đến.

Thiếu niên thân hình rất sạch sẽ, nhìn không ra hắn vừa mới tắm máu xong.

Hắn tay cầm bình rượu, vừa đi vừa uống.

Ánh mắt hắn bình thản vô cùng, lúc đi qua đông thi thể không đầu cũng không hề liếc nhìn, khi hắn đến chỗ Chiến hổ đoàn tụ tập thì tất cả thành viên đều đã đứng dậy chờ sẵn, xếp thành hai hàng chỉnh tề hành quân lễ.

Tiếng gầm chinh tề vang lên chấn động quảng trường: "Chào trưởng quan!"

Tiếng gầm này khiến cho tất cả thôn dân sống sót đều quay sang nhìn, sau đó họ thấy một đám binh sĩ đều cùng cung kính thi lễ với thiếu niên.

Thiếu niên tùy ý vung tay.

Thiếu niên chưa đầy 16 tuổi này từ khi mới gia nhập Chiến hồ đoàn bị khinh khi đến lúc dùng công lao chiến đấu trác việt của mình chấn nhiếp toàn quân, đều là người giết địch nhiều nhất, hơn nữa phương pháp giết người của hắn rất tàn khốc, càng khiến cho người ta sợ hãi.

Người chết dưới tay hắn toàn bộ đều bị chém bay đầu.

Điều này cơ hồ đã trở thành tiêu chí của hắn.

Không còn ai dám khinh thị hắn!

Thiếu niên dùng thực lực chinh phục người khác, đồng thời danh tiếng ác độc của hắn đã vang dậy khắp Chiến hồ đoàn.

Hắn được người ta gán cho biệt danh Trảm thủ giả (Kẻ chém đầu)

Thậm chí khi số người y giết lên đến 3000, cả hoàng đế bệ hạ cũng chấn động,

ngự ban cho hấn một thanh đao Trảm thủ giả chế bằng hợp kim mật ngân, phá cách đề bạt hấn lên làm doanh trưởng doanh ba của Chiến hồ đoàn để biểu dương chiến tích trác việt của hấn.

Tuy nhiên vì niên kỷ hấn còn nhỏ nên thành viên Chiến hồ đoàn cũng không thể dùng tư thái kính ngưỡng để đối đãi với hấn.

Nhưng họ cũng rất bội phục hấn.

Hơn nữa người mới 15 tuổi đã có thể làm doanh trưởng doanh ba Chiến hồ đoàn, sợ rằng hấn là người đầu tiên trong lịch sử.

Tất cả những chuyện này mới vừa bắt đầu, Chiến hỏ đoàn xuất kích khắp nơi, dần dần dẹp yên loạn lưu dân trong nước, chiến sự cũng đã lan ra đến biên giới.

Dương Chính không hề ở lại Dạ Lang quốc quá lâu, sau khi Tu Lạc trà trộn vào Chiến hỏ đoàn không lâu thì hấn đã rời khỏi Dạ Lang quốc, giao toàn bộ phân chi của Đào nguyên gần biên giới Dạ Lang cho Tu Lạc phụ trách, còn hấn trở về Triều Lan vương quốc, một trong Tam đại công quốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 8:

Kim mật lan hội

L

úc này Tam đại công quốc không còn yên bình, so với Dạ Lang quốc nhỏ bé bề mặt xung đột thì Tam đại công quốc và Thánh Hỏa Giáo bề ngoài phẳng lặng nhưng bên trong lại tiềm phục nhiều âm mưu cuộn trào, một khi phát tác thì so với núi lửa bùng phát còn mạnh mẽ hơn.

Kim Mật Lan Hội từ khi bắt đầu là một tổ chức cứu trợ đơn thuần đến lúc quật khởi thành một thế lực mạnh mẽ chỉ có nửa năm.

Nửa năm này, vì nhiều chuyện xảo hợp và trợ giúp ngấm ngấm của Đào nguyên, Kim Mạt Lan Hội dần dần đã hình thành một tín ngưỡng mạnh mẽ gần như ngang ngửa với Thánh Hỏa Giáo, thậm chí còn đạt thành hiệp nghị với quốc vương của Tam đại công quốc.

Tam đại công quốc không chế 1/5 khu vực trọng yếu của Áng Cách Tát, xưa nay vốn nắm quyền lực mạnh mẽ nhất, tồn tại cùng với Thánh Hỏa Giáo thì giáo quyền và vương quyền không thể nào không phát sinh xung đột.

Nếu như mấy năm gần đây đang còn hòa bình thì thế lực hùng mạnh của Thánh Hỏa Giáo cũng không thể bị uy hiếp,

vương quyền chỉ có thể khuất phục giáo quyền.

Chỉ là hắc tử bệnh xâm nhập giống như một đòn đánh mạnh không thể nào kháng cự được.

Lúc ngoại lực công kích đến mức mạnh mẽ nhất thì thế lực đầu tiên bị công kích tất nhiên là Thánh Hỏa Giáo độc bá Bắc đại lục từ trước đến nay. Tổ chức này phải chịu trách nhiệm nặng nề hơn bất kỳ quốc gia, tổ chức nào, đây chính là cái gọi là "quyền lực càng cao trách nhiệm càng lớn". Họ là tín ngưỡng của tất cả dân chúng ở Bắc đại lục, đứng trước nguy cơ tồn vong của nhân loại, dân chúng tự nhiên sẽ mong chờ Thần linh

mình thờ phụng đem lại hy vọng cho họ, cũng hy vọng Thánh Hỏa Giáo có thể giúp họ thoát khỏi hắc tử bệnh.

Nhưng mà từ khi hắc tử bệnh bạo phát đến nay, thể chế xã hội đều đã tan vỡ sụp đổ, cả mấy vạn vạn người chết đi.

Thánh Hỏa Giáo đã mang lại cho dân chúng không chỉ một mà còn nhiều lần thất vọng.

Con người không thấy hy vọng, giống như một con dê té thần quần quanh trong bóng tối, xung quanh đều là sói dữ, tử vong chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tử vong khiến cho tín ngưỡng sụp đổ,

đạo đức tan vỡ.

Thú tính lại trở về, văn minh của nhân loại thụt lùi nhanh chóng, trừ vài nơi vẫn còn tồn tại, đại bộ phận gần như đã là xã hội nguyên thủy, không còn đạo đức ràng buộc, bất kỳ chuyện tàn nhẫn nào cũng có thể xảy ra, phụ tử tương tàn, giết con làm thức ăn, cướp bóc hãm hiếp diễn ra như cơm bữa... Đối mặt với tình trạng hỗn loạn này, thế lực Thánh Hỏa Giáo ở nhiều nơi đã bị sụp đổ.

Cũng vì thế, gánh chịu hậu quả nặng nề nhất của hắc tử bệnh chính là đại giáo phái cao cao tại thượng này.

Nghiêm trọng nhất chính là bản thân

Thánh Hỏa Giáo cũng không thể kháng cự được với hắc tử bệnh, đối mặt với bệnh dịch còn đáng sợ hơn tử thần, ngay trong nội bộ Thánh Hỏa Giáo cũng xuất hiện vô số bất hòa, ảnh hưởng nhất chính là lời truyền ngôn "Chân chúa giáng tai ách, bỏ mặc con dân của người".

Kiểu phát ngôn này bình thường ai dám nói thì sẽ bị coi là đại nghịch bất đạo, bị treo lên giàn hỏa, nhưng hôm nay thì càng lúc càng được dân chúng tiếp thụ.

Trong Tam đại công quốc, vương quyền vốn đã không ưa gì giáo quyền bá chủ tự nhiên nhân loạn quật khởi, không hề ngăn cấm lời truyền ngôn này, trái lại còn ngấm ngầm trợ giúp, khiến cho Thánh

Hỏa Giáo dần dần mất đi quyền không chế với Tam đại công quốc.

Cùng lúc đó, Kim Mạt Lan Hội cũng quật khởi, làm tổ chức cứu trợ, mạnh mẽ lên cũng không là chuyện đáng ngạc nhiên gì.

Có Đào nguyên tài lực, vật lực hùng hậu đứng phía sau hậu thuẫn, tổ chức cứu trợ Kim Mạt Lan Hội do Dương Chính sáng tạo có được thành tựu vô cùng to lớn.

Ở những địa phương hỗn loạn vô chủ, Kim Mạt Lan Hội phát thức ăn, thuốc uống miễn phí, hơn nữa còn không ngừng thành lập những cơ sở cứu tế, trong đó có cả đội ngũ y tế chuyên nghiệp, trang

phục giống như giáo phục, thu lưu các nạn nhân bị nhiễm bệnh. Những bệnh nhân này vốn đã sớm tuyệt vọng, sau khi họ nhiễm bệnh giống như chó hoang bị người khinh khi đuổi đánh, giờ đây được Kim Mạt Lan Hội thu lưu, tìm lại được một tia tình người ấm áp, cho dù cuối cùng cũng khó tránh khỏi cái chết, nhưng trước khi chết họ cũng được Kim Mạt Lan Hội cung cấp thuốc men giúp giảm nhẹ thống khổ, còn được nhân viên y tế săn sóc, quan trọng nhất là giúp họ sau khi chết thi thể không bị quăng nơi hoang dã, Kim Mạt Lan Hội có cả nhân viên thần chức giúp họ cầu đảo siêu độ sau khi chết.

Ở đại lục văn minh lạc hậu này, quan

điểm mê tín "sau khi chết mà không được chôn cất thì linh hồn vĩnh viễn không thể quay về nơi chân chúa, sẽ mãi mãi thành cô hồn dã quỷ" truyền bá rất rộng rãi, ăn sâu trong tiềm thức mọi người.

Điều này so với hắc tử bệnh còn khiến cho bọn họ sợ hãi hơn, họ sống đã không có hy vọng gì, an ủi lớn nhất chính là sau khi chết có thể quay về vòng tay của Chúa, không còn phải chịu hành hạ khổ sở, vì vậy Kim Mạt Lan Hội làm vậy đã đánh trúng vào ham muốn của con người, không chỉ người bị bệnh cảm ơn đức, mà ngay những người khỏe mạnh chưa bị nhiễm bệnh cũng kính ngưỡng với nghĩa cử này của Kim Mạt Lan Hội.

Chỉ cần còn có một tia hy vọng thì nhân tính vẫn còn có một mặt xán lạn.

Nếu như không bị bức bách tới cùng thì có ai muốn buông bỏ cha mẹ vợ con bị bệnh của mình? Vô luận là người giàu, người nghèo, quý tộc, bình dân tìm tới, Kim Mạt Lan Hội đều đối đãi bình đẳng, chỉ cần tìm tới thì Kim Mạt Lan Hội sẽ cho người giúp đỡ, xử lý ôn hòa những người nhiễm bệnh. Họ còn dạy dỗ dân chúng cách thức phòng bị hắc tử bệnh, dạy cách tiêu độc, cách ly, giúp cho tỷ lệ lây nhiễm bệnh dịch giảm mạnh. Họ nói cho dân chúng biết bệnh dịch tịnh không đáng sợ, chỉ cần mọi người đoàn kết lại với nhau thì nhân loại vẫn còn hy vọng.

Mỗi một cá nhân đều có thể cống hiến sức lực của mình, một điểm một giọt cũng không hề ít, hải dương cũng dần dần hình thành như thế.

Cho dù là những người đã bị bệnh cũng được các giáo chức, nhân viên trong Kim Mạt Lan Hội ôn hòa giải thích, dạy dỗ họ hiểu được dẫu có chết thì cũng phải chết một cách có giá trị.

Mỗi một người đều phải chết, chỉ là cách nhau vài chục năm mà thôi.

Nếu như cái chết chính là lần tẩy lễ lớn nhất của con người thì vì sao không mỉm cười đón nhận?

Dương Chính đương nhiên không hề bỏ qua cơ hội rao giảng, hấn lấy một số giáo nghĩa Ma thần giáo không khác lắm với Thánh Hỏa Giáo, thêm thắt chỉnh sửa rồi tuyên dương cho những người này. Với phương thức tuyên truyền tẩy não dần dần như thế khiến cho họ biết rằng trên đời này không chỉ có một chân chúa.

Lâu dần, những người bệnh không còn ngày nào cũng rên rỉ, than thở, tâm tình mỗi ngày một tốt hơn.

Đây tuy là một loại "tẩy não" nhưng nó vẫn có một mặt tích cực.

Hơn nữa giáo nghĩa Ma thần rõ ràng hoàn chỉnh hơn giáo nghĩa Thánh Hỏa

Giáo, dân chúng dễ dàng hiểu được, vì nó không hề bá đạo mà tự do hơn nhiều, lại thêm nó được thẩm thấu vào lòng dân chúng thông qua những hành động giúp họ vui tươi hơn, vô hình trung dân chúng dần dần cải biến tín ngưỡng.

Cho dù ban đầu Kim Mạt Lan Hội mới thành lập, phải chịu nhiều uy hiếp, lại còn bị bọn lưu dân công kích khiến cho tổn thất cực lớn, nhưng Dương Chính không hề nản chí, tiếp tục kiên trì, dần dần đã khiến thanh danh của Kim Mạt Lan Hội dần dần lớn mạnh. Một tổ chức từ thiện giúp đỡ rất nhiều người cần giúp, khiến cho càng lúc càng nhiều người nhận được ân huệ gia nhập, họ giúp Kim Mạt Lan Hội chế ngự bạo dân,

giúp Kim Mạt Lan Hội tuyên dương giáo nghĩa.

Chỉ nửa năm ngắn ngủi, nơi nào có Kim Mạt Lan Hội thì hắc tử bệnh đều bị áp chế rất hiệu quả.

Người ta phát hiện chỉ cần áp dụng các phương pháp dự phòng như Kim Mạt Lan Hội chỉ dẫn thì có thể không chế hắc tử bệnh một cách hữu hiệu, hơn nữa những bệnh nhân nhiễm bệnh được Kim Mạt Lan Hội cứu trợ cũng không còn đau đớn hung dữ như trước.

Loại hiệu quả này vô cùng thực tế, so với Thánh Hỏa Giáo không thể không chế dịch bệnh thì Kim Mạt Lan Hội đã

giúp cho dân chúng thấy được hy vọng.

Tín ngưỡng biến chuyển trước tử vong vô cùng đơn giản như thế, Kim Mạt Lan Hội lấy được lòng người, trong vòng nửa năm Kim Mạt Lan Hội đã không chế được 1/4 khu vực Áng Cách Tát, hơn nữa cũng không cần dùng từ "không chế" mà chỉ dùng từ "bảo hộ", vì trước nay Kim Mạt Lan Hội không hề để lộ dã tâm không chế khu vực rộng lớn, nó chỉ dùng hành động chứng minh tác dụng của mình, không ngờ lại càng khiến cho nạn dân tìm đến nhiều hơn, họ cam tâm tình nguyện giúp đỡ Kim Mạt Lan Hội, tiếp thụ sự quản lý của giáo hội.

Mặt khác, giáo nghĩa Ma thần ôn hòa tôn

trọng vương quyền không khiến cho vương thất phải dè chừng, trái ngược với giáo nghĩa Thánh Hỏa Giáo chiếm đoạt nhiều quyền lợi của vương quyền, vì vậy khi Kim Mạt Lan Hội tiến vào lập cơ sở thì nhiều quốc gia còn biểu đạt tư thái hoan nghênh.

Nhưng chính xác thì sau khi Tam đại công quốc tiếp thụ thiện ý của Kim Mạt Lan Hội, bệnh dịch đang hoành hoành đều được khống chế hữu hiệu, vương quyền vốn đang lung lay cũng nhờ đó mà được củng cố, còn Kim Mạt Lan Hội vẫn chỉ là tổ chức từ thiện thực hiện nghĩa vụ của mình, chưa từng đề xuất bất cứ yêu cầu nào quá phận.

Kim Mạt Lan Hội "tự biết mình" như vậy khiến cho giai cấp cầm quyền của Tam đại công quốc quý trọng hơn Thánh Hỏa Giáo bá đạo nhiều.

Đến khi Thánh Hỏa Giáo yêu cầu Tam đại công quốc trục xuất "tổ chức dị đoan" Kim Mạt Lan Hội ra khỏi biên giới thì ba vị quốc vương đều cự tuyệt, đồng thời khi sự việc trở nên căng thẳng, chợt xuất hiện một đoạn dao ngôn.

Dao ngôn này truyền bá giống nhau ở cả ba nước, đều dùng câu "chân chúa giáng tai ách, bỏ rơi con dân của người" để làm điểm công kích, chỉ ra chân chúa vì Thánh Hỏa Giáo thối nát và tham lam mà nổi giận, dẫn đến bệnh dịch lan tràn khắp

nơi, còn nêu rõ bệnh dịch phát tán đầu tiên là do một tên Thần phủ của Thánh Hỏa Giáo hám lợi gây ra làm chứng cứ.

Dao ngôn này đẩy nên một làn sóng lớn, triệt để tuyên cáo Tam đại công quốc và Thánh Hỏa Giáo quyết liệt trở mặt với nhau.

Điều này đương nhiên khiến cho Thánh Hỏa Giáo tức giận cùng cực, họ lập tức phản ứng, đưa ra một bản Chinh thảo tuyên ngôn, sau đó phát động cuộc Thánh chiến lần thứ nhất, ý đồ để cho các phiên vương thân với giáo phái lên cầm quyền thống trị, nhưng Thánh Hỏa Giáo đã đánh giá thấp thực lực của Tam đại công quốc, lại đánh giá sai sức ảnh hưởng của mình

đôi với dân chúng.

Trận Thánh chiến đầu tiên vừa mới mạnh
nha đã bị Tam đại công quốc dùng thủ
đoạn lôi đình tiêu diệt.

Trận chiến này khiến cho Tam đại công
quốc phát giác ra Thánh Hỏa Giáo ngoài
mạnh trong yếu, họ càng thêm quyết tâm
giữ gìn độc lập, liền tuyên bố giáo nghĩa
của Kim Mạt Lan Hội là giáo nghĩa
chung của Tam đại công quốc, bọn họ
không cung phụng cơ cấu phụ thuộc
Thánh Hỏa Giáo nữa, toàn bộ của cải
trong giáo đường Thánh Hỏa Giáo đều bị
sung công, đưa vào nhà từ thiện của Kim
Mạt Lan Hội.

Kim Mạt Lan Hội cũng vì thế mà trở thành giáo phái lớn đứng thứ hai đối kháng với Thánh Hỏa Giáo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 9:

Thánh chiến lần hai

M

âu thuẫn giữa Thánh Hỏa Giáo và Kim Mạt Lan Hội đã đến mức không thể điều đình, vô luận là Kim Mạt Lan Hội hay những người nắm quyền ở Tam đại công quốc đều không thể để cho Thánh Hỏa Giáo nắm quyền khống chế đại lục lần nữa.

Hai bên đều nắm bắt thời cơ để nghỉ ngơi dưỡng sức, bổ sung thực lực, vì mâu thuẫn không thể dàn xếp này cuối cùng chắc chắn sẽ dẫn đến một trường chiến tranh người chết ta sống, không ai

có thể chạy trốn, chỉ có thể chọn lựa đổi mặt.

Thánh chiến lần đầu thất bại nguyên do là Thánh Hỏa Giáo khinh địch, tín ngưỡng của giáo quyền đã ăn sâu mấy trăm năm, bọn họ cao cao tại thượng, tung hoành kiêu ngạo, nhưng chưa từng phát hiện ra giáo quyền hùng mạnh căn cơ đã thối nát, hắc tử bệnh giống như ung nhọt, góp phần khuếch tán những vết lở loét đó ra thêm. Họ vốn cho mình vẫn còn có thể nhất hô bá ứng, nhưng nào ngờ lại bị Tam đại công quốc dẹp tan.

Lần đầu thất lợi khiến cho Thánh Hỏa Giáo thực lực tổn thất nặng nề, nhưng cũng giúp họ hiểu rõ tình cảnh hiện thời

của mình.

Thánh Hỏa Giáo không còn là tổ chức không thể động vào ở Bắc đại lục, Kim Mạt Lan Hội và Tam đại công quốc liên thủ hoàn toàn có thể tiêu diệt họ, sau khi biết được điều này, Thánh Hỏa Giáo liền dốc hết toàn lực để xoay chuyển tình thế.

Cho dù hiện nay Thánh Hỏa Giáo bị trăm ngàn vết thương nhưng nó vẫn là tổ chức độc bá đại lục.

Lấy thánh thành làm trung tâm, 1/3 khu vực Áng Cách Tắt vẫn còn nằm trong quyền khống chế của Thánh Hỏa Giáo, càng gần thánh thành thì tín ngưỡng của dân chúng càng kiên định và cuồng nhiệt.

Tổ chức sâu rễ bền gốc mấy trăm năm còn có không biết bao nhiêu thế lực ngầm tiềm phục, trận chiến này khó mà đoán trước được kết quả.

Lần này tuyệt không giống như đợt Thánh chiến qua loa như trước.

Thánh Hỏa Giáo vì quyền vị của mình, sớm đã chuẩn bị tất cả mọi thứ cho trận Thánh chiến thứ hai này.

Vô số tuyên ngôn cổ động từ thánh thành được truyền bá khắp nơi.

Mùa thu năm 7899 lịch đại lục, cũng là năm thứ ba kể khi Đào nguyên lập quốc, cả khu vực Áng Cách Tất đều chấn động.

Trong 1/3 khu vực Thánh Hỏa Giáo khổng lồ, các giáo đồ trung thành đều tham gia tuần hành thị uy.

Những tín đồ đủ 16 tuổi đua nhau đi về Thánh Hỏa thành ở trung tâm Áng Cách Tát, tòa thánh thành này diện tích tịnh không lớn nhưng lại là trung tâm tôn giáo của Áng Cách Tát, địa vị của nó cũng giống như Phạm Đế Cương (Vatican) ở địa cầu. Thánh Hỏa thành được xây dựng dựa vào ngọn núi Cơ La sơn cao nhất Áng Cách Tát, lấy màu đỏ của đá nung làm kiến trúc chủ đạo.

Trên vách núi thiên nhiên, một pho tượng hình con rắn màu đỏ rực uốn mình nổi bật ở trên đó.

Tương truyền đó là phân thân của Quang Minh chân chúa và Hỏa diễm chi thần Bối Mễ Da ở thế gian.

Pho tượng được điêu khắc ở trên cao, nhìn xuống bình nguyên rộng lớn của khu vực Áng Cách Tát.

Tín đồ mặc giáo phục màu đỏ có thêu hoa văn ở khắp núi, vừa triều bái bức tượng hỏa thần trên núi vừa cất tiếng hô vang: "Chinh phạt nghịch giáo đồ!" Thanh âm giống như sóng lớn dâng trào vang dậy, dội vào vách núi tạo thành thanh âm vang vọng mãi không dứt.

Thần điện trong thánh thành.

Trong tòa kiến trúc diện diện tích hơn vạn mét vuông, nhân viên thần chức đi qua lại không ngớt.

Một ngọn đuốc khổng lồ cháy rùng rục, khói bốc lên tận trời.

Qua hành lang dài 200 mét, bên trong tòa đại sảnh thánh điện, hơn 1000 thần chức cấp cao tụ hội.

Cả đại điện xây dựng theo lối bậc thang hướng lên cao, mỗi một bậc thang diện tích đều rộng lớn phi thường, từ dưới lên trên tổng cộng có 9 bậc.

Mỗi một bậc thang đều có hai cột trụ,

tổng cộng là có 18 cột, trên cột điêu khắc hình hỏa thần cuộn quanh, các ngọn đuốc khổng lồ cháy bùng bùng, chiếu sáng cả tòa đại điện.

Chín bậc thang này phân biệt thành 9 cấp bậc trong Thánh Hỏa Giáo: Thần phủ, Đại thần phủ, Thanh y thần quan, Chanh y thần quan, Hồng y đại thần quan, Tử y đại thần quan, Kim y thần sứ, Tý thần giả, Giáo hoàng.

Hơn nữa bên dưới Giáo hoàng còn có Tứ đại Ma kỵ sĩ, phân biệt thành Kim bào ma kỵ sĩ, Ngân bào Ma kỵ sĩ, Huyết bào Ma kỵ sĩ, Bạch bào Ma kỵ sĩ suất lĩnh bốn quân đoàn Ma kỵ sĩ khác nhau.

Trọng tài trưởng của Hắc pháp sư tháp từng là Kim bào Ma kỵ sĩ.

Ở bậc thang cao nhất, một pho tượng hỏa thần to lớn tay cầm chiếc kính khổng lồ, khí tức ma pháp không ngừng dao động phát ra từ chiếc kính.

Một lão già tóc đỏ thân mặc y phục đỏ như máu có viền vàng đứng dưới chân thần tượng, tay cầm một cây Bích ngọc trượng hai hơn hai mét, đầu trượng có đính một viên bảo thạch giống như con mắt màu đỏ máu.

Lão già thân hình trung bình, mặt trắng không râu, khí chất có chút âm nhu, trên đầu đội hoa quan màu vàng to lớn, trên

hoa quan khảm đầy bảo thạch, bảo khí
mỹ lệ tán phát ánh sáng đẹp mắt.

Dưới hoa quan là đôi mắt hẹp dài đang
khép hờ.

Nghe thấy tiếng huyền não bên dưới, lão
già hơi nhú mày.

Lão giơ cao cây trượng vẽ thành một
vòng tròn.

Một ngọn lửa từ mặt đất bốc lên, bao
quanh thân hình lão, ánh lửa uốn khúc
càng khiến cho hình tượng lão thêm thần
bí.

Hơn nữa tất cả những việc xảy ra trong

thần điện đều được chiếc kính khổng lồ chiếu lên trời, tạo thành một ảo ảnh to lớn, cả thánh thành đều có thể nhìn thấy hình tượng hùng vĩ cao lớn đó.

Khoảnh khắc hỏa diễm bốc lên, thần chức nhân viên ở các bậc thang bên dưới và vô số con dân bên ngoài đều cùng nhau quỳ xuống.

Thánh thành vừa rồi đang còn huyền ảo tức thì trở nên im ắng lạ thường.

Tất cả mọi người đều cúi đầu sát đất, thậm chí còn không dám thở mạnh, tựa hồ như sợ quấy nhiễu đến lão nhân đứng trên bậc thang cao nhất.

Một ngọn gió từ hành lang thốc vào đại điện, khiến cho ngọn lửa bập bùng, áo quần của lão nhân cũng tung bay phơ phất.

Lão chậm rãi mở mắt, trông mắt ánh lên ngọn lửa rùng rục cháy.

Lão nhân từ từ nói: "Thần ban cho ta sức mạnh, thân là người hầu của Thần, đem ánh sáng chiếu khắp thế giới này chính là trách nhiệm của chúng ta, trước khi ánh sáng của Thần chiếu khắp đại lục, bọn sinh linh ngu muội đã có những hành động tiết mạt đến Thần!"

Lão nhân vung mạnh quyền trượng, hỏa diễm xung quanh thân lão tức thì bốc

cao!

Vòng lửa này giống như cự long uốn khúc bay lên, ẩn ước có hình dạng của hỏa thần, ảnh tượng to lớn cả trăm mét trên tòa thánh thành cũng theo đó mà biến hóa, thanh âm của lão nhân chợt biến thành to lớn hùng hậu, giống như tiếng sấm vang vọng khắp thánh thành: "Người xúc phạm đến uy nghiêm của Thần tất phải bị cấm! Dám phản bội tín ngưỡng của Thần tất phải bị tước đoạt ân sủng! Trên mảnh đất nhận được ân tứ của Thần, Triều Lan, Lý Tra, Ma Đồn ba quốc gia này đã phản bội chân chúa, cấu kết với bọn dị giáo Kim Mạt Lan Hội, hiện nay ta đại biểu cho chân chúa hạ lệnh cho các người, nhanh chóng cùng nhau nghe

lời hiệu triệu, quét sạch tất cả bọn tà ác
dị đoan ra khỏi mảnh đất của chân chúa!"

Tất cả thần phủ đều đặt tay lên ngực,
ngước nhìn thần tượng cất tiếng hô
lớn: "Nguyện dâng hiến tất cả cho Chúa
của ta!"

Tất cả kiếm sĩ đều rút trường kiếm đưa
ngang ngực cất tiếng hô vang: "Nguyện
dâng hiến tất cả cho Chúa của ta!"

Tất cả dân chúng đều đưa cao hai tay,
thành kính bái lạy, cất tiếng hô
vang: "Nguyện dâng hiến tất cả cho Chúa
của ta!"

.....

Dương Chính dùng Thông hành lệnh đặc biệt tiến nhập vào vương đô Hải Luân Đặc của Triều Lan vương quốc.

Tin tức Giáo hoàng Thánh Hỏa Giáo đã phát động lời kêu gọi tín đồ chuẩn bị cho Thánh chiến lần thứ hai sớm đã được nhân viên tình báo của Đào nguyên gửi phi cấp truyền thư đến cho Tam đại công quốc.

Lần Thánh chiến này quy mô tuyệt đối hơn xa lần đầu, Tam đại công quốc tức thì phản ứng, triệu tập quân đội bố phòng biên giới.

Từ thực lực hai bên mà đánh giá thì

Thánh Hỏa Giáo hiển nhiên hơn xa Tam đại công quốc, hơn nữa dư uy của giáo phái độc bá đại lục mấy trăm năm khiến cho những người cầm quyền của ba nước cũng kinh hoàng, chỉ là họ cũng biết mình đã không còn đường lui, cục diện hiện giờ đã đến mức không chết không thôi, chỉ một bên ngã xuống mới xong.

Từ địa hình mà phán đoán thì điểm công kích đầu tiên của Thánh Hỏa Giáo chính là Triều Lan vương quốc.

Triều Lan vương quốc địa hình vốn là bình nguyên rộng lớn, tương đối dễ bị tiến công, hơn nữa thực lực của Triều Lan vương quốc cũng yếu kém hơn Lý Tra, Ma Đốn hai vương quốc còn lại.

Vì vậy từ bất kỳ mặt nào, quân đội Thánh Hỏa Giáo nhất định sẽ hạ thủ với Triều Lan vương quốc đầu tiên.

Kim Mạt Lan Hội vẫn là tổ chức từ thiện, Dương Chính tịnh không hề để lộ thực lực Đào nguyên sau lưng nó, cho dù Kim Mạt Lan Hội có lực lượng phòng vệ tương đương nhưng Tam đại công quốc không hề mong đợi Kim Mạt Lan Hội có thể giúp đỡ gì cho họ trên chiến trường.

Bất quá tác dụng ổn định nhân tâm của Kim Mạt Lan Hội đã hiển lộ rất rõ ràng.

Thánh Hỏa Giáo một lần có thể triệu tập mấy mươi vạn tín đồ, hơn nữa còn dùng

danh nghĩa Chinh phạt dị đoan để phát động chiến tranh, chính là dựa vào sức hiệu triệu của tôn giáo.

Theo ý nghĩa thuần túy thì Thánh Hỏa Giáo trừ Tứ đại Ma pháp kỳ sĩ quân đoàn ra thì không có bất kỳ lực lượng vũ trang nào, nhưng lực lượng của tôn giáo đã nhanh chóng tập hợp được một số lượng lớn chiến sĩ tình nguyện, hơn nữa sĩ khí rất cao.

Lại thêm tín ngưỡng của Thánh Hỏa Giáo đã ăn sâu vào lòng người dân Bắc đại lục mấy trăm năm nay, cho dù tam đại công quốc triệt để quyết liệt với Thánh Hỏa Giáo thì nội bộ cũng bất ổn, chắc chắn sẽ có không ít người mang lòng

phản trắc, mưu đồ nội ứng ngoại hợp với quân Thánh Hỏa Giáo.

Đối mặt với tình huống này, địa vị của Kim Mạt Lan Hội rõ ràng trở nên trọng yếu.

Kim Mạt Lan Hội trong nửa năm nay cũng có được số lượng tín đồ hùng hậu, những dân chúng này cho dù không phải là chiến sĩ nhưng có được cơ sở dân tâm, được họ áp trận thì binh sĩ sẽ phần khởi giết địch.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 10: Phân tích trước cuộc chiến

T

rên đường đi, thỉnh thoảng lại có quân đội chinh tề đi qua, gương mặt đã không còn vẻ tươi cười, đối mặt với đại quân Thánh Hỏa Giáo, rất nhiều người đã sinh lòng khiếp sợ.

Dương Chính đi vào cơ sở Kim Mạt Lan Hội ở Hải Luân Đặc, nơi này do ảnh hưởng của chiến sự nên không còn nhiệt náo như trước. Người của Đào nguyên trú thủ nơi này gặp được Dương Chính tức thì vui mừng không thôi.

Dưới tình huống mưa gió toi bời hiện nay, Dương Chính trở về chính là một liều thuốc định tâm, bất kỳ người Đào nguyên nào cũng đều coi hấn như Thần, cho dù đối mặt với cỗ máy chiến tranh khổng lồ lớn nhất Bắc đại lục của Thánh Hỏa Giáo họ cũng tin chắc rằng Dương Chính hễ đánh là thắng.

Dương Chính cũng biết được tình hình đại khái thông qua nhân viên tình báo, sứ giả Triều Lan vương quốc cũng đã đến mời hấn tham gia dạ yến trong vương cung.

Dương Chính biết quốc vương Triều Lan bị chiến sự làm cho tinh thần bất định,

vừa biết hấn quay về thì mời ngay vào cung, hiển nhiên là nhân dạ yến để nhờ hấn đem Kim Mạt Lan Hội giúp sức.

Sau khi đáp lời sứ giả, Dương Chính ở Kim Mạt Lan Hội tu chỉnh một lúc, lại xem tin tình báo và địa đồ cả buổi trưa.

Đến chiều tối, Dương Chính lên xe ngựa do vương thất Triều Lan phái đến đi tới hoàng cung.

Sau khi Tam đại công quốc độc lập, Dương Chính thân là người đứng đầu Kim Mạt Lan Hội, ba nước đồng thời cung phụng hấn như là con thần Mạt Lan, không những không cần hành lễ với quốc vương mà bất kỳ quý tộc nào trong ba

nước gặp hấn cũng phải hành lễ, địa vị tôn quý vô cùng.

Đại diện vương cung bài trí xa hoa, quốc vương Triều Lan hiển nhiên đã hao phí khá nhiều tâm tư để bố trí dạ yến này, không chỉ mời các giới danh lưu trong nước mà còn mời cả sứ giả của hai công quốc kia.

Chỉ là Dương Chính thân là quốc phụ Vệ Nhung, lại là thống soái tối cao của Đào nguyên, cho dù là Lý Tra vương quốc mạnh nhất trong tam đại công quốc cũng còn thua xa Vệ Nhung, hấn coi khí thế này cũng là bình thường.

Xã giao vài câu, uống mấy chung rượu

xong, Dương Chính cùng quốc vương Triều Lan đi vào thư phòng bên đại điện.

Quốc vương Triều Lan Khải Ác niên kỷ cũng xấp xỉ Dương Chính, nhưng Dương Chính năm xưa bị Ba Bì đưa tới Lam Phong đại lục nên dáng vẻ vẫn còn giống như lúc 25, 26 tuổi, trải qua nhiều năm tuổi hắc đã chừng 35 nhưng dung mạo vẫn không chút biến hóa, còn Triều Lan quốc vương thoát nhìn dáng vẻ chừng bốn năm mươi tuổi, nửa đầu đã bạc, trán cũng có nhiều nếp nhăn.

Dương Chính đương nhiên là hiểu được lý do khiến y già cỗi, lúc Thánh Hỏa Giáo thế lực mạnh mẽ thì cho dù là quốc vương của vương quốc đỉnh cấp khu vực

Áng Cách Tắt, quyền lợi cũng bị hạn chế rất nhiều, đối với một quốc vương mang đầy dã tâm mà nói thì thân ở ngôi cao nhưng không thể thi triển quyền hành thực sự là điều tàn khốc nhất. Hôm nay vừa thoát khỏi ách thống chế cả Thánh Hỏa Giáo thì quốc gia lại rơi vào cảnh mưa gió tiêu điều, bất kể là bệnh dịch hoành hoành hay là mấy chục vạn quân Thánh Hỏa Giáo áp tới đều khiến cho y đau đầu vô cùng, chỉ nửa tháng ngắn ngủi mà đã già đi mấy tuổi.

Cửa vừa khép lại, trong thư phòng chỉ có hai người Dương Chính và quốc vương.

Khải Ác xoay người, cúi mình thành một góc 90 độ, hành đại lễ, nói như

khóc: "Tiên sinh cứu ta!"

Dương Chính vội vàng bước tới đỡ y dậy: "Bệ hạ làm vậy là có ý gì?"

Khải Ác hai mắt đầy tơ máu, mi mắt xanh lè, dáng vẻ mệt mỏi và suy lão vô cùng. Y run giọng nói: "Tiên sinh, hiện nay Thánh Hỏa Giáo tập kết 25 vạn đại quân, một đường Nam tiến, bức tới biên giới Triều Lan, địa thế nước ta bằng phẳng trống trải, không có gì vững chắc để cố thủ, quân lực dự bị chỉ có 4 vạn người, đa số đều là nông binh sức chiến đấu yếu kém, làm sao có thể chống được 25 vạn đại quân của Thánh Hỏa Giáo? Đến khi đó, quân đội Thánh Hỏa Giáo chỉ kiếm tới đâu, nơi ấy liền bị hủy diệt, không chỉ

bách tính phải chịu sống khổ sở dưới tà uy của Thánh Hỏa Giáo mà ngay cả Kim Mạt Lan Hội do tiên sinh khổ tâm gây dựng cũng bị hủy trong chốc lát."

Khải Ác nước mắt lưng tròng, ngôn ngữ kịch liệt, bất kỳ ai nghe thấy cũng đều cảm thương.

"Đúng là lão cáo già!" Dương Chính thâm nhủ, nội tâm bội phục kỹ thuật diễn kịch của y vô cùng, y đúng là vì không để Kim Mạt Lan Hội rủ tay đứng nhìn đã bất chấp tất cả, hạ mình kéo hắn vào vũng nước xoáy.

Dương Chính thanh âm không nhanh không chậm nói:"Bệ hạ, Kim Mạt Lan

Hội tôn tại tới bây giờ, cùng với Thánh Hỏa tà giáo thế không cùng đứng, tuyệt sẽ không ngời nhìn Triều Lan bị đại quân Thánh Hỏa Giáo đồ sát, lần này ta đến chính là việc ấy, bệ hạ có thể yên tâm."

"Có lời của tiên sinh, ta cũng yên tâm!"

Dương Chính ánh mắt sắc bén, nhìn sâu vào mắt Khải Ác, trầm giọng thốt:"Thánh Hỏa Giáo bề ngoài xưng là 25 vạn quân nhưng nhân số không đủ, hiện nay bệnh dịch hoành hoành, nếu như thật sự gom đủ số quân ấy thì quét sạch đại lục còn được, vì vậy ta không tin chúng có đủ quân số 25 vạn. Hơn nữa, cho dù Thánh Hỏa Giáo có thể phát động được quân đội hùng hậu đến thế thì đầu lĩnh của

chúng nếu như có chút kiến thức quân sự, tuyệt không thể dương cờ gióng trống tấn công Triều Lan."

"Do đó, bệ hạ trước tiên đừng quá kinh sợ, địa thế Triều Lan tuy bằng phẳng, nhưng đều là đồng trống, lại có thêm con sông Á Mỗ Lan bao quanh, chỉ cần bệ hạ buông bỏ 1/4 quốc thổ, dựa vào Á Mỗ Lan kiến tạo một phòng tuyến kiên cố thì có thể giữ vững."

Nghe thấy Dương Chính nói thế, Khải Ác tức thì động dung.

Không phải vì y vốn là người trong mộng được Dương Chính kinh tỉnh, trên sự thật Khải Ác đối với chiến hướng cũng không

phải là kẻ mù quáng vô tri, y vốn là quốc vương, năng lực xuất chúng, chỉ cần xem y tự phong mình làm đại tướng quân ngự giá thân chinh thì đủ biết y rất tự tin vào năng lực của mình, nhưng Dương Chính một lời nói ra đã đánh trúng vào kết quả mà Khải Ác và những quân sư cao cấp đã phân tích, điều này mới thật sự khiến y kinh ngạc.

Y vốn giả vờ khiếp nhược, chỉ vì muốn Dương Chính dùn Kim Mạt Lan Hội để ổn định quân tâm, làm tốt công tác hậu cần chứ không hề kỳ vọng Kim Mạt Lan Hội sẽ chân chính xuất lực trên chiến trường.

Dương Chính nói ra lời này khiến y chột

nhận ra mình đã đánh giá thấp năng lực của tổ chức Kim Mạt Lan Hội núp bóng từ thiện này.

Chỉ nhìn thần thái Dương Chính ung dung bình tĩnh, bàn luận quân cơ chính xác vô cùng, thì y biết cho dù có là quan tham mưu quân sự cao cấp sợ là cũng khó làm được như vậy.

Nếu như y biết được những phân tích chiến dịch của Dương Chính lúc chiều thì chắc có lẽ còn kinh hãi hơn nữa.

Khải Ác ngo ngẩn hết mấy giây mới định thần lại, phát giác mình đã thất thái, vờ ho nhẹ, khôi phục thái độ như thường, vỗ tay cười nói: "Không ngờ tiên sinh lại lạc

quan với chiến hướng như vậy, nhưng mà bỏ đi 1/4 quốc thổ, kiến tạo phòng tuyến dựa vào sông Á Mỗ Lan thực sự có mạo hiểm quá không?"

Dương Chính bình thản mỉm cười, lòng biết Khải Ác muốn thử bản lĩnh của mình, nhưng hắn trái lại muốn chấn nhiếp y, hơn nữa hắn cũng không sợ y nổi lòng úy kỵ với Kim Mạt Lan Hội.

Tình thế hiện nay ép Tam đại công quốc và Kim Mạt Lan Hội vào chung một chiến tuyến, cho dù Kim Mạt Lan Hội biểu hiện có mạnh mẽ thế nào thì bọn họ cũng phải nén lòng, cùng nhau đối mặt với đại quân Thánh Hỏa Giáo.

Còn như sau khi liên minh đánh bại Thánh Hỏa Giáo, nhất thống Bắc đại lục rồi tan vỡ thì lúc đó Dương Chính triển hiện thực lực Đào nguyên phía sau Kim Mạt Lan Hội ra, khi ấy còn sợ gì Tam đại công quốc?

Dương Chính nhìn bức địa đồ đại lục treo trên vách thư phòng, đi thẳng qua đó, đưa tay vẽ một vòng lớn trên khu vực Triều Lan vương quốc nói: "Bệ hạ, ngài xem, cả nước Triều Lan đều là bình nguyên Gia Lan, phía sau tiếp giáp Lý Tra, Ma Đốn hai đại công quốc, địa thế của họ chính là nằm giữa sơn mạch, là hai nước địa hình nhiều núi, đặc biệt là vương quốc Ma Đốn có dãy núi Tát Ti Nhĩ bao quanh, dễ thủ khó công, đương

nhiên là khó đánh, tuy quốc thổ rộng lớn nhất nhưng cũng nghèo khó nhất. Còn Lý Tra vương quốc nằm ở vùng bồn địa cắt ngang sơn mạch, đất đai phì nhiêu, sản vật phong phú, lại có mỏ sắt lớn của Hoàn Đoạn sơn mạch, đồng thời còn có con sông Á Mỗ Lan cắt ngang, vận chuyển đường thủy cũng rất phát đạt, cho nên đó là nước giàu có nhất, quan trọng nhất chính là đường xuất khẩu ra bình nguyên Gia Lan của nó do Triều Lan vương quốc chẹn giữ. Quân đội Thánh Hỏa Giáo muốn đánh vào Lý Tra tất phải mở ra khuyết khẩu ở Triều Lan, hơn nữa Triều Lan vốn ở bình nguyên, tự nhiên rất dễ vây công. Do đó, Triều Lan nhất định là điểm tấn công đầu tiên của quân Thánh Hỏa Giáo, cũng là điểm tiến công duy

nhất. Trận chiến này của bộ hạ có thể nói là quan hệ đến vận mệnh của ba quốc gia, ta cho rằng Lý Tra và Ma Đồn tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn, vừa rồi bộ hạ nói có 4 vạn binh lực, cá nhân ta nhận định rằng nếu muốn mượn đủ 10 vạn quân tinh không phải là chuyện khó."

Khải Ác cười bối rối, không hề vì Dương Chính nói ra lòng dạ riêng tư của mình mà giận dữ.

Dương Chính lại chỉ vào đường cong màu lam trên bình nguyên Gia Lan, nơi mà đại bộ phận đất đai Triều Lan quốc ở đó nói tiếp: "Bộ hạ có thể thấy hương chảy của dòng sông Á Mỗ Lan, không chỉ bao quanh 3/4 quốc thổ, mà còn bao quát

cả kinh đô Hải Luân Đặc và những thành lớn trọng yếu. Buông bỏ 1/4 quốc thổ, lui giữ phía Nam con sông Á Mỗ Lan có thể có được bình phong thiên hiểm trời cho, rất là đáng giá, đến khi đó chỉ cần xây dựng công sự phòng ngự bên sông, mười dặm một tòa, lại dùng phong hỏa đài làm tín hiệu thì ta không tin rằng đại quân Thánh Hỏa Giáo có thể chấp cánh bay qua dòng sông Á Mỗ Lan này."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 11: Sĩ khí nâng cao

K

ỳ thật Khải Ác trong hội nghị trước đó cũng đã có bàn luận với quần thần, khi ấy cũng đã có ý kiến đề xuất giống như Dương Chính, nhưng suy cho cùng đó cũng là 1/4 quốc thổ, người có thể trong chớp mắt đã quyết định buông bỏ nếu không phải thiên tài thì cũng là tên điên, hơn nữa thảo luận sách lược cũng rất lâu, chủ yếu chính là lực lượng thủy chiến của Triều Lan vương quốc không mạnh, lui về kiên thủ Á Mỗ Lan liệu có bị tổn thương hay không?

Khải Ác chân chừ nói: "Lời tiên sinh nói thực sự khiến người ta động tâm, chỉ là sông Á Mỗ vào tiết thu đông thường có sương mù, nếu Thánh Hỏa Giáo kiến tạo công sự ở bờ đối diện, dằng co lâu ngày với quân ta, một khi có được sương mù, thừa cơ vượt sông thì sợ là quân ta không đề phòng được."

Dương Chính cười nói: "Điểm này không vấn đề gì, chỉ cần có đủ tiền thì mua thiết giáp thuyền từ Đào nguyên, trên thủy vực có thể xưng danh vô địch⁵."

"Đào nguyên thiết giáp thuyền?" Thanh danh xưởng tạo thuyền lưng lầy này, Khải Ác tự nhiên là có nghe qua, nhưng Đào nguyên thương hội xưa nay cung cấp thiết

giáp thuyền rất hạn chế, Khải Ác cười khỏ:"Tiên sinh nói thì dễ, chỉ là Đào nguyên thương hội trải khắp đại lục, mấy quốc gia nhỏ bé như ta chưa chắc có thể mua được, hơn nữa dù có mua thuyền thì Thánh Hỏa Giáo cũng có ưu thế hơn bọn ta nhiều."

Dương Chính không muốn lộ bài tẩy, thậm nói nếu như Thánh Hỏa Giáo cũng mua chiến thuyền từ Đào nguyên thì mới là tuyệt diệu, trận này không đánh cũng thắng quá nửa.

Hắn bình thản nói:"Ta và hội trưởng Đào nguyên có chút giao tình, tuy không thể khiến họ không bán chiến thuyền cho Thánh Hỏa Giáo nhưng ít nhất có thể bảo

đảm họ sẽ cung cấp đủ lượng thuyền cho Tam đại công quốc."

Khải Ác chấn động:"Tiên sinh có giao tình với hội trưởng Đào nguyên ư?"

Dương Chính gật đầu.

"Tiên sinh thực sự là chân thần cứu khổ cứu nạn, có ngài giúp ta thì không lo việc lớn chẳng thành."

Dương Chính nói:"Bọn ta không cần phải sợ Thánh Hỏa Giáo, nhưng cũng không thể khinh địch, trên đường tới đây ta thấy quân dân ai nấy thần sắc đều sợ hãi, cho dù ta chưa nhìn thấy cảnh tượng đại quân Thánh Hỏa Giáo tề tụ nhưng

cũng có thể tưởng tượng được sĩ khí cuồng nhiệt của mấy chục vạn dân chúng tụ tập. Điểm này mới là điều đáng sợ nhất của địch nhân, cho dù bọn ta có được thuận giáp kiên cố nhất và vũ khí sắc bén nhất nhưng nếu không có sĩ khí thì chỉ có thể thất bại mà thôi."

Khải Ác nghe Dương Chính nói vậy thần sắc đang vui mừng chuyển sang tư lự, vấn đề này không chỉ một mình Dương Chính nhìn ra, chính y cũng hiểu rõ tầm quan trọng của sĩ khí.

"Thánh Hỏa Giáo mấy trăm năm nay dùng tín ngưỡng để nô dịch dân chúng, cho dù bọn ta đã thoát ly tầm khống chế của họ, nhưng một khi đối mặt với đại

quân chinh phạt cũng không khởi sinh ra cảm giác tội lỗi. Đó là vì bọn ta đã bị nô dịch quá lâu, dấu ấn tôn giáo đã khắc sâu vào tận xương tủy. Nếu như muốn dân chúng dẹp bỏ cảm giác sợ hãi đối với quân đội Thánh Hỏa Giáo chỉ có nước dùng một loại tín ngưỡng khác để thay thế mà thôi."

"Tiên sinh muốn lập giáo ư?" Khải Ác bất động thanh sắc hỏi lại.

Dương Chính cả cười: "Bệ hạ coi rẻ ta rồi, Kim Mạt Lan Hội của ta thành lập đến nay, vốn là để phò nguy cứu nạn, trước giờ chưa từng có ý định lập giáo, chỉ là Thánh Hỏa Giáo ép người quá đáng, cả một chỗ đứng chân cũng không

để cho ta, vì vậy ta mới liên hợp cùng các ngài, dù là thế đi nữa thì hôm nay ta vẫn không có ý định lập giáo, nếu như làm vậy thì ta có khác gì bọn Thánh Hỏa Giáo chứ? Tín ngưỡng chỉ cần tồn tại trong lòng mỗi người là đủ, cần gì phải quan tâm đến hình thức bên ngoài."

Dương Chính nói huých toẹt ta như thế khiến cho Khải Ác không biết ứng đối thế nào.

"Đuổi sói cửa trước, rước hổ cửa sau" chính là vấn đề Tam đại công quốc lo lắng, họ chỉ sợ Kim Mạt Lan Hội sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một Thánh Hỏa Giáo khác.

Khải Ác cười khò lấp:"Ta chỉ là tiện miệng hỏi chơi, nếu như tiên sinh muốn lập giáo thì ta nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ."

Dương Chính nhếch mép cười trào phúng, hắn cũng không muốn phí công miệng lưỡi, chỉ nói:"Tín ngưỡng có nhiều loại, Thánh Hỏa Giáo vì giáo quyền nên mới gây chiến, bệ hạ vì vương quyền mà chiến đấu, giáo nghĩa của Kim Mạt Lan Hội cũng có đề cập rằng Vua là trời, dân là đất. Bệ hạ không cảm thấy dân coi vua là trời, vì vua mà chiến đấu cũng là một loại tín ngưỡng sao?"

Khải Ác mi mắt chợt động, lời của Dương Chính khiến cho y mở ra một

vùng trời đất mới.

Không ngờ giáo nghĩa của Kim Mạt Lan Hội lại có nội dung khiến cho người ta kinh tâm động phách như vậy, chưa đọc qua bản kinh văn này thực sự là quá đáng tiếc.

Dương Chính phảng phất nhìn thấu tâm tư của y, thò tay lấy ra một quyển sách bìa đen, đưa cho Khải Ác: "Bệ hạ có thể xem thử kinh văn của Kim Mạt Lan Hội, biết đâu có chút chỗ dùng được."

Khải Ác cầm lấy quyển sách, vội nói: "Nhất định, nhất định."

Dương Chính đã đạt được mục đích, tức

thì cáo từ lui ra.

Sau khi Khải Ác tiễn Dương Chính đi, trở về thư phòng thì đã có hai người ngồi chờ ở đó.

Không ngờ đó chính là sứ thần hai nước Lý Tra, Ma Đôn.

Khải Ác ngồi trên chiếc ghế lót lông thú mềm mại, ánh mắt sắc bén nhìn hai sứ thần: "Vừa rồi các ngươi cũng đã nghe rồi đó."

"Dạ, quốc vương bệ hạ."

"Các ngươi cảm thấy người này thế nào?"

Hai sứ thần nhìn nhau, sứ thần Thản Đề Nặc của Lý Tra vương quốc trầm giọng nói: "Bọn ta rõ ràng là đã đánh giá thấp năng lực của Kim Mạt Lan Hội, vô luận là việc nắm giữ đại cục hay đối với quân tình thì vị lãnh đạo của Kim Mạt Lan Hội này đều có tài hoa khiến người ta thần phục, xem ra đó chính là minh hữu rất trọng yếu."

Thản Đề Nặc rít giọng, nhấn mạnh hai chữ "minh hữu", hiển nhiên năng lực của Dương Chính đã khiến cho hắn phải cảnh giác.

Khải Ác gõ nhẹ ngón tay lên trên quyển sách bìa đen, ánh mắt lấp lánh, khiến

người ta không thể biết y đang nghĩ gì.

Sứ thần Lôi Nặc Á của Ma Đôn vương quốc nói: "Khiến người ta kinh ngạc chính là y có giao tình không bạc với Đào nguyên, không ngờ có thể đảm bảo mua đủ lượng thiết giáp thuyền, nên biết Đào nguyên thế lực hùng mạnh, Bắc đại lục không ai không để cho họ ba phần mặt mũi, chỉ một điểm này cũng đủ biết Kim Mạt Lan Hội tuyệt không đơn giản."

"Đơn giản?" Khải Ác cả cười: "Kim Mạt Lan Hội thành lập được bao lâu? Nửa năm, chỉ vồn vện nửa năm. Người có biết hiện tại chúng khống chế 1/4 khu vực Áng Cách Tát, so với ba nước chúng ta còn hùng mạnh hơn, tổ chức như vậy

sao có thể đơn giản cho được?"

"Chỉ sợ bọn chúng sẽ là một Thánh Hỏa Giáo khác?" Thản Đề Nặc lo lắng.

Khải Ác không nói gì, chỉ nhìn vào tiêu ký hình hoa sen lập lòe trong bóng tối in ngoài bìa sách, Kim Mạt Lan Hội từ khi xuất hiện đến nay vẫn chưa có ai hiểu rõ nó như thế nào.

Chỉ là bất kể mục đích của Kim Mạt Lan Hội như thế nào thì hiện nay cũng không phải là lúc suy nghĩ.

Tình thế trước mắt, Khải Ác còn khả năng chọn lựa sao?

"Vô luận Kim Mạt Lan Hội có mục đích gì thì Thánh Hỏa Giáo mới là địch nhân lớn nhất hiện nay, kẻ địch của kẻ địch chính là minh hữu, trước mắt bọn ta cần phải thảo luận xem làm thế nào để đánh bại Thánh Hỏa Giáo. Ta đã quyết định buông bỏ lãnh địa bên kia bờ sông Á Mỗ, lui về cố thủ phía này. Vừa rồi các người đã nghe ta nói chuyện, có vài chỗ Dương tiên sinh nói rất đúng. Thản Đề Nặc, người quay về báo cho quốc vương Tô Á Tra rằng ta cần số tiền lớn để viện trợ, thiết giáp thuyền trân quý vô cùng, nếu như y không muốn chiến tranh lan đến quốc thổ của mình thì tỏ ra thành ý đi. Lôi Nặc Á, ta biết nước người tỉnh không giàu có nhưng ta hy vọng các người ít nhất cũng có thể phái xuất 5 vạn

quân, hiện tại bọn ta đều ngồi cùng một chiếc thuyền, đừng trách ta không báo trước, bằng không một khi quân Thánh Hỏa Giáo vượt qua phòng tuyến sông Á Mỗ thì Triều Lan sẽ đầu hàng vô điều kiện, đây không phải là ta uy hiếp các người, tin rằng các người biết chỗ khó xử của ta."

Khải Ác nói thẳng thừng, không để chút đường lui nào cho hai sứ thần thương lượng, hơn nữa đối với Thánh Hỏa Giáo đang xâm lấn thì điều kiện y đề ra cũng khá hợp lý.

Thản Đề Nặc và Lợi Nặc Á không nói gì nữa, đứng lên cáo từ rời đi.

Khải Ác sai thị nữ mang đèn tới, ngồi đọc quyển sách Dương Chính để lại...

.....

Người trên đường bắt đầu tụ tập đông đúc, mỗi ngày đều có nhà truyền giáo mặc bạch bào của Kim Mạt Lan Hội đứng bên đường, bên hoa viên, bên bồn nước diễn giảng.

Nội dung những bài rao giảng này đều cổ động dân chúng phản khởi phản kháng Thánh Hỏa Giáo, những người truyền giáo lấy giáo nghĩa của Kim Mạt Lan Hội làm cơ sở, từ mấy trọng điểm miêu tả Thánh Hỏa Giáo làm mất lòng người, kể ra họ nô dịch dân chúng, họ thúc thủ

vô sách với bệnh dịch, họ lòng đầy dã tâm.

Đồng thời giáo nghĩa còn tuyên truyền một loại tư tưởng khác, chính là quốc gia là trên hết, vương quyền là trên hết, dân chúng có thể giám sát quân vương nhưng người lãnh đạo tối cao của vương quốc nhất định phải là quân vương, chính quyền và giáo quyền tách ra, giáo quyền không thể can thiệp vào chính trị, hơn nữa vương quyền cũng không thể can thiệp vào tín ngưỡng của dân chúng.

Giáo nghĩa này rõ ràng là rất mới lạ.

Hơn nữa tư tưởng "chiến đấu vì quốc gia" mà Dương Chính đề ra đã khích lệ

dân chúng vô cùng.

Khải Ác theo lời kiến nghị của Dương Chính, tuyên dương đạo lý "quân vương cần phải dẫn dân chúng đi theo con đường tự do tín ngưỡng", mỗi ngày y đều vận chiến y kim giáp, cưỡi ngựa đi tuần phòng các nơi, Dương Chính còn lập một phương án tuyên truyền giống như công nghệ lăng xê thế kỷ 21, đưa Khải Ác lên thành người hùng của dân chúng.

Trong đó xuất sắc nhất chính là xuất bản Mạt Lan báo để không chế dư luận công chúng, mỗi ngày đều ghi chép tin tức đã "gia công" về quân vương, giúp cho quốc vương có được uy nghiêm nhưng vẫn không hề mất đi hình tượng ôn hòa.

Đương nhiên, việc này trong việc tuyên truyền đã có tác dụng cực lớn, trên tờ báo được phát miễn phí này, Mạt Lan báo đã châm chọc đả kích Thánh Hỏa Giáo, chỉ ra quân chúng chỉ là ô hợp, bị Thánh Hỏa Giáo ép buộc tòng quân, hơn nữa lại khoa trương binh lực của Tam đại công quốc, phao lên rằng có tới 15 vạn đại quân trú thủ sông Á Mỗ, lại mua thêm 500 chiếc thiết giáp thuyền từ Đào nguyên, tạo thành một phòng tuyến vững chắc trên sông.

Nếu như ở trong thời thông tin phát triển, mà uy tín của chính phủ không cao như thời hiện đại thì dân chúng chắc chắn sẽ hoài nghi với những tin tức thô sơ này.

Nhưng ở đại lục lạc hậu chưa từng nhìn thấy báo chí, kiểu tuyên truyền này rõ ràng đã sinh ra hiệu quả kinh người, dân chúng đều tin là thật, đều cho rằng quân đội Thánh Hỏa Giáo không chịu nổi một đòn, thậm chí còn mong mỗi chúng mau tới, các chiến sĩ dũng cảm của quốc gia sẽ cho chúng no đòn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 12: Chiến thuyền mới

Á

Mỗ hà chính là con sông lớn thứ hai của Bắc đại lục, cắt ngang diện tích của bình nguyên.

So với Thương Lan giang, con sông lớn nhất đại lục, nước sông trong vắt thì Ni Á Mỗ hà vì chảy ngang khu vực phù sa nên nước sông có màu vàng sẫm. Dù nó ở thượng nguồn bình nguyên nhưng dòng chảy không hề mạnh mẽ như sông Thương Lan, nhưng thập phần rộng rãi, uốn quanh trên bình nguyên tạo thành hình chữ Kỳ (几).

Triều Lan vương quốc nằm trên cái miệng lớn của chữ Kỷ đó, dòng chảy đắp bồi cho bình nguyên, đất đai phì nhiêu, cây cỏ mọc xanh um, nông nghiệp và nuôi thả gia súc cũng rất phát đạt, bình nguyên Gia Lan trở thành một kho lương khổng lồ của Bắc đại lục.

Thời gian này chính là lúc thu hoạch ngũ cốc, cho dù bệnh dịch lan tràn mang tới vô số tai ách, rất nhiều hương thôn đều chết hết, nhiều ruộng đồng bị bỏ hoang nhưng sau khi Dương Chính thành lập nhà nuôi dưỡng của Kim Mạt Lan Hội thì bệnh dịch đã được khống chế một cách hữu hiệu.

Hiện tại giáo đường của Thánh Hỏa Giáo trước đây đều đã trở thành nhà cứu nạn của Kim Mạt Lan Hội. Đây chính là một mạng lưới to lớn, mỗi mắt lưới đều tương ứng với một khu vực, chịu trách nhiệm chỉ đạo dân chúng cách dự phòng bệnh dịch, những địa phương đã bị tai nạn tiêu diệt đều được người phái đến thiêu hủy, sau đó lại dựng bảng chỉ dẫn, cảnh báo dân chúng không nên đến gần khu vực đã bị nhiễm bệnh.

Cơ bản đã không còn tình trạng số lượng lớn dân chúng di cư, người nhiễm bệnh cũng tự giác đi vào nhà cứu nạn, còn người nhà cũng lưu lại đó một thời gian để quan sát, sau khi xác nhận không bị lây bệnh thì sẽ được trở về nhà tiếp tục

sinh sống như thường.

Không thể không nói nhân loại có sức sống mạnh mẽ hơn cả con gián, sau khi trải qua thời kỳ đen tối nhất thì nhân dân Triều Lan đã dần dần phục hồi nếp sống bình thường, bắt đầu công cuộc kiến thiết lại đất nước.

Nếu giục ngựa phóng nhanh trên đồng trống thì có thể thấy được ven đường có rất nhiều ruộng lúa đang trở bông vàng óng, những nông dân bán mặt cho đất, bán lưng cho trời mồ hôi đổ như mưa vẫn cứ kiên cường làm việc.

Trong nước đã tiến nhập giai đoạn chuẩn bị khẩn cấp, thỉnh thoảng lại có quân đội

số lượng lớn đi ngang qua.

Lúc này, cơ hồ quân đội toàn quốc đều tập trung bên dòng sông Ni Á Mỗ, đương nhiên là còn có viện quân của Lý Tra, Ma Đồn hai nước. Ba quốc vương này đều là những bá chủ kiêu hùng, bằng không đã không dám giao tranh quyết liệt với Thánh Hỏa Giáo. Liên quân ba nước số lượng đạt tới hơn 12 vạn, cho dù trong đó hết một nửa là nông binh trung dụng, nhưng số lượng không lồ như thế cũng là lần tập kết lớn nhất trong mấy trăm năm nay ở bắc đại lục.

12 vạn người ở bên dòng sông Ni Á Mỗ xây dựng công sự phòng ngự, khói lửa ngút trời.

Đồng thời, ba nước cơ hồ triệu tập tất cả thuyền buôn thuyền chở hàng tập kết vào công trình phòng ngự khổng lồ này.

Mỗi ngày đều có vô số chiến thuyền qua lại trên dòng Ni Á Mỗ vận chuyển gỗ đá cát các loại vật liệu.

Không thể không nói lực lượng của nhân loại thực sự vĩ đại, chỉ một tháng ngắn ngủi, ngay cửa khẩu trọng yếu nhất của chữ "Kỷ" ở Ni Á Mỗ đã xuất hiện ba tòa thành mới, dân chúng ở 1/4 quốc thổ đã bị buông bỏ đều được di dời vào đây, đồng thời họ cũng được trưng dụng để xây dựng công sự.

Đương nhiên họ cũng có được một khoản thù lao tương xứng, giúp cho những người ly hương này có thể nhanh chóng hòa hợp vào cuộc sống nơi đây, có điều tập kết quá nhiều người như thế cũng rất dễ xảy ra hỗn loạn, nhưng đối mặt với hơn 10 vạn quân thì mọi hỗn loạn đều bị dẹp yên.

Khải Ác lúc này đang đứng trên Tân Nguyệt thành, một trong ba tòa thành mới, dùng vọng viễn kính quan sát dòng sông Ni Á Mỗ cách đó không xa.

Tân Nguyệt thành ở mé bên trái của lưu vực chữ Kỳ, đây cũng chính là chỗ hẹp nhất của Ni Á Mỗ, cũng là cửa khẩu quan trọng nhất. Nơi này theo thuật ngữ quân sự thì chính là "trọng địa chiến lược",

Tân Nguyệt chính là trọng trấn vừa mới được kiến lập.

Vọng viễn kính di động trái phải, vô số chấm đen xuất hiện dày đặc trong mắt Khải Ác giống như đàn kiến bâu quanh Ni Á Mỗ.

Lá cờ màu cam của Triều Lan tung bay trong gió trên Tân Nguyệt thành.

Lúc này, Khải Ác đã không còn thần thái mệt mỏi, y vận y giáp màu vàng, bên hông đeo một thanh kim kiếm rực rỡ, mái tóc xám trắng tung bay không ngừng, dáng vẻ vô cùng tiêu sái và tự tin.

Dòng người dày đặc cùng ba tòa thành

kiên cô cắt ngang bờ sông Ni Á Mỗ khiến cho y chợt có cảm giác hưng phấn chưa từng có, đó chính là cảm thụ của người nắm giữ quyền lực đỉnh cao, là khoái cảm mà suốt mấy mươi năm làm quốc vương dưới cái bóng của Thánh Hỏa Giáo y chưa từng hưởng thụ qua.

12 vạn quân a!

Y là thống soái của chi quân đội lớn mạnh này, chỉ cần kim kiếm trong tay chỉ ra thì 12 vạn người sẽ vì một câu nói của y mà xông lên như sóng triều nuốt chửng địch nhân.

A!

Đây chính là cảm giác đứng trên vạn người khó thể hình dung được!

Khải Ác làm quốc vương mấy mươi năm nhưng chưa từng hưng phấn như một tháng này, y cảm thấy quãng thời gian trước mình chỉ sống thừa, hiện giờ bất kể phải trả cái giá nào y cũng không chịu quay về kiếp sống như ngày trước, y không thể để cây gậy quyền lực tuột khỏi tay mình, tuyệt không thể chịu khuất nhường sau cái bóng của người khác.

Lúc Khải Ác xoay vọng viễn kính về phía dòng sông Ni Á Mỗ, chợt rất nhiều chấm đen xuất hiện từ phía thượng lưu.

Y hô hợp sai người đi tra xét, chừng 10

phút sau trình sát báo về, đó chính là hạm đội thiết giáp thuyền mua từ đảo nguyên đưa tới.

Khải Ác siết chặt nắm tay, hô lớn: "Đi, chúng ta tới xem!"

.....

Dương Chính đứng trên mũi chiếc thuyền đầu tiên, Vũ Lôi đứng bên cạnh, còn những thủy thủ đi theo đều là những chiến sĩ được tuyển lựa kỹ càng của Đào nguyên.

Loại chiến thuyền mới xuất xưởng này từ khi thiết kế đến lúc chế tạo xong chỉ vỏn vẹn nửa tháng. Loại chiến thuyền này chỉ

đóng 200 chiếc, tất cả thiết bị đều thiết kế sao cho thích ứng với sông Ni Á Mỗ nhất, thuyền tịnh không lớn, một chiếc chỉ có thể chở 50 người nhưng thân thuyền linh hoạt, kiên cố phi thường.

Sau khi đóng thuyền xong, Vũ Lôì ra mặt làm đại biểu cho Đào nguyên, đi theo Dương Chính.

5 ngày sau, Tân Nguyệt thành đã xuất hiện trước mắt.

Trên đường đi, nhìn thấy vô số công sự ven bờ, dòng máu hiêu chiến của Vũ Lôì lại cuộn trào, có chút không nhịn được, nhưng Dương Chính chỉ phái hắn đi làm đại biểu thương nghiệp, chuyên môn phụ

trách cung ứng chiến thuyền sau khi đại chiến nổ ra.

Cho dù người Đào nguyên vì vậy có thể triển hiện bản lĩnh nhưng Vũ Lôi vẫn buồn phiền vô cùng.

Hắn trên đường đã quấy rầy Dương Chính vô số lần đều không có hiệu quả, Vũ Lôi chỉ vào Tân Nguyệt thành nói: "Tòa thành này nếu để ta kiến tạo thì quyết không thể làm như vậy, đừng thấy nó kiên cố vững vàng, chỉ cần cho ta 3 vạn thủy quân thì trong vòng 1 tháng ta sẽ có cách đột phá đạo phòng tuyến đó, công hạ được mấy tòa thành."

Dương Chính không lý gì đến hắn, chỉ hô

hào thủy thủ chuẩn bị cập bờ.

Vũ Lôi phát giác vô luận mình có làm gì cũng không thể thuyết phục Dương Chính cho mình gia nhập chiến tranh thì than vắn thở dài không thôi.

Thuyền cập bờ, hấn liền ra vẻ nghiêm túc, mặt nạ ngân sắc khiến cho hấn mang vẻ thần bí, lúc nói năng cũng ưu nhã khác thường, khiến cho người khác tin thật đây chính là khí chất của người đại diện một tổ chức hùng mạnh như Đào nguyên.

Khải Ác không ngờ Dương Chính cũng ở trên thuyền.

Thân phận của Dương Chính ở ba nước

rất siêu nhiên, cho dù lúc này Khải Ác đang ở thời kỳ toàn thịnh cũng đối đãi với hắn cực kỳ khiên tốn.

"Tiên sinh sao lại đi cùng người Đào nguyên?"

"Đã đáp ứng bệ hạ, ta tự nhiên phải tận tâm tận lực, Vũ Lôi tiên sinh chính là hảo bằng hữu của ta, cũng là người chưởng quản xưởng đóng thuyền, vừa hay ta cũng có chút kiến thức về cấu tạo chiến thuyền nên cũng có thể đề xuất vài ý kiến, vì vậy nửa tháng nay ta một mực ở lại xưởng đóng thuyền, đốc thúc Vũ Lôi tiên sinh đẩy nhanh tiến độ. 200 chiến thuyền này được đóng dựa theo hình thể của sông Ni Á Mô, vừa xuất xưởng đã được đưa đến

đây, hy vọng có thể giúp được bệ hạ."

Ánh mắt của Khải Ác liền bị hạm đội thiết giáp phân bố chính tề hấp dẫn.

Cho dù thiết giáp thuyền đã từng xuất hiện nhưng kỹ thuật này vẫn là độc môn tuyệt học của Đào nguyên.

So với thiết giáp thuyền lúc trước Đào nguyên bán ra thì những chiếc thuyền này nhỏ hơn nhiều, thân thuyền thon dài như cá kiếm, so với thuyền buôn to lớn gần đó thì nhỏ bé vô cùng, nhưng nó phát tán khí tức lạnh lẽo giữa ánh mặt trời khiến cho người ta không dám coi thường.

Đặc biệt mỗi chiếc thuyền phía trước

đều có ba thanh thép to dài, tạo hình lạ
lẫm nhưng lại khiến người ta cảm thấy sợ
hãi khôn cùng.

Đám đông bên bờ đều xúm lại quan sát
những chiếc thuyền này.

200 chiếc thuyền tuy không nhiều, nhưng
bày thành hàng ngũ ngay ngắn, hơn nữa
mỗi chiếc thuyền đều giống hệt nhau, khí
độ oai nghiêm khiến cho người ta liên
tưởng đến sự đáng sợ của nó khi xung
phong trên biển.

"Bệ hạ, ngài có thể thử xem uy lực của
những chiếc thuyền này."

Khải Ác cũng muốn xem thử thiết giáp

chiến thuyền của Đào nguyên có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không nên vội gặt đầu.

Vũ Lôi đứng bên bình thản nói: "Ta có thể biểu diễn cho bệ hạ xem thử."

Hắn đi về chiếc thuyền chỉ huy đứng đầu, cao giọng quát: "Phân tán."

Thủy thủ bên người hắn giơ cao một lá cờ nhỏ màu cam phát mạnh, tay trống đứng gần gã liền gõ mạnh 3 tiếng trống.

Cả hạm đội chợt phát ra vô số tiếng rít mạnh, sau đó cả hạm đội chỉnh tề chớp mắt phân tán, giống như một đóa hoa sen khổng lồ đột nhiên nở bung ra trên mặt

nước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 13: Tiên phong Thánh Hỏa Giáo

G

iao xoa tiên hành (Lao chéo lên phía trước)!"

Tiếng trống thay đổi, những thiết giáp thuyền phân tán ra giao chéo trái phải với nhau, khoảng cách tính toán vô cùng chuẩn xác, nếu như từ trên cao nhìn xuống thì trận hình biến hóa không ngừng giống như mây trôi.

"Bắn!"

Ma pháp pháo bên mạn thuyền đồng thời điểm hỏa, vô số quang cầu màu trắng phóng lên không trung, mọi người ngược đầu nhìn theo, kinh hãi phát hiện rằng số đạn pháo này không có một viên nào thoát ra khỏi trận hình của hạm đội.

Ma pháp pháo rơi xuống rất nhanh, ầm, hai trăm quả đạn pháo cùng bùng nổ uy lực kinh người, mọi người cách bờ sông không xa đa số đều bị ép ngã lặn, Khải Ác cũng loạng choạng, may mà Dương Chính kịp thời chụp lấy cánh tay y mới khỏi bị xấu mặt.

Vô số bọt nước trắng phao nổi lên thành một vùng sáng trắng, che lấp cả chiến thuyền, từ trên nhìn xuống hết như một

cái hình lập phương khổng lồ màu trắng. Tất cả ma pháp quang cầu này đều rơi vào trong trận hình của chiến thuyền, Khải Ác nhìn thấy sau khi bọt nước tan đi thì 200 chiến thuyền vẫn không chút động đậy, vì tất cả đạn pháo chỉ rơi vào bên trong, tuyệt không ảnh hưởng gì đến chiến thuyền. Một màn biểu diễn kinh hiềm này khiến cho vô số người trên bờ cất tiếng hoan hô.

Quân hạm phổ thông tuyệt không thể có ma pháp pháo, vì loại vũ khí này chế tạo phức tạp vô cùng, kể cả những vũ khí ma pháp có độ chuẩn xác thấp hơn cũng không hề được ứng dụng trong chiến tranh quy mô lớn hoặc chiến tranh thường ngày từ khoảng hơn 100 năm nay.

Cũng vì thứ này uy lực chưa chắc đã quá mạnh, lại hao phí số lượng tinh thạch kinh người, nếu dùng một số lượng tinh thạch như thế để cho một trung cấp ma pháp sư vận dụng thì hoàn toàn có thể phát ra công kích hữu hiệu hơn nhiều, hơn nữa đào tạo một trung cấp ma pháp sư so với chế tạo ma pháp pháo thì cũng dễ dàng hơn, ma pháp pháo chỉ có một điểm duy nhất có thể xưng hùng chính là nó có thể công kích liên tục, chỉ cần cung cấp đủ lượng tinh thạch mà thôi, còn ma pháp sư thì sức người có hạn, tuyệt không thể làm được như thế.

Nhưng dù sao thì tính năng công kích liên tục đó cũng không đủ để bù đắp

những điểm yếu vốn có của ma pháp pháo, Khải Ác không ngờ trên thiết giáp thuyền lại trang bị thứ "gân gà" đó, hơn nữa 200 chiến thuyền đồng thời phát xạ, vô luận là độ chuẩn xác hay uy lực đều rất kinh người.

Dương Chính bình tĩnh nói với Khải Ác: "Bệ hạ có thể phái một chiếc đại thuyền kiên cố nhất để thử sức chiến đấu của thiết giáp thuyền."

Khải Ác sực nghĩ tới, liền phân phó cho hai chiếc quân hạm thập ngôi thuyền xông lên. Đây chính là chiến thuyền tốt nhất người Triều Lan có thể chế tạo được, chiến thuyền dài 30 mét, rộng 8 mét, có thể chở được 200 người, so với

thiết giáp thuyền thì chẳng khác nào là quái vật khổng lồ.

Thập ngôi quân hạm chậm rãi tiến tới thiết giáp hạm đội, Vũ Lôi phát xuất hiệu lệnh, ba chiếc thiết giáp thuyền nhanh chóng thoát ly khỏi phương trận, giống như ba con Thực nhân ngư xông tới thập ngôi hạm đội. Vồn vện ba chiếc, cảnh tượng tuyệt không hùng tráng như trận thế vừa rồi, nhưng có thể thấy rõ là so với thập ngôi hạm thì thiết giáp thuyền linh hoạt hơn rất nhiều.

Dương Chính nói: "Bệ hạm cứ ra lệnh cho Thập ngôi hạm công kích đi."

Khải Ác tự nhiên theo lời ra lệnh. Hai

chiếc thập ngôi quân hạm bắt đầu phát động tiến công với thiết giáp thuyền. Thập ngôi hạm tất nhiên không hề trang bị ma pháp pháo "gân gà" (*) đó, bất quá mỗi chiếc thuyền đều có một tiểu đội trung cấp ma pháp sư phối hợp hoàn chỉnh. Ma pháp sư hợp thành tổ mười người luân phiên phát động tiến công, còn có một tiểu đội cung tiễn thủ cũng không ngừng bắn tới thiết giáp thuyền.

Ở thủy vực nhỏ hẹp này, mật độ công kích cũng khá dày nhưng ba chiếc thiết giáp thuyền linh hoạt kinh người, cũng không biết bọn thủy thủ điều khiển thế nào mà chúng không ngừng chạy theo hình chữ S để tránh né đại bộ phận ma pháp và cung tiễn, bọt nước nổi lên

không ngừng, xem có vẻ rất kịch liệt nhưng không thể nào gây tổn hại cho thiết giáp thuyền.

Thỉnh thoảng cũng có công kích ma pháp phạm vi lớn đánh trúng vào thân thuyền, nhưng chỉ có thể lưu được dấu vết lờ mờ, còn thiết giáp thuyền vẫn không ngừng rút ngắn cự ly như cũ.

Tiếng trống đột nhiên nổi lên vang rền.

Tất cả mọi người tim đều đập mạnh, chỉ thấy ba đạo bạch quang lóe lên, đầu thuyền, giữa thuyền, đuôi thuyền của một chiếc quân hạm đã bị bắn trúng.

Chấn động mạnh mẽ khiến cho thuyền

viên đang chiến đấu bị bị lật nghiêng loạng choạng, nước sông tràn vào bên trong, binh sĩ trên đó chỉ còn cách nhảy xuống nước cầu sinh. Thập ngôi hạm công kích thiết giáp thuyền hồi lâu mà không làm gì được, nhưng chỉ bị đối phương bắn trúng một lần thì đã xong đời, kết quả này rõ ràng đã nói lên nhiều điều.

Khải Ác vốn đang định lên tiếng bảo dừng, chợt mọi người hét lên kinh hãi.

Khải Ác đưa mắt nhìn, tim đập cơ hồ vọt ra ngoài, chỉ thấy một chiếc thiết giáp thuyền xông thẳng vào chiếc thập ngôi thuyền còn lại, tư thái như muốn cùng đối phương đồng quy ư tận.

"Dừng lại, mau bảo họ dừng lại!"

Khải Ác vội vàng quát lên nhưng Dương Chính vẫn bất động thanh sắc.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, thiết giáp thuyền tốc độ đã được đề cao hết mức tông thẳng vào giữa chiếc thập ngôi hạm.

Binh sĩ trên thập ngôi hạm ngay lúc chiếc thiết giáp thuyền kia giống như phát điên xông tới thì sớm đã bỏ thuyền giữ mạng.

Đây chỉ là một trận diễn tập mà thôi, cho dù chân chính liều mạng nơi chiến trường thì ai cũng không muốn bỏ mạng một cách hồ đồ.

Tiếng gãy răng rắc chói tai vang lên, ba thanh thép sắc nhọn đầu thuyền giống như xé giấy, dễ dàng phá tan thân chiếc thập ngói hạm khổng lồ, cả chiếc thuyền thiết giáp thuyền đều đâm sâu vào trong, chỉ còn đuôi thuyền bên ngoài.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến cho mọi người đều trợn mắt há miệng.

Càng khiến cho mọi người ớn lạnh chính là hai chiếc thiết giáp thuyền kia cũng điên cuồng xông tới đầu và đuôi chiếc quân hạm, hai loạt tiếng gãy vỡ vang lên, thập ngói hạm hoàn toàn bị đánh tan nát, trở thành một đám gỗ vụn không còn hình thù gì trôi nổi phập phù trên sông. Cảnh

tượng gỗ vụn cùng tàn hài của thập ngôi hạm to lớn bập bênh khiến cho mọi người đều ghi khắc trong lòng, cho dù không hề có chiến sĩ nào bị chết.

Mọi người đều nghĩ tới nếu như mình ở trong thủy chiến gặp phải xung kích kiểu này thì hậu quả sẽ đáng sợ đến đâu.

Còn ba chiếc thiết giáp thuyền kia lại an nhiên như không có chuyện gì, sau khi xé nát quân hạm, thủy thủ điều khiển chúng nhanh chóng vòng qua thân quân hạm, giống như ba con mãnh thú vừa mới đi săn thành công, trầm tĩnh nhìn vật săn chìm xuống.

Thanh âm bình tĩnh của Dương Chính

vang lên bên tai Khải Ác: "Bệ hạ cảm thấy chiến thuyền này thế nào?"

Khải Ác hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn mảnh vụn cuối cùng của thập ngôi hạm chìm xuống nước, y xoay người, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Dương Chính: "Tiên sinh, nhờ ngài nói với Vũ Lô các hạ, loại thuyền này có bao nhiêu ta mua bấy nhiêu, chỉ cần bảo đảm ưu tiên bán cho ta thì giá tiền cỡ nào cũng có thể thương lượng."

Dương Chính mỉm cười: "Ta sẽ chuyển đạt thành ý của bệ hạ."

"Ta đã chuẩn bị tiệc tẩy trần trong Tân Nguyệt thành, tiên sinh và Vũ Lô các hạ

nhất định phải đến."

.....

Cách dòng sông Ni Á Mỗ hơn 400km về phía Bắc có một hẻm núi, nơi đây đồi núi nhấp nhô trùng điệp, trù đỉnh núi ra thì toàn bộ đều bị phủ một màu xanh của cây cối, nếu từ ngoài nhìn vào thì tuyệt không thể nghĩ ra nơi đây lại có một con đường tắt mà binh mã có thể đi xuyên qua. Lúc mặt trời lặn, đường chân trời của hẻm núi chợt bụi bốc mù mịt.

Dần dần, vô số binh mã xuất hiện, họ cứ chậm rãi hành quân giữa ánh hoàng hôn, ngọn cờ thêu hình hỏa xà đón gió tung bay phấp phật khiến cho mọi người hể

liếc mắt liền nhận ra thân phận của đội quân này. Quân Thánh Hỏa Giáo nam chinh thảo nghịch cuối cùng đã chuẩn bị xong, đây chính là toán quân tiên phong gồm 3 vạn người, sau hai ngày đêm hành quân đã đến được hẻm núi mỹ lệ này, chỉ cần họ đi qua hẻm núi này thì đã tới bình nguyên Gia Lan, cũng tiến vào biên giới ban đầu của Triều Lan công quốc.

Trình sát sớm đã tra rõ tình huống mấy ngày nay, hơn nữa gián điệp ẩn tàng trong Triều Lan công quốc cũng đã đưa về tin tình báo mới nhất cho quân viễn chinh.

Toàn bộ quốc thổ phía Bắc sông Ni Á Mỗ của Triều Lan đều bị buông bỏ, họ lui về cố thủ bờ Nam, vì vậy biên giới

này cũng đã không còn.

Bất quá cho dù đã có tin báo nhưng hẻm núi này hiểm ác phi thường, thống soái quân tiên phong, bạch bào ma kỵ sĩ Nạp Lan Đức vẫn cẩn thận cho quân đóng trên một sườn núi không dốc lắm để nghỉ ngơi.

Quân tiên phong đều là kỵ binh, một người ba ngựa, cơ hồ ngựa không ngừng vó chạy đến hẻm núi này, người ngựa đều đã mệt mỏi, có được lệnh đóng quân, rất nhiều chiến sĩ cơ hồ vừa xuống ngựa đã nằm lăn trên mặt đất, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Quân hậu cần bắt đầu dựng lều, nấu cơm

tối, trên sườn núi tức thì nổi lên vô số làn khói trắng, mùi thức ăn cũng bắt đầu lan ra.

Nhiều thớt ngựa được buộc chung với nhau, con nào cũng há mồm mồm, bọt mép trắng xóa không ngừng chảy xuống, hành quân dưới ánh nắng mặt trời thực sự khổ sở vô cùng.

May mà bây giờ đã là mùa thu, ngày ấm đêm mát, mặt trời vừa lặn thì không khí mát mẻ phi thường, bằng không thì người ngựa đã chịu không nổi rồi.

Bạch bào ma kỵ sĩ Nạp Lan Đức năm nay chỉ chừng bốn mươi mấy tuổi, cho dù bài danh thấp nhất trong Tứ đại ma kỵ

sĩ nhưng thực lực tịnh không phải là yếu nhất, chỉ là vì tuổi tác chưa đủ và quan hệ không tốt nên bị xếp vào hàng chót. Nếu thực lực y không cường hãn thì đã không được đảm đương trọng trách thống soái quân tiên phong này rồi.

Y thân vận pháp bào bó sát màu trắng, tướng mạo anh tuấn, mái tóc màu trắng rất nổi bật và đôi mắt màu xám thâm thúy, hông đeo một thanh trường kiếm ít thấy, đó cũng là thứ đại biểu cho thân phận ma kỵ sĩ của y.

Đại quân còn để cho vài quan viên cao cấp đi cùng y. Một người là Kim y thần sứ đảm nhiệm chức Giám quân, lại còn ba Tử y đại thần quan, 8 Hồng y đại thần

quan, mỗi một người đều là đại pháp sư thực lực đáng sợ.

Tinh anh của Thánh Hỏa Giáo đã dốc hết ra, đủ thấy họ đối với chiến sự lần này coi trọng vô cùng, đồng thời cũng cho thấy Tam đại công quốc cấu kết với Kim Mạt Lan Hội đủ sức tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Thánh Hỏa Giáo.

(*) Gân gà: Ý chỉ ăn không có vị, bỏ thì tiếc, chi tiết xem Tam Quốc diễn nghĩa, đoạn Dương Tu đoán ý Tào Tháo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 14:

Lừa gạt

L

úc này Nạp Lan Đức đang ngồi trên ghế, eo lưng thẳng tắp, cho dù là ký sĩ riêng của Thánh Hỏa Giáo thì cũng đều lấy chuẩn tắc ký sĩ làm cơ bản, lúc này hiển hiện trên người y.

Nạp Lan Đức cầm lấy phong mật tín bằng da dê xem qua ba lần, lông mày thỉnh thoảng lại chau chặt, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

"Thần sứ đại nhân mời xem thử." Nạp Lan Đức đưa phong mật tín cho Kim y

thần sứ Mạt Lý Á Đa.

Mạt Lý Á Đa xem xong, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Đào nguyên thương hội đúng là gan lớn bằng trời, không ngờ lại dám cung cấp chiến thuyền cho bọn dị giáo."

Nạp Lan Đức nói: "Khải Ác đã lui về thủ con sông Ni Á Mỗ, chính là muốn nhờ vào thế thiên hiểm của dòng sông này để quyết thắng phụ, nếu chiến đấu trên đồng bằng thì với thực lực của đại quân chúng ta, tự nhiên có thể nhất hô bá ứng, tiêu diệt dị đoan, vì vậy chúng ta buộc phải vượt qua Ni Á Mỗ. Nếu muốn vượt sông tự nhiên phải có thuyền, Đào nguyên xưa nay có kỹ thuật đóng thiết giáp thuyền, ta

cho rằng chúng ta cần phải liên hệ với họ."

"Ngài nói bọn ta phải tới chỗ bọn thương hội to gan đó mua thuyền sao?" Mạt Lý Á Đa sắc mặt âm trầm, Đào nguyên bán thuyền cho liên quân ba nước thực sự khiến lão bất mãn vô cùng, trong lòng Mạt Lý Á Đa thì Thánh Hỏa Giáo là bất khả xâm phạm, tất cả mọi người phải tuân theo ý chỉ, cho dù là thương nhân chỉ biết lợi nhuận, ngay lúc cần thiết thì cũng phải phụng hiến tất cả cho Thánh Hỏa Giáo.

Lão vẫn ngủ say trong giấc mộng "Thượng triều thiên quốc" tươi đẹp, không biết tình thế đã không còn như

trước.

Nạp Lan Đức đối với tình hình chiến tranh có nhận thức tỉnh táo hơn, Thánh Hỏa Giáo đã không còn là bá chủ không thể chạm vào ở Bắc đại lục, đây là một trận chiến sinh tử tồn vong, bên nào thất bại có thể sẽ bị xóa tên khỏi đại lục. Tình báo từ nhiều mặt đều cho thấy đây tình không phải là một trường chiến tranh mà phe mình có tính áp đảo hoàn toàn, nếu như lúc này còn ôm thái độ tự cao, để cho bốn bề thọ địch thì chỉ có diệt vong.

Mạt Lý Á Đa là giám quân, chức vị thậm chí còn cao hơn y một bậc, vì vậy Nạp Lan Đức chỉ có thể hòa hoãn nói: "Thần

sứ đại nhân, bọn dị giáo đã có được thiết giáp thuyền, loại thuyền này trong thủy chiến có ưu thế áp đảo, nếu ta không có được sự ủng hộ của Đào nguyên thì khó có thể vượt qua được Ni Mỗ Á."

"Vậy thì ban chiếu lệnh cho Đào nguyên thương hội, bảo bọn chúng nhanh chóng ngừng cung cấp chiến thuyền cho lũ dị giáo, cấp đủ chiến thuyền cho chúng ta, bằng không chúng sẽ bị tuyên phán là đồng đảng của bọn dị đoan, đều bị tiêu diệt hết."

"Ngu ngốc!"

Nạp Lan Đức cơ hồ mắng thành tiếng, cơ mặt giật giật, rốt cục áp chế cơn giận

trào sôi, giải thích: "Sau khi bệnh dịch bạo phát, nhiều quốc gia đã sụp đổ, đại bộ phận quốc thổ Bắc đại lục trở nên hỗn loạn, nông nghiệp, thủ công nghiệp, công nghiệp đều thiếu hụt nghiêm trọng, nhiều thương hội đã phải đóng cửa. Đào nguyên thương hội có thể đứng vững đến tận bây giờ, chính là thương hội đệ nhất đại lục. Cho dù là địa phương do Thánh Hỏa Giáo chúng ta không chế thì rất nhiều vật phẩm dân sinh đều phải dựa vào Đào nguyên cung cấp, nếu như chúng ta ban bố chiếu lệnh như vậy thì chỉ khiến cho họ hoàn toàn ủng hộ bọn dị giáo."

Mạt Lý Á Đa hiển nhiên không hoàn toàn ngu ngốc, chỉ là quan niệm cũ đã ăn sâu

vào đầu, che mờ lý trí của lão.

Lão nghe Nạp Lan Đức giải thích, tuy miễn cưỡng tiếp thụ được nhưng cũng có chút tức giận, hừ lạnh nói: "Đã là vậy thì cứ để ma kị sĩ đại nhân phụ trách liên hệ Đào nguyên đi."

Hôm nay, quân tiên phong Thánh Hỏa Giáo nhổ trại rời đi, xuyên qua hẻm núi, tiến nhập địa giới Triều Lan công quốc.

Cả ngày hành quân chỉ thấy thành trấn nông trang bỏ hoang, đồng lúa của Triều Lan giống như bị nạn châu chấu, ngay cả một hạt lương thực cũng không hề lưu lại cho Thánh Hỏa Giáo, toàn bộ đều bị dọn sạch.

Ba ngày sau, quân tiên phong mới tới được bờ Ni Á Mỗ.

Dòng sông Ni Á Mỗ uốn mình chảy trên bình nguyên Gia Lan, vì thời tiết có nhiều sương mù nên quân Thánh Hỏa Giáo không thể nhìn rõ tình hình bờ bên kia.

Nhưng lúc họ xuất hiện thì mấy chiếc thuyền trinh sát của Triều Lan đã xâm nhập vào trong vụ khí biết được, truyền tin tức quân Thánh Hỏa Giáo đã tới bờ Bắc Ni Mỗ Á cho Tân Nguyệt thành.

Khải Ác nghe được tin này tức thì đứng phắt dậy.

Gương mặt y rung động, nhưng không nhìn ra vẻ kích động hay sợ hãi gì.

Cuối cùng đã tới rồi...

Trận chiến này y chờ đã lâu, nhưng lúc nó thực sự đến thì Khải Ác không đề nén được sóng lòng, hơn nữa còn có cảm giác sợ hãi.

Đối mặt với Thánh Hỏa Giáo thống trị tín ngưỡng Bắc đại lục mấy trăm năm, giống như bóng đen trong lòng con người khi còn bé, cho dù có lớn lên thì cũng khó mà quét sạch.

Khải Ác đi đi lại lại trong thư phòng,

không biết bao lâu sau, y đến bên bàn uống cạn một ly nước rồi bước ra ngoài.

.....

"Quả nhiên đúng như tiểu Chính ca dự định, Thánh Hỏa Giáo đã phái sứ giả đến gặp chúng ta." Vũ Lô nói: "Họ vừa mở miệng liền đòi chúng ta cung cấp 3.000 thiết giáp thuyền, hơn nữa còn ép chúng ta không được bán thuyền cho liên quân ba nước."

Dương Chính đang còn uống trà, nghe vậy ngẩng đầu nói.

"Bọn họ nói vậy thật sao?"

Vũ Lôi gặt đầu.

Dương Chính nhẹ nhàng hớp một hớp trà, gương mặt thanh tĩnh khiến người ta không nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

Lát sau, hắn nói: "Báo cho họ, ai bỏ nhiều tiền thì ta bán nhiều, bên công quốc mua với giá 10 vạn kim tệ một chiếc, người nói với Thánh Hỏa Giáo, 20 vạn kim tệ thì ta mới bán."

"Oa, tiểu Chính ca, bọn chúng có thể sẽ trở mặt." Vũ Lôi làm một động tác rất khoa trương, hiển nhiên lần đầu tiếp xúc với sứ giả của Thánh Hỏa Giáo tịnh không làm hắn thoải mái.

Dương Chính thoải mái nói: "Vậy thì trước tiên ngưng cung ứng lương thực, đóng cửa tất cả thương hội Đào nguyên trong phạm vi thể lực của Thánh Hỏa Giáo, công nhân cũng đã vất vả nhiều, để cho họ nghỉ ngơi cũng tốt."

"Tuân lệnh!" Vũ Lôi cười hắc hắc đứng dậy.

.....

"Tiên sinh, bọn chúng đến rồi, bọn chúng đến rồi!" Khải Ác xông vào phòng Dương Chính, dưới sự áp bức tột độ y không còn giữ nổi kiên định, nghĩ tới nghĩ lui chỉ biết đi tìm Dương Chính.

"Đó chỉ là quân tiên phong, bệ hạ." Dương Chính bỏ quyển sách trong tay xuống, nhìn Khải Ác trán đầm mồ hôi bình thản nói.

"Ngài biết rồi?" Khải Ác rất kinh ngạc, y mới nhận được tin tức thì đã đi tìm Dương Chính ngay.

Dương Chính bỏ sách lên giá, đứng dậy bảo người hầu mang một ly nước cho Khải Ác, ung dung nói: "Bệ hạ trước nay uy nghi phong phạm, lãnh tĩnh ung dung, thiên hạ có thể khiến bệ hạ thất thái tự nhiên chỉ có một mình quân Thánh Hỏa Giáo."

Khải Ác đỏ mặt, vừa rồi đúng là y đánh

mất uy nghi, thật sự không hiểu làm sao mình lại thất thố đến vậy.

Vì để tu bổ hình tượng vừa rồi, y giả vờ ho mấy tiếng, ngồi xuống một bên, thần sắc khôi phục vẻ bình tĩnh: "Tiên sinh vừa nói quân tiên phong có nghĩa là sao?"

Dương Chính nói: "Theo tình báo thì quân Thánh Hỏa Giáo xuất phát ngày thứ hai đầu mùa thu, hiện nay mới có 1 tháng, nếu có thể từ Thánh thành đến bên bờ sông Ni Á Mỗ thì chỉ có kỵ binh nhanh chóng mới có thể tới được. Chiến mã trước giờ ít có, đại quân Thánh Hỏa Giáo sao có thể trang bị toàn bộ kỵ binh cho được? Huống gì pháp sư Thánh Hỏa

Giáo rất nhiều, thân thể lại yếu ớt, đại quân nếu muốn đến được đây thì phải qua hai tháng nữa, vì vậy bộ hạ không cần khẩn trương, còn đủ thời gian để chuẩn bị cho chiến sự. Hiện nay chiến lực thủy quân yếu kém, ta đã tốn hết hơi sức mới có thể thuyết phục Vũ Lô tiên sinh để lại bọn thủ hạ giúp ngài huấn luyện thủy quân. Bộ hạ hiện tại nên tập trung tinh lực thao luyện thủy quân mới đúng."

Nghe Dương Chính phân tích rất có đạo lý, Khải Ác trong lòng nhẹ nhõm, đứng dậy hành lễ: "Tiên sinh nói đúng lắm, vừa rồi ta quá lỗ mãng, thật sự rất hổ thẹn, giờ ta đi thao luyện thủy quân đây."

.....

Quả đúng như Dương Chính dự liệu, mấy ngày sau, tình báo đã thu thập được tin tức, rất nhanh chóng đã tính toán ra toàn bộ quân Thánh Hỏa Giáo đều là kỵ binh, số lượng ước chừng 3 vạn.

Việc Dương Chính không bước ra cửa mà hiểu chuyện thiên hạ khiến cho Khải Ác càng thêm kính trọng hắn.

Về phía Thánh Hỏa quân, đối mặt với thiên hiểm Ni Á Mỗ, ba vạn kỵ binh căn bản không có cách nào vượt qua, dưới sự tổ chức của Nạp Lan Đức, họ bắt đầu xây dựng công sự trên bờ Bắc.

Lúc sương mù tan hết, hai bên đều có thể quan sát nhau thông qua vọng viễn kính. Song phương đều cờ xí uy nghiêm, khái giáp lạnh lẽo, quân dung tề chỉnh, quan sát xong cả hai đều kinh hãi.

Quân Thánh Hỏa Giáo nghiêm cẩn di thường, bờ Nam thao luyện thủy quân, trên mặt sông thỉnh thoảng lại có thiết giáp thuyền đi qua, cả ngày diễn luyện, tiếng trống, tiếng la hét vang lên không ngớt, đôi khi lại có thiết giáp thuyền đội ép tới gần bờ Bắc chưa tới 100 mét, lớn tiếng khiêu khích chọc tức, khiến cho quân tiên phong Thánh Hỏa Giáo như lâm đại địch.

Họ nếu như công kích ở tầm 100 mét thì

còn chưa đủ gãi ngứa cho thiết giáp thuyền.

Mấy lần sau thiết giáp thuyền phát giác quân Thánh Hỏa Giáo không thể đụng tới họ thì càng thêm khiêu khích, thay phiên quấy rối bất kể thời gian, khiến cho quân doanh Thánh Hỏa Giáo nửa đêm thường phải cảnh báo, cơ hồ suy nhược thần kinh.

Loại tình huống này kéo dài một thời gian dài, thậm chí ép quân Thánh Hỏa Giáo phải lui lại thêm 50 mét.

Hơn nữa Thánh Hỏa Giáo vì "mặt mũi" nên không chịu cúi đầu với Đào nguyên, chậm trễ không mua được thuyền, Nạp

Lan Đức cuối cùng nổi giận, gởi liên tiếp ba phong Kim lệnh mật tín cho Giáo hoàng.

Mà lúc này, những khu vực Thánh Hỏa Giáo quản lý vì toàn bộ thương hội Đào nguyên rút đi nên thiếu hụt một lượng lớn lương thực.

Hiện nay đại quân bên ngoài, hậu phương lại xuất hiện nguy cơ thiếu hụt lương thực, trong khó ngoài nguy, Thánh Hỏa Giáo cuối cùng đã hiểu ra những ngày tháng hoành hoành vô kỵ đã không còn, đối mặt với cái giá cao ngất ngưỡng của Đào nguyên cũng phải ngậm miệng nuốt vào, hơn nữa còn phải cười nói lấy lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 15:

Ba vua tụ họp

Đ

úng là khốn kiếp!" Mạt Lý Á Đa siết chặt tờ giấy trong tay, miệng ngoác ra như hấp huyết quỷ vô cùng hung tợn, bọn chúng đúng là nhân cháy nhà hôi của, không ngờ lại nâng giá một chiếc thiết giáp thuyền lên tới 25 vạn kim tệ."

Nạp Lan Đức im lặng ngồi đó, trong quân trưởng đều là nhân viên thần chức cao cấp, chỉ có một mình Mạt Lý Á Đa đang nổi giận mắng chửi mà thôi.

Không có ai phụ họa, Mạt Lý Á Đa cũng

hết hứng thú, hùng hổ ngồi xuống ghế.

Nạp Lan Đức lúc này mới lên tiếng: "Giáo hoàng bệ hạ đã đồng ý mua thuyền, Đào nguyên trả lời rằng một đoàn thiết giáp thuyền phải hai tháng sau mới có, hiện tại khẩn trương nhất chính là quân nhu lương thảo, lương thảo của chúng ta chỉ đủ cầm cự 1 tháng, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì Đồ Nhĩ Gia Đặc đại nhân sắp dẫn đại quân đến, bất quá giáo hoàng bệ hạ đã nói lương thảo của đại quân cũng đủ dùng ba tháng, như vậy cũng có nghĩa là chúng ta phải vượt qua Ni Á Mỗ trong vòng ba tháng."

Nạp Lan Đức chậm rãi nhìn khắp trường: "Thời gian cấp bách vô cùng,

mọi người phải hết sức cố gắng!"

Tử y đại thần quan Luân Ba Đặc ngồi ở thứ hai nói: "Đại nhân, chúng ta ngồi yên ở đây không phải biện pháp hay, một tháng nay đối phương ý có thiết giáp thuyền không ngừng khiêu khích chúng ta, còn bức ép chúng ta phải thoái lui, hiện tại sĩ khí toàn quân đã bị đả kích nặng nề, còn đối phương sĩ khí tăng cao, sợ là sau này chiến đấu sẽ bất lợi."

"Luân Ba Đặc đại nhân, ngài có biện pháp gì có thể nói cho chúng ta tham khảo hay không?" Nạp Lan Đức hỏi.

Luân Ba Đặc vung tay lên, siết nắm đấm lại, thanh âm trở nên sắc nhọn: "Đại quân

không thể vượt qua nhưng vài người tiềm nhập thì không khó... Nếu như có thể ám sát được vài tên đầu lĩnh của chúng thì ... hắc hắc..."

"Kế hay!" Mặt Lý Á Đa la lên.

"Chỉ cần giết chết đầu lĩnh đối phương thì ngay cả trận chiến này cũng không cần đánh."

Các nhân viên thần chức cao cấp đều kích động hẳn lên, đề nghị này xác thực thập phần dự hoặc. Liên quân ba nước trong mắt họ chỉ là một đám ô hợp, chỉ cần giết chết đầu lĩnh đối phương thì nói không chừng có thể khiến liên quân tan vỡ.

Nạp Lan Đức vẫn là người bình tĩnh nhất: "Bọn ta còn chưa biết thực lực đối phương, huống gì bờ bên kia tập kết mấy vạn quân, trong chốn vạn quân một khi thất thủ thì hậu quả khó mà tưởng tượng."

Mạt Lý Á Đa cười lạnh: "Tiểu đội ám sát này để cho ta suất lĩnh, ta không tin là giết mấy tên tà giáo có gì khó khăn."

"Ngài tự mình đi?" Nạp Lan Đức kinh hãi.

Mạt Lý Á Đa ánh mắt lộ vẻ hung tợn, lạnh giọng đáp: "Ta sớm đã muốn thiêu sạch xương cốt bọn dị đoan này rồi."

"Thần sứ đại nhân, ngài là giám quân sao có thể mạo hiểm như thế? Vạn nhất ... không chỉ ta không thể giao phó với Giáo hoàng, mà còn khiến cho toàn quân bị đả kích..."

"Đủ rồi, Nạp Lan Đức! Người đang nguyên rửa ta hả?" Mạt Lý Á Đa vỗ bàn đứng dậy: "Nếu như người không tin thực lực của ta thì ra đây tỷ thí."

Nạp Lan Đức phát giác mình lỡ lời, tức thì vội xin lỗi: "Thần sứ, ta không có ý đó."

Mạt Lý Á Đa phát tay áo đi ra ngoài: "Người không cần nói nhiều, ta đã quyết định rồi, nếu người còn ngăn trở

thì đừng trách ta không khách sáo."

Mạt Lý Á Đa là Kim y thần sứ, thuộc về sứ giả chiến đấu Hỏa hệ, tính tình nóng nảy nhưng lại là Kim y thần sứ hùng mạnh nhất, một thân hỏa hệ ma pháp xuất thần nhập hóa, cả Giáo hoàng cũng từng khen lão là Hỏa chi tinh linh. Nếu luận về thực lực chiến đấu thì Mạt Lý Á Đa có thể xếp ở 5 hạng đầu tiên của Thánh Hỏa Giáo, Nạp Lan Đức không cách nào cản trở lão, chỉ đành cầu nguyện chân chủ sẽ phù hộ cho lão.

.....

Thiết giáp thuyền vẫn tiếp tục được thao luyện một cách khẩn trương, tổ huấn

luyện do thủy thủ Đào nguyên thành lập bắt đầu phương thức huấn luyện tàn khốc như địa ngục đối với liên quân ba nước.

Thủy chiến ở hai đại lục Nam Bắc đều rất ít thấy, chiến tranh trên đại lục trước sau vẫn giải quyết trên đất liền, vì vậy không có quốc gia có được thủy quân chuyên nghiệp.

Nói ra thì Đào nguyên chính là quốc gia đầu tiên trên thế giới này có được lực lượng hải quân, bọn họ cả ngày đều phiêu dạt trên biển, dựa vào biển để sống, hơn nữa Dương Chính vì e sợ hải tộc, đối với hải quân thao luyện nghiêm khắc bậc nhất, do đó họ mới có thể điều khiển thuyền một cách xuất thần nhập hóa

như thế.

Vì để nâng cao năng lực tác chiến của liên quân trên mặt nước nên ba vạn binh sĩ được chọn vào thủy quân ngay cả ăn ngủ đều phải ở trên thuyền.

Đặc biệt là một vạn binh sĩ tinh tuyển để điều khiển thiết giáp thuyền đã ở trên thuyền suốt 2 tháng ròng rã. Hai tháng trời không được rời khỏi thuyền, không chỉ là khảo nghiệm đối với thân thể mà còn là khảo nghiệm lớn lao hơn về ý chí.

Với tiêu chuẩn của người Đào nguyên thì phải làm sao đào tạo được binh sĩ ở trên thuyền giống như trên đất liền, thậm chí còn thoải mái hơn.

Huấn luyện tàn khốc mang lại thành quả xuất chúng, hai tháng sau năng lực thủy chiến của liên quân đã tăng lên rất nhanh.

Hai tháng này Vũ Lôi không ngừng qua lại khắp nơi, hần thân là đại biểu của xưởng đóng thuyền Đào nguyên, không chỉ phải hiệp đàm với liên quân ba nước mà còn phải tiếp xúc với người bên Thánh Hỏa Giáo, bận rộn đến mức thở không ra hơi.

Giá trị của thiết giáp thuyền tăng lên thẳng cánh, nhưng vẫn không đủ cung cấp cho nhu cầu hai bên.

Chuyện này đúng là lãi lớn!

Đào nguyên điên cuồng nuốt lấy kim tệ, hơn nữa vì kế hoạch của Dương Chính, công nhân làm thêm giờ, xưởng đóng thuyền càng lúc càng đóng được nhiều thuyền với thời gian khá nhanh.

Cả Thánh Hỏa Giáo và liên quân ba nước đều không ngờ việc chạy đua vũ trang lại mang đến hậu quả như vậy, Đào nguyên cuối cùng lại là người thu được lợi ích nhiều nhất.

Vì muốn dùng tiền đề bẹp đối phương về mặt vũ trang, hai bên đều không ngừng rút cạn kim khối, không còn tiền thì dùng tài nguyên trao đổi, dùng các điều kiện lợi ích làm giá trị đổi chác chiến thuyền, vũ khí, lương thực của Đào nguyên.

Vũ Lôi từng oán trách Dương Chính, tiểu Chính ca, kim tệ của chúng ta xài còn không hết, huynh không biết Đào nguyên chúng ta cơ hồ đã lũng đoạn hoàn toàn nền kinh tế, tiền không cần kiếm nữa, có nhiều thêm cũng chẳng có tác dụng gì.

Dương Chính chỉ cười thần bí, không hề giải thích.

Vì hắn có giải thích thì Vũ Lôi cũng không hiểu quan hệ lợi hại bên trong.

Kim tiền mới là vũ khí sắc bén nhất thế giới này, nói cho cùng, chiến tranh không phải là vì tiền, vì lợi ích sao?

Thánh Hỏa Giáo và Tam đại công quốc nổi ra chiến tranh, nhưng lợi ích quan trọng nhất lại thuộc về Đào nguyên, người chiến thắng thực sự sớm đã được chú định.

Vì chỉ có Dương Chính nhìn thấu được bản chất chiến tranh mà thôi.

Không phải là Thánh Hỏa Giáo và Tam đại công quốc ngu xuẩn mà là góc độ không đúng, bọn họ cho rằng chiến tranh thì chỉ cần thắng là được tất cả.

Vì vậy điều Dương Chính muốn làm chính là chờ đợi.

Quốc vương Tô Á Tra của Lý Tra vương

quốc và quốc vương Lý Nặc Lan của Ma Đôn vương quốc cuối cùng đã nhìn không được, đặc biệt là Tô Á Tra, y đã bỏ ra rất nhiều kim tệ, tất không thể yên tâm cho một mình Khải Ác thống lĩnh trận chiến liên quan đến tồn vong của ba nước, vì vậy sau khi hãn liên hệ với Lý Nặc Lan thì hai quốc vương cũng chuẩn bị ngự giá thân chinh.

Họ còn mang theo mỗi người 2 vạn quân đi tới phòng tuyến Ni Á Mỗ.

Điều này giúp cho nhân số bố phòng bờ Nam NI Á Mỗ đạt tới con số khổng lồ 16 vạn quân.

Quốc vương ba nước hẹn nhau tụ họp ở

tòa thành Tân Nguyệt.

Cho dù biết sau khi hai quốc vương kia đến thì quân quyền sẽ bị chia cắt nhưng Khải Ác dẫu không cam tâm cũng chẳng có biện pháp nào, trận chiến này thật sự quá quan trọng, quốc vương ba nước ai cũng đều là bá chủ có lòng tự tin, loại người như vậy há có thể giao phó vận mệnh cho y sao?

Về mặt quân sự mà nói thì quân đội có đến ba nguyên soái khẳng định sẽ hỗn loạn.

Bất quá chuyện này cũng không thể nào làm khác được, Khải Ác nếu đặt mình vào vị trí hai người kia thì cũng tuyệt

không thể giao quân đội nước mình cho người khác chỉ huy.

Hai tuần sau.

Tô Á Tra và Lý Nặc Lan đều đã đến Tân Nguyệt thành.

Đồng thời, ở hạ du dưới chân Tân Nguyệt thành chừng 50 dặm, một chiếc thuyền chở hàng nhỏ bé đang chậm rãi chèo lên, thứ mà thuyền vận chuyển chính là mỹ tửu.

Thuyền hàng đến một hàng rào, liền bị cho dừng để kiểm tra.

Người trên thuyền giọng nói đều là khẩu

âm Triều Lan đặc sệt, thậm chí còn nói chuyện chơi với mấy binh sĩ kiểm tra cùng quê vài câu. Lúc nghe nói rượu trên thuyền chuẩn bị được đưa tới Tân Nguyệt thành, người binh sĩ hâm mộ nói: "Tôi nay trong Tân Nguyệt thành nhất định sẽ náo nhiệt vô cùng, quốc vương ba nước đều tề tụ ở nơi đó, nghe nói bách tính đều được chia rượu thịt, còn cử hành yến hội thịnh soạn."

Thuyền phu nói giọng Triều Lan cười: "Cả bách tính cũng được khao thưởng, sao thiếu phần các người được?"

"Hắc hắc, cũng phải!" Người binh sĩ đắc ý cười to: "Lần này Lý Tra quốc vương và Ma Đốn quốc vương còn mang theo 4

vạn quân tới đây, sớm muộn gì cũng diệt sạch bọn heo chó đối diện, ha ha ha..."

Thuyền phu cũng cười phụ họa mấy tiếng nhưng thỉnh thoảng lúc cúi đầu xuống ánh mắt lại lóe tinh quang lạnh lẽo.

Thuyền kiểm tra xong xuôi, chỉ toàn là chở rượu tất nhiên là được cho đi.

Chiếc thuyền hàng chậm rãi chạy trên sông, ngoặt qua mấy khúc quanh rồi biến mất khỏi tầm mắt của bọn binh sĩ.

Nghe thấy trong thuyền vang lên thanh âm gì đó, thuyền phu vội vàng chạy vào trong, một lão già mặc y phục bình thường của Triều Lan đang hung hăng

bóp nát một bình rượu mắ³ng chửi: "Bọn dị giáo đáng chết này... Toàn bộ phải đưa lên giàn thiêu!"

Lão hiển nhiên là thiếu kinh nghiệm mắ³ng người, trước sau gì cũng mắ³ng có một câu đó.

Thuyền phu thấp giọng nói: "Thần sứ đại nhân xin bớt giận, hiện nay ven bờ toàn là liên quân, nếu bị nghe thấy..."

"Người dám giáo huấn ta?" Lão già tát thuyền phu ngã nhào xuống đất.

Thuyền phu lồm cồm bò dậy, mọ³p người sát đất nói: "Tiểu nhân không dám, vừa rồi nghe bọn dị giáo đó dám ngông

cuồng, tiểu nhân hận không thể giết chúng, chỉ là muốn mưu việc lớn thì phải nhẫn nhịn việc nhỏ. Hiện giờ quốc vương ba nước đều tụ tập trong Tân Nguyệt thành, nhất định là Chân chủ hiển linh ban cho thời cơ, Thần sứ đại nhân nhất định kỳ khai đắc thắng, tiêu diệt lũ đầu lĩnh dị giáo!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 16: Giám quân Dương Chính

L

ão già hừ lạnh, ngồi xuống một góc.

Trong khoang thuyền có 5 người, lão già vừa nổi giận chính là Kim y thần sứ Mạt Lý Á Đa, cùng đi với lão còn có Tử y đại thần quan Luân Ba Đặc, Hồng y đại thần quan Mai Tây, Hồng y đại thần quan Ba Nặc Á, thuyền phu chính là gián điệp tiềm phục đã lâu trong Triều Lan công quốc, làm nghề bán rượu.

Nạp Lan Đức một mực kéo dài thời gian, chờ đại quân Thánh Hỏa Giáo tới để dẹp

tan ý tưởng ám sát của Mạt Lý Á Đa.

Nào ngờ đợi mãi chưa thấy đại quân tới mà tin tức quốc vương ba nước tề tụ ở Tân Nguyệt thành báo về khiến cho y không có cách nào giữ chân Mạt Lý Á Đa.

Đây thực sự là cơ hội ngàn năm có một, nếu như có thể ám sát được ba quốc vương thì liên quân không cần đánh cũng tan vỡ, Mạt Lý Á Đa không tiếc trở mặt, nhưng Nạp Lan Đức cũng thầm hy vọng, nếu như Mạt Lý Á Đa có thể làm được kỳ tích, nhất cử ám sát thành công thì đối với Thánh Hỏa Giáo mà nói thì thật sự là một thắng lợi huy hoàng.

Sức dụ hoặc của thắng lợi quá lớn, Nạp Lan Đức cuối cùng cũng đồng ý để Mạt Lý Á Đa đi ám sát.

Bọn họ cẩn thận lên kế hoạch 1 tuần lễ, cả ba thân quan thực lực mạnh nhất quân tiên phong cũng được phái xuất, đi theo Mạt Lý Á Đa hành động. Đồng thời, hệ thống gián điệp trong Triều Lan cũng được huy động, thực thi một phương án hoàn hảo nhất.

Trà trộn vào Tân Nguyệt thành tịnh không khó, chỉ cần giả trang thành bách tính bình dân là được.

Nhiệm vụ ám sát chủ yếu là do bốn người bọn Mạt Lý Á Đa thi hành, bọn họ

là cao thủ trong cao thủ, hơn nữa mỗi thần quan đều có kỹ năng phi thường, trừ Mạt Lý Á Đa tinh thông Hỏa hệ ma pháp ra thì Luân Ba Đặc tinh thông triệu hoán thuật, thậm chí có thể triệu hoán được những sinh vật tà ác dưới địa ngục, Nặc Á tinh thông ma pháp ẩn hình và gia tốc, còn Mai Tây có tinh thần ma pháp đáng sợ nhất, thậm chí trong một thời gian ngắn có thể không chế được một người.

Đội ngũ này hỗ trợ lẫn nhau, uy lực kinh người, thảo nào Mạt Lý Á Đa lại tự tin đến thế.

Huống gì còn có hệ thống gián điệp rộng lớn bên trong, đến lúc cần thiết chúng có thể gây hỗn loạn trong thành.

Mạt Lý Á Đa cơ hồ đã nhìn thấy cảnh mình thiêu đốt ba tên đầu lĩnh dị giáo.

Đương nhiên, còn có một người tuyệt đối không thể bỏ qua, cái tên Dương Chính, Mạt Lan thần tử rầm chó sáng tạo ra Kim Mạt Lan Hội, hơn nữa điều khiển cho Mạt Lý Á Đa tức giận nhất chính là Mạt Lan báo. Theo cách nhìn của lão thì tờ báo do sinh vật tà ác chỉ cần liếc qua thì đã đầu độc đôi mắt của tín đồ, che mờ tâm linh dân chúng, người như vậy tất nhiên là phải giết.

.....

Trong Tân Nguyệt thành, hôm nay người

người đông đúc, trừ những đội quân tuần tra bắt buộc trên bờ đê thì tất cả những người khác đều vào thành để vui say.

Mười mấy vạn người chen nhau đi vào trong thành, đường đi đông đúc không còn chỗ đứng chân, người người đông nghìn nghịt giống như sóng biển.

Tình huống này cũng không hay lắm, Dương Chính ở quảng trường trung tâm Tân Nguyệt thành quan sát một lúc rồi lập tức đi tìm Khải Ác, bảo y không cho người vào thành nữa, đồng thời tập kết quân đội lại.

Sau khi nghe lời Dương Chính kiến nghị, quân đội các nước đều chia nhau tập kết,

duy trì trật tự ven đường, cục diện hỗn loạn dần dần cũng áp chế được.

Dương Chính và Lý Tra quốc vương Tô Á Tra, Ma Đôn quốc vương Gia Lý Nặc Lan tình không phải lần đầu gặp mặt, lúc Kim Mạt Lan Hội kết minh với họ thì hẳn đã từng gặp qua.

Sức ảnh hưởng của Kim Mạt Lan Hội trong Tam đại công quốc càng lúc càng lớn khiến cho thân phận của Dương Chính càng lúc càng trở nên siêu nhiên, ba quốc vương gặp Dương Chính đều khiêm tốn phi thường, không có chút nào tỏ vẻ ta đây.

Ngay cả hội nghị quân sự họ cũng mời

Dương Chính vào nhưng hấn lại cố ý tránh né.

Đến giờ Ngọ ba khắc, Dương Chính mới xuất hiện gặp mặt ba quốc vương. Trong ba người thì Tô Á Tra là người anh tuấn nhất, y tuổi tuy lớn nhất nhưng bảo dưỡng rất tốt, đã 40 tuổi mà làn da vẫn cứ trắng mịn, không có nếp nhăn nào, trước khi trở mặt với Thánh Hỏa Giáo, y từng được phong là Văn chương kị sĩ, vì vậy ngôn hành đều rất có phong độ kị sĩ, là tình nhân trong mộng của tất cả thiếu nữ, phụ nữ trong vương quốc Lý Tra. Gia Lý Nặc Lan người gầy đen, vì nước Ma Đôn nằm trọn ở trong dãy núi Tát Bối Nhĩ, dáng vẻ của y cũng phảng phất giống như những người sống trên núi, phục sức đầy

vẻ dân tộc, cái nón trên đầu cắm đầy lông chim, trong mắt Dương Chính thì không khác gì mấy với người Ấn Địa An Nhân (người da đỏ).

Dương Chính vận áo bào màu đen thêu rồng vàng, mái tóc đen óng, đôi mắt sâu hút, khí chất đầy vẻ cao quý và thần bí.

Lần tụ họp này không chỉ là vui chơi mà còn là lần động viên trực tiếp nhất trước trận chiến.

Đại quân của Thánh Hỏa Giáo cũng gần tới, hơn nữa Đào nguyên cũng đã bán chiến thuyền cho Thánh Hỏa Giáo, chuyện này không thể nào ngăn cản được, giá cả chiến thuyền đã được đẩy cao đến

mức khó thể chấp nhận, Đào nguyên vốn là thương hội trung lập, tất nhiên phải lấy lợi ích làm trọng.

Giá cả Thánh Hỏa Giáo trả cao hơn Tam đại công quốc rất nhiều, ba quốc vương không thể kỳ vọng Đào nguyên là bằng hữu của Dương Chính mà đứng ở phía bên mình được.

Huống gì Dương Chính không chỉ đại biểu Kim Mạt Lan Hội bỏ tiền riêng mua 300 chiếc thiết giáp thuyền, mà còn tận sức giúp đỡ ba nước "nghe ngóng" ngày tháng mua thuyền cụ thể của Thánh Hỏa Giáo, còn giúp họ liên hệ với thủy thủ Đào nguyên giúp huấn luyện thủy quân. Hắn làm nhiều việc như thế, Tam đại

công quốc sao có thể oán trách cho được, Dương Chính làm tới mức đó có thể gọi là "nhân chí nghĩa tận."

Vì vậy trận chiến này đã sát tới lông mày, ngay khi Thánh Hỏa Giáo có được thiết giáp thuyền thì cũng là ngày đại chiến bạo phát.

Sau một ngày bàn bạc, cuối cùng họ đã xác định phương án thống suất liên quân.

Quân đội tự nhiên không thể để một người chỉ huy toàn bộ, Tô Á Tra, Gia Lý Nặc Lan, Khải Ác ba người đều không ai phục ai, cũng không ai yên tâm giao quân đội của mình cho đối phương.

Do đó liên quân cứ theo quốc tịch phân chia, mỗi người tự lãnh quân của mình, Khải Ác có 5 vạn người, Tô Á Tra có 4 vạn người, Gia Lý Nặc Lan có 5 vạn người, hơn nữa ba chi quân đội sẽ phân biệt ở ba tòa thành mới xây là Tân Nguyệt, Hôi Nham, Bạch Cương.

Vị trí quan trọng nhất chính là Tân Nguyệt thành do Khải Ác trấn giữ, Bạch Cương giao cho Gia Lý Nặc Lan, Hôi Nham giao cho Tô Á Tra.

Còn chiến thuyền tổng cộng có 1000 chiếc, Khải Ác được thống lĩnh 500 chiếc, Gia Lý Nặc Lan 200 chiếc, còn Tô Á Tra 300 chiếc, cả những chiến thuyền bằng gỗ cũng án theo tỷ lệ đó

phân chia.

Dương Chính nghe xong phương án phân chia quân ba nước cũng không nói gì, đối với hắn mà nói thì thắng bại của trận chiến này thật không quan trọng, lòng hắn sớm đã nghĩ tới một kế hoạch vĩ đại hơn.

Lúc này Tô Á Tra nói: "Tiên sinh, kỳ thật bọn ta còn chuẩn bị thiết lập một giám quân!"

Dương Chính nhìn y hỏi: "Giám quân?"

"Đúng vậy!" Tô Á Tra nói tiếp: "Quân đội chúng ta phân tán phòng thủ như vậy, mỗi người tự thống lĩnh quân đội tự nhiên là dễ dàng quản lý nhưng trong lúc

chiến tranh thì có thể gây ra hỗn loạn, khó phối hợp với nhau, hơn nữa còn đề phòng chi quân đội nào không chịu tiến công xuất lực thì cần phải có một nhân vật được chúng ta kính trọng đứng ra quản lý quân đội. Tiên sinh chính là người thích hợp nhất, hơn nữa một khi chiến tranh bắt đầu thì bất kỳ tình huống nào cũng có thể xảy ra, nếu trong ba người chúng ta có người phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì hy vọng tiên sinh có thể thay quyền chỉ huy quân đội người đó, không để ảnh hưởng đến chiến cục."

"Các ngài đề ta làm giám quân sao?"
Dương Chính chỉ vào mũi mình hỏi.

"Không có ai thích hợp hơn tiên sinh, luận về danh vọng, năng lực thì tiên sinh đều là nhân vật số một, hơn nữa ba người chúng ta đều rất kính trọng ngài, hy vọng tiên sinh đừng cự tuyệt."

Gia Lý Nặc Lan và Khải Ác đều phụ họa:"Xin tiên sinh đáp ứng!"

Dương Chính im lặng một lát mới nói:"Được rồi, các ngài đã tín nhiệm ta như thế thì ta đáp ứng."

Sắc trời dần tối, trong thành trì vô số đồng lửa được đốt lên, từ trên nhìn xuống, những ngọn đuốc cháy bập bùng trông như những ngôi sao đang lóe sáng.

Trong ngoài Tân Nguyệt thành đều dày đặc người, may mà trọng địa chiến lược này binh sĩ trấn thủ rất nhiều, chỉ ít hơn số dân chúng thông thường một chút, cho nên trật tự vẫn có thể suy trì được.

Lúc Dương Chính, Tô Á Tra, Khải Ác, Gia Lý Nặc Lan xuất hiện trên trung tâm quảng trường Tân Nguyệt thành, cả bầu trời đều bùng nổ ma pháp lễ hoa, mười mấy vạn người cùng cất tiếng hô vang, âm thanh xuyên phá tầng mây, thậm chí cả quân Thánh Hỏa Giáo đóng ở đại doanh cũng nghe rõ. Rất nhiều quân Thánh Hỏa Giáo thò đầu khỏi doanh trại quan sát, chờ đợi mệt mỏi suốt thời gian dài khiến cho thần kinh họ đã gần đến mức suy sụp, nghe thấy tiếng người

huyền não inh tai đó, có binh sĩ kích động la hét nhảy loạn cả lên, Nạp Lan Đức liền ra lệnh nhanh chóng áp chế những binh sĩ nào động.

Sau khi dùng quân pháp xử trí hơn trăm tên binh sĩ hỗn loạn, đại doanh quân Thánh Hỏa Giáo mới dần an tĩnh trở lại, tất cả quân lính đều được đưa về doanh trại ngủ.

Nạp Lan Đức đứng bên bờ sông, ánh mắt sắc bén như xuyên thấu dòng sông Ni Á Mỗ cuộn chảy, nhìn về phía tường thành bên kia, nội tâm trào dâng vô số suy nghĩ phức tạp.

Mạt Lý Á Đa lúc này đã mang tiểu đội

ám sát tiềm phục trong Tân Nguyệt thành, chờ thời cơ ám sát những tên đầu lĩnh.

Đêm nay sẽ quyết định vận mệnh của rất nhiều người, thành công hay thất bại, thắng lợi hay diệt vong?

Qua đêm nay, có người trở thành lịch sử, cũng có người sáng tạo ra lịch sử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 17: Ám sát hỗn loạn

B

a vua và Dương Chính xuất hiện khiến cho không khí sôi trào đến cực điểm.

Thần dân đều quỳ xuống lễ bái để biểu lộ kính ý.

Một hàng thiếu nữ vận y phục trắng như tuyết đứng bên đài, theo thi nhân chỉ huy ngâm xướng Nạp Lan khúc, thanh âm ngọt ngào ngân thờ khiến cho mọi người tâm thần cũng trở nên an tĩnh, có cảm giác được tẩy lễ.

Trên đài lớn có một con trâu nướng hoàn chỉnh, đây chính là tế phẩm mà chỉ có quốc vương, thiên thần, tế tự mới được hưởng dụng.

Dương Chính đại biểu cho sứ giả thiên thần đứng ở một bên cầu đảo. Nhân vì thân phận của hắn, nên hắn chỉ nói vài câu thì đã khiến cho dân chúng kích động vô cùng, phảng phất như Dương Chính chỉ cần nói một hồi thì Thần sẽ thực sự đứng bên bọn họ, tín ngưỡng đến cực điểm khiến cho sĩ khí bạo tăng.

Tiếp theo ba vua mỗi người lại thuyết giảng một hồi, mỗi lần đều được binh sĩ hoan hô không ngớt.

Vương quyền đã được Mạt Lan báo tuyên dương đến cực độ, dân chúng nhìn thấy vua của mình cùng chiến đấu tự nhiên hoan hô hưng phấn vô cùng.

Cuối cùng Dương Chính cầm đao cắt đầu trâu để trên bàn xuống.

Hắn cẩn thận cầm cái đầu trâu móc lên một cái trụ lớn.

Rồi hắn tiếp tục xẻ trâu ra, moi hết nội tạng, trái tim con trâu to cỡ nắm tay người lớn lấp loáng ánh mỡ, Dương Chính lại cắt thành ba phần đều nhau đưa cho ba vị quân vương.

Ba vị quân vương nửa quỳ xuống đất tiếp

lấy trái tim Dương Chính đưa tới, đưa vào miệng nhai nuốt, trên trái tim còn có huyết dịch, lúc nhai nuốt máu tươi chảy tràn ra miệng, Gia Lý Nặc Lan cắn quá mạnh, máu chảy ròng bên khóe mép.

Lúc ba vị quân vương nuốt xong trái tim trâu, tất cả mọi người trên quảng trường đến đứng dậy vỗ tay hoan hô.

Dương Chính lấy chiếc bình đựng nước thánh, rắc mấy giọt lên đầu ba người, nghi thức đến đây coi như đã hoàn thành.

Sau hết, hai đao phủ cắt thịt trâu thành vô số miếng, quăng xuống chỗ đám người, mọi người điên cuồng giành giật, ai chụp được đều cảm động đến phát khóc, tưởng

chùng như đã được Thần chúc phúc.

"Hát đi! Múa đi! Vui say đi!"

Người chủ trì buổi lễ cất tiếng hô vang, nhờ vào ma pháp khuếch âm nên thanh âm vang truyền đến cả bờ Nam Ni Á Mỗ, tiếng nhạc cũng theo đó mà cất lên bùng bùng kích động.

Tất cả các đồng lửa đột nhiên bùng cháy lên mây mét, vô số mỹ tửu, thức ăn ngon được đưa tới. Mọi người cùng nhau uống rượu, ăn thịt, nhảy múa bên đồng lửa, cảm tạ thần linh ban cho mình hoan lạc.

Ba vua đứng trên đài cao nhìn thấy biển

người hoan lạc, lần đầu mới cảm giác được mình có thể cho con dân khoái lạc và tín tâm.

Điểm này không chỉ là chiến tranh và quyền lợi, họ cảm nhận được trách nhiệm của chính mình.

Máu huyết trong người họ sôi trào, chừng như đã hòa quyện với cảm giác cuồng hoan của dân chúng.

Lúc này, một đội thiếu nữ trẻ trung trong đám người xuất hiện, họ vận khinh sa, thân hình thon gọn, thân thể vũ động giống như hỏa diễm tinh linh, thỉnh thoảng lại đưa tay lên đài cao, miệng cất hô hoán rất dễ nghe.

Binh sĩ thủ bên đài đều chăm chú ngắm nhìn, ở trọng địa quân sự họ căn bản không thể nào tiếp xúc với nữ nhân, mấy tháng trời thanh tâm quả dục thực sự đủ khiến cho họ nảy sinh xung động với cả heo cái, huống hồ là những thiếu nữ mỹ lệ này.

Bọn họ đều lùi từng bước khi những thiếu nữ này vây quanh.

Ngay cả những quan quân cao cấp cũng bị cảm nhiễm, hơi có chút động lòng.

"Các người xuống dưới chơi đùa đi, cần nhớ đừng quá điên cuồng, càng không được xung đột với dân chúng." Không

khí kích động đến cực điểm, ba vua cũng không phải là người cổ hủ, cho những tên quân quan cao cấp được thoải mái một phen.

Bọn quân quan đều chạy xuống, cùng nhau ca múa với bầy thiếu nữ.

Dương Chính vẫn đứng im một bên, không hề có chút kích động đối với không khí trước mắt.

Gió từ sông Ni Á Mỗ thổi tới, ngọn lửa bập bùng, nhưng vẫn không thể nào dập tắt được nhiệt tình của dân chúng.

Ba vua cùng nhau uống rượu, quảng trường quá mức ồn ào, nếu như muốn nói

chuyện thì phải hét to vào tai đối phương mới được. Hôm nay bầu trời nhiều mây, trăng tuy tròn nhưng thỉnh thoảng lại bị mây che phủ, trên quảng trường lúc tối lúc sáng.

Tròng mắt Dương Chính cũng chột sáng chột tối tùy theo áng mây trên trời.

Một lát sau, mây càng lúc càng nhiều, ngọn gió mang hơi nước từ bờ sông thổi tới cũng dần ngưng lại, không khí trở nên oi bức, lại thêm nhiều người tụ họp, càng thêm nặng nề.

Đây đương nhiên chỉ là cảm giác của Dương Chính, còn những người hăm nhập cuồng hoan đương nhiên không hề

cảm thấy, ngay cả ba vị quân vương ngồi gần hẳn cũng cất tiếng cười ha hả, không chút để ý đến khí trời đang biến hóa.

Dương Chính chậm rãi ngược đầu nhìn vàng trắng đang sắp bị mây đen che phủ nói: "Sắp mưa rồi!"

Ầm!

Một đồng lửa trên quảng trường chợt phát nổ.

Sát na, mọi người đều câm lặng, rồi vô số tiếng gào thét chói tai vang lên.

Nỗi sợ giống như thủy triều dâng lên, ngay lúc tiếng nổ vừa vang lên thì ba vua

đều đứng dậy, vệ binh cũng vây quanh họ bảo vệ.

"Chuyện gì?" Khải Ác cất tiếng quát hỏi, y là chủ nhà, việc này xảy ra ngay trước mặt khiến cho y phần nộ vô cùng.

Vô số binh sĩ chớp mắt đã vây quanh góc vừa xảy ra vụ nổ.

"Bệ hạ, là một tên ma pháp sư không cẩn thận nên không khống chế được ma pháp lễ hoa, dẫn tới vụ nổ!"

Ầm! Lại một tiếng nổ vang lên cắt ngang lời tên binh sĩ đang bẩm báo.

"Ầm, ầm, ầm..." Những đồng lửa trên

quảng trường không ngừng nổ tung, vụn lửa bay tứ tán, dân chúng có người bị trúng phải cát tiếng la thảm. Chỉ chốc lát, cả quảng trường đều trở nên hỗn loạn, dân chúng không biết gì cả chạy loạn khắp nơi, người nào yếu sức chỉ cần bị ngã xuống liền bị người khác dẫm chết.

"Bình sĩ, bình sĩ! Mau không chế tình hình!"

Khải Ác đẩy binh sĩ đang chắn trước mặt mình ra, giận dữ gầm lên: "Ma pháp sư, nhanh chóng khởi động phản ma kết giới, ai dám sử dụng ma pháp công kích, giết không tha!"

Cuồng hoan đột nhiên trở thành thế này,

Khải Ác tức đến râu tóc dựng ngược.

Gia Lý Nặc Lan và Tô Á Tra cũng nhanh chóng ra lên quân quan thủ hạ của mình tập kết quân đội để kiểm soát tình hình.

Bên đài cao vô số người tràn tới, dân chúng không biết chạy đi đâu, lúc này đương nhiên là muốn xông tới chỗ được bảo vệ nghiêm mật nhất, cùng đứng với quốc vương.

Binh sĩ sao có thể để chuyện này xảy ra, nhất thời dưới đài cao, người đẩy ta, ta đẩy người, không ai nhường ai, hỗn loạn vô cùng.

Dân chúng bị chèn ép đến hộc máu, chỉ

biết hướng lên đài cao kêu khóc: "Bệ hạ, cứu chúng tôi, bệ hạ..."

Rất nhiều người còn chưa kịp kêu thì đã bị ép vào trong dòng người, hơn nửa số đó đã bị ép chặt vào nhau thành một khối.

Nhìn thấy tình hình này, ba vua nhất thời bó tay không có cách nào, hiện nay họ không có đường lui, cả quảng trường đều là dòng người hỗn loạn, khó thể không chế được cục diện.

Các vua đều quát: "Tản ra, đừng chen lấn!" Nhưng lại không có chút hiệu quả nào.

Dương Chính đầu mày chau chặt, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khải Ác hét lên: "Tiên sinh, chúng ta để cho dân chúng lên đi, cứ thế này thì bọn họ sẽ bị đè chết."

Bầy thiếu nữ vận khinh sa vừa rồi cùng khiêu vũ với quân quan càng thêm đáng thương, cho dù họ được mấy người quân quan bảo hộ nhưng họ người nhỏ sức yếu, có mấy người ngã xuống bị dẫm chết, thoát nhìn giống như những đóa hoa tươi tắn bị người ta bóp nát.

Tiếng khóc thảm thương của họ khiến cho mấy tên quân quan nổi lòng lân mẫn, kéo họ lên vòng bảo hộ trên đài cao.

Bọn binh sĩ nhìn thấy tướng quân cao cao tại thượng kéo họ lên tự nhiên không hề ngăn trở, huống gì những thiếu nữ này thật sự đáng thương, ai cũng không muốn để họ bị giẫm thành tương thịt.

Mấy thiếu nữ khóc lóc chạy lên đài, Dương Chính vẫn không nói câu nào.

Ba vị quân vương thương hương tiếc ngọc, còn sai hai binh sĩ tới đỡ họ lên.

Mấy nữ tử gương mặt lấm lem, y phục cũng bị xé tả tơi, lộ ra làn da trắng nõn nà, chỉ là lúc này đã không có ai còn lòng dạ thương thức.

Đột nhiên, phía đoàn người cách đài cao không xa bùng phát vụ khí màu đỏ.

Dân chúng và binh sĩ bị vụ khí này bao trùm đều cất tiếng la thảm.

Ngay lập tức, mấy ma pháp sư xông tới phóng ra Khu tán thuật, cuồng phong nổi lên, nhưng vụ khí đỏ lại giống như sinh vật không ngừng lãng đãng, sau khi bị cuốn đi thì trên mặt đất còn lưu lại bảy tám bộ xương trắng. Cảnh tượng ớn lạnh này càng khiến cho mọi người thêm điên cuồng.

Vụ khí này không ngừng bốc lên đài cao, dân chúng bị vụ khí phủ lấy đều trở thành xương trắng giống thế.

Mắt thấy vụ khí càng lúc càng tới gần, cung đình ma pháp sư đứng bên quân vương lập tức tạo kết giới màu xanh, rồi thi triển các loại ma pháp thêm điện, hỏa cầu, phong nhận, đột thạch điên xuống lao thẳng tới vụ khí.

Chỉ là, vụ khí vô hình vô chất, bất kỳ công kích ma pháp nào cũng không thể thương tổn đến nó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 18: Độc nhãn quân vương

C

hột hăng hà sa số những đốm lửa từ trên trời rơi xuống đài cao.

Thiên hỏa vũ!

Ma pháp khủng bố đạt tới diện tích trăm mét này chỉ có Hỏa hệ Đại pháp sư mới có thể chế tạo được.

Vô số đốm lửa lập lòe rơi trên đài cao, đập vào kết giới màu lam, phát ra thanh âm giống như giọt mưa rơi xuống hồ, mọi người ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy từng

điểm hỏa điểm như sóng cuộn dày đặc
đập vào kết giới.

Cảnh tượng kỳ dị này vừa mỹ lệ vừa tàn
khốc, mỗi một đốm lửa đều là tiếng gọi
của tử thần.

Người nào bị "giọt lửa" rơi trúng da thịt,
hoặc quần áo thì đều lửa đều bốc cháy
rừng rực rất nhanh.

Đối mặt với công kích của hỏa vũ, ma
pháp sư trừ việc dồn hết toàn lực phòng
ngự thì không có biện pháp nào, mà trong
lúc hỗn loạn thì vụ khí màu đỏ tiến tới
đài cao với tốc độ kinh người, tất cả
pháp sư đều phải ngăn chặn hỏa vũ, binh
sĩ thông thường căn bản không thể nào

ngăn chặn được công kích hủ thực của vụ khí.

Dân chúng sợ hãi chạy dạt sang hai bên, chỗ nào còn người chen chúc, vụ khí lướt qua thì trên mặt đất chỉ còn lại xương trắng.

Sợ hãi lên đến đỉnh điểm, nếu như không phải số binh sĩ nhiều hơn dân chúng thì trường ác mộng khiến người ta phát điên đã xảy ra rồi.

Từ đầu đến cuối, Dương Chính vẫn không hề cử động, ngay lúc bắt đầu hỗn loạn, hắn đã chú ý đến tất cả quảng trường, chú ý đến từng nơi xảy ra hỗn loạn, nhớ rõ từng mục tiêu khả nghi.

Hắn xác định rằng đây chính là một trận công kích đã được lập kế hoạch một cách công phu!

Lúc địch nhân công kích liên tiếp, hắn cảm thấy âm mưu này thật đáng sợ.

Bọn chúng ra tay từng lúc, từng lúc liên tiếp, khiến cho khung hoảng càng lúc càng lên cao, mục đích duy nhất đương nhiên là ba vị quân vương, và có lẽ, cả bản thân hắn!

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, lực công kích như thế còn xa mới đủ sắc bén, hắn chỉ cần chặn trước sát chiêu lợi hại nhất của đối phương thì

cục diện này chỉ một kích đã có thể không chế được.

Tất cả tình tiết đều có một điểm yếu nhất giống như chỗ thất thốn của con rắn, một kích cho dù không thể đánh nát đối phương thì cũng có thể làm loạn tiết tấu.

Hỏa vũ điên cuồng không chỉ khiến cho vô số người kêu la tránh né mà còn che khuất tầm mắt mọi người, binh sĩ không thể nào bắt được người xâm nhập.

Vụ khí không gì cản được đã tới sát vòng phòng vệ, đang ăn mòn kết giới màu lam.

Mấy tuyết đỉnh cao thủ bên người ba vua cuối cùng nhin không được đã xông ra.

Cho dù Bắc đại lục lấy ma pháp làm chủ, cao thủ cận chiến còn xa mới bằng Nam đại lục, còn không có cả khái niệm đầu khí nhưng thể cách pháp sư yếu ớt, khó thể đảm trách chức vụ hộ vệ bên người cần có lực phản ứng nhanh chóng và thể thuật xuất sắc được. Vì vậy sau này Bắc đại lục đã sản sinh ra ma pháp kỵ sĩ vừa có thể thuật xuất sắc và năng lực ma pháp, đương nhiên còn có cả chiến sĩ tiền giai đã qua cải tạo thân thể.

Hộ vệ bên người ba vị quân vương tự nhiên phải là chiến sĩ thể thuật cường kiện.

Nhìn thấy bọn họ xông ra, Dương Chính

trong lòng chợt nổi lên một cảm giác kỳ quái, hắn đưa mắt nhìn lên đài cao, hiện tại đứng bên ba vị quân vương đều là những người thân tín tuyệt đối.

Nhưng cảm giác kỳ quái càng lúc càng dâng trào, phảng phất như địch nhân đã tới gần mà hắn không thể nhìn rõ.

Hộ vệ xông ra một người biến thân thành Hùng nhân chiến sĩ thể hình khổng lồ, còn hai Ma pháp kỵ sĩ kia vận dụng biện pháp dĩ độc công độc, họ phóng Tử vong chi xúc lên trên thanh kiếm, chất dịch màu đen trên thanh kiếm múa lên tạo thành quang sáng, tạm thời ngăn cản được cước bộ của vụ khí.

Tam đại cao thủ vây công hình như đã khiến cho vụ khí có chút sợ hãi.

Vốn vụ khí khuếch tán bốn năm mét nhưng giờ đã co rút lại còn chừng hai mét, vì ngưng tụ lại nên vụ khí ban đầu màu đỏ nhạt đã biến thành đỏ tươi như máu.

Kiểm sĩ dần dần tiếp cận, Dương Chính trong lúc vụ khí co rút lại, cuối cùng đã cảm giác được có sinh vật trong đó.

Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, thanh kiếm nơi eo Dương Chính chợt chấn động, keng một tiếng đã bay ra ngoài vỏ, Dương Chính phóng lên trên không, nghiêng người đá mạnh vào chuôi

kiếm. Lợi kiếm rít lên xé gió lao thẳng vào vụ khí, tốc độ còn nhanh hơn sấm chớp, đến mức không ai kịp nhìn thấy.

Chỉ một hơi thở ngắn ngủi sau đó, ven vụ khí lộ ra một cái đầu lâu của người trung niên, hai mắt hăn mở to, đôi môi mấp máy rồi ngã nhào xuống đất.

Ba võ giả đứng bên vụ khí vẫn còn chưa biết rõ tình huống, vẫn đứng đó ngẩn ngơ.

Dương Chính phóng xuống đài quát lớn: "Mau tránh ra!"

Không kịp rồi!

Một bàn tay đen kịt từ trong vụ khí quét ra, tốc độ này không chỉ dùng chữ "nhanh" là có thể hình dung được, tốc độ của nó có thể so với một kiếm vừa rồi của Dương Chính. Ngay cả Dương Chính nhãn lực sắc bén cũng chỉ nhìn thấy một đạo tàn ảnh.

Còn Hùng nhân chiến sĩ đứng gần vụ khí nhất chỉ cảm thấy hai má mát lạnh.

Lúc bàn tay quét xuống đã trực tiếp cắt đứt nửa cái đầu của hắn, máu tươi và não tương trào ra, Hùng nhân chiến sĩ thậm chí còn chưa kịp la lên thì đã ngã nhào xuống đất chết tốt.

Còn hai cao thủ kia may mắn được

Dương Chính chộp gậy ném về phía sau.

Hai người lăn mấy vòng trên mặt đất, nhìn thấy nửa cái đầu của đồng bạn, mồ hôi lạnh không kịp được chảy xuống ròng ròng.

Họ cũng cảm thấy mặt nóng lên, đưa tay lau thử, thì ra là máu!

Đây là quái vật gì đáng sợ đến vậy?

Dương Chính không hề do dự, vội vàng lui về sau mấy bước, tránh khỏi phạm vi công kích của bàn tay đỏ mới dám đứng thẳng người dậy.

Hắn nhìn chăm chăm vào vụ khí.

Vụ khí đã nhạt hơn nhưng Dương Chính còn chưa nhìn rõ con quái vật trong đó thì hắc quang đã lóe lên.

Cơ bắp toàn thân Dương Chính đều căng lên, hắc quang vừa lóe hắc liên liền nháy sang bên trái tránh né, chỉ cách 1 đường tơ, ngay cả hắc bào trên người hắc bị cũng xé rách một đường.

Tốc độ của con quái vật không ngờ có thể sánh với Dương Chính.

Thanh kiếm duy nhất của Dương Chính vẫn còn cắm trên người tên trung niên kia, lúc hắc quang lóe lên lần nữa, Dương Chính chỉ có thể rút cặp chủy thủ

hắn chưa hề dùng qua ra đối kháng.

Hai thanh chủy thủ này hắn lấy từ ma pháp di tích, vốn là thứ vũ khí tuyệt phẩm để ám sát, nhưng vì Dương Chính thân phận đã được nâng cao nên không hề dùng tới. Hắn mang chúng theo bên người chỉ là vì thói quen, sau nhiều lần kinh lịch khắc cốt minh tâm, Dương Chính đã biết lúc nào mình cũng phải lưu át chủ bài lại bên mình.

Hai thanh chủy thủ này cong như vầng trăng non, giống nhau như đúc, một thanh màu xanh biếc, song đao còn có răng cưa nhỏ, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, còn một thanh kia màu đỏ như lửa, hoa văn trên đó giống như một con rồng đỏ quần

quanh, thoát nhìn vô cùng hoa lệ, nhưng lại ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ vô cùng.

Hai thanh chủy thủ tách ra đều là bảo vật hiếm có, huống gì chúng có thể hợp lại thành một thanh loan đao.

Dương Chính trước giờ chưa từng thử làm vậy, lần này hắn ghép 2 thanh chủy thủ lại, tức thì kiếm linh trên chủy thủ như vui mừng nhảy múa. Đây vốn không phải là ghép lại để gia tăng uy lực như thông thường mà trái lại nó khiến cho người ta nghĩ rằng đó mới là dáng vẻ ban đầu của nó.

Hắn cầm Nguyệt nhận trong tay, nhẹ nhàng xoay chuyển, chớp mắt tay và

Nguyệt nhận liên thông với nhau, Dương Chính cảm thấy mình đã được Kiếm linh chấp nhận, không có chút gì là lạ lẫm.

Cảm giác giao lưu với vũ khí trước nay chưa từng có này khiến cho máu nóng sôi trào, Dương Chính đã rất lâu chưa từng chưa từng có cảm giác chiến đấu. Khi địa vị hấn càng lúc càng cao thì hấn đã không còn giống như chiến sĩ, nhưng sát na này, hấn cuối cùng đã tìm lại được cảm giác quyết chiến sa trường năm xưa.

Mái tóc Dương Chính tung bay, tròng mắt co lại, bắn ra tia nhìn sắc bén như lưỡi dao, lúc này đã không thể phân biệt vũ khí hay người, Dương Chính hòa làm một với nguyệt nhận.

Chiến vô bất thắng!

Sát na Nguyệt nhận chạm vào bàn tay,
Dương Chính nhếch mép cười lạnh.

Hắn chỉ cần dùng một chiêu, trận chiến
đã kết thúc rồi!

Nguyệt nhận vạch thành một quỹ tích đỏ
rực, bàn tay màu đen chỉ mới vừa cất lên
một nửa thì đã bị cắt đứt.

Vụ khí cũng tan biến, một con quái vật
hình cầu nằm lăn trên mặt đất, gào thét
đau đớn. Lúc này Dương Chính mới nhìn
rõ thân thể nó. Quái vật này giống như
một trái banh da, bề mặt đầy những giác

hút, nó chỉ có một bàn tay đầy răng cưa, sắc bén như lưỡi dao, giờ đây đã bị Dương Chính chặt đứt, huyết dịch màu lục không ngừng tuôn chảy.

Độc nhãn quân vương!

Bọn cao thủ biết được lai lịch nó đều run lên.

Đây chính là quái vật đáng sợ ở vực sâu địa ngục, chỉ có triệu hoán sư đỉnh cấp phụng hiến thân thể của mình mới có thể triệu hoán được.

Mọi người bây giờ mới phát hiện ra nam nhân trung niên bị Dương Chính giết chết không có hai chân, hiển nhiên hẳn chính

là triệu hoán sư đáng sợ đó, vì muốn triệu hoán ma vật này mà không tiếc hy sinh hai chân của mình, nhưng cuối cùng chỉ đòi lấy kết quả thâm hiểm, không rõ hẳn chết có nhắm mắt hay chẳng.

Độc nhãn quân vương trong lúc giãy dụa cuối cùng, chất dịch nhầy trên người nó phun ra khắp nơi, một thanh thiết kiếm bị trúng phải chất dịch đó liền bị ăn mòn.

Dương Chính lùi về sau hai bước, phóng Loan nguyệt nhận ra, phụp một tiếng, Nguyệt nhận đã cắm xuyên qua người quái vật, đóng đinh nó xuống đất. Độc nhãn quân vương giãy lên, phun hết độc dịch ra rồi nằm im không động đậy gì nữa.

Dương Chính vừa đi tới rút Nguyệt nhận ra thì nghe thấy tiếng Khải Ác la thảm trên đài....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 19: Tiến thuật kinh người

T

rên đài trở nên hỗn loạn vô cùng.

Dương Chính quát lớn 1 tiếng, phóng chân lao nhanh lên, người đang ở lưng chừng không, đập lên vai một binh sĩ, cả người đã phi lên đài cao.

Mấy thân ảnh màu trắng từ hai bên lao tới Dương Chính.

"Vù!" Một người trong số đó cầm nỏ bắn vào hắn ở cự ly gần, đầu mũi tên có màu xanh lục, chứng tỏ có tâm độc.

Dương Chính vùng Nguyệt nhận quét ngang, chặn mũi tên lại, sau đó lại quát to, chém một đao tới trước.

Mấy tiếng la thảm vang lên, mấy thân ảnh màu trắng đều bị chém đứt ngang eo, Dương Chính chỉ dừng lại một thoáng rồi xông thẳng tới chỗ Khải Ác đang đứng.

Nơi này vốn có mấy nữ tử vận khinh sa vừa mới khiêu vũ với quan quân đang nằm.

Nào ngờ bọn chúng đột nhiên tập kích ba vị quân vương, Gia Lý Nặc Lan và Tô Á Tra thân thủ không tề, đỡ được công kích tự sát này nhưng Khải Ác bất hạnh bị

đâm trúng bụng.

Cao thủ vây quanh quân vương nhanh chóng chém những nữ tử đó thành mấy khúc.

Dương Chính gạt bọt binh sĩ bên người Khải Ác ra, lúc này sắc mặt y đã chuyển thành màu xanh lục, một mục sư cung đình đang nỗ lực cứu trị, từ biểu tình của lão cũng có thể thấy ra tình trạng của Khải Ác tịnh không lạc quan.

"Sao rồi?" Dương Chính cúi người xuống hỏi.

Mục sư nhìn thấy Dương Chính, tinh thần cũng trấn định hơn, vội nói: "Vết thương

không trúng nơi yếu hại, nhưng trên hung khí có tâm độc, ta chỉ mang theo một ít dược vật đơn giản, không thể cứu trị được."

Vì quảng trường lúc này đã rất hỗn loạn, mọi người đều không thể rời đi, hiện tại không cách nào đưa Khải Ác vào hành cung để cứu trị.

Lúc này Khải Ác hai mắt đã nhắm lại, hãm nhập hôn mê, Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan cũng vô cùng kinh hãi và giận dữ.

Dương Chính nắm lấy tay Khải Ác, tinh thần dị lực đưa vào tra xét trong cơ thể y, tức thì cảm giác được huyết dịch trúng

độc đang lưu chuyển, hấn nhìn mục sư nói: "NGười tránh ra!"

Hấn thân phận đặc thù, mục sư không dám cãi lại, tức thì lui về sau hai bước, Dương Chính lấy 1 thanh chủy thủ ra, cắt y phục của Khải Ác, vết thương nơi bụng của y đã hình thành một vết đen kịt to chừng bàn tay, màu đen lan dần ra theo kinh mạch giống như mạng nhện, thoát nhìn rất kinh người.

Không thể chờ thêm được nữa, Dương Chính vung đao cắt lên vết thương, tức thì máu đen phun ra ngoài.

"Ngài muốn làm gì?" Máy tên hộ vệ bên người Khải Ác kinh hãi la lên, lúc này

máu tươi trên người Khải Ác phun ra ào ào rất là đáng sợ.

"Câm miệng!"

Dương Chính không ngẩng đầu lên, lật tay đỡ Khải Ác ngồi lên ghế, áp tay vào lưng y, dị lực truyền thẳng vào cơ thể Khải Ác, máu độc tiếp tục phun ra ngoài, thoáng chốc trong diện tích nửa mét trước người Khải Ác đã thấm đẫm máu đen.

Mọi người nhìn thấy đều kinh hoàng, không hiểu Dương Chính rốt cục đang cứu người hay đang giết người.

"Ầm!"

Một hỏa cầu khổng lồ từ trên quảng trường rơi xuống, trực tiếp đập vào kết giới, hoa lửa văng tung tóe, chỉ một đòn này đã khiến cho kết giới gần như muốn sụp.

"Có đại pháp sư hỏa hệ!" Một cung đình pháp sư sắc mặt trắng bệch la lên.

Sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi. Hỏa hệ pháp thuật xưa nay đều là loại ma pháp công kích cuồng mãnh nhất, nhưng loại ma pháp này cần phải có thiên phú cực cao, hơn nữa còn phải nhờ vào vận khí. Vì "hỏa" là loại vật chất quá mức cuồng liệt và khó khống chế. Pháp sư tu tập Hỏa hệ ma pháp đến đỉnh

cao đa số đều chết ngay trong tay mình.

Bất cứ thao không giả đỉnh cấp của ma pháp nào cũng đều phải trải qua hơn vạn lần thực nghiệm, Hỏa hệ ma pháp cũng không ngoại lệ, hơn nữa đây lại là loại ma pháp thực nghiệm dễ chết người nhất, càng tu luyện đến đỉnh cao thì càng nguy hiểm.

Do đó, Hỏa hệ ma pháp sư chính là đồng bạn của tử thần, người tu luyện thành cấp bậc đại pháp sư hỏa hệ ít ỏi đến đáng thương, nhưng mỗi một người đều thật sự là một cỗ máy giết người.

Nếu để cho họ toàn lực thi triển, đặc biệt là ở những nơi đông đúc thế này thì giết

chết hơn ngàn người không phải là chuyện khó.

Lại thêm một hỏa cầu lao tới đập vào kết giới, cả đài cao giống như bị rang trên chảo lửa, hơi nóng tấp vào da thịt giống như hơi thở của tử thần.

Người trên đài đều kinh hoàng vô cùng, không ai nguyện ý liều mạng với một Hỏa hệ đại pháp sư, đây vốn là chuyện thê thảm nhất trên đời.

Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan quát lớn: "Bọn phế vật các người, mau phái mấy ma pháp sư ra giết hắn."

Nhưng tên pháp sư hỏa hệ này không

ngừng đổi vị trí trong đoàn người, căn bản không thể nhìn rõ.

"Pháp sư này tinh thông thuật ẩn thân, hoặc là có một pháp sư khác tinh thông thuật ẩn thân đang giúp hắn, bệ hạ!" Một cung đình pháp sư đáp.

"Phế vật! Phế vật! Ta không cần biết lý do, nơi này có mấy vạn binh sĩ, còn có mấy tên phế vật các ngươi, vậy mà lại để cho thích khách tới gần, còn thúc thủ vô sách. Các ngươi nếu không áp chế hỗn loạn được thì ta giết các ngươi trước!" Tô Á Tra lúc này không còn để ý đến hình tượng quát to.

Mấy vạn binh sĩ, còn có một nhóm ma

pháp sư, vậy mà lại để vài tên thích khách làm cho chân tay luống cuống, còn khiến cho một vị quân vương trọng thương, y không bao giờ ngờ được tình huống lại gay go đến thế.

Năng lực yếu kém như thế thì làm sao đối mặt với mấy chục vạn đại quân Thánh Hỏa Giáo? Rắc chớ! Đúng là rắc chớ!

Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan đều quát lên như sấm, không chỉ vì cục diện hiểm ác mà còn vì phe mình năng lực yếu kém. Điểm này mới thực sự khiến cho họ phẫn nộ.

Dương Chính vẫn cứ áp tay vào lưng

Khải Ác, mặt không chút biểu tình nào.
Một người nếu mất $\frac{1}{3}$ lượng máu trong cơ thể thì sẽ rất nguy hiểm, nếu như mất quá $\frac{1}{2}$ thì chắc chắn phải chết.

Lượng máu của Khải Ác mất đi tuyệt đối nhiều hơn $\frac{1}{2}$, lúc Dương Chính lật người y lại thì sắc mặt y cơ hồ trắng như tờ giấy, làn da và đôi môi cơ hồ không phân biệt được, thoát nhìn giống hệt người chết.

Dương Chính cười hắc bào phủ lên người Khải Ác.

Dị lực của hắn vẫn còn lưu trong cơ thể Khải Ác, giữ lại sinh cơ cho y, Dương Chính giao Khải Ác cho mục sư: "Trông

nom cho tốt, không được loạn động!"

Mục sư vâng vâng dạ dạ, cẩn thận nhìn Khải Ác, lão ta sợ rằng y sớm đã trở thành một thi thể.

"Đem chiếc cung mạnh nhất tới cho ta!"

Thanh âm lạnh lẽo của Dương Chính vang lên, tiếng huyên náo trên quảng trường cũng không thể che lấp được.

Vừa rồi hình ảnh Dương Chính một đao giết chết Độc nhãn quân vương còn in sâu trong tâm trí mọi người nên một tên chiến sĩ tiến giai bên người Tô Á Trá vội đưa cung lớn của mình cho Dương Chính.

Tên này vốn là Bán tinh linh, có thiên phú xạ tiễn của tinh linh, sau lại được thêm tiến giai sư lực, sức lực mạnh mẽ vô cùng, cung của hắn sử dụng tự nhiên cũng hơn xa cung tiễn thông thường, cánh cung làm bằng thép có khảm hoa văn bằng mật ngân, lại dùng gân rắn biển làm dây, sức bắn mạnh mẽ kinh người, cũng cần phải có sức lực mạnh mẽ mới có thể dùng.

Dương Chính cầm lấy Hải xạ cung, nhẹ nhàng kéo một cái, tức thì cánh cung căng thành hình mặt trăng, hắn hiển nhiên là không vừa ý nhưng hiện tại đây chính là cánh cung tốt nhất có thể tìm được.

Hắn đưa tay phải ra, Sư lực chiến sĩ vội đưa một mũi tên cho hắn.

Sau khi lắp tên, Dương Chính khẽ nheo mắt, ánh mắt lạnh lẽo xuyên thấu đám người hỗn loạn, trông mắt hắn cũng xuất hiện tử hỏa...

"Thần, đừng để ta bị sỉ nhục! Đừng để địch nhân hát khúc khải hoàn trên người ta!"

Hắn niệm khẽ một câu, thân hình đột nhiên xoay chuyển, bắn ra một mũi tên.

"Vù!"

Trong đám người cách đài cao chừng

100 mét chợt vang lên tiếng la thảm, một người đầu bị trúng tên bay lên mấy mét rồi ngã ầm xuống đất.

"Tên!"

Dương Chính không thềm nhìn về phía đó, đưa tay phải lấy tên.

Sư lược chiến sĩ vội đưa thêm 1 mũi tên.

Dương Chính cầm lấy mũi tên, ngay lập tức lắp cung bắn liền, trên quảng trường lại có thêm một người bị bắn bay lên không.

Lần này không cần Dương Chính lên tiếng, tên chiến sĩ đã đưa thêm 1 mũi tên,

Dương Chính lại tiếp tục bắn.

"Tên, ba mũi!"

"Sao?"

"3 mũi tên, nhanh!"

"Dạ..." Sau khi cầm lấy 3 mũi tên, Dương Chính lấp một lượt 3 mũi lên cung bắn ra.

Ba mũi tên giống như có mắt, tìm đúng mục tiêu trong đám người, ba tên bị bắn trúng không kịp la lên đã ngã nhào xuống đất.

Tiến thuật tinh chuẩn quý dị này khiến

cho những người trên đài đều trợn mắt há miệng.

Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan tập võ từ nhỏ, cũng thấy qua vô số cao thủ nhưng hôm nay mới phát giác cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, tiền thuật của Dương Chính đúng là chưa ai thấy qua.

Đây vốn không phải là bản bừa bãi, vì tên Hỏa hệ đại ma pháp sư đáng sợ đó đã ngừng công kích.

Đương nhiên không phải vì hắn ta ma lực hao tận mà là tiền thuật của Dương Chính đã uy hiếp đến hắn.

Đối mặt với tiền thuật quý dị này, không

một ma pháp sư nào dám đương đầu.

Dương Chính vẫn không ngừng bắn tên, mỗi lần dương cung đều đoạt lấy một mạng người. Tín hiệu tử thần này khiến cho địch nhân sợ hãi vô cùng.

Khi từng tên thích khách bị Dương Chính bắn chết, bọn còn lại ảm tàng trong đám người bắt đầu sợ hãi, chúng không biết mũi tên đáng sợ đó có phải đang nhắm vào mình hay không, bọn chúng vốn đang mượn thế hỗn loạn để hành động, hiện tại đã bị dọa khiếp, không dám gây ra bất kỳ hành động nào.

Vì chỉ cần loạn động thì chắc chắn là chết.

Thích khách không dám gây thêm hỗn loạn, mấy vạn binh sĩ tập kết trên quảng trường nhanh chóng không chế được cục diện, dần dần mọi người trở nên yên tĩnh lại.

Nhìn thấy mọi người dần bình tĩnh lại, ai nấy cũng đều cảm thấy sợ hãi và bội phục đối với tiễn thuật kinh người của Dương Chính.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 17 - Chương 20: Dẹp yên hỗn loạn

D

ương Chính dáng vẻ như Ma thần, bất kỳ ai nhìn thấy tư thế oai hùng đó đều sinh lòng kính phục.

Hắn đứng trên đài cao cất tiếng quát lớn, thanh âm mang tính cảm nhiễm chấn động tầng không, mang theo bá khí coi thường tất cả: "Chỉ cần là con dân công quốc thì bình tĩnh, đoàn kết lại, không cần kinh hoảng, không nên để địch nhân cao hứng, để mình mang nhục. Hãy dùng sức lực của mình, nơi đây có mấy vạn đồng bào, có quân vương của các người, có Chúa

của các người, họ cũng đang ở cùng các người."

Thanh âm của hắn như có ma lực đặc biệt, phảng phất như nước lạnh dội thẳng vào tâm tình kích động của mọi người, tất cả dân chúng đều trở nên im lặng lắng nghe.

"Bây giờ, ta muốn các người ngồi xuống, tất cả mọi người, không được chen lấn, đây là đất đai của chúng ta, các người không cần phải bỏ chạy, chỉ cần bình tĩnh lại là được, ta sẽ thanh trừ bất kỳ địch nhân nào trà trộn trong các người, chỉ cần các người bình tĩnh, ai tin ta sẽ được sống đời đời!"

Dương Chính ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo, bắn ra một mũi tên, tức thì một người vừa há miệng định nói đã bị bắn xuyên qua cổ họng.

Những người gần đó kinh hãi thét lên.

"Ta nói rồi, không có bất kỳ địch nhân nào có thể thoát khỏi mắt ta, ta nói lại lần nữa, mời an tĩnh, đừng sợ nhục chính mình, dũng cảm lên!"

Mọi người bắt đầu theo nhau ngồi xuống.

Lời nói của Dương Chính hiển nhiên là có tác dụng, vì địa vị thanh danh của hắn, càng vì thực lực hắn vừa thể hiện lúc này.

"Lợi hại thật!"

Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan nhìn bóng lưng của Dương Chính, đều cảm thấy một cỗ áp bức khó thể diễn tả. Bọn họ chưa từng thấy qua dáng vẻ lúc này của Dương Chính. Bình thường Dương Chính đều rất ôn hòa lễ độ, khiến cho người khác rất có cảm tình, họ chưa từng nhìn thấy Dương Chính xuất thủ, hiện tại mới phát hiện nam nhân ngày thường ôn hòa này một khi phát tác thì đáng sợ vô cùng, cũng hiểu rõ thêm vì sao Dương Chính có thể sáng tạo ra một tổ chức có thể so với Thánh Hỏa Giáo chỉ trong một thời gian ngắn.

Có người trời sinh đã có thể uy hiếp được người khác, vô luận ngôn ngữ hành động đều khiến cho người khác không tự chủ được mà tuân theo.

Lần ám sát bài bố chặt chẽ này chỉ nhờ vào vài câu nói, vài mũi tên của hắn đã hóa giải xong. Loại bản lĩnh lật tay làm mây, ngửa tay làm mưa đó hai người tự nhận làm không được.

Chỉ cần dân chúng không hỗn loạn nữa thì mấy tên thích khách tuyệt không thể tạo thành uy hiếp.

Mạt Lý Á Đa trốn trong đám người căn bản không dám tin sự thật diễn ra trước mắt, một tên dị giáo đứng trên đài cao

chỉ cần nói vài câu đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch của bọn họ lao tâm trù tính, hơn nữa còn lấy đi tính mạng của Tử y thần quan Luân Ba Đặc.

Tên dị giáo này chính là chương không giả của Kim Mạt Lan Hội, không ngờ lại có thể tiêu diệt Luân Ba Đặc và Độc nhãn quân vương một cách dễ dàng.

Mạt Lý Á Đa giận đến phát điên, nhưng không thể không thừa nhận đối phương cường đại hơn xa mình tưởng tượng.

Mũi tên của hắn giống như ma quỷ, dễ dàng lấy đi tính mạng của từng đồng bạn, Mạt Lý Á Đa căn bản không biết tại sao hắn có thể phân biệt được thích khách trong cả mấy vạn người, hơn nữa lại

không nhận sai lấy 1 lần.

Nam nhân cổ quái và cường hãn này khiến cho Mạt Lý Á Đa dù đang tức giận cũng sinh lòng khiếp sợ.

Lúc nam nhân này bảo mọi người ngồi xuống, lão cơ hồ muốn nhảy lên phóng hỏa cầu giết chết đối phương. Hắn cho mình là ai? Chỉ bằng vào vài câu nói đã ép mấy vạn người phải ngồi xuống sao?

Nhưng cuối cùng lão phát hiện người xung quanh thật sự đang ngồi xuống, không có một ai dám phản kháng.

Mạt Lý Á Đa bị ai phát hiện chân của mình cũng không tự chủ được mà rùn

xuống, vì tiền thuật của nam nhân này quá lợi hại, đặc biệt khi ánh mắt của hắn quét về phía này thì chân của lão liền trở nên mềm nhũn, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ có thể tự an ủi rằng mình nhần nhục cầu toàn vì mục đích ám sát, nhưng giáo tâm kiên định của lão đã bị nhiễm một vết đen.

Nhìn thấy Mạt Lý Á Đa ngồi xuống, những thích khách khác sao dám kháng cự?

Phương thức công kích tự sát căn bản không còn hiệu quả, vì tiền của Dương Chính bắn ra còn nhanh hơn chúng tưởng tượng.

Dương Chính biết thủ lĩnh của đối phương vẫn còn ẩn nấp trong dân chúng nhưng chỉ cần không chế được cục diện thì hẳn không tin đối phương có thể làm được gì.

" Binh sĩ lấy vũ khí tập kết, các người là người bảo vệ vùng đất này, còn những người khác, chỉ cần là người sống trong Tân NGuyệt thành thì an tĩnh về nhà, nhớ kỹ, không ai được chạy lung tung, càng không được la lớn, kháng lệnh thì ta bắt kể người có phải là thích khách hay không, nhưng hành vi đó là phản nghịch, mọi người đều có quyền không chế, binh sĩ cũng không do dự gì mà giết ngay. Nghe rõ chưa?"

"Dạ!" Trên vạn binh sĩ cùng cất tiếng quát, thanh âm vang dội khắp thành.

"Tốt lắm, hiểu rõ nhiệm vụ của mình, mở to mắt của các người, không cho địch nhân bất kỳ cơ hội nào, hiện tại Chúa của các người, vua của các người, đồng bạn của các người đều cùng nhau chiến đấu với các người!"

Lời nói của Dương Chính khẳng khái mạnh mẽ, khiến cho bọn binh sĩ máu nóng sôi trào.

Khí thế yếu ớt lúc trước trở nên mạnh mẽ khiến cho bọn gián điệp Thánh Hỏa Giáo kinh hãi vô cùng.

Đôi địch với đại quân thì không khác gì lấy trứng chọi đá.

Lúc này kế hoạch đã thất bại, biện pháp tốt nhất chính là âm thầm ẩn tàng trong dân chúng lén lút rời thành.

Nhưng Mạt Lý Á Đa không cam lòng, lão nghĩ tới lúc mình quyết đi ám sát lòng đầy tự tin, thậm chí còn không tiếc trở mặt với Nạp Lan Đức, nhưng cuối cùng lại hao binh tổn tướng trở về, thật tình không còn mặt mũi nào nhìn người khác. Lão đường đường là Kim y thần sứ của Thánh Hỏa Giáo, lẽ nào phải bị người khác coi thường hay sao?

Cảm giác bức tức cháy bùng lên, che lấp

lý trí của lão.

Vì vậy khi Hồng y đại thần quan Nặc Á đưa tay ra dấu rút lui thì Mạt Lý Á Đa không hề động đậy.

Quân đội xếp hàng tề chỉnh đứng bên đường, chăm chú nhìn dân chúng về nhà.

Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan đi tới bên Dương Chính, cảm kích nói: "Lần này nhờ có tiên sinh mới có thể xoay chuyển cục diện được."

Dương Chính thấp giọng nói: "Hiện tại vẫn chưa hết nguy hiểm, lát nữa phải nhờ hai vị bệ hạ giúp đỡ."

Dương Chính nói thêm vài câu, Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan nhẹ gật đầu.

Người trên quảng trường đã sơ tán đi quá nửa, dân chúng trong thành đều về nhà mình, đường đi không còn đông đúc chen lấn, binh sĩ cũng trấn thủ ở từng con đường, cửa thành cũng mở ra, dân chúng vào thành đêm nay cũng đang ra khỏi thành.

Một cỗ xe ngựa hào hoa đi vào quảng trường.

Lúc này Khải Ác đã tỉnh lại, chỉ là thân thể hư nhược dị thường, phải có thị tòng nâng đỡ.

Vì không muốn dân chúng hỗn loạn, Khải Ác cố gắng dựa vào hai thị tòng bước vào trong xe ngựa, Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan cũng lên xe, Dương Chính mặc giáo bào do giáo đồ đưa tới, cùng mấy chục giáo đồ cưỡi ngựa đi chậm rãi phía sau xe ngựa.

Xa đội men theo công quảng trường mà đi ra, binh sĩ ven đường nhìn thấy đều kính lễ.

Mạt Lý Á Đa trốn trong dân chúng đưa hai ngón tay ra sau lưng lắc lắc.

"Thần sứ, làm vậy quá mạo hiểm! Bọn ta lui thôi." Nặc Á nấp bên người lão thấp giọng nói.

"Chấp hành mệnh lệnh!" Mặt Lý Á Đa lạnh lùng gắt lên.

Nặc Á hết cách, di chuyển giống như một con mèo, không một tiếng động nào đã biến mất trong đám người, binh sĩ cách họ chưa đầy 10 mét vẫn không hề phát giác.

Đi ra quảng trường là một con đường lớn.

Xa đội dừng lại chốc lát trước một chỗ phòng vệ rồi mới đi tiếp.

Ra khỏi con đường này lại tới một quảng trường nhỏ, phía trước chính là hành

cung. Lúc này đêm đã khuya, bên đường đầy những tro tàn, binh sĩ thần sắc nghiêm túc, tiếng bước chân, tiếng vũ khí leng keng vang lên rất rõ trong đêm tối.

Dương Chính và giáo đồ dừng lại ở một trạm nhỏ trước quảng trường nhỏ, nhìn theo chiếc xe ngựa hào hoa đi vào trong.

Đột nhiên tiếng rít gào sắc nhọn vang lên trong đêm tối, dị biến lại xảy ra.

Tiếng rít kỳ dị đó vang lên từ bên đường, thị vệ hai bên cỗ xe đều xuống ngựa, sau đó mấy chục đạo hắc ảnh từ bóng tối xông tới xe ngựa, thị vệ lao tới ngăn cản, bên đường thoáng chốc đã vang lên tiếng la hét chém giết liên hồi.

Trong đêm tối, vô số nhân ảnh hòa quyện với nhau, tiếng vũ khí chạm nhau vang lên không ngớt, không phân biệt được ai là ai, đột nhiên, mấy tiếng nổ lớn vang lên giữa đám người.

Vụ nổ khiến cho chiếc xe ngựa lật nghiêng, bốn con ngựa kéo xe bị nổ tung, xương thịt tứ tán, cảnh tượng khiếp người.

Những tiếng hô "bảo hộ bệ hạ", "cẩn thận bọn chúng tự nổ" vang lên hỗn tạp trong đêm.

Mạt Lý Á Đa nhìn đám người đang chém giết, lão sớm đã chuẩn bị Địa ngục liệt

diễm, lúc này phóng về phía quảng trường nhỏ, một hỏa cầu màu lam bay vào quảng trường nhỏ, ầm một tiếng nổ ngay chiếc xe ngựa hào hoa, khiến cho đất đai xung quanh cũng bị cháy đen, người ngựa trong phạm vi đó cũng biến thành không khí.

Quảng trường nhỏ tức thì trở nên hỗn loạn, mọi người bỏ chạy tứ tán, tiếng la hét rân trời, địch ta khó phân.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Mạt Lý Á Đa cất tiếng cười khoái trá.

Nặc Á la lên: "Thần sứ đại nhân, mau chạy thôi!"

Địa ngục hỏa cầu phát ra khiến cho một nhóm binh sĩ và thích khách đều biến thành thịt vụn.

Mạt Lý Á Đa được Nặc Á giúp đỡ chạy về phía cổng thành.

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, một đội kỵ binh lập tức đuổi theo.

Nhưng bọn Mạt Lý Á Đa nấp trong bóng tối, dần dần bỏ rơi được truy binh.

Dương Chính giục ngựa tới bên quảng trường, nhìn bọn binh sĩ đang gào khóc quát: "Bình tĩnh lại, bệ hạ không có trong xe, các người duy trì trật tự!" Mọi người nghe thế đều vui mừng khôn xiết, vội

vàng chấp hành mệnh lệnh, còn Dương Chính men theo con đường tối tăm giục ngựa chạy đi.

Mạt Lý Á Đa và Nặc Á chạy qua mấy con đường, trong bóng tối không ai có thể phát hiện được họ.

Ngay cả ba quân vương trong xe ngựa cũng bị mình dùng hỏa cầu thiêu cháy, trận chiến này nhất định sẽ khiến mình danh chấn thiên hạ, Mạt Lý Á Đa nghĩ tới khi trở về sẽ được Giáo hoàng khen thưởng như thế nào, Nạp Lan Đức chắc chắn sẽ phải quỳ lạy tiếp đón.

Bao nhiêu phiền muộn đều tan biến, lúc này Mạt Lý Á Đa cảm thấy khoái trá vô

cùng.

"Thần sứ, thần sứ, ngài xem phía sau!"

Nặc Á kinh hô cắt ngang dòng suy nghĩ của Mạt Lý Á Đa, lão quay đầu nhìn lại tức thì hồn vía lên mây, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc giống như ác ma đang giục ngựa men theo ven đường đuổi theo.

Ánh mắt sắc bén của Dương Chính xuyên qua màn đêm, khiến cho Mạt Lý Á Đa sợ hãi vô cùng.

Hắn làm sao tìm được mình?

"Đáng chết, ngăn hắn lại!"

Mấy thích khách trong bóng tối xông ra ngăn cản Dương Chính, Dương Chính rút thiết kiếm quét ngang, tất cả bọn chúng đều bị chém thành mấy đoạn, tốc độ của Dương Chính vẫn không hề giảm sút.

Mai Tây tinh thông Tinh thần ma pháp quát lên: "Để ta ngăn hấn!"

Mai Tây đứng giữa đường, trông mắt như hòa tan vào bóng đêm, cảnh tượng xung quanh đều bị vẩn vọ, những thanh âm quái dị vang lên không ngừng.

Thót ngựa của Dương Chính kinh hãi hí vang, lỗ tai xuất huyết, nhưng Dương Chính chỉ nhếch mép cười khinh miệt.

Nói về Tinh thần lực thì trên đời còn ai hơn được Dương Chính có được truyền thừa di lực của hai đời Vân Trung Quân?

Hai đóa hoa lửa màu tím hiện lên trong mắt Dương Chính, Mai Tây chợt thấy tất cả ảo giác mình chế tạo đột nhiên ào ngược về, hấn kinh hoàng la lên, thất khiếu rỉ máu, tinh thần lực xung kích quá mạnh mẽ khiến cho cái đầu hấn nổ tung như quả dưa hấu.

Dương Chính không hề dừng lại, tiếp tục xông thẳng tới.

Mục tiêu của hấn chính là Mạt Lý Á Đa đang chạy phía trước.

Cái chết của Mai Tây không hề giúp cho Mạt Lý Á Đa thêm chút thời gian nào, tiếng vó ngựa đòi mạng càng lúc càng gần.

Mạt Lý Á Đa điên cuồng gào lên, lão dừng phắt lại, hai tay bắt chéo, một quyền trục có ánh sáng đỏ xuất hiện. Nếu chết, thì cùng chết đi!

Lão vừa xé quyền trục thì nhìn thấy Dương Chính bay tới giống như một con chim lớn nhào xuống.

Giết!

Hai thanh chủy thủ đã cắt qua cổ Mạt Lý Á Đa...

"Khốn kiếp..." Mạt Lý Á Đa thốt lên hai chữ cuối cùng...

.....

Dương Chính giục ngựa về lại quảng trường, cầm theo ba cái đầu lâu, đưa cho một cung đình pháp sư hỏi: "Xem mấy tên này là ai?"

Cung đình pháp sư nhìn kỹ một lúc rồi kinh ngạc hô lên: "Là Kim y thần sứ Mạt Lý Á Đa, còn có hai người mà ta không biết, nhưng chắc địa vị không nhỏ."

Nguy hiểm đã qua, Dương Chính theo mấy tên thị vệ vào cung, vừa hay gặp

được Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan đang bước ra.

Nghe thấy thích khách chính là Kim y thần sứ Mạt Lý Á Đa của Thánh Hỏa Giáo, hai người đều kinh sợ vô cùng, Mạt Lý Á Đa thực lực siêu cường, tính tình nóng nảy đã vang danh đại lục, hôm nay thoát chết thực sự là may mắn, nhất là may mắn có Dương Chính ở bên.

"Lần này thực sự là nhờ có tiên sinh, bằng không bọn ta chết mà không biết tại sao rồi."

Nếu không nhờ Dương Chính dùng kế Kim thiên thoát xác thì chưa chắc đã dẫn dụ được Mạt Lý Á Đa ra mặt. Nguyên

lúc xây dựng Tân NGuyệt thành đã có kiến tạo vài mật đạo, trong hành cung của quốc vương đương nhiên là phải có mật đạo thông ra ngoài, trong đó có một lối vào mật đạo ngay trạm canh gác, còn chiếc xe ngựa tất nhiên là đã được cải tạo, có thể mở ra từ bên dưới, khi xe ngựa dừng lại thì ba vị quân vương đã mở gài xe, âm thầm tiến nhập mật đạo, trở về hành cung, còn xe ngựa vẫn tiếp tục đi trên đường, ở quảng trường nhỏ cổ tình lộ sơ hỏ, quả nhiên đã dẫn dụ được địch nhân mạo hiểm ra tay.

Hơn nữa Dương Chính lần này đặc biệt mở ra Chân lý chi nhãn ở đầu mấy con đường, cuối cùng đã tìm ra những thích khách ẩn nấp, nhất cử giết sạch.

Bọn người Tô Á Tra từ hành cung nhìn về quảng trường sau cuộc ám sát, lại biết được thân phận của thích khách càng thêm cảm kích Dương Chính.

Lúc này, tướng quân thủ thành báo tin hỗn loạn đã được dẹp yên, đại bộ phận thích khách sau khi bị phát hiện đã tự sát.

Tô Á Tra khôi phục vẻ lãnh tĩnh của quân vương, mặt lạnh như băng ra lệnh: "Tiếp tục dò xét, nếu như trong thành còn có hung đồ thì chức tướng quân này của ngươi cũng không cần làm nữa."

Vị tướng quân này đáp lời, vội vàng lui

ra.

Ngay khi tia nắng đầu tiên lóe lên ở Tân Nguyệt thành thì Dương Chính và Tô Á Tra, Gia Lý Nặc Lan cùng nhau đi gặp Khải Ác.

Còn bên sông Ni Á Mỗ, mấy cây cọc cao được dựng lên, trên đó treo khá nhiều đầu người, trong đó còn có cả đầu của Kim y thần sứ Mạt Lý Á Đa, Tử y đại thần quan Luân Ba Đặc.

Mạt Lan báo ấn bản mới nhất, ngay trang đầu có tiêu đề viết bằng mực đỏ đậm: "Chân chúa soi sáng thế giới, liên quân đánh bại âm mưu trọng đại của Thánh Hỏa Giáo. Thắng lợi thuộc về liên

quân thuộc về mỗi một người dân phản kháng tà giáo!"

Nạp Lan Đức sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế, siết chặt tờ Mạt Lan báo. Việc mà y sợ nhất cuối cùng đã xảy ra!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 1:

Tý thần giả

T

hân thể Khải Ác trở nên hư nhược cực độ.

Y trúng phải kịch độc Thánh Hỏa Giáo, được Dương Chính đẩy ra 2/3 huyết dịch, còn sống được đã là kỳ tích, cho dù Dương Chính hết sức giữ được tính mạng nhưng thân thể y biến thành yếu ớt vô cùng.

Sau khi nguyên khí đại thương, chỉ có thể dựa vào điều dưỡng dần dần, với tình trạng hiện nay Khải Ác nếu muốn phục

nguyên thì ít nhất cũng phải mất 3 tháng.

Nhưng mà đại quân Thánh Hỏa Giáo đã bức tới lông mày, sau khi ba vị quân vương đạt thành hiệp nghị phân binh với nhau thì 5 vạn quân dưới tay Khải Ác và 500 chiến thuyền trấn thủ Tân Nguyệt thành, vị trí chủ lực quan trọng nhất của trận chiến này.

Hiện tại vì Khải Ác bị trọng thương nên bộ sậu của liên quân bị rối loạn, Khải Ác không thể tiếp tục chỉ huy chiến đấu, liên quân cần phải sửa đổi phương án tác chiến.

Bạch Thảo thính trong hành cung, một thùng gỗ lớn đang bốc hơi nghi ngút,

Khải Ác lỏa thể đang ngồi trong đó.

Chất dịch màu lục sẫm có mùi được thảo, Khải Ác mở mắt nhìn hai nam nhân địa vị tương đương, hữu khí vô lực nói: "Đã bàn trước rồi, bộ đội của ta chỉ giao cho tiên sinh chỉ huy."

Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan nhìn nhau, thần sắc trở nên phức tạp.

Quyết định của Khải Ác khiến cho một điểm hy vọng nhỏ nhoi của họ tan tành, nhưng cũng còn vui mừng là Khải Ác trong tay không còn quân lực.

Chỉ là ... Dương Chính!

Đầu óc hai người đều hiện lên hình ảnh giống như ma thần của Dương Chính, đầu tiên là dùng sức một mình ngăn chặn biến cố, sau đó lại dùng kế Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương dụ sát thủ xuất hiện nhất cử trăm sát, bất luận là gì cũng đều là thủ đoạn kinh người.

Trước đây họ cũng đã biết Dương Chính là người có thủ đoạn và khí phách nhưng hiện giờ lại cảm thấy sợ hãi và kính phục năng lực của hắn, đồng thời cũng sản sinh lòng cảnh giác khó thể tả thành lời được.

Người như thế này đương nhiên họ không thể chiêu dụ và áp chế được.

Dương Chính không thể nào làm việc cho bọn họ, họ tự biết mình không đủ năng lực để khống chế người như vậy.

Hiện tại điều đáng lo nhất chính là đối phương rốt cục có dã tâm lớn đến cỡ nào, liệu bọn họ có phải là công cụ bị hấn lợi dụng để đối phó với Thánh Hỏa Giáo hay không.

Tâm lý mâu thuẫn xung đột không ngừng trùng kích nội tâm họ, nhưng lúc này họ biết Dương Chính là lựa chọn duy nhất của họ. Người ở địa vị như họ, cả đời đều bước đi trên dây, hiểu được cách quyết định mệnh vận của mình, đứng trước đại địch như Thánh Hỏa Giáo, trừ việc tin tưởng Dương Chính ra thì họ

không còn lựa chọn nào khác.

Dương Chính có được quyền chỉ huy quân đội của Khải Ác, đồng thời lại là Giám quân liên quân, trong một đêm đã trở thành đệ nhất nhân trong liên quân.

Điểm này đúng là xảo hợp, mà cũng là mệnh vận.

.....

Bờ Bắc Ni Á Mỗ, trong vòng một đêm, Nạp Lan Đức và một nhóm thần quan cao cấp như già đi mười tuổi, họ đứng ở cổng đại doanh, nhìn bụi mù bốc lên ở đường chân trời của bình nguyên Gia Lan.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, những con vật chạy tìm thức ăn trên bình nguyên đều sợ hãi trốn về trong hang, thỉnh thoảng lại thò đầu lên quan sát.

Lá cờ thêu hình hỏa xà đỏ rực xuất hiện đầu tiên, sau đó vô số mũi thương bén nhọn lạnh lùng lóe lên vô số tinh quang dưới ánh mặt trời hiện ra.

Liền xa khổng lồ hiện ra giữa 18 cự thuẫn chiến xa yểm hộ trong đại quân. Nạp Lan Đức và mấy đại thần quan giục ngựa chạy lên nghênh đón, khi cách đại quân chừng 500 mét thì họ xuống ngựa chờ đợi.

Một chi xích hậu phóng tới, sau khi nói chuyện vài câu với Nạp Lan Đức, xác định đúng là người mình thì họ phân tán khắp nơi, đại quân tiến tới cách bọn Nạp Lan Đức chừng vài chục mét, cự thuẫn chiến xa chậm rãi phân tán ra hai bên, chiếc liễn xa chỉ huy màu vàng ở giữa lộ ra, một cái cầu thang gỗ gá lên liễn xa, một nam nhân trung niên vận áo bào kim ngọc vệt rèm bước xuống cầu thang.

Nạp Lan Đức và bọn đại thần quan đều quỳ xuống.

"Cung nghênh Bạch Lan Độ đại nhân!"

Tý thần giả Bạch Lan Độ, trong truyền thuyết là linh đồng chuyển thế có năng

lực câu thông với Thần, là người nối ngôi Giáo hoàng.

Ở trong Thánh Hỏa Giáo, y dưới một người, trên vạn người, cuối cùng lần này đích thân dẫn 20 vạn quân Thánh Hỏa Giáo giữa mùa thu đi tới bên sông Ni Á Mỗ.

Bạch Lan Độ đứng trước người Nạp Lan Đức, nam nhân trung niên này trước khi xuất phát ý khí mạnh mẽ mà giờ đây tóc mai đốm bạc, đủ thấy hai tháng nay y đã chịu áp lực nặng nề đến chừng nào. Bạch Lan Độ khẽ thở dài thầm kín, đưa bàn tay phải có đeo giới chỉ bằng hồng bảo thạch to lớn của mình ra, Nạp Lan Đức cung kính hôn lên chiếc nhẫn, hai mắt cũng trở

nên hơi đỏ.

Thái độ này của Bạch Lan Độ đại biểu y đã tha thứ cho sơ sót của mình, Nạp Lan Đức sao có thể không cảm kích cho được.

"Ta biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, Mạt Lý Á Đa lỗ mạng táng mạng, Nạp Lan Đức, ta biết ngươi đã hết sức khuyên ngăn hấn, đây tình không phải là lỗi của ngươi, không cần phải quá tự trách."

Thanh âm từ hòa đầy vẻ lý trí của Bạch Lan Độ vang lên.

Nạp Lan Đức kích động hô: "Tý thần giả đại nhân..." rồi sau đó hấn cúi thấp

người xuống.

Đây mới là khí độ của người chấp chương giáo phái khổng lồ, còn Mạt Lý Á Đa chỉ là tên tự đại khiến cho người ta càng lúc càng thêm chán ghét.

Bạch Lan Độ thanh âm không lớn nhưng lại vang lên rất rõ ràng bên tai mỗi người: "Mạt Lý Á Đa vì tự đại mà bỏ mạng, cái chết của hắn không phải là không có giá trị. Vì từ lúc bắt đầu Nam chinh, ta đã biết có rất nhiều "Mạt Lý Á Đa". Các người cuồng vọng, các người dưới mắt không người, thái độ đó ta đều nhìn thấy hết nhưng ta không nói ra, vì ta biết cuối cùng sẽ có người phải trả giá đắt mới được giáo huấn. Hiện tại Mạt Lý

Á Đa đã chết, chết vì hấn tự kiêu, rất tốt, nếu như hấn thành công thì ta mới cảm thấy lạ lùng. Định nhân có thể khiến cho Thánh Hỏa Giáo chúng ta không nề gian khổ, tập kết mấy chục vạn quân đi chinh phạt, nếu như chỉ dựa vào một mình Mạt Lý Á Đa đã có thể giải quyết thì còn cần chúng ta ở đây làm gì? Lẽ nào tất cả chúng ta đều là bất tài, chỉ có Mạt Lý Á Đa là Chúa cứu thế hay sao? Các người sai rồi, từ bắt đầu đã sai, tất cả chúng ta ở nơi này, kể cả ta, không ai có thể một mình chiến thắng được định nhân. Bọn chúng rất cường đại, cơ hồ còn hơn cả các người tưởng tượng. Các người lòng đầy tự tin. Rất tốt! Nhưng các vị tiên sinh, tự tin khác với tự đại, xin đừng làm Mạt Lý Á Đa thứ hai. Thần ban vinh dự

cho các người, để cho chúng ta đoàn kết lại với nhau, thanh trừ bọn dị đoan ra khỏi mảnh đất được Thần sủng này!"

Mỗi một binh sĩ Thánh Hỏa Giáo đều quỳ xuống bái lạy, hô vang: "Nguyện nghe lời dạy của Tỳ thần giả!"

Bạch Lan Độ vung tay, thanh âm trầm thấp và cung kính: "Nguyện dâng hiến tất cả cho Chúa của ta!"

Mọi người đều cất tiếng hô hòa theo: "Nguyện dâng hiến tất cả cho Chúa của ta!"

.....

Dương Chính xem tình báo xong, liền bóp nát quyển giấy da dê thành vụn phấn.

Đứng trên đài cao nhìn sang bờ đối diện Ni Á Mỗ, khoe môi hấn nhếch lên thành một nụ cười: "Địch nhân thế này thì mới có hứng thú!"

Quân đội dưới thành chia ra hai hướng mà đi, giống như hai con cự long, không thấy đầu mút ở đâu.

20 vạn đại quân dưới sự thống lĩnh của Tỳ thần giả Bạch Lan Độ đã đến bờ Bắc sông Ni Á Mỗ, Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan cũng nhanh chóng mang quân của mình về trấn thủ Bạch Cương và Hôi Nham hai tòa trọng thành, tạo thành một

phòng tuyến dài mấy trăm km trên sông Ni Á Mỗ.

Ai cũng biết chiến tranh lúc nào cũng có thể xảy ra, không khí khẩn trương lan ra khắp hai bờ sông Ni Á Mỗ.

Con sông lớn uốn lượn trên bình nguyên Gia Lan mấy ngàn năm nay lần này nghênh đón một trận đại chiến quy mô lớn nhất Bắc đại lục gần trăm năm trở lại đây.

Công sự chiến tranh ở bờ Bắc Ni Á Mỗ được kiến tạo nhanh chóng, hiển nhiên đối phương cũng hiểu trận chiến này khó thể kết thúc trong thời gian ngắn, thái độ của họ rõ ràng là sẽ đánh một trận lâu

dài với liên quân bên bờ Nam.

Giáo phái tồn tại cả mấy trăm năm, tài phú vật tư tích lũy thật sự rất kinh người.

Cho dù Đào nguyên điên cuồng chiếm đoạt tài phú của họ nhưng từ quân bị mà xét thì quân Thánh Hỏa Giáo vẫn sâu không thể dò.

Trong 23 vạn quân không ngờ lại có tới 8 vạn kỵ binh, binh sĩ trân quý nhất, một kỵ binh cần phải có ba thớt ngựa, như vậy cần phải có đến 24 vạn thớt ngựa, còn có vô số ngựa thồ vận chuyển lương thảo. Tám vạn kỵ binh, con số này tuyệt đối đủ để tiêu diệt bất kỳ quốc gia nào trên bình nguyên trong thoáng chốc. Ngay như

Triều Lan công quốc vốn là quốc gia sống trên bình nguyên, kỵ binh trọng yếu phi thường nhưng gắng hết sức cũng chỉ có được 5000 kỵ binh, mà 5000 kỵ binh này mỗi năm đều làm quốc khố tổn mất 1/2 thu nhập.

Binh chủng cỡi này mà Thánh Hỏa Giáo chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã tụ tập được 8 vạn, nếu như bọn Khải Ác trước khi khởi sự mà biết được con số này thì không biết còn có can đảm theo Dương Chính tạo phản hay không.

Nếu trận chiến này tiến hành trên bình nguyên thì Dương Chính cũng không có cách nào, may mà còn có con sông Ni Á Mỗ thiên hiểm, đây cũng chính nơi duy

nhất có thể chống giữ.

8 vạn kỵ binh cần phải có 8 vạn phó tòng binh, phó tòng binh đều xuất thân nông phu, chủ yếu phụ trách hậu cần, sức chiến đấu rất yếu kém, ngoài ra trong 7 vạn quân còn lại thì bộ binh 5 vạn, cung tiễn thủ 2 vạn.

Mỗi một binh sĩ đều trang bị đầy đủ. Cần nói là không nên xem thường hai chữ "đầy đủ" này.

Ở thời kỳ công nghiệp chế tạo yếu kém này, có thể trang bị vũ khí đầy đủ đã là không tệ rồi, còn có thể trang bị cả khôi giáp thì đúng là kỳ tích.

Ít nhất là ở phe liên quan, nông binh không được phát vũ khí, chỉ có quân chính quy mới có thể có vũ khí của quân đội, còn khôi giáp thì chỉ có những quân đoàn tinh anh mới được trang bị. Tóm lại từ trang bị mà nói thì liên quân thua xa quân Thánh Hỏa Giáo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 2: Địch tập!

S

au khi Bạch Lan Độ thống lĩnh đại quân đi tới Ni Á Mỗ một tuần thì đột thiết giáp thuyền đầu tiên cũng được Vũ Lô vận chuyển tới.

1000 chiếc!

Đây chỉ là đơn hàng đầu tiên nhưng số lượng đã gần như ngang ngửa với số thiết giáp thuyền liên quân mua lúc trước.

Tài lực của Thánh Hỏa Giáo thực sự kinh người, liên quân không thể nào trách

cứ Đào nguyên nhất bên trọng nhất bên khinh được vì Thánh Hỏa Giáo đưa ra mức giá 30 vạn kim tệ một chiếc, còn liên quân chỉ có thể mua với giá 28 vạn, chỉ riêng điều này thôi thì liên quân đã phải mang ơn Đào nguyên rồi.

Thiết giáp thuyền vừa được đưa tới Thánh Hỏa Giáo, họ liền bắt đầu huấn luyện thủy quân.

Tư nguyên của Thánh Hỏa Giáo thực sự hơn xa liên quân, họ thậm chí còn có một bộ phận thủy quân số lượng khá lớn.

Bộ phận thủy quân này vốn là quân đội của các nước ven biển, sau khi bệnh dịch bạo phát, những nước này đã bị tan vỡ,

rất nhiều thủy quân đã đi vào đất liền. Lần này Thánh Hỏa Giáo tập kết quân sự, bọn họ vốn không thiếu nhân tài, tự nhiên có thể nghĩ tới dòng sông Ni Á Mỗ thiên hiểm, vì vậy lúc chiêu binh đã rất quan tâm đến người biết thủy chiến. Trong 23 vạn quân này người biết bơi có tới hơn 1/3, người xuất thân từ thủy binh ít nhất cũng 2 vạn, so với liên quân không hề thua kém.

Cho dù không có thủy quân Đào nguyên giúp đỡ thì bọn họ vẫn có thể triển khai huấn luyện thủy quân một cách gọn gàng.

Thiết giáp thuyền tập kết dày đặc giống như một bầy cá mập, sau khi Thánh Hỏa Giáo mua được chiến thuyền thì liên

quân bờ Nam không dám qua sông gây hấn nữa, Thánh Hỏa Giáo cuối cùng đã có thể mở mày mở mặt, không còn phải chịu ủy khuất.

Bọn họ cũng lộ ra bản tính hung tàn, mỗi ngày đều thao luyện, bất kỳ khi nào cũng có thể xông qua bờ Nam chém giết.

Đặc biệt là quân tiên phong mấy tháng nay chịu nhục huấn luyện càng thêm cuồng nhiệt, Nạp Lan Đức thân là chủ tướng cũng bỏ hết những sinh hoạt ưu việt, ăn uống đều ở trên chiến thuyền. Cho dù Bạch Lan Độ nói rõ là cái chết của Mạt Lý Á Đa không liên quan gì đến y nhưng Nạp Lan Đức vẫn không thể không tự trách. Thân là giám quân của

quân tiên phong, vinh nhục của Mạt Lý Á Đa cũng được tính chung với quân tiên phong. Mạt Lý Á Đa bị liên quân bêu đầu thị chúng đã trở thành chuyện cười của đại lục, y là chủ soái quân tiên phong, không thể nào không thoái thác trách nhiệm.

Trừ việc lấy răng đèn răng, lấy máu tươi và thắng lợi để văn hồi danh dự ra thì Nạp Lan Đức không còn con đường nào khác.

Y từ một kỵ sĩ không biết bơi, chỉ trong 1 tháng ngắn ngủi đã trở thành một giao long, đủ thấy nỗ lực bỏ ra gian khổ cỡ nào.

Phong độ ưu nhã y đều quăng mắt, Nạp Lan Đức gầy hơn lúc trước, đen hơn lúc trước, ngọn lửa trong mắt càng lúc càng kịch liệt.

.....

Sau đêm ám sát đó, Dương Chính đã biến mất khỏi mắt dân chúng.

Cho dù lần ám sát đó nhờ thủ đoạn lằng lẽ của Dương Chính mà hóa giải một cách vô hình, nhưng vẫn khiến cho liên quân giới nghiêm đến cực điểm.

Trong ngoài Tân Nguyệt thành đều được kiểm tra cẩn thận, mỗi một người lai vãng cũng phải chịu kiểm tra nghiêm

cách, một khi phát giác có ai khác thường thì liền bắt giam trước, nếu chưa thẩm vấn kỹ càng thì tuyệt không thả ra.

Vì thế nên gián điệp của Thánh Hỏa Giáo còn trà trộn trong thành muốn lấy tin tức cũng vô cùng khó khăn.

Hơn nữa sau đêm đó, Dương Chính trở thành cái tên đầu tiên trong danh sách đen của Thánh Hỏa Giáo, bọn gián điệp nỗ lực muốn tra xét thân thể của hắn nhưng lại không tìm được manh mối gì.

Dương Chính trở thành chủ soái của liên quân là việc mọi người đều biết cả, nhưng vị chủ soái này chưa từng xuất hiện vào lúc thao luyện bao giờ.

Dương Chính mỗi ngày đều thâm lặn xử lý việc công, Khải Ác vẫn phải điều dưỡng, tất cả công tác chỉ huy chiến sự đều đè nặng trên vai hắn.

Cho dù tập đoàn quân sư của Khải Ác có thể giúp đỡ Dương Chính xử lý sự vụ nhưng thân là thống soái, Dương Chính cần phải nắm tình hình của quân đội càng nhiều càng tốt.

Chi quân đội này nửa đường tiếp quản, chỉ huy càng thêm khó khăn, may mà Dương Chính đêm đó phát uy chém chết Mạt Lý Á Đa nên thanh danh lên đến đỉnh điểm, mỗi một tên binh sĩ trong liên quân đều sinh lòng kính sợ nên mệnh

lệnh của Dương Chính mới có thể được chấp hành một cách hiệu quả.

Bọn gián điệp không biết Dương Chính mỗi ngày làm gì, hắc thần bí đến nỗi Thánh Hỏa Giáo không biết phải làm thế nào.

Bất kỳ trận chiến nào, song phương đối trận đều muốn hiểu rõ chủ soái của đối thủ, vì tính cách và phương thức chỉ huy của một cá nhân đều có vết tích để lần theo, chiến tranh là nghệ thuật chỉ huy, nhìn thấu được chủ soái đối phương thì có thể chiếm được tiên cơ.

Dương Chính giống như nhân vật xuất hiện từ không khí, trừ việc hắc nắm giữ

Kim Mạt Lan Hội và một thân vũ lực thâm bất khả trắc ra, Thánh Hỏa Giáo không còn bất kỳ tư liệu nào về hắn.

Đây cũng là nguyên nhân Thánh Hỏa Giáo trì hoãn chưa dám phát động tiến công.

Bất quá những trận đánh thăm dò quy mô nhỏ thì họ cũng đã triển khai.

Bên ngoài thủy doanh của sông Ni Á Mỗ rất thường xuất hiện thân ảnh của chiến thuyền đối phương để thăm dò hư thực.

Khi ma pháp sư phát động công kích viễn trình quy mô lớn thì họ lập tức rút lui, có lúc hai chi bộ đội của hai bên

đụng độ nhau ở giữa sông, vì không có đại quân yểm hộ nên đành phải kịch chiến, song phương đều có thương vong, rất ít khi có một bên toàn thắng.

Chạm trán quy mô nhỏ kiểu này không chỉ có lợi cho việc hiểu biết về chiến lược đối phương đồng thời còn là biện pháp tốt để huấn luyện quân mình.

Hai bên đều không có người chân chính trải qua thủy chiến, chỉ có thể dùng chiến đấu để luyện binh, tích lũy kinh nghiệm.

Tình huống này kéo dài suốt nửa tháng.

Chiến huống đã phát triển tới trình độ mỗi ngày có mười mấy lần đụng độ, nhân

số thương vong cũng không còn là vài người mà là mấy chục người, thậm chí có lần còn hơn cả trăm người.

Trừ việc không phát sinh thủy chiến cỡ lớn ra thì chiến tranh vẫn cứ há to cái chậu máu của nó, vô tình thôn phệ sinh mệnh.

Chỉ là, dưới tình huống này Dương Chính vẫn không hề ra mặt.

Sự lặng thầm của hắn khiến cho không ít binh sĩ liên quân cảm thấy bất an, chủ soái của họ rốt cục đang làm gì đây?

Một ngày mùa thu, vụ khí dày đặc, gió lạnh thổi mạnh trên mặt sông, không khí

ấm ướt lan tràn trên bờ sông, binh sĩ đều đứng run rẩy trong gió, khí trời càng lúc càng lạnh báo trước rằng mùa đông rét mướt không còn bao lâu nữa, tiết đông luôn là ác mộng của mỗi một binh sĩ. Con sông Ni Á Mỗ tuy không đóng băng nhưng chiến đấu trên mặt sông vào mùa đông, một khi rơi xuống nước thì hơi lạnh chỉ trong khoảnh khắc đã cướp đi sinh mạng, đến khi đó thì rơi xuống nước có nghĩa là tử vong, thủy tính có giỏi đến đâu cũng thế.

Nhiệt tình chiến đấu có cao hơn nữa thì cũng bị gió lạnh dập tắt.

Trên phong hỏa đài cách Tân Nguyệt thành 30 dặm, mấy binh sĩ liên quân đang

canh gác, lạnh đến nổi môi trắng bệch, thân hình co rút lại.

"Chết tiệt, trời càng lúc càng lạnh, bọn ta lại không thể đốt lửa, sau khi vào đông thì làm sao mà sống đây?" Một lão binh nhìn bầu trời xám xịt than vãn, thanh âm phát ra cũng trở nên run rẩy.

Hai mắt hần nhìn chăm chú vào một đồng củi để giữa đài, ở bên còn có một thùng dầu lửa.

Hai tên binh sĩ khác cũng nhìn chăm chú vào đồng củi, loại cảm giác có thể nhìn mà không thể đốt này càng khiến cho họ thêm thống khổ, giống như một tên ăn mày đã bị đói suốt mấy ngày nhìn thấy

một cái đùi gà đang nằm trong miệng người khác. Cảm giác này càng khiến họ lạnh rét thêm.

Một tên binh sĩ ôm vai dùng sức nháy mấy cái, gượng sức không nhìn tới đồng củi nữa, bắt đầu cười đùa: "A Đạt ca, huynh nói nếu như chúng ta đốt lửa thì sao?"

Tên lão binh cười trào phúng: "Tiểu tử ngươi đốt đi, làm một trường phong hỏa hí liên quân thì ngươi sẽ nổi danh giống như U Lan vương hậu của Đại Viêm vương triều, ha ha ha..."

Trong lịch sử Bắc đại lục từng xuất hiện Đại Viêm vương triều hùng mạnh phi

thường, đó chính là đế chế hùng mạnh nhất, chỉ là vị vua cuối cùng của vương triều này lại là một tên hôn quân vô đạo, vì muốn U Lan vương hậu của mình vui vẻ nên có lần đi săn tới phong hỏa đài, hấn ta châm lửa đốt, kết quả đại quân của phòng tuyến đều phải xuất động. Hơn nữa vị U Lan vương hậu này chính là muội muội của một quốc vương nước chư hầu cố tình cài vào bên cạnh Đại Viêm vương. Lần U Lan vương hậu phong hỏa hí đại quân khiến cho phòng tuyến bị sơ hở, quốc vương nước chư hầu đó liền dẫn quân chiếm lấy vương đô khiến cho Đại Viêm vương triều sụp đổ.

Đây chính là điển cố nổi danh trong lịch sử Bắc đại lục.

A Đạt đối với trình độ học vấn của mình
đắc ý phi thường, nhưng Bồ Lạp Đức ở
phía đối diện sắc mặt trở nên trắng nhợt,
đang cầm hai cục đá lửa đánh lửa liên
hồi.

Nguyên nhân khiến hắn khẩn trương
chính là đá lửa không đánh lửa được.

A Đạt còn chưa định thần đã quát
lên: "Bồ Lạp Đức, ngươi điên à? Tùy tiện
đốt phong hỏa đài phải bị chém đầu đó."

Lúc này tên binh sĩ Khải Kỳ xô A Đạt ra,
cầm thùng dầu lửa nói: "Đồ ngốc, ngươi
nhìn mặt sông đi, nhanh lên!"

A Đạt quay đầu nhìn lại, mắt tức thì tròn tròn...

Một lát sau, thanh âm to lớn chùng như xuyên phá tầng mây vang lên: "Địch tập!"

Một ngọn lửa cháy rực giữa trời, bay múa giữa cuồng phong, sau đó một ma pháp đạn tín hiệu nổ tung.

Một tên binh sĩ dưới phong hỏa đài giục ngựa chạy điên cuồng về phía Tân Nguyệt thành.

Cách đó hơn 10 dặm, một tòa phong hỏa đài trên núi cũng đã bốc cháy rừng rực...

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 18 - Chương 3:

Bạch ngư

S

ức cuốn hút của chiến tranh chính là ở chỗ không thể dự kiến được.

Ai cũng không biết nó bắt đầu lúc nào, kết thúc lúc nào, lúc nào là cao trào, lúc nào thâm lắng, cho dù có là chiến thần cũng chưa chắc đã hiểu rõ được bộ mặt chân chính của chiến tranh.

Giống như lần này, hôm nay cũng là ngày đầy sương mù như những ngày trước, trải qua một thời gian dài khiêu khích lẫn nhau, mọi người vốn vẫn cho là hai bên

sẽ tiếp tục cầm cự, nào ngờ đại chiến lại nổ ra. Đại quân Thánh Hỏa Giáo từ bờ Bắc giống như châu chấu xông tới, trừ 1000 chiếc thiết giáp thuyền ra còn có số lượng chiến thuyền khác cũng rất nhiều.

Thuyền chiến của địch xuất hiện dày đặc trong sương mù khiến cho binh sĩ phía bờ Nam sợ hãi khôn cùng.

Phong hỏa đài từng cái từng cái được đốt lên, rất nhanh sau đó trong Tân Nguyệt thành đã có được tin tức.

"Báo..." Một tên trinh sát chạy vào trong hành cung.

Hai Kim đao hộ vệ vung đao cản lại,

quát: "To gan, dám xông bừa vào hành cung?"

Từ lần Khải Ác bị ám sát, cả tòa Tân Nguyệt thành giống như bị một đám mây đè nặng, quan phòng ngự tự biết mình làm việc không tốt nên bị cách chức, còn quan phòng ngự tân nhiệm đương nhiên không thể đi theo vết xe đổ, vì vậy đã tổ chức công tác phòng ngự chặt chẽ đến giọt nước cũng khó lọt vào, đặc biệt là trong hành cung, năm bước một tổ, mười bước một gác canh, ngay cả con ruồi cũng khó mà bay vào.

Tên trinh sát chỉ ngẩn ra một chút rồi lại hét lớn: "Quân tình khẩn cấp, mau báo cho thống soái đại nhân, đại quân Thánh

Hỏa Giáo đã xuất hiện ở Bạch Mã pha cách đây 30 dặm về phía Đông Nam, đại quân!"

Hai kim đao hộ vệ nghe vậy giật mình, tự biết quân tình khẩn cấp, không dám chần chừ vội vàng phái một người chạy vào trong thông báo.

Kết quả là tên hộ vệ chạy vào suýt chút nữa đã đụng phải một người, sau khi hắn ta nhìn rõ người đó thì vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Dương Chính đưa tay ra dấu cho hắn đứng lên, khi nhìn thấy tên lính trình sát, Dương Chính nói: "Theo ta đi."

Tên trinh sát vội vàng theo sau, vừa đi vừa báo cáo quân tình, hiện tại liên quân chỉ nắm vững một ít tin tức, tên lính này chỉ thoáng chốc đã báo hết cho Dương Chính.

Dương Chính nhíu mày trầm ngâm không nói câu nào.

Người trinh sát này nóng lòng, vừa đi ra khỏi cổng hành cung đã nhin không được hỏi: "Tướng quân, bọn ta nên làm gì đây?"

Dương Chính liếc nhìn hắn, phóng lên ngựa đi về cổng thành nói: "Người đi theo ta."

Đến cổng thành, Dương Chính xuống ngựa đi tới thành lâu, tên trinh sát cũng vội vàng đi theo, trong lòng phiền muộn vô cùng nhưng Dương Chính vẫn cứ điềm nhiên, giống như không hề biết đại quân Thánh Hỏa Giáo chỉ cách đây hơn 30 dặm, quân phòng ngự nơi đó sợ là không cầm cự được nửa thời thần, có điều hấn chỉ là một tên lính quen đâu dám nhiều lời, đành đi theo sau Dương Chính mà thôi.

Dương Chính đi lên thành lâu, dùng vọng viễn kính quan sát.

Trên mặt sông sương mù vẫn dày đặc, cách đó chừng mấy chục mét thì đã không nhìn rõ, nhưng với mục lực siêu

cường của Dương Chính thì sương mù có lớn hơn cũng không cản được thị tuyến của hắn.

Quân đội dưới thành đều chờ lệnh của Dương Chính, binh sĩ đều đã vào vị trí.

Dương Chính vung cờ lệnh, lập tức hai chi thuyền đội trăm chiếc chạy ra, Dương Chính quát: "Phổ Ngang tiếp lệnh!"

Một hán tử gây gò vận thủy giáp, quỳ một gối: "Có ty chức!"

Dương Chính chỉ vào thuyền đội trên mặt sông lạnh lùng nói: "Phổ Ngang, người thống lĩnh hai chi thuyền đội này đến Bạch Mã pha quấy rối đại quân Thánh

Hỏa Giáo, bất kể người dùng biện pháp gì cũng phải cầm cự được một thời thần."

"Ty chúc lĩnh mệnh!" Phở Ngang lớn tiếng đáp rồi phóng xuống thành lâu.

Dương Chính đột nhiên xoay người nhìn tên lính trinh sát hỏi: "Người tên gì?"

Tên này giật mình, không biết Dương Chính có ý gì, ngờ ngẩn một lúc mới bắt chước Phở Ngang quỳ xuống lắp bắp nói: "Ty... ty chúc A Nặc!"

"Được, A Nặc, ta phái người làm 1 nhiệm vụ, hiện tại người đi tới Bạch Mã pha, nói với quan trấn thủ nơi đó, lập tức rút quân!"

A Nặc lĩnh mệnh rời đi.

Sau đó, Dương Chính lại hô: "Thất Nặc Tào!"

Chúng tướng nhất thời không trả lời, tựa hồ cảm thấy mình nghe nhầm. Thất Nặc Tào? Trong chúng tướng đâu có người nào mang tên đó? Dương Chính lại cao giọng hô: "Thất Nặc Tào!"

Lần này mọi người không hề nghe nhầm, phía sau chợt có một người thân hình lùn mập, lỗ mũi đỏ au chạy tới quỳ trước mặt Dương Chính, mọi người đều nhận ra đây chính là bếp trưởng của quân hậu cần.

"Khỏi quỳ, hiện tại người mau đi chuẩn bị một bàn tiệc rượu, đưa lên thành lâu cho ta!"

Thất Nặc Tào "a" một tiếng rồi đứng ngơ ngẩn.

Dương Chính quát: "Còn không mau đi?"

Thất Nặc Tào vội vàng chạy xuống thành lâu, chúng tướng trong lòng nghi hoặc vô cùng, Dương Chính hạ mấy mệnh lệnh thật sự quá kỳ quặc, ra lệnh cho Phổ Ngang thì còn được, nhưng ở đây hẳn vẫn còn tâm tình sai người bày tiệc ăn uống sao? Nếu như không vì Dương Chính rất có uy danh thì chúng tướng có

thể đã trở mặt.

Thống soái thủy quân Triều Lan quốc Ba Tư Đạt đứng ra, cố gắng lựa lời hỏi: "Giám quân đại nhân, đại quân Thánh Hỏa Giáo tấn công, bọn ta ... không phản kích sao?"

Dương Chính nhìn xung quanh, tên tướng nào mặt cũng khẩn trương và bất an. Đây là lần tiến công quy mô lớn đầu tiên của Thánh Hỏa Giáo, nếu bên mình thất bại sẽ đưa tới hậu quả khiến cho liên quân không thể chịu được, căn cơ của họ so với Thánh Hỏa Giáo thì còn quá yếu ớt, cả bờ sông Ni Á Mỗ này đã tụ tập những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của ba nước, hao tổn toàn bộ thu nhập của quốc khố, một

khi thua trận thì không còn chỗ để trở mình.

Vì vậy, mọi người ai nấy cũng đều rất khẩn trương.

Dương Chính cười nhẹ nói: "Chư vị tướng quân, đừng lo lắng, tin ta đi, nữ thần may mắn sẽ đứng về chúng ta."

"Ba Tư Đạt, ngài lại đây!"

Ba Tư Đạt bước tới, Dương Chính thấp giọng nói nhỏ vài câu bên tai hắn, sau khi nghe xong Ba Tư Đạt sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ hỏi lại: "Làm như vậy sao?"

Dương Chính phát tay: "Chấp hành mệnh

lệnh!"

Ba Tư Đạt không dám cãi lời, nhận lệnh nhanh chóng đi xuống thành lâu.

Dương Chính ánh mắt sắc bén quét một vòng, nhìn tới một tướng quân phiêu hân cao chừng 2 mét hô: "Nham Thạch!"

"Có mặt tướng!" Tráng hán thân hình như thiết tháp đó bước lên hai bước.

Dương Chính lạnh lùng nói: "Từ bây giờ trở đi, trừ ai có thủ dụ của ta thì tuyệt không để bất cứ sinh vật nào tiến vào phạm vi trăm mét gần cổng thành, cho dù là một con chim cũng không được, ta cần phong tỏa tuyệt đối nhưng cổng thành

không được đóng lại, còn phải duy trì trật tự trong thành, tất cả mọi việc phải giữ như bình thường, nếu như có gì phát sinh thì người mang đầu đến gặp ta."

"Mặt tướng tuân mệnh!" Nham Thạch đáp lời

.....

Phía thượng du cách Tân Nguyệt thành 50 dặm, một đoàn thuyền giống như bạch ngư đột nhiên xuất hiện.

Hình dạng những chiếc thuyền này bề ngoài giống như cá rêu (một loại cá chép chỉ sống ở châu Âu) nhưng lại khá rộng rãi, không có bất kỳ thiết bị chiến đấu

nào, hiển nhiên đây chỉ là thuyền vận chuyển.

Dưới sương mù yểm hộ, những chiếc thuyền gỗ màu nhạt này như dung hòa với vụ khí thành một thể, người thường nếu không tới gần trong phạm vi 10 mét thì không thể nào nhìn thấy.

Một đội thuyền như vậy xuất hiện người ta không hiểu được động cơ của chúng.

Lúc này hai bên bờ sông Ni Á Mỗ đều là quân đội, đâu đâu cũng có quân đội tuần tra, đội thuyền này lại không hề bị liên quân phát giác, hơn nữa lúc chúng xuất hiện thì quân tuần tra của liên quân vừa khéo lại được điều đi nơi khác.

Một nhóm người mặc áo giáp trắng dắt ngựa lên thuyền, không lâu sau thì thuyền đã đầy.

Bạch ngư thuyền đội nhanh chóng hòa vào trong vụ khí, hướng về phía bờ Bắc.

Hiện giờ mới có thể phát hiện được ưu thế của những chiếc thuyền hình dáng cổ quái này, bọn chúng lướt trên mặt sông giống như lá rơi trên mặt nước, không hề gây ra tiếng động gì mà tốc độ lại nhanh đến kinh người.

Trên chiếc thuyền đi đầu, hai người đang đứng.

Dáng vẻ hai người hao hao nhau nhưng mặt mày thì khác hẳn, một người mặt mày hung tợn còn một người lại tuấn mỹ cơ hồ không giống nhân loại.

Người bộ dáng hung dữ tay cầm một bình rượu không ngừng nốc ừng ực, đồng thời thúc giục thủy thủ đẩy nhanh tốc độ, miệng lại cười nói: "Ta đã nói tiểu Chính ca không quên chúng ta mà, loại việc này không giao cho chúng ta thì giao cho ai chứ?"

Nam nhân tuấn tú bên cạnh chỉ bình thản nói: "Chỉ là cho người thôi, ta chẳng qua là bị người kéo đi."

"Lai Qua Lạp Tư, ta chỉ là có hảo ý, sợ

người một mình buồn bực, cả ngày người ở trên đảo không thấy chán sao? Thật sự là uống cho một thân công phu đó."

"Chiến tranh thực sự là thú vị sao, Vũ Lôi?"

"Sao? Tới rồi..." Vũ Lôi ném bình rượu đi, hai tay che tai nói: "Tam Tạng, khoan dung cho đồ nhi nhé." (*)

Vũ Lôi cười quái dị, cái kiểu ám ngữ "Tam Tạng", "đồ nhi" này hẳn tự nhiên là học từ Dương Chính. Tinh linh xưa nay đều trọng nhân nghĩa, Vũ Lôi nghe được cổ sự ở địa cầu này nên mới lấy ra chọc quê Lai Qua Lạp Tư.

Lai Qua Lạp Tư thấy Vũ Lôi như thế cũng không nói gì nữa.

Bạch ngư thuyền tốc độ kinh người, loại thuyền này Đào nguyên chế ra đặc biệt chỉ chú trọng đến tốc độ và sức chứa, ngoài ra không còn chức năng gì khác, vì vậy bạch ngư thuyền không hề có những chi tiết dư thừa, cũng không có vũ khí công kích hoặc phòng ngự, thuyền bình thường cần đến một thời thần để qua sông thì nó chỉ cần chưa tới nửa thời thần đã cập bờ Bắc.

(*): Cái này ai đọc Tây Du Ký chắc biết rồi hén

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 18 - Chương 4:

Con cờ bí mật

K

ế hoạch của Dương Chính sợ rằng không ai nghĩ tới.

Ở doanh trại tuần tra gần sông bờ Bắc, trú thủ nơi đó lại là người của Đào nguyên.

Việc này nói ra thì cũng đã lâu rồi, ngay trước khi bệnh dịch bùng phát, thế lực của Đào nguyên đã tiềm phục vào các góc ngách của đại lục, đặc biệt là những thành viên tình báo của Ảnh tử bộ đội, trên từ vương công đại thần, dưới đến

tiểu thương đầy tớ đều có người trà trộn. Còn trong Thánh Hỏa Giáo tự nhiên cũng đã có người Đào nguyên hỗn nhập.

Lúc đó Dương Chính đương nhiên còn chưa nghĩ tới việc xô đổ sự thống trị của Thánh Hỏa Giáo, mà chỉ là tận hết khả năng khuếch trương thế lực ngầm của Đào nguyên.

Nhưng khi bệnh dịch bùng phát, dẫn đến tình thế xoay chuyển, các loại nhân duyên đan xen, Thánh Hỏa Giáo hiện giờ không diệt không được.

Những con cờ Dương Chính ngầm bố trí bây giờ phát huy tác dụng không ngờ.

Thánh Hỏa Giáo bản thân chỉ có bốn quân đoàn Ma kỵ sĩ, số lượng 2 vạn người, 21 vạn quân còn lại đều là người các nơi được hiệu triệu tới, thành phần phức tạp, người Đào nguyên muốn trà trộn vào thì cũng không phải là chuyện khó.

Còn có một số người Đào nguyên kinh doanh mấy năm ở Thánh Hỏa Giáo, địa vị nước lên thuyền lên, một người trong đó thậm chí sau khi đại quân tập kết còn đạt được vị trí quân đoàn trưởng.

Những người này đều là bộ đội bí mật của Dương Chính, ngay cả liên quân cũng không biết, gián điệp của Thánh Hỏa Giáo càng không tra được manh mối

gì.

23 vạn quân Thánh Hỏa Giáo tịnh không hề kéo dài chiến tuyến ở phía bờ Bắc.

Một là vì họ vốn là người tiến công, không tin liên quân dám chủ động qua sông vượt râu hùm, hai là họ không có được địa lợi như liên quân, không có thành trì để thủ, nếu kéo dài chiến tuyến phân tán binh lực tuyệt không phải việc nên làm.

Bất quá điều này không phải nói lên rằng liên quân có thể dễ dàng tới được bờ Bắc, Thánh Hỏa Giáo có số lượng đội tuần tra rất lớn, còn có vô số ma pháp sư cao minh. Họ dùng nhiều thủ đoạn ma

pháp hình thành một mạng lưới giám thị mạnh mẽ ở Bắc ngạn, một cái cây, một con chim ưng, một con chuột chũi... đều có thể là công cụ họ dùng để giám thị động tĩnh, đại quân nếu muốn tập kích cơ hồ không có khả năng.

Đương nhiên cơ hồ tịnh không phải là tuyệt đối!

Ảnh tử bộ đội sau thời gian dài huấn luyện đã trở thành lợi khí mạnh nhất của Dương Chính, mỗi người đều là gián điệp nhất đẳng, tinh thông các thủ đoạn trinh sát dung hợp cùng chiến thuật hiện đại của lính cơ động.

Có thể nói, Dương Chính hiểu biết về

quân đội Thánh Hỏa Giáo hơn xa bọn Khải Ác, thậm chí ngay cả Thánh Hỏa Giáo cũng không thể ngờ hẳn biết rõ về tổ chức của mình đến thế.

Dương Chính biết rõ vị trí chiến tuyến kéo dài đến đâu, biết cả phương vị và thời gian giãn cách của các đội tuần tra.

Nhờ vào báo cáo của những quân cò bí mật bố trí từ trước, Dương Chính đã lập một kế hoạch tường tận.

Kế hoạch này hẳn chưa từng nói cho bất kỳ người nào trong liên quân biết, chỉ có một số nhân vật cao tầng của Đào nguyên mới biết rõ nội tình, ví như Vũ Lô là một mắt xích quan trọng nhất trong cả kế

hoạch.

Thánh Hỏa Giáo có đủ lực lượng, cho dù liên quân toàn bộ đều có thể tới được Bắc ngạn thì nếu muốn tập kích cũng bị đánh lui, chiến lược cách biệt quá lớn, hai bên đối trận thì liên quân chắc chắn là thua thảm chứ chẳng nghi.

Nhưng điều này không có nghĩa là Dương Chính không hề tập kích.

Cơ hội này chỉ trong nháy mắt, chính là lúc quân Thánh Hỏa Giáo cường công Nam ngạn.

Lúc này chính là lúc quân doanh Thánh Hỏa Giáo yếu ớt nhất, Dương Chính cho

rằng đây chính là cơ hội duy nhất liên quân có thể nhanh chóng thủ thắng.

Hắn không muốn đánh lâu dài, không phải hắn không chịu nổi mức tiêu hao mà là Bắc đại lục không chịu nổi, bệnh dịch hoành hoành cả xã hội như vậy hắn không muốn dập tắt tia hy vọng cuối cùng của nhân loại trong cuộc nội đấu. Trừ khi tìm được phương pháp trị liệu bệnh dịch, bằng không thì nhân loại chắc chắn sẽ rơi vào giấc ngủ đông dài đằng đẳng. Hoặc nếu muốn vượt qua thời kỳ đen tối này thì nhân loại phải đoàn kết một lòng.

Thánh Hỏa Giáo không có năng lực thống lĩnh nhân loại vượt qua thời kỳ này, vì vậy nó phải bị diệt vong!

Dương Chính không hề bảo lưu thực lực, sau khi hắn lập ra kế hoạch chặt chẽ, xác định lộ tuyến tập kích xong thì cho dù quân Thánh Hỏa Giáo không hề xuất động thì từ lộ tuyến này lên Bắc ngạn cũng an toàn cực độ.

Nhiệm vụ tập kích này hắn không giao cho liên quân, vì không muốn xảy ra bất kỳ sai sót nào nên Dương Chính chọn hai cường giả mạnh hơn cả Thánh vực là Lai Qua Lạp Tư và Vũ Lô. Họ suất lĩnh một nhóm chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Đào nguyên, nhân số chỉ có 3.000 người, cũng số lượng lớn nhất của chi quân đội mà Dương Chính xưa nay vẫn giấu giếm.

Bọn họ số lượng tất nhiên không thể quá nhiều nhưng trang bị lại rất tốt.

Có thể tưởng tượng được 3.000 người hội tụ tất cả tinh hoa của tổ chức Đào nguyên hùng mạnh thì đáng sợ đến mức nào?

Mỗi một người đều là cỗ máy chiến tranh do kim tệ tạo thành.

Huống gì còn có một chiêu cuối cùng, Dương Chính ngẩng đầu nhìn về phía trời xa, một chấm đen lấp ló giữa tầng mây.

.....

Mông Trác Nhĩ là một trong những thành

viên đầu tiên của Ảnh tử bộ đội, cũng nằm trong nhóm người đầu tiên tiến nhập vào Bắc đại lục.

Công tác ban đầu của hắn chỉ là chủ một tửu quán, nhiệm vụ là thu thập tin tức hàng ngày, chỉnh lý lại rồi báo lên trên.

Sau khi công tác ở đó nửa năm, trong một lần ngẫu nhiên, hắn cứu được một Thanh y thần quan của Thánh Hỏa Giáo bị hại, không ngờ về sau vị Thần quan này được cứu xét, hơn nữa còn thăng chức rất nhanh, trong mấy tháng ngắn ngủi đã trở thành Thủ tịch thần quan của một nước nhỏ khi ấy.

Vì báo đáp người thanh niên đã cứu giúp

mình lúc nguy nan, vị Hồng y đại thần quan này thu Mông Trác Nhĩ làm giáo tử, hơn nữa còn bảo hắn bỏ tửu quán đi theo mình vào trong Thánh Hỏa Giáo để tìm một chức vị nào đó.

Sau khi Mông Trác Nhĩ được cấp trên cho phép, liền tiến nhập vào Thánh Hỏa Giáo, công tác của hắn cũng không khác lắm lúc trước, chỉ là định kỳ thu thập tin tức báo lên trên.

Khi ấy Đào nguyên không hề có ý đối địch với Thánh Hỏa Giáo, cũng không cần Mông Trác Nhĩ liều mạng đi tìm những tin tình báo bí ẩn nên cũng không hề bị tiết lộ thân phận. Hơn nữa hắn vốn là người cẩn thận, lại thông minh nên rất

được vị Hồng y đại thần quan yêu thích, địa vị dần dần được nâng cao.

Khi bệnh dịch lan tràn, quốc gia nhỏ bé đó đương nhiên cũng không tránh khỏi.

Vị Hồng y đại thần quan kia bất hạnh nhiễm bệnh, lúc mọi người đều bỏ chạy thì Mông Trác Nhĩ vì lòng tốt nên không hề ly khai, vẫn ở bên người ông chăm sóc cho đến khi ông ta chết đi.

Vị Thần quan này vì thế nên rất cảm động, trước khi chết còn gửi 1 phong thư cho Giáo hoàng, khen ngợi Mông Trác Nhĩ, nói hắn là giáo đồ kiên định nhất, khẩn cầu Giáo hoàng ban chức vị đại thần quan cho người tuổi trẻ này.

Lúc đó, bệnh dịch đang lan tràn khắp quốc gia, người người đều nguy ngập, lại còn có thư của Hồng y đại chủ giáo nên Giáo hoàng phóng tay ban chức, khiến Mông Trác Nhĩ trở thành Hồng y đại thần quan trọng nhất trong lịch sử.

Đến khi Thánh Hỏa Giáo hiệu lệnh thiên hạ, Nam chinh Tam đại công quốc, Mông Trác Nhĩ thân là Hồng y đại thần quan tự nhiên không thể đứng ngoài, hắn liền chiêu mộ một nhóm binh sĩ tín đồ đi tới Thánh thành tụ họp.

Hiện giờ hắn đang là doanh trưởng của kỵ binh doanh số 3, thuộc quân đoàn số 7.

Hôm nay chính là phiên hẩn tuần tra phía thượng du.

Lúc này ở trong doanh trại, một đội binh sĩ hơn trăm người đang ồn ào.

Đại quân tấn công Nam tuyến, bọn họ còn phải đi tuần tra ở cái đất cỏ không mọc nổi này, oán khí càng thêm nặng.

"Mẹ nó, lần này đúng là xui xẻo, quân công đã không có mà trời lại còn lạnh căm." Một tên binh sĩ vừa nhảy vừa mắng.

"Đúng vậy, bọn ta có mấy chục vạn đại quân ở đây, đám rùa đen rút đầu bên kia

sông sao dám qua đây chịu chết, cần gì mà phải đi tuần!" Một tên khác cũng oán than.

"Nam ngạn chắc đang đánh nhau, lát chiều bọn ta không cần phải đi tuần, lạnh chết mất, khí trời chó má này, phải như có rượu thì hay quá..."

"Rượu..."

"Rượu..." Đột nhiên cả bọn trở nên yên tĩnh, có người đưa mũi hít ngửi, nhẹ giọng nghi hoặc nói: "Các người có ngửi thấy..."

Vì gió lạnh, mũi cũng lạnh đến đỏ bừng, mấy tên binh sĩ cố gắng ngửi, ần ước

người thấy mùi vị quen thuộc.

Một tên khốn mày dơi tai chuột lén lút đi tới cổng doanh trại, thò đầu ra nhìn, vung tay thấp giọng hô: "Mọi người mau tới xem..."

Bọn binh sĩ đều chạy ra khỏi doanh trại, nhìn thấy doanh trưởng của mình đang rúc vào một góc lén lút làm gì đó.

Mấy tên lính sẽ sàng chạy đến, đột nhiên hô lớn: "Ái chà, doanh trưởng, ngài cất giấu mỹ tửu, mọi người mau tới, mau tới..."

Cả bảy binh sĩ hơn trăm người đều chạy ra khỏi doanh trại, vây quanh Mông Trác

Nhĩ.

Vĩ Mông Trác Nhĩ tuổi tác không lớn, uy tín không nhiều nên bọn binh sĩ cũng không sợ hấn, cười ha hả nói:"Doanh trưởng, làm vậy không phải huynh đệ nha, một mình uống rượu là tội rất lớn đó, mau giao rượu ra đây!"

Mông Trác Nhĩ cười mắg:"Các người cái mũi so với chó còn thính hơn!"

"A, không dám, doanh trưởng đại nhân, cho ta uống một hớp!" Một tên lính cướp lấy túi rượu trên tay Mông Trác Nhĩ, hấn vừa uống một ngụm nhỏ thì bảy tám cánh tay đã vươn tới giành giật.

Thánh Hỏa Giáo quân luật sâm nghiêm, trừ ngày lễ ra thì một giọt rượu cũng không được uống, bộ đội ra ngoài thì hành nhiệm vụ thì càng không được uống, chỉ có những người địa vị như Mông Trác Nhĩ mới có thể tìm được rượu.

Lúc này hắn thấy bọn binh sĩ tranh nhau kịch liệt bèn quát: "Được rồi, lần này ta cất tới mấy túi, ai thấy thì có phần, mỗi người đều có thể uống một chút, bất quá không được uống nhiều, hơn nữa không được nói ra chuyện ta cất giấu mỹ tửu."

"Doanh trưởng, ngài đúng là người tốt!" Bọn binh sĩ đều vui mừng đến phát điên.

Mông Trác Nhĩ dùng kiếm đào xuống

dưới chân mình, quả nhiên bên dưới còn 5 túi rượu. Mỗi tên binh sĩ chia ra bắt quá chỉ vài hớp, mọi người đều tranh nhau uống, mấy phút sau năm túi rượu đã cạn sạch, nhưng Mông Trác Nhĩ thì một giọt cũng không uống.

Lát sau, bọn binh sĩ đều nằm la liệt, ngáy khò khò, Mông Trác Nhĩ sắc mặt trở nên lạnh lẽo, đóng cửa doanh trại lại, đi tới bên sông Ni Á Mỗ. Lúc này trong vụ khí dày đặc, thân ảnh những chiếc thuyền giống như bạch ngư lộ ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 5:

Kế hoạch

V

ũ Lôì đứng ở đầu thuyền, một người theo tên lính trinh sát đi tới, không ngờ lại là Mông Trác Nhĩ.

"Đại nhân!" Mông Trác Nhĩ bước lên hành lễ.

Vũ Lôì nhìn hẵn: "Người là Mông Trác Nhĩ?"

"Chính là ty chức."

"Tình hình thế nào? Mọi thứ đều y như

kế hoạch?"

"Ty chức đã hạ mê dược cho tất cả người trong đội tuần tra dưới quyền, đoạn thời gian này cũng đã giải trừ hết những trạm canh ngầm, mọi việc đều như dự tính."

"Được, Mông Trác Nhĩ người nhận nhục phụ trọng, tiềm phục trong Thánh Hỏa Giáo nhiều năm, nếu như lần này tập kích thành công thì công đầu sẽ thuộc về người."

Lúc này, một tên trinh sát khác lên thuyền bẩm báo: "Tướng quân, bọn ta đã đi tới doanh tuần tra xem xét, tổng cộng 123 người đều đang hôn mê, bọn ta đã trói chúng lại, lấy giẻ bịt miệng hết rồi."

Vũ Lôi vỗ vai Mông Trác Nhĩ, quay đầu hạ lệnh: "Toàn thể chú ý, xuống thuyền lên bờ, bịt vó, đóng hàm tọa kỵ, nghiêm cấm không được huyên náo."

Những người này đều là binh sĩ tinh nhuệ, Vũ Lôi vừa hạ lệnh thì tất cả bọn họ đều nhanh chóng hành động, không một ai phát ra âm thanh nào.

Đến khi 3000 tọa kỵ và binh sĩ xuống ngựa chỉ trong vòng mười phút, tất cả thốt ngựa đều được đại sư ngự trang Lai Qua Lạp Tư dùng ma pháp biến thành màu trắng, trong vụ khí nếu không chạy lên thì căn bản không thể nào phát hiện được.

Một nhóm người giống như u linh đi tới doanh trại đội tuần tra, hơn 100 tên binh sĩ Thánh Hỏa Giáo đang bị trói lại như heo ở đó, mê được rất lợi hại, tới giờ vẫn chưa có người nào tỉnh lại.

"Mông Trác Nhĩ, những người này giải quyết thế nào?" Vũ Lô đột nhiên hỏi.

Mông Trác Nhĩ mi mắt khẽ giật, trầm mặc một lúc rồi lạnh lùng nói: "Ty chúc cho là những người này phải giết hết để đề phòng vạn nhất."

Lai Qua Lạp Tư đứng bên giật mình: "Bọn chúng đều là binh lính của người!"

Mông Trác Nhĩ nhướng mày nhìn Lai Qua Lạp Tư, bình tĩnh nói: "Ty chức là người Đào nguyên, nói một cách nghiêm cách thì những người này đều là địch nhân, cần phải giết!"

"Giỏi lắm! Tiểu tử ngươi rất hợp với ta!"
Vũ Lô cười nhẹ: "Cao Tư, nhanh chóng giết sạch bọn chúng!"

Một tên chiến sĩ giáp trắng đáp lời, dẫn theo một đội binh sĩ đi vào doanh trại, một lát sau lại đi ra, ai nấy thần sắc cũng rất thản nhiên. Lai Qua Lạp Tư biết 123 người đó hiện tại đã thành vong hồn, y chỉ nhẹ thở dài chứ không nói gì.

Y không còn là Tinh linh vương tử đơn thuần năm xưa, đã dần dần quen với tập quán sát phạt của nhân gian.

Mông Trác Nhĩ biểu tình bình tĩnh, lấy một bản địa đồ ra, không hề có chút gì áy náy về trận đồ sát vừa rồi, nhìn Vũ Lô nói: "Tướng quân, đây là địa đồ phân bố quân doanh Thánh Hỏa Giáo ta có được, cả doanh địa phân thành một chủ đại doanh, ba tiểu doanh. Chủ đại doanh trú đóng 5 vạn kỵ binh, 5 vạn phó tòng binh, 2 vạn cung tiễn thủ, còn có quân đoàn Kim bào Ma kỵ sĩ tinh nhuệ nhất ở cách đây 50 dặm, cách đây 35 dặm phía Đông bắc có quân đoàn Huyết bào Ma kỵ sĩ và 3 vạn bộ binh, nhân số ước chừng 4 vạn, cách đây 35 dặm về phía Tây bắc có

quân đoàn Bạch bào Ma kỵ sĩ và 2 vạn bộ binh, nhân số ước chừng 3 vạn, cách đây 65 dặm chính là doanh chứa quân nhu, là hậu phương của Thánh Hỏa Giáo, nằm giữa doanh Đông Bắc và doanh Tây bắc, trú thủ nơi đó là 2 vạn phó tòng binh và quân đoàn Ngân bào Ma kỵ sĩ đóng cách đây 70 dặm. Lúc này, đại quân tiến công Nam ngạn, đã xuất động hai quân đoàn tinh nhuệ là Bạch bào và Kim bào, còn có 3 vạn kỵ binh, một ngàn chiến thuyền vừa đủ để chở hết 5 vạn người, còn thêm các binh chủng phụ trợ nữa thì tổng cộng chừng 8 vạn người, trong chủ đại doanh hiện giờ có 2 vạn kỵ binh, 5 vạn phó tòng binh, Huyết bào quân đoàn của doanh Đông bắc hiện tại đang thay thế Kim bào quân đoàn trấn thủ chủ đại

doanh, phía doanh Đông bắc vì thế còn có 2 vạn bộ binh, doanh quân nhu quân lực không hề được điều động, vẫn là Ngân bào quân đoàn và 2 vạn phó tòng binh."

Vũ Lô nghe đến đây, đột nhiên hỏi: "Mông Trác Nhĩ, người so với bọn ta thì quen thuộc tình hình nơi đây hơn nhiều, theo ý của người thì trận này nên đánh thế nào?"

Mông Trác Nhĩ nhất thời ngơ ngẩn, không biết dụng ý của Vũ Lô thế nào.

"To gan mà nói thì bọn ta lần này không có mục tiêu cố định, người cũng thấy binh lực chúng ta chỉ có nhiều đây, nếu

muôn quét sạch bọn chúng thì đúng là chuyện cười, nhiệm vụ thống soái giao cho ta chỉ là cố hết sức có được chiến quả lớn nhất, phá hoại hậu phương, tình không hề có phương án cố định, nhất thiết đều tùy cơ ứng biến, người đã được học tập nhiều, theo người thầy bọn ta nên đánh thế nào mới được chiến quả tốt nhất?"

Mông Trác Nhĩ trước nay chỉ là nhân viên tình báo, chưa từng nghĩ tới việc trở thành tham mưu quân sự, vì thấy hấn nhú mày nhìn địa đồ một hồi.

May mà Ảnh tử bộ đội huấn luyện nhiều thứ, hấn tự mình hành động cũng nhiều năm, có thể thành công leo lên chức vị

cao của Thánh Hỏa Giáo thì cũng là người linh mẫn, chỉ ngần ra một lúc thì cần thận nói: "Tướng quân, theo thiên kiến ty chức, tấn công chủ đại doanh vô cùng khó khăn, chưa cần nói nơi đó còn có Huyết bào quân đoàn và 2 vạn kỵ binh, đại doanh luôn luôn có vô số cao thủ, thống soái bọn họ là Tỳ thần giả Bạch Lan Độ tịnh không gia nhập chiến trường mà tọa trấn ở đó, lại còn nhiều Thần quan dưới quyền."

"Vì thế chủ đại doanh phòng bị nghiêm mật nhất, tập kích cơ hồ không có khả năng, theo ý ty chức thì Thánh Hỏa Giáo lao sư viễn chinh, lương thảo là quan trọng nhất, hơn nữa khí trời càng lúc càng lạnh, đang sắp vào mùa đông, nếu

như có thể đốt cháy lương thảo thì có thể đẩy chúng vào tuyệt lộ."

Vũ Lôi và Lai Qua Lạp Tư gật đầu, tên Mông Trác Nhĩ này thật sự là một nhân tài, phân tích rất có lý.

Mông Trác Nhĩ được khích lệ, tinh thần phấn chấn, chỉ vào địa đồ nói: "Chỉ là công kích doanh quân nhu cũng không hề dễ dàng, nếu bọn ta thẳng đường tiến tới, trên đường gặp phải doanh Đông bắc ngăn trở, một khi bị phát hiện thì bọn ta dù có phóng hỏa được thì doanh quân nhu cũng nhận được tín hiệu, chủ doanh và doanh Tây bắc cũng sẽ cảnh giới, đối với chúng ta sẽ bất lợi vô cùng. Nếu muốn thần không hay quỷ không biết tiếp

cận doanh quân nhu thì chỉ có thể đi đường vòng, bọn ta từ phía này vòng lên khe núi, ở đây có một gò nhỏ chạy dài tới doanh quân nhu, để ty chức dẫn một nhóm binh sĩ cải trang đi trước, sau đó lựa thời cơ phóng hỏa đốt kho lương, mở cửa doanh, tướng quân từ ngoài xông vào phối hợp, nhanh chóng thiêu cháy quân nhu, rồi lập tức rời đi, có thể thoát thân trước khi quân Thánh Hỏa Giáo chạy đến tiếp viện.

"Đi vòng mất bao lâu?" Vũ Lô hỏi.

Mông Trác Nhĩ vẽ một vòng tròn trên địa đồ nói: "Chừng 120 dặm."

Vũ Lô lắc đầu: "Không được, 120 dặm

cho dù bọn ta chọn ngựa nhanh nhất cũng phải chạy hết 2 thời thần, nên biết chúng ta không mang theo ngựa dự bị, nếu chém giết một trận thì ngựa sẽ mỏi mệt, đến khi viện quân Thánh Hỏa Giáo đuổi tới thì bọn ta toàn quân sẽ bị diệt."

"Ta có thể đoạt ngựa ở doanh quân nhu, ở đó có một quân đoàn trú thủ, ngựa nhất định sẽ có nhiều." Mông Trác Nhĩ nói.

Vũ Lôi vẫn lắc đầu: "Vẫn không được, cho dù có thể cướp được ngựa của chúng thì thời gian hành quân của ta đã quá nhiều, thời gian thống soái giao hẹn chỉ có một thời thần, chúng ta phải phối hợp để bức quân Thánh Hỏa Giáo tấn công Nam ngạn lui về."

Mông Trác Nhĩ im lặng.

Đây chính là biện pháp tốt nhất hẳn có thể nghĩ ra, nếu không chỉ có thể chọn mục tiêu dễ dàng hơn nhưng mà làm vậy thì chiến quả quá bình thường, đối với chiến dịch không có tác dụng quá lớn.

Vũ Lôì cười thần bí: "Không có biện pháp sao?"

Mông Trác Nhĩ cung tay: "Ty chức vô năng, xin tướng quân quyết đoán!"

"Ý của ta chính là xông thẳng thiêu cháy doanh quân nhu!"

"Nhưng mà trên đường ta sẽ gặp phải doanh Đông bắc, tuy bọn chúng xuất hết quân tinh nhuệ nhưng vẫn còn 2 vạn bộ binh, ty chức dù tin rằng bọn ta có thể đánh hạ chúng nhưng làm kinh động đại doanh thì thực sự rất khó khăn."

"Mông Trác Nhĩ, e là người đã đánh giá thấp lực lượng của Đào nguyên chúng ta rồi, trong quân Thánh Hỏa Giáo lẽ nào chỉ có mình người là nội ứng?"

"À, lẽ nào trong doanh Đông bắc có người của ta..." Mông Trác Nhĩ vừa buột miệng, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Vũ Lôi, tức thì tỉnh ngộ, trán toát mồ hôi, vội quỳ xuống: "Ty chức không nên hỏi."

Một quy tắc của nhân viên tình báo chính là không thể nghe ngóng thân phận của những thành viên khác, Mông Trác Nhĩ nhất thời vô ý, thắc thỏm bất an.

Vũ Lôỉ thở một hơi nhẹ, bình thản nói: "Sau nhiệm vụ này người cũng sẽ được điều về đảo, lần này ta không truy cứu."

"Đa tạ tướng quân!"

"Đứng dậy đi, trong lúc thi hành nhiệm vụ không cần đa lễ, nói ít làm nhiều thôi!"

"Dạ!"

Ba ngàn quân giáp trắng theo mệnh lệnh của Vũ Lôi bắt đầu tiến về phía doanh Đông Bắc cách đây 35 dặm...

.....

Bạch Mã pha ở phía hạ du cách Tân Nguyệt thành hơn 30 dặm.

Kim bào Ma kỵ sĩ Cao Sĩ Lan Đăng và Bạch bào Ma kỵ sĩ Nạp Lan Đức đứng chung một chỗ, bọn họ chính là thống soái của trận tiến công này.

Nói một cách nghiêm khắc thì đây không phải là trận tổng công kích chính quy, càng không phải là quyết chiến, chỉ là sau nửa tháng trời khiêu khích thăm dò

lẫn nhau thì rốt cục phải có một bên chân chính đứng ra quyết chiến.

Đại quân Thánh Hỏa Giáo là bên tấn công đã chịu nhiều nhục nhã, cái chết của Mạt Lý Á Đa khiến cho uy vọng của Thánh Hỏa Giáo bị đả kích chưa từng có.

Cho dù Bạch Lan Độ một phen thuyết giảng chấn hưng sĩ khí quân đội nhưng thất bại vẫn là thất bại, sỉ nhục vẫn là sỉ nhục. Dân chúng không hề biết đến Mạt Lý Á Đa tự cao tự đại, lỗ mãng hành sự mà họ chỉ biết thân phận cao quý của lão ta. Thân là Kim y thần sứ, một trong những Thần quan mạnh nhất của Thánh Hỏa Giáo lại bị bọn dị đoan bêu đầu, nổi

nhục này đâu thể không rửa?

Người cả đại lục đều biết mấy chiếc đầu lâu treo lên đó đại biểu cho cái gì.

Sự nghi ngờ!

Thánh Hỏa Giáo quyền uy tuyệt đối, cao cao tại thượng, là tín ngưỡng của toàn đại lục, rốt cục sẽ ra sao?.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 6: Rút lui

B

ất kỳ tổ chức nào đại diện cho Thần ở thế gian mà mất đi sự sùng ái của Thần thì chắc chắn sẽ phải suy vong, không còn nhận được tín ngưỡng từ dân chúng.

Cái chết của Mạt Lý Á Đa khiến cho kiểu nghi kỵ này dấy lên, thậm chí làn sóng nghi kỵ này còn lan đến cả Thánh thành.

Hiện nay trong các địa khu của Thánh Hỏa Giáo, truyền ngôn đầy rẫy, tình thế trở nên tồi tệ.

Vì để ổn định dân tâm, Thánh Hỏa Giáo phải mua một lượng lớn lương thực và vật dụng hàng ngày để chuần tể dân chúng, lúc này họ không thể nào chỉ tuyên dương giáo nghĩa bằng đầu môi chót lưỡi mà có được sự ủng hộ của dân chúng, cho nên mới không tiếc bỏ ra số tiền lớn để thu được lòng người.

Nhưng đó vẫn chỉ là kế sách nhất thời, chiến tranh bên dòng Ni Á Mỗ thu hút cái nhìn của cả đại lục, quân Thánh Hỏa Giáo cần phải chiến thắng mới có thể khiến cho dân chúng tín nhiệm.

Do đó, việc họ công kích mãnh liệt cũng là chuyện đáng dựn.

Nạp Lan Đức vì để rửa nhục nên cực lực cổ động Bạch Lan Độ phát động lần tiến công này.

Trên danh nghĩa thì Kim bào Ma kỵ sĩ Cao Sĩ Lan Đăng là thống soái nhưng vị này niên kỷ đã cao nên chỉ có tác dụng làm giám quân.

Tất cả chiến thuật chiến lược đều do Nạp Lan Đức vạch ra, Bạch Mã pha qua sự quan sát nhiều ngày của Nạp Lan Đức thì đó chính là chỗ dễ dàng đổ bộ nhất, hơn nữa cự ly cách Tân Nguyệt thành vừa đủ xa, nếu cường công điểm này trong lúc sương mù dày đặc thì cho dù tín hiệu phong hỏa có truyền tới Tân Nguyệt

thành, bọn họ vẫn đủ quân lực để đổ bộ trước khi viện quân đối phương tới, sau đó hai quân đoàn Ma ky sĩ cùng nhau xuất kích, theo hai đường thủy lục tiến thẳng tới Tân Nguyệt thành.

Mọi việc diễn ra đều dễ dàng hơn Nạp Lan Đức tưởng tượng.

Y đứng trên đầu thuyền, ánh mắt sắc bén nhìn lên phía mấy con chim ưng đang bay lượn trên trời. Khí trời dày đặc sương mù khiến cho súng vật trình sát này tầm nhìn cũng bị hạn chế, bất quá bọn họ đến gần Bạch Mã pha mấy chục mét thì mới nhìn thấy phong hỏa đài cháy lên.

Chiến đấu sơ bộ nhanh chóng diễn ra.

Đối phương tổ chức một đạo phòng tuyến, bắt đầu chống cự.

Chẳng qua là giống như Nạp Lan Đức dự liệu, so với 8 vạn quân Thánh Hỏa Giáo thì loại chống cự này quá mức yếu ớt.

Nạp Lan Đức không nhanh không chậm tập hợp trên ngàn chiếc thuyền hình thành một đường thẳng.

Sau mười phút, y xác định thuyền có thể cập bờ đổ bộ được.

Sau khi được Cao Sĩ Lan Đăng đồng ý, Nạp Lan Đức quát lớn: "Tất cả các thuyền dự bị, pháp sư, cung tiễn thủ yểm

hộ, Kim bào, Bạch bào Ma kỵ sĩ chuẩn bị đồ bộ!"

Tất cả kỵ sĩ cất tiếng đáp lời, đây chính là trận chiến họ chờ đợi đã lâu, trên thuyền vạn mã hí vang, sau đó vô số hỏa quang chói mắt xung phá vụ khí.

Pháp sư trên thuyền đều phóng ma pháp công kích của mình ra, chớp mắt cả dòng sông Ni Á Mỗ giống như dung nham núi lửa phun trào.

Cuồng phong lốc xoáy cuộn lấy vụ khí cuốn lên trời, trước mắt liền hiện ra khoảng không, vô số thủy long từ mặt nước uốn mình đập vào bờ, sau đó ở trên mặt đất trông trái của Bạch Mã pha vô số hỏa cầu tung bay. Khói bốc mù mịt, sóng

đập âm âm, chim chóc ở cánh rừng gần đó cũng sợ hãi dáo dác bay lên, dưới đất không ít dã thú sợ hãi chạy ra khỏi rừng, con nào chạy chậm liền bị đòn công kích thủy hỏa giáp tạt nuốt mất, phút chốc Bạch Mã pha đang yên bình liền biến thành địa ngục.

Năng lực sát thương phạm vi lớn của ma pháp trong chiến tranh được thể hiện lâm ly tận trí, mang tới vẻ mỹ lệ tàn khốc vô cùng.

Thực lực của Thánh Hỏa Giáo hùng hậu vô cùng, hơn vạn Ma pháp kỵ sĩ của hai quân đoàn đều có năng lực của ma pháp sư trung cấp, ngoài ra ma pháp sư sơ cấp thì vô số kể, cả mấy vạn ma pháp sư

cũng dốc hết ma lực thì cả Bạch Mã pha giống như tờ giấy bị vò nát, tơi tả vô cùng.

Phong hỏa đài sừng sững đó cũng bị đánh ngã.

Hỏa diễm tung tóe khắp nơi, nước trên mặt đất bị đun đến bốc hơi, rồi lại ngưng kết trong không khí thành sương mù, khiến cho cảnh vật biến thành mờ ảo.

Cao Sĩ Lan Đăng và Nạp Lan Đức chờ đợi một lúc.

Bọn họ tịnh không hề vui mừng vì uy lực khủng bố của quân đội Thánh Hỏa Giáo trước mắt, trái lại trong mắt còn lộ vẻ

ngiht hoặc.

Nạp Lan Đức cầm vọng viễn kính quan sát mấy vòng trên bờ, ngử khí có vẻ không xác định: "Kỳ quái, không có thanh âm nào, chẳng lẽ chúng đều bị giết sạch rồi?"

Cho dù đợt công kích vừa rồi thoát nhìn đáng sợ phi thường nhưng vì công kích ở phạm vi lớn cho nên mục tiêu đa số đều nhắm vào công sự. Loại công kích phân tán này tịnh không hề hiệu quả, cho dù binh lính thông thường cũng có thể trốn trong chiến hào kháng ma pháp, tránh thoát được đại bộ phận công kích.

Nói thật ra thì loại công kích này phần

nhiều chỉ mang tính thị uy.

Nạp Lan Đức nghi ngờ hồi lâu, không khí trầm mặc này khiến cho y nội tâm trở nên bất an.

Y hít sâu một hơi để trấn định tinh thần.

Phải chăng là mình nghi thần nghi quỷ? Chắc chắn là do áp lực tinh thần quá lớn rồi! Bạch Mã pha không phải chỗ dễ mai phục, địa điểm do chính mình chọn chắc chắn đối phương không thể mai phục được, hiện tại không thể do dự nữa.

"Đại nhân, bọn ta đồ bộ thôi."

Đôi mắt đục của Cao Sĩ Lan Đang nhìn

vào mặt Nạp Lan Đức một lúc, đột nhiên mở miệng nói: "Nạp Lan Đức, hài tử thân ái của ta, nên nhớ, đây là cơ hội duy nhất của ngươi."

Nạp Lan Đức tim chợt nhảy thót lên.

Cao Sĩ Lan Đăng không chỉ là Kim bào Ma kỵ sĩ mà còn là giáo phụ kiêm sư phụ của y, từ nhỏ y đã được ông dạy võ kỹ, được ông quan sát từng lúc trưởng thành, lúc cuối cùng còn được ông đề cử lên địa vị hiện nay trong Thánh Hỏa Giáo. Ngay cả vừa rồi Nạp Lan Đức có thể thuyết phục được Bạch Lan Độ, có được cơ hội tấn công này cũng là nhờ Cao Sĩ Lan Đăng gắng sức chỉ trì.

Hai người có cảm tình thâm hậu, Nạp Lan Đức hiểu Cao Sĩ Lan Đăng đang cảnh tỉnh y.

Cái chết của Mạt Lý Á Đa khiến cho Nạp Lan Đức ở vào vị trí đầu sóng ngọn gió, vào thời điểm nhạy cảm này, Thánh Hỏa Giáo không thể thua, Nạp Lan Đức y càng không thể thua, một khi thất bại kết cục của y so với Mạt Lý Á Đa còn bi thảm hơn nhiều.

Nhìn sắc mặt Nạp Lan Đức dần dần trở nên màu trắng, Cao Sĩ Lan Đăng nhẹ vỗ lên vai y, thấp giọng nói: "Hài tử của ta, cái chết của Mạt Lý Á Đa nói cho chúng ta biết mình phải cẩn thận vì đang đối diện với địch nhân cường đại thập phần,

nhưng mà, hài tử thân ái, người không thể đánh mất dũng khí. Tiến lên, giành lấy thắng lợi của người, hoàn thành sứ mệnh vinh quang Thần đã giao phó cho người!"

"Con hiểu, con hứa với người!" Nạp Lan Đức đứng thẳng người dậy.

Y nhìn sâu vào mắt Cao Sĩ Lan Đăng rồi xoay người, cao giọng hô: "Doanh 1, 2, 3 phụ trách cảnh giới, Kim bào, Bạch bào kỵ sĩ theo ta lên bờ."

Thiết giáp thuyền nối nhau cập bờ, giữa đường chẳng ngờ lại không có bất kỳ đợt công kích nào.

Từng đội kỵ sĩ mặc giáp Thánh Hỏa Giáo, ngực in hình đồ đằng Kim xà hoặc Bạch xà theo thứ tự lục tục lên bờ...

.....

Trong một ma pháp chiến hào cách bờ sông 500 mét.

Loại chiến hào này đều có khoét nhiều lỗ lớn bên dưới, khi bị ma pháp công kích thì binh sĩ có thể chui vào trốn tránh một cách hiệu quả.

Ma pháp công kích đình chỉ một thời gian sau.

Từng cái đầu đầy đất cát lấm lem thò ra

khỏi chiến hào, họ lắc đầu cho bụi đất rơi xuống, gương mặt vẫn còn sợ hãi, cảnh tượng ma pháp oanh tạc trên đầu vừa rồi thực sự khiến họ hoài nghi mình rơi xuống địa ngục.

Mỗi người đều có cảm giác kiếp hậu dư sanh.

Một tên binh sĩ thấp giọng mắng: "Mẹ nó, ta suýt chút nữa thì đã thành heo nướng."

"Hừ, Câm miệng!" Tiểu đội trưởng thấp giọng quát: "Lão thử, ngươi đi lên trên xem thử."

Một tên binh sĩ thân hình gầy ốm, mặt dơi tai chuột, tứ chi dài bất bình thường

đáp lời, men theo chiến hào nhanh chóng bò lên trên.

Một lát sau, hắn đột nhiên thò đầu xuống, gương mặt đầy vẻ gian manh.

Tiểu đội trưởng vung nắm tay, bảo hắn mau đem tình hình trình sát báo cáo.

"Lão thử" cười hắc hắc, tay trái thò ra, chỉ thấy một con gà rừng bị nướng cháy nằm trong tay hắn, con gà hơi nóng còn bốc lên bùng bùng, hiển nhiên vừa rồi lúc ma pháp công kích đánh tới nó không kịp chạy nên đã biến thành gà nướng.

Bọn binh sĩ dưới chiến hào đều thấp giọng cười khục khục, bóng ma tử vong

cũng bị tiếng cười xua tan đi không ít.

"Đi tiếp đi, còn rề rà nữa thì ta nướng người luôn bây giờ!" Tiểu đội trưởng giật lấy con gà nướng, "lão thử" làm mặt quỷ rồi rút đầu lại biến mất.

Chừng 4, 5 phút sau, "lão thử" quay lại, mồ hôi đầy đầu gấp rút nói: "Mẹ nó, toàn là kỵ binh, ta gặp trung đội trưởng, y nói cấp trên bảo chúng ta mau chóng rút lui."

"Rút lui?"

Bọn binh sĩ thấy đều toát mồ hôi: "Không đánh đã chạy sao?"

Tiểu đội trưởng nắm cổ áo "lão

thủ": "Người có nhâm không? Cấp trên sao có thể ra lệnh cho bọn ta rút lui, bọn ta rút lui thì bọn chúng sẽ tấn công lên."

"Lão thủ" nói: "Là thật đó, đội trưởng, người không thấy bên kia toàn là kỵ binh, bọn ta không rút lui thì không kịp đó."

Tiểu đội trưởng đẩy "lão thủ" ra, leo lên chiến hào quan sát, tức thì cả người run lên, hắn ta cũng có nhãn lực, nhìn ra được phía bờ sông không ngờ lại là Kim bào và Bạch bào quân đoàn danh chấn thiên hạ đang sắp thành đội ngũ chỉnh tề.

Hắn cẩn thận nhờ vào cây cối che khuất quan sát thêm lần nữa, quả nhiên phát hiện những chiến hào quanh đó, chiến

hữu cũng đang rút lui.

Mẹ nó, thật sự phải rút thôi!

Hắn leo xuống hào, vung tay nói: "Rút lui, rút lui, cẩn thận, không được phát ra thanh âm."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 7:

Giả trang đột nhập

K

im bào và Bạch bào quân đoàn tập kết bên bờ sông, những kỵ binh khác tịnh không xuống thuyền mà chậm rãi rời xa bờ.

Nạp Lan Đức suất lĩnh hai quân đoàn tinh nhuệ dần dần thâm nhập vào Bạch Mã pha, lúc này trinh sát chạy tới báo: "Bẩm cáo tướng quân, doanh địa không có ai, chỉ tìm thấy 36 cỗ thi thể."

Nạp Lan Đức chợt dạ, sao mà chỉ có 36 người?

Đây là một trận chiến không thể thua, Nạp Lan Đức không thể không cẩn thận, cho dù dưới tay y là 2 quân đoàn tinh nhuệ nhưng vẫn không dám vọng động.

Việc khác thường tất có gian trá!

Y hạ lệnh: "Đội quân 1, 2, 3 của Bạch bào quân đoàn, đi kiểm tra cẩn thận cho ta, coi chừng mai phục, có bất kỳ tình huống nào khác thường thì phải báo ngay cho ta, những người khác bày thành trận liệt phòng thủ màu tròn, đề ý động tĩnh xung quanh."

.....

Không lâu sau, đội 1, 2, 3 đều quay về
bẩm cáo: "Tướng quân, không phát hiện
được gì, bọn chúng hình như đã rút lui
rồi."

Rút lui? Bọn chúng đang làm gì?

Nạp Lan Đức do dự một chút, cuối cùng
ra quyết định: "Tất cả đội ngũ, xuất phát!"

Hai quân đoàn bắt đầu xuất phát, quả
nhiên trên đường đi trình sát phát hiện
dấu vết quân địch rút lui, bọn họ cũng
không bị bất kỳ cuộc tấn công nào, trừ
thỉnh thoảng có thanh âm của chim bay
thú chạy, ngoài ra bốn bề đều im lặng
đến đáng sợ.

Trên ngàn chiến thuyền trên sông cũng phân thành đội ngũ cùng với hai quân đoàn tiến về phía Tân Nguyệt thành.

Hành quân chậm rãi cả 10 dậm lại gặp một tòa phong hỏa đài, phong hỏa đài này cũng không có người nào, ngay cả một tên chiến sĩ cũng không thấy.

Nạp Lan Đức đứng giữa hành doanh, nhìn doanh trại địch xung quanh, lòng càng thêm nghi hoặc.

Lẽ nào chúng không hề chống cự, cứ để cho bọn ta đi thẳng tới Tân Nguyệt thành sao?

Dấu vết âm mưu càng lúc càng lộ rõ,

nhưng Nạp Lan Đức sau khi kiểm tra kỹ càng thì không hề thấy phục binh, đành nén nghi hoặc, chuẩn bị gọi binh sĩ khởi hành.

Lúc này, vô số tiếng pháo vang rền trên mặt sông, khiến cho chim chóc kinh hoàng bay tán loạn.

Nạp Lan Đức kìm cương ngựa quát hỏi: "Chuyện gì?"

"Bẩm cáo đại nhân, trên sông có thuyền địch."

Nạp Lan Đức trầm nghĩ cuối cùng cũng tới rồi, nếu như chúng không hề chống cự thì mới là kỳ quái, hiện giờ y còn hy

vọng địch nhân dốc sức ra đánh một trận thì lòng mới khỏi thắc thỏm bất an. Y bước lên phong hỏa đài, cầm vọng viễn kính nhìn về mặt sông, chỉ thấy thủy trụ do bị ma pháp pháo bắn trúng mặt nước nổi lên khắp lượt, có mấy chục chiếc chiến thuyền Thánh Hỏa quân bị bắn chìm, trận hình có chút hỗn loạn, hiển nhiên địch nhân tập kích chuẩn xác hiệu quả phi thường.

Hạm đội liên quân tập kết dày đặc nhưng ở phía xa bị sương mù che khuất không thể nhìn rõ số lượng cụ thể.

"Đại nhân, bọn ta có tới chi viện không?"
Bạch bào phó đoàn trưởng hỏi.

"Không cần! Lần này bọn ta phát động tất cả chiến thuyền, lại có Cao Sĩ Lan Đăng đại nhân tọa trấn tất có thể ngăn giữ được, nhiệm vụ hiện tại của bọn ta chính là Tân Nguyệt thành." Nạp Lan Đức quay người hạ lệnh: "Tất cả tướng sĩ, tiến hết tốc lực, đánh chiếm Tân Nguyệt."

.....

Bờ Bắc, sương mù loãng hơn một chút, mặt trời giống như một cái trứng gà treo giữa không trung, dương quang tĩnh không chút hơi nóng.

Một đội ngũ giống như u linh im lặng nhanh chóng tiến tới, trên đường né tránh vô số trạm canh nhưng không ngờ chẳng

ai phát hiện được họ.

"Tướng quân, sắp tới doanh Đông bắc rồi." Mông Trác Nhĩ giục ngựa đến bên người Vũ Lô thấp giọng nói.

Vũ Lô lấy một kiện tín hàm ra: "Người là trưởng quan tuần tra đương nhiên có biện pháp vào trong doanh. Ở đây có một kiện mật hàm nguy tạo, nói rằng bộ thống soái ra lệnh cho chi bộ đội chúng ta đi tới phụ canh gác doanh quân nhu, đến đó người cứ tìm đoàn trưởng bộ binh số ba, tự nhiên sẽ được thông qua."

"Nhưng tướng quân, chúng ta như vậy có phải quá lộ liễu hay không?" Mông Trác Nhĩ chỉ vào y phục màu trắng của binh

sĩ.

Vũ Lô cười nhẹ, vẫy tay với binh sĩ phía sau: "Bỏ hết thuốc nhuộm đi!"

Bọn binh sĩ thấy đều lấy một bình đựng thủy ra đổ lên một tấm vải, lau khắp y phục, tức thì màu trắng biến mất lộ ra màu sắc vốn có, không ngờ đều giống hệt như quân phục Thánh Hỏa Giáo.

Mông Trác Nhĩ không khỏi thầm khen lạ, Thánh Hỏa Giáo gặp phải địch nhân cỡ này thực sự là quá xui xẻo.

Hắn mang theo hai binh sĩ ra roi chạy về doanh Đông bắc, bọn Vũ Lô chậm rãi theo sau.

Đến cửa doanh trại, Mông Trác Nhĩ và một tráng hán râu quai nón đã đứng đó, tên tráng hán này chính là đoàn trưởng đoàn bộ binh số 3 Tháp Khắc Lạp.

Vũ Lôi vừa đến, Tháp Khắc Lạp liền hộ tống họ đi qua doanh Đông bắc, trong doanh chỉ có ba đoàn bộ binh gồm hai vạn quân trú đóng, đoàn trưởng là sĩ quan cao cấp nhất. Vũ Lôi suất lĩnh 3000 kỵ binh đi qua rất nổi bật nhưng có Tháp Khắc Lạp đi chung nên không ai dám mở lời chất vấn.

Quân Thánh Hỏa Giáo tới từ các nơi trên thế giới, rất nhiều binh sĩ lúc triệu tập mới biết nhau nên cho dù bọn Vũ Lôi lạ

mặt cũng không khiến họ hoài nghi, suy cho cùng có tới mấy chục vạn đại quân, bộ binh và kỵ binh không biết nhau cũng rất bình thường.

Bọn Vũ Lôi đi đường không chút trở ngại, ra tới cổng bên kia của doanh Đông bắc.

Tháp Khắc Lạp hành lễ với Vũ Lôi: "Tướng quân cẩn thận, hạ quan chỉ có thể đưa tới đây."

Vũ Lôi hồi lễ, nhìn sâu vào Tháp Khắc Lạp, dẫn theo 3000 kỵ binh nhanh chóng rời đi.

Vừa rời khỏi thị tuyến của doanh Đông

bắc, Vũ Lôi thấp giọng quát: "Toàn tộc tiến lên!"

Mọi người giục ngựa chạy như bay, tiến về phía doanh quân nhu cách đó ngoài 20 dặm.

Mặt trời đã mọc, khí trời dần trở nên ấm áp hơn, bọn phó tòng binh ở doanh quân nhu đêm qua bận rộn chuẩn bị cho đại quân tiến công Nam ngạn nên hiện giờ rất mệt mỏi, thành viên của Ngân bào kỵ sĩ đoàn không được ra tiền tuyến thi hành nhiệm vụ, càng thêm oán thán.

Theo quy định thông thường, Bạch bào quân đoàn xếp cuối cùng ở Tứ đại quân đoàn của Thánh Hỏa Giáo, khi chiến đấu

thường sẽ phải xuất Kim bào và Ngân bào lương đại quân đoàn, nhưng vì Cao Sĩ Lan Đăng đề nghị nên Ngân bào bị Bạch bào cướp quyền tiên phong, càng thêm oán giận chính là họ bị phải đến hậu phương trấn thủ doanh quân nhu, phải ở cùng với bọn đầu bếp, mã phu.

Điều này khiến cho bọn Ma kỵ sĩ vốn tự phụ cao quý cảm thấy bị vũ nhục.

Oán khí đè nặng nên đại bộ phận Ngân bào kỵ sĩ đều vào trong trướng ngủ vùi.

Mấy tên mã phu dắt ngựa đi tắm rửa, chiến sự mãnh liệt ở tiền phương không ảnh hưởng gì nhiều đến hậu phương, xung quanh yên tĩnh đến mức người ta phải

buồn ngủ.

Một tên mã phu nghe thấy tiếng vó ngựa, nhìn một tên mã phu cạnh đó nói: "A, nghe thử xem, hình như có kỵ binh đến!"

Tên mã phu hơi lớn tuổi này không kiên nhẫn được, quăng bàn chải lông ngựa vào bồn nước: "Có kỵ binh quý, kỵ binh đều đi đánh trận hết rồi, tên tiểu tử người mơ tưởng làm kỵ binh đến phát điên hay sao? Ta nói cho người biết, đời này vận mệnh người chỉ là mã phu mà thôi..."

Chưa dứt lời, một loạt tiếng vó ngựa đã vang lên bên tai hắn.

Con ngựa hắn đang tắm nghe tiếng vó

kinh hãi, hai vó sau đá hấn bay vào trong thùng nước.

Lão mã phu đầu đến rống lên, lồm cồm bò ra, toàn thân ướt nhẹp, hấn chớp chớp mắt thì nhìn thấy một con kiện mã còn cao hơn hấn một cái đầu, kỵ sĩ trên ngựa gương mặt lạnh lùng nói: "Trạm canh của doanh quân nhu đâu? Tất cả đều chết rồi sao? Sao chỉ có bọn mã phu các người ở đây?"

Lão mã phu đầu óc mơ hồ, ngơ ngẩn hồi lâu, nhìn thấy người kỵ sĩ sắc mặt trở nên khó coi, mã phu đứng gần hấn vội chạy lên hành lễ: "Trưởng quan, là vậy, các kỵ sĩ trưởng quan còn đang ngủ."

Hừ, người kỵ sĩ móc binh hàm ra, quát: "Bọn ta là thành viên doanh kỵ binh số ba, quân đoàn số năm, bộ thống soái ra lệnh cho chúng ta đi tới doanh quân nhu tới hiệp trợ phòng thủ, đây là quân lệnh, tránh ra!"

Một tên mã phu làm sao thấy qua quân lệnh thế này? Đợi đến khi bọn kỵ binh như sói như hổ xông qua thì mới có phản ứng.

"Ba Lợi, Ba Lợi, bọn họ thật sự là kỵ binh hiệp phòng sao?"

"Ta không biết." Lão mã phu xoa cái lưng đau, nói: "Đừng quản việc khác, bọn ta chỉ là mã phu..."

Doanh quân nhu, bọn phó tòng binh nhìn thấy đại đội mang trọng giáp tiến vào đều chạy sang một bên.

Bọn phó tòng binh nói cho dễ nghe là lính, nói trắng ra thì là bọn đầu bếp mã phu, cho dù bộ binh chính quy so với kỵ binh cũng đã thấp hơn một bậc, huống gì bọn họ, sao dám cản trở nhóm kỵ binh đột nhiên xuất hiện này.

Bất quá cũng có thành viên Ngân bào kỵ sĩ đoàn phát hiện ra những kỵ binh nào.

Mông Trác Nhĩ cầm binh hàm cao giọng nói: "Á Lý Đa Đức tướng quân ở đâu? Mau tiếp cấp hàm của bộ thống soái!"

Một nam nhân trung niên còn chưa mang chiến giáp từ đám người bước ra nói: "Ta là Á Lý Đa Đức, đoàn trưởng Ngân bào kỵ sĩ đoàn, các ngươi là ai?"

Mông Trác Nhĩ xuống ngựa hành lễ: "Ta là doanh trưởng Mông Trác Nhĩ của doanh kỵ binh số ba, quân đoàn số 5. Quân đoàn trưởng đại nhân, đây là cấp hàm của bộ thống soái, tiền tuyến cáo cấp, bộ thống soái ra lệnh cho Ngân bào kỵ sĩ đoàn đi tới Nam ngân tăng viện!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 8: Sát lục

C

hi viện tiền tuyến?

Nam tử trung niên tiếp nhận phong binh hàm, quả thật đúng là văn kiện của bộ thống soái, chất liệu giấy, ma pháp ấn ký niêm phong, con dấu đều đầy đủ.

Mở binh hàm ra, trên đó thực sự là ra lệnh cho Ngân bào kỵ sĩ đoàn lập tức đi tới chi viện cho tiền tuyến, Á Lý Đa Đức trong lòng còn chút nghi ngờ, chưa bao lâu mà sao tiền tuyến đã cáo cấp? Quân đội lần này có đến những 8 vạn, còn có

hai quân đoàn tinh nhuệ, lẽ nào liên quân bờ Nam lại cường đại một cách khó tin vậy sao?

Y nhìn Mông Trác Nhĩ, người này hẳn có biết, chính là Hồng y đại thần quan trọng nhất trong Thánh Hỏa Giáo.

Bộ đội sau lưng hắn hơi lạ mắt, nhưng quân Thánh Hỏa Giáo có tới mấy chục vạn, đến từ các nơi trên thế giới, nhận không ra cũng chẳng có gì là kỳ.

"Bộ thống soái lệnh cho các người đến thủ hộ doanh quân nhu sao?"

Mông Trác Nhĩ trầm giọng đáp: "Đúng vậy, đại nhân!"

Vũ Lôi ở trong đại đội nhân mã, quét mắt quan sát xung quanh, lúc này thành viên của Ngân bào kỵ sĩ đoàn mới lững thững đi ra, có vài người tiến về chỗ phong hỏa đài.

Đại đa số kỵ sĩ trên người đều không mặc khôi giáp, thậm chí còn không cầm vũ khí, ánh mắt đầy vẻ ngái ngủ.

Nhìn về phía đoàn trưởng Ngân bào kỵ sĩ đoàn, chợt Vũ Lôi nảy ra một ý kiến.

Một kế hoạch táo bạo hình thành trong đầu hắn.

Hắn đột nhiên bấm Lai Qua Lạp Tư,

ngón tay nhẹ nhàng làm cử chỉ cắt đứt, miệng thì nói thắm chữ Á Lý Đa Đức.

Lai Qua Lạp Tư mở to mắt, ý tứ của Vũ Lô y dĩ nhiên hiểu rõ, nhưng làm vậy há chẳng phải sẽ xung đột chính diện với Ngân bào kỵ sĩ đoàn sao?

Vũ Lô liếc nhìn Á Lý Đa Đức, nói nhỏ bên tai Lai Qua Lạp Tư: "Hiện tại chúng không phòng bị, tên đoàn trưởng này ngay cả khi giáp cũng không mang, người và ta hợp lúc giết chết hắn, người lại không chế phong hỏa đài, bọn ta chơi lớn một phen."

Còn chưa chờ Lai Qua Lạp Tư tỏ ý, Vũ Lô đã cao giọng nói: "Doanh trưởng, ở

đây còn có một phong mật hàm của Tỷ thần giả đại nhân, cần phải đưa cho Á Lý Đa Đức đại nhân."

Vũ Lô xuống ngựa đi tới, vừa đi vừa thọc tay vào lồng ngực.

"Mật hàm của Tỷ thần giả đại nhân? NGười là ai?" Á Lý Đa Đức nhìn hấn hỏi.

Vũ Lô cúi đầu, khóe miệng chợt nhếch một nụ cười tàn nhẫn:"Ta là ... ông nội ngươi!"

Hấn đột nhiên ngẩng đầu, tay phải rút trọng kiếm ra chém xuống. Kiếm chưa tới nhưng lực lượng mạnh mẽ trong đó

đã rút hết không khí xung quanh, vùng chân không bất chợt hình thành khiến cho không gian bốn bề bị hút vào, binh sĩ trong vòng mấy mét đều bị kéo về phía trọng kiếm. Á Lý Đa Đức tròng mắt co rút, trọng kiếm chém tới mang theo lực kéo, phảng phất như y tự mình đưa người cho kiếm chém.

Y gầm lớn, hai tay không ngừng xoay chuyển, hai kỵ sĩ gần bên bị y ném vào trọng kiếm đỡ đòn.

Chớp mắt hai kỵ sĩ liền bị chém thành mấy đoạn, máu tươi tung tóe khắp nơi.

Á Lý Đa Đức tranh thủ được một tuyến sinh cơ, ngân kiếm liền rút ra khỏi vỏ, y

rung tay, ngân quang giống như bạo vũ ào ạt tràn ra, trọng kiếm chém vào ngân quang vang lên tiếng kim loại va nhau không ngớt.

Vũ Lôi cười quái dị, tới hay lắm!

Mắt trái của hắn bắt đầu nổi màu đỏ máu, khuôn mặt cũng bắt đầu vặn vẹo, hiện lên cơ bắp cuộn cuộn như rễ cây.

Thanh trọng kiếm cứ như chày máy, bảo trì một tư thế đập mạnh xuống không ngừng, khí thế cuồng mãnh như thế chính là chỗ tinh yếu của Lập huyết đao pháp, không chút hoa dạng, chỉ dùng sức lực và khí thế mà thủ thắng.

Tiếng gió rít vang lên khắp nơi, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Bọn binh sĩ chưa từng nhìn thấy cảnh đánh nhau hung mãnh như thế, hai bên giống như thiên quân đối trận, một thanh trọng kiếm chém ra vô số kiếm mạnh mẽ.

Á Lý Đa Đức khổ sở chống đỡ, hiện tại y bị ép phải lùi về phía sau liên tục.

Dưới tình hình bị Vũ Lôi chủ động công kích, y căn bản không có cách phản kích, không phải là y võ kỹ không bằng người, nhưng mà tiên cơ đã mất, Liệt huyết đao pháp lại là đao pháp hung mãnh nhất đẳng trong thiên hạ, mỗi một giây Vũ Lôi chém xuống đều khiến cho y hai tay tê

dại, ngay cả thời gian né tránh cũng không có, đừng nói gì đến việc phân tâm xuất động ma pháp.

Đây căn bản không phải là một trận đấu công bằng.

Trong trường hợp kỹ nghệ tương đương thì tiên cơ là điều vô cùng quan trọng.

Kỳ thực chỉ cần thời gian một giây thì Á Lý Đa Đức đã có thể có đủ không gian để thôi động ma pháp, y có lòng tin sẽ tiêu hủy tên khốn trước mặt ngay lập tức.

Y là ma kỵ sĩ, ma pháp và võ kỹ kết hợp mới là bản lĩnh giữ nhà của y.

Cố gắng, nhất định phải trụ vững, công kích mãnh liệt cỡ này thì người khác đừng hòng nhúng tay chi viện được.

Chỉ là y không ngờ cơ hội lại đến nhanh tới vậy!

Liệp huyết đao của Vũ Lô giống như ba búa của Trình Giảo Kim, hấn điên cuồng chém xuống, nhanh chóng dùng hết sức lực, Á Lý Đa Đức chính là một trong những Ma kỵ sĩ cường đại nhất của Thánh Hỏa Giáo, y cảm giác được sức lực đối phương đang xuống thấp, cánh tay cũng rung động.

Cả người y đều sôi lên, y đường đường là một đoàn trưởng Ma kỵ sĩ, trước mặt

vô số thủ hạ bị mất hết mặt mũi, điểm
khuyết nhục này phải lấy máu của đối
phương bồi hoàn.

Vũ Lôi càng lúc càng la hét kịch liệt
nhưng lực đạo càng lúc càng yếu, đối
với Á Lý Đa Đức thì hẳn ta chính là găng
gượng.

Cuối cùng lực đạo của Vũ Lôi đã xuống
thấp đến mức Á Lý Đa Đức có thể tiếp
được, y cảm giác tay mình đã bị đối
phương đánh cho tê dại, có điều cũng
không quan trọng mấy, y không chỉ là kỵ
sĩ mà còn là một Ma pháp sư siêu cường,
chỉ cần môi có thể máy động là đủ.

Cổ họng y khẽ chuyển động, một tiếng rít

chói tai vang lên.

Tần suất thanh âm này vượt xa phạm trù của nhân loại, đây chính là tuyệt kỹ của Á Lý Đa Đức: Âm sát!

Vô số âm thanh chói tai từ cổ họng y phát ra, xuyên thủng tất cả chướng ngại.

Vũ Lôi như bị một đòn nặng, trọng kiếm rơi xuống đất, hai tay bịt tai cất tiếng rên thống khổ.

Á Lý Đa Đức khước mắt lộ vẻ cười tàn nhẫn, cổ họng y chuyển động càng thêm nhanh chóng, từng đợt sóng âm điên cuồng phát ra, cả đại doanh đều tràn ngập thanh âm đáng sợ này, vô số người

ngã lăn ra đất, người nào thực lực mạnh mẽ còn gắng gượng chống chọi, còn bọn mã phu đầu bếp yếu ớt đều ngũ khiếu xuất huyết, lăn lộn trên mặt đất, không bao lâu sau thì đã nằm bất động.

Á Lý Đa Đức không hề để ý, y đã bị Vũ Lôì chọc giận triệt để.

Cho dù giết sạch những người ở đây đi nữa thì hắn cũng phải chặt tên khốn này ra thành từng mảnh.

Á Lý Đa Đức cầm kiếm đi từng bước tới gần Vũ Lôì, nhìn hắn ôm đầu đau đớn, lòng dâng lên một cỗ khoái cảm.

Á Lý Đa Đức trong lòng gầm thét: "Tới

đây, tới đây! Không phải người lợi hại lắm sao? Dám tới chém ta mà!"

Y mắt tròn tròn giống như một con chó hoang hưng phấn đến phát cuồng, bước tới bên Vũ Lôi vung kiếm chém xuống tay hắn. Y tịnh không muốn chém chết hắn ngay, mà muốn từ từ chém sạch tứ chi, dần dần hành hạ hắn.

Ngân kiếm rạch một đường cong chém xuống!

Vũ Lôi chợt ngẩng đầu lên!

Á Lý Đa Đức tim chợt đập mạnh, y nhìn thấy ánh mắt đối phương tịnh không chút gì đau đớn, mắt trái đỏ ngầu như máu,

khỏe miệng hăn còn lớn vồn nét cười ma quái.

Ngân kiếm chém xuống tay trái Vũ Lô vang lên tiếng như kim loại chạm nhau.

Á Lý Đa Đức vội vàng lùi lại theo bản năng.

Nhưng chân y chợt bị kéo lại, mấy sợi dây leo từ mặt đất bò lên quấn quanh mắt cá chân của y, đây chính là chỗ thân thể yếu nhất, Á Lý Đa Đức trong lúc bất ngờ liền bị kéo mất trọng tâm.

Thân thể y lập tức bật dậy, đối với cao thủ mà nói thì trong bất kỳ tình huống nào cũng có thể khôi phục trọng tâm, hướng gì

y chỉ bị mất thăng bằng một thoáng.

Nhưng không may chính là y cũng phải mất một chút thời gian, hơn nữa lại đang phải đối mặt với một sát thủ đáng sợ.

Tả quyền của Vũ Lô chớp mắt đã đánh vào bụng của Á Lý Đa Đức, tay trái thú hóa phình lên gấp đôi, móng tay sắc bén đâm xuyên vào người y, cắt đứt tất cả sinh cơ trong cơ thể, Vũ Lô tay phải chụp lấy cổ Á Lý Đa Đức giơ lên quá đầu, gầm lớn một tiếng, hai tay xé y thành hai mảnh.

Máu tươi tung tóe, Vũ Lô cất tiếng cười như điên cuồng.

Hắn giống như một con mãnh hổ trong đàn sói, sau khi giết chết con sói đầu đàn thì gầm thét: "Giết, giết, giết sạch chúng cho ta!"

Quân sĩ Đào nguyên đều cất tiếng gầm vang.

Âm sát tuy lợi hại nhưng bọn họ bản thân có khôi giáp lực phòng ngự kinh người, lúc này lại được Vũ Lôi kích động sát tính, mấy ngàn kỵ binh giống như ong vỡ tổ xông thẳng tới Ngân bào kỵ sĩ.

Đoàn trưởng bị giết, bọn Ngân bào kỵ sĩ đều lúng túng không biết phải làm sao.

Người mạnh nhất trong lòng họ đã bị đối

phương xé xác, tên quái vật nửa người nửa thú thân người đầm máu vẫn còn đang gằm rú, mọi việc giống như ác mộng, đến khi quân sĩ Đào nguyên ập tới, tiếng vó ngựa và đao quang mới làm họ sức tỉnh.

Lai Qua Lạp Tư đã nhanh chóng phóng lên phong hỏa đài, một mình y đứng trên đó, giống như cỗ máy bắn cung, giết chết bất kỳ ai đến gần.

Tất cả những người trong đại doanh muốn chạy ra cầu viện cũng đều táng mạng trong tay y.

Mỗi lần nhìn thấy tính mạng bị mình đoạt đi, Lai Qua Lạp Tư không khỏi tự than,

bất kể đã trải qua bao nhiêu chuyện, cảm giác chém giết này thủy chung vẫn khiến cho y không hề thoải mái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 9: Bất ngờ

B

ọn Ngân bào kỵ sĩ quá nửa còn chưa tỉnh ngủ, thậm chí có người còn chưa biết đoàn trưởng đã bị sát hại.

Kỵ sĩ có đeo kiếm chỉ chừng 1/3, dưới tình hình bị chiến sĩ Đào nguyên như sói như hùm chém giết, căn bản không cách nào chống đỡ hữu hiệu, cho dù họ là Ma pháp kỵ sĩ tinh nhuệ nhất trong Thánh Hỏa Giáo, cho dù nhân số đến 7000 người, hơn gấp đôi quân Đào nguyên, nhưng họ lại thiếu người thống soái, sĩ khí đã bị tan vỡ không còn, nên sức

chiến đấu cơ hồ bằng không.

Binh sĩ Đào nguyên phát huy nghệ thuật chiến tranh vây giết, chia thành mấy đội, chia cắt Ngân bào kỵ sĩ thành mấy khúc, xung sát qua lại.

Còn có hai tiểu đội Đào nguyên chia ra chiếm cứ phía trước và phía sau doanh quân nhu, triệt để chặt đứt đường rút chạy của chiến sĩ trong doanh.

Lại Qua Lạp Tư lăm nhăm niêm, quang tuyến màu lục trong tay phóng ra, từng đạo ăn sâu vào lòng đất, cả doanh quân nhu đều chấn động, mặt đất nứt ra, vô số dây leo điên cuồng mọc lên, quấn quanh thân hình của Ngân bào kỵ sĩ.

Cục diện trở thành trận chiến 1 chiều.

Vũ Lôi thậm chí không cần xuất thủ, Ngân bào Ma kỵ sĩ đoàn uy danh hiển hách đã bị quân Đào nguyên đánh cho tan tác.

Cùng lúc đó, chiến hướng ở Nam ngân cũng càng lúc càng kịch liệt.

Ít nhất là có hai Ma kỵ sĩ đoàn của hạm đội Thánh Hỏa Giáo bị hai trăm thiết giáp thuyền của Phổ Ngang chặn đánh.

Cho dù thuyền đội Thánh Hỏa Giáo nhiều hơn nhưng thuyền đội do Phổ Ngang thống lĩnh giống như bầy ruồi nhặng quấy nhiễu, thỉnh thoảng lại bay

tới chích một phát rồi bay mất khi người ta chưa kịp đập. Nhiệm vụ của Phổ Ngang chỉ là cầm chân chi hạm đội này, hấn không cần thiết phải chọi thẳng với đối phương, vì thế hấn dựa vào sức phòng ngự và tính linh hoạt của thiết giáp thuyền có thể nói là hữu kinh vô hiểm.

Nạp Lan Đức nhìn ra trận chiến trên sông Ni Á Mỗ không thể phân thắng bại nhanh chóng, y quyết tâm đánh chiếm Tân Nguyệt thành nên không hề dừng lại mà thống lĩnh hai quân đoàn tinh nhuệ hướng về phía Tân Nguyệt thành nhanh chóng tiến quân.

Không ngờ Nạp Lan Đức lại không gặp phải bất kỳ quân phục kích nào.

Đường bộ trông trái giống như nữ nhân
cởi sạch y phục, giăng chân chờ sẵn, Nạp
Lan Đức không muốn tiến vào cũng khó.

.....

"Báo!" Một trinh sát chạy lên thành lâu,
nói với Dương Chính: "Tướng quân, phía
trước có chừng 1 vạn 5000 kỵ binh đang
phóng đến chỗ này."

Quan viên xung quanh sắc mặt thay đều
trở nên khẩn trương, chỉ có mình Dương
Chính phảng phất như chưa nghe thấy
ngũ khí gấp rút của người trinh sát.

Hắn lấy một binh hàm ra đưa cho tên

trình sát: "Người lui xuống trước, cầm binh hàm này đưa cho thống soái thủy quân Ba Tư Đạt."

Trình sát lãnh mệnh rời đi.

Không lâu sau, 300 chiếc thiết giáp thuyền còn lại ở cảng khẩu Tân Nguyệt thành đột nhiên nổi còi, sau đó chậm rãi ly khai, chạy về phía Bắc ngạn.

Còn trên thành lâu, Thất Nặc Tào chỉ huy thủ hạ chế biến từng món ăn ngon dâng lên, bày đầy một bàn, đều là loại thức ăn hàng ngày khó kiếm, lưỡi chim sẻ, vi cá mập...mười mấy loại trân phẩm, khiến cho bọn quan viên nhìn thấy cũng hoa mắt.

Bệnh dịch bạo phát, cuộc sống cũng trở nên gian nan, chiến sự bắt đầu, toàn dân đều là binh lính, mọi người đều phải thắt lưng buộc bụng, cho dù có là vương đình muốn có những món ăn này cũng khó lòng kiếm được.

Chỉ là hiện giờ chiến sự nổ ra trước mắt, nhưng những món ăn trân quý này lại được bày ra la liệt.

Hơn vạn địch nhân đang ủa tới, Dương Chính lại ra một loạt mệnh lệnh kỳ quặc, lại phái xuất 300 chiến thuyền cuối cùng rời đi, còn mở yến tiệc thiết đãi trên thành lâu.

Hắn rốt cục là muốn làm gì?

Cho dù uy danh của Dương Chính trước đây đã đạt tới đỉnh điểm nhưng một loạt hành động khó hiểu này đã đến mức cực hạn của chúng tướng.

Dương Chính phảng phất không nhìn thấy sắc mặt khó coi của họ, lười nhác châm rượu, nâng ly mỉm cười nói: "Đến đây, chư vị đại nhân không cần phải đứng, Thất Nặc Tào sư phụ khó mà nấu được bàn tiệc thế này trong thời buổi gian khổ hiện nay, mọi người không cần khách khí, ta kính mọi người một ly!"

Chúng tướng nhìn nhau, cuối cùng một lão hầu tước uy tín nhất trong nhóm quan

viên đứng ra, nhìn Dương Chính, thanh âm khá lớn, rõ ràng đang cố gắng đè nén bất mãn trong lòng: "Giám quân đại nhân, quân vụ đại sự bệ hạ đã giao phó cho ngài, lẽ ra ta không nên hỏi, nhưng mà vừa rồi trình sát báo về ít nhất có tới 1 vạn 5000 kỵ binh đang tiến tới, ngài lại phái 300 thiết giáp thuyền cuối cùng của bọn ta rời đi, Tân Nguyệt thành này trừ 2000 quân phòng vệ của Nham Thạch tướng quân ra thì không còn lực lượng nào khác, ta muốn hỏi đại nhân ngài làm thế nào đối phó với kỵ binh địch nhân? Hiện nay ngài lại không hề đóng cổng thành, tổ chức phòng ngự mà lại uống rượu đùa vui, như vậy là ý làm sao?"

Lão hầu tước thanh âm càng lúc càng

lớn, hiển nhiên nhãn nhĩn đã lâu, hơn nữa quan viên xung quanh được lão nêu ra nghi vấn, tức thì kích động, nhao nhao đòi Dương Chính giải thích.

Cho dù chiến trận binh cơ cần bí mật nhưng hành vi của Dương Chính quả thật quá quỷ dị, nói khó nghe thì hẳn chừng như đang vòng tay dâng Tân Nguyệt thành cho địch nhân.

Đối mặt với bọn quan viên đang kích động chất vấn, Dương Chính vẫn cứ bảo trì thần thái thản nhiên, hẳn chậm rãi đưa ly rượu lên môi uống cạn, rồi bỏ ly xuống, thung dung nói: "Ta làm vậy tất nhiên là có lý do riêng, không muốn phải nói trước, chỉ vì kế hoạch này quá mạo

hiểm, ta tuyệt không thể dễ sơ thất. Nói thẳng ra thì hiện tại đối với bất kỳ ai trong Tân Nguyệt thành này ta đều có dạ nghi ngờ, tự nhiên cũng bao gồm các vị trong đó, Thánh Hỏa Giáo cơ nghiệp trải mấy trăm năm, an bài nhân tuyến đâu có gì khó? Do đó trong kế hoạch của ta, tất cả mọi người đều là con cò, mỗi người chỉ biết làm phận sự của mình, binh là binh, tướng là tướng, còn ta là người nắm giữ toàn bộ kế hoạch, làm vậy mới không để lộ tin tức, cho dù có người tiết lộ thì cũng chỉ là một mắt xích trong kế hoạch, đối với toàn bộ kế hoạch cũng tạo thành ảnh hưởng thấp nhất."

Dương Chính nói một hồi không đầu không đuôi, bất quá những quan viên này

đều không phải ngu ngốc, cũng hiểu được ý tứ của hắn, chỉ là không cách nào giải thích được hành vi trước mắt của Dương Chính.

Lão hầu tước nói: "Đại nhân, ngài nói rất có đạo lý, nhưng mà đến lúc này, cho dù ngài dùng tất cả mọi người làm con cò thì cũng nên làm cho bọn ta an tâm, ta thật sự không biết tại sao đại địch trước mắt mà ngài vẫn ung dung ở đây uống rượu lui giặc. Ta có thể bảo đảm nếu như ngài có thể làm cho bọn ta an tâm thì trước khi chiến trận kết thúc, tất cả mọi người nơi đây sẽ không rời khỏi thành lâu nửa bước, kế hoạch của ngài tuyệt không thể lộ ra."

Lúc lão hầu tước nói, phương xa lờ mờ đã vang lên tiếng vó ngựa phi nhanh tới.

Bọn quan viên sắc mặt trắng nhợt, nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

Lão hầu tước rít giọng nói: "Đại nhân, nếu ngài không nói ra phương pháp lui địch, ta cần phải nhập cung cầu kiến bệ hạ, phía sau phòng tuyến của bọn ta chính là tính mạng của vạn vạn bách tính Triều Lan, ngài muốn đem tính mạng của bấy nhiêu người đi đánh cược ư?"

Dương Chính ánh mắt dừng lại trên người lão hầu tước, ngữ chột trở nên nghiêm túc: "Kế hoạch của ta thực sự là một phen đánh cược, vì ta cần không

phải là lui địch mà là tiêu diệt chúng, ta muốn tạo ra một đả kích lớn nhất từ trước tới nay chưa từng có cho Thánh Hỏa Giáo."

Dương Chính nói ra lời điên cuồng này khiến cho mọi người tròn mắt há miệng.

Tiêu diệt địch, quá cuồng vọng rồi! Sao có thể chứ?

Dương Chính không để ý đến vẻ kinh ngạc của họ, nói tiếp: "Bước nguy hiểm nhất của kế hoạch này bọn ta chính là đang thực hiện đó, ta muốn các vị cùng ta diễn một màn kịch hay."

.....

Lưỡng đại quân đoàn kỵ binh do Nạp Lan Đức thống lĩnh cuối cùng đã tới quan ải cuối cùng dưới chân Tân Nguyệt thành.

Vì sao vẫn không có ai?

Nhìn thấy công sự trống không, lại không hề có người ngăn trở, Nạp Lan Đức nghi hoặc vô cùng.

Đứng ở đây có thể nhìn thấy hình dạng của Tân Nguyệt thành, trận chiến trên mặt sông sớm đã không còn nghe thấy tiếng, cũng không còn nhìn thấy bóng dáng của hạm đội, họ đã bị quân Triều Lan chặn lại phía sau.

Đôi mắt với cục diện quỷ dị này, tim của Nạp Lan Đức giống như bị treo lên trời, cảm giác thắc thỏm khó chịu vô cùng.

Y là người thận trọng, chín chắn, bình tĩnh, đồng thời suy nghĩ rất kỹ, đặc biệt là trận đại chiến liên quan trọng đại đến mệnh vận cả đời của y, thắng thì y là vua, còn thua thì y sẽ thành bùn đất, vì thế y càng phải suy nghĩ cẩn trọng hơn.

Người có thể giết chết Mạt Lý Á Đa, thống soái của Tân Nguyệt thành lúc này đang ở nơi nào?

Y siết chặt nắm tay, nhìn binh sĩ phía sau nói: "Bọn ta giảm tốc độ lại, các người

tách một đội ra đi lên phía trước quan sát thử."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng họ đã nhìn rõ Tân Nguyệt thành, đội binh sĩ cũng trở về, đội trưởng báo cáo: "Đoàn trưởng, cổng thành mở to, ta không nhìn thấy tên binh sĩ nào, mà trên cảng khẩu thì không có thiết giáp thuyền, chỉ có một thuyền."

Nạp Lan Đức nheo mắt quát: "Người chắc chắn?"

Tên đội trưởng nói: "Thuộc hạ tận mắt chứng kiến, bất quá thuộc hạ không dám đến quá gần, thật sự rất kỳ quái."

Tải eBook tại: www.dtv-

Quyển 18 - Chương 10: Kế không thành

[

SIZE="4"]

Nạp Lan Đức giục ngựa chạy lên một gò nhỏ, cầm vọng viễn kính nhìn về Tân Nguyệt thành.

Cổng thành vốn phải có trọng binh trấn thủ lúc này lại không có một ai, y cầm vọng viễn kính quan sát thêm một lượt thì thấy trên thành lâu hình như có bóng người nhưng lại nhìn không rõ.

Điều này càng khiến cho Nạp Lan Đức thêm nghi hoặc.

Y vốn không phải là người xung động, bằng không lúc trước đã không liều chết ngăn trở Mạt Lý Á Đa đi ám sát. Hơn nữa sau khi Mạt Lý Á Đa bị giết thì y càng thêm úy kỵ liên quân.

"Tướng quân, bọn chúng công thành mở rộng, bọn ta nên xông vào chém giết, đoạt lấy Tân Nguyệt thành." Kim bào Phó đoàn trưởng nói.

Nạp Lan Đức trù trù: "Nếu như bọn chúng đóng chặt công thành, phòng thủ nghiêm ngặt thì ta không suy nghĩ gì mà sẽ tiến công ngay, nhưng tình hình này người không thấy kỳ quái sao? Chúng cũng biết tầm quan trọng của trận chiến

này, một khi tòa thành Tân Nguyệt thất thủ thì cả Nam ngạn cũng tan vỡ, người tin rằng địch nhân lại có lòng tốt dâng nó cho chúng ta sao?"

Phó đoàn trưởng ngập ngừng: "Ngài nói trong thành có mai phục ư?"

Nạp Lan Đức gò cương ngựa, ánh mắt bất định, hồi lâu mới nói: "Đây chính là điều khiến ta đau đầu, người xem công thành mở toang nhưng lại không có ai ra vào, hiển nhiên là đã bị phong tỏa, nội ứng của chúng ta cũng không thể đưa tin tình báo ra, tình hình bên trong bọn ta đều không biết, sao có thể mạo muội tiến vào?"

Kim bào phó đoàn trưởng không nói gì nữa, suy cho cùng hắn vẫn là cấp dưới, lựa chọn liên can trực tiếp đến thắng bại hắn không đủ năng lực để đảm đương.

"Nếu như có thể quan sát được tình hình bên trong thành thì tốt biết bao." Nạp Lan Đức thấp giọng lầm bầm.

Đột nhiên có người nói: "Đại nhân, ta có biện pháp quan sát được tình hình bên trong thành."

Nạp Lan Đức liền quay đầu lại, nhìn thấy một đội trưởng của Kim bào quân đoàn, tức thì sắc mặt vui mừng nói: "Ta đúng là lú lẫn, quên mất Khắc Lai Nhĩ người là người của Ưng nhãn gia tộc."

Khắc Lai Nhĩ nói: "Hiện tại sương mù loãng bớt, ta chỉ cần cẩn thận thì có thể dùng Ưng chi đồng (tròng mắt chim ưng) dò thám Tân Nguyệt thành."

"Làm phiền rồi!" Nạp Lan Đức khách sáo, Kim bào tịnh không phải là quân đoàn trực thuộc y, y tịnh không lộ vẻ trưởng quan kiêu ngạo.

Khắc Lai Nhĩ gật đầu, nhìn lên không huyết sáo. Một lát sau, một chấm đen từ trên trời lao xuống, Khắc Lai Nhĩ đưa tay trái ra, chấm đen đó lượn hai vòng rồi đậu xuống cánh tay hấn, không ngờ lại là một con Kim tịnh điêu. Khắc Lai Nhĩ thân mật vuốt đầu nó, rồi lại lấy một

khô¹i th¹ịt s¹ông đ¹ưa và¹o mi¹ệng nó.

Đ¹ến khi Kim t¹ình đi¹ều ăn th¹ịt x¹ong, Kh¹ắc Lai Nh¹ĩ d¹ùng Ư¹ng ng¹ữ đ¹ộc m¹ôn gi¹ao l¹ưu v¹ới s¹ung v¹ật, h¹ắ¹n l¹ại c¹ẩn ng¹ón t¹ay, nh¹ỏ m¹áu t¹ươi và¹o m¹ắ¹t chim, chim ư¹ng rít nh¹ẹ, hai m¹ắ¹t của Kh¹ắc Lai Nh¹ĩ ch¹ằ¹m ch¹ậ¹m ph¹át s¹inh bi¹ến h¹óa. Ch¹ốc l¹át, tr¹òng m¹ắ¹t h¹ắ¹n bi¹ến th¹ành s¹ắc b¹én gi¹ống nh¹ư m¹ắ¹t chim ư¹ng. Th¹i ph¹áp x¹ong, h¹ắ¹n r¹ung t¹ay, Kim t¹ình đi¹ều v¹ỗ c¹ánh bay l¹ên, h¹ướng v¹ề ph¹ía Tân Ng¹u¹y¹ệ¹t th¹ành, c¹òn tr¹òng m¹ắ¹t của Kh¹ắc Lai Nh¹ĩ kh¹ông ng¹ừng bi¹ến ảo th¹ành c¹ác đ¹ồ án, nh¹ìn và¹o th¹i th¹ấy đ¹ó là v¹ụ kh¹í lơ l¹ửng gi¹ữa tr¹ời... Đ¹ây là t¹uyệt k¹ỹ Ư¹ng ch¹i đ¹ồng của Ư¹ng nh¹ãn gi¹a t¹ộc, c¹ó th¹ể d¹ùng kh¹ế ư¹ớc đ¹ạt th¹ành hi¹ệp nh¹ị gi¹ữa m¹ình và¹ chim ư¹ng, l¹ấy m¹áu t¹ươi đ¹ể đ¹ổi

lấy tầm nhìn của nó, có thể nhờ vào sức bay của chim ưng mà quan sát nhiều nơi.

.....

Nghe xong kế sách của Dương Chính, tất cả quan viên sắc mặt đều trắng nhợt.

"Quá mức điên cuồng rồi, ngài sao có thể dùng mấy vạn vạn sinh mệnh dân chúng Triều Lan để đánh cược chứ?" Lão hầu tước run giọng.

Dương Chính lại uống thêm 1 ly rượu, chậm rãi nói: "Chiến tranh vốn không thể xác định được, các vị cho là chúng ta một mực thủ giữ, cầm cự với quân Thánh Hỏa Giáo thì phần thắng có lớn hay

không? Các vị cho là lực lượng tích lũy mấy trăm năm của Thánh Hỏa Giáo chỉ vồn vện có mấy chục vạn quân ở bờ đối diện hay sao? Không, các vị đã coi thường địch nhân quá rồi, tài phú, nhân lực của Thánh Hỏa Giáo hơn xa Tam đại công quốc. Hiện tại các vị cũng đã thấy, để có được mười mấy vạn quân phía Nam ngạn của chúng ta, Tam đại công quốc đã hao phí hết lực lượng, toàn dân đều là binh, quốc khố trống rỗng. Lại nói hơn mười vạn quân và một ngàn thiết giáp thuyền đã là toàn bộ lực lượng của chúng ta, còn Thánh Hỏa Giáo thì sao? Các vị muốn đánh tiêu hao chiến với chúng liệu có được chăng? Các vị có biết số lượng thiết giáp thuyền Thánh Hỏa Giáo đặt mua Đào nguyên là bao

nhiều không? Là 5000 chiếc, các vị bằng hữu, là 5000 chiếc, nếu như không phải là Đào nguyên chưa kịp cung ứng trong thời gian ngắn thì chúng chỉ cần dựa vào thiết giáp thuyền cũng đủ để phá tan tất cả phòng tuyến của chúng ta. Vì vậy, bọn ta đánh tiêu hao chiến nhất định sẽ thua, chỉ bằng đánh cược một phen, nếu cược thắng thì còn có thể sống sót, huống gì ta cũng không phải là không chuẩn bị gì, một tháng vừa rồi ta ẩn cư lẽ nào chỉ ngồi chơi sao? Ta tự nhiên cũng có những kênh thông tin tình báo cần có, ta biết lần này tiến công người có khả năng làm chủ soái nhất chính là Nạp Lan Đức, quả nhiên kết quả không ngoài dự đoán. Người này vốn rất trầm ổn, không phải là hạng ngu xuẩn xung động như Mạt Lý Á

Đa. Hẳn ta tuy rất xuất sắc nhưng nhược điểm duy nhất, cũng là ưu điểm của hẳn, ta đã nhìn ra đó chính là trầm ổn, suy nghĩ kỹ càng nhiều mặt. Đó cũng là phẩm chất người lãnh đạo cần phải có, bất quá ta cũng lợi dụng điểm này để bày ra kế sách. Ta mở toang cổng thành, cùng nhau uống rượu vui đùa thế này, các vị xem, Nạp Lan Đức chắc chắn sẽ không tiến công."

"Nhưng mà cho dù hẳn không tiến công thì bọn ta cũng phải có biện pháp lui địch, đây là lần đầu bọn họ tiến binh, nếu không tạo đủ sức uy hiếp thì sớm muộn gì Nạp Lan Đức cũng sẽ công thành, tới khi đó thì ta phải làm sao?" Một quan viên nói.

Dương Chính cười nói: "Ta đương nhiên có kế hoạch riêng, nhưng không thể nói ra. Cả kế hoạch chỉ mình ta biết rõ mà thôi, hiện tại còn chưa đến lúc nói toạc ra. Các vị cần nhất là phải cùng ta diễn kịch một phen, ở đây ăn uống vui đùa cho thoải mái. Đến đây, ngồi xuống ăn uống cho vui, dù sao ván đã đóng thuyền, hơn vạn kỵ binh cách đây không đầy hai dặm, hiện tại có nghĩ cũng vô dụng, cuộc đã đặt rồi, không ai có thể rút lui, nếu nửa đường mà muốn bỏ cuộc thì thua trắng, các vị cũng biết trong chiến tranh nếu thua thì sẽ thế nào rồi."

Nhìn thấy nam nhân trước mắt bình thản cười nói, mọi người cũng đành im lặng

ngồi xuống bàn.

Dương Chính vẫy tay, mấy người hầu chạy tới châm rượu.

Dương Chính nâng ly nói: "Tình hình hiện nay đã nói rất rõ, nếu ta đoán không lầm thì Nạp Lan Đức sẽ dùng thủ đoạn để thăm dò tình báo trong thành, vì vậy các vị đại nhân, hãy diễn một vở kịch thật hay đi!"

Lão hầu tước nhìn Dương Chính, cầm ly rượu uống cạn nói: "Tuy ta vẫn cảm thấy kế hoạch này quá mạo hiểm, nhưng đã đến nước này thì cũng không còn gì để nói, mọi người cứ thoải mái đi, bình thường yến tiệc hiếm khi nào có được đồ

ăn ngon quý như thế, không ăn thì cũng uống."

Lão hầu tử cầm một cái giò lên ăn.

Những quan viên khác nghe lão nói cũng trở nên vui vẻ hơn, bất kể thắng thua, còn có thể ăn một bữa thịnh soạn như vậy cũng đáng giá rồi, mọi người bắt đầu thoải mái ăn uống cười đùa.

Dương Chính sau khi uống rượu xong, lại cầm dao nĩa cắt thịt bò trước mặt ra, động tác của hắn chậm rãi tinh tế, tinh thần lực phát tán dò xét khắp nơi.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu lên, liếc nhìn lên tầng mây dày đặc trên trời.

Quả nhiên đến rồi!

Dương Chính nhẹ nhàng vẫy tay, một tên tâm phúc chạy tới, Dương Chính nói nhỏ bên tai hắn mấy câu, tên tâm phúc liền lui xuống.

Dương Chính tiếp tục uống rượu vui đùa, tên tâm phúc lui xuống một lúc, trong thành vẫn có người qua lại như thường, chỉ là không ai tới gần cổng thành trong vòng trăm mét, tên tâm phúc đi vào trong một cửa hàng bán quần áo, giao tiếp với người trong đó bằng ám hiệu, rồi một nhóm nhân mã liền tản ra ngoài, ra ám hiệu cho các trạm gác ngầm.

Không lâu sau, trong thành chợt có chỗ phát hỏa.

Sau đó, phòng ốc trong thành đều có ánh sáng của bình khí phản chiếu khắp chốn...

.....

Ở cánh rừng nhỏ cách Tân Nguyệt thành 2 dặm, Khắc Lai Nhĩ sắc mặt đang bình tĩnh chợt biến, lát sau thần quang trong mắt dần ảm đạm... Hồi lâu sau, Kim tình điều từ trên không đáp xuống, Nạp Lan Đức biết Khắc Lai Nhĩ đã biết được gì đó, vội hỏi ngay: "Tình hình thế nào?"

"Có mai phục!" Khắc Lai Nhĩ nặng nề nói ra ba chữ.

Nạp Lan Đức sắc mặt hiện lên vẻ "quả nhiên là vậy", hỏi tiếp: "Cụ thể thế nào, người nói rõ cho ta nghe."

Khắc Lai Nhĩ nói: "Ta sai điều nhi Ba Qua bay qua trên thành, trên thành lâu không ngờ lại có một nhóm quan viên đang ngồi uống rượu cười đùa, bên người không có binh sĩ. Khi ấy ta đã cảm thấy kỳ quái, đại quân chúng ta đến ngay dưới chân thành, bọn chúng sao còn lòng dạ mà uống rượu? Sau đó Ba Qua bay vào trong thành, đường sá người người qua lại như thường, ta cũng không thấy bất kỳ binh sĩ nào, lại sợ đập cỏ động rắn nên không dám bảo Ba Qua bay quá thấp, cả buổi vẫn chưa thấy gì, nhưng

ngay lúc đó thì một dãy nhà ở phía Tây thành bốc cháy, ta nhìn chiều bài hình như là cửa hàng quần áo Dạ Lan!"

"Khoan đã, cửa hàng quần áo Dạ Lan chính là mạng lưới tình báo bí mật của chúng ta mà!" Nạp Lan Đức chợt nhớ ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 11: Chiến tranh cường nhân

[

SIZE="4"]

Khắc Lai Nhĩ sắc mặt cổ quái hỏi: "Vậy sao?"

Nạp Lan Đức suy nghĩ một lúc rồi nói: "Không sai, bọn ta có vài cơ sở ngầm trong Tân Nguyệt thành, cửa hàng quần áo Dạ Lan là một trong số đó."

"Nói như vậy thì lẽ nào người trong cửa hàng Dạ Lan phát tín hiệu cho chúng ta? Vì ta nhìn thấy sau khi lửa bốc lên thì có không ít binh sĩ vũ trang đầy đủ xuất

hiện, lại thấy phản quang của vũ khí trong phòng ốc rất nhiều, nếu thực sự có mai phục thì ít nhất cũng phải năm, sáu vạn người."

Nạp Lan Đức hít một hơi khí lạnh:"Quả nhiên âm hiểm!"

Khắc Lai Nhĩ nói:"Đại nhân, hiện giờ chúng ta phải làm sao?"

Nạp Lan Đức đang muốn nói, chợt ma pháp tín hiệu đạn ở Bắc ngạn bắn lên tận trời, ánh sáng xuyên thấu tầng mây, không ngừng lan ra, cả bầu trời đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Nhất thời, tất cả mọi người đều bị cảnh

tượng này làm cho ngơ ngẩn.

Dương Chính ở trên thành lâu bỏ ly rượu xuống, nhìn bọn quan viên đang tròn mắt há miệng nói: "Bắc ngạn đã đánh tới rồi!"

"Đây chính là tín hiệu khẩn cấp, Bắc ngạn sao có thể bị công kích đến mức phát xuất loại tín hiệu này?" Tất cả quan viên đều nghĩ không ra nguyên ủy bên trong.

Nạp Lan Đức và Cao Sĩ Lan Đăng càng nghĩ không ra.

"Đại doanh cáo cấp!" Nạp Lan Đức ngăn người nhìn ánh lửa cả nửa ngày, gầm lên: "Rốt cục là chuyện gì?"

Y không thể nào giữ được bình tĩnh, đánh tới dưới Tân Nguyệt thành mới biết đối phương mai phục mấy vạn quân chờ sẵn, trong lòng đã giận dữ, lại đột ngột nhìn thấy tín hiệu cáo cấp của đại doanh, khiến cho y cảm giác mình bị đối phương chơi đùa trong lòng bàn tay.

Y hít sâu một hơi, hung hăng nhìn Tân Nguyệt thành, thúc ngựa quay đầu quát: "Bọn ta quay lại hội hợp cùng Cao Sĩ Lan Đẳng đại nhân!"

Y không phải là người xung động, tình hình trước mắt khiến cho y như sa vào mây mù, bất kể thế nào y cũng không thể tin được liên quân có năng lực đánh cho

đại doanh phải cáo cấp, nên biết ở đó còn có hai quân đoàn Ngân bào, Huyết bào tinh nhuệ, hai vạn kỵ binh và năm vạn bộ binh, lại thêm Bạch Lan Độ tọa trấn, trừ phi mười mấy vạn liên quân cùng dốc toàn lực tấn công, bằng không tuyệt không thể trong một thời gian ngắn khiến cho đại doanh cáo cấp.

Tình hình hiện giờ, Nạp Lan Đức chỉ còn cách quay lại hội hợp với Cao Sĩ Lan Đăng đại nhân quay về đại doanh Bắc ngạn cứu nguy mà thôi.

.....

Chiến huống ở Bắc ngạn có chút xảy ra ngoài ý liệu.

Ngân bào kỵ sĩ đoàn bị Vũ Lôi suất lĩnh quân Đào nguyên đột nhiên tập kích, căn bản không thể phát huy được thực lực vốn có. Bọn họ thua kể cũng oan nhưng chiến tranh chính là như thế, không thể nào đoán định trước, một sai lầm nhỏ có thể dẫn tới biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngân bào quân đoàn trong lòng âm ức, không hề tận tâm thủ giữ, rồi Á Lý Đa Đức đột nhiên bị sát hại khiến cho toàn quân tan vỡ. Từng mắt xích cứ nối tiếp nhau, Vũ Lôi chỉ thay đổi ý định lúc lâm trận, nhưng nào ngờ lại thu được kết quả hoàn mỹ gấp mười lần.

Nhờ vào thực lực đáng sợ của Lai Qua Lạp Tư, Ngân bào quân đoàn vốn đã hỗn loạn đều bị khống chế không cách nào tổ chức phản công, quân Đào nguyên nhờ vào vũ khí và khôi giáp đúc bằng tiền ra phát huy chiến lực sung mãn vô cùng, kết quả chỉ là một bên đồ sát, quân Đào nguyên chỉ tổn thất ba mươi mấy kỵ sĩ, còn hơn 7000 Ngân bào kỵ sĩ đều bị giết sạch không còn một ai.

Giết sạch Ngân bào kỵ sĩ, Vũ Lô lại phóng hỏa đốt cả đại doanh quân nhu, còn tập trung tất cả vật liệu dễ cháy và dầu lửa lại, khiến cho doanh quân nhu cháy nổ tơi bời.

Khói lửa bốc lên tận trời, động tĩnh lớn

cỡ này khiến cho toàn bộ các doanh trại Thánh Hỏa Giáo đều bị náo động.

Khi tin tức ngọn lửa bốc lên từ phía doanh quân nhu truyền tới, Bạch Lan Độ đang ngồi viết văn trên án, giận đến nổi bẻ bút quăng xuống sàn, gương mặt bình tĩnh thường ngày cũng trở thành âm trầm vô kể. Y bước ra khỏi đại trướng, nhìn về ánh lửa phía doanh quân nhu, ánh lửa xuyên thấu hơn hai mươi dặm, ngay cả sương mù cũng không ngăn được, đủ thấy tình hình ở doanh quân nhu nặng nề như thế nào.

Bạch Lan Độ cố gắng áp chế giận dữ, lạnh lùng hỏi tổng trưởng tình báo đứng bên: "Đỗ Y thần quan, ngài có thể nói cho

ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Đỗ Y trán đầm mồ hôi, lòng thầm nguyện rửa bọn thủ hạ, vì sao lại để doanh quân nhu bốc cháy, đó chính là mệnh mạch của quân viễn chinh, ý nghĩa chiến lược quan trọng vô cùng.

Nhìn thấy hấn ta ấp úng không nói ra lời, Bạch Lan Độ siết chặt nắm tay, các khớp ngón tay cũng kêu răng rắc.

Y nhìn quanh, thấy tất cả quan viên đều sắc mặt kinh hoàng và ngạc nhiên, lửa giận lại bốc lên, cơ hồ không thể nhẫn nhịn được. Doanh quân nhu ở hậu phương phòng vệ nghiêm ngặt lại bị thiêu cháy một cách hồ đồ, vậy mà các trạm

canh, các mạng lưới tình báo đều không thể báo cáo tình hình cụ thể cho y.

Lát sau, y cố sức áp chế lửa giận , cất tiếng quát:"Tạp Ba Tư!"

Đoàn trưởng Huyết bào quân đoàn liền bước ra:"Có ty chức!"

"Người suất lĩnh Huyết bào quân đoàn nhanh chóng đi tới doanh quân nhu tra xét, bất kể là ai khiến cho doanh quân nhu bốc cháy đều bắt hết cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Tạp Ba Tư vội đáp:"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Đỗ Y, ngài truyền lệnh của ta, bộ binh đoàn của doanh Đông bắc và doanh Tây bắc mau chóng tới doanh quân nhu cứu viện!" Bạch Lan Độ nhìn gương mặt trắng nhợt của Đỗ Y, lòng chột trào dâng cảm giác chán ghét vô cùng.

"Thuộc hạ đi ngay!"

Đỗ Y cơ hồ chạy vụt đi, thanh âm lạnh lẽo của Bạch Lan Độ vang vọng: "Nếu lần này không đưa ra đáp án vừa ý thì bất kỳ ai thất trách để xảy ra việc này thì lấy mạng mình chuộc tội với Chân chúa đi!"

Mỗi quan viên tại trường đều run lên, Bạch Lan Độ vừa về lại đại doanh, họ

lập tức về doanh trại, cho thủ hạ của mình toàn lực điều tra sự tình phát sinh ở doanh quân nhu.

Vũ Lôi dẫn quân đánh đuổi bọn phó tòng binh của Thánh Hỏa Giáo.

Bọn này đều là đầu bếp và tạp dịch, cũng không có chiến lực, nhân số lại nhiều, có giết cũng thêm phiền phức, Vũ Lôi đuổi họ ra khỏi doanh quân nhu, để cho họ chạy vào rừng. Vũ Lôi vốn đã tính toán từ trước, đại bộ phận những người này đã chứng kiến một trường đồ sát, sợ đến run người, tất nhiên trên đường chạy về nước sẽ mang tin tức ở đây truyền bá khắp nơi, sẽ là đả kích không nhỏ với thanh danh của quân Thánh Hỏa Giáo.

Đuổi sạch bọn họ xong, Vũ Lôi tập trung ngựa lại, số lượng ước chừng hơn 8000.

"Tướng quân, làm sao đây? Có giết sạch lũ ngựa này không?" Một tên tiểu đội trưởng hỏi.

Vũ Lôi lúc này đã giết đến hưng phấn, toàn thân nóng bừng, đầu óc cũng trở nên linh hoạt.

Nhìn thấy Lai Qua Lạp Tư đi ra, hắn vỗ đầu, nhìn quân Đào nguyên đang tụ tập lại quát lớn: "Các huynh đệ, hôm nay giết có sáng khoái không?"

Máu tanh khiến cho bọn người này toàn

thân nóng bừng, cùng nhau hét vang: "Sảng khoái!"

"Còn giết nữa không?"

"Giết!"

Lần này tiếng hét còn vang lớn hơn trước.

Lai Qua Lạp Tư vội đi tới bên người Vũ Lô nói: "Người điên rồi sao? Thể lực hiện tại của họ sao có thể chính diện xung đột với quân Thánh Hỏa Giáo?"

Vũ Lô cười quỷ dị: "Ai nói ta chính diện xung đột, ta có 1 kế hoạch, nhưng phải cần người giúp mới được."

Lai Qua Lạp Tư ngắn người: "Giúp cái gì?"

"Ta hỏi người, có phải người có năng lực câu thông với động vật không?"

"Đúng vậy!"

"Người xem, hơn 8000 thớt ngựa này không phải đoàn quân xung phong tốt nhất hay sao? Nếu người khiến cho chúng phát cuồng chạy về phía địch nhân thì sẽ có kết quả thế nào?" Vũ Lôi cười hắc hắc.

Đây thực sự là kế hoạch kỳ dị.

Vũ Lôi lại nói: "Người xem, ở đây có rất nhiều khô giáp và y phục của Ngân bào quân đoàn, nếu ta cho một toán binh sĩ mang y phục này, giả vờ là bại quân chạy trốn, sau đó lại cho mấy ngàn thớt ngựa phóng tới, người nói xem ta có thể trà trộn vào bọn chúng được không? Hơn nữa ta còn lợi dụng lúc lũ ngựa điên phá tan trận thế của quân địch, thừa cơ giết chết tướng lĩnh chúng. Hắc hắc, trận chiến này có đánh được hay không?"

Ánh mắt của Vũ Lôi tràn ngập chiến ý điên cuồng.

Lai Qua Lạp Tư thở dài: "Người đúng là điên triệt để!"

.....

Huyết bào đoàn trưởng Tạt Ba Tư suất lĩnh hơn 8000 kỵ binh nhanh chóng chạy về phía doanh quân nhu.

Trên đường đi, hắn còn gặp bộ binh từ doanh Đông bắc và doanh Tây bắc toàn lực xuất động, Tạt Ba Tư kỵ binh tốc độ nhanh hơn nhiều, cũng không quan tâm đến họ, một mực chạy tới trước.

Tới gần doanh quân nhu, hỏa quang xung thiên và khói lửa mù trời càng khiến cho người ta kinh hãi.

Tạt Ba Tư không phải ngu ngốc, nhìn tình cảnh này thảm than: "Doanh quân nhu

quá nửa đã bị hủy, Á Lý Đa Đức người làm gì đây? Lần này người chắc là không xong rồi!"

Á Lý Đa Đức là hảo hữu của hắn, hắn nghĩ tới dáng vẻ lạnh lùng của Bạch Lan Độ, biết rằng lần này hảo hữu khó mà thoát khỏi tội chết.

Hắn đang còn suy nghĩ, phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa rân trời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 12: Thua chạy

P

hía trước xuất hiện một đội Ngân bào kỵ binh khôi giáp tả tơi, từ trong sương mù chạy gấp tới khiến cho Táp Ba Tư chú ý.

"Không phải là kỵ sĩ của Ngân bào quân đoàn hay sao?"

Táp Ba Tư còn đang kinh ngạc thì chi Ngân bào kỵ binh này đã chạy đến gần, hẳn còn có thể nghe được họ kêu cứu.

Táp Ba Tư lập tức bảo thủ hạ chuẩn bị tinh thần, Ngân bào kỵ binh chạy rất

nhANH, chốc lát đã vào phạm vi của Huyết bào quân đoàn.

"Các người là người của Ngân bào quân đoàn phải không? Phía trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Tướng quân, bọn ta bị đánh lén, đối phương nhân số rất đông! Á Lý Đa Đức đoàn trưởng đã chết, doanh quân nhu cũng bị thiêu cháy, bọn ta khó khăn lắm mới chạy thoát..." Thành viên Ngân bào quân đoàn mặt đầy máu tươi, cất tiếng nói to, dáng vẻ hình như đã bị đả kích rất nặng nề.

Tập Ba Tư nghe thấy Á Lý Đa Đức đã chết, cả người rung động như bị sét đánh.

Hắn suy nghĩ rất nhiều nhưng tuyệt không nghĩ tới đối phương có thể tiêu diệt cả Ngân bào quân đoàn, lại còn thiêu cháy doanh quân nhu. Lực lượng cường đại chừng này vì sao lại âm thầm xuất hiện phía sau đại doanh mà không ai hay biết? Hắn càng nghĩ càng thêm giận lão Đồ Y thống lĩnh tổ chức tình báo.

Chợt trong sương mù, vạn tiếng ngựa hí cùng vang lên.

Tiếng vó ngựa rầm rập khiến cho người ta đình tai nhức óc, bụi đất mù mịt, ngay cả sương mù cũng biến thành màu đen.

"Bọn chúng tới rồi!" Bọn kỵ binh Ngân

bào quân đoàn rú lên chạy ủa vào Huyết
bào quân đoàn.

Nhất thời, Huyết bào quân đoàn vừa kinh
vừa loạn, đâu ai còn lòng dạ tra vấn tình
trạng của Ngân bào quân.

"Không được loạn!" Táp Ba Tư quát lớn.

Huyết bào quân đoàn không then là một
trong Tứ đại hộ giáo quân đoàn, binh sĩ
nhanh chóng cầm thương, giương thuẫn,
hình thành một đạo phòng tuyến, nhìn
chăm chăm vào vụ khí ở phía trước.

Trong bụi mù, màu lông ngựa ần ước
hiện ra.

Gần vạn thốt ngựa điên cuồng xông tới.

Lúc này binh sĩ không còn nghe được tiếng của quan chỉ huy, trời đất như không còn thanh âm nào, chỉ còn tiếng vó ngựa ầm ầm nhưc ọc và hình ảnh của chúng đang sắp thành hàng dài vô tận lao tới.

Lũ ngựa tròn mắt đỏ ngầu, miệng sùi bọt trắng, bốn vó phi nhanh, tốc độ so với bình thường còn nhanh hơn nhiều, hơn nữa còn đang hí lên giận dữ.

Bọn chiến sĩ tinh nhuệ này nhìn thấy bày ngựa liều mạng xông tới cũng phải biến sắc, họ không nhìn thấy kỵ sĩ trên lưng ngựa. Tất cả đều là một bày ngựa phát

điên, rốt cục là chuyện gì đây?

Đây chính là một trận chiến quỷ dị nhất bọn họ từng trải qua.

Nhưng lúc này muốn lui đã không còn kịp, bày ngựa tốc độ quá nhanh, cho dù phân tán hay lui về thì sớm muộn gì cũng bị bọn chúng va phải, ngựa cưỡi cũng bị khí thế bày ngựa điên này ảnh hưởng, không ngừng hí lên bất an. Quân sĩ Huyết bào chỉ đành cố gắng an ủi chiến mã, vung thương chỉ xéo về phía trước.

Hiện tại chỉ còn cách căng sức ra chống đỡ mà thôi, Táp Ba Tư rống lên một tiếng, toàn bộ kỵ binh cùng cất tiếng rống hòa theo, hàng đầu tiên đột nhiên xông

tới.

Hai bên chạm thẳng vào nhau.

Vô số tiếng hí, tiếng thét vang lên, máu tươi nở rộ trên bầu trời như những chùm hoa rực rỡ.

Huyết bào kỵ sĩ ai cũng có nhãn lực và thương pháp cực cao, lần xuất kích này họ đều đâm xuyên qua cổ họng của bảy ngựa điên lao tới trước tiên.

Nhưng mà lực xông tới của con ngựa nặng mấy trăm cân cường đại đến mức nào? Nganh kháng đột công kích đầu tiên, hàng quân của Huyết bào kỵ sĩ liền bị nuốt chửng trong bảy ngựa. Lũ ngựa

này đều đã hóa điên, khi xông vào vừa đá vừa cắn, kỵ sĩ một khi rơi xuống đất thì liền bị giẫm chết ngay.

Cục diện hỗn loạn này, ma pháp hoàn toàn không có hiệu quả, những cao thủ bình thường có thể ngăn được trăm người ở trong bầy ngựa hỗn loạn này cũng đành chịu chết một cách oan ức.

So với bầy súc sinh phát cuồng này, sức lực của con người chợt trở nên nhỏ bé.

Vũ Lôi cũng không nghĩ tới ý tưởng chợt nảy ra của mình lại có được hiệu quả đến thế, gần vạn thớt ngựa điên cuồng xông lên hiệu quả tuyệt không thua gì gần vạn chiến sĩ, ngay cả quân đoàn tinh nhuệ

như Huyết bào cũng khó lòng chống cự, xem ra hôm nay ông trời đã giúp Đào nguyên.

Trận tập kích này từ đầu đến giờ đều vô cùng thuận lợi.

Chiến tranh là vậy, có lúc cần phải đánh cược, hôm nay Vũ Lôi đã đổ ra Chí tôn bảo, lớn nhỏ đều ăn sạch.

Vũ Lôi diễn lại trò cũ, giả trang thành Ngân bào kỵ binh, nhân lúc đội ngũ hỗn loạn, lén lút đi tới sau lưng Tạt Ba Tư.

Lúc này Tạt Ba Tư đang quát thét chỉ huy thủ hạ, dẹp yên hỗn loạn, nếu như cả bày ngựa điên này cũng không khống chế

được thì Huyết bào quân đoàn cũng còn đường tự sát tạ tội.

Chớp mắt, Vũ Lôi đã phóng tới sau lưng Táp Ba Tư, quyền trái thú hóa đập thẳng vào đầu hấn, chỉ cần đánh trúng thì cho dù đầu của hấn có làm bằng cương thiết cũng phải vỡ nát như trái dưa hấu.

Đòn này phát động đột ngột, bất kỳ ai cũng không chú ý đến Vũ Lôi lúc này lại đánh lên Táp Ba Tư, hướng hồ tốc độ của Vũ Lôi quá nhanh, giống như tia sét rạch phá trời đêm.

Táp Ba Tư trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc rốt cục vẫn kịp phản ứng.

Vũ Lôi đã đánh giá thấp thực lực của đoàn trưởng hộ giáo kỵ sĩ, Á Lý Đa Đức chết là vì nhiều nhân tố bất lợi, nếu như đơn đả độc đấu, y lại được mặc khôi giáp tử tể, ở trong trạng thái đỉnh cao thì tuyệt đối có thể đánh ngang tay với Vũ Lôi.

Lúc này Táp Ba Tư không giống như Á Lý Đa Đức, hẳn cho dù không phòng bị Vũ Lôi nhưng trong tình huống khẩn trương, cơ bắp toàn thân đều đã có chuẩn bị sẵn, công kích của Vũ Lôi quá uy mãnh, vì thế động tĩnh cũng quá lớn, dưới góc độ của sát thủ thì một kích này không hề thích hợp, khi nắm tay gần tới đầu thì Táp Ba Tư đã cảm ứng được nhờ vào khí trường xung quanh.

Nhưng tất cả mọi việc hấn có thể làm chỉ là nghiêng đầu xoay người né tránh.

Dưới góc độ của chiến sĩ thì một quyền này của Vũ Lô quá mức cường tuyệt.

Tạp Ba Tư dù bản lĩnh không tệ, nhưng trong tình huống này chỉ có thể tránh được chỗ yếu hại. Năm tay của Vũ Lô đập mạnh vào vai phải hấn.

Ầm! Giáp bảo vệ vai vỡ tan!

Tạp Ba Tư gằm lên đau đớn, cả người bị văng ra xa, xô ngã 4, 5 người.

Mấy tên hộ vệ bên người hấn tự nhiên là

người mạnh nhất trong quân đoàn, lập tức phân ra hai người đỡ lấy Táp Ba Tư, còn hai người khác vung kiếm chém Vũ Lôi.

Mẹ nó! Vũ Lôi giận dữ mắg.

Một kích không giết được Táp Ba Tư khiến cho hắn nổi giận, lại thấy hai hộ vệ xông tới, hắn vung tay trái chụp lấy trường kiếm, cánh tay rắn như thép bẻ cong nó, trọng kiếm tay phải điên cuồng chém ra, chặt một kiếm sữ thành hai đoạn.

Còn kiếm sữ kia kinh hãi ngẩn ra, kỵ sữ đứng mãnh cỡ này hắn chưa từng thấy qua.

Vũ Lôi liếc mắt nhìn hấn, cầm trọng kiếm gầm lên phóng qua.

Kiếm sĩ này bị ánh mắt hung tàn hơn cả dã thú của hấn dọa khiếp, chỉ cảm thấy lòng dạ lạnh toát, mới có chút hiểu vì sao Ngân bào quân đoàn lại bị tiêu diệt.

Trọng kiếm của Vũ Lôi chém tới, hấn không dám ngăn đỡ, chụp lấy một tên Huyết bào kỵ binh bên cạnh ném ra, tên này chỉ kịp la một tiếng đã bị Vũ Lôi chém thành hai đoạn, máu thịt tung bay, còn tên kiếm sĩ kinh hãi giục ngựa chạy vào trong bọn kỵ binh.

Lúc này, bọn binh sĩ Đào nguyên theo Vũ Lôi trà trộn vào Huyết bào quân đoàn

nhìn thấy tướng quân đại khai sát giới cũng không khách khí, bắt đầu chém giết loạn xạ.

Những binh sĩ này vốn là những binh sĩ được lựa chọn kỹ càng, chiến đấu, giết người dũng mãnh dị thường, quân Huyết bào càng lúc càng thêm loạn.

Vũ Lôi một mực đuổi theo chém giết Táp Ba Tư.

Táp Ba Tư bị hấn đánh trúng một quyền còn đang hôn mê, hai tên hộ vệ không ngừng ôm lấy hấn lùi về phía sau, cất tiếng la gọi những Huyết bào kỵ binh khác: "Bảo hộ đoàn trưởng, bảo hộ đoàn trưởng!"

Huyết bào kỵ binh ủa lại như ong vỡ tổ, Vũ Lôi sát tính nổi lên, xông vào chém giết, không hề để ý Táp Ba Tư còn sống hay chết.

Táp Ba Tư trọng thương nên Huyết bào quân đoàn không còn ai chỉ huy, cục diện càng thêm hỗn loạn.

Vũ Lôi thống lĩnh một nhóm quân chém giết sướng tay, giống như cá gặp nước, đến khi Lai Qua Lạp Tư dẫn đại quân đến thì Huyết bào quân đoàn đã không còn sĩ khí.

Cờ xí ngã đổ ngổn ngang, quân sĩ Huyết bào tới tấp bỏ chạy.

Đây chính là lần đầu tiên quân đoàn chiến lược siêu cường, vang danh thiên hạ này bỏ chạy một cách nhục nhã như vậy.

Nếu như không gặp phải bảy ngựa điên, nếu như không phải Táp Ba Tư bị đánh lén trọng thương, chi bộ đội này có thể đánh một trận với quân Đào nguyên, thậm chí trước khi bộ binh đến đã có thể diệt được quân Đào nguyên.

Nhưng trên chiến trường không có chữ "nếu như".

Từng nhân tố ngẫu nhiên hợp lại tạo thành kết quả tất nhiên.

Vũ Lôi dẫn quân Đào nguyên truy kích Huyết bào quân đoàn, trên đường tử thi vô số.

Đến khi nhìn thấy bộ binh đoàn, Vũ Lôi vẫn không ngừng lại. Trên bình nguyên, bộ binh gặp phải kỵ binh thực sự là vạn phần hung hiểm.

Hướng gì bọn Đào nguyên đã giết đến đỏ cả mắt, sau mấy hồi xung sát qua lại, bộ binh đoàn bắt đầu bỏ chạy tứ tán. Điều này một phần cũng do họ nhìn thấy quân đoàn tinh nhuệ chiến vô bất thắng trong mắt họ là Huyết bào quân đoàn còn bị đánh đến chạy không kịp thì bộ binh bọn họ lấy đâu ra can đảm mà đối chiến?

Hơn nữa hoang sơn dã lĩnh, sương mù dày đặc, đối phương có bao nhiêu binh mã cũng còn chưa biết.

Bộ binh bỏ chạy là điều tất nhiên!

Nhất thời nơi Bắc ngạn, 3000 kỵ binh truy sát năm, sáu vạn người, cục diện thoát nhìn vô cùng cổ quái!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 13:

Hỏa sắc yên vân

Q

uân Đào nguyên điên cuồng truy sát hình thành một đợt sóng ào ạt trên đường.

Trong chiến tranh, thua chạy một khi đã thành thế thì rất đáng sợ, căn bản sức người không thể nào ngăn trở, nó giống như nước lũ tràn đê, lan ra từng góc ngách.

Những chiến sĩ dù vẫn có lòng chiến đấu cũng không thể nào ngăn trở vạn người đang sụp đổ, hơn nữa còn bị khí tức bại vong cảm nhiễm, phảng phất như ngày

tận thể đã đến, rút sạch dưỡng khí và sức lực trong người.

Quân Thánh Hỏa Giáo bỏ chạy một mạch, cuối cùng đã đến đại doanh bên sông.

Bạch Lan Độ không biết đã xảy ra chuyện gì, đến khi Đỗ Y chạy vào cấp báo mấy vạn quân mình đang bỏ chạy về đây, sắp tới đại doanh bên sông, y mới giật mình.

Thua chạy?

Bạch Lan Độ cơ hồ không còn sức để nổi giận, cũng không muốn truy cứu trách nhiệm của ai.

Thân là một quan chỉ huy, y vội vàng tập hợp chiến sĩ trong đại doanh, đi ra khỏi cổng.

Từng sự kiện bất ngờ liên tiếp xảy ra như một chuỗi ác mộng liên hoàn kéo đến, y vừa thoát khỏi cơn ác mộng này thì lại hăm nhập vào một cơn ác mộng khác. Đến giờ y vẫn tìm chưa ra nguyên nhân ác mộng phát sinh, tất cả mọi thứ đều giống như ảo giác, nếu là thế giới thực sự thì làm sao xảy ra tình trạng ly kỳ thế này?

Tám vạn quân tinh nhuệ đang tiến công Nam ngạn, chi bộ đội này cho dù không thể công hạ Tân Nguyệt thành trong thời

gian ngắn nhưng chắc chắn có thể kéo dài quân liên quân hãm nhập vòng chiến không thể thoát ra.

Hơn nữa cho dù liên quân toàn bộ có thể lên qua được sông Ni Á Mỗ nhưng với binh lực của họ thì sao có thể đánh cho quân đội Thánh Hỏa Giáo đóng giữ Bắc ngạn tơi bời như thế, doanh quân nhu vô cơ bị thiêu cháy, một binh đoàn tinh nhuệ và 4 vạn bộ binh thua chạy, thực sự không biết thực lực liên quân mạnh đến mức nào.

Quý dị nhất chính là đến giờ nhân viên tình báo vẫn không dò ra nội tình của quân địch.

Bạch Lan Độ nhìn dòng người ào ạt cuộn tới như thủy triều, im lặng không nói gì dẫn 2 vạn kỵ binh xông ra.

Y không muốn dựa vào bọn tình báo ngu xuẩn đó nữa, y muốn tự mình tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, hơn 50 năm qua, y leo lên được địa vị Tỳ thần giả, vẫn chưa hề có cảm giác khó hiểu và phần nộ như hôm nay.

Từ đầu đến cuối, y đều cảm thấy mình đang đánh với địch nhân là không khí, nhưng lại bị đội quân không khí này đánh cho mê muội.

Lá cờ của Bạch Lan Độ cuối cùng đã có tác dụng.

Thân là người tiếp nhiệm Giáo hoàng, địa vị của y trong lòng các giáo đồ giống như thần linh!

Binh sĩ bỏ chạy nhìn thấy đại kỳ của Bạch Lan Độ dựng lên thì giống như nhìn thấy một ngọn đèn sáng giữa đêm đen, nhao nhao hội tụ lại.

Bạch Lan Độ ra lệnh cho hai vạn kỵ binh chia ra đội hình duy trì trật tự, tất cả binh sĩ bỏ chạy đều tập trung lại. Bạch Lan Độ đi tới hỏi han nhưng bọn binh sĩ chạy tới trước tiên quá nửa đều là bộ đội ở phía sau khi xuất phát, còn khi bỏ chạy thì họ lại thành người chạy đầu.

Đại đa số người kỳ thật ngay cả bóng dáng của Vũ Lôi cũng không nhìn thấy, chỉ nghe thấy người người hỗn loạn, đủ lời đồn đoán.

Lời đồn tệ nhất cũng nói đôi phương có tới mấy vạn kỵ binh xung phong.

Người càng lúc càng nhiều, còn có một số bộ đội Huyết bào quân đoàn mang theo tin tức hữu dụng tới.

Doanh quân nhu đúng là đã bị đốt, Á Lý Đa Đức và Ngân bào kỵ sĩ đoàn của y đã bị tiêu diệt, khi Táp Ba Tư bị trọng thương hôn mê được đưa tới thì sắc mặt của Bạch Lan Độ ngưng trọng tới cực điểm.

Đối mặt với một loạt chiến hướng thảm liệt này, Bạch Lan Độ suy đoán nếu là chiến lược của kỵ binh thông thường thì ít nhất phải có 5 vạn quân mới có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng đến thế. Y suy đoán như thế bình thường cũng không sai lệch mấy, chỉ là trận chiến này thực sự có quá nhiều nhân tố trùng hợp, nữ thần may mắn lại đứng về phía Vũ Lô, Bạch Lan Độ có nằm mơ cũng không ngờ tới đôi phương chỉ mang theo vốn vụn có 3000 kỵ binh.

Y không biết 5 vạn kỵ binh kia làm sao có thể xuất hiện ở hậu phương, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Bạch Lan Độ cuối cùng đành quyết định sử dụng đạn

tín hiệu báo nguy khẩn cấp Hỏa sắc yên vân.

Đây là quyển trục đại hình ma pháp, cần có mấy chục cao cấp ma pháp sư hợp lực phát ra, có thể truyền tín hiệu đến hơn ngàn dặm nếu không có chướng ngại gì. Từ khi Thánh Hỏa Giáo thành lập đến nay đã mấy trăm năm, loại tín hiệu này chỉ sử dụng có 3 lần, còn gần 100 năm nay thì chưa hề có thể lực nào khiến Thánh Hỏa Giáo phải phát xuất loại tín hiệu này.

Bạch Lan Độ mang theo quyển trục tín hiệu này chỉ là thói quen cẩn thận, y chưa từng nghĩ rằng mình sẽ sử dụng nó.

Không ngờ ngay lần đầu tiên tiến công sau bao nhiêu ngày trù tính thì lại bị địch nhân ép phải sử dụng quyền trục tìn hiệu trăm năm chưa từng dùng này.

Khi ánh sáng màu đỏ của Hỏa sắc yên vân nhuộm cả bầu trời, gương mặt của Bạch Lan Độ càng thêm khô sở...

.....

Ở Nam ngạn.

Cao Sĩ Lan Đăng và Nạp Lan Đức đồng thời ngẩng đầu nhìn thấy Hỏa sắc yên vân chiếu rọi nơi Bắc ngạn.

Đây chính là tín hiệu cầu cứu nguy cấp

nhất của Thánh Hỏa Giáo, tin tức nó mang tới chỉ có một: "Bắc ngạn đã không trụ nổi nữa rồi."

Thần tình của Cao Sĩ Lan Đăng và Nạp Lan Đức không thể nào dùng hai chữ "kinh hãi" để hình dung.

Không chỉ riêng bọn họ, ngay cả mỗi chiến sĩ do họ suất lĩnh nhất thời cũng đều tròn mắt ngơ ngẩn.

Phổ Ngang thống lĩnh 200 chiến thuyền hoàn thành nhiệm vụ quấy nhiễu của họ rất tốt, họ dưới sự thao luyện như ma quỷ của thủy binh Đào nguyên, tài nghệ không chế thuyền rõ ràng hơn xa quân Thánh Hỏa Giáo, bọn họ giữ cự ly như đánh

như không, giống như một bầy ruồi nhặng
phiền hà vô cùng, lúc hạm đội Thánh
Hỏa Giáo sơ suất thì xông tới chích một
cái, hơn nữa mục tiêu của họ đều là
những chiếc thuyền làm bằng gỗ, loại
thuyền này chỉ cần trúng một, hai quả
pháo thì đã bị chìm. May mà Cao Sĩ Lan
Đăng cũng là lão già thành tinh, ông chỉ
huy thiết giáp thuyền quây quanh thuyền
gỗ, thủ hộ chúng, bất quá làm vậy thì tốc
độ hành quân sẽ chậm lại, đúng như ý đồ
của Phổ Ngang. Nhiệm vụ của hãn ta chỉ
là kèm chân, hãn tuyệt không kỳ vọng
200 chiến thuyền của mình có thể tạo
thành nhiều tổn thất cho hạm đội hơn
ngàn chiến thuyền của đối phương.

Cao Sĩ Lan Đăng cũng không gấp rút,

ông rất có lòng tin vào hai quân đoàn tinh nhuệ của Nạp Lan Đức, chỉ cần họ ở trên đất liền thì đó chính là đội quân vô địch.

Ông cảm thấy binh lực của Tân Nguyệt thành tuyệt không thể uy hiếp được Nạp Lan Đức.

Đây vốn dĩ là thế trận một chiều.

Nhưng mà tín hiệu Hỏa sắc yên vân đã cắt đứt tất cả suy tính của ông.

Thậm chí đến cả Dương Chính cũng kinh ngạc, hắn không hiểu hàm nghĩa của Hỏa sắc yên vân nhưng Bắc ngạn động tĩnh quá lớn như vậy, hắn không khỏi lo lắng

cho Vũ Lôì.

Hắn bỏ ly rượu xuống, đi tới mép thành lâu, quan sát động tĩnh của quân Thánh Hỏa Giáo.

Lúc này, lão hầu tước chột la lên: "Trời, là Hỏa sắc yên vân sao? Thánh Hỏa Giáo sao có thể bắn ra tín hiệu này?"

Dương Chính nghe thấy, vội hỏi lão, lão hầu tước liền giải thích một hồi.

Dương Chính nghe xong, trong lòng nhẹ nhõm, vừa kinh vừa hỉ.

Đây thật sự là một lễ vật lớn, không hiểu Vũ Lôì thực hiện bằng cách nào, hắn nhìn

về phía quân Thánh Hỏa Giáo, quả nhiên họ đang náo động, xem ra đang triệt thoái.

Thời gian vẫn đang còn, Gia Lý Nặc Lan và Tô Á Tra cũng nên xuất động thôi.

Dương Chính nhếch mép, cơ hội ngàn năm có một này nếu như bỏ qua thì sẽ khó dứt được mệnh căn của Thánh Hỏa Giáo.

Hỏa sắc yên vân bùng nổ, Cao Sĩ Lan Đăng và Nạp Lan Đức đều có suy nghĩ giống nhau, đây là tín hiệu cầu cứu khẩn cấp nhất, là mệnh lệnh chí cao vô thượng, cho dù lúc này họ đã chiếm lĩnh được Tân Nguyệt thành thì cũng phải bỏ qua chiến quả, lập tức quay về chi viện

đại doanh bắc ngạn, hưởng gì trận chiến này còn chưa bắt đầu, cả đại quân đối phương ở đâu cũng chưa thấy.

Lúc này họ cũng không suy nghĩ xem đại doanh bắc ngạn đã bị đánh thê thảm như thế nào.

Giờ đây, tụ họp rồi nhanh chóng quay về chính là mục đích chủ yếu của họ.

Cao Sĩ Lan Đăng không đề ý đến Phổ Ngang quấy rối, ông tập hợp pháo hỏa, sau khi bức lui Phổ Ngang, liền hạ lệnh toàn tộc quay về.

Lúc này tự nhiên họ không thể lập nên trận hình như vừa rồi, thiết giáp thuyền

tốc độ nhanh hơn thuyền gỗ nhiều, khi tăng hết tốc độ lướt đi thì thuyền gỗ liền bị rớt lại phía sau, Phổ Ngang tức thì giống như bầy ruồi ngửi được mùi máu tươi vội bầu tới. Nhiệm vụ của hắn chính là kèm chân đối phương, nhìn thấy đối phương không hề để ý đến mình, tự nhiên hắn công kích mãnh liệt hơn, thuyền gỗ bị rớt lại sau tức thì chịu phải tai ương, từng chiếc một bị đánh chìm. Vào tiết trời lạnh lẽo này, thủy binh dù thủy tính có giỏi đến đâu thì trong vòng mấy phút cũng bị đông cứng, thuyền chìm có nghĩa là thuyền viên trên đó toàn quân đều bị tiêu diệt.

Cao Sĩ Lan Đẳng đau lòng cơ hồ nhỏ máu, nhưng vì khẩn cấp quay về nên

không thể dừng lại phản kích đối phương.

Lúc này ông cũng đoán ra 200 chiến thuyền này chính là dùng để kèm chân mình, tuy không rõ ý đồ của đối phương nhưng mùi vị âm mưu đã quá rõ ràng, ông làm sao dám giảm tốc độ?

Nhìn thấy đối phương vẫn cứ toàn lực lui về, Phổ Ngang cũng phát điên. Đây là nhiệm vụ Dương Chính giao phó cho hắn, thân là quân nhân, đã là nhiệm vụ mà không hoàn thành thì chính là thất trách. Hắn gầm lên, tự dẫn thiết giáp thuyền xông về phía hạm đội Thánh Hỏa Giáo, phát động "Tử vong trùng chàng" đáng sợ nhất của thiết giáp thuyền.

Thiết giáp thuyền mạnh nhất chính là công kích điên cuồng này, thủy binh Đào nguyên đã biểu diễn qua cách sử dụng ba thanh cương thiết ở đầu thuyền để xé toang thân thuyền của đối phương.

Chẳng qua lúc đó chỉ là một thuyền.

Lần này bọn Phổ Ngang đối diện với địch nhân cũng sử dụng thiết giáp thuyền, mâu và thuẫn chạm nhau, tạo thành một chương chiến trận điên cuồng bậc nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 14: Tử sĩ

À

m âm âm...

Thiết giáp thuyền đội do Phổ Ngang thống lĩnh tông thẳng vào thiết giáp thuyền của quân Thánh Hỏa Giáo.

Mũi thép nhọn đâm vào lớp thép bọc ngoài của thuyền, xé toạc thân thuyền nhưng không hề chẻ đôi thuyền thành hai nửa giống như đối với thuyền gỗ, mũi thép cắm sâu vào giữa thuyền khiến cho hai chiếc thuyền sau khi đâm vào nhau thì dính cứng lại.

Phổ Ngang quát lớn: "Giết!"

Hắn xông lên thuyền địch đầu tiên, binh sĩ phía sau cũng ào lên theo.

Chiến đấu điên cuồng lập tức diễn ra trên mặt sông, 200 chiến thuyền do Phổ Ngang suất lĩnh chiến đấu giống như quân cảm tử khiến cho quân Thánh Hỏa Giáo kinh hoàng, họ không ngờ tới đối phương lại điên cuồng như thế.

"Điên rồi, điên rồi..." Cao Sĩ Lan Đăng lâm bầm, ông biết mình không thể chạy thoát được 200 chiến thuyền này quần lấy, biện pháp duy nhất chính là tiêu diệt chúng. Cao Sĩ Lan Đăng vùng pháp

trượng, lớn tiếng niệm chú, gió lốc
cường liệt xé nát không gian, vô số
phong nhận nhỏ bé cuộn về phía thiết
giáp thuyền của liên quân, gió mạnh ép
mây ngưng tụ thành một khối càng lúc
càng dày, hơi lạnh khiến cho mặt sông Ni
Á Mỗ đông lại, chớp mắt chung quanh đã
biến thành khoảng trời băng tuyết trắng
mịt mù, liên quân rơi vào trong hàn băng
không thể nào cử động được.

Băng phong bào hao! Nạp Lan Đức nhìn
thấy mây dày màu trắng cuộn lên trên
không phía bờ sông, lòng thảm kinh hãi,
ai có thể ép Cao Sĩ Lan Đăng đại nhân
xuất ra tuyệt kỹ này? Y lo lắng giục thủ
hạ tăng tốc hành quân.

Thân là đoàn trưởng Kim bào Ma pháp kỵ sĩ đoàn, Cao Sĩ Lan Đăng thực lực tuyệt đối nằm ở đỉnh cao của Thánh Hỏa Giáo, thậm chí ngay cả Mạt Lý Á Đa cũng không dám trêu vào, bất quá phát xuất ma pháp phạm vi rộng lớn nên Cao Sĩ Lan Đăng tuổi đã cao cũng có chút mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch, thở dốc một hồi mới vùng tay: "Toàn quân tiến công!"

Cao Sĩ Lan Đăng hạ mệnh lệnh tổng tấn công, 1000 chiếc thiết giáp thuyền không tiếp tục rút lui mà đều quay lại, vây lấy 200 chiến thuyền của liên quân đang bất động vào giữa.

Vô số cung tên, ma pháp pháo bắn ra như mưa.

Tiếng chém giết vang lên như sấm dậy.

Quân lực chênh lệch tuyệt đối như thế, kết quả giao phong chính diện chỉ có một. 200 chiến thuyền sao có thể chống được với 1000 thiết giáp thuyền?

Chỉ luận về thực lực thì Thánh Hỏa Giáo đã hơn đến 5 lần, huống gì liên quân còn bị Băng phong bào hao đóng băng ở trên mặt sông, trở thành cái bia sống, thân thuyền có kiên cố hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi tập kích dày đặc như thế.

Từng chiếc thuyền bị bắn phá tan nát.

Phổ Ngang biết mình khó thể thoát khỏi,

sắc mặt hung tợn, đứng ở đầu thuyền quát vang: "Các huynh đệ, liều thôi, giết một tên hòa vốn, giết hai tên có lời! Giết!"

Binh sĩ cất tiếng hòa theo.

Giết! Giết! Giết!

Tất cả chiến sĩ liên quân đều xông ra khỏi thuyền, chụp bất cứ thứ gì có thể cầm được phi tiễn, xông tới thuyền của quân Thánh Hỏa Giáo giống như một bầy thiêu thân lao vào lửa.

Trong cơn mưa tên, từng chiến sĩ ngã xuống, bất quá chỉ cần còn lại một người, chỉ cần còn lại một hơi thở thì trận chiến này vẫn chưa kết thúc, chém giết điên

cuồng khiến cho mặt sông nhuộm đỏ. Những xác thuyền bốc cháy rực sáng cả bầu trời, khói lửa mịt mù. Đây vốn chỉ là một trận đánh nhỏ, một bên lại có ưu thế tuyệt đối nhưng cục diện chiến trường lại khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Các chiến sĩ Thánh Hỏa Giáo chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, thậm chí có thể nói là đồ sát địch nhân nhưng gương mặt họ lại chẳng hề có chút vui mừng nào.

Bọn họ vì sự điên cuồng của địch nhân mà cảm thấy chấn động, thậm chí còn sinh ra cảm giác sợ hãi.

Địch nhân dũng mãnh như vậy trước khi khai chiến họ không thể nào tưởng tượng

ra, họ vốn cho rằng đại quân phe mình đến đâu thì quân địch nghe gió mà bỏ trốn, nhưng chiến trận tới hôm nay thiết thời đều là Thánh Hỏa Giáo vốn tự hào là quân chinh phạt bọn dị đoan bọn họ.

Cho dù là đồ sát một phía thì họ cũng giết không thoải mái, cũng bị đối phương đánh cho tơi tả.

Phổ Ngang nhìn thấy từng chiến sĩ bên mình ngã xuống, sát khí trên mặt càng dày đặc, hắn biết mình đã tới thời khắc cuối cùng, chân và thân thể đã bị trúng 3 mũi tên, mất máu khiến cho hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, chỉ nhờ vào một cỗ chí khí mà đứng vững, hắn không muốn mình hy sinh vô ích, hắn muốn mình hoàn

thành được nhiệm vụ.

Hắn nhìn thấy thiết giáp thuyền của chủ soái đối phương cách mình không đầy trăm mét, trên thuyền một lão già vận áo bào kim sắc đang đứng.

Đây chính là quan chỉ huy của bọn chúng!

Phổ Ngang lão đảo men theo mặt băng chạy tới chiếc thuyền đó, bên người hắn còn có mấy hộ vệ trung thành.

Giết lão!

Chạy! Chạy! Chạy! Máu tươi học ra từ miệng, từ mũi, mỗi lần hít thở đều rất

buốt, thanh âm chém giết dần dần trở nên xa xăm như không hề có thật, đầu óc Phổ Ngang chỉ cảm thấy chấn động như vạn cái trống cùng đánh.

Vù! Vù! Vù! Mấy mũi tên bắn tới, một người hộ vệ bên người hấn trúng tên ngã nhào.

Trên đoạn đường chưa đầy trăm mét, thi thể và máu tươi để lại một vệt dài theo bước chân của Phổ Ngang.

Cao Sĩ Lan Đẳng nhìn thấy Phổ Ngang vận trang phục quan chỉ huy liên quân, toàn thân đầm máu, nhìn trừng trừng vào ông, từng bước bất khuất tiến lại, trong lòng không khỏi cảm thán.

Cung thủ bên người Cao Sĩ Lan Đẳng không hề do dự, nhắm thẳng vào Phổ Ngang mà bắn. Vù, phập! Phổ Ngang thân hình chấn động, rồi lại tiến tới. Vù, phập! Lại chấn động, lại tiến tới! Vù, phập...

Khi hấn tiến tới dưới thiết giáp thuyền, tất cả binh sĩ Thánh Hỏa Giáo mục quang ngưng trọng nhìn vào hấn, trên người Phổ Ngang hiện tại đã có đến ít nhất hai mươi mũi tên. Tiếng chém giết đã chấm dứt, tất cả liên quân đều đã chết, chỉ còn một mình hấn.

Phổ Ngang chậm rãi ngẩng đầu, cổ họng phát lực muốn găm lên, nhưng lại phun ra

một ngậm máu tươi, hấn găng sức phóng thanh kiếm trong tay về phía Cao Sĩ Lan Đăng. Đây cũng là một giọt năng lượng cuối cùng của hấn, nhưng thanh kiếm không đủ sức, chạm vào thành thuyền, đình một tiếng rồi rơi trở lại mặt băng.

Phổ Ngang ngã nhào xuống, trong sát na sắp mất đi tri giác, hấn lơ mờ nghe được tiếng kèn lệnh từ chân trời vọng tới.

Tiếng kèn lệnh càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng gần!

Phổ Ngang thỏa mãn nhắm mắt lại.

Toàn quân Thánh Hỏa Giáo đều náo động.

Tiếng kèn lệnh liên miên bất tuyệt, ở sương mù phía trước xuất hiện từng hàng thiết giáp thuyền.

Lá cờ hình sư tử đại biểu cho Lý Tra vương quốc và lá cờ hình đầu trâu đại biểu cho Ma Đồn vương quốc tung bay trong gió, Cao Sĩ Lan Đăng than thầm, không ngờ đại quân đội phương lại đến, trận chiến chân chính bây giờ mới mở màn, trận chiến vừa rồi chỉ là một đóm lửa châm ngòi mà thôi.

Nạp Lan Đức lúc này vừa chạy đến khúc sông có hạm đội Cao Sĩ Lan Đăng trú đóng.

Y đứng bên bờ sông nhìn hạm đội liên quân đối trận với Cao Sĩ Lan Đăng mà thúc thủ vô sách, y vốn muốn cùng hội hợp với Cao Sĩ Lan Đăng rồi sau đó cùng nhau trở về chi viện đại doanh, nhưng Cao Sĩ Lan Đăng khơi khơi lại bị 200 chiếc thiết giáp thuyền kèm chân, hiện tại y có muốn lên thuyền cũng không kịp, đại quân đối phương đang ở trước mắt, bây giờ lên thuyền chính là tìm chết.

"Nạp Lan Đức đại nhân, hiện tại phải làm sao?" Nhìn thấy mặt sông thi hải, thuyền chìm vô số, hiển thị trận chiến vừa rồi vô cùng khốc liệt, Kim bào phó đoàn trưởng vốn là thủ hạ trực thuộc Cao Sĩ Lan Đăng lòng nóng như lửa đốt, hận không thể chấp cánh bay tới viện trợ cho

ông.

Nạp Lan Đức than: "Ồc Phu đại nhân, bọn ta từ đầu đã bị địch nhân không chế tiết tấu, rơi vào bẫy rập của chúng, tình hình hiện tại thật sự không hay. Cao Sĩ Lan Đăng đại nhân ở đây, số lượng hạm đội không thua gì địch nhân, với năng lực của ông ấy thì chúng ta không cần phải quá lo. Ta lo chỉ là ở đại doanh bắc ngạn, không biết tình huống nguy cấp tới mức nào mà Bạch Lan Độ đại nhân phải sử dụng tới Hỏa sắc yên vân!"

Àm! Âm! Âm!

Vô số bạch quang xung thiên, cắt ngang lời nói của Nạp Lan Đức, mặt sông Ni Á

Mồ vô số cột nước tung bay.

Hai quân bắt đầu giao chiến rồi!

Liên quân dưới sự chỉ huy của Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan chia thành hai cánh phát động công kích mãnh liệt về phía Cao Sĩ Lan Đăng. Thuyền chiến xưa nay rất mất thời gian, hai bên đều so kè hỏa lực với nhau, một bên chưa hết đạn dược thì chiến đấu cơ hồ chưa thể kết thúc. Thuyền chiến quy mô lớn như thế này hai bên đương nhiên không thể giống như Phở Ngang vừa rồi liều mạng tông vào thuyền địch, tổn thất quá lớn như thế thì bất kỳ bên nào cũng không thể chịu nổi, vì vậy vừa khai chiến thì hai bên hỏa lực tương đương nhất thời hăm nhập vào thế

giăng co.

Hai bên bắn pháo qua lại chừng hơn một khắc.

Hai quân đoàn tinh nhuệ của Thánh Hỏa Giáo chỉ biết đứng trên bờ quan sát, loại cảm giác dày vò này khiến mỗi chiến sĩ cảm thấy một giờ như cả năm.

"Đại nhân, làm sao đây? Bọn ta cứ đứng đây chờ thì vạn nhất đại doanh xảy chuyện..."

"Phì, đừng nói xúi quẩy!"

"Ta sao nói xúi quẩy, chỉ là Thánh Hỏa Giáo chúng ta 100 năm nay chưa hề sử

dụng Hỏa sắc yên vân, tín hiệu này khẩn cấp đến đâu ngài cũng biết mà!"

"Câm hết cho ta!" Nạp Lan Đức quát, hai tên thuộc hạ tức thì câm miệng.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nạp Lan Đức nói thầm với mình, nhưng y vẫn không thể đoán được ý đồ của liên quân, từ lúc khai chiến đến giờ, y đều có cảm giác không đúng, biết là đi sai đường nhưng lại không thể không đi, điều này khiến y cảm thấy hoài nghi năng lực của mình.

Chó thật, ta phải làm sao đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 15:

Toàn thắng

Đ

ại nhân, ta thấy cảng khẩu Tân Nguyệt thành còn nhiều thuyền đang đậu, không bằng bọn ta tới đó cướp đi." Khắc Lai Nhĩ đề nghị.

Nạp Lan Đức nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt bất định: "Cướp thuyền?"

Khắc Lai Nhĩ nói: "Vừa rồi ta quan sát thấy ở cảng khẩu đậu không ít thuyền, cũng không có quân đội thủ giữ, số lượng thuyền đủ chở tất cả chúng ta, chúng ta chỉ cần phái một bộ phận binh lính giám

thị động tĩnh đôi phương nghiêm mật, trước khi chúng đổ quân ngăn chặn thì có thể không chế được thuyền quay về cứu viện đại doanh."

Đây gần như là biện pháp duy nhất.

Nhưng Nạp Lan Đức đã bị đôi phương dọa khiếp, nghi thần nghi quỷ nói: "Những chiếc thuyền này có phải chúng cố ý để ở đó không?"

Khắc Lai Nhĩ im lặng, lát sau mới cười khỏ nói: "Cũng có thể, từ khi bắt đầu chiến tranh bọn ta đều bị chúng nắm giữ tiết tấu, nếu như lần này chúng có thể hoạch định kế sách tới mức độ đó, bày ra cái bẫy khiến bọn ta không thể không

chui vào thì ta thực sự là tâm phục khẩu phục."

Nạp Lan Đức sắc mặt khó coi, thở dài nói: "Đúng vậy, chúng ta đã không còn đường lựa chọn, nếu cứ ở đây quan sát nguy cơ nơi đại doanh thì chẳng thà ta mạo hiểm một phen!"

"Xin đại nhân định đoạt!" Khắc Lai Nhĩ cúi người nói.

Nạp Lan Đức chỉ tay về phía Tân Nguyệt thành hạ lệnh: "Toàn quân xông tới cảng Tân Nguyệt cướp thuyền!"

Hai quân đoàn tinh nhuệ lại gấp rút hành quân đến Tân Nguyệt thành, Nạp Lan

Đức nhìn lại chiến huống kịch liệt trên sông, thầm nói: "Cao Sĩ Lan Đẳng đại nhân, bọn ta đành tuân theo số mệnh thôi!"

Mọi việc diễn ra thuận lợi còn hơn Nạp Lan Đức nghĩ.

Hai quân đoàn được Nạp Lan Đức thống lĩnh đi tới cảng khẩu cách Tân Nguyệt thành chỉ một ngàn mét mà không hề có chút nguy hiểm. Trên mặt sông, mấy trăm chiếc Thập ngôi thuyền đang đậu, loại thuyền này có thể chuyên chở được mấy trăm người, trang bị cho hai quân đoàn vẫn còn dư sức, chỉ là từ khi thiết giáp thuyền xuất hiện thì chúng dần dần đã lui khỏi vũ đài lịch sử, biến thành thuyền

vận chuyển.

Một ít binh sĩ trấn thủ cảng khẩu, nhìn thấy Nạp Lan Đức suất lĩnh hơn vạn kỵ binh xông tới thì nhao nhao bỏ chạy, hận cha mẹ sao chỉ sinh cho mình có hai cái chân.

Nạp Lan Đức ra lệnh Bạch bào quân đoàn đoạn hậu, Kim bào quân đoàn nhanh chóng lên thuyền.

Hơn vạn người lên thuyền cũng mất ít nhất nửa thời thần, có gấp cũng không gấp được, Nạp Lan Đức cho Bạch bào quân đoàn lập trận xung quanh cảng khẩu, làm thành một phòng tuyến nghiêm mật. Y tính toán nếu như "phục binh"

trong Tân Nguyệt thành tấn công thì y sẽ dẫn Bạch bào quân đoàn liều chết kháng cự, để Kim bào quân đoàn có thời gian tranh thủ lên thuyền.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nạp Lan Đức nhìn chăm chú vào cổng thành đang mở hoác ra của Tân Nguyệt thành, lòng bàn tay rướm mồ hôi lạnh. Khắc Lai Nhĩ có nói trong thành ít nhất phải có mấy vạn binh sĩ, nếu như quân địch dốc hết toàn quân thì tất phải có một trường ác chiến.

Y vừa khẩn trương vừa mong chờ, trong lòng y thực sự muốn đối phương dốc toàn lực đánh với mình một trận, chiến tranh đến giờ y đều bị đối phương xỏ

mũi dắt đi, chẳng thà đánh một trận máu
thịt toi bời còn thống khoái hơn, thắng
hay thua gì thì tâm lý cũng thoải mái,
tuyệt không mờ mịt uất ức như bây giờ.

Nhưng mà sự tình y mong muốn không hề
phát sinh, đối phương giống như một hố
đen sâu không đáy, y không thể nào nhìn
thấy được ý đồ chân chính.

Trên thành lâu, Dương Chính quan sát
từng hàng kỵ binh chỉnh tề, cảnh khẩu bụi
bay mù mịt.

Hắn trong lòng cũng không phải chẳng
chút lo âu, quan viên bên người hắn lại
càng lo lắng hơn, ai nấy cũng đều toát mồ
hôi, đây thật sự là hành động quá mạo

hiểm, nếu đôi phương đột nhiên phát
điên thay đổi chủ ý, hơn vạn kỵ binh tinh
nhuệ xông thẳng vào Tân Nguyệt thành
không có chút phòng bị nào, thì lịch sử
tất sẽ phải viết lại.

Chiến tranh kỳ thật có lúc chỉ vì một
nhân tố nhỏ bé mà thay đổi.

Nạp Lan Đức không hề tấn công.

Tính cách của y quyết định hết thảy, Bắc
ngạn đang cáo cấp, Nạp Lan Đức tuyệt
không thể nhắm mắt tấn công.

Nếu như đổi lại là Mạt Lý Á Đa thì khó
nói, đáng tiếc, đầu lâu của Mạt Lý Á Đa
bị Dương Chính treo trên cột chỉ dành bi

ai quan sát mọi việc đang diễn ra trước mắt.

Dương Chính nhìn thấy kỵ binh Thánh Hỏa Giáo trên bờ càng lúc càng ít, khoe môi nhếch một nụ cười lạnh giá.

Kim bào kỵ sĩ đều đã lên thuyền, lúc này Nạp Lan Đức đấu tranh tư tưởng lần cuối cùng, mọi việc quá mức thuận lợi lại giống như một âm mưu. Khắc Lai Nhĩ đứng ở đầu thuyền nhìn y vẫy tay, Nạp Lan Đức nhìn về Tân Nguyệt thành một lần cuối cùng, đưa ra quyết định sai lầm nhất cuộc đời mình: "Lên thuyền!"

Bạch bào quân đoàn cũng lên thuyền.

Hai trăm chiếc thập ngôi thuyền từ từ rời bến, tiến về Bắc ngạn. Đứng trên thành lâu quan sát, tất cả quan viên đều thở phào nhẹ nhõm, cảm giác có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào thực sự không hề dễ chịu chút nào.

Dương Chính cầm một ly rượu đưa về hướng thuyền đội đang rời đi, phảng phất như là ... tiễn biệt!

Hắn biết, chiến tranh đến lúc này thì đã không còn kết quả nào khác.

Nạp Lan Đức thống lĩnh 200 chiếc thuyền phá sóng lướt gió, chạy với tốc độ nhanh nhất, mây đỏ bên Bắc ngạn như đang thúc giục y.

"Bẩm cáo đại nhân, bọn ta phát hiện đáy thuyền có không ít dầu lửa!" Một thuyền viên kiểm tra thuyền xong đi lên báo cáo.

"Dầu lửa?" Nạp Lan Đức không hề chú tâm, dầu lửa là vật dụng bình thường, bách tính đều phải sử dụng, Tân Nguyệt thành vốn là một tòa thành lớn, dùng một ít dầu lửa cũng không có gì là kỳ quái.

Nhưng y không biết mỗi chiếc thuyền đều có không ít dầu lửa dưới đáy thuyền, chỉ là quân quan cũng giống như y, không hề để ý, cũng không hề thông báo cho y. Bằng không, nếu như Nạp Lan Đức biết được tình hình này thì có lẽ y sẽ suy đoán ra nhiều điều.

Thuyền đội đi tới giữa sông.

Trên mặt sông từ trong sương mù đột nhiên xuất hiện 300 chiếc thiết giáp thuyền đen kịt giống như quái vật.

Nhìn thấy thuyền đội này, Nạp Lan Đức lòng chợt lạnh giá, thì ra đã trúng kế rồi, từng bước hành động của mình cơ hồ đều nằm trong dự tính của địch nhân.

Khắc Lai Nhĩ nói đúng, " từ khi bắt đầu chiến tranh bọn ta đều bị chúng nắm giữ tiết tấu, nếu như lần này chúng có thể hoạch định kế sách tới mức độ đó, bày ra cái bẫy khiến bọn ta không thể không chui vào thì ta thực sự là tâm phục khẩu

phục."

Nạp Lan Đức cũng tâm phục khẩu phục!

Y chỉ thống hận một điều duy nhất, chính là tình báo vì sao lại không chuẩn xác, tất cả thông tin chúng đưa lên đều là rầm chớ!

Mấy vạn phục binh trong Tân Nguyệt thành, hạm đội có thể kèm chân thiết giáp thuyền của Cao Sĩ Lan Đăng trên sông Ni Á Mỗ, còn có chi bộ đội thần bí khiến cho đại doanh nơi Bắc ngạn phải phát xuất tín hiệu Hỏa sắc yên vân cầu cứu, đương nhiên còn có cả mấy trăm thiết giáp thuyền trước mặt.

Quân lực hùng hậu cỡ này làm cách nào mà bọn tình báo giá áo túi cơm lại không thể nhìn ra?

Hiện tại Bạch Lan Độ cũng giống như Nạp Lan Đức, y cũng đang nghiên rằng mắng thăm Đỗ Y, tình báo làm việc thế nào mà không tra được nhánh kỳ binh của Vũ Lôi chứ?

Ở giữa sông Ni Á Mỗ, mấy trăm chiếc thiết giáp thuyền không hề lại gần, mà chỉ vòng quanh bên ngoài, đột nhiên một mũi hỏa tiễn bắn thẳng vào sông, ngọn lửa giống như hỏa long bốc lên rừng rực.

Ba Tư Đạt, vị tướng thống soái thủy quân ban đầu được Dương Chính phái đi,

đứng trên đầu thuyền nhìn về 200 chiếc thập ngôi thuyền bị hỏa long vây quanh, thành kính vái ba vái về phía Tân Nguyệt thành, nói: "Giám quân đại nhân đúng là thần nhân! Mọi việc đều nằm trong tay ngài, bọn tiểu nhân Thánh Hỏa Giáo quả nhiên đã đến lúc mặt vận!"

Đột nhiên, vô số gió lốc cuộn theo sóng dữ ào lên, khiến cho hỏa long bị đứt thành mấy đoạn, thập ngôi thuyền giống như bầy ong vỡ tổ xông tới.

"Hay lắm, hôm nay ta để bọn người thoát qua được thì Ba Tư Đạt này thật sự hổ thẹn không dám nhìn mặt mấy vạn vạn bách tính của Triều Lan."

Ba Tư Đạt hạ lệnh cho toàn thể sử dụng hỏa tiễn!

Hỏa tiễn này chính là vũ khí bí mật do Dương Chính đặc chế cho lần phục kích này, mũi tên nào cũng to như tiêu thương, cần phải có một tráng hán mới có thể kéo được dây nỏ, đầu tiêu thương tẩm đầy hỏa dược, bắn thẳng vào đáy khoang thuyền.

Vù vù vù...

Tiêu thương to lớn như sấm chớp, đâm xuyên qua thân thuyền, cắm vào trong khoang.

Bọn Ba Tư Đạt đương nhiên đã biết

trước đáy khoang thuyền có dầu lửa, những chiếc thuyền này lại là của Triều Lan quốc, mỗi một chiến sĩ đều biết rất rõ cấu tạo của chúng.

Hỏa dược tẩm trên đầu tiêu thương sau khi va chạm mạnh mẽ thì nổ tung, nhanh chóng dẫn cháy dầu lửa trong khoang thuyền.

Một loạt tiếng nổ vang lên, mấy chục chiếc thập ngôi thuyền bốc cháy rùng rục, loại thuyền đóng bằng gỗ này một khi bốc cháy, lại nhờ thế gió trên sông thì tốc độ cháy càng nhanh, chốc lát đã thiêu đốt bọn binh sĩ Thánh Hỏa Giáo trên thuyền đến mức kêu cha gọi mẹ.

Ba Tư Đạt còn chưa cảm thấy thông khoái, hấn rống to: "Bắn tiếp, bắn chết lũ chó đẻ đó cho ta!"

Càng lúc càng nhiều thuyền bốc cháy, những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Thánh Hỏa Giáo đối mặt với sông nước mêh mang, một thân bản lĩnh không cách nào thi triển, chỉ đành vùng vẫy cầu sinh giữa chốn nước lửa này.

Nạp Lan Đức lúc này mới biết tất cả thuyền đều giấu sẵn dầu lửa, thì ra hành động của y sớm đã bị dự tính trước!

Y cất tiếng cười thê lương, nhìn vào một ngọn hỏa tiễn bắn xuyên vào thuyền y đang đứng, sau đó lửa bùng bùng bốc

lên.

Người trên thuyền chạy trốn la hét, đầy vẻ tuyệt vọng: "Đại nhân, chúng ta không thoát được rồi!"

Nạp Lan Đức nhẹ nhàng rút bảo kiếm bên hông ra, đưa tay ve vuốt thân kiếm, thanh kiếm này đã bồi bạn cùng y 30 năm, trải qua bao nhiêu mưa gió, hôm nay rốt cục cũng đã kết thúc...

Tái kiến, huynh đệ!

Y xoay mũi kiếm đâm thẳng vào cổ mình, trước khi chết y không hề nghĩ tới Thánh Hỏa Giáo mà y đã phụng hiến cả đời, đầu óc chỉ mịt mờ hư vô, không chút bi

thương...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 16: Nữ nhân thần bí

H

ai quân đoàn Kim bào, Bạch bào tinh nhuệ nhất của Thánh Hỏa Giáo đều bị tiêu diệt, khiến cục diện chiến tranh thay đổi hẳn.

Ba Tư Đạt tới chi viện cho Tô Á Tra và Gia Lý Nặc Lan đánh một trận gian khổ đến tận khi trời tối, hai bên đều hao tổn quá nửa, Cao Sĩ Lan Đăng dẫn tàn quân còn chưa đầy 200 thiết giáp thuyền lui về Bắc ngạn.

Còn ở Bắc ngạn, Bạch Lan Độ khẩn cấp

chiêu tập binh sĩ nhưng lại không phát giác được tung tích của "đại địch".

Lúc Vũ Lô truy sát bọn bộ binh đến đại doanh, nhìn thấy tín hiệu Hỏa sắc yên vân, biết đối phương toàn quân đã có phòng bị, lại thêm thủ hạ chém giết một hồi cũng đã mệt mỏi nên hẳn cũng không kiên trì, quay đầu ngựa, dẫn 3000 kỵ binh rút lui.

.....

Trừ Huyết bào quân đoàn còn có mấy ngàn đào binh, Tứ đại hộ giáo quân đoàn cơ hồ toàn quân tan nát, đoàn trưởng Bạch bào và Ngân bào chiến tử, đoàn trưởng Huyết bào trọng thương, người

duy nhất không tổn hại gì chính là đoàn trưởng Kim bào Cao Sĩ Lan Đăng.

Doanh quân nhu bị hủy, kỵ binh bộ binh đều bị tổn thất hơn ba vạn, cả Thánh Hỏa Giáo cơ hồ đã bại đến không còn đường gỡ.

Đây chính là tổn thất nặng nề nhất mấy trăm năm nay của Thánh Hỏa Giáo, cơ hồ xóa tan uy danh của họ, cả đại lục đều sôi sục.

Ngày thứ hai Bạch Lan Độ tuyên bố rút lui, vì thất bại này trực tiếp ảnh hưởng đến biến hóa của cục thế toàn đại lục, hiện nay họ không còn doanh quân nhu, không còn kỵ binh tinh nhuệ, không còn

chiến thuyền, trận chiến này làm sao đánh?

Bọn họ rút lui tuyên cáo Thánh chiến lần hai của Thánh Hỏa Giáo đã thất bại, cũng tuyên cáo địa vị bá chủ của Thánh Hỏa Giáo đã là quá khứ. Họ chỉ còn là một mặt trời đã lặn, không thể nào ngăn chặn lực lượng của Tam đại công quốc ngày càng lớn mạnh.

Dương Chính chính là công thần, đóng vai trò chủ đạo trong trận chiến này, uy danh của hắn nổi lên ngang với Giáo hoàng, thậm chí còn mơ hồ vượt qua lão, trở thành một thần tượng mới của toàn dân.

Càng lúc càng nhiều người biết tới Mạt Lan thần tử đã kết thúc thống trị của Thánh Hỏa Giáo, giáo nghĩa Mạt Lan cũng được tuyên truyền rộng rãi. Thánh chiến lần hai thất bại còn khiến cho Thánh Hỏa Giáo mất đi một lượng lớn tín dân trong khu vực mình không chế, rất nhiều người đã băng đèo vượt núi đi đến khu vực Kim Mạt Lan Hội không chế để tìm hy vọng.

Cơ La sơn, Thánh thành.

Giáo hoàng đứng dưới chân bức tượng hỏa xà khổng lồ, nhìn về Thánh thành bên dưới, Bạch Lan Độ đứng bên lão.

Thánh thành náo nhiệt ngày trước hiện

nay có vẻ hoang lương, bầu trời ảm đạm
lắc rắc mưa rơi, Giáo hoàng gương mặt
bình đạm như nước, Thánh Hỏa Giáo cơ
hồ bị tiêu diệt chừng như không có chút
ảnh hưởng gì đến lão.

Bạch Lan Độ sớm đã bầm cáo tất cả
chiến hướng cho lão nhân này, y cũng yên
lặng ngắm nhìn Thánh thành đang lúc
hoàng hôn, cảnh tượng trăm vạn tín dân
hội tụ náo nhiệt nơi đây phảng phất như
ngày hôm qua, nhưng nơi này hiện đã
không còn là trung tâm của đại lục.

Mưa lắc rắc rơi trên mái tóc của Giáo
hoàng và Bạch Lan Độ.

"Bình bất yếm trá, đây là chiến tranh!"

Giáo hoàng cuối cùng cũng nói một câu.

Bạch Lan Độ hiểu ý lão, lão nói như vậy có nghĩa là lần thất bại này lão không hề trách tội ai.

"Ta còn đánh không?"

"Người muốn buông tay ư?" Giáo hoàng nhìn y hỏi.

Bạch Lan Độ thần sắc nghiêm túc nói: "Vì Chúa của ta, nguyện phụng hiến tất cả."

Giáo hoàng nhìn về phương xa, hờ hững nói: "Bọn ta hiểu biết về địch nhân quá ít, tiếp tục khai chiến tuyệt không phải là

thời cơ tốt, làm vậy chỉ ép thêm nhiều người đầu nhập vào bọn dị giáo."

Bạch Lan Độ gật đầu, Giáo hoàng nói giống như y nghĩ, tình hình hiện tại của Thánh Hỏa Giáo tuyệt đối không thích hợp để khai chiến lần nữa. Lần này đâu có ai liệu được là sẽ thất bại nhanh chóng như thế, chẳng lẽ Thần thực sự đã rời xa chúng ta rồi sao... Bạch Lan Độ nhìn sắc trời ảm đạm, cố sức gạt bỏ ý nghĩ u ám đó ra khỏi đầu.

.....

Sau khi xác định tàn quân Thánh Hỏa Giáo đã lui về Thánh thành, tảng đá đè nặng trong lòng mọi người cuối cùng đã

được gỡ bỏ, lần thắng lợi vĩ đại này khiến cho họ vui mừng không thôi, tận tình phát tiết, cả Nam tuyến sông Ni Á Mỗ mấy đêm liên đèn đuốc huy hoàng, thậm chí cả Khải Ác cũng ra khỏi giường bệnh, gia nhập đội ngũ khánh chúc.

Mấy đêm hoan lạc cuối cùng đã trôi qua.

Tam đại quân vương đều biết hiện nay họ đã có cơ sở để đứng ngang hàng cùng Thánh Hỏa Giáo, đây cũng là hy vọng trước khi chiến trận của họ, vì thế không ai nhắc tới chuyện quét sạch Thánh Hỏa Giáo, nhất thống đại lục. Thánh Hỏa Giáo là con rết trăm chân, có chết vẫn còn ngo ngoe, Tam đại công quốc giành được thắng lợi quan trọng này hoàn toàn

là nhờ Dương Chính sắp đặt kế sách, cho dù là vậy thì sau khi giao chiến họ cũng tổn thất nặng nề, quá nửa Thiết giáp thuyền bị hủy, hơn hai vạn chiến sĩ anh dũng hy sinh.

Bằng vào số quân còn lại, muốn lao sư viễn chinh đánh bại Thánh Hỏa Giáo khác nào người si nói chuyện mơ.

Bề ngoài thì sau trận chiến này, đại lục có ba thế lực cùng đứng ngang hàng.

Đó là Kim Mạt Lan Hội, Tam đại công quốc và Thánh Hỏa Giáo.

Nhưng trên thực tế thì Tam đại công quốc cơ bản đã là phụ庸 của Kim Mạt Lan

Hội, khi ảnh hưởng của Dương Chính đến đỉnh điểm thì Kim Mạt Lan Hội đã trở thành tín ngưỡng mới của dân chúng.

Tô Á Tra, Gia Lý Nặc Lan, Khải Ác ba người đều hiểu rõ tình hình hiện tại, nhưng mà cục diện này cho dù họ không muốn cũng không thể thay đổi được, họ càng không dám trở mặt với Dương Chính. Trong trận chiến vừa rồi, tác dụng trọng yếu nhất chính là nhánh kỳ binh do Vũ Lôì thống lĩnh quá sông tập kích Thánh Hỏa Giáo.

Tam đại quân vương đương nhiên không hiểu nội tình, nhưng họ biết Dương Chính trong tay có một chi bộ đội đủ sức đánh cho đại doanh Thánh Hỏa Giáo phòng vệ

sâu nghiêm toi bời. Chỉ nội điều này thì đã đủ để họ khiếp phục.

Đôi mắt với chi kỳ binh xuất thần nhập quỷ, lại phi thường cường đại, còn có Dương Chính bản thân là thiên tài quân sự, Tam đại quân vương chỉ biết hy vọng Dương Chính "lương thiện" giống như lời hắn nói, ngày thường họ đều cẩn trọng vô cùng, không dám để Dương Chính mượn cớ làm khó.

Chiến tranh đã xong, thời kỳ hòa bình tạm thời cũng tới.

Tam đại quân vương ai về nước nấy, thu thập cục diện tàn phá, khôi phục dân sinh, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thật ra Dương Chính mới là người chiến thắng trận chiến này, hấn cơ hồ là bàn tay ma ở phía sau xúi giục, lại nhờ vào mạng lưới thương nghiệp rộng khắp của Đào nguyên mà vơ vét cả hai bên, không chỉ lấy được lượng tài phú kinh người của Tam đại công quốc và Thánh Hỏa Giáo mà còn biến Kim Mạt Lan Hội trở thành tín ngưỡng lớn nhất của đại lục.

Mọi thứ đều diễn ra như hấn dự tính.

Nhờ vào tài phú cực độ làm hậu thuẫn, Kim Mạt Lan Hội khuếch trương mạnh mẽ, truyền bá khắp khu vực Nam ngân sông Ni Á Mỗ rộng rãi.

Đến một ngày kia, một phong thư từ Đào nguyên được đưa tới tay Dương Chính.

Nữ nhân thần bí năm xưa từng chỉ đạo gia tộc Thái Lan Mễ Á chế tạo Kỳ tích hiệu lại xuất hiện, hơn nữa nàng ta còn đi tới Đào nguyên đảo.

Dương Chính sau khi nhận tin, lập tức bỏ hết mọi việc, nhanh chóng quay về Đào nguyên.

Không ai hiểu rõ ý nghĩa của Kỳ tích hiệu hơn hẳn, nó không chỉ là một chiếc thuyền ngao thị lĩnh vực hàng hải thế giới này mà còn là một cái phù hiệu, đại biểu cho sức sản xuất mới, một thời đại mới. Nó cũng giống như Lô thần pháo, đều là

những thứ lẽ ra không thể xuất hiện trên thế giới này, cảm giác này giống như Dương Chính trước đây chơi game trên máy tính đã giờ trò chơi xấu.

Những thứ hơn xa trình độ khoa kỹ của thế giới này như Kỳ tích hiệu cũng chính là trò gian lận giống thế.

Hơn nữa người có thể chế tạo được những thứ này phải là người như thế nào? Dương Chính rất muốn vén màn bí mật đó, bằng trực giác hắn tin rằng những thứ này đều do người cố ý tạo thành. Nữ nhân thần bí đó vì sao lại đưa ra bản đồ cấu tạo Kỳ tích hiệu, vì sao nàng ta lại có loại đồ vật hơn xa nền văn minh này?

Dương Chính vì gấp rút, không tiếc sử dụng truyền tông trận trong di tích ma pháp, trong hai ngày hắc đã về tới Đào nguyên đảo.

Đào nguyên vẫn phồn hoa giống như trước, nhờ trình tự tiêu độc nghiêm ngặt nên bệnh dịch ở Bắc đại lục không hề lan đến đây.

Dương Chính trước tiên tìm gặp Tác Bối Áo Phu. Sau khi Đào nguyên lập quốc, Tác Bối Áo Phu trở thành nghị trưởng tối cao, mặc dù thực tế thì Dương Chính mới là chủ tể của Đào nguyên, là thống soái quân đội, là Thiên quốc thần tử tuyên dương giáo nghĩa Ma thần.

Vì gấp rút, Dương Chính chỉ đem tình hình Bắc đại lục giản lược lại, nói sơ một lần, rồi nói thẳng vào việc: "Nghị trưởng, ta tiếp được mật tín, nghe nói nữ nhân đưa bản đồ Kỳ tích hiệu cho các người đã tới, hiện tại nàng ở đâu, ta muốn gặp nàng ngay."

Tác Bối Áo Phu nhỏ giọng nói: "Tướng quân, nữ nhân đó thập phần thần bí, hơn nữa võ kỹ lại cao đến kinh người, tới lui đều không có hình tích, hiện tại ta cũng không tìm ra."

"Nàng ta đi rồi?" Dương Chính hỏi.

"Cũng không phải, chỉ là một tuần trước nàng ta đột nhiên xuất hiện, khi ấy ta kinh

ngạc vô cùng, không biết nàng ta tới đây bằng cách nào, ngài cũng biết Đào nguyên cách đất liền xa tới mức nào rồi, hơn nữa đường đi tới đây bọn ta cũng phòng vệ sâm nghiêm, người thường cho dù có thuyền cũng không thể lại gần Đào nguyên đảo. Nữ nhân đó không ngờ lên tới đây mà không bị phát hiện, hơn nữa khi ta gặp nàng thì nàng đang ngồi trong thư phòng của ta, thị vệ bên ngoài không ai phát giác, nếu không tận mắt chứng kiến thì ta còn nghi ngờ nàng ta có phải là người hay không. Nàng ta tới đây, chỉ nói là muốn gặp ngài, còn nói ngài là cố nhân, sau đó thì rời đi, ta cho người tìm khắp đảo nhưng vẫn không thấy, cũng không phát hiện có chiếc thuyền nào."

Tác Bồi Áo Phu hiển nhiên là bị hành tung giống như quỷ mỵ của nữ nhân đó khiến cho sợ hãi, ngũ khí đầy vẻ lo lắng.

"Cô nhân?" Dương Chính trầm tư suy nghĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 17:

Bí mật động trời

L

à cố nhân? Trong đầu Dương Chính hiện lên mấy thân ảnh cao không thể với, nếu là những người này thì mọi việc vốn không thể lý giải thì đều có thể lý giải được.

Từ biệt Tác Bối Áo Phu đang lo âu, Dương Chính quay về phủ đệ, tắm rửa xong, hẩn lên giường nằm nghỉ.

Nghe Tác Bối Áo Phu kể ra, hẩn trong lòng không có chút lo âu, nếu thực sự là những người đó thì hẩn chỉ có thể chờ

đợi. Cho dù hiện tại hắn là người có thể lực nhất Nam Bắc đại lục, cho dù hắn có trăm vạn hùng binh, tài phú vô số nhưng ký ức về thực lực đáng sợ của những người đó vẫn còn tươi nguyên trong tâm trí hắn. Đối mặt với họ, hắn vẫn cảm thấy mình nhỏ bé như mấy năm trước.

Chỉ là trong ấn tượng của hắn, những người đó đều cao cao tại thượng, thậm chí còn không chân thật, cho nên hắn không hề sợ hãi họ như đối với bọn hải tộc.

Hắn vẫn còn rất nhiều nghi vấn, còn nhiều chấp niệm về sự tình năm xưa, chỉ là mấy năm gần đây công việc bọn bèn nên những thân ảnh trong ký ức đó cũng

trở nên mơ hồ, lúc này nhớ lại thì rõ ràng phi thường, điều này khiến hần biết mình chưa từng quên đi mà chỉ chôn dấu đoạn ký ức đó sâu trong nội tâm mà thôi.

Hần nằm trên giường, từng đoạn quá khứ hiện lên trong đầu rõ ràng sắc nét.

Hần muốn từ những ký ức đó để dò tìm manh mối nhưng lại phát hiện mọi thứ đều vô ích... Vân Trung thành... Thánh điện ... Vân Trung quân ... Ba Bử ... Tư Gia Lệ ... Tích Nguyệt...

Quá khứ dần dần mơ hồ...

.....

Sóng kinh màu xanh và màu máu cuộn cuộn ngập trời.

Tiếng rít thê lệ bi thương vang vọng tầng không, thân ảnh phong hoa tuyết đại chớp lóe giữa bầu trời...

Hủy diệt... Tử vong ... Tuyệt vọng...

Trong vòng mười dặm, tất thấy đều trở thành hoang mạc.

Vì sao...

Vì sao...

Tư Gia Lệ, nàng rốt cục là vì sao...

Chẳng phải nàng chỉ vì Ma linh thể của ta hay sao... Nàng tới lấy đi, lấy đi!

Từng tiếng khóc như mũi nhọn đâm sâu vào xương tủy...

Vì sao nàng không tới lấy?...

Vì sao nàng lại làm thế?...

Vì sao... Vì sao... Ta không muốn ... Ta không muốn!

A!

Mây khói khắp trời cuộn tới, Dương Chính đột nhiên rút chủy thủ để trên gối xoay người chém ra.

Đôi mắt hấn hoàn toàn bị hai ngọn tử hỏa sâu thẳm che lấp, chủ thủ của Dương Chính bị hai ngón tay thon dài như ngọc thạch nhẹ nhàng kẹp lấy, gió đêm mát lạnh không biết đã thổi tung khung cửa sổ ra từ khi nào, ánh trăng chiếu lên đầu giường, tử hỏa trong mắt Dương Chính dần tiêu tán.

Lúc hấn nhìn rõ người tới, ánh mắt lộ vẻ hoang mang, thậm chí còn có chút hận ý phức tạp: "Quả nhiên là ngươi! Ba Bỉ, không, phải gọi ngươi là Tử Tâm mới đúng!"

Ánh trăng chiếu lên gương mặt bình đạm như nước của nữ nhân này, dung mạo

nàng quá hoàn mỹ không một tỳ vết, chỉ là vì quá hoàn mỹ nên ánh mắt không có chút cảm tình nào của loài người, thoát nhìn giống như một pho tượng không hề có sinh mệnh.

Nàng nhẹ nhàng rút tay về, bình thản nói: "Thực lực của người cao lên không ít!"

Dương Chính nhếch mép cười lạnh: "Đối với người mà nói thì có khác biệt gì, người chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết ta."

"Người còn hận ta?" Tử Tâm suy nghĩ một chút rồi mới nói.

Dương Chính rút chủy thủ về, hẳn biết có nói gì với nữ tử trước mặt cũng bằng thừa. Dương Chính đứng dậy khỏi giường, khoác áo vào lãnh đạm nói: "Hận cũng nói không được. Cho dù cả đời này ta hận người lừa gạt ta nhưng mà nói cho cùng thì thế giới này chẳng phải là vậy ư, yếu thì bị nuốt, mạnh thì được ăn. Ai cũng có quyền tranh thủ cho bản thân, ta không đủ mạnh, có bị người lợi dụng thì cũng không nói gì được."

Tử Tâm nghiêng đầu suy nghĩ, dáng vẻ như đã bị những lời nói của Dương Chính làm động tâm.

Dương Chính liếc nhìn nàng, nói: "Người tìm ta có chuyện gì? Với năng lực của

người thì cho dù muốn giết ta cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, bất quá ta có việc này muốn hỏi, có phải bản đồ Kỳ tích hiệu là do người cho gia tộc Thái Lan Mễ Á hay không?"

"À, người nói là động lực thiết thuyền sao? Là ta cho họ." Tử Tâm thoải mái thừa nhận.

"Vì sao?" Dương Chính hỏi.

Tử Tâm nhìn Dương Chính, không hề trả lời, mục quang của nàng không giống như của loài người mà giống như tia X quang có thể mổ xẻ thân thể con người. Dương Chính có thể cảm giác rõ ràng là tinh thần lực của mình vừa ba động thì đã yếu

ớt ngay, để cho mục quang của Tử Tâm không kiêng kỵ gì xâm nhập vào trong. Tình huống này Dương Chính chưa từng gặp phải bao giờ, tinh thần lực của hắn xưa nay ngạo thị cả thế giới nhân loại nhưng đứng trước mặt Tử Tâm thì thứ mà hắn lấy làm kiêu ngạo nhất lại không đáng một xu.

Dương Chính chán ghét nhất là cảm giác bị người nhìn thấu, hắn bực tức nhíu mày. Trước mặt Tử Tâm, hắn không muốn phải che giấu tâm tình của mình, vì đứng trước tồn tại cường đại cỡ này thì có giả vờ làm gì cũng rất đáng cười.

Dương Chính vốn là người bất khuất, cho dù có đắc tội với Tử Tâm thì cũng không

để ý gì.

"Dương, bọn ta có thể làm bằng hữu không?" Tử Tâm đột nhiên hỏi một câu khiến Dương Chính bất ngờ.

Dương Chính suy nghĩ muốn bẻ đầu cũng không hiểu được Tử Tâm có dụng ý gì.

"Vì sao?"

Hắn lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Tử Tâm nói: "Là vậy, nghe nói bằng hữu trong nhân loại đều cần phải thẳng thắn, ta không biết làm thế nào mới gọi là thẳng thắn, bất quá ta có thể nói cho người biết bí ẩn của Vân Trung thành và

lai lịch của ta cho người biết."

Dương Chính khỏe mắt giật mạnh, đây chính là điều hắn muốn biết nhất. Hắn sớm đã nghe nhiều truyền kỳ về Vân Trung thành khi tới thế giới này, hơn nữa tất cả những điều này hắn tin chắc là có đáp án.

"Người nói đi!"

Tử Tâm nhẹ gật đầu, bình tĩnh nói: "Nói chính xác ra thì ta không phải là nhân loại, dù ta có bề ngoài giống như các người nhưng ta là một loại tồn tại rất đặc biệt, là một thứ đặc thù do cái gọi là "phụ thần" sáng tạo ra. Lần trước ta đoạt thân thể của Thanh Liên, chắc người cũng

lấy được nhiều tin tức từ ký ức của ta, kể cả việc ta bị phụ thần truy sát, sau đó rơi vào địa cầu, rồi thông qua người mà trở về đây, bất quá còn nhiều việc người chưa biết, ví dụ như Vân Trung thành, ví dụ như phụ thần, rốt lại là thứ tồn tại gì. Nói đến Vân Trung thành thì năm tháng nó tồn tại ngay cả ta cũng không rõ, vì ký ức ta có được là đều do phụ thần ban cho, mà phụ thần thì không bao giờ để cho ai biết lai lịch của y. Ta lúc vừa được chế ra thì trong ký ức đã được gieo rắc thông tin phụ thần là Thần của tất cả sinh linh rồi, ta nhất định phải tuân thủ theo tín điều của y đặt ra, Vân Trung quân bọn ta bị Tam đại giới luật của Thủ hộ giả ước thúc, trở thành con rối của phụ thần. Vì vậy trong mắt của người bên

ngoài thì bọn ta là tồn tại gần như thần linh, cao không thể với, nhưng thật ra bọn ta chẳng qua chỉ là một công cụ dùng để chấp hành các mệnh lệnh của phụ thần mà thôi. Trên đại lục này, Vân Trung thành vẫn là thần thoại, nó như ẩn như hiện trong lịch sử, chỉ dẫn nhân loại tiến bộ, vào thời đại đồ đá thì dạy loài người biết sử dụng lửa, vào thời đại nô lệ thì sáng tạo văn tự cổ xưa nhất. Bộ lạc nhân loại đầu tiên biến thành thành thị, trong truyền thuyết thì chính là nhờ vào hạt giống lúa gạo đầu tiên, đồng thời cũng là lễ vật của sứ giả Vân Trung thành mang tới. Nhờ đó con người không cần phải tranh đấu với dã thú vì miếng ăn, sứ giả Vân Trung thành cũng dạy loài người kỹ thuật trồng trọt để sản xuất lương thực,

thuật luyện đồng xuất hiện vào 2000 năm trước cũng chính là công lao của Văn Trung thành... Rất, rất nhiều thứ... Bất quá người có biết, tất cả những việc đó đều do ta làm hay không? Sự tồn tại của ta có thể truy theo khởi nguyên của nền văn minh này, mỗi một lần nhân loại phát sinh biến cố lớn đều là do phụ thần an bài sẵn, vì vậy tiến hóa của cả nhân loại này đều nằm trong tầm mắt của phụ thần."

"Ý của người là tiến trình văn minh của nhân loại chính là chỉ dẫn của phụ thần?"
Dương Chính kinh hãi.

"Có thể nói là vậy." Tử Tâm đáp.

Dương Chính cảm thấy những chuyện này

thật sự khó tin, trên đời sao còn có loại tồn tại cường đại đến thế? Bất quá Tử Tâm hiển nhiên không hề lừa gạt hắn, vì những cổ sự này trong sử liệu cũng có truyền lại, chỉ là không nói một cách rõ ràng như Tử Tâm, Dương Chính vốn cứ cho đó chẳng qua chỉ là cổ sự thần thoại, hiện tại hắn không thể không tin đó là sự thật. Hắn khó khăn lắm mới cất tiếng nói: "Phụ thần đó rốt cục là gì? Vì sao y lại có lực lượng cường đại như vậy? Hơn nữa lại có thể tồn tại một thời gian dài đến thế, đây căn bản... căn bản là thần thoại."

"Y... Hiện tại ta có thể khẳng định y cũng được sáng tạo ra." Tử Tâm đột nhiên đưa ra một tin tức chấn động.

Dương Chính cơ hồ hôn mê: "Y cũng bị chế tạo ra ư? Vậy đằng sau y là gì?"

Tử Tâm nhìn hẩn, im lặng hồi lâu mới nói: "Người!"

"Đánh rắm!" Dương Chính cuối cùng nhin không được mắng: "Người gạt ta!"

Một quái vật có thể không chế tiến trình văn minh của nhân loại lại do nhân loại sáng tạo ra, như vậy thì còn lý lẽ gì chứ.

Tử Tâm sắc mặt không chút biến hóa, bình tĩnh giải thích: "Người mà ta nói không phải là người trên thế giới hiện nay mà người ở thời đại trước, hiện tại

đã không còn nữa. Người hiểu không?"

"Người nói là nền văn minh còn sớm hơn nữa?" Dương Chính nhìn Tử Tâm hỏi.

Tử Tâm gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa ta cũng đã có chứng cứ, bất quá nền văn minh đó đã biến mất, phụ thần chính là sản vật mà nền văn minh đó còn lưu lại."

"Được rồi, coi như người nói đúng." Dương Chính cảm thấy như mình đột nhiên rơi vào phim điện ảnh khoa huyền, nào là văn minh hủy diệt, nào là văn minh sót lại, hấn nhin không được lớn tiếng nói: "Tên phụ thần đó đã làm gì? Một vạn năm trước cũng có một nền văn minh bị hải tộc hủy diệt, ta có chứng cứ,

ta cũng tìm đến được di chỉ của nền văn minh đó."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 18: Chiến hữu

T

ử Tâm nhìn hấn nói: "Nền văn minh đó người nói thử xem ta có biết hay không?"

"Người biết được thì càng hay, văn minh Tát Đức rất lợi hại nhưng vẫn bị Hải tộc hủy diệt, người biết Hải tộc không?"

"Hải tộc?" Tử Tâm gương mặt cuối cùng có chút biểu tình của nhân loại, cười trào phúng: "Người nói bọn biển chúng chiến sĩ hủy diệt nền văn minh Tát Đức sao? Chúng chẳng qua chỉ là công cụ hủy diệt do phụ thần chế tạo, chuyên dùng để hủy

diệt những nền văn minh đã đạt đến một trình độ nhất định, ví như văn minh Tát Đức, nó đã phát triển hơn xa thế giới này, tiếp cận giới hạn của phụ thần, vì thế y mới hủy diệt nền văn minh mà y đã gây dựng đó."

Đây thực sự là bí mật động trời, Dương Chính nghe thấy mà tay chân lạnh toát, cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao Hải tộc lại biến mất sau khi tiêu hủy nền văn minh Tát Đức, thì ra chúng chỉ là công cụ, còn người đứng đằng sau điều khiển lại là Vân Trung thành mà nhân loại coi như là thánh địa.

"Người nói thật sao? Văn minh Tát Đức là do phụ thần sáng tạo ra, vì sao y lại

hủy diệt nó?"

Tử Tâm ngữ khí bình đạm nói: "Nguyên nhân cụ thể thì ta không biết, có lẽ là y sợ nhân loại tiến hóa, nên biết y rất có thể là do nhân loại sáng chế ra, đối với chủng tộc có thể sáng tạo ra mình, y có nỗi sợ hãi trời sinh, y không muốn nhân loại phát triển hơn giới hạn y vạch ra, vì như vậy sẽ uy hiếp đến sự tồn tại của y."

Dương Chính cố gắng tiêu hóa những gì Tử Tâm nói, mỗi việc nàng ta đề cập đều vượt qua phạm vi lý giải của hắn, bất quá bí mật động trời nhất của thế giới này đang dần dần lộ ra... Hắn lại nói: "Đã là vậy thì vì sao y lại muốn giúp đỡ nhân loại tiến hóa, rồi sau đó lại hủy diệt? Vì

sao phải những chuyện vô lý đó, y tiêu diệt hoàn toàn thế giới này không phải tốt hơn sao?"

Tử Tâm không trả lời hần ngay, mà lộ vẻ suy tư, hồi lâu sau mới lắc đầu nói: "Ta không biết."

"Còn người vì sao lại phản kháng phụ thần?" Dương Chính cố hết khả năng để thu thập tin tức, khi hần phát hiện Vân Trung thành là bàn tay ma đứng đằng sau sự hủy diệt văn minh nhân loại thì hần cần phải phân chấn hơn, cho dù nỗ lực này cũng đáng cười giống như châu chấu đá xe.

Tử Tâm nhú mày: "Ta từng nói qua ta chỉ

là công cụ do phụ thần sáng tạo ra, mỗi một đời Văn Trung quân đều đại biểu cho hưng suy của một nền văn minh, ví như Văn Trung quân trước đời của ta phụ trách khởi nguyên và phát triển của văn minh Tát Đức, lúc văn minh Tát Đức bị hủy diệt thì Văn Trung quân đó cũng bị hủy diệt theo, còn ta vốn được sáng tạo lúc bắt đầu nền văn minh này. Tiến trình của nền văn minh hiện tại vốn do ta nắm giữ, đến khi nó kết thúc thì ta cũng hoàn thành sứ mệnh của mình, sau đó cũng sẽ biến mất, nhưng mà lần này lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Hơn 1 vạn năm trước không ngờ lại xuất hiện tổ chức thần bí Thánh điện có thể chống lại Văn Trung thành."

"Thánh điện? Tư Gia Lệ là người của Thánh điện phải không?" Dương Chính chen vào.

Tử Tâm ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Dương Chính: "Đúng thế, Tư Gia Lệ là Thánh điện Bạch tinh sứ, còn có Hắc Nguyệt sứ Tích Nguyệt. Hai người này người đều đã gặp qua, họ chính là người đại diện cho Thánh điện chi chủ Ngải Lực Khắc Tư ở nhân gian. Công tác của họ kỳ thật cũng không khác gì với ta, đều là đại biểu cho chủ nhân hành tẩu ở nhân gian, Thánh điện chi chủ cũng giống như phụ thân, không hề rời khỏi Thánh điện. Sau khi nền văn minh này bắt đầu, ta và Tư Gia Lệ, Tích Nguyệt cũng đã đấu tranh với nhau vô số lần, nhưng khó thể

đánh bại đối phương một cách triệt để, suy cho cùng Thánh điện chi chủ và phụ thần đều có thể khôi phục thân thể của chúng ta không hề hạn chế, chỉ cần sinh mệnh chi hồn còn tồn tại thì thân thể có vỡ nát cũng không sao. Chỉ là 8000 năm trước, ta bị họ thiết kế dụ vào trong Thánh điện, đối mặt với y ta không có chút khả năng kháng cự, triệt để mất hết ý thức, sau khi tỉnh lại thì linh hồn của ta xuất hiện một số tin tức lạ thường. Ta biết rất nhiều bí ẩn của phụ thần, thậm chí thân thể không còn chịu ước thúc của Tam đại Thủ hộ giả giới luật, ta biết trù việc làm công cụ cho phụ thần ra ta còn có thể có được cuộc sống của riêng mình. Từ đó về sau, dần dần ta có ý

muốn thoát khỏi sự khống chế của phụ thần, ta muốn biến thành một con người chân chính, có tự do, có tình cảm của chính mình, thậm chí có cả khả năng sinh nở, nhưng việc này phụ thần vốn không chấp nhận, vì thế trước khi y hủy diệt nền văn minh này đã chế tạo ra Vân Trung quân thứ hai thay thế ta, những việc sau này thì người cũng đã biết đại khái. Ta bị ép phải chạy khỏi thế giới này, nhưng bị mất đi thân thể, cần phải nhờ vào người mới có thể trở về, đoạt lại một thân thể mới. Lần này ta đã nói hết lai lịch cho người biết, chúng ta có thể trở thành bằng hữu không?"

Tử Tâm im lặng, ánh mắt nhìn Dương Chính có chút chờ mong.

Dương Chính cuối cùng cũng biết rõ nguyên ủy.

Nghe xong trường cổ sự kinh tâm động phách này, hắn cũng không còn trách cứ Tử Tâm lừa dối mình. Hắn nhìn nàng ta, từ dáng vẻ của nàng hắn có thể biết được nàng thực sự không rõ tình cảm giữa người và người, từ một công cụ đến một người hoàn chỉnh, nàng ta còn phải đi một con đường rất dài.

Bất quá người cường đại đến thế mà có thể đứng bên chiến tuyến của mình thì bất kể suy nghĩ ra sao, Dương Chính cũng tha thứ cho nàng, hắn đưa tay ra nói: "Ta bỏ qua tất cả những gì lúc trước ngươi

đã làm với ta, nhưng trở thành bằng hữu thì quá nhanh, bọn ta ít nhất phải trở thành chiến hữu của nhau trước đã."

Tử Tâm ngơ ngác nhìn hắn: "Chiến hữu?"

"Đúng, chiến hữu!" Dương Chính nhấn mạnh: "Người còn chưa biết rõ nhân loại, muốn học hỏi trở thành một con người thực sự phải từ từ, giống như bằng hữu, không chỉ là một danh từ mà còn đại biểu trách nhiệm, cho dù đao kẻ cổ thì vẫn có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Trở thành bằng hữu không phải là chuyện đơn giản, chỉ có thể là chiến hữu, cùng hiểu biết nhau thì mới có thể là bằng hữu!"

Tử Tâm suy nghĩ một lúc, đưa cánh tay

như ngọc thạch ra bắt tay Dương Chính: "Được, chiến hữu!"

Dương Chính mỉm cười, Tử Tâm tâm tính xem ra cũng rất thiên chân.

"Vì sao ngươi lại đưa bản đồ Kỳ tích hiệu cho gia tộc Thái Lan Mễ Á?"
Dương Chính quay trở lại chủ đề lúc trước.

Tử Tâm bình tĩnh nói: "Ta chỉ muốn phá vỡ tiết tấu của phụ thân, y trước nay đều chậm rãi xây dựng nền văn minh, không chế tiến trình của nó, ta cũng không biết nguyên nhân vì sao y lại làm thế, nhưng y muốn hủy diệt ta thì cho dù bây giờ ta không đối phó nổi y thì cũng không để y

an nhiên tự tại. Ta đưa vài thứ hơn xa nền văn minh hiện tại vào thế giới này nhằm cải biến quá trình phát triển của nó. Người xem, điều này thực sự có hiệu quả, bệnh dịch lần này khẳng định là do phụ thần truyền ra, cảnh cáo nhân loại, chỉ khi nào y cảm thấy sắp mất quyền khống chế nhân loại thì mới làm ra việc trừng phạt này."

Dương Chính ngăn người, hắn không ngờ người đứng sau hắc tử bệnh lại ở ngay trước mắt, hắn thầm mắng mình ngu ngốc, đánh giá Tử Tâm là người thiên chân, nếu như nàng ta thiên chân thì năm xưa đã không lừa gạt tới mức ngo ngẩn như vậy. Nàng ta chỉ thiên chân về phương diện cảm tình nhân loại, còn nếu như chỉ

thuần túy vì mục đích nào đó thì nàng thật sự đáng sợ hơn nhân loại nhiều, giống như một cỗ máy lạnh lùng, bày mưu tính kế không chút tình cảm nào.

Dương Chính phát hiện được đặc tính này của nàng, lòng thầm phát lạnh, hẳn biết Tử Tâm vốn không phải giống như những người vô sỉ bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, chỉ là khi nàng hành sự thì y theo thói quen của Vân Trung quân, không có chút tình cảm con người nào.

Có nhiều lúc, đây chính là ưu điểm.

Bất quá nàng lại muốn làm người, Dương Chính vẫn muốn khi nàng hành sự thì suy

nghĩ nhiều hơn giống như là con người.

Ví như những gì nàng đang làm, nếu như là Dương Chính thì chắc chắn sẽ không mù quáng chọc tức phụ thần, ai biết được làm thế sẽ phát sinh hậu quả nghiêm trọng gì, nếu như phụ thần cảm thấy văn minh nhân loại hơn xa giới hạn y không chế, y phái xuất hải tộc tiêu diệt hoàn toàn nhân loại thì tới lúc đó cục diện sẽ biến thành đáng sợ đến cỡ nào.

Tử Tâm hiển nhiên không nghĩ tới điều này, cho dù nền văn minh này biến mất đối với nàng mà nói thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cần nàng không bị tiêu vong là đủ. Nàng có sinh mệnh vô cùng vô tận, có thể chờ tới khi văn minh lại hưng

khởi, con người lại xuất hiện.

Dương Chính biết cách nghĩ của Tử Tâm, cũng không oán trách gì, chỉ là nói cho nàng ta biết những cảm thụ của mình, dần dần giúp nàng có cảm xúc của con người.

Sau khi Tử Tâm nghe xong, nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: "Cảm tình của nhân loại thực sự quá phức tạp, bất quá ta sẽ tiếp thụ từng chút một, đây cũng là một quá trình thú vị... À, bọn ta làm vậy có phải là giúp đỡ nhau khi cùng là chiến hữu không?"

"À... đúng vậy!" Dương Chính cũng không biết nói sao cho phải.

"Chiến hữu, thật ra ta có một biện pháp đối phó với phụ thần." Tử Tâm chừng như rất thích danh từ chiến hữu, thuận miệng nói luôn.

"Người nói đi!"

"Ta từng nói qua, phụ thần có lẽ là sản vật được sáng tạo bởi một nền văn minh siêu cấp cổ xưa. Điều này ta có căn cứ, sau khi ta bị Thánh điện chi chủ cầm tù, ý thức xuất hiện dị biến, lấy được một vài tin tức từ chỗ y, vì Thánh điện chi chủ muốn thay thế vai trò Vân Trung thành nên đã nỗ lực tìm kiếm di tích của nền văn minh siêu cấp đó. Cho nên ta nghĩ, chỉ khi tìm được di tích của nền

văn minh siêu cấp đó, tìm được căn nguyên của phụ thần thì mới có thể đánh bại y."

Dương Chính nghe thấy tức thì tinh thần phấn chấn, khảo cổ vốn là nghề nghiệp của hắn, hai từ "di tích" khiến hắn động lòng: "Thực sự có di tích của nền văn minh đó sao?"

"Ta đã bỏ ra mấy trăm năm điều tra, hiện đã có chút manh mối."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 19: Khắc Lâu Ba Đế tinh tượng la bàn

T

ử Tâm vươn tay điểm nhẹ, không trung chợt gọn sóng, một vật hình tròn xuất hiện.

Vật này do nhiều khối vuông màu đen và màu trắng hợp lại thành hình tròn, không ngừng xoay chuyển trong không trung, màu trắng và màu đen không ngừng thoát ly tụ hợp, phát sinh biến hóa vi diệu.

"Đây là cái gì?" Dương Chính hỏi.

"Khắc Lô Ba Đế tinh tượng là bàn."

"Khắc Lô Ba Đế tinh tượng là bàn."
Dương Chính ngạc nhiên: "Là cái là bàn trong truyền thuyết có thể trả lời tất cả vấn đề của người? Thật sự có thứ này trên đời sao?"

Tử Tâm chụp lấy là bàn, bình thản nói: "Đây không phải là thần thoại, cho dù chưa hề có ai nhìn thấy nó nhưng ta từ nơi Thánh điện chi chủ mà biết KHắc Lô Ba Đế tinh tượng là bàn có thật, suốt mấy năm nay ta một lòng đi tìm nó, cuối cùng đã tìm được."

Dương Chính nhìn là bàn trong tay Tử Tâm, lúc này ánh sáng nhàn nhạt của nó

đã biến mất, thoát nhìn không khác gì một chiếc la bàn bình thường, thậm chí có chút cũ kỹ, không hề giống như trong truyền thuyết. Hấn hỏi: "Thứ này có hữu dụng không?"

Tử Tâm bình thản nói: "N^hười có thể tùy ý hỏi ta một việc gì đó mà ta không biết, ta sẽ thông qua la bàn này trả lời cho n^gười."

"Nói cho ta biết hiện tại trên đảo có bao nhiêu người?" Dương Chính hỏi.

Tử Tâm không nói gì, hai tay ấn lên la bàn, miệng lẩm nhẩm niệm, la bàn bắt đầu phát sáng, các điểm trắng đen trên đó biến thành các gợn sóng kỳ dị, gợn

sóng không ngừng xoay chuyển, đến khi nó dừng lại, Tử Tâm thốt: "21194 người!"

Dương Chính ngăn người, con số này chính là khi hấn xử lý văn kiện lúc trưa nhìn thấy thống kê nhân khẩu mới nhất, không hiểu Tử Tâm làm cách nào mà biết được. Hấn lại hỏi thêm mấy việc tuyệt không ai biết, nào ngờ Tử Tâm lại trả lời đúng phóc. Chuyện này đúng là kỳ tích, vì Tử Tâm không thể nào có chuẩn bị từ trước.

"Có thể cho ta mượn xem không?"

Dương Chính cầm lấy la bàn, khi vào tay nó hơi nặng, bề mặt sờ vào không giống

như bằng kim loại, Dương Chính nhìn thế nào cũng không thấy được huyền cơ, các nét khắc trên đó phức tạp vô cùng, chẳng hiểu Tử Tâm có hiểu được ý nghĩa của nó hay không. Thân là chuyên gia khảo cổ học, Dương Chính cho dù là người vô thần nhưng cũng biết trên đời còn nhiều thứ nhân loại không thể hiểu thấu, ví như các loại huyền học Bát quái Chu dịch. Dương Chính cũng từng gặp qua một đại sư tướng số, vị đại sư đó nói rõ là năm hắc 26 tuổi sẽ gặp đại nạn, khi ấy Dương Chính cho là người này chỉ nói hoang đường, vì ông ta còn nói thêm là mệnh vận của hắc sau năm 26 tuổi rất mơ hồ, căn bản không thể giải đoán được.

Dương Chính vốn cho rằng ông ta chỉ là

cô lộng huyền hư, nhưng đến khi rơi vào dị giới mới hiểu được vị đại sư đó toán mệnh chuẩn xác vô cùng. Vì vậy hắn đối với la bàn thần kỳ này không phải là không tiếp thụ được, chỉ là hắn vẫn còn nghi vấn: "Thứ này đã thần kỳ như vậy thì người không phải là cái gì cũng biết sao? Chi bằng hỏi thẳng la bàn biện pháp giải quyết phụ thần không phải hay hơn sao?"

Tử Tâm lắc đầu: "Kỳ thật đáp án của la bàn chính là một loại toán pháp, sự việc liên quan càng ít thì la bàn càng có thể cho người mạnh mỗi càng chính xác. Vấn đề vừa rồi người hỏi quá đơn giản, không có nhiều biến hóa liên quan, vì vậy ta có thể căn cứ vào manh mối la bàn đưa ra mà có được đáp án, nhưng

liên quan đến đại sự có thể thay đổi cả thế giới thì manh mối la bàn cung cấp vô cùng mơ hồ, ta nỗ lực tính toán cũng chỉ tính đến di tích đó thôi, cũng chứng minh được di tích đó thực sự tồn tại."

"Di tích đó ở đâu?"

Tử Tâm lắc đầu: "Lần này manh mối càng ít hơn, bất quá thì nó nằm ở sa mạc."

Dương Chính tắc lưỡi, có chút tiếc nuối, sau đó lại phấn chấn tinh thần nói: "Ít nhất vẫn còn hy vọng, so với ta nghĩ còn tốt hơn nhiều, người có tính toán gì không?"

Tử Tâm nói: "Ta quyết định đi tìm di tích,

chiến hữu, người có thể giúp ta không?"

"Nếu như có thể giúp thì đương nhiên là giúp rồi." Dương Chính sáng khoái đáp ứng, cùng một kẻ địch thì tất là bạn.

"Được, vậy một tuần sau bọn ta xuất phát được chăng?"

"Sao phải gấp như vậy?"

"Không thể à? NGười còn việc gì phải làm sao? Ta có thể giúp người."

"À, không." Dương Chính vuốt mũi: "Một tuần không vấn đề gì, ta chỉ là cảm giác có chút chưa chuẩn bị."

Tử Tâm thu la bàn lại nói: "Không cần chuẩn bị, chỉ cần vài người là được, trong một tuần này ta sẽ dạy người phương pháp sử dụng tinh thần nguyên lực, năm xưa người đã có được tinh thần nguyên lực hùng hậu từ ta và Thanh Liên, chỉ là không biết cách phát huy. Thông linh thuật là kỹ xảo thấp nhất, ta sẽ dạy người những kỹ xảo cao hơn."

"Hay lắm!" Dương Chính lại vuốt mũi nói.

Tử Tâm đến đi vô thanh vô tức, không một ai phát giác, nàng cũng không muốn gặp người khác, mỗi ngày đều ẩn trong phủ Dương Chính dạy hần sử dụng tinh thần nguyên lực.

Tinh thần nguyên lực đến từ Vân Trung quân không giống như những loại lực lượng thông thường khác, chúng lưu chuyển trong cơ thể, sinh sinh bất tức, giúp cho thân thể Vân Trung quân không bị lão hóa, là yếu tố quan trọng nhất giúp họ trường sinh bất lão, có thể nói tinh thần nguyên lực chính là bản nguyên của họ, chỉ cần nó không tiêu tan thì thân thể họ có thể tái sinh vô hạn, năm xưa Tử Tâm cũng nhờ vào tinh thần nguyên lực mà lưu chuyển giữa hai không gian, sau đó lại đoạt được thân thể của Thanh Liên. Đương nhiên nhục thể cũng rất quan trọng, ngoài việc dùng nhục thể để phát huy tinh thần nguyên lực mạnh mẽ hơn, thì còn có thể dùng nhục thể để tu

luyện tinh thần nguyên lực, không có nhục thể phụ trợ thì tinh thần nguyên lực không thể tăng trưởng, thậm chí còn có thể dần dần tiêu tan.

Tinh thần nguyên lực nhân loại không thể tiếp nhận, trừ người có thể chất Ma linh thể như Dương Chính ra, bất kỳ ai tiếp xúc thì sẽ bị nó rút cạn thân thể.

Vì vậy Tử Tâm năm xưa mới lựa chọn Dương Chính, hơn nữa Tư Gia Lệ cũng quan tâm đến hắn, thân thể này thực sự rất khó tìm, thậm chí so với thân thể của họ còn trân quý hơn, vì thân thể họ chỉ như một công cụ cố định, còn thân thể của Dương Chính có thể cường hóa, có thiên tính tiến hóa tự nhiên.

Phương pháp sử dụng tinh thần nguyên lực duy nhất Dương Chính học được chính là Thông linh thuật do Tư Gia Lê dạy hẳn, đây chỉ là pháp môn thô thiển nhất, nhưng không phải là Tư Gia Lê cốt tủy giấu diếm mà là do tinh thần nguyên lực trong cơ thể Dương Chính năm xưa không nhiều, pháp môn cao hơn cũng không học được, sau này hẳn có được tinh thần nguyên lực hùng hậu từ Tử Tâm và Thanh Liên thì lại không có ai chỉ điểm.

Chỉ với Thông linh thuật thì Dương Chính đã độc bộ thiên hạ, hẳn miễn dịch với bất kỳ tinh thần ma pháp nào, có thể khống chế người khác trong nháy mắt,

thậm chí có thể rút lấy ký ức người ta, có thể nói là cường giả mạnh nhất của nhân loại.

Bất quá pháp môn nghịch thiên này trong mắt Tử Tâm chỉ là món đồ chơi nhập môn.

Một tuần lễ này, Tử Tâm đã mở ra cánh cửa rộng chân chính cho Dương Chính.

Hắn nhìn thấy được thế giới hơn xa phạm trù nhân loại, trong mắt con người thì không khác gì là Thần.

Năm xưa, Tư Gia Lệ và Thanh Liên dùng "lĩnh vực" quyết đấu đã tạo thành ấn tượng đáng sợ trong lòng Dương Chính,

lực lượng họ sử dụng hoàn toàn có thể ngang bằng với vũ khí hạt nhân, phương viên mười dặm biến thành bụi phấn, lực lượng cỡ này không khác gì Thần trong truyền thuyết.

Nhưng hiện giờ hắn cần phải đấu tranh với kẻ sáng tạo ra những vị "Thần" đó.

Không ai biết phụ thần có lực lượng đáng sợ cỡ nào, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ khiến người ta run sợ, thậm chí mất đi dũng khí chiến đấu.

Dương Chính thiên phú rất tốt, cơ sở của hắn quá hùng hậu, chỉ bằng vào tinh thần nguyên lực trong cơ thể thì hắn đã không thua gì Tử Tâm, suy cho cùng thì hắn

cũng nhận được lực lượng ngang bằng nàng ta khi Tử Tâm và Thanh Liên dung hợp.

Hiệu quả của một tuần này thực sự ra ngoài ý liệu, Tử Tâm cơ hồ truyền thụ tất cả kỹ xảo thao khống tinh thần nguyên lực cho hắn, hắn cũng lĩnh ngộ được bảy tám phần, chỉ là thiếu kỹ xảo thực chiến.

Một tuần này, không ai biết Tử Tâm ở trên đảo.

Dương Chính cũng không muốn nói ra việc mình đi tìm viên cổ di tích, bất quá một tuần này hắn an bài một loạt sự việc, thậm chí còn giao một phong mật hàm rất dài cho Ảnh tử bộ đội bảo quản, điều

này vốn là để đề phòng vạn nhất, nếu như hấn không thể quay về thì Đào nguyên vẫn có thể thuận lợi phát triển.

Cũng có người lơ mờ suy đoán được việc hấn ly khai, bất quá Dương Chính nói thác là phải chấp hành một nhiệm vụ, nhiều nhất thì nửa năm sau sẽ quay về.

Sau khi an bài mọi chuyện, Dương Chính và Tử Tâm chuẩn bị việc cuối cùng.

"La bàn nói chúng ta cần mấy người?"

Tử Tâm lấy la bàn ra, nhìn vào đó một lúc rồi nói: "Kỳ thật chỉ cần thêm hai chiến hữu."

"Hai người nào?"

"Mật Tuyết Nhi và Ma long."

Dương Chính tròn mắt: "Người có làm không, Mật Tuyết Nhi chỉ là một đứa bé! Không được, quá mạo hiểm!"

"Đó là la bàn nói cho ta biết." Tử Tâm bình thản nói.

"Người tính lại một lần xem." Dương Chính có chút ảo não, hẳn thực sự không muốn mang Mật Tuyết Nhi đi theo mạo hiểm.

Tử Tâm nhìn hắn, không hiểu được cảm tình giữa nhân loại với nhau, bất quá

nàng cũng tính lại một lần: "Đúng vậy, không sai!"

Mẹ nó! Dương Chính buồn bực, day day mi tâm của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 20:

Tương phùng

L

ai Qua Lạp Tư, Vũ Lô, thậm chí ngay cả những người như Mạc Băng Vân xem ra đều là lựa chọn tốt hơn nhưng la bàn lại chọn Mật Tuyết Nhi. Dương Chính cũng biết không có cách nào thay đổi, mọi việc đều đã bị mệnh vận chú định, chỉ là không hiểu Mật Tuyết Nhi nhỏ bé như vậy làm sao gánh vác được trách nhiệm nặng nề đến thế.

Hắn đầu mày giãn ra, hạ quyết tâm nói: "Đã là vậy thì ta sẽ mang theo Mật Tuyết Nhi."

Mật Tuyết Nhi hẩn lưu lại Nam đại lục cho Thụy Thu chiếu cố, vì vậy trước khi xuất phát cần phải tới Nam đại lục hội hợp, hành trình đã định sẵn, Dương Chính và Tử Tâm đều là người dứt khoát, lập tức lên đường ngay.

Một tuần này Dương Chính biến hóa thập phần kinh người, thực lực của hẩn đã đạt đến một cảnh giới khác cao hơn, gần như chạm đến ngưỡng cửa của dạng nhân vật thần thoại Vân Trung quân, vì vậy hẩn và Tử Tâm sau khi đi thuyền nhỏ đến một hòn đảo thì bỏ thuyền dùng biện pháp độc môn mà đi.

"Người nắm lấy tay ta, lần đầu tiên có

thể chưa thích ứng kịp." Tử Tâm đưa tay nói.

Sau khi Dương Chính nắm tay nàng, hít sâu một hơi nói: "Được rồi."

"Phóng tinh thần nguyên lực ra, để nó chạy suốt kinh mạch chân tay, sau đó xuyên qua lỗ chân lông che lấp làn da, cảm giác không khí lưu động, giống như chim bay vậy."

Tử Tâm vừa nói xong, làn da chợt nổi lên một lớp màu xanh, che phủ cả thân thể nàng, Dương Chính tâm niệm chuyển động, cũng học theo nàng, lỗ chân lông khai mở, thân thể liền trở nên nhẹ nhàng, yên vân màu vàng nhạt lưu động trên da,

thân thể theo đó cũng trở nên nhẹ nhàng.

Sau đó, Tử Tâm kéo hấn bay lên không, lần đầu tiên nhờ vào lực lượng bản thân phi hành, Dương Chính vụng về như con chim mới học bay, loạng choạng ngã nghiêng, nếu không nhờ Tử Tâm kéo đi thì sớm đã rơi vào trong biển.

"Không cần cố ý suy nghĩ, nhắm mắt lại, thả lỏng tâm tình, cảm thụ làn gió là đủ." Tiếng Tử Tâm chỉ đạo vang lên bên tai hấn.

Dương Chính nhắm hai mắt lại, gió nhẹ nhàng lưu động bên người hấn, tinh thần lực phóng thích ngoài da, đưa tiết tấu của gió truyền vào trong đầu hấn, Dương

Chính từ từ bình tĩnh lại, đắm chìm trong làn gió, tinh thần lực ngoài lớp da khổng chế thân thể hần dung nhập vào trong gió, tùy ý theo không khí lưu động mà bay về phía trước.

Đây là một thể nghiệm kỳ diệu phi thường, nhân loại xưa nay đều rất hâm mộ loài chim có thể tự do bay lượn, đó cũng là một loại khao khát tự do đối với bầu trời rộng lớn.

Sau khi khoa kỹ phát đạt, nhân loại bằng vào các loại ngoại vật như phi cơ, có thể bay đến tận trời xanh, nhưng tuyệt không một ai có thể tự mình bay lượn trên không. Thoáng chốc, Dương Chính đã thích thú cảm giác này vô cùng, thảo nào

nhân loại luôn luôn truy cầu lực lượng, chỉ đơn giản vì họ sẽ có được năng lực mà người thường không bao giờ có được, có được năng lực mà ai cũng phải động tâm.

Sau khi quen thuộc cảm giác giao lưu cùng với gió, Dương Chính mới mở to mắt, cảm thụ rõ ràng tâm tình sáng khoái lúc này.

Cứ bay như vậy một ngày, họ đến được một hòn đảo nhỏ.

Vừa đáp xuống đất, Dương Chính cảm thấy cơ thể như trống rỗng, phảng phất như bị rút cạn tinh lực, cơ hồ ngã lăn ra hôn mê, nhưng Tử Tâm lại thoải mái

bình thường, thậm chí cả mồ hôi cũng không đổ.

Rõ ràng tinh thần nguyên lực của hai người ngang nhau, vì sao lại có tình trạng này?

Tử Tâm nhanh chóng giải thích cho Dương Chính: "Người còn chưa quen điều khiển, suy cho cùng đây là lần đầu tiên, phóng xuất tinh thần nguyên lực cần phải khống chế tinh chuẩn thập phần, để nó lưu động bên ngoài làn da, tuần hoàn qua lại tự nhiên, người quá mức chú ý nên tinh thần nguyên lực phóng ra không ổn định, chưa dung hợp hoàn mỹ với gió, vì vậy trên đường bay tinh thần nguyên lực không ngừng phát tiết, cho dù không

nhiều nhưng thời gian dài thì tinh thần nguyên lực của người có mạnh hơn đi nữa cũng bị hao tận. Tốc độ hôm nay kỳ thật còn hơi chậm, nếu như ta bay hết tốc lực thì trong hai thời thần đã có thể từ Đào nguyên đảo đến đây."

Nghe Tử Tâm nói xong, Dương Chính mới biết khoảng cách hai người còn lớn đến thế, tốc độ vừa rồi đã khiến hấn kinh ngạc không thôi, vì bình thường Kỳ tích hiệu nếu muốn đi đoạn đường này thì ít nhất cũng phải mất một tuần lễ.

Hai người nghỉ ngơi một đêm, hôm sau Dương Chính khôi phục chút tinh lực, lại tiếp tục lên đường, lần này trình độ thao khống của hấn rõ ràng có tiến bộ, cho dù

tinh thần nguyên lực còn trong cơ thể không bằng một nửa hôm qua nhưng tốc độ và độ bền thì lại hơn xa.

Liên tục như vậy ba ngày, đường bờ biển của Nam đại lục cuối cùng đã xuất hiện trước mặt họ.

Bọn họ tìm một chỗ hoang vu đáp xuống, ba ngày này họ đã vượt qua lộ trình mà Kỳ tích hiệu phải đi hết một tháng.

Hiện giờ Dương Chính ở phương diện phi hành đã thao khống tự nhiên, hai người ở lại Hạo Nhiên Liên Minh một đêm, Nam đại lục vẫn nhiệt náo như cũ, không hề có vẻ ảm đạm như Bắc đại lục, Dương Chính vẫn là tiêu điểm của dân

chúng, vô luận ở đâu cũng đều nghe thấy những việc liên quan đến Ma thần.

Truyền ngôn cho dù không đúng tới 1% nhưng hấn cũng hiểu được mình có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đối với dân chúng thế nào.

Đến Nam đại lục, Dương Chính muốn gặp Thụy Thu nhất, hấn đi Bắc đại lục hơn 1 năm, cho dù hai người vẫn thư từ qua lại nhưng đối với nam nữ yêu nhau nồng nhiệt thì nỗi nhớ càng lúc càng mãnh liệt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Chính và Tử Tâm rời khỏi lữ điếm, bay về phía đô thành Vệ Nhung quốc.

Hành tẩu loại này xác thật khiến cho tâm cảnh Dương Chính sinh ra biến hóa cực lớn, khi hấn phi hành trên không, nhìn xuống đại địa rộng lớn bên dưới, cảm giác giống như một người khổng lồ ngẩng nhìn bầy kiến, đây tịnh không phải là do Dương Chính thực lực biến thành hùng mạnh mà trở nên khinh người, mà là tâm cảnh của hấn biến hóa một cách vi diệu. Khi một người đạt đến một điểm cao nhất định nào, thì tầm nhìn đối với sự vật cũng mở rộng hơn, đối với cảm ngộ nhân sinh càng thêm hư ảo.

Thậm chí hấn còn lý giải được cách nhìn hững hờ đối với nhân loại của những nhân vật tầng lớp như Tử Tâm, khi bọn

họ xoay tay đã có thể lật nhào thế giới nhân loại thì muốn họ dùng con mắt của người bình thường đối đãi với nhân loại thì căn bản là không thể.

Dương Chính vừa bay vừa nghĩ ngợi, chỉ nửa ngày đã đến Tác La Đôn, đô thành của Vệ Nhung quốc.

Từ trên cao nhìn xuống, Tác La Đôn so với khi Dương Chính rời đi còn phồn hoa hơn nhiều, đặc biệt là giữa vương đô, sát bên hoàng cung đã kiến tạo một tòa Ma thần từ rực rỡ huy hoàng. Suy cho cùng Mã Nhã thần sơn quá xa, vì để dân chúng vương đô và lân cận dễ dàng cung phụng, trong vương thành đã kiến tạo một tòa thần từ rộng lớn.

Dương Chính rời đi hơn một năm, nhưng công tác tuyên truyền vẫn không hề ngưng lại, Đào nguyên vẫn cung cấp cho Vệ Nhung quốc một lượng tư kim khổng lồ, về mặt kinh tế, Vệ Nhung quốc đã vượt qua cường quốc đệ nhất đại lục Thương Nguyệt, nhân dân cơm no áo ấm, tự nhiên càng thêm sùng bái Ma Thần Tướng Quân.

Hai người đi vào trong thành.

Đầu tiên Dương Chính tìm một chỗ để Tử Tâm trú ngụ, chỉ nói hắn cần vào cung trước, xử lý mọi việc ổn thỏa xong thì ngày mai sẽ đến tìm nàng.

Tử Tâm cũng không hỏi gì, sau khi Dương Chính cáo biệt, liền đi tới hoàng cung.

Với năng lực hiện tại của hắn, muốn người ta không chú ý thật sự quá đơn giản, hắn đi thẳng tới hoàng cung, vượt tường tiến vào, tiềm nhập vào hậu cung của Thụy Thu, trên đường đi hắn phát giác được khí tức của hơn trăm cường giả nhân loại trấn thủ các phương vị của cung điện, thậm chí còn có cả thành viên của Ảnh tử bộ đội, đủ thấy nơi Thụy Thu ở phòng ngự sâm nghiêm đến cỡ nào.

Bất quá đối với Dương Chính thì những người này tuyệt không gây uy hiếp gì.

Sau khi vào cung, phòng vệ cũng giảm bớt, Thụy Thu xưa nay không muốn chỗ mình ở bị quấy rầy, nơi nàng cư trú vẫn rất u tĩnh, trong không khí còn có mùi đàn hương phảng phất.

Thụy Thu không ở đây, cung điện bài bố vẫn không khác trước, Dương Chính đối với khuê phòng của Thụy Thu tất nhiên quen thuộc vô cùng, hần ngồi xuống mép giường, trên chăn gối còn vương mùi hương của nàng ta, đôi mắt lãnh tĩnh của hần cũng lộ ra vẻ nhớ nhung, ly biệt hơn 1 năm, nỗi nhớ của Dương Chính đã tới ngưỡng bạo phát, vì vậy mới mượn cớ để một mình đi vào hoàng cung, cái gọi là xử lý mọi việc chỉ là muốn gặp mặt Thụy Thu để thỏa lòng mong nhớ, hiện

tại đôi mắt với cảnh vật quen thuộc, tư niệm liền dâng lên như nước tràn đê.

Cũng không biết bao lâu, bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân.

Dương Chính tỉnh lại, trái tim chợt đập mạnh không thể khống chế. Thực lực hẳn lúc này đừng nói là khống chế nhịp tim, ngay cả để tim ngừng đập cũng không phải là khó, nhưng tình cảm mãnh liệt trào dâng khiến hẳn cảm thấy mình giống như một thiếu niên ngờ nghệch lần đầu hẹn ước với người yêu.

Thân ảnh ưu nhã bước vào trong phòng.

Khi nàng nhìn rõ nam nhân đang ngồi ở

mép giường, Thụy Thu kinh hãi đến mức kêu lớn lên.

Lập tức bên ngoài cửa có mấy tiếng vang lên: "Có chuyện gì, thái hậu?"

"Không có gì!" Thụy Thu vội nói, vì quá kích động nên thanh âm cũng hơi run run, nước mắt trào ra.

Dương Chính đứng dậy, giang hai tay, tuy hấn không nói gì nhưng vành mắt cũng ứa ước ánh nước.

Thụy Thu chạy nhanh tới, dụi đầu vào ngực Dương Chính, cảm thụ đôi vai rắn chắc của hấn mà mình ngày đêm nhớ nhung ôm lấy, gắng sức để khóc không

thành tiếng, nhưng tiếng nước nức nở vẫn vang lên lúc dứt lúc nổi, nước mắt cũng ướt đầm ngực Dương Chính.

Dương Chính càng cảm thấy áy náy, ly biệt hơn 1 năm, lần này vừa quay lại đã phải đi ngay, thực sự không biết nói sao với nữ nhân trước mặt này, chỉ biết dùng sức ôm chặt lấy thân hình mềm mại của nàng, để cho nàng biết cảm giác nhớ nhung của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 21: Ôn nhu

T

hụy Thu khoác một chiếc áo lông cừu hoa lệ, bên ngoài còn cả lớp lông màu trắng rất dày, bên trong chỉ mặc một chiếc áo mỏng bó sát người, lông mao màu trắng từ trên mũ rủ xuống càng khiến cho gương mặt thêm vẻ kiều mỹ.

Dương Chính đỡ lấy eo thon của nàng, hân thưởng vẻ đẹp của người tình hân mong nhớ đã lâu, gương mặt Thụy Thu hoàn mỹ không hề có dấu vết thời gian, sống mũi cao thẳng hợp cùng bờ môi mọng đỏ, hơi ấm từ làn môi nàng thổi ra

thơm tho vô cùng, đôi mắt thâm thúy lấp lánh ánh lệ càng khiến người ta động lòng.

Đã lâu chưa gặp, nhớ nhung dồn nén, dục vọng như nước vỡ bờ, Dương Chính ôm lấy Thụy Thu đi lên giường.

Thụy Thu hiển nhiên nhìn thấy vẻ nồng nhiệt trong mắt Dương Chính, biết hẳn tính làm gì, thân thể liền rung động kịch liệt, thậm chí còn có chút sợ hãi.

"Đừng..." Nàng đưa tay nắm lấy cổ áo Dương Chính, một tay đang quàng sau cổ hắn, thân thể mềm nhũn không chút sức lực, rúc vào ngực hắn giống như một con mèo.

Nói là kháng cự thì không bằng là dụ hoặc, Dương Chính càng nhin không nổi, ôm nàng bỏ lên giường, bá đạo đưa hai tay nàng áp lên đầu hắn, cúi người nhìn vào mắt nàng, ánh mắt nóng bỏng, Thụy Thu cảm thấy y phục của mình như không thể nào ngăn cản được hơi nóng từ người Dương Chính, thân thể kích động đến mức nổi da gà.

Nàng cất tiếng hô khe khẽ, thân thể chuyển động, không cách nào ngăn bàn tay Dương Chính đang cởi y phục mình, động tác của hắn có chút thô bạo, nhưng cảm giác thô bạo này lại khiến cho nàng dâng lên hứng khởi.

Thân thể mềm mại trắng nõn trực tiếp lộ ra, Thụy Thu cất tiếng rên khác thường, Dương Chính cũng cởi y phục của mình ra, thân thể cường tráng áp lên người nàng, Thụy Thu giống như sợ lạnh, tìm được Dương Chính như tìm được lò sưởi, không ngừng ôm chặt lấy hắn.

Tình cảm hai người đã súc tích quá lâu, căn bản không cần khúc dạo đầu, chỉ cần ôm nhau như vậy thì đã không chịu nổi, tức thì liên hợp nhất.

Tiếng rên tiêu hồn vang lên trong phòng.

Dục vọng bạo phát như mưa bão.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Thụy Thu

đã mấy lần lên đỉnh, cả người mồ hôi nhễ nhại, nằm im một chỗ không động đậy nổi, Dương Chính thương cảm ôm lấy, không nỡ tiếp tục "sát phạt" nàng.

Thụy Thu cảm thấy động tác của Dương Chính dừng lại, ngược mắt nhìn lên, gương mặt ửng hồng như mặt đào: "Sao chàng dừng lại? Chàng còn chưa..."

Dương Chính nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nàng, ôn nhu nói: "Vậy được rồi, vừa rồi nàng quá kích động, thân thể không chịu nổi đâu."

Thụy Thu cúi đầu, có vẻ có lỗi: "Xin lỗi, không làm cho chàng vui được."

"Ngốc quá, vậy là quá tốt rồi, thân thể của ta không giống thường nhân, cho dù không xuất ra thì cũng chẳng ảnh hưởng gì." Dương Chính nằm trên giường ôm lấy nàng.

Đã lâu chưa từng như vậy, Thụy Thu ôm lấy Dương Chính, không muốn ngồi dậy, phân phó người bên ngoài không được quấy rầy, hai người tâm tình một lúc, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Lúc họ tỉnh lại thì trời đã tối.

Cũng là Dương Chính nghe tiếng bước chân ở ngoài, lay tỉnh Thụy Thu.

Vừa nghe thấy Tư Đế An đến vẫn an,

Thụy Thu giật mình, vội vàng ngồi dậy, gọi với ra ngoài: "Chờ chút!" Rồi nàng bước xuống đất, lấy y phục mặc vào.

Dương Chính chỉ ngồi nhìn, ánh mắt mang nét cười hư hổng nhìn Thụy Thu luống cuống, đến khi Thụy Thu trùng mắt nhìn hắn thì hắn còn chỉ vào chăn gối trên giường.

Vì vừa rồi hai người "vận động" quá mãnh liệt, ra giường, chăn gối đều ẩm ướt, phần nhiều dịch thể của Thụy Thu, hiện giờ khô cứng lại, Thụy Thu vội đốt đàn hương để che giấu mùi vị nam nữ giao hoan.

"Còn không đứng dậy?" Thụy Thu nghiêng

răng nhìn Dương Chính, dáng vẻ giống như một con mèo nhỏ.

Dương Chính nhún vai: "Ta đứng dậy thì biết đi đâu?"

Thụy Thu vừa chỉnh lý y phục vừa nhìn khắp phòng, phòng của nàng trang nhã đơn giản, trừ bàn ghế, đàn tranh, giá sách ra thì không có cái tử nào giống như tử áo.

"Mẫu hậu!" Thanh âm của Tư Đế An đã vang lên ngoài cửa.

Thụy Thu dậm chân, không biết phải làm sao, nét cười trên mặt Dương Chính càng đậm, hắn nhìn Thụy Thu gấp rút đến sắp

rời lệ mới khoát tay: "Đừng gấp, nàng hạ màn xuống, ta trốn trên giường là được."

Màn làm bằng khinh sa rất mỏng, Thụy Thu lo lắng hỏi: "Sao được? Như vậy quá lộ liễu!"

"Nàng còn cách nào hay hơn không?"
Dương Chính cười hỏi.

Hắn kỳ thật có thể rời khỏi phòng trong chớp mắt, bất quá cảm thấy làm vậy có chút ý tứ, có chút kích thích của việc vụng trộm nên lợi dụng thời cơ trêu đùa Thụy Thu.

Thụy Thu đã gấp đến rồi loạn đầu óc, cảm thấy không còn cách nào đành hạ

màn xuống.

Sau đó nàng gọi với ra cửa: "Ta đến đây, hoàng nhi chờ một chút!"

Nàng thuận tay vén rèm lên, vung quyền thấp giọng uy hiếp: "Không được lên tiếng!"

Dương Chính nhin cười gật đầu.

Thụy Thu lúc này mới bỏ màn xuống, chải lại đầu tóc, soi gương chỉnh trang xong, thanh âm biến thành đoan trang vô cùng: "Hoàng nhi, vào đi!"

Tư Đế An đẩy cửa bước vào, cúi người hành lễ: "Mẫu hậu, vừa rồi hài nhi nghe

người hầu nói người đi ngủ sớm, phải chăng trong người không khỏe?"

Cách một lớp màn mỏng, Dương Chính thị lực không chút ảnh hưởng, hần nhìn thấy Tư Đế An cao lớn trắng kiện hơn trước nhiều, bên mép đã lún phún râu, ánh mắt kiên nghị không còn vẻ nhút nhát như xưa.

Tư Đế An ngẩng đầu, lúc nó nói chuyện thì đã nhìn về chiếc giường, gương mặt lộ vẻ kỳ quái.

Thời tiết này không có ruồi muỗi, rất ít người giăng màn ngủ, bất quá việc này càng xác định rõ ràng là Thụy Thu thật sự đã ngủ.

Dương Chính đối mắt với Tư Đế An, bất quá Tư Đế An không thể nhìn thấy hắn, nếu như một chút năng lực này mà không có thì Dương Chính đã không dám ở lại, chỉ là Thụy Thu không hiểu được, đang lúc lo lắng thì lại càng không thể bình tĩnh suy nghĩ, nàng khẩn trương đến nổi tim muốn nhảy vọt ra ngoài, cố gắng áp chế một lúc rồi mới cất tiếng: "Ta không việc gì, chỉ là ban ngày có chút mệt mỏi nên muốn ngủ một lát, hoàng nhi, lúc con đến thì ta đã dậy, chuẩn bị ăn gì đó."

"Vậy con cũng yên tâm." Tư Đế An cũng không hoài nghi gì, nó xưa nay vẫn tôn kính và yêu thương nàng, mỉm cười nói: "Vậy vừa hay, con mới xử lý chính

sự xong, cũng chưa ăn cơm. Mẫu hậu, gần đây bận rộn quá, đã lâu chưa ăn cơm cùng người, hôm nay chúng ta ở đây ăn cơm đi, để ta đi gọi trù phòng chuẩn bị thức ăn."

Thụy Thu hồi hận đến mức muốn tự sát vào mặt mình, hết chuyện nói lại nói đến chuyện ăn cơm, bình thường Tư Đế An vẫn an xong thì sẽ rời đi, nhưng hôm nay nó lại muốn ở lại, nàng không thể nào không bồi tiếp.

Đương nhiên nàng không thể nói: "Hoàng nhi, ngươi về cung ăn đi!" Nàng chỉ biết gượng cười, phân phó người chuẩn bị thức ăn.

Bất quá, Thụy Thu cũng mượn cơ bảo Tư Đế An cùng nàng ra sảnh ngoài dùng cơm.

Lúc thị nữ đi vào, Tư Đế An đột nhiên nói: "Phân Ny, qua dọn dẹp, chỉnh lý phòng ốc cho mẫu hậu. Mẫu hậu, có phải người thấy lạnh nên mới hạ màn mà ngủ phải không?"

Tim Thụy Thu vừa an ổn lại nhảy vọt lên, may mà không ai kịp nhìn ra vẻ khẩn trương của nàng. Nàng gọi Phân Ny: "Không cần chỉnh lý, hôm nay ta muốn ngủ sớm, chăn gối vẫn còn ấm, không cần phải động đến."

Nàng lại xoay người nói với Tư Đế

An: "Cũng không phải lạnh, chỉ là làm vậy thoải mái hơn, con biết đó, phòng rộng quá thì lòng dạ cũng trống rỗng theo."

Tư Đế An nghe thấy ngẩn người, nhớ tới mình lúc nhỏ vì ở trong phòng quá lớn nên khó ngủ. Phòng càng rộng thì càng khiến cho người ta cảm thấy cô đơn, ngay như bây giờ, trong đêm khuya lạnh lẽo, thỉnh thoảng gió thổi vào gian phòng trống trải, nó vẫn còn cảm thấy cô đơn.

Nó nhìn mẫu thân, bà vẫn đẹp như xưa, vẫn là nữ nhân đẹp nhất nó từng gặp qua, nhưng nữ nhân hoàn mỹ này lại không hề có được cuộc sống hạnh phúc hoàn chỉnh, nó nghĩ đi nghĩ lại, phận làm con

càng lúc càng thấy xót xa cho mẫu thân mình.

Bà dẫu là mẹ mình, nhưng cũng là nữ nhân, cũng cần được an ủi.

Tư Đế An hiện nay có thể cảm thụ được nỗi cô độc đó, vì bây giờ nó đã lớn, đêm nào không ngủ được thì cũng gọi vài thị nữ đến bầu bạn, nỗi ôn nhu do người khác giới mang lại đủ giúp nó xua tan nỗi cô đơn.

Bất quá nó đương nhiên không hề hy vọng mẫu thân lại là người phóng đảng, hơn nữa trong lòng nó chỉ có nam nhân lợi hại nhất trên đời kia mới xứng với bà.

Tư Đế An chỉ có thể chấp nhận một mình người đó.

Nó chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên nói: "Sư phụ đã lâu chưa về."

"A?" Thụy Thu kinh hãi, không biết mình có để lộ sơ hở gì mà Tư Đế An lại thăm dò như thế.

Tư Đế An cầm chén nước quả lên đưa cho Thụy Thu, bình thản nói: "Người xem, đây là phát minh của sư phụ, bằng không chúng ta cũng không biết trái cây có thể làm thành nước uống, không hiểu đầu óc của sư phụ làm bằng thứ gì, luôn luôn nghĩ ra những điều khiến người ta

vui mừng lẫn kinh ngạc."

Vừa mới trải qua một đoạn ôn nhu với Dương Chính, nghe Tư Đế An nói vậy, Thụy Thu tâm hồn chấn động, sắc mặt cũng đỏ lên, bất giác buột miệng: "Y đúng là rất lợi hại!"

Nhìn thần thái của mẫu thân, Tư Đế An càng xác định chắc chắn rằng bà có hảo cảm đặc biệt với sư phụ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 18 - Chương 22: Xuất phát

T

ư Đế An vẫy tay ra dấu cho hạ nhân đang hầu hạ lui xuống.

Nó tự rót cho mình một ly rượu, nhẹ giọng nói: "Mỗi tháng ta đều cùng sư phụ thư từ qua lại, bất quá sư phụ không hề nói cho ta biết người đang ở đâu. Mẫu hậu có biết người đang ở đâu không?"

Thụy Thu cầm ly nước quả lên nhấp một ngụm, vị mát lạnh giúp cho nàng bình tĩnh lại, quan sát thần thái của Tư Đế An, nàng không biết ý tứ của nó, chỉ thuận

miệng nói: "Ta cũng không biết, con hỏi có việc gì chẳng?"

Tư Đế An vuốt mũi, động tác này nó chính là học từ Dương Chính: "Mẫu hậu cũng biết hài nhi hiện nay tiếp quản chính vụ, còn nhiều chỗ chưa rành rẽ, nếu như có sự phụ ở bên thì ta cũng thoải mái hơn."

Thụy Thu thở dài, nàng lẽ nào không muốn Dương Chính quay về ư, nhưng hẳn còn quá nhiều việc phải làm.

"Mẫu hậu, người sao thế? Không cao hứng à?" Tư Đế An hỏi.

Thụy Thu lắc đầu: "Không phải, sự phụ

con còn có rất nhiều việc phải làm, tương lai của Vệ Nhung quốc nằm trong tay con, sự phụ ly khai cũng chính là muốn rền giữa con, bằng không thì khi nào con mới trở thành một quốc vương chân chính?"

Tư Đế An ánh mắt hơi ảm đạm, thấp giọng nói: "Hài nhi biết, nhưng hài nhi vẫn còn nhớ ngày trước sự phụ và mẫu hậu đều bầu bạn bên người, từ khi tiếp quản chính sự, một ngày từ sáng đến tối hài nhi cũng khó gặp được mẫu hậu một lần, cảm giác thấy người càng lúc càng rời xa hài nhi..."

Nói đến đây, thanh âm của nó cũng trở nên nghẹn ngào, ánh mắt lấp lánh lệ

quang, cho dù Tư Đế An đã trưởng thành hơn, nhưng tuổi tác vẫn còn nhỏ, trước mặt mẫu thân khó thể không chế, nên để lộ tình cảm chân chính trong lòng.

Thụy Thu tâm thần chấn động, nàng nhớ lại câu nói năm xưa của Dương Chính: "Đế vương, mệnh vận chú định là phải cô độc." mà nhin không được cơ hồ sa lệ.

"Mẫu hậu, người sao thế? Hài nhi không có ý oán trách gì người, hài nhi hiểu mẫu hậu chỉ muốn tốt cho hài nhi mà thôi." Tư Đế An thấy mẫu hậu sa lệ, vội vàng rời khỏi ghế, quỳ trước mặt Thụy Thu.

Thụy Thu đưa tay vuốt má Tư Đế An,

nhắm mắt lại, một lát sau mới mở mắt ra, cố gắng kìm nén tâm tình, bình tĩnh nói: "An tử, con cần phải biết con gánh trách nhiệm trọng đại của quốc gia trên vai, trước mặt mẫu hậu thì còn có thể rơi lệ, có thể ủy khuất nhưng trước mặt người đời thì con nhất định phải kiên cường, cho dù không chịu đựng được cũng phải cố gắng. Bởi vì con là vua của Vệ Nhung, phải nhớ kỹ!"

Thụy Thu đỡ Tư Đế An đứng dậy.

"Ta biết, mẫu hậu, ta nhất định sẽ trở thành một quốc vương hợp cách!" Tư Đế An kiên định nói, lau khô nước mắt, ngồi xuống đối diện Thụy Thu.

Hai người cũng đã đói nên bắt đầu dùng bữa.

Sau khi ăn xong, Tư Đế An nhìn mẫu thân, đột nhiên nói một câu ý tứ sâu xa: "Mẫu hậu, ta còn muốn nói một câu, nếu như sự phụ xong việc, hãy gọi người trở về, nơi này chính là nhà của người!"

Thụy Thu không biết phải đáp thế nào, chỉ ừ nhẹ một tiếng.

Tư Đế An ngồi thêm một lát, sau khi thị nữ dọn dẹp xong xuôi thì cáo từ rời đi.

Thụy Thu vừa quay người thì giật mình, phát hiện Dương Chính giống như quỷ mặt đã đứng ngay sau lưng nàng, nhìn

không được oán trách: "Người là quỷ à? Sao không có chút tiếng động nào?"

"Không phải nà²ng bảo ta không được gây tiếng động sao?" Dương Chính cười gian, ôm nà²ng vào lòng.

"Đi vào phòng nhanh lên!" Thụy Thu sợ th²ị n²ữ đột nhiên đi tới, đẩy hắ²n vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

"Nà²ng sao lại khẩn trương như vậy?" Dương Chính cảm thấy lúc này Thụy Thu bộ dáng rất tức cười, giống như một con mèo đang vụng trộm.

"Đều do người, hại ta suýt n²ữ là bêu xấu trước mặt An tử!"

Dương Chính ôm lấy nàng, ngồi xuống một cái ghế, cười cười nhìn nàng.

"Người làm cái quỷ gì? Vẻ mặt cười đầy tà khí!" Thụy Thu bị hấn nhìn đến mức rợn da gà.

"Vừa rồi ta nghe hai người nói chuyện, An tử hình như muốn tác hợp chúng ta, nàng nói xem ta có nên cười hay không?" Dương Chính càng cười lớn hơn.

Thụy Thu bịt miệng hấn, rít giọng gắt: "Ăn nói linh tinh, không được cười... A, người còn cười..."

Dương Chính nén cười, đưa tay siết

Thụy Thu vào lòng, nhẹ nhàng ve vuốt: "Ta nói linh tinh ư? Tỷ tỷ, nàng đừng giả ngốc với ta, nàng không hiểu được ý tức của An tử sao? Thằng nhóc đó còn thương yêu cho mẹ nó, cũng không tệ, không uổng công ta kỳ vọng vào nó."

Thụy Thu bị hắn nói đến không còn cách nào phản bác, hơn nữa mình lại rơi vào lưới tình chẳng thể nào thoát ra được.

"Người không đói sao?" Thụy Thu đánh trống lảng.

"Đói!"

Thụy Thu liền nói: "Ta bảo nhà bếp làm

chút thức ăn, chờ ta nhé!"

Nàng thuận thể muốn thoát ra khỏi lòng Dương Chính, nhưng y phục đang mặc vốn rộng, từ cổ áo nhìn xuống có thể nhìn thấy nhũ hoa trắng mịn như tuyết, Dương Chính kéo nàng lại, đưa tay thò vào trong, đang lúc Thụy Thu hồ thẹn thì hấn cúi người nói bên tai nàng: "Ta cảm thấy ăn nàng thì ngon hơn."

"Đừng..."

.....

Ánh trăng giữa đêm lạnh chiếu qua tấm màn, rọi lên thân thể hai người đang quấn lấy nhau, hai màu trắng đen tương phản

thu hút thị giác vô cùng, hợp thành một bức tranh hoàn mỹ động nhân.

Chăn gối đều bị dòn về một góc, ra giường cũng bị nhấn nhúm.

Thân thể trắng như tuyết co rúc lại, đầu gục vào trong thân thể màu đen, mái tóc xõa ra như mây trời.

Bàn tay của Dương Chính đi từ sống lưng trắng nõn đi xuống, cuối cùng dừng lại ngay cặp mông tròn lẳn, nhẹ nhàng ve vuốt, màu đỏ từ đó dần dần lan ra theo nhịp run rẩy của thân thể Thụy Thu.

Gương mặt nõn nà ngẩng lên, vành mắt trũng sâu còn ướt nước mắt.

"Vì sao vừa về lại đi ngay? Chẳng thà không về còn hơn!"

Thanh âm nhỏ nhẹ nhưng mang đầy cảm giác thống khổ, Dương Chính gương mặt đầy vẻ có lỗi, hắn biết nói ra sự thật thì rất tàn nhẫn nhưng lại không thể nào dấu diếm, suy cho cùng lần này ra đi hung hiểm khó lường, so với lần trước còn nguy hiểm hơn nhiều, ít nhất lần trước hắn còn suy đoán được con đường tương lai, còn lần này đối mặt với địch nhân thống trị thế giới này mấy vạn vạn năm, nói không chừng con đường hắn đi là con đường dẫn xuống suối vàng.

Nhưng hiện nay không thể không đi, chỉ

là mang lại cho Thụy Thu cảm giác đau lòng, Dương Chính không khỏi thấy mình quá tàn nhẫn.

Vai hắn vẫn còn vết răng cắn rất sâu, cả máu cũng chảy ra, đây chính là "kiệt tác" của Thụy Thu.

Dương Chính ôm nàng, không biết phải giải thích thế nào cho nàng bớt bi thương.

Bốn mắt nhìn nhau, một bên thì đầy vẻ có lỗi, một bên thì ai cầu và thống khổ.

"Vì sao cả Mật Tuyết Nhi cũng phải đi, Dương Chính, người không phải là người mà." Thụy Thu biết không thể thay đổi

tâm ý của hấn, nước mắt lại trào ra.

Dương Chính cảm thấy mình cơ hồ sụp đổ, cả đời này hấn sợ nhất là làm cho nữ nhân mình yêu thích rơi lệ, khó khăn cất tiếng: "Ngày mai ta sẽ nghĩ cách, nếu như có thể thì ta sẽ không dẫn theo Mật Tuyết Nhi."

Thụy Thu biết muốn Dương Chính thay đổi ý kiến rất khó, hấn nói vậy phần nhiều chính là vì nàng. Nàng biết hấn vốn là người đặc biệt, tinh thần ý chí đều kiên định hơn xa người thường, chỉ là vì nàng nên mới thỏa hiệp, nghĩ tới đây cảm giác bi thương cũng giảm đi một chút.

Nhưng Thụy Thu cũng là người kiên

định, chỉ là lần này tình cảm sôi trào nên mới bức bách Dương Chính, nàng cũng không mong muốn nam nhân của mình vì mình mà trở nên yếu ớt.

Nàng nhìn vào Dương Chính hỏi: "Cái la bàn đó thật sự thần kỳ như vậy sao?"

Dương Chính gật đầu: "Ít nhất thì ta cũng chưa từng thấy nó nói sai bao giờ."

Thụy Thu cắn môi, nội tâm tranh đấu dữ dội, cuối cùng nàng nói: "Ta biết người không thể mang ta đi, la bàn đó đã thần kỳ như vậy, tuyên định Mật Tuyết Nhi đi cùng thì người cứ mang nó đi, bằng không ta chẳng thể yên tâm được."

Dương Chính ôm ghì lấy nàng, Thụy Thu hiểu rõ đại nghĩa càng khiến hắn cảm thấy có lỗi và đau lòng, không biết phải nói gì mới biểu lộ được cảm tình của mình.

.....

Mật Tuyết Nhi đã đi du ngoạn với bọn Mạc Băng Vân, sau khi liên hệ thì hôm sau Mạc Băng Vân và A Tuyết mới dẫn nó đi tới Tác La Đồn.

Dương Chính dẫn Thụy Thu tới gặp mặt Tử Tâm.

Thụy Thu đã từng nghe nói qua người này nhưng lần đầu gặp mặt, nhìn thấy

dung nhan hoàn mỹ vô khuyết của nàng, nghĩ tới nàng và Dương Chính cùng chung một chặng đường dài lại không hề cảm thấy ghen tuông. Cảm giác này rất kỳ quái, vì Tử Tâm khiến cho người khác cảm thấy nàng không giống nữ nhân, cũng không phải nhân loại, đôi mắt không chút cảm tình của nàng khiến cho người ta liên tưởng đến Thần cao cao tại thượng miệt thị chúng sinh.

Thụy Thu cũng yêu cầu nghiệm chứng la bàn, kết quả vẫn như cũ, Mật Tuyết Nhi là người được tuyển định, Thụy Thu không còn lý do gì yêu cầu nó ở lại.

Lại thêm một ngày nữa, Mạc Băng Vân và A Tuyết mới đưa Mật Tuyết Nhi tới

Tác La Đôn.

Gặp nhau cười đùa vui vẻ, Mạc Băng Vân và Nguyệt Như Tuyết đã có thể không chế cảm tình của mình, còn Mật Tuyết Nhi thì khóc lóc vang trời, Dương Chính ở Bắc đại lục quá lâu, vì bệnh dịch lan tràn nên hẳn không cho Mật Tuyết Nhi tới đó, hơn 1 năm nay Mật Tuyết Nhi đều là nhờ Thụy Thu và hai người Mạc Băng Vân chiếu cố, chỉ là có thân thiết đến đâu cũng không bằng quan hệ huyết mạch với Dương Chính, một năm nay nó buồn nhiều hơn vui.

Mật Tuyết Nhi nhìn thấy Dương Chính liền chạy tới nắm chặt không chịu rời tay, cả ngày quần lầy hẳn.

Lần này rời đi, khi nào gặp lại còn chưa xác định được, Dương Chính ở lại Tác La Đồn 1 tuần, dùng dị lực cải tạo thân thể của bọn Mạc Băng Vân, có Tử Tâm ở bên chỉ đạo, thân thể của họ tuy không thể so được với Dương Chính nhưng ở mức độ nhân loại thì đã vượt lên một bước dài.

Ly biệt dù thống khổ nhưng vẫn rất cục vắn phải đến, một tuần sau, Dương Chính quyết định xuất phát.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 19 - Chương 1: Sơn cốc

T

iểu Hắc tốc độ cực nhanh, cưỡi gió lướt đi, chớp mắt đã vượt qua Tạt Địa Á.

Gió lạnh rít gào, trước mắt đã xuất hiện một đồng cỏ mênh mông.

Chỉ cần hai ngày bay trên không hơn vạn mét, cơ hồ đã vượt qua cả Nam đại lục, lực lượng của Ma long thực sự kinh người, Tiểu Hắc lúc này thể hình to lớn hơn một năm trước nhiều, xương nhọn trên dưới khắp người nhô rõ, làn da vốn màu xanh bây giờ ản ước có màu xám,

hoa văn cũng rất nhiều, không có vẻ non nớt mà chỉ lộ ra bá khí tung hoành.

Không trung là thiên hạ của Tiểu Hắc, trên đường phi hành, bất cứ loài chim lớn nhỏ nào cũng đều tránh xa, trong vòng mấy chục km xung quanh đều trống rỗng, đây cũng chính là uy nhiếp của sinh vật thượng đẳng.

Ba người trong tiểu tổ thám hiểm ngồi trên lưng ma long, gió lạnh trên cao vạn mét thổi tới cách chỗ Dương Chính một mét đều tự động dạt ra, không hề có chút ảnh hưởng tới Mật Tuyết Nhi, Tử Tâm thì lại càng thông dong, thảnh thơi nàng ta lại bay lên tới trước mặt ma long.

Mật Tuyết Nhi rúc vào lòng Dương Chính, gương mặt lộ vẻ hiếu kỳ, kinh ngạc và hưng phấn, ngày thường nó dựa vào ma pháp có thể bay khỏi mặt đất nhưng phi hành với tốc độ cao như vậy chính là lần đầu tiên thực nghiệm, cả người cũng kích động vô cùng.

Nhìn thấy từng cụm mây trắng nhanh chóng lùi lại phía sau, rừng cây, ngọn núi bên dưới không ngừng di động, Mật Tuyết Nhi cất tiếng vui cười không ngớt.

Dương Chính nhìn thấy thế, trong lòng cũng nhẹ nhõm, hơn 1 năm nay hẳn không có thời gian bầu bạn với Mật Tuyết Nhi, vì thế nó trở nên buồn bực hơn, khiến người ta nhìn thấy không khỏi lo lắng,

thân hình cũng gây đi không ít, lần này có cơ hội dẫn nó phi hành hai ngày, để cho nó vui vẻ, Dương Chính cũng cảm thấy thoải mái đôi chút.

Không gian rộng lớn giữa trời xanh khiến tâm tình người ta thư thái vô cùng, đồng thời tốc độ phi hành nhanh chóng của Tiểu Hắc mang theo một cảm giác kích thích mãnh liệt, lúc lên trên lúc xuống dưới, thậm chí còn lộn nhào, so với trò đu quay còn kích thích hơn, tất cả sâu khổ cơ hồ đều quên mất, ngay đến Dương Chính cũng cảm thấy lần mạo hiểm này cũng không gian khổ như mình nghĩ.

Chừng nửa thời thân, màu xanh vô tận chợt biến mất.

Đường đi khúc khuỷu, liễu ám hoa minh, sơn thanh thủy tú, Dương Chính chợt nhìn thấy một vùng cao nguyên bồn địa lớn ở giữa, bốn bề núi non vây phủ giống như thành bảo, gió bay cát chạy đều bị núi rừng chặn lại, bồn địa rộng lớn, nguồn nước cũng nhiều, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo, cây cối um tùm.

Khí hậu cũng ấm áp hơn, một dòng sông dài như thủy long uốn khúc, dưới ánh dương quang lấp lánh như từng chiếc vảy.

"Đẹp thật!"

Phi hành một ngày, sắc trời đã tối, vốn

muốn cho Mật Tuyết Nhi vui vẻ, Dương Chính không nỡ phải kiệt lực hành trình, suy cho cùng di tích viễn cổ cũng chỉ tồn tại về mặt lý luận, đâu phải muốn tìm là tìm được ngay, hấn vẫy tay với Tử Tâm đang bay trong không trung, sau đó vồ lên lưng Tiểu Hắc hai cái, ra ý cho nó hạ xuống.

Tiểu Hắc đáp xuống gần con sông, Dương Chính ôm Mật Tuyết Nhi đi tới bãi sông, nhìn quanh một hồi, lúc còn ở trên lưng Tiểu Hắc chỉ cảm thấy nơi này rất mỹ lệ, khi hạ xuống mới phát hiện bốn địa này rộng lớn vô cùng, núi cao xung quanh đều vươn tới tận trời, dưới đất cây cỏ um tùm nhưng không hề có vết tích con người, căn bản là một vùng đất

nguyên thủy chưa hề được khai hóa.

Dương Chính không hề kinh ngạc, vì Lam Phong đại lục rộng lớn thập phần, chỉ riêng diện tích của Nam đại lục so với diện tích đất liền của địa cầu đã lớn hơn, lại thêm khoa kỹ nơi này lạc hậu vô cùng, những nơi nhân loại chưa hề đặt chân đến thật sự quá nhiều. Dương Chính bị phong cảnh nơi này hấp dẫn, nhiệt độ vừa phải, nước sông trong vắt có thể uống được, xung quanh lại có vô số loài hoa không biết tên, căn bản là một thế ngoại đào nguyên.

Ngọn gió mơn man thổi qua mặt hấn, Mật Tuyết Nhi nháy ra khỏi lòng Dương Chính, lúc này hai má trắng nõn của nó

trở nên đỏ hồng, trên trán thậm chí còn có mồ hôi.

Mật Tuyết Nhi mở to hai mắt, hiếu kỳ quan sát xung quanh, khi nhìn thấy hoa cỏ màu sắc tươi đẹp xung quanh thì vui mừng đưa tay hái.

Có ma long Tiểu Hắc ở đây, các loài sinh vật vốn sinh sống trong sơn cốc đều chạy trốn vào thâm sơn, bốn bề yên tĩnh vô cùng, chỉ là muốn tìm thức ăn cũng có chút phiền hà, Dương Chính vốn có mang theo lương khô, nhưng thiếu chút chất thịt cũng hơi khó ăn, bất quá hắn còn mang theo Mật Tuyết Nhi, không thể nào chạy đi mấy chục km để săn thú, hắn liếc nhìn Tiểu Hắc rồi lại thì thầm mấy câu với

Mật Tuyết Nhi.

Mật Tuyết Nhi nghe thấy liền chạy đến bên chỗ Tiểu Hắc, đá vào thân hình đang duỗi ra nghỉ ngơi của nó nói: "Tiểu Hắc, đi tìm thức ăn cho ta!"

Tiểu Hắc ngẩng đầu khịt mũi.

Mật Tuyết Nhi nhú mày, bàn tay hiện lên một thanh băng nhận: "Không nghe lời ta hả con rồng ngốc kia?"

Tiểu Hắc thấy thế, bất mãn rít lên hai tiếng, rồi vỗ cánh bay lên trời.

Dương Chính đứng bên cảm thấy buồn cười, ma long thiên tính cao ngạo, có sẵn

phản cốt lại thập phần tàn bạo, bất kể người là ai, căn bản đừng hòng ra lệnh cho nó, chỉ có một mình "tiểu chủ nhân" Mật Tuyết Nhi là có thể ra lệnh cho nó.

Ngay cả Dương Chính mấy lần muốn nhờ Tiểu Hắc giúp đỡ nhưng dù có nghĩ hết cách vẫn không thể nào, vì vậy hắn không muốn phí công vô ích, trực tiếp nói Mật Tuyết Nhi đi sai bảo nó.

Tử Tâm ngồi một bên tu luyện, Mật Tuyết Nhi đi dạo xung quanh hái hoa chơi đùa.

Dương Chính bắt đầu lượm đá chất làm bếp, đây chính là những kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, hai người kia chắc chắn

không giúp được gì, cho nên những việc này hấn một mình làm cho xong.

Làm xong mọi việc, Dương Chính cũng ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

"A!" Dương Chính đột nhiên đưa tay chop lấy bàn tay trắng nõn của Mật Tuyết Nhi đang lén lút từ phía sau đưa tới.

Mật Tuyết Nhi ban đầu rú lên, sau lên cười to, nó mang một vòng hoa trên đầu, tay còn cầm hai cái.

Dương Chính ôm lấy nó đặt lên đùi.

Mật Tuyết Nhi lấy vòng hoa lớn nhất đeo lên đầu Dương Chính rồi cười hi hi.

"Còn cái này?" Dương Chính chỉ vào vòng hoa còn lại trên tay nó.

Mật Tuyết Nhi lén lút nhìn về phía Tử Tâm đang ngồi ở phía xa, thanh âm có chút khiếp sợ: "Cho tỷ tỷ đó!"

Vì Tử Tâm không thích giao lưu với người khác, còn Mật Tuyết Nhi thì xưa nay vốn nhút nhát, do đó thoạt nhìn hai người có vẻ lãnh đạm, Dương Chính không ngờ Mật Tuyết Nhi lại chủ động tiếp xúc, hấn buông nó ra, khích lệ: "Con tự mình đem tới cho vị tỷ tỷ đó đi!"

Mật Tuyết Nhi nhìn Dương Chính, do dự hồi lâu rồi chậm rãi đi tới chỗ Tử Tâm.

Khi nó còn cách Tử Tâm chừng 1 mét, Tử Tâm chợt mở mắt ra, có vẻ ngạc nhiên nhìn Mật Tuyết Nhi.

"Tỷ... Tỷ tỷ, cái này cho tỷ!" Mật Tuyết Nhi nhỏ giọng nói.

Tử Tâm ngẩn người nhìn Mật Tuyết Nhi.

Dương Chính khẽ lắc đầu, đi tới chỗ hai người, khom người xuống nắm lấy tay Mật Tuyết Nhi nói: "Con đeo cho Tử Tâm tỷ tỷ đi!"

Mật Tuyết Nhi lúc này mới cẩn thận đeo vòng hoa lên đầu Tử Tâm rồi lui lại, Dương Chính yêu thương vuốt ve đôi má

nó.

Một tiếng rít vang lên, Tiểu Hắc từ không trung bay tới.

Nó bay tới chỗ bồn địa thì lơ lửng ở đó, đôi cánh không lộ kẽ hở, tạo thành bóng râm trên mặt đất, hai vuốt ném hai con báo xuống mặt đất.

Dương Chính đi tới cầm lấy một con báo, đem đến bờ sông, dùng đao rạch bỏ nội tạng, lột da rửa sạch.

Tiểu Hắc bay xuống, há miệng đớp mấy cái đã nuốt sạch con báo còn lại vào bụng, rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Dương Chính đem con báo đã lột da đi nướng, sắc trời dần tối, mặt trăng mọc lên, đến khi hăn nướng xong con báo thì Mật Tuyết Nhi đã tựa vào người hăn ngủ say, mùi thịt nướng thơm ngào ngạt lan tỏa khắp không khí, Mật Tuyết Nhi trong mơ vẫn cứ hít hà không thôi.

Dương Chính kêu nó dậy ăn, Tử Tâm và Dương Chính cơ bản không cần phải ăn, bất quá đồ ăn ngon trước mặt thì cũng tham gia ăn không ít.

Sơn cốc trong màn đêm ôn nhu mỹ lệ, lửa cháy hừng hực, nước sông lặng lẽ, sao sáng khắp trời, cảnh vật giống như thế giới thần thoại.

Tiểu Hắc không biết đã đi đâu, có lẽ nó ngủ xong thì lại thấy đói, sức ăn của nó rất kinh người, đương nhiên một con báo không đủ no, nhưng động vật gần đây đều ăn trốn hết, Tiểu Hắc muốn săn thú thì phải bay hơn trăm km.

Dương Chính ôm Mật Tuyết Nhi kể chuyện xưa, kể tới khi nó ngủ thiếp đi.

Hắn nhìn thấy Tử Tâm cầm lấy vòng hoa Mật Tuyết Nhi đeo cho, không biết là đang nghĩ gì, dưới ánh trăng dáng vẻ nàng có chút tịch mịch thê lương.

Sống hơn ngàn vạn năm, Dương Chính không biết rằng làm sao sống nổi, thọ mệnh quá dài kỳ thật cũng là một loại bi

ai, vì không còn có ai có thể bầu bạn cùng mình cả đời.

Tư Gia Lệ, Tử Tâm... những người này đều sống rất lâu, cũng là nhờ họ không hiểu việc đời, thậm chí không hiểu tình cảm nhân loại, Dương Chính không biết Tử Tâm vốn rất muốn làm người, tương lai sau này liệu có chịu được cảm giác cô độc khi làm người hay không. Vì đã là người thì sẽ có yêu, có đau khổ, đối với một người sinh mệnh vô hạn mà nói thì không biết là hạnh phúc hay bi ai.

Bất quá, hẳn nếu nghĩ cho Tử Tâm thì không bằng lo cho chính mình còn hơn.

Từ khi Dương Chính lạc đến thế giới này

thì không hề già đi, hắn cũng không biết mình có phải đã trở thành "lão bất tử" hay chưa.

Hắn cười khỏ, cố gắng gạt bỏ những ý nghĩ linh tinh, ép mình tiến nhập vào trạng thái hỗn độn, đây cũng chính là một phương thức để trừ bỏ cảm giác cô liêu.

Không biết đã qua bao lâu, một cảm giác kỳ quái chợt xông thẳng vào đầu Dương Chính, khiến hắn giật mình tỉnh lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 19 - Chương 2:

Kim vũ

D

ương Chính chợt đứng dậy, phát hiện Tử Tâm cũng đã mở mắt, chỉ có Mật Tuyết Nhi là không cảm giác được năng lượng đặc biệt ba động mà thôi.

Ánh trăng rưới màu trắng bạc lên sơn cốc, đủ để cho Dương Chính có thể quan sát động tĩnh ở phía xa.

Cảnh vật trong tầm mắt hẳn không có biến cố gì, nhưng ở những chỗ xa hơn thì đã bị núi non che khuất tầm nhìn.

Dương Chính xoa nhẹ lên đầu Mật Tuyết Nhi, tạm thời phong bế cảm giác của nó, ôm lấy nó đi tới bên Tử Tâm.

"Có cảm giác sao? Là gì vậy?"

Hắn hỏi Tử Tâm, vì tri thức của Tử Tâm đối với thế giới này rộng lớn hơn hắn rất nhiều.

Hai mắt Tử Tâm phù hiện ánh sáng xanh, nàng nhìn chăm chú về phương xa một lúc rồi bay lên: "Đi xem thử!"

Chớp mắt nàng đã bay đi cả ngàn mét, hướng về ngọn núi cao nhất phía Tây bắc sơn cốc, Dương Chính vội vàng đuổi theo, khi bay lên trên không của ngọn núi

đó, năng lượng ba động biến thành tiếng gầm rít sắc nhọn, phương xa mây trời dày đặc đang cuộn sóng, thỉnh thoảng lại có ánh sáng rạch phá màn đêm chói mắt vô cùng.

Tiếng gầm gừ quái dị không ngừng vang tới, Dương Chính ngẩng đầu quan sát, dùng tinh thần nguyên lực tập trung ở hai mắt, nhìn xuyên qua tầng mây, thấy được một hắc ảnh bay ra, sau đó rít lên bờ nhào xuống, rồi một loạt tiếng kêu kỳ quái vang lên.

Là Tiểu Hắc! Nó cách bọn họ hơn 400km, nếu như không bay lên đỉnh núi này thì thực sự cũng không biết con quái vật này đã đi xa đến thế.

Dương Chính càng kinh hãi chính là thanh âm của Tiểu Hắc thập phần sắc nhọn, đây chính là dấu hiệu nó đang phát cuồng.

Tiếng kêu thảm liệt không ngừng vang lên, hắn nhìn thấy Tiểu Hắc giống như cỗ máy bắn ra từng hỏa cầu màu lam, đây chính là chiêu công kích Địa ngục hỏa diễm đặc biệt của ma long, nhất thời đỉnh núi rực sáng, không trung vang lên từng loạt sấm rền, năng lượng mạnh mẽ ba động hiển nhiên đã dẫn đến biến hóa kịch liệt của khí trời, các loại nguyên tố bị lực công kích siêu cường bạo nghiền nát, hơn nữa còn có từng tiếng kêu gào đáng sợ đỉnh tai nhức óc.

Ở thế giới này còn có sinh vật nào đủ khả năng khiến cho Tiểu Hắc phát cuồng?

Quan sát cục diện, Dương Chính biết Tiểu Hắc đã toàn lực công kích, có thể biết được trận chiến này tuyệt không phải là trận chiến một chiều.

Dương Chính cũng biết thực lực đáng sợ của Tiểu Hắc, hấn kinh hãi vô cùng, gần đây có sinh vật đáng sợ nào cùng cấp bậc với nó chứ?

"Là người sao?" Dương Chính thấy Tử Tâm không động tĩnh gì, cất tiếng hỏi.

Tử Tâm lắc đầu: "Không phải, ma long là

tồn tại cao nhất, trừ phi là người giống như chúng ta có thể khống chế được tinh thần nguyên lực ra, bằng không tuyệt không phải là đối thủ của ma long, nhưng ta không hề cảm giác được tinh thần nguyên lực."

Dương Chính nghe vậy cũng yên tâm, Tử Tâm đã nói thế thì Tiểu Hắc chắc chắn sẽ không thua, hắn cũng không cần đa sự, chỉ đứng trên đỉnh núi tiếp tục quan chiến, nhưng hồi lâu vẫn không thấy được thân ảnh đối thủ của Tiểu Hắc.

Điểm này chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích, đó chính là địch thủ thể hình nhỏ hơn Tiểu Hắc rất nhiều.

Công kích cuồng bạo liên tục cơ hồ kéo dài cả đêm, chiến trường biến thành biển lửa, nhiệt lượng biến thành gió nóng rực thậm chí còn thổi đến đỉnh núi Dương Chính đứng, Địa ngục hỏa diễm của Tiểu Hắc có thể thiêu cháy bất kỳ cơ thể nào, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy thêm điện màu vàng chớp lóe, hiển nhiên đối thủ của nó vẫn còn sống sót.

Dương Chính tự hiểu chính mình nếu bị Tiểu Hắc điên cuồng tấn công như vậy thì sợ là cũng phải tránh đi, bất kể thế nào, đối thủ đang chiến đấu với Tiểu Hắc lực phòng ngự đủ để người ta phải tắc lưỡi khen thầm.

Khi trời sáng, Dương Chính cuối cùng đã

nhìn rõ Tiểu Hắc đang điên cuồng bay lượn, cả ngọn núi hầu như đều bị nó lật lên, ngay cả nơi Dương Chính đứng cũng rung chuyển theo.

Chiến đấu hình như đã kết thúc, Tiểu Hắc hậm hực bay về phía sườn núi bên này.

Bay tới chỗ Dương Chính, Tiểu Hắc đã không còn sinh khí, cúi đầu liếc nhìn rồi đáp xuống sơn cốc, vùi mình vào dòng sông.

Dương Chính nhìn thấy mấy gai xương trên người Tiểu Hắc đã bị gãy, vài vết thương cũng đang rỉ máu, tinh thần cũng mệt mỏi, nhưng hắn cũng không cần lo lắng, nó vốn là con thú điên, những vết

thương này thoát nhìn thì rất lợi hại nhưng đối với nó mà nói chỉ chẳng qua chỉ là gãi ngứa.

Hắn hiểu kỳ chính là địch thủ khiến cho Tiểu Hắc trở thành bộ dáng như vậy.

Cho dù trận chiến này Tiểu Hắc hoàn toàn chiếm được thượng phong, bất quá đối thủ của nó tuyệt đối không thể coi thường, thậm chí Dương Chính xác định đối thủ của Tiểu Hắc đã trốn thoát, bằng không nó sẽ không tỏ vẻ mệt mỏi như vậy.

Dương Chính vốn có dòng máu thám hiểm, không tìm hiểu rõ ràng thì sợ là sau này hắn ngày đêm suy nghĩ, ăn uống cũng

không ngon.

Bất quá hiện tại hắn còn có đồng bạn, không thể tự tiện hành động.

Tử Tâm đột nhiên nói: "Nếu người muốn đi xem thì để ta coi sóc Mật Tuyết Nhi giúp cho!"

Dương Chính ngạc nhiên, đây có phải là một loại tiến bộ không? Tử Tâm không ngờ lại có thể chủ động đề xuất chiêu cố Mật Tuyết Nhi, lúc này hắn chú ý nhìn lại thì mới thấy trên đầu nàng ta vẫn còn đeo vòng hoa của Mật Tuyết Nhi.

Hắn đưa Mật Tuyết Nhi cho Tử Tâm, không có chút lo lắng gì, Mật Tuyết Nhi

có Tử Tâm chiêu cổ còn an toàn hơn cả ở với hắn.

Dương Chính bay đến chỗ Tiểu Hắc chiến đấu, trên đường đi, hắn nhìn thấy tàn tích của chiến trường khiến người ta kinh hãi.

Cây cối trong phương viên mấy chục km đều bị san bằng!

Cây cối nơi này đều là cổ thụ sống trong rừng rậm nguyên thủy hơn cả ngàn năm, đa số đều là cây to mấy người ôm không giáp vòng, nhưng hiện nay lại giống như cánh đồng lúa bị người ta gặt hái, cây cối rậm rạp như là ngọn lúa bị liềm cắt rờn. Lúc này trời đổ mưa, mùi khét dậy

lên từ những cây cối bị thiêu cháy thành hình thù kỳ quái.

Nhiều chỗ bị khí hóa trực tiếp, ngay cả nham thạch cũng biến thành bột tro giống như sau khi núi lửa phun trào, mùi cháy khét khó ngửi lan khắp không khí.

Diện tích của trận chiến này rất lớn, đều là vết tích do Tiểu Hắc lưu lại, mắt thường khó thể tìm được mục tiêu.

Bất quá Dương Chính có tinh thần nguyên lực thần kỳ nhất trên đời, tinh thần nguyên lực phát tán ra, thu được vô số tin tức từ tro bụi, hắn bị một ngọn lửa màu vàng nhảy múa hấp dẫn, khi đi tới tìm thì thấy một cọng lông màu đỏ.

Cọng lông này dài chừng hai ngón tay, trên đầu hình bầu dục, sờ vào trơn láng như mặt kính.

Hắn cẩn thận cầm cộng lông đó lên quan sát, lúc này ánh dương quang rọi tới, cộng lông được ánh sáng mặt trời chiếu vào đột nhiên phát sinh biến hóa kinh người, màu đỏ sậm ban đầu vụt biến thành màu vàng, Dương Chính cảm giác được năng lượng của ánh sáng mặt trời điên cuồng tiến vào bên trong cộng lông, hơn nữa màu vàng này lại không phải là do phản xạ mà là năng lượng mặt trời khiến tính chất của cộng lông biến đổi.

Nhiệt lượng trên cộng lông càng lúc càng

kinh người, thậm chí Dương Chính cũng không chịu nổi, vội dùng tinh thần nguyên lực phong tỏa không cho cọng lông tiếp xúc với ánh sáng mặt trời.

Tinh thần nguyên lực phân tích tin tức trên cọng lông khiến cho Dương Chính kinh ngạc, chỉ một khắc ngắn ngủi này mà năng lượng ẩn chứa trong cọng lông màu vàng đã gấp 1000 lần lúc nó còn màu đỏ, hơn nữa đó còn là vì Dương Chính đã phong bế không cho nó tiếp tục tiếp xúc để hấp thu năng lượng thêm.

Dương Chính cơ hồ có thể khẳng định cọng lông này chính là ở trên người sinh vật vừa chiến đấu với Tiểu Hắc, cũng chứng minh đối phương thực sự không

phải loài người.

Hắn càng thêm hứng thú với sinh vật này, chỉ với cọng lông có thể hấp thu năng lượng mạnh mẽ thì có thể hình dung được sinh vật đó hứng thú đến chừng nào.

Hắn không ngừng truy tung theo tin tức trong không khí, tìm được 11 cọng lông vàng, Dương Chính đều dùng tinh thần nguyên lực phong bế toàn bộ cất vào trong túi. Những cọng lông này đều có lực lượng kinh người, mỗi một cọng là bảo vật vô giá. Bay đi không biết bao lâu, thậm chí đã ra khỏi phạm vi chiến trường, tin tức đến bên một vách núi thì bị đứt quãng, Dương Chính không biết đối phương đã dùng biện pháp gì để xóa

dấu tích.

Dương Chính có chút bất cam nhìn xuống vách núi, gió núi thổi mạnh, trên vách núi vô số cành cây che lấp, không thể nào nhìn rõ được.

Đã gần giữa ngọ, Dương Chính quyết định thử vận khí một lần, nếu như tìm không thấy sinh vật đó thì hẳn cũng không dây dưa nữa, suy cho cùng hẳn còn có việc quan trọng hơn.

Hắn bay xuống vách núi tìm kiếm.

Dương Chính nhanh chóng tìm thấy một cái tổ dùng Kim ti mộc kết thành, hẳn hưng phấn bay tới, bên trong tổ không có

gì cả, Dương Chính đưa tay sờ vào huyết dịch ở đáy tổ, cảm giác vẫn còn ấm, xem ra sinh vật này đã bị Tiểu Hắc đánh cho tơi bời. Dương Chính bay vòng chung quanh, không biết là nhờ trực giác hay vận khí, một lúc sau hắn phát hiện dấu tích điêu khắc sơ sài ở trên một tảng nham thạch nhô ra giữa eo núi. Dương Chính bay đến, vùng quỳen đánh vỡ đá, một sơn động lộ ra trước mắt hắn, loại hang động sâu hút giữa vách núi này chắc chắn là tác phẩm của loài chim.

Dương Chính cơ hồ có thể khẳng định sinh vật mình muốn tìm ẩn trong hang động này, không cần suy nghĩ lập tức tiến vào.

Gió núi thổi qua, Dương Chính bay thẳng vào trong, bên trong khô ráo vô cùng, không hề có chút ẩm ướt nào giống như sơn động thông thường.

Càng vào trong càng sáng, trong động không ngờ lại có ánh sáng.

Dương Chính tăng tốc, tiến vào chỗ sâu nhất trong động, đây là một huyết động giống như mê cung, vô số ánh dương quang chiếu qua nhiều khúc ngoặt phản xạ tới đây, trên bề mặt của chỗ sâu nhất này cũng phủ kín Kim ti mộc.

Còn trốn sao?

Dương Chính nhếch mép cười, hẳn có

thể khẳng định đôi phương đã trọng thương, cũng không tìm tiếp, trực tiếp vùng quyền đánh thẳng vào vách động, quyền lực bao hàm tinh thần nguyên lực cuồng mãnh dị thường, cả vách núi cơ hồ chấn động, vô số hòn đá trong sơn động rơi xuống, Dương Chính đánh ra mấy quyền, cả sơn động chắc chắn sẽ bị hủy.

Cuối cùng một tiếng chim kêu kỳ quái vang lên.

Một đạo hồng ảnh nhanh như chớp phóng về phía Dương Chính.

Dương Chính khẽ nghiêng đầu, một đạo hỏa diễm lướt qua sát tóc mai hấn, bất quá tốc độ này còn chưa đủ nhanh,

Dương Chính đã thăm dò được đối phương hiện tại đã hư nhược cực độ, cũng không khách khí, vung tay chém thẳng vào hồng ảnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 19 - Chương 3:

Hoang mạc

H

ồng ảnh bị chém rơi xuống đất, lúc này Dương Chính mới nhìn rõ đối phương, đó là một con chim, chuẩn xác là một con quạ ba chân, sau khi rơi xuống đất vẫn trừng mắt hung hăng nhìn Dương Chính.

Nhưng nó rõ ràng đã lâm vào tình thế cung mạnh hết tầm, nhiều chỗ trên người trụi lủi, một chân còn bị thương, đứng còn liêu xiêu muốn ngã.

Dương Chính không biết nó là quái vật

gì, bất quá lúc này hấn chỉ muốn bắt nó, không hề khách khí, hai ngọn tử hỏa trong mắt bùng lên, mười ngón tay vươn thành trảo chụp tới, ngón tay mang theo ngọn lửa màu tím, ô nha cảm thụ được uy hiếp mạnh mẽ, giận dữ kêu to, lông vũ toàn thân đều xù lên, giang thẳng hai cánh, ánh mắt lóe lên ánh sáng màu vàng rực rỡ!

Thiêm điện màu vàng phá tan không khí, Dương Chính cảm thấy không gian cũng nóng lên, hấn không hề kinh hoảng, vung tay trái một vòng, tử hỏa từ bàn tay hấn phóng ra lượn vòng quanh, quần lấy thiêm điện màu vàng, Dương Chính tay phải chụp lấy cổ ô nha, tinh thần nguyên lực cuộn cuộn bộc phát ra, chớp mắt đã phong tỏa sức lực lưu chuyển trong cơ

thể ô nha.

Dương Chính thuận tay hát thiểm điện màu vàng lên, thân hình quay một vòng, thiểm điện bắn thẳng lên trên, ầm một tiếng đánh xuyên qua cả vách núi, Dương Chính theo sau thiểm điện, phóng ra khỏi vách núi, rồi bay về phía bồn địa.

Bay đến bồn địa, Dương Chính nhìn thấy Mật Tuyết Nhi đang đứng đó nhìn lên, còn Tử Tâm đứng bên cạnh nó.

Sau khi Dương Chính hạ xuống, Mật Tuyết Nhi liền ào vào lòng hắn, nhìn thấy ô nha trong tay Dương Chính liền kêu lên: "Oa, con chim màu đỏ đẹp quá!"

Dương Chính đưa ô nha cho Tử Tâm quan sát.

Lúc này, Tiểu Hắc đang nghỉ ngơi ở phía xa gầm lên một tiếng giận dữ, nó hung hăng bay tới, nhìn chăm chăm ào địch nhân trong tay Dương Chính.

Tiểu Hắc ở không trung không ngừng kêu la loạn xạ, nếu không phải có Mật Tuyết Nhi ở đó thì nó đã xông tới cướp lấy ô nha xé nát. Dương Chính dĩ nhiên là không thể để cho Tiểu Hắc giết chết ô nha được, con chim này thoát nhìn đã biết không phải vật phàm, nếu bị Tiểu Hắc giết chết thì thật là đáng tiếc. Hắn nói nhỏ bên tai Mật Tuyết Nhi mấy câu, Mật Tuyết Nhi liền quát Tiểu Hắc: "Con

rồng ngóc, mau tránh ra, không cho người đụng vào con chim này."

Mật Tuyết Nhi còn hung hăng phóng ra một băng tiễn, Tiểu Hắc hậm hực bay tránh sang một bên nhưng vẫn quay đầu nhìn lại, ánh mắt đầy hung quang. Ma long bản tính tàn bạo lại hay nhớ thù, con ô nha màu đỏ này khiến nó bị thương, nó sao có thể bỏ qua, bất quá Mật Tuyết Nhi đứng chắn trước mặt, nó đành tạm thời nhẫn nhịn.

Dương Chính đưa ô nha cho Tử Tâm nói: "Người xem đi, con chim này thật cổ quái, có thể hấp thu được năng lượng của mặt trời."

Hắn lại lấy ra mấy cọng lông màu vàng, những cọng lông này đều bị Dương Chính dùng tinh thần nguyên lực phong tỏa, toàn bộ đều có màu vàng óng, so với hoàng kim còn chói sáng hơn.

Dương Chính lấy ra một cọng lông, giải trừ tinh thần nguyên lực trên đó, để nó lơ lửng trên không, ngay lúc tiếp xúc với ánh sáng mặt trời thì kim quang tức thì sáng rực, giống như ngọn lửa bùng lên, năng lượng trên cọng lông tăng lên gấp mấy lần, Dương Chính cứ để cho nó tận tình hấp thu năng lượng, cuối cùng cọng lông gần như biến thành màu tím, bề mặt phù hiện một ngọn lửa trong suốt, không ngừng rực cháy.

Nhiệt độ tán phát ra từ cọng lông đủ để dung hóa cương thiết, so với Địa ngục hỏa diễm không hề thua kém.

Tiểu Hắc ở phía xa nóng nảy gằm rú, hiển nhiên rất chán ghét loại lực lượng này, còn ô nha trong tay Tử Tâm ánh mắt đầy vẻ hưng phấn, thậm chí giống như hưởng thụ, nếu không phải do tinh thần nguyên lực phong tỏa toàn thân thì có thể nó đã phát sinh biến hóa kinh người.

"Tam túc kim ô!"

"Sao?" Dương Chính hỏi lại.

Tử Tâm ánh mắt lộ vẻ cổ quái: "Tam túc kim ô là loài chim có thể hấp thu được

năng lượng mặt trời, thần thoại nói nó là hóa thân của mặt trời, nhưng thật ra nó là một ma thú đỉnh cấp thời viễn cổ, cách đây mấy vạn năm là cừu địch với ma long, bất quá nó biến mất còn sớm hơn cả ma long, trước đây ba vạn năm đã không còn thấy đâu."

Vì nó biến mất quá sớm nên sử liệu không hề ghi chép, nên Dương Chính cũng chưa từng nghe qua hỏa điều thần kỳ này.

Tử Tâm cũng không nói thêm, đột nhiên thả Tam túc kim ô ra, hơn nữa còn phá bỏ tinh thần cấm chế của Dương Chính trên người nó, ngay sát na dương quang tiếp xúc trực tiếp với Tam túc kim ô thì

cả sơn cốt cơ hồ đều ảm đạm, tất cả ánh sáng đều cuộn cuộn đổ về con chim này.

Kim ô lơ lửng trên không tham lam hấp thụ dương quang, lông vũ trên người nó cũng bắt đầu biến hóa giống như những cọng lông Dương Chính lấy được, dần dần chuyển sang màu vàng.

Nhưng rõ ràng là năng lượng nó cần so với một cọng lông thì lớn hơn rất nhiều, cho dù nó toàn thân chìm vào ánh nắng, biến hóa của lông vũ cũng không nhanh lắm, quan trọng hơn nữa chính là Tam túc kim ô đang bị trọng thương, lực lượng từ ánh nắng không ngừng tu bổ cơ thể nó.

Dần dần nó trở thành một con chim màu

vàng nhạt, vết thương trên người đã liền miệng, một cái mồng khá dài mọc lên trên đầu, trông khá giống mồng gà, chừng như nó mới vừa biến giai.

Mật Tuyết Nhi ở bên vỗ tay reo: "Con chim đẹp quá!"

Con chim này hấp thu năng lượng thật đáng sợ, chỉ trong một thời gian ngắn thì thân thể đã khôi phục, Dương Chính biết rằng đêm qua Tiểu Hắc đã chiếm được tiện nghi lớn, nếu như hai bên tranh đấu vào ban ngày, lúc ánh nắng rực rỡ như bây giờ thì hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Lực lượng khôi phục, ánh mắt của Tam

túc kim ô cũng trở thành cao ngạo, nó là ma thú siêu cấp có thể đối địch với ma long, tự nhiên sẽ không nguyện ý khuất phục trong tay con người, nó vỗ cánh muốn thoát khỏi khống chế của Tử Tâm.

Bất quá nó thật là xui xẻo, vì Tử Tâm càng là tồn tại biến thái hơn nó.

Tinh thần nguyên lực giống như một sợi dây trói, cột chặt thân thể của nó, bất kể nó giãy dụa thế nào thì chỉ càng làm cho dây trói chặt thêm, hơn nữa nó càng phần nộ chính là nó không thể phóng xuất thái dương chân hỏa trong người ra, lực lượng cuồng bạo của nó bị một nút chặn vô hình thít chặt ngay cổ họng.

Tam túc kim ô điên cuồng gầm rít, đáng vẻ vô cùng hung dữ khiến người ta phải giật mình.

Dương Chính thầm nghĩ, mỗi loại sinh vật đỉnh cấp đều có tính khí nóng nảy, đáng vẻ cuồng nộ của Tam túc kim ô không thua gì Tiểu Hắc.

"Ồn ào!" Tử Tâm nhẹ siết nắm tay, tinh thần ti tức thì quán chặt lấy kim ô, phong tỏa lực lượng toàn thân của nó, con ma thú hung bạo này gục xuống.

Dương Chính bỏ nó vào trong bao, ma thú trân quý như vậy nếu thả đi thì thật đáng tiếc, tạm thời lưu lại nghiên cứu một thời gian.

Tiểu đội thám hiểm ăn cơm trưa xong thì tiếp tục lên đường, mục tiêu của họ chính là Hôi Tần sa mạc.

Sa mạc này được gọi là cấm địa tử vong, Dương Chính đã từng đi qua một lần, đó cũng là lần đầu tiên hắn đi từ Nam đại lục đến Bắc đại lục, nhưng Hôi Tần sa mạc vẫn là mê lộ, Dương Chính không hề nghi ngờ rằng năm xưa mình vượt qua được sa mạc phần nhiều là nhờ vận khí. Sa mạc Hôi Tần mỗi khi về đêm đều trở thành một thế giới điên cuồng, trong thế giới chỉ có hắc ám đó, Dương Chính mấy lần bị gió lốc khiến cho mất phương hướng, ngay cả hắn cũng không hiểu mình làm cách nào để vượt qua nó.

Lần này đi vào hiểm địa chỉ vì la bàn chỉ dẫn họ phải thám thính sa mạc.

Sa mạc của đại lục đều tập trung lại một chỗ, lấy Hôi Tần sa mạc làm trung tâm khuếch tán ra, vì vậy mục tiêu của bọn Dương Chính cũng rất dễ xác định.

Tiểu Hắc men theo lộ tuyến đi tới Hôi Tần sa mạc bay suốt một ngày.

Trên đường, Tiểu Hắc đều bay cao hơn tầng mây, thỉnh thoảng mới hạ xuống để quan sát xem có bóng người hay không, Dương Chính không muốn Tiểu Hắc để lộ hành tung, vì vậy hắn cẩn thận vô cùng.

Cứ đi như thế, rừng cây cũng không thấy đâu, thậm chí cả sông ngòi cũng không có, chỉ có hoang mạc nối tiếp nhau.

Trong hoang mạc, tuy khí trời không quá nóng nhưng cát vàng trải ngút tầm mắt, không nhìn thấy bất cứ màu xanh nào, tâm tình con người không khỏi cảm thấy mệt mỏi trầm trọng.

Thỉnh thoảng một hai con sa lang chạy trên mặt hoang mạc.

Gió vừa nổi lên, cát vàng mù trời.

Khí trời như vậy khiến Dương Chính không có tâm tư nào để đi săn bắt, đều

sử dụng thịt khô mang theo người làm thức ăn.

Hoang mạc chiếm chừng 1/4 diện tích của Nam đại lục, rộng đến cỡ nào có thể tưởng tượng được.

Ở hoang mạc rộng lớn này, đáng sợ nhất không phải là ngoại địch mà chính là tự nhiên.

Tiểu Hắc phi hành không biết mệt mỏi, thể lực của nó cường hãn vô cùng, chở cả đoàn người mà có thể bay liên tục mấy thời thần không nghĩ.

Phi hành trong vùng trời đất vàng rực vô biên, thế giới biến thành tẻ nhạt khiến

người ta cảm thấy thê lương, không chỉ Dương Chính mà Mật Tuyết Nhi cũng trở nên an tĩnh vô cùng, rúc vào trong lòng Dương Chính.

Tiếp tục bay thêm một buổi sáng vẫn không thấy bóng người nào, gương mặt của Dương Chính không hề lộ vẻ gấp rút, tuy hấn vẫn mong chờ tìm thấy di tích nhưng cũng biết con đường phải đi còn rất dài.

Càng vào sâu trong hoang mạc, không khí xung quanh lại chừng như dần dần lạnh đi.

Đột nhiên Tử Tâm dừng lại, Dương Chính đưa mắt nhìn về phía nàng đang

nhìn, chỉ thấy cát vàng ngập trời, dày đặc hơn lúc trên đường đi rất nhiều, Tiểu Hắc bay rất cao, dù với mục lực của Dương Chính vẫn không thể nào nhìn rõ bên dưới.

Hắn thấy Tử Tâm mục quang lóe lên, vội vận công vào hai mắt, nhìn xuyên lớp mây.

Tức thì hai mắt hắn tròn xoe.

Qua lớp cát vàng, hắn nhìn thấy cảnh tượng kinh ngạc vô cùng, trên hoang mạc vốn rất ít sinh mệnh chợt xuất hiện vô số động vật.

Sa lang, sa hồ, dã thỏ, hôi khô thử, sa

tích, hôi tước, hương vĩ xà...

Các loại sinh vật sống trên hoang mạc đều chạy về một hướng, tất cả các loài không hề tấn công lẫn nhau, cho dù bình thường chúng là thiên địch, giống như có thứ gì đó rất đáng sợ đang truy đuổi.

Hàng đàn động vật dày đặc che phủ khắp mặt đất, Dương Chính không biết hoang mạc lại có nhiều sinh vật đến thế.

Bọn chúng giống như châu chấu che phủ khắp đất trời, khiến người ta nhìn thấy mà lòng phát lạnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 19 - Chương 4:

Lốc xoáy

D

ương Chính ngẩng đầu nhìn sắc trời, cuồng phong thổi đầu tóc hất bay tán loạn, Dương Chính cảm thấy khí trời đầy vẻ quỷ dị, liền ôm Mật Tuyết Nhi vào trong lòng, dùng y phục bao bọc lấy nó.

Trên trời mây dè xuống rất thấp, từng đám mây đen kịt trĩu nặng, cuồng phong gào rú cuốn theo cát vàng mù trời.

Cát vàng bị gió cuốn thành một cơn lốc xoáy lên cao mấy ngàn mét, chùng như đang ập vào thân người Dương Chính,

thậm chí hắn còn có cảm giác đau rất.

Gió rất lạnh, Dương Chính cũng bị nổi da gà.

Hắn nhìn một góc hoang mạc, lòng phát lạnh, loại gió này có chút không đúng bình thường...

Ầm! Một tiếng sấm vang lên!

Một tia sét từ chân trời lóe lên, điện quang to lớn ngoằn nghèo như mãng xà khiến cho người ta tuy còn ở đằng xa vẫn có cảm giác tê dại cả người.

Dương Chính đứng dậy, cả người đứng sừng sững như tiêu thương trên lưng Tiểu

Hắc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phương xa.

Cuồng phong gào rú, hàn khí bức người, cát bay đá chạy khiến cho phương hướng khó bề phân biệt.

Dương Chính cảm thấy cơn lốc này càng lúc càng lớn.

Chỉ thấy hoang mạc bên dưới, những động vật bị rớt lại nhiều con đã bị cuốn bay lên không, kể cả những con vật có thể hình to lớn như ngựa tích.

Gió nổi mạnh lên, cho dù Tiểu Hắc vẫn kiên trì chống chọi nhưng Dương Chính cảm thấy đôi cánh của nó vô nhanh và

mạnh hơn, Dương Chính cũng dùng tinh thần nguyên lực của mình để trụ vững thân thể.

Rất xa ở phía trước không hề có cát bay đá chạy mà là một lỗ đen tối tăm khổng lồ, giống như một cái miệng của quái vật khổng lồ đang ngoác ra, như gió như sương, không nhìn thấy được tận đầu.

Hắc quang quỷ dị tiềm phục an tĩnh ở đó phảng phất lại mang đến một cỗ lực lượng khủng khiếp.

Cả Tiểu Hắc cũng gầm lên, tiếng gầm vừa mang vẻ giận dữ vừa mang vẻ kinh sợ.

Lực lượng của tự nhiên thực sự khiến cho người ta kinh hãi, cho dù là sinh vật đỉnh cấp như Tiểu Hắc lúc đối mặt với uy thế của tự nhiên cũng phải tránh lui ba xá.

Tiểu Hắc vẫn bay nhanh về phía trước như cũ, vì bốn bề đều cát bay đá chạy, cuồng phong gào rú như nhau.

Hoang mạc rộng lớn hơn xa người ta tưởng.

Vì vậy "lỗ đen" tiềm phục giống như họa kiếp ở cách đây rất xa.

Dương Chính phủ mấy lớp y phục lên người Mật Tuyết Nhi, lại mặc thêm bì

giáp cho nó, bó người nó giống như cái bánh chưng rồi cột vào trước ngực mình, trong cuồng phong, Dương Chính cúi đầu lớn tiếng hỏi: "Con có sợ không?"

Mật Tuyết Nhi gương mặt trở nên trắng nhợt, suy cho cùng tiếng gió bên ngoài thê lệ như lệ quỷ gào khóc khiến cho nó sợ hãi, chỉ là nấp trong lòng Dương Chính nó lại trở nên can đảm, nghe Dương Chính hỏi thế, Mật Tuyết Nhi lắc đầu.

"Tiểu quỷ, con rất dũng cảm !" Dương Chính khẽ cụng nhẹ đầu vào trán nó, rồi ngẩng lên nhìn về phương xa.

Bên dưới cát vàng cuộn cuộn như biển

lớn dậy sóng, Tiểu Hắc cho dù là ma long, sinh vật đỉnh cấp, lúc này bay trong cuồng phong cũng giống như chiếc thuyền nhỏ giữa cơn bão tố.

Nó càng bay càng cao, quang mang màu đen càng lúc càng đến gần.

Dương Chính không biết vì sao, chừng như là quỷ thần xui khiến, hắn không hề gọi Tiểu Hắc bay lùi lại dấu rằng quang mang màu đen đó như đang chờ đón để nuốt chửng tất cả. Một cảm giác kỳ quái khiến hắn muốn xông tới, còn Tử Tâm cũng đang bay lượn giữa cuồng phong, quanh người hỏa diễm màu xanh bao phủ, chống lại thiên địa chi uy.

Gió gầm rú càng thêm kịch liệt.

Phía sau xuất hiện vô số lốc xoáy, từng đạo từng đạo giống như cự xà uốn khúc giữa không trung khiến cho người ta kinh hoàng run rẩy, Tiểu Hắc ngẩng đầu xông thẳng vào trong một lốc xoáy, Mật Tuyết Nhi hét lên 1 tiếng, rúc đầu vào lồng ngực Dương Chính.

Thân thể Tiểu Hắc chấn động mấy đợt, suýt chút nữa là bị sức gió mãnh liệt của lốc xoáy thổi bay.

Dương Chính chỉ có thể bám chặt vào gai xương trên lưng nó, đôi mắt phù hiện u diễm màu tím, yên vân màu tím cũng bao phủ quanh người.

Nhiệt độ xung quanh giảm xuống nhanh chóng, nước lập tức đóng thành băng.

"Soẹt!"

Bị lốc xoáy cắt phải, Tiểu Hắc há to miệng, gầm lên mấy tiếng, đôi cánh vỗ mạnh, khí lưu mạnh mẽ bị nó chấn văng ra, ánh sáng màu xanh từ thân thể nó lóe lên, Tiểu Hắc giống như mũi tên rời dây, thoát khỏi lực xoáy của cơn lốc.

Trời đất tối sầm, vô số lốc xoáy nổi lên, hung hăng chụp tới.

Thế giới như lâm vào ngày tận thế, bọn Dương Chính hoàn toàn không còn

đường lui, xung quanh đều bị bóng tối phủ chụp.

"Bay về phía trước, Tiểu Hắc!"

Tiểu Hắc rống lên thê lệ, khổ sở tranh đấu với cuồng phong, Dương Chính nhìn rõ cơ bắp toàn thân nó đều nổi vòng lên, thân thể biến thành to lớn hơn một chút, cặp mắt vốn đỏ gần như trong suốt đã bắt đầu sung huyết, Dương Chính cúi người, cố gắng bảo hộ Mật Tuyết Nhi khỏi những ngọn gió bén như dao cắt.

Lốc xoáy đường kính đến mấy chục km không ngừng cuốn qua người, thỉnh thoảng Dương Chính còn thấy được vô số động vật, thực vật bị lốc xoáy xé nát,

lại còn thêm rất nhiều cát vàng tốc độ rất nhanh cắt qua.

Trên người hấn xuất hiện từng lỗ cát.

Tiểu Hắc bay trong lốc xoáy, giống như đang lượn vòng giữa con đường tử vong.

Mỗi một lần lốc xoáy giống như mây đen tử vong lướt qua, lòng bàn tay Dương Chính lại toát mồ hôi lạnh, đứng trước uy lực của trời đất, con người thực sự là rất nhỏ bé.

Tựa hồ thần vận mệnh cũng thương xót họ, Tiểu Hắc bay rất khó khăn nhưng mỗi lần đều né tránh được lốc xoáy lướt qua bên người.

Bốn bề hoàn toàn không thể phân biệt được, khí trời đen kịt như mực.

Tùng đạo thiểm điện phương xa không ngừng chớp lóe, chiếu sáng đất trời trong một thoáng.

Hơn nữa ở đường chân trời, lỗ đen dưới ánh chớp càng thêm hồn hậu thâm trầm, giống như cự thú thời viễn cổ ngủ say cả ngàn vạn năm.

Hàn băng giống như từng lát đao cắt lên người, tinh thần nguyên lực của Dương Chính hao phí rất nhanh, đứng trước khảo nghiệm cực lớn này, khoảng cách giữa hắn và Ba Bể càng lộ rõ, Ba Bể

giống như có thể đưa thân mình dung nhập vào trong ngọn gió, thoải mái như cá lội biển khơi, còn Dương Chính chỉ có thể bị động chịu đựng gió lốc tấn công.

Vì không để cho Mật Tuyết Nhi bị tổn hại, cả người Dương Chính cơ hồ gấp trên lưng Tiểu Hắc thành một hình cong, hộ vệ nó ở dưới thân thể mình. Mật Tuyết Nhi thân thể nhỏ bé, được Dương Chính tận lực hộ vệ, không hề có chút tổn hại nào.

Tốc độ của Tiểu Hắc trong gió lốc càng lúc càng chậm.

Thân thể của Tiểu Hắc vì to lớn nên chịu

đựng sức gió còn mạnh mẽ hơn Dương Chính cả vạn lần, nó không ngừng run rẩy, mấy khớp xương nơi cánh đã gãy nát, toàn thân đều bị sương lạnh bao phủ.

Phi hành trong lốc xoáy đáng sợ hồi lâu, nó đã tới mức cực hạn, Dương Chính không biết nên buông bỏ Tiểu Hắc hay không, vì trong tình huống này hẳn chỉ có thể tự bảo, không thể nào cứu được ma long. Chỉ là hẳn sợ làm vậy sẽ làm Mật Tuyết Nhi đau lòng cực độ, Tiểu Hắc vốn là người thủ hộ, là đồng bạn thân thiết nhất của nó, Dương Chính ôm đầu Mật Tuyết Nhi, không để cho nó nhìn thấy thảm trạng của Tiểu Hắc.

Mây đen ập đến, mưa sầm sập đổ.

Gió đột nhiên mạnh hẳn lên, Tiểu Hắc toàn thân chấn động, cát tiếng gào thê lương, thân hình khổng lồ xoay chuyển mấy vòng, Dương Chính bị tình huống bất ngờ này khiến cho phản ứng không kịp, hắn liều mạng nắm chặt lấy gai xương trên lưng Tiểu Hắc, hai chân quặp chặt vào một đốt xương nhô lên, tinh thần nguyên lực toàn thân bạo phát hòng kéo Tiểu Hắc lại.

Nhưng thể trọng của Tiểu Hắc nào chỉ vạn cân, hơn nữa nó còn đang bị gió lốc cuốn đi?

Dương Chính phân tâm bảo hộ Mật Tuyết Nhi, cố gắng chịu đựng, khớp xương kêu

lên răng rắc, chấn động quá mạnh khiến cổ họng hắn phun ra một ngụm máu, máu tươi vừa phun ra liền bị cuồng phong xé thành sương máu.

Tiểu Hắc cất lên một loạt tiếng gầm giận dữ, nó hiện tại sức cùng lực kiệt, dầu cạn đèn tắt, hoàn toàn mất phương hướng, bị sức gió đánh nghiêng ngã, dầu muốn không chế thân thể nhưng giống như cỗ xe trượt trên mặt băng, bất kỳ nỗ lực nào cũng vô hiệu.

Dương Chính cố sức kéo lấy nó, giữa không trung liêu xiêu muốn ngã.

Mật Tuyết Nhi nhìn thấy tất cả, nước mắt tràn ra, đưa tay lau vết máu trên miệng

Dương Chính, lẩm bầm kêu: "Đa đa, đa đa..."

Dương Chính lòng đau như cắt, hấn giận mình vì sao lại kéo Mật Tuyết Nhi vào trong những chuyện này, nó chờ đợi cả vạn năm mới được bắt đầu cuộc sống, nghĩ tới đây đầu óc hấn như bị mũi châm nhọn đâm vào, găng sức ngẩng đầu, tinh thần nguyên lực đang tán phát ngoài cơ thể thu lại, tức thì cảm nhận được cuồng phong lạnh lẽo, đầu tóc giống như lúc nào cũng có thể đứt tung, cơ thịt run rẩy.

Hấn vận hết sức lực há miệng, cuồng phong thổi thốc vào trong, Dương Chính khó chịu đến cơ hồ nổ tung ra.

Lúc này hấn tập trung hết tất cả sức lực, hấn cần phải cảm thụ được lực lượng của gió nơi này, phóng ra ma pháp phong hệ, hiện tại xung quanh phong nguyên tố nhiều đến mức muốn nổ tung, hấn không biết không chế nguyên tố cuồng bạo này sẽ xảy ra chuyện gì.

Dương Chính cất tiếng rít sắc nhọn.

Thanh âm này cho dù ở trong gió lốc vẫn bén nhọn như dao sắc đâm vào màng nhĩ.

Dương Chính dang hai tay ra, vung lên trời, một lốc xoáy nhỏ hình thành xung quanh thân thể, kéo luôn cả Tiểu Hắc xông thẳng lên tầng trời.

Tiểu Hắc tức thì cảm thấy áp lực xung quanh giảm xuống.

Nó cũng liều mạng vận hết sức, xương cốt nơi cánh phát ra tiếng vỡ vụn khiến người ta phải rét lạnh, Tiểu Hắc gầm lên một tiếng, hai cánh vươn ra hết cỡ, lơ lửng trên không, cuối cùng đã ổn định được thân hình.

Dương Chính dùng sức vùng tay, lốc xoáy nhỏ mang theo Tiểu Hắc không ngừng xông về phía trước, cuối cùng đã thoát khỏi lực hút đang sợ bao quanh, thoát được cơn lốc xoáy khổng lồ đó.

Dương Chính lại rít lên một tiếng sắc nhọn, tóc dài tung bay, hần phóng ra một

lốc xoáy nhỏ, bay về phía trước giữa
muôn trùng gió xoáy.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Quyển 19 - Chương 5:

Phong khiếu

L

ốc xoáy do Dương Chính phóng ra càng lúc càng lớn, giữa không trung bay nhanh về phía trước.

Phong nguyên tố cuồng bạo đổ vào lốc xoáy Dương Chính tạo nên, chỉ ngắn ngủi mấy giây đã hình thành một cơn lốc khổng lồ đường kính mấy km. Chỉ là lốc xoáy do hấn chế tạo hiện đang tranh đấu cùng trời đất, lốc xoáy càng lớn thì Dương Chính phải chịu đựng sức ép càng mạnh, dần dần, lốc xoáy của hấn giống như một cơn bão không ngừng lớn

mạnh, trở thành cơn lốc lớn nhất trong trời đất.

Dùng lực lượng của gió đối kháng với lực lượng của gió, sức mạnh của lốc xoáy đã vượt qua mức tưởng tượng của Dương Chính, hiện tại hắn chỉ có thể gắng sức kiên trì.

Không biết đã bao lâu, giống như cỗ máy đang chạy chọt bị cúp điện, áp lực xung quanh bỗng dừng biến mất.

Màu đen vô cùng vô tận ập đến, mưa trút như thác nước.

Dương Chính rơi xuống đất.

Hắn hoài nghi mình có phải đã chết hay chưa, cảm giác toàn thân không chút khí lực này đã lâu lắm chưa từng xuất hiện.

Khi áp lực chung quanh đột nhiên biến mất, sức đề kháng trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra, giống như lò xo bị ép đến cực điểm, khi ngoại lực không còn thì lập tức bung ra hết cỡ, cảm giác mệt mỏi yếu ớt tăng lên gấp mấy chục lần, Dương Chính cảm thấy mình giống như lọt vào một phiến mây mù êm ái, cơ hồ muốn ngủ mê vĩnh viễn.

Rất lâu sau, hắn mới cất tiếng rên trầm đục, hắn còn chưa chết.

"Người tỉnh rồi!" Thanh âm thản nhiên

vang lên bên tai Dương Chính.

Hắn nhìn sang, Mật Tuyết Nhi đang đứng bên người hắn, nước mưa vừa rơi xuống đã bị ánh sáng nhàn nhạt trên người nó gạt bắn ra.

Hắn muốn ngồi dậy nhưng người vô lực ngã nhào xuống đất.

Tử Tâm cúi xuống, đặt tay lên ngực hắn, một dòng khí ấm áp tiến vào thân thể Dương Chính, tức thì cảm giác mệt mỏi và đau đớn của hắn liền giảm bớt.

Tuy vẫn không còn khí lực như trước nhưng thân thể đã tốt hơn.

"Đa tạ!" Dương Chính vừa rời trong lốc xoáy không hề chú ý đến Tử Tâm, vì hẳn biết Tử Tâm nhất định không việc gì.

"Có cảm giác thân thể biến hóa không?" Tử Tâm hỏi.

Dương Chính ngẩn người, biến hóa?

"Thử không chế tinh thần nguyên lực trong cơ thể người xem!" Tử Tâm nói.

Dương Chính đưa tay, ý niệm theo tâm động, tinh thần nguyên lực giống như sợi tơ mảnh chậm rãi phóng ra ngón tay hắn... tức thì, phong nguyên tố xung quanh rung động ủa về đầu ngón tay hắn, khiến cho Dương Chính kinh hãi nhất là

hắn có thể cảm giác được lực lượng của phong nguyên tố một cách rất rõ ràng, giống như mình hít thở.

Nếu là lúc trước, một tia tinh thần lực của hắn tuyệt đối không thể sản sinh ra cảm giác kỳ dị như vậy, năng lượng của gió thân mật với hắn phi thường, không ngừng thông qua tinh thần nguyên lực mà lưu chuyển vào trong cơ thể, hắn cảm giác khí lực của mình từ từ gia tăng.

"Đây là chuyện gì?" Dương Chính ngạc nhiên hỏi.

Tử Tâm nói: "Vừa rồi ngươi không chế lốc xoáy hơn xa mình tưởng tượng, tinh thần nguyên lực cuối cùng đã có đột phá,

lực lượng của gió trong lúc sinh tử quan đầu sinh ra cảm ngộ mới, người đã mở được phong khiếu!"

"Phong khiếu?"

Tử Tâm gật đầu: "Đúng vậy! Ứng dụng của tinh thần nguyên lực chính là một môn học vẫn cực kỳ cao thâm, trong đó quan trọng nhất là cơ sở và cảm ngộ. Người đã có cơ sở rất tốt, tinh thần nguyên lực trong cơ thể hùng hậu vô cùng nhưng đó không phải do người tu luyện mà có, cho nên cảm ngộ và không chế tinh thần nguyên lực người vẫn còn là người đứng ngoài cửa, nếu muốn không chế hoàn hảo thì người phải có thiên phú kinh người, học tập rất nhanh,

nhưng còn cảm ngộ thì người không thể chỉ nhờ mà vào thiên phú mà tăng tiến nhanh chóng được. Người không có nhiều thời gian, nếu muốn cảm ngộ được sâu sắc thì chỉ có chọn lựa đi đường tắt gian nan vô cùng mà thôi, ví dụ như tự đưa mình vào trong một thế giới chỉ có thuần túy một loại lực lượng, giống như thế giới của gió vừa rồi, phong nguyên tố là chủ đạo, cả thế giới biến thành một không gian chỉ thuần túy là phong nguyên tố, bài xích tất cả nguyên tố khác, lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để người đề cao cảm ngộ của bản thân, vì trong thế giới đó người không cảm thụ được bất kỳ lực lượng nào khác, người là người xâm nhập cũng sẽ chịu vận mệnh bị phong nguyên tố bài xích hủy diệt, người chỉ

có thể biến mình thành một ngọn gió, nếu người đã có thể biến thành "ngọn gió" thì cả phong nguyên tố cũng sẽ nhận người là đồng bạn, như vậy người đã cảm ngộ được gió, mở được phong khiếu!"

"Còn nếu như ta cảm ngộ không được thì sao?" Dương Chính nhìn Tử Tâm hỏi.

"Tử vong, người đã không có biện pháp đối kháng được với lực lượng của không gian đó thì ta cũng không còn cách nào cứu nổi." Tử Tâm bình thản nói, ngữ khí như đang nói chuyện chơi đùa.

Dương Chính im lặng hồi lâu mới hỏi: "Vừa rồi người nói phong khiếu là do cảm ngộ được phong, vậy còn hỏa

khiếu, thủy khiếu các loại thì sao?"

Tử Tâm à một tiếng: "Tinh thần nguyên lực là một loại lực lượng thần kỳ nhất, nó cơ hồ có thể cảm ngộ được bất kỳ loại lực lượng nào khác, cảm ngộ càng nhiều thì khai khiếu càng nhiều, hơn nữa khi mở ra được một khiếu thì người sẽ miễn dịch với công kích loại đó, giống như hiện tại bất kỳ ma pháp phong hệ nào cũng không thể tổn hại được người, cho dù là cấm chú mà nhân loại đề cập!"

"Nói như vậy thì chỉ cần ta có thể sống sót thoát khỏi các không gian chỉ thuần túy một loại nguyên tố thì có thể cảm ngộ được lực lượng của loại nguyên tố đó?"

"Trên lý thuyết là vậy, vì không gian chỉ thuần túy một loại nguyên tố có tính bài xích rất mạnh mẽ đối với bất kỳ lực lượng nào khác, đồng thời cũng khiến người nhận biết rất sâu sắc về loại nguyên tố đó. À., người muốn nhờ vào đó để giúp mình "khai khiếu" sao? Không thể được, không gian thuần nguyên tố có nhiều khó khăn người không thể nghĩ ra nổi đâu, vì nó cần lực lượng rất hùng hậu, nếu như không đủ lực lượng thì không thể nào cấu thành thế giới thuần nguyên tố, hơn nữa loại cảm ngộ này một lần còn được, nếu như mỗi lần đều dùng biện pháp kỹ xảo thì sớm muộn gì cũng sẽ chết, vừa rồi người cũng đã biết qua phong thế giới nguy hiểm đến mức nào rồi đó." Tử Tâm bình tĩnh phân tích.

Lúc này một tiếng sấm vang dội nổi lên.

Dương Chính và Tử Tâm đều giật mình ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy "lỗ đen" ở đường chân trời phẳng phất như đang hút lấy tất cả ánh sáng.

"Đó là gì?"

Dương Chính chỉ vào lỗ đen khổng lồ đó hỏi, Tử Tâm ánh mắt lộ vẻ mê mang: "Không thể nào, lẽ nào là..."

Nàng không nói tiếp, còn hắc sắc càng lúc càng mở rộng.

Cách họ chừng trăm mét, Tiểu Hắc đang

nằm trên mặt đất, nó bị trọng thương, đã được Tử Tâm trị liệu, hiện nay đang ngủ mê man.

Hồi lâu sau, bầu trời tối sầm phía trước cuối cùng đã có biến hóa, giống như là một hòn đá rơi vào trong hồ nước yên tĩnh, bề mặt màu đen trơn láng như mặt kính bắt đầu gợn sóng.

Nó vừa gợn sóng, trời đất đều biến sắc.

Từng tầng mây đen trĩu nặng không ngừng ùn ùn cuộn đến, gió lốc trên hoang mạc càng thêm hung mãnh, sấm chớp liên hồi, thậm chí thiểm điện ngoằn nghèo như rắn, to lớn như cột nhà đánh mạnh xuống phía bên trái Dương Chính chừng

trăm mét, tạo thành một cái hồ to, uy thế tuyệt không thua gì lốc xoáy vừa rồi.

Dương Chính nhờ vào phong lực mới không chế được lơ lửng trên không, giơ tay lau mồ hôi trán.

Không khí ẩn ước có mùi khen khét, đây có thể là ảo giác sai lầm của hắn, lôi điện to lớn như vậy, uy lực trời đất sức người sao có thể chống chọi?

Dương Chính quay đầu, Tử Tâm gương mặt không chút kinh hoảng, chỉ là đôi mày lá liễu nhíu lại, lộ vẻ ngưng trọng, biểu tình ngưng trọng thế này bình thường Dương Chính chưa từng thấy qua.

Nàng nhìn "lỗ đen" phía xa, nhú mày mấy lượt, chậm rãi nói: "Nếu thật sự là nó thì chúng ta đang rất nguy hiểm."

Tình hình có thể khiến Tử Tâm thoát ra từ "nguy hiểm" đủ biết đáng sợ cỡ nào, Dương Chính hít một hơi khí lạnh, vừa rồi ngay cả trong lúc xoáy đó nàng ta vẫn còn rất an nhàn.

"Rốt cục đó là gì?"

Tử Tâm ngưng giọng nói: "Điểm uốn không gian!"

"Sao?" Dương Chính kinh hãi, kích động vô cùng, vì điểm uốn không gian đại biểu cho lối vào đường hầm thời không có thể

xuyên việt sang thế giới khác, nó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắc có thể từ địa cầu đến được nơi đây.

"Ta cần phải đi xem thử! Người mang Mật Tuyệt Nhi đi, giúp ta chiêu cố cho nó!" Cơ hồ trong sát na, Dương Chính liền hạ một quyết định điên cuồng.

Đây không chỉ thuần túy là hiếu kỳ, mà vì Dương Chính chưa hề quên được hoài niệm "cố hương", cho dù hắc đã dốc bao tâm huyết cho Lam Phong đại lục nhưng địa cầu vẫn là nhà của hắc, hắc không dám ảo vọng có thể thông qua điểm uốn không gian này về nhà nhưng ít nhất cũng có thể tăng thêm một phần cảm ngộ, vì tương lai mà giữ lại một tia hy vọng.

Vô luận từ phương diện nào, hấn cũng đều không muốn bỏ qua cơ hội tốt này.

Gió lạnh, mưa ào vẫn không sao thổi bay, cuốn đi vô số tình cảm phức tạp đang dâng lên trong đầu Dương Chính.

Hấn đi về phía lỗ đen, nước đọng trên mặt đất bị bàn chân hấn dẫm lên tạo thành thủy hoa tung tóe, Tử Tâm vẫn đi theo sau hấn, nàng ta rõ ràng rất trấn định, nước mưa rơi cách thân hình nàng một xích liền bị gạt bắn ra, thân thể cũng phát ánh sáng nhàn nhạt, giống như một ngọn đèn.

Họ càng lúc càng lại gần...

Gió càng thổi mạnh, mưa càng dữ dội, lôi điện trên không càng thêm đáng sợ.

Từng tiếng sấm rền vang lên bên tai Dương Chính, nếu như Dương Chính không cảm ngộ được lực lượng của phong nguyên tố, có thể biến đổi thân hình tự nhiên như ý thì sợ là hắn sớm đã bị thiểm điện đánh trúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 19 - Chương 6:

Điểm uốn không gian

(*)

N

hững tia chớp ngoằn ngoèo to như cột nhà không ngừng giao nhau tạo thành mạng lưới như lưới nhện.

Rất nhiều tia sét đánh thẳng xuống đất tạo thành những hố lớn khiến Dương Chính kinh hồn bạt vía.

Mưa như trút nước, nước mưa rơi trên người khiến cho Dương Chính có cảm giác tê dại như bị điện giật, thiên uy mạnh mẽ này ngay cường giả siêu cấp

như Dương Chính cũng không dám ngạnh kháng.

Sấm chớp dày đặc khiến cho điện tử xung quanh gia tăng rất nhiều, hình thành một điện trường cổ quái.

Càng tới gần lỗ đen, điện lưu trong điện trường càng thêm mạnh mẽ, nếu là người thường thì sớm đã bị cháy thành than.

Dương Chính y phục bị điện lưu xé nát thành mảnh vụn, gió thốc bay loạn trên không, đầu tóc như cuồng xà loạn vũ, nhưng ánh mắt vẫn rực lên.

"Không được! Chúng ta không thể lại gần nữa! Phía trước điểm uốn không gian đều

có nguyên tố bạo động, bất kỳ vật gì cũng bị hủy diệt." Sau khi một đạo thiểm điện đánh xuống cách người không đầy 20 mét, khí lãng và dòng điện trong không khí khiến cho đầu tóc Dương Chính đều dựng cả lên, Tử Tâm dừng bước, cất tiếng kêu lớn, ngăn cản Dương Chính lại gần.

Nhưng biểu tình của Dương Chính rất kỳ quái, hắn nhìn chăm chú vào lỗ đen như dòng xoáy trước mặt, ánh mắt đầy vẻ kinh sợ, mong chờ, còn có vẻ kích động không thể áp chế.

Tử Tâm cũng nhìn thấy bộ dạng này của hắn.

Lỗ đen vốn màu đen kịt đột nhiên có ánh sáng chiếu ra, hơn nữa vòng sáng này không ngừng rung động lan ra, lỗ đen khổng lồ giống như một bức tranh, hiện ra từng bức họa kỳ dị.

Hơn nữa cảnh vật trong bức tranh này không ngừng chuyển động, xuất hiện ra nhiều thứ tuyệt không thể có ở thế giới này.

Vô số cao ốc chọc trời nổi lên.

Cự điều màu bạc (Phi cơ) không ngừng bay lượn trên trời, dưới mặt đất vô số chiếc hộp kỳ quái có 4 bánh (xe hơi) chuyển động.

Đương nhiên còn có nhân loại.

Họa diện thỉnh thoảng lại lướt qua, kim tự tháp khổng lồ, tường thành hùng vĩ trải dài như trường xà, còn có ngọn lửa khổng lồ trào ra.

Dương Chính cất tiếng cười cổ quái, ánh mắt mê ly, hắn lão đảo đi về phía trước.

Tử Tâm vốn rất lãnh đạm cũng biến sắc: "Mau dừng lại! Nguy hiểm!"

Dương Chính chừng như không nghe thấy, tốc độ phóng tới của hắn giống như con báo, vừa chạy vừa cất tiếng cười cổ quái, thanh âm cũng run rẩy.

Tử Tâm không kịp suy nghĩ gì, gia tăng tốc độ đuổi theo.

Lôi điện giống như bị ngoại giới đả kích, âm âm đánh xuống.

Mấy trăm đạo thiểm điện nổ vang, Dương Chính vẫn như phát điên xông về phía trước, lôi điện đáng sợ đó hấn giống như không thấy.

Không biết là vận khí của hấn tốt hay là do mạng chưa tuyệt, thiểm điện dày đặc như vậy mà không đánh trúng hấn.

Tử Tâm ngoác miệng mắng lớn: "Tên khốn này, điên rồi sao?"

Lỗ đen vặn vẹo cổ quái.

Dương Chính liều mạng chạy tới, hắn đã nhìn ra hình ảnh địa cầu trong đó...

Điểm uốn không gian này liên thông với nơi mà hắn luôn mong nhớ.

Đây chính là cơ hội hắn chờ đợi từ lâu!
Hắn phải trở về! Phải trở về!

Tình cảm đè nén nhiều năm đột nhiên dâng trào, Dương Chính không thể bình tĩnh suy nghĩ được, giống như người rơi xuống nước chợt nhìn thấy một ngọn cỏ mềm trước mặt, hắn bắt chấp tất cả muốn chụp lấy nó.

Không có gì có thể ngăn trở được hấn...

"Đa đa..."

Dương Chính thân hình đột nhiên chấn động, hấn quay đầu nhìn lại, Mật Tuyết Nhi đã tỉnh lại, nó mở to hai mắt, sợ hãi và bi thương nhìn Dương Chính.

Thanh âm của Tử Tâm trầm trầm vọng tới: "Chiến hữu, ngươi muốn ly khai ư?"

Dương Chính ngẩn người, đầu óc đang phát nhiệt liền bị dội một gáo nước lạnh, hấn dần dần bình tĩnh lại, cũng không hiểu cảm thụ của mình hiện giờ thế nào, hấn đứng ngơ ngẩn, nhìn lỗ đen đang dần biến mất, những bức họa kỳ quái bắt đầu

vặn vẹo, biến mờ, tiêu tan...

Nội tâm Dương Chính bị thương chồng chất.

Hắn cũng không biết đây có phải là cơ hội duy nhất để hắn "về nhà" trong đời này hay không, nhưng hắn lại giương mắt ngó cơ hội trước mắt dần dần tuột khỏi tầm tay...

Lỗ đen biến mất!

Thiểm điện xung quanh dần ít đi, nhưng mưa càng lúc càng lớn.

Tử Tâm đi đến bên người hắn, Mật Tuyết Nhi nắm tay Dương Chính, thanh âm yếu

ót:"Đa đa, cha không thích Mật Tuyết Nhi nữa sao?"

Dương Chính cố nặn ra một nụ cười:"Sao lại không?"

Hắn vươn tay ôm lấy Mật Tuyết Nhi, càng ôm càng chặt, nước mắt hắn trào ra, hòa cùng nước mưa mặn chát! Dương Chính khóc nức nở, hắn không muốn mình mềm yếu như thế nhưng lại không thể không chế, cảm giác tự mình bóp tắt hy vọng đó thật sự rất thống khổ.

.....

"Uống nước đi!" Tử Tâm đưa túi nước cho Dương Chính.

"Đa tạ!" Dương Chính cầm lấy túi nước nhưng không mở ra.

Lúc này đã là ngày thứ hai sau khi điễm uồn không gian biến mất, bọn họ vẫn còn trong hoang mạc.

Khí trời cũng mát mẻ hơn, cuồng phong bạo vũ, lôi điện, thiên địa chi uy đêm qua biến mất, trừ những chiếc hố lớn trên mặt đất ra thì không khí thanh sạch, gió mát mơn man, khí tức còn thoải mái dễ chịu hơn hoang mạc tử khí trầm trầm lúc trước.

Tử Tâm không hề rời đi, vẫn đứng nhìn Dương Chính đang ngơ ngẩn.

Đêm qua, Dương Chính bề ngoài đã trở lại như thường nhưng Tử Tâm biết nội tâm hẳn chưa hề bình tĩnh, nàng cũng biết chút ít về cảm thụ của Dương Chính.

"Kỳ thật điểm uốn không gian tuy ít thấy nhưng vẫn có biện pháp tìm ra nó."

Lời nói của Tử Tâm khiến Dương Chính tròn mắt co rút kịch liệt, thanh âm có chút không dám tin: "NGười nói gì?"

Tử Tâm nhìn Mật Tuyết Nhi còn nằm ngủ trong lòng Dương Chính nhỏ giọng nói: "Đêm qua người không phải là muốn ly khai sao?"

Đối với Tử Tâm thì Dương Chính có thể phóng tâm mà nói chuyện, hấn gặt đầu: "Người cũng biết ta đến từ nơi nào, đó chính là cố hương của ta, ta rất nhớ cha mẹ, nhớ nhà... NGười không phải nhân loại cũng không hiểu được loại tình cảm này, nói một cách đơn giản thì ta yêu quý cha mẹ ta còn hơn bản thân mình."

Tử Tâm nói: "Ta thật sự không hiểu được tình cảm của nhân loại, bất quá vì sao cuối cùng người lại không đi?"

Dương Chính cúi đầu, vuốt ve Mật Tuyết Nhi, thanh âm đầy vẻ phức tạp: "Vì nơi này cũng có những người ta quan tâm yêu quý, ta cũng không biết vì sao mình lại lựa chọn cách làm thống khổ đó... Đúng

rồi, người vừa nói có thể tìm được điểm uốn không gian có phải là sự thật không?"

"Thật sự có thể tìm thấy, điểm uốn không gian là một loại lực lượng đặc biệt nhất, thậm chí đến cả phụ thần cũng không thể mở ra, bất quá nó sẽ xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào vì những nguyên nhân đặc biệt."

"Như vậy làm sao để tìm ra nó?"

"Không gian thuần nguyên tố, điểm uốn không gian cần năng lượng rất lớn, trước khi sản sinh không gian uốn khúc thì đều xuất hiện không gian thuần nguyên tố, đây là dấu hiệu trọng yếu nhất, ví dụ như

không gian phong nguyên tố xuất hiện
đêm qua chính là do điểm uốn không
gian tạo thành."

"Người nói là chỉ cần tìm được không
gian thuần nguyên tố thì sẽ tìm được
điểm uốn không gian."

"Khả năng rất lớn nhưng không phải là
tuyệt đối."

Dương Chính đột nhiên hỏi:"Người có
giúp ta không?"

"Sao?" Tử Tâm ngần người.

"Ta nói là nếu như bọn ta có thể đánh bại
phụ thần, người sẽ giúp ta tìm điểm uốn

không gian chứ?"

Tử Tâm im lặng một lúc mới nói: "Đương nhiên, nếu như có ngày đó thì người chỉ cần nói với ta một tiếng."

"Đa tạ, cộng sự tốt!" Dương Chính nội tâm cũng thoải mái hơn, hy vọng đã trở lại với hân.

"Cộng sự?" Tử Tâm không hiểu.

"Cũng là chiến hữu!" Dương Chính cả cười.

.....

Nghỉ ngơi một đêm, lại có Tử Tâm chiếu

cô, Tiểu Hắc đã khôi phục bảy tám phần.

Dương Chính sau khi mở ra phong khiếu, năng lực phi hành trên không hoàn toàn có thể so với Tử Tâm, vì vậy hắn mang theo Mật Tuyết Nhi mà vẫn ung dung, không cần phải ngồi trên lưng Tiểu Hắc.

Vừa qua một đợt khảo nghiệm, đoàn người cũng điều chỉnh cho nên bay cũng không nhanh.

Bay thêm một ngày mới đến rìa hoang mạc.

Dương Chính lần đầu tiên mới biết được Lam Phong đại lục rộng lớn tới chừng nào, những nơi này đều không thể hiện

trên bản đồ. Địa đồ tốt nhất của Nam đại lục chỉ thể hiện chừng 1/4 diện tích, nếu như Dương Chính có thể vẽ lại địa đồ những chỗ hấn đi qua thì công hiến của hấn đối với thế giới này tuyệt đối còn vĩ đại hơn công hiến của Kha Luân Bố (Columbus) đối với địa cầu.

Rất nhiều địa phương xa xăm toàn là dân tộc lạc hậu giống như người nguyên thủy sinh sống.

Hành trình này đối với Dương Chính chính là một chuyến thám hiểm mới mẻ phi thường, thậm chí khiến hấn mê mẩn.

Bay ra khỏi hoang mạc, lại xuyên qua một thung lũng hẹp dài thì đến một bình

nguyên, trên đường có không ít bộ lạc, trong rừng thường nhìn thấy dã nhân chạy nhảy, cầm khiên đá hoặc mâu gỗ tranh đấu với mãnh thú, hơn nữa động thực vật thiên kỳ bách quái, nào là cây đu đủ tiết chất dịch như axít, rắn hai đầu có sừng, thậm chí còn có cả động vật bò sát khổng lồ giống như khủng long. Dương Chính thuận phục hai thớt ngựa hoang, cùng Tử Tâm mỗi người một thớt, chuyển sang đi đường bộ.

(*) Nguyên văn là không gian nữ điếm, các bạn hay đọc truyện tiên hiệp chắc cũng hiểu ý nghĩa, nữ điếm thật ra có nghĩa là tiếp điếm, mình dịch thành điếm uồn cho dễ hình dung hơn

Tải eBook tại: www.dtv-

